ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

முதற்பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

ரக்தாக்ஷி௵] [1925.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

பொதுத் தனியன்கள்.

****

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் ।
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

[ஸ்ரீஶைலேஶ இத்யாதி] - "நந்த: ஶ்ரீஶைலேஶ நாமா பகவாந் நாராயணோ ந | ப்ரஸாதமப்ர ஸாதஞ்ச ப்ருதக்ஸோபிதே" என்றும், "ஸர்வப்ரத்யக்ஷ தேஜோவிஷய விஷயகேஷாந்தகாரணத்வாத் ப்ரத்யக்ஷத்வ ஶ்ரீஶைலநாதஸ்யதேஶிகாய" என்றும், "அநந்தன் திருமலையாழ்வானென வந்தவதரித்து" என்றும் அவதாரவிஶேஷமாகச் சொல்லப்படுமவராய், சரமபர்வமான ஆழ்வார்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அவரருளாலே லபித்து வாழுமவராய், அதிலும் அவர்திருவடிகளான எதிராசர் செம்பொற்பாதம் இரவுபகல் மறவாமல் இறைஞ்சியேத்தும் எழிலையுடைய திருவாய்மொழிப் பிள்ளை சீருளுக்கு எற்ற கலமா யுள்ளவரை; "ஸத்ய ஶ்ரீஶைலநாதார்யவர்ய ப்ரணதவாஜ" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீஶைலபூர்ணர்க்ருபையாலும் ஸ்ரீஶைலதேஶிகர்தயையாலும் இராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளமும், தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய்மொழியும், யதீந்த்ரதத்ப்ரவணரிடங்களிலே குடிகொண்டு தேங்கிற்று. இவரும் தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கண் வைத்தபின்பிறே பெருகி வெள்ளமிட்டு விளைந்தது; "ஸ்ரீராமாயணமுக்யவிஷ்ட:", "பாலோடமுதன்னவாயிரம்"; இராமாநுசனிறே இவரும். [தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்] - மதிநலங்கள் இவருக்குப் பிள்ளையருளால் உண்டாயிற்று. "ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநவைராக்யாதி" என்றும், "குணஸம்பத்ஸமாநக:", "நஶேஷகோஶகர்ணம்" என்றுதொடங்கி, "த்யாவிநாநகாரேய" என்றுமிறே எதத்பூர்வாவதாரங்களிலும் ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகள் பூர்ணமாயிருப்பது; ஆராவன்பிளையவனிறே. அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹாதிகள் உண்டிறே இங்கே; அவ்வவதாரத்திற் குறைகளும் தீர்க்க அவதரித்தவிடத்திலும், பெரியபெருமாள் விஷயத்துக்கு அநுரூபமாகப் பெரியசியருடைய அந்தப்ரேமாதிகள் இரட்டித்திறே இருப்பது. "ஶ்ரீஶைல முநிமணவாளமுநயே", "யஶோதராஜதேஜஸே:", "முநிநாதநாதாய:" என்னக்கடவதிறே. "ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீ" என்றும், "யதிவர ப்ரவணதாய:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இனி, நம்பெருமாளிடத்தில் ப்ராவண்யம் எல்லை

யான எம்பெருமானாரளவும் வர்த்தித்தபடி சொல்லுகிறது; ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவதாயிருக்கும். [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அந்தப்ராவண்யந்தான், "[illegible]" என்று விஶேஷஜ்ஞரான வேதாந்தாசார்யரும் விக்ருதராய்ப் பேசி அநுபவிக்கும்படியாயிருக்கும். இவர்தாம் நிஜதேஶிகஸந்தர்ஶிதஸம்யமிதுரந்தரநிஹித ஸகலநிஜபாரவாரமுனிவரிறே. அவர் பராங்குஶபாதபக்தர்; இவர் யதீந்த்ரப்ரவணர்; அந்தப்ராவண்யமிறே இவரை அனைவரும் கால்கட்டுகிறது. [வந்தேரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - "[illegible]" என்கிறதெல்லாம் இவருக்கு இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று. "[illegible]" என்னுமாபோலே திருநாமத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். இவருடைய அநுஸந்தாந விஷயமான மந்த்ரமும் ஸ்துதிப் ஞமமும் இருக்கும்படி இதுவாயிற்று. "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible] ளுடைய ஸததாஸம்ருத்திகள் இவர் ஸங்கல்பாதீனகளாயிருக்கும்படியைப் பற்ற 'முநி' என்கிறது.

இப்படிகளால் ஏற்றங்களையுடைய இவர் ஸ்துதிரூபமான இவர் தனியன்தான் "[illegible]" என்று வேதத்துக்கு 'ஓம்' என்னுமாபோலே த்ராவிடவேதத்தங்கோபாங்கங்களென்ன, ஏதத்வ்யாக்யாநவிஶேஷங்களென்ன, ஏதத்ஸாரபூதமான ரஹஸ்யங்களென்ன இவற்றினுடைய ஆத்யந்தங்களிலே அகிலதிவ்யதேஶவிலக்ஷணராலும் அநுஸந்திக்கப்படுமதாயிருக்கும். இவருடைய ஸகலதிவ்யப்ரபந்தப்ரவர்த்தகத்வம் பண்டு பலவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது. அதுக்குமேலே உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறைகோயிலிலேயிறே இவர் உதித்தருளிற்று; இவருக்கு இவ் வைபவம் ஜந்மஸித்தம்; இது, ப்ரணவார்த்தமாகிற பிதாபுத்ர ரக்ஷ்யரக்ஷக ஶேஷஶேஷி ஸம்பந்தத்ரயமும் இவரிடத்திலே தர்ஶிக்கையாயிருக்கையாலே; "[illegible] । [illegible] । [illegible]" என்கையாலே - அகாரம் பகவத்வாசகமாயும், மகாரம் சேதந வாசகமாயும், உகாரம் உபயஸம்பந்த ப்ரகாஶிகையையும் சொல்லும்; "அவ்வானவர்க்குமவ்வானவரெல்லாமுவ்வானவரடிமையென்றுரைத்தார்" என்னக்கடவதிறே; விளக்குப்பொன்போலே நமிலத்திவமிறே; "[illegible]", "[illegible]", "ஶ்ரீயாவபதிகயா" என்றே தத்ஸாபேக்ஷமாயிறே இருப்பது; "[illegible] ।", "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]" என்னக்கடவதிறே; இப்படி முப்புரியூட்டியிறே இவரவதாரவைபவம் இருப்பது.

இன்னமும் இஶ்ஶ்லோகத்திலே பதங்கள்தோறும் இவ்வர்த்தம் காணலாயிறே இருப்பது. எங்ஙனேயென்னில்,—'ஶ்ரீஶைலேஶ' என்கையாலே-அகாரவாச்யனை ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லி, 'தயாபாத்ரம்' எனகையாலே - பகவதநந்யார்ஹஶேஷபூதனை சேதநன் அவன்க்ருபைக்குப் பாத்ரமென்னுமத்தைச சொல்லுகிறது. அடியில் பதத்தில் - ஆசார்யனை அவன்தானாகச் சொல்லுகிறது, விஶேஷநிஷ்டாதத்தாலே; தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஶம்போலே; "[illegible]" இத்யாதி, "[illegible]" 'தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்' என்கிறஇப்பதத்தாலும் "தாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றும், "ஆதியஞ்சோதிக்கே யாராதகாதல்" என்றும், "உன்னித்துமற்றொருதெய்வந்தொழாள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அகாரோதித பகவச்சேஷத்வத்தை பக்தியாலே சொல்லுகிறது; ஸ்வரூபமும் உன்னிணைத்தாமரைகட்கு அன்புருகி நிற்குமதிறே; அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தே: ஜ்ஞாநமாவது - தஜ்ஜ்ஞாநமிறே; பகவதேகாவலம்பியாயிறே ஜ்ஞாநம் இருப்பது. வைராக்யமாவது - தேவதாந்தரத்யாக ப்ரதாநமாயிறே இருப்பது. [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - யதீந்த்ரராகையாவது - ஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்துத் துரும்பு நறுக்காதிருக்குமவர்களைத்

திருத்தித் திருமகள்கேள்வனுக்கு ஆக்கி அடிமைசெய்விக்கை. தம்மளவிலும் - யதிஶப்தம் அவிஶிஷ்ட மாகையாலே, ததிந்த்ரராகையைப்பற்ற ப்ரவணராகிறார்; பகவதநந்யார்ஹஶேஷத்வம் ததீயபர்யந்தமிறே. அன்றிக்கே, [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அஸாதாரணமான ராமாநுஜஶப்தபர்யாயவாசகமாயிறே இத்திருநாமம் இருப்பது; அதுவும் ப்ரணவார்த்தம். ராமஶப்தத்தாலே - அகாரார்த்தமும், அநுஜஶப்தத்தாலே - தச்சந்தா நுவர்த்தியாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமுமிறே சொல்லுகிறது. "ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா" என்றிறே ப்ராவண்யம் இருப்பது. [வந்தேரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - இத்தாலும் உக்தார்த்தமே சொல்லுகிறது; ரம்யஜாமாத்ருஶப்தத்தாலே - அகாரவாச்யனைச் சொல்லி, முநிஶப்தத்தாலே - ததநந்யார்ஹ ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய பரமசேதநனைச் சொல்லுகிறது. ரம்யஜாமாதுர்மநநம் கரோதீதி - ரம்யஜா மாத்ருமுநி:. ஆக, இவையெல்லாவற்றாலும் - ப்ரணவார்த்தமாக அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை.

"ஸயொயத்யாஜயராஜயா" என்றும், "வடதிசை மதுரை அயோத்தி" என்றும் அவதார ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறபடியே, கோயிலுக்கு வடக்காயிருக்கிற வடதிருவேங்கடநாட்டில் எரார்பெரும் பூதூரிலே எம்பெருமானார் வடமொழியையும் தென்மொழியையும் வெளியிட அவதரித்தருளினார்; "நாரண னைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலாவண்டமிழ்மறைவாழ்ந்தது" என்னக் கடவதிறே. "அரங்கநகரும் மேவுதிருநகரியும் வாழவந்த மணவாளமாமுனி" என்கிறபடியே தென்னாட் டுத் திலதமான தென்குருகூரிலே பெரியஜீயர் தென்மொழியை வெளியிடவே அவதரித்தருளினார்; "விரவு தமிழ்மறைமொழியும் வடமொழியும் வெளியாய்ச்செய்யும்விசித்ரவ்யாக்யாநஶேஷன்" என்னக்கடவதிறே. "ஆம்நாயத்ரயஹ்ருதயமௌஸௌ நாயாக:" இத்யாதி. இவருக்கும் இரண்டினுடைய ப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டே யாகிலும், ஊற்றத்தைப்பற்ற ஒன்றிலே ஓதுகிறது. உடையவருடைய அவதாரவிஶேஷமாகையாலும், மற்றும் ஸர்வதாஸாம்யத்தாலும் யதிவரபுநரவதாரமாகையாலே, தீர்க்கஶரணாகதியை ஈன்ற முதல்தாயி னுடைய மாதாபிதாபோலே, யோகித்யமும் ஸ்ரீஶைலேஶமும் நடந்துசெல்லுகிறது. இவரும் ஜந்மபூமியை விட்டுவந்து காவிரிநடுவுபாட்டிலே கருமணியைக்கண்டு தந்மத்யஸ்தராய், வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே வாழ்ந்து கொண்டிருந்து, ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயையும் ஶ்ருதிஸாகரத்தையும் த்ராவிடவேதஸாகரத்தையும் பெருகப்பண் ணிப் பெருமாளை நோக்கிப் போந்தார்; அவர் எல்லாவுயிர்கட்கும்நாதனரங்கனென்னும் பொருள் சுரந்தார், இவர் பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின்றலைநின்று வீடளிப்பான் அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவ னென்னும் அர்த்தத்தை அருள்சுரந்தார். ஜீயர் அவதரித்து வெளியிடாதபோது கண்ணுறந்தாரகமாயிறே உடையவர்வைபவம் இருப்பது; இராமாநுசமுனி செய்யகுன்றிலேற்றிய தீபமிறே இவர். நாராயணா வதாரம் போலேயிறே இவர்களுடைய அவதாரமும்; "நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம்", "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்", "யோகீந்த்ரவிக்ரஹே", "தஸ்யாம் ஹி ஜாத: முநி:"; இரண்டுக்குமுண்டான தர்மைக்யமும் அப்படியே; ஸம்பந்தமும் அப்படியே; அவர் நாரா யணவைபவப்ரகாஶகர், இவர் ராமாநுஜவைபவப்ரகாஶகர். அவ்வவதாரத்திலும் இவ்வவதாரத்துக்கு ஏற்றமுண்டு; "பிறப்பாயொழிவது": நாராயண, ராமாநுஜ என்றிறே சதுரக்ஷரிகளின் வாசி இருப்பது. இவர் சதுரரில்தலையாகையாலே சரமசதுரக்ஷரியிலே நிலைநின்றார்; "எத்திருப்பாரைவெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்," "தஸ்மாந்நந்தகவைஷ்ணவஶ்ரீஜந்யாவிஶேஷத:", "அடியேன் சதிர்த்தே னின்றே", "நம்புவார்பதி வைகுந்தங்காண்மினே". ஆழ்வார்க்கு மதுரகவிகளிலும் சரமமான திருவடிகள் ராமாநுஜனைப்போலே, அந்தராமாநுஜனை இவர்க்கும் ஸ்ரீவத்ஸாங்காசார்யரிலும் சரமமான சரணங்கள் யதீந்த்ரப்ரவணனிறே; ஆகையால், சரமபர்வமான ஜீயர்விஷயமான இத்தனியனும் ஸகலவேதஸாரமான ப்ரபத்திபோலே நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது. (க)

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் இத்யாதி]: இத்தனியன்தான், ஸர்வாத்மஹிதைஷியாய் ஆப்ததமராய் குரூத்தமரான கூரத்தாழ்வான் அனைவர்க்கும் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தாலே உஜ்ஜீவநமுண்டாம்படி அருளிச்செய்ததாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே, ஸர்வஶிஷ்டர்களும் இதை அங்கீகரித்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகிறது.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்] - அதில் முற்பட "ப்ரயாணாயாதிகுரவே" என்று ரஹஸ்யத்ரய ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே ப்ரதமகுரு ஸ்ரீயःபதியான எம்பெருமானாகையாலே முற்பட அருளிச்செய்கிறார்; "நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமைவிரித்தவன்" என்றும், "தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்" என்றும், "பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர்முன்னின்று", "குருமுகமாய்", "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே; "குருரஸ்மி", "குருபரமாஸி", "ஹஸ்த்யுபாத்த உபகாராசார்யகுரும்", "பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து," "அறியாதனவறிவித்தவத்தா," "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்", "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றுமிற்று அநுஸந்தித்துப்போருவது. பெரியபிராட்டியாருக்கு முற்படவாயிற்று ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே த்வயத்தை அருளிச்செய்தது. "த்வத்தவ்யஸ்யாஶ்ரயாத்" என்றுளே; அவன் தானும் "மாமாஸ்ரித்ய புருஷாஸ்ரய ஸம்ப்ராப்ய விஷ்ணுமேவோத்தமம் பாவாத் । ததஸ்தத்ப்ராப்தமேவோத்தஞ்யாதும் ஸநாதநம்" என்று அருளிச்செய்தானிறே அத்தாலும், கடகத்வத்திலே முற்பாடுடையளாகையாலும், மற்றையார்க்கு வுடகத்வம் அவளடியாகையாலும், "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்" என்று - மிதுநச்சேர்த்தியாக அருளிச்செய்தது. "இறையுமகலகில்லேன்" என்றிருக்கையாலே பிரிந்து நிலையில்லை; லக்ஷ்மிக்கு லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே ப்ரபத்திப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டிறே. ஸமாரம்பாம் என்று - இவர்கள் தொடக்கமாகக் குருபரம்பரையைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிலே பகவானாலே ப்ரபத்யுபதேஶம் பண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுமவருமாய், "ததஶ்ச லோகதீதவிஶ்வாஸபாராஜ்யபதே" என்று - பூவளருந்திருமகளாலே அருள்பெற்று, அத்தாலே "ஸ்ரீமதிவிஷ்வக்ஸேந" என்னும்படி கைங்கர்ய ஸ்ரீயையுடைய ஸேனைமுதலியாரும், "திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்", "திருமாமகளாலருள்மாரி" என்னும்படியான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரும் ஸூசிதர். ஸேனைமுதலியாரும், விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாதிகளிலே ஸநகாதிகளுக்கு ப்ரபத்தியை வெளியிட்டருளினாரிறே; இப்படி வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தை, "ஜகத்த்ராணஜந்மநாமயோ விஶ்வாநநஸோ ஸ்வதி" என்று தாமே அருளிச்செய்தார்; அத்தைப்பற்றவாயிற்று "நம்மாழ்வார் ஏதஜ்ஞாநயாதம்யாயோ" என்று அத்யாத்மசிந்தையிலே அருளிச்செய்தது அவ்வளவன்றிக்கே, ஆழ்வாரவதாரவைபவத்தை ஸநத்குமாரர் மார்க்கண்டேயபுராணத்திலே ஒரு அத்யாயமெல்லாம் சேர அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவர்களளவும் விவக்ஷிதம்.

இத்தக்குருபரம்பரையில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களை அருளிச்செய்கிறவராகையாலே நாதயாமுநர்களை மத்யமபதஸ்தராக அருளிச்செய்கிறார். 'நாதயாமுநமத்யமாம்' என்று. நாதயாமுநர்கள் - நாதமுனிகளும் யாமுநமுனிகளும். அவர்கள் தாம் பரமஹம்ஸரிறே; "நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தது; அவனும் அன்னமாகியிறே அருமறைகளை அருளிச்செய்தது. ஏவம்விதரான இவர்தான் மதுரகவிகளினுடைய திவ்யப்ரபந்தாவதாநுஸந்தாநத்தாலே ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுனியானார்; அந்நாதமுனியருளாலேயிறே யமுனைத்துறைவர் அவதரித்து தர்

ஶநத்தை ஆள வந்தாரானது. "நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேயப்ரபந்தை:" என்னக்கடவதிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, "விஷ்ணுபக்திப்ரதிஷ்டார்த்தம் ஸேநேஶோவதரிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வா ரவதாரமாக நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றிறே. ஆளவந்தாருக்கு ப்ரபத்யர்த்தோபதேஶம் பண்ணுகைக்கு அடியான உய்யக்கொண்டாரும் மணக்கால்நம்பியும் இவர்களிடையிலே அடைபடக்கடவரா யிருப்பர்கள். நாதயாமுநமத்யமாம் என்று - ஆழ்வான் அநுஸந்தாநக்ரமமாயிற்று இது; இவரை யொழிந்த மற்றையார் "ஈஶ்வரஸமாரம்பாம் பதிபோதாசார்யகாம் | லக்ஷ்மீவல்லபபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்" என்றுமிறே அநுஸந்தித்துப்போருவது.

உடையவர்தாம், குருபரம்பரைக்கு நடுநாயகமிறே அவர்தாம் ஆழ்வானுக்கு ஸாக்ஷாதாசார்யரா கையாலே 'அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்' என்கிறது. "ஈஶ்வரோபாஸ்ரமதேதாஸ்யப்ரயோகேஷ்வபிதேஶிநா ராமாநுஜஸ்ய" என்னக்கடவதிறே; "ராமாநுஜாங்க்ரிஶரணோஸ்மி" என்றும் அநுஸந்தித்தார். இதிலே யமுனைத்துறைவ னிணையடியாங் கதிபெற்றுடைய இராமாநுசனுகையாலே - ஆளவந்தாருக்குச் சரணத்வயமென்னலாம்படியான பெரியநம்பியும் ஸூசிதர். "இளையாழ்வாரை விஷயீகரித்த அநந்தரத்திலே, 'இளையாழ்வீர் ! பெருமாள் ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்துக்கு எழுந்தருளும்போது மரவடியைத் தம்பிக்கு வான் பணையம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழ எழுந்தருளினாற்போலே. மேலை வானோர்வாழ இவரும் தமக்கு அடியானை அடியேனை அப்படி உமக்குவைத்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்' என்று அவர் அருளிச் செய்தார்; அத்தைப்பற்ற "யமுனைத்துறைவனிணையடியாங்கதி பெற்றுடைய இராமாநுசன்" என்று அமுதனார் அருளிச்செய்தார்" என்று திருநாராயணபுரத்தில் திருவாய்மொழியரசாயர் அருளிச்செய்தார். உடையவரை குருபங்க்திஹாரநாயகமாக நடுவே அநுஸந்திக்கவேண்டியிருக்க, யதாபாடம் எல்லாரும் அநுஸந்திக்கிறது - "ஆழ்வான் திவ்யஸூக்தி" என்னுமது எல்லாரும் அறிகைக்காக. இதிலே, ஆசார்யாபிமாநயுக்தராய் இவ்வருகிலுமுண்டான அனைவரும் ஸ்வாசார்யபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கும்போது நாதயாமுநர்களை நடுவாகச்சொன்னது - யதிவரர்க்கும் உபலக்ஷணமாகிறதென்று கண்டுகொள்வது. 'அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்பராம்' என்கிற இத்தால் - 'ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததா மபிவர்த்ததாம்' என்று - எம்பெருமானார் திவ்யஸங்கல்பத்தாலே வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யபரம்பரையானது ஸ்வாசார்யபர்யந்தம் ஸேவிக்கப்படுமதென்கிறது. "எம்பெருமானிற்காட்டில் குருபரம்பரை அதிகம்; குருபரம்பரையைக்காட்டில் ஸ்வாசார்யன் அதிகன்" என்னக்கடவதிறே அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் என்கையாலே - இவ்வருகுள்ளார்க்கு உத்தேஶ்யராய் ப்ரபத்திமார்க்கப்ரவர்த்தகரான கூரத்தாழ்வான், அவர் செல்வத்திருமகனாரான பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசார்யர் கூரகுலோத்தமதாஸநாயன் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியசீயர் முதலாக "ஸர்வமாசார்யம்" என்னுமவர்களெல்லாரும் அநுஸந்தேயராம்படி ஸூசிதர்.

வேதாந்தாசார்யரான அண்ணவும் "ப்ரத்யக்ஷப்ரதிபந்நாத்ய யஜ்ஞநாயகஶேஷம் | ஶ்ரிய:க்ஷோதாஶயஸமாஹதஸ்யதேதாம் ஶமாஶதே | ஈஶோஶேஷாய ராமாநுஜார்யாய பொதிநே" என்று தொடங்கி, "ப்ரதீநவ்யவணாய ஸ்வஸ்தாபவேதமணமாஸிதே | ப்ரபோதே ஶேஷம்ராமாநுஜார்யாய பொதிநே" என்று நடுவாகவும், "பரிஶ்ரவிப்ரஷேஷமவிஷேஷவிஶேஷ ரவேதாநந்யதே | ஶேஷம்ராமாநுஜார்யாய ஶ்ரீநாய உபாஸ்ய || ஸவ்யஸ்ரீஶைலநாயாப்ரவிஷ்ணுஜாஷ்டே | ராமாநுஜார்யாய நமஹா ஶேஷநாயகம்" என்று - ஶ்ரிய:பதியைத் தொடங்கி ஸ்ரீமத்ராமாநுஜார்யர் நடுவாகவும், ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரரான பெரிய சீயரளவாக ஶேஷரிக்கையாலே, இதுவே ஶித்தஸம்ப்ரதாயம்; மநுவிபரீதம்போலே, இதுக்குப் புறம்பானது அஸம்ப்ரதாயம். உபாயாந்தரோபதேஷ்டாக்கள் - ஸ்வரூபநாஶகரான குருக்கள்; ஆகையாலிறே, "ஶாஸ்த்ரமிது ஸர்வக்ஷராம்ஶாஸநம்ஜம்" என்றது. "ஸாக்ஷாத் பலைகலக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபத்தியாலே மந்த்ரரத்நத்தை உபதேஶிக்குமவர்களிறே - ஸத்குருக்களாகிறார்; "த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தையும் திரு

வாய்மொழியினுடைய அர்த்தத்தையும் உபதேசிக்கிறான் யாவனொருவன், அவனுக்கேயிறே ஆசார்யத்வ பூர்த்தி உள்ளது'' என்று ப்ரமேயரத்நத்திலே அருளிச்செய்தார். ஏவம்விதமான குருபரம்பரையிறே ஸேவ்ய மென்கிறது. மேலும், குருகுலதுர்யரான வரவரமுனிவர்யருடைய பரம்பரயா '' [illegible] '' என்று நடந்துசெல்லுவது; '' [illegible] '' என்று தொடங்கி, ''[illegible]'' என்றிறே தலைக்கட்டியருளினார். '' [illegible] '' என்று தொடங்கி, '' [illegible] '' என்று நடுவாகவும். '' [illegible] '' என்று எம்பெருமானளவாகவும் - வாக்யகுரு பரம்பராக்ரமத்தாலே வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தது; இந்த க்ரமத்தை ''முந்தை வினையகலமுன்னருளுமாரியனால், எந்தையெதிராசனின்னருள் சேர்ந்து-அந்தமில்சீர்ப் பொற்பாவை[illegible]ருளால் பொன்னரங்கர்தாள் பணிந்து, நற்பாலடைந்துய்ந்தேன் நான்'' என்றும், '' [illegible] '' என்று விவரணமாலை யின் அடியிலும் தத்வதீபாதியிலும் அருளிச்செய்தார்.

இந்தக்ரமம், '' [illegible] '' என்கிற ஶ்ருதியையும், '' [illegible] '' என்கிற பாஷ்ய காரவசநத்தையும் பற்றி யிருக்கிறது; '' [illegible] '' என்னக்கடவதிறே. '' [illegible] '' என்கிற இத்தனியனில் குருபரம்பராக்ரமத்தையும் ''தென்னரங்கனொருந்திருமகளுமாதியா, அன்னவயற்பூதூர்மன்னுமிடையா - என்னையரு, ளாரியனேதானளவா வன்னகுருமுறையின், சீரியதாள்சேர்ந்துய்ந்தேனே'' என்றும் அவர்தாமே அருளிச்செய்தார். இந்தக்ரமம், '' திருவருள்மால்சேனைமுதலிசடகோபன்'', '' [illegible] '' என்கிற தனியன்களிலும், ''ஆதிமுதல்மாயன்மலர்மங்கைசேனைத்தலைவன்'' என்றும், ''சேனைநாதன் அருள்மாறன் நாதமுனி தாமரைக்கண் இராமர்வாழ், சீர்சிறந்தயமுனைத்துறைக்கிறைவர் செய்தொடைக்கதிபரருளினால், தானமர்ந்தவெதிராசர் கூரம்வருதலைவர் நீதிபுனைபட்டர்பின், தலைமையான மாதவச்சீயர் நம்பிள்ளை தழைத்தகண்ண ரிருவகையினோ, ரீனமின்றியருளுலகவாசிரிய ரினியகூரகுலதாதருக், கின்பமேவுதிருவாய்மொழிப்பிள்ளை யிவர்க்குத்தானடிமையாகவே, யானவாழ்வுபெறவருள்வார் கோலமணவாளமாமுனிவன்'' என்றுஞ் சொல்லிற்றிறே. இப்படி ஆரோஹாவரோஹக்ரமங்களிரண்டாலும் குருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை. '' [illegible] '' இத்யாதியாலே எம்பெருமான் செய்த ஆசார்யஸம்பந்த பர்யந்தமான உபகார பரம்பரையை அநுஸந்தித்தால், குருபரம்பரைக்குத் தலையான எம்பெருமானை முந்துறப்பற்ற அடுக்கும்; '' [illegible] '' இத்யாதியாலும், '' நாராயணன்திருமால் '' இத்யாதியாலும் ஆசார்யன்பண்ணின பகவத்ஸம்பந்தவைபவத்தை அநுஸந்தித்தால், '' [illegible] '' என்று ஆசார்யனை முந்துற அநுஸந்திக்க அடுக்கும். '' குருபரம்பரையை முன்னிடவே ஶரணாகதன் குறைதீரும், பிராட்டியை முன்னிடவே ஶரண்யன் குறைதீரும் '' என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை மாணிக்கமாலையிலே அருளிச்செய்தது. '' ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும் '' என்றிறே அருளிச்செய்தது. குருபரம்பராபூர்வகமல்லாத த்வயாநுஸந்தாநமும், நாவகாரியமிறே. இப்படி ஆதிமத்யாவஸாநஸஹிதையான ஸத்குருஸந்ததி, ஸர்வஸத்துக்களாலும் ஸதாநுஸந்தேய மென்றாயிற்று.

(உ)

இதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

யோ நித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே।
அஸ்மத் குரோர் பகவதோஸ்ய தயைக ஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

[யோநித்யம் இத்யாதி] - ஸ்ரீராமாவரஜமுநீந்த்ரலப்தபோதராய், "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந:" என்று நிரூபகத்தையுடையரான கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீராமாநுஜதர்சநத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி ராஜகோஷ்டியிலே சென்று, "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" என்றும், "நாராயண பரா வேதா:" என்றும், "நாரணனைக்காட்டிய வேதம்" என்றும், "நாராயணாத் தயிந்த்ரஷ்டிவேதிகா: ச" என்றும் "நாரணனேயாவதீதன்றென்பாரார்" என்றும், "அந்யாயமந்யாயம்" என்று அறைகூறி வென்று, "கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்" என்னும்படி அவர்கள் தர்சநம் அஸஹ்யமாய், அத்தர்சநத்தை வேண்டாதே மீண்டு எழுந்தருளி தர்சநப்ரவர்த்தகரான எம்பெருமானார்தர்சநத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்க, அவரும் "இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம் - நற்கிரிசை நாரணன்றீ" என்று திருவில்லாத்தேவரொல்லார்க்கும் மேலாக மேல்நாட்டிலே திருநாராயணனை ஸ்தாபித்து மீண்டு எழுந்தருளி, "அரங்கனல்லால்தெய்வமில்லை" என்று அறுதியிட்டு அரங்கனார்க்கு ஆள் செய்துகொண்டிருக்கிறவர், ஆழ்வான் கண்ணழிவுகண்டு கண்கலங்கியருளி, "பேரருளாளர், நேத்ரபுத்ராதிகளான ஐஹிகபுருஷார்த்தத்தையும், பெரியவிசும்பாகிற ஆமுஷ்மிக புருஷார்த்தத்தையுங் கொடுக்குமவராகையாலே, நேத்ரவிஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யும்" என்று நியமிக்க, அப்படியே "அஸ்து" என்று ஸம்மதிபூர்வகமாக ஸ்தவம்பண்ணுகிறவர், "நேத்ரஸாக்ஷாத் க்ஷீரஸாகரே" என்றும், "க்ஷீரஸமுத்ரோபரிஸ்த்தம் ஸமீரே" என்றும் அங்குத்தையிலநுபவபரிகரமான அப்ராக்ருத சக்ஷுஸ்ஸை அபேக்ஷிக்க, அப்படியே பேரருளாளரான பெரியபெருமாளும், "பச்யந்தி ஸதா தேவம் நேத்ரேண நயனாம்போஜை", "ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி" என்னும்படியான இமையாத கண்ணை இவர் பெறும்படி பெரியவீட்டுக்கு விடைகொடுத்தருள, அவரும் அதிப்ரீதராய் ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி "அறப் பதறினார்" என்று பதறிக்கொண்டு இவரிருந்தவிடத்தேற எழுந்தருள, அவரும், பரந்தாமமென்னும் திவந்தருகைக்காக அவர்க்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி அவர்விஷயத்தில் ப்ரபத்தியான இச்ச்லோகத்தை "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே விழ, அவரும் இவரபிப்ராயம் அறிந்து தம்முடைய ஸ்வமான ப்ரபத்தியை "திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்னும்படி "ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று குறைவற அவர்வலத்திருச்செவியிலே ப்ரஸாதித்தருளினாரிறே; அதடியாக, ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே அவர்ப்ரார்த்தித்தருளின பேற்றை இவரும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ப்ரார்த்தித்துப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினார்; அப்பேறுதான் ஆசார்யாதீநமாகையாலே அவரை அடியிலே சரணம் புகுகிறார்.

[யோநித்யம்] - இதில் - பக்திவிரக்திஜ்ஞப்திகுருத்வாநுகம்பாதிக்ய குணத்தாலே முக்திப்ரதத்வ சக்தியையுடைய உடையவர் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறார். [யோநித்யம்] - "திசையனைத்து மேறுங்குணன்" என்று சொல்லப்படுகிற குணவத்தாப்ரதையையுடையராய், நாள்தோறும் ஆச்ரிதரை நழுவுதலின்றிக்கே ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஸர்வேச்வரனுடைய சரணாரவிந்தயுகலவ்யாமுக்ததையாலே தத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் த்ருணவத்ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பாராய், அடியேனுக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணும் ஆசார்யராய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையருமாய், அகதிகள்விஷயங்களில் "ஐயோ!" என்று இரங்கும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யுடையருமாய், சரூபியாய் முன்வந்துநிற்கிற இந்த ராமாநுசனுடைய சரணங்களை சரணமாக அடைகிறே னென்கிறார்.

[யோநித்யம்] - யஃ என்று - "வைதிகோத்தமர்" என்னும் ப்ரஸித்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. நித்யம் அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஃ என்று - "ஸர்வேஷ்வேவ ஸுகாலேஷு ஸர்வாவஸ்தாஸு ஸர்வதா । கிங்கரோஸ்மி" என்றும், "ஸர்வதா ஸர்வகாலேஷு தாஸ்யம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணதார்த்திஹராச்யுதரானபேரருளாளர் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடித்தாமரைகளிலே நிரவதிகப்ரேமத்தாலே, "தத்பாதகமலாத்ந்யத்" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு அசலான அனைத்தையும் த்ருணஸமமாக எண்ணியிருப்பரென்கிறது. "நிரவதிகப்ரேமபரவஶம்", "தென்னத்தியூர்கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்ட அன்பாளனிராமானுசன்" என்று வரதநாராயணனை யாயிற்று; "யோநித்யமச்யுதநாராயணம்" என்று நிரவதிக ப்ரேமத்துடனே நித்ய திருவாராதநமாக நடத்திப்போருவது; அந்தபக்த்யைஶ்வர்யமதத்தாலே, "த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குஶவிபூதயஃ", "கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர்குறிப்பு" என்னும்படி பண்ணியிருப்பராயிற்று; "ஸ்வாஹம் ஹ்ருதயவதர்ஶனீயவரிவஸ்யாமி" என்றாயிற்று இவர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இருப்பது. [யஃ] - "திக்குற்றகீர்த்தி யிராமானுசன்" என்று ப்ரஸித்தரானவர். [நித்யம்] - நாடோறும். [அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹதஃ]-அச்யுதனாகையாவது - குணவிக்ரஹவிபூதிகளை நழுவுதலின்றிக்கே யிருக்குமவ னென்னுதல், ஆஶ்ரிதரை நழுவ விடாதவ னென்னுதல், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில்நின்றும் நழுவாதவ னென்னுதல். "வீவிலின்பம்மிக வெல்லே நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்" என்றும், "ஆதுமிலகாலத் தெந்தை யச்சுதனமலன்" என்றும், "அயரவாங்குநமன்றமர்க்கருநஞ்சினை யச்சுதன்றன்னை" என்றும், "நத்யஜேயம்" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற குணங்களிலேயாயிற்று இவர் ப்ரவணராயிருப்பது. அந்த அச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்மவ்யாமோஹம், அர்ச்சாவதாரந் தொடங்கிப் பரபர்யந்தமாக எங்கும் நித்யமாக உண்டாயிறே இவர்க்கு இருப்பது. அது எங்ஙனேயென்னில்;—அத்திகிரிப்பச்சைநிறத்தச்சுதனுடைய பதாப்ஜங்களிலும், வேங்கடத்தச்சுதனுடைய தாங்கு தாமரையன்ன பொன்னாரடியிலும், அரங்கமாநகரச்சுதனுலகமளந்த பொன்னடியிலும், நண்ணித்தொழுமவர் நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணனச்சுதனுடைய துளங்கு சோதித்திருப்பாதத்திலும், தயரதற்குமகனை அச்சுதன் காடுறைந்த பொன்னடியிலும், கோவிந்தனச்சுதன் பொற்றாமரையடியென்று பேசும்படியாய்க் கானில்கன்றின்பின்போன பொன்னடியிலும், அச்சுதனனந்தசயனன்செம்பொன்திருவடியிணையிலும், வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதனை விண்ணோர் பிரானார் மாசில்மலரடியிலு மாயிற்று, இவர் மயல்கொண்டிருப்பது. இதுதான் "ஆவமொடுநிச்சல்நினைவார்" என்னும்படியிறே நித்யேச்சை நடந்து செல்வது. "தென்னத்தியூர்கழலிணைக்கீழ்ப்பூண்டவன்பாளன்", "அரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத் தானதில்மன்னும்", "பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன்காதலன் பாதம் நண்ணு", "நின்றவண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும் நிறைவேங்கடப்பொற்குன்றமும் வைகுந்தநாடுங் குலவியபாற் கடலு முன்தனக்கெத்தனையின்பந்தரும்" என்னக்கடவதிறே. அவர் தாமும் "ஶரணாகதி", "ஸ்ரீரங்கநிவாஸ," "ஸ்ரீரங்கஶாயிநம்" என்றும், "க்ருதாநுஸாரயேம்" என்றும், "ஸ்வாகதம்", "ஶேஷிணேஶேஷஶாயிநே", "ஸ்ரீவேங்கடநாய" என்றுமிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே, பூவார்கழல்களிலும், கண்ணன் கழலிணையிலும், காகுத்தன்தன்னடியிலும், பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற பரமனடியிலும், வைகுந்தச்சேவடியிலும், ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணசரணங்களிலுமாயிற்று வ்யாமுக்தராயிருப்பது. இப்படி பஞ்சாவஸ்தாவஸ்திதனை ஸர்வேஶ்வரனுடையசரணாரவிந்தயுகளமகரந்தரஸாஸ்வாத மதுவ்ரதமாய் அநுபவித்து அதிலே மக்நராய், அத்தாலே ததிதரங்களாய் ஆவிர்ஞ்ச அமங்களமான பாஞ்சபௌதிகவிஷயபஞ்சகத்தையும், அதுக்குமேலான ஆத்மாநுபவத்தையும் த்ருணவத்ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருப்பாராயிற்று. இப்படி பக்திவிரக்தியுடைய இவர்திருவடிகளைத் தாமும் அப்படி பரத்வாதிகளெல்லாமாக அறுதியிட்டு அடையப் பார்க்கிறார்.

[அஸ்மத்குரோஃ] - கீழ்ச்சொன்ன அச்யுதபக்தியாலே த்திதரங்களை த்ருணவத்கரிக்கையாலுமாயிற்று, இவரை ஆசார்யவரணம் பண்ணுகிறது "விஜ்ஞாதஸகலதத்வார்த்தாய" என்னும்படி தத்த்வத்ரயத்தையும் உபதேசிக்கையாலே அலகலகாக ஆராய்ந்து "மஹாஜேஸ்விபிஸ்வாஷி

பஞ்சாஶத்வ்ருத்தாநுஹ்ருதிதிதியாகிமஶ்ரீக்ருதா | ஸர்வஜ்ஞ ஜ்ஞாநஜோஷ ஜ்யேஷ்ட ஹம்ஸஜுஷ்டம்” என்று தத்த்வத்வய விஷய வைராக்யத்தையும், “தவதாஸ்யஹோ ஸஸங்க:” என்று தத்த்வைகவிஷய பக்தியையுமுடையராகையாலே தமக்கு அநுகுணமாகவே ‘அஸ்மத்குரோ:’ என்கிறார். “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்”, “க்ருஷ்ணம் ப்ரதிபந்நாயிக்ய: ஸ்வபாவாத் ஹ்ருதயஸ்தித”. இவர்க்கும் இரண்டிற்கும் அடி எம்பெருமானாரிறே; “ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நஜநாநுஜாஸ்ய ஸத்வயமிமதஸ்ஸௌஸ்வாத்வித்ஸ்ய:” என்றாயிற்று இருப்பது. இவரையாயிற்று ப்ரதாந ஶிஷ்யராக ப்ரதமம் பெரியதிருமந்த்ரம் முதலான ரஹஸ்யங்களை ப்ரஸாதித்து அபிமாநித்தருளிற்று. நரநாராயணாவதார மென்னலாம்படியிறே, ராமாநுஜ கூராதிபர்கள் கூட்டாவிருப்பது. எல்லாரும் ஒருதட்டும் இவர் ஒருதட்டுமாகவிறே எம்பெருமானார் எண்ணியிருப்பது; அத்தைப்பற்ற, “ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்” என்றாரிறே. இப்படி அத்விதீயமாயிற்று இரண்டு விஷயமும் இருப்பது. “கலையறக்கற்றமாந்தர்” என்னலாம்படியான இவருக்கு ஸகலார்த்தமும் ப்ரஸாதிக்கும்படியான ஜ்ஞாநவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது ‘பகவத:’ என்று. “சொல்லார்தமிழொருமூன்றும் சுருதிகள்நான்கு மெல்லையில்லாவறநெறி யாவுந்தெரிந்தவன்”, “உண்மை நன்ஞான முரைத்த”, “இராமானுசன் மெய்ம்மதிக் கடல்” என்னும்படியிறே ஜ்ஞாநவைபவம் இருப்பது. “ஸர்வகல்யாணஸம்பூர்ணம் ஸர்வஜ்ஞாநோபப்ருஹ்மிதம் | ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத:” என்னக்கடவதிறே; பகவச்சப்தம் - ஸர்வகல்யாணகுணங்களையும் பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லுகையாலே, அவற்றால்குறைவற்ற விஷயமாயிருக்கை. இத்தால் - தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கு உடலான ஜ்ஞாநவைபவத்தைப் பேசினார். இனித் தம்முடைய துர்க்கதி கண்டு இரங்கும்படி தயாபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார், “அஸ்யதயைகஸிந்தோ:” என்று; ஈடுபடுகிறார். அஸ்ய - ராமாநுஜஸ்ய என்று மேலில் பதத்தோடே சேர்த்தி தயைகஸிந்து என்று - கேவலக்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரென்றபடி. “பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும், செயல்நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொள்வான், குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி” என்றிறே இருப்பது. “பாடினனருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில்மிக்கதே,” “எண்டிசையுமறிய வியம்புகேனொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை” என்னுமாபோலே, “நிகரின்றி நின்ற வென்னீசதைக் குன்னருளின்கணன்றிப், புகலொன்றுமில்லை யருட்குமஃதேபுகல்” என்றும், “உன்பெருங்கருணை தன்னை” என்றும், “வண்மையினாலும் தன் மாதகவாலும்” என்றுமிறே இவர்க்ருபையின் பெருமை இருப்பது. அருளாழியம்மானாய், “தயாஸிந்தோ பந்தோ” என்னும்படியான ஸர்வேஶ்வரன் க்ருபை மறுத்தகாலத்திலும் ஒதுங்கலாம்படியான க்ருபை; அவன்கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் “வ்யாமோஹவஶதோ யாதோ ஹ்யவஸீதந்வஸந்ததி: | தஸ்யாதநந்தரம் ஜந்துஸ்ஸந்துஷ்யந்தி ப்ரணம்ய ஜ” என்று உபதேஶித்துத் திருத்துமவரிறே. கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யம், நிரவதிகதயையாகிற இந்தக்குணங்களெல்லாம் கேட்டேபோகாமே கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரத்யக்ஷமாய் முன்வந்து நிற்குமவரை ‘அஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய’ என்று அநுபவிக்கிறார். இந்த ராமாநுஜனுடைய வென்று - இவர்க்கு ஈடுபாட்டுக்கு விஷயம் இருக்கிறபடி. ‘ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம்ப்ரபத்யே’ என்று நாராயணசரண ஶரணவரணத்திற் காட்டிலும் ராமாநுஜசரணஶரணவரணம் ஸ்வரூபாநுகுணமுமாய் அமோகமுமா யிருக்குமாகையாலே, அவர்திருவடிகளை ஶரணமாகப் பற்றுகிறார்; “பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்” இத்யாதி. “மாறாயதானவனை - வேறாக, வேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச், சாத்தியிருப்பார்தவம்”, “பாற்கடலு முன்தனக்கெத்தனை யின்பந்தரும்” என்று செழுந்திருப்பாற்கடல் கண்துயில்மாயன் திருவடிக்கீழ் விழுந்திருப்பாரிறே. வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் அன்று வாளவுணன் கிளர்ந்தபொன்னாகங்கிழித்தவன்கீர்த்திப்பயிரெழுந்து விளைந்திடும் சிந்தையிராமானுசனைக் கண்டுஇறைஞ்சி மற்றவரைச் சாத்தியிருக்கப் பார்க்கிறார். எம்பெருமானார்தவம் - தபஶ்ஶப்தவாச்யையான ப்ரபத்தி. இவர்தவம் - “எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்” என்னும் ஆசார்யாபிமாநம்; “ராமாநுஜார்யவிஷயீக்ருதம்” என்றாரே. அவர்தவத்தைக்காட்டிலும் இவர்தவம் வென்றதாயிற்று; அவர்க்குமுன்னேயிறே இவர்க்குப் பேறு ஸித்தித்தது; “ஸித்திர்ஹி வைகுண்டநதீஸம்ஶ்ரயோ வ்யாதத்தவைகுண்டம் | * நதீஸம்ஶ்ரயோக்திகதநீஹக்ருதபர்வதார்த்தநாம்”, “நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே” என்னும்படி வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம் பண்ணினார்.

---

* திஸம்ஶ்ரயஸ்ய என்று பாடாந்தரம்.

இந்த ராமாநுஜப்ரபத்தியிலே நாராயணப்ரபத்யர்த்தமெல்லாம் அநுஸந்தேயம்; கீழ் பக்திவிரக்ஜ்ஞப்தி வ்யாஜிதையாகிற இவை - முக்திப்ரதபக்திஸாதநங்களாயிருக்கும்; இதிறே, புருஷகாரஹாதுக்கு அநுகுணமான ஸ்ரீமத் பதார்த்தமும். இவையும் ஈஸ்வரவஶீகரண ஹேதுவான குணமிறே. புருஷகாராந்தரநிரபேக்ஷமாயிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. இனி, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதிகள் ஸௌகர்யாபாதகங்களாயிருக்கும், நாராயணபதத்திற்போலே; "ஏதாவிதாஹாதாநிவாஸ; ஶரணம்ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" என்று இஸ்ஸம்பர்ந்தத்தாலே வாத்ஸல்யாதிகள் அநுஸந்தேய அங்கு. "இதத்தா யிராமாநுசன்", "எந்தையிராமாநுசன்", "எம்மையனிராமாநுசன்", "எலப்புனெதன்னைமார்". என்னைமார் - ஆணுடன்பிறந்தவர்கள் என்னுமாபோலே இங்கு எல்லாரோடுமுண்டா ஸௌப்ராத்ரம், "கோயிலண்ணனிராமாநுசன்", "அடியேனுக்கிருப்பிடம்", "இராமாநுசன்சரண்", "இராமாநுசன்சரணேகதி" என்கையாலே; தோஷபோக்யத்வமாகிற வாத்ஸல்யமும், ஸ்வத்தினுடைய லாப லாபம் ஸ்வாமியதாம்படியாய் ஸ்வத்தை நோக்குகிற ஸ்வாமித்வமுமாகிற இவை - ராமாநுஜபதத்தாலும் அநுஸந்தேயம்; தாழ்ந்தவர்களோடே தன்பேறுகக் கலக்கையாகிற ஸௌஶீல்யமும் ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு த்ருஷ்டிகோசரமாய்ப் புரோவர்த்தியாய் நிற்கிற ஸௌலப்யம். ஜ்ஞாநமாவது - ஆஶ்ரிதர்க்கு த்யாகஸ்வீகாரங்களுக்கு உறுப்பான இஷ்டாநிஷ்டங்களை யறிகைக்கு உடலான அறிவு; ஶக்தியாவது-அநிஷ்டங்களைபோக்குகைக்கும் இஷ்டங்களைக்கொடுக்கைக்கு முடலாய், அஶக்தரானவர்களை அக்கரையேற்றவல்லஶக்தி. பூர்த்தியாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாத பூர்த்தி; ப்ராப்தியாவது-தன்பேறுகச்செய்தலைக்கட்டுகைக்கு உடலான ஸம்பந்தம்; காருணிகத்வமாவது - ஸம்பந்தமில்லாவிடிலும் குருடன் குழியிலேவிழுந்தால் எடுக்கைக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டாதாபோலே பிறர்நோவுகண்டால் 'ஐயோ!' என்ன வேண்டும்படியான தயை; "ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்" என்னக்கடவதிறே. ஔதார்யமாவது - கொள்வாரைத் தேடிக் கொடாவிடில் தரியாமற்கொடுக்கும் கொடையுடைமை; இப் ஸௌகர்யாபாதக குணசதுஷ்டயமும், கார்யாபாதககுணஷட்கமும் இங்கும் அநுஸந்தேயம். அது எங்ஙனேயென்னில்;—"இப்படியைத்தொடருமிராமாநுசன்" என்னும்படி அவர்பின்படரும் குணனுய் "நீம்பலனென்றுநினைத்தென்னையிகழா தெதிராச, ரன்றறிந் தங்கீகரிக்கையால்" என்கிற வாத்ஸல்யமும், "அண்ணலிராமாநுசன்" என்னும்படியுடையவராகையாலே பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பானுய் விண்ணின்தலைநின்று மண்ணின்தலத்து உதித்தபடியாலே ஸ்வத்திருந்தவிடத்தேவந்து நோக்கும்படியான ஸ்வாமித்வமும், "அருவினையின் திறஞ்செற் றிரவும்பகலும் விடா தென்தன்சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான்" என்னும்படி ஒருநீராகக் கலந்த ஸௌஶீல்யமும், "என்கண்ணுள்ளும்நெஞ்சுள்ளும்நின்ற" என்று சொல்லும்படியான ஸௌலப்யமும், "மெய்ஞ்ஞானத்திராமாநுசன்", "கதி ராமாநுசன்", "உண்மை நல்ஞானமுரைத்த விராமாநுசன்" என்று அறியாதன அறிவிக்கைக்கும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதும் தவிர்க்கவேண்டுமெதுவும் அறிகைக்கும் ஈடான ஜ்ஞாநமும், நிலத்தைச்செறுத்துண்ணும் நீசக்கலி வினைப்பரிய பலத்தைச் செறுத்தும் என்பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சும்மை பொறுக்கியும் போருகிற பாபவிமோசகதவஶக்தியும், "சலியாப்பிறவிப்பவந்தரும் தீவினைபாற்றித்தரு பரந்தாமமென்னுந்திவந்தரும்" என்னும்படி விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தியை உண்டாக்கிக் கொடுக்குமதான ஶக்தியும், பகவத்விஷயத்தை அண்டைகொண்ட பூர்த்தியும், "எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடுத்தனனின்றென்னை" என்கிற ப்ராப்தியும், "காரேய்கருணை" என்கிற காருணிகத்வமும், "கொண்டலனைய வண்மை", "உன்னுடைய கார்கொண்டவண்மை", "உன்வண்மையென்பாலென்வளர்ந்ததுவே" என்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஔதார்யஸ்வபாவமுமாகிற ப்ரபத்யபேக்ஷித குணங்களெல்லாம் குணந்திகழ்கொண்ட விராமாநுசனிடத்திலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே.

இப்படி கோடித்வய குணயுக்தரான ராமாநுசனுடைய சரணங்களை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும் சொல்லுகிறது-"ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே"என்று;குலந்தரும் நலந்தருஞ்சொல்லான நாராயணா என்னும் நாலெழுத்துப்போலே ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதநமன்றிக்கே, கேவலம்மோக்ஷைகஹேதுவாயிற்று, இந்தச் சதுரக்ஷரி இருப்பது; "வந்தாரவந்தாக்ஷரீ" என்றாரே இவர்தாமே. "யதா நாராயணாயேதி ஜப்யதே த்வதக்ஷரம்"; நாராயண ராமாநுஜ என்றிறே விகல்பிக்கலாயிருப்பது இத்திருநாமந்தான், யுகந்தோறுமுண்டாயிருக்குமாயிற்று; இளையபெருமாளிடத்திலும், நம்பிமூத்தபிரானுக்குத் தம்பியான க்ருஷ்ணனிடத்திலும், இப்போது இளையாழ்வாரான இவரிடத்திலும் பேர்பெற்று

யிருப்பது. ஏதத்பூர்வாவதாரத்வயமும், ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் துஷ்க்ருத்விநாஶத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; இவ்வவதாரமும், வைதிகமார்க்கத்தை ஸ்தாபிக்கைக்கும், அவைதிகமார்க்கத்தை நிரோதிக்கைக்கும், ப்ரபத்திமார்க்கத்தைப் பெருக்கி வளர்க்கைக்கும் உடலாயிருக்கும். அவ்வவதாரங்களிலும் அப்படியே, "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய," "ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ", "அநந்யஶரண: த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்றிறே இவர்கள் ப்ரபத்தியை வர்த்திப்பித்தது. அவர், ஸ்ரீமந்நாராயணவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை கத்யமுகேந வெளியிட்டார்; இவர், ராமாநுஜவிஷயத்தில் ப்ரபத்தியை இப்பத்யமுகேந வெளியிடுகிறார். அங்கு, ப்ரமேயபூதர் வெளியிட்டார்கள்; இங்கு, ப்ரமாதாவானவர் வெளியிட்டார் [ராமாநுஜஸ்யசரணௌஶரணம்ப்ரபத்யே] என்று. 'அஸ்யராமாநுஜஸ்ய சரணௌ' என்று "இராமாநுசன்பரன்பாதமுமென்சென்னித்தரிக்கவைத்தான்" என்னும்படி திருவடிகளிலே தலையைமடுத்து ஶிரஸா யாசிக்கிறார். ராமஶரணாகதி, "ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா" என்று பலித்ததில்லை; ராமாநுஜ ஶரணாகதி அவ்யபிசரிதமாக பலிக்குமிறே. "ஸக்ருச்சரணௌ" என்னும்படி, "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ" என்று - வேறு த்வயம் வேண்டாதே, அடியே த்வயமாயிருக்கை. லோகவிக்ராந்தசரணம் போலே மாறிநடப்பனவாயிறே இராமாநுசன்தன் இணையடி இருப்பது; நாராயணசரணங்களளவுஞ் செல்லவேண்டாத பூர்த்தி. விக்ரஹைகதேஶத்தைச் சொன்னது - விக்ரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக. "கையிற்கனியென்னக் கண்ணனைக்காட்டித்தரிலு முன்றன், மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்யான்" என்னும்படியாயிருக்கும். [சரணௌஶரணம்] - "இராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே விடுமே சரணமென்றால்" என்கிற உபாயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரபத்யே' என்று - உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது. "நையும்மனமுன் குணங்களை யுன்னி யென்னாவிருந்தெம்,மையனிராமாநுசனென் றழைக்கு மருவினையேன், கையுந்தொழும்", "வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத்பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குரூணாம் | கூராதிநாத" என்னும்படி த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுகிறார். "இராமாநுசனையுன்னுந்திண்மை" என்று - எல்லார்க்கும் மாநஸாத்யவஸாயமாகலாம்; இவர் பூர்ணாதிகாரியாகையாலே த்ரிவிதகரணத்தாலும் பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணுகிறார். இந்த ஸ்வீகாரம் ப்ராப்யமாகையாலே, "ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி யிராமாநுசமுனிதன், வாய்ந்தமலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்" என்று வர்த்தமாநமாய் நடக்கிறது.

இவர் தீர்க்கபந்துவாகையாலே, எல்லார்க்கும் தாம் பண்ணின ப்ரபத்தியே தஞ்சமாம்படி கொழுந்துவிட்டுப்படரும்படி பண்ணுகிறார்; அத்தைப்பற்றவிறே "வ்யாஸகார்ய ராமாநுஜார்ய நமஸ்தே" என்றது. இத்தால் - இவர் சரமகாலத்திலே பண்ணின சரமப்ரபத்தியே இவர் சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்டர்க்கெல்லாம் அவ்யபிசரிதமான உபாயமாய்ப் பேற்றோடே தலைக்கட்டுமென்றதாயிற்று. "ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான எம்பெருமானார், தம்முடைய பெருகிப்போருகிற பெருங்கருணையாலே பெரியபெருமாள் திருமுன்பே சென்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'ப்ரபந்நஜநங்களான பெரியோர்களிடத்திலே பேதைகளானவர்கள் செய்யும் பெரும்பிழைக்கும் ப்ரபத்தியே இவர்சரண்கூடின சரமபர்வநிஷ்டர்க்கெல்லாம் ப்ராயஶ்சித்தமாகக்கடவது' என்று ப்ரார்த்திக்க, புருஷகாரபலத்தாலே 'பொறுத்தோம்' என்ன, இந்த ப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தை ராமாநுசனைத்தொழும் பெரியோரான கூரத்தாழ்வான் ஏகாந்தத்திலே ஸேவித்து, அனைவர்க்கும் தஞ்சமாக "நமோஸ்து" இத்யாதி ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்" என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரும், பகவந்தம் யதிவரம் ப்ரணிபத்ய யதீந்த்ராங்க்ரிகிங்கரான்வயரானார்; அத்தைப்பற்றப் பின்புள்ளாரும் "ந்யாஸாதீஶஸ்ய" என்றார்கள்; ஈட்டுக்கு ப்ரவர்த்தகரான ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமாள் ப்ரஶிஷ்யரான நாலூர்ப்பிள்ளையும் ராமாநுஜதாஸரிறே; யதிவரபுநரவதாரமாய் யதீந்த்ரப்ரவணரான சீயரும் தம்ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு ராமாநுஜநாமத்தையுண்டாக்கி நடத்தியும், நூற்றந்தாதியை அநுகரித்து அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஶதியிலே ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நரடியாக "வாசாமகோசரமஹாகுணதேஶிகாக்ர்யகூராதிநாத" என்றும், "ஶ்ரீமந்மஹாபூர்ண கூராதிநாத ப்ரமுகதேஶிகவர" என்றும், ஸ்ரீஶைலநாதரிடத்திலே ஶேகரித்தது. ஏவம்வித ஸம்பந்தயுக்தராய் குருகுலதுர்யரான பெரியசீயர்ஸம்பந்தமேயிறே ப்ரபலம்; இத்தால் - விஶிஷ்டபக்ஷத்திலே ஊன்றின ஶிஷ்டராய், அத்தாலே ஶ்ரேஷ்டருமாய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அஹங்காரரஹிதரான ஆசார்யர்கள் ஸம்பந்தமே ஆதரணீயமென்றதாயிற்று. (௩)

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுலாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

[மாதா இத்யாதி] - இந்த ஜ்ஞாநம் அதிக்ருதாதிகாரமாயப் போகாமே ஸர்வாதிகாரமாம்படி த்ராமிடியான ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையை "மயர்வறமதிநலம்" என்கிற பக்தியாலே வாசிகமாக்கி, "மரங்களுமிரங்கும்வகை" என்கிற தம்முடைய ஆகர்ஷகமான ஈரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரியமுதலியார்க்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாதாநம் ஆழ்வாராகையாலும், அவர்திருவடிகளிலே விழுகிறார். "உரவிணேடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவெத்திறம்" என்றும், "செய்யுண்வார்த்தையுளன்னைகோல்கொள்ள" என்றும், "எல்லாங்கண்ணன்" என்றும் பெரியமுதலியாரையும் ஸ்ரீபராஶரபகவானையும்போலே க்ருஷ்ணைவித்தராயிருக்கிறபடியையும் நினைத்து ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுகிறார்.

[மாதா] - உத்பத்திக்கு முன்னே வரங்கிடந்து பெறுகைக்கு வருந்தி, பத்துமாஸம் கர்ப்பதாரணம் பண்ணி, ப்ரஸவவேதனையநுபவித்து, அஶக்திகளையும் மதியாதே பால்யதஶையில் ஆதரித்து வளர்த்து-பக்வனானால் பின்பு பருஷபாஷணம்பண்ணினாலும் அவற்றைப்பொறுத்து, அகலவிசையாதே இவன் ப்ரியத்தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவைப்போலே உபகாரகராயிருக்கை. [பிதா] - அவள்பாத்ரமாத்ரமென்னும்படி உத்பாதகனாய், என்றுமொக்க ஹிதைஷியான பிதா பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. "ஶ்ரேயாநுப்ரும்ஹயிதா". [யுவதய:] - இவ்விருவரையும் மறந்து விரும்பும் யுவதிகளைப்போலே நெஞ்சுக்கினியராயிருக்கை. [தநயா:] - அவர்களுடைய யௌவநத்தை அழியமாறிப்பெற்றவராய், பால்யத்தில் லாலகராய், பக்வதஶையில் ரக்ஷகராய், நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர் பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. [விபூதி:] - விபவமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாகையாலே, இவையெல்லாவற்றையும் நன்றாக்கும் ஐஶ்வர்யம்போலேஉத்தேஶ்யராயிருக்குமவரென்கை.[ஸர்வம்]-அநுக்தமான ஸர்வைஹிகங்களுமாயிருக்கை. அதாவது - மோக்ஷோபாயமும் மூக்தப்ராப்யமும். [யதேவ] - அவதாரணத்தால் "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே" என்றிருக்கும் ஆழ்வார் நினைவுக்கே. [நியமேந] - என்றுமொக்க, அவர்க்கு ப்ரியமென்று போமதொழிய ப்ராமாதிகமாகவும் புறம்பு போகக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கை. [மதந்வயாநாம்] - "வித்யயா ஜந்மநா வா" என்கிற உபயஸந்தாநஜாதர்க்கு. [ஆத்யஸ்ய ந:] - வைஷ்ணவஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரென்கை. [குலபதே:] - ஸ்த்ரீக்கு பர்த்ருகுலம்போலே கோத்ரருஷியும் அவரே. [வகுலாபிராமம்] - திருமகிழ்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளத்தை. இத்தால் - திருவடிகளில் பரிமளத்தால் வந்த போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான பகவச்சரணாரவிந்தங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "நல்லடிமேலணிநாறுதுழாய்." [ஸ்ரீமத்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நித்யஸம்யுக்தமாயிருக்கை; "ஸுஹ்ருதிகா ஸ்ரீரோது", "ஸ தந்நாமவஶ்ஸ்ரீரோது" என்று - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை ஐஶ்வர்யமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. என்னுடைய ஸம்பத்துக்கு ஊற்றான ஐஶ்வர்யத்தையுடையவரென்னவுமாம். [ததங்க்ரியுகலம்]-அதுவென்னுமத்தனையொழியப் பேசிமுடியவொண்ணாதென்கை. [யுகலம்]-சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருக்கை. [ப்ரணமாமி மூர்த்நா] - ஆழ்வாருடையபடிகளை நினைத்தவாறே, நம: என்று நிற்கமாட்டாதே அவர் திருவடிகளிலே தலையைச் சேர்க்கிறார்.

(ஸ

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத ஶ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந் ।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஶ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோऽஸ்மி நித்யம் ॥

கீழ் உபகாரகரை ஆஶ்ரயித்த இத்தால் செய்ததாயிற்று - முமுக்ஷுவுக்கு உபகாரகர் ஶேஷித்வ ப்ரதிபத்திவிஷயபூதரும் ஸ்துத்யருமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. ஒருவனுக்கு ஶேஷிகள் இருவருமாம்படி எங்ஙனே? என்னில்-க்ருதிஶேஷித்வம் யாகாதிகளுக்கும் புரோடாஶாதிகளுக்கும் உண்டானாற்போலே ஈஶ்வரன் ப்ரதாநஶேஷியாய் பாகவதர் த்வாரஶேஷிகளாமிடத்தில் விரோதமில்லை; அதவா, ஈஶ்வரன் நிருபாதிக ஶேஷியாய், தத்ஸம்பந்த மடியாக வந்ததாகையாலே பாகவதஶேஷத்வம் ஸோபாதிக மென்றுமாம். "தமக்கு ஸ்தோத்ராரம்பஹேதுவான பக்த்யாதிகள் பிதாமஹோபாத்தநம்" என்கைக்காக முதலிலே பெரியமுதலியாருடைய ஜ்ஞாநபக்திகளுடைய ஆதிக்யஞ் சொன்னார். நான்காம்ஶ்லோகத்தாலே - இவ்வர்த்தம் த்ரைவித்யவ்ருத்தாநுமத மென்கிறது. ஐந்தாம்ஶ்லோகத்தாலே - இந்தஜ்ஞாநம் இவர்க்கு ஆழ்வார்களாலே வந்த தென்கை. "ஸக்யம் யதீந்த்ரஶிஷ்யாணாம் ஸாக்ஷ்யம் வேதாந்தவேதிநாம்" என்று ஆழ்வான் அக்ரகண்யராகையாலே - "ஸஹ்ருதோ" என்றார். அப்படிப்பட்ட பாரதந்த்ர்யத்தை "இவ்வாத்மவஸ்து அவர்க்குஶேஷமாகில் அவருடைய விநியோகப்ரகாரங் கொண்டு கார்யமென்?" என்றார்; ஏவம்விதஸ்வரூபராகையாலே, உடையவரும் "ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்" என்றார். இப்படி ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தாலும், "நாம் பெற்ற லோகம் நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், "ஶிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வான்" என்றார்கள்; "ஆசார்யவிஷயஸ்ய வஶிஷ்யவ்ருத்தேஸ் ஸீமேதி தேஶிகவரோக்திவஶீதக்ஷ்யேண" என்னக்கடவதிறே. அதைப்பற்ற, உடையவரும் "யத்ஸவ்யநாத:" என்று ப்ரார்த்தித்தருளினர்; நூற்றந்தாதியிலும் மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழா னடியாக விரும்பியருளினர். மற்றையாரான இவ்வருகிலுள்ளாரும் அல்லா வழியைக் கடப்பது அவர்களாலேயிறே; அவர்கள்தாம் யோநித்யம் த்ரைவித்யாதிகளடியாக அடியுடையராயிருப்பார்கள். "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்", "ராமாநுஜாங்க்ரிஶரணோஸ்மி" இத்யாதி. மதுரகவிகளடிப்பாட்டிலே நடக்கிற க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்கள் ஆழ்வானடியாயிருப்பார்கள்; "ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நவத:" இத்யாதி. "ஆரியர்காள்கூறும்" என்கிற எழுபத்துநாலுமுதலிகளுக்கும் உடையவரடியான ஆசார்யத்வம்; அதில் முக்யம் ஆழ்வான் ஸம்பந்தம்; பட்டரடியாகவிறே. அஷ்டஶ்லோகீமுகேந ரஹஸ்யத்ரயார்த்தஸம்பந்தம். திருவாய்மொழியும் அடியாயிருக்கும், ஒன்பதினாயிரம் பன்னீராயிரத்திலே பர்யவஸித்தது; பெரியபட்டருடைய ப்ரஶிஷ்யரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலேயிறே நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் ஆஶ்ரயித்தது; அவரும் ராமாநுஜநாமாவிறே; அஷ்டாக்ஷரதீபிகை அவரடியாயிருக்கும்; நம்பிள்ளைகுமாரரும் ராமாநுஜனிறே; அவரும் ஸாரஸங்க்ரஹஞ் செய்தருளினர்; தத்வம்ஶயரும் கோயிலுடையவர்க்குச் சிறிது கைங்கர்யங்களுஞ் செய்தார்கள். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யரும் வகுளபூஷணஶாஸ்த்ரஸாரமான வசநபூஷணாதி ரஹஸ்யப்ரபந்தகர்த்தாவாய், தம்முடைய ப்ரதாநஶிஷ்யரான எம்பெருமானார்க்கு "கூரகுலோத்தமதாஸர்" என்று திருநாமஞ்சாத்தினர்; "என்னாரியர்க்காக எம்பெருமானார்க்காக" என்றிறே அக்கோஷ்டியில் பரிமாற்றம் இருப்பது.

[பூதம்ஸரஸ்ய] - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, நஞ்சீயர்புருஷகாரம் பிறக்க, அவர்க்காக ஆழ்வார்களை அநுஸந்தித்ததாயிருக்கும் இஶ்ஶ்லோகம். ஆண்டாளை "நீளா" என்று தனித்து ஶரணம்புகுகிறதாயிருக்கும் அஶ்ஶ்லோகம். ஆழ்வார்கள்தஞ்செயலை விஞ்சியிறே அவள்வைபவம் இருப்பது. [பூதம்ஸரஸ்ய இத்யாதி] - நிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும், அவர்களுக்குஶேஷபூதரான மதுரகவி யதிவரர்களிருவரையும் தாம் நித்யஸேவை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார். "மேவினே னவன்பொன்னடி மெய்ம்மையே" என்னுமவராகையாலே ஆழ்வாரைச் சொன்னபோதே அதிலே அவரும் அந்தர்ப்பூதர்.

[பூதம்] - பூதத்தாராகிறார் - "மாதவன்பூதம்" என்று நிரூபிக்கும்படியான மஹத்தையையுடையராய், மாமல்லையில் மாதவீகுஸுமத்திலே அவதரிக்கையாலே "கடல்மல்லைப்பூதத்தார்" என்று நிரூபகமானவரென்கை. 'ஸரஸ்ய' என்று - "மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்" என்கிறபடியே மல்லைக்குஅநந்தரபாவியாக எடுப்பதான கச்சிவெஃகாவில் பொய்கையிலே, "பூவில்நான்முகனைப்படைத்த" என்கிறபடியே பொற்றாமரைப்பூவிலே அவதரித்த பொய்கையாரென்றபடி. மஹதாஹ்வயாராகிறார் - "மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி" என்னும்படியான அத்தேசத்துக்கு ஸமமாயிருப்பதான மாடமாமயிலையில் மாவல்லிக்கேணியில் செவ்வல்லிப்பூவிலே அவதரித்து, "யானுமோர்பேயன்", "பித்தரென்றே பிறர்கூற" என்று பேசும்படியான பேயார். இவர்கள் மூவரும் பரவிஷயத்தில் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளையுடையராயிறே இருப்பது. அதில் சரமதசையான பரமபக்தியையிறே, இவர் ப்ராப்தரானது. பட்டநாதராகிறார் - "வேதாந்தவிழுப்பொருளின்மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்" என்கிறபடியே - வித்வத்கோஷ்டியிலே சென்று அவர்களை வென்று, பரதத்வநிர்ணயமுமேகொ 'பட்டர்பிரான்' என்று பேர்பெற்றவரென்கை. இவரும் "சோராதகாதல்பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லைமாலையொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்றுகாப்பிடும்" என்னும்படி நிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தராயிறே இருப்பது. பட்டநாத, ஸ்ரீ என்று - பிந்நபதமாய், லக்ஷ்மீதுல்யையான ஆண்டாளென்னுதல்; அன்றிக்கே, பட்டநாதஸ்ரீயென்று - பெரியாழ்வார்க்கு ஸ்ரீயான ஆண்டாளென்று அநுஸந்திக்கவுமாம். "திருமகள்போல வளர்த்தேன்" என்றாரிறே. மேல் 'பக்திஸார' என்கிறது; அன்றிக்கே, பட்டநாதர்க்கநந்தரம் "ஸ்ரீபக்திஸார" என்று சொல்லுகிறது - "பெறற்கரிய நின்னபாதபத்தியான பாசனம், பிறர்க்கரியமாயனே எனக்குநல்கவேண்டுமே" என்று ப்ரார்த்தித்து பக்தியைப் பெற்று, 'பக்திஸாரர்' என்று நிரூபகமானவரென்கையைப் பற்றவாயிற்று; "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ண" என்றிறே இவருடைய முடிந்த அவாவுக்கு விஷயம் இருப்பது. குலசேகரராகிறார் - "அங்கையாழியரங்கனடியிணை, தங்குசிந்தைத் தனிப்பெரும்பித்தன்" என்னும்படி பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே நிரவதிகப்ரேமத்தையுடையரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளென்கை; மாலடிமுடிமேல் கோலமாங் குலசேகரனிறே. "எம்பெருமான்தன் சரிதை செவியாற்கண்ணுற்பருகுவோ மின்னமுத மதியோமன்றே" என்றிறே பெருமாள்விஷயத்திலும் இவர் ப்ரேமம் இருப்பது. யோகிவாஹராகிறார் - முநிவாஹநரான பாண்பெருமாளென்கை. இவரும் "இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்துதிரவோட்டி யோர்வெங்கணையுய்த்தவ னோதவண்ணன், அரங்கத்தம்மான்" என்றும், "அணியரங்கனென்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்றும் அவ்விஷயத்தில் அஸ்தமிதாந்யஸ்பரிஹாவராயிருக்கும்படியாயிற்று. இவர்பக்தியும். பக்தாங்க்ரிரேணுவாகிறார் - "எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்றுமேவுமனத்தனும்" என்றும், "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எல்லையான ததீயசேஷத்வமே நிலைநின்ற ஸ்வரூபமென்று அறுதியிட்டு, அதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரென்கை; "துளபத்தொண்டாயதொல்சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி" என்றும், "தொடையொத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்துதோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றும் தாமேஅருளிச்செய்தாரிறே. இவர்தாம் "தன்பால் ஆதரம்பெருகவைத்த வழகன்" என்று பேசுகையாலே பகவதப்ரஸாதாயத்தபக்தியையுடையவரென்னுமது தோற்றுகிறது. பரகாலயாகிறார் - "மருவலர்தமுடல் துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்கிறபடியே - பகவத்த்விட்டுக்களான பாஹ்யர்கள் கேளாராகையாலே அவர்களைத் தோள்வலியாலும் நிரஸித்து அதுக்குமேலே சாஸ்த்ரீயமார்க்க ப்ரவர்த்தகராய் வந்த சத்ருக்களை ஸ்வோக்திசாஸ்த்ரங்களாலும் நிரஸித்து, "ஸஹுவேஷேர | ஊணிணைவவவுஹணாநிடியெவாஸகாஒகவிஃ" என்னும்படி காயிககைங்கர்யங்களையும், "அரங்கமாலைச் சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்", "என்னுடைச்சொற்களென்னும் தூயமாமாலைகொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனேன்" என்றும் வாசிககைங்கர்யங்களையுஞ் செய்து போந்தவரென்கை. "காம்பினார் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலையருளெனக்கு" என்று ப்ரார்த்தித்து, "பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்" என்னும்படி ஆசைதான் பெரியதாயிற்று; "அரங்கமென்பதிவள்தனக்காசை" என்னக்கடவதிறே. ததீயசேஷத்வத்திலும "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" என்றிறே இருப்பது.

யதீந்த்ரமிஸ்ராராகிறார் - "ஸம்ஸேவிதஸம்யமிஸப்தஸ்ரா" என்னும்படி யதிகளாலே ஸேவிக்கப்படும் எதித்தலைநாதனான எம்பெருமானாரென்கை. மிஸ்ரஸப்தம் - பூஜ்யவாசி; "ராமாநுஜாசார்யர்" என்னுமாபோலே. மிஸ்ராந் என்கிற பஹுவசநம் எல்லாரையுஞ் சொல்லுகிறதாய், இதிலே அநுக்த

ரான மதுரகவிகளையுங் கூட்டி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். "மதுரகவியாழ்வா ரெதிராசரா மிவர்கள்" என்றிறே சேர்த்தி இருப்பது. அன்றிக்கே, மிஶ்ரஶப்தம் - பெரியோரைச் சொல்லுகிறதாய், அத்தாலே சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவரான மதுரகவிகளைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரும் பொன்னரங்கமென்னில் மயலேபெருகு மிராமாநுசனுய், ரங்கேஶகைங்கர்ய துரந்தரராயிறே இருப்பது; அச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹம் இவர்க்கு முண்டிறே [ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்] - "யதீந்த்ரஸ்ய" என்று - கீழ்உக்தரானவர்களெல்லாரும் ஒருதட்டும், ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநியென்கையாலே - ஆழ்வாரொருவரும் ஒருதட்டு மென்னுமது தோற்றுகிறது; எல்லாரையும் அவயவபூதராயுடையராயிறே ஆழ்வார்தாம் இருப்பது. ஸ்ரீமத் என்கையாலே - ஒழிவில்காலத்தில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்ய ரூப ஸம்பத்தை யுடையவ ரென்கை. பராங்குஶ ரென்கையாலே-"மதாவலிப்தர்க்குஅங்குசமிட்டு"என்னும் படியிருக்கை; "வித்யாமதோ தநமதஸ்த்ருதீயோபிஜநோ மத:"* என்று சொல்லப்படுகிற முக்குறும்பையறுக்கும் அங்குஶமாயிறே இவர் இருப்பது. "ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு வென்சவிப்பார்மனிசர்" என்றும், தத்ராஹித்யமுடையவர்களை "முழுதுணர்நீர்மையினூர்" என்றும், "கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்" என்றும், "பெருஞ்செல்வமு மவரே" என்றும், "பரமனைப்பயிலுந் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும், "சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தாரடியார்தம்மடியாரெம்மடிகள்" என்றும் இப்படி ஸ்வஸூக்த்யங்குஶத்தாலே அஜ்ஞருடைய மும்மதங்களை அருளென்னுந்தண்டாலே தமித்து ஓட்டினபடி. அன்றிக்கே, பராங்குஶரென்று - நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனை ஈஶ்வரனை ஸ்வஸூக்த்யங்குஶத்தாலே வஶீகரிக்கவல்ல ரென்னவுமாம்;"வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை,மலக்குநாவுடையேற்கு" என்று தாமும் அருளிச்செய்தார்; "வசீக்ருதஹரே: வசஸ்ஸம்பதா"என்று பின்புள்ளாரும் பேசினுர்கள். முநிஶப்தத்தாலே - மநநஶீலரென்கிறது. எண்ணுதனவெண்ணும் நன்முனிவரிறே. பரரக்ஷணமேயாயிற்று, இவர் சிந்தாமூலத்திலே சிந்தித்திருப்பது. ஸர்வேஶ்வரனுடையவும் ஸம்ஸாரிகளுடையவும் ஸம்ரக்ஷணத்திலேயாயிற்று, இவர் திருவுள்ளம் ஊற்றிருப்பது. "ஆளுமாளார்", "தனிமையும் பெரிதுனக்கு", "அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொள்" என்றும், "உலகினதியல்வே", "இவையென்னவுலகியற்கை" என்றும், இவர்கள் துர்க்கதியைக் கண்டு "மற்றுென்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்" என்று உபதேஶித்துத் திருத்திப்போருமவரிறே; இவரும், மதிநலம்அருளப்பெற்று ஆராதகாதலையுடையராயிறே இருப்பது. 'பரகாலயதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம்' என்கையாலே -"கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்" என்று ஆழ்வாராலே இருவரும் ஸூசிதரென்னுமதுவும், "பராங்குஶபரகாலயதிவராதிகள்" என்கிற ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தத்வமும் தோற்றுகிறது. "திரிவிக்கிரமனடியிணைமிசை"என்றும், "எந்நாளேநாம் மண்ணளந்தவிணைத்தாமரை" என்றும்நிர்த்தேஶித்து, "உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே" என்றும், "உலகமளந்தபொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன்" என்றும், "ஶோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் த்வம் ப்ரபத்ய விஹ" என்றுமிறே, இவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணும் க்ரமம் இருப்பது. இந்தக்ரமம் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் ஒக்குமிறே. "த்ரிவிக்ரமக்ரமாக்ராந்த", இவர்கள்தாம் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் தாங்கள் கற்றதையிறே பேசி யோதச் சொல்லுகிறது. "பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்", "மனமுடையீர் மாதவனென்றேதுமின்" என்று. "த்வயார்த்தம் ஸூக்தம் நாந்யம் ஸம்ஶ்ரயேத்" என்று உடையவரும் பெரிய பெருமாளிடத்திலே கேட்டு உபதேஶித்தும், "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்கூறும்" என்றுபேசியும் வரம்பறுத்துச் செய்தருளினூரிறே. உடையவர் தாம் த்வயத்தை ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே புந:புந: ப்ரஸாதிக்கையும், அஜ்ஞர்க்கு அவர்களநர்த்ததர்ஶநத்தாலே அருள்விஞ்சி ப்ரஸாதிக்கையுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டிறே; எட்டு மிரண்டு மறிவித்தஎம்பெருமானூரிறே. "யதீந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீஶ்வத்யாநாக்ஷமஶமாதிமீ" என்கையாலே திருவாய்மொழிமுதலான 'திவ்யப்ரபந்தங்களாலும் ஸ்ரீபாஷ்ய

---

* "த்ருதீயோபிஜநோ மத:" என்ற பாடம் லக்ஷணையால் பொருள் கொள்ளத் தகுந்தது.

யாதி ஸ்ரீஸூக்தியாலும் தர்சநத்தை நடத்திப்போருமவர்களாய், ஆழ்வாருக்கு சரணவத் பரதந்த்ரராய் “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” என்றும், “சடகோபர்தேமலர்த்தாட்கேய்ந் தினியபாதுகமா மெமந்தை யிராமாநுசனை” என்றும் ஆழ்வார்திருவடிகளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கரான ஆகாரத்தைப் பற்ற, அண்மையாக அருளிச்செய்தது. ஆழ்வானும் ‹‹ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே›› என்று அநந்தரஶ்லோகத்திலே ‹‹தத்ஸம்ஶ்ரயேம வகுளாபரணாங்க்ரியுக்மம்›› என்று ஆழ்வாரை அநுஸந்தித்தருளினர். ‹‹யதீந்த்ராய ஸம்ஶ்ரிஷே›› என்றிறே சேர்த்தி இருப்பது.

‹‹ஸித்தம் ஸாரஸ்ய›› என்று தொடங்கி - ஆழ்வார்களோடு அவர்களையும் ‹‹யதீந்த்ரஶ்ரீ ஸ்ரீஶத்வராஜக்ஷமாஶீநிஷ்ட›› என்று ஸஹபடித்தது - இவர்கள் ப்ராதாந்யம் தோற்ற. ‹‹யோநித்யம்›› ‹‹மாதா›› என்கிற இரண்டு தனியனாலும் - விசேஷித்து ஆசார்யர்கள் அநுஸந்தித்தார்கள், குருபரம்பரையிலும் த்வயத்திலும் எம்பெருமானை அநுஸந்திக்குமாபோலே. அதிலும் உடையவர் ப்ராதாந்யத்தாலே - யோகித்யம் முற்பட்டிருக்கும். ஆகையால், யதிவரசரமராய் அவரோடும் தசமரான தேசிகர்களையும், தேசிககுலகூடஸ்தரான சடாரிபுசரணங்களையும் ‘ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்’ என்று நித்யஸேவைபண்ணும்படி சொல்லுகிறது. உபகாரத்துக்காகில் ‹‹தமேவஸநஶ:›› என்று ஒருகால் அநுஸந்திக்குமதே உள்ளது, ப்ராப்யபுத்யா ஸதாவிறே. ‹‹பாதாக்ஷாஸாதேஹ்ய நித்யோக்ரவ்யாவசேவ்ய ஸாவஹிதம்››, ‹‹ஸதா பாதாவலி›› என்று அங்கும் அநுவர்த்தநமுண்டாகவிறே அருளிச்செய்தது. ‘ப்ரணதோஸ்மி’ என்று - ததீயவிஷயத்தில ‹‹நிஹ்யதஸ்வ்யணதஸ்வ்யஹ:›› என்கிறபடியே த்ரிவிதகரணப்ரவணதையாலே ப்ரணாமம்பண்ணுகிறே னென்கிறார். இத்தால் - பக்திபாரவஶ்ய ப்ரபந்நரான ஆழ்வார்களும், அவர்களோடு விகல்பிக்கும்படியான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ஸர்வதாபஜநீய ரென்றதாயிற்று. ‹‹ஶம்ஶிவாக்ஷிஜ் ஜ்ஞதவோஹஸிதவேதாந்த மோக்ஷமார்க்கீநு ஶ்ரீநிவாஸகாருண்யேவாள ஸத்வதேஶ்ணாஸத்த்வவள யோகவிஶயோயதீந்த்ரம் தயாந்யாநஶேஷார்க்கீநு ஸ்ரீயஶேவிவஸாயாஞ்ஞீராஞ்ஞவேகாணநாயம்ஸ்ரயே›› என்றிறே ஆழ்வார்களைத் தொடங்கி ஸேவிக்கும்க்ரமம் இருப்பது.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

திருவாய்மொழியின் ஈட்டுத்தனியன்கள்.

திருமலையாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

நாதம் வந்தே முநீந்த்ரம் ததநு முநிவரம் யாமுநார்யம் மஹார்யம்
யோகீந்த்ரம் கூரநாதம் ததநுஜமபி ஸ்ரீபராஸர்யபட்டம் ।
வேதாந்தீந்த்ரம் முநீந்த்ரம் தமநு ச குருவர்யம் க்ருஷ்ணபாதம்
வந்தே லோகார்யமாதௌ குருமதவிஷயம் ஸ்ரீஸைலேஸம் ச தேவம் ॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்தது.

திருவருள்மால் சேனைமுதலி சடகோபன் நாதமுனி சீருய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பி சென்றுமாளவந்தார், குருமாலாதரர் குருகைப்பிராற்கன்பாமெதிராசர் கோவிந்தர் கூரேசர் பட்டர் வேதாந்திமுநி, இருகண்ணர்க்கன்புடையநம்பிள்ளை யிவரீட்டளித்தற்கேய்ந்தமாதவர் பற்பநாப ரிவரருளாளர், திருவடியூன்றியதேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திருமலையாழ்வார் பதங்கள் முன்பென்னுட்சேர்ந்தனவே.

"நாதம் வந்தே" என்கிற தனியனிலும், "திருவருள்மால்" என்கிற திருநாமத்திலும், திருவாய்மொழியின் ஈட்டின் ஸம்ப்ரதாயத்தை அடியேதொடங்கித் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யளவும் தர்ஸிப்பித்தபடி சொல்லுகிறது. "நமோஸ்மதாசார்யபரம்பராப்ய:" "வந்தே குருபரம்பராம்" என்கிறபடியே, நாதாதியாக தேவாதிப ரளவு மூண்டானவர்களை "வந்தே" என்று - குருபங்க்திநமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறது, 'நாதம்' இத்யாதியால்.

நாதராகிறர் — "ஸ்ரீரங்கநாதர்" என்னும் நாமதேயத்தை யுடையராய், "க்ருஷ்ணாய ஸ்ரீநாதாய" என்னும்படியான ஆழ்வாரை நாதராகவுடையராய், "ப்ராத: ஸ்மராமி ஸ்ரீவத்ஸ ... யோகமார்க்கப்ரகாஸகம் । ஸ ... நாதாய முநயே ... நமோ நம:" என்று 'திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன் அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினன்' என்கிறபடியே அந்த ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுநியென்கை. ஆழ்வாரைத் திருப்புளியடியிலே மயர்வறமதிநலமருளி விஸேஷகடாக்ஷம்பண்ணினாற்போலே, அவ்விடந்தன்னிலே ஆழ்வாரும் விஸேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளினர்; 'தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார்' என்னக்கடவதிறே; ஆழ்வாருடைய பக்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியான அகாதபகவத்பக்தியிறே இவரது. இத்தால் "முநிவரை யிடுக்கியும்" என்னும்படி ஸத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக நடந்துவந்த ஸாஸ்த்ரங்களிற் காட்டில், அத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஆழ்வாராலே அவதரித்த ஏற்றத்தையுடைய திருவாய்மொழியை அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது; ஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்துக்கு அடி வ்யாஸப்ரஸாதமாகையாலே ஆர்ஷமூலமாயிருக்குமது; "நாதேந முநிநா தேந பவேயம்" என்றதிறே; "ஸ்ரீ...

க்லிஷ்டஜ்ஞாநவைராக்யராஶயே" என்று - அநுபாஸ்யராக எடுக்கப்பட்டதிறே அவர்களை. அதின்தாத்பர்யமான இதுக்கு "திருவருள்மால்சேனைமுதலிசடகோபன்" என்கையாலே ஸர்வேஶ்வரப்ரஸாத ஸாக்ஷாத் கருதஜ்ஞாநரான ஆழ்வார் அடியாயிருக்கும்; ஆகையாலிறே, "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்", "திருவருள்மால்" என்று அடியிலே எடுத்தருளிற்று. நாதமுநிகள்தாம் தண்தமிழ்க் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைப் பண்டையுருவால் பன்னீராயிரமுரு உரைசெய்ய, ஒண்தமிழ்மாறன் திருவுள்ளமுகந்து திவ்யஞாநம் நாதமுனிக்கு நயந்தருள்புரிந்தாரிறே.

பங்கஜநேத்ரராகிறர் -:"சீருய்யக்கொண்டார்" என்னும்படியான சீர்மையையுடையவர். அவர் தாம் புண்டரீகாக்ஷரிறே, ; "வந்தே புண்டரீகாக்ஷமுநிம்" என்றாயிற்று அருளிச்செய்தது. அவர்க்குச் சீராவது - ஶரணாகதிக்கும் தீர்க்கசரணாகதிக்கும் ப்ரவர்த்தகராம்படியான பெருமை; "ஸஹி ஸ்ரீமதாஸதாம்" என்னக்கடவதிறே; பரமயோகிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள், குருகைக்காவலப்பனை யோக ரஹஸ்யத்திலே ஊன்றுவித்து இவரை ப்ரபத்திப்ரவர்த்தநத்திலே நியோகித்தருளினாரிறே.

ராமராகிறர் - ஸ்ரீராமமிஶ்ரர். அவர்தாம்: "ஸேவாசார்ய ஸ தத்ராஹம் ஸம்வத்ஸரம் வவஸந்நிவேஶநே" என்னும்படி, பன்னிரண்டாண்டு ஆசார்யர்திருமாளிகையிலே ஸேவைபண்ணிப் படியாய்க்கிடந்து "மணக்கால்நம்பி" என்னுந் திருநாமத்தை யுடையரானவ ரென்கை.

யமுநாவாஸ்தவ்யராகிறர் - 'தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்திருநாமத்தை இங்கே நம்முடைய பேரனை 'யமுனைத்துறைவர்' என்று உம்முடையருளால் உகந்துசாத்தும்' என்று நாதமுனிகளாலே நாம நிர்த்தேஶம் பண்ணப்பெற்று, அவரை ஜந்மநா ச வித்யயா ச பிதாமஹராகவுடையவ ரென்கை; அவரும் "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய" என்றார். இப்படி அவராலே சாத்தப்பட்ட திருநாமம், "எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்" என்று பின்பும் பேர்பெற்றது. அடியார்க்கின்பமாரியும் நாதமுநி நாமஜீமூதமும் வர்ஷித்தால், "தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்" என்னும்படியான யாமுநதீர்த்தம் எல்லார்க்கும் அவகாஹிக்கலாமிறே; "யாமுநார்யஸுதாம்போதிமவகாஹ்ய யதாமதி", "ஞானத்துறைபடிந்தாடி" என்னக்கடவதிறே; இவரும் "நாதாய நாதமுநயேத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீயசரணௌ ஶரணம் மதீயம்" என்றும், "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா" என்றும் உபகாரஸ்ம்ருத்யதிஶயத்தாலே திருவடிதொழுகையால் அடியுடையராயிறே இருப்பது. யமுநாவாஸ்தவ்ய ரென்றத்தை "மணக்கால்நம்பிசென்றுமாளவந்தார்" என்கிறது.

மணக்கால்நம்பிசென்றுமாளவந்தாராவது - வாதத்திலே ஆழ்வான்வாயை அடக்குகையாலே 'ஆளவந்தார்' என்று திருநாமத்தையுடையராய், தர்ஶநத்தை ஆள வந்தாரா யிருக்கையாலே இத்தை மணக்கால்நம்பி கேட்டு இவர்பாடு பலகால்நடந்து பச்சையிட்டிறே இவரைப பச்சைமாமலைபோல் மேனியிலே மூட்டிற்று; ஆகையாலே, அவர்யத்நவிஶேஷத்தாலே யானவ ரென்றபடி; 'பூர்வதூம் இது புகுந்து அநுபவியும்' என்று ஆறுபுடைசூழரங்கரைக் காட்டினாரிறே. அவரும் "மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்" என்னும்படி, திருவாய்மொழி முதலானவற்றையும் திருமாலையாண்டான் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினார்; "நடமினோ நமர்களுள்ளீர்" என்று அநுபவிக்கும்படியிறே அக்காலத்திலே நடந்துபோந்தது.

மாலாதராகிறர் - "குருமாலாதரர்" என்னும்படியான திருமாலையாண்டான். 'குருமாலாதரர்' என்கிற விஶேஷணம் - திருவாய்மொழி ப்ரவர்த்தநத்தாலுண்டான குருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; உடையவர்க்குத் திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை உபதேஶித்தாரிறே இவர்தாம்; இது அறியாக்காலத்திலே அறியலாம். மாலாதரரென்று - நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்வரான ஆழ்வார் திருநாம மாயிற்று; "செந்தொடைக் கதிபர்" என்றிறே பர்யாயநாமம் இருப்பது; சொல்மாலைகள் சொல்லும்படிக்கு மாலையிட்டபடி.

'யோகீந்த்ரம்குருகேஶசந்த்ரஜலதிம்'-அதாவது - குருகைப்பிரான்று அன்பாம் எதிராச ரென்றபடி: திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானை ஆழ்வார்திருநாமஞ்சாத்துகையாலேயும், "ஸாதீர்த்யதோஹாஷ்ய க்ருதாஸ்யயஸ்ய" என்கிறபடியே குமாரராக அபிமாநித்தருளுகையாலும், "யதிராஜஸ்ய விஶ்வந்த்ரோ:" என்று அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் சந்த்ரோதயத்தில் மஹோததிபோலே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தையுடையராயிறே உடையவர்தாம் இருப்பது. மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் உறுபெருஞ்செல்வமும் இத்யாதி, அறிதரநின்ற இராமாநுசனிறே; வளர்த்த இதத்தாயிராமாநுசனுகையாலே, ஆழ்வார்திருவடிகளில் தமக்குஉண்டான ஸம்பந்தம் பிள்ளானளவும் வெள்ளமிட்டது. இப்படி திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை இவரிடத்திலே தேக்கினபடியையும், அது அப்பால் புறவெள்ளமிட்டபடியையும் "தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் எதிராசர்பேரருளால்" என்று தொடங்கி, "அன்றுரைத்தது இன்பமிகுமாறுயிரம்" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிடவேதங்களான உபயவேதாந்தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகராயிற்று இவர்தாம்; ஆகையாலிறே, "காராரகெஸ்ராஹாஷ்யக்ருதௌ" என்றது.

கோவிந்த கூராதிபாகிறர் — "கோவிந்தர், கூரேஶர்" என்னும்படி தர்ஶநத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதரானவர்களாய், உடையவர்க்கும் அத்தாலே அத்யந்தம் அபிமதவிஷயமானவர்கள். இவர்களையாயிற்று ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகராகக் கற்பித்தருளிற்று; ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸநத்துக்கு கடாதூராழ்வானையிறே அதிஷ்டாதாவாக்கியருளிற்று; ஆழ்வான் திவ்யஸூக்திகளெல்லாம், ப்ரபத்த்யர்த்தப்ரகாஶகமான ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியொற்றியாயிற்று இருப்பது. இங்கு இவ்விருவரையும் இடுக்கிச் சொன்னது - இருவரும் பட்டர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலே; பட்டர்க்குத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வானோடு உண்டான ஸம்பந்தம், "எண்பெருக்கந்நலத்தி" னீட்டிலே கண்டுகொள்வது; எம்பார், பட்டர்க்கு பகவச்சரணவரணநுஷ்டாந ப்ரகாஶகமான த்வயோபதேஶமுகேந ஆசார்ய ரென்னுமது, "த்விஶ்ரேஷ்ஸ்ரீ" என்கிற அவர்ஸூக்தியிலே காணலாம்; 'பட்டர் ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆஶ்ரயித்து, எம்பார்பக்கலிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம்பண்ணினர்' என்றும் ப்ரமேயரத்நத்திலே பேசிற்று; 'பட்டர்தாம் எம்பார்பாடு ரஹஸ்யங் கேட்டாராயிறே இருப்பது' என்று தனித்வயத்திலே அருளிச்செய்தார்; இவர்க்கு அவர்பக்கல் திருவாய்மொழியில் அந்வய முண்டென்னுமதுக்கு "பூவியல் பொழிலும் தடமு மவன்கோயிலுங் கண்டு ஆவியுள்குளிர" என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளுகையில் சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது; அதுதோன்ற, "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிஶ்ரேப்ய:", "ராமாநுஜபதச்சாயா" என்று இரண்டு ஶ்லோகத்தையும் ஸஹபடித்தருளிற்று; "ஸத்யாயவ்ருத்திம் ஹ்ருதிஶுகவரம் த்ராவிடாம்நாயஸூக்தேஷ்வாஸக்தம் ஶ்ரீபாஷ்யே நிருபமவிஷயத்வாபசேதோத்ஸ்ஜந்தம் । யஸ்யாக்ஷோப்யெ க்ருதாய பதாகிலவரணத்வாய நாராயணஸ்ய ஸம்ஜ்ஞாவிநாத்மா ஸங்கல்ப ஶரணாகதிஜநமோஹம் ஶ்ரீமதே" என்னக்கடவதிறே.

'பட்டார்யம்' — அவராகிறர் - 'பட்டர்' என்னும்படியான 'ஸ்ரீபராஶரபட்டர்' என்னும் அபிதாநத்தையுடையராய், "ஶ்ரீரங்கராஜகமலாபதலாலிதத்வம்" என்னும்படி பெரியபெருமாளுக்கும் ஸ்ரீரங்கநாயகியார்க்கும் குமாரராய், அதுக்குமேலே உடையவரும் :'இவனை நம்முடையாரெல்லாரும் நம்மைக்கண்டாற்போலே கண்டுகொள்ளுங்கோள்' என்று பெருமாள்ஸந்நிதியிலே விஶேஷாபிமாநம்பண்ணும்படியான பெருமையையுடையவரென்கை. இவர்தாம் அஜஸ்ரம் ஸஹஸ்ரகீத்யநுஸந்தாநபரராய் பகவத்குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு, திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் மண்டியிறே இருப்பது; இவருடைய திவ்யஸூக்திகளும் அருளிச்செயலை அடியொற்றியிறே இருப்பது; அருளிச்செயல் நாலாயிரத்துக்கும் பட்டர்நிர்வாஹமேயிறே அதிஶயித்திருப்பது.

நிகமாந்தயோகியாகிறர் — வேதாந்திமுநியான வேதாந்திநஞ்சீயரென்கை; "நமோ வேதாந்தவேத்யாய" என்னக்கடவதிறே. பட்டர் நெடுந்தூரம்சென்று தேடித் திருத்தியெடுத்த விஷயமாயிற்று இவர்தாம்; ஏவம்விதரான இவர் பட்டர்நல்லருளாலேயாயிற்று ஒன்பதினுயிரமாகத் திருவாய்மொழிக்கு

ஒரு வ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளி, நூறுஉரு திருவாய்மொழியை நிர்வஹித்து அத்தாலே ஶதாபிஷேகமுஞ் செய்தருளினர் என்னுமது ஜகத்ப்ரஸித்தமிறே.

ஜகதாசார்யராகிறர் — ‘‘துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத்தோழப்பர்’’ இத்யாதியிற்படியே உண்டான திருநாமத்தி னேற்றத்தையுடையரான இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கை. ‘நம்முடைய பிள்ளை திருக்கலிகன்றிதாஸர்’ என்றிறே நஞ்சீயராலே இவர் நாமநிர்த்தேஶம் பண்ணப்பட்டது; ‘‘காருண்யபரிணாமங்கலிவைரிதாஸம்’’ என்னக்கடவதிறே. இவர்தோற்றியிறே திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாந முண்டாயிற்று. ‘‘‘இவர்தாம் ஆழ்வாரவதாரம்’ என்னுமது தோற்ற, கார்த்திகையில் கார்த்திகைத்திருநக்ஷத்ரத்தின் நாள் கலியன் திருமங்கையாழ்வார் திருவீதியெழுந்தருளும்போது, திருக்கலிகன்றிதாஸரான இவர்திருமாளிகைவாசலிலே திருக்காவணமிட்டு அலங்கரிக்க, அங்கேயெழுந்தருளித் திருப்பணியாரவகைகளும் அமுதுசெய்தருளி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரஸாதித்து, அவரை அத்யாபி உபலாலித்து அவ்வருகே யெழுந்தருளுவர்’’ என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர்கள்; ஆகையாலிறே, ‘நம்மாழ்வார்’ என்னுமோபாதி, ‘நம்பிள்ளை’ என்று போருகிறது. அவரை ‘ப்ரதமாசார்யர்’ என்னுமோபாதி இவரை ‘லோகாசார்யர்’ என்றும், அவரை ‘திருநாவுடைய பிரான்’ என்னுமோபாதி இவரை ‘வீறுடையார்’ என்றும் போருகிறது; ‘‘ஆழ்வார்தம்முடைய அவதாரம் போலே ஓரவதாரவிஶேஷமாய்ப் பெருமாளுக்கு ப்ராணபூதரான நம்பிள்ளையை’’ என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகையான தோழப்பர்தேவிகளும் அருளிச்செய்தது. ‘‘வாரோத்ஸவஸ்துத்யாவலி’’ என்று தொடங்கி; ‘‘தஸ்மை நமஸ்ஸுக்திஹாரிணவாய’’ என்றிறே நம்பிள்ளைவைபவம் இருப்பது.

‘ஸக்ருஷ்ணத்வயேன’ — அவர்களாகிறர் - ‘‘இருகண்ணர்’’ என்னும்படி ஸௌப்ராத்ரத்தை யுடையராய், ‘நம்பிள்ளைக்கு நயநத்வயம்’ என்னலாம்படி ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகளாயிருக்கிற பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை என்கை. இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கையாலே, ‘‘ஸ்நேஹநந்தநயாவாவலி’’ என்கிறபடியே ஸ்நேஹபூர்வகமான க்ருபையாலே யாயிற்று, ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளிற்று. இவர்களும் அப்படியே ‘‘மாறன்மறைப்பொருளைச்சொன்னது இருபத்து நாலாயிரம்’’, ‘‘நன்குரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறுயிரம்’’ என்னும்படியிறே திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமும் ஈடும் அருளிச்செய்தது;அத்தைப்பற்ற, ‘‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே யந்நகாவ்யா | விஹாதி விஶதம்மோக்ஷாவிஷயஸ்ஸஹிதா’’ என்று அநுஸந்தித்தார்கள். ‘‘பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்’’ என்னும்படி மற்றமூவாயிரத்துக்கும் வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளினரிறே; திருவாய்மொழிக்கு வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையிலும் ப்ரதமப்ரவர்த்தகர் ஆச்சான்பிள்ளையாகையாலே ‘‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரிஸூநவே’’ என்றும், ‘‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே’’ என்றும் இரண்டுதனியனும் அடைவே இருவருக்கும் உண்டாயிற்று; அதுதோன்ற, ‘முந்தினதனியன் ஆச்சான்பிள்ளையது’ என்று அருளிச்செய்வார்கள்; ‘‘பெரியவாசசான்பிள்ளை’’, ‘‘தெள்ளார்வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை’’ என்றிறே எடுத்தருளிற்று; ஆச்சான்பிள்ளைஸந்நிதியிலே தாம் சில அர்த்தவிஶேஷங்கள் கேட்டதாகவும் அருளிச்செய்தாரிறே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, ‘ஆசார்யஸம்மதி’ என்கிற ரஹஸ்யத்திலே; அங்ஙனன்றிக்கே, முந்தினதனியன் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையதாகவும், மற்றைத்தனியன் ஆச்சான்பிள்ளையதாகவும் அருளிச்செய்வர்கள்; திருவாய்மொழியீட்டின் ப்ராதாந்யத்தாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை செய்தருளின ஆசார்யஸம்மதியின் அடியிலும் ‘‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரிஸூநவே’’ என்று எழுதி யிருக்கையாலும், இத்தை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியனாகவும் ‘‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே’’ என்கிறது ஆச்சான்பிள்ளையதாகவுமே ஸித்தாந்தம்; அப்போது, ‘‘ஸர்வவித்யாநிதிம்’’ என்கிறது ஸரஸமாயிருக்கும். அவர் ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களின் அடியிலே எழுதியிருக்கிறதும் அப்படியே.

மாதவபத்மநாபர்களாகிறர் — இவர் ஈடளித்தற்கேய்ந்த மாதவர் பற்பநாபரென்கை. இவர்களில் ஸ்ரீமாதவராகிறர் - ‘‘சீமாதவனடிக்கன்பு செய்யும் தஞ்சத்தொருவன்’’ என்றும், ‘‘லோகவஶீக்ருதாநி’’ என்றும் சொல்லும்படியான நம்பிள்ளை, தம்முடைய ஆசார்யரான நஞ்சீயருடைய திரு

நாமம்சாத்தும்படியான பெருமையையுடையராய், அவர்க்கு அத்யந்தம் ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கிற ஈயுண்ணிச் சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை என்று நிரூபகத்தையுடையரான ஸ்ரீமாதவரென்கை. ‹‹யத்வஶங்கமும் ஸாஸ்த்ரம் யத்க்ரியா வேதிதோऽபி: | யத்பாதாம்போஜமகரந்த தம்வந்தே மாதவம் முநிம்››, ‹‹ஸ்ரீபராஶரபட்டார்யஸம்ஶ்ரயாய நமோ ஸ்ரீமாதவ கிருஷ்ணாய நம:›› என்னக்கடவதிறே. ஏவம் விதரான இவர்க்கு ஈடு வந்த வரலாற்றை, ‘‘சீரார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை’’ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தாரிறே; அத்தைப்பற்ற ‹‹வராஹார்யதயாவாப்தம் ஸ்ரீமாதவமஹாகுரோ: | க்ருபாகாயஶ வேதாந்தவேதாந்தீர்நாம் ததாஶ்ரயே›› என்கிற தனியன் உண்டாயிற்று.

பத்மநாபராகிறர் — ‘‘ஆங்கவர்பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை, தாங்கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்’’ என்றும், ‹‹மாதவாத்மஜஸ்›› என்றும் பேசும்படி ஸ்ரீமாதவப்பெருமாள் குமாரரான பத்மநாபப்பெருமாளென்கை. இப்படி நம்பிள்ளையாலே மஹைஶ்வர்யமான திருவாய்மொழியின் ஈட்டை ப்ராப்தரான ஸ்ரீமாதவர், தம்குமாரரான பத்மநாபர்க்கு ஈட்டை ப்ரஸாதித்து நம்பிள்ளைநியமநத்தின்படியே ஓராண்வழியாய் உபதேசித்துப்போரும்படி உபதேசிக்க, அவரும் அப்படியே அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகோஶத்தைக் கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராதநமாக எழுந்தருளப்பண்ணி நிதியைநோக்குமாபோலே நோக்கிக் கொண்டு போந்தாரிறே; பெருமாள்கோயிலில் பட்டர்கள் திருவீதியிலே திருமாளிகையிலே ‹‹தேநாவ மாஹாத்ம்யவிதோப்யதி ஶாரீரஸ்தேऽபி ரத்நாநி மணாப்யவிலோபாயஸஹாயாவமாயாம் | ஸ்ரீதேவ காந்தவரணாஜ்ஞயா வ்ருதாயஸ்ரீவத்ஸநாஹமஹாரவேதஜ்ஞவராத:›› என்றிறே சோலாலாபம் இருப்பது.

‘ஸமந:கோலேஶதேவாதிபாந்’—**கோலேஶராகிறர்** - ‘கோலவராஹப்பெருமாள்’ என்று திருநாமத்தையுடயரான நாலூர்ப்பிள்ளையென்கை. இவரருளாளர் திருவடியூன்றியவ ரென்றிறே இவர்க்கு நிரூபகம். அதாவது - பத்மநாபப்பெருமாள் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, அவரை ப்ரணிபாதநமஸ்கார ப்ரியவாக்குகளாலே குருக்களுக்கு அநுகூலராய் அவரை மிகவும் உகக்கப்பண்ண, இப்படி பலஶாதநஶுஶ்ரூஷையையுடையராயிருக்கிற நாலூர்ப்பிள்ளைக்கு, ப்ரணிபாதப்ரஸந்நராயிருக்கிற அவர், ஈட்டை இவரொருவருக்குமே ஓராண்வழியாக முன்புநடந்துபோந்தபடியே ப்ரஸாதிப்பதாக இவரைப் பேரருளாளப் பெருமாள்திருமுன்பே கொண்டுபுக்கு, ‘ப்ரமாணபுரஸ்ஸரமாகச் சூளுறவுகொண்டு சொல்லவேணும்’ என்று ஸ்ரீசடகோபனை அர்ச்சகமுகேந இவர்திருமுடியிலே ஊன்றுவிக்க, அவர் இத்தை வெளியிடாமைக்கு ஊன்றுவிக்கிற ஆகாரத்தை பாவஜ்ஞரான இவர் அறிந்து பெருமாள்திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, தம்திருமுடியிலே வைத்த ஸ்ரீசடகோபனை ‘‘அருளாளர்திருவடியூன்றினவர்’’ என்னும்படி தம்திருக்கையாலே ஊன்றி ஸம்ஜ்ஞைபண்ண, அது ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள்திருவுள்ளத்திலே யுற்று, ‘இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியும்’ என்று அர்ச்சகமுகேந திவ்யாஜ்ஞையிட்டருள, அத்தைக்கேட்ட பத்மநாபரும் எண்ணினவாறாகாமையாலே ‘திருவுள்ளமானபடி’ என்று பின்பு உகப்புடனே ப்ரஸாதித்தருளினாரென்கை; ‘‘பாங்குடனே நாலூர்ப்பிள்ளைக்கவர்தாம்’’ என்னக்கடவதிறே. இவர் ‘இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிடவேணும்’ என்கிற தம்முடைய பரஸம்ருத்யேக ப்ரயோஜநதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேரருளாளப்பெருமாளைக்குறித்து ப்ரதக்ஷிணநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணியும், அநதிக்ரமணஹேதுவான சரணக்ரஹணத்தைப் பண்ணியு மாயிற்று, இவர் அர்த்தித்தது; அவரும் அர்த்திதார்த்தபரிதாந தீக்ஷிதராம்படி செய்தருளினர். இப்படி வகுளபூஷணவாகம்ருதமாத்ரமன்றிக்கே, வசநபூஷணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகர் பேரருளாளப்பெருமாளிறே. நாலூர்ப்பிள்ளைதான் இப்படி ஈட்டை அர்த்தித்துப் பெற்றபடியாலே, ‹‹ஸாதநம் கோலேஶ››என்று ஸவிஶேஷணமாக அருளிச்செய்தது. ‘‘வதாந்யாதோத்வம் ஸ்ரீதேவராஜ வரஜகிஷ்ணுரம் | ஸம்ஸாரஸந்திஷ்டம் கோலாஹுயமேஹம் ஹ்ஜே’’, ‹‹ஸ்ரீதேவராஜநாதஜஸவாத யதீந்த்ரவாஸஹே | ஶ்ரம்கொவாஸ்வாணீ நாத்யதாத்வாஸிதயே›› என்றிறே இவர்விஷயத்தில் தனியன்கள் இருப்பது. இப்படி திருவாய்மொழிக்கு ப்ரவர்த்தகரான மாத்ரமன்றிக்கே, பெரியாழ்வார்திருமொழி, பெரியதிருமொழி முதலானவற்றுக்கும் ஸப்தார்த்தவ்யாக்யாநமுஞ் செய்தருளினர்.

அதிலே ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யத்தையும் ஸம்மதியாக எடுத்தருளினார் "யஸ்ஸ்வப்நே நாமமாத்ராத் கஸ்யசித் தீநஸ்ரீஸூக்திபாஷ்யேயிமம் ஸ்யேதபோயஃ । தம் தேவராஜம் வேதாந்தசாஸ்த்ர ஸ்ராவேஸ்தகோசவாந்தேசிகோத்ரயேத்ஸ்" என்றிறே இவர் ஸம்ப்ரதாயக்ரமம் இருப்பது.

தேவாதிபராகிறார் – தேவப்பெருமாள். அவர்தாம் - ராமாநுஜார்யதாஸஸூநுவான தேவராஜர் நாலூரப்பிள்ளைதாம் தம்முடைய திருவுள்ளக்கருத்தின்படியே பெருமாள் தலைக்கட்டியருளுகையாலே பெற்றுப் பேறின் பெருமைப்படியான அந்த உபகாரத்துக்கு தமக்குக் குமாரர் திருவவதரித்தவுடனே 'தேவப்பெருமாள்' என்று திருநாமஞ்சாத்த, இப்படி போபெற்று ஸகலகலாபூர்ணராய் வளர்ந்துபோருகிற குமாரராய நலமகனான நாலூராச்சான்பிள்ளைக்கு 'இதை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போரும்' என்று ஈட்டை ப்ரஸாதித்தருளினார் "ஸாந்தம் கோசவரம் ஹஸ்தகாந்தகாயிப்ரஸூத்ரஜம் । ப்ராப்தஸம்ப்ருத்திதம் தேவராஜஸூநும் பஜே", "நமோஸ்து தேவராஜாய" என்னும்படியிறே நாலூராச்சான்பிள்ளை வைபவம் இருப்பது. அன்றிக்கே, 'இவரருளாள திருவடியூன்றினவர்' என்கிறதுக்கு இவரென்று கீழ் ப்ரஸ்துதரான பத்மநாபரைச் சொல்லி, அருளாளரென்று - அவருடைய அருளுடையவரென்று நாலூரப்பிள்ளையைச் சொல்லி, திருவடியூன்றின தேவப்பெருமாளென்று-ஈட்டைப்ரகாசிக்கும்படி பேரருளாளப்பெருமாளாலே திருவடியூன்றப்பட்ட நாலூராச்சான்பிள்ளையைச் சொல்லி அப்படி திருவடியூன்றின தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளுந் திருமலையாழ்வாரென்று திருவாய்மொழிப் பிள்ளையைச் சொல்லுகிறது' என்றும் அருளிச்செய்து போருவர்கள். இந்த யோஜனையே 'மேலோர்க்கீந்தார் அவரெமக்கு" என்கிறதுக்கு மிகவும் சேர்த்தியாயிருக்கும். 'தேவாதிபர' என்கிற பஹுவசநத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்களையெல்லாஞ் சொல்லுகிறது, "திருமலையாழ்வார்பதங்கள் ஈனப்பெண்ணுடன் சேர்ந்தனவே" என்னக்கடவதிறே.

"நாயம் வந்தே ஜநந்த்தம்" என்கிற தனியனும், "திருவருள்மால்" என்கிற தமிழ்த்திருநாமத் தனியனும்; ஈட்டுக்கும் மற்ற அருளிச்செயல் வ்யாக்யானங்களுக்கும் தனியனாக, முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கரான பெரியசீயர் அநுஸந்தித்துப் போருமதாயிருக்கும் "நாயஃ" என்று தொடங்கி திருவருள்மால் திருமலையாழ்வாரிலே சாற்றும்படியாயிருக்கும் ரஹஸ்யங்களினுடைய வரலாற்றையும், "லோகாசார்யாய குரவே" என்று தொடங்கி, "ஸ்ரீவசநபூஷண..." என்று தலைக்கட்டின தனியனிலே அநுஸந்தித்தருளினார். 'தேவாதிபர' என்று சொல்லுகிறவிடத்திலே - ஈட்டின் அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமாக வசநபூஷண ப்ரஸ்தரஸாரமான ஸ்ரீவசநபூஷணம், "தயார்த்தம் நீக்கப்பராங்குசநின்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே" என்னும்படியான ஸாரஸங்க்ரஹம் முதலானவற்றை அருளிச்செய்த லோகாசார்யகுருவும், திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் இருபத்துநாலாயிரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகரான அபயப்ரதராஜபுத்ரரும், அவர் சிஷ்யராய்த் திருவாய்மொழிக்கு உரை பன்னீராயிரமாக அருளிச்செய்த ஸுந்தரஜாமாத்ருமுநியும், த்ராவிடாம்நாய ஹ்ருதயதர்சியான ஸுந்தரஜாமாத்ருதேவரும் ஸங்க்ரஹிக்கையாலிறே, மேல் இவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறது, இவைகளுக்கு மேலாகவாயிற்று "நமோஸ்து தேவராஜாய", "நமஸ்ஸ்ரீசைலநாதாய" என்று நடத்திப்போருவது. தேவாதிபரான நாலூராச்சான்பிள்ளை மேலோர்க்கு ஈகையாவது - கீழ்ல அவர்களைப்போலே ஓராண்வழியாய் ஆழ்வாரைத் திருப்புட்குழியிலே கைக்கொண்டருளி, அங்கின்றும் திருநாராயணபுரத்திலே யெழுந்தருளி அவர்தொடக்கமாக ஆய பிள்ளை உள்ளிட்டார்க்கும் ப்ரஸாதித்தருளினபடி யென்கை. அதைப்பற்ற "கோயிவார்த்தாவ்யஸஹவ்ருதீதேஜாஷ்யம் ஸம்ப்ருதாந்தேசிகவர்யமாத்ம । ஜேயவத்ஸவியஃ வ்யாக்யாதாரம் தம் நவராஜமாத்யம் வந்தே", "ஸ்ரீசைலநாதமார்யம் ஜாத்ருமாத்ரத்ம் ஸ்ரீஸூக்திதேசிகவரேணவயலியெவம் வ்யக்ஷஸ்ரீவ்யாக்யாஷ்யஸம்ஸார்தாயொவிஸ்தாரமேதிஸஹிவேதவதேவ", "தேவாயிவார்தயிமத்யஸஹவ்ருதீதேஜாஷ்யத்திம் அவயஃவ்யாக்யாதா । கந்தீ..."

[illegible]” “[illegible]”, “[illegible]” என்னக்கடவதிறே. இப்படி நடந்துபோருகிற ஈட்டின்வரலாற்றை “சீரார்”, “ஆகவாபால” என்கிற இரண்டுபாட்டிலும் விஸ்தரமாக அருளிச்செய்தருளினாரிறே பெரியஜீயர்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, திருவாய்மொழிக்கும் மூவாயிரத்துக்கும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு நாலூராச்சான்பிள்ளை அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளினதுக்கு த்யோதகமாக, “மாற்றுத்தாய்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே பெரியஜீயர்தாமே ஸம்க்ஷேபித்தருளினார்; பிள்ளைசெய்தருளின பெரியாழ்வார்திருமொழிவ்யாக்யானம் பலவிடங்களிலும் “நாலூர்ப்பிள்ளை ப்ரஸாதித்ததாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. பிதாபுத்ரர்களுக்குத் திருவாய்மொழிமுகேந உண்டான ஶிஷ்யாசார்யஸம்பந்தம், கூராதிப்பட்டராக விடங்களிலும், அபயப்ரதராஜ தத்புத்ரர்களிடங்களிலும், க்ருஷ்ணபாதலோகாசார்யரிடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர்களிடங்களிலும், கோலேஶதேவாதிபரிடங்களிலும் தர்ஶிக்கலாயிருக்கும்.

இப்படி தேவாதிபராலே அதிக்ருதப் பரமார்த்தரான ஸ்ரீஶைலேஶதேசிகரும், “[illegible]” என்னும்படி ஆழ்வார்திருவடிகளிலே அதிப்ரவணராய், “[illegible]” என்று சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வார்திருவடிகளில் அஶேஷ ஶேஷவ்ருத்தியிலும் அந்வயித்து, அவருடைய அமுதமென்மொழியான திருவாய்மொழியே தமக்கு தாரகாதிகளெல்லாமாக அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்துபோராநிற்க, அப்படி அநுபோக்தாவான அந்தத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவனென்றும், “ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம்” என்றும் பேசும்படி பெரியஜீயரும் அவர்திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, “[illegible] | [illegible]” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி முதலான அஶேஷதிவ்யப்ரபந்தார்த்தப்ராயத்தையும் அவருபதேஶமுகத்தாலே லபித்தருளினாரிறே.

பின்பு, ஸர்வலோகப்ரசாரம் உண்டாம்படியிறே இவர் ஈட்டை நடத்தியருளிற்று; அதுக்கு மேலே இவர்க்குப் பெருமாள் அருளப்பாடிட்டருளித் தம்திருவடியூன்றுவித்ததிறே திருவாய்மொழியின் ஈட்டைப் ப்ரவர்த்திப்பித்ததும், ‘[illegible] | [illegible]’ என்னக்கடவதிறே. அத்தாலே முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கரென்றாயிற்று இவர் பேர்பெற்றது ‘[illegible] | [illegible]’ என்னும்படியிறே பெரியஜீயர் ப்ரபாவம் இருப்பது; பின்பும், “[illegible] | [illegible]” என்னும்படி ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநிவர்யர் ஸம்ப்ரதாயம் நடந்துபோரும்படி இதுவாயிற்று.

‘நாசபட்டநாதமுநி’ யென்று இவர்களில் ப்ரதமோபாத்தரான பெரியபட்டர்பிரான்ஜீயரும், ஸகலதிவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களையும் ஸ்வாசார்யமுகேந லபித்து அதுக்கு த்யோதகமாக அத்தைத் ஸ்வப்ரபந்தமான அந்திமோபாயநிஷ்டையிலே “பணிமானம்பிழையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட மணிமாயன்” என்கிறவிடத்திலே நோம்பியாச்சான் கதையையும், “பொன்னுலகாளீரோ” என்கிற பாட்

டின் ஈட்டிலே அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார் கதையையும், "நாவகாரியம்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் வங்கிபுரத்துநம்பி இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தைகளையும், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த திருப்பாவைவ்யாக்யானத்திலே நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்தை யகன்றுபோவாரொரு வைஷ்ணவன் விஷயமாகத் தத்ஸம்பந்தமுடையராயிருப்பாரொரு ஜ்ஞாநாதிகரைக் குறித்து ஜ்ஞாநாதிகையான அம்மையார் அருளிச்செய்த வார்த்தையையும், "நம்மாழ்வாரை பகவத்வதாரமாக ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துபோருவர்" என்னும் திருவிருத்த வ்யாக்யானத்திலே ஸ்வாபதேசம்" என்றும், "நம்புவார்பதிவைகுந்தம்" என்கிறவிடத்தில், 'கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் அவதரித்த பின்பு ஸம்ஸாரத்துக்கும் பரமபதத்துக்கும் இடைச்சுவர்தள்ளி ஒருவிபூதியாயிற்று" என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானத்திலே திருவழுதிவளநாடு தாஸர் அருளிச்செய்த வார்த்தையையும், "அவர்பாசுரங்கொண்டு அறுதியிடக்கடவோம்" என்று "பிள்ளைலோகாசார்யர் அவதாரவிசேஷம்" என்னுமதை ஸ்வாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானபரவேசத்திலே பரிபாலித்தபடியையும், "வண்ணமாமலை தாஸவருத்தி கள்" என்கிறவிடத்துக்குத் திருநாராயணபுரத்தில் ஆய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் துறை வேறிட்ட கதையையும் மற்றும் காம ஐதிஹ்யமாக அருளிச்செய்யும் அசேஷாஹஸ்யவாக்யங்களையும் "சூஸ்திரவாரோசாக்ஷம்" என்று பரகாஸிப்பித்தருளினீரே ஏவம்வித்மான ஆத்மவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் தம்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்துத் திருவடிகளல்லதொரு தெய்வம் அறியாத மதுரகவிதாஸ ரண்ணன் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினார் அவரும், "ஸ்ம்ருதிமயாவதீர்ண திவ்யஸர்வஜ்ஞவரம்சோ நீ நர்ஷ"

என்னும்படி வரவரமுநிவர்யாபராவதாரமாய், தந்நாமபாஜநராய், தமக்கு ஸபஹூமசாரிகளான அழகியமணவாளச் சீயர்க்குத் திருவாய்மொழியொழிந்த அனைத்தாழ்வார்களருளிச்செயல் மூவாயிரத்துக்கு வ்யாக்யானமும், ஆசார்யர்கள் திவ்யஸூக்திகளான அசேஷாஹஸ்யவ்யாக்யானமும் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினார் 'பெரியதிருமொழிக்கு, அண்ணன் மேலநாட்டிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே அவர் ஸந்நிதியிலே ஆத்தும அநுஸந்தித்தருளினார்' என்று அஸ்மதாசார்யோக்தம்

அநந்தரம், 'வாநமஹாத்ரியோகீ' என்று ப்ரஸித்தரான வானமாமலைச் சீயரும் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்தையாஸ்ரயித்த ராமாநுசன்பிள்ளைக்கும், கோயில் பெரியகந்தாடையண்ணன் ஸ்ரீபாதத்தி லாஸ்ரயித்த ப்ரதிஸ்தவம் அண்ணனுக்கும் ஈடு முதலான திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானங்களை ப்ரஸாதித்தருள, அவர்களும் அப்படி ஸ்ந்தாம் ஸிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு பர்வாத்தக்ரமப்படி ப்ரஸாதிக்க, அத்தாலே அதுயாபி நடந்துசெல்லுகிறது

இனி குருசிஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதாஸ்ரயராய், வாதூலவம்ஸவரதாசார்யரான பெரியஅண்ணனும் ஆசார்யநியமத்தின்படியே ஆசார்யபௌத்ரரான நாயனாரை அநுவர்த்தித்துத் திருவாய்மொழியின் ஈடு ப்ரஸாதித்தருளினார்

வேதாந்தாசார்யராய், பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸர்' என்று பெரியசீயராலே நிரூபகத்தையுடையரான பரதிவாதிபயங்கர அண்ணாவும், பட்டர்பிரான் சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவராய், 'அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்' என்று திருநாமத்தையுடையரான திருப்பதியிலழகியமணவாளச்சீயர் முதலானார்க்கு ஈட்டையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் ப்ரஸாதித்தருளி, 'திருவாய்மொழிநாயனார்' என்னுமதுவே நிரூபகமாம்படி சீயரை விசேஷாபிமானம் பண்ணியருளினார் முன்பு திருவாய்மொழியின் ஈடு ஏகமுகமாய், அநந்தரம் த்ரேதாவாய், பெரியசீயராலே ப்ரகாசதாத்தாவாய், அநந்தரம் ஸஹஸ்ரமுகமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாயிற்று மற்றுமுண்டான ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயங்களையும் அவ்வவஸம்ப்ரதாயஸ்தருபதேசமூலமாகக் கண்டுகொண்டு, இப்படி உபதேசமாலையாயுத் துறையுண்டுவருகிற இத்தனியன்களிரண்டையும், திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானாரம்ப வேளையிலும் அவைசாற்றும் ஸமயத்திலும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரும்படி அருளிச்செய்தாராயிற்று க

இத்தத்தனியனில், 'நிமக்நோத்யாஜஜாவார்யஸ்வஜ்ஞஸைஷ்யன்" என்று நஞ்சீயரையும், நம்பிள்ளையையும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையையும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையையும் எடுத்திருக்கச்செய்தேயும், இனிமேல் ப்ரதயேகமாகவும் இவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறதுக்குக் கருத்து நஞ்சீயர் ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கையாலும், நம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கையாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை இத்தாட்டிய மாறன்மறைப்பொருளை எனக்குரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியாகையாலும்

※

மேல்தனியன்களெல்லாம்

அவரவர்சிஷ்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டன

நமோ வேதாந்தவேத்யாய ஜகந்மங்கலஹேதவே |
யஸ்ய வாகம்ருதாஸாரபூரிதம் புவநத்ரயம் ||

நஞ்சீயர்தான இத்தத்தனியனுக்கு அர்த்தம் - யாவரொருவருடைய ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானமாகிற அம்ருதப்ரவாஹத்தினாலே லோகமெல்லாம் பரிபூர்ணமாயிற்றது, ஜகத்துக்கு மங்களாவஹராய்க்கொண்டிருக்கிற அந்த வேதாந்திநஞ்சீயரின்பொருட்டு நமஸ்காரமாகக்கடவது (உ)

வேதாந்தவேத்யாம்ருதவாரிராஸேர் வேதார்த்தஸாராம்ருதபூரமக்ர்யம் |
ஆதாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே காருண்யபூர்ணம் கலிவைரிதாஸம் ||

நம்பிள்ளையதான இத்தத்தனியனுக்கு அர்த்தம் - வேதாந்திநஞ்சீயராகிற அம்ருதமயமான ஸமுத்ரத்திலின்றும் வேதத்தினுடைய ஸாரார்த்தமான திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை வாங்கிக்கொண்டு, லோகத்தவர்களெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக வர்ஷியாநிற்கிற கருபாபூர்ணரான திருக்கலிகன்றிதாஸராகிற தாஸ்யநாமத்தையுடையரான நம்பிள்ளையை, ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன் (௩)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே |
* யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலபஸ் ஸ்ரீதரஸ் ஸதா ||

பெரியவாச்சான்பிள்ளையதான இத்தத்தனியனுக்கு அர்த்தம் யாவரொருவருடைய கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதரானவர்களுக்கு ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன ஸர்வகாலமும் ஸுலபனாயிருக்கிறான்; யாமுனருடைய குமாரராய் க்ருஷ்ணனென்கிற திருநாமத்தையுடையரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௪)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாப்ஜே நமாமி ஸிரஸா ஸதா |
யத்ப்ரஸாதப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந்மம ||

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையதான இத்தத்தனியனுக்கு அர்த்தம் யாவரொருவருடைய ப்ரஸாதத்தினாலே எனக்கு ஸமஸ்தபுருஷார்த்தஸித்தி புண்டாயிற்றது; அப்படிப்பட்டிருக்கிற வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் தலையாலே ஸேவியாநிற்கிறேன் (௫)

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே |
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவே நம: ||

பிள்ளைலோகாசார்யரதான இத்த தனியனுக்கு அர்த்தம் ஸம்ஸாரமாகிற ஸர்ப்பத்தினாலே கடிக்கப்பட்டிருக்கிற சேதனரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறவராய், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையுடைய குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யரின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௬)

ஸ்ருத்யர்த்தஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதிபாலமித்ரம் பத்மோல்லஸத்பகவதங்க்ரிபுராணபந்தும் |
ஜ்ஞாநாதிராஜமபயப்ரதராஜபுத்ரம் அஸ்மத்குரும் பரமகாருணிகம் நமாமி ||

நாயனாராச்சான்பிள்ளையதான இத்தத்தனியனுக்கு அர்த்தம் ஸ்ருதி ஸ்மருதி இதிஹாஸங்களுக்கு ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகராய், ஸ்மருதிக்கு பாலமித்ரராய், விகஸிதபத்மஸத்ருஸபகவச்சரணங்களுக்குப் புராதநபந்துவாய், ஜ்ஞாநஸாம்ராஜ்யஸம்ருத்தராய், பெரியவாச்சான்பிள்ளைகுமாரராய், பரமகாருணிகராய், அஸ்மத்குருவுமான நாயனாராச்சான்பிள்ளையை ஸேவிக்கிறேன் (௭)

---

* யத்கடாக்ஷண என்று பாடாந்தரம்

த்ராவிடாம்நாய ஹ்ருதயம் குருபரம்பராऽதிகதம் |
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ||

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாருடைய இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாராலே, ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான ஆசார்யஹ்ருதயமானது ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்கப்பட்டது (அ)

ஸதா ஜாமாத்ருமுநே: ப்ரபத்யே சரணாம்புஜம் |
ஸம்ஸாரார்ணவஸம்மக்ந ஜந்து ஸந்தாரபோதகம் ||

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தாநிற்கிற சேதநரை அக்கரைப்படுத்துகிற ஓடமாய்க்கொண்டிருக்கிற வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயருடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்

‘பிள்ளைலோகாசார்யர், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் இவர்கள் நாலவரும் ஈட்டுஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகாமலிருக்கச் செய்தேயும், பிள்ளைலோகாசார்யர் ஈட்டிலர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமாக வசநபூஷணஶாஸ்த்ரஸாரமான ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்யஶாஸ்த்ரத்தை அருளிச்செய்கையாலும், நாயனாராச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராகையாலும், அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார்-திருவாய்மொழியினுடைய சுகத்தைத்திரட்டான ஆசார்யஹ்ருதயம் அருளிச்செய்கையாலும், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் பன்னீராயிரப்படியுரையும், திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேஶமும் அருளிச்செய்கையாலும் இவர்களுடைய தனியன்களும் அநுஸந்திக்கிறார்கள் நம் ஆசார்யர்கள்’ என்று சிரோபாவித ஸத்வருத்தஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அருளிச்செய்வர்கள் (௯)

நமோஸ்து தேவராஜாய சதுர்க்ராமநிவாஸிநே |
ராமாநுஜார்யதாஸஸ்ய ஸுதாய குணஶாலிநே ||

கோலூராச்சான்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் “ஸ்ரீராமாநுஜதாஸர்” என்கிற கோலூர்ப்பிள்ளையுடைய குமாரராய், ஶமதமாதிகுணங்களாலே விளங்காநிற்கிறவராய்க்கொண்டிருக்கிற கோலூர்தேவராஜரென்கிற ஆச்சான்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௧௦)

நம: ஸ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே |
ப்ரஸாதலப்தபரமப்ராப்யகைங்கர்யஶாலிநே ||

“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே பூர்வாசார்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாக அவதரித்த திருவாய்மொழியிலே அவகாஹித்து, அதில் ஶப்தரஸம் அர்த்தரஸம் பாவரஸம் இவற்றையநுபவித்துத் ததேகநிஷ்டராய், தத்வயதிரிக்த ஶாஸ்த்ரங்களை த்ருண வத்ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமக்கு நிரூபகமாக வுடைய திருவாய்மொழிப்பிள்ளையதான இந்தத் தனியனுக்கு அர்த்தம் - ஆழ்வார், மலையாளத்திலே அறுபது ஸம்வத்ஸரம் நம்பெருமாள் முதலான ஸ்வாமிகளோடே சேர்ந்து துலுக்கவலசையாக எழுந்தருளி யிருந்து, துலுக்கன் முடிந்துபோனவாறே திருநகரியைநோக்கி மீண்டெழுந்தருளுகிறவர், ‘திருக்கணம்பி’ என்கிற க்ராமத்திலே எழுந்தருளினவாறே, திருநகரி ஊரினன்னவிடமென்றும், கோயில் இன்னவிடமென்றும் தெரியாதபடி காடாய்ப்போனபடியைக் கேட்டருளி, ‘நமக்கும் நம் அடியார்க்கும் படைவீடே திருவிருப்பும் சமைத்துத்தருவது’ என்று பிள்ளைக்குத் திருமுகம் அனுப்பியருள, பிள்ளையும் ஶிஷ்யர்களும் தாமுமாக எழுந்தருளி, காடுவெட்டி நாடாக்கி, ஊரிலே குடியேற்றி, ஆழ்வாரையும் ஊரிலெழுந்தருளப்பண்ணி கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகையினாலே மிகவும் விளங்காநிற்பாராய், குந்தீநகரத்திலே திருவவதரித்தருளினவராய், ‘திருமலையாழ்வார்’ என்கிற திருநாமத்தையுடையவருமான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்பொருட்டு நமஸ்காரமானது ஆகக்கடவது (௧௧)

ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் |
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

"வாழிதிருவாயமொழிபபிளளை மாதகவால வாழும மணவாளமாமுனிவன" எனறு பேசுமபடி பெரியசீயரும், "ஸம்ஸ்ரய த்ருப்யஸ்ரஷ ஸ்ரீஸைலேஸாபிஸ தேஸிகம் | ஸஸேஷா நம்ஸ்ரேணாத்வ்ராது வந்தார்வத்ருத்ருவிஷ:" எனகிறபடியே திருவாயமொழிபபிளளை திருவடிகளை யாஸரயிதது, திருவாயமொழி முதலான திவயபரபநத தாதபரயததையும அவருபதேஸமுகததாலே லபிததருளி, "தாமஅதிகரிதத அரததததை எலலாருங கேடடுஉஜஜீவிககுமபடியாக நடததவேணும" எனறுஉதயோகிததுககொண்டிருககிற இவரை, நமபெருமாள ஆசசரயமாக அழைததருளி, "திருவாயமொழியின அரததததை நாமும நம அடியாருமகேடடு வாழுமபடி பெரியதிருமணடபததிலே தொடஙகி நடததும" எனறு தமதிருவடிகளை ஊனறுவிதது அருளபாடிடடு நியமிததருள, இவரும அபபடியே நடததுகிறவளவிலே, பெரியபெருமாளும, ஈடடுதொடஙகுகிறவனறும சாறறுகிறவனறும காம எழுநதருளி, "உயாவறவுயாநலம" தொடஙகி "அவாவறசசூழ" எனகிற சாறறுபபாடடளவாக இவா உபநயஸிககிற உபநயாஸததைக கேடடருளி மிகவும உகநது "முபபததாறுயிரபபெருககா" எனறு இவருக்குத திருநாமஞசாததியருளித தனியனும அநுஸநதிதது எழுநதருளினா இபபடி பெரியபெருமாள கிரஹததுகமாகத தமமை விஷயீகரிதது நியமிததருளின ஈடடுககுச சீயா அருளிசசெயத திருநாமம "நாமாா பெரியதிருமணடபமாா நமபெருமாள, தாமாகநமமைத தனிததழைதது - நீமாறன செந்தமிழவேதததின செழுமபொருளை நாளுமிஙகே, வநதுரையெனறேவு வதேவாயாநது"

இபபடி நமபெருமாள அருளிசசெயத பெரியசீயரதான இநதத் தனியனுக்கு அரததம திருவாயமொழிபபிளளையினுடைய கருணைககு விஷயபூதராய, ஜஞாநபகதிவைராகய மஹோததியாய, ஸ்ரீபாஷயகாராவிஷயததில பாராவணயததையுடையராயககொணடிருககிற கோயில அழகியமணவாளசசீயரை ஸேவிககிறேனெனறபடி (கஉ)

பிளளைலோகம சீயா திருவடிகளே சரணம

வ்யாக்யாந ஸஹிதங்களான

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

•••••••••••••••••••••••••••••••••••

நாதமுநிகள் அருளிச்செய்தது

பக்த்யம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்மயம் ।
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம் ॥

[பக்த்யம்ருதம்]- "பத்தராக்கூடும்", "தொண்டர்க்கமுது" என்றபடி [விச்வஜநாநுமோதநம்] "பாவரின்கவி", "அடியார்க்கின்பமாரி" என்கிறதைச் சொன்னபடி [ஸர்வார்த்ததம்] - "எல்லாப் பொருளும் விரித்தானை" என்னும்படி ஸகலார்த்தப்ரதமாயிருக்கை "மிக்கவிறைநிலை" தொடங்கி, "மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்" என்கிறபடியே, அறிய வேண்டும் அர்த்தமெல்லாவற்றையும் அறிவிப்பிக்கு மென்றபடி [ஸ்ரீசடகோபவாங்மயம்] - "குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்" என்றபடி [ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்] - ஸஹஸ்ரசாகை ஸாமவேதமாய், தத்ஸாரம் சாந்தோக்யோபநிஷத்தாய், அதின்ஸாரம் உத்கீதமென்றதாய், அதனையாயிற்று இப்படி பாடியருளிற்று என்றபடி. வேதவரும்பொருள் நூல்களை வண்டமிழ்நூலாக்கினபடி. எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின்தமிழாற்செய்தற்கு உலகில்வரும் சடகோபனிறே [நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்] அளவியன்ற அந்தாதி ஆயிரத்தைப் பத்தாபரவும்படி சொல்லிற்று

கடலையும் சடகோபன்சொல்லையும் ஸமாநமாகச் சொல்லுகிறது பக்த்யம்ருதம், "விண்ணவரமுதுண்" என்னும்படி விண்ணின்மீது அமரர்கட்காய தேவபோக்யமான அம்ருதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் அது; இது "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" என்னும்படி அவனித்தேவரான பூஸுரர்க்கு போக்யமான அம்ருதமாய், ஆராவமுதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் [விச்வஜநாநுமோதநம்] ஸர்வஜநாபிமதப்ரதமாகையாலும், தாபநீயமாகையாலும், ஸமுத்ரம் ஸர்வஜந ஸந்தோஷவேஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இதுவும் முதல் பத்தர் வானவரென்னம்மான் பாவரென்னும்படி ஐச்வர்யவிபூதி போக்யமாயிருக்கும் [ஸ்ரீசடகோபவாங்மயம்] - அதில் அம்புஸ்ஸு அகஸ்த்யவாங்மயமாயிருக்கும் இதில் சுத்தஸ்ஸு சடகோபவாங்மயமாயிருக்கும், திருவாய்மொழியிறே ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம் அது, ஸர்வசாகாஸாரமான சக்ரசாகாஸமாகமத்தை ஸமீபத்திலேயுடைத்தாயிருக்கும் இது ஸர்வவேதசாகாஸாரமான உபநிஷத்திலுடைய திரட்சியாயிருக்கும் [நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்] அத்ஸாகரம் "ஸமுத்ரம் ப்ராப்ய ஸங்க்ராந்தா" என்னும்படி அசரண்யனுக்கு சரண்யமாயிருக்கும், வண்டமிழ் நூல்களான இது, சட

கோபன பாடடென்றவாறே நாடடையக கையெகெகுமபடியாயிருக்கும், "நசோஷ்ஹம்" என்று - நாடெல்லாம அநுஸநதிககக்கடவாகளிறே, "வெதநாராயணாவம்" என்னுமாபோலே

"ஸ்லோகஜாஜவஜாகீரண்ம்ஸஹகஸ்லோகஸஷ்யம் | காண்டமாஹஹாஷீநம்வெதநாராயணாவம்" அங்கு சதுாவிமஶத ஸஹஸ்ரம, இங்கு சீரதொடை யாயிரம நீரதகைளாயிருககும அங்கு - ஐநூறு ஸாக்கம, இங்கு - "பததுநூறு" என்னுமபடியாயிருககும அஙகு ஷடகாண்டமாயிருக்கும, இங்கு ஷடபதாாதத பரதிபாதகமாயப பததுபபததாயிருககும அது ராமாயணாணவம, இது-தராவிடவேத ஸாகரம அது ரதுவமஶசரிதமாயிருககும, இது "முகிலவணணனடிமேறசொன்ன சொலமாலையாயிரம" என்னலாயிருககும அது "வாஜ்கிஷ்ம வாநரஷிஃ" என்னுமபடியான வாலமீகிபரோகதம, இது குருகூாசசடகோபன சொலலாயிருககும அது - மஹாபாதகநாஶகமாயிருககும, இதுவும அருவினைநீறுசெயயுமதாயிருக்கும அது "ஸம்ஸாரஸம்ஸவிஹாயமஹுகிவறாநுவிஷெணாவேடிம்ஶாஶக்ம்" என்று பலமாயிருககும, இதுவும "வானினமீதேறறி யருளசெயதுமுடிககும பிறவிமாமாயக கூததினையே" என்று திருவடியே அடைவிக்கும

எமவாமுநிகள அருளிசசெயதது

திருவழுதிநாடென்றும தெனகுருகூரென்றும
மருவினியவணபொருநலென்றும — அருமறைக
ளநதாதிசெயதானடியிணையே எபபோழுதும
சிநதியாய நெஞசேதெளிநது

திருவழுதிநாடென்றும தெனகுருகூரென்றும மருவினியவணபொருநலென்றும ஆழவாாதிருவடிகளை அவாஸமபநதமுடைய நாடடோடெ ஊரோடெ ஆறறோடெ வாசியற எலலாவறறையும சோத்து பரஸநமான மநஸஸே! அநுஸநதிததுப போரு எனகிறது வைகுநதசசெலவனா சேவடியோபாதி வைகுநதவானுமெ இறநதால தஙகுமூரான கணணன விண்ணூரும அமுதவிரஸையாறும உததேஶய மாமாபோலே, இஙகும இவை உததேஶயமாகிறபடி

திருவழுதிநாடென்றும இதயாதியாலே ஆழவாாதிருவடிகளைச சிநதிககுமபடி சொலலுகிறது "தவளயானைககொமபொசிதத கணணனென்றும" என்று தொடஙகி, "பாாததனபளளிபாடுவாள" என்னுமாபோலே [திருவழுதிநாடென்றும] - "வாயததவழுதிவளநாடன" என்று நிரூபகமாகவிறே அதுதான இருபபது, அவாஸமபநதததால அவரோபாதி அதுவும அநுஸநதேயமா யிருககுமாகையால திருவடிகள நாடடோடே நடககிறது [தெனகுருகூரென்றும] - "குருகூாநகரான" என்று அவரிருககுமூராகையாலே, அதுவும அபபடியேயாயிருககை [மருவினியவணபொருநலென்றும] - மருவ இனிதான வணபொருந லெனறபடி பொருநலசஙகணிதுறைவனிறே இதுவும இவரிறஙகுதுறை, அவா திருவடிகளும இறஙகுந துறை நனஞானததுறையிறே வணசடகோபனைபபோலே இதுவும வணமையை யுடைததாயிருககை; "ஸவிதீதீாதகாநாம்" இபபடி விலக்ஷணமான நாடெ நகரும துறையுமென்று அநுஸநதிதது [அருமறைகளநதாதிசெயதா னடியிணையே எபபொழுதும சிநதியாய நெஞசே தெளிநது] அதாவது - எயதறகரிய மறைகளை ஆயிர மினதமிழாற செயதறகு உலகிலவரும சடகோபனைச சிநதையுளளே சிநதிததுப போரு எனகை, "மாஸவாதிாவஜந்ராயெச" எனகிறபடியே திருவடிகளையே சிநதிததுபபோரு, மறறொனறிலே மருளாதே தெளிநது அவ்வடியையே அநுஸநதிக்கப பார்

அனறிககே, வேததிலே "வெகண்ஹவநவோகம்" என்று நாடடையும, "யொவெதாம்ஹுணோவெடிகஸ்ரெதநாவ்ாதாம்வபரீம்" என்று அமருதவா்ஷிகியான விரஜையாறறுலே ஆவருதமான வைகுண்டநகரததையும, "விஷெணாவெஷவாரெஜயூஉக்ஃ" என்றும "தவிஷெணா வரஶம்வடிம்" என்றும அவனதிருவடிகளையும உபநிஷததுஓதினறபோலே, அநத அருமறையின தாத

பாயமான அர்ச்சாவதாரமான ஆதிப்பிரான் தான் திருவழுதித்திருநாட்டையும், "திருக்குருகூரதனுள் நின்ற ஆதிப்பிரான்" என்னும்படி அவன் வர்த்திக்கிற ஊரையும், ஊருக்குவடக்கான வண்பொருநல்லாற்றையும், அங்கேநின்ற ஆதிப்பிரானுடைய நீள்கழலையுமிறே திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று, இது - மற்றை உகந்தருளின நிலங்களில் ஆற்றுத்துறைக்கும் ஊருக்கும் நாட்டுக்கும் உபலக்ஷணம் 'குட்டநாடு" என்றிறே நாட்டையும் அருளிச்செய்து போருவது, "தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டூர்" என்றும், "தண் புனல்சூழ் திருவரங்கத்துள்ளாய்" என்றும் ஊரையும் ஆற்றையும் அருளிச்செய்தது இப்படியாயிற்று திவ்யதேச திவ்யநகர திவ்யநதிகளின் வைபவத்தையும் திருவாய்மொழியுங்கே ஸ்தாபித்தது ஆக, மூர்த்தியில் பணிந்த தமிழ் என்படி திருநாமப்பாட்டுக்கள்தோறும் - தமக்குநிரூபகமாகவும் ஊரையும் நாட்டையும் ஆற்றையும் பாடுகையாலே - அது தான் மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளாக அருளிச்செய்கையாலே, அதைப்பற்ற, திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகூரென்றும் மருவினியவண்பொருநலென்றும் அருமறைகள் அந்தாதியாகச் செய்தான் என்று இங்ஙனே சொல்லுகிறதாகவுமாம் திருவழுதிநாடென்றும் சொல்லியாய் என்னுதல், திருவழுதிநாடென்றும் அருமறைகள் அந்தாதி செய்தானென்னுதல் தனியவைபவமிறே வேதத்தாத்பர்யமாய் அதிலது இப்படி வேதத்தை த்ராவிடமாகச்செய்த த்ராவிடோபநிஷதாசார்யருடைய அங்க்ரியுகளங்களை "தெளிவுற்றசிந்தையர்" "தெளிந்தவென்சிந்தை" என்னுமாபோலே, உபாயோபேயம் என்று தெளிந்து, மநஸே! ஸந்ததம் ஸ்மரித்துப்போரு என்று ஆழ்வார் திருவடிகளே அநுஸந்தேயமாகச் சொல்லிற்று (௨)

சொட்டை நம்பிகள் அருளிச்செய்தது

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்
ஏதுங்குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று

[மனத்தாலும் வாயாலும்] - இதில் ஆழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகிறபடியை அவயவத்திரேகங்களிரண்டாலும் ஸ்தாபிக்கிறது

[மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும் இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன்] மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுகையாவது "திருக்குருகூரதனைப் புளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்", "திருக்குருகூரதனைப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்" என்று ஆழ்வாருபதேசங்கேட்டபடியே, மநஸ்ஸாலே நினைத்தும் வாயாலே சொல்லியும் போருகை பேணுகை விரும்புகை "யஜ்ஞோ நவஸாய்ஸ்ராயதி தத்ராவாவதிஷ்டே" என்னக்கடவதிறே இப்படி ஆழ்வார் ஸம்பந்தமுடைய தேசத்திலே விருப்பமுடையவர்களை அடையப் பஜித்தேன் ஆழ்வார் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையொழிய அந்யரை ஆதரித்துப் பஜியேன் [வண்குருகூர் பேணுமினத்தார்] - நல்லார் நவில்குருகூரிறே [இனத்தார்] ஸமூஹமாயுள்ளவர்கள் அன்றிக்கே, "ஸஜாதீயரென்றுகவுமாம் இத்தால் குருகூர்ச்சடகோபன் பாட்டான திருவாய்மொழியிலே அந்வயமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தை யென்றபடி குழாங்கொள் தென்குருகூரிறே இத்தால் - திருவாய்மொழியிலே அதிப்ரவணரானவர்களையொழிய அந்யரை ஆதரியேனென்றதாயிற்று, இப்படி அந்யரை அநாதரிக்கைக்கு அடியுடைமை சொல்லுகிறது 'தனத்தாலுமேதுங்குறைவிலேன்' என்று, "யந்நஷ்டீ யத்வபாதிவஜ்ஜம்" என்கிறபடியே ஆழ்வார் திருவடிகளைப் பற்றின நமக்கு "விஷ்ணுர்வித்தம்" என்னும்படி, [தனத்தாலும் ஏதுங்குறைவிலேன்] ஒன்றுங்குறையுடையேனல்லேன் [எந்தை சடகோபன்]- "அன்னையாய் அத்தனாய்," "மாதா பிதா" என்னும்படி, எனக்கு ஜநகரான ஆழ்வார் [பாதங்கள்]- ப்ராப்தசேஷியானவர் திருவடிகள் [யாமுடைய பற்று] - தச்சேஷபூதரான நமமுடைய பற்று "தனையான சரணம் தமாகக்கொள்ளப்பற்று", [யாமுடைய பற்று அதுவாயிற்று (௩)

அநநதாழவான அருளிசசெயதது

ஏயநதபெருங்கீாத்தியிராமாநுசமுனிதன
வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறேன — ஆயநதபெருஞ
சீராாசடகோபனசெநதமிழவேதந்தரிககும
பேராதவுளளமபெற

இனி, "சடகோபனபாதஙகள" எனறததை விவரியாநினறுகொணடு, திருவாயமொழி ஊருத கதமாமபடி, ஆழவாாககுப பாதஙதராான உடையவா திருவடிகளைத தொழாநினறே னெனகிறது, ஏயநத பெருஙகீாததி யிராமாநுசமுனிதன வாயநதமலாபபாதமவணங்குகினறே னெனறு

[ஏயநதபெருஙகீாததியிராமாநுசமுனிதன] "ஏறகுமபெருமபுகழ வானவாீசன" எனனு மாபோலே அஙகுததைககு அநுரூபமாயப பொருநதியிருககிற பெரியபுகழையுடைய எமபெருமானுா தமமுடைய [வாயநதமலாபபாதமவணஙகுகினறேன] ஒனறுககொனறு பொருந்தியிருபபதாய மலா போனற திருவடிகளை பரணிபணனுகினறேன "ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" எனகிறபடியே, பராபயபுத்யா வாததமாகமாயச சொலலுகிறது இபபடி வணஙகுகிறது எதுககாக வெனனில, [ஆயநதபெருஞசீராா சடகோபன செநதமிழவேதநதரிககும பேராதவுளளமபெற] ஆயநத பெருஞசீராாசடகோபன - "ஆயகொணடசீா" எனறும, "ஆயபெரும்புகழ" எனறுஞ சொலலுகிறபடியே, ஆயபபமே விலக்ஷணமாய நிரவதிகமான கலயாணகுணஙகளால பூாணரான ஆழவாருடையதாய அதி ஸுலபமான தராவிடவேதததை நரிககுமபடி நிஶசலமான மநஸஸைப பெற அனறிக்கே, ஆயநதபெருஞ சீராரெனறு செநதமிழவேதததுககு விஶேஷணமாகவுமாம, சீாதொடையாயிரமிறே இத்தபபரபநத தாரணாாததமாக ஆயநதமலாபபாதம வணஙகுகிலறேன நீமனஙகெடுதது மருவிததொழும மனததை ஆசாாயன தரவேணுமிறே, ஆகையால, "தஙகுமனம நீயெனககுத தா" எனனுமபடி, போாக உளளம பெறவெனறு எமபெருமானுரை பராாததிககிறது அதாவது - இவாதான, மாறனடிபணிநது உயநதவராய "மாறனபணிததமறையுணாநதோனை" எனறும, "தெனகுருகைபபிரானபாடலெனனும வேதபபசுநதமிழதனனைத தனபததியெனனும வீடடினகணவைதத விராமாநுசன" எனறும, பண டருமாறன பசுநதமி ழானநதமபாயமதமாக வுடையராய, திருவாயமொழியினனிசை மனனுமிடந் தொறு மிருக்குமவராய, உறுபெருஞசெலவமும மாறன விளஙகிய சீா நெறிதரும செநதமிழெனறு அறிதாக்குமவராகையாலும, அவாதிருவடிகள ராமாநுசனுகையாலும, அவரை ஆாததிககிறது "மற றையாழவாாகள திவயபரபநதஙகளை அஙகோபாஙகமாகவுடைய இவருடைய தராவிடவேதமான திவய பரபநத மொழிய ததிதரக்ரநதஙகளில சபலமான மநஸஸு சலியாமல இதொனறிலுமே ஊறறு நிலை நிறகவேணும" எனறு அவரை ஆாததிககிற தெனகை (௪)

படடா அருளிச்செயதது

வானதிகழுஞசோலைமதிளரங்காவண்புகழமேல
ஆனறதமிழமறைகளாயிரமும — ஈனற
முதலதாயசடகோபன மோயமபாலவளாதத
இதத்தாயஇராமாநுசன்

இனி, இதில திருவாயமொழியினுடைய உதபாதகரையும வ(ர்த)தகரையுஞ சொலலு கிறது, "வானதிகழுமசோலை" எனறு

வானதிகழும சோலையாவது வானிலே ஆகாஶததிலே திகழுகிற பரகாஶிக்கிற சோலை யெனறபடி "வ்ருக்ஷஷண்டமிவோதார்ஹமி", "வானோஙகுசோலை" "சோலையணிதிருவரங்கம" இறே [மதிளரஙகா] "திடகொடிமதிளசூழ", "மதிளதிருவரஙகம" அதுவும வானையுநது மதிளாயிருக்கை [வானதிகழுஞசோலை] உயாநத சோலையையும மதிளையுமுடைய கோயிலே நிருபகமான பெரிய

ரியபெருமாளுடைய ஸ்லாக்யமான கல்யாணகுணவிஷயமாய் விஸ்தருதமாயிற்று, ஆயிரந்திருவாய்மொழியும், "முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொன்மாலை யாயிரம்" என்கைக்கடவதிறே அந்தாதி சீர்த்தொடையாயிரமென்று - சீர்கலந்தசொல்லாயிறே இருப்பது "நலமுடையவன்", "முகில்வண்ணன் புகழ் காரணன்" என்று உபக்ரமித்தது, "வாழ்புகழ்காரணன்" என்றிறே தலைக்கட்டியருளினார் பெரியபெருமாள்தான் - கலந்திகழ்காரணனிறே, "நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம", "நாராயணபராவேதா:" என்னக்கடவதிறே, அத்தாலே, மகிழ்மாறன்காவணபுகழ்மேலான தமிழ்மறைகளாயிரமுமென்கிறது இனித்தான திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கிற "பரபரன்" என்கிற பரத்வமும், "சோராத வெப்பொருட்குமாதி" என்கிற காரணத்வமும், 'முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்' என்கிற வ்யாபகத்வமும், "மலிலீசன்" என்கிற நியந்த்ருத்வமும், 'ஆவாவென்றருள்செய்து' என்கிற காருணிகத்வமும், "எழுசேனைக்கென்னையுமுளன்" "வாகமொள்பாதமலலாவில்லையாவாக்குமவன்சரண்" என்கிற ஸரண்யத்வமும், "எண்ணிலாப்பெருமாயனே" என்கிற ஸக்திமத்த்வமும், "தேவிமாராவார்திருமகள்பூமி யேவமற்றமரராட்செய்வார்" என்கிற ஸத்யகாமத்வமும், "எண்டிசையுமகீழுமமேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்" என்கிற ஆப்தஸமஸ்தவமும், "கரிசூழ்ந்தமலைக்கட்கனிவாய்க்காளமேகம்" என்ற ஆர்த்திஹரத்வமுமாகிற அகிலபகவதார்த்தமும், பெரியபெருமாளை ப்ரதிபாதிக்கிற கங்குலும் பகலிலும் காணலாயிருக்கும்; "வடிவுடைவானோர்தலைவனே" என்று பரத்வமும், "முன்செய்திவ்வுலகம்" "விண்ணோர்முதல்" என்று காரணத்வமும், "கடலில்" "என்னுடையாவி" என்று வ்யாபகத்வமும், "பாலதன்பலகளினபகைள படைத்தாய" "காலசக்கரத்தாய", "மூவுலகாளி" என்கையாலே நியந்த்ருத்வமும், "இவள்திறத்தருளாய" என்று காருணிகத்வமும், "புறமிலார்புறத்தினாருனே" என்று ஸரண்யத்வமும், "அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே" என்று ஸக்திமத்த்வமும், "என்திருமகள்சேர்மார்பனே", "நிலமகள்கேள்வனே" "ஆயமகளன்பனே" என்று ஸக்தியாலே நித்யமாகக்கற்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமத்வமும், 'இவ்வுலகமுண்மெமிழ்ந்தவந்தாய' என்று ஆப்தஸமஸ்தவமும், "முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூடியுய்ந்தவன்" என்று ஆர்த்திஹரத்வமும் அருளிச்செய்தாரிறே; ஆக, எல்லாவற்றாலும் "மகிழ்மாறன்காவணபுகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரம்" என்னத் தட்டில்லையிறே ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார் அதிகாரிற்போலே, எம்பெருமான்களில் நம்பெருமாள் அதிகாரியிறே இருப்பது; அதனைப்பற்றவும் சொல்லிற்று இப்படி பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே ப்ரதிபாதித்த திருவாய்மொழியை "ஈன்றமுதல்தாய்சடகோபன் மொய்ம்பால்வளர்த்ததிதத்தாயிராமாநுசன்", தெய்வகாலமும் கோற்றப்பெற்ற முந்தின மாதா ஆழ்வார், "வாணடமிழ்நூற்கோற்றேன்" என்றாரிறே, வருந்திப்பெற்ற பிள்ளையை வளர்த்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே திருவாய்மொழியை வளர்த்த இதத்தாய் - வர்த்திப்பித்த மாதா எம்பெருமானாராயிற்று, ஞானக்கலையாண திருவாய்மொழிக்கு ஜந்மபூமி - ஆழ்வார்; தத்வார்த்தகர் - எம்பெருமானார்; இப்படியாயிற்று ஜ்ஞாநஸந்தாநப்வர்த்திபோடே நடந்துசெல்லுவது "பெற்றார்பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு உற்றானாயவளர்த்து" என்னுமாபோலே மொய்ம்பால்வளர்த்த இதத்தாயாவது - ஈன்றதாய் பெற்றுப்போகட்டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தனமிக்காலே காத்துநோக்குமாபோலே யாயிற்று இவரும் அதனைக்காத்து வளர்த்தபடியும் தேவகிபெற்ற உருவுகரிய ஒளிமணிவண்ணனை வளர்க்குந்தாயான யசோதை தனமிகொக்காகே வெய்த்து "எதேனுஞ்சொல்லி யசலகத்தாரேதேனும்பேச நானகேட்கமாட்டேன்" என்றும், "தாசனொருசொல்லும் தொழுதமையாரும் தொண்டரும் நின்றவிடத்தில் நின்று போதாகண்டாய்" "தாயசொல் கொள்வது தருமமகண்டாய்" என்று குற்றஞ்சொல்லுமவர்களையும் தன்சொல்லாலே வாய்ப்புடைப்படைத்து, தன்வசமாக்கி, "நீயபுர்திக்கஞசன்" என்று கருதனைக் குலைத்து "காப்பாருமில்லை" என்று இராத்ரி "அசோதைவளர்க்கின்ற செய்த்தலை நீலகிறந்துச சிறுபிள்ளை" என்னும்படி திறம்பெறவளர்த்து பரமேஸாரத்தை வர்த்திப்பித்தாற்போலே, பரமாணஸாரத்தை வர்த்திப்பித்த ப்ரகாரமும் அது எங்ஙனேயென்னில்? இருவரும் ஆழ்வார் அவதரிப்பித்து அவர்வற்று வீடுபெற்று எழுந்தருளினபின்பு, பாஹ்யகுதர்க்கடைகளாலே பாஷாகாரமான திருவாய்மொழி அபிபூதமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, பாஷ்யஸூக்திகளாலே அவைகிரோதித்து அதனை இதற்குக்காவலான வேலியாகக் கற்பித்து, திருவாய்மொழியைத் தமக்கைவசமாக்கி திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானைக்கொண்டு இதின் அர்த்தத்தை வெளியிடுவித்து வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போந்தாரிறே "மாறனடிபணிந்துயந்தவன்" என்னும்படியான அடியாரகையாலே, ஆண்டவன்றிருவடியிலே வர்த்திப்பிக்கவேணுமிறே அடியானுக்கு

(டு

இதுவும பட்டா அருளிசசெயதது

மிககவிறைநிலையும மெயயாமுயிாநிலையும
தககநெறியும தடையாகித — தொககியலும
ஊழவினையும வாழவினையும ஓதுமகுருகையாகோன
யாழினிசைவேதததியல

[மிககவிறைநிலை இதயாதி] - “ ஸ்ரீவதிஸ்ருதநவஸ்ரவஸ்ஹதெந்தநவஸோம்ரிதஃ । க்ஷிஹாஸிஷஸ்வாவிதுக்ஷரதஸ்ய” என்று ஸகலவேதஸங்க்ரஹமான திருமநதரததில பததரயததாலும பாதிபாதிககபபடுகிற அரததபஞசகததை “திருமாலாலருளபபட்டசடகோபன” என னுமபடி ஸ்ரீயஃபதியான ஸாவேஸவரனாலே மயாவறமதிநலமருளபபெறற ஆழவாா அருளிசசெயத திரு மாலவனகவியான திருவாயமொழிபரபநதம பாதிபாதிதத பரகாரததை இததனியனிலே சொலலித தலைககட்டுகிறது, ‘மிககவிறைநிலையும மெயயாமுயிாநிலையும தககநெறியும தடையாகிதொககியலுமூழவி னையும வாழவினையுங குருகையாகோன யாழினிசைவேதததியல ஓதும’ என்று

மிககவிறைநிலையாவது “ இறைநிலையுணாவரிது ” என்னுமபடியான ஸாவஸமாதபாதவம “ தவீஸ்வராணாம்பரமம்மஹேஸ்வரம்தம்தேவதாநாம்பரமஞ்சதைவதம்”, “நாராயணபரோ ஜ்யோதிஃ” என்றும, “தத்வம் நாராயணஃ பரஃ” என்றும, “மனிசாககுததேவாபோலத தேவாககுந தேவாவோ” என்றும,‘ தேவதேவனை” என்றும, “பரஞசோதிநீபரமாய” என்றும,“மிகுஞசோதி” என்றும, “முழுதுணடபரபரன” என்றும, “வானேரிறை” என்றும, “கழிபெருநதெயவம” என்றும, “பெருநதெய வம” என்றும, “பெரியவபபனைப பிரமனபபனை யுருததிரனபபனை” என்றும, “திருவுடையடிகள” என்றும, “திருமகளாாதனிககேளவன பெருமையுடையபிரானாா” என்றும, “திருமாமகளகேளவாதேவா” என்றுஞ சொலலபபடுகிற ஸாவஸமாதபரனையாயிறறு, மிககவிறை எனகிறது “திருமஙகைநின றருளுந தெயவம”, “திருமாலையலலதுதெயவமெனறேததேன”, “ திருவிலலாததேவரைததேறேனமினதேவு ” எனனககடவதிறே இதுவாயிறறு, பரஸவரூபம இறைநிலையாவது - ஸௌலபயததுககு அவவருகிலலாதபடி முடிநதநிலமான ஆஸ்ரிதபாரதநதாயததோடே நிறகிற அரசசாவதார மெனகை அததையாயிறறு “எளிவரும” இதயாதியிற சொனனது இதிறே ஈஸவரஸவரூபயாதாதமயம

மெயயாமுயிாநிலையாவது “உருவியாதவிகநிலைமை” என்றும, “எணபெருககநநலததொண பொருள” என்றும, “உணாவைபபெறவூாநது” என்றும, “நினறவொனறை” என்றும, ‘ உயிாவீடுடை யான” என்றும பரகருதேஃபரனுய ஜஞாநாகநதஸவரூபனுய ஜஞாநகுணகனுய நிதயனுய ஈஸவரனுககு ஸ்ரீரவதபாரதநதரனுனபடியைச சொலலுகிறது ‘மெயயாமுயிா’ எனகையாலே - “ஸத்யஞ்ச” என்றும, “உளனாதும” என்றும ‘ மெயமமையே” என்றுஞ சொலலுகையாலே பரகருதிஸஹாவததிறகாட்டில ஆதமஸவரூபநிதயதவஞ சொலலிறறு அனறிககே, ‘மெயயாமுயிா’ எனகையாலே,“பஸ்ராத்ராஸரீரம்” எனகிறபடியே “உளளதவனுரு” என்று ஸரீரஸரீரிஹாவம சொலலிறறுகவுமாம உயிாநிலையாவது - “மெயமமையேமிகவுணாநது” எனகிறபடியே, “தமமடியாாடியோஙகள” என்றும, “தொணடனசடகோ பன” என்றும, “சிறுமாமனிசராயெனனையாணடாா” என்றும ததியபாயநதமான நிலை இதிறே ஸவ ஸவரூபயாதாதமயம

தககநெறியாவது அதயநத பாதநதரஸவரூபததுககு அநுரூபமான உபாயம அலலாதது தகாதநெறியாயிறே இருபபது, நெறிகாட்டிநீக்குதியோ” எனனககடவதிறே ‘நீயமமாககாட்டுமநெறி,” “கணணனலலாலிலலைகணடாசரண”, ஸ்ரீராகஷணம ஸ்ரீரிககே பரமிறே, “ஸோஸ்வஃ” என்னுடமபி லழுககை நானே போககிககொளளேனே வெனறிறே அவனவாாததை “எமமையாளுமபரமா” என்று ததியஸேஷதவம ஸவரூபமானல, “நனமைபெறுத தெமமைநாளுயயக் கொளகினற நமபா” எனறவாகளே உபாயமாகவும வேணுமிறே; தககநெறி ததியோபாய மாகவுமாம உபாயயாதாதமயம இதுவிறே

தடையாகித தொககியலும ஊழவினையாவது விரோதியாயத திரணடு வாதிக்கிற பராகதநநறும மெனகை “முனசெயதமுழுவினை”, “ பாரமாயபழவினை ” எனனக்கடவதிறே ஊழமை பழமை

வினை - கர்மம் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" "அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்" பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரியிறே தேஹம் விரோதிஸ்வரூபமாய் நாத்மயம் - அஹங்காரமமகாரங்கள், 'யானே யென்னை யறியகிலாதே யானேயென்தனதே யென்றிருந்தேன்', "நீயும் நானும் இந்நிலை வேமுதலமாய்த்து", "வீஜமேதத்தியாஸ்யாதி", "முன்னமே" என்னும்படி அநாதியாயிறே போருவது இதுதான் அநுகூலாபக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும், அதுதான் தேஹாத்மாபிமானமூலமாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் ஜந்ம நிரூபணத்திலே மூட்டி அனர்த்தத்திலே பாய்விக்கும்; 'அதிலே ஒன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்' என்றாரிறே 'மனப்பக்கல் சேவிப்பாக அன்புசெய்வார் ஜந்மநிரூபணம் ஆவிக்குநேரே யழுக்கு' என்றுயிறு அதின் க்ரௌர்யம் இருப்பது, "அமரவோரங்கம்" இத்யாதி

வாழ்வினையாவது - வாழ்வை யென்றபடி வாழ்வினையென்று முழுச்சொல் வாழ்வாவது - நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியைப் பெற்று வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ வாழ்வர் என்றபடி "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே", "உன்தன் திருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும்" என்று அவனுகந்தபடியைச் செய்து ஆநந்திக்கை அன்றிக்கே "அவனடியார் நணிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்கிறபடியே, 'அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்றருளிச் செய்கிற சரமபர்யந்தமாகவுமாம் இதிறே பர்யந்தத்தின் எல்லைநிலம்

[குருகையர்கோன் யாழினிசைவேதத்தியல் ஓதும்] - இந்த அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஓதுகையாவது "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்" இத்யாதியில் "ப்ராப்யஞ்ச ப்ராப்தா ப்ராப்த்யுபாயம் ஃபலம் ப்ராப்தி விரோதி ச வதந்தி" என்கிறபடியே, சடகோபமுனியான இவர் திவ்யஸூக்தியும் இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய்ம்மாயப் பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழு என்று பஞ்சகத்தையும் அடியிலேயாயிற்று சொல்லிற்று, 'உயர் திணை அணை ஒன்று பயில் ஏறு கண் கரு வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட கோறற் காலும் எம்மா ஒழி நெடுவேய என்கிற இருபதிலே விஶதமாகி எண்பதிலே பரப்புகையாலே அருசையும்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தது குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதமாவது ஸம்ஸ்க்ருதவேதம்போலே தான்தோன்றியன்றிக்கே, 'எய்தற்கரிய மறைகளை யாயிரமின் தமிழால் செய்தற் குலத்தில்வரும் சடகோபன்" என்னும்படி ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட அதிஶயத்தையுடைத்தாய் "யாழினிசையே" என்று காநஸ்வரூபியான ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரதிபாதிக்கையாலே "பண்ணார்பாடல்", "பண்புரையிசைகொள்வேதம்" என்னலாம்படி "பண்கொளாயிரம்" என்று ஸாமவேதம்போலே ஸரஸமாயிருக்கை இதினுடைய வேதஸாம்யமெல்லாம் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே விஶதமாக அருளிச்செய்தார், அதிலே கண்டுகொள்வது "விண்மீதிருப்பாய்" என்கிற பாட்டிலே பரஸ்வரூபம் காணலாம், ஆத்மஸ்வரூபம் "அடியார்ந்தவைய"த்திலே காணலாம்; உபாயஸ்வரூபம் 'உழலை"யிலே காணலாம், விரோதிஸ்வரூபம் "அகற்றநீவைத்த" என்கிறத்திலே காணலாம், பலம் "உற்றே"னிலே உணரலாம் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநத்தாலேயிறே "அந்தமில்பேரின்பத்தின்புறுகையும்" என்று அறுதியிட்டருளிற்று "என்பெருக்கக்கல"த்திலும், 'எனக்கேயாட்செய்", "ஒழிவில்காலம்", "வேங்கடங்கள்", "சீலமில்லா" 'கனிவாய்", "ஞாலத்தூடே" என்கிற பாட்டுகளிலும் திருமந்த்ரார்த்தம் காணலாயிருக்கும் அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும் ரக்ஷ்யத்தையுஞ் சொல்லி, சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையுஞ் சொல்லுகிறது, ஸவிபக்திகமான நாராயணபதத்திலே ஸர்வஸமாத்பரன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, திருமந்த்ரம் ஆத்மபஞ்சகப்ரதிபாதக மென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமிறே, ஆகையாலே, திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கும் அர்த்தமெல்லாம் அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரார்த்தமென்னத் தட்டில்லை "ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமஶரணம்" என்கிற ஶ்லோகத்திலே அருளிச்செய்த அர்த்தபஞ்சகமும், இவ்வ இரண்டிரண்டுபத்தாலே ஒரோவர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது" என்று திருவாய்மொழியின் உரைபரவேஶத்திலே வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தாரிறே

(௬)

திலதமுலகுக்கான திருவேங்கடத்தானை
அலகில்புகழா நூறியாயிரமும் — உலகில்
உரைத்தான்சடகோபனுத்தமர்கள் நெஞ்சில்
விரித்தான்பெரும்பூதூர்வேந்து

பிள்ளைலோகஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில், சித்சிதீஶ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றையும் அறியாதே, புருஷார்த்தோபாயங்களொன்றிலும் மூளாதே, ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவும் ஒண்ணாதிருக்கிற ஸம்ஸாரதுக்கஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்ற சேதநருக்கு "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: । தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யஶரீரம் துர்லபம். இப்படி துர்லபமான ஶரீரத்தைப் பெற்றாலும் மோக்ஷேச்சை பிறக்கை அரிது, மோக்ஷேச்சை பிறந்தாலும் நிரதிஶயஸுகரூபமாய் பகவத்குணாநுபவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திரூப மோக்ஷேச்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல. பாகவதஶேஷத்வைகாந்த்யஸ்வபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். "கலௌ ஜகத்பதிம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தின்படியாலே மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவத்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல. இத்தன்மையை "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி ஶ்லோகத்தாலே எம்பெருமான்தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸமயத்திலே "ததோऽகிலஜகத்பத்மபோதாய" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யத்தாலே, ஆழ்வார் திருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, "ஹவிதம் ஹாவிதம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தின்படியாலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையராய், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராய், "ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:", "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்று சொல்லுகிறபடிகளையுடைய இளையபெருமாளைப்போலே ஜந்மப்ரப்ருதி எம்பெருமானையே தாரகாதிகளாகவுமுடையராய், அவனைப் பிரியில் தரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகிலஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், "ந தேவலோகாக்ரமணம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், "விஶ்லேஷணாத்தெநா யொம்", "நத்த்ரஸஹாயாத்" இத்யாதியிற் சொல்லுகிற படிகளையுடைய அர்ஜுந தஶரதாதிகளைப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபிநிவேஶத்தாலே கபளீக்ருத சித்சிதீஶ்வரதத்வத்ரயத்தையுமுடையருமாய், பிராட்டிமார்பக்கலாதல் அநந்தலக்ஷ்மணபரதாதிகள்பக்கலாதல் ஸ்ரீகோபிமார்பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிக்கு ஸாவஶேஷம் காணவொண்ணாதபடியான ப்ரபாவத்தையுமுடையருமாய், "யதா ஸர்வஸ்வஶளவாஹிமஹணா ஸாரேஷு ஸூர்ய" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாற்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய், "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்னும்படியாலே, பகவத்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைகொள்ளுவது

புகுவதும செயது, "ஊஹம தாவக" இதயாதி ஶலோகததிறபடியே பகவதைகரநதயஸீமையு மாய, "ஊஹம்ஸவ–ிம்கஶிஷ்யாமி" எனனுமபடியாலே எபபோபபடட அடிமையுமசெயதலலது தரியாதபடியையுடையருமாய, தமமுடைய ஸநநிதிமாதரததாலே எலலாருடைய அஹஙகார மமகாரரூபமான அவிதயாகபதமஸஸைப போககி ஜஞாநபகதிகளைப பிறபபிதது அவாசளை பகவதகைஙகாயலக்ஷண மோக்ஷததுககு நிலவாாககும ஸவபாவததையுடையராயககொணடு வளாநதருளுகிற காலததிலே, இவருடைய பகவதகுணாநுபவம உளளடஙகாமை வேதஙகளிலும வேதோபபருமஹணமான இதிஹாஸபுராணாதிகளிலு முணடான ஸமஶயஙகளை அறுககைக கீடான ஸாதகுணயததையுடைததான திருவிருததம திருவாசிரியம திருவநதாதி திருவாய மொழியாகிற பரபநதஙகளாயககொணடு பரவருததமாயிறறு இபபடி "அவாவிலநதாதிகளா லிவையாயிரமும" எனறு ஆழவாாதாமே அருளிசசெயதாா

இது இஙஙனுகில, இபபரபநதஙகளுககுப பாடடும ஸஙகயையும, பாடடுககள நாலடி யாகையும, அக்ஷரஙகள ஸமமாகையும தொடககமான இபபரபநதலக்ஷணஙகள சேரவிழுநதபடி எஙஙனே ? எனனில;—ஶோகவேகததாலே பிறநத "மாநிஷாத" இதயாதி ஶலோகமானது "மசசநதாதேவ" எனகிற ஶலோகததினபடியே பராஹமாவின பரஸாதததாலே ஸாவலக்ஷணோபேத மானாறபோலே, பகவதபரஸாதமடியாகப பிறநத இபபரபநதஙகளுககு இவறறில கூடாததிலலை "இவை எனனகோடியிலே அடைககபபடட பரபநதஙகள? இவை பிறநதபடி எஙஙனே? இவற றுககு மூலமென? ஒனறை மூலமாகசசொனனால அது மூலமெனறறியுமபடி எஙஙனே? இவை பரமாணமெனறு அறிவது எததாலே? இவறறுககு பரதிபாதயா ஆா? இபபரபநதஙகள கறகைககு அதிகாரிகள யாா ? இவறறுககு போகதாககள யாா? இவை எதுககாகப பணணபபடடன?" எனறு அவயுதபநநா கேடகில;—இவை புருஷாாததபரகாஶகமான பரபநதஙகளில பரதாந மான பரபநதஙகள; பகவதகுணாநுபவ ஜநித ஹாஷபரகாஷபலாதகாரம சொலலுவிககப பிறந தன; [1] பகவதபரஸாதலபதமான திவயசக்ஷுாமூலமாகப பிறநதன வெனனுமிடம ஸவரவசந வயகதிகளாலே அறியலாம; வேதாாததவிதஅுககளான ஸாவஶிஷடஜநஙகளும பரிகரஹிககை யாலும, ஸமஸாரததிலஉதவேகமபிறநதாருககு ஜஞாதவயமான வேதாாததஙகளை இப பர பநதஙகளிலே காணகையாலும, இவை உதகருஷடதமமான பரமாணஙக ளெனறு அறியலாம, எலலாருககும பரமபராபயபூதனான ஶரியபபதி இபபரபநதஙகளுககு பரதிபாதயன, ஸமஸா ரததில ருசியறறு எமபெருமானதிருவடிகளிலே எபபோபபடட அடிமைகளும செயயவேணு மெனறிருககுமவன இவை கறகைககு அதிகாரி, முமுக்ஷுககளும முகதரும நிதயரும ஶரியப பதியான எமபெருமானதானும இவறறுககு போகதாககள; பகவதகைஙகாயமாகிற நிரதிஶய புருஷாாததம இனனபடிபபடடிருககுமெனறு அறிவிககைககாகப பிறநத பரபநதஙகள இவை" எனறு சிரோபாஸித ஸதவருததரானிருபபாா பரிஹரிததாாகள

"நிஷிததபாஷையா யிருககையாலும, இபபரபநதஙகளை ஸதரீஶூதராதிகளும அப யஸிககக காணகையாலும, இககலிகாலததிலே ஜஞாநததுககு அடைவிலலாத சதுாதத வாணத திலே பிறநதாரொருவராலே நிரமிதஙகளாகையாலும, தேஶாநதரஙகளிலினறிககே பராதேஶி கஙகளாகையாலும, அவைதிகா கரஹிககையாலும, ஶருதிஸமருதிவிருததமான காமபுருஷாாத ததைப பலகால பேசுகையாலும, ஶருதிஸமருதிகளில புருஷாாததயா சொலலபபடுகிற ஐஶ வாய கைவலயஙகளைக சாறகடைகொளளுகையாலும, இபபரபநதஙகள பரமாணமாகமாடடா" எனறு வைதிககோஷடியில பூககமிலலாதாா சில அறிவுகேடா பரதயவஸததாநமபணண, மாதஸயபுராணததிலே பாஷாநதரததிலே பாடாநினறுளள கைஶிகாதிகளைத தன ராடடினின

றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து, "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம । பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயாக்ருதம்" என்ற யமன் வசனத்தின்படியே பாஷா நிஷேதம் பகவத்விஷயமொழிய பாஹ்யவிஷயங்களிலே யாகையாலும், இங்ஙனன்றிக்கே பாஷா மாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையான பாஹ்யசாஸ்த்ர ப்ரயாஸங்கள் பண்ணப்ரஸங்கிக்கையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், "எதிர்சூழல்புக்கு" என்னும் கண்ணக்காலே அநேக ஜந்மங்கள் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான பாக்யத்தையுடையராய், நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷபாத்ரமுமாய், தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய், அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய், விதுர ஶபாபாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி சிஷ்டப்ரசுரமான தேசங்களெங்கும் உண்டாய யாத்ராந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு "இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இப்பாஷை நடையாடும் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!" என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு அவைதிகனும் கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ச்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படுகிற பக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐச்வர்யகைவல்யங்களை தூஷித்தது - அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலேயாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், அவனை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், பக்திக்கும் உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ச்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிசய ப்ரீதி ஜநகங்களாகையாலும், இவற்றில் சொல்லுகிற பொருளுக்குப் பல விடங்களிலும் வேதத்தை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருடதரப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டிகளில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரிபூர்ணமாக அவனை அநுபவித்துப் பூர்ணராயிருந்த ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்;—ஒரோகுணத்தை அநுபவித்தால் அநநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும்; அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதே யாதொருபோது ஆசை மிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவ விரோதியான ப்ராக்ருத ஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்சத்தையும் இழந்து நோவுபடாநிற்பர் பஹுகுணனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசய பக்திமான்களாய், தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகதுக்கராய், அவனையல்லது அறியாதபடியாய், பகவதநுபவஸுகமே மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிக்கிறனவாக நினைத்தும், விச்லேஷமென்று ஒருபதார்த்தமுண்டென்று அறியாதே லோகயாத்ரையோடு ஒக்க மறந்தும், விச்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ச்லேஷரஸமுண்டென்றும் அறியாதே, அந்யபரமான இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர் இவருக்குப் ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே ப்ரவாஹேண உண்டாயிருக்கையாலே சிந்தயந்தியுடைய படி நித்யமாய்ச் செல்லுமென்று சொல்லுவர்

சேதநருககு ஸதாயநந பாநாதிகளே யாரகபோஷக ஹோகயஙகளாயச செலலாநிறக, இவரை பகவதகுணைகயாரகரெனனக கூடுமோ? எனனில,—திருவயோதயையிலும கோஸலஜந பததிலு முளள ஸதாவரஜஙகமஙகளடைய ராமகுணைகதாரகஙகளாயிருககுமபடியை அநுஸந திதது இதுவுஙகூடுமெனறு கொளவது இபபடியிருககிற இவாககு எமபெருமானோடு ஸமஶலே ஷமாவது-பரதயக்ஷஸமாநாகாரமான ஜஞாநஸாக்ஷாதகாரம, விஶலேஷமாவது-பாஹயஸமஶலே ஷாபேக்ஷபணணி அதுபெறுமையாலே மாநஸாநுபவததுககு வநத கலககம ஸாவஜஞனய ஸாவஶகதனய ஸாவஙியநதாவாய நிரவதிககருபாவானுயிருநத எமபெருமான இவருடைய இவ வநுபவததை உருவநடததாதே விசசேதிததுககு பரயோஜநமெனன? எனனில;-திருவயோதயை யிலும திருககுரவையிலும பிரிநத பிரிவிறபோலே இவாககு ஆநுபூதகுணஙகள ஸாதமிககைக கும மேனமேலென தருஷ்ணை பிறககைககும எமபெருமானபககல பிறநத ஆசை முதிாநது நிணைததபடி பெறுவிடடவாறே ஶோகமோஹஙகள பிறககும இபபடியுளள கலவியாலும பிரி வாலும ஆழவாருககு வநத தஶை அநயாபதேஶபபேசசைப பேசுவிககும இபபரபநதஙகளில ஸூகதிகள பராபயனன எமபெருமானுடைய ஸவரூப பரதிபாதகஙகளாயிருககும சில, பராபதாவான பரதயகாதமஸவரூப விஷயமாயிருககும சில; பராபதயுபாயததைச சொலலா நிறகும சில; பலததைச சொலலாநிறகும சில; பராபதி விரோதிகளைச சொலலாநிறகும சில, அவஶிஷடமானவை இவாாததஙகளுககு உபபாதகஙகளாயிருககும இவறறில உததேஶயம பலம; ததாததமாக மறறுளள நாலாததமும சொலலுகிறது

இவறறில பரதம பரபநதமான திருவிருத்தததில தவதநுபவ விரோதியான ஸமஸாரஸம பநததைய றுததுத தநதருளவேணுமெனறு எமபெருமானை ஆாததிககிறாா திருவாசிரியததில நிவருததஸமஸாராககு விஷயமான எமபெருமானைப பரிபூாணமாக அநுபவிதது பரீதாாகிறாா பெரியதிருவநதாதியில நிரதிஶயபோகயனன எமபெருமானை அநுபவிககையாலே, ததநுகுணமாக தருஷ்ணை பிறநது தருஷ்ணாநுகுணமாக அவனைப பேசியும நிணைததும தரிககிறாா திருவாய மொழியில் இவருடைய தருஷ்ணாநுகுணமாக ஶரியபதியாய, ஸமஸதகலயாணகுணாதமகனய, தனககுததகுதியான திவயதேஹததையு முடையனய, திவயபூஷணபூஷிதனுமாய, ஶஙகசக ராதி திவயாயுததனுமாய, பரமவயோமததில ஆநநதமயமான திவயாஸதாந ரதநமணடபததிலே பிராடடிமாரோடேகூட திவயஸிமஹாஸநததிலே வீறறிருநதருளி அஸதாநேபயஶஙகிகளான அயாவறுமமராகளாலே அநவரதபரிசாயமாண சரணநளினனயககொணடு அஙகு அஙஙனே செல லாநிறக,ஸவஸ ஙகலபாயததஸவரூபஸதிதி பரவருததிகமான ஸவேதரஸமஸததததையும ஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடையனய,அநகராதமதயா சேதநாசேதநஙகளை அடைய வயாபிதது,தததகததோஷை ரஸமஸபருஷடனய, நாராயணாதி நாமஙகளைத தனககு வாசகமாகவுடையனய, ஏவமவிதனை உபநிஷதபரஸிததனுமாய, இபபடி விஸஜாதீயனுமா யிருநதுவைததது ஆஶரிதவாதஸலயத தாலே தேவமநுஷயாதி ஸஜாதீயனயவநது திருவவதாரமபண்ணும ஸவஹாவனுமாய, தன னுடைய திருவவதாரஙகளிலும உதவுகைககீடான பாககியமிலலாதாாககும இழககவேணடாத படி ஸாவாபராத ஸஹனய,பதரபுஷபாதிகளாலே ஸவாராதனயககொணடு ஆஶரிதாககுஅதயநத பராதீநனய, அவாகளுடைய இச்சாநுகுணமான போஜநஶயநாதிகளையுடையனய, ஸமஸத கலயாணகுணபரிபூாணனன தானே ஆஶரித ஸுலபதவாாததமாகக கோயிலகளிலே வநது நின றருளியும, இபபடியுளள ஸாவேஶவரதவததுககும ஆஶரிதாநுகரஹததுககும ஏகாநதமான படிகளால பரிபூாணனன எமபெருமான, தனனை நிாஹேதுகமாகக காடடியருளக கணடு அநு பவிததுத தமமுடைய பாகருதஸமபநதமாகிற பரதிபநதகமும அறறு எமபெருமானைப பெறறு முடிககிறாா இனிசசொலலவேண்டுவன அவவவ திருவாயமொழிகளதோறும சொலலக கண்டுகொளவது

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று நாநாரத்நபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலை முன்னிற்றத் திரளக்கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாக அபௌருஷேயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதஸ்ஸித்தப்ரமாணமான ஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானை, பாஹ்யத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை, அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார் கடலைத் திரளக்கண்டானொருவன் அதில் திரைகளையும் மற்றும் அங்குண்டான ரத்நாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே, முதல்திருவாய்மொழியில் திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது, இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிச்செய்தார் இவரேயல்ல, பாரதராமாயணங்களைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள் ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்

அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படியின் அவதாரிகை

ஸ்ரீவத்ஸ ஶரண்யாங்க்ரி ஶ்ரவணாங்க்ரிஜ ஸம்பவம் |
த்ராவிடோபநிஷத்பாஷ்யம் த்ருஷ்யமிஷ்யமாஶ்ரயே ||

ஶடகோபப்ரபந்நஹ்ருதயம் ஸகலவேதவேதாந்த ஸாரார்த்த ப்ரகாஶகமாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக ஸவிபூதிக பகவதநுபவ ப்ரவ்ருத்த பரபக்தி ஸஹிதபரீவாஹரூபமாய், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாப ஊர்வாநல நிர்வாபண ஸரஸாம்ருதப்ரவாஹ பூர்ணாத்மகமாய், நித்யப்ரத்யக்ஷ நிரவதிகாதிஶய பரமாநந்தஸந்தோஹ ஸம்வாயகமாய், ஸகலஜநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸர்வேஶ்வரன், தன் பரமகாருணிகத்வத்தாலே ஸ்வஹ்ருதயத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்க, ஸர்வாதிகாரியோக்யமான த்ராமிடபாஷா ஸந்தர்ப்பத்தாலே ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழி யாகிற ப்ரபந்தங்களில், திருவிருத்தத்திலே ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்து, திருவாசிரியத்திலே நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்கு அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவித்து, திருவந்தாதியிலே அநுபவ ஜநிதமான அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப் பேசி, திருவாய்மொழியிலே அபிநிவேஶாநுரூபமாகப் பூர்ணமான பகவத்விஷயத்தை அநுபவித்து இவர் க்ருதார்த்தராகிறார்

இதில் சரமமான திருவாய்மொழியாகிற திவ்யப்ரபந்தம் "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ: ஜகதாத்மா ஜநார்த்தந: | ஸர்வஶக்திர் ஹரிர் விஷ்ணு: ஸம்ஸாரேத்யஶ்ரயஸ்" என்று ஶ்ரிய:பதியானவன் சேதநனுக்கு உபாயத்வேந ஆஶ்ரிதனாய்க்கொண்டு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டமான ஸ்வப்ராப்தியையும் தானே பண்ணிக்கொடுக்குமென்று அத்யாயியான மஹாவாக்யார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது

இப்ப்ரபந்தம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரோபப்ருஹ்மணம் பண்ணுகிறதாகையாலே, ஸகல வேதஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய மஹாவாக்யார்த்தத்திலே அந்தர்ப்பூதம் "ஶ்ரீபதி:" என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், "சேத

ஸ்ய” என்று ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமும், “ஹேதுத்வேந” என்று உபாயஸ்வரூபமும், “அநிஷ்டஹாநிம்” என்று ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியும், “இஷ்டஸ்வப்ராப்தி” என்று ப்ராப்திபலாவாப்தியுமான அர்த்தபஞ்சகமும் ஸூசிதமாகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முதலிட்டு நாலுபத்தாலே ஸித்தரூபமான பரா2வரதம யாதாத்ம்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. முடிவிட்டு நாலுபத்தாலே ஸாத்யரூபமான அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. நடுவிட்டு இரண்டுபத்தாலே ஸித்தஸாத்யரூபமான நிரபாயோபாயவரணத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது, ஸித்தமான உபாயத்தினுடைய வரணம் ஸாத்யமென்று கருத்து. அதில் ஸித்தரூபமான பராவரதம யாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமான முதல் நாலுபத்தில், முதல்பத்தும் இரண்டாம்பத்தும் – ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. மூன்றாம்பத்தும் நாலாம்பத்தும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அஞ்சாம்பத்தும் ஆறாம்பத்தும்–ப்ராப்த்யுபாய ஸ்வீகாரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஏழாம்பத்தும் எட்டாம்பத்தும் – ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஒன்பதாம்பத்தும் பத்தாம்பத்தும்–ப்ராப்திபலஸித்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதில் முதற்பத்து – பரனான சேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும், இரண்டாம்பத்து – போக்யத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. மூன்றாம்பத்து – பகவதேகசேஷபூதனான ஆத்மாவினுடைய ததேகாநுபவத்தையும், நாலாம்பத்து – ததேகப்ரியத்வத்தையும் சொல்லுகிறது. அஞ்சாம்பத்து – நிரபாயமான உபாயவேஷத்தையும், ஆறாம்பத்து – தத்வரணப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ஏழாம்பத்து – அநிஷ்டமான விரோதி ப்ரகாரத்தையும், எட்டாம்பத்து – தந்நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ஒன்பதாம்பத்து – பலப்ரகாரத்தையும், பத்தாம்பத்து – தத்வாப்திப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தினுடைய அவாந்தராந்தபேதத்தாலே இப்ப்ரபந்தத்தில் பத்துப்பத்தாகக் கும் வாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. அதில் சேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபரமான முதற்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி – ரக்ஷகத்வோபயுக்தமான ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையும், இரண்டாந்திருவாய்மொழி – ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தையும், மூன்றாந்திருவாய்மொழி – தத்ஹேதுவான ஸௌலப்யத்தையும், நாலாந்திருவாய்மொழி – ஆஶ்ரிதாபராத ஸஹத்வத்தையும், அஞ்சாந்திருவாய்மொழி – ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தையும், ஆறாந்திருவாய்மொழி – ஸ்வாராதத்தையையும், ஏழாந்திருவாய்மொழி – ஆஶ்ரயணத்தில் அத்யந்த ஸ்வாரஸ்யத்தையும், எட்டாந்திருவாய்மொழி – ஆஶ்ரிதவிஷயமான ஆர்ஜவகுணத்தையும், ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி–ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வத்தையும், பத்தாந்திருவாய்மொழி – நிர்ஹேதுக மஹோபகாரித்வத்தையுஞ் சொல்லுகையாலே, பரமசேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபூர்த்தியை ப்ரதிபாதித்ததாயிற்று. அதில் பரத்வப்ரகாஶகமான முதல்திருவாய்மொழியில் தத்ப்ரதிபாதகமான விலக்ஷணகுணவிபூதிவிக்ரஹயோகத்தையும், ததாஶ்ரயமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும், அபரிச்சிந்நமான லீலாவிபூதிஸம்பந்தத்தையும், அநந்தரம் மூன்று பாட்டாலே விபூதயந்தர்கத ஸமஸ்தபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்த்யாதிகள் ஸ்வாதீநங்களென்னுமிடத்தையும், அதில் முதற்பாட்டில் ஸமஸ்தபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே தததீநமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே தததீநங்களென்னுமிடத்தையும், தத்ப்ரயோஜகமான ஶரீராத்மஸம்பந்தத்தையும், அநந்யேஶ்வரத்வத்தையும், அவைதிகரால் அப்ரகம்ப்யத்தையும், அகிலவ்யாபகத்வத்தையும் சொல்லி, அஶேஷசேஷித்வ ரூபமான பரத்வத்தை ஸ்திரீகரித்தருளுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்தினாலாயிரப்படியின் அவதாரிகை

இந்த ஜகத்தில் சித்சித்ஈச்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றும் அறியாதே, புருஷார்த்தோபாயங்களுள் ஒன்றிலும் மூளாதே, சப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் மண்டி, பொறுக்கவும் கடக்கவும் ஒண்ணாதே யிருக்கிற ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்றுள்ள சேதநர்க்கு, "து³ர்லபோ⁴ மாநுஷோ தே³ஹோ தே³ஹிநாம் க்ஷணப⁴ங்கு³ர: | தத்ராபி து³ர்லப⁴ம் மந்யே வைகுண்ட²ப்ரியத³ர்சநம்" என்கிறபடியே புருஷார்த்தோபயோகியான மநுஷ்யசரீரம் துர்லபம். இப்படி துர்லபமான சரீரத்தைப் பெறிலும் மோக்ஷேச்சை பிறக்கை அரிது; "மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேஸ்மிந் ந மூகோ ப³தி⁴ரோ ப⁴வேத் | நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ க²லு ப்³ரஹ்மஹா ப⁴வேத்" என்கிறபடியே இந்தலோகத்திலே மநுஷ்யசரீரத்தைப் பெற்று மூகபதிரனுமன்றிக்கே யிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரத்தை உத்தீர்ணனாகாதவன், ப்ரஹ்மஹந்தாவாகக் கடவனிறே. மோக்ஷேச்சை பிறந்தாலும் நிரதிசயஸுகரூபமாய் பகவத்குணாநுபவகாரிதமான தத்கைங்கர்யப்ராப்திரூபமான மோக்ஷேச்சை ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதில்லை; பாகவதசேஷத்வைகரதித்வாபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். இவ்வர்த்தத்திலே ஸ்ரீபராசரப்ரஹ்மர்ஷியும் "கலௌ ஜக³த்பதிம்" இத்யாதி ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியாலே, மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவத்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதில்லை. இத்தன்மையை "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியாலே எம்பெருமான் தானும் அருளிச்செய்தான். இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே "க்ருதாதி³ஷு ப்ரஜா:" இத்யாதி ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கி லோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநர் பண்ணின பாக்யவசத்தாலே ஆழ்வார் திருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினார். "ஹரிஷ்டம் ஹாஷிதம்", "ப்ரஸாதா³த்" இத்யாதி ச்லோகங்களிற்படியே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையராய், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கெல்லாம் அக்ரேஸரராய், "ப்⁴ராதா ப⁴ர்த்தா ச ப³ந்து⁴ஶ்ச பிதா ச மம ராக⁴வ:", "ந தே³வலோகாக்ரமணம்" என்று சொல்லுகிற படிகளையுடைய இளையபெருமாளைப்போலே ஜந்மப்ரப்ருதி எம்பெருமானையே தாரகாதிகளாக வுடையராய், அவனைப் பிரியில் தரியாத தன்மையருமாய், நிரஸ்தநிகில ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவருமாய், "ந தே³வலோகாக்ரமணம்" இத்யாதி ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாய், "விஶ்ரேணாத்ரேதா யோஜ்ய", "நந்தத் ஸமீபம் வச்யாமோ நராஸ்வா:" இத்யாதி ச்லோகங்களிற் சொல்லுகிற படிகளையுடைய ஆஜ்ஞாநதஸரதாதிகளைப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையும் எம்பெருமானை அநுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலெனக் கடல்போலே பெருகுகிற தம்முடைய அபிநிவேசாதிசயத்தாலே கபளீக்ருதமான சித்சித்ஈச்வர தத்த்வத்ரயத்தையுடையருமாய், பிராட்டிமார்பக்கலாதல் நித்யஸூரிகள்பக்கலாதல் லக்ஷ்மணபரதாதிகள்பக்கலாதல் ஸ்ரீகோபிமார்கள்பக்கலாதல் தம்முடைய இப்படிகளுக்கு ஸாவதாஸாம்யம் கொள்ளவொண்ணாத பரபாவத்தையுடையருமாய், "யஸ்ய த்வாஸத்யௌ வாஶிமனா நாரோ காரஸ்யா | உவரோ நரேஷாணாம் ஸாயநாம் யஸ்ய ப⁴வதீ" இத்யாதி ச்லோகத்தில்

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொன்னாற்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியுமாய், "[illegible]" என்னும்படியாலே பகவத்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைபுகுவதுஞ் செய்து, "அஹம் தாவந்மஹாராஜே" இத்யாதி ஶ்லோகத்திற்படியும் "சேலேய்கண்ணியரும்" இத்யாதிப்படியே(யும்) பகவதைகாந்த்யஸீமையுமாய், "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றபடியாலே எப்போதைப்பட்ட அடிமைகளுஞ் செய்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடியையு முடையராய், தம்முடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்காரமமகாரரூபமான அவித்யாக்ய தமஸ்ஸைப் போக்கி அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநபக்திகளைப் பிறப்பித்து அவர்களை பகவத்கைங்கர்யலக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு நிலவராக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையராய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய பகவத்குணாநுபவம் உள்ளடங்காமை வேதங்களிலும் வேதோபப்ருஹ்மணமான இதிஹாஸபுராணாதிகளிலு முண்டான ஸம்ஶயங்களை அறுக்கைக்கு ஈடான ஸாத்குண்யத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வேதஸங்க்யையிலே திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழி யாகிற ப்ரபந்தங்களாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று இப்படியை "அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்" என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இங்ஙனாகில், இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் தொடக்கமான ப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேர்விழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்;—ஶோகவேகத்தாலே பிறந்த "மா நிஷாத" இத்யாதி ஶ்லோகமானது "மச்சந்தாதேவ" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுக்கு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே, இவ்விடத்திலும் பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ப்ரபந்தங்களுக்குக் கூடாததில்லை "இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்று அறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ஆர்? இப்ப்ரபந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆர்? இவற்றுக்குப் போக்தாக்கள் ஆர்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?" என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்கில்,—"இவை புருஷார்த்த ப்ரகாஶகமான ப்ரபந்தங்களில், ப்ரதாந ப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸு மூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸ்வவசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம் வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வ ஶிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம்பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும், இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்று அறியலாம் எல்லார்க்கும் பரம ப்ராப்யபூதனான ஶ்ரிய:பதியான நாராயணன் இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்போதைப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள், பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிஶய புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை" என்று ஶிரோபாவிதஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார் பரிஹரித்தார்கள்.

இனி, "நிஷித்தபாஷையாயிருக்கையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேஶிகங்களா

கையாலும், அவைதிகருங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காம்புருஷார்த்தத்தைப் பலகாலும் பேசுகையாலும், ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐச்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடைக் கொள்ளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டா" என்று வைதிககோஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சிலர் அறிவுகேடர் பாத்யவஸ்தர் நம்பண்ண, மாத்ஸ்யபுராணத்திலே பாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைசிகாதிகளைத் தன் னூட்டிலின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து, "ஹரிகீர்த்திம்விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம | பாஷாகானம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத்பாபம் த்வயாக்ருதம்" என்கிற யமவசனத்தின்படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்விஷயமொழிய பாஹ்யவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙனன்றிக்கே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்ய சாஸ்த்ராப்யாஸங்கள் பண்ணப் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், ஆழ்வார்தாமும் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், "எதிர்சூழல்புக்கு" என்னுங் கணக்காலே அநேக ஜந்மங்களில் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கடியான பாக்யவைபவத்தையுடையராய், நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய், தத்த்வஹிதங்களில் அத்யந்தநிபுணருமாய், அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தரான ஸூத தர்மவ்யாத விதுராதிகளில் அத்யந்த விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி சிஷ்டப்ரசுரமான தேசங்களெங்கும் உண்டாகையாலும், பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு "இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இந்த பாஷை நடையாடுந் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!" என்று இருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு அவைதிகருங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ச்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்படுகிற பக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐச்வர்யகைவல்யங்களை தூஷித்தது - அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், அவனை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், பக்திக்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ச்ரவணமாத்ரத்தில் அப்போதே நிரதிசயப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவைதன்னிற் சொல்லுகிற பொருள்களுக்குப் பலவிடங்களிலும் வேதத்தை ஸாக்ஷியாக எடுக்கையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்தவிஷயங்களான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருடதரப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டிகளில் அபியுக்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரிபூர்ணமாக அவனை அநுபவித்துப் பூர்ணராய் எழுந்தருளியிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்;— ஓரோ குணத்தை அநுபவித்தால் அநநுபூத குணங்களிலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்துக் குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும் அந்தக் குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடி யாதொருபோது ஆசை மிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் ஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்சத்தையும் இழந்து நோவுபடாநிற்பர் பஹுகுணனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசய பக்திமான்களாய், தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகதுக்கராய், அவனையல்லது அறியாதபடி பகவதநுபவ ஸுகம் மிக்கபோது இதர பதார்த்தங்களும் எல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெரு

மானைப் பெற்று ஸுகிக்கின்றனவாக நினைத்தும், விஶ்லேஷமென்று ஒருபதார்த்தமுண்டென்றும் அறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்துபோருவர். விஶ்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ஶ்லேஷம் உண்டென்றும் அறியாதே அந்யபரமான இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகின்றனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாமே நோவுபடாநிற்பர். இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே ப்ராயேண உண்டாயிருக்கையாலே இவருக்குச் சிந்தயந்தியுடையபடி நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமென்பர்கள். சேதநர்க்கு அந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷக போக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணைக தாரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுடைய ராமகுணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவுங்கூடுமென்று கொள்வது. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம்; விஶ்லேஷமாவது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தனாய் ஸர்வநியந்தாவாய் நிரவதிககருபாவானுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமான் இவருடைய இவ்வநுபவத்தை முடிய நடத்தாதே விச்சேதிப்பித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே இவர்க்கு அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கவும், மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கவும் இவர்க்கு எம்பெருமான்பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி ஸம்ஶ்லேஷிக்கவும் பெறுவிட்டவாறே ஶோகமோஹங்கள் பிறக்கும். இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்த தஶை அந்யாபதேஶப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும். இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் சில ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதகங்களாயிருக்கும், சில ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபவிஷயமாயிருக்கும்; சில - ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லாநிற்கும், சில - பலத்தைச் சொல்லும், சில - ப்ராப்த்யுபாயவிரோதிகளைச் சொல்லாநிற்கும்; அவஶிஷ்டமானவை இவ்வர்த்தங்களுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேஶ்யம் பலம்; அதாவது - கைங்கர்யம், தாதர்த்யமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இனி இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் த்வதநுபவவிரோதியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே அர்த்திக்கிறார். திருவாசிரியத்தில் நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்க்கு விஷயபூதனான எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் நிரதிஶயபோக்யனான எம்பெருமானை அநுபவிக்கையாலே தத்நுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாக அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார். திருவாய்மொழியில் இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ஶ்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனுமாய்த் தனக்குத் தகுதியான திவ்யமங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையுமுடையனாய் திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய் ஶங்க சக்ராதி திவ்யாயுததரனுமாய் பரமவ்யோமத்தில் ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநரத்நமண்டபத்திலே "வைகுண்டே து" என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடே கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே வீற்றிருந்தருளி அஸ்தாநே பயஶங்கிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரணநளினனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க, ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகமான ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் தனக்கு ஶரீரதயா ஶேஷமாக வுடையனாய் அந்தராத்மதயா சேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து, தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நாராயணாதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய், ஏவம்விதனாக உபநிஷத்ப்ரஸித்தனுமாய், இப்படி ஸர்வவிஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து அப்ராக்ருதமான தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமென்னலாம்படியாக்கி ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளும் ஸவ

ஸாவனுமாய, தனனுடைய திருவவதாரஙகளிலும உதவபபெருத பாகயஹீநருககும இழககவேணடாதபடி ஸாவாபராதஸஹறுய, பதரபுஷபாதிகளாலே ஸவாராதனுமாயககொணடு ஆஶ்ரிதாககு அதயநதபராதீநனுமாய, அவாகளுடைய இசசாதீநமான போஜநஸ்யநாதிகளேயுடையனுமாய, ஸமஸதகலயாணகுணபரிபூாணனுமாயிருககிற தானே ஆஶரிதஸௌலபதவாாததமாககோயில திருமலை தொடககமான திவயதேசஙகளிலே வநது நினறருளியும, அவவளவு செலலமாட்டாத ஸமஸாரிகளும இழவாதபடி தனனுடைய நிாஹேதுககருபையாலே கராமஙகளிலும கருஹஙகளிலும எழுநதருளியும், விஷயபாரநதரனன இவன செயதவறறை ஸாஙகஸமாராதநமாகக கைககொணடருளி ருசியைபபிறபபிதது இவனுககு இவவிடநதனனிலேயிருககசசெயதே போகமோக்ஷஙகளைக கொடுததும, இபபடியுளள ஸாவேஶவரதவததுககும ஆஶரிதாநுகரஹததுககும ஏகாநதமான படிகளால பரிபூாணனன எமபெருமானை தனனைததானே நிாஹேதுககருபையினுலே காட்டியருளக கணடு அநுபவிததுத தாம முதலிலே அபேக்ஷிததபடியே தமமுடைய பரகருதிஸமபநதமாகிற பரதிபநதகததை ஸவாஸநமாக அறுததுககொடுககையாலே, நிதயவிபூதியிலே நிதயஸூரிகளோடே எமபெருமானைப பெறறு கருதாாததராகிருா இனிசசொலலவேணடுவனவெலலாம அவவவதிருவாயமொழிகளதோறும சொலலக கணடுகொளவது

முதலதிருவாயமொழியிற சொலலிறறுயிறறு என? எனனில; — ஙாஙாரதநபரிபூாணமாய அபரிசசேதயமான கடலை முநதுறத திரளககணடாறபோலே ஸவரூபரூபகுணவிபூதிகளால பரிபூாணனுய, எலலாபபடியாலும எலலாரிலும மேறபட்டு ஸாவேஶவரனுய, ஶரிய:பதியாய, அபௌருஷேயமாயககொணடு ஸ்வதருடபரமாணமான ஶருதிகளாலே பரதிபாதிககபபட்டுளள எமபெருமானை பாஹயகுதருஷ்டிகளால அவிசாலயமாமபடி அவன பரஸாததாலே ஸாக்ஷாதகரிதது அநுபவிதது அவவநுபவஜநிதபரீதி உளளடஙகாமையாலே அநுபவிததபடியே ஸவிபூதிகனன எமபெருமானைப பேசி ஏவமவிதனன அவனதிருவடிகளிலே அடிமை செயது உஜஜீவியெனறு தமமுடைய திருவுளளததைககுறிதது அநுஶாஸிககிருா கடலைத திரளககணடானெருவன அதிலுளள திரைகளையும மறறும அஙகுளள ஸததவஙகளையும ரதநாதிகளையும தனிததனியே காணுமாபோலே முதலதிருவாயமொழியில திரள அநுபவிக்கபபட்ட எமபெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாயமொழியாயச செலலுகிறது, இரணடாநதிருவாயமொழி தொடஙகி மேலெலலாம இபபடி செயதார இவரேயலலா; பாரத ராமாயணுதிகளைப பணணின வயாஸாதிகளும ஸஙகேஷபவிஸதாரஙகளாலே தநதாமுடைய பரபநதஙகளை பரபநதீகரிததாாகளிறே

முதறபாட்டுககுக கருதது - அகிலஹேயபரதயநீக கலயாணகுணைதமகனுய, அககுணஙகளுககும நிறஙகொடுககவறறுன திவயதேஹயுகதனுய, ஶரிய:பதியாய, இநதுஸௌநதாயாதிகளுககு போகதாககளான அயாவறுமமராகளுககு அதிபதியாயிருநதுவைததுத தனனுடைய நிரவதிக கருபையாலே எனனுடைய தோஷாகரதவததைப பாராதே எனனுடைய அஜஞாநமெலலாம நீஙகுமபடி ஸவவிஷய பகதிரூபாபநந ஜஞாநததை நிாஹேதுகமாக ஸாதரனுயககொணடு தநதருளினன, ஆனபினபு, அவனதிருவடிகளிலே அடிமைசெயது உஜஜீவிபபோமெனறு திருவுளளததோடேகூட எம்பெருமானுககு அடிமைசெயகையிலே பரவருததராகிருா இததால, பரபநதாரமபததிலே வஸதுநிாதேஶ நமஸகாரஙகளும பணணபபட்டனவாய விழுநதது

திருவிருத்தததில தேவரீரை அநுபவிககைக்கு விரோதியான தேஹஸமபநதததையறுதது தநதருளவேணு மெனகிருா, இபபடி ஸம்ஸாரம அதயஸஹயமெனறு கைவிட்ட இவரைககொணடு ஈஶவரன நாட்டுககு ஒரு வெளிசசிறபபைப பணண நினைததிருககிறு னெருவனுகையாலே, அஸபருஷ்டஸமஸாரகநதரான நிதயஸூரிகளுககு விஷயமான தனனுடைய ஸவரூபாதிகளைத தானே இவாககுக் காட்டிககொடுககக கணடு அநுபவிதது பரீதராகிருா, திருவாசிரியததில; அவவிஷயாநுகுணமாக தருஷணைபிறநது அநதருஷ்ணைநுகுணமாகப பேசியும நினைததும தரிககிருா, திருவந்தாதியில; இவவிடாயககு அநுகூலமாக ஶரிய:பதியாய நிதயவிபூதியிலே அயாவறுமமராகளுககு அழகோலககம கொடுததுககொணடிருககிற பெரிய மேனமையையும, இபபால லீலாவிபூதிநிாவஹணாததமாக வயூஹவிபவஅாசசாவதார அநதா

யாமிதவ பாயகதமாகத தன அநுகாஹததாலே பாாததுககொணடிருககிற நனமையையும, அவன நிாஹேதுகமாகக காட்டிககொடுககக கணடு அநுபவிததது, அதுககுமேலே தமககுப பாபகதயாதிகளைப பிறபிததுத தாம ஆசைபபடடபடியே தமமுடைய பாகருதிஸமபநதத தையும ஸவாஸநமாக அறுததது எமபெருமான பெரிய திருவடியை மேறகொணடருளி நாயசசி மாரும தாஞுமாக வநது தோறறி, தனபடிகளொனறும குறையாமை வநது "நயாமி" எனகிற படியே இவரைப பாமபதததேறக கொணடுபோய, இவா முதலிலே அபேக்ஷிததபடியே நிதய கைஙகாயததிலே அநவயிபபிககபபெறறு கருதாாததராகிறா, திருவாயமோழியில திருவாய மொழிககெல்லாம ஸஙகாஹம - முதல திருவாயமொழி

குஞுககாமபாககம ராமாநுஜஜீயா செயதருளின அருமபதவுரையில ஏட்டின அவதாரிகை

ஸ்ரியஃபதியாய அவாபதஸமஸதகாமஞய ஸமஸதகலயாணகுணுதமகஞன ஸாவேஸவரன "வைகுணடே து பரே லோகே" இதயாதிபபடியே ஸ்ரீவைகுணடததிலே ஆநநதமயமான திவயாஸ தாநமணடபததிலே திவயஸிமஹாஸநததிலே ஏழுலகும தனிககோலசெலல வீறறிருநதருளி அஸநாகே பயஸகஙகிளான அயாவறுமமமாகளாலே அநவாதபரிசாயமாண சாணஙகளிஞய நிதயமுகதரை ஆநநிதிப பிததுககொணடு தாஞும நிரதிஸயாநநதியாயப போராநிறக, அநத நிதயமுகதரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள ளாரும தன திருவடிகளை ஆஸரயிதது அடிமைசெயது வாழலாயிருகக, அதனையிழநது நோவுபடுகிறபடி யைக கணடு வயாகுலஞய, ஸவசரணகமலஸமாஸரயணததுக்கு உடலாகக காணகளேபாஙகளைக் கொடுததும, ஸாஸதாபாதாநமபணணியும, ராமகருஷ்ணுதயவதாரஙகளைப பணணி வடிவழகைககாட்டி யும, தாமஸமலதாபாநமபண்ணியும செயதவிடததிலும காயகாமலலாமையாலே 'விஜாதீயரான நமமால இவாகளைத திருததவொணணுது, ஸஜாதீயரைககொணடு திருததவேணும' என்று பாாததுத தனனுடைய நிாஹேதுக கருபையாலே ஸஜாதீயபுததிபணணலாமபடியான ஆழவாரைத திருவவதரிபபிததருளினன இவவாழவாராகிறா - ருஷிகளையும மறறையாழவாாகளையும போலே காமாதிஸாத்ய ஜஞாநாதிகானறியே லௌகிகஜஞாநம நடையாடாநிறக பகவதபாஸாததாலே ஒருகாலவிஸேஷததிலே பிறநத தததவஜஞாந முமனறியே திருததுழாய பரிமளததோடே அஙகுரிககுமாபோலே பகவந நிாஹேதுக கடாக்ஷ லபத ஸம்ஜஜ்ஞாநப்க்திவைராகயாதிகளையுடையராகையாலும, 'ஸ்ரீஸ்ரூங்காவேதஃ' என்று தததவ ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகத்தில பாதமாசாாயராக விலக்ஷணபரிககுஹீதராகையாலும, ஈஸவரனதானே 'லோகோஜ ஜீவநாாததமாக இவாஆவா' என்று அஙகீகரிதது இவரைககொணடு இபபாபநதஙகளை பாவாததிபபிககையா லும, அதயநதவிலக்ஷணராயிருபபாரொருவராயிறறு இபபடி விலக்ஷணரான ஆழவாா பகவதஸவரூபரூப குண விபூதயாதிகளை விஸததமமாக அநுபவிதது அவவநுபவ பரீவாஹரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது "மாநிஷாத" இதயாதிஸலோகமபோலே திருவிருததம திருவாசிரியம திருவநதாதி திருவாயமொழி என கிற நாலுபாபநதமாய பாவருததமாயிறறு

இவறறில சாமபாபக்தமான திருவாயமொழிககுப பாமகாருணிகரான நமபிளளை வயாகயாநம பணணியருளுவதாகததிருவுளளமபறறி இபபாபநதம ஸாவாககும பரிகாாஹயமெனகைக்காக பாபநது தத வகதரு ததப்ரதிபாதய வைலக்ஷண்யஙகளை அருளிசசெயகிறா மஹாபாவேஸததாலே; அதில பாதமம வீத்தருவைலக்ஷணயததை அருளிசசெயகிறா "ஸ்ரியஃபதியாய" என்று தொடஙகி, "தொழுதெழென மனனேயெனகிறா" எனனுமளவாக மேல "இபபடி பகவதஸவரூபரூபகுணவிபூதிகளை" என்று தொடஙகி "அநயாபதேசபபேசசைப பேசுவிககும" எனனுமளவாக பாபநதவைலக்ஷணயததை அருளிச செயகிறா அநநதாம, "இபபாபநதஙகளில ஸூக்திகள" என்றுதொடஙகி "பெரியவஙகிபபுாததுநமபி திருவாயமொழிக்கு வாகயாாததமாக அருளிசசெயதாா" எனனுமளவாக பாதிபாதயவைலக்ஷணயததை அருளிசசெயகிறா அநநதாம இரணடாம ஸ்ரியஃபதியாலே - திருவாயமொழியினுடைய தவயாாததவிவ ரணரூபதவததை அருளிசசெயகிறா மூனறும ஸ்ரியஃபதியால இபபாபநதசதுஷ்டயததுககும முக்ய தாத பாயார்த்தகத பூர்வகமாக இபபாபநத சதுஷ்டயத்திலும இவாககுணடான தலைமையை ஸ்தருஷ்டாநதமாக அருளிச்செயகிறா "மஹாப்ரவேஸததுககெலலாம பாபநதவைலக்ஷணயமொனறிலே நோககு" என்று சொலவாருமுணடு இவவைலக்ஷணயதாயமும ஆழவாருககு விவக்ஷிதமெனறு "மாதவனபாற சடகோ பன" எனகிற பாடடில பூாவாசாாயாகளாலே வ்யாகயாத மாயிறறிறே இவவைலக்ஷணயதாயமும "வாமேமீயெவயோஸ" இதயாதியாலும "வாஜீகமேஹஷிஃ" இதயாதியாலும, "வேத வேத்யே பரே பும்ஸி" இதயாதியாலும, ஸ்ரீராமாயணததிலும சொலலிறறிறே

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளின

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் அவதாரிகை.

மஹாப்ரவேசம் — முதல்ஸ்ரீய:பதி

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்,

அகில ப்ரதமம் ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீய:பதியாய்' இத்யாதி முதல் வாக்யத்தாலே, இவ்வாக்யத்தால் பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞானவத்த்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டது. இத்தால், ஆப்ததமத்வம் பலிதம். ஆப்ததமத்வம்-யதார்த்ததர்சித்வே ஸதி யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வம். இந்த வாக்யத்திலே விசேஷ கடாக்ஷமும் தத்பலபூதாபரிச்சேத்யானந்தப்ரவாஹாவகாஹநமும் சொல்லுகையாலே, 'ஸ்ரீய:பதியாய்' இத்யாதி விசேஷணசதுஷ்டயமும் கடாக்ஷோபயோகித்வேநவும், கடாக்ஷத்தினுடைய பலாவ்யபிசாரோபயோகித்வேநவும் அநுஸந்தேயம். எங்ஙனேயென்னில்,—நித்யஸம்ஸாரி விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரனான ஈஸ்வரனுடைய கடாக்ஷம் லக்ஷ்மீபுருஷகாரமின்றியிலே கூடாது, அதனாலே சொல்லுகிறது 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று. இவ்விடத்தில் "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்", "ஹித்வா த்வத்வக்ஷஸ்யேயாம்" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம்.

பிராட்டி புருஷகாரமானாலும் சேதநனிடம் பச்சையை அபேக்ஷித்திருக்கும் அபூர்ணனாகில் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷம் கூடாதே என்ன,— அதுக்காகச் சொல்லுகிறது 'அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்' என்று. இப்படி பூர்ணனானாலும் இவன் தலையில் தோஷம் கண்டிருக்கச் செய்தே, இவனுக்காக வ்யாஜமாக க்ருபாரூபேண கடாக்ஷிக்குமோ? என்ன, 'அத உக்தம் ஸமஸ்த இதி' தோஷபோக்யத்வரூப வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுணாத்மகனென்றபடி. தோஷபோக்யத்வாதி ஹேதுபூதஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது, 'ஸர்வேஸ்வரன்' என்று, ஸ்வாமித்வஸம்பந்தம், "ஸம்பந்தஸ்த்வய்யஸ்த்யநுவ்ருத்த:" என்னக்கடவதிறே. யத்வா, வ்யக்திவிசேஷத்திலே நிர்ஹேதுககடாக்ஷம் கூடுமோ? என்ன, நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே கூடுமென்கிறார், 'ஸர்வேஸ்வரன்' என்று; இவ்விடத்தில் "பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது", "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். ஸ்வாதந்த்ர்யம் காமானுகூல்யோபேக்ஷைக்கும் ஹேதுவன்றோ? என்னுமிடத்தில், அதனைக் கீழ்ப்படுத்தி உத்பவியாநின்றுள்ள தயாதிகுணவிசிஷ்டனென்கிறார், 'ஸமஸ்த' இத்யாதியாலே. இப்படி தயாதிகுணவிசிஷ்டனானாலும், அபூர்ணத்வே சேதநனிடம் பச்சையை அபேக்ஷிக்குமோ? என்னில், அது வேண்டா, பூர்ணனென்கிறார், 'அவாப்த' இத்யாதியாலே. ப்ராப்திக்கு ஹேது சொல்லுகிறது, 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று. இப்படி கடாக்ஷோபயோகித்வத்தில் ஆரோஹாவரோஹவ்யாவர்த்யசோத்யங்கள் கண்டுகொள்வது. அனந்தரம் 'ஸ்ரீய:பதி' இத்யாதி விசேஷணங்கள் கடாக்ஷத்தினுடைய பலவ்யாப்த்யுபயுக்தங்களான பக்ஷத்திலே, கடாக்ஷம் பலவ்யாப்தமாகைக்கு அடி ஸ்வேச்சாகார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திவிஹதிரஹிதநிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமென்கிறார், 'ஸர்வேஸ்வரன்' என்று. கேவலம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் கார்யகரமாகாதே, பலப்ரதத்வௌபயிக ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளும் வேணுமே என்ன, சொல்லுகிறார் 'ஸமஸ்த' இத்யாதி. ஆனாலும், அபூர்ணனாகில் நிர்ஹேதுகபலப்ரதானம் கூடாதே என்ன,— அது வேண்டா; ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனென்கிறார், 'அவாப்த' இத்யாதியாலே. இந்த ப்ராப்தி காதாசித்கையாகில் தந்மூலபலப்ரதத்வமும் காதாசித்கமாகையாலே, கடாக்ஷபலம் நியதமாகாதே? என்னுமிடத்தில், ப்ராப்தி நித்யத்வஹேதுபூத லக்ஷ்மீவைசிஷ்ட்யம் சொல்லுகிறது, 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று. அதவா, ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸார்வதிகலக்ஷணமாகையாலே, ஸார்வதிக கடாக்ஷத்துக்கு ப்ரதிஹதியில்லாமையால் கடாக்ஷம் பலவ்யாப்தமென்கிறார், 'ஸ்ரீய:பதியாய்' என்று; ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸார்வதிகத்வே ப்ரயோஜகம் என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம்— "நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா", "அநபாயிநீ ஹி ஸ்ரீ:" இத்யாதி; ஸார்வதிகத்வேந கடாக்ஷம் பலவ்யாப்தமானாலும் தீயமானபலம் பரிமிதமாயிருக்குமோ? என்னில்,—

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன்,

அதுவேண்டா, "வேண்டிற்றெல்லாந் தரும்" இத்யாதிப்படியே ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதத்வாநுகுண விபூதித்வயவத்தாயாத பூர்த்திமானென்கிறது, 'அவர்பத' இத்யாதியாலே ஆனாலும், ப்ரதிபந்தக நிரஸநபூர்வக பலப்ரதத்வாநுகுண ஜ்ஞாநசக்த்யாதி விசிஷ்டனாகவேணுமே என்ன, சொல்லுகிறது, 'ஸமஸ்தகல்யாண' இதி பூர்வோக்தாகாரத்ரயவிசிஷ்டனானாலும் ஆச்ரிதபாரதந்த்ரனாகையாலே ஆச்ரிதராலே பரிஹ்ருதனுமாய், கடாக்ஷம் பலியாதிருக்குமோ? என்னில், அதுஇல்லை; "நத்யஜேயம் கதஞ்சந" என்னும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்கிறது, 'ஸர்வேச்வரன்' என்று அதாவது ஆச்ரிதபாரதந்த்ரனானாலும் "ஆநுகூல்யேதர ஹானிரேஷ" இத்யாதிவத் ஆச்ரிதரையநுஸரித்தும் கார்யஞ்செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனென்று கருத்து இப்படி "குணசதுஷ்டயமும் கடாக்ஷோபயோகித்வபக்ஷத்தில் ஸௌலப்யபரம் கடாக்ஷத்திலுடைய பலாவ்யபிசாரித்வோபயோகித்வபக்ஷத்தில் பரத்வபரம்" என்பார்கள் இவ்வாக்யத்தில் பிராட்டி ஸம்வாதனுக்கு பரதந்த்ரிகைகையாலும், ஸாவபரகாராதிஸாஹேதுவாகையாலும், புருஷகாரத்வேந பகவத்கடாக்ஷத்திலும் தத்பலாவ்யபிசாரித்வத்திலும் பரதந்த்ரப்ரயோஜிகையாகையாலும், பரிபவித கரணத்திலுடைய நித்ய பரத்யூஹ பரிஸமாப்தி விட்டத்யா மங்களருடையாகையாலும் 'ச்ரிய:பதியாய்' என்கிறதுக்கு ப்ராதம்யம், விபூதித்வயமும் மிதுநசேஷமாகையாலே விபூதித்வயவத்தாரூபாவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்துக்குத் தத்ரார்தர்யம், பூர்ணனுடையவே குணங்கள் கல்யாணகுணங்களாயும் திரோஹிதமாகக் கார்யகரங்களுமாகின்றனவென்று தத்ராநந்தர்யம், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வத்துக்கு உக்தாகாரத்ரயநிரூப்யமாகையாலும், விசேஷ்ய ஸமர்ப்பகமாகையாலும் ஸர்வாநந்தர்யம் 'ஸர்வேச்வரன்' என்கிறதுக்கென்று விசேஷணசதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமம்.

இன்னமும், இக்காலுகுணங்களும் உபாயத்வோபயோகியான ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாய் உபேயத்வோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணபேதமான பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும் எங்ஙனே? என்னில்,—ச்ரிய:பதித்வம், "இக்ஷ்வாகுஸஹஸ்ரஷீகேச:", "யஸ்யா வீக்ஷ்ய" இத்யாதிப்படியே ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாய், "ஸ்வநாதேயம் ஹி தே தேஜ:" இத்யாதிப்படியே பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும்-பூர்த்தி கைவரக்காதே மேல்விழுகைக்கு உடலாமத்தனையாகையாலே ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாய், பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும் - ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் பரத்வஹேதுவாய், வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸௌலப்யத்துக்கும் உடலாயிருக்கையாலே பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கு உடலாயிருக்கும்; ஸர்வேச்வரத்வமும் "ஸம்ச்ரித்ய ஸம்வேஷ்டு..." என்று ஸம்பந்தங்கொண்டு கிட்டுகைக்கு உடலாய் ஸர்வாதிகனாகையாலே பரத்வத்துக்கும் உடலாயிருக்கும்

இன்னமும் "கவிஞ" இத்யாதிச்லோகம் சாஸ்த்ரஸங்க்ரஹமானாற்போலே இச்சூர்ணையும் இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தபஞ்சகத்தையும் த்வயார்த்தத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது எங்ஙனேயென்னில், "ச்ரிய:பதியாய்" இத்யாதியாலே ப்ராப்ய ப்ராபகபூத பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; "மாறிமாறி" என்று தொடங்கி "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த" என்னுமளவாலே விரோதிஸ்வரூபமும், "அடியையடைந்து" என்று தொடங்கி "மூழ்கினன்" என்னுமளவாலே பலஸ்வரூபமும், "இவரை" என்றும் "யான்" என்றும் சொல்லுகையாலே ஆத்மஸ்வரூபமும், "விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி" என்றும் "அருளினான்" என்றும் சொல்லுகையாலே உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லிற்று அப்படியே "ச்ரிய:பதியாய்" இத்யாதி விசேஷணசதுஷ்டயத்தாலே பூர்வோத்தர வாக்யகத ஸ்ரீமந்நாராயண சப்தார்த்தமும், "மாறிமாறி" இத்யாதியாலே நமச்சப்தநிவர்த்யாவித்யாதி பாஹ்யவிரோதிகளும், "அடியை" என்று சரணசப்தார்த்தமும், "அடைந்து" என்று க்ரியாபதார்த்தமும், "விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணியருளினான்" என்று சரணசப்தார்த்தமும், 'யான்' என்று "வ்ருணீதே" என்கிற உத்தம புருஷனால் ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியும், "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் மூழ்கினன்" என்று சதுர்த்த்யர்த்தமும், "உள்ளந்தேறி" என்று ஸ்வபோக்த்ருத்வபுத்திநிராஸரூப நமச்சப்தார்த்தமும் சொல்லிற்று இன்னமும் இச்சூர்ணையாலே "ச்ரிய:பதியாய்" இத்யாதியால் வஸ்துநிர்த்தேசமும், "அடியையடைந்து" என்கையாலே நமஸ்காரமும், "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்" என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாநம் பரோபதேசகாப்பமாகையாலே "எம்பெருமானை திருவடிகளையாச்ரயித்து நிர்மலாந்த:கரணராய் நித்யாபரிச்சேத்யாநந்த ப்ரவாஹத்தில் மூழ்குங்கோள்" என்று ஆசீஸ்ஸும் பலிதமாகையாலே அவிக்நபரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்தில் பண்ணக்கடவ வஸ்துநிர்த்தேசநமஸ்காராசீஸ்ஸுக்களாகிற த்ரிவிதமங்களமும் ஆசரிக்கப்பட்டது 'ஸர்வேச்வரன் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினான்' என்று அந்வயம்

* "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்" என்று முதலிலே தம்திருவாயாலே சொல்லவல்லராம்படியாக முதலடியிலே விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணியருளினன் "ஜ்யேஷ்டா நமஶ்ஶதா க்ருஷ்ணா நாக்லிஷ்டகர்மணா | ஸந்தேந

ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு.

(ஜ்யேஷ்டா நமிக்த்யாதி) வைஷ்ணவே ஸாத்வதே வக்ஷ்யே ஷஷ்ட்யாமே "ஜ்யேஷ்டா நமஶ்ஶதா க்ருஷ்ணா நாக்லிஷ்டகர்மணா | ஸந்தேநநாஸஸ்யாதம் ஶதாம் ஜ்யேஷ்டிதா || ததஸ்த்வாதிஸந்தேஹவிவேகாமே ஸிஜாதகே | ப்ராவ்ருஷ்யாஜவோஷ்மதம் நவஸ்ஷம் ஸகதக: ||

கடாக்ஷோத்கர்ஷவிஷயாததமாகத் தத்பூர்வாவஸ்தையில் இவருடைய ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'மாறிமாறி' இத்யாதி 'போந்த இவரை' என்னுமளவாக இத்தால், கடாக்ஷத்தினுடைய நிர்ஹேதுகத்வமும் ஸூசிதம் தோள்மாறுகையாவது சிவியார் ஒருதோள்நொந்தால் மற்றொரு தோளிலே மாற்றிக்கொள்ளுமாபோலே, ஒரு ஜந்மம் போனவுடனே ஜந்மாந்தரத்தை அடைகை இவ்விடத்தில் "க்ஷிபாமிஜஸ்ரமஶுபாந்", "ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந்" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம் 'நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவர்' என்கையாலே - நித்யமுக்தேஶ்வரர்களிலே ஒருவர் ஆழ்வாராக அவதரித்தாரென்பது இவருடைய பரபாவாதிஶய நிபந்தமென்று கருத்து கடாக்ஷபலத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'அடியை யடைந்து' இத்யாதி,''சொல்லவல்லராம்படியாக' என்னுமளவும் "அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி" என்கையாலே காமாநுஷ்டாநத்தாலே மநஸ்ஸு நிர்மலமாய ஈஶ்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக "ஸாத்ம்யஸந்தாஸாக்ஷ்விஶேஷஸ்தா பேரகேநஸம்ஜ்ஞாதஸந்ந ஜாவா | ஶநவிதீவாக்யநேவாவதாரா ராமம்ஸணேதக்ஷமுமமக்ஷம்'' என்றதை அருளிச்செய்வர் "'உள்ளந்தேறி' என்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ராமாண்யமும் 'மூழ்கினன்' என்று குமிழ்நீர் உண்ணும்போதில் சப்தம்போலே இப்ப்ரபந்தம் என்று ஸூசிதமாகையாலே பக்தி வழிந்த சொல்லென்று தோற்றுகையாலே ஸ்யாத்யாதிமூலத்வாபாவமும் ஸித்திக்கிறது என்று திருவுள்ளம்'' என்று பார்ஷகாரம் ஈறிலின்பத்திருவெள்ளமென்று அந்வயம் "அந்து" என்று நிராந்தக அவ்யயபதம் ஈறு நாசம், இல் இல்லாமை, ஆக, நித்யமென்றபடி இத்தால், ஸ்வர்க்காதவ்யாவ்ருத்தி: 'இரு' என்று-பெருமையாய், அபரிச்சேத்யதாவாசி இத்தால், கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி இருவெள்ளமென்கையாலே மூழ்கினனென்கிறது முதலிலே - ஸம்ஸாரத்திலே, பக்த்யங்குரத்தையாகவுமாம் கர்மேண, காமஜ்ஞாநம் பக்தி பரபக்தி பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி மூர்த்தயநாடியுத்க்ரமணம் அர்ச்சிராதிகதிப்ராப்தி தேசவிசேஷப்ராப்தி பகவத்ப்ராப்தி கைங்கர்யப்ராப்தி ஏதத்க்ரமம் சொல்லும் வார்த்தையை, ப்ரதமத்வவ விகாஹத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தேதானே அதிலும் பக்த்யங்குரத்தையிலேதானே அதிலும் ப்ரபந்தாதியிலேதானே என்றபடி 'சொல்லவல்லராம்படி' என்றது விஸ்மயாதிசயம் சொன்னபடி முதலடியிலே முழுச்சொல்லு காயத்துக்கு முதலடி ஸாதநத்தை நிர்ஹேதுகத்வே தாத்பர்யம் இங்கே "நாஸள ஸாஷ்டிகாரேண" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம்

'விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினன்'—விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுகை யாவது - "மயர்வற மதிநலமருளினன்"என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை யுடையராம்படி ஸங்கல்பிக்கை யதவர், கடாக்ஷமாவது-இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவதுபலப்த்யுபஸ்வோஜ்ஜீவமோதர ஹேதுவாயிருக்குமதாய, விசேஷகடாக்ஷமாவது ப்ரபந்தநிர்மாணமுகேந அகிலோஜ்ஜீவயித்ருத்வாபாதகமாயிருக்குமதென்னவுமாம் இப்படி அவன் கடாக்ஷம் பலித்தவிடமுண்டோ? என்ன, உண்டென்கைக்கும்,கடாக்ஷம்பண்ணினதும

---

* திருவாய்மொழி உ, ௬, அ.

1-7

தத்வஸாக்ஷாத்க்ருதம் மயா ஸ்ரீவிஷ்ணோ:" என்கிறபடியே ஸ்ரீ பருந்தாவனத்தை "உத்பந்ந தத்வ ஸாக்ஷாத்காரா:" என்னும்படி கடாக்ஷித்தாற்போலே தத்த்வங்களை விசதமாக அறியவல்லராம்படி கடாக்ஷித்தான்.

இதர தர்சனங்களில் தத்த்வங்களைப் பதினாறென்பார் ஆறென்பாராய், பஹுப்ரகாரங்களிலே விப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள்.

பர — உத்பந்ந தத்வ ஸாக்ஷாத்காரா: ஸத்ய: ஸௌம்ய த்ருஷ்டாந்தேஷு | ஸ்ரீஸௌர தத்வஸித்தாந்த ஸம்ப்ரதாயா: |

இன்னதுக்காக வென்றும், பின்பு அவர்தாம் இன்னபடியானாரென்றும் அருளிச்செய்கிறார் 'பருந்தாவனம்' இத்யாதி. புத்ரீஸமானராந்தம் த்ருஷ்டாந்தோபந்யாஸம். அயம் ஸ்லோக: ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாம்சே ஷஷ்டேத்யாயே. இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் பருந்தாவனம்-செறிந்திருக்கிற, பகவதா விசிதரஸஞ்ஜிமானும், அக்லிஷ்டகர்மணா கலேசமின்றிக்கே பலவத்காம ஸாதகனும், க்ருஷ்ணேந - "க்ருஷிர்பூவாசக: சப்தோ ணஸ்ச நிர்வ்ருதிவாசக: | விஷ்ணுஸ்தத்பாவயோகாச்ச க்ருஷ்ணோ பவதி ஸாத்வத:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற குணயோகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனாலே, ஸம்பேத-அவயாஹநேந, மநஸா - ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநேந, த்யாதம் - விஷயீக்ருதம், கவாமவ்ருத்திம் பஸுவ்ருத்தியை, அபீப்ஸதா ஆபிமுக்யேந ஆசைப்படுமவனென்றபடி. இத்தால், கோவ்ருத்தியே பலமென்றதாயிற்று 'உத்பந்ந' இத்யாதி - உத்பந்ந ஸபத: கோமலத்வாநுவ்ருத்திபர: கவஸ்ய அயதாரத்ருஷ்டத்வ பரஸ்ய, ஸத்தலாத்தீய கோமல ஸம்பாதந வைலக்ஷண்யம் வ்யஞ்ஜயதி. இந்த வசனத்தை இங்கேயெடுக்கையாலே இவருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு வ்யாஸாதி பரமருஷிகளுடைய ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யமும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு பகவதநுக்ரஹாதீநத்வமும் தோற்றுகிறது. 'ஸாக்ஷாத்' என்று தாத்தாத்வாதமாதல், பருந்தாவந விசேஷணத்வ விவக்ஷயாவாதல், நபும்ஸகலிங்க ப்ரயோக: க்ரஹோத்கத்வப்ரகாசநார்த்தமாகவும் கோவ்ருத்தி லக்ஷணம் ஈச்வரனுக்கு அபிமதமென்கைக்காகவும் கோவ்ருத்யர்த்தபருந்தாவநகடாக்ஷமே த்ருஷ்டாந்தத்வேநோபாத்தம். 'பருந்தாவநகடாக்ஷத்துக்குப்போலே பரம்பரயா ப்ரயோஜநம் - த்ராஷ்டாந்திகத்திலுமுண்டு' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'தத்த்வங்களை விசதமாக' என்று. விசதமாக அறிகையாவது — ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான வைசத்யயுக்தமாம்படி அறிகை. இத்தால், ஆழ்வார்க்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, தம்முகேந ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தத்த்வஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி, தஜ்ஜீவநருபஸ்வப்ரயோஜந லாபார்த்தமாகவும், "தென்னாவென்னும்" இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்த ஸ்ரவணஜநிதாநந்தார்த்தமாகவும், "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" இத்யாதிப்படியே தத்ப்ரபந்தமுகேந ஸம்ஸாரிகளை க்ருதார்த்தராக்குகைக்கும் கடாக்ஷித்தானென்றபடி.

"தத்த்வங்களை விசதமாக அறியவல்லராம்" என்கைக்கு 'தத்த்வங்களில் ஸந்தேஹமுண்டோ?' என்ன தத்த்வவிஷயமான விப்ரதிபத்திகளை அருளிச்செய்துகொண்டு "மதாந்தரத்துக்குத் தத்த்வங்கள் மூன்று" என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார், 'இதர தர்சனங்களில்' இத்யாதி. 'பதினாறு, ஆறு' என்றது வக்ஷ்யமாண தத்த்வத்ரயவிருத்தாகாரம் ப்ரமாணப்ரமேயஸம்சய ப்ரயோஜநத்ருஷ்டாந்த ஸித்தாந்தாவயவ தர்க்கநிர்ணயவாதஜல்ப விதண்டாஹேத்வாபாஸச்சல ஜாதிநிக்ரஹஸ்தாநங்களாகிற தத்த்வங்களைப் பதினாறென்பார்கள் நையாயிகர்கள். த்ரவ்யகுணகர்மஸாமாந்ய விசேஷஸமவாயங்களாகிற தத்த்வங்களாறென்கிறவர் வைசேஷிகர். 'பஹுப்ரகாரங்களிலே' வக்ஷ்யமாணதத்தன்மதப்ரகாரங்களிலே. இத்தால், இவ்விடத்தில் பஞ்சவிம்சதி தத்த்வவாதிகளான ஸாங்க்யர், இதனோடே ஈச்வரனையும் கூட்டி ஷட்விம்சதி தத்த்வவாதிகளான யோகிகள், அந்த இருபத்தஞ்சோடே "நியதி காலம் ராகம் வித்யை கலை மாயை சுத்தவித்யை ஈச்வரன் ஸதாசிவன் சக்தி சிவன்" என்கிற பதினொன்றையுங் கூட்டிக்கொண்டு முப்பத்தாறு தத்த்வமென்கிற பாசுபதர்; "பஞ்சஸ்கந்தம், த்வாதசாயதநம், அஷ்டாதசதாதுக்கள், தத்த்வம்" என்கிற பௌத்தர், "ஜீவன் தர்மாதர்மங்கள் புத்கலம் காலாகாசங்கள் தத்த்வம்" என்கிற ஜைநர், முதலான மற்றுமுண்டான தத்த்வஸங்க்யா விவாதகரெல்லாரும் விவக்ஷிதர். விப்ரதிபத்தி, விருத்தப்ரதிபத்தியாதல், விவிதப்ரதிபத்தியாதல். இங்கு தத்த்வவிப்ரதிபத்தி சொன்னது - உபாயோபேய விஷய விப்ரதிபத்திகளுக்கு உபலக்ஷணம்; மேலுபபாதிக்கிறதாநுகுணமாக இங்கு விப்ரதிபத்தி - வாதிவிப்ரதிபத்தியைச் சொன்னபடி.

எங்ஙனேயெனனில், — லோகாயதிகன பருதிவயாதிபூதங்கள நாலினுடைய கூட்டரவிலே

பர — லோகாயதிகன இதயாதி — "அத லோகாயதாஃ, ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோவாயுரிதி தத்த்வாநி, தேப்யஸ்சைதந்யம் கிண்வாதிப்யோமதஸக்திவத்" இதி பார்ஹஸ்பத்யஸூத்ராணி - அத்ராயமபிஸந்திஃ - ஆர்ஹதாரே வதந்தி "யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம் ஜீவேந்நாஸ்தி ம்ருத்யோரகோசரஃ | பஸ்மீபூதஸ்ய தேஹஸ்ய புநராகமநம் குதஃ" "யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம்ஜீவேத்" இதி லௌகிகாஃ ஸர்வாவதேஸாஃ, ஸுகாதயோ ஸுகம் ப்ருதிவ்யாதிபூதாஸ்ரயாஃ ஸ்வாபாவிகாஃ, அலௌகிகாப்ருஷ்டியாது, லோகேஷ்டாயதாஃ - விஸ்த்ருதமிதி லோகாயதமித்யுச்யதே ஏவம் லோகேஷ்டவிஸ்த்ருதமேவம் தத்ஸ்வமுச்யதே - ப்ருதிவ்யாதிபூதசதுஷ்டயமேவ தத்த்வம் (ப்ருதிவீதி) மதநஸக்திஸ்ச ஸ்வதஸ்த்வாஷ்டயமேவ ததாஃ தேஷாம் ப்ருதக்பாவிஷ்யாநாம் பேதேந்த்ரியாத்யுபஸம்ஸ்ருஷ்டவிஸேஷாத் தத்கேஷ்டாயே தேஹே சைதந்யம் ஸ்வதஸ்ஸ்த்ர இத்யர்த்தஃ அதிகஸ்வாப்ரநோநாவபாதயதி (கிண்வாதிப்ய இதி) கிண்வம் - ஸுராபீஜம் இதி ஸ்ருதி

ஏவமாத்மவிஷயமவதாரேநாவஸரப்ராப்தம் தேஹஸ்யாத்மத்வம் ஸாதயதி — "தேஹஸ்சைவாத்மா ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரதிபாஸமாநம், அஹம் ஜாநாமீதி ஜ்ஞாதாஹமாத்மா அஹமிதி சகாஸ்தி தேஹஸ்யாஹங்காரமோசரஃ ஸ்தூலோஹம் க்ருஸோஹமிதி ப்ரதிநியதே தேஹஸ்யைவ ஸ்தௌல்யாதியோகஃ; அதஸ்ஸ்தூலத்வாதிகாரணதயா அபரோக்ஷாஹங்காராஸ்பதஸரீராத் அந்யோ ந இத்யவஸ்யாஸ்யணீயஃ" இத்யாஹ, "க்ருதேகஸ்மா தாதயோ ஹ்யாவயவாதிஷு ப்ருதக்பாவிஷ்யேஷு பரமேஷ்யவாவயவிநி ஸம்யோகவிஸேஷாத், தேஹாரம்பகபரமாணுஸம்ஸ்லேஷ விஸேஷாதேவ சைதந்யஸ்யாவிர்பாவோ நாநுபபந்நஃ தந்ந உவர்ணஜநிதஹர்ஷதஹஸம்யோக ஸம்பா தித பாடவிஸேஷஃ பரமாணுஷுஃ, ஸூக்ஷ்மகாதிக்ருஸேண காரணமாரணபூர்வக ஏவ தத்ர ராகோதய இதிவத், ப்ருதிவ்யாதய ஏவ, ஸிதாஸிதாதிதக்ஷ்யேஷு ப்ருதக்பாவிஷ்யேஷு அந்ருதமேவம் விஸேஷமாணம் ததாரப்யமதேஷு ஸமுதாய ஹேதுநாஃ கதம் காரணமாரணபூர்வகத்வயுபபத்யேத? நந்து ஸ்மஸ்யஸ்யதேஹஸ்ய கதம் த்ருஷ்டப்ரதீதிரிதிசேத், கோவிரோதஃ அபரேவ - பரேக்ஷ்யோம் க்ரியாபரேகஸ்யகதேஷம் அதர்க்யத்வம் யதி இதி பஹுவம் வ்யதிரேகவாதேவாபாஸோத்பந்நோத்பூதஃ? ஸ்மேவ மேதாதிதிஷ்டேஸ், ஸோநுபவம் தேஹாத்மவாதேஸஸி அஸிவ, பரஸ்பராயிஸ்ருஜாஸ்ஸாஸிகஸ்ஸ, ஸ்வஸ்வேதஜ்ஜாநமஸாஸிநஸ்ஸ்ரீரஸ்ய கஸ்ஸித்வேவ நாஸ்தீதி நவாத்யநுபோபாவ காமஃ அதோ தேஹ ஏவாத்மேதி பாஹஸ்பத்யாஃ" இத்யேவ ஸித்தம்

தத்த்வஸ்யவிவரணே "ஸப்தவஞ்சகஸ்சைவ தத்தீதிவாவஸ்காஃ ப்ராஹுஃ" இதி ஸப்தவஞ்சகஸ்யாபிதேஹிஸ்தகம் லௌகிவாராயிபதேஷீகேஃ ப்ருதிவாதிஷு தத்

லோகாயதிகன சாரவாகன அவனமததநில ஆகாஸததோடேகூட பூதபஞசகவாதிகளுமுணடு, ஆகையாலே, தததவசதுஷடய பஞசகவிஷய க்ரமதகைளுக்கு விரோதமிலலை கூட்டரவு-ஸமுதாயம இன்வாதிபயோ மதமக்திவத காமுகபல தாமபூலதலாதயவயவ ஸமுதாயே ராகோதயவத பூதசதுஷடய ஸமுதாயததில சைதநயமெனற ஒரு தர்மம பிறக்குமெனறபடி.

சைதந்யமென்று ஒருதர்மம் பிறக்கும்; அதுக்கு உண்டான ஸாதகங்களே ஸ்வர்கநரகங்கள்; அவற்றினுடைய பிரிவிலே சைதந்யம் நசிக்கும்; அவர்க்கு ஒன்றுமில்லையென்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம் : ஆர்ஹதன் கார்யகாரணரூபத்தாலே ஜகத்து நித்யாநித்யமும் பிந்நாபிந்நமும் ஸத்யா

விசாரணாயாஞ்ச ஸூத்ரஸ்வீகாரஃ, ''ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோ வாயுராகாஶஶ்ச தத்த்வாநி'' இதி ஸூத்ரஸ்ய பார்ஹஸ்பத்யஸ்ய சதுர்விதாநாம் பூதாநாமேவ ஸூத்ரகாரேண சதுர்ணாமேவ தத்த்வத்வம் ப்ருதிவ்யாதீநாம் ஸர்வஸித்தாந்தஸங்க்ரஹே (ப்ரு - க) ப்ரமாணாந்தரயோகாச்ச ஸம்வாதாத் ப்ரத்யக்ஷேண ஏவ ப்ருதிவ்யாதீநாம், ஏதேஷ்வேவ தேஷாம் ப்ரத்யக்ஷத்வாதிதி நயஃ

'அதுக்கு' இத்யாதி — வாக்யஶேஷேணாஸ்ய ப்ரகாரஸ்வஸித்தாந்த ஸம்க்ரஹே ப்ரத்யக்ஷேணாக்தஃ, ''ப்ரத்யக்ஷகம்யமேவாஸ்தி நாஸ்த்யத்ருஷ்டமத்ருஷ்டதஃ | அத்ருஷ்டவாதிபிஶ்சாபி நாத்ருஷ்டம் த்ருஷ்டமுச்யதே || க்வாபி த்ருஷ்டமத்ருஷ்டம் சேத் அத்ருஷ்டம் ப்ருவதே கதம் | நித்யாத்ருஷ்டம் கதம் ஸத்ஸ்யாத் ஶஶஶ்ருங்காதிபிஸ்ஸமம் || ந கல்ப்யௌ ஸுகது:காப்யாம் தர்மாதர்மௌ பரைரிஹ | ஸ்வபாவேந ஸுகீ து:கீ ஜநோஸ்ஸௌ நாந்யகாரணம் || ஶிகிநஶ்சித்ரயேத் கோ வா கோகிலாந் கஃ ப்ரகூஜயேத் | ஸ்வபாவவ்யதிரேகேண வித்யதே நாத்ர காரணம் || ஸ்தூலோஹம் யௌவநஸ்தோஹம் வ்ருத்தோஹமிதி ஶப்ததஃ | தேஹஸ்ஸ்தௌல்யாதியோகேந ஸ ஏவாத்மா ந சாபரஃ || ஸ்வர்காநுபூதிர் ம்ருஷ்டாந்நஷோடஶாப்தஸ்த்ரியாதிபிஃ | ஸூக்ஷ்மவஸ்த்ரஸுகந்தஸ்ரக்சந்தநாதிநிஷேவணம் || நரகாநுபவோ வைரிஶஸ்த்ரவ்யாத்யுபத்ரவஃ | மோக்ஷஸ்து மரணம் ப்ராணஸஞ்ஜ்ஞாவாயுநிவர்த்தநம் || அதஸ்தத்ரார்த்தம் நாயாஸம் கர்த்துமர்ஹதி பண்டிதஃ ||''

'ஆர்ஹதன்' இத்யாதி — ஸ்ரீபாஷ்யே ''ஸர்வம் வஸ்துஜாதம் ஸத்த்வாஸத்த்வ நித்யத்வாநித்யத்வ பிந்நத்வாபிந்நத்வாதிப்ரகாரைரநேகாந்தமிதி ஸ்யாதஸ்தி, ஸ்யாந்நாஸ்தி, ஸ்யாதஸ்தி ச நாஸ்தி ச, ஸ்யாதவக்தவ்யஃ, ஸ்யாதஸ்தி சாவக்தவ்யஶ்ச, ஸ்யாந்நாஸ்தி சாவக்தவ்யஶ்ச, ஸ்யாதஸ்தி ச

'அதுக்குண்டான' இத்யாதி — ''ஸ்வர்காநுபூதிர் ம்ருஷ்டாந்நஷோடஶாப்தஸ்த்ரியாதிபிஃ | ஸூக்ஷ்மவஸ்த்ரஸுகந்தஸ்ரக்சந்தநாதிநிஷேவணம் | நரகாநுபவோ வைரிஶஸ்த்ரவ்யாத்யுபத்ரவஃ'' என்றதைப்பற்ற அதுக்கு - கூட்டரவுக்கு சைதந்யம் நசிக்கும் - சைதந்யநாசமே மோக்ஷமென்றபடி. 'அவர்க்கொன்றுமில்லை' என்ற அக்ஷரம், 'என்னும்' என்ற சேஷம் இல்லையாகில், லோகாயதிகனென்கிற ப்ரதமார்த்தப்பதம் அந்வயியாது இப்படி அவன் சொன்னது ப்ரவ்யாமோஹாத் தமோ? என்ன — அருளிச்செய்கிறார், 'என்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம்' என்று இத்தைப்பற்றவிறே அவனுக்கு லோகாயதிகனென்று பேராயிற்று, லோகே ஆயதம் விஸ்த்ருதம் ஸர்வத்ர ப்ரத்யக்ஷ ப்ரிதத்ருஷ்டமேவ மதம் யஸ்ய ஸஃ - லோகாயதிகஃ என்று வ்யுத்பத்தியாகையாலே

'ஆர்ஹதன்' இத்யாதி—ஆர்ஹதன் ஜைனன் ஸத்யாஸத்யம் விகாரித்வாவிகாரித்வங்கள்; ஸத்த்வாஸத்த்வமென்னவுமாம் இல்லையாகில், நித்யாநித்ய என்றதோடு புநருக்தமாம் ''ஸர்வம் வஸ்துஜாதம் த்ரவ்யபர்யாயாத்மகமிதி த்ரவ்யாத்மநா ஸர்வஸ்ய நித்யத்வமுபபாதயதி, பர்யாயாத்மநா தத்விபரீதம் பர்யாயாஶ்ச த்ரவ்யஸ்யாவஸ்தாவிஶேஷாஃ'' என்ற பாஷ்யகாரர் திவ்ய ஸூக்தியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு அவன் மதத்தை உபந்யஸிக்கிறார் 'கார்யகாரணரூபத்தாலே' இத்யாதி

ஸத்யமுமாயிருக்கும், ஆத்மாக்கள் காமாநுரூபமான ஶரீரங்களினுடைய பரிமாணத்தையே தனக்கு

[illegible]

[illegible]

'ஆத்மாக்கள்' இத்யாதி « [illegible] » இத்யாதி த்ரவ்யம் தனக்கு தங்களுக்கு கொண்டிருக்கும் கொண்டிருப்பார்கள் மலதாரணாதிகளாலுமென்கிறவிடத்தில ஆதிஶப்தத்தாலே, ஹிம்ஸாநிவ்ருத்தி நிஷ்ப்ரத்யூஹ விஷயவைராக்யாதிகளை நினைக்கிறது மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞானத்தாலும் என்றது « [illegible] » என்கிற ஜ்ஞானகர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே யென்றபடி ஆத்மஜ்ஞானம்

குப் பரிமாணமாகக்கொண்டிருக்கும்;ஸம்ஸாரம்அநாதி; மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய் ஊர்த்வகதியை ப்ராபியாநிற்கை மோக்ஷமாகிறது என்றான். பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு, வைபாஷிகன் பரமாணுஸங்காதமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருக்கும் ஜகத்து; தத்விஷயஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்; வேறேராத்மாஇல்லை; இதில் ஸ்திரத்வபுத்தி-ஸம்ஸாரம்;

ப்ர.—மலதாரணாதிகளாலும்:— [illegible] [வ்ய-உ] "[illegible]" இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம-வ்ய-உ] "[illegible]" இதி. [illegible]

'பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு' இத்யாதி - ஸ்ரீபாஷ்யே [உ-உ-௩] "[illegible]" இதி [illegible].

[illegible]ரிக்தஆத்மஜ்ஞாநம். "[illegible]" என்றதைப்பற்ற 'ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய்' இத்யாதி.

பௌத்தமதங்களில் - நாலுவிதமான பௌத்தமதங்களில். 'பரமாணுஸங்காதமாய் - பார்த்திவஆப்ய தைஜஸ வாயவீய்பரமாணுஸங்காதரூபமாய். ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாய் - க்ஷணிகமுமாய் இருக்கும் என்று அத்யாஹாரம்; 'ஜ்ஞாநமும்' என்கிறவிடத்தில் ஸம்பந்தத்தாலே. 'வேறேர் ஆத்மாவில்லை' 'ஜ்ஞாநஸந்தாநமே ஆத்மா' என்

3(4)

க்ஷணிகபுத்தி - மோக்ஷம்என்றான். ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் ஸித்தாந்தம் அதுவேயாயிருக்கச் செய்தே அநுமாநஸித்தம் ஜகத்து என்றான்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோகாசாரன் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயங்கள் ப்ரமம், ஜ்ஞாநமே யுள்ளது; அதுவும் க்ஷணிகமென்றிருக்கை மோக்ஷம்

ப்ர.— [illegible] [ஸ்ரீபாஷ்ய-௨-௨-௪] [illegible]

[illegible] [ஸ்ரீபாஷ்ய-௨-௨-௪] [illegible] [ஸ்ரீரங்க-ஸ்த-௨-௮] [illegible]

றபடி. ஸம்ஸாரம்-ஸம்ஸாரஹேதுக்ஷணிகபுத்தி - க்ஷணிகத்வபுத்தி. இதில்என்றதை அநுஷங்கிப்பது; இதில்-ஜகத்தில். மோக்ஷம்-மோக்ஷஹேது. ஜகத்விஷயக்ஷணிகத்வப்ரகாரகபுத்திர்மோக்ஷஸாதகம் என்றுவென்றபடி. 'அநுமாநஸித்தம்ஜகத்து'-கடம் ஸ்வாகாரத்தைஜ்ஞாநத்திலே கொடுத்துப்போகையாலே ஜகத்து ஜ்ஞாநவைசித்ர்யாநுமேயமென்றபடி. இவ்விடத்திலே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

ப்ரமம் - ப்ரமஸித்தங்கள். மோக்ஷம் - மோக்ஷஹேது.

என்றான். மாத்யமிகன் ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் ப்ரமாதாவும் இவை யுண்டென்று அறிகை ப்ரமம், ஶூந்யத்தாலே ஶூந்யமென்று அறிகை மோக்ஷம் என்றான்.

ப்ர.—𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑍀 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇, "𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌗𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾; 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 [illegible] 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃. 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃, 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇 "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚" [𑌶𑍍𑌰𑍀-𑌭𑌾-௨-௨-௫] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌮𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍. 𑌯𑌥𑌾, 𑌯𑌾𑌦𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑌾𑌯𑌾𑌂 "𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌤𑍇; "𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌦𑌸𑌨𑍍𑌨 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍍 । 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑍋𑌟𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃" - [illegible] - 𑌸𑌤𑍍. [illegible] - 𑌅𑌸𑌤𑍍. 𑌉𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍: 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 [illegible] - 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍍. [illegible] 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍. 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿; 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌾𑌤𑍍. 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌦𑍇𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌸𑌤𑍍. 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍. 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, [illegible]. 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇, 𑌕𑌥𑌮𑌸𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌨𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌦𑌸𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍. 𑌅𑌥 [illegible] 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑍋𑌟𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑍋𑌪𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌃.

ஶூந்யத்தாலே - ஜ்ஞாநமும் ஶூந்யமாகையாலே; ஶூந்யத்வ ஸாதக ஹேது ஸத்தாங்கீகாரத்தில் பாதனாலே ஶூந்யத்தாலே என்று கருத்து. ஶூந்யோ ஸாதநேந என்றபடி.

நையாயிக வைஶேஷிகர்கள் - ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமாணுக்கள்; ஆநுமாநிகேஶ்வரன் நிமித்தகாரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஈஶ்வரோபாஸ்தியாலே ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கை மோக்ஷம் என்றார்கள்.

ப்ர.— 'நையாயிகவைஶேஷிகர்கள்' இத்யாதி:— वेदान्तदीपे [௨-௨-௨] "किं काणादाभ्युपगतः परमाणुकारणवादः समीचीनयुक्तिमूलः, उत नेति संशयः. समीचीनयुक्तिमूल इति पूर्वपक्षः. अवयवसंयोगात् अवयव्युत्पत्तिदर्शनात् अवयवानां च परावस्थायां सूक्ष्मतरतमभावदर्शनात् निरवयवानां च काष्ठावस्थाऽवश्याभ्युपगमनीयेति परमाणुसिद्धिः. ते च कार्यानुगुण्येन चतुर्विधाः परमाणवः पार्थिवाप्यतैजसवायवीयाः परस्परसंश्लिष्टाः द्व्यणुकादिक्रमेण जगदारभन्ते" इति "महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम्" [ஶா-ஸீ-௨-௨-௨] इत्यस्य सूत्रस्य पूर्वपक्षे कणभक्षाभ्युपगततया परमाणुकारणवादः प्रतिपादितः. मोक्षोपायस्य च साधनम्. निमित्तकारणभूतस्येश्वरस्यानुमानसिद्धत्वं च, "जगत् सावयवत्वेन कार्यत्वात्, कार्यस्य च सोपादानोपकरणसम्प्रदानप्रयोजनाभिज्ञकर्तृकत्वात् जगन्निर्माणचतुरः कश्चित् परवशपरिमितशक्त्यादिकेषु जीवविलक्षणः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः सर्वेश्वरोऽनुमानसिद्धः" इति "शास्त्रयोनित्वात्" इत्यस्य सूत्रस्य पूर्वपक्षतया दीपे [௧-௧-௩] अभिहितम्. संसारस्यानादित्वं सर्वेषामभिमतम्. ईश्वरोपासनया अपवर्गसिद्धिः पितृपुत्रपक्षप्रवचने [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௪] "क्रियाप्रमाणं प्रत्यक्षमनुमानागमाविति ॥௩௫॥ द्रव्यैः षड्भिः पदार्थैस्तु जगत्कर्ताऽनुमीयते । तस्यात्तानि कर्माणि कायार्थं केवलं त्वये ॥௩௭॥ सर्वज्ञत्वादिहीनोऽसौ मन्यतेऽनु परमेश्वरः । तत्त्वज्ञानेन मोक्षस्य तत्प्रमाणोपपादकः ॥௩௮॥ कर्मणा परमेश्वाराधनवद्भिः प्रसादतः । दुःखध्वंसात्मको मोक्षः दुःखं सोपाधिकं च तत् ॥௩௯॥ कृतसंसारनिर्विण्णो दत्तदुःखनिवृत्तये जनः" इति. तयोस्तत्र नैयायिकपक्षावतारावसरे च सर्वप्रमाणसमर्थितत्वात् [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௫] "वैदिकविहितं कर्म कामवर्जितमुद्दिश्य ॥௧௧॥ तत्त्वज्ञानाय मेनं साधनं मोक्षसाधनाच्च" इत्यारभ्य "मोक्षाभिलाषहृदयानां योगेन निवर्तनादिदम् । क्षणावस्थानियोगस्य योगाभ्यासस्य या ॥௨௩॥ सुखं सम्पन्नायाः प्रत्याहारोऽयमारणा । ध्यानं समाधिरित्येवं तत्त्वतोऽस्य विस्त-

---

நையாயிக வைஶேஷிகர்கள்: இவர்களிருவருக்கும் அர்த்தாந்தரத்தில் விப்ரதிபத்தியுண்டானாலும் இவ்விடத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலே இவர்களை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணுகிறார். உபாதாநகாரணம்-ஸமவாயிகாரணம். பரமாணுக்கள்-பார்த்திவாதி சதுஷ்டய பரமாணுக்கள். ஸம்ஸாராநாதித்வம் ஸர்வஸித்தாந்த ஸம்மதம். ஈஶ்வரோபாஸ்தியாலே- ஆநுமாநிகேஶ்வரோபாஸ்தியாலே. 'ஸுகதுঃக்க ஜ்ஞாநங்கள்' என்று பாடமானபோது, ஸுகமும் துঃகமும் ஜ்ஞாநமும் நசிக்கை மோக்ஷமென்று பொருள். 'ஸுகதுঃகங்கள் நசிக்கை மோக்ஷம்' என்றது - "एकविंशतिदुःखध्वंसो मोक्षः" என்றத்தைபற்ற. ஸுகதுঃகஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கையாவது - பாஷாண கல்பமென்றபடி.

பாசுபதன் - பரமாணுக்கள் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம்; ஆகமஸித்தேஶ்வரன் நிமி காரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஆகமோக்தமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே பசுபதிஸாரூப்யத்தை

ஶிஷ்யதி” ||௨0௪|| இதி. “தத்த்வாநி-பஞ்சவிம்ஶதி:. ஸ ச பஞ்சவிம்ஶதிதத்த்வாநி ப்ரக்ருதிர் ... ஷட்விம்ஶதிதமோ ... ஶரீரம், ஷடிந்த்ரியாணி, ஷட்விஷயா:, ஷட்புத்தய:, ஸுகம், து:கம் சேத்யேக விம்ஶதி:, ப்ரமாணாந்யேகாதஶ. ஸர்வம் ஶாஸ்த்ரே ... ஆகமஸித்தேஶ்வரஸ்ய ப்ரேரகஸ்ய ... பசுபதி ... ஸாரூப்யம் ... கர்மாநுஷ்டாநாத் ... ஸம்ஸாரஸ்யாநாதித்வம் ... ஆகமோக்தகர்மாநுஷ்டாநம் மோக்ஷோபாய இதி ... நையாயிகவைஶேஷிகயோ: ... ஶாஸ்த்ரம் ... ப்ரமாணாநி ...

‘பாஶுபதன்’ இத்யாதி:— ஶ்ரீபாஷ்யே ச ஜகதுபாதாநகாரண ... பாஶுபதஸ்யாபிமதமித்யுக்தம். ... பாஶுபதநிரஸநஸ்ய ... ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரை: “பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்” [ப்ர-ஸூ-௨-௨-௭] இத்யஸ்ய ... ஸூத்ரஸ்ய ... நிமித்தகாரணஸ்யைவ ... “ஸர்வேஶ்வரஸ்யைவ ... இதி நிமித்தகாரணமாத்ரஸ்யேஶ்வரஸ்ய ... பகவத்பாஷ்யகாரேண ஸூத்ரே [௨-௨-௭] ... நிமித்தகாரணத்வம் ... ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரை: ... “ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ... [க-க-௩] இதி. ... ஸம்ஸாரஸ்யாநாதித்வம் ... ஆகமோக்த ... மோக்ஷ ... ததுக்தம் ஶைவாகமே — “...

பாஶுபதன் - பசுபதிமதநிஷ்டன். இவர்களிலே சிலர் பரமாணுக்களே ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமென்கையாலே, ப்ரக்ருதி உபாதாநகாரண மென்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகையோடு விரோதமில்லை. படியே ஆகமஸித்தேஶ்வரன் நிமித்தகாரணமென்று அவர்களிலே சிலர் சொல்லுகையாலே, ஆதநிகேஶ்வரன் நிமித்தகாரணமென்கிற வேதாந்ததீபத்தோடும் விரோதமில்லை. ஆகமம் - பாசுபதாகமம். மாநுஷ்டாநத்தாலே-முத்ரிகாஷட்கதாரணத்தாலே. “கண்டிகாபூஷகஞ்சைவ” இத்யாதிகள் சொல்வ,

பெறுகை மோக்ஷம் என்றான். ஸாங்க்யயோகிகள் - ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறது; அந்த ப்ரக்ருதியோடு ஆத்மாவுக்கு உண்டான அநாதிஸம்பந்தம் ஸம்

[illegible]

'ஸாங்க்யயோகிகள்' இத்யாதி:— [illegible]

ஸாங்க்யர் - கபிலாகமநிஷ்டர். ஸேஶ்வரஸாங்க்யனையும் நிரீஶ்வரஸாங்க்யனையும் சொன்னபடி. யோகிகள் - பதஞ்ஜலிமதநிஷ்டராதல், ஹிரண்யகர்ப்ப மதநிஷ்டராதல். "[illegible]" என்னக்கடவதிறே.

ஸாரம்; ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் மோக்ஷம் என்றூர்கள். பாட்டப்ராபாகரர்கள் - நித்யராய்

த்ரயஶ்ருதி ப்ரதாநகாரணத்வேநமதி. குணத்ரயஸாம்யரூபம் ப்ரதாநமேவ ஜகத்ரூபேண காரணம், ஸத்த்வரஜஸ்தமோமய ஸாவயவாநேகாத்மகத்வாத்; யதா ம்ருத்பிண்டோ கடஸ்ய காரணம். ததைவஹி தத்தத்ஸ்வபாவப்ரவ்ருத்திஶக்திமத், ததா உபலம்பநாத். அவ்யக்தஸ்ய குணஸாம்யரூபஸ்ய தேஷாம் காலக்ரமாவஸ்தாபேதஸ்ய காரணத்வம், ஸேநாநாம் - ஸைநிகஸமூஹதந்த்ராணாம் வ்யவஸ்திதவ்யாபாரவத். ஸேநாதீநாம் ப்ரவ்ருத்திவத் வ்யவஸ்திதாநி க்ருத்ஸ்நஜகத்காரணத்வாநி ப்ரவர்த்தந்தே; அதஸ்த்ரிகுணம் ஜகத் குணத்ரயஸாம்யரூபப்ரதாநைககாரணகமிதி நிஶ்சீயதே" இதி, "ரசநாநுபபத்தேஶ்ச நாநுமாநம்" இதி ஸூத்ரஸ்ய பூர்வபக்ஷே ததா ப்ரதாநகாரணவாதி ப்ரதிவாதித:. தேந ப்ரதாநேந ஸூக்ஷ்மேணாநாதிஸம்பந்தேந ஸம்ஸார:; ஸம்ஸாரமோக்ஷவ்யவஸ்தா ரூபவிஷயே பந்தமோக்ஷவிஷயேச தேஷாம் ப்ரக்ருதிவத்ப்ரகாரோ பாஷ்யகாரேண ப்ரதர்ஶித:. "புருஷஸ்ய நிர்குணஸ்ய நித்யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ப்ரத்யக்ஸ்ய, நித்யஸ்ய விமுக்தஸ்ய; ததைவ நிரவயவஸ்ய நித்யஸ்ய நிர்லேபஸ்ய நிஷ்க்ரியஸ்வபாவ: ப்ரக்ருதிஶரீரம் ஸித்தம். நிர்விகாரத்வாந்நிஷ்க்ரியத்வாச்ச தஸ்ய கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் ச ந ஸம்பவதி. ஏவம் ஸ்வரூபதோ நிர்விகாரஸ்யாபி ப்ரக்ருதிபுருஷஸந்நிதிமாத்ரேண புருஷஸ்யைவ கர்த்ருத்வம் ப்ரக்ருதாவத்யஸ்ய ப்ரக்ருதேஸ்து கர்த்ருத்வம் ஸ்படிகமணாவிவ ஜபாகுஸுமஸந்நிதாநம் புருஷேऽத்யஸ்யதே, அஹங்கர்த்தேதி மோஹிதோ மந்யதே. ஏவமஜ்ஞாநாதேவ ஸம்ஸார:, தஜ்ஜ்ஞாநாத்யபவர்க:" [ஶ்ரீபாஷ்ய-உ-உ-க] இதி. (ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகாந்மோக்ஷ இதி): அத்ர ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகாத் - ப்ரக்ருதே: புருஷஸ்ய விவேக: ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேக:; ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தேத்யர்த:.

'பாட்டப்ராபாகரர்கள்' இத்யாதி:— பட்டமதாநுஸாரிண: - பாட்டா:. ப்ரபாகரமதாநுஸாரிண: - ப்ராபாகரா:. யத்யபி தேஷாம் ஶேஷம் ச பாஹ்யவிப்ரதிபத்தயஸ்ஸந்தி, ததாப்யாத்மவிஷயே ஜகத்விஷயே ஸம்ஸாரமோக்ஷதத்ஸாதநஸம்ப்ரதாயவஸ்து வாதஸாம்யமேவ விப்ரதிபத்திஸ்தாவ இத்யத்ர தேஷாமுக்தி:. ஆத்மநாம் நித்யத்வம் ஸர்வகதத்வம் சைதந்யஸ்வரூபமதத்வமிதி தந்த்ரேஷு ஶாஸ்த்ரேஷு ஸாக்ஷாத் ஸர்வஸம்க்ரஹே [ப்ர-ஶ] "பாட்டீயஶைவஶ்ருத்யாதிஷு ஶாஸ்த்ர விவாதஸ்தவ: । நாநாத்மந: ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மஜ்ஞாநேஷு ஹாஸதே" ॥௨0௯॥ இதி. ஸர்வஜிதிப்யாஸ ஸந்தேஹயேத் புண்டரீக நாரதஸம்வாதே, காஷ்யஷி தாவந்யாஸாவஸரே ஸமயதா நாரதேநோக்தம் "ஆத்மாநோ பஹவ: ப்ரோக்தா நித்யாஸ்ஸர்வகதாஸ்ததா । கதைதந்மயா ப்ரோக்தம் தத்வநிர்ணயதத்வரை:" இதி. ஏதேஷாமாத்மநாமாநந்த்யம் ஸம்விதா நஷ்டவாணத்வ

ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த புருஷவிவேகம். 'பாட்டப்ராபாகரர்கள்' இத்யாதியாலே குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார். "பாட்டீயஶைவஶ்ருத்யாதிஷு ஶாஸ்த்ர விவாதஸ்தவ: । நாநாத்மந: ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மஜ்ஞாநேஷு ஹாஸதே" என்றதைப்பற்ற 'நித்யராய் அநேகராய்' இத்யாதி.

நேகராய் ஸர்வகதராய் அநாதிகர்மத்தாலே ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் ஆத்மாக்கள்; ஜகத்து ப்ரவாஹரூபேண நித்யம்; கர்மாபூர்வமே ஆத்மப்ராப்திரூபமோக்ஷஹேது; ஈஶ்வர ஸத்பாவமில்லை யென்றார்கள் மாயாவாதி - நிர்விஶேஷ சின்மாத்ரமே மாயாசபளமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்

[illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௬] [illegible] ‖௨௦௬‖ இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௭] [illegible] ‖௨௨௦‖ [illegible] ‖௨௨௧‖ [illegible] இதி. [illegible] - [ஊ - ஸ] [illegible] இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௯] [illegible] ‖௨௦௫‖ இதி. [illegible] [ஸ-ஸி-ஸம்-ப்ர-௬] [illegible] ‖௨௧௬‖ [illegible] ‖௨௧௬௭‖ இதி.

‘மாயாவாதி’ இத்யாதி:— [illegible]

‘ஜகத்து ப்ரவாஹரூபேண நித்யம்’ என்கிற இடத்திலே “[illegible]”, “[illegible]” இத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது. ‘கர்மாபூர்வம்’ கர்மஜந்யாபூர்வம். அவர்கள் மதத்திலே அபூர்வம் இரண்டுவிதம்; நித்யாபூர்வம் என்றும், அநித்யாபூர்வம் என்றும். நித்யாபூர்வமாவது - பலாபிஸந்திரஹிதமாக அநுஷ்டிதமான நித்யகர்மஜந்யாபூர்வம். அநித்யாபூர்வமாவது - பலாபிஸந்த்யநுஷ்டிதமான கர்மஜந்யாபூர்வம். அவற்றில் நித்யாபூர்வம் இவ்விடத்தில் கர்மாபூர்வஶப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ‘ஈஶ்வரஸத்பாவமில்லை யென்றார்கள்’ என்றது - “[illegible]” என்றத்தைப் பற்ற. ‘ஸத்பாவம்’ - ஸத்தை.

இப்படி பூர்வபாக குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம்பண்ணி மேல் உத்தரபாககுத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார், ‘மாயாவாதி’ இத்யாதியாலே. நிர்விஶேஷசின்மாத்ரம் — விஶேஷமாவது பேதம். அதாவது - ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதங்கள். ஸஜாதீயபேதமாவது - ஜீவப்ரஹ்மபேதம். விஜாதீயபேதமாவது - அசித்ப்ரஹ்மபேதம். ஸ்வகதபேதமாவது - ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி தத்குணங்களுக்கும் உண்டான பேதம். நிர்விஶேஷமாவது - இவையின்றிக்கே யிருக்கை. இம்மூன்று பேதமும் இல்லை யென்று, “ஸதேவ...ஏகமேவாத்விதீயம்” என்கிற ஶ்ருதியிலே சொல்லுமென்னும் அவன். சின்மாத்ரம்

[illegible] ஸாரம், ‘‘[illegible]’’ (தத்த்வமஸி) இத்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அந்தப்ரமம்போகை மோ

[illegible]

என்கிறவிடத்திலே சிச்சப்தத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமும், மாத்ரசா - ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ ரூபதர்மா பாவமும், ஏகதேஶேऽபி ஜடத்வராஹித்யமும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் கார்த்ஸ்ந்யேந ஸ்வயம்ப்ர காஶ மென்றபடி. இப்படி ப்ரஹ்மம் நிர்விஶேஷமானால் ஶஶவிஷாணம்போலே துச்சத்வம் ப்ரஸக்தி யாதோ? என்கிற ஶங்கையிலே ‘‘[illegible]’’ என்கிறது. அதுதான் துச்சத்வ வ்யாவர்த்தகமிறே. மாயா ஶபளம் - மாயாமிஶ்ரம். மாயை - அவித்யை. இதுதான் - ஆச்சாதிகாவித்யை என்றும், விக்ஷேபிகா வித்யை என்றும் த்விவிதம். ஆச்சாதிகாவித்யையாவது - ப்ரஹ்மதிரோதாநத்தைப் பண்ணுமது. விக்ஷே பிகாவித்யையாவது - திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்தை தேவாதிநாநாரூபஹாக்காகப் பண்ணுமது. ‘தத்த்வ மஸி’ இத்யாதி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே - தத் - அந்தப்ரஹ்மம், த்வம் - நீ, அஸி - ஆகாநின்றாய், என்று சொல்லுகிற வாக்யஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. ஆதிஶப்தத்தாலே ‘‘[illegible]’’, ‘‘[illegible]’’ இத்யாதி வாக்யங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

க்ஷம்என்றுன். பாஸ்கரீயன் - அந்தப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யோபாதிமிஶ்ரமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம்; வர்ணாஶ்ரம தர்மோபேதமாய் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநபூர்வகமாயுள்ள உபாஸநாத்மகஜ்ஞா[illegible] "தத்த்வமஸி" [ஸாம்-௨-சு-அ] [illegible]

'பாஸ்கரீயன்' இத்யாதி:— அந்த ப்ரஹ்மந்தானே [illegible]

'அந்த ப்ரஹ்மந்தானே' என்ற தச்சப்தத்தாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாத்ரத்தையே பராமர்ஶிக்கிறது; நிர்விஶேஷத்வாதிகளைப் பராமர்ஶிக்கிறதன்று, ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. உபாதியாவது - தேஹேந்த்ரியாதிகள். உபாதிக்கு ஸத்யத்வமாவது - பாரமார்த்திகத்வம். ஸ்வமதார்த்தஸாதக ப்ரமாணஸித்த்யர்த்தம் பந்தமோக்ஷாதி வ்யவஸ்தா ஸித்த்யர்த்தஞ்ச உபாதிக்கும் தத்கார்யபூத ப்ரபஞ்சத்துக்கும் பாரமார்த்திகத்வம் அங்கீகரித்தான் பாஸ்கரீயன். வர்ணாஶ்ரமதர்மமாவது - வர்ணாஶ்ரமோசிதமான தர்ம மென்றபடி. வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாவது - 'தத்த்வமஸி'' இத்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநம். உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமாவது -"[illegible]" இத்யாதி வாக்யவிஹித

ந்த்தாலே உபாதிநசிக்கை மோக்ஷம் என்ருன். யாதவப்ரகாஶன்-அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமான சிதசிதீஶ்வராத்மகமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கிறது; அதுக்கு உண்டான பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரம்;

[illegible]

[illegible]

தமாய், ஜீவப்ரஹ்மபேத ஹேது பூதோபாதி நிவர்த்தகமாய், அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், வேதாந்த்யாநாதிஶப்தவாச்யமான ஜ்ஞாந மென்றபடி. உபாதி நஶிக்கை மோக்ஷம் என்றது - உபாஸநத்தாலே அவித்யாத்யுபாதி நஶித்து அதினாலே உபஹிதாம்ஶமான ஜீவதத்த்வத்துக்கு அநுபஹிதாம்ஶமான ப்ரஹ்மத்தோடே. ஏகீபாவம் - மோக்ஷ மென்றபடி. உபஹிதாம்ஶமாவது - கடாகாஶம்போலே உபாதியினாலே அவச்சிந்நமான அம்ஶம். 'யாதவப்ரகாசன்' இத்யாதி - அந்தப்ரஹ்மந்தானே யென்ற தச்சப்தம் - பாஸ்கரமதத்திற்போலே ப்ரஹ்மமாத்ரத்தையே பராமர்சிக்கிறது, நிர்விசேஷத்தைப் பராமர்சிக்கிறதன்று. அதுக்கு அடி, அந்தப்ரஹ்மம் சிதசிதீஶ்வரரூபேண பரிணமிக்கிறதென்று பரிணாமரூப விசேஷம் அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. 'ஸத்யமான சிதசிதீஶ்வராத்மகம்' என்கிறது - ஸந்மாத்ரப்ரஹ்மபரிணாமம் ப்ரபஞ்சமென்று அவனுக்கு அபிமதமாகையாலே. 'ஸத்யமான' - பரமார்த்தமான. ப்ரமமாவது - ஸ்வஸ்மாதபிந்நமான சிதசிதீஶ்வரர்களிடத்திலே பேதபுத்தி. 'அதுக்குஉண்டான' இத்யாதி-அந்தப்ரஹ்மத்துக்குஉண்டான தாத்ருஶபேதஜ்ஞாநமே ஸம்ஸாரஹேது வென்றபடி. 'ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே' என்றது -

ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்திஞலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம் என்றான். ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்கிற வைதிகஸித்தாந்தத்திற்காட்டில் ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தை கதிபயஶக்திவிஶிஷ்ட

ப்ர.— ‘ஏகாயநன்’ இத்யாதி:— (ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமித்யாதி.) அத்ர “யதோ வா இமாநி” [தை-ஆ-க] இத்யாதி ஶ்ருதயோ விவக்ஷிதா:. மிதுநஶேஷத்வாநப்யுபகமாத் ஏக ஏகாயந இதி மிதுநாயநாவமதி. அயமபி கஶ்சித்பாஹ்யபக்ஷ:. கதிபயஶக்திவிஶிஷ்டத்வம் நாம - அஶேஷஶக்திவிஶிஷ்டத்வம். ப்ரஹ்மணோ யாயாஶ்ஶக்தயஸ்ஸந்தி, தாஸாம் ஸர்வாஸாம் லக்ஷ்மீரேவஹி ப்ரதாநஶக்தி:. தஸ்யாஶ்ஶக்திஸ்வபாவத்வம்-ஶக்த்யுபாதாநாபி நிர்வாஹகத்வம். ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸர்வகார்யேஷு அபேக்ஷ்யத்வாத் பரமாத்மநோ ஏதத்ஸம்பந்தேநாத்மலாபத்வம்ச லக்ஷ்மீதந்த்ரே அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாயாஞ்ச ஸ்பஷ்டதரமேவோக்தம்:- “ஶக்திபிஸ்ஸவிதாநித்யம் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதிபிஸ்ஸதா | ஆத்மஶக்திஸமாயுக்தஸ்ஸ்ருஷ்டி ஶக்திராவ்ருதா | வ்ருதா தத்ஸ்வஜ்ஞாநாதிஶ்சாதிவ்யாதி ஸ்திதிஶக்திபி: | ததத்வஜ்ஞாநாதிஶ்சாபி அநுப்ரஸம்ஹ்ருதிஶக்திபி: | நாயிகாஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வலோகேஶ்வரேஶ்வரீ”, “ஏகம் தத்வரம் ப்ரஹ்மஷாட்குண்யமிதி தம்விது:| பாவாபாவமயீ தஸ்ய ஶக்திரேகாऽநபாயிநீ | தத்ஸ்வரூபிணீ தேவ்யா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: | நைவஶக்த்யாவிநா கஶ்சிச்சக்திமாநஸ்தி காரணம் | நசஶக்திமதா ஶக்திர்விநாகாப்யவதிஷ்டதே | தத்ப்ரேத்யாவரோத்ரீத்யத்ர வேதாந்தவாரமேஶ்வ:| ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிபோவா யோகேஶ்வரவிவக்ஷிதே” இதி. ஏவம் ப்ரஹ்மணஸ்ஸர்வாவதாநோபாதிநீம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸர்வஶக்தீநாம் நாயிகாம் லக்ஷ்ம்யாக்யஶக்திமநாத்ருத்ய ப்ரஹ்மண ஸ்ருஷ்ட்யாதிஶக்திவிஶிஷ்டத்வமாத்ரமங்கீகுர்வதா கதிபயஶக்திவிஶிஷ்டமேவ ஹி ப்ரஹ்மாங்கீக்ருதம்.

“வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச” என்றத்தைப்பற்ற. ‘ஸமுச்சயத்திஞலே’ என்கிற இடத்தில்-ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிதமல்லது அங்காங்கிபாவேந ஸமுச்சயமன்று; “கர்மணாவ்ருதிவிச்சநகநிவ்ருத்தி:,ஜ்ஞாநேநாபவ்ருஹ்யாப்தி:” என்றிறே அவர்கள் ப்ரக்ரியை; ஆகையாலே, விஶிஷ்டம் பலமாகையாலே ஜ்ஞாநமும் கர்மமும் ஸமுச்சிதமாகவே ஸாதநமாகிற தென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் - “வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமஶ்நுதே” என்கிற ஶ்ருதி. இந்த ஶ்ருதியில் - ஸாதநத்வித்வபரம் பூர்வகண்டம்; உத்தரகண்டம்—ஸாத்யத்வித்வபரமென்று யாதவப்ரகாஶமதம். அதில் பூர்வகண்டோச்யமாந ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம் அங்காங்கிபாவேந வென்று பாஷ்யகாரருக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் அபிமதம். அதில் ப்ரயாஜாதிகளைப் போலே நிஷ்பந்நமான ஜ்ஞாநரூப கரணத்துக்குப் பலோத்பாதந தஶையிலே அநுக்ராஹகத்வேந கர்மம் அங்க மென்று பாஸ்கரமதம்; பலகரணபூத ஜ்ஞாநோத்பாதகதயா ததங்கமென்று பாஷ்யகாரர் மதம். ‘பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம்’ என்றது கர்மஸாத்ய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தி பூர்விகையாய் ஜ்ஞாநஸாத்யையான ப்ரஹ்மைகஸ்வரூப ப்ராப்தியாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷமென்றபடி. ‘ஏகாயநன்’ இத்யாதி: லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனை நாராயணன் ப்ராப்யனென்று அங்கீகரியாமையாலே,ஏகஏவ அயநம்-ப்ராப்யம் யஸ்ய ஸ ஏகாயந இதி வ்யுத்பத்த்யா மாத்வமதநிஷ்டனென்றபடி. மிதுநஶேஷத்வம் அங்கீகரியாமையாலே இவனை ‘ஏகாயநன்’என்று மிதுநாயநர் சொல்லுவர்கள். ‘அதுவே’ என்றது - பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் இல்லை என்னுமதுவே. ‘விஶேஷம்’ என்றது - நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைப் பற்ற. ‘கதிபயஶக்தி விஶிஷ்டமாகக் கொண்டான்’ என்

மாகக்கொண்டானத்தனை; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். ஆக, ஸித்தாந்தங்கள் பதினேழும் பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமாகையாலே வ்யர்த்தங்கள்.

நம் தர்ஶநத்துக்குத் தத்த்வங்கள் மூன்று; அவையாவன - சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனும். ப்ரகார ப்ரகாரிகள் ஐக்யத்தாலே ஒன்றென்னலாய், ஸ்வரூபபேதத்தாலே பலவென்னலாயிருக்கும். அசித்தாகிறது - குணத்ரயாத்மகமாய் நித்யமாய் விபுவாய் ஸததபரிணாமியாய் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற அசித்திலே போக்யதாபுத்திபண்ணி ஸம்ஸாரத்தை த்ருடமாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கவேணும்;

றது - "நாயிகா ஸ்வஶக்தீநாம் ஸ்வபோகைகமஹேஶ்வரீ" என்று ஶக்தி ஶப்தவாச்யையான இவளையொழிய ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஶக்த்யந்தரவிஶிஷ்டமாக அங்கீகரித்தானென்றபடி. உதாஹ்ருத மதங்களை பாஷ்யாதிகளிலே தூஷிக்கையாலும் க்ரந்தவிஸ்தரபயத்தாலும் அவற்றில் தூஷணங்களை விட்டுத் தத்தூஷணபலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'ஆக ஸித்தாந்தங்கள்' இத்யாதி. 'பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும்'—லோகாயதமதம் தொடங்கி யோகிமதபர்யந்தம் பாஹ்யமதங்கள்; பாட்டப்ரப்ருதி ஏகாயநமதபர்யந்தம்குத்ருஷ்டிமதங்கள். 'வ்யர்த்தங்கள்'—"யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய: | ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:" என்கிற மநுவசநம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். ப்ரேத்யநிஷ்பலா: - பாரலௌகிக ப்ரயோஜந ஶூந்யங்கள்.

ஏவம்பரமதம்நிரஸ்ய ஸ்வஸித்தாந்தமாஹ-'நம்தர்ஶநத்துக்கு' இத்யாதி. 'நம்தர்ஶநத்துக்கு'-பரமவைதிகத்வேந பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத வ்யாவ்ருத்தமான நம்தர்ஶநத்துக்கு. அவை எவை என்னும் அபேக்ஷையிலே "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்" இத்யாதி ஶ்ருதிச்சாயையாலே உத்தேஶிக்கிறார், 'அவையாவன' இத்யாதி. "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம", "ஏகமேவாத்விதீயம்" இத்யாதியாலே தத்த்வம் ஒன்றென்று சொல்லாநிற்க, மூன்று என்கிறதென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - 'ப்ரகார' இத்யாதி. 'ஐக்யம்' - அப்ருதக்ஸித்தி:. ப்ரகாரவாசி ஶப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்தம் போகையாலே "ஸர்வம் ப்ரஹ்ம" என்றும், "ஏகமேவ" என்றும் சொல்லலாம்; ஆகையாலே, ஜாத்யாதிவிஶிஷ்ட கடம்போலே ப்ரகாரவிஶிஷ்ட ப்ரகாரி யொன்றாகையாலும், ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு அவாந்தர பேதம் உண்டாகையாலும், ஒன்றென்றும் மூன்றென்றும் சொல்லலா மென்றபடி. அநந்தரோத்திஷ்ட மாகையாலே புத்திஸ்தமான அசித்தை முந்துற நிரூபிக்கிறார், 'அசித்தாகிறது' இத்யாதி. ஈஶ்வரனை ப்ரத்யேகம் நிரூபியாமையாலே, நிரூபணீயங்களில் ஸந்நிஹிதம் இதுவேயிறே. 'குணத்ரயாத்மகமாய்' - குணத்ரயஸ்வபாவகமாய். ஆத்மஶப்தம் - ஸ்வபாவபரம். குணத்ரயஸ்வரூப மென்னில், ஸாங்க்யமதப்ரஸங்கம் வரும். "த்ரிகுணம் தத்", "த்ரிகுணம் கர்மிணாம் க்ஷேத்ரம்" இத்யாதி ப்ரமாணம். 'நித்யமாய்' என்றது - "அஜாமேகாம்", "நித்யா ஸததவிக்ரியா" இத்யாதியைப்பற்ற. 'விபுவாய்' என்றது - ஸ்வகார்யபூத மஹதாதி ஸர்வகார்யவர்க்க வ்யாப்தியை அவலம்பித்தாதல், விவிதம் பவத்யஸ்மாத் கார்யஜாதமென்கிற வ்யுத்பத்தியை அவலம்பித்தாதல். 'ஸததபரிணாமியாய்' என்றது, "ஸததவிக்ரியா" என்றத்தைப் பற்ற. "ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாம்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஹேயதயாஜ்ஞாதவ்யமாய்' என்றது. உத்தேஶக்ரமாநுஸாரேண மேல் ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தைலக்ஷியாதொழிந்தது - சிதசித்ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ததுபயநியந்த்ருத்வேந அர்த்தாத் ஈஶ்வரஸ்வரூபமும்ஜ்ஞாதமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படியிருக்கிற அசித்திலே' இத்யாதியாலும், 'இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதியாலும். 'இப்படியிருக்கிற அசித்திலே'இத்யாதி வாக்யம்-அசித்தினுடைய தாததீர்யபரம்.'இப்படி யிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதி வாக்யம் - சித்தினுடைய தாததீர்யபரம். உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்ஶயதி - 'ஸம்ஸார' இத்யாதி.

இது த்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளவேணு மென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கவேணும்; "ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:" (ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:) என்றும், "தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மமமாயாதுரத்யயா । மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே" (தைவீஹ்யேஷாகுணமயீ மமமாயாதுரத்யயா! மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'நான் பிணைத்தபிணை ஒருவரால்அவிழ்க்கப்போகாது; என்னையே கால்கட்டி யவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும்' என்றானிறே. அதுதன்னையே இவரும் "போல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு, சொல்லா யான் உன்னைச்சார்வதோர் சூழ்ச்சி" என்றாரிறே. "ஒருகுருவி பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; ஸர்வஶக்தி கர்மாநுகுணமாகப்பிணைத்தபிணையை அவனையே கால்கட்டியவிழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனைகாண்" என்று பிள்ளைதிருநறையூரறையர்வார்த்தை. சேதநன் நித்யனாய்

ப்ர.— ஶ்வேதாஶ்வதரே [௬-௧௬] ஸவிஶ்வக்ருத்விஶ்வவிதாத்மயோநி ஜ்ஞ:காலகாலோ குணீஸர்வவித்ய: । ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:". ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிரிதி - ப்ரக்ருதிபுருஷயோ நியாமக இத்யர்த்தோ நியந்த்ருத்வஸ்யோக்தத்வாத். (குணேஶ:) குணாநாம் - ஸத்த்வரஜஸ்தமஸாம் நியந்தா.

ஸ்ரீ பகவத்கீதாயாம் ஸப்தமேऽத்யாயே 'தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மமமாயா துரத்யயா। மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே" [௧௪] அஸ்ய ஶ்லோகஸ்யார்த்தோ பாஷ்யகாரேணாபிஹித:. அயம் ஸ்வதவவாऽநவதிகாதிஶயாநந்த நித்யஸந்தேஹகாரணமேவ ஜௌ கிகவஹ்ருஹேத்வாத்ப்ரகாரோஶ்வாத்ருஷ்டதயா க்ஷயிஷ்ணுதேவிக்ருத்யக்ஷீணேஷுகுண மயேஷ்வஸ்திரேஷு ஹாவேஷு ஸக்தஸ்யஹேத்வந்தரஸ்ய ஹேத்வர்த்ததயா ஜகத்த்ராஹ (தைவீஹ்யேஷேதி). மமைஷா குணமயீ - ஸத்த்வரஜஸ்தமோமயீ மாயா, யதாமமைவ - தேவேநக்ரீடாப்ரவ்ருத்தேந மயைவநிர்மிதா; ததாஹி ஸர்வைரபி துரத்யயா - துரதிக்ரமா. அஸ்யாஶ்ச மாயாஶப்தவாச்யத்வம் மாயாஸுராக்ஷஸாஸ்த்ராதிஷ்வ விசித்ரகார்யகரத்வேந. அஸ்யாஶ்ச கார்யம் பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநம் ஸ்வஸ்வரூபேவ ஹோக்த்ருத்வபுத்திஶ்ச. ததா பகவந்மாயயா மோஹிதம் ஸர்வம் ஜகத், பகவந்தம் அநவதிகாதிஶயாநந்தஸ்வரூபம் நாபிஜாநாதி. மாயாவிமோசநோபாயமாஹ (மாமேவேதி). மாமேவ - ஸத்யஸங்கல்பம் பரமகாருணிகம் அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யம், யே ஶரணம் ப்ரபத்யந்தே: தே ஏதாம். மதீயாம் குணமயீம் மாயாம், தரந்தி - மாயாமுத்ஸ்ருஜ்ய மாமேவோபாஸத இத்யர்த்த இதி.

"ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ: ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:" என்று ஸம்ஸாரபந்தவ்யவஸ்திதிக்கும் ஸம்ஸாரபந்தமோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவென்று சொல்லுகிறது; ஸ்திதியாவது-ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகை. 'தைவீஹ்யேஷா' இதி: கீதாயாம்ஸப்தமேऽத்யாயே. தைவீ-க்ரீடாப்ரவ்ருத்தேநமயா நிர்மிதா. குணமயீ-ஸத்த்வரஜஸ்தமோகுணப்ரசுரா. மமைஷா-மத்ஸம்பந்திநீ. இயம், மாயா-விசித்ரகார்யகரீ. துரத்யயா-ஸர்வைரபி துஸ்தரா. மாயாதரணோபாயமாஹ-'மாமேவ' இத்யாதி. தைவீத்யாதி ஶ்லோகார்த்தமாஹ-'நான்பிணைத்த பிணை' இத்யாதி. நான்பிணைத்த பிணை—தைவீமாயா. அவிழ்க்கப்போகாது-துரத்யயா. கால்கட்டி - ப்ரபத்யந்தே. அவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும் - தரந்தி. உபாத்தப்ரமாணாநுகுணம் அநுஷ்டாநோபபத்தீ தர்ஶயதி - 'அதுதன்னையே இவரும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பொல்லா' இத்யாதி: பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை - பொல்லாத சரீரத்தின் த்ருடபந்தத்தை. அறுக்கலறு - அறுக்கவேணுமென்றால் என்னால் அறுக்கப்போகாது. யான் உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி சொல்லாய் - இனி நான் உன்னைக் கிட்டுவதோருபாயம் நீயே சொல்லாயென்றபடி. குருவி-பக்ஷிவிஶேஷம், வைஷம்யாதிகள் வாராமைக்காக 'கர்மாநுகுணமாக' என்றது. "நித்யோநித்யாநாம்" என்றத்தைப்பற்ற, 'நித்யனாய்'

அணுவாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய் ஜ்ஞாநகுணகனாய் ஏகரூபனாய் பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்கிறபடியே ஆத்மாநுபவம் அமையுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் வேணும்; ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேச்வரனுடைய குணாநுபவம் பண்ணவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் அவன்தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணும் இவற்றில் ஒன்றை அறியிலும் "ஒண்டாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்கு

ப்ர.— ஸப்தமாத்யாயே உபநிஷதாம் 'ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்.'' [௨௯] அஸ்யார்த்தோ பாஷ்யகாரைரபிஹித:. ஜராமரணமோக்ஷாய — ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபதர்சநாய, மாமாச்ரித்ய யதந்தே தே தத்ப்ரஹ்ம விது:. அத்ர ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபமேவ ப்ரஹ்மசப்தேநாபிதீயதே. அத்யாத்மம்க்ருத்ஸ்நம்விது:. ஆத்மநி ஸம்பத்யமாநம் — அத்யாத்மம். தச்ச பூதஸூக்ஷ்மதத்வாஸநாதிகம். தத்ஸர்வம் ப்ராப்யதயா த்யாஜ்யதயா ச மோக்ஷார்த்திநா வேதிதவ்யம். (கர்மாகிலம்விது:) "பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதாவத: ப்ரவர்த்தயந்தி" [ஸா.௨-௫-௧] இதிச்ருதிஸித்தோ யோஷித்ப்ரஸங்க ஸம்பந்த: — கர்மா-கிலம் வேதிதவ்யம் — ஸாநுபந்தோ ஜுகுப்ஸநீயதயா பரிஹரணீயதயா ச மோக்ஷார்த்திநா வேதிதவ்யம் இதி.

என்றது. 'அணுவாய்' என்றது - "ஏஷோऽணுராத்மா", "ஸ்வரூபேணாணுமாத்ரம் ஸ்யாத்" இத்யாதியைப் பற்ற. 'ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனாய்' என்றது - "விஜ்ஞாநமய:", "ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம்" என்றத்தைப்பற்ற. ஜ்ஞாநஆநந்தலக்ஷணனாய் - ஜ்ஞாநத்வஆநந்தத்வங்களை ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களாக உடையனாய். 'ஜ்ஞாநகுணகனாய்' என்றது - "விஜ்ஞாதாரம்", "ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ:" இத்யாதியைப் பற்ற. 'ஏகரூபனாய்' - அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைகரூபனாய்; "அவிகார்யோऽயம்" இத்யாதி. 'பகவச்சேஷபூதனாய்' என்றது - "தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந:" என்றத்தைப் பற்ற. பகவதேகநிர்வாஹ்யத்வரூபஸ்வபாவாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார், 'இப்படியிருக்கிற' இத்யாதி. "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்" இதி கீதாஸு ஸப்தமேऽத்யாயே. ஜராமரணங்களிரண்டும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, 'ஜராமரணமோக்ஷாய' என்றது - ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூப தர்சநாய என்றபடி. "ஆத்மஸ்வரூப தர்சநாய மாமாச்ரித்ய யே யதந்தி தே தத் ப்ரஹ்ம, க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மஞ்ச, அகிலம் கர்ம ச விது:" என்று அந்வயம். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபவாசி. 'அத்யாத்மம்' என்றது - ஆத்மஸம்பத்யமாந மத்யாத்ம மென்று பூதஸூக்ஷ்மதத்வாஸநைகளைச் சொல்லுகிறது. கர்மமென்று த்யுபர்ஜந்யாதி க்ரமேண "பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதாவத:" இத்யாதி ஸித்த யோஷித்ப்ரஸங்க ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தின்பொருட்டுயாவர் சிலர் என்னை ஆச்ரயித்து யத்நம்பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் அந்த ப்ருக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மஸம்பந்தித்திருக்கிற பூதஸூக்ஷ்மதத்வாஸநைகளையும் அகிலமான த்யுபர்ஜந்யாதிக்ரமத்தையும் அறிவார்கள் என்றபடி. இத்தால், ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அறிவார்கள் என்றபடி. 'ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து' இத்யாதி வாக்யம் - ப்ராஸங்கிகமாதல், த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாதல். ஆனால், ஈச்வரஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யேகம அருளிச்செய்யாதே இப்படி அருளிச்செய்கிறதென்? என்ன, 'இவற்றில் ஒன்றை' இத்யாதி. இந்த வாக்யம் சிதசித்துக்களினுடைய அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரத்வ ப்ரதிபாதகபரம். அதாவது - ப்ரகாரவாசிசப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணுகையாலே என்றபடி. 'ஒண்டாமரையாள்'

முணர்வு’’ என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது; ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய:பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது. பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களைப்பற்றிப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம்அஜ்ஞாநகல்பம்; ‘‘தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்’’(தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்) ‘‘தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்’’(தத்கர்மயந்நபந்தாய ஸாவித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரங்கர்ம வித்யாந்யா

ப்ர. — ஷஷ்டாம்ஶே பஞ்சமாத்யாயே ‘‘ஸஞ்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம் [அஎ]’’. அஸ்யார்த்த: ஶ்ரீ தத்ப்ரகாஶிகாசார்யைரபிஹித: [பாராணவதே] ‘‘அஸ்ததோஷம் - விகாரரூபதோஷரஹிதம்; அநேந ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி:. ஶுத்தம் - கர்மவஶ்யத்வாத்யஶுத்திரஹிதம்; அநேந கர்மவஶ்யாஶுத்தபத்தஜீவவ்யாவ்ருத்தி:. பரம் நிர்மலம் - மலஸம்பந்தார்ஹத்வதோஷரஹிதம்; அநேந முக்தவ்யாவ்ருத்தி:. ஏகரூபம் - ஸமாப்யதிகரஹிதம்; அநேந நித்யஸித்தவ்யாவ்ருத்தி:. ஏவம்விதம் ப்ரஹ்ம யேநாகமோத்தஜ்ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே, யேந ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந ஸந்த்ருஶ்யதே, யேந பரமபக்திதஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ப்ராப்யதே, தஜ்ஜ்ஞாநம் - ததேவ ஜ்ஞாநஶப்தாபிதேயம். ததோऽந்யதஜ்ஞாநமித்யர்த்த:. ‘‘ஸஞ்ஜ்ஞாயதே’’ இதி பாடே அயமர்த்த:, ஸ: - ஈஶ்வர:, யேந - தத்தஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே - ஸாக்ஷாத்க்ரியதே, ப்ராப்யதே; தஜ்ஜ்ஞாநம் அஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம், தஜ்ஜ்ஞாநம். அதோऽந்யதஜ்ஞாநமிதி வாக்யபேதேந யோஜநீயம். ‘‘அந்யத்ரைவ விஶேஷா ஹி நிராகாங்க்ஷதயாந்விதா:’’ இதி ந்யாயாத் ஜ்ஞாநஸ்யாஸ்ததோஷத்வாதிகம் விஷயவிஶேஷக்ருதம் இதி. விஷ்ணுபுராணே ப்ரதமாம்ஶே ஏகோநவிம்ஶாத்யாயே ப்ரஹ்லாதவசநே ‘‘தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயா

இத்யாதி - ஸௌந்தரியாய் பத்மவாஸிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனொருவனையே நோக்கும் உணர்வு என்று பொருள். ஸர்வேஶ்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது - ஈஶ்வரன் ப்ரகாரியாகையாலே என்று கருத்து. உபாத்த ப்ரமாணார்த்தம் - ‘ஜ்ஞாநமாகில்’ இத்யாதி. ‘ஒருவனையே நோக்குமதே யுணர்வு’ என்று அந்வயித்து, அவதாரணத்துக்குஅர்த்தம் - ‘பகவத்வ்யதிரிக்த’ இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்தில் பரவித்யையில் வசநத்தையும், ப்ரதமாம்ஶத்தில் பத்தொன்பதாமத்யாயத்தில் ப்ரஹ்லாதசரித்தில் வசநத்தையும் ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - ‘தஜ்ஜ்ஞாநம்’ இத்யாதி. ‘‘ஸஞ்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் | ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்’’. இதுக்கு அர்த்தம்: - அஸ்ததோஷம் - விகாரரூபதோஷரஹிதம்; இத்தால், ப்ரக்ருதிவ்யாவ்ருத்தி:. ஶுத்தம் - கர்மவஶ்யத்வாத்யஶுத்திரஹிதம்; இத்தால், கர்மவஶ்யாஶுத்த பத்தஜீவவ்யாவ்ருத்தி:. பரம்நிர்மலம் - மலஸம்பந்தார்ஹத்வதோஷரஹிதம்; இத்தால், முக்தவ்யாவ்ருத்தி:. ஏகரூபம்-ஸமாப்யதிக ரஹிதம்; இத்தால், நித்யஸித்த வ்யாவ்ருத்தி:. ஏவம்விதம் தத் ப்ரஹ்ம யேந ஆகமோத்தஜ்ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே யேந ஸாக்ஷாத்கார லக்ஷணேந ஜ்ஞாநேந த்ருஶ்யதே; யேந பரமபக்திதசாபந்நேந ப்ராப்யதே, தத் ஜ்ஞாநம்-ததேவ ஜ்ஞாநஶப்தாபிதேயம்; ததோந்யத் அஜ்ஞாநமென்றபடி. ‘‘ஸஞ்ஜ்ஞாயதே’’ என்று பாடமானால், ஸ: - ஈஶ்வர:, யேந - தத்தத் தஶாபந்நேந ஜ்ஞாநேந, ஜ்ஞாயதே - ஸாக்ஷாத்க்ரியதே, ப்ராப்யதே, தத்ஜ்ஞாநம் அஸ்த தோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலம் ஏகரூபம் - ஏகரூபமாயிருக்கும். தத் - ததேவஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநசப்தவாச்யம். அதோந்யத் அஜ்ஞாநமுக்தம் இத்யந்வய:. அஸ்ததோஷத்வாதிகம் ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணமானபோது ஏகவாக்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு விசேஷணமானபோது வாக்யபேதேந யோஜநீயம். ‘‘அந்யத்ரைவ விஶேஷா ஹி நிராகாங்க்ஷதயாந்விதா:’’ என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸ்ததோஷாதிகத்வம் விஷயவிஶேஷக்ருதம். ‘‘தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே | ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா

ஶில்பநைபுணம்) என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தையொழியக் கற்றவையெல்லாம் செருப்புக் குத்தக் கற்றவோபாதி. இப்படியிருக்கிற சிதசிதீஶ்வரர்கள்ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறியக் கடவாரொருவரும் இல்லை; இவற்றை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலு மில்லை; நித்யஸூரிகளிலு மில்லை. தம்படி தாமும் அறியார்; ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள்; ஸர்வேஶ்வரனும் அறியான். ஒருஸாதநத்தை அநுஷ்டித்து இந்தநன்மை நமக்குவருமென்றிருக்க வந்ததல்லாமையாலே தாமும் அறியார்; இவரைப்போலேயிருப்பாரை ஸம்ஸாரத்திற் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள்; தன்குணங்கள் புறம்பு ஒருவ்யக்தியில் இப்படி பலிக்கக் காணாமையாலே ஸர்வேஶ்வரனும் அறியான். ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர். "அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நம்நிலையிடம்" என்று உபயவிபூதியிலும் அடங்காதிருப்பர். "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்னும்படியாயிற்று இவர்நிலை; பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்

பரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்" (சக) அத்யாய: ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யாபிஹிதஃ. "கா தர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ - தத்கர்மேதி. யா விமுக்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா ஶாஸ்த்ராதிவித்யா ஶில்பநைபுணம். தத்கர்ம யந்ந பந்தாய, அவித்யாவித்யாத்மகம் ச மோக்ஷாய; அபரம் கர்ம - ப்ரவ்ருத்தி கர்ம" இதி.

ஶில்பநைபுணம்": இதுக்கு அர்த்தம், காதர்ஹி வித்யேத்யத்ராஹ—'தத்கர்ம' இதி. யாவிமுக்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா வித்யா - அர்த்தஶாஸ்த்ராதிவித்யா சில்பநைபுணம்; யந் ந பந்தாய - வித்யாங்கத்வேந மோக்ஷாய யத், தத்கர்ம: அபரம் - ப்ருவ்ருத்திரூபகர்ம, ஆயாஸாய என்றபடி. இவ்விடத்திலே "ஶூத்ராயாஹ்வஸநாநி" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். "வித்யாந்யாஶில்பநைபுணம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'பகவத்விஷயத்தை யொழிய' இத்யாதி. ப்ரகாரமாத்ரபாவமாஹி ஞானம் அஜ்ஞாநகல்பமென்றபடி. மேல் வைலக்ஷண்யாந்தரம் அருளிச்செய்வாராக "தத்த்வங்களை விஶதமாக அறியவல்லராம்படி" என்று முன்பு சொன்ன ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை நிகமிக்கிறார் — 'இப்படியிருக்கிற' இத்யாதி. 'முதலாழ்வார் முதலான ஜ்ஞாநாதிகருமுண்டே' என்ன, 'இவற்றை' இத்யாதி. "தமேவைஷ ஶூத்ராவிர்பூணதேதநம்ஸாரம்" என்பாரில் தலைவ ரென்றபடி. பூர்வோத்தர க்ரந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்த்தியால் வந்த அநுபமத்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் — 'இவர்க்கு' இத்யாதியால். இவர்க்கு- 'தத்த்வத்ரயயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வக பகவதநுபவாநந்த ஸாகரத்தில் முழுகின இவர்க்கு. இவ்விடத்தில் "மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே", "யாவர்நிகரகல்வானத்தே" இத்யாதி கண்டு கொள்வது. அத்தை உபபாதிக்கிறார்—'தம்படி' இத்யாதி. யத்வா, துர்ஜ்ஞேயத்வரூப வைபவாந்தரம் 'தம்படி' இத்யாதி. தாமும்-பகவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாந விஶேஷத்தையுடைய தாமும், பரிச்சேதித்து அறிய மாட்டாரென்றபடி. உபபாதநம் - 'ஒருஸாதநத்தை' இத்யாதி. "வரவாறொன்றில்லையால்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நித்யஸூரிகளில் வ்யாவ்ருத்த ரென்றபோதே ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்த ரென்னுமிடம் கைமுத்யந்யாயஸித்தமாயிருக்க, இப்படி விஶேஷித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார்— 'ஸம்ஸாரிகளில்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வயம் - 'அடியார்' இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில் ப்ரமாண த்வயத்தாலே கலவியும் பிரிவும் மாறிமாறி வருகையாலும் மேட்டுநிலத்திலே பகவதநுபவம் பண்ணுகையாலும் என்று நித்யஸூரிவ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுத்வயம் பலிதமாகிறது. அதவா, இவர் இவ்விபூதியிலே யிருக்க உபயவிபூதியிலும் அடங்காத தன்மையராகக் கூடுமோ? என்ன, 'விண்ணுளார்' இத்யாதி யாதல். அடியார் இத்யாதிக்கு - தாஸபூதர் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டமோ? பூமியோ? உங்களுடைய வாஸஸ்தாந மென்று பொருள். "பாற்கடல் பாம்பணைமேற் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்கிற பாசுரத்துக்கு - திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கைமேலே

கான தேசத்திலே இருந்து அநுபவிக்கிறவர்களைப்போலன்றே, அவ்வநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கிறவர்கள். "கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:" (கலௌஜகத்பதிம்விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்திமைத்ரேயபாஷண்டோபஹதாஜநா:) என்கிறபடியே கலிகாலத்திலே பகவத்ருசி ஒருவருக்கும் பிறக்கிறதல்ல. "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" (துர்ல்லபோமாநுஷோதேஹோ தேஹிநாம்க்ஷணபங்குர: | தத்ராபிதுர்ல்லபம்மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்) என்கிறபடியே முதல்தன்னிலே மநுஷ்யஶரீரம் கிடையாது; பெற்றாலும் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யனென்று அவனைப்பெறுகைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்னும்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறவாது; இது உண்டாகிலும் உண்டாம், பாகவதஶேஷத்வம் உண்டாகா தென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே; "மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி

கண்வளர்ந்தருளும் சீதரனைத்தொழுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிலும் ஶ்ரேஷ்டராயிருப்பர்களென்று பொருள். எடுத்தபாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - 'பகவதநுபவத்துக்கு' இத்யாதி. அதவா, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அந்நபாநாதிகளே தாரகாதிகளாகையாலே அவர்களைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தராகிறார்; நித்யஸூரிகளைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தரானபடி எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்—'பகவதநுபவத்துக்கு' இத்யாதி என்னவுமாம். தேசதோஷத்தாலே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுநிலமான அளவன்றிக்கே காலஸ்வபாவத்தாலும் மேட்டுநிலமென்கிறார், 'கலௌஜகத்பதிம்' இத்யாதி. அதவா, ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரானது சேதந ஸுக்ருதபல:மென்கைக்காக, ஸம்ஸாரதோஷ பூயஸ்தையை பஹுமுகமாக உபபாதிக்கிறார்— 'கலௌ' இத்யாதியாதல். இந்த வசநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே ஷஷ்டேம்ஶே ப்ரதமேத்யாயே. ஜகத்பதித்வாதி விசேஷணங்கள் ப்ரத்யேகம் அர்ச்சநஹேதுகர்ப்பங்களாய் அப்ராப்தத்வ தேஶகாலாதீதத்வ உபகரணஸம்பத்த்யபாவ கரணநிஷ்ஶாமர்த்யரூபாநர்ச்சநஹேதுநிவாரகங்கள். பாஷண்ட: - பாபஷண்ட:; யத்வா, காணாதஶாக்யாதி பாஷண்டை ருபஹதா: - தத்ஸஹவாஸாதிநா ப்ரதிஹதபுத்தய: என்றபடி. "யே த்வஸாரோஹ்யவேந ஜந்ம ஸம்ப்ராப்ய மாநுஷம் | தேவைவ விஷ்ணோர்நாராத்ய ஸம்ஸாரபரிவர்த்திந:" இத்யாதி. 'கலௌ' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? ஸாமாந்யேந ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்ருசி:துர்ல்லபை யென்னுமிடத்தில் பாகவதே ஏகாதஶஸ்கந்தே த்விதீயேத்யாயே ஸ்திதம் ஶ்லோகம் ப்ரமாணயதி— 'துர்லப:' இத்யாதி. இவ்விடத்தில் "க்ருதஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரேஷ்வபி ஸத்தம | கதாசித்பவதி தஸ்ய நாராயணபராயண:" என்றது அநுஸந்தேயம். "வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்; அதாவது - வைகுண்டனென்று ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸர்வேஶ்வர விஷயமான ப்ரியமான தர்ஶநம்; அதாவது - அவனே உபாயோபேயமென்கிற ஜ்ஞாநமென்னுதல்; வைகுண்டப்ரியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய், அவர்கள்விஷயதர்ஶநம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேஷிகளென்கிற ஜ்ஞாந மென்னுதல். தர்ஶநம் - ருசிரூபஜ்ஞாநம். இவ்வர்த்தத்வயத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் — 'ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யன்' இத்யாதி. இன்னமும், வைகுண்டப்ரியன்- ஸர்வேஶ்வரனாய். அவன்விஷயமான தர்ஶநமென்றும்; வைகுண்டன் விஷயமான ப்ரியமான தர்ஶநத்தையுடைத்தானவனென்றும் பாகவததௌர்ல்லப்யபரமாகவும் அர்த்தத்வயமுண்டு; அந்த அர்த்தத்வயம் இங்கே அருளிச்செய்யவில்லை. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்வயமும் ஶாப்தம். 'தத்ராபி' - அதிதுர்ல்லப க்ஷணபங்குர தேஹயோகிஷு மநுஷ்யேஷ்வபி. ருசிதௌர்ல்லப்யத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் —'மநுஷ்யாணாம்' இத்யாதி. இதம் கீதாஸு ஸப்தமேத்யாயே. அஸ்யார்த்த:— மநுஷ்யாணாம் - ஶாஸ்த்ராதிகார யோக்யாநாம், ஸஹஸ்

ஸித்தயே | யததாமபி ஸித்தாநாம் கச்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:'' (மநுஷ்யாணாம்ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித்யததி ஸித்தயே | யததாமபிஸித்தாநாம்கச்சிந்மாம்வேத்திதத்த்வத:) என்று ஸர்வேச்வரன் தானும் அருளிச்செய்தான்.

இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரான இது சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று. ''ததோகில ஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுநா'' (ததோகில ஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுநா) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் வந்து அவதரித்தாற்போலேயாயிற்று, ஆழ்வார் வந்து அவதரித்தபடி. ஆதித்யன் பாஹ்யமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவன் ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டாயிற்று இருப்பது. அப்படியே இவரும் ''ஊருநாடு

ரேஷு கச்சிதேவ ஸித்திபர்யந்தம் யத்நம் கரோதி. ஸித்தாநாம் யததாமபி - ஸித்திபர்யந்தம் யதமாநாநாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சிதேவ மாம் ப்ராபகத்வேந வேத்தி. மாம், ப்ராபகத்வேநவிஜ்ஞாய மத்தஸ் ஸித்தயே யத்நம் கரோதீதியாவத். புந: ''தத்த்வத:'' இதி விசேஷணாத் மத்வேத்த்ருணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சிதேவ மாம் தத்த்வதோ வேத்தி: ப்ராப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச வேத்தி. ந கச்சிதித்யபிப்ராய:. ''ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:'' இதிஹி வக்ஷ்யதீத்யர்த்த:.

ஏவம்பூதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் திருவவதரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, சேதநருடைய ஸுக்ருதமென்கிறார்—'இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே' இத்யாதி. ஸுக்ருதபல மாயிற்று என்றவிடத்திலே - ''ஸ்வயம் ஸ்ஸஹஜநஸ்ய ப்ரதமோ யஸ்ய பாவோ வ்ருத்திர் ஜநநம் ஸுக்ருதைகஹேது:'' என்றது அநுஸந்தேயம். யத்வா, அயம் சேதநசப்தோ ஸம்பவத் பர்யந்த ஸகலசேதநபர:. ஸுக்ருத சப்தமும் யதாயோக்யம் சோபந கர்மபரம். 'இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே' என்று தொடங்கி,எல்லார்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது'என்னுமளவுக்கு 'ப்ரபந்தத்தினுடைய ஸர்வோபஜீவ்யதையிலே நோக்கு' என்று பரிஷ்காரம். ஸுக்ருதபலமென்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— 'ததோகில' இத்யாதி. ''தேவகீபூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்பூதம் மஹாத்மநா'' இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்சே த்ருதீயேத்யாயே. 'சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று' என்றவிடத்தில் சேதநசப்தம் பத்தசேதந பரமானால், ச்லோகத்தில் ஜகச்சப்தமும் பத்தசேதநபரம்; அது பகவத்பர்யந்தாகிலசேதந பரமானால், இதுவும் - கச்சதி ப்ராப்நோதி ஸ்ர்வாபீஷ்டாநென்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அகில சேதநபரம். பத்மம் - பத்மபதேநவிகாஸ:; சேதநபக்ஷே ஆஹ்லாதரூபம் ஜ்ஞாநம். போதஜநகத்வம் - பத்தசேதநவிஷயே, ரஜஸ்தமோமூல பாபநிபர்ஹண பூர்வக ஸத்த்வவிவர்த்தநேந கீதாப்ரபந்தாதிபிச்ச;நித்யமுக்தவிஷயே மங்களாசாஸநபர ஸம்பாதநாத் குணசேஷ்டிதாதிபிச்ச. ஸ்வஸ்யஆஹ்லாதகரத்வம்-சேதநோஜ்ஜீவயித்ருத்வமுகேந. ஸூர்யனிலும் இவனுக்கு ஏற்றமுண்டென்று 'மஹாத்மநா' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்—'ஆதித்யன்' இத்யாதி.பாநுரிவாச்யுத இத்யுபமிதஸமாஸ:, அந்யதா அச்யுத ஏவ பாநு ரிதி ரூபகஸமாஸே ''மஹாத்மநா''என்கிற விசேஷணத்துக்கு அநந்வயம் வரும்; விசேஷணாநாம் ப்ரதாநாந்வய வ்யுத்பத்தே:. இனி, இவ்விடத்தில் மாஹாத்ம்யமாவது - ததநிவர்த்யாந்தகாரநிவர்த்தகத்வமே என்றபடி. 'ஆந்தரமான அந்தகாரத்தை' இதி: பத்தசேதநபரத்வே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம்; நித்யமுக்தபரத்வே 'அகால கால்யமான வஸ்து காலாதீநவிரோதிபஹுளதேசத்தி லிருக்கிறது; என்வருகிறதோ? என்னும் ப்ரேமகார்யாந்தகாரம். அத்தை சௌர்யவீர்யபராக்ரமாதிகளாலே நிரஸித்துக்கொண்டிருப்ப னென்றபடி. பகவத்பரத்வே, 'என்னுடைய சேதநோஜ்ஜீவநார்த்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூப க்ருஷி பலிக்கிறதோ இல்லையோ' என்னும் ஆகுலஹ்ருதயத்வரூபாந்தகாரம்; அத்தை நிரஸித்துக்கொண்டிருப்ப னென்றபடி. 'அப்படியே இவரும்' என்கிறவிடத்தில் ''ததோபாஹ்யம் விநஷ்டம் ச வாஸுதேவஸ்ய தேஜஸா | பாஹ்யம் தமோ விநஷ்டம் ச ஸ்வஸ்ய யஸ்ய'' என்கிறபடியே பாஹ்யாப்யந்தரதமோ நிரஸநபூர்வகமாக ஸ்வாதிசயத்தை எங்கும் உண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பரென்கிற அர்த்தம்கண்டுகொள்வது; த்ருஷ்டாந்தாநுகுணமாக. இவ்விடத்தில் பாஹ்யதமஸ்ஸாவது - ரஜஸ்தமோமூலதயா அஜ்ஞாநகல்பமான யதார்த்தஜ்ஞாநவிரோதிபூத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி சாஸ்த்ரச்ரவணஜந்யஜ்ஞாநம். 'ஊருநாடும்'இத்யாதி-ரூபக

மூலகமுந்தன்னைப்போல்’’ *“மரங்களுமிரங்கும்வகை’’ என்றும், †“பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்’’ படியாயும் ‡“கேட்டாரார்வானவர்கள்’’ என்றும், $“பண்ணார்பாடலின்கவிகள்யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடித் தென்னாவென்னுமென்னம்மான்’’ என்னும்படி இப்படியே தம்முடைய நன்மை எங்குமுண்டான எல்லார்க்கும் உண்டாம்படிபண்ணிக்கொண்டாயிற்று இருப்பது. ‘‘𑌹𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌂 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿’’ (ஹஸிதம்ஹாஷிதஞ்சைவ கதிர்யாயச்சசேஷ்டிதம் । தத்ஸர்வம்தர்மவீர்யேணயதாவத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி) என்கிறபடியே ¶ (ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே இவரும்) பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்க்ருதமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை யுடையராயிருப்பர். ‘‘𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌂’’ (ஜ்ஞாநீத்வா

மஸ்தரும் தேஶஸ்தரும் லௌகிகஜநமும் பகவத்ப்ரேமாந்தரான தம்மைப்போலே தஜ்ஜ்ஞாநப்ரேமாந்தராம்படி. அசேதநமான வ்ருக்ஷங்களும் ஜ்ஞாநப்ரேமாந்த்யத்தாலே ஆர்த்ரமாய் ஶிதிலமாய்க் கூப்பிடும்படி. பால்போலே இனியதமிழில் நிரூபகரும் இசையறியுமவர்களும் பக்தருங் கொண்டாடும் ஆயிரம். இப்ப்ரபந்தத்தைக் கேட்டு நித்யரும் முக்தரும் த்ருப்தராகார். ஸ்வரத்தால், பூர்ணமான பாட்டு ரூபமான இனிய கவிகளைத் தனக்கு ப்ரகாரபூதனான யானாய்க்கொண்டு ஸ்தவ்யனான தன்னை ஸ்தோதாவாய்க்கொண்டு தானே பாடித் திருமாலிருஞ்சோலையானாயிருக்கிற என்ஸ்வாமியானவன் பாட்டில் ரஸாதிஶயத்தாலே தென்னாவென்று ஆனத்தி வையாநிற்கு மென்று பொருள். என்னும்படி-என்று சொல்லும்படி. தம்முடைய நன்மையாவது-ப்ரபந்த நிர்மாணத்தால் வந்த அதிஶயம். அது எல்லார்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணுகையாவது - அந்த அதிசயம் நாகரஜாநபதலௌகிகஜநவிஷயத்திலும், ஸ்தாவரவிஷயத்திலும் ஜ்ஞாநரூபப்ரேமம்; நித்யமுக்தேஶ்வர விஷயத்தில் நிரதிசயாநந்தரூபம்; பக்தவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநநிரதிஶயாநந்தரூபம்; த்ரவிடஜ்ஞாநநிஷ்ட விஷயத்தில் ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிஶயாநந்தரூபம். இப்படி ஸ்வப்ரபந்தநிர்மாண ஜநிதமான ஜ்ஞாநப்ரேமநிரதிசயாநந்தரூப ஸ்வஸம்பந்த்யதிசயம் யதாயோக்யம் ஸகலதேஶவர்த்தி ஸகலசேதநர்க்குமுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டிருப்ப ரென்றபடி. ‘சேதனர்பண்ணின ஸுக்ருதபலம்’ என்கிறவிடத்திலே சேதநசப்தமும், ‘ததோகில’ இத்யாதி வாக்யகத ஜகச்சப்தமும், பத்தசேதநமாத்ர பரமானபோது ‘கேட்டாரார் வானவர்கள்’’, ‘‘தென்னாவென்னு மென்னம்மான்’’ என்கிற இரண்டும் அதிசயபரம். இப்படி ‘‘ஶ்ரிய:பதியாய்’’ என்று தொடங்கி ‘‘இவ்வாழ்வார்’’ என்னுமளவாலே, ப்ரபந்தத்துக்கு தத்வஜ்ஞாந மூலகத்வமும் க்யாத்யாதி மூலகத்வாபாவமும் சொல்லி, ப்ரபந்தத்தினுடைய உபாதேயதையை ஸமர்த்தித்து, ‘‘இப்படியிருக்கிற’’ என்று தொடங்கி ‘‘பண்ணிக்கொண்டாயிற்றிருப்பது’’ என்னுமளவாக ஸர்வோபஜீவ்யதையை ஸமர்த்தித்துநின்றார். ‘‘இனிமேல் ப்ரபந்தமூலதயா ப்ரதமவாக்ய விவக்ஷித ஜ்ஞாநபக்தி வைபவத்தை உபபாதிக்கிறார்—‘‘ஹஸிதம்’’ இத்யாதி’’ என்று பரிஷ்காரம். யத்வா, ஜ்ஞாநவைபவத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— ‘ஹஸிதம்’ இத்யாதி; பாலகாண்டே த்ருதீயஸர்க்கே. ஹஸிதம் - ஹஸநம்: பாஷிதம் - பாஷணம்: நபும்ஸகே பாவேக்த:. தர்மவீர்யேண - சதுர்முக ஸங்கல்பாநுக்ருஹீததபோபலேந. அநந்யப்ரயோஜநத்வரூப வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘ஜ்ஞாநீது’ இத்யாதி: அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தால் பலிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறாராதல். ‘ஜ்ஞாநீது’ இத்யாதி: ‘‘𑌆𑌰𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌰𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌚 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 । 𑌉𑌦𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍’’ இதிகீதாஸப்தமே. ஜ்ஞாநீ-பகவத்ப்ராப்திகாம:. ஶ்லோகத்தையெல்லாங் கடாக்ஷித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-‘ஐஶ்வர்யம்’ இத்யாதி. ஆர்த்த: - ப்ரஷ்டைஶ்வர்யகாம:. அர்த்தார்த்தீ—அபூர்வைஶ்வர்யகாம:. ஆக, இரண்டும் ஏகாகாரமாகையாலே ஐஶ்வர்ய மென்கிறார். ஜிஜ்ஞாஸு: - ஆத்ம ப்ராப்திகாம: என்று அர்த்தமாகையாலே, ‘ஆத்மலாபம்’ என்கிறது. உதாரா: - ஸர்வ ஏவைதே மாமேவோபாஸதே இத்யுதாரா:, வதாந்யா:. யே மத்தோ யத்கிஞ்சிதபி க்ருஹ்ணந்தி, தே ஹி மம ஸர்வஸ்வதாயிந:. ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம் | ஆஸ்திதஸ்

* திருவாய்மொழி - ௬, ௫, ௯. † ஷை - ௧, ௫, ௧௧. ‡ ஷை - ௧௦, ௬, ௧௧. $ ஷை - ௧௦, ௭, ௫.
¶ குண்டலித க்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை யென்பர்.

த்மைவமேமதம்) - ஐச்வர்யம் ஆத்மலாபம் ஏதேனுமோரு புருஷார்த்தமாகவுமாம்; நம்பக்கலிலே கொள்ளும்வர்கள் உதாரர்; ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரக னென்று ஸர்வேச்வரன் அருளிச் செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருப்பர்.

"[illegible]" (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிவர்த்தந:) என்று பால்யந் தொடங்கிப் பெருமாள் திருத்தொட்டிலோடணையத் திருத்தொட்டிலிடாதபோது பள்ளிகொள்ளாத இளையபெருமாளைப் போலே, இவரும் பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்பே பகவத்குணைகதாரகராயிருப்பர். * "அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து" என்றும், † "மலையோ முழுமுற்றும் போந்தில – பெருமான்மலையோ திருவேங்கட மென்று கற்கின்ற வாசகம்" என்றும் சொல்லுகிற படியே. "[illegible] | [illegible]" (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ | முஹூர்த்தமபிஜீவாவோஜலாந்மத் ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) – 'உம்மை யொழிந்தவன்று பிராட்டியும் இல்லை, அடியேனும் இல்லை; ஜீவித்தோமோ முஹூர்த்தம். என்போலே? என்றால்,— ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் நீர்நசை யறுமளவும் ஜீவிக்குமாபோலே, நீர்,நிறுத்திப்போகிறோ மென்கிற வார்த்தை உம்முடைய திரு வுள்ளத்திலே உண்டென்று அறியுமளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது' என்றாரிறே. அத்தலை யில் நினைவாலேயிறே இத்தலை ஜீவிப்பது; ‡ "எத்தேவர்வாலாட்டு மெவ்வாறுசெய்கையு மப்போ

ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாங்கதிம் - ததாயத்தாத்மதாரணோஹமிதி மந்யே, யஸ்மாந் மயாவிநா ஆத்மதாரணஸம்பாவநயா மாமேவாநுத்தமம் ப்ராப்யம்ஆஸ்தித:, அத: தேந விநா மமாபிஆத்மதாரணம் நஸம்பவதீத்யதோ மம ஆத்மா ஸ இத்யர்த்த:.

இனிமேல் பக்திக்கும் தததேகதாரகத்வத்துக்கும் வைராக்யத்துக்கும் தததேகஸர்வவிதபந்துத்வத் துக்கும கைங்கர்யமநோரதத்துக்கும் இவர்க்கு இளையபெருமாளோடு உள்ள ஸாம்யத்தை அடைவே அருளிச் செய்கிறார்— 'பால்யாத்ப்ரப்ருதி' என்று தடங்கி, 'எல்லாவடிமைகளுஞ் செய்தல்லது தரியாத தன்மையரா யிருப்பர்' என்னுமளவாக. "[illegible]" இத்யுக்தரார்த் தம். இதம் பாலகாண்டே அஷ்டாதசே. லக்ஷ்மிவர்த்தந: - கைங்கர்யவர்த்தந:. "ஸுஸ்நிக்த:" இதி பத ஸ்தோபஸர்க்கார்த்தமாஹ-'பெருமாள்' இத்யாதி. "[illegible]" என்று ஏததுபபாதக க்ரந்தத்திலே சொல்லுகிறதிறே. 'அறியா' இத்யாதி—சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம் ஹாவனையில்லாத காலத்திலே தத்பலமான சேஷவ்ருத்தியிலே ஆதரத்தைப் பிறப்பித்து. 'மலையோ' இத்யாதி - யௌவநஸூசகமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத் தோற்றின வில்லை; ஸ்வாமியானவனு டைய மலையோ திருவேங்கட மென்று அப்யஸிக்கிற பாசுரம் இவள்தலையிலே கிடப்பதொன்றே. தததேகதாரகத்வமாஹ — 'நசஸீதா' இத்யாதி: அயோத்யாகாண்டே த்ரிபஞ்சாசே. ஸீதாசநேதி - த்ருஷ்டாந்தத்வேநோக்தம். த்விதீயச்சகாரோSவதாரணே. அபிசப்தோ யாதீயர்த்தக:. ஹேராகவ, த்வயா ஹீநா ஸீதாச ந, அஹமபிநைவ, யதிஜீவாவ:, முஹூர்த்த மித்யந்வய:. "பிராட்டியுமில்லை அடியேனு மில்லை" என்று வாக்யபேதேந யோஜனைக்கும் "ஜீவித்தோமோ" என்று அபியினுடைய யத்யர்த்தத்துக்கும் "[illegible]" என்கிற நிபாதத்வயாவ்ருத்தி நிமித்தம். நீர்நசை - ஆர்த்ரதை. இவர் ஸ்நேஹத்தாலே தததேகதாரகராயிருக்கிற மாத்ரமன்று, தத்த்வஸ்திதியும் அப்படியே என்கிறார்-'அத்தலையில்' இத்யாதி. "அத்தலையில்நினைவாலேயிறே" என்கிறவிடத்தில் "[illegible]" இத்யாதி ப்ரமாணப்ரஸித்திவிவக்ஷிதம். உக்தார்த்தத் துக்கு ப்ரமாணம்— 'எத்தேவர்' இத்யாதி. எவ்வகைப்பட்ட தேவதைகளுடைய சர்வமும் அவர்களைக்

* திருவாய்மொழி - உ, ரு, ரு. † திருவிருத்தம் - சுO. ‡ நான்முகன் திருவந்தாதி - ருஅ.

தொழியும்'' என்கிறபடியே அவன் நினைவில்லாதவன்று இவையும் இல்லையிறே. அப்படியே இவரும் *''நின்னலாலிலேன்காண்'' என்றிருப்பா ரொருவர். ''நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே | ஐஶ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா'' (நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம்வ்ருணே | ஐஶ்வர்யம்வாபிலோகாநாம் காமயேநத்வயாவிநா) † ''வானவர்நாடு'' என்கிற பரமபதம் ஆத்மலாபம் லோகாநாமைஶ்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டே னென்ற இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் ‡ ''திருவோடமருவியவியற்கை மாயாப்பெருவிறலுலக மூன்றினொடு நல்வீடுபெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ'' என்றும், $ ''எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம்'' என்றும், ¶ ''பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ'' என்றும் இதரபுருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமா யிருப்பர். ''அஹம் தாவந் மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே | ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துஶ்ச பிதா ச மம ராகவ:'' (அஹம்தாவந் மஹாராஜேபித்ருத்வம்நோபலக்ஷயே | ப்ராதாபர்த்தாசபந்துஶ்சபிதாசமமராகவ:) என்று பெருமாளையே எல்லாவுறவுமாகப்பற்றின இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் § ''சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே'' என்று பகவதைகாந்த்யஸீமை

குறித்துப் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநமும் ''ஊர்த்வ ஹரி வக்ஷஸ'' என்கிற ஆஹ்வாநமும் இவையெல்லாம் அப்போதே யொழியும், ஸர்வேஶ்வரன் உபேக்ஷிக்குமாகில் என்றபடி. பாட்டடி- ''அகைப்பில் மனிசர்'' இத்யாதி. அகைப்பு - ஜ்ஞாநம். உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில். கர்வாதி ராஹித்யஞ் சொன்னது ஸத்தாதி ராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னும் அபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்— இவையு மில்லையிறே' என்று. 'அப்படியே'—அந்த ப்ரமாணத்தின்படியே. யத்வா, இளைய பெருமாளைப்போலே. நின்னலாலிலேன்காண்—நிரதிஶய போக்யனான உன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையில்லைகாண். வைராக்யாதிஶயமாஹ—'நதேவ' இதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகத்ரிம்ஶே. ''தேவாநாம் வஸிஷ்டோயஸ்யா'' என்றத்தைப்பற்ற, தேவலோகமென்று - பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. அமரத்வம்- கைவல்யம். ஶ்லோகார்த்தம் - 'வானவர்நாடு' இத்யாதி. 'உமக்குப் புறம்பாய்' இதி—த்வயாவிநா - த்வச் சேஷத்வ ஸஹக்ருதபாரதந்த்ர்யம் விநா. 'திருவொடு' இத்யாதி - ஐஶ்வர்யத்தோடேகூடின ஸம்யக்ஸ்வ பாவம். மாயா - நித்யமாய். பெருவிறல் - ஐஶ்வர்யாத்யபேக்ஷயா மஹத்தாய், ஆத்மாவுக்கு நித்யவிநாஶ ரூபமான கைவல்யம். உலகம் மூன்றினொடு - த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தோடே. ஆக, ஐஹலௌகிக பார லௌகிகைஶ்வர்ய கைவல்யங்களோடே. நல்வீடுபெறினும் - இவற்றிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரம பதம் லபித்தாலும். தெள்ளியோர் குறிப்பு - தெளிந்தவர்களாய் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞரா யிருக்குமவர்களுடைய விசாரபரிகரமான மநஸ்ஸு. கொள்வது எண்ணுமோ - ஸ்வீகரிக்க நினைக்குமோ? எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம் - எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷ ப்ரகாரமும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். பல- பஹுமுகமான சிற்றின்பம்; ஐஶ்வர்ய கைவல்யாதிகள். காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து. நீ - அவற்றைக்கழிக்க வல்ல சக்தியுடைய நீ. பாவியேனை - பாபத்தைபண்ணின என்னை. படுப்பாயோ - முடிக்கநினைக்கிறாயோ? என்றபடி. வெருவும் - பயப்படும். ததேக பந்துத்வமாஹ—'அஹந்தாவத்' இத்யாதி. இதம் அயோத்யாகாண்டே அஷ்டபஞ்சாஶே ஶ்ருங்கிபேரபுராதாகத ஸுமந்த்ரேண தஶரதம்ப்ரத்யுக்தம். ''ஸஹம்ஸஞ்ஜிஹீர்ஷ்யாமி'' இத்யபி - தத்காண்டஏவ ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மண:. எல்லாவுறவுமாக - ஸர்வ வித பந்துவுமாக. 'சேலேய் கண்ணியரும்' இத்யாதி—மத்ஸ்யம்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளும், அதிசயிதமான ஐஶ்வர்யமும், குணாதிகாரன புத்ரர்களும், ப்ரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட மாதா பிதாக்களும். இனி - அவனை ஆஶ்ரயித்தபின்பு அவரேயாவா ரென்றபடி. 'பகவதைகாந்த்ய ஸீமையாயிருப்பர்'—பகவாநேகஏவ ப்ராப்ய இதி அஜகதவர் - நிஶ்சயோ யஸ்ய ஸ: - பகவதேகாந்த:. தஸ்யபாவ: - †† பகவ

---

* திருவாய்மொழி - ௨, ௩, ௭. † ஷை - ௩, ௧, ௧. ‡ திருவாசிரியம் - ௨. $ திருவாய்மொழி - ௨. ௧, ௧. ¶ ஷை - ௬, ௧, ௧. § ஷை - ௫, ௧, ௮. †† இங்குச்சொல்லிய விக்ரஹத்துக்கு, பாகவதைகாந்த்யம் என்று ஆகும்; ஆகவே, இது பலிதார்த் தகதநம்.

யாயிருப்பர். "[illegible]" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்சதே | பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே) என்று இளையபெருமாள் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, இவரும் * "ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்" என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது தரியாத தன்மையராயிருப்பர்.

"[illegible]" (விஸ்தரேணாத்மநோயோகம் விபூதிஞ்சஜநார்த்தந) என்றும், "[illegible]" (நத்ருப்திரஸ்தி ஶ்ருண்வதோமேऽம்ருதம்) என்றும் சொல்லுகிற அர்ஜுநதசரதாதிகளைப்போலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் † "அப்போழுதைக்கப்போழுதென்னாராவமுதம்" என்னும்படி மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற ஆராதகாதலை யுடையரா யிருப்பர்.

"[illegible]" (தர்மாத்மாஸத்யஶௌசாதிகுணாநாமாகரஸ்ததா | உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூநாம்யஸ்ஸதாபவத்) என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சோல்லுகிறப்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாநபூமியா யிருப்பர்.

"[illegible]" (அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்ய முபாகத:) என்று குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்க இளையபெரு

தைகார்த்யம்; தஸ்யஸீமேதி யாவத். கைங்கர்யைக மநோரதத்வரூப வைலக்ஷண்யமாஹ—'அஹம்ஸர்வம்' இத்யாதி. "[illegible]" என்று ஸர்வாவஸ்தா ஸம்பவத் கைங்கர்யஞ் சொல்லுகிறது. ஸர்வஶப்தத்தால் ஸர்வதேசஸர்வகால ஸம்பவத் கைங்கர்யம் சொல்லுகிறது. 'ஒழிவில்' இத்யாதி - அஸாதாரண ஶேஷபூதரான நாங்கள் ஒழிவில்லாத காலமெல்லாவற்றிலும் ஸர்வதேசத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாமல்நின்று, ஒன்றும் நழுவவிடாதபடி ஸர்வசேஷ வ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். 'வேண்டும்' என்கிறப்ரார்த்தனை ஸ்ரீஆஶாதிரேககார்ய மாகையாலே, கைங்கர்யாலாபத்தில் ஸத்தாதாரணஸாமர்த்யம் பலிதம்.

க்ஷணே க்ஷணே அபூர்வவதநுபவிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் 'விஸ்தரேண' இத்யாதிநா. இதம் கீதாஶாஸ்த்ரமே; "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். 'நத்ருப்தி' இத்யயோத்யாகாண்டே த்ருதீயே. "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். ஆத்மநோயோகம் தவ ஸ்ருஷ்ட்யாதிகல்யாணகுணயோகம். விபூதிநியமநஞ்ச, பூய: - விஸ்தரேண, கதய; த்வயோச்யமாநம் த்வந்மாஹாத்ம்யாம்ருதம் ஶ்ருண்வதோ மே த்ருப்திர்நாஸ்தீத்யர்த்த:. 'அர்ஜுநதசரதாதிகளைப்போலே' என்கிறதுக்கு - கீழிரண்டுஶ்லோகத்திலும் உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. விஸ்த்ருதமாக குணயோகாதிகளைக் கேட்டும் த்ருப்தியில்லையென்ற அர்ஜுநனைப்போலவும், "நத்ருப்தி" என்று வெய்யிலிலே அடிபட்டவனுக்கு வர்ஷுகவலாஹகங்களைக் கண்டால் த்ருப்திபிறவாதாப்போலே பெருமாளை ஸேவித்தால் அத்ருப்தனாயிருக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும் இவருமென்றபடி. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்'—அப்போதைக்கப்போது எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதம். மேன்மேலென - உத்தரோத்தரம். ஆராத - அபூர்ணமான. காதல் - ஆசை.

ஸர்வோபமாந பூமித்வத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—'தர்மாத்மா' இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரஹ்லாதசரிதே அயம்ஶ்லோக:. கீழே 'இவருக்கு ஒப்புச்சொல்வலாவார்' இத்யாதி வாக்யத்திலே உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லிவைத்து, இங்கே சிலரை உபமாநமாகச் சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தமாக 'ஓரோர்வகைகளாலே' என்றது. ஏகைக குணத்தாலே யென்றபடி.

குணக்ருததாஸ்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—'அஹமஸ்ய' இத்யாதி: கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி லக்ஷ்மணோக்தஶ்லோகோऽயம். "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். "[illegible]" இத்யாதிவாக்யத்தில் ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்யம்; இங்கு குணக்ருத

---

* திருவாய்மொழி - ௩, ௩, ௧. † ஷை - ௨, ௫, ௪.

மானைப்போலே இவரும் பகவத்குணங்களிலே தோற்று "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - துயரறுசுடரடி தொழுதெழென் மனனே" என்றார்.

இப்படி பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அது உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள்.

இங்ஙனேயாகில், இப்ப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும் ஸங்க்யையும் பாட்டுக்கு நாலடியாகையும் அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும் "எழுத்தசைசீர்பந்தமடிதொடைபாவினம்" என்றாற்போலே சொல்லுகிற ப்ரபந்தலக்ஷணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்,—சோக வேகத்தாலே பிறந்த "மாநிஷாத" (மாநிஷாத) இத்யாதி ஶ்லோகமானது "மச்சந்தாதேவ" (மச்சந்தாதேவ) என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே அத்திக்காயில் அறுமான்போலே பகவத்விபூதியில் ஏகதேசஸ்தனான ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமானாற்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாதது இல்லை.

"இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமேன்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்று அறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ஆர்? இப்ப்ரபந்தங்

தாஸ்யமென்று கணடுகொள்வது. அடிமைபுக்க - தாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட. உயர்வற இத்யாதி- இதரோசச்ராய மறுமபடி உச்ச்ரிதமான ஆநந்தத்தையுடையவனுடைய துக்கநிவர்த்தகமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியென்று தாத்பர்யம்.

லக்ஷணலக்ஷணயத்தை நிகமயமாக ...கொண்டு ப்ரபந்த லக்ஷணயத்தை ப்ரஸங்கிக்கிறார்- இப்படிபகவத்ஸ்வரூப இத்யாதி. இப்படி - ஏவம்பூர்வோக்தப்ரகாரேண. விசத விசததர விசததமம்- *பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள். ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைகஸுகதுக்கத்வம் - பரபக்தி: ஸ்பஷ்டஸாக்ஷாத்காரம் - பரஜ்ஞானம். விஶ்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநிபிறக்கை- பரமபக்தி:. ஆக,* விசதத்வாதிகள் *பரபக்த்யாதி கார்யமாகையாலே பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளாலே விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்தென்றபடி.*

என்கையாலே ஆக்ஷேப ஸமாதானங்களைப் பண்ணுகிறார்— இங்ஙனேயாகில் இத்யாதி; பகவதநுபவபரீவாஹரூபமாகில். எழுத்து - *அக்ஷரங்கள்.* அசை - *நேரசை நிரையசைகள்.* சீர்-கணங்கள். பந்தம் - *பந்தங்கள்.* அடி - *பாதங்கள்.* தொடை - *ஸந்தர்ப்பவிசேஷம்.* பா-சந்தஸ். இனம்- சந்தஸ்ஸஜாதீயம்; அவை-தாழிசை துறை விருத்தமென்பன. *பாலகாண்டே த்விதீயே* "மாநிஷாத ..." மச்சந்தாதேவ - மத்ப்ரஸாதாதேவ. "... என்றத்தைப்பற்ற.* அத்திக்காயி லறுமான் என்றது. அறுமான் - கொசுகு.

இனிமேல் சில வைலக்ஷண்ய விசேஷங்களை ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்னோத்தர முகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - இவை என்ன கோடியிலே இத்யாதி. "..." என்கிற ந்யாயத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தப்ரதிபாதகப்ரபந்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு என்ன கோடியிலே யென்றபடி. இவைபிறந்தபடி யெங்ஙனே— ஸ்வயம்பூமாயோ? பரவசமாயோ? பிறந்தபடி எங்ஙனே? என்றபடி. இவற்றுக்கு மூலமேன் — ஸ்வதபோபலமோ? பகவத்ப்ரஸாதமோ? என்றபடி. ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் இத்யாதி - பகவத்ப்ரஸாதமாகிற ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் இதற்கு இது மூலமென்னுமிடம் எத்தாலே யறியலாம்? என்றபடி. இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யர் ...

கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகள் ஆர்? இவற்றுக்கு போக்தாக்கள் ஆர்? இவை எதுக்காகப்பண்ணப் பட்டன?" என்று சில அவ்யுத்பந்நர் கேட்க,—"இவை புருஷார்த்தப்ரகாஶகமான ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதாநப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன்; பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான திவ்யசக்ஷுர்மூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே அறியலாம்; வேதார்த்தவித்துக்களான ஸர்வஶிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும் ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தார்க்கு ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும் இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்று அறியலாம்; எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யபூதனான ஶ்ரிய:பதி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன்; ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான்திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி; முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள்; பகவத்கைங்கர்யமாகிற நிரதிஶயபுருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்கள் இவை" என்று சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

நிஷித்தபாஷையாகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்தவர்ணத்திலே பிறந்தா

போலே கேவலேஶ்வரனோ? ஶ்ரிய:பதியோ? என்றபடி. அதிகாரிகள்—அர்த்தஜிஜ்ஞாஸுக்கள். போக்தாக்கள் - ரஸ்தார்த்தரஸிகர். 'கற்கைக்கு அதிகாரிகளார்' என்று வைத்துத் திரியவும் 'போக்தாக்களார்' என்கிறதென்? கற்கைதவிர பஜிக்கையுமுண்டோ? என்ன, இப்ப்ரபந்தத்துக்கு "திருவடியே யடைவிக்கும்" என்கையாலே மோக்ஷஸாதநத்வமும், "கேட்டாரார்" என்றும் "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்றுஞ்சொல்லுகையாலே போக்யத்வமும் உண்டாகையாலே, ஸாதநபுத்த்யா கற்கைக்கு அதிகாரிகளார் என்றது கீழ்: இதிலே போக்யதாபுத்த்யா இழிந்து போக்தாக்களாயிருக்குமவர்கள் ஆர்? என்கிறதாகையாலே விரோதமில்லை. எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன என்றது - "யாஸ்நாஸ்காஶ்சோகஷாவ்ருஷெஶாஷாஸ்உஷாஷீ தீ" என்று புருஷார்த்தங்கள் பஹுவிதங்களாகையாலே எந்தப் புருஷார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கைக்காகப் பண்ணப்பட்டன? என்றபடி. கீழ்ப்பண்ணின ப்ரஶ்நங்களுக்கு உத்தரம்-இவை புருஷார்த்தப்ரகாஶகமான இத்யாதி. 'இவற்றுக்கு மூலமென்' இத்யாதியில் சொன்ன ஶங்காத்வயத்துக்கும் தத்ரேணை பரிஹாரம் — பகவத்ப்ரஸாத இத்யாதி. ஸ்வரவசநவ்யக்திகளாலே என்றது - "ஸாஶதாவ்ருஷிஷ:" என்கிறபடியே ஸ்வரத்தாலும் வசநவ்யக்திகளாலு மென்றபடி. வசநவ்யக்திகளாவன - தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகள். அவையாவன - "அருளினன்", "திருமாலாலருளப்பட்ட", "யானுய்த் தன்னைத்தான் பாடி", "தான்தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன்" இத்யாதிகள். ஸ்வர இதி - ரேபம் ப்ரதம புஸ்தகலேகக தோஷத்தால் வந்ததென்று கந்தாடைநாயன் நிர்வஹித்தான். வேதார்த்தவித்துக்களான ஶிஷ்டராவார் - வேதத்துக்கு ஸ்வத: ப்ராமாண்ய வாதிகளான ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுநி நாதமுநி ப்ரப்ருதிகள். ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை—அர்த்தபஞ்சகாதிகளை. "திருமாலவன்கவி" என்றதைப்பற்ற - ஶ்ரிய:பதி ப்ரதிபாத்யனென்றது. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கையாலே முமுக்ஷுக்களும், "கேட்டாரார்" என்கையாலே முக்தரும் நித்யரும், "தென்னாவென்னு மென்னம்மான்" என்கையாலே எம்பெருமான்தானும் என்றபடி. புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்கும் என்றது - "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றதைப் பற்ற, அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்க ளிவை யென்றதுக்கு - இந்தப் புருஷார்த்தம் ஏவம்ப்ரகாரமாயிருக்குமென்று ஶாஸ்த்ராந்தரங்களிலே அதிஸ்புடமாகாதென்று கருத்து. சிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தர் என்றது - சிரமுபாஸிதா:ஸத்வ்ருத்தா யைஸ்தே ததோக்தா: என்று - சிரகாலம் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸத்வ்ருத்தர்களையுடையவர்களென்றபடி. அவர்களாகிறார்-மோர்முன்னாக முப்பதினாயிரம் ஆசார்யஶுஶ்ரூஷைபண்ணின ஜியன்போல்வார்.

விஜிகீஷுபாஶநகன்த அநுவதிக்கிறார் — நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே. யத்வா, பாஷாரூபத்வாதிகளாலே சில மந்தமதிகளுக்கு விஶ்வாஸமாந்த்யம் பிறக்கு மென்றெண்ணி அவர்களுக்கு ருசி

ரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேஶாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேஶிகங்களாகையாலும், அவைதிகர் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தைப் பலவிடங்களிலும் பேசுகையாலும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டாவென்று வைதிககோஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சில அறிவுகேடர் வந்து ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண; மாத்ஸ்யபுராணத்திலே, பாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைஶிகாதிகளைத் தன் நாட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம | பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்" என்ற யமவசநத்தின் படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙனன்றியே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்யஶாஸ்த்ராதிகள் அப்யஸிக்கவேண்டுகையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளும் இழவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், எதிர்சூழல்புக்கு அநேகஜந்மங்கள் எம்பெருமான்தானே தொடர்ந்து

விஶ்வாஸங்கள் பிறக்கைக்காக இப்ப்ரபந்தங்கள் ஸ்வத்ருடப்ரமாணங்களென்று இதினுடைய ப்ராமாண்யாதிஶயத்தை ஆக்ஷேப ஸமாதாந ரூபேண த்ருடீகரிக்கிறார் - நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே என்னவுமாம். 'இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே' என்கிற ப்ரஶ்நோத்தர க்ரந்தத்தோடே இந்த வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. "பாஷாகாநம் ந காதவ்யம்" இத்யாதிநா நிஷித்தமாகையாலே நிஷித்தபாஷையென்கை. வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது வேதவிருத்தார்த்தமாகையாலேயன்றோ என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத வென்றது - "வேதாந்தஶ்ரவணே ஶூத்ரஸ்ய நாதிகார:" என்கிற வேதாந்தஶ்ரவணஜநித ஜ்ஞாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாத என்றபடி. கலிகாலமாகையாலும் வர்ணத்தாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லையென்று ஶங்காஹ்ருதயம். தேஶாந்தரங்களில் இதி - ப்ரமாணமானால் ஸ்ரீராமாயணாதிகளைப்போலே ஸர்வத்ர உண்டாகவேணுமென்று கருத்து. அவைதிகர் - ஶாக்யாதிகள். அவர்களும் விஜயார்த்தமாக "ஆழியெழச்சங்கும்" முதலானவற்றை அப்யஸிப்பர்களிறே என்றபடி. ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமானஇதி - "ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம்", "காமிநாம் வர்ஜயேத் நித்யம்" இத்யாதி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான என்றபடி. காமபுருஷார்த்தத்தை - "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமாகத் தூதுவிடுகை மடலெடுக்கை முதலான காமபுருஷார்த்தத்தை யென்றபடி. ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இத்யாதி - காமம்போலே தது பயுக்தமான ஐஶ்வர்யம் நிஷித்தமே யாகிலும் தேஹயாத்ராத்யுபயுக்தமான ஐஶ்வர்யம் "ஷண்ணாம் த்ரயாணாம்" என்றும், "ஆத்மஜ்ஞாநாய நைமித்ய" என்றும் விஹிதமென்றபடி. "ஸர்வகாமாய யஜேத", "விதயா யஜேத ஸ்வர்ககாம:", "ஜராமரணமோக்ஷாய", "யேந க்ஷேத்ரநியோஜ்ய", "யோகிநாம் ஸுகம் ஸ்தாநம்" இத்யாதிகளுங் கண்டு கொள்வது. பழக்கம் - பரிசயம். அறிவுகேடர் - அஜ்ஞாநிகள். ப்ரதமஹேதோரவித்திமாஹ — மாத்ஸ்ய இத்யாதி. 'மாத்ஸ்யபுராணத்திலே' என்கிறதுக்கு 'யமவசநத்தின்படியே' இத்யந்வய:. ஹேநரோத்தம, ஹரிகீர்த்திம்விநைவ ப்ராஹ்மணேந ஸம்ஸ்க்ருதவ்யதிரிக்த பாஷாகாநம் நகர்த்தவ்ய மித்யர்த்த:. அல்லாதபோது அதிவ்யாப்தி ப்ரஸங்கங் காட்டுகிறார் — அங்ஙனன்றியே இத்யாதி. பாஹ்ய ஶாஸ்த்ராதி இத்யாதி - ஆதிஶப்தத்தாலே குத்ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - ஆழ்வார் தம்முடைய இத்யாதி. இழவாதபடி - நஶியாதபடி. "ஶ்ராவயேச் சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணமக்ரத:" என்கிறபடியே சதுர்த்தாவநாய க்ருபயா ப்ரவ்ருத்தேதிஹாஸபுராணங்கள் போலே இவையும் ப்ரமாணதமங்கள். இத்தால் வேதாநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கிறது ப்ரபந்தத்துக்குக் குறையன்று, ஸ்த்ரீஜந்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக க்ருபாதிஶயத்தாலே அப்படிப் பண்ணுகையாலே யென்றபடி. மூன்றாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - எதிர் சூழல் புக்கு இத்யாதி. எதிர் சூழல் புக்கு - திருவவதரித்து. 'தானே,

விஷயீகரிக்கைக்கடியான ஸாக்யத்தையுடையராய் நிரந்தர ஸகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய் தத்த்வஹிதங்களில் நிபுணராய் அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய் விதுர ஶபர்யாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார்பக்கலிலே இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஶிஷ்டப்ரசுரமான தேஶங்களெங்கும் உண்டாய் பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு 'இவற்றை அப்யஸிக்கைக்கு ஈடான இப்பாஷை நடையாடுந் தேஶத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே!' என்ற இருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத அவைதிகருங்கூடப் பரிக்ரஹிக்கை ஶ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற ஸக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை தூஷித்தது அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும், எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஸக்தி

என்கிற அவதாரணத்தாலே ஸுக்ருதஹேதுத்வம் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது. **பாக்யத்தையுடையராய்** - "விதிசூழ்ந்ததால்" என்று சொல்லப்பட்ட பகவத்க்ருபையை யுடையராய். "எங்குமபக்கம்நோக்கறியான்" என்றத்தைப்பற்ற, நிரந்தர பகவத்கடாக்ஷ பாத்ரபூதருமாய் என்றது. அத ஏவ, தத்த்வஹிதங்களில் நிபுணரா யென்று அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. இத்தால, புகவாணப்ரயுகதஜ்ஞாநமாந்த்ய ஶங்கை பரிஹ்ருதையாயிற்று. இவ்விடத்திலே "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். த்ரைவர்ணிகர்க்கன்றோ உபதேஷ்ட்ருத்வம் என்ன, **விதுர** இத்யாதி. ஆதிஶப்தேந ஸூததர்மவ்யாதாதயோ விவக்ஷிதா:. விதுராதிகளில் விலக்ஷணரென்றது - சதுர்த்தவர்ணஜர்க்கும் ஜ்ஞாநயோக்யதையும் ததுபதேஶயோக்யதையும் உண்டு என்கைக்காக. "[illegible]" இத்யாதிகம் த்ரஷ்டவ்யம். உப்லவ: - உபத்ரவ:, குலாதிதோஷ மென்றபடி. 'தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே' இத்யாத்யாக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - இப்பாஷை நடையாடி இத்யாதி. பாஷாந்தரங்களிலே - பாஷாந்தரவத்தேஶேஷு; ஏதத்பாஷாரஹித தேசங்களிலே யென்றபடி. விலக்ஷணர் - லோகஸாரங்கமுநி ப்ரப்ருதிகள். நன்மை - சேதநருச்யநுகுண பலப்ரதத்வம், அர்த்யாபதேச ரூபதயா போக்யத்வம், ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நத்வம் முதலானவை. அவைதிகருங்கூட இதி - வைதிக பரிக்ரஹமின்றிக்கே அவைதிகர் பரிக்ரஹித்தாலாயிற்று தோஷமாவது. வைதிகபரிக்ரஹ முண்டாயிருக்கச்செய்தே அவைதிகபரிக்ரஹ முண்டானால் ஸ்ரீராமாயணாதிகளைப்போலே ப்ரத்யுத ஶ்லாக்யதா ஹேது வென்றபடி. 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தை' என்றதுக்கு உத்தரம் - வேதநமென்றும் இத்யாதி. "[illegible]" இத்யாதிகளில் வேதநம். "[illegible]" இத்யாதா வுபாஸநம். பக்தியை காமத்வேந சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - உத்தமஸ்த்ரீக்கு உத்தமநாயக விஷயாநுராகம்போலே தமக்கு பகவத்ப்ராவண்யாதிஶய ஸூசநார்த்தமாகவும், குடஜிஹ்வி காக்யாயேந விஷயப்ரவணருக்கு மோக்ஷஶாஸ்த்ரத்திலே ருசிபிறக்கைக்காகவும். 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே' இத்யாதிக்கு உத்தரம் - ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை இத்யாதி. வேதம் த்ரைகுண்ய விஷயமாகையாலே ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை விதித்ததென்றபடி. வஹ்நிகீஷ்டப்ரஶ்ந பரிஹாராநந்தரம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாகப் பின்னையும் சிலவைபவாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபாத்யனான இத்யாதி. 'எம்பெருமானுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலும்' என்றவிடத்திலே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இத்தால், இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏகதேஶத்திலும் அர்த்தவாதஶங்கையில்லை என்று இந்த ஹேதுவுக்கு பாவம். எம்பெருமானை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும் என்கிறதுக்கு - அவிளம்பேந ப்ரதீதி ஜநகத்வ மர்த்தம். பக்திக்கு உத்பாதகங்கள் என்றது - 'இப்பத்தால் பத்தராவர்' என்றத்தைப்பற்ற. "உருவாகிற்பன்

க்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும் ஶ்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிஶயப்ரீதிஜநகங்களாகையாலும், இவற்றிற்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரணவாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும் புருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் இப்ப்ரபந்தங்களை த்ருடதரப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டியில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அவனை அநுபவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக்கூப்பிடுகையுங் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்; - ஓரோகுணத்தை அநுபவித்தால் அநுபூதகுணங்களிலுண்டான ப்ரியத்வப்ரகர்ஷம் க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும், "[illegible]" என்றும், * "மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே; பின்னை அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாது; யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்ஶத்தையும் இழந்து † "எந்நாள யானுன்னை யினிவந்துகூடுவேன்" என்றும், ‡ "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" என்றும், $ "போரவைத்தாய்புறமே" என்றும், § "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்

னாமோ' என்றத்தைப்பற்ற. உத்பந்நையான இத்யாதி - இந்த ஹேதுத்வயமும் பரம்பரயா புருஷார்த்த பர்யவஸாயித்வபரம். 'ஶ்ரவணாதிகளில்' இதி - ஆதிசப்தேநோச்சாரணாதி ரப்யுச்யதே. இவ்விடத்திலே ஶ்ரவணாதி வேளையிலேதானே கரதலாமலகவத் ஸ்பஷ்டார்த்தபோதஜநகத்வாரா ப்ரீதிஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். இத்தால், ஜடிதிப்ரமாஜநகத்வரூப ப்ராமாண்யாதிசயம் சொல்லுகிறது. "கேட்டாரார்," "இன்பம்பயக்கும்" என்றத்தைப்பற்ற, 'நிரதிசயப்ரீதிஜநகங்கள்' என்றது. வேதத்தில் - வேதத்தை. யத்வா, இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலுமித்யந்வய:. அதாவது - "சுடர்மிகுசுருதியுள்" "முதுவேதமுதல்வன்" "வேதநூல்" இத்யாதியை நினைக்கிறது. 'ப்ரஹ்மகாரணவாதம்' என்றது - "தாமேயொருருவேதனிவித்தாய்", "வேர்முதலாய் வித்தாய்" இத்யாதியை நினைத்து. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமென்றது - "சிந்தித்துய்மினோ" "சிந்திப்பேயமையும்" இத்யாதியைப்பற்ற. √ பூர்வோக்த மஹாவாக்யத்திலே 'எதிர்சூழல்புக்கு' இத்யாத்யம்ஶத்தை அவலம்பித்து ஶங்கிக்கிறார் - 'பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே' இத்யாதி; விஶத விஶததர விஶததமமாக அநுபவித்துப் பரிபூர்ணரான இவர்க்கு என்றபடி. இத்தால், இவருக்கு ஸம்ஶ்லேஷமாவது - மாநஸாநுபவமேயிறே. இது கர்மமடியாக வந்ததன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே விச்சேதமகூடாதென்று ஶங்காதாத்பர்யம். 'ஓரோகுணத்தை' இதி - ஸமுதாயேந அநுபவித்தவளவன்றிக்கே தனித்தனியே அநுபவித்தாலென்றபடி. ஸ்ப்ருஹையை - ஸ்ப்ருஹையையும். உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'பரமாத்மநி', 'மாற்பால்' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதௌ. அபரமாத்மநி - பகவத்வ்யதிரிக்த க்ஷுத்ரவிஷயே. 'மாற்பால்' இத்யாதி: ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக ஸ்த்ரீகளுடைய தோளிணைகளில் நசையற்று இத்யர்த்த:. சுழிப்பவென்று - குணாந்தர ஸ்ப்ருஹாஜநகத்வமும் ஸூசிதம். ஸ்ப்ருஹாமாத்ரமொழிய அநுபவமில்லையோ? என்ன, 'பின்னை' இத்யாதி. 'ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலும்' இதி: அத்ர ஆதிஶப்தேந ஸம்ஸார ஸ்மரணம் விஷயஸ்மரணம் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே "[illegible]" என்கிறது அநுஸந்தேயம். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ஸ்மரணத்துக்கும், விஷயஸ்மரணத்துக்கும், ஸம்ஸார ஸ்மரணத்துக்கும் பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை ஸ்மரித்து அது கிடையாமையால் வந்த ஆர்த்திக்கும் அடைவே நாலுசங்கை 'எந்நாள்' இத்யாதி. 'நான் உன்னை இனிவந்து கிட்டுவது எந்நாள்? பலவிஷயங்களை நீ காட்டி முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ? உனக்குப் புறம்பான விஷயப்ரசுர ஸம்ஸாரத்திலே போரவிட்டுவைத்தாய். என்னை யழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் இன்னம் ஸமீபியாதோ' இத்

---

* மூன்றாந்திருவந்தாதி-கச. † திருவாய்மொழி-ங, உ, க. ‡ ஷை ச, கூ, கூ. $ ஷை ங, க, ங. § ஷை ங, ங, கூ.

னங்குறுகாதோ" என்றும் கூப்பிடாநிற்பர் அவனை அநுபவிக்கப்புக்கால் *"அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே" என்றும், †"பருகிக்களித்தேனே" என்றும், ‡"உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை" என்றும். $"தொண்டரேல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தும்" என்றும், ¶ "எமாகிழ்மே லேழேழுபிறப்பு மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைய வாழ்வுவாய்க்கின்றவா" என்றும் தாமும் தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாய்க் கூடக் களிப்பர். இப்படி பஹுகுணனான எம்பெருமான்பக்கலிலே நிரதிசயபக்திமான்களாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைகஸுகதுக்கராய், அவனை யல்லது அறியாதபடியாய் பகவதநுபவஸுகம் மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப் போலே எம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிக்கிறனவாகவும், விஶ்லேஷமென்று ஒருவகையுண்டென்றும் அறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்து, விஶ்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ஶ்லேஷ ரஸமுண்டென்றும் அறியாதே இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு "நீயுந்திருமாலானெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" இத்யாதியாலே அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவர்க்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயண உண்டாயிருக்கையாலே இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே இவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி யென்றுயிற்று நம்முதலிகள அருளிச்செய்வது. ஆனால், சேதநர்க்கு ஸ்த்ரியந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷகபோக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணைகதாரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; - திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜநபதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுடைய ராமகுணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று

யர்த்தம். விஶ்லேஷ ப்ரஸங்கா தூபஸ்திதம் ஸம்ஶ்லேஷமாஹ - 'அவனை யநுபவிக்க' இத்யாதி. அடியேனித்யாதிக்கு - சேஷபூதனான நான் முதல்முன்னமே - ப்ரப்ரதமமே யடைந்தேன். பருகி - ஸம்பபூர்த்து. களித்தேன் - நிரதிஶயாநந்தத்தைப் பெற்றேன். உண்டுகளித்தேற்கு - நித்யாநுபவம்பண்ணி ஆநந்தித்த எனக்கு. உம்பர் - மேலொருதேஶவிஶேஷத்திலே போய்ப் பண்ணும் அநுபவத்தில். என்குறை - குறைகிடந்த தேது? தொண்டீர் - பகவத்பாகவத விஷயத்தில் சபலரானவர்களே! எல்லீரும் வாரீர் - இப்போகத்தை இழவாதே எல்லாரும் வாருங்கோள். தொழுது தொழுது நின்று - ப்ரீதிபரவஶராய்க் கொண்டு நிரந்தர பகவதநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணிநின்று. ஆர்த்தும் - ஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம். எமர் இத்யாதி - கீழேழு, மேலேழு, அர்த்தாத் மத்யேயேழு: ஆக, இருபத்தொரு ஜந்மங்களிலும், எமர் - மதீயரானவர்கள், கேசவன் தமரானார்கள்: இது, மாசதிர் பெற்று - நிர்ஹேதுக பகவதங்கீகாரமாகிற இந்த மஹாதிஶயத்தைப் பெற்று. நம்முடையவாழ்வு - நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடி என்? என்று பொருள். உக்தஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களினுடைய ஸமாப்தியை அருளிச்செய்துகொண்டு நிகமிக்கிறார்-'இப்படி' இத்யாதி. 'பக்திமான்களாய்' என்ற அநந்தரம் "அநுபவ" என்று அத்யாஹார்யம். 'அவனை யல்லதறியாத படியாய்' என்ற அநந்தரம் 'இருக்கிற இவர்' என்று அத்யாஹார்யம். விஶ்லேஷதஶையில் 'நீயுந் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே" என்றிருக்கையாலே ஸம்ஶ்லேஷ தசையிலும் 'தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸுகிக்கிறனவாக' என்று அர்த்தாபத்திஸித்தமாதல்; யத்வா, "மாயக்கூத்தனில்" - "நன்றுடு" என்றதிக்கு 'எம்பெருமானை யநுபவிக்கிற நாடுகாண்; இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?' என்ற பிள்ளான்நிர்வாஹத்தைப் பற்ற முக்யமாகவுமாம். 'ஸுகிக்கிறனவாகவும்' என்ற அநந்தரம் 'நினைத்தும்' என்று அத்யாஹாரம். 'நீயுந் திருமாலால்' இதி: நீயும் ஶ்ரிய:பதியாலே நெஞ்சுபறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ? என்றபடி. சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி - இவர்க்கு இத்யாதி. 'தத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகது:கராய் அவனை யல்லது அறியாதபடி யிருக்கிற' என்று பகவத்குணைகதாரகத்வஞ் சொல்லிற்று, "[illegible]" என்கிறப்போலே லோகத்ருஷ்டாகார விருத்தமாக பகவத்குணைகதாரக ரென்னக்கூடுமோ? என்கிற அபிப்ராயத்தாலே ஶங்கிக்கிறார் - 'ஆனால்' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யபிப்ராயேண பரிஹரதி - 'திருவயோத்யையிலும்' இதி: ஸ்தாவரஜங்கமங்களிலே இந்த ஆகாரம் கண்டால் ஆழ்வார்க்கு கிமுத என்று கருத்து. 'ராமகுணைகதாரகங்கள்' என்கிறவிடத்திலே "[illegible]"

* திருவாய்மொழி - ௨, ௩, ௧. † ஷை ஷை ஷை ௧. ‡ ஷை ௧0, அ, எ. $ ஷை ௫, ௨, ௨. ¶ ஷை ௨, எ, ௪.

கோள்வது. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ஶ்லேஷமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம். விஶ்லேஷமாவது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷைபண்ணி அதுபெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம். ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்த்யாய் ஸர்வநியந்தாவாய் நிரவதிக க்ருபாவானாயிருந்த எம்பெருமான் இவருடைய அநுபவத்தை முடியநடத்தாதே இவ்வநுபவத்தை விச்சேதித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமேன்? என்னில்; - திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவுபோலே இவர்க்கு அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்; மேன்மேலென த்ருஷ்ணைபிறக்கைக்காகவும். எம்பெருமான்பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து நினைத்தபடி பெறாவிட்டவாறே ஶோகமோஹங்கள் பிறக்கும் இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வார்க்கு வந்த தசை அந்யாபதேசப்பேச்சைப் பேசுவிக்கும்.

இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மவிஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சோல்லும் சில; பலத்தைச் சோல்லும் சில; ப்ராப்திவிரோதியைச் சோல்லும் சில; அவஶிஷ்ட

“வைஶிபஶ்சஷ்வதோஶாநி”, “ஊதஶாநிவ்ருத்தஸ்ய நவைராவஹந்த ஐகிடுஷேஶோவிஶ்வந்” “வ்யஸ்ய ஜநவஶாநாமாவெவதாநவாயய நிவக்ஷிணோவிவ்யாவஜை:” “ஸுஜேத்ய ஹிஸமெத நவஶோஜெயூஶவவந்| யஜாவஶ்ய ஶேநிஶ்ய து” “நஷெஜ்ஜஷ நாஷ்ய . . . ஶ்வாயநாமஶோ” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். குணாநுபவம் - ஸம்ஶ்லேஷம், குணாந்தராநுபவாலாபம் - விஶ்லேஷமென்று. ‘ஓரோகுணத்தை’ இத்யாதி வாக்யத்தாலே கீழ் அருளிச்செய்தபடியன்றிக்கே மாநஸாநுபவம் - ஸம்ஶ்லேஷம், பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம் - விஶ்லேஷமென்று ப்ரகாராந்தரேண விக்ரஹ ப்ரயுக்த ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ‘இப்படியிருக்கிற’ இத்யாதி. இப்படியிருக்கிற இவர்க்கு - பகவத்குணைக தாரகராயிருக்கிற இவர்க்கு ‘ஸர்வஜ்ஞனாய்’ இத்யாதி விஶேஷணங்களுக்குக் கருத்து - அஜ்ஞத்வாஶக்தத்வ பாரதந்த்ர்யத்வ நிர்தயத்வ நிஸ்ஸம்பந்தத்வாதிகளன்றோ விச்சேதஹேதுக்களென்று, கீழ் ஶங்கைக்கு இரண்டுவகையாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - திருவயோத்யையிலும் இத்யாதி. ‘அநுபூதகுணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும்’ என்றது - “ஆற்றநல்லவகை காட்டும்மம்மானை” என்றத்தைப் பற்ற. “காதல் கடல்புரையவிளைவித்த” இத்யாதியைப் பற்ற, ‘மேன்மேலென த்ருஷ்ணை பிறக்கைக்காகவும்’ என்றது. ‘பிறக்கைக்காகவும்’ என்ற அநந்தரம் “விச்சேதிப்பித்தான்” என்று கூட்டுவது. இப்படி ஶித்புத்யா செய்தானாகில் ஶோகமோஹங்களுண்டாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன, ‘எம்பெருமான்பக்கல்’ இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே, ‘ஆகையாலே’ என்று கூட்டுவது. இந்த ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களே அந்யாபதேஶப்பேச்சுக்கும் ஹேதுவென்கிறார், ‘இப்படியுள்ள’ இத்யாதி. கலவியில் அந்யாபதேஶம் - “கருமாணிக்கமலையும்,” “மெய்மருதோளிணையும்.” “அஞ்சிறையமடநாரை” தொடக்கமானவை - பிரிவில் அந்யாபதேஶம். ஆக, ‘இப்படிபகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை’ இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாலே ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, ப்ரஸ்துதமான வைலக்ஷண்யத்தை ஆக்ஷேப ஸமாதாநமுகேந த்ருடீகரித்து, அநந்தரம் விஶ்லேஷாபத்தி, தத்கார்யாக்ரோஶப்ரகாரம், தத்ப்ரதிகோடித்வேநோபஸ்தித ஸம்ஶ்லேஷஹர்ஷம், தது பயசரமாவதி, ததுபயாநுவ்ருத்யா ஶுதநாமவிஶேஷம், ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷ ஸ்வரூபம், தது பரி ப்ரவ்ருத்த ஶங்காபரிஹாரங்களுமெல்லாம் அருளிச்செய்து நிகமித்தார்.

இனிமேல் இப்ப்ரபந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறன வென்று ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் - ‘இப்ப்ரபந்தங்களில்’ இத்யாதி. “சில, சில” என்றது - ‘உயர் திணணையென்று” இத்யாத்யாசார்யஹ்ருதயோக்தியிலே விஶதம். அதாவது - உயர்வற திண்ணன் வீடு அணைவது ஒன்றுந்தேவும் ஆகிற நாலுதிருவாய்மொழிகளும் - ப்ராப்ய பகவத்ஸ்வரூபப்ரதிபாதநபரம்; பயிலுஞ்சுடர் எறாளும் கண்கள் கருமாணிக்கம் ஆகிற நாலும் - ப்ரத்யகாத்மவிஷயம்; நோற்றநோன்பு ஆராவமுது மானேய்நோக்கு பிறந்தவாறுகளாகிற நாலும்-உபாயபரம்; எம்மாவீடு ஒழிவில்காலம் நெடுமால்வேய்மரு என்கிற நாலும் - பலப்ரதிபாதகம்; வீடுமின் சொன்னால் ஒருநாயகம் கொண்டபெண்டிர் என்கிற நாலும் - விரோதி ஸ்வரூபபரமென்றபடி; மற்ற எண்பது திருவாய்மொழியும் இவ்வர்த்தபஞ்சக

மானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேஶ்யம் - பலம்; ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் - ஸ்வாநுபவவிரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை யர்த்திக்கிறார்; திருவாசிரியத்தில் - நிவ்ருத்தஸம்ஸாரர்க்குபோக்யமான தன்னுடையவடிவழகைக் கலம்பகன்மாலையைப் பணியாக எடுத்துக்காட்டுமாபோலே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அநுபவித்தார் பூர்ணமாக; பெரியதிருவந்தாதியில் - நிரதிஶயபோக்யனை எம்பெருமா அநுபவிக்கையாலே ததநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார்; திருவாய்மொழியில் - இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ஶ்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய்த் தனக்குத்தகுதியான திவ்யதேஹத்தையுடையனுமாய் திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய ஶங்கசக்ராதித்வ்யாயுததரனுமாய்ப் பரமவ்யோமத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநரத்நமண்டபத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானும் பிராட்டிமாருங் கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே ஏழுலகுந் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளி அஸ்த்ராபரணபயபூங்கிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளினனாய்க்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க ஸ்வஸங்கல்பாயத்த ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் தனக்குஶரீரதயா ஶேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்ம

த்தினுடைய விஸ்தரமாகையாலே 'அவஶிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்கள்' என்கிறார். புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகம் என்று கீழே சொல்லிவைத்து இங்கே அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, 'இவற்றில் உத்தேஶ்யம்' இத்யாதி. உத்தேஶ்யம் - ஆகாங்க்ஷிதம். 'ததர்த்தமாக' இதி. கைங்கர்யத்துக்கு ஆஶ்ரயபூத ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்ய விஷயதயா பரஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைங்கர்யாவாப்தௌ ததநுரூபோபாயஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஏதாத்ருஶகைங்கர்யத்தின் விரோதி ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஆகையாலே, மற்ற நாலர்த்தமும் ததுபயுக்ததயா வர்ண்ணிதமென்றபடி.

இப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் ப்ரதிபாத்யார்த்தம் ஏது? என்ன, 'இவற்றில் ப்ரதமப்ரபந்தமான' இத்யாதி. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிறபடியே "இனியாமுறாமை" "அழுந்தார்" என்று உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிரண்டிலும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே இதுவே திருவிருத்தத்துக்கு ப்ரதாநதாத்பர்யம். 'ஸ்வாநுபவ விரோதியான' என்றது - கைவல்யவ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக. 'வடிவழகை' என்கிற விடத்தில் - அவயவ ஸௌந்தர்யமும் ஆபரண ஸௌந்தர்யமும் சொல்லுகிறது, "செக்கர்மாமுகிலுடுத்து" இத்யாதியைப்பற்ற. கலம்பகன்மாலை - நாநாவர்ணங்களான புஷ்பங்களைத் தொடுத்த மாலை. பணியாக - வகுப்பாக; போக்யமாக வென்றபடி. "நற்பூவைப்பூவீன்றவண்ணன்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'நிரதிஶய போக்யனை' என்றது. எம்பெருமானையநுபவிக்கையாலே, அநுபவித்துப் பிரிகையாலே என்றபடி.. 'த்ருஷ்ணைபிறந்து' என்றது-"அன்பேபெருகமிகும்"என்றத்தைப்பற்ற. "நாவின்தொடை கிளவியுட்பொதிவோம் இயற்றுவா யெம்மொடுகூடி" "எத்தமுயல்" "நீகதியாய் நெஞ்சேநினை" இத்யாதியைப்பற்ற - 'பேசியும் நினைத்தும்' என்றது. 'திருவாய்மொழியில்' இதி: 'இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக' என்றதுக்கு - 'நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு' என்கிறத்தோடு அந்வயம். 'ஶ்ரிய:பதியாய்' என்றது-"உளன்சுடர் மிகுசுருதியுள்" என்றத்தைப் பற்ற. "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாத்யுக்தமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை நினைத்து, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்றதென்கிறார் ஆறாயிரத்திலே பிள்ளான். "நலமுடையவன்" என்றத்தைப்பற்ற, 'ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய்' என்றது. "சுடரடி" என்றத்தைப் பற்ற, 'திவ்யதேஹத்தையுடையனாய்' என்றது. "சுடரடி" என்ற விக்ரஹயோகத்திலே திவ்ய பூஷணாயுதங்கள் அந்தர்ப்பூதங்கள். யத்வா, "அந்தாமத்தன்பு" இத்யாதியைப்பற்ற, 'திவ்யபூஷண' இதி. "சங்குவில்வாள்தண்டுசக்கரக்கையற்கு" "ஒண்சங்கதை" இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஶங்கசக்ர' இதி ஆதல். பரமவ்யோம நிலயத்வமும் திவ்யமஹிஷீ விஶிஷ்டத்வமும் "அயர்வறுமமரர்கள்" என்றத்திலே ஸித்தம். தனிக்கோல்-ஏகாஜ்ஞை. 'அமரர்களாலே' என்றது - 'மற்றமரராட்செய்வார்" இத்யாதியைப் பற்ற. ஸ்வஸங்கல்பாயத்த இதி : ஸ்வரூபாதிகளினுடைய ஸங்கல்பாயத்தத்வம் நாலாம்பாட்டுத் தொடங்கி மூன்று பாட்டிலே கண்டுகொள்வது. 'ஶரீரதயாஶேஷம்' என்

தயா சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்துத் தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நாராயணாதிநாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய்; ஏவம்விதனாக ‘உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்’’ என்கிறபடியே உபநிஷத்ஸித்தனுமாய் இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவை வத்து ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்த் தன்னுடைய அவதாரங்களிலும் உதவப்பெறாத கர்ப்பநிர்பாக்யர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வாபராதஸஹனாய் பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனாய் அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமான போஜநசயநாதிகளை யுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான தானே ஆஸ்ரிதஸௌலபத்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கும் ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு அநுபவித்துத் தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப்பெற்று முடிக்கிறார். இனிச் சொல்லவேண்டுமவையெல்லாம் அவ்வவதிருவாய்மொழிகள் தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாவது - நாநாரத்நபரிபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக் கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளாலே பரிபூர்ணனாய் எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயப்பதியாக அபௌருஷேய

றது ‘‘உடன்மிசையுயிரெனு’’ என்றத்தைப்பற்ற. வ்யாப்தியும் தோஷாஸ்பர்ஸமும் - ‘‘புலனொடுபுலனலன்’’ என்றத்தைப்பற்ற. நாராயணாதிநாமவாச்யத்வம் - ‘‘வண்புகழ் நாரணன்’’ என்றத்தைப்பற்ற. ‘ஏவம்விதன்’ என்றது, கீழேயும் மேலேயும் கடாக்ஷித்து. சுடர்மிகு சுருதியு ளுளன் - காந்திமிக்க ஸ்ருதியிலே உளனானவ னென்றபடி. ‘‘அளிவொறையாய் நின்ற பரன்’’ என்றதைப்பற்ற - ‘இப்படி விஸஜாதீயனுமாய்’ என்றது. கீழ்ப் பரத்வத்தைச்சொல்லி மேல் விபவத்தைச் சொல்லுகிறது: ‘‘ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலேயும் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலேயும் தேவமநுஷ்யாதிஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்’ இத்யந்வய:. ‘‘பத்துடையடியவரில்’’ ப்ரமேயம் - ‘திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய்’ என்றது. இனி ‘‘அஞ்சிறையமடநாரை’’ தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தஞ் சொல்லிக்கொண்டுபோகச்செய்தே அர்ச்சாவதாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது, ‘தன்னுடைய அவதாரங்களிலும்’ என்று தொடங்கி. ‘கர்ப்பநிர்ப்பாக்யர்’ என்றது-‘‘கருவிலேதிருவிலாதீர்’’ என்கிறபடியே கர்ப்பப்ரப்ருதிநிர்ப்பாக்யரென்னுதல், அவதார காலத்திலே கர்ப்பஸ்தரையாகிற பாக்யமில்லாதவர்களென்னுதல். ‘இழக்கவேண்டாதபடி’ என்றதுக்கு - ‘‘வந்து நின்றருளியும்’’ என்றத்தோடு அந்வயம். அபராதஸஹதை ‘‘அஞ்சிறையமடநாரையிலும்’’’ ஸ்வாராததை, ‘‘பரிவதிலீசனிலும்’’, அத்யந்த பாரதந்த்ரயம்.- ‘‘ஒடும்புள்ளிலும்’’, அவசிஷ்டங்கள் ‘‘பொருமாநீள்படை’’யில் ‘‘நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற’’ என்றதிலுங் கண்டுகொள்வது. ஆக, ஆயிரத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமான முதற்பத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து ‘‘அவாவற்றுவீடுபெற்ற’’ என்றத்தோடேசேர்த்து நிகமிக்கிறார், ‘இப்படியுள்ள’ இத்யாதி.‘‘ஸ்ரீயப்பதியாய்’’என்று தொடங்கி ‘‘இப்படி விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து’’ என்னுமளவும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு - ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. ‘‘ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே’’ என்று தொடங்கி ‘‘கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்’’ என்னுமளவும் - ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. ‘‘வரவாறொன்றில்லையால்’’ ‘‘வெறிதேயருள்செய்வர்’’, ‘‘என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்’’ இத்யாதியைப் பற்ற, ‘நிர்ஹேதுகமாக’ இத்யாதி. ‘முடிக்கிறார்’ - தலைக்கட்டுகிறார். முதற்பத்தில் ப்ரமேயகதநம் போருமோ? மற்ற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் எது? என்ன, ‘இனிச்சொல்ல’ இத்யாதி.

முதல்திருவாய்மொழி எல்லாத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமென்று விவக்ஷித்து, ததநுகுணமாக த்ருஷ்டாந்தமும் தார்ஷ்டாந்திகமும் அருளிச்செய்கிறார்- ‘முதல் திருவாய்மொழியில்’ இத்யாதி. திரள-ஸமுதாயாகாரேண.முதற்பாட்டில் ப்ரமேயம்-‘ஸ்வரூபரூபகுண இத்யாதி. ‘‘யவன்’’ என்று ஸ்வரூபமும், ‘‘சுடரடி’’ என்றரூபமும், ‘உயர்வற’’ இத்யாதியாலே குணங்களும்,‘‘அயர்வறுமமரர்களதிபதி’’ என்றுவிபூதியும் சொல்லுகிறது.‘‘மிகுநரையிலன்’’ என்றத்தைப்பற்ற, ‘எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு’ என்கிறது. மூன்றாம்பாட்டுத்தொடங்கி நாலுபாட்டிலும்ஸகலவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் பகவததீந

மான ஸூத்ருடப்ரமாணஶ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானை ஸாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்பரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகனான எம்பெருமானைப் பேசி ஏவம்விதனானவன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்; கடலைத் திரளக்கண்டானொருவன் அதிலுண்டான முத்துமாணிக்காதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியிலே திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை ஓரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது இரண்டாந்திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிசெய்தார் இவரேயல்லர், பாரதராமாயணாதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள்ப்ரபந்தங்களை ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்.

பரஸ்வரூபம் அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும் கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணமாய, விபுத்வாத்தேஶதஃபரிச்சேதரஹிதமாய் நித்யத்வாத் காலதஃ

மென்கையாலே 'ஸர்வேஶ்வரனாய்' என்கிறது, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்'' என்கையாலே 'ஸ்ரீபதியாக' இத்யாதி. ''சுரரறிவருநிலை'' ''உளனெனிலுளன்'' என்கிற இரண்டுபாட்டையும் பற்ற, 'பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி' என்றது. வ்யாப்திஸௌகர்ய ப்ரதிபாதகமான பத்தாம்பாட்டில் ப்ரமேயமும் 'ஸர்வேஶ்வரனாய்'' என்றத்திலே ஸூசிதம். ''அளிபொறையாய் நின்றபரன்'' என்றதைப்பற்ற, 'ஸவிபூதிகனான'இத்யாதி. 'ஏவம்விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தம்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்' என்கையாலே, 'பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் முதற்பாட்டில் க்ரியையோடே அந்வயமென்று தோற்றுகிறது' என்று அருளிச்செய்வர். ஸ்வரூப ரூபாதிகளை முதல்திருவாய்மொழியிலே தானேசொன்னால் குறைத்திருவாய்மொழிகளுக்கு விஷயமேது? என்ன, 'கடலை' இத்யாதி. 'ஓரோவகைகளிலே' என்றது - பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌலப்ய மென்கிற வகைகளிலே யென்றபடி. இப்படி ஸங்க்ரஹ விஸ்தர ரூபேண சொல்லுவானென்'' என்ன, 'இப்படிசெய்தார்' இத்யாதி. இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்று கருத்து. 'ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்' - பண்ணினார்கள். ஸங்க்ரஹவிஸ்தர ரூபேண ப்ரபந்தீகரணம் ஶ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; இவ்விடத்தில் ''[illegible]'' என்கிறது அநுஸந்தேயம்.

முன்பு ஸங்க்ரஹேண சொன்ன தத்வத்ரயத்தையும் புநஶ்ச விவரிக்கக்கோலி, முன்பு பரஸ்வரூபத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்யாமையால் அத்தைத் முந்துற அருளிச்செய்கிறார், 'பரஸ்வரூபம்' இத்யாதி. கத்யத்திலே ''[illegible]'' இத்யாதி சூர்ணையை ஸ்ம்ருதீகரித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய்' என்னுமளவும். அகிலமென்று - தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களைச் சொல்லி. அவர்கள் ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகன் - நிராஸகனென்று, பாத்யபாதக பாவலக்ஷண விரோதஞ் சொல்லுதல்; அகிலமான ஹேயமென்று, த்ரிவிதாசேதநகத ஸ்வரூப விகாரம். த்ரிவிதசேதநகத ஜ்ஞாநஸங்கோச ஸுகித்வதுஃகித்வங்கள், சேறுதோய்ந்து கழுவின ஆகாரம், அணுத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற இவற்றைச் சொல்லி, ஏதத்ப்ரத்யநீகனென்று ஸஹாநவஸ்தாநலக்ஷண விரோதத்தைச் சொல்லுதல். பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மாலங்காரமாகிலும் ஸ்த்ரீக்கும் புருஷனுக்கும் ஶ்மஶ்ருஸ்தநோத்பேதங்களைப்போலே ஸ்வதந்த்ரேஶ்வராபேக்ஷயா ஹேயமாகலாமிறே. கல்யாணைகதாநத்வமாவது - கல்யாணகுணாநாம் ஏகாஸ்பதத்வ மென்னுதல்; யத்வா, ஹாவப்ரதாந நிர்தேஶமாய், கல்யாணத்வஸ்ய - ஆநந்தத்வஸ்யைகாஶ்ரய மென்னுதல்; கல்யாணஶப்தத்தாலே - கல்யாணப்ரதத்வத்தை விலக்ஷித்து, 'ஆஶ்ரிதர்க்குக் கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகரூகனென்னுதல்; 'ஆஶ்ரிதாநாம் கல்யாணப்ரதத்வே ஜாகரூகஃ' இதி கத்ய வ்யாக்யாநத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் அருளிச்செய்தார். ஜாகரூகஃ - ஏகாக்ரஃ. ''[illegible]'' இத்யமரஃ. ''[illegible]'' என்கிற ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே ஆநந்தசப்தார்த்தமான த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'விபுத்வாத்' இத்யாதி. வஸ்து பரிச்சேதராஹித்யமாவது - ஸத்ருஶவஸ்த்வந்தரராஹித்யமும் ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வமுமாகையாலே உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வமும்' இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்தமயத்வமாவது - ஆநந்தரூபஜ்ஞாந

பரிச்சேத ரஹிதமாய் ஸர்வமும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய்த் தனக்கு ஒரு ப்ரகாராந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமுமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாநபலைஶ்வர்ய ஶீலாத்யநந்த கல்யாணகுணகணமஹோததியாய் ஸ்ரீய:பதியாய ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய் ஶுத்தஸத்த்வமயமாய ஸ்வாஸாதாரணமாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய் புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய் ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலே வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகமாயக்கொண்டு ஶேஷியாயிருக்கும்; ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம் மஹதாதிவிகாரங்களையுடைத்தாய் நித்யமாய் த்ரிகுணாத்மிகையாய் ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணையாய் அநேகப்ரஜைகளுக்கு ப்ரஜநபூதையாய எம்பெருமானுக்கு ஶரீரதயா ஶேஷமாய் சேதநர் கர்மாநுகுணமாக இச்சிக்க இந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஶதிதத்த்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய் இப்படி எம்பெருமானுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமா யிருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபம் அணுபரிமாணமாய்த்

ஸ்வரூபத்வம்; அநந்யாதீந ப்ரகாஶத்வாஹலாதகரத்வரூபஜ்ஞாநத்வத்தையே ஸ்வரூபமாக வுடைத்தானவனென்றபடி. கீழ் 'கல்யாணைகதாந' என்றது - ஹேயப்ரதாநநிர்தேஶமானபோது ஜ்ஞாநாநந்தமயமா யென்றது; தத்விவரணமாதல்; ஸ்வபராபேக்ஷயா அநுகூலத்வபரமாக விஷயவிபாகம் பண்ணுதல். கல்யாணகுணபரமானபோது ஜ்ஞாநபல இத்யாதி தத்விவரணம். கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரம் காட்டிலெறிந்த நிலாவாகாமைக்காக தத்போக்த்ரியைச் சொல்லுகிறது, ஸ்ரீய:பதியாய் இதி. அப்ராக்ருதயாய் - அத ஏவ ஶுத்தஸத்த்வமயமாய் என்றபடி. "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:" இத்யாதிப்ரமாணநித்ரஷ்டவ்யாநி. ஸ்வாஸாதாரணமாய் - ஏதாத்ருஶவிக்ரஹம் ஒருவர்க்குமில்லை யென்றபடி. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய்: புஷ்பஹாஸமாவது - புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம். அது புஷ்பத்திற்காட்டில் ஸௌகுமாரதரம்; ஆக, புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம்போலே ஸுகுமாரமாயென்னுதல். யத்வா - புஷ்பஹாஸ ஶப்தம் விகாஸாஶ்ரயத்வத்தாலே புஷ்பத்தினுடைய பர்யந்தத்திலுண்டான அவயவபரமாய், அவைகள்போலே ஸுகுமாரமென்றபடி. இவ்விடத்தில் "ஸம்ஹநநஶ்ஶுபவிஶோதநவர்ணா:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "ஸர்வகந்த:" இத்யாதியைப் பற்ற, புண்யகந்த இத்யாதி. ஸர்வாபாஶ்ரயமாய் என்றது-"யஸ்மிந்ஸ்லோகா ஸ்புரந்தீமே ஜலே ஶகுநயோ யதா"...ருதாக்ஷிணம் ... இத்யாதியைப் பற்றவாதல்; அஸ்த்ரபூஷணாதிமுகேநவாதல். விக்ரஹம்போலே - விக்ரஹத்தைப்போலே யென்றபடி. 'யோயோகஸ்தய...' இத்யாதி ப்ரகாரேண - 'வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து' இதி. ஶேஷியாயிருக்கும் - இப்படி ஶரீரத்வேந ஶேஷியாயிருக்கு மென்றபடி. அநந்தரம் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரக்ருதி .. இதி; ஆதி ஶப்தத்தாலே அஹங்கார தந்மாத்ராதிகள் விவக்ஷிதங்கள். "அஜாம்" இத்யாதியைப்பற்ற; :நித்யமாய் இத்யாதி. அத ஏவ, ஶுக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்ணமாய். விவரணம் - 'ஶுக்லக்ருஷ்ண' இத்யாதி ஆதல்."பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம்" இத்யாதியைப் பற்ற'அநேக ப்ரஜைகளுக்கு'இதி. மஹதாதி விகாரங்களை யுடைத்தாய் இதி ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி:;அநேக ப்ரஜைகளுக்கு இத்யாதிநா வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி:."யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'ஶரீரதயாசேஷமாய்'என்றது. சேதநர் கர்மாநுகுணமாக இதி - சேதநருடைய கர்மாநுகுணமாகப் புருஷார்த்தோபயோகி கரணகளேபராதிகளுண்டாயிருக்கவென்று, ஈஶ்வரன் ஸ்வயம் இச்சியாநின்றுகொண்டு, தாத்ருஶேச்சாநுகுணமாக ஸ்வயமேவ "பஹுஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்க, அந்த ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்ஶதி தத்த்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாயிருக்கு மென்றபடி. "ப்ரயாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:" "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரந்தே" இத்யாதியைப்பற்ற, இஷ்டவிநியோகார்ஹமா யிருக்கும் என்றது. அநந்தரமாத்மஸ்வரூபமாஹ - ஆத்ம இதி. 'அணுபரிமாணமாய்' இதி: முன்புத்தையில் லக்ஷணவாக்யத்திலே 'அணுவாய்' என்றுவைத்து, இங்கே 'அணுபரிமாணமாய்' என்றது - "ஸஶ்ஶோத்க்ராந்த்யாகத்யாம்" என்கிற ஸூத்ரவிஹிதமான "வாலாக்ரஶதபாகஸ்ய" என்கிற ஸ்வஶப்தமும், உத்க்ருத்யமாநம் - உந்மாநமென்றும் "ஆராக்ரமாத்ரோ ஹ்யவரோ(அ)பி த்ருஷ்ட:" "ஆராக்ரமாத்ர:" இத்யாத்யுக்தமான உந்மாநமுமாகிற அணுத்வஸாதக ஹேதுத்வயத்தைப் பற்ற. வாலாக்ரம் - வால்நெல்லின்நுனி.

தேஜோத்ரவ்யமாய் ஜ்ஞாதாவாய் ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாய் நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேதரஹிதமாய் ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமாய் அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ ப்ருதங்நிர்தேஶாநர்ஹ அநந்யார்ஹஶேஷமுமாய் பரஶேஷைகரஸமுமாய் அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு; இத்தை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவர்.

இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தால் செய்ததாயற்ற அர்த்தம் ஏதென்னில்;-- முதல் திருவாய்மொழியிலே "உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்" என்று தொடங்கி "உணர்முழு நலம் மிகுநரையிலன்","நிலனிடைவிசும்பிடையுருவினனருவினன்";"ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர்" என்று சொல்லிக்கொண்டு போந்து "கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைவரனவில்திறல்வலியளிபொறையாய் நின்ற பரன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயணனே பரதத்த்வமென்கைக்காக நாராயணஶப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்; ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும் உபயவிபூதிநாதத்வமுமிறே நாராயணஶப்தார்த்தம்; இதினுடைய ஶேஷமிறே

ஆராக்ரம் - ஆயுதாக்ரம். தேஜோத்ரவ்யமாய் என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. "[illegible] பரஸ்யஸ்வயம்ஜ்யோதிர்பவதி" இத்யாதி. ஜ்ஞாதாவாய் - ஜ்ஞாநகுணகனாய்: "விஜ்ஞாதாரமரே கேநவிஜாநீயாத்" இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்த குணகனாய் - கீழ் 'ஜ்ஞாதாவாய்' என்று ஜ்ஞாந குணகத்வமாத்ரஞச் சொல்லுகையாலே ஆநந்தகுணகத்வமும் சொல்லுகைக்குத் திரியட்டும் அநுவதிக்கிறு றென்றபடி; ஆகையாலே, புநருக்தியில்லை. 'ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே' ஜடவஸ்துக்களில் வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி. இத்தால், சித்தென்றபடி. திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயார்த்தத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ இத்யாதி. அநந்யார்ஹ ஶேஷமுமாய் என்று - ப்ரணவார்த்தம். பரஶேஷைகரஸமுமாய் என்று - சரமபதார்த்தம். அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாய் என்று நமஶ்ஶப்தார்த்தம். அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ - பிரிக்கைக்கு யோக்யமன்றியிலே யிருக்கை. ப்ருதங்நிர்தேஶாநர்ஹமாகையாவது-பிரியச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமன்றியிலேயிருக்கை. ஶேஷைகரஸத்வம் - கைங்கர்யபோகத்வம். ஶேஷதா - கைங்கர்யம். தத்த்வப்ரஸங்காத் தத் விஷயஜ்ஞாநாதிகரூப வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் - இத்தை [illegible]படி இத்யாதி. இத்தை - தத்வத்ரயத்தை.

"ஸம்க்ஷிப்தவஸ்துவிஸ்தாரோ விஸ்தரஸ்துவஸங்க்ரஹ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே கீழ் ஸங்க்ஷேபோக்தமான அர்த்தபஞ்சகத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-இவ்வாழ்வார் இத்யாதியால். செய்ததாயற்ற அர்த்தம்-ப்ரதிபாதிதமாய்த் தீர்ந்த பொருள். அதில் முதல் பரஸ்வரூபத்தைநிரூபிக்கக்கோலி அந்தப்பரனாகிறான் நாராயணனென்கைக்காக நாராயணஶப்தார்த்தத்தை முதல்திருவாய்மொழியாலே அருளிச்செய்தாரென்றுகாட்டுகிறார்-முதல்திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி. 'உயர் திண் அணை' இத்யாதியாலே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே வகையிட்டு அருளிச்செய்ததுக்கும் அடி இதுவாயிற்று. உணர்முழுநலம் - முழுவுணர்வும் முழுநலமுமான. மிகுநரையிலன் - மிக்காரையுடையனல்லன்; நிலனிடை - பூமியிலும், விசும்பிடை - ஸ்வர்க்கலோகத்திலுமுண்டான, உருவினன் அருவினன் - ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். ஆமவையாயவையாய்நின்றவவர் - ஆகாமிகளாயும் அதீதமாயுமுள்ள வஸ்துக்களுந் தாமேயாய்நின்றவர். கரவிசும்பு இத்யாதி - ஸூக்ஷ்மமாகையாலே கரத்தலையுடைய ஆகாஶம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி இவற்றின்மேலேயுண்டாய் இவற்றுக்கு ஸ்வபாவமான ஶப்தம், தாஹகத்வ ஶக்தி பலம் குளிர்ச்சி தாரகத்வம் இத்தர்மங்களோடு தர்மிகளோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று பொருள். இவை நாராயணஶப்தார்த்தமானபடி என்? என்ன, ஸர்வாதிகத்வம் இத்யாதி. 'மிகுநரையிலன்' இத்யாதியாலே ஸர்வாதிகத்வமும், 'உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்' இத்யாதியாலே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும், 'ஆமவையாயவையாய்' இத்யாதியாலும் 'கரவிசும்பெரிவளி' இத்யாதியாலும் 'அயர்வறு மமரர்களதிபதி' என்கிறத்தாலும், உபயவிபூதி நாதத்வமுஞ் சொல்லிற்றிறே. 'திண்ணன் வீட்டிலும் ஒன்றுந்தேவிலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறதே' என்ன, இதினுடைய இத்யாதி. 'திண்ணன்வீடு' என்

"ஒன்றுந்தேவும்","திண்ணன்வீடும்". அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே இவ்வர்த்தத்துக்குவாசகமான திருநாமந்தன்னை *"வண்புகழ்நாரணன்" என்று அருளிச்செய்தார்; வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தை அறியலா யிருக்குமே; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே வாசக மென்று தம்திருவுள்ளத்திலே அறுதியிட்ட ஆகாரம் தோற்ற, †"செல்வநாரணன்";‡"திருநாரணன்", $"நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்",¶"காராயினகாளநன்மேனியன் நாராயணன்", §"திண்ணம்நாரணம்" என்று ஆதரித்துக்கொண்டு போந்து**"வாழ்புகழ்நாரணன்"என்று வழிப்போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இதுவே வாசகமென்கிற நிர்ப்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார; இனி, ††"மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்"என்று தொடங்கி‡‡"திருவுடையடிகள்"என்றும்;$$"மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்" என்றும்;¶¶"நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பன்" என்றும், §§"கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே" என்றும் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, ***"திருவாணை" என்றும், †††"கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பே" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்த்வமென்றும் சொல்லிற்று. இத்தால்;நம் ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்திற் பதத்வயத்தாலும்அருளிச்செய்துகொண்டுபோரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கு மென்றதாயிற்று; ஆஶ்ரயணவேளையிலே "மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்" என்று தொடங்கி, ஹோமவேளையிலே ‡‡‡"கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகியவென்னன்பே" என்று சொல்லுகையாலே, ஆஶ்ரயணவேளையோடு ஹோமவேளையோடு வாசியற ஒருமிதுநமே உத்தேஶ்ய

றது 'அணைவ தரவணை'க்கும் உபலக்ஷணம். இவ்வர்த்தத்துக்கு - ஸர்வாதிகத்வாத்யர்த்தத்துக்கு. வண்புகழ் நாரணன் - அழகிய குணங்களையுடைய நாரணன், அர்த்தகதநம் போராதோ? வாசகஶப்தமும் சொல்லவேணுமோ? என்ன, வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்யாதி. வ்யாபகாந்தரங்கள் - வாஸுதேவ விஷ்ணு நாமங்கள். இதுவே யென்கிற அவதாரணம் - ப்ராதாந்யபரம். அஸக்ருதுக்தி ஆதரகார்யமென்று தோற்றுகைக்காகப் பலசந்தைகளையும் எடுக்கிறார், செல்வ நாரணன் இத்யாதி. செல்வ நாரணன், திருநாரணன் - ஸ்ரீமானான நாராயணன். நாரணன் முழுவேழுலகுக்கு நாதன் - நாராயணஶப்தவாச்யன் ஸமஸ்தமான ஏழுலகுக்கும் நாதனானவன். காராயின இத்யாதி - காளமேகம்போலே ஶ்யாமலமாய் அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனான நாராயணன். திண்ணம் நாரணம் - நிஶ்சிதமாகத் திருநாமமான நாராயணஶப்தமே எண்ணுங்கோள். வாழ் இதி - ஆநந்தாவஹமான குணங்களையுடைய நாராயணன். வழி - அர்ச்சிராதிமார்க்கம். தலைக்கட்டுகையாலே என்கிறதுக்கு - "உபக்ரமோபஸம்ஹாரௌ" இத்யாதியிலே நோக்கு. இனி-இதுக்குமேலே. வஸ்துவுக்குப் பரத்வம் சொல்லுமளவில் ஶ்ரிய:பதித்வமும் அதுக்கு உடலாகச்சொல்லவேண்டுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார், மலர்மகள் இத்யாதி. இப்பாசுரங்களுக்கு அர்த்தம் - தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டி விரும்பும்படியான பெறுதற்கரிய நம் ஸ்வாமியானவன். திருவுடையடிகள் - ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியினுடைய. மைய இத்யாதி - மையணிந்த கண்ணையுடையவளாய்த் தாமரைப்பூவில் வஸிக்குமவளான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மார்பையுடையவன். நமக்கும் இத்யாதி - நித்யஸம்ஸாரியான நமக்கும், பத்மவாஸிநியான பிராட்டிக்கும் ஆநந்தஜநகனானவனே. கோல இத்யாதி - அழகிய பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டாதே. திருவாணை - பிராட்டியுடைய ஆணை. கோலமலர் இத்யாதி - அழகிய பத்மவாஸிநியான பிராட்டிக்கு அன்பனாய், அத்தாலே என்பக்கலிலும் அன்பையுடையவனே. இத்தால் நம் ஆசார்யர்கள் இத்யாதி:- ரஹஸ்யத்தில்-த்வயத்தில். பதத்வயத்தாலும் - பூர்வோத்தரகண்டாதியில் 'ஸ்ரீமத், ஸ்ரீமதே' என்கிற பதத்வயத்தாலு மென்றபடி. அருளிச்செய்து கொண்டு போரும் அர்த்தம் - புருஷகாரத்வ ப்ராப்யத்வங்கள். உக்தவிவரணம் - ஆஶ்ரயணவேளையிலே இத்யாதி. ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாகவும், ஸங்கதி ஸ்ப்புரணார்த்தமாகவும் வ்ருத்தத்தை நிகமியா

---

* திருவாய்மொழி க-உ-கO. † ஷை க-கO-அ. ‡ ஷை ச-க-க. $ ஷை உ-எ-உ.
¶ ஷை கூ-ரு-க. § ஷை கO-ரு-க. ** ஷை கO-கூ-எ. †† ஷை க-ரு-க.
‡‡ ஷை க-ரு-கூ. $$ ஷை ச-ரு-உ. ¶¶ ஷை ச-ரு-அ. §§ ஷை சா-ரு-சு.
*** ஷை கO-கO-உ. ††† ஷை கO-கO-எ. ‡‡‡ ஷை க-க-எ.

மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று; இப்படி பரஸ்வரூபம் நிர்ணீதமாயிற்று. பரஸ்வரூபப்ரதிஸம்பந்தியானஸ்வஸ்வரூபம் இருக்கும்படிஎன்? என்னில்;— * "உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்து" என்று ஶரீராத்மபாவத்தைத் தாம் அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலே † "உம்முயிர்வீடுடையானிடை" என்று அந்த ஶரீராத்மபாவந்தன்னையே உபதேசித்து, இந்த ஶரீராத்மபாவத்தால் பலிக்கிறது அநந்யார்ஹஶேஷத்வ மென்னுமிடத்தை ‡ "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றும் $ "அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்" என்றும் சொல்லி இது தச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்பதொன்றல்ல, ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமானலாயிற்று தச்சேஷத்வஸித்தி யென்னுமிடத்தை, "பயிலுஞ்சுடரொளி" "நெடுமாற்கடிமை" யிலே பரக்க அருளிச்செய்து, ¶ "அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, ப்ரார்த்தித்தபடியே § "அடியரோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி யென்? என்னில்;-‖ "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று தொடங்கி, ** "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்றும் †† "பணிமானம்பிழையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட" என்றும் ‡‡ "முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றும் இப்படிகளாலே அடிமையே புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை நிர்ணயித்து 'இதுதான் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமென்று செய்யுமளவல்ல: ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று செய்யுமளவல்ல: ராகப்ராப்தம்' என்று சொல்லுகைக்காக அடியிலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று கொண்டு ப்ராப்யமான குணங்களைச் சொல்லி, $$ "சுவையன்திருவின்மணாளன்" என்றும் §§ "தூயவமுதைப்பருகிப்பருகி" என்றும் குணவிஶிஷ்டவஸ்துவினுடைய போக்யதையையுஞ் சொல்லி, ¶¶ "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றும் *** "ஆராவமுதே" என்றும் ††† "ஆராவ

நின்றுகொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணுகாங்க்ஷையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் - **இப்படிபரஸ்வரூபம்** *இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.* **'ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படி என்னேன்னில்'** *என்றது - ஸ்வஸ்வரூபமிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி எங்ஙனே யென்னி லென்றபடி.* **உடல்மிசை** *இத்யாதி - ஶரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிக்குமாபோலே மறைந்து எங்கும் வ்யாப்தனாய். முதல்திருவாய்மொழி ஸ்வாநுபவரூப மாகையாலே, தாம்அநு***ஸந்தித்து** *என்றது.* **உம்முயிர்** *இத்யாதி - உங்களுடைய ஆத்மாவை வீடாகவுடையவன்.* **தனக்கே** *இத்யாதி - எனக்கும் தனக்கும் பொதுவாகை யன்றிக்கே தனக்கே பரதந்த்ரமாம்படி என்னை அங்கீகரிக்குமது வே.* **அடியேன்** *இத்யாதி - ஶேஷத்வைக நிரூபணீயமான என்ஆத்மாவிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய் நில்லாநின்றான்;* **ஹேயமான** *ஶரீரத்தினுடைய ஹ்ருதயாம்பரத்திலேயும் வர்த்தியாநின்றான்.* **அடியார்** *இத்யாதி - நித்ய தாஸ்யைக நிரூபணீயரான ஸூரிகளுடைய ஸங்காதங்களை ஒருநீராம்படி உடன்கூடுவதென்றோ?* **அடியரோ டிருந்தமை** *- நித்யஸூரிகளோடு கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை. மேல் புருஷார்த்த ஸ்வரூபமாஹ* - **ஸ்வரூபாநுரூப இதி. புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி என்என்னில்** *- புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியை அருளிசெய்தபடி எங்ஙனேயென்னி லென்றபடி.* **பணிமானம்** *இத்யாதி - அடிமையில் ஒளவுந் தப்பாதபடி அடியேனை அடிமைகொண்டு.* **முகப்பே இத்யாதி** *- திருமுன்பே அழைத்து அடிமைகொண்டருளவேணும்.* **ஶாஸ்த்ரவிஹிதமென்ற விடத்திலே**-*"யொமொஹாஷயவாஸ்ஷவஸ்யாஷக்ஷுதாமெஷவகா ரு டுநிம । ஸாஜெஷஸயாதிநரகாநுபிகமெரஷவிஜாயதெ" என்றது அநுஸந்தேயம்.* **ப்ராப்யமான** *- போக்யமான.* **சுவையன்** *இத்யாதி - ரஸிகனான லக்ஷ்மீபதியானவன்.* **தூய** *இத்யாதி - பரிசுத்தமான அம்ருதமானவனை, நிரந்தரமாக அநுபவித்து.* **ஆராவமுதானாய்** *- த்ருப்திபிறவாத அம்ருதமா*

* திருவாய்மொழி க-உ-க. † ௸ உ-கூ-ச. ‡ ௸ அ-அ-உ. $ ௸ அ-அ-உ. ¶ ௸ உ-௩-க0, § ௸ ௩-௩-க. ‖ ௸ உ-கூ-ச. ** ௸ ச-அ-உ. †† ௸ அ-௫-எ. ‡‡ ௸ க-கூ-க. $$ ௸ க-எ-௩. ¶¶ ௸ உ-௫-ச. §§ ௸ ௫-அ-க. *** ௸ க0 க0-௫. ††† ௸ க0-அ-க0.

முதானாயே'' என்றும் இந்த ஹோமத்தினுடைய நித்யாபூர்வதையைச் சொல்லி, *''உகந்துபணி செய்துனபாதம்பெற்றேன்'' என்று குணாநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னு மிடத்தைச் சொல்லி, இதுதான் யாவதாத்மபாவியான புருஷார்த்த மென்கைக்காக †''ஈதே யின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்'' என்றுதலைக்கட்டுகையாலே பகவத்குணாநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அருளிச்செய்தார்; இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதி வேஷத்தை இரண்டாந்திருவாய்மொழியிலே ''வீடுமின்முற்றவும்'' என்று கட்டடங்கச் சொல்லி அதுதன்னையே மேல் மூன்று திருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தார்; அவை எவை யென்னில்;—அஸேவ்யஸேவை த்யாஜ்ய மென்றார், ''சொன்னால் விரோத''த்திலே; ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்ய மென்றார், ''ஒருநாயகத்''திலே; ஶரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வரும் பரிக்ர ஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார், ''கொண்டபெண்டி''ரிலே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ஶாஸ்த்ரஸித்த மான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமாகத் தட்டென்? என்னில்; - பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்திலே அதிகரித்தவனுக்கு ஐங்கருவிகண்ட வின்ப மாகையாலும், தெரிவரிதாய் அளவிறந்து இருந்ததேயாகிலும் பகவதநுபவத்தைப் பற்றச் சிற்றின்பமாகையாலும், முமுக்ஷு வுக்கு இவை த்யாஜ்யமென்றார்; ஆக த்யாஜ்யவேஷத்தை அருளிச்செய்தார். த்யாகப்ரகாரமிருக் கும்படியென்? என்னில்,—த்யாஜ்யமென்றால் விடுமத்தனையன்றோ; த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி அறியவேணுமோ? என்னில், - வேணும்; விஷயங்களினின்றும் தான் கடக்க வர்த்திக்கவோ? அன்றியே, விஷயங்களை நஶிப்பித்து வர்த்திக்கவோ? என்றால்;— இரண்டும் ஒண்ணாது; கடக்க வர்த்திக்கவென்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நஶிப்பித்து வர்த்திக் கவோவென்றால் பகவத்விபூதியை அழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷயஸந்நிதியினின் றும் நிர்மாநுஷமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ? என்றால்,— ஸர்வத்தையும் விட்டுக் காட்டிலே யிருந்த ஆதிபரதனுக்கு மானின்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாய் ஜந்மப்ரஸங்கம் பிறந்தது; ஸௌபரி நீருக்குள்ளே முழுகிக்கிடக்கச்செய்தே அங்கே சிலமத்ஸ்யஸஞ்சாரத்தைக் கண்டு விஷயப்ரவண னானான்; ஆகையாலே, த்யாகப்ரகாரம் இவையல்ல; ஆனால் ஏதாவதென்னில், - ‡''நீர்நுமதென் றிவை வேர்முதல்மாய்த்திறைசேர்மின்'' என்று தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்திக ளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையுந் தவிருகை த்யாகப்ரகாரமென்று பிறர்க்கு உபதேசித் தார்; ‡‡''யானேயென்னையறியகிலாதே யானேயென்தனதேயென்றிருந்தேன்''என்று தாமும் அநுஸந்

னாய். உகந்து இத்யாதி - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்து உன்திருவடி பெற்றேன். ஈதே இத் யாதி - இவ்வடிமையே இவ்வாத்மாவுள்ளதனையும் அபேக்ஷிதம், எனக்கு நிருபாதிக பந்துவானவனே. விரோதி ஸ்வரூபமாஹ - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இத்யாதி. இடைச்சுவர் - மத்யகுட்யம்; ப்ரதிபந்தக மென்றபடி. கட்டடங்க - ஸாகல்யேந. ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஐங்கருவி இத்யாதி. ஐங்கருவி பஞ்சேந்த்ரியம். அளவிறந்தது - அபரிச்சிந்நம். ஐங்கருவிகண்ட வின்பம் என்றது - பஞ்சேந்திரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிக ஸுக மென்றபடி. ஜந்மப்ரஸங்கம் - த்யாகப்ர காரமித்யாதி. தடஸ்த்த ப்ரஸங்கம் - த்யாஜ்யமென்றால் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்களில்நின்றும் இத் யாதி. ஜந்மப்ரஸங்கம் பிறந்த தென்றவிடத்திலே-''யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் த்யஜத்யந்தே களேபரம் | தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவபாவித:'' என்றது அநுஸந்தேயம். விஷயப்ரவண னானான் என்றது - ''நிரீக்ஷ்ய ஸ மஹாத்மா ஸ்ரீ நதீ ஸங்கமாத்மஜம் ஸௌபரிஸ்த்ரீவிஷயாபிலாஷீ'' என்றத்தைப்பற்ற. நீர்நுமது இத்யாதி - நீங்கள் உங்களது என்கிற அஹங்காரமமகாரங்களாகிற இவற் றை வேரோடே முதலறுத்து. யானே இத்யாதி - நான்தானே என்னுடைய யாதாத்ம்யத்தை அறியமாட்

* திருவாய்மொழி க-அ-கo. † ஷை ஷை. ‡ ஷை க-உ-ங. ‡‡ ஷை உ-கூ-க.

தித்தார்; "நிவ்ருத்தராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம்" (நிவ்ருத்தராகஸ்யக்ருஹந்தபோவநம்) என்று நிவ்ருத்தராகனாயிருக்குமவனுக்குத் தானிருந்த தேசமே தபஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலமென்றதாயிற்று; இப்படி எங்கேகண்டோம்? என்னில், - ஸ்ரீஜநகராஜன்பக்கலிலும் ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள்பக்கலிலும் கண்டுகோள்வது; ஆகையாலே, புத்தித்யாகமே த்யாகமேன்றபடி. இவ்விரோதிநிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்தஸித்திக்கும் உபாயம் எது? என்னில்,— த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்த்ியும் அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும் என்று இரண்டிறே வேதாந்தஸித்தமான உபாயம்; இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தமக்கு ஸித்தாந்தமென்னும் ஆகாரம் தோற்ற உபாயவேஷத்தை அருளிச்செய்தார், *"நோற்றநோன்பிலேன்" என்று தொடங்கி †"ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்றும், ‡"உழலையென்பிற் பேய்ச்சிமுலையூடவனையுயிருண்டான்கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட" என்றும், $"நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேற்சேமங்கோள் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றும், ¶"நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரணமக்கு" என்றும் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து. §"ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவடிகளே உபாயமென்று அருளிச்செய்தார்; இத்தைப் பிறர்க்கு உபதே

டாதே 'நான்' 'என்னது' என்று அஹங்காரமமகாரங்களைப் பண்ணி அநர்த்தாவஹமாம்படி யிருந்தேன். நிவ்ருத்தாஹங்கார மமகாரனுக்கு வஸ்தவ்யதேசநியமாஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நிவ்ருத்தராகஸ்ய இத்யாதி. இதிஹாஸஸமுச்சயே த்ரயோதசாத்யாயே இதம்வசநம். "வநேபி தோஷா: ப்ரபவந்தி ராகிணாம் க்ருஹேஷு பஞ்சேந்த்ரியநிக்ரஹஸ்தப: । அகுத்ஸிதே கர்மணி ய: ப்ரவர்த்ததே"

இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ரீஜநகராஜன் பக்கலிலும் என்கிற விடத்திலே "மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம் ந மே கிஞ்சித் ப்ரதஹ்யதே" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும் என்றது - "ஊனேறு செல்வத்துடற்பிறவி" இத்யாதிகளைப் பற்ற. அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும் - இவ்விடத்திலே "த்வயதவாணிஶரணமஹம் ப்ரபத்யே", "ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவிஶாம் தேவ த்ரயாணாம் விஹிதஸ்து ய: । ஸர்வ வர்ணவர்ணாநாம் ஸாதாரணோ த்வயம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். - ப்ரபத்யாணி: - உபாயாந்தரஸ்பர்ஶராஹித்யாத் விஶேஷ்டதஸ்த இத்யர்த்த:. இரண்டிறே என்றவிடத்திலே - "ஸோகம் ஸமாஸ்யாவாவித்வதஸ்த்வாவாஸஹாஸமந்நே । த்ராபேஹ்ரஹந்தாந்யாவுரபேவ்ர ஸஸேகேதூஸ்வா வந்ஹி:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். வேதாந்தஸித்தமான என்றது - "ஸ்திதிப்ராஸிதவ்ய:" "ஆத்மாநம் தேவமோக்ஷாவபாஸீத" "மோக்ஷமுமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" இத்யாதியைப்பற்ற. அதில் ப்ரபத்தியே உபாய மென்று தமக்கு ஸித்தாந்தமென்கையாலே பக்தி உபாயமன்றென்றபடி. ப்ரபத்தி - ஈஶ்வர:. "ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம" என்று இருக்கையாலே. நோற்ற இத்யாதி - பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டித கர்மயோகமுடையேனல்லேனென்றபடி. ஆறெனக்கு இத்யாதி - எனக்கு உபாயம் தருமிடத்தில் உன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்துவிட்டாய். உழலை இத்யாதி - உழலைத்தடிகோத்தாற்போலே யிருக்கிற எலும்புகளை யுடைய பேய்ச்சிமுலையின் அகவாயில் அவள் ப்ராணங்களை யுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அந்தத்திருவடிகளையே உபாயமாகப் புத்திபண்ணிக்கொண்ட. நாமங்கள் இத்யாதி - நாமஸஹஸ்ரத்தையுமுடைய நம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளின்மேலே க்ஷேமகரத்வபுத்திருபவ்யவஸாயத்தையு முடையராய், அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். நாகணை இத்யாதி - திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நம்முடைய ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளே உபாயம் நமக்கு. ஆவிக்கோர் இத்யாதி - என்னாத்மாவுக்கு அபாஶ்ரயமாயிருப்பதொரு உபக்ரமம் உன்னையொழிய நான் அறியேன். தாம் சதுர்த்தவர்ணத்திலே அவதரிக்கையாலே பக்தியில் அதிகாரமில்லாமல் ப்ரபத்தி நிஷ்டரானால், அத்தாலே பக்தி உபாயமன்று, ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தோன்றுமோ? என்ன, இத்தைப்

---

* திருவாய்மொழி ரு-எ-க. † ஷை ரு-எ-கo. ‡ ஷை ரு-அ-கக. $ ஷை ரு-கூ-கக.
¶ ஷை ரு-கo-கக. § ஷை கo-கo-ரு.

சிக்கிறவிடத்திலும் *"திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்றார். "ஆறெனக்கு நின்பாதமே" என்றும், "கழல்களவையே" என்றும், "சரணேசரணமக்கு" என்றும் அவயாரிக்கை யாலே உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆர்? என்னில்;- †"மயர்வறமதிநலமருளினன்"என்ற விடத்தில் எனக்கருளினனென்கைக்குத் தம்மைக்காணுமை யாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, உபாயநிர்ணயவேளையிலே "நோற்றநோன்பிலேனுண் ணறிவிலேன்" என்று த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயாந்தரங்களில் அநந்வயமுகத்தாலே ஆகிஞ் சந்யத்தைப் பேசி, ஆஸ்ரயணவேளையிலே ‡"புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்றுசொல்லி ஹோம வேளையில் தமக்கு உண்டானது அடங்க ஃபகவத்ப்ரஸாதலப்த மென்கைக்காக $"நீசனேன் நிறை யொன்றுமிலேன்" என்று கருந்தரையைப் பேசி, ¶"ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு" என்று ஸாபராதஜந்துக்களுக்கும் புகுரலாமென்று தோற்றுகையாலே ஸர்வாதிகார மென்றதா யிற்று. அதிகாரியைப்பெற்றாலும், உபாயம் ஸித்தமானாலும், ஸ்வீகாரமில்லாதபோது ஜீவிக்கையா காமையாலே அந்தஸ்வீகாரவேஷத்தை §"கழல்களவையேசரணுகக்கொண்ட" என்றும்; இதினு டைய ஸாங்காநுஷ்ட்டாநவேளையிலே *"அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் அவனாலே யென்னுமிடத்தை **"நின்பாதமேசரணுகத் தந்தொழிந் தாய்" என்றும், (§)"அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகர்த்தாவினு டையஅத்யவஸாயவேஷத்தை(||)"களைவாய்துன்பங் களையாதொழிவாய களைகண்மற்றிலேன்" என் றும்,$$"நாடோறு மேகசிந்தையனாய்" என்றும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்தைப் பிறர்க்கு உப தேசிக்கிற விடத்திலே ¶¶"சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும்" என்று உபாயஸௌகர்யத்தை அரு ளிச்செய்து, இதுதன்னை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே "இது பக்த்யங்கமன்று; ஸ்வ

பிறர்க்கு இத்யாதி. திருநாரணன் இத்யாதி-ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய திருவடிகளைக் காலவிளம்பம் பிற வாமல் சடக்கென அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள். அவயாரிக்கையாலே-அவதாரணமாக அருளிச்செய்கை யாலே. உபாயபூர்த்தி யென்றது - ஏகஶப்தார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து. உபாயபூதனான ஈஶ்வரனுடைய ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹத்வரூப பூர்த்தியை யென்றபடி. கீழே 'அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும்' என்கையாலே இங்கே 'இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆர்?என்னில்' என்கிற ஶங்கைக்கு உத்தி யில்லையென்னில்,—அங்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை அவலம்பித்து தத்ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினபடி; இந்தஶங்கை திருவாய்மொழியை அவலம்பித்து உண்டானது;ஆகையாலே,ஶங்கிக்கலாம். ஆகிஞ்சந்யமாவது-உபாயாந்தர ஶூந்யதையும் ஶத்யந்தரஶூந்யத்தையு மென்று விவக்ஷித்து உபயத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கி றார் - உபாயநிர்ணயவேளையிலே இத்யாதி. புகலொன்றில்லாவடியேன் - ஶத்யந்தரமொன்றுமில்லாத தாஸபூதனான நான். நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் - அத்யந்தநீசனான நான் குணபூர்த்தியொன்று மில்லாதவன். கருந்தரை - பாழ்நிலம்; ஶூந்யதை யென்றபடி. ஒப்பிலா இத்யாதி - ஒப்பற்றிருக்கிற க்ரூரபாபத்தையுடைய என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. இது ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க, உபாயம் ஸித்தோபாயமாயிருக்க, ஸர்வர்க்கும் மூக்தி வரவேண்டாவோ? என்ன, அதிகாரியை இத்யாதி. ஸ்வீகார மில்லாதபோது என்ற விடத்திலே - "ஸுவ்ருஜாவிஹ்வலஸ்ஸ்வஸ்யாகாரமணிகோவிஸ்ருநீ। ஸம்ஸாரதஞ்ஜ்வாஹிக்வாஞ்ஜக்ஷாமெவக்ஷாம் வ்ருதீக்ஷதே" என்றது அநுஸந்தேயம். ஜீவிக்கை யாகாமையாலே-ஜீவநஹேதுவாகாமையாலே. அநர்த்து-அநந்யப்ரயோஜநனாய்ப் பொருந்தி. இப்படியானால் நிர்ஹேதுகத்வபங்கம் வாராதோ? என்ன, இந்தஸ்வீகாரஸித்தி இத்யாதி. அதுவும் அவனதின்னருளே - அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே. களைவாய் இத்யாதி - துஃகத்தைப் போக்குவாய், போக்காதொழிவாய், கத்யந்தரம் வேறில்லாதவனா யிருந்தேன். நாடோறும் ஏகசிந்தையனாய் - நாள்தோறும் ஏக ப்ரகாரமான சிந்தையுடையனாய். சிற்றவேண்டா இத்யாதி - பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா; சிந்தாமாத்ரமே அமையும். ஸப்ரகாரமாக - "அடைந்தார்க்கெல்லாம்" என்று ஸர்

* திருவாய்மொழி ௬-௧-௧. † ஷை ௧-௧-௨. ‡ ஷை ௬-௧0-௧0. $ ஷை ௩-௩-௪.
¶ ஷை ௭-௯-௪. § ஷை ௫-௮-௧௧. ** ஷை ௫-௭-௧0. (§) ஷை ௮-௮-௩. (||) ஷை ௫-௮-௮.
$$ ஷை ௫-௧0-௧௧-௧௧. ¶¶ ஷை ௯-௧-௭.

தந்த்ரோபாயம் என்கைக்காக *“சரணமாகும்” என்று தொடங்கி “மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்” என்று ப்ராப்திபர்யந்தமாக முடியநடத்துமென்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் பண்ணியிருக்குமவனுக்குக் காலக்ஷேபப்ரகாரம் இருக்கும்படி யென்? என்னில்,- †“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மாலைகள்சொன்னேன்” என்று திருவாய்மொழிதானே காலக்ஷேபப்ரகார மென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து இதுவே போதுபோக்காகத்திரியும் அதிகாரிக்கு பலவேஷமிருக்கும்படியென்? என்னில்; - ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரதமமாய் கைங்கர்யஸித்தி சரமமாயிருக்கு மித்தனையும் உபாயபலமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரதமத்திலே இழியும்போது ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு இழியவேணும் உபாஸகனுக்கு; ஜிதேந்த்ரியத்வமும் உபாயபலம் இவ்வதிகாரிக்கு. எங்ஙனேயென்னில், - ‡“என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்” $“மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்”என்று ஜிதேந்த்ரியத்வம்அவனாலேயென்னுமிடத்தைச்சொல்லி ஜிதேந்த்ரியனானவாறே ஸ்வவதநுபவத்துக்கு உபகரணமான ஸக்த்யாதியாதிகள் தனக்குத்தானே உண்டாகிறதோ? என்னில், - “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று ஸக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையுந் தானே தந்தா னென்கையாலே ஸக்த்யுத்பத்தியும் அவனாலே யென்னுமிடமும் சொல்லிநின்றது. ஆனால், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகர்ஆர்? என்னில், - ¶“காதல்கடல்புரையவிளைவித்தகாரமர்மேனிநங்கண்ணன்” என்று அவனே வர்த்தக னென்னுமிடஞ் சொல்லி, வ்ருத்திக்கு எல்லை ஏதென்னில், §“அதனிற்பெரியவென்னவா” என்று தத்த்வத்ரயங்களையும் விளாக்

வாதிகாரத்வப்ரகார ஸஹிதமாக. சரணமாகும் இத்யாதி - தன் திருவடிகளை அடைந்தவர்க்கெல்லாம் உபாயமாம்; அவர்களுக்கு மரணமானல் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் இதி - கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அதுக்கு உபாயம் அவன் திருவடிகளே யென்றும் அருளிச்செய்தாராகையாலே இத்திருவாய்மொழி எதுக்காக வென்று இப்ஸங்காவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். காலக்ஷேபப்ரகாரம் - காலக்ஷேபஸாதநம். தொண்டர்க்கு இத்யாதி - அவனடியார்க்கு உகந்து அநுபவிக்கலாம்படி ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமானவற்றைச் சொன்னேன். உபாயத்தை - ஸித்தஸாதநத்தை. இதுவே - இத்திருவாய்மொழியே. போதுபோக்காக - காலக்ஷேபஸாதநமாக. ‘ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்’ என்று கீழே அருளிச்செய்து ‘பலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில்’ என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்னில்;—பலத்தினுடைய ப்ரதமசரமாவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் - பலவேஷம் இத்யாதி. அவாந்தர ப்ரகார பல வேஷ மிருக்கும்படி யென்? என்னி லென்றபடி. யத்வா, கீழே பலஸ்வரூபம் சொல்லியிருக்க மீளவும் பலப்ரஸ்நம் உபாஸகரிற்காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு வாசிசொல்லுகைக்காக. அத்தை ஸங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார், பலவேஷம் இத்யாதி என்னவுமாம். ஜிதேந்த்ரியத்வம் - ப்ரதமாவதி, கைங்கர்யம் - சரமாவதி. இவனுக்கு விசேஷம் எது? என்ன, ஜிதேந்த்ரியத்வம் இத்யாதி. ஜிதேந்த்ரியத்வம் உபாயபலமென்றத்தைக்காட்டுவாராக ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஸ்நத்தை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார், எங்ஙனே இத்யாதி. எங்ஙனே-எங்ஙனே அருளிச்செய்தா ரென்றபடி. என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் - என்னுடைய துஷ்டமான மநஸ்ஸைப் போக்கினாய். மருவி இத்யாதி - அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்ப் பொருந்தி அடிமை செய்யும் நெஞ்சைத் தந்தாய். காதல் இத்யாதி|- அபிநிவேசத்தைக் கடல்போலே ஸம்ருத்தமாய் விளையும்படி பண்ணின வர்ஷுகவலாஹகஸ்வபாவத்தை யுடைய திருமேனியை யுடைய நம்முடைய க்ருஷ்ணன். அதனிற்பெரிய

---

* திருவாய்மொழி ரு-க0-ரு. † ஷை கூ-ச-கூ. ‡ ஷை உ-எ-அ. $ ஷை உ-எ-எ.
¶ ஷை ரு-ரு-ச. § ஷை க0-க0-க0.

குலைகொள்ளும்படி பெருகினபடி சொல்லி, "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்கையாலே ஶரீரஸம்பந்தத்தை யறுத்து தேஶவிஶேஷத்திலே கொண்டுபோய் ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினு னென்றதாயிற்று. ஆக, இவ்வைந்தர்த்தமுமே திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கிறது; அல்லாதவை ஆநுஷங்கிகஸித்தமாய் வந்தது இத்தனை; எங்ஙனேயென்னில், — பரதத்த்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், அநந்யார்ஹஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும்; குணநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்கார மமகாரங்கள் தத்விரோதியென்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்யஸித்திக்கும் ஸர்வஸ்வதபலப்ரதன ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளே உபாய மென்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம் தொடக்கமாகக் கைங்கர்யபர்யந்தமாக உபாய பலமென்றும் சொல்லிநின்றது. "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿 𑌚 ॥ 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌕𑌲𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌸𑍇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌕𑌾𑌃 । 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑍇𑌦𑌿𑌨𑌃" (ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஶ்சப்ரத்யகாத்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம்பலம்ப்ராப்தேஸ்ததாப்ராப்திவிரோதிச। வதந்திஸகலாவேதாஸ்ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயஶ்சமஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந:) என்று ஸகல வேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகமென்னுமிடத்தைப் பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தார்.

என்னவா, அவா - அபிநிவேசம். அதிற்காட்டில் பெரிய என் அபிநிவேசம். விளாக்குலைகொள்ளுகை - தன்னிலே அந்தர்ப்பவிக்கும்படி பண்ணுகை. உக்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. "𑌯𑌦𑌿𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍" இதிப்ரகாரேண பரமதநிராஸாஷேபய்த்ர தர்ஶநாத் இதரநிஷேதம் எப்படி பண்ணுகிறது? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி. ஆநுஷங்கிக ஸித்தமாய் - அநுஷங்கஸித்தமாய். புத்திஸௌகர்யார்த்தம் விஸ்த்ருதம் ஸங்க்ருஹணதி - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. அர்த்த பஞ்சகஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னி லென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு வங்கிப்புரத்து நம்பி யோஜனையை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 இத்யாதி. 'இந்த ப்ரமாணம் வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்தது' என்று அரும்பதத்திலே யிருக்கிறது. "𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌧𑌾𑌰 𑌜𑌾𑌜𑌲𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌜𑌾𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌕𑌾𑌦𑍍𑌨𑌃" இதி ப்ரமாணத் திரட்டி லிருக்கிறது. ஸகலவேத தாத்பர்யம்-இவ்வர்த்தபஞ்சக மென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வழியாலே பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தா ரென்று க்ரமேண அந்வயமாகவுமாம்; ஸகலவேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்த பஞ்சகமென்னு மிடத்தையும், இவ்வர்த்த பஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாகவும் வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தாரென்று யோஜிக்கவுமாம்.

௯௬ - மஹாப்ரவேஶம் - இரண்டாம்ஸ்ரீயஃபதி.

ஸ்ரீயஃபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகனுன ஸர்வேஶ்வரன், *"மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறித்திரிகிற இவரை இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் விஶததமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலே நிர்ஹேதுகமாக விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளினுன். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தாலே த்வயவிவரணம் பண்ணுகிறுர். இதில் முதலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறுர்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறுர்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனேடு தமக்கு உண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மேலிற்பத்தாலே தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறுர்.

இதில் முதற்பத்தாலே "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன் - துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே" என்று ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகனுய், ஸூரிஸேவ்யனுனவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வக்ஷ்யமாணமான அர்த்தத்துக்கும் ப்ரமாணம் "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்று நிர்த்தோஷமான ஶ்ருதியே ப்ரமாணமென்றும், ஏவம்விதனுனவன் ஆர்? என்ன, "வண்புகழ்நாரணன்" என்றும், "திருவுடையடிகள்" என்றும், "செல்வநாரணன்"

இப்படி திருமந்த்ரவிவரணத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; மேல் த்வயவிவரணரூபத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்வாராக தாத்ருஶப்ரபந்தநிர்மாணஸாமர்த்ய ஹேதுத்வேந வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறுர் - ஶ்ரியஃபதியாய் இத்யாதி. ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்ரீராமாயண ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா க்ரமேணுர்த்தபஞ்சகப்ராபத்தி பக்தி ப்ரயோஜநத்ரயாபிப்ராயேண ஶ்ரியஃபதித்ரயமென்றும் சொல்லுவர்கள்; அதவா, ஶ்ரியஃபதீத்யாதி வாக்யத்ரயம் அருளிச்செய்தது-மத்யேமத்யே வந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகவாதல், மஹாபாஷ்யத்தில் பூர்வதிவஸோபந்யஸ்தாநுவாத பூர்வகமாக் திவஸத்ரயம் உபந்யஸிக்கையாகிற ஆஹ்நிக த்ரயப்ரக்ரியையாலேயாதல். திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதியாகிற மூன்றும் திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சரமஶ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்த மென்னுமத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி த்வயத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கிறதென்கிறுர் - நம்மாழ்வார் இத்யாதி. யத்வா, கீழ் அர்த்தபஞ்சக யோஜனையை அருளிச்செய்து த்வயயோஜனையும் அருளிச்செய்கிறுர் - நம்மாழ்வார் இத்யாதி என்னவுமாம். முதலிட்டிதி-த்வயார்த்தத்தை க்ரமத்திலே அருளிச் செய்யாதே உத்தரவாக்யார்த்தம் முன்னுக அருளிச் செய்தது - அநுஷ்டாநதசையில்போலே உபாயம் முற்பட்டு, பலம் பிற்படுகையன்றிக்கே வ்யுத்பத்தி தசையில் "ஆயோஜநந்த—ஸ்ஹிஶ்ரூநஜெநாவிஷ்வாரூதெ" இதி ந்யாயேந பலம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்படவேண்டுகையாலே; "ஸ்வரூகாமொஜ்யோதிஷோரநஜெஜத" என்னக் கடவதிறே. "கடல்ஞாலங் காக்கின்ற, மின்னு நேமியினுய்" என்றத்தைப்பற்ற, உபாயோபயோகியான குணங்களை என்றது. "உன்கனோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப்பற்ற, ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடி என்றது. "நாராயணன் நங்கள்பிரானவன்" என்றதைப்பற்ற, அவனேடு தமக்குஉண்டான இதி. தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே இத்யாதி - "தொழுதெழு" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே, "அவாவற்றுவீடுபெற்ற" என்று பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறு ரென்றபடி.

உக்தவிவரணம் - இதில் முதற்பத்தாலே இத்யாதி. அயர்ப்பிலன் இத்யாதி - அநந்யப்ரயோஜநனுய்ப் பொருந்தி மறப்பில்லாதவனுய் அக்ரமமாக குணங்களைச் சொல்லுவன், ஸம்ஶ்லேஷிப்பன், தலையாலே வணங்குவன்; இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பன். முதற்பத்தாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டா ரென்றது -"உவகஷ்ரொவஸம்ஹாராவஹ்ராவொஸாஂவஷ்ரூதா

---

* திருவாய்மொழி உ-சு-அ.

என்றும் விஶேஷித்து, ''தொழுதெழென்மனனே'' என்று உபக்ரமித்து *''அயர்ப்பிலனலற்று வன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே'' என்று த்ரிவிதகரணங்களாலும் அடிமைசெய்து தலைக் கட்டுகையாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டார். இரண்டாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து, †'ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேஶிகரான அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்றுகொலோ?' என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, ‡'' நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுகுவீர் '' என்று பிறர்க்கும் உபதேசிக்கையாலே 'இவர்க்குப் பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது' என்று ஈஶ்வரன் பரமபதத்தைக் கொடுக்கப் புக, $' ''எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்'' என்று-எனக்கு அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; ¶''தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே'' என்று - உனக்கேயாயிருக்கும் இருப்பே எனக்கு வேண்டுவது' என்று இப்புருஷார்த்தத்தை ஓடவைத்தார். மூன்றும்பத்தால் இவர்க்குக் கைங்கர்யத்திலுண்டான ருசியையும் த்வரையையும் கண்ட ஈஶ்வரன் கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான திருமலையில்நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு §''வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம்'' என்று பாரித்து, பாரித்தபடியே ஶேஷத்வபர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார். நாலாம்பத்தால் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் திருநாரணன் தானென்றும், விரோதி **''குடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்'',''எல்லாம் விட்டவிறுகலிறப்பு''என்று ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களே விரோதி யென்றும் பிறர்க்கு உபதேசித்து, ††''ஐங்கருவிகண்டவின்பம் தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்'' என்று தாமும் அநுஸந்தித்தார். அஞ்சாம்பத்தால் இந்த இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் ‡‡''ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்''என்று தன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தா னென்றார். அவன்தந்த உபாயத்தை வடகரை முன்

ஸூத்ரம் | ஸூர்வாஹோவ தத்வவித்ஹிம்தா தாத்வநிர்ணயெ'' என்கிறபடியே ''தொழுதெழு'' என்று உபக்ரமித்து ''சொல்பணிசெயாயிரம்'' என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலும், ''அயர்ப்பிலன்'' இத்யாத்யப்யாஸத்தாலும், இந்தஅர்த்தம் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணப்ராப்தத்வேந அபூர்வமாகையாலும், ''தொழுதெழு'' என்கிற இத்தால் பலார்த்தவாதங்கள் ஸித்திக்கையாலும், ''தொழுதெழு'' என்கிற இந்தவிஷயார்த்தத்திலே ''உயர்வற வுயர்நலம்'' இத்யாதிகள் ஹேதுகர்ப்பவிஶேஷண மாகையாலே உபபத்தி யுண்டாகையாலும், முதற்பத்து பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறத்திலே தத்பர மென்றபடி. இரண்டாம்பத்தால் இதி - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து என்றது - ''களிப்புங்கவர்வுமற்று'' இத்யாதியைப்பற்ற. ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் - தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையோமாய். நலமந்தம் இத்யாதி-நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர். ஓடவைத்தார் - நிஷ்கர்ஷித்தார். மூன்றும்பத்தால் இதி - ''ஈதேயானுன்னைக்கொள்வது'' என்றத்தைப்பற்ற ருசி. ''ஒல்லை'' என்று த்வரை. நாலாம்பத்தால் இதி - குடிமன்னும் இத்யாதி - குடியிருப்புடைய ஸுகோத்தரமான ஸ்வர்க்கம். எல்லாம் இதி - ஆத்மவ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விட்டவனாய் ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த மோக்ஷம். இறுகல் - ஸங்கோசம். இறப்பு - மோக்ஷம். ஐங்கருவி இத்யாதி - ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பரிச்சேதித்தநுபவித்த ஐஶ்வர்யஸுகமும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபவிக்க அரிதாய் இந்த ஐஶ்வர்யஸுகத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே அபரிச்சிந்நமாய் பகவதநுபவாபேக்ஷயா அத்யல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகமும். வடகரைமுன்னிட்டு என்றது - ''வைகல்'' ''பொன்னுலகாளீர்''

---

* திருவாய்மொழி க-ங-கo. † ஷை உ-ங-கo. ‡ ஷை உ-அ-ச. $ ஷை உ-கூ-க.
¶ ஷை உ-கூ-ச. § ஷை ங-ங-க. ** ஷை ச-க-கூ. †† ஷை ச-கூ-கo. ‡‡ ஷை ரு-எ-கo.

ளிட்டுப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக *"அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! உன்னடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேன்" என்று ஸ்வீகரித்தார் ஆறாம்பத்தால். ஏழாம்பத்தால் இப்படி ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் சடக்கெனப் பலியாமையாலே விஷண்ணராய் †"கடல்ஞாலங்காக்கின்றமின்னுநேமியினாய்" என்றுதொடங்கி உபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட ‡"கூராராழி வெண்சங்கேந்திவாராய்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வெள்ளைச்சுரி சங்கொடாழியேந்தி வந்தஇது மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷம் கிடையாமையாலே விஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார். எட்டாம்பத்தால் கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே §"உமருகந்துகந்தவுருவநின்னுருவமாகி உன்றனக்கன்பரானாரவருகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை" என்று - இப்படி ஆஶ்ரிதாயீந ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளையுடையவன் நமக்குத் தன்னைக்காட்டி மறைக்கைக்கு அடி ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசையுண்டாகவேணுமென்று அதிஶங்கைபண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியை அருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாம்பத்தால் "நீரென்றியஅதிஶங்கைபண்ணிப்படுகிறீர்இப்படி" என்று தன்னுடைய நிருபாதிகபந்தத்தையுங் காட்டி, "நான் நாராயணன்: ஸர்வஶக்தியுக்தன்: உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்" என்று அருளிச்செய்ய, ¶"சீலமேல்லையிலான்" என்று அவனுடைய சீலகுணங்களிலே ஆழங்கால்பட்டார். பத்தாம்பத்தால் ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்துதங்கி, இவருக்கு அர்ச்சிராதி கதியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று இவர் திருவாயாலே அருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப்பண்ணிக்கொடுத்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

களில் தூதப்ரேஷணமுகேந ஆசார்யர்களை முன்னிட்டு என்றபடி. விஷண்ணராய் என்றது - "உண்ணிலாவி"யில் ப்ரமேயம். கடல் இத்யாதி - கடல்சூழ்ந்த பூமியை ரக்ஷித்த உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையுடையையாய். கூரார் இத்யாதி - கூர்மைமிக்க திருவாழியையும் வெளுத்த சங்கத்தையும் ஏந்திக்கொண்டவராய். வெள்ளை இத்யாதி - வெளுத்த நிறத்தையும் சுரியையுமுடைய சங்கோடே திருவாழியையும் தரித்து. விஶ்லேஷித்தபடி என்றது-'பாமருமூவுலகு" "ஏழையராவி"களைப் பற்ற. கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷமென்றது - "ஆழியெழச் சங்கு" "கற்பாரிராமபிரான்"களைப் பற்ற. உமருகந்து இத்யாதி - உனக்கு ஶேஷபூதரானவர்கள் எப்போதும் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய் உன்னளவிலே அன்பையுடையரானவர்கள் ஆதரித்து அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அடிமை செய்கைக்கு ஈடாயிருக்கிற உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களை. அவற்றில் நசையற்றபடியை என்றது - "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப் பற்ற. ஒன்பதாம்பத்துக்கு, ஓராயிரத்திலே நோக்கு. என்றிய - எதுக்காக. திருமோகூர் இத்யாதிக்கு - தாளதாமரையிலே நோக்கு. அர்ச்சிராதி இத்யாதிக்கு - சூழ்விசும்பிலே நோக்கு. என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய் - என் அபிநிவேஶங்கெடும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தாய்.

ஆக, முதற்பத்தாலே உத்தரவாக்யகத ப்ரதம த்விதீயபதார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது; இரண்டாம்பத்தால் நமஶ்ஶப்தார்த்தம்;மூன்றாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யம் பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமென்று நிஷ்கர்ஷித்து நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தாநுகுணமாக ஸ்வாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறது; ஆக, கீழ் மூன்றுபத்தும் உத்தரகண்டார்த்தம். நாலாம்பத்தால் பூர்வகண்டஸ்த்த பதத்வயார்த்தமும், ஐந்தாம்பத்தால் க்ரியாபதார்த்தமும், ஆறாம்பத்தால் உபாயத்தினுடைய ஸாங்கஸ்வாநுஷ்டாநமும் சொல்லுகையாலே, மேல் மூன்றுபத்தாலும் பூர்வகண்டார்த்தம்; மேல் நாலுபத்தும் இதுக்கு ஶேஷமென்றபடி.

---

* திருவாய்மொழி ௪-௧௦-௧௦. † ஷை ௭-௧-௨. ‡ ஷை ௪-௯-௧. § ஷை ௮-௧-௪. ¶ ஷை ௯-௫-௧௧.

ஈடு—மஹாப்ரவேசம் - மூன்றும் ஸ்ரியஃபதி.

ஸ்ரியஃபதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகனுன ஸர்வேச்வரன், "மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை *"அடியையடைந்துள்ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவெள்ளம்யான் மூழ்கினன்" என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்யலாம்படி முதலடியிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணியருளினுன். முதல்தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல் அசித்ஸ்வரூபமாதல் ஈச்வரஸ்வரூபமாதல் அறியாதே யிருக்கிற இவர்க்கு அசிதம்சம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், சேதநன் உபாதேயனென்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதம னென்னுமிடத்தையும் அவன்தானே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, அவனோட்டை யநுபவத்துக்கு இத்தேஹஸம்பந்தம் விரோதியாயிருக்கையாலே, த்வதநுபவவிரோதியான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்று அர்த்தித்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனுல் அநுபவிக்கக்கடவ தன்னுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் பரப்பற ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கலாம்படி இங்கேயிருக்கச்செய்தே ஒருதசாவைசத்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்க அவ்வழகை யநுபவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படி அநுபவித்த விஷயத்திலே விஷயாநுரூபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச் சொன்னுர் திருவந்தாதியில்; ஆமத்தையறுத்துப் பசியைமிகுத்துச் சோறிடுவோரைப்போலே தமக்கு ருசியைப்பிறப்பித்த படியையும், அந்த ருசி தான் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்வமான படியையும், பின்பு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் அற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின படியையும் சொல்லுகிறுர் திருவாய்மொழியில். கைங்கர்யமநோரதம்பண்ணிக்கொண்டு வரக் கொள்ளக் கைகேயி "ராஜந்" "ராஜந்" என்ற சொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டபாடுபோலே யிருக்கிறதாயிற்று, திருவிருத்தத்தில் நிலை; அவன் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்று கேட்டு "வநஹிஸ்யஸஸீவேஸாரும்" (ஏபிஸ்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) என்கிறபடியே என்னொருவன்கண்ணில் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேர்ஆற்றாமைகண்டால் மீளாதொழிவரோ? "சிரஸாயாசிதோமயா" (ஸிரஸாயாசிதோமயா)-என் அபிமதம் தந்தலையாலே யிரந்துசெய்யக்கடவஅவர், நான்

ஸ்ரீபரதாழ்வானை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கைக்காகப் புநஸ்ச ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வாராக மீளவும் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - 'ஸ்ரியஃபதியாய்' இத்யாதி. யத்வா, இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான தசைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய தசையை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கிற முகேந திருவாய்மொழியினுடைய பக்தியோக ப்ரதிபாதநபரத்வத்தை அருளிச்செய்வாராகத் தாத்ருச ப்ரபந்தநிர்மாண ஸாமர்த்ய ஹேதுத்வேந மீளவும் வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - ஸ்ரியஃபதியாய் இத்யாதி என்னுதல். சேதநனுக்கு உபாதேயத்வம் - 'அடியேன்' என்றத்தைப் பற்ற. தன்னுடையமேன்மை இத்யாதிக்கு - முதற்பாட்டிலே நோக்கு. பரப்பற - ஸங்க்ரஹமாக. "ஆமத்தையறுத்து" என்றுதொடங்கிச் சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்ரயத்துக்கும் அடைவே தார்ஷ்டாந்திக த்ரயத்தைக் காட்டுகிறுர், தமக்கு ருசியை என்று தொடங்கி. ஆமத்தையறுத்து என்றதுக்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் மயர்வறமதிநலமருளுகை யென்று கண்டுகொள்வது. இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான அவஸ்த்தைகள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அவஸ்த்தைகள்போலே யென்கிறுர், கைங்கர்ய மநோரதம் இத்யாதி. "ராஜந்" என்ற சொற்கேட்டு -

---

* திருவாய்மொழி உ-கூ-அ.

என்தலையாலேஇரந்த கார்யத்தை மறுப்பரோ? "ஹூாதுஃ" (ப்ராதுஃ) - நான் தம்பின்பிறந்தவனல்லேனோ? "ஶிஷ்யஸ்ய" - (சிஷ்யஸ்ய) பின்பிறந்தவனென்று கூறுகோள்ள இருக்கிறேனோ? மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ? "தாஸஸ்ய" (தாஸஸ்ய) - ஶிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருக்கிறேனோ? "ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி" (ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி) - ஆனபின் என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளாரோ? என்று மநோரதித்துக்கொண்டு போகிறபோதைதரிப்புப்போலே,திருவாசிரியத்தில்நிலை; ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே "ராமாகமநகாங்க்ஷயா" (ராமாகமநகாங்க்ஷயா) என்கிறபடியே பதினாலாண்டும் ஆசைவளர்த்துக்கொண்டிருந்தாற்போலேயிருக்கிறது, திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி, அவனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றாற்போலேயிருக்கிறது; இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில் பேறு.

திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல்திருவாய்மொழி; முதல்திருவாய்மொழியினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதல் மூன்றுபாட்டு; முதல்மூன்றுபாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதற்பாட்டு; முதற்பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதலடி; என்போலேன்னில்; - "ருசோயஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம் யச்சாந்யதபிவாங்மயம்," (ருசோயஜூம்ஷிஸாமாநி ததைவாதர்வாணநிச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம் யச்சாங்யதபிவாங்மயம்) என்கிறபடியே ஸகலவேதஸங்க்ரஹம் திருமந்த்ரமாய். அதினுடையஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய். அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமானாற்போலே. மற்றும் பாரதராமாயணாதிகளையும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே செய்தார்களிறே.

"உத்திஷ்ட திஷ்ட கிம் ஶேஷே ராஜந் ப்ராத்ருஹோ யஶ: । தஸ்யா நஶ்யதி ஶோவஸ்ஸ ந ஶோச்ய ஸ்மிஶ்த்ரோ:" என்கிற சொல்லைக் கேட்டு. அயம் ஶ்லோகோऽயோத்யாகாண்டே மாதுலகுலாதாகதம் பரதம்ப்ரதி கைகேய்யுக்தி:. மறுப்பரோ - திரஸ்கரிப்பரோ. கூறு - பாகம். மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ இதி-அத்ர வஸிஷ்ட்டர் பெருமாளுக்கு மந்த்ரங்களை உபதேஶித்தார், பெருமாள் கநிஷ்டர்களுக்கு உபதேஶித்தா ரென்று கண்டுகொள்வது. ஏபிஶ்சேத்யாதி - அயம்ஶ்லோகோऽயோத்யாகாண்டே. இது பெருமாள் ஸமக்ஷத்திலே விண்ணப்பம் செய்ததே யாகிலும் வழியிலும் நினைவு இதுவாகையாலே மநோரதபரமாக வ்யாக்யாநம் உபபந்நம். "ஸ காமநேவாபி ஜ்வ்யாராஜவாஹா ப்ரஸ்த்ருஶ: । நந்திக்ராமேऽகரோத்ராஜ்யம் ராமாகமநகாங்க்ஷயா" இதி ஸங்க்ஷேபே. அவனும் - ஸ்ரீபரதாழ்வானும்.

முதற்பாட்டுக்கு முதலடி ஸங்க்ரஹமாம்போது விக்ரஹவிபூதிகள் எங்கே சொல்லுகிறது? என்ன. விக்ரஹவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹங்களாகையாலே 'நலம்' என்று ஆநந்தம் சொன்னபோதே விக்ரஹவிபூதிகளும் அர்த்தாத்ஸித்தங்கள்.

திருவாய்மொழியின் ஓரோதசகார்த்த ஸங்க்ரஹமாகப் பெருமாள்கோயில்
அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதியின் உபோத்காதம்.

யஶ்சகார ஸகலாம்நாயஸ்வாத்வர்தாம் வ்யக்தீம் த்ரமிடவேதஸம்ஹிதாம் ।
தம் த்விதீயஶடகோபமாஶ்ரயே ஸௌம்யஜாமாத்ருவராஶ்ரயம் முநிம் ॥

ஶ்ரீமத்யா ஶடஜித்வாசா த்ரமிடாம்நாயஸம்ஹிதா ।
அஹிம்ஸ்யவிஶேஷஜ்ஞ ராமாநுஜார்யமதாதிஹ ॥

ஶ்ரீநாதமுநிமுக்யைர்யா ஸம்ஸ்க்ருதா ஶ்லோகஸூக்திபி: ஸந்தர்ஜநபரிஷ்க்ருதை: ।
ஶ்ருத்யர்தோக்திக்ஷணபராவதிநிஷ்க்ருஷ்டம் வ்யாக்யாத்யா நிர்ணயஶக்தி யாஶ்சகார ॥

ஶ்ருத்யர்வயஸ்யாவிதமேதாநுஸந்தாநபராமிஶேஷஸ்ய ப்ராநுஸவிதம்ஜிஜ்ஞாஸூந் ।
ஶ்ருஷ்யாய ஜெந்நமயீமாவ யோகவ்யாக்யாவிஷயஶாஸ்த்ரதிவாஹிதவாநிதாநி ॥

யே ராமஸேதுமகு ஹரதலக்ஷணஜ்ஞாநம் யே லோகஹவிர்பூஸ்பஶ்யஶாஸ்தி நதீஸேவைநம ।
ஸாவா ரமேஶவைபவம் ஶ்ரீஶிதாஸ்ராமிஸ்தாநேவவாகமயிகாநந்ததஸ்ருமேஷ ॥

வ்யூஹாஶ்ரமநாமஸ்ரவவ்யூஹவாசஹக்தி: ஸ்வஸஹஸ்யா ஶ்ராமயாஜலிநவோநவேத்த ।
ஸமேவமேத ஶாஜிதம் யோஸிஷ பிரஷ்டிநாந்தே ந பரஜாஷாஸ்திராத்ரஸஸ்து ॥

ஜ்யம் ஸ்வமேர நாமவாக்ய தவாரிராஶிரஞ்ஜுநேஸ்ரி பேராஶிதஸ்ரீமே ।
ஸம்க்ஷாபஹி: ஸவிஹாஸ ஸாதநாம் ஜகத்தி ஸத்யவிஷேஷவ ஸநஸம்ஸாரணாநமாமி ॥

நாதாவிதாவ்யூஹதிமேதாவிவ வஹ்மகார ஹ்வேபாவகாரவவமாலிஜிநாதீந்த்ராத் ।
வேதஸ்தாவிபயதயாவிஷிதஸ்ய ஸாக்ஷாதாவிஸ்ய ஸமஹி நிபந்தாதாஷயாத்ர ॥

ஶப்தஸ்யஸம்ஸ்க்ருததயா யதிமாரவம்ஸ்யாகிபஞ்சாஜாமாஜ வவஸாஸி தத்வஸஹ: ।
வாமேந்நவேத்தபிதத்த்வஹாஸ்மேஷா ஹாஷாநிகஷிம் உஹமேதந நமஸ்யஶஜ: ॥

பாம்க்ஷம்நியஜ்ஞபாராஷாத்தஹதாவிஶிஷே ஸ்ரீஹ்யாயஹாவகயநாஜ்ஞமேதாஸ்விபஸ்ய ।
பாம்ஸாஶ்ரஜகவபாமயிணவத்யாவி ஶாமேஸ்ரீயஹிநேநாஜநிகாஹிநீகவ ॥

யாஸ்ரீதிரஹவிஷயேஷ்வவிவேகஹாஜாம் மேஸவாய்யேத ஸவதி ஸக்திவஹாஸியேயா ।
ஸக்திஸ்த காஹ உஹ தத்தநீயர்மேவ தஸ்மாநிநெநராஜநி காஸகவாக்யஹநீ ॥

யஸ்யதமேஸவிஶஹாநஹவஞ்சபரஸ்மிநு ஸம்ஶ்ரேஷவஹஷமணாரத்தஹா ஸ்லாமஸ ।
விஜ்ஞிதிரஸ்யரஹஸ்ஸிஹயாஜ்ஞஸஜ்ஞஜாஹவ்யயாவிரஹிதாஹநிவஜ்ஞவஸ்ய ॥

தத்ராயமியதவஸம் ப்யயஹ பபேத்ய ஶாமேமாணம் ஶம்ஜிஹநஹவஜ்ஞதீயே ।
த்ருஷாவயலயத ஹோக்தாஷிம் த்யதீயே யாவநமேநாரயஹஶஸ்வஹஜ்ஞதாயேம் ॥

மேகஜ்ஞாரஹஸ்ய நியஹவயிமேவேமாவாய தத்தக்ர்யாவிஷயபாயநிராஶதவ ।
ஶீலம் ஹமேராயிமதாயிமஹம் ஶாரிஷ்க்தரம் பாவேஶ்ஶதமேகேஹுஶஹிஜம்மாஹ ॥

வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவலியின் உபோத்காதம்.

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

𑍈𑌸𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌲𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌾𑌵𑌾𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑌨 𑌵𑌿𑌹𑌵𑌾𑌤𑍍𑌵𑌲𑍍 𑌸𑍇𑌹𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌯𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑍈
𑌤𑌾𑌟𑌾𑌙𑍍𑌕𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍀𑌵𑌸𑌮𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑍀𑌷𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌃 । 𑌸𑌕𑌤𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇𑌨𑍀𑌲𑍀𑌰𑍇
𑌯𑌿𑌕𑌸𑌹𑍍𑌯𑌾𑌲𑌵𑌤𑍍𑌸𑌤𑌲𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵 𑌸𑌸𑌿𑌲𑍇𑌲𑌸𑌯𑌿𑌹𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾
𑌪𑌾𑌲𑌿 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌦𑌮𑌾𑌯𑌾𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌰𑌗𑌨𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌗𑌮𑌹𑌂𑌗𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌤𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌿𑌤𑌵𑌿𑌲𑌮𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌷𑍍𑌗𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌗𑌃 । 𑌕𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌲𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌲𑌕𑌮𑌾𑌣
𑌲𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌲𑌨𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑌗𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌾𑌕𑌾𑌨𑌮𑌣𑌿 𑌤𑌮𑌾𑌣𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌕𑍍𑌤𑍇𑌣𑌾𑌨
𑌦𑍍𑌰𑌣𑍀𑌗𑌃 ॥

𑌉𑌦𑍍𑌦𑌾𑌮𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌤𑌮𑌾𑌣𑌕𑌗𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕 𑌶𑍀𑌤𑌾𑌙𑍍𑌕 𑌵𑌿𑌯𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑌾𑌵𑌾𑌰
𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑌯𑌗𑌨𑌵𑌮𑌾𑌣 𑌮𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌦𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑌣𑍀𑌲𑍍𑌤𑌟𑌮𑌤𑌲𑌂𑌜𑍀𑌦𑍍𑌰𑌷
𑌸𑌵𑍀𑌲𑌯 𑌲𑌾𑌵𑌾𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌲𑍍𑌰𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌲𑍀 𑌰𑌵𑌿𑌗𑌹𑌯𑍋𑌤𑌾𑌸𑌿𑌣𑍀𑌯𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾 ॥

ஸ்ரீமந் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியின் தனியன்கள்.

அல்லும்பகலும் அனுபவிப்பார்தங்களுக்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவா நூற்றந்தாதிதான்.

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளால் உட்பொருள்கள்தம்முடனே — சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாம் தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே! உற்று.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

முதற்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—உயர்வற.

முதற்பாட்டு.

உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவனவன்
மயர்வறமதிநலமருளினன் யவனவன்
அயர்வறுமமரர்களதிபதி யவனவன்
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே.

ஆறாயிரப்படி.

(உயர்வறவுயர்நலம்.) அப்ராக்ருதஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபபூஷணாயுத மஹிஷீபரிஜந ஸ்தாந விசிஷ்டனாய், நிகிலஜகதுதயவிபவாதிலீலனாயிருந்த பரமபுருஷனை உள்ளபடியே ஆழ்வார் தாம் தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநிதமான நிரவதிகப்ரீதியாலே அவனை அநுபவித்தபடியே பேசுகிறார்.

அசேஷதோஷப்ரத்யநீகமாய், "தேயேசதம்" இத்யநுக்ரமத்தினாலே நிரதிசயசுபாசிரஸ்கமான அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த ஆநந்தாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண மஹோததியாய், இந்த ஆநந்தாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனான தான் மேலே பொன்னுமாய் நாறினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக எனக்குத் தன்திறத்தில் அஜ்ஞாநகந்தமில்லாததொருபடி தன்னை உள்ளபடி அறிவித்துத் தன்திருவடிகளிலே நிரவதிகபக்தியையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்தை யுடையனாய், இந்தக்கல்யாணகுணங்களையுடையனான தன்னை ஸ்வபாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷராய் அஸ்கலிதஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள சேஷ சேஷாசந வைநதேய ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய திவ்யபுருஷர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பரமௌதார்யத்தை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்தது:காபநோதந ஸ்வபாவமான திருவடிமலர்களிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வசேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணி உஜ்ஜீவியென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து – அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணனாய், குணங்களுக்கு நிறங்கொடுக்க வற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு போக்தாக்களான அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே என்னுடைய தோஷாகரதையைப்பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷய

பக்திரூபஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாதரனாய்க்கொண்டு தந்தருளினான்; ஆனபின்பு, அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால், ப்ரபந்தாரம்பத்திலே வஸ்துநிர்த்தேசமும் நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

[உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியாலே ஒரோ குணத்தின் ஸந்நிதியிலே வ்யதிரிக்த ஸகலார்த்தகதமான எல்லாப்படியாலுமுள்ள எல்லாவுயர்த்தியும் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படியாய், அவைதனக்கு அவதியுண்டாயிருக்கை யன்றியே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலின்றும் மேன்மேலென உயர்ந்து காட்டாநிற்பனவான கல்யாணகுணங்களை யுடையான். நல மென்றவிடத்தில், ஏகவசநம் - குணஜாதிபரம். நலமாவது - குண விபூத்யாதிகளை அநுபவிக்கையாலே வந்த ஆநந்தகுணமாகவுமாம்; ஆநந்தமென்று ஆநந்தஸ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம். குணநிரபேக்ஷமாகத் தானே விலக்ஷணமாய், தன்னைப்பற்றிக் குணங்கள் நிறம்பெறும்படியான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபநிஷத்ப்ரஸித்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்]-முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று நிர்த்தேசிக்கிறது. இப்படியே மேல் யவனவன்களுக்கும் பொருள். 'அவன்' என்று பலகால் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - இப்பாட்டில் ப்ரதிபாதிக்கிற குணங்கள் தனித்தனி ஸர்வாதிக்யஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. [மயர்வற]-ஸ்வவிஷயத்திலே எனக்கு அநாதியாயிருக்கிற அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி. [மதிநலம்] – பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம். [அருளினன்] - இத்தலை நன்மை தீமைபாராதே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்க்ருபையாலே தந்தருளினான். எனக்குத் தந்தருளினானென்னாதொழிவானென்? என்னில்;— "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்று சொல்லுகிற கணக்காலே பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதமில்லாமை ஸ்வபாவமாய், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருநாளும் விச்சேதமின்றிக்கே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமி. 'அமரர்கள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு முக்யார்த்தத்வம் ப்ராப்தமாகையால் அவர்கள் தங்களுக்கு எண்ணில்லை யென்கிறது. [துயரறுசுடரடி] – துயரறும் ஸ்வபாவமாய், அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருவடிகளை. திருவடிகளுக்குத் துயருண்டோ? என்னில்;— ஆஸ்ரிதருடைய துயர் திருவடிகளுக்குத துயர். அவனைத் தொழுதெழென்னாதே திருவடிகளைத் தொழுதெழு என்பானென்? என்னில்;— ஸ்தநந்யயப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே அடியனானவனுக்குத் திருவடிகளிலே தலைமடுக்கை முறைமையாகையாலே. [தொழுதெழு] - அடிமையாலல்லது செல்லாத தன்மையா யிருக்கச்செய்தே அநாதிகாலம் அடிமையிழந்து உருவி இல்லாதார்கணக்காயிருக்கிற நீயே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவி. எம்பெருமானோடு ப்ரத்யாஸந்நமான திருவுள்ளத்தோடே தமக்கு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு, 'என்மனனே' என்கிறார்.

'ஸந்மாத்ரமே வஸ்து'என்கிற வாதமும், 'ஜீவபரர்களுடைய பேதம் ஔபாதிகம்; மோக்ஷதசையில் எல்லாம் ஒன்று' என்கிற வாதமும் இவர்க்கு ஸித்தாந்த மன்றென்னுமிடம் வ்யக்தம் இப்பாட்டில்; பராமவர்களுக்கு விருத்தமாகையால். இப்பாட்டில் 'அவன், அவன்' என்கிற மூன்று பர்யாயத்திலும் 'துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே' என்று வாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிப்பர். "நமோநம:" இத்யாதி ஸ்லோகவத் ப்ரதிவிசேஷணம் அடுபடுகையாலே.

பன்னீராயிரப்படி.

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் பரத்வப்ரதாநோபபாதகமான நிரவதிக கல்யாணகுணயோகத்தையும் நிர்ஹேதுக உபகாரகத்வத்தையும் நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும் நித்யமங்கள விக்ரஹயோகத்தையு முடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே நிரந்தர ஶேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணென்று தம்நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்.

(ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே), உயர்வு – அல்லாத உயர்த்திகள், அற – அஸத்கல்பமாம்படி, உயர் - அவாங்மநஸகோசரமாய் உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை, உடையவன் - உடையனாக, யவன் அவன் – ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன் யாவனொருவன்,—மயர்வு - (ஸம்ஶயவிபர்யயாதி ரூபமான) அஜ்ஞாநம், அற - நசிக்கும்படி, மதிநலம் - ஸ்வாபாவிகஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை, அருளினன் - (தன் அருளாலே) தந்தருளினவனாக, யவன் அவன்-“[illegible]” என்கிற ப்ரஸித்தியை யுடையவன்) யாவனொருவன்,—அயர்வு - விஸ்மரணப்ரஸங்கம், அறும் - இல்லாத, அமரர்கள் - (நிரந்தராநுபவயுக்தரான) நித்யஸூரிகளுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஶேஷியானவன், யவன் - யாவனொருவன்,—அவன் - அவனுடைய, துயரறு - ஸமாஶ்ரிதது[illegible]கநிவர்த்தகமாய், சுடர் - நிரந்தரௌஜ்ஜ்வல்யவிஶிஷ்டமான, அடி - திருவடிகளைக் குறித்து, தொழுது - (“பத்தாஞ்ஜலிபுடா:” என்கிறபடியே) ஶேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப் பண்ணி, என்மனனே - என்மநஸ்ஸே ! எழு - நித்யோச்ச்ராய ரூபமான உஜ்ஜீவநத்தைப் பெறு (என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஶாஸித்தருளினாராயிற்று.)

இதில் முதலடியில் – ‘நலம்’ என்று ஆநந்தகுணத்தையாதல், ஆநந்தஹேதுவாக உபநிஷத்திற்சொன்ன யுவத்வாதிகுண விபூதிகளையாதல் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில் - ‘நலம்’ என்று பக்திரூபஸ்நேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்பாட்டில் மூன்றடியிலும் ‘யவன்’ என்கிற ஶப்தத்தோடே ‘அவன்’ என்று தொடங்கி, நாலாமடியைத் தனித்தனியே அந்வயித்து, மூன்று வாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; முதலடியில் யவனோடே ‘அவன்’ என்று தொடங்கி இரண்டாமடியைக் கூட்டி வாக்யமாக்கி, அவ்விரண்டாமடிதன்னை ஆவர்த்தித்து யச்சப்தத்தாலே நிர்த்தேசித்து அத்தை ‘அவன்’ என்று தொடங்கி மூன்றாமடியோடே கூட்டி, அதுதன்னையும் ஆவர்த்தித்து ‘யவன்’ என்று நிர்த்தேசித்து அத்தோடே ‘அவன்’ என்று தொடங்கி நாலாமடியிலே வினைமுடித்து வாக்யைகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; அங்ஙனன்றியே, “ஸ யஶ்சாயம் புருஷே யஶ்சாஸாவாதித்யே ஸ ஏக:” என்கிற கணக்கிலே ‘யவனவன்’ என்று யச்சப்தார்த்தமாய் ப்ரஸித்தியைக் காட்டி, அத்தை ‘அவன்’ என்று தொடங்கி நாலாம்பாதத்தாலே பராமர்ஶித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர். இப்பாட்டு ஸர்வஶாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹணமான இப்ப்ரபந்தஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸகலஶாஸ்த்ரஸங்க்ரஹரூபமான மந்த்ரரஹஸ்யார்த்ததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்,—‘உயர்நலமுடையவன்’ என்கிற ஸர்வாதிக ஶேஷித்வத்தாலே ப்ரதமபதார்த்தமான அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், ‘மதிநலமருளினன்’ என்று க்ருபாகார்யமாகச் சொன்ன உபகாரகத்வத்தாலே மத்யமபதார்த்தமான உபாயபாவத்தையும், ‘அமரர்களதிபதி’ என்று நித்யஸூரிஸேவ்யத்வத்தாலே சரமபதார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், ‘தொழுதெழு’ என்கையாலே சதுர்த்த்யர்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இருபத்திநாலாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு. ஸ்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய் அவற்றையநுபவிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலே அநுஸந்தயோக்யமாம்படி நமக்கு பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினான்; அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாரென்று தம்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுசாஸிக்கிறார்.

[உயர்வு] - உயர்த்தி; அதாவது—தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களிலும் எல்லாப்படியாலுமுண்டான எல்லாவுயர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது. [அற]-ஆதித்யஸந்நிதியிலே நக்ஷத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை; "ஜ்யோதீம்ஷி த்ருவஸ" இத்யாதி. [உயர்] - உயராநிற்கை. காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸங்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. அநுபூதாம்சம் அல்பமாய் அநுபாவ்யாம்சமே விஞ்சியிருக்கை. [நலம்] - குணவிபூத்யாதிகளை அநுபவிக்கையால் வந்த ஆநந்தகுணம்; ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயமாய் குணஜாதிபரமாகவுமாம்; ஆநந்தாவஹமான குணவிபூத்யாதி பரமாகவுமாம். நலமென்கையாலே - கட்டடங்க நன்மையேயாயிருக்கை. [உடையவன்] - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்கை. இதுக்கு ஆளவந்தார் "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசிதத்வம்" "கல்யாணகுணகணை:" என்று அருளிச்செய்வர். 'சத்ருக்நநுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே நலமுடையவன் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி கண்டாயே' என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தான். [யவன்] - இக்குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இந்தக்குணங்கள்தானும் நிறம்பெறும்படியான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்] - முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக 'அவன்' என்று உத்தேசிக்கிறது. [மயர்வு] - அஜ்ஞாநம்; இத்தால், ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. [அற] - ஸவாஸநமாகப் போகும்படி. [மதிநலம்] - மதியென்று - ஜ்ஞாநம், நலமென்று - பக்தி: பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமென்றபடி [அருளினன்] - இத்தலையில் நன்மை தீமை பாராதே, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே தந்தருளினான்; முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுமா போலே. எனக்குத் தந்தருளினானென்னாதொழிந்தது - பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [யவன்] - இப்படி உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனானவன். [அவன்]-அதுக்குமேலே ஒருநன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று உத்தேசிக்கிறது. [அயர்வறும்] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விஸ்ம்ருதியில்லாமை ஸ்வபாவமாயிருக்கை. [அமரர்கள்] — மரணமின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு மரணமாவது - பகவதநுபவ விச்சேதம்; அதின்றிக்கே யிருக்கை. அமரர்களென்கிற பஹுவசநத்தாலே — அவர்களுக்கு எண்ணில்லையென்கிறது. [அதிபதி] - அதிகனான பதி. அஸங்க்யாதரான நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையவன். [யவன்] - நித்யவிபூதியோகத்தாலே வந்த ப்ரஸித்தி. [அவன்]-அதுக்குமேலே விக்ரஹத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக உத்தேசிக்கிறது. [துயரறு] - துயரற்ற என்றபடி. இவர் மயர்வற, அவன் துயரற்றபடி. [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹம். [அடி] - சேஷபூதர் அநுபவிக்க இழியுந் துறை. [தொழுது]-சேஷியைக்கண்டால் பிறக்கும் வ்ருத்திவிசேஷம். [எழு] - உஜ்ஜீவி. தொழப்பெறாத போது "ஸீதந்தி" என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [என்மனனே] - பகவத்ப்ராத்யாஸத்தியாலே தமக்குத் திருவுள்ளத்தோடே ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்படுகிறார்.

தனித்தனியே 'அவன்' என்கிறது - ஒரோவொன்றே ஈஸ்வரத்வ ஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. மூன்றுபர்யாயத்திலும் 'துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே' என்று வாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்; "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" என்னுமா

போலே தனித்தனியே ப்ரீதியாலே ஈடுபடுகையாலே. "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் மயர்வறமதிநல மருளினன். மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன், அவன் அயர்வறும் அமரர்களதிபதி; அயர்வறும் அமரர்களதிபதி யவன், அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என் மனனே" என்று வாக்யைகவாக்யந்யாயத்தாலே யோஜிக்கவுமாம்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு.—தான் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான்; அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம்பெறவேண்டும்படியாயிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி உபகரித்தான்; இப்பேற்றுக்கு எண்பக்கல் சொல்லலாவது ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, நிர்ஹேதுகமாகத் தானே உபகாரகனானான்; ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்கிறவர்களுக்கும்அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்; தன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி உபகரித்தான் என்று அவன்பண்ணின உபகாரங்களடையச் சொல்லி, இப்படிஉபகாரகனானவன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கவாரா யென்று தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகிறார். ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் நேர்நின்றமரங்கள் பறியுண்டுபோய்க் கடலிலே புகும்; நீர்வஞ்சி தொடக்கமானவை வளைந்து பிழைக்கும்; அதுபோலே பகவத்குணங்களினுடைய எடுப்பு இருந்தபடி கண்டோமுக்கு எதிரே நானென்று பிழைக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்துப் பிழைக்க வாராய் நெஞ்சே. என்கிறார்; உயர்வறவுயர்நலமுடைய

சீயர் அரும்பதம்.

இப்படி அவதரிப்பித்த ப்ரபந்தத்தில் பாட்டுக்களை அடைவே விவரிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் - 'முதற்பாட்டு' இதி; முதற்பாட்டு - வ்யாக்யாயதே என்றபடி. இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது. வாக்யைக வாக்யயோஜநாநுகுணமாக அவதாரிகை-'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி. 'தொழுதெழு' என்ற கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதமாக வேண்டுகையாலே ப்ரீதிஹேதுத்வேநோபகாரபரம்பரைகளை அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. 'அருளினன்' என்றத்தை ப்ரதிவாக்யம் அந்வயித்து 'உபகரித்தான் உபகரித்தான்' என்கிறாராதல்; இப்ப்ரபந்தம் அநுபவபரீவாஹரூபமாகையாலே உபகரித்தமை அர்த்தாத்ஸித்தமாதல். தான் ஸமஸ்தேத்யாதிக்கு - 'நலம்' என்றதிலே நோக்கு. அக்குணங்களும் 'தன்னைப்பற்றி' என்கிறவிடத்திலே - 'குணாயத்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகஶ்ச, ஹேமாரவிந்தபரிமளந்யாயஶ்ச அநுஸந்தேய:. மங்களபதம் - மங்கள பதப்ரயோக:. ஶ்ரீபூயம் - ஶ்ரீபத்வம். ஶ்ருதிவஶாத் என்றது - "ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:" என்றத்தைப் பற்ற. 'அக்குணங்களும்' இத்யாதிக்கு - 'யவன்' என்ற விசேஷ்யாம்ஶத்திலே நோக்கு. 'இப்பேற்றுக்கு' இத்யாதி - 'அருளினன்' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராய்' இத்யாதி - 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராய்' - தங்களுடைய அபஹதபாப்மத்வாத்யஸாதாரணாகாரத்தை அடைந்தவர்களாய். 'துயரறுசுடரடி' என்றத்தைப் பற்ற, 'தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹ' இத்யாதி. கூட்டுகை - உபதேசிக்கை. உபகாரத்துக்குத் தோற்றால், "ஸ்வஸ்தயே நம:" என்றாற்போலே தாம் தொழாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறது - ப்ரீத்யதிசயத்தாலே உசாவவேண்டி, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமல், மூந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே- 'திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகிறார்' என்று பாடமானால், 'என்மனனே' என்று உறவுகொண்டாடுகிறாரென்றபடி. இந்தப் பாடத்தில் 'உஜ்ஜீவிக்க வாராய்' என்றது, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாரா யென்றபடி. வாக்யபேதயோஜனைக்குச் சேர அவதாரிகாந்தரம் - 'ஆறு கிண்ணகம்' இத்யாதி. இதுக்கு 'உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்' என்கிற பதத்திலே நோக்கு. யத்வா, 'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி வாக்யத்திலே உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கில் அவஶ்யம் தொழவேணு மென்கிறாராய், 'இதில் நேரே நாம் தொழாதொழியிலும் குணோத்ரேகம் தொழுவித்துக்கொள்ளு மென்றார்' என்று யோஜிக்கவுமாம். கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். நேர் - எதிர். 'நீர்வஞ்சி' இதி; அத்ர "ஸக்ருத்த்வதாகாரவிலோகநாஶயா த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்தி முக்திபி:" என்றது அநுஸந்தேயம். எடுப்பு-அதிசயம்; ஔத்கத்யம்வா. குணங்களுடைய எடுப்பு என்கிற விடத்திலே - "க்ஷாந்தாம் க்ஷமாவதாம்" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். கண்டோமுக்கு - கண்ட நமக்கு. உக்தார்த்தஸ்ய ஶப்தாகாங்க்ஷாயாமாஹ - 'உயர்வற' இத்யாதி. குணக்ருத

வன் துயரறுசுடரடிதொழுதெழப்பாரா யென்கிறார்; "அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" (அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாபோலே: இளைய பெருமாளை 'நீர்இவர்க்கு என்னுவீர்?' என்ன, 'பெருமாளும் ஒருபடி நினைத்திருப்பர், நானும் ஒரு படிநினைத்திருப்பேன்' என்றார்; 'அவர் நினைத்திருக்கும்படி யேன்? நீர் நினைத்திருக்கும்படியேன்?' என்ன; 'அவர் தம்பின்பிறந்தவனென்றிருப்பர்; நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனு யிருப்பன்' என்றாரிறே; அப்படியே இவரும் 'உயர்வறவுயர்நல முடையவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழப்பாராய் நெஞ்சே' என்கிறார். இவர்தாம் முற்படக் குணங்களிலே யிழிவானேன்? என்னில்;—தாம் அகப்பட்டதுறை அதுவாகையாலே. இவரைக் குணத்தையிட்டாயிற்று வணங் குவித்தது.

[உயர்வு இத்யாதி] - பகவதாநந்தத்தைப் பேசப்புக்க வேதங்கள் மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த் தந்தே) என்று மீண்டனவிறே; இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியே

தாஸ்யஸ்யத்ருஷ்டாந்த: - 'அஹமஸ்ய' இத்யாதி. உபபாதகம் - 'இளையபெருமாள்' இத்யாதி. 'நீர் இவர்க்கு என்னுவீரென்ன' என்றதுக்கு - "ராஜ்ஞ: புத்ரோ ஷ்டமோ பவாநஹம் ஸஞ்ஜ்ஞயாஸௌமித்ரிர்நாம ந்ருபதே: ஸுதோ யவீயாநஹம் தேஜஸா ஸ்வபிதா யஸ்ய தாஸ்யமுபாகத:" என்கிறபடியே பித்ருவசநத்தாலே அவர் வந்தார், பார்யையாகையாலே பிராட்டி வந்தாள்; இரண்டுநிமித்தமு மின்றிக்கேயிருக்க "ஸௌமித்ரோ" என்று நீர் வந்த இதுக்கு நிமித்தபூத ஸம்பந்தமேது? என்று தாத்பர்யம். ப்ராத்ருத்வமாவது-தோள்தீண்டியான ஆகாரம். தாஸத்வமாவது-க்ரயவிக்ரயார்ஹத்வம். ஒருவனுக்கு ஏகவிஷயத்தைக்குறித்து இந்தஉத்கர்ஷாபகர்ஷரூப ப்ராத்ருத்வ தாஸத்வபுத்திகள் விருத்தங்களாகையாலே நிரபேக்ஷயநீதங்களாக அருளிச்செய்கிறார் - 'பெருமாளும்' இத்யாதி. ஏதந்நியாமகம் - "யதிவ் த்ரிஷூதிராஜயசஹ்யநாரஸ்யமாயி" என்றது; ப்ரீதி - ப்ராத்ருத்வ நிபந்தனை. அநுக்ராஹ்யதை - தாஸத்வநிபந்தனை. "அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்று 'ஶப்தநிர்வாஹம்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். ப்ரக்ருதத்திலே ஏதென்ன, 'அப்படியே இவரும்' இத்யாதி- கத்யத்தில் "அகிலஹேய" இத்யாதிப்படியே ஸ்வரூபம் முன்னாகச் சொல்லாதே குணத்தில்இழிவான் என்? என்றபடி. முற்பட - ஸ்வரூபாபேக்ஷயா என்றபடி. த்விதீயாவதாரிகைக்குச்சேர ஹாவாந்தரம்-'இவரை' இத்யாதி. சாவிக்குக்குணம்-கயிறு. குணத்தையிட்டிறே தநுஸ்ஸை வணங்குவிப்ப தென்றபடி.

ஶ்ருதியாலும் அபரிச்சேத்யமான ஆநந்தத்தை 'உயர்வற' இத்யாதியாலே வர்ணித்து நிலமாகப் பேசுகையால் வந்த ஜ்ஞாநாதிக்யத்திலே வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார். 'பகவதாநந்தத்தை' இத்யாதி; 'நிலமாய்ப்பேசுகிறாரிறே இவர்' என்னுமளவாக. அதாவது - வேதத்தைப்போலே பரிச்சேதிக்கவென்று இழிந்து நிலமல்லாமை மீளுகையன்றிக்கே முதலிலே அபரிச்சிந்நமென்று சொல்ல இழிகையாலே நிலமாய்ப் பேசத் தட்டில்லை யென்றபடி; அதவா, ஆநந்தகுண பரிச்சேத்யதைக்கு ப்ரமாணம்-'பகவத்' இத்யாதி. "யுவா ஸ்யாத்ஸாதுயுவாத்யாயக: ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:" என்றுதொடங்கி "ஸ ஏகோ ப்ரஜாபதேராநந்த:" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து 'மநுஷ்யாநந்தம்தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று' என்கிறார் பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்து என்றவிடத்திலே - "உபரி உபரி பஹவோ விஹரந்தோ மநுஷ்யா:", "ஸர்வேஷாம் வை ஸர்வேஷாமபி பூதாநாம் சுபேஷாம் வித்யமாநேஷ்வேதஸ்ஸ ஏவாந்தா:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'யுவாஸ்யாத்' இத்யாதி ஶ்ருதியிலே அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்தமை இல்லாவிட்டாலும் ஊஹநீயாயஸித்தம். அதாவது - "யுவாஸ்யாத்"இத்யாதியாலே மநுஷ்யாத்ய ஸம்பாவித ஆகாரத்தைச் சொன்னபோதே ப்ரஹ்மாவையும் மநுஷ்யஸ்தாநே கல்பிக்கை ஶ்ருதிக்கு விவக்ஷித மென்றபடி: ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; 'மற்றகுணங்களின் அபரிச்சேத்யதை சொல்லவில்லையே யென்னில்' என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. 'குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே' என்றது - ஆநந்தாபரிச்சேத்யதா

யிறே இருப்பது; இக்குணங்களெல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறாரிறே இவர். உயர்வு - வருத்தம். எல்லாருக்கும் உயர்த்தியுண்டாம்போது வருத்த முண்டு; அப்படி வருந்தவேணுமோ? என்றால், உயர்வறவுயராநிற்கும்; இத்தைப்பற்றவிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சந்தை. பகவத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துகதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான உச்ச்ராயத்தை 'உயர்வு' என்கிறது; அற - இன்றியிலே ஒழிய. இத்தால், அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; பின்னை என்

ஹேது குணவிபூத்யபரிச்சேத்யதையாகையாலே, ஆநந்தம் அபரிச்சிந்நமென்றபோதே தத்பரிச்சிந்நத்வ ஹேதுவான குணாந்தராபரிச்சேத்யதையும் அர்த்தஸித்த மென்றபடி. இது "யதோவாசோ" இத்யாதி ஶ்ருதிவ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். ஆனால், இவர் பரிச்சேதித்துப்பேசும்படி என்? என்னில்,—'இக் குணங்களெல்லாம்' இத்யாதி என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

[illegible]

உயர்வென்று - வருத்தமாதல்; உச்ச்ராயமாதல். அதில் ப்ரதமத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'உயர்வு வருத்தம்' என்று. வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, 'எல்லாருக்கும்' இத்யாதி. "[illegible]", "[illegible]" இத்யாதிப் படியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வருத்தமுண்டு என்றபடி. உயர்வற உயராநிற்கும் - வருத்தமற்று உயராநிற்கும். இந்த அர்த்தத்தில் 'அற' என்று அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லி, வருத்தமற் றென்றபடி. வருத்தமற்றிருக்கு மென்கையாலே-ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. இந்தஅர்த்தத்துக்கு ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார், 'இத்தைப்பற்ற' இத்யாதி. வருத்தமற உயராநிற்கும் என்கிற இவ்வர்த்தத்தைப் பற்றவிறே யென்றபடி. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தையாவது - "ஸ்வாபாவிக" இத்யாதி சந்தை யென்றபடி. இது மேலே சொல்லுகிறதிறே. உயர்வென்று-உச்ச்ராயமாக அர்த்தாந்தரம்-'பகவத்வ்யதிரிக்த' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு 'அற' என்று அல்பதையிலே தாத்பர்யம். பூர்வயோஜனையில் வ்யாவ்ருத்தி - 'இத்தால்' இத்யாதி.

சொல்லுகிறது? என்னில்;—தன்னுடைய உச்ச்ராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நக்ஷத்ராதிகளைப்போலவும், மேருசிகரத்திலே நின்றவனுக்குக் கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிகள் இருக்குமாபோலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை. இப்படி அல்லாதவற்றை இல்லையென்னலாம்படி பண்ணினால் தனக்கு ஓரேல்லை யுண்டாயிருக்குமோ? என்னில்;— [உயர்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி உயராநிற்கும் ஆனால், "ஸர்வே க்ஷயாந்தா நிசயா: பதநாந்தா: ஸமுச்ச்ரயா: | ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா மரணாந்தம் ச ஜீவிதம்" (ஸர்வேக்ஷயாந்தாநிசயா: பதநாந்தாஸ்ஸமுச்ச்ரயா: | ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தாமரணாந்தஞ்சஜீவிதம்.) என்கிறபடியே இருக்கிறதோ? என்னில்:—அன்று; *இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்படி கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜநமாயிராதே காடு பட்டுக் கிடக்குமோ? என்னில், — [நலம்] - கண்டிடமெங்கும் பயிர்பட்டிருக்கும் நிலம்போலே எங்குமொக்க உபாதேயமாயிருக்கும். நலமென்று - ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லுகிற தென்னுதல்; குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; ஆநந்தாவஹமான விபூதியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல். [உடையவன்] - இக்குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று விடமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும். அதாவது - ஆகந்துகமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்கு மென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து "நிர்க்குணமென்பார் மிடற்றைப்பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்று பணித்

இவ்விடத்திலே "யாநயா ஹ்ருஷ்டத்வ விஷாதம் ஸாத்விகீ ஹ்ருஷ்டோ மயா | ஜ்யோதீம்ஷ்யாதித்யவத் ராஜந் கோகிந்நுவ்ருத்தா ஸூர்யவஞ்ச்ரியா" என்றது அநுஸந்தேயம். 'உயர்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - 'கால தத்த்வம்' இத்யாதி. மந்தஶங்கை - 'ஆனால்' இத்யாதி. இதம்வசநம்-அயோத்யாகாண்டே பரதம்ப்ரதி ராம:. ஆனால் - அத்யுச்ச்ராயமானா லென்றபடி. - 'அத்யுச்ச்ராய: பதநஹேது:' என்று விவக்ஷிதம். நலபதத்தைப் பாராமல் ஶங்கித்து அதுக்கு நலபதத்தைக் கடாக்ஷித்துப்பரிஹாரம் - 'அன்று இயத்தா' இத்யாதி-இதுக்கு த்ரவ்யகதோச்ச்ராயம் பதநஹேது, குணகதோச்ச்ராயம் பதநஹேது வன்றென்று பரிஹாரம். குணஸமூஹ விவக்ஷாபக்ஷத்திலே குணமுடையவனென்றால் வரும் ஶங்கையை அநுவதித்துத் தத்பரிஹாரார்த்தமாக நலமென்கிற பதத்தை அவதரிப்பிக்கிறார். 'இப்படி கரைகட்டா' இத்யாதி. குணங்கள் அநந்தங்களாகை யாலே ஸமூஹைகதேஶமான ஓரோகுணங்களிலே அபோக்யதையும் ப்ரஸங்கிக்குமிறே யென்று ஶங்காதாத்பர்யம். உயர்குணமென்றதே 'உயர்நலம்' என்றதுக்கு வாஸநை - 'கண்டிடம்' இத்யாதி. உபாதேயமா யிருக்கு மென்றது - 'நலம்' என்ற ஶப்தத்தினுடைய மூன்றுபொருளுக்கும் ஸமுதாயம். ஸமூஹவாசித்வ பக்ஷத்தில் "ஸநகோ வ்ரீஹி:" இதிவத் 'நலம்' என்று - ஜாத்யேகவசநம்; "நலந்தானொன்றுமிலேன்" என்னக்கடவதிறே. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு "ஆயுர்க்ருதம்" என்றாற்போலே கார்யவாசிஶப்தத்தாலே காரணமான விபூதியை நினைக்கிறது. ஆநந்தகுண மொன்றையுஞ் சொன்னபோது, மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பற்ற - பற்றி, விவக்ஷித்து என்றபடி. "ஹேதிஶப்தோ வ்யவஸாயவாசிந்யோ ஹேதிஶாயநே | ஸம்பந்தவிவக்ஷாயாம் ஷஷ்டீ தந்யபாஶய:" என்கிறவற்றில் வைத்துக் கொண்டு அஸ்திவிவக்ஷயா வன்றிக்கே நித்யயோகமதுப்பு என்கிறார் - 'இக்குணங்கள்தன்னை' இத்யாதி. இத்தால் 'உடையவன்' என்கிற மதுப்பு நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. குணங்கள் ஸ்வரூபாநுபந்திகளா யிருக்கு மென்கையாலே குணமில்லை யென்கிறவர்கள்பக்ஷம் நிரஸ்தமாயிற் றென்கைக்கு ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி. யத்வா, நலஶப்தஸ்ய குண பரத்வேஸம்மதிமாஹ - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி ஆதல். 'நலம்'என்று குணஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறவதுக்கு

---

* இவ்வளவென்று சொல்லத்தக்க அளவு கடந்திருக்கை.

தான். இத்தால் “[illegible]” (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ) என்றபடி; “[illegible]” (வர்ஷாயுதைஃ) இத்யாதி, “[illegible]

ப்ர.— ‘நலமுடையவன்’ இத்யாதி:— [illegible], [சா-நு] “[illegible]” [அச] [illegible] “[illegible]” [illegible]. [illegible] “[illegible]” [illegible] ‘[illegible]’ [illegible]; “[illegible]” [illegible]. [illegible] “[illegible]” [illegible] “[illegible]” [illegible] “[illegible]” [illegible]. [illegible] “[illegible]” [illegible].

ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் - ‘இத்தால் ஸமஸ்த’ இத்யாதி. வைஷ்ணவே புராணே “[illegible]”. மஹாபாரதே பீஷ்மபர்வணி கர்ணஃ “[illegible]”. கிஷ்கிந்தாகாண்டே பஞ்சதசோவாலிநம்ப்ரதி தாரா “[illegible]” இத்யாரப்ய “[illegible]” அயோத்யாகாண்டே தஸரதம் ப்ரதிராஜாநஃ “[illegible]” இத்யாதி ‘ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஸயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணஃ’’ இதி யாமுநாசார்ய வசநம். ‘ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ’-அஸ்யார்த்த த்வயம், ஸமஸ்தாஸ்சதே கல்யாண குணாஸ்ச ஸமஸ்தகல்யாணகுணாஃ. தேஆத்மாஸ்வபாவோயஸ்ய ஸ இதிவா; அதாவது - ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களை ஸ்வபாவமாக வுடையவ னென்றபடி. அஸ்மிந் அர்த்தே குணஸப்தோ குணபரஃ; ஆத்மஸபதஃ ஸ்வபாவவாசீ. அன்றிக்கே, கல்யாணஸப்தம் பாவப்ரதாநமாய், கல்யாணத்வத்தை குணமாக - ஸ்வபாவமாகவுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் யாவனொருவனுக்கு, அவன் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மக னென்னுதல்; குணம் - ஸ்வபாவம். ஆத்மஸப்தம் - ஸ்வரூபபரம். ஸமஸ்தகல்யாணத்வமாவது ஸமஸ்தப்ரதேஸமும் கல்யாணமாயிருக்கை. அதாவது கட்டடங்க அநுகூலமாயிருக்கை; ஆநந்தமயனென்றபடி. திவ்யாத்மஸ்வரூப மென்றும், அதனையுடையவனென்றும் இரண்டில்லாமையாலே உடையவனென்கிற பஹுவ்ரீஹி ஔபசாரிகம்; ஸிலாபுத்ரகஸ்ய ஸரீரமிதிவத் “அம்மிக்குழவியினுடைய சரீரமென்னுமாபோலே. திவ்யாத்மஸ்வரூபமேவ ஸ்வஸக்தி’ இதி. ஸ்வஸக்திலேஸாத்-ஸ்வாம்ஸலேஸாத். யத்வா, ஸக்திஃ-ஸாமர்த்யம். ஸ்வகுணலவாத்ருத்ருதஜாத இத்யர்த்தஃ - பூதஸர்க்கஃ - பூதஸமூஹஃ. யத்வா. ஸ்ருஜ்யத இதி ஸர்க்கஃ. கார்யவஸ்துஜாத மித்யர்த்தஃ. விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாஹ - ‘இச்சேதி’ இச்சாக்ருஹீதமென்கையாலே - அபிமதத்வம். அபிமதமென்கையாலே - அநுரூபத்வம். [illegible] விக்ரஹப்ரயோஜநமாஹ - ‘ஸம்ஸாதித’ இதி. ‘வர்ஷாயுதைஃ’ இத்யாதி; விஷேஷணர்குணஸ்ஸர்வலோகைஸ் ஸமே

* 1-2

[illegible]'' (தாதூநாமிவஸைலேந்த்ரோ குணநாமாகரோமஹாந்) ''[illegible]'' (பஹவோநிருபகல்யாணகுணா: புத்ரஸ்யஸந்திதே); ''[illegible]'' (ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணா:) என்று இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ் சந்தை. இப்படி குணங்கள் கரைபுரண்டிருந்தால் இக்குணங்களாலே தனக்கு நிறமாம்படியிருக்குமோ திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம்? என்னில்,—அங்ஙன் இராது; அஸ்ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி குணங்களுக்கும் நிறம்பெறவேண்டும்படியிருக்குமென்று ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது—['யவன்' என்று]—''[illegible]'' (யதாஸைந்தவகந:) என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியைப்பற்ற 'யவன்' என்கிறார். இத்தால் குண

ப்ர.— 'யவன்' இத்யாதி:— [illegible] [ச-ரு] [illegible], ''[illegible]'' [ச-ச] ''[illegible]''. [illegible] ''[illegible]'' இதி. [illegible] ''[illegible]'' ''[illegible]'' இதி [illegible]. [illegible] ''[illegible]'' இத்யாதிவத் [illegible] ''[illegible]'' ''[illegible]'' இதி [illegible]

தைரபி வர்ஷாயுதைர்வக்தும்ஶக்யா இத்யர்வய:. 'தாதூநாம்' என்கிறதுக்கு முன்னே 'ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸம்பந்நோ நிதேஶே ஸ்திதஸ்ப்துஃ' என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஶப்தங்கள் அலௌகிக லௌகிக ஜ்ஞாந பரங்கள்; ''[illegible]'' இத்யமரகோஶ:. 'நலமுடையவன்' என்றவிடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்ய தர்மிஸ்வரூபம் ப்ரதிபந்நமாயிருக்கச்செய்தே நிரியவும் ப்ரஸித்திபர யச்சப்த ப்ரயோகஸாவம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படி குணங்கள்' இத்யாதி. ஸ்வரூபம் குணநிரபேக்ஷமாய் போக்யமாயிருக்குமென்கைக்கு ஶ்ருதியை தர்ஶிப்பிக்கிறார். - 'யதா' இத்யாதி. யத்வா, 'யவன்' என்ற யச்சப்தத்தாலே எந்தப் ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது என்ன, 'யதா' இத்யாதி என்னுதல். இயம் ஶ்ருதிர்ப்ருஹதாரண்யகே மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே- ''[illegible]'', ''[illegible]'', '[illegible]' இதி அந்தரங்கவ்யதிரிக்த தர்மபூதஜ்ஞாநம் தார்ஷ்டாந்திகே உச்யதே. 'அபாஹ்ய:' - பஹிரங்கவ்யதிரிக்த:. அந்தரங்க ஆத்மோச்யதே. ஆக, அநந்தரோ ஽பாஹ்ய: என்று - தர்மதர்மிகளைச் சொல்லுகிறது. க்ருத்ஸ்நஶப்தம் இவ்விரண்டுக்கும் ஏகதேஶஶூந்யத்வ ஶக்தாவ்யுதாஸார்த்தம். இத்தால் தர்மதர்மிகளெல்லாம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருக்குமென்றபடி. இந்த ஶ்ருதி ''[illegible]'' இத்யாதி மேலில் பதஸாமர்த்யத்தாலே ஜீவபரமேயாகிலும், ப்ரகார வாசி ஶப்தம் ப்ரகாரி பர்யந்தாபிதாநம் பண்ணு மென்னுமத்தைப்பற்ற, பரமாத்மபரமாகக் கண்டுகொள்வது. இத்தால் - 'யவன்' என்கிற இத்தால். குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூபப்ரஸித்தி பரமானபோது 'யவன்

நிரபேக்ஷமான ஸ்வரூப ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; குணவிஶிஷ்டமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுதல். [அவன்] - இதுக்குஅவ்வருகே ஓர்உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ் நின்ற நிலையை அமைத்து மேலே தோள்படிகொள்ளுகிறார். அந்த உபகாரந்தான் ஏது? என்னில்;—[மயர்வற] - ஜ்ஞாநாநுதயம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் என்கிற இவை வாஸநையோடே போம்படியாக. "ஜ்ஞாநாநுதயமாவது – தேஹாத்மாபிமாநம் அந்யதாஜ்ஞாநமாவது - தேவதாந்தரஶேஷமென்றிருக்கை. விபரீதஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞாநம்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். தம்வாயாலே 'மயர்வற' என்று சொல்லலாம்படிகாணும் அவன்தான் இவர்க்கு அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கினபடி. [மதிநலம்] - 'ஜ்ஞாநபக்திக ளிரண்டையுந் தந்தான்' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, 'நலமான மதியைத் தந்தானென்றாய், முளைக்கும்போதே வயிரம்பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தானென்கிறார்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்திஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அநந்தரம் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பக்தியாயிற்று இவரது. "ஆழ்வார் ப்ரபந்நரோ? பக்திநிஷ்டரோ?" என்று எம்பாரைச் சிலர்கேட்க, "ஆழ்வார்ப்ரபந்நர்; பக்தி இவர்க்குதேஹயாத்ராஶேஷம்" என்று அருளிச்செய்தார்; என்போல வென்னில்;—நாமுமெல்லாம் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு ஜீவநம்தேடுகிறாப்போலே; *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்

[illegible]

உயர்வற உயர்நலமுடையவன்' என்று அந்வயிப்பது; மற்றபக்ஷத்தில் அடைவே அந்வயம் குணவிஶிஷ்டமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை-வைலக்ஷண்யகதப்ரஸித்தியை. 'அமைக்கை' - 'அவன்' என்று பராமர்ஶிக்கை. கீழ்நின்ற நிலையாவது - கல்யாணகுணயோகமும் ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமும். தோள்படிகொள்ளுகையாவது-ராஜாவானவன் கஜாரோஹண தசையில் ஸாமந்தர்தோளைப்படியாகக்கொள்ளுகை; அதிஷ்டிக்கையென்றபடி. 'ஜ்ஞாநாநுதயம்' இத்யாதி ஜ்ஞாநாநுதயாதிகளுக்கு கத்த்வத்ரயோக்தலக்ஷண மொழிய இங்கே லக்ஷணாந்தரமென்று கண்டுகொள்வது. வாஸநையோடே போக்கினதுக்கு ப்ரஸக்தமில்லையே என்ன 'தம்வாயாலே' இத்யாதி பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு ஏகவசந ஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்தாதிஶயமும் உண்டு. இத்தைக்கடாக்ஷித்திறே "[illegible]" என்றது. ஜ்ஞாநமுண்டாய் பக்தியுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன,-'முளைக்கும்போதே' என்றுதொடங்கி. முளைக்கும் பதார்த்தம்-கருங்காலி முதலானவை. இவர்பக்திக்கு அடியேது? தத்விநியோகந்தான் ஏது? என்ன, 'கர்மஜ்ஞாந' இத்யாதி, பக்திஸ்த்தாநத்திலே-பரமபக்த்யாதிஹேது பூதபக்த்யங்குர ஸ்த்தாநத்திலே. பக்தி கைங்கர்யோபகரண மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-'ஆழ்வார்' இத்யாதி. தேஹயாத்ரையென்றது - அநுபவகைங்கர்யங்களை. ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு - 'ஆண்டுக்கும் ஆறுமாஸத்துக்கும்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். இது தேவமாத்ருக நதீமாத்ருக தேஶவிபாகத்தைப் பற்ற; தேவமாத்ருகம் ஒருபூ விளைகையாலே வர்ஷாவதிக்கு ஜீவநந்தேடுவர்கள், நதீமாத்ருகம் இரண்டு பூ விளைகையாலே ஆறுமாஸத்துக்கு ஜீவநந் தேடுவார்க ளென்றபடி. அப்படி அநுபவகைங்கர்யங்கள் தேஹயாத்ரையா யிருக்குமோ, பக்தி இதுக்கு சேஷமா யிருக்குமென்கைக்கு? என்ன, 'உண்ணுஞ்சோறு' இத்யாதி. கண்ணனிறே

---

* திருவாய்மொழி—சு, எ, க.

றிலேயு மெல்லாம் கண்ணனிறே இவர்க்கு. [அருளினன்] - நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. 'எனக்குஅருளினன்' என்றுதொழிந்தது பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அருளினன்] - இத்தலை அர்த்திக்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை; "தாது:ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்" (தாதுஃப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீசம்) என்கிறபடியே நிர்

ப்ர.— 'அருளினன்' இத்யாதி: — தைத்திரீயகே ஶ்ரீநாராயணே [௰] "அணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயாநாத்மா குஹாயாந்நிஹிதோऽஸ்ய ஜந்தோ: । தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்." அஸ்யார்த்த: - "அணோ: - ஸூக்ஷ்மாத் ஸூக்ஷ்மாதாத்மநோऽபி. அணீயாந் - அணுதர:. மஹத: - வ்யோமாதேர்மஹத:. மஹீயாந் - மஹத்தர:; விபுதர:. ஆத்மா - அணுதரத்வேநாவிகாரத்வேந சேஷாம் ஸர்வகாநாத்மா; ஸர்வாணி பூதாந்யஸ்ய ஶரீரம். அஸ்ய ஜந்தோ: - ஜநநாதியுக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ப்ராணிஜாதஸ்ய. குஹாயாம் - ஹ்ருதய குஹாயாம். நிஹித: - ஸர்வாவபோ[illegible]யோநியவஸ்தித:. ஹ்ருதய குஹாநிஹிதத்வாத்ஸர்வஸ்யாத்மத்வம் நாராயணத்வம் ஸித்தம். தஸ்மாதயமேவ நாராயணோ நாராயணாநுவாகப்ரதிபாத்யதேவதேதி போத்யம். (தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோக:) தம் - பரமாத்மாநம், அக்ரதும் — க்ரது: - ஸங்கல்ப:. தத்ரஹிதம்; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வாத் [illegible]. அத²வா, ஸர்வஜநீயக [illegible] ஸங்கல்பரஹிதம்; ஸர்வஸம்ரக்ஷணைகதீக்ஷிதத்வாத். யதா பஶ்யதி, ததா வீதஶோகோ பவதி. அத²வா, யதா வீதஶோக:, ததா பஶ்யதி. வீதஶோகத்வம் நாம - ஸாம்ஸாரிகஶோகஹேதுபூத [illegible] விரோதிநிவ்ருத்தி:. தத்பஶ்யநஹேதுமாஹ "தாது: ப்ரஸாதாத்" இதி. தாது: - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய. ப்ரஸாதாத் - "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" [௧-௨-௨௩] இதி ஶ்ருதே:. மஹிமாநம் - மஹிமாநம் - ஸ்வாஸாதாரணமஹாமஹிமயுக்தம். ஈஶம் - ஸர்வேஶ்வரம்;

யென்று - க்ருஷ்ணநுபவ தாரகத்வாபிதாநம் தஜ்ஜநித கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். நிர்ஹேதுகமாக வென்றது - ஹேத்வநுக்தி ஸித்தார்த்தம். எனக்கருளினன் என்றதே 'அருளினன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யமான நிர்ஹேதுகத்வம் இரண்டுவிதம்; அதில் முந்தினது - 'எனக்கருளினன் என்றது' இத்யாதி அதாவது - அங்கீகாரஸாதநம் தம்பக்கலில்லை யென்றபடி ; இத்தால் உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. இரண்டாவது - 'இத்தலை அர்த்திக்க வன்றிக்கே' இத்யாதி. அதாவது - ப்ரபத்தியும் தம்மிடத்திலில்லை யென்றபடி. இத்தால், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தி. அன்றிக்கே, ஷேழ எனக்கு என்றதுக்கு ஹாவமாய், 'அருளினன்' என்ற பதமாத்ரத்துக்கு ஹாவம் - 'இத்தலை' இத்யாதி என்னுதல். பீச்சுவார் - கறப்பார் நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'தாதுஃப்ரஸாதாத்' இத்யாதி. "யம் ஏவைஷ வ்ருணுதே" என்னக்கடவதிறே. தைத்திரீயே ஸ்ரீநாராயணயே "அணோரணீயாந்" இத்யாரப்ய "தமக்ரதும்பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்". அஸ்யார்த்தஃ— அக்ரதும் - க்ரத்வகாராதிதம். யத்வா - க்ரதுஃ - ஸங்கல்பஃ, அக்ரதும் - ஸங்கல்பரஹிதம். அவாப்த ஸமஸ்தகாம மிதி யாவத் மஹிமாநம்- மஹிமவிசிஷ்டம். தமீஶம் - பரமாத்மாநம். தாதுஃ ப்ரஸாதாத் - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய நிர்ஹேதுகக்ருபயா யதா பஶ்யதி, ததா, வீதஶோகோபவதீதி

ஹேதுகமாக அருளிக்கோண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்தருளினவன் தன்னருள்கோள்வாரில்லாதா னொருவனோ? என்னில், — [அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - தான் அருளாதஅன்று ஸத்தையின்றிக்கே யிருப்பாரை ஒருநாடாகவுடையவன். அயர்வாகிறது - விஸ்ம்ருதி. அதின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். ப்ராகபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது, ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு. [அமரர்கள்] - பகவதநுபவ விச்சேதத்தில் தாங்கள் உளரன்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், "நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ" (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ) என்கிறபடியே. [அமரர்கள்] - த்ரிபாத்விபூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரமஸாம்யாபந்நரா யிருக்கையாலே ஓலக்க மிருந்தாலாயிற்று, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; பிராட்டிமாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளாலேயாதல் சேஷியென்றுஅறியுமத்தனை. ஆனால், இப்படியிருக்கிற இவர்கள் பலராய்த் தான் ஒருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்

ஸர்வஶேஷிண:. ஏகோ நாராயண ஆஸீத் ... ஸர்வவ்யாபகம், ஸர்வாத்மகம், ஸர்வநியந்த்ருகம், நாராயணகம், தத்ஸாக்ஷாதேவ தத்ஜ்ஞாநாதிகம் இதி ஶ்ருதிவாதித: இதி நாராயணோ நித்ய: ஶ்ருதிவாதித:.

'யவன்' என்ற யச்சப்தம் "ப்ரஜ்ஞாவ்ருத்தா ஸ்ருதா தாவ்ராணீ" என்கிற ஶ்ருதிப்ரஸித்திபரம். 'யச்சப்தம் "யாதஸ்வ்ருத்ஸாக்ஷாத்ஸஹிதா:" 'இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்திபரம்' என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே நிர்வாஹம். எனக்கருளினன் என்னுமையாலே - பக்தவ்யாவ்ருத்தியும், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தியும், அந்யயோக வ்யவச்சேதமும், பக்திக்கு அயோகவ்யவச்சேதமுமாகிற நாலர்த்தமும் ஸித்தம். அவதாரிகை - 'இத்தலையில் நினைவின்றிக்கே' இத்யாதி. அயர்வறுகையாலே அமரர் என்று விவக்ஷித்து ஹாவம் - 'தானருளாத' இத்யாதி. அதாவது - அருளாதவன்று அமரர்களன்றென்றபடி. பஹுவசநதாத்பர்யம். 'ஒரு நாடாக' என்று. ப்ரஸக்தஸ்யஹி பாதிஷேத: அன்றோ? அவர்களுக்கு விஸ்ம்ருதிப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்ன, 'ப்ராகபாவத்தை' இத்யாதி. "ஈஶ்வரன் நித்யநிர்த்தோஷனாயிருக்கச்செய்தேயும் "அபஹதபாப்மா" இத்யாதியாலே ஹேயங்களைக் கழித்தாற்போலே இங்கும் ப்ராகப்யஹாவ: - ப்ராகஹாவ: என்றாய், அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா நிர்வாஹம். 'ப்ராகஹாவத்தைப்பற்ற' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ப்ரத்வம்ஸ' இத்யாதி. அயர்வுண்டாய்க் கழிந்ததென்றபடி. அயர்வறுகையாலே அமரர்கள் என்று விவக்ஷித்து அந்வயமுகத்தாலே அருளிச்செய்தார் கீழ்; அயர்வுண்டானால் அமரரன்றென்று வ்யதிரேகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'பகவதநுபவ' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'நசஸீதா' இத்யாதி. பஹுவசநார்த்தம் - 'த்ரிபாத்விபூதி' இத்யாதி அமரஶப்தத்தாலே "அமரா நிர்ஜரா தேவா:" என்று அமரஶப்தபர்யாயமான தேவஶப்தத்தை விவக்ஷித்து, "வஸ்வ்ருத்திஸ்ஸாதேவம்", "ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்கையாலே உபயர்க்கும் தேவஶப்தம் த்யோதமாநத்வாதி குணஸாம்யத்தைப் பற்ற வென்று ஸாம்யாபத்தி தோன்றுகையாலே, இப்படி ஸாம்யாபந்நரானவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியும்படி எங்ஙனே யென்ன, 'பரமஸாம்யாபந்நராய்' இத்யாதி என்று ராமாநுஜம்பிள்ளை; "சந்த்ரஸாரஸ்ய ஸங்ஜ்ஞ:" என்று இருக்க "ஶஶிஶ்ருஷ்வ:" என்று சந்த்ரஶப்தபர்யாய ஶஶிஶப்தத்தாலே கர்ப்பூரத்தை நிர்த்தேஶித்ததும், 'கழுக்காணிக்கண்ணாள்' என்று உலக்கை வேங்கை புலி புண்டரீகம் தாமரை என்று இவ்வளவு பர்யாயம் தமிழர் சொன்னதும், இதுக்கு உதாஹரணம். 'அதிபதி' என்று - அதிக:பதி: என்று விஶேஷிக்கையாலே, ஸாம்யம் ப்ரஸக்தமாகையைப் பற்ற, 'பரமஸாம்ய'இத்யாதி என்று அப்புநிர்வாஹம். "ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்குமவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்' என்று அவதாரிகையிற் சொன்ன உபகாரம் ஏற்றமாம்படியைக் காட்டுகிறார் - 'பரமஸாம்ய' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே" என்று அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். ஓலக்கம் இராதபோது அறியும்படியென்? என்ன, 'பிராட்டிமார்' இத்யாதி. 'அதி' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - 'ஆனால்' இத்யாதி. ஆனல், என்கிறதின் விவரணம் - 'இப்படி' இத்யாதி. யத்வா, 'அமரர்கள்' என்ற

திததுககோணடு தனனுடைய சேஷிதவமாமபடியிருககுமோ? எனனில்,—[அதிபதி] - அவா களுககும தொடடுககொள தொடடுககொள எனன வேணடுமபடி ஆனைககுக குதிரைவைதது அவ வருகாயிருககு மெனனுதல; ஸவாமிவாசக மெனனுதல

இதுககு அவவருகே விகரஹவைலக்ஷணயமசொலல ஒருபபடடுக கீழநினற நிலையைக குலுககி 'அவன' எனறு அவவருகே போகிறா, [துயரறு] - 'துயரறுககும' எனறு முனபுளள முக லிகள அருளிசசெயயுமபடி, ஸமஸதது காபனோதநஸவஹாவமான திருவடிகள, ஸகலாதமாக களுடையவும துஃகததைப போககுகையே ஸவஹாவமான திருவடிகள 'துயரறுசுடரடி' எனறு எமபெருமானாா அருளிசசெயயுமபடி - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:" (வயஸநேஷுமநுஷயாணும பருஶமபவதிது:கித:) எனறல து:கநிவருததியும அவனதாயிருககு மிறே, இவா துயரறத தான துயாதீாநதானுயிருககை இததால, இவா மயாவற அவன துயரற றபடி [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோருபமான திவயமஙகளவிகரஹததைச சொலலுகிறது [சுடா] - பஞசஶகதிமயமான புகரைச சொலலுகிறது [அடி] - ஶேஷபூதன ஶேஷியககல கணி சிபபது திருவடிகளையிறே ஸதநநதயபரஜை முலையிலே வாயவைககுமாபோலே, இவரும 'உன தேனேமலரும திருபபாதம" எனகிற திருவடிகளிலே வாயவைககிறா [தொழுது] - நிதயஸம ஸாரியாயப போநத இழவெலலாம தீருமபடி ஸவருபாநுருபமான வருததியிலே அநவயிததது [எழு] - "அஸந்நேவ ஸ பவதி" (அஸநநேவஸபவதி) எனனும நிலைகழிநது, "ஸந்தமேநம் ததோ விது:" (ஸநதமேநமததோவிது) எனகிறவாகளகோடியிலே எணணலாமபடியாக உஜஜீவிச

பஹுவசநததையும அதிபதி' எனற ஏகவசநததையும, ஸங்கரிதது பாஙகிககிறா 'ஆனல' இதயாதி எனனுதல அதிபதி யெனறது - அதிகபதி எனறதாய அபரிசசேதயனுயிருககுமெனனுதல, ஸவாமி யெனனுதல இரணடாததததையும கரமேண அருளிசசெயகிறா - 'அவாகளுககும' இதயாதி ஆனைக குக குதிரைவைத தெனறது பிடிகொடுககுமாபோலே யிருநது பிடிகொடாமையைப பறற ஆனைககுக குதிரைவைககையாவது - ஆனையினுடைய வேகபரீக்ஷாாததமாகக குதிரையை முனனடததி ஆனையைப பினனடததுவாகள, ஆனையும துரிககையாலே குதிரையைத தொடுமபடி கிடடகிடடச செனறு பினபு தொடமாடடாதொழியும; அபபடியே பரமஸாமயாபனோா யிருககுமவாகளுககும அவவருகாயிருக்கு மெனறபடி இதுககு தரிபாதவிபூதியோகததுககு ஒருபபடடு உதயோகிதது கீழநினறநிலையை - நிதயவிபூதிபோகாநுபவததைக குலுககி - விகரஹவைலக்ஷணயாநுபவததுககும இடமுணடாமபடி பணணி துயரறுககும ஆஶரிதருடைய துயரறுககும எமபெருமானா நிாவாஹததில, துயரறு - தான துயரறு மெனறபடி அதாவது ஆஶரிதருடைய துயரடியாகத தனக்குத துயருணடாகையாலே அவாகள துயா தீாநததால தனககு து:கநிவருததியுணடாகையும குணமாமிததனை யெனறு எமபெருமானாா நிாவாஹம து:கநிவருததி ஆஶரிதாதாயிருககத தனனதானபடியென? எனன, 'வயஸநேஷு' இதயாதி "உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி" இதயுததராாததம இதம அயோதயாகாணடே தவி தீயே தஶரதம பாதி ராஜாந பௌராஜநபதாஶ பலிதம 'இவா துயரற' இதயாதி ஏததவிவரணம இததால' இதயாதி 'அடி' எனறு விகரஹததைலக்ஷிககிறதெனகிறா 'நிரவதிக' இதயாதி தேஜோருபதவே ஹேதுமாஹ பஞசஶகதி' இதி பகவசசாஸதரே "பரமேஷ்டீ புமாந் விஶ்வோ நிவ்ருத்தஸ் ஸர்வ இத்யபி । பஞ்சோபநிஷதஸ் ஸ்வாஸ்தாஸ் ஸர்வஸ்யாபி விதீபகா:" இதயுகத பஞசோபநிஷத: பஞசஶக்திமய தாாதத விகரஹததைச சொலலுகிறதாகில திருமேனி எனனுதே 'அடி' எனகிறதென? எனன 'ஶேஷ பூதன' இதயாதி இததால, பராபதியாலும போகயதையாலும திருவடிகளில வாயவைககிறா ரெனற படி கணிசிபபது - ஆசைபபடுமது அபபடி இஙகே ரஸாஸவாததததுககு விஷயமுணடோ? எனன, 'இவரும' இதயாதி 'உனதேனே' இதயாதி உனனுடைய மதுஸயநதியாய விகாஸியான திருவடி களை 'தொழுதெழு' எனகிற பதசசோததியாலே பலிதத தாதபாயததை அருளிசசெயகிறா - 'அஸந்

சுப பாா அடியிலே தோழாமையால வநத ஸஙகோசம தீருமபடி அடியிலே தொழுது உஜ்ஜீவி யெனகிறாா [எனமனனே] இபபோதாயிறறு தமமைக கணடது, 'அருளினன' எனறு நினற விததனையிறே முனபு இருவா கூடப பளளியோதியிருநதால, அவாகளிலே ஒருவனுககு உதகாஷ முணடாளுல,மறறையவன தனககு அவனோடே ஒருஸமபநதததைச சோலலிககொண்டு கிடமோ போலே "உதகவா நாஷ்டாணாமகாரணமைபநதோஷயோ:" (மநவமநஷயாணும காரணம பநதமோகஷயோ:) எனகிறபடியே நெடுநாள பநதஹேதுவாயபபோநதது இபபோது முநதுறற நெஞ சாய முறபடடு நிறகிறபடியாலே அததோடே தமககு ஒரு ஸமபநதததை ஆசைபபடடு 'என மனனே' எனகிறாா

பாடடை முடியசசொலலி 'அவன எனனஅமையாதோ? அடிதோறுஞ சொலலுகிற இதுககுக கருததேன? எனனில,-இவாதாம,இததிருவாயமொழிதனனில ஈஸவரதவமாயிறறு பரதி பாதிககிறது; அநத ஈஸவரதவததுககு ஓரோகுணஙகளே நிரபேகஷமாகப போநதிருககையாலே சொல்லுகிறாா உயாவறவுயாநலமுடையவனயவன, அவனமயாவறமதிநலமருளினன எனறு இங ஙனே வாகயைகவாகயஸாவததாலே யோஜிககவுமாம, அனறிககே உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன,அவனதுயரறுசுடரடிதொழுதெழெனமனனே எனறு வாகயபேதமபணணி யோஜிககவுமாம, "நம:புரஸதாதபருஷ்டதஸதே" (நம:புரஸதாததபருஷடதஸதே) எனனுமாபோலே ஆனுல, உயாவற வுயாநலமுடையவன அயாவறமமராக ளதிபதி மயாவறமதிநலமருளினன எனனவேண டியிருகக; 'உயாவற உயாநலமுடையவன" எனற அநநதரம "அயாவறுமமராகளதிபதி" எனறு அவவளவும போகமாடடாமை உபகாரஸமருதியாலே "மயாவறமதிநலமருளினன" எனகிறாா குணமில்லை விகாரமில்லை விபூதியிலலை எனறு சொலலுகிறவாகளெலலாரும நிரஸ்தா இப

தேவ' இதயாதி ரஸோகதி 'அடியிலே' இதயாதி அடியிலே தொழாமை யெனறது சாடு அடி யிலே - பூாவகாலததிலே ஈழ எனககருளின னெனனுதவா இபபோது எனமனனே' எனபானென? எனன, இபபோதாயிறறு' இதயாதி இபபோதாயிறறு அருளினபினபாயிறறு

"ஷாக்ஷாஹமஹமேவதாததி" எனறு மமகாரம நிவ்ருததமனறோ' எனன 'இருவாகூட' இத யாதி இததால பகவதபரலணவிஷய மமகாரம உததேஸயமெனறு கருதது இவவிடததிலே தரோண கருபததகைகயை நினைபபது பளளியோதி அஃஞாபயாஸமபணணி 'மகவ' இதி "வைநாயவிஷயா ஸஙிகதைஷதிஷிபதி" இதயுசகாாததம இதமவசநம - ஸ்ரீவிஷணுபுராணேஷஷடேமஷே ஸபதமே காாநடிகயமபாதி கேஸிதவஜோகதம அடிதோறும 'யவனவன' எனறதுகரு 'தான ஸமஸத கலயாாணகுணுதமகனுய' இதயாதி யவநாரிகாவாகயததிலே ஓரோ உபகாரமே தொழுகைக்குபபாயாபது மெனறு விததிகையாலே இஙகே தாதபாயாாதாம - 'பாடடை' இதயாதி கருதியபாதாநத தசசபதமே போருமே; ககபூாவ தசசபதவயமகிமாததமிதி ஸஙகாபிபராயம 'இவாதாம' இதயாதி தததபாதோக தாகார விததேஸவாதவபர மெனறும, இரணடாம பாதததால பலிதமான மோகஷபரததவம ஈஸவரா ஸாதாரண மெனறுமென கருதது வாகயைக வாகயயோஜனையை அருளிசசெயகிறாா - 'உயாவற' இதயாதி, 'யோஜிககவுமாம' எனனுமளவும வாகயபேதயோஜனைககுத தாதபாயாநதரம அருளிசசெயவாராக அநத யோஜனையும அருளிசசெயகிறாா 'அனறிககே' இதயாதி இபபடி பலகாலும தொழுகைககு அடியென? எனன, 'நம புரஸதாத' இதயாதி ஆதராதிஸயததாலே யெனறபடி கீதாஸலோகாதயே நமோநம ஸஹஸரகருதவ: புநஸ்சபூயோऽபி நமோநமஸதே | நம:புரஸதாதபருஷ்டதஸதே நமோऽஸதுதே ஸாவத ஏவஸாவ" ஸஙகாநதரததை உதபவிபபிததுப பரிஹரிககிறாா- 'ஆனுல' இதயாதி முதறபாதமபோலே தருதியபாதமும பகவதபரமாகையாலே முதறபாதாநநதரம, தவி தீயபாதாதபூாவம, தருதீயபாதம சொலலவேணடி யிருககசசெயதேயு மெனறபடி இது யோஜநாதவயத திலும கூடும இபபாடடால பரஹமததுககு குணுதிகளிலலை யெனகிறவாகள நிரஸதரெனகிறாா - 'குண

பாடடாலே அவாகளை எதிரிகளாககிச சொலலவேணடாவிறே ஸவபக்ஷததை ஸதாபிககவே பர பக்ஷம நிரஸ்தமாமிறே நெல செயயப புலதேயுமாபோலே தனனடையே நிரஸதராவாகளிறே அவாகள 'உயாவறவுயாநலமுடையவன அயாவறுமமராகளதிபதி' எனகையாலே – பராபய ப்ரவேஷம சொல்லிறறு 'மயாவற' எனகையாலே - விரோதிபோனபடி சொலலிறறு; 'அருளினன' எனகையாலே - அவனே ஸாதநமெனறது, 'தொழுதேழ' எனகையாலே - பராபதிபலமான கைஙகாயததைசசொலலிறறு; 'எனமனனே' எனகையாலே-பரிஶுததாநதஃகரணனே அதிகாரி யெனனுமிடம சொலலிறறு (க)

—•◆•—

இ ர ண் ட ா ம் ப ா ட் டு.

மனனகமலமற மலாமிசையெழுதரும
மனனுணாவளவிலன பொறியுணாவவையிலன
இனனுணாமுழுநலம எதிாநிகழகழிவினும
இனனிலன எனனுயிாமிகுநரையிலனே

ஆ —(மனனகம) இநதக குணஙகளுககு ஆஶ்ரயமான திவயாதமஸவருபததி னுடைய ஹேயபரதயநீகதபா கலயாணைகதாநதயா வளள விஸஜாதீயதவம சொலலுகிறது

மிலலை' இதயாதி அவாகள பரதயவஸததாநமபணண இவா நிரவிததாரோவெனன, 'அவாகளை' இத யாதி எதிரிகளாககி - தததமதஙகளைப பூாவபக்ஷதவேந உபநயஸிதது நெலசெயயப புலதேயகையா வது களததிலே நெறபயிககப பயிக்க தரையிலே முளைதத புலலும தனனடையே போகை யதவா, நெறசெயய நெறபயிருக்கு நீககட்ட ஆததபஞசக பரதிபாதகபரமான பரபநததநின ஸங்கரஹருப மான முதறபாடடில ஆததபஞசகம ஸஙகருஹீதமான பரகாரததை அருளிசசெயகிறா - 'உயாவற' இத யாதி இப்படி பரபநதஸஙக்ரஹமாகையாலே ஸகலஶாஸதர ஸஙகரஹருப மநதரரஹஸயாாததததை பரகாசிபபிககிறது எஙஙனே யெனனில, "உயாவறவுயாநலமுடையவன" எனகிற ஸாவாதிகஶேஷித வததாலே பராமபதாாததமான அநந்யாாஹஶேஷதவ பரதிஸமபநதிதவததையும, "மதிநலமருளினன" என று கருபாகாரயமான உபகாரகதவததாலே மதயமபதாாததமான உபாயதவததையும, "அமாாகளதி பதி" என று ஸாரிஸேவயதவததாலே சரமபதாாநதமான பராபயதவததையும, 'தொழுதெழு" எனகை யாலே சதுாததயாததமான கைஙகாயததையுஞ சொலலிறறு

-இபபாடடில பரேக்ஷாவத பரவருததயஙகதவோ வகதவயமான விஷயபரயோஜந ஸமபநதாதிகாரி ருபாநுபநத சதுஷடயமும உகதம இனனமும அவிகந பரிஸமாபதி பரசயகமஙகாாதகமாக பரபநதாரமபத திற பணணக்கடவ வஸதுநிாதேஶ நமஸகாராஶீாவஸ்துககளும "அடிதொழுதெழு" எனகையாலே இதிலே உண்டு

வாககியகவாக்யபக்ஷததில உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன, அவன மயாவறமதிநலமருளினன, மயாவறமதிநலமருளினன யவன அவன அயாவறு மமராகளதிபதி, அயாவறுமமராகளதிபதி யவன, அவன துயாறுசுடரடி தொழுதெழெனறு அநவயம; இநதயோஜனையில உததரவாகயததில பூாவவாகயத தை அநுவதிததுககொணடு அாததாநதரதை விதிககையாலே வாகயைக வாகய மெனகிறது வாகயபேத யோஜனையில உயாவறவுயாநலமுடையவன யவன அவன துயாறுசுடரடி மயாவறமதிநலமருவினன யவன அவன துயாறுசுடரடி அயாவறுமமராகளதிபதி யவன அவன துயாறுசுடரடி தொழுதெழென மனனே யெனறு அநவயிதது மூனறுவாகயமாககடவது அஙஙனனறியிலே, "ஸயஶ்ரூயஂஸ ஶேஷ யஶ்சரவஸ்ரவாதிரே த்ருஸவாக" எனகிற கணக்கிலே 'யவனவன' எனறு யசசபதாாததமாய அபிபரஸித தியைக காடடி, அதலத 'அவன' எனறு நாலாமபாதததிலே பராமாஶிதது முடிககையாலே ஏகவாகயமாக வும சொலலுவாகள (உ)

பாஹயேநதரியஜநய ஜஞாநவிஷயமான அசேதநததிறகாட்டில் யாதொருபடி விலக்ஷணனுயிருககும், அபபடியே யோகாபயாஸ பரிஶுததாநதஃகரண ஜநய ஜஞாநைகவிஷயமான பரிஶுததாதமஸவரூபததிறகாட்டிலும் விஸஜாதீயனுயக காலதரயததிலும் ஒருபடியாலும் ஒபபிலலாதானுய, ஸமாபயதிகரஹிதனுய, பரிபூரணஜஞாநாநநதஸவரூபனுய எனககு தாரகனுமாயிருநத எமபெருமானுடைய துயரறுசுடரடியைத தொழுதெழு என்மனனே! எனகிறார்

ஓ —இரணடாமபாட்டில், அகிலஹேய பரதயநீகதையாலும் கலயாணைகதாநதையாலும் சேதநாசேதநஙகளிறகாட்டில் அதயநத விலக்ஷணமாய், ஜஞாநாநநதைககளே தனககு வடிவாய், முதறபாட்டில் அநுபவிதத குணஙகளுககு ஆஸரயமாயிருநதுளள நிஷகருஷடமான திவயாதமஸவரூபததை ஸோபாநகரமததாலே அநுபவிககிறார்

[மனனகம என்று தொடஙகி] - யோகாபயாஸததாலே மநஸஸிலுணடான அவிதயாதி தோஷஙகளெலலாம போனகாட்டில் விகஸிதமாய மேனமேலெனச கிளாநதுளள மாநஸஜஞாநமயமான ஆதமாவினபடி யலலாதான [பொறியுணாவவையிலன] - இநதரியஙகளால் அறியபபடும பராககுதபதாரதஙகளினபடி யலலாதான சேதநரிறகாட்டில் விலக்ஷணனென்றபோதே அசேதநவைலக்ஷணயம சொலலிறறுகாதோ? எனனில்,—அவனோடு ஒவவாமைககு அசேதநததோடு சேதநததோடு ஒருவாசியிலலை யெனனுமிடம சொலலுகைககாக கருஷடாநதயா சொலலிறறு சேதநாசேதநஙகளிறகாட்டில் விலக்ஷணமெனன அமையாதோ? அவறறைககாணும பரமாணஙகளாலும காணமுடியாதா னெனபானெனி? எனனில்,—ஏகபரமாணகமயதவ ஸாமயமும இலலை யெனறுகொணடு அதயநத வைலக்ஷணயம தோறறுகைககாக 'இனன' எனகிறது - இபபடிப்பட்டானென்ற மேறசொலலககடவ படியைச சொலலுகிறது [உணாமுழுநலம] - கட்டஙகற ஜஞாநமும ஆநநதமுமாயிருககும். [எதிர நிகழ கழிவினும இனனிலன] - பூதபவிஷயதவாததமாந காலதரயததிலும ஒததாரையிலலாதான சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம முதலிலே சொலலிறறிறே, மீளவும தனனோடொததாரிலலாதா னெனபானெனி? எனனில்,—'திரள ஒபபிலலையே யாகிலும ஒருவகையாலும ஒததாரை யிலலாதா னெனகிறது' எனறாகள சிலா அதுவும சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம சொனனபோதே சொலலிறறு; ஆனபினபு, அவனோடு ஒவவாதென்று சொலலுகைககு ஸதருஶமாயிருபபதொரு பதாரததததையுடையனலல னெனகிறது [மிகுநரைஇலன] - மிகுநரை இலலாதான ஒததாரையிலலாத நிலததிலே மிககாரையிலலானெனகிறது - மிககார ஸமபவியாதாபபோலே ஒததாரும ஸமபவியாதென்று தோறறுகைககாக [எனனுயிா] — இஙஙனேயிருககிற இவன எனககு தாரகன

ப —அநநதரம, 'யவன'என்று சொனன ஸவரூபததினுடைய ஸவேதரஸமஸத வைலக்ஷணயததை அருளிசசெயகிறார்

மனனகம - மநஸஸினிடததுரு, மலம - மலமான காமககரோதாதிகள், அற-கழிய, மலாமிசை எழுதரும - அததால மலாநது மேலே வளாநதுவாககடவதான, மனன உணாவு - மாநஸஜஞாநமாகிற யோகஜஞாநததாலே, அளவு இலன - (அளவிடபபடும ஆதமாவினபடியனறியே) அளவிறநதிருபபானுய, பொறியுணாவவையிலன - பாஹயேநதரிய ஜநிதமான ஜஞாநஙகள தனபககல தட்டாதபடியாலே இநதரியகோசரமான அசிததில வயாவருததனுய, இனன - இபபடி சேதநாசேதந விலக்ஷணனானவனுய, உணாமுழுநலம - முழுவுணாவும முழுநலமுமான ஜஞாநாநநத நிருபணீயனுய, எதிர-எதிரான பவிஷயதகாலததிலும, நிகழ - நிகழவான வாததமாந காலததிலும, கழிவினும - கழிவான பூதகாலததிலும, இனனிலன மிகுநரையிலன - இனததிருபபாரையும மிகுததிருபபாரையு முடையனலலானவன, என்ன உயிா - எனககு தாரகபூதன

அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என்று சீழ்ப்பாட்டில் வினையோடே அந்வயம் இப்படிப் பத்துப்பாட்டிலும் அந்வயமாகக்கடவது. இத்தாலே ஹேயமான ஸ்வயஜ்ஞாநாதிவாக்யத்திலே ஸ்வயம்பதார்த்தமான சேதநாசேதந வைலக்ஷண்யத்தையும், ஜ்ஞாநம்பதார்த்தமான அஸங்குசித ஜ்ஞாநாநந்தரூபத்வத்தையும், அநந்தம்பதார்த்தத்திலே காலபரிச்சேத ரூபமான நித்யஸமாப்யத்திரராஹித்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. முதல் 'இன்னன்' என்றது—இப்படிப்பட்டவனென்றபடி. அநந்தரம் 'இன்னிலன்' என்றது - ஒத்தாரில்லாதவனென்றபடி.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், சீழ் 'யவன' என்று பரவஸ்துகமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்தையாலும் கல்யாணைகதாநதையாலும் சேதநாசேதந விலக்ஷணமாய ஜ்ஞாநாநந்தமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்று ஸோபாநக்ரமத்தாலே அநுபவிக்கிறார்.

[மனன்] - மன மென்றபடி. [மனனகம்]-மனனில்; மநஸ்ஸிலென்றபடி, நிரவயவமாயிருக்கிற இதுக்கு உள்வாய் புறவாயில்லாமையாலே அகமென்றிக்கே, இம்மநஸ்ஸு பாஹ்யார்த்தவிஷயமாயும் ப்ரத்யக்த விஷயமாயும் போருகையாலே ப்ரத்யக்தவிஷயமானவத்தை 'அகம்' என்று சொல்லிற்றாகவுமாம். [மலமற] - யோகாப்யாஸத்தாலே மநஸ்ஸிலுண்டான அவித்யாதி தோஷங்கள் கழியக்கழிய [மலர்மிசையெழுதரும்] — விகஸிதமாய்க்கொண்டு மேன்மேலெனக் கிளராநின்றுள்ள [மனனுணர்வளவிலன்] - மாநஸஜ்ஞாநமுடையருடைய ஆத்மாவின்படியல்லாதான. [பொறியுணர்வவையிலன்] — இந்த்ரியங்களாலறியப்படும் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களின் படியல்லாதவன். சேதநவைலக்ஷண்யம் சொன்னபோதே அசேதநவைலக்ஷண்யம் சிம்புநயாயஸித்தமன்றோ? என்னில், - அவ்வேறு ஒப்பார்மிக்காரில்லை யென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக கருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று. ஆனால் சேதநாசேதந விலக்ஷணனென்ன அமையாதோ? அவற்றை நாலும் ப்ரமாணங்களால் காணமுடியாதென்பார். என்னென்னில்,—ஏகப்ரமாணகம்பத்வ ஸாமர்த்யமில்லையென்று கொண்டு அத்யந்தவைலக்ஷண்யம் தோற்றுகைக்காக "ஸேநவஸா தஹ்விஸ்ஸேநஸ" என்று ஶ்ருதமான மநஸ்ஸாலே கணமான காஹ்யனென்கிறவிடம் - ஜ்ஞாநவிஷய மென்கைக்காக; இதுக்கு அளவில்லனென்கிறது - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்று [இன்னன்] இப்படிப்பட்டான் இது சீழ்க்கும் மேலுக்கும் பொது [உணர் முழுநலம்] கட்டடங்க ஜ்ஞாநமும் ஆநந்தமுமாயிருக்கும்; ஆநந்தரூபஜ்ஞாநமென்றபடி. [எதிர் நிகழ் கழிவினும் இன்னிலன்] — காலத்ரயத்திலும் ஒத்தாரில்லாதான். இன்னன் - ஸ்வாயன்; இன்னமென்றபடி. சேதநாசேதந வைலக்ஷண்யம் சொன்னபோதே இதுவும் உக்தமன்றோ வென்னில்,—அவ்வேறு இது ஓப்பார்தென்கைக்கு ஸ்தருமமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லையென்று வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [மிகுநரையிலனே] — மிக்கார் மில்லாதான். ஒத்தாரில்லாத நிலத்திலே மிக்காரில்லை யென்கிறது - மிக்காரில்லாதாப்போலே ஒத்தாருமில்லையென்று தோற்றுகைக்காக. [என்னுயிர்] - எனக்கு தாரகன். மனனகமலமற மலர்மிசை யெழுதரும் மனனுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ்கழிவினுமின்னிலன் மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இன்னன், என்னுயிர் என்னுயிர் இன்னன் அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே என்றுகொண்டு சீழோடே கூட்டவுமாம்.

ஏடு—இரண்டாம் பாட்டு "யதோவா இமாநி" (யதோவா இமாநி) இத்யாதி ஶ்ருதியர்த்தக்ரியையாலே கார்யாகாரமான ஜகத்தைப் பிடித்து ஜகத்காரணவஸ்து உபாஸ்ய மென்னுதல்,

இரண்டாம்பாட்டு 'மனனகம்' இத்யாதி ப்ரத்யாரோஹண க்ரமத்தைப்பற்ற, 'யதோவா' இத்யாதி அதாவது, இமாநி யென்று - பரித்ருஶ்யமான ஜகத்தைப் பிடித்து, இதுக்குக் காரணபூதமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகை ப்ரத்யாரோஹணக்ரமம். "ஸத்யஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்று ஸ்வரூ

அனறிககே, ஸவரூபததை முறபடசசோலலிப பினனை விபூதியிலே போருதல செயயாதே முற படக குணஙகளிலே இழிவானேன?எனனில,-ஸாவேஶவரன தமமை வசீகரிததது குணஙகளைக காடடி யாகையாலே தாம அகபபடட துறையிலே முறபட இழிநது பேசினா, அககுணஙகள் தான ஸவரூபததைப பறறியலலது இராமையாலே அவறறுககு ஆஶரயமான ஸ்வரூபததை ‘அவன’ எனறு பரஸஙகிததார முதறபாடடில, அஙகு பரஸதுதமான திவயாதமஸவரூபம ஹேய பரதயநீகதையாலும கலயாணகுணைகதானதையாலும சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயிருககு மெனறு அநதஸவரூபததை அநுபவிககிறா இபபாடடில

[மனனகம இதயாதி] - ஜீவாதமஸ்வரூபததில பசவத்ஸவரூபம விலக்ஷணமெனகி றா ஆனால, ‘மனனகம’ எனறு தொடஙகிச சொலலுகிற இதுககுக கருதது என?எனனில,- ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யததை அநுபவிககிற இவருடைய பரதிபததிகரமம இருககிறபடி. மன னெனறது - மன மெனறபடி [அகம] - நிரவயவமா யிருககிற மநஸ்ஸுககு ஓர உளளும புறமபு மிலலாமையாலே, மனனக மெனறது - மநஸஸிலே எனறபடி. அனறியே, பராகாதத விஷயமாயும பரதயகாதத விஷயமாயும் போருகையாலே பராகாததததைத தவிாநது பரதயகாதத விஷயமானததை அகமெனகிற தாகவுமாம [மலமற] - மனனகததிலுண்டான மலமுண்டு - அவிதயாதிகள, + (அவையற அவையாவன-“காமக்ரோதஶ்ச லோபஶ்ச ஹர்ஷமாநமதாதய: | விஷாதஶ்சாஷ்டம: ப்ரோக்த இத்யேதே மநஸோ மலா:” (காமகரோ தஶசலோபஶச ஹாஷமாநம தாகுஜ: | விஷாதஶசாஷ்டம:பரோகத இதயேதேமநஸோமலா:”)) ஆதமஸவரூபமும நிதயமாய,

---

பாதி பரதிபாதக ஶாஸதரகரமததைப பறற ‘அருளிசசெயகிறா ‘அனறிக்கே, ஸவரூபததை’ இதயாதி ஸவரூபததை முறபடசசொலலுகைககு பரமாணம “ஸதேவ” இதயாதி, “ஆவிரபூய” இதயாதி ஆக, பருகுவலலியில விபூதியைச சொலலி ஸவரூபததைசசொலலிப பினபிறே “ஆநநதோ ப்ரஹ்ம” எனறு குணததைச சொலலிறறு, ஶருதயநதரத்தில “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி” எனறு ஸவரூபததைச சொலலி “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்” எனறு விபூதியைசசொலலி “ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்” எனறு குணததைசசொலலிறறு; இபபடியனறிககே, இவரு குணததை முறபடசசொலலுவா னென? என னிலெனறபடி குணஙகள தமமை வஶீகரிததபடியாலே முநதுறக குணததைச சொலலிறறெனறபடி. இஶ ஶஙகை உதிககைககு அடியேது?எனனில,—இரணடாமபாடடிலேஸவரூபததைசசொலலி,மூனறாமபாடடிலே தொடஙகி விபூதியைச சொலலுகையாலே ஶ்ருதிசாயையாலே குணஙகளை அநதாகு சொலலவேண டாவோ? எனறு இரண்டாமபாடடிலே ஶஙகை உதிககும்பிறே குணஙகளைக்காடடி’ எனகையாலே ஸவ ரூபததால திருநதின யோகியாவருததி ‘ஹேயபரதயநீகதையாலும’ எனறது ‘முழுநலம’ எனறு கல யாணைகதானதவம சொனனபோதே ஸிததம ‘மனனுணாவளவிலன’ எனனுமளவுககுத தாதபாயமாய, பதாவதாரிகை - ‘ஜீவாதம’ இத்யாதி ‘ஆனால’ இதயாதி ஜீவாதமஸவரூபததை ‘மனனகம’ எனறு தொடஙகி இததனை வாணிககவேணுமோ? எனறபடி ஸவரூபவைலக்ஷணயததை பரஸவரூபவைல க்ஷண்யததை பரதிபததிகரமம இருக்கிறபடி - பரிஶுததமநோக்ராஹயமாயிருககும ஜீவஸவரூபம எனறு ஜீவஸவரூபவைலக்ஷணயஞ சொலலி, இதோபயதிகவிலக்ஷணம பரஸவரூபமெனறால புதயாரோஹகரமம ஸிததிககு மெனறபடி, பரதிபததிகரமம் - அநுபவ பரகாரம யதாநுபவம சொனனா ரெனறபடி ‘மன மெனறபடி’ எனறது ‘மனககளுழிவரும’ எனறததைபபறற உழறுகை மாறுகை ஆனால, கீழே ‘எனமனனே’ எனறவிடததில இபபடி ஶிக்ஷியாதொழிநதது சேதநஸமாதியாக உபதேஶிககையாலே, இவரு ஸவரூபகதநமாகையாலே சொலலுகிறா நிரவயவமெனறது ஸௌக்ஷ்மயததைப பறறவாதல, தாாக்கிகமதாநுஸாரேண வாதல அகமெனறது ஸபதமயாததவாசக மெனறதுககு “கணகாலபுறமகம” இதயாதி தொலகாபபியததிலே கண்டுகொளவது அகமனமெனறு அநவயிததது அஹமாகதகாஹஙகாரமுக மான மநஸ்ஸிலே யெனறு ஆததாநதாம - ‘அனறியே’ இதயாதி அவிதயாதீதி ஆதிஶபததாலே காம வாஸநாருசிகள சொலலபபடுகிறது அவிதயாதிகள ஆதமகததஙகளாதல, ஜ்ஞாநகததஙகளாதலானலோ? எனன, ‘ஆதமஸவரூபமும’ இத்யாதி ஸவரூபகதமுமலல ஜ்ஞாநகதமுமலல வெனறது ஸாதிக்தம,

* குணடலிதகாநதம - க்லாநிதக மெனபா

ஜ்ஞாநமும் நித்யமாகையாலே இத்தோஷம் ஸ்வரூபகதமுமல்ல, ஜ்ஞாநகதமுமல்ல, ஆத்மாவி ஞுடைய தாமபூதஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாஸ்தமயவ்யவஹாரம் பண்ணுகிறது ஜ்ஞாநப்ரஸருதித்வார ஹதைப் பற்றவாயிற்று, ஆக, ஜ்ஞாநப்ரஸருதித்வாரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற தோஷமான யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே பாஹ்யவிஷயப்ரவணமான நெஞ்சை ப்ரத்ய விஷயமாக்கி யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே கழியக்கடவது அறவெ றது - அறவற வென்றபடி. அநந்தரம், மலர் - விகஸிதமாய் மிசை - மேல் நோக்கி எழு

பர — 'யமநியமாதி க்ரமத்தாலே' இத்யாதி — [illegible]

[illegible]

யணஃ" (௬௩) இதி [illegible]

மஹாப்ரளயத்தில் மநஸ்ஸில்லாமையாலே யத்வா, மநஸ்ஸு அவித்யாதிதோஷ துஷ்டமாகையாலே மநோகத்தை யென்கிறது ஆக, மநோஜந்யப்ரகாஸப்ரதிபந்தகத்வாத்மநா தோஷ மென்கிறது ஸ்வரூப கதமுமல்ல - தத்ஸ்பந்த-ப்ரயுக்தத்வப்ர ஜ்ஞாநம் நித்யமானால் உத்பாஸ்தமய வ்யவஹாரம் எப்படி? என்ன, 'ஆத்மாவினுடைய' இத்யாதி ஜ்ஞாநப்ரஸருதித்வாரத்தை ஜ்ஞாநப்ரஸருதிமுகத்தை அறஅற க்ரமத் திலே போகப்போக விகஸிதமாய் - விஷயாவகாஹநோந்முகமாய் மேல்நோக்கி ப்ரகாராந்தராவகாஹ நோந்முகமாய் மேன்மேலெனக்கிளராநின்றுள்ள - தத்ப்ரகாராவகாஹநபூர்வகம் புந: ப்ரகாராந்தராவ காஹநோந்முக மாகாநின்றுள்ள ஆக, 'மலர்' இத்யாதி விஸேஷணத்ரயத்தாலும் ஆத்மவிஷயக ஜ்ஞாநத்

ரும - கோழுநதுவிடடு மேனமேலெனக கிளராநினறுளள மனனுணாவு உணடு - மாநஸ ஜஞாநம; இபபடி விகஸிதமாயக கோழுநது விடடு மேனமேலெனக கிளராநினறுளள மாநஸ ஜஞாநகமயமாயிருககும ஆதமா, அளவிலன - அதினளவலல ஈஶவரன மாநஸஜஞாநகமயமா யிருககும ஜீவாதமஸவரூபம, பகவதஸவரூபம அஙஙனிராது எனறதுககுக கருதது என? என ணில; — ஏகோநதரியகராஹயதவமும இலலையெனகை போனனுககும கரிககும அதயநதம வைஷமயமுண்டாயிருககச செய்தே கரஹிகைககு ஸாமகரி ஒனறு யிருககுமிறே, அபபடி ஏக பரமாணகமயதவஸாமயமு மில்லை யெனகை ஆனால, "உநஸாத-விஶ-ஷெட்டந" (மநஸாது

க்ருெதஷ ஶ-ஹாஶ்யஹ ஷெத ஷமவதிவ-ப-ஷொத்தேஉ உநடுஸாதிஸ்ஷெகவநாவஸ்ஸா நம் யாஶணா (ஶ-ஷெஷைஹ்யக்த்ருவிஷயெ வெதஸாயயுயாஶணஃ | நிஶ்ஷகவாத்த-ஸா ஸஜியவிரணெக்ருஷிஷமெத" ஐதி ஶாநகவவநாக வனவ்ஷ-ெக்ஷய-உதியோஸந ஷ்ராணாயாஶேவ்ர த்ராஹாமெஶதி-ஷ்ராஷ்ய நிஶஷாஸ்ஷ்ரதிஸஷாநாஷெஶா லெஸவயாஶ ணா யாநதித்ரா-ஷ்யெத "தஷ்ரஷெவ ஷ்ரத்யெயெவகா ஸஷநிஸ்தாநா நிஸ்ஷூஹா | தஸ்ராநம ஷ்யமெஶாமெஷ-ஷஷிநிஷ்ராஷ்யெதநுவ" [வி-வ-வ-ஏ-கூக] உதி வஶாஶஶ வவநாக தஸ்ராநவஸ்துவியஃ, கஸஹஷெஷண விஶிஷ்டமேகம, தத்தன நஸராஹிதம் திதீய, த்ருதீயஸ்துஷ ஷ்ரஷ்ருஷ விஶிஷ்டவிஷயஃ, ஷ்ரத்யஷிய-ஶஷ்ரயாநாஷவிஶிஷ்ட விஷயம் வதயேம், வஞுஷ்ஷ மொஉவாகாஶாவயவஶேத்ராவஷம்ஷந்ஃ, வனவம ஶஷெவ னா யாநெநஷவஶாயிஹவதி ஸஶாயிஶ்ஷ-தஸ்ஶஷெஷ்ரஹணஃ தஸ்ஷாக்ஷம் ஷமவதா வஶாஶஶேண, [வி வ-வ-க-ஏ] "தஸெஸ்யவகஸ்நாஹீநம் ஸஶஷெஷ்ரஹணமஹியக | உநஸாயாநநிஷ்டாஷ்யம் ஸஶாயஸ்ஸாஹியெத, (கூஉ) ஐதி தஸெஸ்யவ-விஷ்ரஹாதி விஶிஷ்டதயாயாதஸெஸ்யவ, கஸ்நா, ஶஷெவணவிஶ, கவக்ஷ்ய விநாஶாதியஸ் கத்ரா ஸஹஷெஷணாதிஶாஹிதெத்ருந உத்தமாதுயாநவவநஃ, கநுமாதஸ்யாஶக்யவாக நதஸ்த்ராஜ்யவாநத்தஷாஃ, கஸஹஷெஷணாதி விஶிஷ்டவிஷ்ரஹவத வனவஷ்ராஷ்யவாக, தத்த்ரநியநதெஷாஶேவிஷெய்யகவவநாது

"உநஸாத-விஶஷெஸந" — விவெகாதிஸாயநஸஷ்வகாநஷ்ரஹீத வஶேஷ தாவாஸநதிஉஷீக்ருெதந உநஸா ஶ்ராஹ்ய ஐதயஷஃ

திணுடைய உததரோததரபரிபாகவிஶேஷம சொலலுகிறது மனனுணாவெனறு - ஜஞாநகமயாதமபாயந தம விவக்ஷிதம அளவு பரகாரம, ஏகோநதரியகராஹயதவமும ஒருபரகாரமிறே 'மாநஸ' இதயாதி - ஸ்ரீவேஶவராகளுககு அநேகாகாரஙகளாலே அதயநத வைஷமயம் உண்டாயிருக்க, அவவாகாரஙகளாலே வைஷமயம சொலலாதே மாநஸஜஞாந கோசரத்வ ரூபவைலக்ஷணயம சொலலவேணுமோ? எனறு ஶஙகாபி பராயம லோகததிலே அதயநத வைஷமயம உணடாயிருககசசெயதேயும சிலபதாாததஙகளுககு ஏக பரமாணகமயதவஸாமயம உணடாகக் காணகையாலே அவவாகாரததாலேயும ஸாமயமிலலை யெனனும் அாததமும சொலலவேணடுகையாலே அதைை அருளிசசெயகிறா 'ஏகோநதரியக்ராஹயதவமுமிலலை யெனகை' எனறு ஏகேந்தரியகராஹயதவம ஏகபரமாணகமயதவம இததால ஜீவனிறகாட்டில அத யநதவிலக்ஷணம ஈஶவரஸவரூப மெனறதாயிறறு, உதகருஷட நிகருஷட வஸதுககளுககு ஏகபரமாணகம யதவ பரஸக்தி யுணடோ? எனன, 'பொனனுககும' இதயாதி ஸாமகரி - ஸஹகாரிஸதரியம விஶஷத மநோகராஹயதவம உணடே யெனறு ஶஙகிததுப பரிஹரிககிறா - 'ஆனால மநஸாது' இதி "நவக்ஷ ஷாஷுஷாஹ்யெ தநாவிவாஷா", "உநஸாத-விஶஷெஷ்ட்ந" இதி ஶருதிஃ இஙகே ஜீவாதமாவைப

விஶேஷ்டதேந) என்று பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தாலே க்ரஹிக்கலாமென்றுநின்றதே, அத்தோடு விரோதியாதோ? என்னில்;— "நேதிநேதி" (நேதிநேதி) என்று க்ரஹிக்குமத்தனையல்லது, ஏத்ருக்தயா இயத்தயா பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கப்போகாதென்கை முதலிலே ஜ்ஞாநவிஷயமன்றென்னில், துச்சத்வம் வருமிறே அனுத்தாவயத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே விபுத்தாவயத்தை க்ரஹிக்கப்போகாதென்கை [பொறியுணர்வவையிலன்] - பொறியென்று - சக்ஷுராதி கரணங்கள் அவற்றால் அறியப்படும் பதார்த்தங்களின் படியல்லன் "யமாத்மாநவேத" (யமாத்மாநவேத), "யம்ப்ருதிவீநவேத" (யமப்ருதிவீநவேத) என்கிறபடியே இவ்வோபாதி ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தில் விலக்ஷணனென்றதுவுமென்கை, ஜாத்யந்தன் பதார்த்தாஶ்ரம பண்ணிற்றில னென்பதும், கண்ணில வைஶத்யமுடையவனும் கண்டில னென்பதும்; காணாமைக்கு இருவரும் ஒக்குமிறே அப்படியே அசித்விலக்ஷணனென்ற வோபாதி சித்விலக்ஷணனென்றதுவும் என்கைக்காகச் சொல்லுகிறது இப்படி உபயவிலக்ஷணனாயிருக்குமாகில் அவனை ப்ரதிபத்தி

பா — வ்ருஹதாரண்யகே [ச-ந] "அயாத ஆதேஶோ நேதிநேதி நஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்தி" இதி அஸ்யாய:, இதிநேத்யநய: இக: ப்ரதிபாதயா ...

[illegible]

போலே அநுஷ்டானகையோகமாகாதது லனறிக்கே விவேகாதயநுகருஹீத மாநஸாலே அநுதனனிலும் 'நேதிநேதி' என்று க்ரஹிக்குமத்தனையென்று பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது 'ஏதருக்தயா இயத்தயா' என்றது - ஸ்வரூபத்ஸ்வஹாவதஶச என்றபடி ப்ருஹதாரணயகே "அயாத ஆதேஶோ நேதிநேதி நஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்தி" இதி அஸ்யார்த்த:, ஆதிஶ்யதே அநேநேதி கரணவ்யுத்பத்த்யா ஆதேஶ: நியந்தா பரமாத்மா இதி ந நைதாவந்மாத்ரம் அஸௌ பரமாத்மா பூர்வம் யதாவர்ணித நைதாவந்மாத்ர மிதி ப்ரதமநேதிஶப்தஸ்யார்த்த (இதி ந) நேதி இத்தமித்தாக்ருதம் வஸ்த்வந்தரம் ந நாஸ்தீதி த்விதீய நேதி ஶப்தஸ்யார்த்த இமமர்த்தம் அநந்தரவாக்யே ஶ்ருதிர்வதயுநாஹயேதஸ்மாதிதி ஏதஸ்மாத ஆதேஶாத இதிநேதி இதிநேதிப்ரகாரேண அந்யத்பரம், உத்க்ருஷ்டம் நாஸ்தீதி 'மனனுணர்வளவிலன்' என்கிறதுக்கு அநுகுணமாக மநோகம்யத்வாஹாவமே சொல்லுகிறதென்ன வொண்ணாதோ? என்ன, 'முதலிலே' இத்யாதி பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கப்போகாமைக்கு ஹேது ஏது' என்ன, 'அனுத்தாவயத்தை' இத்யாதி அபரிச்சேத்யதைக்கு "நேதிநேதி" என்கிற வாக்யம் ப்ரமாண ப்ரதர்ஶகபரம்; அனுத்தாவயேத்யாதி வாக்யம் உபபத்தி ப்ரதர்ஶகபரம் 'பொறியுணர்வவை' என்றது - உணரப்படும் பதார்த்தங்கள் என்றபடி படியல்லன் 'பொறியுணர்வவை யளவிலனென்று அநுஷங்கித்து அர்த்தம் சித்விலக்ஷணமென்றால் அசித்வைலக்ஷண்யம் தன்னடையே ஸித்தியாதோ? என்ன, அது த்ருஷ்டாந்த மென்கிறார் - 'இவ்வோபாதி' இத்யாதி இந்தவாக்யம் பரோபதேஶாப்பதாநிமித்தம், உபயவிலக்ஷணமாகத் தாம் அநுஸந்திக்க இது த்ருஷ்டாந்தமாகவேண்டாவிறே இவ்வோபாதி யென்பானென்? ஜீவனுக்கு வாஶீயில்லையோ? என்ன, 'ஜாத்யந்தன்' இத்யாதி பதார்த்தம் - நிரேஷபம் இத்தால அவதாரிகையிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே வைலக்ஷண்யமும், இதுவே ஏக ப்ரமாணகம்யத்வமும் இல்லையென்றும் தாத்பர்யத்வயம் 'என்பதும்' என்ற அநந்தரம் 'ஒக்கும்' என்று அத்யாஹாரம் இத்தால சித்சித்துக்களுக்குப் பரஸ்பரவைலக்ஷண்யம் உண்டாயிருந்தாலும் பகவத்ஸ்வரூபத்தை விசாரித்தால ஜீவகதவைலக்ஷண்யம் வைலக்ஷண்யமாய்த் தோன்றா தென்றபடி

யண்ணுமபடி என? எனனில, — [இனன] - ஏவமவிதனேனனு மிததனை உகததததைச சோலல வுமாம; வகஷயமாணததைச சோலலவுமாம எபபடிபபடடவனெனனில், -[உணாமுழுநலம] - உணரேன்று - ஜ்ஞாநம நலமேனறு - ஆநநதம முழுவேனறு இரணடிடததிலும அநவயிககி றது கடடடஙக ஜ்ஞாநமுமாயக கடடடஙக ஆநநதமுமாயிருககும இததால ஸவருபததில அபரகா ஶமாயாதல, அநுகூலமாயாதல இருககு மிடமிலலை யெனகை அனறிககே, ஆநநதமாகிறதும ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகையாலே ஆநநததததைச சொனனபோதே ஜ்ஞாநததையுஞ சோலலிறறுய வரு மிறே; ஆகையாலே, [இனனுணாமுழுநலம] - நோகோடு நோ தனனை அறியபபோகாமையாலே எனறுமோகக இனனுலே-உபமாநததாலே அறியபபடுவேதான முழுநலமாயிருககும "யதோ வாசோ நிவர்த்தநதே" (யதாஸைநதவகந) எனகிறபடியே நிரதிஶயாநநதமாயிருககும; 'ஆநநதோ ப்ரஹ்ம' (ஆநநதோபரஹம) எனறும "ஆநநதமய:" (ஆநநதமய) எனறுஞ சோல்லககடவதிறே,* கடிசோ நாறறததுளளாலை—கடியும, நாறறமும, இரண்டுமே-பரிமளம ஆலையெனபது - மது ஸாவரஸததுக கும உபலகஷணம ஸாவமநததததுககும உபலகஷணம நாறறம "கடிசோ நாறறததுளளாலை யினபததுனபககழிநேராமை யொடியாவினபபபெருமையோன" எனறு பூவில கநததததையும மதுவில ரஸததையும பிடிததது, அவைதனனிலும அலபாஸதிரததவாதி தோஷஙகளைக கழிததது, ஸதிரமாககிச சோததுப பாரததால சிறிதோபபா மெனனுமாபோலே ஒருபமாநததாலே அறியில அறியலாமததனை; தனனையே இழிநது அறியபபோகாதேனறபடி [உணாமுழுநலம] - முழுவுணாவு மாய, முழுநலமுமாயிருககும கடடடங்க ஜ்ஞாநமுமாயக கடடடஙகஆநநதமுமாயிருககும அநுகூல ஜ்ஞாநமேயாகிலும அநநதமாகிறது பிரிததது வயவஹாரிகககடவதா யிருககுமிறே [எதிா நிகழ கழி வினும இனனிலன] - காலதரயததிலும, இனனுண்டு ஒபபு அதில்லாதான சிதசிதீஶவர தத்தவ

*'ஏவமவிதன' எனறது எததைபபறற? எனன, 'உகததததை' இதயாதி உகதவாயமாணஙக ளிரணடையுஞ சொலலவுமாமெனறு கூட்டிககொளவது சோகொடுசோ ஸாகஷாத தவிதீயாததே, இனன உபமாநம அததாலே உணா உணரபபடுமே, முழுநலமெனறு அறியபபடு மெனகை உபமா நததாலே அறியுமவகை எபபடி? எனன, யதாஸைநதவ' இதயாதி இயம ஶருதி: ஸாரதா பூரவ மேவ லிகிதா ஆநநதருபததைக்கு பரமாணஙகள - 'ஆநநதோபரஹம' இதயாதி தைததிரீயகே "ஆநநதோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்" எதததபூரவாநுவாகே "ஏதமாநநதமயமாத்மாநம்" உபமாநவேதய தைககு பரமாணாநதரம 'கடிசோ' இதயாதி சபதாரததததை அருளிசசெயது பினனையும் அநவயாநுகுண ஈதபாயம காடடுவதாகப பாசுரததை எடுக்கிறா - 'கடிசோ' இதயாதி கடிநாற்றததாலையுள் துனபம கழிநத இனபநேர்மைசே ரொடியாவினபப பெருமையோ னெனறு அநவயம திருவுளளமபறறி அருளிச செயகிறா - 'பூவில' இதயாதி மதுகநதஙகளைச சொலலுகையாலே ஆஶரயதவேந புஷபம விவக்ஷிதமென்று பிடிததது எடுதது சோமைசோ ஸூக்ஷ்மாமஶதசோடொத்த ஆக, ஸகலலோகஙகளிலுமுணடான ஸகலகநதஙகளையும ஸகலரஸஙகளையும திரடடி அதில அல்பாஸதிரதவாதி தோஷஙகளைக கழித்து ஸதிர மாக்கி இபபடி நிதயமாய நிரதிஶயமான கநதரஸஙகளை அநுபவிக்கையால வநத ஆநநதம சிறிது ஒபபா மெனனுமாபோலே யிருக்கிற நிதயமாய நிரதிஶயமான ஆநநததததையுடையவ னெனறபடி உபமாநத தாலே அறியவேணுமெனறதுககுக கருதது எது?எனன, 'தனனையே' இதயாதி முநதின அாததமே முகய மெனகைககாக அததை விவரிககிறா - 'முழுவுணாவுமாய' இதயாதி விவரணம - 'கடடகை' இதயாதி ஜ்ஞாநமே ஆநநத மாகையாலே பூரவயோஜனை கூடினபடி எஙஙனே? எனன, 'அநுகூல' இதயாதி கேவல பரகாஶததையும ஆநுகூலயததையுமபறற, பேதவயவஹார மெனறபடி வயவஹாரிகக்கடவதாயிருக்கு மிறே ஶாஸதரஙகளிலே இதி ஶேஷ: காலேதி காலதரயததிலும அதிலலாதா னெனறு அநவயம

* திருவாயமொழி அ, அ, உ

த்ரயமேயாயிற்று நமதாஸநததுககு உளளது, அதில சிதசிதவிலக்ஷண னென்னுமிடம முனபே சோல்லிற்று, இங்குசசோலலிறருகிற தேன? எனனில,—'திரளஒபபிலலையாகில ஒருவகையாலே தான ஒபபுணடோ? எனனில, அதுவுமிலலை யெனகிறது' என்று நிாவஹிபபாரு முண்டு; அஙங னனறிககே, படடா 'ஸாதாமய தருஷடாநத மிலலையெனறது முனபு; வைதாமயதருஷடாநத மிலலையெனகிறது இஙகு'' என்று வைதாமயதருஷடாநததுககு உதாஹரணம - ''நவரேஷ ஹௌஜஸஸ்யாஷவக்ஷஸ்வஸ்த்ரீஷு வாஜவ''(நபரேஷபமஹௌஜஸஸசலாதபகுாவநதிமலிமலு சாஇவ) '[எனனுயிா] - இபபடி யிருககிறவன எனககு தாரகன ''யஸ்யாத்மா ஶரீரம்'' (யஸயா

பா — 'எனனுயிா' இதயாதி — ஸ்யூஹதாரண்யகே (ஈ-எ) ''ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருதஃ'' கஸ்யாயமர்த்தஃ—ஸ்வாமிகாகாரரேவிஶ்வரேணாஹிஹிதஃ ''ய ஆத்மநி'' இதி வாக்யேந - வரிஶுத்தோ நா ஸமஸ்தசேதநவர்க்கஸ்ய, நக்ஷத்ரவக்தாஸதிஷ்ட்யா நாவிஶிஷ்டஸ்ய வேதநவிஶேஷாணாம் வாமாத்மஶரீரகஸ்யவ்யாமக்ஷுாஸ், ''யஸ்வேஷ்டோ ஹ்யேதஷ்டிஷ்டந்'' உக்த்வா நா ஶிஷ்டஸ்ய ஜீவாநாம் வாமஶரீரகஸ்ய வ்யாமக்ஷுாஸ் ''ஆத்மநி திஷ்டந்'' உக்த்யோக்தே வேதநாஶ்ரிஷு ஷக், திரோதேயஷ்டீ தீவஷ் வஹிரவஹிஷ்டிஸாயாரண்யம் வ்யாஷிதி தேமேஷ்யாமஹ (ஆத்மநோ ஹர இதி) யமாத்மநவேதேத் ஜயத்யாவேதநிஷேயஃ, ஸமவதஸாஷே ந விநா தத்ஞா நஸ்ய

'இனனுணாமுமுாலமினனிலன' எனகிற இதுக்கு ''ஶ்ரேஷ்ட்யாஸ்யாதாகிஷ்ட்யாஸ்யாதாஷ்ட்யாஸ்யாஹாவிஸேஷ்யாஸ்யாஹாஸஸேஷ்யாஸ்யாஹா'' எனகிற ஶ்ருதிபாகரியையிலே தாத பாயம இநத ஶ்ருதிககு ஆததம, 'ஈதருஶாயஸவாஹா' 'யமாமேஸ்துவயந:'' என்று சொலலி இபபடிபபட்டவனென்று நிரூபிக்கவேணமெவன 'கீதருஶாயஸவாஹா நேரே உபமாநமிலலாமையாலே கீதருஶனென்னுமிததனை, ஒன்றினபடியுமலல னென்றபடி 'தாதருஶாயஸவாஹா' ''ஆகாஶவதஸ்வ முகஸ்துதி:'' என்றுபோலே பினனை யோராகாரததுககுப பினனை ஒன்றைச சொலலி இபபடிபபட்டவனென்று நிரூபிககவேணமெவன, விஸதருஶாயஸவாஹா' உபமாநஶாஞய னென்றபடி ஸஸதருஶாயஸவாஹா' வைதாமய தருஷடாநத ஶாஞய னென்றபடி, ஸௌஸாதருஶயம வைதாமயா ஹாவநியதமிறே ஆக, ஈதருஶாயதாதருஶாயவென்று - ஓராகாரததைபபற்ற உபமாநததாலே நிரூபிககபபடுமவனென்று சொலலி, கீதருஶாயவென்று உபமாநராஹிதயததைச சொலலி, திரளவும உபமாநமிலலையேயாகிலும ஒரோராகாரததாலே யாகிலும உபமாந முணடாகலாமிறே அதுவுமிலலையெனகிறது விஸதருஶாயவென்று, ''விஸதருஶாய'' என்ற அநநதரம, 'ஸஸதருஶாய' என்றது வயாஹதமலலாமைககாக இதுககு வைதாமயதருஷடாநதாஹாவததிலே நோககு எனபாள 'வைதாமய தருஷடாநதமிலலை' எனகிறது—ஸாதாமய தருஷடாநதமாவது அதுபோலிருககும இது வெனகிறது அதுபோலலல இது எனகிறது வைதாமய தருஷடாநதம வைதாமயதருஷடாநதமு மிலலையாவது சில ஆகாரஙகளாலே ஸாதாமய முணடானுலிறே வைதாமய தருஷடாநதம சொலல பரஸககமுளளது; பரஸகதஸயஹிபாதிஷேதஃ சணடாளனைபபோலலல வஸிஷடனென்றுதான சொலலப போமோ? ஆகையால, அதயநதவிலக்ஷணமாகையாலே ஈஶவர ஸவரூபம இவற்றினபடியலல வென்று எடுததுககழிககவும யோகயதை யிலலை யெனறபடி 'நபரேஷவிதி' ''வ்யூஹிதைவ்யூயநாயஶாயவா நஹஶாகாாரயிதம் ஶிஹீஷ்டா'' இதி பூாவாாததம இதமமாககாவயே (கக) துஷடசோராககு ஐஶவா யம உணடானுல எபபடி பாஹிமஸை பணணுவாகளோ, அபபடி மஹாதேஜஸவிகளுக்கு பலமுண்டானுல பிராக்ஷணம்பணணுவ ரென்று ''நவரேஷ'' இதயாதிக்குப் பொருள் எனனுயிர் எனக்கு தாரக னென்னுதல; ஸகலாதமாககளுககும உபலக்ஷணமாதவென்று இரணடு அாததம ஸவரூபவைலக்ஷணயகதந பாகரணததிலே ''எனனுயிா'' எனபானென என்ன, 'இததை' இதயாதி மிகுாரை - மிககாரை பாஸக

தமாஶரீரம) எனகிறபடியே இததைத தனககு சரீரமாககக்கொணடு தானசரீரியாய தாரகனுமிருககு மேனனும ஆததமும சொலலவேணடுவதோனறிறே [மிகுநரையிலனே] மிககாரையுடையனல லன தான ஜீவாதமாவை சரீரமாககக்கோண்டு தாரகனுய நியாமகனுமிருககிறபபோலே தனனை யும நியமிககககடவதொரு வஸதவநதரமுணடோ? எனனில,-தனககு மேறபடடாரையுடையனல லன, “நததஸமஶசாபயதிகஶசதருஶயதே’ (நததஸமஶசாபயதிகஶசதருஶயதே) எனனுமாபோ லே மனனகமலமற மலாமிசையெழுதரும மனனுணாவளவிலன, பொறியுணாவவையிலன, எதிாநிகழகழிவினுமினனிலன, மிகுநரையிலன உணா முழுநலம, இனனஎனனுயிா எனறு அந வயம அனறிககே, எனனுயிரானவன துயரறுசுடரடி தொழுதெழு எனமனனே எனறு கீழப பாடடோடே அநவயம (உ)

ஶக்யக விஶேஷயோவா க்ரியதே “அஜ்ஞோ(ப்ரா)யபேதி” இத்யநேந - ஶரீரலக்ஷணஉக்தம் தஸ்யார்த்யாத்ம்யம் தச்சரீரத்வயஞ்ச நவ ஶிவாவத்ருஸ்ய ஶரீரத்வவிஷயம் விஶேஷ்யதே, அவாதகாஸா வெவ்யதிரேக விஶேஷ்யஸ்வாரஸ்ய ஸூசயோ மாதிதி

‘மிகுநரையிலனே’ இத்யாதி — ஶ்வேதாஶ்வதரே (ச) “ந தஸ்ய காயம் காரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே | பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச” அஸ்யார்த்த:, காயம் - ஶரீரம், காரணம் - இந்த்ரியாதி; “காயம்காரண கர்த்ருத்வே” [ஸஹஸ்ர-கங-உக] இதி ப்ரயோகாத் “ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே” இத்யநேந - ஸமாப்யதிக விஶேஷ: “பராஸ்ய” இதி ஜ்ஞாநஶக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிகத்வஞ்சோச்யதே க்ரியா - நியமநம்

தஸ்யஹி பாதிஷேத இதயகாராஹ - ‘தான ஜீவாதமாவை’ இதி மிகுநரையில னெனறது - ‘இனனிலன’ எனறதுககு தருஷடாநதம அதாவது மிககாரிலலாதாபபோலே ஸமருமிலலை யெனறபடி தாரகனெனற போது சுடரடி தொழுதெழெனறு அநவயம ஸகலாதமோபல ஷணமானபோது பரகாரநதரேண அநவ யமெனகிறா ‘மனனகம’ இதயாதி பருஹதாரணயகே “யஶ்ச ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோ அந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:” இதி ஶவேதாஶ வதரே “ந தஸ்ய காயம் காரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே | பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச” இதி ஶருதிதவயஸயாபயாதத , ஆதமநி திஷடநநிதயுகதே வேதயாமகநிஸதிஷடதி, நிலேதைவமநிஷடதீநிவத பஹிரபஹிஸஸததிதி ஸாதாரணயம ஸ்யாதிதி தததவைஷமயாாததமாஹ ‘ஆதமநோநதர’ இதி யமாதமாநவேதேதி - இயததயாவேதநநிஷேதஃ, பகவதபரஸாதேந விநா தகஜஞாநஸய ஶகயதவநிஷேதோவா கரியதே அநதரோயமயதீதயநேந ஶரீரிலக்ஷ ண முக்தம தஸமாந நியாமயம தசசரீர மிதயாததம ‘நதஸயேதி’—காயம ஶரீரம காரணம - இநதரி யாதி நததஸமஶசேதயாதிநா - ஸமாபயதிகநிஷேதஃ பராஸயேதயாதிநா ஜஞாநஶகதயாதீநாம ஸவா பாவிகதவம உசயதே கரியா - நியமநமிதி இபபாடடால ஶோதக வாகயமான ஸதயஜஞாநாதி வாகய ததில ஸதயஶபதாாததமான சேதநாசேதநவைலக்ஷணயமும, ஜஞாநஶபதாாததமான அஸஙகுசித ஜஞாநாதிரூபஙகயும, அநநதஶபதாாததமான காலாதயபரிசசேதரூப நிதய ஸமாபயதிக ரஹிதவமும சொலலிறறுயிறறு பொறி இநதரியம முதல இனனெனறது - இபபடிபபடடவ னெனறபடி, யதவா, இனன உபமாநம அநதாம இனனில னெனறது ஒததாரிலலாதவ னெனறபடி (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

இலனதுவுடையனிதெனநினைவரியவன்
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினன்அருவினன்
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன்பரந்தஅந்
நலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே

ஆ—(இலனது) இப்படி ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி களான எம்பெருமானுடைய ஜகத்தம்ஸ்வாயம் சொல்லுகிறது ப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷாதி ஸகலலோக வாஸிகளான சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஶேஷியாய், ஸர்வஜகத்தாத்மபூதனாய், தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஸ்வஶரீரபூத ஜகந்நியமநரூபைஶ்வர்யத்தையுடையனாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவிஜாதீயனுமாயிருந்த எம்பெருமானை நாம் பெற்றோம்; அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என் மனனே' என்கிறார்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற்சொன்ன நித்யவிபூதியுக்தனான எம்பெருமானுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத்விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது.

[இலனென்றுதொடங்கி] - ஒன்றைச்சுட்டி அந்தையுடையனல்லனென்னில், ஐஶ்வர்யத்தில் சிறிதுகுறைந்தோமம், ஒன்றைச்சுட்டி இதையுடையனென்னில், இதொழிய அல்லாததெல்லாம் இவனதல்லாமையாலே அத்யல்பவிபூதிகனும், இவ்விரண்டுபடியாலும் சுருக்க முடியாதான பின்னை எங்ஙனே சொல்லுமென்னில், கீழில் லோகங்களிலும் மேலில் லோகங்களிலுமுண்டான சேதநாசேதநங்களையு மெல்லாமுடையான் நிலமும் விசும்புமென்று - கீழும்மேலுமுண்டானலோகங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் உருவினனருவினனென்றால் - சேதநாசேதநங்களையுடையனென்னும் பொருளுக்கு வாசகமாமோ? என்னில்;—"காராயின காளநன் மேனியினன்" என்றாற்போலே இதுவும் வாசகமாம் [புலனொடென்றுதொடங்கி] - ப்ரத்யக்ஷகோசரமான பதார்த்தங்களோடே அந்தராத்மதயா கலந்து நின்றானேயாகிலும், அவற்றின் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியாய் இப்படி எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் வ்யாப்தநிருப்பதும் செய்து இந்த லீலாவிபூதியோடே முதற்பாட்டிற் சொன்ன அத்யந்தவிலக்ஷணத்தமமாய் அநந்தமமாயிருந்துள்ள நித்யவிபூதியையுடையனாய் அத்விதீயனானவனை அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி பகவத்பக்திஶூந்யரானவர்களான நாம் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் என்று திருவுள்ளத்தோடேகூட "ஶ்ருத்யாவர்தம்தைஶ்" என்ற பாதாழ்வாரைப்போலே ப்ரீதராய் விஸ்மிதராகிறார்.

ப—அநந்தரம், வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்துக்கும் தேஶபரிச்சேதராஹித்யத்துக்கும் உபபாதகமான லீலாவிபூதியோகத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'இலன் அது - (விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே அஸந்நிஹிதமான வஸ்துவை) உடையனல்லன், உடையன் இது (ஆஸந்நதையாலே ஸந்நிஹிதமான) வஸ்துவையுடையவன்,' என - என்று சில வஸ்துவாலே பரிச்சேதித்து, நினைவு அரியவன் — நினைக்க அரியவனாய், நிலனிடை பூமியிலும், விசும்பிடை - ஊர்த்வலோகத்திலும், உருவினன் அருவினன் - ரூபயோக்யமான அசேதனத்தையும் ரூபராஹித்யமான சித்தையும் ப்ரகாரமாக உடையவனாய், புலனொடு - (இப்படி ப்ரமாண ப்ரஸித்தமாய்)புலப்படும் பதார்த்தங்களோடேகலந்து நிற்கச்செய்தே, புலன் அலன் - அவற்றின் ஸ்வபாவம்

தன்னுருவுடையவனல்லனாய், ஒழிவிலன் பரந்த - ஒன்றும் ஒழியாமல் பரந்து வ்யாபித்திருக்குமவனாய், அந்நலனுடை - கீழ்ச்சொன்ன உயர்வறவுயர்நலத்தையுடையனான, ஒருவனை - அத்விதீயனை, நாம் நண்ணினம் - நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

இப்பாட்டில் முதற்கூற்றால் வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தைச் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தேசபரிச்சேத ராஹித்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று; ஆக, இப்பாட்டில் லீலாவிபூதி யோகம் சொல்லுகிறது.

இ) —மூன்றாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரனுக்கு லீலார்த்தமான ஜகத்விபூதியோகம் சொல்லுகிறது.

[இலனது] - அதில்லாதான் ஒன்றைத் தானநுபவித்து அதனைஸ்மரித்து அது இவனுக்கில்லையென்றே, ஐச்வர்யத்திலே சிறிது குறைந்து தோற்றும் [உடையனிது] - இதனையுடையவன் ஒன்றைப்ரத்யக்ஷித்து இது இவனுக்குண்டென்றால், அல்லாததெல்லாம் இவனுக்கு இல்லாமையாலே அல்பவிபூதியென்னுமது தோற்றும் [என நினைவரியவன்]-இரண்டுபடியாலும் நினைக்கமுடியாதவன் பின்னை எங்ஙனே சொல்லுவதென்னில்,-[நிலனிடை] பூமிமுதலான கீழுள்ள லோகங்களில் [விசும்பிடை] - மேலுள்ள லோகங்களில் [உருவினன் அருவினன்] — இரண்டு கோடியிலுமுண்டான சேதநாசேதநங்களையெல்லாமுடையவன் நிலனும், விசும்புமென்று கீழுள்ள லோகங்களுக்கும், மேலுள்ள லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் உருவென்று - அசேதநம் அருவென்று - ஆத்மா உருவினனென்று - உருவையுடையவனென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமாமோ? என்னில், -"சாராயினை காளனமேனியினன்" என்றாற்போலே இதுவும் வாசகமாம் [புலனொடு] - புலனென்று புலப்படும் பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது ப்ரமாண விஷயமான ஸகலபதார்த்தங்களோடே அந்தராத்மதயா கலந்துநின்று ஸத்தையை நோக்கும் [புலனலன்] - அந்த பதார்த்தகதமான தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும், தத்கார்மாவல்லன் "ஜ்ஞாஸ்வரூபம் சாஸ்யம் ஜாஸ்வயாஸோநம்வ்யக்ஷம்வஸிஷ்டஜாதே | தயோராத்யேவிஷ்ணும்ஸ்வாஜக்த்யநஸ்மஸ்தெத்யாசுஹிவாகஸீசி" என்று ஓட்டை நீங்கி விளங்காநிற்குமென்று [ஒழிவிலன் பரந்து] - பரந்த ஒழிவிலன் இப்படி ஸகலத்திலும் வ்யாபித்துநிற்கும் [அந்நலனுடையொருவனை] - முதற்பாட்டிற்சொன்ன அத்யந்தவிலக்ஷணமாய் அந்தரங்கமாயிருந்துள்ள நித்யவிபூதியையும் இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன அத்விதீயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுமுடையனானவனை இந்த லீலாவிபூதியோடேகூட [நண்ணினம்] - கிட்டப்பெற்றோம் [நாமே] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே மங்கி பகவத்கைங்கர்யரஹிதரான நாம், இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் "அவனதுயாறு சுடரடி தொழுதெழெனமனனே" என்று அந்வயம் 'கதநுவ்ராஷாஸீதஜெரூஸம்ஹா தாஜெரயத்வ்ரவீசு" என்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே இப்படி பெறுவோமேயென்று விஸ்மிதராகிறார் "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கயஸ்ஸமாகமோஹஸீ" [நாமே] - (கிஞ்ஜய்ராஹ்ரூதஜெரஷாயழ" - இது ஏதேனும் பரமஸ்வப்நாதிகளோ வென்றாற்போலே.

ரு —மூன்றாம்பாட்டு முதற்பாட்டிலே பராத்பரனுடைய கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து, அவற்றுக்கு ஆச்ரய

மூன்றாம்பாட்டு - 'இலனது' போக்யமான கல்யாணகுணயோகாதிகளையும், அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவியாநிற்கிற இவர்க்கு இப்போது ஹேயமான லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவிக்க ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, உத்தரம் -'முதற்பாட்டிலே' இத்யாதி அவற்றோபாதி லீலாவிபூதியும் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுமோ? என்ன, 'சோபஜநம்' இத்யாதி சாக

மான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சிதசித்விலக்ஷணமுமாய் உபமாநரஹிதமுமாயிருக்கு மென்று இரண்டாம்பாட்டாலே அருளிச்செய்து நின்றார், அவற்றோடே சேர ஒருகோவையாய்த் தோற்றுமிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் இவர்க்கு, "கோபஜநம் ஸ்மரந்திம் ஶரீரம்" (கோபஜநமஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்) என்னுநிற்கச்செய்தே ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் உத்தேஶ்யமாகாநின்றதிறே முக்தனுக்கு, இவர்க்கும் காமநிபந்தநமான ஆகாரமும் கிடக்கச்செய்தே மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவராகையாலே ததீயத்வாகாரமும் தோற்றி அநுபவிக்கிறார் ராஜாக்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸம் அநுபவிக்குமாபோலே "*திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடைமூவுலகு" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனும் பெரியபிராட்டியாருமாகக் கடாக்ஷித்தபோது உண்டாய இலீலையாகில இலீலையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸவிஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார்

[இலனதுவுடையனிதெனநினைவரியவன்] - அதுஇலன், இதுஉடையன் என நினைவரியவன் அநுபூதமாயிருப்பதொன்றைச் சொல்லி அதிலனென்றவாறே அதொழிந்ததைஉடையவனென்று தோற்றும், ஒன்றைக்காட்டி இதத்தையுடையவனென்றவாறே இதொழிந்ததில்லையாய்த் தோற்றும்; இலனது என்றால் பரிச்சிந்நவிபூதிகனும், உடையனிது என்றால் இதொழிந்ததில்லாமையாலே அல்பவிபூதிகனும், இரண்டுவழியாலுமாக ஐஶ்வர்யம் குறைந்து தோற்றும் என - இப்படியிருக்குமென [நினைவரியவன்] - அநுபாந்நங்களைச் சோத்து நினைக்கலாமிறே ஓரூசி நிற்கிறதாகவும் அதின்மேலே கலசம் இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே சால இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே மஹாமேரு இருக்கிறதாகவும், இப்படி அநுபாந்நங்களைச் சோத்து நினைக்கலாமிறே, அப்படியேதான் மநோரதத்துக்கு விஷயமாயிருக்குமோ? என்னில், - மநோரதஸமயத்திலும் பரிச்சேதிக்கவரியனாயிருக்கும் ஆனால், இவனைஶ்வர்யத்தைப்

தோக்யே "ஸஉத்தஃபர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்" அஸ்யார்த்த:, ஸ: - பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே ஸ உத்தம:புருஷ ஸ: - ஜீவ:—ஜக்ஷத் "ஜக்ஷஹஸந்" இதி தாது, ஸமருத்தபோகாநுபுஞ்ஜாநஸ்ஸந் ஸ்த்ரீபி: க்ரீடந் யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா ரமமாணஸ்ஸந், உபஜநம் ஜநஸமீபே வர்த்திதமிதம் ஶரீரம், அஸ்மரந், ததா ஈஶ்வரே பாயேதி இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரதி ஸ்மரணநிஷேதம் காமநிபந்தநத்வாகாரேணவாதல "யத்ர நாந்யத்பஶ்யதி" இத்யாதிப்படியே அநுபாவ்யவிஷய போக்யதாதிஶயத்தாலே யாதல் உபபந்நம் உத்தேஶ்யமாகாநின்றதிறே - "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய பஶ்யதி" என்று உத்தேஶ்யமாகாநின்றதிறே என்றபடி ஆனால் இவர் முக்தரோ? என்ன, இவர்க்கும்' இத்யாதி இத்தால் லீலாவிபூதி ஸ்வரூபேண ஹேயமானாலும் ததீயத்வாகாரேண போக்யமென்றதாயிற்று இதுக்கு எவ்வாகாரத்தாலே ததீயத்வம்? என்ன, ராஜாக்களுக்கு' இத்யாதி யத்வா, ததீயமான இதுக்கு விநியோகமேது? என்ன, 'ராஜாக்களுக்கு' இத்யாதி யாதல் 'திருவிண்ணகர்' இத்யாதி திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேஶ்வரன் வைத்த லீலோத்யாநமிடிகோள பரஹமாத்யுத்க்ருஷ்ட தேவர்களையுடைத்தான த்ரைலோக்யமும்

விவரணம் 'அநுபூதமாய்' இத்யாதி இத்தால் பலித்ததேது? என்ன, இலனதுவென்றால்' இத்யாதி என்வரியவனென்றதே 'நினைவரியவன்' என்றதுக்கு ஸாரம் 'அநுபாந்நங்களை' இத்யாதி த்ருஷ்டவிவருணோதி 'ஓரூசி' இத்யாதி சால வுடவிஶேஷம் பாக்குதேமோயாதமித்யதாஹ 'அப்படியே' இத்யாதி இத்தால் ஸம்ஶயாதியிலே அப்படி ஆரோபம் கூடும், அத்யந்தாநுபூதத்துக்கு அத்யந்தாரோபம் ஶக்யமாகையாலே, இவ்விடத்திலேயோ என்றால், ப்ரஹ்மம் ஸமாயமாணமாகிறபோது ஶாஸ்த்ரைகஸமதிகம்யத்தாலே அபரிச்சிந்நவிபூதிகமாகவே ஸமாயமாணமாகையாலே அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்துவில்லாமையாலே ப்ரஹ்மவிபூத்யந்தர்கத வஸ்த்வாரோபம் ஶக்யமன்றென்றபடி

* திருவாய்மொழி - ச, ரு, ஆ

பேசும்படியென்? என்னில்,-[நிலன் இத்யாதி]-“பதிம் விஶ்வஸ்ய” [பதிம்விஶ்வஸ்ய] என்னுமித்தனை ‘நிலனிடை’ என்கிற இது பாதாளத்தளவும் நினைக்கிறது, ‘விசும்பிடை’ என்கிற இது பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தையெல்லாம் நினைக்கிறது [உருவினன்] உருக்களையுடையான் [அருவினன்] - அருக்களையுடையான் ‘இன்ன’ என்ன உடையவனென்று காட்டுமோ? என்னில்;- * “காராயின காளநன்மேனியினன்” என்றால், மேனியையுடையவனென்று காட்டுமாபோலே ஆக, கீழ்மேலுண்டான சேதநாசேதநங்களை யுடையானென்னும்படி இத்தால், பராதேசிகமான ஐஶ்வர்யமுடையவர்களத்தன்று லீலாவிபூதி, ஸர்வாதிகன் தன்னை இப்படி ஸர்வத்தையுமுடையவனாய்த் தான் போகத்திலே அந்யபரனாய்க் கோயிற்சாந்துபூசி நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமோ? என்னில், - [புலனொடு] - இவை பட்டத்தைத் தானும் பட்டு உடன்கேடனாயின்று நோக்குமென்கிறது புலன் என்கிறது - புலப்படும் பதார்த்தங்களை “த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபிவா” (த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபிவா) என்கிறபடியே ப்ரமாணகோசரங்களான பதார்த்தங்களை [ஒடு] - “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா” (தத்ஸ்ருஷ்ட்வா) என்கிறபடியே இவற்றை யுண்டாக்கி, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவே

ப்ர — ‘நிலனிடை’ இத்யாதி — நாராயணாநுவாகே (௪௪) “பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்”—“பதிம் விஶ்வஸ்ய” இதி யாவத் — ரக்ஷணே’ இதி யா தோர்வ்யாப்த்யர்த்த ... [illegible] ... ; ... [illegible] ... (ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்)

நினைவரியவன் - நினைக்கவரியவன் வாக்யதாத்பர்யம் - பதிம்’ இத்யாதி ஶப்தார்த்தம் ‘நிலனிடை’ இத்யாதி நிலனிடை நிலத்திலே விசும்பிடை விசும்பிலே ஶ்ரீஜனஸ்வாபதாம் ‘இன்னன்னன’ இத்யாதி ப்ரயோகாந்தரத்தாலே பரிஹாரம் ‘காராயின’ இத்யாதி கார்மேகம்போலே ஶ்யாமளமாய விலக்ஷணமான விக்ரஹத்தையுடையவன் பலிதம் - ஆக’ இத்யாதி வ்யதிரேகத்தைப் ப்ரயோகம் பண்ணினதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் இத்தால்’ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே இத்தால் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்குமவன் சேதநாசேதந ஸ்வாமியென்கையாலென்றபடி ‘பராதேசிகமான ஐஶ்வர்யம்’ - ஏகதேசபரதேசமாத்ராதிபத்யாகத ஐஶ்வர்யமென்றபடி கோயிற் சாந்து அநர்க்கமான சந்தநம் இது போகோபகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ‘புலனென்றதுக்கு முக்யார்த்தம் இந்த்ரியங்கள் புலப்படும் பதார்த்தங்கள் லக்ஷணயா சொல்லப்படுகிறன வாக்யார்த்தம் ‘இவை’ இத்யாதி இவை பட்டத்தைத் தானும் பட்டு இத்யதா - “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் உடன்கேடன் கூடக்கெட்டுக்கிடக்குமவன் ஸமது கஸ்ஸீவா இதுக்கு ப்ரமாணம் ‘த்ருஶ்யத’ இத்யாதி த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதே யென்றது ப்ரத்யக்ஷமயாசிதத்தையும் ஶாஸ்த்ரகம்யத்தையுமாதல், தேவமநுஷ்யாதிகளையாதல் “அநேநஜீவேந” இத்யாதி விவக்ஷயா, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்தது என்றது அன்றிக்கே “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா” என்றது அநுவாதமன்றிக்கே, “இவையுமவை

* திருவாய்மொழி - ௯, ௩, ௧

ஶித்து, பின்னை இவற்றுக்கு வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, "அந்த:ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (அந்தப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், பின்னைத் தான் ஸர்வாத்மாவாய் நின்றால் அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளாதல், சேதநருடைய ஸுகித்வ து:கித்வங்களாதல் தனக்கு ஸ்பர்ஶிக்கும்படி யிருக்குமோ? என்னில், - [புலனலன்]-தத்தாமவல்லன். "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" (த்வாஸுபர்ணாஸயுஜாஸகாயா ஸமாநம வ்ருக்ஷம்பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய:பிப்பலம்ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நயோ அபிசாகஶீதி) என்று தானொட்டற்று

ப்ர — "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் — ஸர்வாத்மா" அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா இதி த்ரிதத்த்வார்த்தஶப்தவிவரணம் அந்த:ப்ரவிஷ்ட:, ஶாஸ்தா, இதி த்ரயம் ப்ரத்யேகம் அந்தர்யாமித்வம், அநேந ஶரீராத்மபாவ: ஸித்த:; அந்த: ப்ரவிஶ்ய நியாமகத்வம் ஶரீரத்வ ஸித்த்யர்த்தம்

‘புலனலன்’ இத்யாதி — ஶ்ருதௌ "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி" அஸ்யார்த்த: ஶ்ரீபாஷ்யே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாயாம் ச த்ருஷ்டவ்ய: । ஸுபர்ணௌ - ஶோபநபர்ணௌ ஜீவாத்மபரமாத்மாநௌ ஶரீரகௌ ஸயுஜா - ஸமாந ஸ்வபாவௌ ஸ்வாமிஸம்பந்தேந ஸ்வாமி - ஶேஷஶேஷிபாவேந ஸம்பந்தௌ, ஸுபர்ணௌ - ஶோபநகதிஸாதநௌ, ஶோபநஜ்ஞாநாவித்யர்த்த: ஸயுஜா - ஸதா ஶேஷஶேஷிபாவ ஸம்பந்தௌ, ஜீவஶ்ஶேஷத்வேந ஸம்பந்த:, பரஶ்ஶேஷித்வேந ஸம்பந்த இத்யர்த்த: "ஸகாயா ஸமாநம் ஸகாபா வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே" இதி ஸ்வாமி - ஶேஷஶேஷிணாவபி த்ருஷ்டௌ வக்தவ்யௌ ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் - ஶரீரம் பிப்பலம் - கர்மபலம் அபிசாகஶீதி - ஸ்வயமநஶ்நந்நந்யாதீப்யமாநோ ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தீ இத்யர்த்த:

யும்" என்கிற பாட்டிற்போலே நியமநாத்தாநுபவமேயுபரமாகல "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய", "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்கிற இவையிரண்டும் ஸருஷ்டியாத்தமான அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது 'அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம்' என்றது, ஸத்தயாதாநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது என்பார்கள் வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களென்றது "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்றதைப் பற்ற ஸத் சேதநம் த்யத் அசேதநம் ப்ரஹ்மந்தானே சேதநாசேதநாமரூபஸாத்ஸம்வதி யென்றபடி புலனொடு புலனலன் புலப்படும் பதார்த்தங்களோடே கலந்து நிறகச்செய்தே தத்கத்தாமத்தை யுடையனல்லனென்று ஶபதார்த்தம் முதலின 'புலன்' என்கிற ஶப்தம் பரமாணமாத்ரோபலக்ஷணமாய ப்ரமாணகோசரபதார்த்தங்களை லக்ஷிக்கிறது இரண்டாம் 'புலன்' என்கிற ஶப்தம் ப்ரமாணகோசரபதார்த்தகத்தாமத்தை லக்ஷிக்கிறது; அவற்றினுடைய தாமம் இவனுக்கில்லை யென்னுமிதுக்கு ப்ரமாணம் 'த்வா ஸுபர்ணா' இத்யாதி, ருக்வேதே "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி"; அஸ்யார்த்த: த்வௌ ஜீவேஶ்வரௌ ஸுபர்ணௌ ஸம்யக்ஜ்ஞாநரூபபக்ஷவந்தௌ, ஸயுஜா ஸமாநாபஹதபாப்மத்வாதிகுணகௌ ஸகாயா ஶேஷஶேஷித்வரூபஸாத்யுக்தௌ ஸமாநம்வருக்ஷம் ஏகம் ஶரீரம், பரிஷஸ்வஜாதே அந்ய: ஜீவ: பிப்பலம் - கர்மபலம் அபிசாகஶீதி ஸ்வயமநஶ்நந்தாத் ஆஶ்ரித்ருத்வாச்ச பருஶ்ரமஹாதீத்யர்த்த: 'அநஶ்நந்' இத்யாதியைப்பற்ற, 'தானொட்டற்று' இத்யாதி ஒழிவிலன்பரந்த

நின்று விளங்காநிற்கும் [ஒழிவிலன் பரந்த]- *ஒருவஸ்துக்களொழியாமே இப்படி வ்யாபித்திருக்கு மென்னவுமாம்; அன்றியே, காலபரமாக்கி, எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களிலும் வ்யா பித்திருக்குமென்னவுமாம் [அந்நலனுடையொருவனை] - கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குண விசிஷ்டஸ்வரூபத்தை நினைத்து 'அந்நலனுடையொருவனை' என்கிறார் [நணுகினம்] - "மயர் வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றோம் [நாமே] - இது பொய்யோ? "கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்" (கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்) - இது ஏதேனும் பரமஸ்வப்நாதிகளோ? என்றாற்போலே இவர் ஈச்வரோஹமென்றால் அவனுக்கும் குடிவாங்க வேண்டும்படியாயிறே இருப்பது; அஹமென்றால் அவனளவிலே பர்யவஸிக்க வேண்டும்படியா யிருக்க, தேஹத்தளவிலேயாம்படியாகவிறே முன்பு போந்தது; "மந்யே ப்ராப்தா: ஸ்ம தம் தேசம் பரத்வாஜோ யமப்ரவீத்"(மந்யேப்ராப்தாஸ்ஸ்மதந்தேசம் பரத்வாஜோயமப்ரவீத்) கைகேயி†"ரா ஜந்" (ராஜந்) என்று ஸம்போதிக்கும்படி பிறந்து ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான் 'அவள்மகனாய்க் கீழ்வயிற் றுக் கழலையாக வருகிறானோ?' என்று "கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி" (கச்சிந்நதுஷ்டோவ்ரஜஸி)-

---

என்றதுக்கு விடாதவனாய்க்கொண்டு வ்யாபித்திருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம் இன்னதை விடாதவ னென்று நிர்த்தரியாமையாலே வஸ்துக்களை விடாதவன், காலத்தை விடாதவனென்று இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருவஸ்துக்கள்' இத்யாதி வாக்யத்தாலே இன்னவஸ்துவிலே யென்னுமையாலே, 'எல்லாவஸ்துக்களிலும்' என்கிறார் அந்நலனுடையொருவனை - கீழிரண்டுபாட்டிலும் சொன்ன கல்யாண குணவிசிஷ்டஸ்வரூபனான அத்விதீயனையென்று ஸப்தார்த்தம் ஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றோம ஜ்ஞாநம்பிறக்குமாத்ரமாகாமே அநுபவபர்யந்தமாகப் பெற்றோமென்றபடி நாமே யென்றது ‡ பிரிநிலை யேகாரமாய், 'இதுபொய்யோ' என்கிறார் பிரிநிலை வ்யதிரேகம் "தேற்றம்வினாவேபிரிநிலையெண்ணே, ஈற்றசை யிவ்வைந்தேகாரமே" என்னக்கடவதிறே தேற்றம் - நிச்சயம் வினாவே - ப்ரச்நம் பிரிநிலை - வ்யதிரேகம் எண்ணே ஸங்க்யை ஈற்றசை பாதபூரணம், அவ்யயமென்றபடி இவற்றுக்கு உதாஹரணம்- ஏகாரத்துக்கு ஆசார்யர் அருளிச்செய்கிற இடங்களிலே கண்டுகொள்வது இப்படி ஸந்தேஹத்துக்கு உதாஹர ணத்ரயம் 'கிந்நுஸ்யாத், மந்யே ப்ராப்தாஸ்ம, வாநராணாம்' இத்யாதி "கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம் பவேத்வாதகதிஸ்ஸ்வயம் | உந்மாதஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா" இதி ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்சே ஸர்க்கே ஹநுமத்தர்சநாநந்தரம் ஸீதா சித்தமோஹோந்மாதவிகாரங்களுக்கு பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - 'பரமஸ்வப்நாதிகளோ' என்று வாதத்தியாவது - வேறோர் ஸங்களிலே காற்றுவரும் போது வைவர்ண்யாரூப்யம் தோற்றலாமிறே ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா என்றது சொன்ன வற்றில் ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே ப்ரமமாயிற்றேயல்லது ப்ரமையாகமாட்டாதிறே என்றபடி யத்வா, ம்ருகத்ருஷ்ணிகையும் ஒரு ப்ரமப்ரகாரமேயென்று சேட்டிருந்தபடியாலே கலக்கத்தாலே அது தானோ வென்று ஸந்தேஹிக்கிறா ளென்னவுமாம் இப்படி ஸம்சயிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, 'ஸ்வா தந்த்ர்யாபிமாநமும் தேஹாத்மாபிமாநமும்' என்கிறார் - 'இவர் ஈச்வரோஹம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே குடிவாங்கவேண்டும்படியாயிறே ஸந்நிவேசநிக்ரமம் பண்ணவேண்டும்படியிறே 'மந்யே' இத்யாதி - "ஸத்ருஷ்ணோ ஹ்யவேக்ஷ்ய ஸாநோஸ்த்யாஞ்ச ஸர்வச: | மந்யே ப்ராப்தா: ஸ்ம தம் தேசம் பரத்வாஜோ யமப்ரவீத்" இத்யயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடமாகக்கே பரதவசநம் 'மந்யே' என்றது - ஸந்தேஹே யென்றபடி "ஐச்வர்யம் ஸ்வயம் ப்ராப்ய ஸம்யாரோஷ்டும் வ்ரஜேத்" இதி தண்டே 'ஸ்ரீபரத்வாஜ பகவான்' இத்யாதி "கச்சிந்ந தஸ்யாபாபஸ்ய பாபம் கர்த்துமிஹேச்சஸி" இத்யாதியிலே நோக்கு 'அவள்மகனாய்' கைகேயியினுடைய புத்ரியை அநுவாதிக்கிறவனாய கீழ்வயிற்றுக்கழலை அதங்குக்ஷிவர ணம் கச்சிந்நதுஷ்டோவ்ரஜஸி' - என்றது - ஸ்ரோவசநமேயாகிலும் பரத்வாஜரதி ஸ்லயார்த்தகமாகை

---

* ஒருவஸ்துக்களொழியாமே வஸ்துக்களிலொன்றும் ஒழியாமே யென்றபடி.

† ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா - ௭௨, ௨௪ ‡ வினாவேகாரமாய் என்றிருக்கலாம்

என்னும்படியான நான் அவன் சொன்ன ஆஶ்ரமத்திலே புகுந்தேனோ? என்று ஶங்கியாநின்றே னென்றுணிறே "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:" (வாநராணுமநராணுஞ்சகத மாஸீத்ஸமாகம:)-காட்டிலே வர்த்திக்கக்கடவ குரங்குகளுக்கும் நாகரிகரான சக்ரவர்த்திபிள்ளை களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டானபடி எங்ஙனே? என்ன, "ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத" (ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவமஸமஜாயத) - பெருமாளும் மஹாராஜ ரும் சேர்ந்த சேர்த்தி, பின்னே பிறந்த இளையபெருமாள் நிற்க அடியேன் அர்த்த புரஸ்காரத்துக்கு வருமபடியாகவிறே, நானும் இங்ஙனே கூடிக்கொண்டு நிற்கக் கண்டேனித்தனை [நாமே]-இவ் வநுபவத்துக்குப் புறம்பான நாம் பகவத் ஸமாகமப்ரஹிதரான நாம் [நாமே] - இது போயயோ? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளேவள்
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை
ஆமவையாயவை ஆயநின்றஅவரே

யாலே அப்படி அருளிச்செய்யக் குறையில்லை "[illegible] । வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:" இதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶே ஸர்க்கே ஹநுமந்தம் பரிப்ருச்சந்த்யா ஸீதா எதத்துபரிஷ்டாதப்ரஶ்னோத்தரே "[illegible] । [illegible] । ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத" "கதமாஸீச்ச" இத்யத்ர கதமஶப்த ப்ரகாரப்ரே ஹேதுப்ரஶ்னே திஹாருதிகருகவா எவம் ஶப்தஸ்யஹாவத்வயமாஹ - 'பெருமாளும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந "நராணாம்" இதி பஹுவச நம், கௌரவிகம், யத்வா, இவர்களோட்டைச்சேர்த்தியே ரத்நமஶ்தத்திலுள்ளார், திருவயோத்யையிலுள் ளார் இத்தனைபேரோடும் சேர்ந்த சேர்த்தியாகையாலே நராணு மென்கிறதாதல் 'ஸமாகமஸ்ய ஆத்த த்வயபர்தவம்' எங்ஙனே? இதி பதேந ஸூசிதம் எங்ஙனே - கிம்ப்ரகாரம், எவ்வளவு ஸ்நேஹ மென்ற படி, என்னஹேது? என்றபடி. திருவடிவாக்யம் 'ராமஸுக்ரீவயோ:' இத்யாதி கிம்ப்ரகாரமென்றதுக்கு உத்தரம் 'இளையபெருமாள்' இத்யாதி என்ன ஹேதுவென்றதுக்கு உத்தரம் - 'நானும் இங்ஙனே' இத் யாதி இச்சேர்த்திக்கு ஹேது அறிந்திலனென்றபடி. இங்க அர்த்தம் 'ஸமஜாயத" என்கிற பூகார்த்த ப்ரத்யயத்தாலே தோற்றுகிறதென்று பாவம் எவம் '[illegible]" இத்யாரப்ய "ஸுக்ரீவ [illegible]" இத்யாத்யுக்தப்ரகாரேண என்றபடி "ஸமஜம்" என்றது - பரக்ருதப்ராமாண்யன்று, ப்ரத்திலத்தப்ர மென்கிறார் 'நானும்' இங்ஙனே இத்யாதி "ஸமஜம் ஸமஜாயத" என்கையாலே திருவடி ஶங்கித்தமை தோற்றுகிறது 'வாநராணுமநராணுஞ்ச' - என்கிற ஶ்லோகம் ராமஸுக்ரீவயோரைக்ய மென்றதுக்கு உபோத்காதமாக வந்த தித்தனை, 'ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம்ஸமஜாயத' என்ற இதுவே இவ்விடத்துக்கு வேண்டுவது "இவா ஈஶ்வரோஹம்" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - 'இவ் வநுபவத்துக்கு' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, யத்வா, 'நாம' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - 'இவ்வநுபவத் துக்கு' இத்யாதி ஏதத்விவரணம் - 'பகவத்க' இத்யாதி 'நாமே' என்கிற ஸ்வரத்துக்குத் தாத்பர்யம் - இதுபொயயோ' என்று இப்பாட்டில் முற்கூற்றிலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம் சொல்லி, மேல் வ்யாப்தியாலே தேஶபரிச்சேதராஹித்யம் சொல்லிற்றாயிற்று ஆக, இப்பாட்டால் லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது ஆக, இவ்விரண்டுபாட்டாலும் "[illegible]" என்கிற ஸ்வரூபஶோதக வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது 'இலனது' என்று தொடங்கி 'நாமேனுகினம்' இத்யந்வய: (௩)

ஆ —(நாமவன) இனி இததிருவாயமொழிககுறையும இபபாடடை விஸதரிக கிறது விவிதவிசிதரதேஶஙகளாலே நிததிஶயமான ஸமஸதவஸதுககளினுடைய ஸவரூபம பக வததீநமெனறு சொலலுகிறது

ஒ —இததிருவாயமொழியில, ஶேஷிதத பாடடுககால இமமூனறுமபாடடில பொருளே விஸதரிககபபடுகிறது நாலாமபாடடு நாநாவிதமான சொறகளாலே சொலலப படுகிற எலலாபபதாரததஙகளினுடைய ஸவரூபஸவபாவம பகவததீநமெனறு ஸாமாநாதிகரண யததாலே சொலலுகிறது

'நாமவனிவனுவன எனகிறது' - தநதாமையும தூரஸதனையும ஸநநிஹிதனையும அதூரவிபரகருஷடனையும சொலலுகிறது 'அவளிவளுவளெவள எனகிறது' - தூரஸதையா யும ஸநநிஹிதையாயும அதூரவிபரகருஷடையாயும விநவபபடுமவளுமான ஸதரீலிஙக பதாரத தஙகளைச சொலலுகிறது [தாமவரிவருவா] பூஜயராயுளளாரில தூரஸதராயும ஸநநிஹிதரா யும அதூரவிபரகருஷடராயு முளளாரைச சொலலுகிறது 'அதுவிதுவுதுவெது' எனறது தூரஸதமாயும ஸநநிஹிதமாயும அதூரவிபரகருஷடமாயும விநவபபடுவதுமான நபுமஸக பதாரததஙகளைச சொலலுகிறது [வீமவையிவையுவை] - நஶவரமான பதாரதநஙகளில ஸந நிஹிதமாயும அதூரவிபரகருஷடமாயும தூரஸதமாயுமுளள பதாரததஙகளைச சொலலுகிறது [அவைநலநதீஙகவை] - அவறறில நலலனவும தீயனவும [ஆமவையாயவையாயநினற அவரே] - ஆககடவனவும, பணடேயானவையும ஆயநினற பதாரததஙகள அவரே இபபாடடிற சொனன பரயோகஙகள ஓரிடததிலுணடாய ஓரிடததிலினறிககே ஒழிநதவை இலலாதவிடத தில யோகயமானவை கூடடிககொளளககடவது

ப —அநநதரம, மூனறுபாடடாலே விபூதயநதாகதத ஸமஸத வஸதுககளினுடைய ஸவரூபஸதிதிபரவருதத யாதிகள பகவததீநஙகள எனகிறா அதில முதறபாடடில ஸமஸத பதாரததஙகளினுடைய ஸவரூபமும தததீநமெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே அருளிச செயகிறா

நாம - (மேல சொலலுகிற ஶாரதவாதயுபாதிகளுககு தருவமான) தாமும, அவன - அஙகு தூரஸதனும, இவன - அநதிகஸதனும, உவன - அதூரவிபரகருஷடனும எனறு புல லிஙகஶபத நிரதிஷட பதாரததமும, அவள - (ஸதரீலிஙகஶபத நிரதிஷடையான) தூரஸத தையும, இவள - ஸநநிஹிதையும, உவள - அதூரவிபரகருஷடையும, எவள - விநவபபடுமவ ளும, தாம - கௌரவயதயா பூஜயரும, அவா - அவாகளின விபரகருஷடரும, இவா - அநதிக ஸதரும, உவா - அநதிதூரவாததிகளும, அது இது உது - நபுமஸகலிஙகஶபத நிரதிஷட மான தூர அநதிக அவிதூரஸதமும, எது - விநவபபடும வஸதுவும, வீமவை - நஶவரமாய அபரகருஷடஙகளான, இவை உவை அவை - ஆஸநந அநதிதூரவிபரகருஷட வஸதுககளும, நலமதீஙகவை - உதகாஷ அபகாஷரூப தாமஙகளும, ஆமவை ஆயவை-ஆகாமிகளாயும அதீதஙக ளாயுமுளள எவமவிதவஸதுககளும, ஆயநினற அவா - தாமேயாய நினற அவா, இதாீநதஙக ளான இவவஸதுககளு மாவரெனறதாயிறறு 'எவன எவா' எனறு இலலாதவிடஙகளுககு அழைததுச சொலலிககொளவது இததால, காலதரயவாததி ஸகலபதாரததஙகளும தததீந மெனறு கருதது

இ —இனி இததிருவாயமொழியில குறையும இநதலீலாவிபூதியை விஸதரேண பேசுகிறா நாலாமபாடடில, இதினுடைய ஸவரூபம தததீநமெனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொலலுகிறா

[நாம் அவன் இவன் உவன்] - தந்தாமும், தூரஸ்தனும், ஸந்நிஹிதனும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனும் [அவள் இவள் உவள் எவள்] - தூரஸ்தையும், ஸந்நிஹிதையும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையும், வினவப்படுமவளும் [தாம் அவர் இவர் உவர்] - பூஜ்யராயுள்ளாரில் தூரஸ்தரும், ஸந்நிஹிதரும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டரும் [அது இது உது எது] - தூரஸ்தமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ளவையும், வினவப்படுமதாயுமுள்ளவையும் [வீம் அவை இவை உவை] - நபும்ஸகபதார்த்தங்களில் ஸந்நிஹிதமாயும், தூரஸ்தமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [அவை நலம் தீங்கவை] - அவற்றில் நல்லனவும் தீயனவும்; நன்மையும், தீமையு மென்னவுமாம் [ஆமவையாயவை] - ஆக்கடவனவும், பண்டேயானவையும் [ஆய் நின்ற அவரே] - ஆகாநின்ற அவரே இவையெல்லாம் ஆகாநின்றார் பரகருதரானவர் ஸகல பதார்த்தங்களிலும் அந்தர்யாமதயா ஸத்தாஹேதுவாய் நிற்கையாலே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது இப்பாட்டிற் சொன்ன ப்ரயோஜகங்கள் ஓரிடத்திலே உண்டாய் ஓரிடத்திலின்றிக்கே யொழிந்தவற்றை இல்லாதவிடத்திலே யோக்யமானவற்றைக் கூட்டிக் கொள்ளக்கடவது ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸக பேதத்தாலும், பூஜ்யபதார்த்தங்கள் நபும்ஸகபதார்த்தங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணாவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாநகால பேதத்தாலும் வந்த விசேஷங்களாலே ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவத்தீந மென்றதாயிற்று

௪ — நாலாம் பாட்டு கீழ்ப்பாட்டிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோபாதி உத்தேஶ்யமாய்த் தோற்றுகையாலே லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார், இனி மேலிற் பாட்டுக்களெல்லாம் லீலாவிபூதிவிஷயமாயிருக்கிறது நித்யவிபூதியில் வந்தால் அவ்விபூதி ஶ்வஜநமாய் அவனுடைய சந்தத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும்; *“ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்னும்படியாயிறே இருப்பது, கர்மநிபந்தமான அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தோடே கூடி ஈஶ்வரஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும் இந்த விபூதி அந்த விபூதியில் வந்தால் அவ்விருப்புக்கண்டு உகக்குமதுக்கு அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை, அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் நடையாடுகிறது இவ்விபூதியிலேயாகையாலே இரண்டையும் தவிர்த்து பகவதீநமென்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கேயாயிருந்தது இனி ஒரு மூன்று பாட்டாலே இதினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி

*நாலாம் பாட்டு - ‘நாமவன்’ இத்யாதி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிற தென்றது - ஸ்வரூபஸ்திதியாதி பரங்களாகையாலே நித்யவிபூதியை ஒருபாட்டிலும், லீலாவிபூதியைப் பலபாட்டுக்களிலும் அநுபவிப்பானென்? என்ன, ‘நித்யவிபூதியில்’ இத்யாதி சொல்லவேண்டுவது இங்கேயாயிருந்ததென்னுமளவும் விபூதியென்றது விபூதிஸ்தரை சந்தத்தை - அபிப்ராயத்தை அவ்விபூதி சந்தாநுவர்த்தி யென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘ஒண்டொடியாள்’ இத்யாதி விலக்ஷணமான முன்கைச்சரியையுடைய பிராட்டியும் நீயுமே ஒருப்படிப்பட்டு வர்த்திக்கக் கடவதாக நீ பார்த்தருள்வதல்லவிராகைக் கண்டு இவ்விபூதி யிருக்கும்படி யென்? என்ன, ‘கர்மநிபந்த’ இத்யாதி ஈஶ்வரஸங்கல்பத்தை - கர்மாநுகுணமான ஈஶ்வர ஸங்கல்பத்தை பின்செல்லுமென்ற விடத்திலே - “குஷேத்ரஜ்ஞ நூன் நீஶோயம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் இஶ்ஶலோகத்தில் “ஶ்வஹ்ரம்” என்கிறது - நரகம், ஆகையாலே, ‘அந்தவிபூதியில்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை - ஶிக்ஷிக்கவேண்டுவதில்லை சொல்லவேண்டுவது - உபதேசிக்க வேண்டுவது ‘சொல்லவேண்டுவது’ என்றது - இவர்க்குப் பரோபதேஶகாப்பு ஸ்வாநுபவமென்றும், ஸ்வாநுபவகாப்பு பரோபதேஶமென்றும் ஆகாரத்வயமுண்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி கேவலாநுபவமன்றிக்கே பரோபதேஶகாப்பமாகையாலே பரக்கச் சொல்லவேணு மென்றபடி புத்திஶௌகர்யார்த்தமாக மேலிற் பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ஷேபேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இனியொரு மூன்று’ என்று தொடங்கி அதாகிறபடி - ஸ்வரூபம் அவனதீநமாகிறபடி வஸ்துத்வமென்றது - ரூபமாய், - ரூபநாமங்

* திருவாய்மொழி—௪, ௧, ௰

பரவருததி நிவருததிகள பகவததீநமாயிருககு மேனறு, ஜகததுககும ஈஶவரனுககும ஸமபநதம ஶரீராதமபாவமேனறு குதருஷடிகளை நிரஸிதது, ஶூநயவாதியை நிரஸிதது, வயாபதிஸௌகா யததைச சொலலி, பலததைச சொலலித தலைககடடுகிறாா அதில ஸவரூபம அவனதீந மேனகிறாா இபபாடடில அதாகிறபடி எஙஙனே? எனனில, — ஸருஷடிகாலததிலே வநதவாறே இவறறையுணடாககி ஜீவத்வாரா அநுபரவேஶிதது, வஸதுதவ தநாமபாகதவஙகளும உணடாம் படி பண்ணியும, இது அடஙகலும அழிந்தவனறு ஶகத்யவஸ்தத பரபைபோலே தன்பககலிலே ஸூக்ஷமரூபேண கிடககுமபடிஎறிடடுக்கோண்டு தரிததும, காரணதசையோடு காாயதசையோடு வாசியறத தனனைபபறறிஸவரூபஸததிதயாதிகளாமபடி இருககையாலே ஸ்வரூபம்அவனதீநமேன கிறது அதில, லோகததில ஸகலபதாாத்தஙகளையும தனிததனியே சொலலி, ‘இதினுடைய ஸவரூபம அவனாலே, இதினுடைய ஸவரூபம அவனாலே’ எனனில, பணிபபடுமிறே ஜீவாநநதயததாலே, இனி பரயோஜகததிலே சொலலிவிடு மனறு, பரதிபததிககு விஷயமாகாது, ஆகையாலே, தேவாதிபதாாததஙகளை நாலுமூனறு வகையாலே சோதது அவறறினுடைய ஸவரூபம அவனதீந மேனகிறாா

[நாம அவன இதயாதி] - நானேனறும, நாமேனறும, யானேனறும, யாமேனறும் தாநதாமைச சொலலககடவது ஸநநிஹிதமேனன, தூரஸததமேனன, அதூரவிபரகருஷடமேனன, வினவபபடுகிறதேனன, [அவளஇவளஉவளஎவள] - ஸத்ரீலிஙக நிாததிஷ்டவஸ்துககளைச சொலலுகிறது [தாம] - பஹுமாநதவயரை [அது] - நபுமஸகலிஙக நிாததிஷடவஸ்துககளைச் சொலலுகிறது [வீமவை] - நஶவரபதாாததஙகள [நலமதீஙகு] - நனமை தீமை எனனுதல, நனறானவை தீதானவை எனனுதல [ஆமவையாயவை] - கழிந்தவறறிலும வருமவறறிலும அடைபபுணணுமிறே வாததமாநம [ஆயநினற] - ஆயநினற பதாாததஙகள் இவறறைய

களுணடாமபடிபணணி யெனறபடி ஶகதயவஸததபரபை, விகாஸாவஸதபரபை எனறு தவிவிதம ஶக்யவஸத பரபையாவது - பொடிமூடின தணல பணிபபடும - யத்நகௌரவமாம, பரயாஸமா மெனறபடி பரயோஜகம - ஸஙகேபம நாலுமூனறுவகை - ஏழுவகை அதாவது - ஸதரீபுநபுமஸகம மூனறு,பூஜயபதாாததமொனறு, நஶவரபதாாததம ஒனறு, நனமைதீமையொனறு, காலபேதமொனறு, ஆக, ஏழு நாலுமூனறெனறு - சாடு

‘அவனிவன’ எனறால நானெனனாதே ‘நாம எனகிறதென? என்ன, ‘நானெனறும’ இதயாதி தூரஸதததவ அநதிகஸதததவ அதூரவிபரகருஷடதவஙகள ஸவாபேக்ஷயா வாகையாலே ‘நாம’ எனறுதம்மை மூநறுறச சொலலுகிறது அவன தூரஸதன இவன-ஸநநிஹிதன உவன-அதூரவிபரகருஷடன எவன்-வினவபபடுமவன இபபடி மேலுளளவறறுக்கும கணடுகொளவது ‘எவன’ என்றும ‘எது’ எனறும இருக்கையாலே வாககாநதரஙகளிலும எவன, எவா, எவை எனறும கூடடுவது பஹுமாநத வயா-பூஜயா ‘தாம’ எனகிறதுக்கும விஹாமும ‘அவா’ இதயாதி ‘வீமவை’ எனகிற இதுக்கும விஹாமும ‘அவை’ இதயாதி ‘நலநீஙகு’, மூநதினது - தாமபரம, இரணடாவது தா்மிபரம பதாாததபரகாரஸவாரஸயததைப பறற, இபபக்ஷதவயம, ஆமவை - ஆககடவவை ஆயவை பணடேயானவை வாத்தமாநஞ சொலலாதொழிவானென? எனன, ‘கழிநத’ இதயாதி அடைபபுண்ணும அநாதபூதமாம பவிஷயதகாலாபேக்ஷயா பூதாாததா பவநதி, பூதகாலாபேக்ஷயா பவிஷயதாததா பவநதி எனறபடி. ‘ஆயநின்ற’ என்றது - ஆயநினற பதார்த்தஙகளைச சொலலி, இவறறுககு அநதாயாமியான ஈஶவரயாயாநதஞ சொலலி, ஆயநின்ற பதாாததங்களுககு அநதாயாமியாயநினறவ ரெனனுதல, அன்றிக்கே, அவா ஆமவை ஆயவையான பதாாததஙகளெலலாமாய நினறு ரெனனுதல அநதாாதமதயா ஸத்தாஹேதுவாயநின்று ரெனறபடி மூநதின அாததததிலே ஆயநின்றபதாாத்தஙகளுக்கு அநதாயாமியாயநிற்கிறவ ரென்று ஈஶவரயாயாநதஞ சொலலுகிறதென? பதாாததமாதரஞ சொனனாலோ? எனன, ‘இவறறை’ இதயாதி

பதார்த்தங்களிலே கொண்டபோது மேல் ஐக்யஞ் சொல்லப்போகாது, அசித்தும், அசித்பிமானி யான ஜீவனும், ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதம் இத்தனைக்கும் வாசகமாயிருக்கிறது இச்சப்தம் [அவர்] - இவையாய் நிற்கிறார் அவர் "ஸர்வம் க²ல்வித³ம் ப்³ரஹ்ம" (இதமஸர்வம் ப்ரஹ்மகலு) என்னுமாபோலே "தத்த்வமஸி" (தத்தவமஸி) என்றாற்போலேயிருக்கிறது முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம் பாட்டிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி றறு; தச்சப்தம் ப்ரக்ருத பராமர்சியாகையாலே 'அவர்' என்று கல்யாணகுணவிசிஷ்ட வேஷத்தைச் சொல்லி, 'ஆயநின்ற' என்று அசிஜ்ஜீவவிசிஷ்டபரமாத்மாவைச் சொல்லி, ஸாமாநாதிகரண்யத்

பர — நாமவன இத்யாதி — ஊரசெரமஜ (ந-கச) சாண்டில்யவித்யாயாம் "ஸர்வம் க²ல்விதம் ப்³ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி சாந்த உபாஸீத அத² க²லு க்ரதுமய: புருஷ: யதா²க்ரதுரஸ்மிம்ˮல்லோகே புருஷோ ப⁴வதி ததே²த: ப்ரேத்ய ப⁴வதி" இதி ப்³ரஹ்மசப்³த³: - காரணாவஸ்த²ஸூக்ஷ்மசிதசித்³விசிஷ்டப்³ரஹ்மவாசீ, ஸர்வசப்³த³: - கார்யரூபசேதநாசேதநவிசிஷ்டப்³ரஹ்மவாசீ; தயோஸ்ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந காரணத்வம் ப்ரதிபாத்³யதே தஜ்ஜலாந் இதி ஸர்வமித³ம் ப்³ரஹ்மத்வே ஹேதுர்ப்ரதிபாத்³யதே ... ஸாமாநாதி⁴கரண்யம் கார்யகாரண ... நிஷ்பந்நமிதி நிஷ்சீயதே ... சரீரசரீரிபா⁴வேந ஸாமாநாதி⁴கரண்யம் இதி ச விஷய:

தத்ரைவ [சு-கஉ] ஸத்³வித்³யாயாம் "ஐததா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ச்²வேதகேதோ" இதி (தத்த்வமஸி) — வாக்யே — "தத் த்வம்" இதி ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந ... ப்³ரஹ்மண ... த்வம் ... ஜக³த்காரணத்வம் ஸர்வகல்யாணகு³ணாகரம் நிரவத்³யம் ... ஜீவாந்தர்யாமி ஸசரீரஜீவப்ரகாரவிசிஷ்டம் ... "தத் த்வம்" இதி த்வயோ: ... வ்யுத்பத்தேரிதி

இவற்றை - ஸகநிஷித்தவாதி பதார்த்தங்களை ஐக்யஞ்சொல்லப்போகாது - "ஆய்நின்றவவர்" என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் வந்த ஐக்யம் மேற்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மவஸ்துவுக்கும் இவற்றுக்குஞ் சொல்லப்போகாதென்றபடி. ஆனால், ஆயநின்ற பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தம் ஈச்வரபர்யந்தஞ் சொல்லுமபடியென்? என்ன, 'அசித்தும்' இத்யாதி 'அவர்' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் பலித்ததென்? என்ன, 'இவையாய்' இத்யாதி மூலத்தின் அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் {இதமஸர்வம்ப்ரஹ்ம' இத்யாதி அவர் இவையெல்லாமாய் நின்றாரென்று அர்த்தாந்தரவிவக்ஷயா ப்ரமாணம் - 'தத்த்வமஸி' என்றது சாந்தோக்யே சாண்டில்யவித்யாயாம் ("ஸர்வம் க²ல்விதம் ப்³ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்" இதி தத்ரைவ ஸத்வித்யாயாம் ("ஐததா³த்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ச்²வேதகேதோ" இதி அங்கு 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்³ர ஆஸீத்' என்று ஜகத்காரணத்வேந ப்ரஹ்மம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே "தத்" என்கிற நிர்த்தேசமுங் கூடும்; இங்கு அப்படி ப்ரக்ருதபராமர்சமுண்டோ? என்ன, 'முதற்பாட்டிலே' இத்யாதி ஜகத்காரணத்வாதி குணவிசிஷ்டப்ரக்ருதபராமர்சம் உபபந்நமென்றபடி. இத்தால், பேதச்ருதிகளெல்லாம் இங்கே காட்டிதன

தாலே ஐகயம சொலலுகிறது ஆக, ஸதரீபுநநபுமஸக பேததாலும, பூஜயபதாாததஙகள நஸவர பதாாததங்க ளேனகிற பேதததாலும, ஷிலக்ஷணவிலக்ஷண பேதததாலும, பூத பவிஷயத வாத தமாந காலபேதததால வநத விசேஷஙகளாலும, ஸகல சேதநாசேதநஙகளேயும ஸங்கரஹித்து அவறறினுடைய ஸவரூபம பகவததீந மெனறதாயவிடடது (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அவரவா தமதம தறிவறிவகைவகை
அவரவரிறையவரென அடியடைவாகள்
அவரவரிறையவா குறைவிலரிறையவா
அவரவாவிதிவழி அடையநினறனரே

ஆ—காமகைளுககு ஆராதயஸவரூபம பகவததீந மெனறு சொலலுகிறது (அவரவா) ஸவாககாதிஸாதநபூத ஜயோதிஷடோமாதி காமிஷடரான அவவவபுருஷாகள தநதா

பா —(ஸாமாநாதிகரணயததாலே ஐகயஞசொலலுகிறது) [illegible]

ளெனறதாயிறறு 'காலூமனறுவகையாலே' என்றத்தை மூதலிககிறூர் - 'ஆக' இதயாதி 'அவா' இதயாதியும 'அவை' இதயாதியும - 'அவன்' இத்யாதியோடும, 'அது' இதயாதியோடும, புநருக்தமனறோ? எனனில, 'அவா' இதயாதி கெளரவயாவாநதாவிஷாமம; 'அவை' இத்யாதி நஸவாராவாநதாவிஷாமு மெனறு தாத்பாயம (ரு)

முடைய ஜ்ஞாநாநுகுணமாக அவ்வவ இந்த்ராதிகளைத் தந்தாமுடைய காமங்களுக்கு ஆராத்யராகவும் ஸ்வாபிலஷித பலப்ரதராகவும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அந்தக் காமங்களாலே ஆஶ்ரயிப்பார்கள், ஆஶ்ரயிக்கப்பட்ட அவ்வவ இந்த்ராதி தேவதைகளும் ஸ்வஸமாராதகாபிலஷிதபல ப்ரதாநத்திலே குறையுடையருமல்லர் எத்தாலே யென்னில்,-ஶாஸ்த்ரோக்த மார்க்கத்தாலே அந்தந்தப் புருஷர்கள் இந்த்ராதிகளை ஆஶ்ரயித்து ஸ்வாபிலஷித பலங்களைப் பெறும்படி பரமபுருஷன் தானே அந்த இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மதயா நின்று ஸகலகாமபலப்ரதனாய ஸர்வகாமஸமாராதயனா யிருக்கையாலே இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் என்னென்னில்; "இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமானம் விஶ்வம் பிபர்த்தி புவனஸ்ய நாபி:", "ஸஶ்ரேஷ்டா ...ரோ யஜ்ஞஸ்ய ... மஹதீத்யேவே", "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்ச்சிதுமிச்சதி", "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞானாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச", "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்", "யே யஜந்தி பித்ருதேவாந்" என்று தொடக்கமாயுள்ள ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகள் ஆக, இப்பாட்டாலே சொல்லிற்றாயிற்று ஏது? என்னில்,—எம்பெருமான் ஸர்வதேவதாந்தராத்மதயா ஸர்வகாமஸமாராதயனாய ஸகலபல ப்ரதனா யிருக்கையாலே ஜகத்ரக்ஷணமும் தத்தீநம் என்கிறது

ஒ —அநந்தரம் பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களுடைய ஸ்திதியும் எம்பெருமானாலே என்கிறது

[அவரென்று தொடங்கி] - தந்தம் ப்ரக்ருத்யநுகுணமாக விவிதபலாபிஸந்தியையுடைய அதிகாரிகள் தந்தாமறிந்த மார்க்கபேதங்களாலே தங்களுடைய அபேக்ஷித பலப்ரதாந ஶக்தரான அவ்வவதேவதைகளை இவர்களே நமக்கு அஸாதாரணஸ்வாமிகளென்று ஆஶ்ரயிப்பார்கள் [அவரவரென்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரயணீயர் ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்குக் குறையுடையரல்லர்; ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆஶ்ரயணீயரை வித்யுக்தப்ரகாரமே ஆஶ்ரயிக்கவும், அவர்கள் அவர்களுக்கு பலப்ரதாநஶக்தராகவும், ஸர்வேஶ்வரன் அந்தராத்மதயா நின்றான்

ப —அநந்தரம், ரக்ஷணரூபையான ஸ்திதி, தத்தீநையென்று வையதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்

(அவ்வோபுருஷார்த்தங்களுக்காக), அவர் அவர் - அதிகாரிகள், தமதமது - தந்தாமுடைய, அறிவு அறி வகை வகை-அறிவினறிவின்வகையாலே, அவர் அவர் - ருசிக்கு ஈடான தேவதைகளை, இறையவர் என - பலந்தரும் ஶேஷிகளாக, அடி அடைவர்கள் — ஆஶ்ரயிப்பார்கள், அவர் அவர் - அவ்வவ்தேவதைகள், இறையவர் - பலங்கொடுத்து ஸ்வாமிகளாக, குறைவிலர் - குறையிலர், இறையவர் - ஸர்வஸ்வாமியானவர், அவரவர் - அவ்வோ அதிகாரிகள், விதிவழி - விதிமார்க்கத்தாலே, அடைய - பலத்தை அடையும்படி, நின்றனர் - (அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய்) நின்றார் அன்றியே, 'அவரவர் விதிவழியடைய' என்று அவ்வோதேவதைகள் தந்தாமுடைய பலப்ரதத்வாதிபத்யத்தயார்த்தமாக வித்யுக்தமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயிக்கும்படி இறையவர் ஆஶ்ரயணீயராய் நின்றாரென்றுமாம்

இ —ஸத்திதியும் பகவததீநையென்று வையதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது

[அவரவர்]—ஸத்வாதிகுணபேதத்தால் வந்த ப்ரக்ருதிபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [தமதமது]-குணபேதத்தால் வந்த பல்பேதத்தைச் சொல்லுகிறது [அறிவறி] — அதுக்கு அடியான ஜ்ஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [வகை வகை] - மார்க்கபேதங்களாலே [அவரவர்] - அவ்வோபல்ப்ரதாநத்துக்கு ஶக்தராக ஸ்வீகரித்த தேவதைகளை [இறையவரென] - அவரவர்களே தந்தாமுக்கு ஸ்வாமிகளென்று [அடியடைவர்கள்] - ஆஶ்ரயிப்பார்கள் அடியடைவர்

ளென்று – ஸ்வகோஷ்டீபரஸிததியாலே அருளிச்செய்கிறூர் [அவரவா இறையவா] - அவவோதேவதைகள் [குறைவிலா]-ஆஸ்ராயிக்கிறவாகளுடைய பலம்கொடுக்கைக்குக் குறையுடையரல்லா [இறையவா] - நிருபாதிக ஸாவேஸ்வரன் [அவரவா விதிவழியடைய] - ஆஸ்ராயிக்கிறவாகள் விதயுக்த ப்ரகாரத்தாலே ஆஸ்ராயிக்கவும், ஆஸ்ராயணீயா அவாகளுக்கு பலப்ரதாநத்துக்கு ஸக்தராகவும் [நின்றனா] - அந்தராத்மதயா நின்றூா

ஈடு — அஞ்சாம் பாட்டு ஸ்வரூபம் அவனதீநமானவோபாதி ஸததியும் அவனதீநை யெனகிறூா

[அவரவா இத்யாதி] - ஒருவன் ஒருக்ருஹத்துக்குக் கடவனுயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்குக் கடவனுயிருக்கும், ஒருவன் ஒருஜநபதத்துக்குக் கடவனுயிருக்கும்; ஒருவன் த்ரைலோக்யத்துக்குக் கடவனுயிருக்கும், ஒருவன் சதுர்தஸபுவநத்துக்குக் கடவனுயிருக்கும்; ஆக, சதுர்தஸபுவநத்துக்குக் கடவனனவனோடு, ஒருக்ருஹத்துக்குக் கடவனனவனோடு வாசியற அவாகள் ரக்ஷகராகிறதும், இவை ரக்ஷ்யமாய் உபகாரங்கொண்டதாகிறதும் - ஸாவேஸ்வரன் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே, அவன் இப்படி நடத்திக்கொண்டு போராதவன்று இவாகள் ரக்ஷகராகமாட்டாரென்கிறூா "நஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே। ஸமர்த்தோ த்ருஸ்யதே கஸ்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் ॥ நஹி பாலந ஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்" (நஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே। ஸமாத்தோ த்ருஸ்யதே கஸ்சித்தம் விநாபுருஷோத்தமம் ॥ நஹிபாலந ஸாமாத்தயம்ருதே ஸாவேஸ்வரம்ஹரிம்) - எல்லா நன்மைகளையும் பண்ணித்தரவல்லனுய விரோதிகளையும் போக்கவல்லனனவனை யொழிய வேறேருவா பக்கலில் இந்த ரக்ஷகத்வம் கிடவாது "யதவேதாத்ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித:" (யதவேதாதௌஸ்வர:ப்ரோக்தோ வேதாநதேசப்ரதிஷ்டித:) - செப்பிலேகிடந்த ஆபரணத்தை

பா — தைத்திரீயகே ஸ்ரீநாராயணே [௧0] "யதவேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித:। தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஸ்வர:" இஸ்யமிந் வேதா... ஹாஷ்யகாரேணாபிஹித:— "ஸர்வஸ்ய வேதஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதி: ப்ரணவஸ்ய த:; ப்ரணவஸ்ய ப்ரக்ருதிரகார:; ப்ரணவவிகாரோ வேத:, ஸ்வப்ரக்ருதௌ ப்ரணவே லீந: ப்ரணவோ ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ப்ரக்ருதாவகாரே லீந: தஸ்ய ப்ரணவப்ரக்ருதிலீநஸ்யாகாரஸ்ய ய: பர: வாச்ய:, ஸமஹேஸ்வர:" இதி

அஞ்சாம்பாட்டு - அவரவர் இத்யாதி ஸததி அவனதீநை என்கிறதென்? பிதாதிகளனேரே ரக்ஷகராகிறூாகளென்ன, ஒருவன் இத்யாதி க்ருஹாதிஸப்தங்கள் - ததாதயாகளைச் சொல்லுகிறன

அவாகள் ரக்ஷகாகளாகமாட்டாரென்கைக்கும், ஈஸ்வரனே ரக்ஷகனென்னுமிடத்துக்கும் ப்ரமாணம் நஸம்பதாம் இத்யாதி நஹிபாலந - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேம்ஸே ... இத்யுக்தரார்த்தம் இதம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேம்ஸே த்விதீயாத்யாயே ஸ்ருதிக்கு முன்னே புராணவசகமும் ஸ்பஷ்டார்த்தமாகையாலே "விநா புருஷோத்தமம், ஹரிம்" என்ற பதத்வயார்த்தம் எல்லாநன்மைகளையும் இத்யாதி அதாவது "க்ஷணோதி" என்று தாதுவாய, புரு பஹு ஸநோதீதி புருஷ: என்றும், பஹுபாதனென்றபடி "ஹரணாத் தேவது:கவா நாம்ஹரிரிதி ஸ்ம்ருதி" என்கிற நிருக்தியாலே விரோதிநிவர்த்தகனென்றபடி ப்ரமாணாந்தரம்-யதவேத இத்யாதி வேதாதௌ வேதாந்தே என்றது வேதாத்யயநாதியிலும், அத்யயநாநத்திலுமென்றபடி; அல்லது "கூடஸ்தோ வேதா:" என்று வேதத்துக்கு ஆத்யந்தங்கள் இல்லையிறே இங்கே "ப்ரணவ: ப்ரணவஸ்ய ... ஸர்வஸ்ய ... ப்ரக்ருதி:" என்றது அநுஸந்தேயம் ப்ரமாண:-வேதஸ்ய "அகார: ப்ரோக்த: ஸ ப்ரக்ருதி:" என்றதின் தாத்பர்யம் - செப்பிலே இத்யாதி ப்ரணவத்தை உச்சரித்து, வேதத்தை அநுஸந்தித்து, பின

வாங்கிப பூண்டு, பின்னையும் அவவாபரணததை வாங்கிச செப்புககுள்ளே யிட்டு வைககுமா போலே ஆதியநதபீஜமாயிருககிறது யாதொன்று "தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய" (தஸயபரகருதிலீநஸய) - அது தன்னுடைய பரகருதியிலே லீநமாயிருககிறதாகிறது - அகாரம அது ப்ரக்ருதிக்னக காட்டவேதொன்றிறே "யஃபரஸ்ஸமஹேஸ்வர" (யஃபரஸஸமஹேஸவரஃ) - அதுககு வாசயபூதனா பரனாயிருககிறுன யாவனொருவன, அவன ஸாவேஸவர னென்றதிறே [அவரவா] - தமமுடைய அநாதரமும, அவாகளுடைய வைவிதயமும தோற்றுகிறது [தமதமது] - குணபேதததால வநத பலபேதததைச சொலலுகிறது [அறிவறி] - அதுககுஅடியான ஜஞாநபேத ந்தைச சொலலுகிறது [வகைவகை] - மாாககபேதஙகளாலே [தமதமதறிவறிவகைவகை] - சேதநபேததசோபாதியும போருமாயிற்று ருசிபேதஙகளும தநதாமுடைய குணாநுகுணமாகப புறமபே ஆஸ்ரயிப்பாரும ஆஸ்ரயணீயராயிருபபாருமா யிருககுமிறே ரஜோகுணபரசுராாயிருபபாரும தமோகுணபராரா யிருபபாரும அளாவனுன ஸதவததைபுடையரா யிருபபாருமாயிறே இருபபது, அபபடியே குணாநு குணமாகபபிறநத ஜஞாநமும அறிநதவறிநத வகைகளாலே [அவரவா இறையவரென] - அவவ வா ஆஸ்ரயணீயரென்று [அடியடைவாகள] - அவவவதேவதைகளா தான துராராதநதேவதைக ளாய, 'பரஜையை யறுததுததா, ஆடடையறுததுததா' எனனுநிறகசசெயதேயும, ஆஸ்ரயணமா வது - அவறறினகாலிலே குனியும அதுககு அவவருகிலலை யெனறிருககிறுர்கள, ஸவகோஷ்டீ பரி ஸிததியாலே, ஓரஞசலிஸாதயவஸதுவோடேயிறே தமககு வாஸனை, "அஞ்சலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" (அஞசலிஃபரமாமுதராகஷிபரநதேவபரஸாதிநீ), "க்ருதாஞ்ஜலிபுடஸ்)

னையும பரணவததை உசசரிககககடவதிறே, அதில பரதமோசசாரணததாலே அதுவே யயமான வேதாநத தகையெலலாம இதுககுளளே யிருககிற தென்று ஸூசிபபிதது, அநத அாததஙகளை வேதமுகததாலே அநுஸநதிதது, அயிதாாததமெலலாம இதுககுளளே யென்று தவிதீயோசசாரணததாலே ஸூசிபபிககை யாலே செபபிலாபரணவமாதி தோனறுகிற தெனறபடி ஆதயநதபீஜம - ஆதயநதோசசாரயமாணபீஜம பரக்ருதிலீநஸய தஸய - பரணவததுககுக காரணமான அகாரததிலே லீநமான பரணவமாவது அகார மெனறபடி ஸவாஃ - பரணவ யசசபதபாசச சாதஸ அவா இதயாதி அதுககடியான - பலபேதததுககு அடியான ராஜஸராயும, தாமஸராயும, ஸாததவிகராயுமுளள அவவோசேதநா தநதாமுடைய பலபேதங களுககு அடியான ருசிபேதஙகளுககு அநுகுணமான ஸாதநபேதஙகளாலே என்று பாவம ஆக, குணாநுகுணமான ருசிகளும, ருசயநுகுணமான பலஙகளும பலஙகளுககுசடான ஸாதநபேதஙகளு மென்று ஆகூதமம அவாவா அடியடையவாகளென்று அநவயம கீழசசொனன ஜஞாநம ருசிரூபமென்றும 'அறிவறி' எனகிற வீபஸையால பலிதத அாததததையும அருளிசசெயகிறுா - சேதநாபேத இதயாதி இநத ருசிபேதததுககு அடியேது? என்ன, தநதாமுடைய இதயாதி ஏதவிலாணம - ரஜோதுண இதயாதி அனாவஞன - மிபரமான ருசிபேதஹேதுவைச சொலலுகிற வழியாலே அதிகாாிபேதமும விவகஷிககை யாலே அததை ருசிபேதததுககு தருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறுா - அபபடியே இதயாதி 'அறிவறி வகைவகை' என்றதுக்கு ஆதகாநதரம - அறிநதவறிநத வகைகளாலே என்று அவவோ அதிகாாிகள தநதாமுடைய பலவிஷயமாக அறிநதவறிநத மாாககபேதஙகளாலே யெனறபடி ஏகபலவிஷயமாகவும அநேக ஸாதநங்களுண்டாகையாலே, அறிநதவறிநத எனகிறது அபபோதைககு, உபாயவிஷயமான ஜஞாநமெனறபடி முநதின ஆததததிலே, பலவிஷயமான ஜஞாநமென்று கணடுகொளவது 'அதுககு அடியான ஜஞாநபேதததைச சொலலுகிறது' என்று - பலததுககு அடியாகவும கீழே அருளிசசெயகை யாலே ஆராதிபபாகளெனனுதே 'அடியடைவாகள' எனகிறதென? என்ன, அவவவதேவதைகளா இதயாதி ஸவகோஷடீ - பரமவைதிக பரபனனஜநகோஷடீ பரிஹாராாநதரம - ஓரஞசலி இதயாதி; தம முடைய வாஸனையாலே அருளிசசெயகிறு ரெனறபடி யதவா, ஸவகோஷடியில பரஸிததிககு ஹேது வேது? என்ன, ஓரஞசலி இதயாதி அஞசலிஸாதயவஸதுவுககு பரமாணமவயம, அஞசலிஃ இதயாதி இதம பரதவாஜஸமஹிதாயாம கீருதாபராதஸ்ய இதயாதி - ஷிகிநதாகாணடே தவாதரிமஸோ ஸுக்ரீவம பரதி ஹநுமதவசநம "யத்ஸ்வஸ்வாஃ, தத்ஸ்கோஷாஃ" எனகையாலே "க்ருதாபராதஸ்ய" எனகிற

[illegible] "(கருதாபராதஸயஹிதேநாநயதபஸயாமயஹமகூஷமம| அநதரேணுஞசலிமபதவா லக்ஷம ணஸயபரஸாதநாத) இளையபெருமாளுடைய ஜயாகோஷததைக கேடடு மஹாராஜா கழுததில் மாலையையறுததுபபோகடடுக காபேயமாயச சிலவயாபாரஙகளைப பணணி, அருகே நினற திருவடி யைப பாாதது 'இவவளவில நமககுச செயயவடுபபதேன?' எனன, 'அபராதகாலததிலே அநுதாபம பிறநது மீண்டோமாய எளியனசில செயகிறோமலலோம, தீரககழிய அபராதமபணணினபினபு இனி ஓரஞசலி நோமறபோகாது' எனறுனிறே இபபடி குணாதிகனாய பராபதனாயிருககிறவனுடைய வாஸனையாலே 'அடியடைவாகள' எனகிறா மாமலாநீாசுடா தூபஙகொணடு தொழுதெழுது மெனனுமிது மிகையாயிறே இவாபறறின விஷயம இருபபது [அவரவா இறையவா குறைவிலா] - ஆமரயிககிறவாகளுடைய இறையவ ரெனனுதல, அவவவ ஆமரயணீயரானவாக ளெனனுதல அவாகளுககு ஆமரயணீயரானவாகள அவாகளுககு பலபரதாநமகதராகைககுக குறைபுடைய ரலலா அதுககு அடியேன? எனனில,—[இறையவா] பொதுவிலே 'இறையவா' எனகிறா, அவாகளோடு, அவாகளாமரயிககிற தேவதைகளோடு, தமமோடு வாசியற எலலாாககு மோகக இறையவராகையாலே, "[illegible]" (பதிமவிமவஸய) எனகிறபடியே எலலாாககுமோகக ஸவாமியானவா [அவரவா விதிவழி யடைய நினறனரே] அவவவ ஆமரயணீயா தநதாமுடைய ஆகமாதிகளிலே விதிததுவைதத பரகாரஙகளிலே அடையுமபடியாக நம இறையவா அநதராதமா வாய நினறா அனறிககே, ஸாவேமவரன காமநாதிகாரததில அருளிசசெயதபடியே அவர்களடை

பர —(காமநாதிகாரததில அருளிசசெயதபடியே)—[illegible]

ஶ்லோகம், ஈமவரன அஞசலிஸாதயனாயிருககு மெனறதுககு பரமாணம [illegible] எனறு அநவயம "[illegible]" எனறதுககு

அாததம இளையபெருமாள இதயாதி "[illegible]" எனற பூதநிாதேமததுககு ஹாவம- தீாக்கழிய இதயாதி தீாக்கழிய - அதயநதாதிகமாக நோமல் - பணணுமல போகாதென்றனிறே - திருவடி சக்ரவாததி பிளளைகளுடைய ஹாவஜஞனாகையாலே யெனறபடி நோமற போகாது எனறு - ஸாகரமான அஞசலியை துஷ்கரமாகச சொனனது இது 'நீ கனகக நோபபுககிறாய' எனறு உபாலமபதாதபாயததாலே உகதாாததிகமாம - இபபடி இதயாதி அஞசலிஸாதயனான வளவனறிககே அஞசலிதான மிகையாயிருககு மெனகிறா - மாமலா் இதயாதி மலாகயமான புஷபஙகளையும அாகயாதிஜலததையும தீபதூபஙகளையும ஸவீகரிததுககொணடு தொழு கைககாக உதயோகிபபோ மெனனுமிது உன ஶீலாதிஶயததாலே மிகையா யிருததலா லெனறபடி தொழு தெழுது மெனறு அநவயிததா இனனுருககு எனனுதே 'இறையவா' எனறதுககு ஹாவம - பொதுவிலே இதயாதி விவகூிதாாததததை ஸபரமாணமாக அருளிசசெயகிறா [illegible] இதயாதி விதிநதுவைதத - "[illegible]" போலே விதிததுவைதத அடையுமபடியாக - ஆமரயிதது பலமடையுமபடியாக அாததாந தாம - அனறிக்கே இத்யாதி காமநாதிகாாத்தில் அருளிச்சேய்தபடியே - ஸாவேஶ்வரன காமநாதிகாரததில

யுமபடியாக வேண்டுதல ஸர்வேஶ்வரன இராமடமூட்டுவோரைப்போலே முகநதோறுமநே அந ராதமாவாய நினறு நடததுகையாலே அவாகளும ஆஶ்ரயிததாகளாய, இவாகளும பலபரதானமசந ராகிறாக ளிததனே, அவனையொழிநதவனறு இவாகள ஆஶ்ரயிககவும மாட்டாாகள, அவாகட பலபரதானம பணணவும மாட்டாாக ளெனகிறா ''அயயனபாழியில ஆனே போாககு உரிததாம' அனறுயிறறு அவவோதேவதாமாதரஙகளுககு பலபரதானஶகதி யுளளது (ரு

ஆறும் பாட்டு.

நினறனா இருநதனர் கிடநதனர்திரிநதனா
நினறிலர் இருநதிலா கிடநதிலர்திரிநதிலர்
எனறுமோரியலவினர் எனநினைவரியவா
எனறுமோரியலவோடு நினறவெநதிடரே

[illegible] ... க்ஷகிரிஜ்ஞா: ... நியமோஸ்யாய ... ''யஜாதிதெ...'' ... விஷயெஷா ... தஸ்ய தஸ்ய ... விஹிதாநு ... ஜாநாதி ... விதயாதி

விதிததபடியே அதாவது கீதாயாம ஸபதமே 'யோயோயாம்யாமுதநு: ... தஸ்ய தஸ்யாசலாம்ஶ்ரத்தாம் தாமேவவிதயாம்யஹம் ॥ ஸதயாஶ்ரத்தயாயுக்தஸ்ய ... லபதே ச ததக்காமாந் மயைவவிஹிதாந்ஹிதாந்'' இதயாதி 'அவரவா விதிவழி யடைய நினறனா' எனறதுககு - அநத அநத ஆஶ்ரயணீயதேவதைகள தாதாமுடைய ஆஜ்ஞாரூபமானா போலே விதிதத பாகாரஙகளிலே தஙகளை யாஶ்ரயிதது பயமடையுமபடியாகவும், ஆஶ்ரயணீயா அவாகளுககு பலபரதாந ஶகதாாகவும, ஆஶ்ரயணீயாகவும ஆஶ்ரிதாகவும அநதாயாமியாய நினறனா எனறு பரதிபோதனைக கும, அநத அநத அதிகாரிகள காமநாதிகாரமான 'யோயோயாம்யாம்'' இதயாதியிலே சுஶ்வான விதிதத பா காாததிலே தததததேவதைகளை ஆஶ்ரயிககுமபடி உபயாககும அநதாாதமாவாய நினறா எனறு தவியோஜ னைககும விஷகருஷடமான பொருள முநதின அாததததில தேவதாநதாயாமிதவமும, இரணடாமாததததிவ சேதநாநதாயாமிதவமுமு சொலலுகிறதெனனுமது, பாட்டு யோஜனையோடு விரோதிககும இநத அாததத்வயத தாலும பலிதம - ஸர்வேஶ்வான இதயாதி இராமடமூட்டுவாரைபபோலே - விஷயபரவணரான பிளளைகளை வாதஸலயததாலே ராதரியில ஸதானஙகளிலே தாஙகள அவாகள காணபடாமல புஜிபபிககும மாதாபிதாககளைபபோலே எனறபடி மாட்டாாக ளெனகிறதென? 'வாயவ்யம்ஶ்வேதமாலபேத'' இதயாதிகளிலே அவவவதேவதைகள னறோ பலபரதானமபணணுகிறதாகச சொலலுகிறது எனன, அயியனா இதயாதி அயியனா சாஸதா பாாபீ ததஸதாநம ககமேண அநவயஃ (ரு)

ஆ—(நின்றனர்) சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய ஸமஸ்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் பரமபுருஷ ஸங்கல்பாதீநமென்று சொல்லுகிறது

ஒ—ஆறும்பாட்டில், சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்த வஸ்துக்களுடைய ஸமஸ்தப்ர வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் பகவத்ஸங்கல்பாதீநமென்கிறது

'நின்றனர் இருந்தனர்' என்று தொடங்கி [என்றுமொழியல்வினர் என்று தொடங்கி] அநேக ப்ரகாரனுப்ருசைகையாலே ஒரு ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி இதுவே படியென்று ஒருநாளும் பரிச்சேதிக்க அரியனாய் அபரிச்சேத்யனாய்ச் ஸ்வரூபனாய் இப்படி ஸுதருடபரமான ஸித்தனை யுள்ளவர் 'எம்' என்று ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லுகிறது நாலாம்பாட்டிலே ஸ்வரூபதாதீநயம் ஸித்தமாகையால இப்பாட்டில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யம்ஸ தாதீந்யத்திலே தாத்பர்யமாயிற்று, "அருணயா பிங்காக்ஷ்யா ஏகஹாயந்யா ஸோமம் க்ரீணாதி" என்கிறவிடத்தில் ஆருணயாதிகளே விதேயமானாற்போலே

ப—அநந்தரம், ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளும் தததீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் நிற்றலும் இருத்தலும் கிடத்தலும் திரிதலுமாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு ஆஶ்ரயமான பதார்த்தங்களும், நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர் - நிவ்ருத்திக்கு ஆஶ்ரயமான பதார்த்தங்களுமாய், (இத்தாலே), என்றும் என்றுமொக்க, ஓர் இயல்வினர் ஒருஸ்வபாவத்தை யுடையவர், என என்று, நினைவு அரியவர் - நினைக்கைக்கு அரியராயிருப்பர், என்றும் என்றுமொக்க, ஓரியல்வொடு நின்ற ஸ்வேதரஸமஸ்த வ்யாவ்ருத்தமான, எம் திடர் நம்முடைய த்ருடபரமாணஸித்தர்

ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளான தாமங்களினுடைய தததீநத்வம் சொல்லாநிற்கத் தாமீ பாயநமாகச் சொல்லிற்று - இத்தாமங்களை ஆஶ்ரயத்தை யொழிய ப்ருதிபத்திபண்ணவொண்ணா மையாலும், கீழே தாமிஸ்வரூபம் ததீநமென்று சொல்லுகையாலும், தாமிபாயநத ஸ்பஷ்டமே யாகிலும் தாமத்திலே தாத்பர்யமாகக்கடவது இவ்விடத்தில் 'ப்ரவ்ருத்தி ஈஶ்வராதீநையானாலும் ஏறிட்ட சட்டி விழுகைக்கு ப்ரேரகர் வேண்டாதாப்போலே நிவ்ருத்திக்கு ததபேக்ஷையுண்டோ?' என்னில், தரிஶங்கு நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தம் காணுகையாலே நிவ்ருத்திக்கும் ஈஶ்வராபேக்ஷை யுண்டு இப்படி பாபாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தருடைய நிவ்ருத்திக்கும் ஈஶ்வராபேக்ஷை யுண்டாகை யாலே ஸர்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கும் ஈஶ்வராபேக்ஷை யுண்டு

இ—ஆறும்பாட்டில், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் பகவத்ஸங்கல்பாதீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகிறது

[நின்றனர் இத்யாதி] ஸகல சேதநாசேதநங்களுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களும் விசேஷ்யபாயநதாநிகாரம் பண்ணுகிறது, இங்ஙனே சொல்லுமதென்? என்னில்,—"நாம வன்" என்கிறபாட்டிலே ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலே இப்பாட்டில் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையே நினைக்கிறது, அருணாதிகரணத்தில் ஆருணயாதிகளே விதேயமானாற்போலே [நின்ற னர் இத்யாதி] ஸகலப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளும் தததீநைகளென்கிறது நிவ்ருத்தி தததீநை யானவென்? ஏறிட்ட சட்டி விழும்போது ஒருநியாமகர் வேணுமோ? என்னில்,—வேணும், ஸ்வாகத்தினின்றும் விழுகிற தரிஶங்குவுக்குத் தன்னால் முடிய விழவொண்ணாமையாலே [என்று மொரியல்வினரென நினைவரியவர்] அநேக ப்ரகாரனுசையாலே ஒருப்ரகாரத்தையே சொல்லி இது இப்படி யென்று ஒருநாளும் பரிச்சேதிக்க அரியவர் [என்றுமொரியல்வொடுநின்ற] என்றுமொக்க

இப்படி அபரிச்சேத்யதைகஸ்வபாவராயிருக்கை [எம்திடரே] இப்படி ஸர்வநருட பரமாண எ தா 'எம்' என்று தமக்கு இவர்தம் பாகாஸிகையாலே ஸ்வலாப நஷ்ட சொல்லுகிறது

ஈடு —ஆறும்பாட்டு லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்திதியும் பகவத்ஸங்கல்பாதீநமென கீழ் , அதினுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவத்ஸங்கல்பாதீந மெனகிறார் இதில

[நின்றனர் இத்யாதி] நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்றும், நில்லாமை இரா கிடவாமை திரியாமை என்றும் சொல்லக் கடவதிறே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை பகவதநபேதிர ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடையவும் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது இப்படியால் ஆக வாசகசப்தம் வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்து நிற்குமாபோலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகம சப்தமும், அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா அவனளவிலே சென்றல்லது நில்லாது "அரு'ணயாவி க்ஷ்யாவொகஷீணாதி" (அருணயாபிங்காக்ஷ்யாஸோமங்க்ரீணாதி) என்கிறவிடத்திலே கு விஸிஷ்டவஸ்து தோற்றுகிறச்செய்தேயும் ஆருணயசப்தத்திலேதாத்பர்யமாகிறபோலே, ப்ரவ்ரு நிவ்ருத்திகளுக்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம அவனதீநமென்று முன்னே சொ கையாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்யம்ஸத்திலே நோக்கென்று சொல்லுவாருமுண்டு, அப்போது ஸ நாதிகரண்யம் ஸித்தியாது, ஆக, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான இச்சப்தம் அவற்று ஆஸ்ரயமான சேதநனைக் காட்டி, அவன்தனக்கு ஈஸ்வரனையொழிய ப்ருதக்ஸ்திதியாதல் உபல மாதல் இல்லாமையாலே அவனளவுங் காட்டுகிறது, ஆக, விசிஷ்டவஸ்துவையே காட்டுகி

பர —வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்துநிற்குமாபோலே, — ஆகருதிவாசசப்தம ' ஸாவெஷு [கு க]ம்ஸாஸ்வொகேஷு உக்த்யாதி ப்ரகாரஸம்மதாக்ருதிவாதிநஸ்ஸ்வ்ராம்ப்ர ரிணீவிஷ்ணு கவயப்வஸ்யுஷ: விஷ்ணுஸ்யாவி வெதந ஸரீரவ்க்ஷம் ம்ஸ்ப்ரகாரக விஷ்ணு ஸரீரகவெதநஸ்யாவி வரஸொத்ரு ப்ரகாரகாஷு வரஸொநவெட்யஷ வயப்வஸ்யுஷீ ஸவெஷாம் ஸப்தாநாம் வரஸொவெத்வ வாஷ்யஉதி வரஸொத்வாதிஸவெடந ஸாஸொமா ரண்யஜவ்யவெதி

ஆறும்பாட்டு நின்றனர் இத்யாதி உக்தாநுவாத பூர்வகமாக இப்பாட்டில பூர்வார்த்தத்தை கடாக்ஷி அவதாரிகை லீலாவிபூதியினுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே

மூலத்தில விஸேஷ்ய பர்யந்தமா யிருக்கச்செய்தேயும் நாலாம்பாட்டில ஸ்வரூபதாதீந்யம் உக கையாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமாத்ரத்திலே தாத்பர்யமெனகிறார் நிற்றல் இத்யாதி யத்வா, ப்ரவ்ருத்தி ருத்திகள் இங்குத் தோற்றுகிறதோ? என்ன, நிற்றல் இத்யாதி என்னுதல் பஹுவசநதாத்பர்யம - ப்ரவ்ரு திரிக்த இத்யாதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி தாத்தீந்யம சொல்லுகிறதாகில தாத்பர்யதருசொல்லுவானென்? என ஆக்ருதி இத்யாதி ஆக்ருதி: ஜாதி: அபர்யவஸாந வ்ருத்தி: - பர்யவஸாநரஹித போதகஸக்தி: அரு காணத்தில பாஷ்யகாரஸித்தாந்த ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்து பூர்வபக்ஷமதாநுஸாரேண சொல்லு பக்ஷத்தை அநுவதிக்கிறார் அருணயா இத்யாதி "ஸ்ஸெணஜ்யவ்யவெஷெக்ஷக ஜ்ரவெஷ்ஷம காஷீக்ஷிணி" என்று ஷஷ்டாஸ்வத்தகந்தநயயோ பரஸ்பராகாங்க்ஷையாலே விஸிஷ்டதாமிஸ்வரூபா தீதமத்தின 'ஷவாக்ஷ் ணாதி" என்று கோஸ்வரூபம முன்னே ப்ரதிபந்நமாகையாலே அருணிஸப்த ஆருணயாதி தாமமாத்ரவாசகமென்று பூர்வபக்ஷயபிப்ராயம குணமென்று - விசேஷணம், தாவயமென விசேஷ்யம ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாது-'எந்திடா' என்ற பதத்தோடே ஸாமாநாதிகரண்யம ஸித்திய 'ஆக்ருதி' இத்யாதி வாக்யோக்த ஸ்வாஸித்தாந்தமாஹ-ஆக இத்யாதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகம ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்யம்ஸத்திலே தாத்பர்யமான உபலம்பம - தோற்றரவு பக்ஷாந்தர நிராகரணத்தை உப ஹரிக்கிறார் ஆக விஸிஷ்ட என்று, விஸேஷணாம்ஸத்திலே ஊற்றமாகிலும விஸிஷ்டத்துக்கே வ மென்றபடி நிரவயாபாரதாரூபநிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுமோ? என்கிற ஸங்கையை அபியுக்தோக்திய

'ப்ரவ்ருத்தி அவனதீநையாகிறது வேணுமாகில நிவ்ருத்திக்கு அவன வேணுமோ?' என்று எம்பா ரைக் கேட்க, 'ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை சக்திமான நிற்கச் சொல்ல நிற்கவேண் டிற்றுக் கண்டாயே, அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன வேணுங்காண' என்று அருளிச்செய்தார [என்றுமொரியல்வினரேன நினைவரியவர] இப்படி அநேக ப்ரகாரரா யிருக்கையாலே காலத்தத்வ முள்ளதனையும் ஆராயாநின்றாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவ னென்று நினைக்க வுங்கூட அரியவர [என்று மொரியல்வோடு நின்ற] வ்ருஷலவிவாஹமந்த்ரம்போலே என்றும ஓரியல்வோடு நின்றவராவது என? என்னில்,—என்றும ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடை யவ ரென்று நினைக்க அரிதான நிலை என்றும ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்கை [எந்திடர] - அபௌ ருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்ய ஞகையால வந்த தாரட்யத்தைச் சொல்லுகிறது இப்படி ஸ்வதந்த்ர ப்ரமாண ஸித்தரான நிலை தம்முடைய லாபமாயத் தோற்றுகையாலே, 'எந்திடர' என்கிறார நின்ற னர இருந்தனர கிடந்தனர திரிந்தனர நின்றிலர இருந்திலர கிடந்திலர திரிந்திலரான இவையெல்லாம், என்று மொரியல்வினரேன நினைவரியவராய என்றும ஓரியல்வோடு நின்ற எந்திடரானவர (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைப
படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவைபவைதோறும
உடலமிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன
சுடர்மிகுசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே

ஆ — (திடவிசும்பு) கீழ் மூன்றுபாட்டாலும ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ ருத்திகள் பகவதீநமென்னு மிடத்தை ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லிற்று, இனி இந் ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஜகதீஸ்வரயோஸ்ஸரீராத்மத்வநிபந்தநமென்று சொல்லுகிறது

இந்த ஸரீரத்தை இவ்வாத்மா நியந்த்ருதயா வ்யாபித்திருந்தாற்போலே எம்பெரு மானும அபாதித ப்ரமாண ஸித்தமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும் ததாரப்தங்களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் நியந்த்ருதயா வ்யாபித்திருக்கும் இப்படி காரயகாரணோபயாவஸ்தா ஸித்தவஸ்துவிற்காட்டிலும பத்த முக்த நித்ய ஸித்த தரிவித சேதநரிற்காட்டிலும விலக்ஷணஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வரூபனுய, ஹேயப்ரத்யநீகஸகலயாணைகதாநாபரிமித குணவிபூதிகனுய, அகிலபுவநநிர்மாண த்ராண ஸம்ஹாரணாதி லீலாவிநோதனுய, ஸர்வஜகதாத்மாவாய, ஸர்வ

பரிஹரிக்கிறார ப்ரவ்ருத்தி இத்யாதி ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகையாகிற ப்ரவ்ருத்திக்கு விழாமை நிவ ருத்தியிறே அது ஸ்வாபீஷ்டமானுலும் தன்னால முடியாதே, ஸக்திமத்தீநமாகவேண்டிற்றென்னுதல பதநமே நிவ்ருத்தியாய் அதுதானும சக்திமத்பரதிருத்தமாயிற றென்னுதல அநேகப்ரகாரராயிருக்கையாலே-'நின்றனர' இத்யாத்யநேகப்ரகாரராயிருக்கையாலே 'என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர' என்றத்தை "முடிச்சோதி" யிலே வடிவழகு விஷயமாக எடுக்கையாலே இது ஸர்வப்ரகார பரிச்சேத்யதைக்கும உபலக்ஷணம் இழ்ே 'நினைவரியவர' என்றுவைத்து "வ்ருஷலவிவாஹமந்த்ரம்போலே" என்று கூட்டுவது வ்ருஷலவிவாஹ மந்த்ரமாவது - 'அரசாணியைத் தொட்டுத் தொட்டிலேன, பாயங்கிட்டுப் பாயந்திலேன, சொல்லிட்டுச் சொல லிலேன' தருட்தவமாவது என? என்ன, அபௌருஷேயமான இத்யாதி 'எம' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம - இப்படி இத்யாதி ஸரோதருபத்திஸமாதாநாத்தம அநவயம - நின்றனர் இத்யாதி இவையெல்லாம் - ஸங்கா தாத்மகமான இவையெல்லாம இவையெல்லாமென்றது - அஸவிதமாகைக்காத (சு)

ஜகச்சரீரஸ்ய, ஸர்வத்ர அகர்மவச்யனாகையாலே ஸ்வசரீரபூத சேதநாசேதநகதஸமஸ்த வஸ்துகத து:கவிகாராதி ஸர்வதோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுமாயிருந்த பரமபுருஷனை, "ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம", "ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம", "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்", "பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபலக்ரியா ச", "மனோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப: ஸத்யஸங்கல்ப:", "ஆகாசாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமிதமப்யாத்தோऽவாக்யனாதர:", "தஸ்ய நாம மஹத்யச:", "க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே", "யத்தத் அத்ரேச்யமக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணமசக்ஷு:ச்ரோத்ரம் ததபாணிபாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத்பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா:", "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விசோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:", "ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ருர்ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ", "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்", "ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே", "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா", "மாஹாரஜனம் வாஸ:", "ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ", "அஸ்யேசானா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ", "ஈச்வரீம் ஸர்வபூதானாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ச்ரியம்", "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:", "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:", "தத்விப்ராஸோ விபன்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத்பரமம் பதம்", "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:", "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமன்", "யோ அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமன்", "ப்ரதானக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேச:", "க்ஷரம் ப்ரதானமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மானாவீசதே தேவ ஏக:", "ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப:", "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரன்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யனச்னன்னன்யோ அபிசாகசீதி", "ஸமானே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்னோऽனீசயா சோசதி முஹ்யமான: । ஜுஷ்டம் யதா பச்யத்யன்யமீசமஸ்ய மஹிமானமிதி வீதசோக:", "ப்ருதகாத்மானம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா", "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா", "ஏதமானந்தமயமாத்மானமுபஸங்க்ரம்ய", "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாऽऽனந்தீ பவதி", "ததா வித்வான் நாமரூபாத் விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்", "ததா வித்வான் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜன: பரமம் ஸாம்யமுபைதி", "ஸோऽச்னுதே ஸர்வான் காமான் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதேதி", "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டன் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய ஆத்மனி திஷ்டன்னாத்மனோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மானமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:", "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாऽபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:", "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜனானாம் ஸர்வாத்மா", "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்", "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே", "ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்", "ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூதான்யாகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே", "ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்", "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசானோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷ

த்ராணி", "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந", "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்", "யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபி வா । அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:", "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்ரஸ்ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" இத்யாதியாய, "அவிகாராய ஶுத்தாய", "ஶுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே", "ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரக்ருதிம் விகாராந்", "ராக்ஷஸம் ஸ்வஸ்தீமத்யம்", "ஸத்த்வாஸ்ஸர்வஶ்ஶாஸ்த்ரா ந்யவயத் ப்ரதிஷ்டிதா: । தஸ்ய ஸர்வப்ரபவம் ப்ரபவேந்த்ரியஸர்வஹ:", "ஹ்ருஷீகேஶ ப்ரபவஸ்ய", "நஹ்ருதஸ்ய ஸம்ஸ்தாநோ ஷேஹாஸ்ய பராத்பர:", "தஸ்ஸ: பரஸ்யாதா ஶ்யவக ஶய்யபர: । ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீரஜய்யஶ்ஶாஶ்வதோ த்ருவ:", "நித்யைவேஷா ஜக ந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ", "தேஷாம் த்ரஸம்ஸ்தாநம் யஜேதவஶ்யாஹி ஸம்ஶ்ர ய:", "திவ்யம் ஸ்தாநமஜரஞ்சாப்ரமேயம் துர்விஜ்ஞேயம் சாகமைரக்ஷ்யம்", "வை குண்டேது பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: । ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ", "க்ஷராத்மாநா வீஶதே தேவ ஏக:", "க்ஷரம் ஸர்வாணி பூதாநி", "ப்ரத்யகாத்மா ந ஸ்வதந்த்ரஸ்ய", "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:", "தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:", "தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:", "ஸர்வாத்மநாம் ஸர்வாதிகாரிணாம் ஶரீரவ்யாபிநோ வ்யாபிநோவாவ்யய:", "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே", "ஜகதாத்மா வாஸ்தவ ஜகதாம் ப்ரகாஶாத் ஸந்நிஹிதகலாத்", "ஸோமஸூர்யாஸ்த்ரிநேத்ராத்", "ஜகதாத்மாவஶ்ஸ்ரவஜகம் ஸர்வேநாஜ்யாக்ஷிஷா", "ஏஷம் ஜ்ஞாநவோஸ்தித்ய ஸஸ ஸாயஸித்யோமதா: । ஸமேஷ்வி தோவஜாயஷே ப்ரூயேத வ்யயஷிவ", "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம்" இத்யாதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணோ பப்ருஹ்மிதமாய், அபௌருஷேய மாகையாலே நிரஸ்தஸமஸ்ததோஷமாய், அபாதிதப்ராமாண்யரூப தேஜ:ப்ரசுரமாயிருந்த ஶ்ருதிகளிலே 'உளன்' என்கிறார் ஆகலால், லோகாயத மாயாவாத பாஸ்கரீய யாதவப்ரகாஶாதி வேதவிருத்த ஸமயங்களெல்லாம் நிரஸ்தமாயின

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், கீழ் மூன்றுபாட்டிலாச்ச சேதநாசேதந பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலுமாகப் பேசி, அந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநமான ஜகதீஶ்வராசர்க்குண்டான ஶரீரஶரீரிஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது 'ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் ஈஶ்வரதந்த்ரமாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஶரீரமென்கிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர்

[திடவிசும்பு என்று தொடங்கி] ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயங்களுண்டாவதற்கு முன்பே உண்டாய் அவை நசித்தாலும் தான் சிலநாள் நிற்கும்தான ஆகாஶம் முதலான பூதபஞ்சகங்களையும் உபாதாநமாகக் கொண்டு கார்யமாய் விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள தேவாதிபதார்த்தங்களையெல்லாம் உண்டாக்கி இங்கு ஆகாசத்துக்குச் சொன்ன காட்யம் லோகாயதாதிமதநிராஸ பரம், எரியாவது தேஜஸ்ஸு, வளியாவது காற்று [அவையவையென்று தொடங்கி] - அவ்வவ்பதார்த்தங்களெல்லாம் ஶரீரத்தில் ஆத்மாவைப்போலே தாரகனுமாய் நியந்தாவுமாய்க் கொண்டு வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாமே வ்யாபித்து, அவ்வளவன்றிக்கே அப்பதார்த்தங்களுடைய புறம்பும் வ்யாபித்து, காலத்திலே இவற்றை ஸம்ஹரிப்பதுஞ் செய்த ஸர்வேஶ்வரன், முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்னபடியே,பௌருஷேயத்வ நிபந்தநமான விப்ரலம்பாதி தோஷ ரஹிதமுமாய், அபாதிதப்ராமாண்யமுமாகையாலே மிகச்தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய், ஒருவரால் பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும்கேட்டேவருகையாலே ஶ்ருதியென்று சொல்லப்படுகிற வேதத்திலே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு உளன் காண் அநுஸந்தித்த ஆகத்துக்கு ஶ்ருதியை ஸாக்ஷி

யாகச் சொல்லுகையாலே ஶ்ருதிபிறசொல்லுகிற ஶரீரஃபதிகவமும் நாராயணபரத்வாசயமுமும் அநுஸந்திக்காராகவேணும் இவர்தத்தில நிரீஶ்வரஸ்ருதியே ப்ரமாணமாகப் பேசுகையாலே வேதவிருத்தரான பாஹ்யரும், ஜசரீரவராகளுக்கு அந்யதாஸம்பந்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளும் ஆகதாத ப்ரதிக்ஷிபதராணுகள

ப—அநந்தரம், இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம ஶரீராத்மஸம்பந்த நிபந்தநம் என்கிறா

திடம (பூதாந்தரங்களிற்காட்டிற் சிலகாலம் நிற்கையாகிற) திக்கனவையுடைத்தான விசும்பு ஆகாசமும், எரி அக்நியும், வளி வாயுவும், நீர் ஜலமும், நிலம் - பூமியும், இவைமிசை இவை ஆஶ்ரயமாகக்கொண்டு, படர் பரந்த, பொருள்முழுவதும் பௌதிகபதார்த்தங்களுமெல்லாம், ஆய (தானும்படி அவற்றுக்கு) உபாதாநமாய், அவைஅவைதொறும் - அவ்வோ பதார்த்தங்கள்தோறும், உடல்மிசை சரீரத்தில், உயிர் என - ஆத்மா வ்யாபிக்குமா போலே கரந்து கரந்து வ்யாபித்து, எங்கும் பரந்து இப்படி ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வ்யாப்தனுய் சுடர் ஸ்வதஃப்ராமாண்யௌஜ்வல்யத்தாலும், மிகு மிக்கிருப்பதாய், சுருதியுள் (சேஷாஶேஷிபாவே வருவிக்கப்படுவதான) ஶ்ருதியினுடைய, உள்ள உள்ளானபொருளாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனை இவையுண்ட - (இப்பதார்த்தங்களை ஸம்ஹாரகாலத்திலே "அத்தா சராசரக்ரஹணாத்" என்றபடி தனனுள்ளே) விழுங்கின, சுரன் - தேவஶப்தவாச்யன்

"தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" என்னக்கடவதிறே விசும்புக்கு அநந்தரம் வளியை எடாதே எரியை எடுத்தது தைத்திரீயோபநிஷத்திலே "ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" என்கிற ஆகாஶப்ராதம்யமும், சாந்தோக்யத்தில "தத்தேஜோஸ்ருஜத" என்கிற தேஜ:ப்ராதம்யமும் தோற்றுகைக்காக இத்தால, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களும் அநுப்ரவேஶநிபந்தநமான அந்தர்யாமித்வமும் தத்தீந மென்றதாயிற்று

இ—ஏழாம்பாட்டில, கீழ் மூன்றுபாட்டிலே சேதநாசேதநங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் பகவததீநைகளென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொல்லிற்று, அந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஜசரீரவாராருடைய ஶரீராத்மபாவ ஸம்பந்த மென்கிறது ஜகத்தினுடைய ஸ்வரூபாதிகள் பகவததீநங்களாகையாலே இந்த ஜகத்து அவனுக்கு ஶரீர மென்று சொல்லிற்றுக்கவுமாம்

[திடவிசம்பு] தருடமான விசம்பு ஸ்வகார்யமான பூதசதுஷ்டயத்துக்கு முன்பே யுண்டாய் அவை நஶித்தாலும் சில நாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே ஸ்திரமான ஆகாஶமென்கிறது, இது முதலான பூதபஞ்சகங்களென்ன [இவைமிசை படர் பொருள்] - இவற்றின் கார்யமாய் விஸத்ருஶமாகாரனுள்ள தேவாதி பதார்த்தங்களென்ன [முழுவதுமாய்] இந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி ஆகாசத்துக்குச் சொன்ன தார்ட்யம் லோகாயதாதிமத நிராஸபரம் வளி காற்று [அவையவைதொறும்] அவ்வவபதார்த்தங்கள்தோறும் [உடல் மிசை உயிரென] ஶரீரத்தில ஆத்மாவைப்போலே ப்ரகாசனுமாய், நியந்தாவுமாய், ஶேஷியுமாய், "ஏகோதேவ: ஸர்வபூதேஷு கூட: ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா" [கரந்து] வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாமே [எங்கும் பரந்து] உள்ளும் புறம்பும் வ்யாபித்து [இவையுண்டசுரன்] ப்ரளயதஶையிலே இவற்றை ஸம்ஹரித்த ஸர்வேஶ்வரன் [உளன சுடர் மிகு சுருதியுள்] - முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச்சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரமாணம் நிர்தோஷஶ்ருதி யென்கிறது சுடர்மிகுகையாவது

பௌருஷேயத்வ நிபந்தநமான விப்ரலம்பாதி தோஷ ரஹிதமுமாய், பரமாணுந்தரங்களைக்கொண்டு பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால அவிஶால்யமாகையாலே மிசசதேஜஸ்ஸை யுடைத்தாகை ஒருத்தரால பண்ணப்பட்டதன்றிக்கே என்றும் சேட்டேவருமதாகையாலே ஶ்ருதி யென்கிறது [உள்ள] இப்படிப்பட்ட ஶ்ருதியிலே ப்ரதிபாத்யனுயக்கொண்டு தோற்றினவர் காம அநுஸந்தித்த அர்த்தங்களுக்கு ஶ்ருதியை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலே அதிறசொல்லுகிற ஸ்ரீய:பதித்வமும் நாராயணஶப்த வாச்யத்வமும் அநுஸந்தித்தாராக வேணும், இவர்க்கு நிர்தோஷஶ்ருதியே ப்ரமாணமாகையாலே பாஹ்யரும், ஜகதீஶ்வரர்களுக்கு அந்யதாஸம்பந்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளும் ஆர்த்தார்த ப்ரதிக்ஷிப்தரானார்கள்

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு [திடவிசும்பு இத்யாதி] — கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொன்ன இது - * ஹாவிபரதிஸந்தாந ந்யாயத்தாலேயாய், அத்தால பலித்த ஸம்பந்தம் ஶரீராத்மபாவம் என்கிறார்தல், அன்றியே, கீழே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னார் அப்படி சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஶரீராத்மபாவம் என்கிறார்தல் “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” (அநேநஜீவேநாத்மநாநுபரவிஶ்யநாமரூபே வயாகரவாணி) என்கிறபடியே தரிவ்ருத்கருதமான அசித்தி

ஏழாம்பாட்டு - திடவிசும்பு இத்யாதி இப்பாட்டிலே ஶரீராத்மபாவம் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் ஸாமாநாதிகரண்யம் இத்யாதி வாக்யத்தாலே கீழே ஸாமாநாதிகரண்யஞ் சொல்லுகிற விடத்தில் ஹ்ருதிகருதமான ஶரீராத்மபாவத்தை இங்கே வெளியிடுகிறாரென்று முந்தின அர்த்தம் ஸாவிபாதிஸந்தாநந்யாயத்தாலே - இந்தப்பாட்டிலே ஶரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்யப் புகுகிறாரென்று திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு கீழே “நாமவன்” என்கிற பாட்டிலும் “நின்றனர்” என்கிற பாட்டிலும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தார், அங்கு அருளிச்செய்த ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவநிபந்தநமென்று தெரிய அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி அந்தால் - ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே பலித்த ஸம்பந்தம் - காரணத்யா பலித்த ஸம்பந்தம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் இத்யாதி - “நாமவன்” “நின்றனர்” என்கிற பாட்டுகளிலே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும், “இலனது” “அவரவர்” என்கிற பாட்டுகளிலே வையதிகரண்யத்தாலும் சொன்னாரென்றபடி இந்தபேதாபேதங்களிரண்டுங் கூடும்படி யெங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையிலே கடகஶ்ருத்யர்த்தமான ஶரீராத்மபாவத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் - அப்படிசொன்ன இத்யாதி அப்படிசொன்ன - வையதிகரண்ய நிர்தேஶஸஹசரித ஸாமாநாதிகரண்ய ஸித்தமான வென்றபடி ‘அப்படிசொன்ன ஐக்யத்துக்கும் பேதத்துக்கும் நிபந்தநம்’ என்று கூட்டுவது ஆக, கீழ் “தத்த்வமஸி”, “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” இத்யாத்ய பேதஶ்ருத்யர்த்தமும், “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச”, “ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம்”, “நித்யோ நித்யாநாம்”, “பதிம் விஶ்வஸ்ய” இத்யாதி பேதஶ்ருத்யர்த்தமுஞ் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டில் “யஸ்யாத்மா ஶரீரம்”, “ய ஆத்மநி திஷ்டந்” இத்யாதியான கடகஶ்ருத்யர்த்தமுஞ் சொல்லுகிறது இங்கே “ஶ்ருதௌ ஸூத்ரம் தந்த்ரம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் ப்ரமாணமநுக்தமான அர்த்தத விவரணம் - அநேந இத்யாதி சாந்தோக்யே ஷஷ்டப்ரபாடகே “ஸேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதம் ஏகைகாம் கரவாணி” என்றதைப் பற்ற, த்ரிவ்ருத்க்ருதமான அசித்திலே என்கிறார் இந்தஶ்ருதியிற் சொன்ன தேஜோப்பந்நங்களமூன்றும் ஆகாஶவாயுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சீக்ருதமான அசித்திலே யென்றபடி “இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ஸேயம் தேவதைக்ஷத த்ரய: ஸர்வம் தேவதா” அந்த ஶப்தவாச்யனான பரதேவதை வொக்ஷித்த பார்த்தது, ஸங்கல்பித்ததென்றபடி திஸ்ர:- ப்ருதிவ்யப்தேஜாம்ஸி இவை தேவதைகளென்கிறது - அக்க

* ஹாவிபாதிஸந்தாநந்யாயம் - ‘உனாந்து மேன்றால்’ என்னும் உக்தி

* 1—7

லே ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுண்டாம்படி பண்ணி, இவை தா னென்னலாம்படி யிருந்தால் 'மருதாதமகோகட꞉' என்னும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, "அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா) என்கிறபடியே ஸர்வேஷாம் ஆத்மாவாய், இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில் இந்த ஶரீரத்துக்கு இந்த ஆத்மா தாரகனும் நியாமகனும் ஶேஷியுமா யிருக்கிறாப்போலே "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மா ஶரீரம்), "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்) என்கிறபடியே தான் இரண்டுக்கும் தாரகனும் நியாமகனும் ஶேஷியுமாய் நின்று நடத்திக்கொண்டு போருமென்று கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்

பர — "அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" தைத்திரீயாரண்யகே [௩-௧௧] அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணே "ய꞉ ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய꞉ ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத꞉; ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோ(அ)ந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத꞉" (ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஶரீராத்மபாவமென்கிறார்) பகவாந் பாஷ்யகார꞉ "ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யஶரீரம்" இதி ந்யாயஸித்தாந்தாநுஸாரி ஶரீரலக்ஷணத்ரயம் ஸந்த்ருஷ்ட்வா தேஷாம் ஸகலஶரீரவ்யாப்யலக்ஷணா லக்ஷணத்ரயம் ப்ரதர்ஶயதி "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம்" [ஶ்ரீபாஷ்யம் ௨ ௧] யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச ஶக்யம் தச்சேஷதைகஸ்வரூபம் ச தத் தஸ்ய ஶரீரம் யஸ்யேதி ஷஷ்ட்யந்தேந பதேந ஶரீரஸ்ய நியாமகத்வாதிஸம்பந்தியோகித்வம், தேந விநியோகாதிபி꞉ ஸம்பந்தியோகித்வம் ப்ரதிபாத்யதே, தத்ர "ஶரீரம் ஸத்ததாரணாத்" [நை கூ க] இத்யாதிஷு கேவலதாரணஸம்பந்தியோகித்வேந ப்ரதிபாதிதஸ்ய ஶரீரஸ்ய ஸர்வஶரீரகம் விவக்ஷிதமிதி ஜ்ஞாபநாய தாரயிதும் ஶக்யம், ஶேஷதைகஸ்வரூபமிதி லக்ஷணத்ரயே ப்ரஸ்தாவப்ரஸ்தாவதோ꞉, லக்ஷணத்ரயஸ்ய ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹத்வஜ்ஞாபநாய ஶரீரஶரீரிபாவஸ்ய ஸ்வாபாவிகத்வம் ப்ரதிபாதயிதும் ச, ஏவம்

யாதிதேவதாதிஷ்டிதங்களாகையாலே ஜீவேநாத்மநா—ஜீவஶரீரகேண மயா "அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதிவத் அநுப்ரவேஶாத்—அநுப்ரவேஶரீரகேணபூதவா ஜீவஸ்வரூபேண யயாஶோவஹ்ரு தாழ்த்து-இத்தவாகயமஶரீராத்மபாவபராதாபரமாகையாலே "அநேந ஜீவேந" இத்யாரமய (ஒ)வைநாமென்னலாம்படியிருந்தால்' என்னுமளவும் இப்பாட்டில பூர்வார்த்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்தபடி, "அந்த꞉ப்ரவிஷ்ட꞉" இத்யாதியாலே மூன்றாம் பாதார்த்தம் சொல்லுகிறது 'இவைதானென்னலாம்படி' என்றது, "ஸத்தா ஸ்வாதந்த்ர்யம்" என்றதைப்பற்ற "அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா" என்கிற இது ஸாவதம்பந்த விவரணம் "அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா" இத்யனேகரூபநபோவயாவருத்தி꞉ ஶரீராத்மபாவலக்ஷணமாக ஹ்ருதயகாரர் அருளிச்செய்த ஆதாராதேயபாவ, நியந்த்ருநியாம்யபாவ, ஶேஷஶேஷிபாவங்களாகிற மூன்றும் 'உடன்மிசை யுயிரென' என்கிற இதிலே விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார், 'இவற்றை நியமிக்குமிடத்தில்' என்று தொடங்கி 'ஶேஷியாய்நின்று நடத்திக்கொண்டுபோரும்' என்னுமளவாக பருஹதாரண்யகே அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணே "ய꞉ ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய꞉ ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி" இதி 'ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஶரீராத்மபாவமென்கிறார்' என்றது - "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச ஶக்யம், தச்சேஷதைகஸ்வரூபம் ச தத் தஸ்ய ஶரீரம்" என்ற பாஷ்யவாக்யத்தைப்பற்ற

துக்கு நிரூபகமான ஶரீராத்மபாவ மென்கிறார். வ்ருக்ஷத்திலே ஜீவாத்மன் நின்றானென்றால் அங்கு ஶரீராத்மபாவமில்லை, ஜாதிகுணங்கள் வ்யக்தியிலே கிடந்ததென்றால் அங்கு ஶரீராத்மபாவமில்லை, விஶிஷ்டத்திலேயிறே ஶரீராத்மபாவம் கொள்ளலாவது.

[திடவிசும்பு] இது தான் அல்லாதவற்றிலும் எரி, 'திருடமான எரி, திருடமான காற்று' என்று கிடக்கிறதாகவுமாம், அன்றிக்கே, "ஆத்மந ஆகாஶஸ் ஸம்பூத:" (ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:) என்று சொல்லுகிறபடியே அல்லாத பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாய், அவை யழிந்தாலும் சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே திருடமான விசும்பென்னவுமாம், அன்றிக்கே, "ஸத்வாரேவ ஸம்பூதாநி" (சதவாரயேவபூதாநி) என்கிறவனை நிராகரிக்கிறாராகவுமாம். ஆக, பூதபஞ்சகங்களை

நஸ்ய - வைதந்ய விஶிஷ்டஸ்யத்யை: யதி தி - யதா நிர்தேஶ: த்ரவ்யஶப்தம் ஜீவஶக்தி யாதீநாம் ஶரீரத்வம் வ்யபதேஶ்யதே ஸ்வபாத்நேதி காதாசித்கநியாம்யத்வாதி ஶதோம் மஹாபாவ வஸ்தாஸாரணமஹாபக்ஷ தாதீநாம் ஶரீரத்வம் வ்யபதேஶ்யதே ஸ்வபா த்ரநா யாவத்த்ரவ்யாவிதயே தத்வய: ஏதவை ப்ரகாரப்ருதிவிஷயப்ருதி ப்ரகாரஸ்ய தேஹத்வாவ்யாப்திஶ்ச ஆகாஶாதி ப்ருதேஶஶரீநாதிஷு தேஷு நியமநாஸம்பவாத் வ்யாப்தவத்யை: 'ஸாதேய' இத்யுக்தம் ஸ்வஶப்தஶரீரவர: , தத்ஶரீரஸாவாதேஷு காரேஷ்விதி யாவத் ஏநியாம்யாயார்ப்ரஶேஷஸம்பதேஷு ப்ரஸாத்ராதிஷ்வதி வ்யாப்திவரிஹாராய நியந்த்ருத்வாதிபதம் ராக்ஷாதி ஶரீரேஷு நியமநாத்ருஶ்ய தேந ஏகக்ஷணஸ்யாவ்யாப்திவரிஹாராய ஶக்யதித்யுக்தம் ராகஶரீரேஷ்வபி நியமநாதி ஶக்திவித்யதவவ, கார்யாநுதயஸ்ய ரோமாதி ப்ருதிவ்யாஸ, ஶக்தப்ருதிவ ஸ்யாத்யாதே உதயநாதிகார்யாநுதயவஸ் ஶக்யம் ஶக்திவிஷயஸம்பதத்யை: 'தத்வஷ்டேக ஸ்வரூபவது' இதி ஹிவாக்யதயா நிர்தேஶஸ்ய, ஸ்வாதேய ஶக்யு இதி வப வ வாக்யஸ்ய வ்யாக்யாநதயாஸ் தத்வஷ்டேக ஸ்வரூபவதிதி ஏத வைகாரவேத ந ஸ்வபாத்நேதி வதாய உக்த: வேதாந்த ஸ்ஸ்தார்யாவாதிதயா ஆஸ்வாத்யவயவாநாம் ஸ்வேநாதிதாநா மேவாவயவிகேவந ஶரீரத்வா ஜதேஷ்வதி வ்யாப்திஶங்கநீயா நியாம்யத்வாதிகம் ஹி ஸ்வேநாதிதாநாமேவ த்ருஶ்யதே, நத்ய விஹஙாநாம் ஹேவதிர் யேஷ்வபி

அப்ருதக்ஸித்தரூபத வ்யாவர்த்தயமாஹ-வ்ருக்ஷத்திலே இதி, ப்ருதக்ஸித்த பாஹ்யமாகையாலே யென்றபடி. தாவ்ய பதவ்யாவர்த்தயமாஹ-ஜாதி இதி, ஜாதிகுணங்கள் அத்ரவ்யங்களாகையாலே யென்றபடி. ஆனால், எங்ஙனே என்ன, விஶிஷ்டத்திலே இத்யாதி த்ரவ்யேக்வஸதி வ்யயகஸ்ஸித்ய நஷ்யாயாராயேஷாவ நிய ஷத்நியாம்யமான ஶேஷஶேஷிபாவ விஶிஷ்டத்திலே யென்றபடி. இத்தால், தாரகத்வாதி விஶிஷ்டதாவ்யத்திலே ஆத்மபாவமும், தார்யத்வாதிவிஶிஷ்டதாவ்யத்திலே ஶரீரத்வமு மென்றபடி. அவஶிஷ்டம் ப்ரமாணத்திரட்டிலே வ்யக்தம்.

இதுதான் திடம்' என்கிற விசேஷணந்தான் திருடத்வத்தை மூன்று வகையாக அருளிச் செய்கிறார் இது தான் இத்யாதி இரண்டாமதத்துக்கு திருடமென்கிறது - சிரகாலஸ்தாயித்வத்தைப் பற்ற "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:, ஆகாஶாத்வாயு:" இத்யாதி தைத்திரீயகே சிலநாள் நிற்கக்கடவதாகையாலே' யென்றவிடத்தில் 'வாயுஶ்சாந்தரிக்ஷம் சைதத் அம்ருதம்' இத்யாதி ஶ்ருதி விவக்ஷிதா மூன்றாமதத்தில், திருடமென்று ஶ்ருதியிலே திருடமாகச் சொல்லப்படுகிற இதனைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகையாலே "ஸத்வாரேவஸம்பூதாநி" என்கிறவனை நிராகரிக்கிறா ரென்றபடி. "ஸத்வாரேவஸம்பூதாநி ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாயவ இதி தாநி தத்வாநி" என்கிற

யும் சொல்லுகிறது [இவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய்] இவற்றை அடியாகக் கொண்டு மேலே விஸ்தருதமாகாநின்றுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி ‘ஆய’ என்றது ஆக்கி என்றபடி ‘ஆய’ என்பானேன்? என்னில்,—“பஹுஸ்யாம்” (பஹு ஸ்யாம்) என்கிற தன் விகாஸமே யாகையாலே, வைதிக நிர்த்தேசம் இருக்கிறபடி [அவையவைதோறும்] அவ்வோபதார்த்தங்கள் தோறும் அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பலதுண்டுகளாக ஒரு உத்திரம் கிடந்தாற்போலேயன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து நிற்கும் இப்படி வ்யாபித்து நிற்குமிடத்தில், [உடல்மிசை உயிரென] இச்சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாயிருக்கிறாப்போலே இச்சரீரத்மாக்களுக்குத் தான் தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாயிருக்கும் [கரந்து] இப்படியிருக்கச்செய்தே “யமாத்மா ந வேத” (யமாத்மா நவேத) என்கிறபடியே அந்யைரத்ருஶ்யனுமாயிருக்கும் [எங்கும் பரந்து] அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாபித்து இதில் ப்ரமாணமேன? என்னில்,—[உளன சுடர்மிகு சுருதியுள்] அபௌருஷேயமாய் நிர்த்தோஷமாயிருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களைப்போலே ஹேதவந்தரத்தாற் கழிக்கவொண்ணாத ஒளியையுடைத்தாயிருக்கை சுருதி பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமத்தைப்பற்றி உத்தரோத்தரோச்சாரணமாயிருப்பதைப் பற்றச் சொல்லுகிறது இத்தால் முதற்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் நிர்த்தோஷச்ருதி என்கிறது [இவையுண்ட சுரன்] இவற்றை ஸம்ஹரிக்கும் தேவன் முன்பே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் அவனதீநமென்று சொல்லிற்று, ஸம்ஹாரம் வேறொரு சேதநாதீநமாகில் இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐஶ்வர்யம் குறையுமிறே, அதுக்காக ஸம்ஹாரமும் அவனிட்ட

நாதிவ்யாப்தி: த்ருதஶரீரஸ்ய வெதநவியொகக்ஷணவர்ய விஶரிதரஶரீரஸ்ய க்ஷணாத்பூர விஶீர்ணத்வேந ஶரீரத்வா ஹாவ்யாப்தி: அத ஶரீரஶப்த ப்ரயோகஸ்ய ச, ப்ருதிவ்யாம் ஶரீரதயா உவகாரஸ்ய ஸம்வாதிதைகதேஶஶரீரவ்யவஹாராணாம் ஶாஸ்த்ரீயதயா ஶரீரலக்ஷணத்ரயமிதி

வன - லோகாயதிகன் இவைமிசை - இவற்றின்மேலே இவற்றை அடியாகக்கொண்டு - பூதபஞ்சகத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆய என்கிற பதம் உண்டாக்கி யென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுமோ’ என்ன, ஆய்என்றது இத்யாதி ஆக்கி என்றபடி யென்ற இது பலிதார்த்தம் ஜிஜ்ஞாஸ பாஸம் - ஆய் இத்யாதி உத்தரம் பஹுஸ்யாம் இத்யாதி பஹுஸ்யாமென்று வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி ப்ரஜாயேயவென்று ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வைதிகநிர்த்தேசம் வைதிகநிர்த்தேசம்போலே யென்றுகூட்டுவது தாத்பர்யார்த்தம் அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்தில் இத்யாதி அவையவற்றில் என்னுமல ‘அவை தொறும்’ என்றதின் தாத்பர்யம் - ஜாதி இத்யாதி கரந்து - வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதே ஶ்ருதிக்குத் தேஜஃபராக்ரமத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார்-அபௌருஷேயம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே ப்ரத்யக்ஷாதிஇதி ஆதிஶப்தத்தாலே அநுமானத்தைச் சொல்லுகிறது ‘ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்கள்’ இத்யாதி வாக்யம் - ‘சுடர்’ என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தாலே ஐக்யப்ரத்யக்ஷமும், ப்ரத்யக்ஷத்தாலே வஹ்ந்யநுஷ்ணத்வாநுமானமும் பாதிதமிறே ஶ்ருயதே நித்யமிதி ஶ்ருதி: என்னுமாய், க்ஷணத்வம்ஸியான ஶப்தத்துக்கு நித்யத்வம் எப்படி? என்ன, பூர்வபூர்வ இத்யாதி கார்யநித்யத்வம் விவக்ஷிதம் இப்பாட்டிற்சொன்ன அர்த்தத்தில் ப்ரமாணமேது? என்றால், வேதங்களென்று சொல்லிற்று, முதற்பாட்டுத்தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தங்களிலே ப்ரமாணமேது? என்ன, இத்தால் இத்யாதி இவற்றை ஸம்ஹரிக்கும் தேவன் - “தத்வேவெதேவ ஸம்ஹாவக:” என்கிற ஶ்ருதிப்ரத்யபிஜ்ஞைக்காக ‘சுரர்’ என்கிற தென்கிற திருவுள்ளத்தாலே ‘தேவன்’ என்கிறார் ‘யஸ்ய ப்ரஹ்மச’ இத்யாதி ஶ்ருதியில் ஓதநோபஸேசநஶப்திதார்த்தானை ஸம்ஹர்த்தாவாக ‘அத்தா’ என்ற ஸூத்ரத்தில் நிர்த்தேஶித்தாற் போலே ‘உண்ட’ என்கிறார் ஶரீராதமஹாவயாகரணத்திலே ஸம்ஹாரார்த்தத்தையா சொல்லுவானேன்? என்ன, முன்பு இத்யாதி முன்பே-“படர்பொருள் முழுவதுமாய்”,“கரந்தெங்கும்பரந்து”என்ற இடத்திலே இது தன்னதல்லாமையால் வரும் ஐஶ்வர்யம் ஸம்ஹாரம் தன்னதல்லாமையாலே ஸம்ஹாரம் தத்தீநமென்று வருகிற ஐஶ்வர்யம் இத்தால் இத்திருவாய்மொழியில்ஸர்வாத்மத்வமாயிற்றுப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலேஇத்தைச்சொல்லாதொழி

வழக்கு என்கிறார் இத்தால், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மாதிகளே நடத்துகிறார்க ளென்கிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார் 'திடவிசும்பு' என்கிற இத்தால், அவைதிகமாயாதையிலே நடக்கிற லோகாயதிகளை நிரஸிக்கிறார் 'உடல்மிசையுயிர்' என்கிற இத்தால், ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம் சொல்லுகிறவர்களை நிரஸிக்கிறார் 'சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்கையாலே, நாராயணனுவாகாதிகளிற் சொல்லுகிற பரத்வம், லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இவையெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்தாராகிறார் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சுரரறிவருநிலை விணமுதல் முழுவதும்
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன்
புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து
அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே

ஆ —(சுரரறிவருநிலை) இப்படி ப்ரக்ருதிபரஸ்தனாகிற ஸர்வேஶ்வரனாகிறான் ப்ரஹ்மாவாக அடிக்கும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்ஷமனாகையாலேயென்றுதல், ருத்ரனாக அடிசேரும் ஸம்ஹாரக்ஷமனாகையாலே யென்றுதல் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிராகரிக்கிறது எங்ஙனே யென்னில், “ப்ரஹ்மத்வே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமா ஸ்வயோகவிதாயிநஃ”, “க்ஷராத்மாந்ததஸ்ஸாந்தம் ப்ரயுஜ்யதஸ்ய தஃ। ப்ராதுர்ப்பாவஸ்ஸ்வஹோரத்ரேக்ஷேத்ரே ரோதீஶ்வரோஹிதஃ”, “யஸ்ய ப்ரஸாதஜம் யஸ்ய ஸாந்தஃ ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோ ஹ்யகாரீ। கோ ராயாத்மாநஸ்ஸ்ருஷ்டிஷ்டிமே தத்ஸ்வரூபம் யஸ்யாத்மயோ பூர்வோஷஃ பரஸ்யாச”, “ஸதஸீ விஷ்ணுஶ்ரேஷ்டா ப்ருஹஸ்பதிகோ ராயஜா ஸ்ருஷ்டா। தேஷாமபி தவந்தா ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகா”, “யம் நதேவா நமுநயோ நசாஹம் நசஶங்கரஃ। ஜாநந்தி பரமேஶஸ்ய தஸ்ய விஷ்ணோஃ பரம் பதம்” “அஹம் ஶிவோ ஹ்யஹஞ்ச ஸர்வம் நாராயணாத்மகம்। தவாஜ்ஞயா த்வயா வயோ நித்யதேஹி ஸஞ்ஜ்ஞிதாஃ” இத்யாதி வாக்யங்கள் அண்டத்துக்குள்ளே ப்ரஹ்மா பிறந்தானென்றும், அந்த

யில ஐஶ்வர்யம் குறைந்து தோற்றுமிறே என்றபடி ஶரீராத்மபாவப்ரதிபாதகமான இப்பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுவானென்? என்னில்,—ஶரீராத்மபாவம் அநுப்ரவேஶகாரணமாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணத்திலேயே அநுப்ரவேஶம் சொல்லுகையாலும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - “படர்பொருள்முழுவதுமாய்” என்றும் ‘உண்டசுரன்” என்றும் சொல்லுகிற இத்தாலென்றபடி. பரபக்ஷநிரஸநமும் இத்தாலே ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநமும் உண்டாயிற்று என்கிறார் - திடவிசும்பு இத்யாதி. ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யவாதிநः - யாதவீயாः ‘பூர்வபூர்வோச்சாரணத்தைப்பற்றி’ என்கிறவிடத்திலே—“ஸத்தேவஸ்வேதப்ரத்யக்ஷம் நித்யஸ்வஸ்ய வ்யபதேஶநிர்வாஹாரணஸ்ய ஜநிதஸம்ஸ்காரேண தத்தேவக்ஷேப ஸ்வஶேஷம் ஸ்வஸ்யார்த்தே தேநேவக்ஷேரோச்சாரணக்ஷம்” என்கிற பாஷ்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம் ‘ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யஞ் சொல்லுகிறவர்களை’ என்கிறவிடத்திலே - “ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய ஸ்வார்த்தவ்ருத்தித்வேந நிமித்தபேதம் க்ஷேப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதேநைவ ஸாமாநாதிகரண்யலக்ஷணத்வாத், ஏகாகாரப்ரயோகம் வேதாந்தவாக்யேஷுஸம்ஸ்ப்ருஷ்டாநஸ், ப்ரஹ்மணஸ்ஸத்யஸ்வரூபலக்ஷணம் ஏகத்வாந்தா, ஜகத்ஸ்யைகஸ்ய ப்ரத்யக்ஷகத்வ பரமேவ்யக்த” என்கிற பாஷ்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம் இவையுண்டசுரன் திடவிசும்பு என்று தொடங்கி, சுடர்மிகுசுருதியுள் உளன் இத்யந்வயः (எ)

ப்ரஹ்மாவின்பக்கலிலே ருத்ரன் பிறந்தா னென்னும் சொல்லுகையாலே அவ ... ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் அணுகாத பஹிரப்பூதமான ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காராதி ... அறியமாட்டாமையாலும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை ... லும், அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை எம்பெருமான் பண்ணுகையாலும், "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதடாதி பூர்வம்" என்றும், "விஷ்ணுநா ஸம்ஹ்ருதெள ... ஜகஸ்" என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்களாலே சதுர்முக ருத்ராதிகள் ... ஜ்ஞாந ப்ரதாநமும் த்ரிபுரதஹநமும் பண்ணினாற்போலே அவர்கள் ... னுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களையும் முன்புசொன்ன ந்யாயத்தாலே ... பூதனாய், அகவே தத்வாசஸம்பந்தவாசயனுபக்கொண்டு அவர்களுக்கு ... எம்பெருமான் தானே செய்தருளுகையாலும் எம்பெருமானே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் ... என்கிறார்

ஒ—எட்டாம்பாட்டு இப்பாட்டில் இப்படி ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிற ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாகப் ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிலே ஒருவனுக்கே ... சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகள் நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள்

[சுரரறிவருநிலை தொடங்கி] ப்ரஹ்மாதிகள் அறியவொண்ணாத ... யிருந்த ப்ரக்ருதி தொடக்கமாக மேலுள்ள ப்ராக்ருத பதார்த்தங்கள் ... மான காரணமாய விண் என்று ப்ரக்ருதிபர்யாயமான ஆகாசஶப்தத்தை ... ப்ரக்ருதியிலே ப்ரயோகிக்கிறார் [அவைமுழுதுண்ட] ஈஶ்வரனாலும், அவன் காட்டின வழியை யுடைய ப்ரஹ்மாவாலும் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களில் ருத்ரனால் ஸம்ஹார்யமாவதானசேதனம், ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரன் தன்னையும், அவனுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கும் மஹதாதிகளையும் அகப்பட ஸம்ஹரித்தவன் [பரபரன்] அவன் காட்டின வழியாலே ஏகதேஶஸ்ருஷ்டியையும் ஏகதேஶஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணுகையாலே அஸமர்த்திகளைக் காட்டில் பரராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராகளுக்கு நிலமல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலே அவர்களுக்கும் பர னென்றவாறு [புரமொருமூன்றெரித்து என்று தொடங்கி] ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினா னென்றும், ப்ரஹ்மா வைதிகஜ்ஞாநத்தை தேவர்களுக்கு உபதேசித்தா னென்றும் அவர்களுக்கு ப்ரஸித்தியைக் கொடுத்து, அந்தராத்மதயா நின்று தானே அவ்வுபகாரங்களை லோகத்துக்குப் பண்ணினாற்போலே ஸமஸ்தஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் தானே செய்தருளுகையாலே வேறேயும் சிலர் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுவா ருண்டென்று சொல்ல முடியாது

ப—அநந்தரம், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகர்த்தாக்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் ... என்கிறார்

சுரர் தேவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், அறிவு அரும் அறியவொண்ணாத, நிலை நிலையையுடைத்தான, விண்முதல் ஆகாஶம்முதலாயுள்ள, முழுவதும் ஸமஷ்டிரூப ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும், வரன்முதலாய ஶ்ரேஷ்டமான காரணமாய, அவை அவற்றை, முழுது உண்ட நிஶ்ஶேஷமாக உபஸம்ஹரிப்பதும்செய்கையாலே, பரபரன் (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாயக்கொண்டு) பரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் பரனானவன், அரன் ருத்ர னும், அயன் ப்ரஹ்மாவும், என என்று ப்ரஸித்தமாம்படி, புரமொருமூன்று அந்த்ரிக்ஷியமான புரத்ரயத்தை, எரித்து தஹித்ததும், அமரர்க்கு தேவர்களுக்கு, அறிவு இயந்தும் ஜ்ஞா னத்தை உபதேசித்ததும், உலகு அண்டாந்தர்வர்த்திலோகங்களை, அழித்து ஸம்ஹரித்ததும், அமைத்து அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்ததும், உளன் (அவர்களுக்குள்ளே) ஆத்மாவாயிருக்குமவன்

விணை எனறு "க்ஷிஸ்ரவ்யாகாஸஓதஸ்ஶ்வெப்ராதஸ்ஶ" எனறு சாககிவிதயையில சொலலுகிற கணககிலே மூலபாகருதி யாகவுமாம இபதலல கொடுககல இதநால, பாஹம ருகாதிசளபககலிலே பாதவஸநகைபணணுகிற குதருஷடிகளை வயாவாகதிககிறது

இ—எடடாமபாடடில, இபபடி ஶருதிபாஸிககனை ஸாவேஸ்வராகிருன ஸருஷடயாதிகளிலே பாஸிதசரான பாஹமருதாதிசளிலே ஒருவனனறோ? எனகிற குதருஷடிகளை நிரஸிககிறா

[சுரா அறிவருநிலை விணை] பாஹமாதிகளால அறிய அரிதான ஸதிதியையுடைய முதல பாகருதி சாககிவிதயையில "க்ஷிஸ்ரவ்யாகாஸ ஓதஸ்ஶ வெப்ராதஸ்ஶ" எனறு ஆகாஸஸபதததாலே முதல பாகருதியைச சொலலுகையாலே, இஙகும ஆகாஸஸபதததாலே மூலபாகருதியை அருளிசசெயகிறா [விணமுதல முழுவதும வானமுதலாய] மூலபாகருதி தொடககமான மேலுளள பதாாதஙகளெலலாவறறுககும வரிஷடமான காரணமாய வான வரம [அவை முழுதுணட] ஈஸவரனும அவனடியாக பாஹமாவாலும ஸருஷடமான பதாாதஙகளில ருதரனால ஸமஹாாயமாவது ஏகதேஸம, ஸமஹாாதாவான ருதானையும, அவனுககு நிலமலலாத மஹதாதிகளையும அகபபட ஸமஹரிககவன [பாபான] ஈஸவானடியாக ஏசதேஸ ஸருஷடி ஸமஹாாஙகளைப பணணுகிற பாஹமாதிசள அஸமதாதிகளில பாா, அநத பாஹமாதிகளுககும பானனையாலே பாதபான [புரமொரு மூனறு எரிதது எனறு தொடஙகி] ருதானுககு அநதாயாமியாயக கொணடு தரிபுரதஹநம பணணி, பாஹமாவுககு அநதாயாமியாயநினறு வைதிகஜஞாநததை தேவாகளுககு உபதேஸிதது இயநது - ஈநது, அறிவையீநது [அரன அயனென] சரிபுரதஹநமபணணினை ருதானெனறும, வைதிகஜஞாந பாவாதகன பாஹமாவெனறும அவாசளுககு பாஸிததியைக கொடுததாறபோலே [உலகழிதது அமைததுளனே] பாஹமாவுககு அநதாயாமியாய நினறு அணடாநதாவாததிகளை ஸருஷடிததும, அவனுககு நிலமலலாத பாாசருத ஸருஷடியை ஸவேநருபேண பணணியும, ருதானுககு அநதாயாமியாய நினறு அவனாலே ஸமஹாாயமான அமஸநதை ஸமஹரிததும, அவனுககு நிலமலலாத பாாசருத ஸமஹாாததை ஸவேநருபேண பணணினன ஸாவேஸவானே "வாதள அளவிவாயஶ்ரேஷள" இபபடி ஸமஸதஸருஷடி ஸமஹாாஙகளையும தானேசெயகையாலே வேறேயும சிலா ஸருஷடி ஸமஹாாஙகளுககுக கடவாருணடெனறு சொலல முடியாது சுராறிவருநிலை விணமுதல முழுவதுககும வானமுதலாய அவை முழுதுணட பாபான அானெனப புரமொருமூனறெரிதது, உலகழிநது அயனென அமாககு அறிவியநது உலசமைநதுமுளன "விஷ்ணுராத்மாஸ்யவதஃ"

௮ — எடடாமபாடடு [சுரா இதயாதி] ஶருதிஸிதன அவனேயெனறும, ஸாவஸரீரியாயநிறகிறுன அவனே யெனறும சொலலாநினறீா, அலலாதாரும ஓரோ காாயஙகளிலே அதிகரிதது அவையும நடததியனறோ போருகிறது? பாஹமா ஸருஷ்டிககுக கடவனாய, ருதான ஸமஹாாததுககுக கடவனாயனறோ போருகிறது, இவறறை ஒரு வயகதியிலே ஏறிடடால நீா பக்ஷபாததாலே சொனனீராகீரோ? எனன, - 'ஒரு வயகதியில பக்ஷபாததாலே சொலலுகிறேனலலேன, பரமாணஙகளை யாராயநதால அவை அவாகளபககலில கிடவாமையாலே சொலலுகிறேன' எனகிறா

எடடாமபாடடு - சுரா் இதயாதி 'வானமுதலாயவைமுழுதுணடபாபான' எனகிற பதஙகளையும 'அானயனெனவுலகழிததமைததுளன' எனகிற பதஙகளையும கடாக்ஷிதது பாஸ்ோததாருபேண ஸஙகதி ஶ்ருதிஸிதன் அவனே இதயாதி ஶருதிஸிதன் அவனே யென்றும எனறது-'சுருதியுளன' எனறதைப பறற ஸா்வஸரீரியாய் இதயாதியாலே - ஸரீரபூதபாஹமாதிகளுக்கு ஸவதநத்ரதயா காதருத்வமிலலையெனறு பலிதம ததா ஶஙகதே - அல்லாதாரும் இதயாதி விவரணம - பாஹமா இதயாதி

[சுரா இதயாதி] பரஹமாதிகளால அறியவரிய ஸ்வஹாவததை யுடைததாயிருககி விண உணடு மூலபரகருதி அது தொடககமாக வுணடான எலலாவறறுககும வரிஷடமா காரணமாய "[illegible]" (அக்ஷரமமபராநததருதேஃ) எனறு அமபரா மெனறு சொலலககடவதிறே, காககி விதயையிலே "[illegible]" (கஸமிநநுகலவாகாஶ ஓதஶசபரோதஶச) எனறு ஆகாஶஶபதததாலே மூலபரகரு தியைச சொலலுகையாலே இவரும ஆகாஶஶபதததாலே மூலபரகருதியை அருளிசசெய்தா, பரகருதிகாரயமான ஆகாஶவாசி ஶபதததை யிடடுக காரணமான மூலபரகருதியை

பர —(அறிவருநிலைவிண) [illegible] [ஸூ - க] "[illegible]" [illegible] [illegible] ("[illegible]" [ப்ரு-உ-ரு-அ] [illegible] [ரு - அ] "[illegible]"

கூாறிவருநிலை எனகிற விஶேஷணம - பரஹமருத்ராகளுககு ஸருஷ்டி ஸமஹாரஙகள ஸாாவதரி களளெனறு அறிவிககைககாக ஶபதாாததம - பாஹ்மாதிகளால் இதயாதி நிலை - ஸ்வஹாவம வி உணடு - மூலபாகருதி பரஹமாதிகளால துாஜஞேயஸவஹாவமான ஆகாஶமெனறபோதே மூலபாகருதி யெனறு ஸிததம முழுவதும - முழுவதுககும ஆததெளகாயாாததராக ஶருதயநதரம ஸூததரம ஓ ஸநதேயம ஆகாஶவாசி ஶபதததாலே மூலபாகருதியைச சொனன இடமுணடோ? எனன, காாக்கி இதயா பருஹதாரணயகே காககிபாஶ்நே "[illegible]" ஆகாஶஶபதவாசயமான மூலபாகருதி ளிடததிலே குழமபாவும நெடுமபாவும போலே ஸம்ஶ்லிஷடமாகக் கோககபபடடுக கிடக்கிறது? எனன, அ ஶபதவாசயமான பாஹமததிலே ஓதமும பரோதமுமாகக கிடககிறதெனறதிறே பாகருதி யெனறபடி. இஶப தியில ஆகாஶவாசிஶபதம மூலபாகருதிககு வாசகமெனனுமதுககு நியாமகமேது? எனன, அதஷாம இதய உததாமீமாமஸாயாம பாதமாதயாயஸய தருதீயபாதே, இதமஸூததாம "[illegible]" என ஆகாஶவாசிஶபதம-மூலபாகருதிவாசி யெனனுமது தோறற [illegible] எனறாரிறே ஸூததகாா ரெனறபடி அமபாாததம - அமபரகாரணம, ஆகாஶகாரணம அவயாகருதம [illegible] விண' எனறு மூலபா திககு வாசகமான சாமமேது? எனன, பாக்ருதிகாரியமான இதயாதி "[illegible]" என்

உபசரிக்கிறது [வரன் முதலாய] காரணத்வமையிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்துத் தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், கார்யமாமளவிலே வந்தவாறே அவ்யக்தம் மஹான் அஹங்காரம் என்கிற இவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்தும், காரண பரம்பரையோடு கார்ய பரம்பரையோடு வாசியறத் தானேநின்று நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே வரிஷ்டமான காரண மாய என்கிறது [அவை முழுதுண்ட] ஸம்ஹாரத்திலும் வந்தால் முழுக்க ஸம்ஹர்த்தாவாகிறு னும் அவனே **"யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் ச உபே பவத ஓதந:। ம்ருத்யுர்யஸ்யோப ஸேசநம்"** (யஸ்ய ப்ரஹ்மசக்ஷத்ரஞ்ச உபேபவத ஓதந:, ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) யாவ னொருவனுக்கு ப்ரஹ்ம க்ஷத்ராத்மகமாயிருக்கிற இதெல்லாம் ஓதநமா யிருக்கிறது, யாவனொருவ னுக்கு ம்ருத்யு உபஸேசந கோடியிலே நிற்கிறான் **"க இத்தா வேத யத்ர ஸ:"** (க இத்தாவேத யத்ரஸ:) அப்படி யிருக்கிறவன் பெருமை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமோ? என்கின்றதிறே [பரபரன்] ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகாரிபுருஷர்களா யிருக்கையாலே நம்மைக்குறித்து அவர்கள் பரரா யிருப்பதொன்று உண்டிறே, **"பர: பராணாம்"** (பர:பராணாம்) என்கிறபடியே அவர்கள் தங்களுக்கும் பரனாயிருக்குமவன் "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குந் தேவா" என்னக் கடவதிறே [புரம் இத்யாதி] ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினானென்றும், [அமரர்க்கு மறி வியந்து] அறிவை ஈந்து அன்றிக்கே, வியத்தல் - கடத்தலும், கொடுத்தலு மாகையாலே அறி வைக் கொடுத்து என்னவுமாம் ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினா னென்றும் ஒருப்ரஸித்தி யுண்டிறே நாட்டிலே அவர்களுக்கு, அங்ஙனன்றோ? என்னில், —அவற்றை ஆராயந் தால் **"விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:। தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்**

என்ற வாக்யாநந்தரம் 'ஆகாசசப்த நிர்திஷ்டத்தை' என்று சேஷம் உபசரிக்கிறது காரணே கார்யோபசாரம் காரணத்துக்குப் பரத்வமாவது என்? என்ன, காரணத்வமையிலும் இத்யாதி ஸம்ஹாரத்தை ஊனுக்கச்சொல்லு வானென்? என்ன, யஸ்ய ப்ரஹ்ம இத்யாதி கடவல்லயாம 'யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:। ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம் க இத்தா வேத யத்ர ஸ:' இதி ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரம் என்றது ஸம்ஹார்யங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் ம்ருத்யுவைச் சொன்னது - ஸம்ஹர்த்தாக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் "ஸ்யாதோதநம் ஸுராதீநஹேதவ: உபஸேசநம், உபஸேசநம் தத்யாதி ஸ: யத்ர யஸ்மிந் ப்ரகாரேண ஸ்தித:, தம் ப்ரகாரம் இத்தா இதி கோ வேத என்றபடி, ஸ: யத்ர க்ஷேத்ரே ஸ்தித:, தம் க்ஷேத்ரம் இதி கோ வேதேதிவா "பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்தித:। ரூபவர்ணாதிநிர்தேஸவிசேஷணவிவர்ஜித:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே 'பராணாம் பர: பரம: பர: ஆத்மஸம்ஸ்தித:' தனக்குத்தானே ஆதாரம் 'ப்ராக்ருதரூபவர்ணாதிரஹித: ஸம் வாதம மனிசர்க்கு இத்யாதி - மநுஷ்யர்களுக்கு தேவதைகள் உத்தேஸ்யமானவோபாதி, தேவர்களுக்கும் உத் தேஸ்யதயா ஆஸ்ரயணீயனாயிருக்குமவனே 'சுரரறிவருநிலை' இத்யாதியாற் சொன்ன ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி ஸம ஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் பகவத்தீனங்களாகிலும், வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் ப்ரஹ்மருத்ராதீனங்க ளென்றன்றோ ப்ரஸித்தி? என்ன, அவற்றையும் தந்தாமியாய ஈஸ்வரனே செய்கிறானென்கிறார் புரமொரு மூன்றெரித்து இத்யாதி என்று மேலுக்கெல்லாம் ஸங்கதி கண்டுகொள்வது இந்த ஸங்கதிக்கு 'அரனயனென வுலகழித்தமைத்துளனே' என்றதிலே நோக்கு ஆனால், 'புரமொருமூன்றெரித்தமரர்க்குமறிவியந்து' என்கிற பதங்களுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று த்ரிபுரதஹநத்தையும் ஜ்ஞாந ப்ரதானத்தையுந் தானே நடத்தினாற்போலே வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் தந்தராத்மாவாய் நின்று தானே நடத்தினானென்று தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது 'ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினானென்றும்' என்ற சப்தம் - 'தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினானென்றும்' என்றதை ஸமுச்சயிக்கிறது அறிவு இயந்து என்று பிரித்து, இயந்து என்றது ஈந்து என்றதாய், கொடுத்து என்னுதல், அன்றிக்கே, அறி வியந்து என்று பதபேதமானபோது வியத்தல் - கடத்தலும் கொடுத்தலு மாகையாலே அறிவைக்கொடுத்து என்றபடி,

ஸர்வஸம்ஸ விஷேஹமஹேஸ்வர:" (விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:, ததா த்மாதநுஜ்ஞயா ஸர்வஸ்ய ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர:) என்றுநின்றார்களிறே அகனை அடிய வார், "நணுகரம் விழ நனிமலை சிலவளைவுசெய் தாகழனிற வமபதுவானவனே" என் நின்றார்களிறே மயர்வறமதிநல மருளப பெற்றவர்கள், தான பூட்டின நாணி, தன கழுத்தை யறு துககொண்டு போகாதொழியுமபோதும ஈஸவரன அநதராதமாவாய் நிறகவேணும பரஹம தேவாகளுககு ஜ்ஞாநபரதாநம பணணிணுனெனறு ஒரு பரஸித்தியுண்டு, அதுசகு அடி ஆராய தால "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம்" (யோபரஹமாணம விததாதிபூாவம) எ கிறபடியே அவன அடியா யிருககும [அரன இதயாதி] - அரன செயதான, அயன செய் னெனன உலகழித்தமைததுளன சுரரறிவருநிலை விண்முதல முழுவதும வரனமுதலாய அவை முழுதுணட பரபரன அரனெனப புரமொருமூனறெரிதது உலகதனதயழிதது, அயனெனன அமராகக அறிவியந்து உலகததை யமைததுளன "ஸத்வாத்விஸ்யமேஷ்ட ஆலோக்யஸ்ய யஜ்ஞாஸ்ஸூத:। ததாஸ்ரித்ய வர்த்தந்தே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகா:" (ஏதௌ தவௌ புத்ஸ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌஸ்ம்ருதௌ, தததாதர்ஸிதபநதாநௌஸருஷ்டிஸமஹாரகாரகௌ)என்கிறபடியே பரமாணகதிகள இருநதபடியால ஏகதேஸஸருஷ்டியும ஏகதேஸஸமஹாரமும பரஹமாதிகளுககு உளளது, அதுதானும இவாகளுககு அநதராதமாவாயநினறு ஸருஷடிஸமஹார

பர —(பாஹமா தேவாகளுககு ஜ்ஞாநபரதாநம பணணிணுனென று) ஸ்ருதாப தௌ ॥சு॥ "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை। தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரகாஸம் முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" மோஹமாரஹதே மோக்ஷவர்த்தநி நாராயணீயே, நாமநிவர்த்தநாயுாயே ॥கசுசு॥ "ஸத்வா த்வௌ விஸ்யமேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ। ததாதர்ஸிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகௌ" ததுஹரர்த்ததயா வஸிஷ்டநாராயணதர்ஸிதபந்தாநௌ ப்ரஹ்ம ருத்ரௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரயுக்தா வித்யயுக ॥

ஆத்தம்பதமில்லை, பதபேதமே யுளளது அடியறிவார்-வயாஸாதிகள 'விஷ்ணுராத்மா' இதயாதி ஸலோக பாரதே காணபவனி ததனைவ நாராயணீயே நாமநிவசநாதயாயே 'ஸத்வா' இதயாதிஸச பாமாஸ நதரம - நணுணர் இதயாதி ஸதருககளுடைய தரிபுரமாகிற படைவீடு ஸிககுமபடியாகப பெருதத மேரு வான விலலை வளைதது, அநககாங்களிலே நெருபபுகிரயுமபடி அமபுககுக கூரமையாயபபுககு அழியசசெயத அநத விஜயாபதாநததை அவனசெயதானெனறு விருதுகிதநிரியுமபடி பணணினவனே! 'ததாஸ்ரித்யவர்த்த ஸம்ஸர்வம்ஸவிஷேஹ' என றதுககுததாத்பாயம தான்பூட்டின இதயாதி பாமாஸகதாரோததமாக உதாஹ்ருதம-பரஹ்மா தேவர்களுக்கு இதயாதி 'யோவைவேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை' என்னு மதவும விவக்ஷிதம். இயம ஸ்வேதாஸ்வதரே "தம் ஹதேவமாத்மபுத்திப்ரகாஸம் முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" இதயாதம ஆதமபுததிப்ரஸாதம - ஆதமபுததிப்ரஸாதகா அவன அடியாயிருககும என றது தான பாஹமாவுக்கு ஜ்ஞாநபரதாநமபணணி, அவனுககு அநதராதமாவாய அவனையிட்டு தேவாகளுககு ஜ்ஞாநபரதாநமபணணிணு னென றபடி அழிக்கை-ஸமஹாரம அமைக்கை ஸருஷடி இபபடி பதஙகளினுடைய ஆததஙகளை அருளிசசெயது வாக்யயோஜனையை அருளிசசெயகிறார - சுரர் இதயாதி கீழே தரிபுரதஹநத துககும ஜ்ஞாநபரதாநததுககும அடி அவனெனனுமதுககு பரமாணஙகாட்டி, வயஷடி ஸருஷடி வயஷடி ஸம ஹாரஙகளுககும அடி அவனெனனுமதுககு பரமாணஙகாட்டுகிறார ஸத்வா இத்யாதி யதவா, 'பரமாண கதிகளை ஆராயகதால' என று அவதாரிகா விவக்ஷித பரமாணதலைக காட்டுகிறார - ஸத்வா இதயாதி

கிளப்ப பண்ணுகிறுன ஸர்வேச்வரனுகையாலே சொன்னேனத்தனை, ஒரு வ்யக்தியில பக்ஷபாதத் தாலே சொன்னேனல்லேன என்று குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உளனெனில்உளன அவனுருவமஇவ்வுருவுகள
உளனலனெனில அவனருவம இவ்வருவுகள
உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில
உளனிருதகைமையோடு ஒழிவிலனபரந்தே

ஆ — (உளனெனிலுளன) இப்படி வேதாவலம்பி குத்ருஷ்டிகளை நிராகரித்து, 'ப்ரமாணமு மில்லை, ப்ரமேயமு மில்லை, ஸர்வமும் சூந்யம், ஆகையாலே, வேதமும் வேதவேத்ய னான ஈச்வரனும், அவனுடைய ஐச்வர்யமான ஜகத்தும் இல்லை' என்கிற சூந்யவாதியை நிராகரிக்கிறது

/ சூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம், ஈச்வரனுடைய இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நீ ஈச்வரன உளனென்றோ இலனென்றோ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது? இவை இரண்டுப்ரகாரத் தாலும் நீ நினைக்கிற இல்லாமை ஸம்பவியாது எத்தாலேயென்னில், லோகத்தில பாவாபாவசப் தங்களும பாவாபாவ ப்ரதீதிகளும் விஷயமானவஸ்துவினுடைய அவஸ்தாவிசேஷ கோசரமாகக் காணகையாலே ஆதலால, ஈச்வரன உளனென்னனில, அஸ்தித்வதாமவிசிஷ்டனுயிருக்கு மென்று சொல்லிறருய வரும, ஈச்வரன உளனலனென்னனில, நாஸ்தித்வதாமவிசிஷ்டனுயிருக்கு மென்று சொல்லிறருய வரும இப்படி ஈச்வரவ்யதிரிக்த பதார்த்தங்களையும உளவென்னனில, இவையும அஸ்தித்வதாமவிசிஷ்டங்களாய்க்கொண்டு உளவென்று சொல்லிறருய வரும, தத்வ்யதிரிக்த பதார்த்தங்களை இல்லையென்னிலும, அவை நாஸ்தித்வதாமவிசிஷ்டங்க ளென்று சொல்லிறருய வரும, அந்த அஸ்தி நாஸ்தி ரூப பதார்த்தங்களும அவனுக்கு ரூபமாயிருக்கும, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாணங்களாலே இப்படி அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்களாகிற குணங்களையுடையனென்று சொல்லு கையாலே, அஸ்தியென்னிலும உளன, நாஸ்தியென்னிலும உளன, உளனுயிட்டத்து ஸர்வாந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு உளன என்கிறார் இப்படி சூந்யவாதியை நிரஸித்தது

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில,இப்படி ப்ரமாணமும ப்ரமேயமும ஒருபடிஉளவாகக்கொண்டு ஈச்வரஸ்வரூபத்திலும ஈச்வரவிசேஷணத்திலும விப்ரதிபத்தி பண்ணின வாதிகளையெல்லாம நிராகரித்து, 'ப்ரமாணமுமில்லை, ப்ரமேயமுமில்லை, ஸர்வமும சூந்யம, ஆதலால, வேதமுமில்லை, வேதப்ரமேயமாயுள்ள ஈச்வரனும அவனுடைய விபூதியாயுள்ள ஜகத்து மில்லை' என்கிற சூந்ய வாதியை நிராகரிக்கிறது

எங்ஙனேயென்னில ,—சூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம ஈச்வரன இல்லா மையை ஸாதிக்க நினைக்கிற நீ நினைத்த பொருளை ஒருவாக்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, பின்னை ஹேதுவாலே அத்தை ஸாதிக்கவேணுமிறே, அவ்விடத்தில நீ ஹேது சொல்லுவதற்கு முன்பே உன ப்ரதிஜ்ஞையைக்கொண்டு ஈச்வரனுள னென்னுமிடம் ஸாதிப்பன, அதுக்காக ஈச்வர

யாதல 'சுராறிவருநிலை' இத்யாதி வாக்யத்தில அந்வயம அருளிச்செய்கையாலே அந்தவாக்யத்திலே பாட்டுக்கு அந்வயங்கண்டுகொள்வது 'உளன' பாஹுமருத்ராகளுக்குளளே அந்தராத்மாவாய நிற்குமவ னென்றபடி (அ)

னுடைய இன்மையை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது உளனென்ற சொல்லாலேயோ? இலனென்ற சொல்லாலேயோ? என்ன, இப்படிக் கேட்கைக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—உளனென்ற சொல்லால் இன்மையைக் காட்டவொண்ணாதாப்போலே இலனென்ற சொல்லால் நீ கிற்ற நினைக்க இன்மை காட்டவொண்ணாதென்றவாறு அது எங்ஙனேயென்னில்,—உண்டென்ற சொல்லாலும் இல்லையென்ற சொல்லாலும் லோகத்தில் யாதொருபொருள் விளையக் கண்டோம், அப்பொருளே உச் சொற்களுக்கும் பொருளாக வேணுமிறே, கண்டறியாதொரு பொருளை இச்சப்தங்கள் காட்டமாட்டாதிறே, லோகத்தில், குடமுண்டென்றால், குடமென்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உண்மையென்பதொரு தர்மத்தை யுடைத்தென்று தோற்றுகின்றது, அவ்விடத்தில் குடமாவது மண்ணாலே பண்ணிற்றென்று அதினுடைய உண்மையாவது மண்ணும் உருவையுமன்றியே இரண்டுக்கும் நடுவில் அவஸ்தையாய வயிறும் வாயும் உடைத்தான மண்ணாயிருக்கை இப்படியால் ஈச்வரனுளனென்னில் உளனாய் வரும், இச்சொல்லால் அவனுடைய இன்மை காட்டவொண்ணாது இப்படி ஈச்வரனுள னென்னவே, ஐச்வர்யத்தையொழிய ஈச்வரன் உளனாகக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான ஜகத்தும் உண்டாம், ஆமிடத்திலும் அவனுக்கு சரீரமாயே உண்டாம் இப்பொருள் "அவனுருவமிவ்வுருவுகள்" என்றவிடத்தாலே சொல்லப்பட்டது இனி, ஈச்வரன் இலனென்ற சொல்லாலே அவனுடைய இன்மை காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லையென்ற பொருளிலும் லோகத்திற்கண்டபடி பொருள்கொள்ளவேணும் லோகத்தில் குடமில்லையென்றால், இங்கில்லை யென்னுதல், இப்போதில்லை யென்னுதல், மண்ணுருவையாயிருந்து குடமாய்ப் பிறக்கவில்லையென்னுதல், தகர்ந்து ஓடுகளாய்க் கிடந்ததென்னுதல், இவ்வளவில்லான பொருளாகக் கண்டோம், இப்படியன்றியே, வெறுமனே குடமில்லையென்னில், என்றும் எங்கும் எப்படியும் குடமில்லையென்று சொல்லிற்றாக வேணும், அப்படியாகில், எப்படியும் குடமென்றொரு அறிவு உபாயமில்லையாகையால் குடமென்று சொல்லவும் கூடாது, நினைக்கவும் கூடாது, ஆகலால், ஒன்றில்லை யென்பானுக்கு ஒருபடியாயின்றியே மற்றப்படியாலுண்டாக இசையவேணும், ஆகலால், இங்கில்லை யென்றது அப்பாலே யுண்டு என்றவாறு இப்போதில்லையென்று மற்றொருபோது உண்டு என்றவாறு குடமில்லையென்றது மண்ணுருவையாதல், ஓடுகளாதல் இருக்க வென்றவாறு இப்படியால் இன்மையாவது மற்றொருபடியா லுண்மையாய்த் தோற்றிற்று இப்படியால் ஈச்வரனில்லை யென்றானுக்கும் அவன் தன்னையும் அவன் ஐச்வர்யங்களையும் ஒருபடியால் உள்ளாகக் கொண்டு, அப்படியால் உண்மையில்லையென்ற சொல்லாலே சொன்னானாகவேணும், ஆகலால், உளனென்ற சொல்லால் அவனும் அவன் ஐச்வர்யமும் ஸித்திக்கிறாப்போலே இலனென்ற சொல்லாலும் அவன் தன்னுடைய உண்மையும் அவன் ஐச்வர்யத்தின் உண்மையும் ஸித்தமாய் வந்தது இப்பொருள் - உளனலனெனில் அவனுருவம் இவ்வுருவுகள் என்றதனால் சொல்லப்பட்டது அவனுருவமென்றது அரூபமென்ற சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதான உள்ளதாயிருந்த அது என்றவாறு இப்படியால் உண்மையும் இன்மையுமாகிறன உள்ள வஸ்துவுக்கே இரண்டு குணமாய் முடிந்தன ஆகலால், ஈச்வரனுளனென்றாதல், இலனென்றாதல், இரண்டுபடியாலுமுளனும் இவ்வழியாலே வேதமுண்டாயிற்று, அதிற் சொன்னபடியே அவன் தான் எங்கும் பரந்துளனென்ன இப்பொருள் இப்பாட்டில் மேலிரண்டடியாலுஞ் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு ஆழ்வான் யோஜித்தபடி

ப—அநந்தரம், ஈச்வரதத்வத்தை இசையாதே வேதபாஹ்யரில் ப்ரதமர்களாய ஸர்வசூந்யவாதிகளான மாத்யமிக பௌத்தனை நிராகரிக்கிறார்

உளனெனில் (ஸ்வமதத்தாலே) உளனெனிலும், உளனலனெனில் (பரமதத்தாலே) உளனலனெனிலும், உளன் - (ஸத்பாவாஸத்பாவ தர்மங்களுக்கு ஆச்ரய வித்ர ஸத்திதியில்லா

மையாலே பரதிஜஞாவேளேயிலும)உளனெனருய ஷதஹாவஙகொளளவேணும,(ஆனபினபு), உள னென இலனென இவை உளனெனறும இலனெனறுஞ சொலலுகிற இவறறை, குணமுடைமை யில - குணமாகவுடையனுகையாலே, இவவுருவுகள இவவுருவுகள ரூபவததாயும அரூபவத தாயுமுளள இஜஜகததில வஸதுககா, அவனுருவம அவனருவம தனககு பரகாரரூபமாயும அபரசாரரூபமாயுமுளள பரகாரமாயிருககிற, இருதகைமையொடு இரணடுஸவஹாவததோடும, உளன உளனுய, பரநது - அவறறை வயாபிததது, ஒழிவிலன - ஒழிவினறியே நிறகுமவன

இ —ஒனபதாமபாடட ஒருபடியாலே பரமாணபரமேயஙகளைககொணடு ஈஸவரஸவ ரூபததிலும ஈஸவரவிசேஷணததிலும விபரதிபததி பணணினவாகளை நிராகரிததது, கீழ, இப பாடடில பரமாணபரமேயஙகளிரணடு மிலலை யெனற ஸூநயவாதியை நிராகரிககிறது, ஸூநய வாதியை ஹேது சொலலுவதுசகுமுனபே பரதிஜஞாமாததகதிலே ஸவிபூதிகனுன ஸாவேஸவா னுடைய உணமையை ஸாதிககிறுா

[உளனெனில] உளனெனறு பரதிஜஞையாகில [உளன] - அஸதிதவ விசிஷடனுயக கொணடு உளனும, ஈஸவரன உளனுமபோது ஐஸவாயததையொழிய உளனுசககூடாமையாலே விபூதியான ஜகததும உணடாம [அவனுருவம இவவுருவுகள] உணடாமிடததில, பரமாணம காடடுகிறபடியே ஸரீரமாயககொணடு உளவாம 'இலலாமையை ஸாதிககிற நான அஸதிஸபதத காலே பரதிஜஞைபணணுவனே?' எனனில,—'உளன' எனகிற ஸபதம இலலாமையைக காட்ட மாட்டாதோபாதி, 'இலலை' எனகிற ஸபதமும நீ நினைககிற அதயநதாஹாவததைக காட்ட மாட்டாதெனகை [உளனலனெனில] - நாஸதிஸபததாலே அவனுடைய இலலாமையை பர திஜஞை பணணில, லோகததில நாஸதி ஸபகாரநகமே உனககும ஆதத மாகவேணும, கடோ நாஸதி யெனறால,இஙகிலலையெனனுதல, இபபோதிலலை யெனனுதல,மருதபிணடமாய உதபததய ஸாவநகாலே இலலையெனனுதல, கபாலாவஸததமா யிலலை யெனனுதல, இவறறிலே ஒனறு நாஸதி ஸபதாாதநமாகக கணடோம, ஆகையாலே, ஒருபடியாலே இலலையானது பரகாராநதரததாலே உணடாயிருககையால, ஈஸவரனும நாஸதிதவ விஸிஷடனுயககொணடு உளனும [அவனருவம இவவருவுகள] - அவனுடைய விபூதியும ஒருபாகாரதகாலே இலலையானவை பரகாராநதரத தாலே உணடாகையாலே அஹாவவிஸிஷடமாயக கொணடு உளவாம [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில] அஸதிதவ நாஸதிதவஙகள உளள வஸதுவுககு இரணடுங குணமாய முடிகையாலே [உளனிருதகைமையொடு] ஈஸவரன உளனெனறுதல, இலனெனறுதல, இரண்டுபடியாலு முளன [ஒழிவிலனபரநதே] இவவழியாலே விபூதியையும வயாபிததுக கொணடே யொழிவிலன

ஈடு —ஒனபதாமபாடடு ஸாவஸூநயவாதியை நிரஸிககிறுா நிரஸிககிறபடிதான என? எனனில,—பாஷயததிலே ஸூநயவாதியை நிரஸிதத கரமததிலே இவவாழவாராமாம அடி யாக பாஷயகாராககு அவனை நிரஸிககலாம, இவாதாம அவனை நிரஸிநகைககு அடியென? என

ஒனபதாமபாடடு உளனெனில இதயாதி பாஷயததிலே ஸூநயவாதியை நிரஸிததகிரமததிலே யெனறது - ''ஸவபூயாநுபவபதேஸ'' எனற ஸூதரததை விவகூிதது 'பாஷயகாரா இதுகொணடு ஸூதரவாகயஙகள ஒருஙகவிடுவா' எனறிருகக, பாஷபததில நிரஸநகரமததை தருஷடாநதீகரிபபா னென? எனன, பாஷயகாரருககு அநநதாகாஸீநான வயாகயாதாவுககு தருஷடாநதீகரிககலாமெனறு பரிஹாராமாதல, காலைகபமாதரததிலே தாதபாயமாதல ஸஙகாநதரம - இவவாழ்வார்தாமடியாக இதயாதி ஆழ்வார்தம்பக்க லிலே புண்டு என்றது - மயாவற மதிநலமருளபபெறறவராகையாலே நிரஸிகக அறியலாமெனறபடி நிரஸிக் கும பரகாரமேது ? எனன, ||றுமபே இதயாதி யதவா, இவர்தாம அவனை நிரஸிக்கைக்கு அடியேன்?

ணில்,—அதுவும் இவ்வாழ்வார்தம்பக்கலிலே யுண்டு புறம்பே சிலர் ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கலிலே ஈஶ்வரத்வப்ரதிபத்தியைப் பண்ணி, ப்ரமாணங்களையும் அதுக்கீடாக நியமித்துக்கொண்டு வந்து தோற்ற, தாம் அங்கீகரித்தவனே ஸர்வஸ்மாத்பர னென்றும், ஜகத்து அவனுக்கு ஶரீரதயா ஶேஷ மென்றும், தத்ப்ரதிபாதகப்ரமாணம் வேத மென்றும், தம்முடைய மதத்தை உபந்யஸித்துநின்றார் கீழ், இவையித்தனையும் இல்லையென்னும்போது பூர்வபக்ஷமாக இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபாஷித்துக் கழிக்கவேணுமிறே, அதில் இவற்றை அங்கீகரித்து அநுபாஷித்தவனால் இல்லையென்னப் போகாது, முதலிலே ஶூந்யமென்னில் ஸர்வ ஶூந்யவாதம் ஸித்தியாது இனி உன்னைக் கேட்போம் நீதான் ஈஶ்வரன் உளனென்கிற சொல்லாலே அவனில்லாமையை ஸாதிக்கப்பார்க்கிறாயோ? இல்லையென்கிற சொல்லாலே இல்லாமையை ஸாதிக்கப்பார்க்கிறாயோ? என்ன, இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்குக் கருத்தென்? என்ன, உளனென்கிற சொல்லாலே சொன்னால், உனக்கு அபிமதமான அபாவம் ஸித்தியாதவோபாதி, இல்லையென்கிற சொல்லாலும் உனக்கு அநபிமதார்த்தமே காண் ஸித்திப்பது, ஆனபின்பு, நீ இல்லையென்கிற சொற்கொண்டே அவனுண்மையை ஸாதிப்பன்

என்னில் என்றது - ஶூந்யவாதியை நிரஸிக்கைக்கு ப்ரஸங்க மேது? என்றபடி. அதுவும் இவ்வாழ்வார்தம் பக்கலிலே யுண்டு என்றது அந்தப்ரஸங்கமும் இவர்பக்கலிலே யுண்டென்றபடி. ப்ரஸங்கமுண்டென்றதை உபபாதிக்கிறார் - புறம்பே சிலர் இத்யாதி ஸவிபூதிகனான ஈஶ்வரனுடைய உண்மையையும் வேதப்ராமாண்யத்தையும் இவர் கீழே ஸாதிக்கையாலே அவர்கள் பரதந்த்ரர்களாம்படி பண்ணுகிறார்க ளென்றபடி என்று இவரோடே ஸங்கதியாதல், அதவா, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - புறம்பே சிலர் இத்யாதி ஆதல் உபந்யஸித்துநின்றார் கீழ் - ஏழாம்பாட்டிலும் எட்டாம்பாட்டிலும் உபந்யஸித்துநின்றா ரென்றபடி 'இவையித்தனையும்' என்றுதொடங்கி 'ஶூந்யவாதம் ஸித்தியாது' என்னுமளவும் ஸ்வகதமாக ஆழ்வாருடைய விசாரம் இவையித்தனையும் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாத்ருப்ரமாணப்ரமேயங்களை கழிக்கவேணுமிறே - வெறுமனே ஶூந்யமென்று சொல்லப்போகாதே என்று கருத்து இல்லை யென்னப் போகாது என்றது - அநுபாஷித்திலை யென்னும்போது, இப்போதில்லை, இங்கேயில்லை, இன்னபடியாலில்லை என்னவேணுமிறே, அதில் இப்போதில்லை யென்றால், காலாந்தரத்திலே யுண்டாம், இங்கில்லையென்றால் தேஶாந்தரத்திலே யுண்டாம், இன்னபடியாலே யில்லையென்றால், ப்ரகாராந்தரத்தாலேயுண்டாம், ஆக, லோகத்ருஷ்டப்ரக்ரியையைப் பார்த்தால் ஸர்வாத்மனா அபாவமாகையாலே தேஶாத்யுபாதிரஹிதமாக இல்லையென்னப்போகா தென்றபடி முதலிலே ஶூந்யமென்னில் உல்லேகமாக ஶூந்யமென்னில் ஸர்வஶூந்யவாதம் ஸித்தியாதென்றது ஶூந்யத்வப்ரதீதிக்குப் ப்ராமாண்யம் அங்கீகரிக்கையாலே யென்றபடி. அன்றிக்கே முதலிலே இத்யாதிக்கு - அங்கீகரித்து அநுபாஷியாதே வெறுமனே ஶூந்யமென்னில், ஶூந்யபூதமான ஸர்வவிஷயத்திலே ஶூந்யமாமித்தனை யொழிய ஸர்வஶூந்யவாதம் ஸித்தியாது, ஸர்வத்தையும் ஆஶ்ரயத்வேந அங்கீகரித்து அவற்றில் ஶூந்யத்வத்தை ஸாதியாமையாலே என்றது ஆர்த்தமாதல் அதப *"[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் கீழ் ஸ்வகதமாக விசாரித்து, இனி அவனை அபிமுகீகரித்து விகல்பித்துத்தூஷிக்கிறார் இனி உன்னை இத்யாதி இனி ஏவம் ஸ்வமதே உபந்யஸ்தேஸதி த்யாதத: [illegible] - இங்ஙன் விகல்பிக்கைக்கு இத்யாதி ஸித்தியாதவோபாதி என்கிறவிடத்தில - அநபிமதஸித்தியும் விவக்ஷிதம் த்ருஷ்டாந்தத்தில அபிமதாஸித்தியும் விவக்ஷிதம் இல்லையென்கிற சொல்லாலும் இத்யாதி வட்டோராஸதியென்றால் [illegible] ட்ராகாரம் பெரிய சபாலவஸ்தமா யிருக்குமாபோலே, அவஸ்தாந்தராபந்நமாய ஸித்திக்கையாலே, உனக்கு அநபிமதார்த்தமே ஸித்திக்கு மென்றபடி. ஸாதிக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார் - லோகத்தில் இத்யாதி இன்ன

---

* ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே - உத்தரஶதகே "[illegible]"

லோகததில ஹாவாஹாவஸபதஙகளுககு யாதோருபடி பொருளகோளளுகிறோம, அபபடிகோளளில நீ நினைககிற ஆததம உனனால ஸாதிககபபோகாது, அஙஙனேகோளளாயாகில வாதநதனனில உனககு அதிகார மிலலை

[உளனெனில] ஈஶவரஸதஹாவம முதலிலே இலலை யெனகிற நீ அவனுணமைககு இசையாயிறே, நான உளனெனகிறுபபோலே சொலலில தானே உளன [அவனுருவம இவவுருவு கள] ஈஶிதவயநிரபேக்ஷமாகவனறிறே ஈஶவரன உளளுவது, அவன உளளுமிடததில "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" (யஸயாதமாஶரீரம) "யஸ்யப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸயபருதிவீஶரீரம) எனகிற படியே ஜகதது அவனுககு ஶரீரதயா ஶேஷமா யுணடாம உளனலனெனபாயோ? அபபோது

பர —(உளனெனில இதயாதி) (ஸ்ரீபாஷயததிலே ஶூநயவாதியை நிரஸிதத க்ரமததிலே) உத்தரஶ்ரோவாயாம் விதீயாயாயஸ்ய விதீயவாதே "ஸர்வதாநுப பத்தேஶ்ச" [ஸூ-நு-௨] ஈஸ்யாய-: —ஸர்வதாநுபபத்தே: ஸர்வஶூந்யத்வவாத ஸித்தம் ந ஸம்பவதி கிம்ஸ்வாநு ஸர்வம்ஸத்திவா ப்ரதிஜாநீதே? அஸத்திவா? அந்ய தாவா? ஸர்வதாஸித்தம் தாத்ருஶம்நஸம்பவதி, ஏவமே ஹாவாஹாவஶப்தயோஸ்ஸப்த த்தேத்யாஶ்ச விஷ்யோநநேவ வஸ்தூநோ வஸ்துவிஶேஷயோரவரஸ்ய ப்ரதிவாதித ஸ்வாத் ஸதஶூந்யத்வப்ரதிஜாநதாஸர்வம்ஸத்திப்ரதிஜாநதேவஸர்வஸ்யவிஷ்யோநஸ்யா வஸ்துவிஶேஷயோரேவ ப்ரதிஜ்ஞாதாஸவதீதி ஸவஸித்தாநுமாநவீதஶ்சத்வி ஷித்யதி கிஞ்ச ஶூந்யத்வப்ரமாணாஸூந்யத்வஸித்தஸ்ய ஶூந்யத்வவிஷயவிஷதா தஸ்ய ப்ரமாணஸ்ய ஸத்யத்வோபேதத்வ தஸ்யாஸத்யதவ ஸர்வம் ஸத்யம் ஸ்யாதிதி ஸர்வதாஸர்வஶூந்யத்வம் நாநுபபந்நமிதி

வஸது இஙகேயுணடு, இபபோது உணடு, இனனபாகாரததாலே உணடெனகிறது - ஹாவம, இஙகிலலை, இப போதிலலை, இனனபாகாரததாலே யிலலை யெனகிறது - அஹாவம இபபடிகொளளில ஹாவாஹாவஙகளிரண டாலும உணமை ஸிததிககையாலே நீ நினைககிற ஆத்தம உன்னால ஸாதிககபபோகா தெனறபடி அஙஙனே கோள்ளாயாகில் இதயாதி- ஹாவாஹாவஙகளுககு இபபடி ஆததஙகொளளாதே வெறுமனே இலலையெனற போது நீ சொலலுகிறது உலலோகமாகையாலே வாதநதனனில உனககு அதிகாரமிலலை யெனறபடி இஙகே "ஸர்வதாஸர்வாயாநாம் வாதாரோமதி: ப்ரவர்த்ததே। அபிகாரோ நாஸ்வாயக்வாந்த்வாதே ஶூந்யவாதிந:" எனகிற ஶ்லோகவசனம அநுஸநதேயம

*'எனில" எனகிற பதிஶபததுககுத தாதபாயம - ஈஶவரஸதஹாவம இதயாதி ஸர்வஞ்ஞத ஸத யதைதயை யிடடு அவனுககு முளனெனறு சொலலலாமிறே, அதனை வயாவாததிககிறா - நானுளன் இதயாதி ஸமவருநி - ஜஞாநம சொலலிலதானேயெனறு - முழுசசொலலாய, சொலலிலெனறபடி அவனுருவம - அவனவடிவு உரு - ஸததாவருபம வஸது அரு - நாமரூப விபாகாஹிதம ஸூக்ஷமரூபம வஸது இவவுருவு கள அவனுருவமாயக கொணடே உளவெனறு, உளவெனறதனை அதயாஹரித்து அநவயம அவனுளளு தில இவையும உளவாகவேணுமோ? எனன, ஈஶிதவய இதயாதி இவவுருவுக ளெனறு - சேதநாசேதநாதமக மான ஜகததைச சொலலுகிறது ஶரீரதயா வெனறது - உருஶபதாாததம ஶேஷமாயெனறது - 'அவன' எனகிற ஷஷடயாததம உளனல னென்பாயோ? எனகிற இடததில - ஏவம விகலபோபபேோத: ஸோபா திகநிஷேதமே பணணுகிறதோ? நிருபாதிகநிஷேதமோ? ஸோபாதிகநிஷேத பக்ஷததிலும, ப்ரகாரோபாயி நிஷேத: கிம்பஸவோ? உத ஷேஶோபாயிநிஷேத:? காலோபாயிநிஷேதோ வா? இதி தரேயாவிகலப:,எததவிகலபதாயஸயாபி நிருபாதிகநிஷேயபக்ஷஸயாபிகாமேணதூஷணமாஹ அபபோது அஹாவ தாமியாயத் தோறறுமிதயாதிநா அபாவதர்மியாய் அஹாவருபதாமவிஶிஷடமாய இவவுருவுகள அவனருவமுன ஶாஸதிஶபதவாசயமாய ஸூக்ஷமரூபமான சிதசிதாதமக பரபஞசமான இவை அவனுககு அவஸததாநதராபாக்காய

அஹாவதாமியாயத தோறறும [அவனருவம இவவருவுகள] அபபோது நாஸதிபபதவாசயம அவஸதாநதர பாககாயக கோண்டு இவறறின உண மை தோறறும 'ஙடோஸதி' எனறுல வா ஙயிறுமான ஆகாரந தோறறும, 'ஙடோநாஸதி' எனறுல நாஸதிதவதாமவிசிஷடமாயத தோறு இஙகு இலலை யெனறதாகில, வேறொரிடததிலே யுணடாம, இபபோது இலலையெனறதாகி வேறொரு காலவிசேஷததிலே யுணடாம,எஙகும எபபோதும ஒரு பரகாரததாலு ம வெடமிலலை னககூடாமையால, நிருபாதிகநிஷேத மிலலையிறே [உளனெனை இலனெனை இவைகுணமுடை யில] உளனெனகிற இததையும இலனெனகிற இததையும இவையிரணடையுங குணம வுடையனுகையாலே இவையிரணடமே இரணடு தாம மாயிறறு [உளனிருதனைமையோடு உளனெனகிற சொலலாலும இலனெனகிற சொலலாலுஞ சொனன இரணடு ஸ்வஹாவததாலு உளனுன [ஒழிவிலனபரநதே] நான உளனெனகிற சொலலாலே உணமையை ஸாதிததே நீ இலனெனகிற சொலலாலே உணமையை ஸாதிததாய, ஆக, இருவருமாக உணமையை ஸா தோம, இனி அவன உளனுனுல உளனுமாபோலே, ஸவிபூதிகனுயே உளனுக அமையாதே எனகிறுா

பத்தாம் பாட்டு.

பரநததணபரவையுள் நீரதோறுமபரநதுளன்
பரநதவணடமிதென நிலவிசுமபொழிவறக
கரநதசிலிடநதோறும இடநதிகழபொருள்தோறும
கரநதெங்குமபரநதுளன இவையுணடகரனே

அபரகாஸரூபமாயக்கொண்டு ஸேஷமாயததோறறு மெனறபடி. அவனுருவம இவவுருவுகள உள - அஸதிப வாசயமாய ஸததூலரூபமாயச சேதநாசேதநாத்மகமான இவவஸதுககள அவனுககு ஸரீரதயாஸேஷமாய பரகா ரூபமாயககொணடு தோற்று மெனறபடி. இபபடி ஸபதார்த்த கணடுகொளவது எபபோது - அஹாவதா வே அவனுடைய ஸதஹாவந தோறறுமபோது உணமைதோறறும பரகாரததை அருளிசசெயகிறு வடோஸதியென்றால் இதயாதி நாஸதிதவதர்மவிஸிஷடமாய் - கபாலாவஸததமாய பரதவமாய தைதபபற்ற நாஸதியெனனபபோகா தெனறுா கீழ தேஸாகியாலுணடான ஸமபநதகாஹாவதகா நாஸதியெனனககூடா தெனகிறுா, இஙகிலலை இதயாதியால து ஸாமாகவுமடையாது தையாலே - ஆகையா யெனகிறது - இல ஸபதாரததம 'குணமுடைமை' எனறு சொலலலாமோ? எனன, இரணடும ரெணடு மாய விததிககிற பரகாரம உபபாதிதமாகையாலே சொலலலா மெனகிறுா - இவையிரணடும எனறு உள தகைமையொடு இதயாதி உளனெனகிற இததாலே - ஒருகுணமும, இலனெனகிற இததாலே - ஒருகுண விததிககையால, நான அவனுளனெனறு சொலலுகையாலே விபூதிவைஸிஷடய ரூபஸவபாவமும நீ 'இல னகையாலே, ஸூக்ஷமாவஸதவஸதுவைஸிஷடயரூபஸவபாவமும விததிததது, ஆகையால, இலனென ஸூக்ஷமவஸது விஸிஷடனெனறு சொலலாதே, உளனெனறு - ஸதூலஸூக்ஷம ஸமஸதவஸது வயாபிய கொண்டு ஸவிபூதிகனுயிருககுமெனன வமையாதோ? எனறு வாகயாரததம தகைமை - ஸவபாவம ஒழி னுயககொணடு பரநதேயுளனெனறு அகவயந திருவுளளமபறறி அருளிசசெயகிறுா - நாஙஙளெனகிற சொ லாலே இதயாதி இனி எனகிறது - ஹேதுபரம அவன உளனுனுல உளனுமாபோலே - நாஙஙளெனன உளனுமாபோலே யெனறபடி. ஸவிபூதிகனுயே உளனுக வமையாதோ - நீ இபபடி அஙகீகரிகக அ யாதோ வெனறபடி. யதவா, அவனுளனுனுல இதயாதி-ஸ யதா பவதி ததா விபூதிரபி ஸயாத அதாவது-அ அஸதிதவதாமவிஸிஷடனுனுல விபூதியும அஸதிதவதாமவிஸிஷடையாககடவது, அவன நாஸதிதவ விஸிஷடனுனுல விபூதியும நாஸதித்வ தாமவிஸிஷடையாககடவது எனறபடி. உளனெனில உளன, இவ வுகள அவனுருவமாயுள, உளனலனெனில உளன, இவவருவுகள அவனருவமுள, உளனென இலனென இ குணமுடைமையில இருதகைமையொடுஉளன, ஒழிவிலன பரநதே யுளன் இதயாகவயஃ

ஆ —(பரந்த) ஸமுத்ரஜலபரமாணுக்களிலும் ப்ருதிவ்யக்ரிக்ஷாதி லோகாந்தராவாந்தரீய அதிஸூக்ஷ்மமாயிருந்த அசித்வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித்வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வ்யாபித்தாற்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதனாய் அந்யைரத்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு ஜகத்ஸம்ஹாரகர்த்தாவுமாய ஸூக்ஷ்மருட பரமாணுவித்தனுமாயிருந்த எம்பெருமானுடைய தூயார்சுடரடி தொழுதெழு என்மனனே! என்கிறார்

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ஸூக்ஷ்மவ்யாப்தியினுடைய ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[பரந்த என்று தொடங்கி] பரந்து குளிர்ந்திருந்த கடலில் ஜலபரமாணுதோறும் அஸங்குசிதமான அண்டாவகாசத்திற் போலே வ்யாபித்திருக்கும் [நிலவிசும்பு என்று தொடங்கி] இப்படி எல்லா பூதங்களிலும் பௌதிகமான ஸூக்ஷ்மதரசரீரங்களிலும் தத்தத்காவாந்தி களாய ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயுள்ள ஆத்மாக்களதோறும் அந்யைரத்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கும் இவற்றை யெல்லாவற்றையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து ஸம்ஹரித்தவன் கிடீர பரமாணுக்களிலும் வ்யாபித்துநிற்கிறான் என்று கருத்து

ப —அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தியினுடைய ஸௌகர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்

பரந்த (எங்குமொக்கப்) பரந்த, தண் (பூதாந்தரகார்யமான விகாரமில்லாமை யாலே ஸ்வதர்மமான) சைத்யத்தையுடைத்தான, பரவையுள் - (காரணஜலரூபமான) ஏகார்ணவத்தின், நீர்தொறும் (அதிஸூக்ஷ்மமான) ஜலபரமாணுக்களதோறும், பரந்த அண்டம் இதென - மஹாவகாசமான இவ்வண்டத்தி லிருக்குமாபோலே, பரந்துளன் அஸங்குசிதமாக இருக்கு மவனாய, (இப்படி), நிலம் பூமியிலும், விசும்பு - ஊர்த்வலோகங்களிலும், ஒழிவற - ஒன் றொழியாமே, கரந்த அதிஸூக்ஷ்மமாய, சிலஇடந்தொறும் அல்பமான ஸ்தலங்களதோறும், இடம் அந்தஸ்தலங்களிலே, திகழ் - ஸ்வயம்ப்ரகாசதயா உஜ்ஜ்வலமான, பொருள்தொறும் ஆத்மவஸ்துக்களதோறும், கரந்து - (வ்யாப்யவஸ்துக்களும் அறியாதபடி) மறைந்து, எங்கும் எங்குமொக்க, பரந்துளன் - வ்யாபத்தனாயிருக்கும், இவையுண்ட கரன் இவ்வஸ்துக்களை ஸம ஹார தசையிலும் தனக்குள்ளே அடக்கின தான ஸத்திரனாய நின்றவன்

இத்தால், காரணதசையோடு கார்யதசையோடு வாசியற அதிஸூக்ஷ்மமான சேத நாசேதநங்களிலும் அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்திருக்கு மென்றதாயிற்று

இ —பத்தாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ஸூக்ஷ்மவ்யாப்தியினுடைய ஸௌகர்யத்தைச் சொல்லுகிறது

[பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் பரந்த அண்டமிதென] - பரந்து குளிர்ந்த கடலில் ஜலபரமாணுக்களதோறும், சதுர்தசபுவநாத்மகமான அண்டாவகாசத்திலே ஓர் ஏகாகி வர்த்திக்குமாபோலே அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்திருக்கும் இதர பூதங்களிலும் வ்யாப்தி இப்படியேயென்கிறது [நிலவிசும்பு] - முதலான பூமியையும், முடிவான ஆகாசத்தை யுஞ் சொன்னபடி இது அநுக்தமான பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் [ஒழிவற] ஒன்றொழி யாமே வ்யாபித்திருக்கும் பூதகார்யங்களில் அதிஸூக்ஷ்மதரமான சரீர சரீரிகளிலுமுண்டான வ்யாப்தி சொல்லுகிறது [கரந்தசிலிடந்தொறும்] அதிஸூக்ஷ்மதர சரீரங்களிலும் [இடந்திகழ் பொருள்தொறும்] தத்தத்காவாந்திகளாய ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஆத்மாக்களதோறும் [கரந்து] அந்யைரத்ருஷ்டனாயிருக்கை [எங்கும்பரந்துளன்] இப்படி ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்த

திருககும [இவையுணட] இவறறை யெலலாவறறையும ௧ எ ஙிருவயிறறிலே வை௩து உபகரி வன [கரன] இபபடி தருடபமான விதன இபபடி எலலாவறறையும எ ஙிருவயிறறி வைதது உபகரிததவனகிடீ, பரமாணுககளதோறும வயாபிததிருககிற செ யது சருநது

ஈ௦ —பததாமபாட்டு [பரநத இதயாதி] ஜகததை ஶரீரதயா ஶேஷமாகவுள யனுய எஙகும வயாபிதது யாரகனுய நியாமகனுய ஶேஷியாயிருககுமெனறு கீழே சொன இபபடி வ்யாபிததுநின்றுல அசிதஸமஸாககததாலே சேதநனுககு ஒரு ஸஙகோசம பிறவாநி திறே, அபபடியே அவனுககும இவறறோடடை ஸமஸாககததாலே ஸஙகோசம பிறககுமோ? ணில்?—அது செயயாது, அஸஙகுசிதமாக வயாபிததுநிறகுமெனறு வயாபதிஸௌகாயததை அரு செயகிறா

[பரந்ததணபரவை இதயாதி] பரநது குளிாநதிருநதுளள கடலில ஜலபரமாணுக தோறும வயாபிததிருககும நீாசசெறிவாலே திரணடுதோறறுகிற இகதனையிறே, பரமாணுஸங யிறே “ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத்” (ஜயாயாநநதரிக்ஷாத) எனகிற வஸ்து, ஜலபரமாணுககள வ்யாபியாநினறுல் அலபாவகாஶமாய நெருககுபபட்டிருககுமோ? எனனில, [பரநதவணடமிதே அந்த ஜலபரமாணுககளதான பரநத அணடமிதேனவாயிறறு வயாபிததிருபபது ஓாணடசன சமைதது, அதிலே ஓரேகாகியை வைததாறபோலே யிருககும இபபடி ஜலபரமாணுககளிலே பிததுவிடுமிததனையோ வேனனில, [நிலவிசுமபொழிவற] பூமயநதரிக்ஷஙகளிலும அபபடி இவைமூனறும அஞசுககும உபலக்ஷணமாய, அஞசாலும ஆரபதமான அணடஙகளுமநினை மேல் காரயமான பதாாததஙகளில வயாபிததிருககுமபடி சொலலுகிறது [கரநதசிலிடநதோறும இமையோடு இமை பொருநதுமபோதைக காறறிலே முடியுமபடியான ஸூக்ஷ்மமான அவயவங கள் தோறும [இடநதிகழபொருளதோறும] அவவவஶரீரஙகளிலே ஜஞாநாநநதலக்ஷணமா கொண்டு மிளிருகிற ஆதமாககளதோறும் [கரநது] வயாபயபதாாததாஙகளுககு தெரியாத அந்யைரதருஷ்டனுய [எஙகுமபரநதுளன] சேதநன ஶரீரததிலே வயாபிககுமபோது அதில தேஶததிலேநினறு ஜஞாநததாலே எஙகும வயாபிககக கடவனுயிருககும, இவன, அஙஙனனறிக ஸவரூபத்தாலே, எஙகும வயாபிததிருககும விபுதவததை அவனுககுச சொலலி, அ

பததாமபாடடு - பரந்ததண் இதயாதி கீழேசொன்னர் எனறது - ஏழாமபாட்டிலே சொ ரெனறபடி சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம - ஜஞாநஸங்கோசம சேதநஜஞாநஸங்கோசம, சமஸாரஸவரூப கோசததுக்கு தருஷ்டாநதம ஸங்கோசம் பிறக்குமோ - விபுவானசமஸாரஸவரூபததுககு காாயரூபஸங சம பிறககுமோ ? அஸங்குசிதமாக வயாபிததுநிறகும் - விபுவான ஸவரூபம அணுவுககுமபோல வயாபிததால வான ஆகாரததுக்கு ஸங்கோசம வாரா தெனறபடி

‘கரநதசில’ எனறு மேலே காரயததைச சொலலுகையாலே,‘பரவை’ எனறது - காரணமான ஏகா வததைச சொலலுகிறது ஜலஸமுதாயமொழியப பரமாணுககளுணடோ ? என்ன, நீாச்செறிவு இத்ய செறிவு நிபிடதை சாநதோகயே ஶாணடிலயவிதயாயாம ‘ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயா ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாஜ்ஜ்யாயாந்திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:’ இதி ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே அணீயாந் வ்ரீஹேர்வா யவாத்வா இதயாதிவாக்ய விவரணம ஓாணடமெனறுகை யாதி ஒழிவற - ஒழியாதே நிலவிசும்பொழிவற - பூமியிலும அநதரிக்ஷததிலும ஒனறொழியாதே ஶபதாாததை இவைமூனறிலுமோ வயாபதியுளள தெனன, இவைமூன்றும இதயாதி ஆகாஶம ஸாவயவ கையாலே பரமாணுஸஙகாததமகமாயிருககும கரநதவெனறும - ஸூக்ஷ்மமாய, சில எனறும ஸூக்ஷ்மமா இடமெனறு ஶரீரமாய, அதயலபஶரீரஙதோறு மெனறபடி இதின சாமாவதி இமையோடு இமை இதய இமை - பக்ஷ்ம மிளிருகை - பரகாஶிககை எஙகும பரநதுளனெனறு - பஹிாவயாபதியுஞ சொலலுகி ‘நித்யம்விபும்’ ‘ஸர்வகதம ஸுஸூக்ஷ்மம’ இதயாதியையப பறற ‘விபுதவததையும அணுதவதை

தவத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்குமென்றால், அது கூடுமோ? என்னில்,—[இவையுண்டகரனே] சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாந் தன்வயிற்றிலே வைத்ததால் * "தமிருண்டபோன்வயிறு இவ்வேழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்தால்" என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸாவஸக்தி, சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானோ? என்கிறார் [கரன்] இப்படி ஸ்வதந்த்ரப்ரமாண ஸித்தன் இவையுண்ட கரன் பரந்ததன்பரவையுள் நீர்தோறும் பரந்தவனடமிதேனப் பரந்துள்ளன, நில விசும்பொழிவறப் பரந்துள்ளன, கரந்தசிலிடந்தோறுமிடந்திகழ்பொருள்தோறும் எங்குங்கரந்து பரந்துள்ளான் என்று அந்வயம் (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

கரவிசும்பெரிவெளி நீர்நிலமிவைமிசை
வரனவில்திறல்வலி யளிபொறையாய்நின்ற
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்துமவீடே

ஆ —(கரவிசும்பு) ஸ்ரீலோபகாரணஹோகோபகரணேபயவித விபூதி விஸிஷ்டனை எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிறது இத்திருவாய்மொழி யென்கிற இப்பொருளை ஊசிதயத்தாலே அவன் திருவடிகளை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்கிறார், இத்திருவாய்மொழியின் சொற்களினழகையும், ஸந்தாபகதினழகையும், பொருளின் சீர்மையையும், இசையினழகையும், இசசொத்திகளினுடைய நிரதிஸயப்ரேமகாபபத்தவத்தையும், இவை பொய்யில்பாடலா யிருக்கிறபடியையும் பார்த்து, இப்படியாலே தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும்படி நிரதிஸய கல்யாணமா யிருப்பன எம்பெருமானுக்கு இப்ப்ராந்தமாக வேணுமென்று தம்முடைய அபிநிவேஸத்தாலே ஆயிரமென்று அருளிச்செய்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், ஸமஸ்தகல்யாண குணாகரனாய், நிரவதிகருபாம்போதியாய், தனக்கு ஸத்ருஸமான திவ்யதேஹத்தையுமுடையனாய், ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதானத்வங்களாலே சேதநாசேதநங்களிற்காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷண ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனுமாய், ஸ்வாதீநமான அஸேஷ சிதசித்ஸ்வரூபஸ்திதி சேஷ்டைகளையுமுடையனாய், ஸமஸ்தஜகத்தையும் ஸரீரதயா ஸேஷமாக வுடையனாய், அபரிச்சிந்நமாம்படி வேதப்ரதிபாத்யனாய், வேதங்களில் பராக்கச்சொல்லுகிற ருத்ராதிகளுக்கும் பரனாய், 'ப்ரமாணமுமில்லை ப்ரமேயமுமில்லை' என்கிற ஸூந்யவாதிகளால் அவிசால்யமான தன்மையையுடையனாய், பரமாணுக்கள் தோறும் புக்கு அணுகானாய் வ்யாபிக்கவல்லனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், நாராயணனான ஸர்வேஸ்வரனை தத்ப்ரஸாதலப்தையான ஜ்ஞாநதருஷ்டியாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து, தன்னுடைய ஹார்த்தப்ரகாஷத்தாலே தனக்குத்தானே பிறந்த இவனுடைய ஏவம்வித பரத்வப்ரதிபாதகமாய், ஸப்தசொத்திகளையும்

சொல்லி' என்றது இவை - ப்ரத்யக்ஷமானவை 'இவையுண்ட' என்கிற மாத்ரத்துக்கு பாவம் - சிறுவடிவை இத்யாதி நுயிர் இத்யாதி தயிரையுண்ட ஸ்புருஹணீயமான வயிறென்று இத்ஸப்தலோகங்களையும் புஜித்தும் பின்னையும் அவகாஸமுடைத்தாயிருக்கும், ஆல ஆஸ்சர்யம் கான வான த்ருடன், தருடப்ரமாணவிதத் னென்றபடி பாட்டுக்கு அந்வயம் - இவையுண்ட இத்யாதி (கo)

* திருமொழி - கக, கு, ந

ஆத்தபௌஷ்கல்யத்தையு முடைத்தா யிருந்துள்ள இப்பத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பரிசாயாருபமாகப் பிறந்தன என்கிறார்

[கரவிசும்பென்று தொடங்கி] ஸ்வஸாவமான பூதபஞ்சகங்களையும், தத்பலக்ஷி மான கார்யவாக்கநித்யவிபூதயாதிகளையு முடையனாகையாலே ஸர்வஸமாநபரனான ஸர்வேஶ்வர திருவடிகளிலே கரவிசும்பென்னுமிடத்துக்கு அல்லாத பூதங்களிற்காட்டில் அச்சக்யா க திருக்கை யென்றுஞ் சொல்லுவர், திணைமை சொல்லிறுாசவுமாம் நிரனிறை யென்கிற இடத் க்கு ஆத்தபௌஷ்கல்யமும் ஶப்த பௌஷ்கல்யமும் 'வாச்யபதா/க்ஷரவஸ்வ்ஷீ யுக உதிதஃ'' என்றாற்போலே சொல்லும் பொருளும் இசையுந் நாமமும் அநகாதியும் அடை நிறுத்தப்படுகை யென்றுஞ் சொல்லுவர் பரனடிமேற்சொன்ன இவ்வாயிரத்து இப்பத்து மோக்ஷபரத மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்

ப —அநந்தரம், கீழ்ப்பாதிதத பரத்வத்தை நிகமியாநின்றுகொண்டு இத்திருவா மொழிக்கு பலம் மோக்ஷமாக அருளிச்செய்கிறார்

கரம (ஸூக்ஷ்மமாகையாலே) கரத்தயுடைய, விசும்பு ஆகாஶம், எரி - அக் வளி வாயு, நீர் ஜலம், நிலம் பூமி, இவைமிசை இவற்றை ஆஶ்ரயமாகவுடைத்தாய இ றுக்கு ஸ்வஸாவங்களாயுள்ள, வரன் - ஶ்ரேஷ்டமான, நவில் ஶப்தம், திறல் தாஹசக்தி வளி பலம், அளி தண்ணளியான குளிர்த்தி, பொறை தாரகத்வம், ஆய நின்ற இத்நாம் ளோடு தாமங்களோடு வாசியறத் தனக்கு பரகாரமாயபடிநின்ற, பரன் ஸர்வஸமாதபரனுடை அடிமேல துயரறுசுடரடிவிஷயமாக, குருகூர சடகோபன் திருநகரியைப் பிறப்பிடம ஈடையராய ஶடாரன் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை வெல்லும் ஸ்வஸாவரான ஆழ்வார், சொல அ ளிச் செய்த்தாய, நிரனிறையாயிரத்து (சொல்லும் பொருளும் இயலும் இசையும் காளபு அநபமும் ஒன்றுக்கொன்று சேருகையாலே) நிரந்து நிறைந்த ஆயிரத்து, இவைபத்தும் ட தவபரிபாதகமான இவைபத்தும், வீடே (பரனடிமேல்) விடப்பட்டன, ஸமாபிக்க பட்டன வென்றபடி

இவைபத்தும் வீடான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாலே 'வீடு' என்று காரணத் லே கார்யோபசாரமாகவுமாம் 'வாஜீகிஹபுஸவாநுஷிஃ' என்று அநுஹவத்தாலும் ஐஞானாதி ஸ்வத்தாலும் அவனுக்குப் பூர்த்திசொன்னாற்போலே 'குருகூர்ச்சடகோபன்' என்று பரப காத்தாவான ஆழ்வாருடைய ஆப்தி சொல்லுகிறது 'நிரனிறை' என்று அடைவே நிறைந்த வெ றுமாம் 'ஆயிரம்' என்கிற ஸங்க்யாநிர்த்தேஶத்தாலே கர்த்தாவான இவருடைய ஊஹவத்தீ வம ஸூசிதமாகிறது இத்திருவாய்மொழி நாற்சீராய அராவடி நான்கும் ஒத்திருக்கையா கலிவிருத்த மென்பது

இ —நிகமத்தில், இப்படி உபயவிபூதிநாதத்வமான பரத்வத்தை பரதிபாதி இப்பத்தும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பரிசாயாருபமாகப் பிறந்தன என்கிறது

[கரவிசும்பு] தருட்டமான விசும்பு ஸூக்ஷ்மமான ஆகாஶம் [எரிவளிநீர்நிலம் இந்தப் பூதங்களைத்தும் நித்யவிபூதிக்கும் ஸ்வகார்யமான அண்டாதிசஞ்சக்கும் உபலக்ஷண [இவைமிசை வரனவில் திறல்வலியளிபொறை] இந்த பூதங்களின் ஸ்வஹாவமான, [வரனவில இவ்வாகாஶ குணமாய வரிஷ்டமான ஶப்தம் [திறல்] அக்நியினுடைய ஸ்வஹாவமான தா க்தவஶக்தி [வலி] வாயுவினுடைய ஸ்வஹாவமான பலம் [அளி] ஜலத்தினுடைய ஶைத்யத்தா வந்த தண்ணளி [பொறை] - பூமியினுடைய ஸ்வஹாவமான க்ஷமை [ஆயநின்றபரன்] - இ

உபயவிபூதியையும் ஶரீரவத்ப்ரகாரமாக வுடையனாகையாலே ஸர்வஸ்மாத்பரன் [அடிமேற் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்] - திருவடிகளிலே பரிசாயரூபமாக அருளிச்செய்தது "வால்மீகி ர்பகவான்ருஷி:" என்னுமாபோலே தம்முடைய ஆப்தியைத் தாமே அருளிச்செய்கிறார் [நிரனிறை] ஶப்தபௌஷ்கல்யமும் ஆர்த்தபௌஷ்கல்யமும் சொல்லும் பொருளும் இசையுந் தாளமும் அந்தாதியும் அடைவே நிறக்கப் பாடுகை யென்னவுமாம் [இப்பத்தும் பரனடிமேல்வீடு] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது [இப்பத்தும் வீடு] மோக்ஷப்ரத மென்னவுமாம் 'இச்செய்யடைய நெல்' என்னுமாபோலே மோக்ஷமென்றது - மோக்ஷப்ரத மென்றபடி

ஈடு —நிகமத்தில், முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும் நித்யவிபூதி யோகத்தையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம்பாட்டிலே இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதநாசேதநவிலக்ஷண மென்றும், மூன்றாம்பாட்டிலே நித்யவிபூதியோபாதி ததீயத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார், நாலாம்பாட்டிலே அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீந மென்றார், அஞ்சாம்பாட்டிலே அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீநை யென்றார், ஆறாம்பாட்டிலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவததீந மென்றார், ஏழாம்பாட்டிலே ஶரீரஶரீரிகளுக்கு உண்டான லக்ஷணம் ஜகத்துக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே இதுக்கும் அவனுக்குஞ் சொன்ன ஜகத்துக்கு நிபந்தநம் ஶரீராத்மபாவ மென்றார், எட்டாம்பாட்டிலே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தார், ஒன்பதாம்பாட்டிலே ஶூந்யவாதியை நிரஸித்தார், பத்தாம்பாட்டிலே வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார், இப்படிகளாலே அவனுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்றார் கீழ், இத்திருவாய்மொழியில் அநுபவித்தவர்களுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[கரவிசும்பு] - கரமான விசும்பு, த்ருடமான விசும்பென்றபடி அன்றியே, [கரவிசும்பு]- கரந்த விசும்பு, அச்சமான விசும்பென்னுதல் "ஆகாஶாத் வாயு:" என்று நிரூபிக்கவேண்டும்படியாயிருக்குமிறே [எரி] தேஜஸ்தத்த்வம் [வளி] காற்று [நீர்] ஜலம் [நிலம்] பூமி [இவைமிசை] இவற்றின்மேலேயுண்டான [வரன்] வரனுன, ஶ்ரேஷ்டமான [நவில்] வர்ஷ்டமான ஶப்தம், அக்நியினுடைய தாஹகத்வஶக்தி, காற்றினுடைய மிடுக்கு, ஜலத்தினுடைய தண்ணளி, பூமியினுடைய பொறை இப்படி ஸ்வஸ்வஶாவமான பூதபஞ்சகங்களையுஞ் சொல்லி, இத்தாலே லீலாவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயா யிருக்குமிறே நித்யவிபூதி, அதுக்கும் இதுதானே உபலக்ஷணமாய், ஆக, உபயவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வஸ்மாத்பரன் திருவடிகளிலே [இவைபத்தும் பரனடிமேல்வீடு] அவன்திருவடிகளிலே விடப்பட்டன, ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன [குருகூர்ச்சடகோபன்] "வால்மீகிர்பகவான்ருஷி:" (வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி:) என்னுமா போலே ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார் நிரல்நிறை என

நிகமத்தில் - கரவிசும்பு இத்யாதி ஶ்ரோத்ருப்ரதி ஸமாதானார்த்தமாகப் பாட்டுக்களில் ஆர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டிலே இத்யாதி நாம்பெற்றபேறே பேறென்றது 'அவாவற்று வீடுபெற்ற' என்று தாம் பெற்ற பேறென்றபடி, "தொழுதெழென்மனனே" என்று உபகரித்தது 'நலுங்கினம் நாமே' என்றதால்

'த்ருடமான' என்ற தாத்பர்யம் - சிரகால வர்த்தித்வமாதல் ப்ரமாணதாத்பர்யமாதல் அச்சமானபடி யென்? என்ன, ஆகாஶாத் வாயு: இத்யாதி இவற்றின்மேலேயுண்டான-இவற்றினுடைய குணங்களான வென்றபடி ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக்கழித்து' இத்யாதியாலே விஶேஷித்தது-ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்குமேலே நித்யவிபூதியென்கிற யாதவப்ரகாஶாதிமதவ்யாவ்ருத்திக்காக "தத்ஸர்வே", "தத்ஸவ்யஸாச" என்கைக்கடவதிறே ஸ்வப்ரஶம்ஸை பண்ணலாமோ? என்ன, வால்மீகி: இத்யாதி பாலகாண்டே சதுர்த்தே "ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:। சகார சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் விசித்ரபதமர்த்தவத்

னுதல், நிரனிறையெனனுதல், *நிரல்நிறை என்றபோது ஸபதங்களும் நிறைந்து, அர்த்தங்களு புஷ்கலமாயிருக்கை நிரனிறை என்றபோது நேரே நிர்வத்தப்படுகை "ப்ரமாணே ஸ்வஸ்தி ஸ்திதம்" (ப்ரமாணஸத்ரிப்ரகவிதம்) "வாக்யவர்ணாக்ஷரஸம்பூர்ணம் ஸ்வஸம் ஸ்திதம்" (பாதட தோக்ஷரஸமஸ்தாந்தரீலயஸமந்விதம்) என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அந்தாதியும் க்ரமத்திலே நிர்வத்தப்படுகை [ஆயிரம்] "காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்னம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" (சாவயமராமாயணமகருதஸநம்தருஸைஃகரவாணயஹ) என்னுமாபோலே மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவ ராகையாலே மேலுள்ளதடையத் தோற்றுகின்ற வாசஃ க்ரௌவர்ஷிகவாக், அடைவேசொல்லுமத்தனையாகையாலே 'ஆயிரம்' என்கிறது அன்றிக்கே ஆயிரமுஞ்சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத விஷயஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகிறாரதல் [இவை பத்தும் வீடே] இவைபத்தும் பரனடிமேல விடப்பட்டன வென்னுதல், அன்றிக்கே, 'இச்சே யுடைய நெல்' என்றால் நெல்லை விளைக்குமதென்று காட்டுமோபோலே, இவைபத்தும் வீடென்ற வீட்டை விளைக்குமென்றபடியாய், மோக்ஷப்ரதமென்கிறாரதல் ஸகவத்ப்ரஸாதத்தாலே தமக்க

பர —(நிரனிறை) [illegible] "வாக்யே [illegible] ப்ரமாணே ஸ்வஸ்திர்வ்ருத்திதம் ஜாதிஸ்வஸ்திப்ருந்தம் ஸ்திதம் ॥ அ ॥" [illegible] வாக்யானாம் ப்ரதீதஸம்ஜ்ஞ: [illegible] விஶேஷ:, [illegible] "ஷட்ஜாதிர ஸம்யுக்தம் [illegible] ஸ்வஸ்திதம் । [illegible]" இதி ஶப்தம் மாநம் "[illegible] வாக்யம் [illegible] । [illegible]" இதி [illegible] (ப்ரமாணே ஸ்வஸ்திர்வ்ருத்திதம்) ப்ரமாணாநி [illegible] ஸம்ஜ்ஞகாநி, [illegible] ப்ரமாணே ர்வ்ருத்திதம் (ஜாதிஸ்வஸ்திப்ருந்தம்) [illegible] "[illegible] । [illegible]" இதி (தஸ்மின் ஸ்திதம்) [illegible] தஸ்மின் [illegible], [illegible] [illegible]

[illegible]" "[illegible] "வாக்யே [illegible] ப்ரமாணே ஸ்வஸ்திர்வ்ருத்த ஜாதிஸ்வஸ்திப்ருந்தம் தஸ்மின் ஸ்திதம்" [illegible] "வாக்யவர்ணாக்ஷரஸம் [illegible] ஸ்திதம்: । [illegible]" இதி முந்தி அர்த்தத்தில், நிரல், நிறை என்று இரண்டும் பௌஷ்கல்யபரம், இரண்டாமர்த்தத்தில நிரல் என்று - நேரா நிறை என்று - நிர்வத்தப்படுகை நேரே - க்ரமத்திலே விவரண ம - ப்ரமாணே ஸ்வஸ்தி: இத்யாதி [illegible] "[illegible] । காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்னம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" அப்படி தோற்றினால் ஒருகாலே சொல்லலாகாதோ வென்ன வாச: [illegible] இத்யாதி பாதம்நிர்வாஹவிவரணம் - அன்றிக்கே இத்யாதி 'இவைபத்தும்வீ' என்றதுக்கு "[illegible]" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது முதற்பாட்டில் அர்த்தத்தோடே

* ஸரியானபாடம் கோஶாந்தரங்களிலே கண்டுகொள்வது

பரத்வஜ்ஞானம் பிறந்தபடியையும், அந்த ஜ்ஞானத்துக்கு பலம் மோக்ஷமென்னுமிடத்தையும், இப்பரபந்தத்தில் ஏதேனும் ஒருபடி அந்வயமுடையார்க்கு பலம் தம்முடைய பலமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (கக)

பாட்டில் அர்த்தத்தைச் சேர்த்து நிகமிக்கிறார் - பகவத்ப்ரஸாத இத்யாதி *'காவிசும்பு' என்று தொடங்கி 'ஆயனின்றபரன்' என்றதைப் பற்ற* பரத்வஜ்ஞானம்பிறந்த படியையும் *என்றது 'இவைபத்துடன் வீடு' என்கையாலே,* அந்தஜ்ஞானத்துக்கு பலம் மோக்ஷமென்னுமிடத்தையும் *என்றது 'இவைபத்தும்' என்கையாலே* இப்ப்ரபந்தத்தில் ஏதேனும் *இத்யாதி* இப்ப்ரபந்தத்தில் இத்திருவாய்மொழியிலே *க்ரமேண அந்வய: (கக)*

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — *தத்ராதிமே தாமஸகேஷு ஸக்தாந் ஸம்ஸாரிணோ வீக்ஷ்ய க்ருபாபராதீந: । ஸ்வாத்மோதிதம் ஸர்வஜநீநம் ஆத்மஸம்ஸ்ரயம் யோகிவரோ ஜகாத ॥*

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி — *நிஸ்ஸீமோதக்ரு ஸேவ்யத்வ ஸுலபத்வ ஸ்வாமித்வ ஸ்வாம்ய ஸுக்ரத்வ ஸர்வஸ்ய ஸமாஸ்ரயணீயத்வம் ... ॥*

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	*உயர்வே பரன்படியையுள்ளதெல்லாம் தான் கண்டு*
	உயர்வேதநேர்கொண்டுரைத்து—மயர்வேதும்
	வாராமல்மானிடரை வாழ்விக்கும் மாறன்சொல்
	வேராகவே விளையும் வீடு

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—வீடுமின் பரவேசம்

அ —(வீடுமின்முற்றவும்) இப்படி பரமபுருஷ யாதாத்ம்யாநுபவ ஜநித நிரவதிக ப்ரீதியானது ஸகவதேசகஹோகார் யிருப்பார் பலரோடேகூட ஸகவத் ஸ்வரூப ரூபகுணசேஷ்டித விபவங்களைச் சொல்லியும் கேட்டும் அநுபவிக்கவேணுமென்னும் அபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்த அபேக்ஷாநுகுணமாக அநுபவிக்கைக்கு இந்தலோகத்திலாத்மாக்களில் ஸகவதேகஹோகார் யிருப்பார் இல்லாமையாலே 'இவர்களை ஸசவதேக ஹோகாராக்கிக்கொண்டாகிலும் அநுபவிக்கவேணும்' என்று இந்த ஆத்மாக்களைக்குறித்து ஸகவதேகஹோகதவோபாயமான ஸகதியோகத்தை ஸகவத்வ்யதிரிக்தவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக உபதேசிக்கிறார்

ஒ —இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவ்வநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ''வொயயஞ்வரஸ்ய'' என்னும்படியாலே சிலரோடே உசாவியல்லது தரிக்கமாட்டாத தசை வருகையாலும், அதுக்கேற்றாரைக் காணாமையாலும், எல்லாரையும் தமக்குப் பாங்காம்படி திருத்தியாகிலும் அவர்களோடேகூட எம்பெருமானை அநுபவிக்க நினைத்து, அவர்களைத் திருத்தும் விரகு எங்ஙனே? என்று பார்த்தருளி, 'சேதநராகிறார் பொல்லாதது கண்டால் கைவிடவும், நல்லது கண்டால் கைக்கொள்ளவுங்

கட்வரா யிருப்பர், ஆனபின்பு, அவர்கள்பற்றின நிலத்தில் பொல்லாங்குசரிகை காட்டிக்கொடு த்தும், ஸகவத்குணங்களுடைய நன்மையைச் காட்டிக்கொடுத்தும் இவர்களைத் திருத்துவோம் என்று இவர்கள் பற்றின விஷயங்களினுடைய அஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களை உபதேசித்து, அகி ஹேயப்ரத்யநீகனுய ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுய ஸர்வைஸ்வபருஹணீயனுன எம்பெருமான் படியையும், இவனைப்பற்றுமிடத்தில் நாள அந்தராயபரிஹாரபூர்வகமாக மற்றும் பஜநத்துக்கு வேண்டும் உறுப்புக்களெல்லாம் உபதேசித்தருளி, இப்படி அவனை பஜியுங்கோளென்று ஸக யோகத்தை அருளிச்செய்கிருர்

ப —இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸர்வஸ்மாத்பரனுனவனே ஆஸ்ரயணீ யனுகையாலே ஆஸ்ரயணரூபமான ஹகவத்பஜநத்துக்கு உபயுக்தமான த்திர ஸகலத்யாகத்தை யும், பஜநப்ரகாரத்தையும், அஸங்கத்யத்தையும், த்யாகப்ரகாரத்தையும், த்யாகபூர்வகமாக ஆஸ்ர யணீயனுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையும், அதிஸயித புருஷார்த்தத்வத்தையும், ஸர்வஸம த்தையும், விலக்ஷணஸ்வரூபமான ஆஸ்ரயணப்ரகாரத்தையும், தத்பலமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்த யையும், ஆஸ்ரயணீயனுடைய அபிமதபலரூப நவ ப்ராப்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸ்ரயண ரூப பஜநத்தைப் பரோபதேஸமுகத்தாலே அருளிச்செய்கிருர்

இ —இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்தவர் அநுஹவஜநிதஹர்ஷ ப்ரகாஷத்தாலே ''வொய்யஹ: வரவூரம்'' பண்ணியல்ல தரிக்கமாட்டாத தசை வருகையாலும், ''ஷநக:ஷ்ஸாஷ.ந ஸாஹீத'' என்கிறபடியே தனியே அநுபவிக்கும் விஷயமல்லாமையாலும், இவர்தாம் தனியே அநுபவிக்க க்ஷமரல்லாமையாலு துணைதேடி அதுக்கிடானுரை ஸம்ஸாரத்தில் காணுமையாலே 'எல்லாரையுந் திருத்தி யாகிலு அவர்களோடே அநுபவிப்போம்' என்று நினைத்து, 'திருத்தும் விரகு எங்ஙனே?' என்று பார் த்தருளி, 'சேதநர்கிருர் பொல்லாததைக் கண்டால் கைவிடுகையும், நல்லது கண்டால் கைக்கொள வுங் கடவர்களாயிருப்பர்கள், ஆனபின்பு, ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையைச் காட்டியும், ஹகவத்விஷய த்தின் நன்மையைக் காட்டியும், திருத்துவோம்' என்று பார்த்தருளி, இவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தி டைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வராலும் ஸ்பருஹணீயனுன எம்பெருமா படியையும் உபதேசித்தருளி, அவனை பஜியுங்கோளென்று ஸக்தியோகத்தை அருளிச்செய்கிரு

ஈடு —(வீடுமின்முற்றவும்)தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷஸாஸ்த்ரந டிருப்பது, அதில் தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாஞ் சொல்லிற்று, கீழில் திருவாய்மொ யிலே, உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது, இத்திருவா மொழி இத்திருவாய்மொழிதன்னை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் ப பத்திவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்து, எம்பெருமானரும் அப்படியே அருளிச்செய் கொண்டு போந்து, பாஷ்யம் தலைக்கட்டினபின்பு ஹக்திவிஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டுபோருவ பின்பு எம்பாரும் அப்படியே அருளிச்செய்தார் இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள்தான் விகல்பிக்க

வீடுமின்முற்றவும் ப்ரவேசம்-கீழில்திருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழிக்கு இரண்டு விதம ஸங்கதி அதில் வேதாந்தஸாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா ஸங்க்ஷேபேண முதலின ஸங்கதி - தத்த்வபரமாயும் என தொடங்கிப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரகவமையும் என்னுமளவும் கீழ் தாம் அநுபவித்தார், இதில் பரோ தேசம் பண்ணுகிருரென்று விஸ்தரேண இரண்டாம் ஸங்கதி கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங் மோக்ஷஸாஸ்த்ரமான வேதாந்தஸூத்ரம் நாலத்யாய மாகையாலே அதுக்குப் பூர்வத்விகமென்றும் உத்தரத்வி மென்றும் இரண்டுவகையான பிரிவுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவற்றிற்சொல்லுகிற ப்ரமேயங்களை அ

யிறே யிருப்பது, "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று இவர் தாம் பெற்றது ஸகதிருபாபங்கஜஞானமா யிருந்தது தாம்பெற்ற தொன்றும், பிறகுக்கு உபதேசிப்ப தொன்றுமாக வொண்ணாதே, அப்போது

ளிச்செய்கிறார் - தத்த்வபரமாயும் இத்யாதி தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே யென்றது - "ஸ்வேஷாம்ஷாம் ஏஷாம் யந்த்ரநிர்வஹிக நிவேசயாய ஹிதோ ஸம்ஞாநாம்ஷா தாய: ஸம்ஹிதி சிவஸ்ரீரக்ஷித:! ப்ரியம் தஸ்ய ஸ்ரீ: ஸ்வம் தக்ஷவஸ்ய ந த்ராவஸ்ஸ நீ ஹிஷ்ணோ விஸ்வ த்ர்யாவிதய சிர்வ்யா நிந்: " என்று சதுஸ்ஸ்லோகீ வ்யாக்யாநோபக்ரமத்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்தபடியே ஸமந்வயஅவிரோத ஸாதந புருஷார்த்தப்ரதிபாதக அத்யாய சதுஷ்டயாத்மகமான வேதாந்தஶாஸ்த்ரத்தின் பூர்வத்விகத்தாலே தத்த்வப்ரதிபாதகமாயும், உத்தரத்விகத்தாலே உபாஸநப்ரதிபாதகமாயு மிறே இருப்ப தென்றபடி உபாஸநபரம் - உபாய பரம் பூர்வத்விகத்தில் ப்ரதிபாதித்த ப்ரமேயங்கள் - ஸர்வவேதாந்த வாக்யங்களும் பரஹ்மத்தினிடத்திலே நன்றாகச்சேரு மென்னுமதுவும், அப்படி நிர்ணயித்த வஸ்துவுக்கு ப்ரபலகுதர்க்கங்களால் ஒருபாதை யில்லாமையும், இரண்டத்யாயத்துக்கும் ஸமந்வயமென்றும் அவிரோதமென்றும் பேர் அதில் முதலேழுபாட்டாலே ஸமந்வயாத்யாயத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது, "அறிவு", 'உளனெனில்' என்கிற இரண்டுபாட்டாலும் பாஹ்ய குதர்க்கங்களால் வரும் பாதையில்லாமை சொல்லப்பட்டது இது அவிரோதாத்யாயார்த்தம் உத்தரத்விகத்துக்கு, ஸாதநாத்யாயமென்றும், பலாத்யாயமென்றும் பேர் ஸமந்வயாவிரோதப்ரதிபாதகமான பூர்வத்விகம் தத்த்வபரம், உபாயபலப்ரதிபாதகமான உத்தரத்விகம் உபாயபர மென்றபடி பலபரத்தையும் உபாயபரமென்றது - பலம் உபாயஸாத்யமாகையாலே "நாநாஶப்தாதி பேதாச் ஷ்வடிநஹஜதெந ஸர்வத்ர ஸாதகாரெஸ:" என்று வேதாந்தவிஹிதோபாயம் த்விவிதமாகையாலே எந்த உபாயத்தை இத்திருவாய்மொழி சொல்லுகிறதென்ன, இந்திருவாய்மொழிதன்னை இத்யாதி இத்தால் ப்ரபத்த்யுபாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி நலக்கடினபின்| இத்யாதி ப்ரபத்தி, வேதகுஹ்யமான ரஹஸ்யோபாய மாகையாலே உபக்ரமத்திலே வெளியிட வொண்ணா தென்று ப்ரபத்த்யபர்யாயமான ஸாத்யபக்தியாலே மறைத்து அருளிச்செய்துகொண்டு போந்தா ரென்றபடி பக்தி ஸாத்யபக்தி அதாவது - ப்ரபத்தி 'ஸாய்யஹக்தி ஸா ஹஸ்ரீ' என்னக்கடவதிறே "திணைகழல்சேர்" என்றது - ப்ரபத்திபரதைக்கு ஸூசகம், "புலகுபற்றறே" என்றது - பக்திபரதைக்கு ஸூசகம் யத்வா, 'பாஷ்யத்தலைக்கட்டினபின்பு' இத்யாதிக்கு - பாஷ்யத்திலே விவேகாதிஸாதநஸப்தகஸமத்யாங்கத்வம் உபாஸநத்துக்கே யென்று 'ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி:' "ஆத்மெந்த்ரவாதாநம் வெஶ்ய:" இத்யாதி வாக்யங்களை யிட்டு நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்குத் தத்ஸத்வம் திருவுள்ளமல்லவிறே, ஆகையாலே, "வீடுசெய்து வீடுசெய்ம்மின்" என்கிற வாக்யத்தாலே "ஸ்ஸாதாஹரஜீத" என்னுமாபோலே அங்காங்கிஹாவம் தோற்றுகையாலும், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாக","அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே" என்கையாலே ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தராக அத்யவஸிதரான இவர் ப்ரபந்நரோ? பக்தரோ? என்று ஸம்ஶயிக்கும்படி விஷயாந்தரவைத்ருஷ்ண்ய பரிஷ்கருதையான பக்தியை "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்கையாலே அவன்கருபையாலே உடையராயிருக்கையாலும் இவருடைய ப்ரபத்தி வைராக்யஸஹசரிதையாகையாலும், இவருடைய உக்தயநுஷ்டாநங்களாலே ஶமதமாத்யங்கமாயிருக்குமென்று ஶங்கிக்க வருமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராப்யபக்தி பரமாக நிர்வஹித்தருளினா ரென்றபடி பித்தோபஹதனுக்கு காக்கில் தீற்றிப் பித்தத்தைப்போக்கிப் பாநம்பண்ணுவிக்கிலிறே க்ஷீரம் ரஸிப்பது, ஆகையாலே, "வீடுசெய்து வீடுசெய்ம்மின்" என்கிறதென்றும், இவருடைய வைராக்யம் விஷயதோஷதர்ஶநத்தால் வந்ததின்றென்றும் கருத்தென்று திருவுள்ளம் ஒன்றில் பக்திபரமாகவேணும், இல்லாவிட்டால் ப்ரபத்தி பரமாகவேணுமொழிய, இனத்தபடி நிர்வஹிக்கக்கூடுமோ? என்ன, இவருடைய இத்யாதி அதாவது - ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி பக்திபாரவஶ்யத்தாலே வந்ததாகையாலே கார்யகாரணங்களை அபேதேந வ்யவஹரிக்கலாமென்று கருத்து இவர்க்கு பக்தியுண்டோ? என்ன, மயர்வற இத்யாதி அன்றியே, ஸாதநபக்தியை உபதேசிக்கிறாரோ? என்ன, மயர்வற இத்யாதி என்னவுமாம் தாம்பெற்றது ஸாத்யபக்தியானாலும் பிறர்க்கு ஸாதநபக்தியை உப

விப்ரலம்பககோடியிலேயாவரே. "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ் என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே பரபக்தி; அந்த ஜ்ஞ கர்மங்களினுடைய ஸ்தாநே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக அநந்தரம் விளைந்ததிறே இவருடை பக்திதான். இதுதான் வேதாந்தவிஹிதையான பக்திதானேயாறேலோ? என்னில்; - ஸர்வே வரன் அருள இவர் பெற்றுராகிற ஏற்றம் போம்; அபஶூத்ராதிகரண ந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆ

ப்ர:—(அபஶூத்ராதிகரணந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும்)-உத்தரமீமாம்ஸாயாம் ப்ரத²மாத்⁴யாயஸ்ய த்ருதீயபாதே³ "ஶுக³ஸ்ய தத³நாத³ரஶ்ரவணாத் ததா³த்³ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" [ஸூ-க-ஙங]. அஸ்யார்த²: பா⁴ஷ்யகாரேணாபி⁴ஹித:—வைஹாயஸிகாத் ஹம்ஸாத் ஹம்ஸோக்தாநாத³ரவாக்யஶ்ரவணாத், தத³நந்தரம் ப்ரத்யாத்³ரவணாச்ச, ஆசார்யேண அஸ்ய ஶுசா ஶ்ரவணாத் விஜ்ஞாதஸ்வாஶயஸ்ய ஶுக் ஸூச்யதே ஹி. இதி ஶூத்³ர ஶப்³த³ஸ்ய ஶூக்ஷ்மத்வாத், ஜாதிஶூத்³ரஸ்ய ஶ்ருதிர் ஏவ ஆசார்யேண ரைக்வ: ஜாநஶ்ருதிம் ஶூத்³ர இத்யாமந்த்ரயதே; ந ஜாதியோகே³ந இத்யர்த²:.

தேசிக்கிறாரானேலோ? என்ன விப்ரலம்பக இத்யாதி. கர்மஜ்ஞாநங்களடியாகவன்றோ பக்தியுண்டாவது; இவர்க்கு பக்தி வந்தபடியென்? என்ன, உபயபரிகர்மித இத்யாதி. ஆத்மஸித்தௌ யாமுநாசார்ய வசநம் - "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகலப்ய:" இதி. அஸ்யார்த்த: - கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டாலும் அலங்க்ருதமான ஸ்வாந்தஃகரணத்தை யுடையவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே நியதமாயிருப்பதாய் நித்யமாயிருக்கிற பக்தியோக மொன்றாலும் லப்ய னென்றபடி. அநந்தரம் - அநந்தரக்ஷண ஏவ அநந்தரம் விளைந்ததாகையாலே ஸாத்யபக்தி யென்றபடி. விபர்யயே அநிஷ்டங்காட்டுகிறார் - இதுதான் இத்யாதி. இது தான் - இவருடைய பக்திதான். "சார்வேதவநெறி" ப்ரவேஶத்திற்படியே. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாய விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். "ஶ்வபச்சோ" இத்யாதி வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தித்து, விதுராதிகளை போலே இவருடைய ப்ரபாவத்தாலே உபதேசிக்கக் கூடாதோ? என்ன, ஸர்வேஶ்வரனருள இத்யாதி என் கண்டுகொள்வது. அபஶூத்ராதி காணமாவது - "ஶுகஸ்ய ததநாதரஶ்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" என்கிற அதிகரணத்திலே, ஜாநஶ்ருதியென்கிற ராஜா பஹ்வந்நப்ரதனுமாய் பஹுபக்வப்ரதமாயிருக்க, பல்ல பல்லாக்ஷரென்கிற இரண்டு ருஷிகள் இந்தராஜாவினிடத்தில் அநுக்ரஹத்தாலே 'ஶுத்தர்மங்கொண்டு கார்யமில்லை, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்' என்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அ ராஜாவின்மேலே பறந்துகொண்டு போகிறவிடத்திலே பல்லாக்ஷனை பல்லனென்கிறவன் 'ஜாநஶ்ருதிமேல் நிழல்படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோம்' என்ன, பல்லாக்ஷனென்கிறவன் 'நிழல்பட்டால் வந்ததேது? ரைக் னுகப்புகுகிறானோ?' என்று அநாதரம்பண்ணிக்கொண்டு போக, அத்தைக்கேட்டு ஜாநஶ்ருதி து:கிதனாய், ரை வனைத் தேடி, சிரங்குஞ் சொறிந்துகொண்டு கார்ப்பண்யத்தோடே ப்ரச்சந்நபாவனாயிருக்கிற அவனைக் கண் அநுவர்த்தித்து 'ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேணும்' என்ன, 'ஶுஶ்ரூஷாஹீநனுக்குச் சொல்லப்போகா என்ன, 'ப்ரஜாரக்ஷணதத்பரனை எனக்கு ஶுஶ்ரூஷைக்கு அவகாஶங் காணேன்' என்ன, ஆதரபரீக்ஷார்த்தமா 'ஆனால், பஹுத்ரவ்யங் கொண்டுவா' என்ன, அப்படியே ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்க, அ ராஜாவினுடைய ஆதரங் கண்டு ரைக்வன் "ஆஜஹாரேமா: ஶூத்³ராநேநைவ முகே²நா லாபயிஷ்யதா:" என்றதுக்கு பாஷ்யம்பண்ணுகிற பாஷ்யகாரர் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமுடையவனுக்கொழி ப்ரஹ்மவித்யோபதேஶத்துக்கு யோக்யதையில்லை; பின்னை ஶூத்ரனென்றதுக்குக் கருத்தேது?' என்று ஶ கித்து "ஶோசநாச்சூத்³ர:" என்று ஶோகமுடையவனாகையாலே ஶூத்ரனென்கிறதென்று நிஶ்சயித்தா அந்தஶோகமாவது-பல்லாக்ஷருடைய அநாதரத்தாலும் ப்ரஹ்மவித்யாராஹித்யத்தாலு முண்டான ஶோகம். ஆ அந்த அதிகரணத்திலே ஶூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாயோக்யதையில்லையென்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அ விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்றபடி. 'ந்யாயமும்' என்கிறவிடத்தில் ச ஶப்தம் - 'ஏற்றம்போம்' என்றத்தோ ஸமுச்சயிக்கிறது. ஆக, ஸாதநபக்தியென்றால் பாதகத்வயம் வருகையாலே ஸாத்யபக்தியே யென்று கருத்து

பின்பு, தாம் பெற்றத்தையே பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறாராக அமையும். கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்து ஒரு பெரிய திருநாள்போலேயிறே போந்தது; இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறபடி எங்ஙனே தான்? தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லைகண்டோ, அன்றிக்கே தாம் அவ்விஷயத்தில் விரக்தராயோ? என்னில்;— விஷயமோ என்றால், *"தனக்குந் தன்தன்மை யறிவரியான்" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நவிஷயம்; †கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமிறே. இனித் தம் அபிநிவேஶமோ என்றால், ‡ "காதல் கடலின்மிகப்பெரிதால்" என்றும், §"மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலுநீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால்" என்றும், ¶"சூழ்ந்ததனிற்பெரியவென்னவா" என்னும்படி பெருகியிருந்தது. ஆகிலும், ஒருகால் ஒன்றிலே அபிநிவேஶம்பிறந்தால் அப்படிப்பட்ட விஷயந்தானே காலாந்தரத்திலே விரக்தி பிறக்கக் காணாநின்றோம்; அப்படியே சிலகாலம் அநுபவித்துப் பின்பு விரக்தி பிறந்ததோவென்னில்; — அங்ஙனஞ் சொல்லவொண்ணாது; **"எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டூழியூழிதோறு மப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதம்" என்னும்படி நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். இனி ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காகவன்று; க்யாதிலாப பூஜை

[illegible]

பூர்வோக்தஹேத்வநுவாத பூர்வகமாகத் தாம் பெற்ற பக்தியை உபதேஶிக்கிறா ரென்கிறார்-ஆனபின்பு இத்யாதி. ஆனபின்பு என்று - "உபய" இத்யாதி வாக்யார்த்தத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது. தாம்பெற்றத்தையே - ப்ராப்ய பக்தியையே. ஆக, இந்தப் பத்துப்பாட்டாலும் ஸங்க்ரஹேண ப்ரபத்திஶரீரமும், ததுபயுக்தார்த்தங்களையுஞ் சொல்லி, ப்ரபத்தியிலே தாத்பர்யதஃ பர்யவஸிக்கிற தென்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ப்ராப்யருசிக்கு உபயுக்தமான அர்த்தங்களைச் சொல்லி, ப்ராப்யருசியிலே பர்யவஸிக்கிற தென்று பாஷ்யகாரர் நிர்வாஹ மென்றதாயிற்று; இந்த அர்த்தத்தில் வீடுசெய்ம்மினேயாவது - அவன்பக்கலிலே புத்தியை வையுங்கோ ளென்றபடி. பாஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு என்றதுக்கு - காலவிஶேஷப்ரதர்ஶநமே பலமாகவுமாம். இரண்டாம் ஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. தனக்கும் இத்யாதி - தனக்குந் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை யறிய வரியவன். கொள்ள வித்யாதி - அநுபவிக்க எல்லைகாணவொண்ணாத ஆநந்தஸமுத்ரம். காதல் இத்யாதி - ஆசையானது கடலிற்காட்டிற் பெரியது. மண்திணி இத்யாதி - மண்செறிந்த பூமியும், அத்தைச்சூழ்ந்த எழ்கடலும், எல்லாத்துக்கு மிடங்கொடுக்கும் மஹாவகாஶமான ஆகாஶமுந் தனக்குள்ளே யாம்படி அவ்வருகே பெருத்திராநின்றது. சூழ்ந்து இத்யாதி - அந்தத் தத்த்வத்ரயத்தையும் வ்யாபித்துக்கொண்டு அதுக்கும்பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶமானது. விஷயந்தானே - விஷயந்தன்னிலே. இங்கே "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். எப்பொழுதும் இத்யாதி - எல்லாக்ஷணம், எல்லாநாள், எல்லாமாஸம், எல்லாவாண்டு, எல்லாவகைப்பட்ட கல்பம் கல்பந்தோறும் அவ்வோகாலங்களில் எனக்குள்ளே கலந்து அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன். "எபாவம்பரமே" என்கையாலே ஆசார்யபதநிர்வஹணார்த்தமாக வன்று. "நீசனேன்", "பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக", "தொண்டர்தொண்டன்", "ஓதவல்லபிராக்கள்" என்கையாலே க்யாத்யாதிகளுக்காகவன்று. "வீடுமின்முற்றவும்" என்று பலரைக்குறித்து உபதேஶிக்கை

* திருவாய்மொழி, அ, ச, கூ. † ஷை ச, எ, உ. ‡ ஷை எ, ரு, கூ. § ஷை அ. ¶ ஷை கஎ, கo, கo
** ஷை உ, ரு, ச.

களுக்காகவன்று, "ப்ரப்ரூயாத்" (ப்ரப்ரூயாத்) என்று ஒருவிதிபரதந்த்ரராய் அன்று; ஆனால், இது பின்னை எத்தாலேயாவதென்னில்,—ஸ்வாநுபவப்ரகாஷம் இருந்தபடி. தா அநுபவித்த விஷயம் தனியே அநுபவிக்குமதன்றிக்கே யிருந்தது, இனி நமக்கு போதயந்த பரஸ்பரத்துக்கு ஆளாவாரார் என்று ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே கண்வைத்தார், தாம் பகவ விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்கிறபோலே அவர்கள் ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருந்த கள், இவர்கள் நர்த்தம் பரிஹரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது, 'ஒருவனுக்கு வைஷ வதவமுண்டு, இல்லை என்னுமிடம் தனக்கே தெரியுங்காண்' என்று சீயர் பலகாலும் அருளி செய்வர், பிறர் நாத்தங் கண்டால் ஐயோ! என்றிருந்தானாகில் 'நமக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண் என்றிருக்க அடுக்கும், இத்தனையும் படடிவோனுக்கென்றிருந்தானாகில், 'நமக்கு பகவத்ஸம்ப மில்லை யென்றிருக்க அடுக்கு மென்று இவர்கள் இவர் மீட்கப் பார்க்கிற வழிதானென்? என்னி இவர்கள் சேதநரா யிருந்தார்கள், ஶப்தாதிவிஷயங்களில் வாசியறிந்து, தீயவை கழித்து, நல்லன பற்றிப் போருகிறதோர் நண்டாயிருந்தது, அவற்றினுடைய ஹேயதையையும், ஸர்வேஶ்வரனுடை உபாதேயதையையும் இவர்களுக்கு அறிவித்தால் அவற்றைவிட்டு இவனைப் பற்ற அடுக்கு மென் பார்த்து, ஸர்வேஶ்வரனுடைய நன்மையையும், இவர்கள் பற்றின விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வா தோஷதுஷ்டங்களென்னுமிடத்தையும், பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரத்தையும், பற் மிடத்தில் இன்று புதிதாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை பழையஸம்பந்தத்தை உணர அமை மென்னுமிடத்தையும், பற்றுவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படுமே மந்த்ர மின்னதென்னுமிடத்தையும், அ

பர — (ப்ரப்ரூயாத் என்று) முண்டகோபநிஷத் [௧-௨-௧௩] "தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய । யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" இதி "ப்ரோவாச - ப்ரப்ரூயாத் இத்யர்த்த:" இதி பாஷ்யகாரேண ஸாரேர்ஹிலஷிதம்

யாலே "ப்ரப்ரூயாத்" என்று ஒருவிதி பாரதந்த்ர்யமன்றிக்கேயென்றபடி ப்ரப்ரூயாத என்றது "ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்கிற முண்டகோபநிஷச்ச்ருதியில் 'ப்ரோவாச' என்கிறதுக்கு அ த்தவேசொன்ன வேதார்த்தஸங்க்ரஹவாக்யத்தையாதல், "நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்" எ ன்றதையாதல் விவரணம் தாம் அநுபவித்த விஷயம் இத்யாதி "ஶ்ருத்வா த்ருஷ்ட்வா ப்ராணாபாயவஶ: ஸ்வயம் ஶ்ருதம் ஶ்ரோதவ்யம் தத்த்வதர்ஶிந:" இதி கீதாஸ்தபமே ஸதசிதம் வசநமே அவலம்ப 'போதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு" என்றது ஆனால் அவர்கள் உசாத்துணையாவார்களோ' என்ன, தாம் பகவத்வ யத்திலே இத்யாதி ஆனால் அவர்களுக்கு உபதேஶிப்பானென்? என்ன, தம்முடைய தயாதிஶயத்தாலே யெ கிறார் - இவர்கள் நர்த்தம் இத்யாதி பிறர் நர்த்தம் பரிஹரிக்கவேணுமோ? என்ன, ஒருவனுக்கு இத்யா அதாவது-"ஸர்வபூதஸுஹ்ருதாம் தாம்"என்றவன் இருந்தால் 'யஸ்ய ஸர்வஸமாரம்பா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:' என்று இவனுக்கு இருக்கவேணுமிறே யென்று கருத்து அடுக்கும் - பார்ப்பதம் இத்தனையும் படடிபே னுக்கு - இவ்வளவு அநர்த்தமும் படக்கடவன் பகவத்வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநகந்தமில்லாதவர்களை எவ்வழியா ஶப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் மீட்கப் பார்க்கிறா ரென்கிற ஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் - இவர்களை இ மீட்க இத்யாதி ஶப்தாதிவிஷயங்களில் ரஸிகத்வஜ்ஞாநமடியாக மீட்கப்பார்க்கிறா ரென்று ஶங்கைக்கு உத்தர அருளிச்செய்கிறார் இவர்கள் சேதநராய் இத்யாதி "எல்லையிலந்நலம்" என்றதைப்பற்ற, ஸர்வேஶ்வர னுடைய நன்மையையும் என்றது "மின்னின்நிலையில" என்றதைப்பற்ற, அல்பாஸ்திரத்வாதிதோஷது டம் என்றது "அதுசெற்று" என்றதைப்பற்ற, அந்தராயபரிஹாரம் என்றது "அடங்குகவுள்ளே" என்ற தைப்பற்ற, ஸம்பந்தத்தை யுணரவமையும் என்றது "வண்புகழ்நாரணன்" என்றதைப்பற்ற, மந்த்ரமி

னுடைய பஜநீயதையைபும அருளிசசெயயாநினறுகொணடு, இதரவிஷய வைராகயபூாவகமாக பக வதபகதியைப பணணி ஆஸாயியுஙகோ ளேனறு பரோபதேஸபரவருததராகிறா

முதற் பாட்டு.

வீடுமினமுறறவும, வீடுசெயது உமமுயிர்
வீடுடையானிடை, வீடுசெயமமினே

ஆ—பகவதவயதிரிகத ஸாவவிஷய ஸஙகததையும விடடு இவவாதமாவை ஸேஷத வோ ஸமாபபியுஙகோள, ஸமாபபிககு மிடததில இததை உடையவனபககலிலே ஸமாபபியுங கோள, ஸமாபபணமாவது இவவாதமா அவனுககு ஸேஷமெனறு ஸமவதிககை யெனகிறா

ஒ—முதறபாடடில, பகவதவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயஙகளையும அறவிடடு, ஸாவ ஸேஷியான எமபெருமான திருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபபியுஙகோள எனகிறா

[வீடுமின] பறறினற நிலததிலுடைய தயாஜயதாதிஸயம தோறறுகைககாக முத லிலே விடுஙகோ ளெனகிறா [முறறவும] - பணடுபறறின விஷயஙகளில சில ஹேயமும, சில உபாதேயஙகளுமா யிருககிறனவலல, எலலாம தயாஜயமே 'வீடுசெயது' எனறு அநுபாஷிக கிறது பறறினவறறை விடுகையே பரயோஜநம போநதிருககசசெயதே அதுககுமேலே ஒரு நனமை உபதேசிககைககாக வெனனுமிடம தெரிகைககு [உமமுயிா எனறு தொடஙகி] உம உயிரை விடுமிடததில உறவிலலா நிலததிலனறிககே உடையவனபககலிலே விட இசையுஙகோள

ப—இதில, முதறபாடடில ஸகலேதரபரிதயாக பூாவகமாக ஹகவதவிஷயமான ஆதமஸமாபபணததை விதிககிறா

முறறவும - பஜநவிரோதியான ஸாதயஸாதநஙகளெலலாவறறையும, வீடுமின ஸவா ஸநமாக விடுஙகோள, (அவவாவில நிலலாதே), வீடுசெயது அவறறை விடடு, உம உயிா உஙகளுடைய ஆதமாவை, வீடுடையானிடை - மோக்ஷநிவாஹகனன ஸவாமிபககலிலே, வீடு செயமமின விடுகைபபணணுஙகோள விடிகைமினே யெனறுஞ சொலலுவா

இ—முதறபாடடில, ஹகவதவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயஙகளையும விடடு ஸாவஸே ஷியான எமபெருமானதிருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபபியுஙகோ ளெனகிறா

[வீடுமின] விடுமி னெனறபடி இானததை விடுஙகோ ளெனனுதொழிவா னென? எனனில,—சிறுபராஜ ஸாபபததைப பிடிததுககொணடிருநதால, விடடுககொளளெனறு பினனை யிறே ஸாபபமெனபது அதுபோலே விடுகிறவறறிலுடைய தயாஜயதாதிஸபந தோறறுகைககாக முகலிலே விடுஙகோ ளெனகிறா உபதேஸம அதிகாரணமாயிருகக பஹுவசநததாலே சொல லிறறு - சிலா ஒருததராய அாததிககச சொலலுகிறாலலாமையாலும, அநாததம ஸாவஸாதாரண மாகையாலும, எலலாரையுங்குறிததுச சொலலுகிறா எததைவிடுவதெனனும அபேக்ஷை யிலே "முறறவும" எனகிறா, "ஸமஸ்தஸமவிதிஷ்ணாாஹ:" சணடாலா குடியிருபபை பாாஹம

ணது எனகிறது "இறைசோமின" என்றததைபபறற, பஜநீயதையையும எனறது 'வீடுமினமுறறவும" எனறததைபபறற, இதரவிஷயவைராக்யபூர்வகமாக எனறது "அஙகமபுகு" எனறததைபபறற, பக்தி யைபபண்ணி எனறது

ணனுக்கு ஆகக்கும்போது சண்டாலஸபாஸமுாளா பாாதகமுடைய ராஜபுத்திரனுக்கு
அஹங்காரகாப்பமாக ஸ்வீகரிக்கவறறில த்யாஜ்யமல்லாதவை விலலே மெய்யானவை இனி, "உம்மு
வீடுடையானிடை" என்ன அமைாதிருக்க, "வீடுசெய்து" என்று அநுபாஷிக்கிறது வீடு
தானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கை ராஜபுத்ரன் சிறையிலே கிடந்தால் முடிசூடுமதிலும் சி
விடுகைதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமிறே [உம்முயிர்வீடுடையானிடை] உடாபாாதமா
யும் ஶரீரத்தையும் உடையவனபக்கலிலே, உங்களாச்சுபானைத் தனக்கு சாீரமாகவுடையவனபக்
கலிலே யென்னுதல் உங்களாதமாவை விடுமிட த்தில உடையவனபக்கலிலே யென்னுதல், மோ
பாகனபக்கலிலே யென்னுதல் [வீடு] விடுகையை, ஸமாபிக்கையை [இசைமினோ]
இசையுங்கோள அவனநினைவு நிருபமாயிருகக நீங்கள் இசையாமையாலேயிறே இழந்துபோந்த
"யஸோஸெவவஸோதாாஜாயஸ்ய ஸேஷஹ்ரு ..... | செநவெ விவா, வெஸாம
ஸாக....ருஹஸ:"

ஈடு —முதறபாட்டு இதரவிஷயங்களை விட்டு, உங்களுக்கு வகுத்த விஷயத்தைப் பற்
பாருங்கோள எனகிறா

[வீடுமின] "வீடுமின" என்று ஒரு சொலலாய்க் கிடக்கவுமாம், விடுமின் என்று பிரித்து
நீட்டி 'வீடுமின' என்று கிடக்கிறதாகவுமாம் முதலிலே 'வீடுமின' என்பானென? என்னில்
சிறுபாணைகையிலே ஸாப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால், போகட்டுக்கொடுக்கிறதுச்சொல
பின்னை 'ஸாப்பம்' என்பாரைப்போலேயும், ஒருவன கருஹத்துக்குள்ளே கிடந்து உறங்காநி
நெருப்புப்பற்றிப் புறமபே எரியாநின்றால் 'புறப்படக்கொள்கிடாய்' என்று பின்பு 'நெருப்பு'
பாரைப்போலேயும், முந்துற விடுங்கோ ளெனகிறா ஜனமமரணங்களுக்கு நடுவேயிறே இவை
நோவுபடுகிறது "த்யக்தவா புத்ராம்ஸ்சதாராம்ஸ்ச" (த்யக்தவா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச) என
"பரித்யக்தாமயாலங்கா" (பரித்யக்தாமயாலங்கா) என்றும் விடுகை முன்னாகவிறே மு
பற்றினவாகளும் பற்றிற்று "வீடுமின" எனகிற பன்மையாற் சொல்லுகிறதென? என்னில்,—
வன தாநதனுய வந்துநிறக அவனுக்கு உபதேஶிக்கிறு ரன்றே, ஸம்ஸாரவேக்காயம் எல்லா
மொத்திருக்கையாலே ஒருவரல்லாவொருவருக்காகிலும் ருசி பிறக்குமோ? என்று எல்லார்க்கும்

முதறபாட்டு வீடுமின் இத்யாதி 'வீடுமின உம்முயிர் வீடுடையானிடைவீடுசெய்யுமினே' என
ளவுங் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - இதா விஷயங்களை இத்யாதி வகுத்த விஷயத்தை யென்றது - 'உ
யான' என்றதைப் பற்ற

ஒரு சொல்லாய் "வீடுமின" என்று ஒருபதமுண்டாய விடுமினென்றதை
யென்றது - "நீட்டுவழி நீட்டல குறுக்குவழி குறுக்கல" என்ற தமிழாமாயாதையைப் பற்ற, இா
ணும் பலிதாாத்த மொன்று முதலிலே - த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லாதே முதலிலே என்று கூட்டுவது பரிஹ
சிறுபாணை இத்யாதி த்யாஜ்யவஸ்துக்களினுடைய க்ஷோபாதிஶயந் தோற்றுகைக்காக வென்றபடி
களுக்கு அாத்தமேது? என்ன, ஜந்மமரண இத்யாதி த்யாகத்த பூர்வகமாக த்யாஜ்யத்தைச் சொன்ன
முண்டோ? என்ன, த்யக்தவா இத்யாதி "வொஹம்வா....ஷிதவெஷ ஷாவவாவஸோ.நி.த: | த்
வா....ஶாம்ஷாராம்ஷராவவம்ஶாணஷ.த:" ஜ.தியா....ஸகாணெஷவஷ.வெஶவிஷ்ஷணவ
"வரித்யக்தாஶயோலங்காமித்ராணிவயடாநிவ | வஷ.தவெஜாாஜ்யஹ ஜீவி.தஙவா....வா
ஷ.தி.தவெத்ருவெவெகா.நவிஶமெஶ விஹீஷணவுடநழ உபதேஶம் அநுஷ்டானமாக வேண்டியி
பஹுவசநத்தாலே சொல்லிற்று - சிலா தாநதாய அாததிகக்ச சொல்லாமையாலும், அாத்தம ஸாவஸா
மாகையாலும், எல்லாரையுங் குறித்துச் சொல்லுகிறு ரென்னுமதனை ஸஙகாபரிஹாரமுகேந அருளிச்
கிறா வீடுமினென்கிற இத்யாதி பன்மை பஹுவசநம வேக்காயம் - தளஷணயம் முறுவும்

தேசிகக்கிறார் எத்தை விடுவதென்னில்,— [முற்றவும்] சண்டாலரிருப்பிடத்தை ப்ராஹ்மணாக காக்கும்போது சிலகட்டிச் சிலகழித்தன்றே சொள்ளுவது, அப்படியே அஹங்காரமமகாரங்களாலே தூஷிதமானவற்றிலே சிலகட்டி நக்கொள்ளவொண்ணாதே, ஆகையாலே, கட்டடங்க விடுங்கோ ளென்கிறார் [வீடுசெய்து] "வீடுமினமுற்றவும்" என்றுராகில் திரிய "வீடுசெய்து" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், — மேலொருபேறு பெறுவதிலும் இவற்றைவிட்டு நிற்கும் நிலைதானே பேறுகப் போருகையாலே விடுகையாகிற பேற்றைப் பெற்று என்கிறபடி, ராஜபுத்ரன் அழுக்குசிறை யிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம்பண்ணுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமிறே [உம்முயிர்வீடுடையானிடை] இதுக்குப் பலபடியாக அருளிச்செய்வர் "யஸ்யாத்மாஶரீரம், யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம, யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்கிறபடியே, உம் உயிரை யும் அதினுடைய வீட்டையும் உடையவனென்னுதல், உம்முயிரை வீடாகவுடையவனென்னு தல், உம்முயிரை விடுமிடத்தில ஸமாபிக்குமிடத்தில, உடையானபக்கலிலே யென்னுதல், [வீடுடையான்] பரமபதநிலயனபக்கலிலே யென்னுதல் [உம உயிர்] அநித்யமான ஶரீரத்துக்கு நன்மைபாக்கச் சொல்லுகிறேனே? நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றே நான் நன்மைபாக்கச் சொல்லுகிறது, அதுதானும் என்னுயிர்க்கோ? உம்முயிர்க்கன்றே? [உடையானிடை] பொதுவிலே யுடையவனென்கிறார், ருசிபிறந்து 'அவனார்?' என்றால, "வண்புகழ்நாரணன்" என்பாராக அவன் உடையவனுய் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும் 'நான் எனது' என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன்பக்கலிலே ஸமாபிக்கப் பாருங்கோள் அவன்உடையவனை பின்பு அவனோடு அவிவாதமே உங்களுக்கு வேண்டுவது, "யம:" (யம:) பராதேசிகமான நியம

டங்க ஸாகலயேந இப்படி ஸகலபரித்யாகத்தில அடியேதென்ன, சண்டாலர் இத்யாதி இங்கே 'சுஹ்ருத்தி வர்ணாஶ்:" "சுஹ்ருஞ்ஜ்ஞானமஸ்மவர்ணாஶ்:" இத்யாதிவிவக்ஷிதம இத்தால பகவத்வ்யதிரிக்த ஸாத்யாந்தரஸாத நாந்தரத்யாகத்தைச் சொன்னபடி மேல் ஒருபேறு இத்யாதி - விடுகைதானே பலமெனகைக்காக 'வீடுசெய்து' என்று அநுவதிக்கிறதென்றபடி விடுகைதானே ப்ரயோஜநமாமோ? என்ன இதுதான ப்ரயோஜநமாயிருக்கு மென்னுமதை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தாமிப்பிக்கிறார் - ராஜ புத்ரன் இத்யாதி " நக்ஷத்ரஜ்ஞாநவ் ஜயாயநேநந" இத்யாதி அழுக்குசிறை அழுகியேபோமபடியான சிறை பலபடியாக - நாலுவிதமாக அருளிச்செய்வர் - ஈஞ்ஜயிதி ஶேஷ: ப்ருதிவீகாயமஹி ஶரீரமெனனும் அபிப்ராயத்தாலே செ லவிற்று - "யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்" என்று அதினுடையவீட்டையு மென்றபடி மூந்தின ஶ்ராத்தத்திலே உடைய வனென்றது - ஶரீரமாக வுடையவனென்றபடி த்ரீயயோஜனையில, உம உயிர - வீடுசெய்மினென்று அந்வ யம் 'உயிர' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - அநித்யமான இத்யாதி 'உம' என்றதுக்கு ஹாவம் - அதுதானும் இத்யாதி நாராயணனென்னாதே பொதுவிலே 'உடையான' என்றது - ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக இவ விடத்திலே "ஜநமேஜயனை வைஶம்பாயநர் 'ஸாகலயேந பாரதகதையைச் சொல்லுகிறேன், கேள' என்ன, 'அவ காஶமில்லை' என்ன, 'ஓரத்யாயந்தான் கேள்' என்ன, 'அதுக்கும் அவகாஶமில்லை' என்ன, 'ஒருஶ்லோகந்தான் சொல்லுகிறேன்' என்ன, 'ஆகிற சொல்லும்' என்ன, 'ஈாவிசேஷவான்ஷளத்ருவளாஜ்யாநத ஶாநநள! மொஹநம்வநஹைஞ ஜூஜயஞம்வாநவாந:' என்று ஸாகாங்கமாகச் சொல்ல, அதிலே ருசிபிறந்து 'கோகாஹணம் ஏது? வாபங்கம் ஏது?' என்ன "ருசிபிறந்தபின்பு அடிதொடங்கி பாரத மெல்லாஞ் சொன்னாற்போலே ருசிபிறக்கைக்காக" என்பார்கள் பொதுவிலே - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லாமல மூந்தின அர்த்தத்தையும் இரண்டாமர்த்தத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி 'வீடுசெய்மின' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவன்உடையவனுய் இத்யாதி உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு என்றது-உயிரைவீடாகவுடையவனென கிறதைப்பற்ற ஸமர்ப்பணமாவதென்? என்ன, அவன்உடையவனை பின்பு இத்யாதி உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம - யம இதி " யஶோவைவஸ்வதோராஜாயஸ்தவைஷஹ்ருதிஸ்தித: | தேநசேதவிவாதஸ்தே மாகங்காம்மாகுரூந்கம:" இதி மாநவே தர்மஶாஸ்த்ரே யமயதீதி - யம: நிருபாதிகம் நியமகம் யஸ்மிந் ஸ: யம: என்று விவக்ஷிதமென்னும் அபிப்ராயேணாஹ - பராதேசிக இதி பாபவதீதி "சுஹ்ருதஸ்ரவசாஸி

ந்தத்தையுடையவனையன்று சொல்லுகிறது, “[illegible]” (ப்ரபவதி ஸம்யமநேமமாபிவிஷ்ணு:) என்று அவன் தன்னையும் நியமிக்குமவனுயிற்று, இவன் “[illegible]” (வைவஸ்வத:) விவஸ்வானுடைய குலத்திலே பிறந்தவனென்னுதல், ஆதித்யாந்த ரஸ்தித னென்னுதல் “[illegible]” (ராஜா) - அவனைப்போலே “[illegible]” என்கை யன்றிக்கே எல்லார்க்கும் இனியனுயிருக்குமவனுயிற்று, இவன் “யம்” (ய:) அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்திகளில் ப்ரஸித்தி ‘[illegible]’ (தவைஷஹ்ருதிஸ்தித:) - அவன் எங்குற்று னென்ன, கண்டிலையோ? உன்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து “ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்று” என திருக்கிறுன் ஆனல், செய்யவேண்டுவதென்? என்னில், “[illegible]” (தேந சேதவிவாதஸ்தே) உடையவனுயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாத முண்டாகில் இத்தால் பேறென் என்பாயோ? “[illegible]” (மாகங்காமமாகுருங்கமம்) ஒருதீர்த்தந் தேடிப்போதல், புண்யக்ஷேத்ரந் தேடிப்போதல் செய்யவேண்டா, அஹங்காரமமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயச்சித்தம்பண்ணுகையாவது நிஷித்தத்ரவ்யத்தை உள்ளேவைத்து * மெழுகூட்டின வோபாதியிறே உடையவனுக்கும் உடைமைக்குந் தக்கபடியிறே ப்ராயச்சித்தமும், உடையவன் ஸர்வேச்வரன் த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானமான ஆத்மத்ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது அபஹரித்த த்ரவ்யத்தைப் போகட்டு ப்ராயச்சித்தம்பண்ணவேணுமே போகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே ப்ராயச்சித்தம்பண்ணுகைக்கு வேறு அதிகாரியு மில்லையே ஆகையாலே, நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடுசெய்ம்மினே வீடு ஸமர்ப்பிக்கை அதாகிறது இசைகை (க)

[illegible] । *[illegible]* இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே த்ருதீயேம்சே யமகிங்கரஸம்வாதே வைவஸ்வத: என்றதுக்கு கோத்ராபத்யத்தில் அண்பத்யமாதல், ஸம்பந்தாத்தே அண்பத்யமாதலென்றுஇரண்டர்த்தமுங் கண்டு கொள்வதெனகிறா - விவஸ்வானுடைய இத்யாதி ரஞ்சயதீதி ராஜேத்யபிப்ராயேணாஹ - அவனைப்போலே இத்யாதி “ஸக:” என்றதுக்கு அர்த்தம் - கண்டிலையோ என்றது ஆட்சியாவது-சேஷத்வஜ்ஞாந பூர்வகமான அடிமையைக்கொள்ளுகை தொடர்ச்சியாவது-ஹ்ருதயாந்தரவஸ்திதி “[illegible]” என்கையாலே, விவாதிக்கில் கவகாதிகமாமும் அகிஞ்சித்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறா அஹங்கார இத்யாதி,சேச்சப்தஸூசிதோயமர்த்த: அத்ர “[illegible]”, “[illegible]” இத்யநுஸந்தேயம் ‘மெழுக்கூட்டின’ என்று பாடமானால், மெழுக்கு தகை - பூசுகை இத்யர்த்த: இது பாபவிமோசகமானமாத்ரமன்றிக்கே வேறு இதுக்கு ஸத்ருசப்ராயச்சித்தமுமில்லையெனகிறா - உடையவனுக்கு இத்யாதி ப்ராயச்சித்தமுண்டானாலும் அதிகாரியில்லை யெனகிறா - அபஹரித்த இத்யாதி “த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானம்” என்கிறவிடத்தில் - “[illegible]” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் “[illegible]” இத்யாத்யநுஸந்தேயம் போகடுகிற த்ரவ்யம் இத்யாதிக்கு-போகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே உடையவனுயிருக்கிற ஈச்வரன் பக்கலிலே போகடுகையாவது அவனதென்றிசைகையான படியால்,பின்னை யிசைந்தால் தான் அவனதீநனுய்த் தானென்று ஒரு ஸ்வதந்த்ர னில்லாதபடியாலே ப்ராயச்சித்தாதிகாரியில்லை யென்றபடி ஆகையாலே யென்றதுக்கு - ‘அவனுடையவனுனபின்பு” என்ற பூர்வதநவாக்யத்தோடே ஸங்கதி அர்த்தத்தத்வம் இதுவானபின்பு நீங்களும் இப்படியே செய்யுங்கோ ளென்னும் ஆசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறா - நீங்களும் இத்யாதி நீங்களு மென்ற ஸமுச்சயம் - ஸ்வதவேகாநுஸந்திக்கிற ஈச்வரனோடே “வீடுஇசைமின்” என்று இருபத்துநாலாயிரத்தில் பாடம், “வீடுசெய்ம்மின்” என்று இவ்விடத்தில் பாடம் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயம் - பகவதாச்ரயணம், இப்பாட்டுக்கு ப்ரமேயம் - ஸகலேதரபரித்யாக பூர்வகமாக பகவத்விஷயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் முற்றவும் வீடுமின், வீடுசெய்மின் இத்யாரப்ய க்ரமேண அந்வய: (க)

---

* ‘மெழுக்கூட்டினால்’ என்று ஒரு பாடமுண்டு என்பது, அரும்பதத்தா லேறபடும்

இரண்டாம் பாட்டு.

மின்னின்நிலையில, மன்னுயிராக்கைகள்
என்னுமிடத்திறை, யுன்னுமின்நீரே

ஆ -(மின்னின்நிலை) சிரகாலவாஸிதமான விஷயங்களை விட முடியுமோ? என்னில், இவ்வாத்மஸம்பந்தியான ஶரீராதி பதார்த்த விஷயங்களினுடைய அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை நீங்களே ஆராய்ந்து உணருங்கோள், உணரவே எளிதாக விடலாம் என்கிறார்.

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? என்னில், அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை அநுஸந்திக்கவே விடுகை எளிது என்கிறார்.

[மின்னின்நிலையில] மின்னுக்குள்ள நிலையு மில்லை யென்கிறது, அஸ்திரமாயிருக்கத் தேஸ்திரங்களைப்போலே சிலநாள் செல்லுகிலுஞ் செல்லு மென்றவாறு [மன்னுயிராக்கைகள்] ஆத்மாதான தனக்கு உபாதேயமாகக் கொண்டு விடேனென்று பற்றிக்கிடக்கிற தேஹங்கள் 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநத்துக்கும் 'ஆக்கைகள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து ஓராத்மாவே காமாநுகுணமாக அநேக தேஹங்களிலே நலிவுபடு மென்று தோற்றுகைக்காக [என்னுமிடத்து என்று தொடங்கி] என்னும் இஸ்தலத்தில் தோஷப்ரபஞ்சமெல்லாம் அநுஸந்திக்கவேண்டுவதில்லை, தோஷத்தினுடைய ஏகதேஶாநுஸந்தாநத்தாலே விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும் [நீரே] தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கு பராபேக்ஷையில்லை, உங்களுக்கே அநுஸந்திக்கலாம்.

ப —அநந்தரம், த்யாகப்ரக்ருதி ஸௌகர்யத்துக்காக த்யாஜ்யங்களுடைய நிலையாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

உயிர் ஆத்மா, மன் (தனக்கு அபிமதமாகச்) செறிந்த, ஆக்கைகள் பந்தகஶரீரங்கள், மின்னின் மின்னிலுங்காட்டில், நிலை இல தோன்றியே மாய்க்கடவதான நிலையையும் உடையவல்லவா யிருக்கும், என்னுமிடத்து என்றுசொல்லும்படியாதலில், நீரே நீங்கள், இறை ஸ்வாமியை, உன்னுமின் மநநம்பண்ணுங்கோள் "மன்னுயிராக்கைகள்" என்று ஆத்மாவுக்கு மாறிமாறிவரு மாசக்கை யென்றுமாம் "இறையுன்னுமின்நீரே" என்று "நீரே நிலையாமையைச் சிறிது நிரூபியுங்கோள்" என்றுஞ் சொல்லுவர், இது பூர்வோத்தரமான இரண்டுபாட்டிலுஞ் சொல்லுகிற பகவதாஶ்ரயண ப்ரயந்தத்தைக்குச் சேராது.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? என்னில்,—அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை அநுஸந்திக்கவே விடலா மென்கிறார்.

[மின்னின்நிலையில] மின்னுக்குள்ள நிலையு மில்லை, "ஸ்வேதஸ்ஸ்வேதஸ்ஸ்மாஸ்மாஃ யஸவநம்ஙகஸஶோவத்ர । தடிஷ்யஸோயஸஸ் கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஞாநதேஹய்ரக்ஷிஃ" அது தோற்றி நசிக்கும், இது காப்பத்திலே நசிக்கும், தோற்றினபோதே மாய்க்கடவதா யிருப்பதொரு வ்யவஸ்தை உண்டு அதுக்கு, இது சிலநாளிருக்கிலும் இருக்கும் அஸ்திரமென்று ஹிதத்தில் ப்ரவர்த்திக்கவொட்டாது ஸ்திரமென்று விஶ்வஸிக்கப்பண்ணி நசிக்கும் [மன்னுயிராக்கைகள்]- உயிர் மன்னி விடேனென்று பற்றிக்கிடக்கிற ஶரீரங்கள், நித்யனான ஆத்மாவினுடைய ஶரீரங்களென்னவுமாம் 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநத்துக்கும், 'ஆக்கைகள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து ஓராத்மாவே காமாநுகுணமாக அநேக ஶரீரங்களிலே நலிவுபட்டுப்போருகிறானென்று தோற்றுகைக்காக, "மகிழலகொன்றேபோல", "வாஸாம்ஸிஜீர்ணாநி" அன்றிக்கே, ஜாதஸ்ய

வசநமாகவுமாம [என்னுமிடத்து] என்னும ஸதலத்தில, என்னும இவ்வா்த்தத்திலே யென்ன வுமாம, ஆனபின்பு என்னவுமாம [இறையுனனுமின] இதினுடைய தோஷம எல்லாம் அறியவேணடா, ஏகதேசாநுஸநதாநத்தாலே விரகதி பிறக்கும [நீரே] தோஷாநுஸநதாநத்துக்கு சாஸதரம வேணடா, தோஷம பரதயக்ஷமாகையாலே உஙகளுக்கே தெரியும

ஈடு —இரண்டாமபாட்டு ஹகவதவயதிரிகத விஷயஙகளை விட்டு ஸாவேசவரனை எம்பெருமானபக்கலிலே ஆதமஸமாப்பணம பண்ணப பாருஙகோ ளென்றா முதறபாட்டில, 'பகவத வயதிரிகத விஷயஙகளை விடச சொலலாநினறீா, அநாதிகாலம வாஸநைபணணிப போநதவறறை இப்போதாக விடப்போமோ?' என்ன,—அவற்றினுடைய தோஷதாசநம பண்ணவே விடலா மெனகிறா, இதில

[மினனின நிலையில] மினனுபோதியும நிலையுடைத்தல்ல அல்பமாய் அஸதிரமா யிருக்குமிறே அது, இதுவும அஸதிரமாயிருக்கச்செய்தேயும ஸதிரபுததியைப பிறப்பித்து, அநாத்தத தோடே தலைக்கட்டுவித்துவிடும சநதநபராநதியாலே நாறறம குளிாததி மெனமைகளைக்கொண்டு ஸர்ப்பத்தினமேலே கையை வைததுக்கொண்டு கிடநது உறஙகாநினறால, ஒருதாமிகன 'இது ஸாப பஙகிடாய' என்று அறிவிததால, பினனை அதினினறும கைவாஙகியல்லது நிறகவொண்ணாதிறே, அப்படியே இதரவிஷயஙகளிலே போக்யதாபுததிபணணிப்போருகிற இவனுக்கு 'இது அல்பம, அஸ்திரம' என்று இதினுடைய தோஷதர்சநததைப் பணணுவிக்கவே விடலாயிருக்குமிறே [மன னுயிராக்கைகள] உயிர்மன்னுகிற ஆக்கைக ளென்னுதல, நிதயமான ஆதமவஸது பரிக்ரஹிக்கிற தேஹஙக ளென்னுதல் திறநதுகிடநத வாசலகளதோறும நுழைநதுதிரியும பதாத்தமபோலேயிறே இவன திரிவது, மகிழலகோனறேபோல மாறும பலயாக்கையிறே, ஓரலகுதானே காணிஸதாநததிலே நிறபது கோடிஸ்தாநத்திலே நிறபதாமிறே அப்படியே ஓராதமாதானே காமபேதததாலே தேவாதி தேஹபேதஙகளைப பரிக்ரஹிக்குமிறே அன்றியே, 'உயிா' என்கிற ஏகவசநம ஜீவாநந்த்யத்துக்கு

இரண்டாமபாட்டு - மின்னின் இதயாதி கீழே தயாஜ்யததைத்யட்டுக விடுமகோ ளென்று சொலலி, அநநதரம அலபாஸதிரதவாதிதோஷஙகளைச சொலலுகிறதுக்கு பரயோஜநம ஸமஸாரிகளுக்குப்பிறநத ருசியை பரிஹரிக்கை யெனகிறா - பகவதவயதிரிக்த இதயாதி

"எலலையிலதுவமைமீக்கம" என்று தமிழாசொனனபடியே பஞ்சமிக்கு அநேகாாத்த முணடாகையாலே இவவிடத்தில உபமாாத்தே பஞ்சமி யெனகிறா - மின்னுபோதியும் இதயாதி நிலை - ஸவபாவம நிலையுடைத தலலாமை எப்படி? என்ன அல்பமாய் இதயாதி யதவா, மினனிறகாட்டிலென்று அாததாநதரமாதல "மமமேஷ்வியத்ய தஸ்யோ ஜாயதே நாஸ்தீதி" இதயாதி மின தோறறி மறையும, அதுவு மிலலை இதுக்கென்று வயாக்யாநததில ஆாதம போகயதாலபதை - அலபதையாவது யதவா, அலபமாய இதயாதிக்கு - அல்பாஸதிரதவாதி தோஷமுணடா யிருக்கச்செய்தேயும, ததபாகாசகதவகுணமுணடிறே மின னுக்கு இதுக்கும அநதத தோஷமுணடாயிருக்கவும ததபாகாசகதவரூபகுணமுமிலலை யெனறபடி தோஷதா சநமபண்ணினால விடலாமோ? என்ன, சநதந இதயாதி அநாதிகாலவாஸிதமான வஸதுக்களினுடைய தோஷங்களை தாசிததால ஸுசகமாக விடலா மெனறபடி இதுக்கு அவதாரிகையோடே சோதி உயிர்மன்னுகிற ஆக்கைகள் - ஆதமாவைபபறறி விடாதென்றிருக்கிற சரீரஙகள தவிரியாததத்துக்கு, மன்னுகை - காலத தோடே பொருந்துதல, நிதயமான வெனறபடி 'உயிா' என்று ஏகவசநமாயிருக்க 'ஆக்கைகள' எனகிற பஹு வசநம சேருமபடி யென? என்ன, திறந்துகிடந்த இதயாதி நுழைந்து பரவேசித்து திரியுமபதார்த்தம் - சவா ஓராதமாவே அநேகசரீர பரிக்ரஹம பணணுமெனனுமதுக்கு பரமாணம மகிழலகு இதயாதி மகிழலகு - மகிழமவிதை உகதாாததததை உபாதத பரமாணருடமாக்கி அருளிசசெயகிறா - ஓரலகுதானே இதயாதி அதாவது ஜ்யோதிவிததுக்கள மகிழமவிதையை அலகாக வைததது எண்ணக கடவாகளிறே, அவாகளமூநதுற காணிஸதாநததிலே வைததது, பினனை பத்துஸதாநததிலே வைததது நூறுஸதாநததிலே வைததது, கோடி ஸ்தாநத்திலே வைததது இப்படி வாக்கடவதிறே, அததைச சொனனபடி அதா " வட்டமெநகவராபிதெ

உபலக்ஷணமாய, ஆதமாககள பரிகரஹிககிற ஶரீரஙக ளெனனவுமாம [எனனுமிடததது] ஹக வததுணஙகளைப பரிசசேதிககிலும பரிசசேதிககப போகாதாயிறறு தோஷபபரபபு, இவவிடையாட டததது எனறபடி [இறையுனனுமின] இதிலே அலபததை ஆராயுஙகோள [நீரே] இது தனககு ஒரு பரமாணுபேக்ஷையு மிலலை, ஸதாசாரயோபதேஶமும வேணடா (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

நீரநுமதேனறிவை, வேரமுதலமாயததுஇறை
சோமினுயிரககதன, நேரிறையிலலே

ஆ—(நீர) ஆகமநாஶகரமான அஹஙகார மமகாரஙகளை ஸவாஸநமாகவிடடு ஸா வேஶவரனை ஆஶரயியுஙகோள, இவவாதமாவுககு அததோடொததத சீரியது ஒனறு மிலலை யெனா கிறுா

ஒ—மூனறுமபாடடில, தயாஜயததைச சுருஙக உபதேசிககிறுா

[நீரநுமதெனறு] அநாதகாலமான அஹஙகார மமகாரஙகளைச சொலலுகிறது [இவை வோமுதல மாயதது] அஹஙகார மமகாரஙகளுககான செலலாநினறனவேயாகிலும, ஆசாரயோபதேசாயததாலும, ஶாஸதராபயாஸததின மிகுதியாலுமாக இவை அபுருஷாரதத மெனறு அதயவஸிககை இவறறினுடைய வோமுதல மாயககையாவது ஸவாஸநமாக இவறறை விடடு எமபெருமானை ஆஶரயிககை துஷகர மாகையால இதுவே பொருளாகை உசிதம [இறை எனறு தொடஙகி] - ஸாவேஶவரனை ஆஶரயியுஙகோள, ஆதமாவுககு அததோடொககும சீரியது இலலை சீரியதாவது - ஹிதமும, பரியமும

ப—அநநதரம, தயாகபரகாரததை ஸஙகரஹேண அருளிசசெயகிறுா

நீரநுமதெனறிவை (ஆதமாதமீயஙகளி லுணடான) அஹஙகாரமும மமகாரமுமாகிற இவறறை, வேரமுதலமாயததது ருசிவாஸனைகளாகிற பககவேரோடே முதலறுதது, இறை- ஸவாமியை, சேரமின சேருஙகோள, உயிரககு ஆதமாவுககு, அதனநோ அததோடொததத, நிறை இலலை நிரபபமிலலை

இ—மூனறுமபாடடில, அநாதிகாலம பறறிபபோநத விஷயஙகளை விடுமபோது பற றின காலமெலலாம வேணடாவோ தனிததனியே விடுகைககு? எனனில,—அது வேணடா, எளி தாக விடலாமெனறு தயாஜயததை இரணடாசாரததாலே சுருஙக உபதேசிககிறுா

வகஙேஷா ஷுஜயொஃகாகணிகாவஸவண உகொடிறாஃ" இதயாதயநுஸநதேயம 'தேஹறபேதஙகளைப பரிகரஹிககுமிறே'-அதா "வாஸாஂஸி ஜீணாநி" இதயாதி தரஷடவயம இறே இதி ஶருதிஸமருதி பரஸிததி விவக்ஷிதா ஶிழலகுததருஷடாநதேந தததஸததாந பரவேஶஸய அநபாதிநதவம ஸூசயதே 'அனறியே' எனகிற யோஜனையும 'உயிரமனனுகிறவாககைகள' எனகிற பாதமயோஜநாபேக்ஷம யோஜநா ஆயஸய மூலம வஙகவஉநஸாரஸஹஸஸாநாஉயஸ அீஃபயொஜநாயாஂநிகுகொகெஃ ஊயொஜநஂ தெஉஸாதவிகெஃ என்னுமிடததது - எனனும இவவாததததிலே 'எனனுமிடம' எனனு போதே தோஷபாஹுலயம ஸூசிதம எனனுமிடததிறையுனனுமின' எனறததால பலிதம - பகவநதுணங களை இதயாதி இவவிடையாடடதது - அஸமிநவிஷயே, இதிலே அல்பநதை யிதி - தாவகாமதரேண விடலா மெனறபடி 'நீரே' எனகிற ஏவகாராரததம இதுதனக்கு இத்யாதி தோஷம பாத்யகூமாகையாலே யெனறு கருதது உயிரமனனுககைகள மினனினிலையில, எனனுமிடதது நீரே இறையுனனுமின இத்யநவயஃ (உ)

[நீர் நுமது] அநாத்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்களை 'நான், எனது' என்னும் ஆத்தத்தைப் பிறகு உபதேசிக்கப்புக்கால 'நீங்கள்' என்றும், 'உங்களது' என்னுமிறே சொல்லுவது அதாகிறது - அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும், அஸ்வே ஸ்வத்வபுத்தியும் 'நான், எனது' என்னில்லா வேமிறே "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: । அவித்யா தருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம்" என்று ஸம்ஸார பீஜத்தையும், "ஸத்யாகாரேணைவாஸ்தி வைஷ்ணவஸம்ஸாரபேஷஜம்" என்று பரிஹாரத்தையும் சொல்லிற்றிறே [இவை வேர்முதல் மாய்த்து] இவற்றை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி இது 'ஸுதீநாவிலெழுக' போலே ஸமூலமாக இவை வேராக விடும்போது ஸர்வத்விஷயத்தைப் பற்றி விடவேணும், அவனைப் பற்றும்போது இவற்றை விட்டல்லது பற்றவொண்ணாது, ஆகையாலே, இதரேதராஸ்ரயகாஸ்நம ஆனால், இதுக்குப் பொருளென்? என்னில்,— ஆசார்யஸேவையாலும் ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்தாலும் இவை அபுருஷார்த்தமென்று அத்யவஸிக்கை இரண்டுவருக்ஷம் சேர நின்றால் ஒன்றிலே குட்டமிட்டுப் பெருங்காயத்தை வைத்தால் மற்றையது நிறுக இது காலத்தாலே உலர்ந்துபோமாபோலே இந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இவை ஸ்வகார்யம் செய்யமாட்டாது, "பீஜாந்யக்ந்யுபதக்தாநி" இத்யாதி ரக்ஷகன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்க இவன்பக்கலிலே விலக்காமை யுண்டானால் வினை போகைக்குத் தட்டில்லை யென்கை [இறைசேர்மின்] - ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலேயிறே ஸம்ஸாரிக்கு பகவதாஸ்ரயணம் [உயிர்க்கு அதன் நேர்நிறையில்லே] ஆத்மாவுக்கு அதனோடொத்த சீரியது இல்லை பரமபதத்தில் ஹிதமாய உதாகத்தில் பரியமாயிருக்கும் நேர் ஒப்பு நிறை மிகுதி ஒத்தல் மிக்கது மில்லை யென்னவுமாம் "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம்"

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு 'தோஷதர்ஸநம் பண்ணவே விடலாமென்றீர், காலம் அநாதி, மேல் அநந்தமாயிராநின்றது, பற்றின காலமெல்லாம் வேணுமிறே விடுகைக்கும்' என்ன, த்யாஜ்யாம்ஸத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார், ஸம்ஸாரபீஜம் இன்னதென்றும், அதுக்கு பேஷஜம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்

[நீர் நுமது] அநாத்தகரமான அஹங்காரமமகாரங்கள் நான் எனது என்னுமத்தைப் பிறகு உபதேஸிக்கும்போது "நீர் நுமது" என்றிறே சொல்லுவது, நான் எனது என்று தமவாகக்காலே சொல்லமாட்டாரே, நாக்கு வேமென்று 'என்னுடைமை' என்னுமது, வேணுமாகில் தவிருகிறன, 'நான்' என்னுமது தவிரும்படி என்? என்னில்,—இவன் அஹமென்றால் ராவணாதிகள்

மூன்றாம்பாட்டு - நீர் நுமது அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியையும் பகவதஸமாஸ்ரயணத்தையுஞ் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந தர்ஸிப்பிக்கிறார் - தோஷதர்ஸநம் இத்யாதி காலம் அநாதி அநாதிகாலார்ஜிதமானதை விடக்கூடாதிறே யென்று ஸங்கை, அநாதிகாலமாக ஆர்ஜித்ததாகையாலே விடுகைக்கு அத்தனை காலம் வேணு மென்கிறீரோ? ஆகில், அநந்தகாலமுண்டேயென்ன, அத்தைய நுவதித்து, உண்டென்கிறது மெய்யே, அதிற் குறையில்லை, அது விடுகைக்கே போருமத்தனை, ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலமெங்கேயென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - மேல் அநந்தமாய் இத்யாதி சுருங்க ஸங்க்ரஹமாகச் சுருங்க அருளிச்செய்தபடியைக் காட்டுகிறார் - ஸமஸாரபீஜம் இத்யாதி 'நீர் நுமது' என்கையாலே ஸமஸாரபீஜம் 'வேர்முதல்மாய்த்து' என்கையாலே - பேஷஜம் அதுக்கு - ஸமஸாரத்துக்கு

நான், எனது என்றன்றோ அஹங்கார மமகாரங்கள் இருப்பது? என்ன, நான் என்னது இத்யாதி பரிஹாராந்தரம்-நானெனதென்று இத்யாதி வேம தகத்தமாம் இது கடௌளாயாபிப்ராயம் பாக்ருதி பாக்ருத விஷய மமகாரம் விடலாம்,நானென்னுமது ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே அஹங்காரத்தை விடும்படி யென்?என்று ஸங்கிக்கிறார், என்னுடைமை இத்யாதி தவிரும்படியென்னென்னில்-நானென்னுமது அஹமர்த்தாநுபந்தியாகையாலே தவிரும்படி யென்? என்னி லென்றபடி பரிஹாரம் இவன் அஹமென்றால் இத்யாதி நானென்று

நான என்றுறபோலே பிறருடைய நானைத தவிாததுககொணடிறே யிருபபது, தேஹததில அஹம புததி பணணிபபோருமது தவிரவேணுமே! [இவை வோமுதலமாயதது] இவை வோமுதல மாயகைகயாவதென? என்னில், இது அபுருஷாாததமெனனும பரதிபததியைச சொனனபடி இரணடு வருக்ஷம தனனிலே சேரநினறல, ஒனறிலே தோளைததுப பெருங்காயததை வைககச சில நாள ஒனறுபோலே நினறு, பினனை படடுபபோகாநினறதிறே, அபபடியே அஹங்கார மமகாரங்கள தயாஜயமெனனும பரதிபததி யுணடாகத தனனடையே ஸமஸாரம அடியறறு நிறகும "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: | அவித்யாதரு ஸம்பூதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம்" (அநாதமநயாதமபுததிாயா அஸவேஸவமிதியாமதிః - அவிதயாதருஸமபூதிபீஜமேததத்விதாஸததிதம) என்று ஸமஸாரபீஜமுஞ சொலலி, "அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸார பேஷஜம்" (அசயுதாஹநதவாஸமீதி ஸைவஸமஸாரபேஷஜம) என்று பரிஹாரமுஞ சொல லிறறிறே, ரக்ஷகனுமவன அவஸரபரதீக்ஷகனுமயிருகக, இவனபககலிலே விலககாமை யுணடானல விரோதி போகைக்குத தட்டிலலை யெனகை [இறைசோமின] அபராபத விஷயங்களை விட்டு வகுத்த ஶேஷியானவனைப் பறறப் பாருங்கோள "சோமின" எனகிறாாகானும, கெடுமரககலம கரைசோநதாறபோலே யிருககையாலே ஸமஸாரிக்கு ஶேஷவதஸமாஶ்ரயணம [உயிாககததனோாநிறை யிலலே] இததோடொதத சீரியதிலலையெனனுதல, நேரெனறு ஒபபாய, நிறையெனறு மிகுதி யாய, உயிாககு இததோடொததது மிககது மிலலை யெனறுமாம பரதமததில *(ஔஷதமபோலே ஸமஸாரிகளுககு ஶேஷவதஸமபநதம) ஹிதமுமாய, உதாககததில பரியமுமாயிருககும நிதயமாய ஜஞாநாநநதலக்ஷணமான வஸ்துவுககு இததோடொககுஞ சீரியதிலலை, "ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நா

போலே-ஸவதநதரோஹ மெனறுறபோலே பிறருடைய ஈஶ்வரனுடைய "உத்தீர்ணாஸ்ச ஸ்வ நந்த:" "பிறாநதபொருள" எனனககடவதிறே ஆக, இததால 'ஆத்மேஷ்டனேஷ்டாய ஸ்வோஹமிதி மோக்ஷ | அநாத்மந்யாத்மவிஜ்ஞாநம் ஸ்வோஸ்வோ ஸாமித்வலக்ஷண:" எனகிறபடியே தேஹாதமாபிமாந ஸவாதநதாயாபிமாநரூப தவிவிதாஹஙகாரநிவருததி வேணு மெனறபடி இவை வேர்முதல்மாய்ததது-இவறறை ருசிபரகருதிகளாகிற வேரோடும் பக்கவேரோடும் மாய்த்து 'வோ, முதல' எனகிற இரடடிபபாலே ஸவாஸந நிவருததியைச சொலலுகிறது பரதிபததிமாததரம போருமோ? எனன,இாணடுவருக்ஷம் இதயாதி தாஷடாநதி கததில அஹஙகாரமமகாரஙகள ஒருவருக்ஷம, ஆத்மா ஒருவருக்ஷ மெனறு கணடுகொளவது அவதாரிகைககுச சேர பரமாணதவயம அநாதமநி இதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ஷஷ்டேமஶே காணடிகயமபாதி கேஶிதவ ஜோக்தமிதம 'அநாத்மநி ச தேஹ, யா ஆத்மபுத்திரஸ்வ, அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதிரஸ்வ, வியாவஸித ஏதச்ச அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜம் அவித்யாவித்யாநாமான காமம காமமாகிற வருக்ஷததினுடைய உதபததிககு விதையாயிருககு மெனறபடி "நவ்யாவயதீத்யவ்யாத:" எனறததைபபறற, ரக்ஷகனை எனறது "தவாஸ்மி" எனறததைபபறற, விலக்காமை எனறது 'நீராமது' இதயாரபய 'சோமின' இதயநத ஸய ஶாவமாஹ - அபராபத இதயாதி பறறுமின எனனுதே 'சோமின' எனறதுககு ஶாவம - சேர்மின் என்கிறர் இதயாதி கெடுமரககலம - கெடுமரககலததிலுளளாா கரைசோநதாறபோலே யெனறபடி, இததால, மரககலததை ஆலமபநமாகக கொண்டன்றோ, வாயுவஶாத கரைசேருகிறது, அபபடி விஷ்ணுபோதமான ஈஶ் வரன கருபாவானுயககொணடு கடததுமெனறபடி மாக்கலம்-ஓடம இநதோடொதத இதயாதி நேரெனறு- ஒபபாய, நிறையென்றத்தாலே சீர்மையாய், விலக்ஷணமான ஆதமவஸதுவுககு இததோடொதத சீரியதிலலை யெனறபடி ஆததவயபலிதம - பரதமததில் இதயாதி இததால "விஷ்ணுபோதம் விநா நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பரிக்ரஹ:| ஹரிணா விஷ்டிதஸ்ய த்வம் ஸம்ஸாரஸ்ய..." எனகிற விஷயங்களை வயா வாததிககிறது உதர்க்கததில் உததரகாலததிலே முகதின ஆததததிலே நோக்காக 'உயிாககு' எனற பதததுககு வாஸனை - நிதயமாய் இதயாதி விபுஹாவலோகநயாயேந, "மரக்கலமகரைசோநதாறபோலே

* குண்டலிதகாகதம - சில ஸ்ரீகோசஙகளில இலலை

ஸா०" (ஸமஸாராரணவமகநாநாம) இத்யாதி "விஷ்ணுவொதம்" (விஷ்ணுபோதம்) இக்கரை யும் அக்கரையும் ஒன்றாயின்று அவ்வருக்கு கடத்தும் ஓடம் (ங)

நான்காம் பாட்டு.

இல்லதுமுள்ளதும், அல்லதவனுரு
எல்லையிலாநலம், * புல்குபற்றற்றே

ஆ — (இல்லதும்) த்யாஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற பாக்கு விஷயங்களிற் காட்டில் ஸமாஶ்ரயணீயமாகச் சொல்லப்படுகிற விஷயம் நன்று யிருக்கிலன்றோ இத்தைவிட்டு அத்தைப் பற்றலாவ தென்னில்,—ஹேயப்ரத்யநீகதயா கல்யாணைகதாநதயா இரண்டு சேராதே நிற்கிற காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷண ஸ்வரூபனாய், ஸ்வாபாவிக கல்யாணகுண விஶிஷ்டனுமாயாலே நிரவதிக போக்ய பூதனுமாயிறாய் இவன் இருப்பது, ஆகலால், இந்த ஹேயமான விஷயங்களில் ஸங்கத்தைவிட்டு அவனைப் புல்கு என்கிறார்.

ஒ — நாலாம்பாட்டில், பற்றப்படுகிற விஷயத்தின் நன்மை சொல்லுகிறார்.

[இல்லதும் என்று தொடங்கி] ஏகரூபமல்லாமையாலே இல்லையென்னலாம்படி இருக்கிற அசேதநத்தின் தன்மையும், ஏகரூபமாகையாலே உண்டென்னலாம்படியிருக்கிற சேதநாபடியும் மாறிக்கே யிருக்கும் அவன்ஸ்வரூபம், அவன் ஸ்வரூபந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில்,—[எல்லையில் என்று தொடங்கி] அஸங்க்யேய கல்யாண குணங்களை யுடைத்தாயிருக்கும், புறம்புள்ள ஸங்கத்தை விட்டு அவனை ஆஶ்ரயி 'புல்கு' என்கையாலே, ஆஶ்ரயணம் இனிதென்று கருத்து.

ப — அநந்தரம், இப்படி த்யாகபூர்வகமாக பஜநீயமான வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இல்லதும் உள்ளதும் (ஸ்வரூப பரிணாமத்தாலே ஒருபடிப்பட்ட அஸ்தித்வ மில்லாமை யாலே அஸத்ய ஶப்த வாச்யமாயும் ஏகரூபத்வத்தாலே ஒருபடிப்பட்ட அஸ்தித்வத்தை யுடைத்தாகையாலே ஸத்யஶப்த வாச்யமாயுமுள்ள) அசித்தினுடையவும் சித்தினுடையவும்படி, அல்லது அன்றியே, அவனுரு - அவனுடைய ஸ்வரூபமானது, எல்லையில அபரிச்சிந்நமான, அந்நலம் கீழ்ச்சொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாக உடைத்தாயிருக்கும், பற்றற்றுப் புல்லு (அத்தை, இதர விஷயங்களில்) பற்றற்று ஸ்நேஹயுக்தமாகச் செறி.

புல்லுதலாவது ஸஸ்நேஹமான செறிவாகையாலே பஜநத்தினுடைய அத்யர்த்த ப்ரியத்வஞ் சொல்லுகிறது. 'புல்கு' என்னுஞ் சொல்லுவர் கீழ் மூன்று பாட்டிலும் பன்மை யாலே உபதேஶித்து இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஒருமையாலே உபதேஶிக்கிறது த்யாஜ்யங்கள் பரஸ்பர விருத்தங்களாய்க்கொண்டு பலவாதலாலும், ஸத்த்வாதி குண பேதத்தாலே ருச்யாதி விஶிஷ்டரான அதிகாரிகள் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத புத்திபேதத்தை யுடையராகையாலும், இதர த்யாகத்தில் பன்மையாலே உபதேஶிக்கவேணும், ஐகவத்பஜநத்தில் புக்தயைக்யத்தாலும், புருஷார்த்தைக்யத்தாலும், அதிகாரைக்யமுண்டாகையாலே ஒருமையாலே உபதேஶிக்கலாம்

யிருக்கை' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ஸம்ஸார இத்யாதி "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் । விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே "விஷ்ணுபோதம்" என்கிற தாத்பர்யம் - இக்கரையும் இத்யாதி க்ரமேண அந்வய: (ஈ)

* புல்லுஎன்று பன்னீராயிரப்படிக்கு முதற்பாடம்

இ—நாலாமபாட்டில், பற்றுகிற விஷயத்தின் தன்மை சொல்லுகிறார்

[இல்லது முள்ளது மல்ல லவனுரு] ஸமயமான அசேதநத்தின ஸவரூபமும், வகரூபனை சேதநனபடியு மனறிககே யிருககும் அவனஸவரூபம், இல்லதெனறது - துசசதவமிதயாதவஙகளைச சொல்லுகிறதனறு ஸவரூபத்தையைச சொல்லுகிறது உள்ளதெனறு அஸதிதவமாத்ரத்தைச சொல்லுகிறதனறு, நிதயதையைச சொல்லுகிறது [எல்லையிலநலம்] - அவன ஸவரூப மிருககும்படிதா னென? எனனில், அஸங்கயேய கல்யாண குணஙகளையுடைத்தாயிருககும எல்லையில்லாத அநநலத்தை யுடைத்தெனறுதல், எல்லையில்லாத அநநல மெனறுதல் [புலகு] - ஆஸ்ரயி அபிமத விஷயத்தை அணைத்தாறபோலே ஆஸ்ரயணத்தான இனிதா யிருககையாலே 'புலகு' எனகிறார் [பற்றற்றே] பாகருதிபராகருதஙகளில் ஸங்கத்தை விட்டு

ரு—நாலாமபாட்டு விடுகிறவைபோலே அபோகயமுமாய, ஸதோஷமுமா யிராதேனறு பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய போகயதையை அருளிசசெயகிறார்

[இல்லதும] பரமாணயோகய மல்லாமையால வரும துசசதவத்தைப பற்றவாதல், பரதீதிமாத்ரமாய ப்ரயோகயமான மிதயாதவத்தைப்பற்றவாதல் "இல்லது" எனகிறதனறு, விநாஸிதவத்தைப்பற்றச சொல்லுகிறது [உள்ளதும] இல்லாதான வஸ்துவில வயாவருத்தியைப பற்ற "உள்ளது" எனகிறது, "யதஸதியநநாஸதி" (யதஸதியநநாஸதி) எனறும், "ஸதயஞசாநருதஞச" (ஸதயஞசாநருதஞச) எனறுஞ சொல்லககடவதிறே சிதசிததுககளை

பா—தைததிரீயகே [ரு-சு] "ஸதயஞசாநருதஞச ஸதயமபவத்" - ஜ்ஞாநி அஸநதி நாஸதிநருதம ஸநதாநுகாவரய்யாகவரான ப்ரயாககள, கவி தா விநாஸிகவரான தாநுகம ஹி ப்ராணஸம்ஸ்தானஞ்சுமகம் வாயொவி யதேஸகாரரதிஸம்ஸதயா யதஸதயவமாஸம் தஸய தசேஸகாரரதி ஸம்ஸதயா நாஸதயவ மஸ்திः நதா காரரணேரதமதஸய காரணோ வஸிரணாஸ்திநா நாஸதயவ மஸ்திः, தஸயகாரணேதேந விரோயாமாவாக் கதொநதிய்யாககுதி ஸாஷ்யகாரொ ரஸ்யாயெதர்ஸிதிதः

நாலாமபாட்டு - இப்படி இதயாதி விடுகிறவை சிதசிததுகளை அபோகயதவ ஸதோஷதவஙகள அசிதவஸதுவிலே, ஸதோஷதவமாத்ரம சிதவஸதுவிலே, ஜஞாநாநநத லக்ஷணதவேந போகயதவாதபாவ ஸ்தோஷத்வம் - நரகாவஹதவாதி

ஸமவிஷாணமெனகிற ஸநயவாதியையும் ஸாதகிகாரஜதமெனகிற மாயாவாதியையும போலே இல்லையெனகிற தல்ல வெனகிறார் - பரமாணயோகயம் இதயாதி "ப்ராணஸம்ஸ்தானஞ்சுகம் தாநுகம் ப்ரதீதயேவஸதி பாயயொதயகம் - மியாகவ திதிலக்ஷணயய ஊருவிலக்ஷிதம்" இல்லாதான வஸ்துவில் - அஸிதபமான வஸதுவில வியாவருததியைபபற்ற அவிநாஸிதவத்தைபபற்றத்து அஸிதவமாத்ர மல்லமபய எனறபடி அபபடி அசிததை அஸதயஸபதவாசயமாகவும், சிததை ஸதயஸபதவாசயமாகவுஞ சொனனவிட முணடோ? எனன, யதஸதி இதயாதி "ஜ்யோதீம்ஷிவிஷ்ணுர்புவநாநி விஷ்ணுர்வநாநிவிஷ்ணுர்கிரயோதிஸஸ்ச । நத்யஸ்ஸமுத்ராஸ்சஸஏவஸர்வம்யதஸ்தியந்நாஸ்தி சவிப்ரவர்ய" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே த்விதீயெம்ஸெ தைத்திரீயகே "ஸதயஞசாநருதஞச ஸதயமபவத்"-அஸதிஸபதவாசயமான ஆதமவாககம யாதொனறு உணடு,நாஸதிஸபதவாசயமான அசிதததவம யாதொனறு உணடு, ஸாவமுமததீ மொனறபடி புவநாதி யெனற விடம-காரயாவஸத்தை ஸதயஞ்ச இதயாதி-

அன்றியே, ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமான சரீரத்தின்படியும் அத்தை இருப்பிடமாக வுடைய ஆத்மவின்படியு மல்ல வேண்டுமாம் [அல்லது அவனுரு] நச்வரமா யிருக்கிற அசித்தின்படியுமன்று அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே "சுகம் ஸுகீ, துக்கம் துக்கீ" என்கிற சேதனன்படியுமன்று, அவன் ஸ்வரூபம் ஆனால், எங்ஙனேயிருக்கும்? என்னில்,—[எல்லையிலந்நலம்] "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்றும், "உணர்முழுநலம்" என்றும், "ஒடியாவின்பப்பெருமையோன்" என்றும், "சுடர் ஞானவின்பம்" என்றும், "ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோ" (ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோ ஸௌ) என்றுஞ் சொல்லலாம்படி யிருக்கும் [புல்கு] அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே போகரூபமா யிருக்குமிறே, குணஜ்ஞானமுடையவனுக்கு குணிகவிஷயாநுபவம் [பற்றற்றே] அதுசெய்யுமிடத்தில் இருகரையனுகையன்றிக்கே, புறம்புள்ள பற்று அற்றே புல்கு பற்றிலார்பற்றநின்றானிறே அவன், ஆகையாலே, பற்றற்றே புல்கவேணும் (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அற்றதுபற்றெனில், உற்றதுவீடுயிர்
செற்றதுமன்னுறில், அற்றிறைபற்றே

ஆ—(அற்றது) விஷயத்தில் ஸங்கத்தை விடுமளவில் பரகுத்திவிநிர்முக்தமாம் ஸ்வரூபமாயிருந்த ஆத்மா தோன்றும், அதிலகப்படாதே பகவச்சேஷதைகரஸமான உனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று நிற்க வேண்டியிருக்கில், முதலிலே விஷய ஸங்கத்தை விடும்போதே எம்பெருமானைப் பற்றி விடுவது என்கிறார்

ஸத்யசப்தவாச்யமான ஆத்மவர்க்கமும், அந்ருதசப்தவாச்யமான அசித்தும், ஸத்யசப்தவாச்யனான ஈச்வரனும் த்விதீயார்த்தத்துக்கு இலானது முளானது மென்றபடி இல்லதென்று-கருத்தம் உளதானது-ஆத்மா இவை இரண்டையும்பற்ற பகவத்ஸ்வரூபம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் நச்வரமாயிருக்கிற இத்யாதி பூர்வயோஜனையில் நச்வரமாயென்கிறஇது சப்தஸாமர்த்யலப்யம் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யென்கிற இது அர்த்தஸாமர்த்யலப்யம் த்விதீயயோஜனையில் மாறுடியிருக்கும் அதாவது சரீரத்துக்கு நச்வரத்வம் அர்த்த ஸாமர்த்யலப்யம், ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம் சப்தஸாமர்த்யலப்ய மென்றபடி அவனுரு - அவனுடைய ஸ்வரூபம் எல்லையிலந்நலம் - அபரிச்சிந்நமாக கீழ்ச்சொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாவுடைத்தாயிருக்குமென்று ப்ரபந்நார்த்தம் ஒடியா இத்யாதி நசியாத ஆநந்தம் மிக்கிருக்கிறவன் சுடர் இத்யாதி - கல்யாணகுணோஜ்ஜ்வலமான ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தை யுடையவனே ஸமஸ்தகல்யாணகுண: - ஸ்வபாவோஸ்ய வென்கிற ஹாவப்ரதாந நிர்தேசமான ஆத்தம இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதம் பற்றென்னுமே 'புல்கு' என்றதுக்கு ஹாவம - அங்கநா இத்யாதி புல்குதலாவது - ஸ்நேஹயுக்தஸம்ச்லேஷம் 'குணிகவிஷயாநுபவம்' என்கையாலே நலமென்று - குணங்களையுடைத் தென்னவுமாம் கீழ்மூன்று பாட்டாலும் த்ருதீயாத்யாயத்தில ஸம்ஸாரதோஷ ப்ரதிபாதக ப்ரதமபாதார்த்தம் சொல்லிற்று, இப்பாட்டில் கல்யாணகுண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மப்ரதிபாதக த்விதீயத்ருதீய பாதார்த்தஞ் சொல்லுகிறது, 'நஸ்யாநுசோகாவ வரஸ்ய" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் 'பற்றற்றே" என்கிற ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி உபாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கமற்று என்று அர்த்தாந்தர விவக்ஷயா ப்ரமாணம் - பற்றிலார் இத்யாதி லதுமுள்ளதுமல்லதவனுரு, எல்லையிலந்நலம், பற்றற்றே புல்கு இத்யந்வய: சித்சித்தின்படியன்றியே அவனுடைய ஸ்வரூபமானது அபரிச்சிந்நமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும், அதன் இதரவிஷயங்களிற் பற்றற்று ஆச்ரயியுங்கோளித்யர்த்த: தைத்திரீயகே "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" இத்ய "ஸமஸ்தகல்யாணகுண" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம்

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[அற்றது என்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அறுங்காட்டில் ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. [செற்றது என்று தொடங்கி] - அந்தப் புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து நிரதிஶய புருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில் ஆஶ்ரயிக்கும்போது உன்னை எம்பெருமானுக்கே ஶேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆஶ்ரயிப்பது.

ப.—அநந்தரம், பஜநீயனுடைய அதிஶயிதபுருஷார்த்தத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பற்று - (புறம்புள்ள) பற்று, அற்றதெனில் - அற்றதென்றபோதே, உயிர் - உயிரானது, வீடு - மோக்ஷத்தை, உற்றது - உற்றதாம்; அது - அந்த ஆத்மப்ராப்திமோக்ஷத்தை, செற்று - செறுத்து, மன்னுறில் - நிலைநிற்கும்படி (பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்) பார்க்கில், அற்று - இதர ஸங்கத்தையறுத்து, இறை - ஈஶ்வரனை, பற்று - ஆஶ்ரயி.

பற்றற்றதென்னில் உயிர் வீட்டையுற்றதென்று ஸாமாந்யத்தாலே சொல்லி அந்தப் பற்றைச் செற்று நித்யபுருஷார்த்தத்தைக் கிட்டில் அறுதியுடையையாய் இறையை ஆஶ்ரயி என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு அந்தராயபரிஹாரஞ் சொல்லுகிறது.

[அற்றதுபற்றெனில்] - பற்று அற்றதென்னில்; இதர விஷயங்களில் பற்றற்றமாத்ரத்திலே ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. அநித்யமாய் ஜடமான அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அற்றவாறே நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான ஆத்மா தன்பக்கலிலே கால்தாழப்பண்ணும்; நிஶ்சிதம். [செற்றது] - அத்தை ஜயித்து, அத்தை முகம்சிதறப் புடைத்து. [மன்னுறில்] - நிரதிஶயமான பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில். [அற்றிறை பற்றே] - இதர விஷயங்களில் தொற்றற்று ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்று என்னுதல்; ஆஶ்ரயிக்கும்போதே உன்னை பகவச்சேஷமாக அத்யவஸித்து ஸ்வாமியானவனை ஆஶ்ரயி யென்னவுமாம். அன்றிக்கே, விபக்தியை மாறுடி, இறையைப்பற்றி அத்தை அறுங்கோ ளென்னவுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; "இந்த்ரபதத்தைக் கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான ஐஶ்வர்யத்தைக் கோலான்; ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமவன் இவ்வருகுண்டானஇந்த்ரபதத்திற் கண்வையான்; ஆத்மாநுபவத்தைஆசைப்படுமவன் ஐஶ்வர்யாதிகளிற் கண்வையான்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் நித்யமங்கள விக்ரஹ

அஞ்சாம்பாட்டு - அற்றது இத்யாதி. 'செற்றதுமன்னுறில்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - பற்றுமிடத்தில் இத்யாதி. நித்ய புருஷார்த்தமான ஆத்மாநுபவத்தை அந்தராய மென்கிறதென்? என்ன, பகவத்ப்ராப்திரூப அதிஶயிதபுருஷார்த்தாபேக்ஷயா ந்யூநமாகையாலே அந்தராயத்வங் கூடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரபதந்தை இத்யாதி. உத்தரோத்தர புருஷார்த்தங்களை இச்சிக்கிறவன் பூர்வபூர்வ புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷியாதொழிகையாலே நீயும் கைவல்யத்தை இச்சியாதேகொள் என்றபடி. அத்தை அபேக்ஷியாமலிருக்கையே பரிஹார மென்று கருத்து. பற்றுமவன் - ப்ராப்யதயா பற்றினவன். இவையித்தனையிலும் கண்வையா னென்ற விடத்திலே - "ஹொமாஉஜெவியிஶிவாஷிவஉ.ஷு" இத்யாதியும், "வாஸுநெவெ ஃநா யஸ்ய ஜவெஹொரொவநாஷிஷு। தஸ்யாநாராயெ

யுக்தனுயிருககுமவனைப பறறுமவன இவையிததனையிலும சண்ணையான, ஆக, இங்ஙனவரும அநதராயபரிஹாரததை அருளிசசெயகிறார

[அறறதுபறறெனில] பரகருதிபராகருதங்களிலுண்டான பறறு அறறதென்னுமளவிலே [உறறது வீடுஉயிர] ஆதமா மோக்ஷததை பராபிததது விலக்ஷணஜ்ஞானததையும ஸவரூபததையுமுடைய வஸ்துவுககுத திரோபாநததைப பணணுகிறது அசிதஸமஸாககமிறே, யோகாபயாஸததாலே கழிநதவாறே ஸ்வரூபம பரகாஸிககும, அது நிதயமாய ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமா யிருககையாலே 'இதுதனனையே அநுபவிகக அமையாதோ?' எனறு தனபககலிலே கால தாழபபணணும [செறறது] அததைசசெறறு, அததை முகமசிதறப புடைதது [மனனுறில] மனனவுறில தனனைபபறறினால 'இனனமும அதுககு அவவருகே ஒரு அநுபவ முணடு' எனறு இருககவேண்டாதபடியான நிலைநினற புருஷார்தததைப பறறப பாரககில [அறறிறைபறறே] ஆஸரயண காலததிலே அவனுககேயெனறு அதயவஸிதது, ஸேஷியான அவனைப பறறபபாருங்கோள அனறியே, விபகதியைமாறறி, இறையைபபறறி இததை யறபபா ரெனனுதல * "மாறபால மனஞ்சுழிபப மங்கையாதோளகைவிடடு' எனனுமாபோலே (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

பறறிலனீசனும, முறறவுமநினறனன
பறறிலையாயஅவன, முறறிலடங்கே

ஒெ8ஒெத ய ஒெஒொது தாஷிகஂஓஇஂ" இத்யாதி ச அநுஸநதேயம இரீங்ஙன்வரும் - ஏவமபராகாரேண வரும் அந்தாாயம் - கைவலயம

பறறு அறறதெனில உயிா வீடுறறது இதயநவய: ஸபதாாததம - ஆதமா இதயாதி மோக்ஷததை பராபிததது - பராபிக்க ஒருபபடும, இசசிக்குமெனறபடி இங்ஙனனறிககே, பராபிததமெனறு ஆததமாவால அததை முகஞ்சிதறப்புடைக்கை கூடாதிறே 'அத்தைசசெறறு' எனகைககு - தனபககலிலே துவகக வலல வைலக்ஷணயம ஆதமாவுககு உணடோ? எனன விலக்ஷணஜ்ஞாநாநதமும் இத்யாதி கழிந்தவாறே - திரோதாநம கழிநதவாறே ஸவருபம பாகாஸிக்கும - ஸவருபம போகயமாக பாகாஸிககும ஏவமபூதமான ஆதமாநுபவம பகவதநுபவததுககு அநதாாயமாம பாகாரததை அருளிசசெயகிறாா - அதுநிதயமாய் இதயாதி கால் தாழபபண்ணும் - தனபககலிலே அகபபடுததிககொளளும 'கைவலயம அநிதயம' எனகிற பக்ஷவயாவருததயாததமாக, மனனுறில எனறதுககு - நிதயபுருஷாாதததைப பராபிகக வேண்டியெனனுதே, பொருநதவுறில எனறு ஆததம அருளிசசெயகிறாா - சாவேஸபபறறினால் இதயாதி மன்னுறில் - பொருநதவுறில, நிலைநினற புருஷாாதததைப பறறபபாககில் லெனறபடி ஸவாநுபவமேயமையுமெனறிருககிற கேவலனுககும் வேறேயொனறிலே அபேக்ஷை பிறககுமோ? எனன, ஸாவேஸவரனுக்கு அடிமைசெயது அநுகூலராயகள இருககிறபடியைக கேடடு இவனுககும அபேக்ஷை பிறககும, பிறநதாலும தததாதுயாயததாலே ஈஸவரன அததையே அநுபவிபபிககு மெனறபடி நிலைநினற - அபரிசசிநநமாகையாலே மேனமேலெனப புருஷாாத்தஙகளில ருசி பிறவாதபடி நிலைநினற இறை - ஸேஷியானவனை முநதின ஆததததில, அறறு அதுதோநது, தவிதியாததததில, இறையைபபறறி அறு எனறபடியாய, அறபபாரெனறபடி விபக்தியை மாறறி - 'அறறு' எனகிற லயபபை 'பறறு' எனகிறதிலேயும, 'பறறு' எனறதில விகுதியை 'அறறு' எனகிறதிலேயும மாறறி ஆக, பறறியறு எனறபடி பறறி பாாபயதயாபறறி இததை - கைவலயததை பகவத்விஷயபரீதியால இதர விஷயபரீதி நிவருததிக்கு தருஷடாநதம - மாற்பால் இதயாதி ஸாவேஸவரனபககலிலே மநஸஸு பரவணமாக ஸதரீகள தோளோடு அணைகையில ஆசையைவிடடு மஙகையாாதோள கைவிடுகையாவது - ஸமஸாா நிவருததி யெனறும ஒருயோஜனை யுணடெனறு திருவுளளம "பறறறறதெனில் உயிா வீடுறறது அது செறறு மனனுறில, அறறிறையைபபறறு இதிவா, இறையைபபறறி அறு இதிவா அவய:
(ரு)

---

* மூனறாநதிருவநதாதி - கச

ஆ —(பறறிலன) எமபெருமானை நாம பறறினால அவா நமமை விஷயீகரிககுமோ? அவன ஸாவேஸவரனலலனோ? எனனில,—ஸாவேஸவரனே யாகிலும ஆஸரிதரெலலாபககலி லும ஒககஸநேஹ ஸவபாவனாயிருககும, ஆதலால, நீயும அவனபககலிலே ஸநேஹஸவபாவனாய அவனுடைய ஸாவஸேஷ வருததியிலும புகு எனகிறா

ஒ —ஆறுமபாடில, விலகஷணரான நிதயஸூரிகளையுடைய ஈஸவரன அவிலகஷண ராய இனறுவநத அபூாவிகாகளை அஙகீகரிககுமோ? எனனில,—

நிதயஸூரிகளபககல அவன ஸஙகததைத தவிாநது இனறு ஆஸரயிததவாகளையே பூாா காதிகளாகக கொணடிருபபா னொருவன ஆனபினபு, நீயும அபபடியே புறமபுளள ஸஙகததை யறறு அவனையே பூாகபோஷகாதிகளெலலாமாகக கொணடு பறறு நிரபேகஷனான ஈஸவரன கஷுதராான நமமை அஙகீகரிககுமோ? எனனில,—அஙஙனேயிருநதானேயாகிலும ஸஙகஸவ பாவனாய ஆஸரிதரெலலாபககலிலும ஒகக ஸஙகிததிருககும, நீயும ஸஙகஸவபாவனாய, அவனு டைய ஸாவஸேஷ வருததியிலும அதிகரி யெனறுமாம

ப —அநநதரம, ஸஜநீயனுடைய ஸாவஸமதவததை அருளிசசெயகிறா

ஈசனும ஸாவேஸவரனா யிருாககசசெயதேயும, பறறிலன (பூாவாஸரிதரான மஹிஷீ பரிஜநாதிகளில) ஸஙகமறறு, முறறவும (அபூாவாஸரிதரான நமபககலிலே) தாரகதவ போஷ கதவ போகயதவாதிக ளெலலாமாக, நினறனன நிலை நினறான, பறறிலையாய (நீயும) ஸாமஸாரிக ஸஙகததைவிடடு, அவன முறறில - அவனுடைய (தாரகதவாதி) ஸமஸதஸவபாவஙகளிலும, அடஙகு அநதாபபவிககபபாா அனறியே, ஸாவேஸவரனாயிருககசசெயதேயும நமபக்கல ஸஙகததிலே உளளாய "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" எனறு ஆஸரயணீயதவததில தாா தமயமறறு நினறான, நீயும அவனபககலில ஸஙகததிலே நிலையுடையையாய அவனுடைய ஸவரூப ரூபகுண விபூதயாதி ஸமஸத பாகாராநுபவததிலே அநதாபபவி எனனவுமாம

இ —ஆறுமபாடில, நாம புறமபுளளவறறை விடடு அவனைப பறறினால அவன ஸாவேஸவரனனறோ? நமககு முகநதருமோ? எனனில,—ஈஸவரதவம வநதேறி யெனனுமபடி ஸஙகஸவபாவனகா னெனகிறா

[பறறிலன] பறறு உணடு ஸஙகம, அததை வாஸஸதானமாக வுடையவன [பறறி லன] பறறிலான, பறறிலேயுளளா னென னவுமாம, ஸஙகஸவபாவ னெனறபடி [ஈசனும] - ஈஸவரனும ஈஸவரதவததைத தவிாககவொணணாமையாலே கிடககுமததனை, இஸஸஙகம குண மாகைககாகக கிடககிறது, பயபபடுகைககு உடலனறு, "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" [முறறவும நினறனன] "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" எனகிறபடியே ஆஸரயணீயதவே ஸாவ ஸமானனாயிருககை [பறறிலையாய] நீயும அவனபககலிலே ஸஙகஸவபாவனாய [அவன முறறிலடஙகே] அவனுடைய எலலாமுறறிலும அடஙகு, எலலா ஸேஷவருததியிலும அநவயி அதவா, நிதயஸூரிகளுககு நிவாஹகனானவன நிதயஸமஸாரிகளான நமமை அஙகீகரிககுமோ? எனனில, இனறு ஆஸரயிததாம ஒருதலையானால நிதயஸூரிதாபககல ஸஙகததைவிடடு நமமையே தாரகாதிகளாக நினைததிருபபானொருவ னெனகிறது [ஈசனுமபறறிலன] நிதயஸூரிதளையுடைய னாயிருநதானேயாகிலும இனறு ஆஸரயிதத நாம ஒருதலையானால, அவாகளபககல ஸஙகததை யுடையனலலன, "க்ஷயிஷ்ணுக்ஷரோவ" இதயாதி [முறறவும நினறனன] - நாமே தனககு தாரகாதிகளெலலாமாக நினைததிருககும [பறறிலையாய] நீயும புறமபுளள ஸஙகததைத தவிாநது, ஸாஸவரமான நிதயஸமஸாரததில ஸஙகததைவிடடு எனகிறது, அவன தனககு நிதயபோகயமான

நித்யவிபூதியில் ஸங்கத்தையன்றோ விடுகிறது [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனுடைய எல்லாவற்றிலும் அடங்கு அவனே ப்ராப்யாதிகளும் ஸர்வவித பந்துவும் எல்லாமாகப் பற்று, "மாதா பிதா ப்ராதா", "வாஸஸ்தானம்", "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்", "சேலேய்கண்ணியர்" "வனமெக்கலமயையாஸாய" இது பட்டர் நிர்வாஹம்

ஈடு —ஆறும்பாட்டு பற்றுமிட்டத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரஞ் சொன்னார் கீழ், நீர் பரிஹாரஞ் சொல்லுகைக்கு அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸேஷியாயிருக்கிற அவன்தான் நமக்குக் கைப்புகுந்தானோ? என்ன, அவன்பக்கல் திருத்தவேண்டுவதொன்றில்லை, அவன் ஸங்கஸஹோவனென்கிறார்

[பற்றிலன்] பற்று உண்டு ஸங்கம் அத்தை வாஸஸ்தானமாகவுடையவன் பற்றிலானென்னுமத்தை 'பற்றிலன்' என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது 'இன்னான் இங்கு உண்டோ?' என்றால், 'இங்கில்லை அவன், அகத்திலான்' என்னக்கடவதிறே [ஈசனும்] ஈஸ்வரத்வம் கழற்ற வொண்ணாமையாலே கிடக்குமித்தனை இஸ்ஸங்கம் குணமாகைக்காகக் கிடக்கிறது பயப்படுகைக்கு உடலன்று பெரியவனெளிமையிறே குணமாவது, "ப்ராஸாதவரமேஷுநாயகா" (ப்ராஸாதபரமேஷூநாதேள) - தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது, மேன்மை கழற்ற வொண்ணாமையாலே கிடந்தவித்தனை இரண்டுமே அவ்வாஸ்ரயத்தமாயிருக்க, தண்ணளியேயுள்ளதென்றறிந்தபடியென? என்னில், "உபமெஹத்வாமகள"(மமகேஹமுபாகதௌ) ஸேஷிகளாயிருப்பார்க்கு ஸேஷபூதரை அழைத்துக் காரியங்கொள்ளலாயிருக்க, நேரே தெருவே போகிறவர்கள் நான் இருந்த முடுக்குத்தெருத் தேடி வந்தபோதே ப்ராஸாதமே விஞ்சியிருக்குமென்னு

ஆறும்பாட்டு - பற்றிலன் இத்யாதி 'ஈசனும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவாப்த இத்யாதி கைப்புகுந்தானோ - கைப்புகுரும்படி நின்றானோ? நீர் பரிஹாரஞ்சொல்லி, நாங்களும் ஆஸ்ரயிக்கைக்கு அவன் இப்போது கைப்புகுரும்படி நின்றானோ? என்றபடி

பற்றென்று ஸங்கமாய், இல்லென்று - வாஸஸ்தானமாய், ஸங்கஸஹோவனென்னுதல், பற்றிலானென்றத்தைப் பற்றிலனென்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், அகத்திலான் என்னுமாபோலே முழுச்சொல்லாய், பற்றியேயானவன் பற்றிலான் என்றாய், ஸங்கத்தையுடையவனென்னுதல் இரண்டாத்தத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - பற்றுண்டு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அர்த்தத்வயத்துக்கும், பற்று ஸங்கம் பற்றிலான் என்று லோகத்தில் ப்ரயோகமுண்டோ? என்ன, இன்னான் இத்யாதி ஈஸ்வரனன்றோ அவன்? என்கிற ஸங்கையிலே உத்தரம் ஈசனும் என்று 'ஈசனும்' என்ற ஸபதம் - ஸமுச்சயாந்வாசயேதரேதரயோக ஸமாஹாரங்களில் அந்வாசயத்தைச் சொல்லுகிறது ஸங்கம் ப்ரதமோபாத்தமாகையாலே ஈஸ்வரத்வம் தத்பரார்த்த மென்று கருத்து ஈசனும் ஈஸனுமாகிறான் கழற்றவொண்ணாதே கிடந்தாலும் பயஹேதுவோ? என்ன, இஸ்ஸங்கம் இத்யாதி குணஹேதுத்வம் எப்படி? என்ன, பெரியவன் இத்யாதி ஸங்கமே ஸௌஸீல்யம், ஈஸ்வரத்வம் அது குணமாகைக்காக வந்ததென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம், ப்ராஸாத இத்யாதி "ப்ராஸாதவரஷூநாயௌஉபமெஹத்வாமகள । யடெந்ராஹஸேவயிஷ்ராகீந்ராஹ மாயெஷ்ராவஜீவநஃ" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே வஞ்செமெஸ வணகொடிவிம்ஸெயாயெ தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது என்றது - ப்ரமஸபதார்த்தம் இரண்டுமே - ப்ரதவ ஸௌலப்யங்கள் நானிருந்த முடுக்குத்தெருத் தேடி - 'ஆகதௌ, உபாகதௌ, மமகேஹமுபாகதௌ, உபமெஹமுபாகதௌ' என்று பிரித்து, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலநின்றும் இருள்தருமாஞாலத்திலே எழுந்தருளினபடியையும், ஸத்ருபூயிஷ்டமான மதுரையிலே எழுந்தருளினபடியையும், அதிலும் வீதியிலே போகையன்றிக்கே கூத்தர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளின படியையும் அநுஸந்தித்து, அதிலும் ராஜவீதியிலேயிருக்கிற க்ருஹத்திலே யன்றிக்கே கூத்தரான மநுஷ்யர்க்கும் அருவருக்கும்படியான என் அகத்திலே வரும்படியே! என்று ஈடுபடுகிற அர்த்தங்களையெல்லாம் ஸங்க்ரஹித்து - நானிருந்த முடுக்குத்தெருத்தேடி என்கிறார் உபாகதௌ - ஸமீபாக

மிடற்று தெரிந்ததில்லையோ? “தந்யோஹம்” (தந்யோஹம்) என்று மோக்ஷ ஸஞ்சரிக்கிற வழியிலே நிதியெடுப்பாரைப் போலே “ஆச்சயிஷ்யாமி” (ஆச்சயிஷ்யாமி) என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயித்து அழித்துக்கெடுத்து ஜீவிக்கப் பார்த்தினேன் “இத்யாஹ” (இத்யாஹ) - சூடினேன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்பார் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவன் சொல்லுவதே! என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான் “மால்யோபஜீவநः” (மால்யோபஜீவநம்) - பூவிலக்கண்வைத்துத் தொடுக்கில் சாபலம் பிறக்குமென்று கண்ணை மாற வைத்துத் தொடுத்து, பூவிற்று ஜீவிக்குமத்தனை புல்லியன் சொல்லும் வார்த்தையே ஈது! என்கிறான் [முற்றவும் நின்றனன்] “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸமனாயிநின்றான் இத்தலையிருந்தபடி யிருக்கத் தான் எல்லாருக்கும் மோத திருக்கை [பற்றிலையாய்] நீயும் பற்றிலையாய் நீயும் பற்றையுடையையாய் ஸங்கத்தை யுடையையாய் [அவன் முற்றிலடங்கே] “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி அதவா, பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி - [பற்றிலனீசனும்] “வாஸுதேவோஸி பூர்ணः” (வாஸுதேவோஸி பூர்ணः) என்கிறபடியே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வரூபனாய்த் திரைமாறின கடல்போலே ஈஶித்வயரான நித்யஸூரிகளையுடையனாய் பரமபதத்திலே எழுந்தருளி

தௌ மஹாநிதி ஸமீபாகமநமென்று தாத்பர்யம் தந்யோஹம் - தநவான் ‘என்றுமொக்க’ என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - என்னுடைய ஸ்வரூபம் அநாதியாயிருக்க, இழந்த நான் இப்போது நிர்ஹேதுகமாகக் காணப்பெற்றேனென்று நிதியெடுப்பாரைப்போலே - “யந்மணம்வா” என்கிற ஸூத்ரத்திலே இருவுள்ளம் “யந்நம்வா - யந்த்ரः, மணம்வா மணீः” என்றிறே தத்வருத்தி “யந்த்ரः” என்கிற விடத்தில் ஈஶ்வரனை ஆநந்தவேந சொல்லுகையாலே தந்ஸமாதியாலேசொல்லுகிறார், அழித்து இத்யாதி அழிக்கை - தாயவிக்ரயம் பண்ணுகை கெடுக்கை - அவஸக்தாநதராபத்தி இத்தால் - யதேஷ்ட விநியோகத்தைச் சொன்னபடி பாப்யத்வேந ப்ராபகத்வேந ச இத்யாதः தாதத்துக்கு ஆபாணுதிருபேண ப்ராப்யத்வம், அபீஷ்டவஸ்துகாய ஸாதநத்வேந ப்ராபகத்வம் அழித்து - ஸ்வபோக்யம் அழியாதே ஸாதநமாக்கி கெடுத்தேனென்று - ஆபரணமாக்கிப் பூணுகை அத்தால ப்ராப்யத்வஞ் சொல்லுகிறது சூடினேன்மாலைகள் இத்யாதி- சூடுகைக்குத் தகுதியான நல்லமாலைகளைப் பரிஶுத்தமானவற்றை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நித்யஸூரிகள் பூவிற்று - பூ விக்ரயம்பண்ணி புல்லியன் க்ஷுத்ரன் முற்றவும் - எல்லாவற்றுக்கும் நின்றனன் - ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸமனாய் நின்றான் “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: । யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்” இதி மீதாஸு ந மே த்வேஷ்யோ மயி தே தேஷு சாப்யஹம் அவர்கள் என்னிடத்திலே நிரதிஶயபாவண்யத்தை யுடையராயிருக்கிறாப்போலே நானும் அவர்களிடத்திலே நிரதிஶய ஸ்நேஹயுக்தனாயிருப்பனென்றபடி ‘ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்றதுக்கு ஆர்த்தம் இத்தலை இத்யாதி இத்தலை இருந்தபடி யிருக்க - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாந ஸாஹித்யராஹித்யவிஶேஷேண இருந்தபடியிருக்க முற்றில் - ஸகலத்திலென்றுமாய், எல்லாக்கைங்கர்யத்திலும் அந்வயி யென்றபடி “அஹம் ஸர்வம்” இத்யாதி, பூர்வமேவ விதிதம் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் நித்ய ஸம்ஸாரியான நம்மை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், இன்று ஆஶ்ரயித்தாரும் ஒருதலையானால் நித்யாஶ்ரிதர்பக்கல் ஸங்கத்தைவிட்டு நம்மையே ஆராதிகளாக நினைத்திருப்பானொருவனென்று தவிரியர்வாஹஸ்ய ஸங்கதிः ஈசனும் பற்றிலனென்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் வாஸுதேவோஸி இத்யாதி ‘பூர்ண:” என்று - குணைः உண்டான பூர்த்தி ‘ ஈசன் ” என்றதைக் கடாக்ஷித்து - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி திரைமாறின கடலென்றது - “நிஸ்தரங்கமிவார்ணவம்” என்றதைப்பற்றக் கடல்போலே எழுந்தருளியிருக்கிற விதயகவய: பற்றிலன் - பற்றுடையவனல்லன் ஸங்கமில்லாதவ

யிருக்கிறவனும் அவர்கள்பக்கல் பற்றுடையவனல்லன் அவர்கள்பக்கல் பற்றுடையவனன்றிக்கே யிருந்தால் குறைபட்டிரானோ? என்னில், [முற்றவும் நின்றனன்] அவர்களெல்லாராலும் வரும் ஏற்றமும் இன்று ஆச்ரயிக்கிற இவனாலேயாம்படி நின்றான், **"க்வசித் ஸிந்த ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம"** (தவயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீதயாமம) என்னுமாபோலே இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யாச்ரிதையான பிராட்டியாலும் காரியமில்லை, அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமா போலே [பற்றிலையாய்] விடவொண்ணாதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான் அவன், அவன் ஒரு தலையானால் விடலாமவற்றை விடத் தட்டென் உனக்கு? [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பார், **"வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்"** (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) என்கிறபடியே, **"மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஸ் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:"** (மாதாபிதா

என்றபடி. அவர்கள்பக்கல் *நித்யஸூரிகள்பக்கல்.* முற்றும் *முற்றவுமாக, ராமாவதாரத்தில் பரிகரங்களெல்லாமாக.* நின்றனன் *- நின்றான்.* ஏற்றம் *- அதிசய:. அப்படி நின்ற விடமுண்டோ? என்ன,* க்வசித் *இத்யாதி "ஜடாதீர்க்க ஸ்வராவீர ஸர்வம் வ்யதீதம் । க்வசித் ஸிந்த ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம ॥ ஸரதேந பரதேநாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா । சத்ருக்நேந ச சத்ருக்நே ஸ்வசரீரேண வா புந:" இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவம் ப்ரதி ராமவசநம் ஸுக்ரீவம் ப்ரதி ராம:* ச்லோகார்த்தம் *- இன்று ஆச்ரயித்தது இத்யாதி "இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம்வரில் பிராட்டியாலும் காரியமில்லை" என்றதுக்குப் பிராட்டி நிமித்தமாகவிறே உமக்குக் கிஞ்சித் அவமதிப்படவேண்டுகிறது, இதுக்கு நிமித்தபூதையான அவளையும் வேண்டேன், அவளிலும் பரியதமான இளையபெருமாள் நிமித்தமாக உமக்கு ஒருவாட்டம் வரில் அவரையும் வேண்டேன், அவரிலும் பரியதமான பரதன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டம்வரில் அவனையும் வேண்டேன், அவனுக்கும் பரியனான சத்ருக்நன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டம்வரில் அவனையும் வேண்டேன், இவ்வளவுமல்ல, இவர்களித்தனைபேர் நிமித்தமாகவும் ஒரு வாட்டம்வரில் இவர்களித்தனைபேரையும் வேண்டேன், இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவனமிறே திருமேனி, அதனையும் வேண்டேன், ஆனபின்பு, உமக்கு ஒரு வாட்டம் வாராமலிருக்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவதென்று கருத்து.* ஸ்வசரீரேண *- ஸ்வேஷாம் சரீரேண, ஸ்வகீயமான பிராட்டி முதலான இத்தனைபேருக்கும் ஜீவகமான தம்முடைய திருமேனியாலென்றபடி. ஸ்வ சப்தம் - பிராட்டி முதலானாரைச் சொல்லுகிறது தம்மைச் சொல்லுகிறதல்ல, தம்முடைய திருமேனியென்கிற் ஆத்மசரீரமென்றபோதே ஸித்தமிறே உக்தார்த்தத்தை லௌகிகதருஷ்டாந்தத்தாலும் ஸாதிக்கிறா-* அன்றீன்ற *இத்யாதி.* பற்றிலையாய் *பற்றில்லாதவனாய், ஸங்கமில்லாதவனாய்.* விடவொண்ணாதாரை *இத்யாதி - நீ ஒருதலையும் நித்யஸூரிகள் ஒருதலையுமானால் நித்யஸூரிகள் தலையைவிட்டு உன் தலையைப் பற்றினான் அவன் இப்படி மாணிக்கத்தை விட்டுக் கரியைப்பற்றினாற்போலே நித்யஸூரிகளைவிட்டு உன்னைப்பற்றினால் நீயும் விடலான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களான கரியைவிட்டுப் பரமப்ராப்யமான மாணிக்கத்தைப் பற்றத் தட்டென் உனக்கென்றபடி.* அவன்ஒருதலையானால் *இத்யாதி-'பகவான் ஸ்வீகார்த்தவ்யனோ? விஷயங்களோ?' என்று கோடித்வயே ஸதி ததா பகவானேக கோடியானானென்றபடி.* அவன்முற்றிலடங்கு *- அவனாகிற முற்றிலடங்கு* அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பார் *- தாரகபோஷகபோக்யங்களும், ஸர்வவித பந்துக்களும் பற்றப்பாரென்றபடி. அவன் அப்படி எல்லாமாக இருக்குமோ? என்ன,* வாஸுதேவ *இத்யாதி "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே । வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" இதி கீதாவசநம்.* மாதாபிதா *இத்யாதி - ஸுபாலோபநிஷத்தி* ஸர்வஸாபாய -

பராத்பரநிவாஸம் ஸம்ஹ்ருதக்திரநாராயணஃ), " **ஸர்வேச்வரோ ஸர்வபூதா நாயகேசவஃ** " (ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாயகேசவஃ) (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அடங்கெழில்சம்பத்து, அடங்கக்கண்டு ஈசன்
அடங்கெழிலஃதென்று, அடங்குகவுள்ளே

ஆ—(அடங்கெழில்) ஸர்வேச்வரனாயிருந்தானேயாகிலும் இந்த லீலோபகரணமான ஜகத்விபூதியையும், போகோபகரணமான அபாரசாந்த மஹாவிபூதியையு முடையனாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டால் சென்று அணுகலாயிருக்குமோ? என்னில்,—அந்த ஸம்பத்தெல்லாம் என் ஸ்வாமியுடைய ஸம்பத்தென்று அநுஸந்திக்கவே கூசாதே சென்று அணுகலாம், அப்படி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கூசாதே கிட்டிப்போய் அடிமைசெய்யுங்கோள் என்கிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனேயாகிலும் அபரிச்சேத்யோபயவிபூதிமஹாவிபூதியா யிருக்கையாலே நம்போல்வாருக்குக் கொள்ளவொண்ணாது, ஆனபின்பு, ஆச்ரயிக்கக்கூடா தென்னில்,—எம்பெருமானோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திக்கவே தன் சிறுமையால் வெருவாதே புரிகத ஆச்ரயிக்கலா மென்கிறார்

[அடங்கெழில் என்று தொடங்கி] அடங்க எழிலான ஸம்பத்து எல்லாவற்றையும் கண்டு [ஈசனென்று தொடங்கி] அந்த விலக்ஷணமான ஸம்பத்தெல்லாம் என்ஸ்வாமியது என்று அநுஸந்தித்து தானும் அவன் விபூதயந்தர்பூதனாக அநுஸந்திப்பது

ப—அநந்தரம், அவன் விபூதிமஹத்தையைக் கண்டு இறாயாதே அவனுக்கு அத்தோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து அதினுள்ளே சொருகப்பாரென்கிறார்

அடங்கெழில் கட்டடங்க அழகிதான, சம்பத்து - ஸம்பத்தை, அடங்க ஒன்றொழியாமல், கண்டு - அநுஸந்தித்து, 'ஈசன் ஈச்வரனுக்கு, அஃது அது, அடங்கெழில் அடங்கெழிலாய அதிசயகரமான சேஷமாயிருக்கும்,' என்று என்று ஸம்பந்தத்தையறிந்து, உள்ளே அதினுள்ளே, அடங்குக (விபூதயேகதேசமாகச்)சொருகு ஸம்பந்தஜ்ஞானமுண்டானால் உள்ளேயடங்கலாமிறே

இ—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனேயாகிலும் அபரிச்சேத்யோபயமஹாவிபூதிகனாயிருக்கையாலே நம்மால் முகங்கொள்ளவொண்ணுமோ? என்னில்,—அவனோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணரவே கிட்டலா மென்கிறது

ஸர்வவித போக்யத்வமும் விவக்ஷிதம் '**ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸஃ**' இத்யாதி ஈசனாயிருக்கச்செய்தேயும் நம்பக்கல் ஸங்கத்தையுடையனாய் எல்லாவற்றுக்கும் ஆச்ரணீயத்வே ஸமனாய் நின்றான் நீயும் அவன்பக்கல் ஸங்கத்தையுடையையாய், அவனுடைய எல்லாக் கைங்கர்யத்திலும் அந்தர்பவி யென்று பாதமார்த்தஃ, பட்டாயோஜனையில், ஸர்வேச்வரனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஸங்கமில்லாதவனாய் இன்று ஆச்ரயித்தவன்பக்கலிலே தாரகத்வாதிகளெல்லாமாக நிலைநின்றான், நீயும் ஸாம்ஸாரிக ஸங்கத்தை விட்டு அவனுடைய தாரகத்வாதி ஸம்ஸத்வத்திலும் அந்தர்பவிக்கப் பாரென்று அர்த்தம். இதுவே அந்வயம் (௮)

[அடஙகெழில சமபததடஙககககணடு] அடஙக எழிலான ஸமபததை ஒனறொ யாமே கணடு புறமபு ஓாமமாயககிற சாஞ்ச இ ஸமபததை ஓரிடஙகே சோக சண அவன விபூதியாகில் கடடடஙக உபாதேயமாயிறே இருபபது, முகதாகளுககும ததீய னாகாரே லீலாவிபூதி அநுஹாவயமாயிறே யிருபபது [ஈசனடஙகெழிலஃதெனறு] - எனநாயசனுடை ஐஸவாயம ஈதெனறு அநுஸநதிதது [அடஙகுச உளளே] அந ஸமபநதஜநொநமுடையாச தானும அவனவிபூதியிலே ஒருவனென்று அநவயிககலாம, ஸமுதரம அபரிசசிநநமானது அதிலுளள ஸதவஙகளுககு வேணடினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸமபநதஜ்ஞாநமுண்ட கவே கிடடலாம ஸமபநதஜ்ஞாந மிலலாத கருணநதனையிறே கடல கரையிலே ஏறநதனளுவ ஸமபநதஜ்ஞாநததைப பிறபிககையிறே வடககருததயம இஙகே படடா பிதாபுதாகளிருவரு படவோடின கதையை அருளிசசெயவா

ஈடு —ஏழாமபாடடு ஸங்கஸவஹாவனெனறுா கீழ, அவன ஸங்கஸ்வஹாவனுனா அபரிசசிநநோபயவித மஹாவிபூதியையுடையனாயிருநதான அவன, இவன அதிக்ஷுபசரனுய க்ஷு ரோபகரணனுயிருநதான, ஆனபின்பு, அவனை இவனாலே கிடடலாயிருநததோ? கடலிலேபுகக துர பானது இரணடுதலையிலும நினைவினறிககேயிருககத திரைமேலதிரையாகத தளளுணடுபோநது கர யிலே சேருகிறதிலலையோ? அபபடியே அவனுடைய ஐஸவாயதரஙகமானது இவனைத தளளாதே எனனில,—இநத ஐஸவாயமெலலாம நமககு வகுதத ஸேஷியானவனுடைய ஐஸவாயமெனறு ஸநதிககவே, தானும அதுவாய அநவயிககலாமிறே, ஆனபினபு, ஸமபநதஜ்ஞாநமே வேண்டு எனகிறா ஒருவயாபாரி, ஸ்தரீ காபபிணியான ஸமயததிலே அாததாஜநமபணணவேணுமென போவது, அவளும பிளளை பெறறு, அவனும பகவனுயத தனககும தமபபனாருடைய வயாபார யாத்ரையாய, அவனும போய இருவரும சரககுபபிடிததுககொணடு வநது ஒருபநதலிலே தஙகுவ அது இருவருககும இடம போராமையாலே அமபறுததேயவேணடுமபடி விவாதம பரஸதுதமா ஸமயததிலே, இருவரையும அறிவானொருவன வநது ‘இவன உனபிதா, நீ அவனபுதரன’ என அறிவிததால், கீழ்ழநத நாளைககு ஸோகிதது, இருவாசரககும ஒனறாய, அவன ரக்ஷகனாய, இவ

ஏழாமபாடடு - அடங்கெழில் இதயாதி ஸதருஷ்டாநதவிவரணம - கடல்சேல இதயாதி இர நலையிலும எனறது - கடலுககும இததைத தளளவேணுமெனகிற நினைவிலலை, துரும்புககுத தளளபபோ தெனகிற நினைவிலலையெனறபடி ஐஸவர்யதாங்கம இவனைத தளளாமையாவது அவன எவவிடததான ஆா? என்று அயோகயதாநுஸநதாநததாலே பிறகாலிககை தானும் அதுவாய் - அவவிபூதிககுள்ளே ஒருவ ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் - ஸவஸவாமிஹாவ ஸமபநதஜ்ஞாநம ஸமபநதஜ்ஞாநமுணடானல கிடடலாமோ? என தருஷ்டாநதவயம ஒருவயாபாரி இதயாதி அமபறுததேய்யவேண்டுமபடி - அமபைத தாணியிசி றும வாஙகி எயயவேணடுமபடி தாரஷ்டாநதிகததிலே ஜீவபாாகள ஸரீரமாகிற வருக்ஷததிலே ஸஙகதாயிருக செயதே “த்வம்ஓஷி” என்றால “அஹம்ஓஷி” எனறு ஸவாதநத்ர்யாபிமாநம பணணிபபோநத வாஸனையா அவனோடே ஸபாயிகக, அவனும இவன செயத அபராதமடியாக “க்ஷிபாமி ந க்ஷமாமி” எனறு ஸபாயி இஙஙனே பிணஙகுகிற ஸமயததிலே இருவருடையவும ஸேஷஸேஷிஹாவஸமபநதததை அறியும ஆசாா வநது ‘நீ இவனுககுஸேஷபூதன, நீ இவனுககுஸேஷி’ எனறு ஸமபநதததை யுணாததி, தன உபதேஸததா இவன அபிமாநமபோமபடி திருததி, ‘தேவாககு ஸேஷபூதமான ஆதமவஸதுவை அபாாதமடியாகத தளளவொ ண்ணாது’ எனறு அவன திருவடிகளிலே ஸரணமபுககு, இவவழியாலே இரணடுதலையுநதிருநதினதடியாக வருந கூடினல, ‘இபபடி ஸுலபமானவிஷயததை அநாதிகாலம இழநது அநாதபபடடோமே!’ எனறு இ ஸோகிகக ‘நமககு அவாஜ்ஜநீயஸமபநதமுணடாயிருகக, காமததை வயாஜீகரிதது அநாதிகாலம தளளிவிடடோ மே!’ எனறு அவனஸோகிகக, இபபடிஇருவரும கீழ்ழநத நாளைககு ஸோகிதது இருவரும ரக்ஷயரக்ஷகஸோ சேருகை தாரஷ்டாநதிகததில, பநதலாவது-ஸரீரம எனனுமததை ஸபரமாணமாக அருளிசசெயயாநில

ரஹஸ்யமாய் அநுபவித்துவிடுமிறே, "ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே" (ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே) ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் தேஹமாகிற வ்ருக்ஷத்தைப் பற்றியிருந்தால், ஒருவன் கர்மபலங்களைப் புஜியாநிற்கும், ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும் அவன் நியாமகன், நாம் நியாம்ய மென்னும் முறை யறியவே பொருந்தலாமிறே ராஜபுத்ரன் ஒரு உத்யானத்தைக் கண்டு புக அஞ்சினால், 'உன் தமப்பனதுகாண்' என்னவே நினைத்தபடி புக்குப் பரிமாறலாமிறே, ஆனபின்பு, ததீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது, தானும் அதுக்குள்ளே ஒருவனாய் அநுபவிக்கலா மென்கிறார்

[அடங்கெழில்சம்பத்து அடங்கக் கண்டு] போகபூமியாயிருக்கும் நித்யவிபூதி, கர்மநிபந்தனமாக அவனாலே நியாம்யமாயிருக்கும் இவ்விபூதி, அதில் ததீயமென்று அநுஸந்திக்கப்புக்கவாறே கர்மநிபந்தனமான ஆகாரம் தோற்றாதே ததீயத்வாகாரமேயிறே தோற்றுவது [அடங்கெழில் இத்யாதி] கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தையெல்லாங் கண்டு, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து இதெல்லா மென்று அநுஸந்தித்து, அவ்விபூதிக்குள்ளே தானும் ஒருவனாய் அநுபவிக்கப் பாரிப்பது, அப்போது சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகலாமிறே, சேஷபூதனுடைய ஸ்வரூப

பர —(சேஷபூதனுடைய ஸ்வரூபஸித்தி இத்யாதி) — ஸமவாது ஸூத்ரகார: "சேஷ: பரார்த்தத்வாத்" [பூ-மீ] இதி சேஷசேஷிபாவலக்ஷணபரம் ஜைமினீயம் ஸூத்ரம் பரோபயோகாவ்யாப்தம் சேஷ தத்பாரார்த்த்யம் தஸ்ய ஸூத்ரஸ்யார்த்தம் யதாவத் தர்சயதி "பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் - ஸ சேஷ:, பர: - சேஷீ" [வே-ஸம்] இதி ந்யாயத: - அந்யஸ்ய ப்ரயோஜநமேவ யஸ்ய பரப்ரயோஜநம் - ஸசேஷ:, அந்ய: சேஷீதி, அத்ர பரசப்தோ ந்யாயத: பரசப்தாதிசயசப்தயோ: அர்த்தாந்தரஸங்க்ரஹவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த ப்ரசப்த:, தேந ஸ்வகதாதிசயாயைவ சேஷிண்யதிவ்யாப்திவ்யாஸ: அதிசய: -

கொண்டு எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ஸமானம் வ்ருக்ஷம் இத்யாதி இதம்பூர்வம் விதித பந்தஸஸநாத்திலே, வ்ருக்ஷமென்கிற தேஹம் ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும் என்றது - "த்வா ஸுபர்ணா" என்கிற ஶ்ருதியைப் பற்ற "அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி" இதிஹி தத் வ்யாக்யா 'ஸம்பந்தஜ்ஞானமே வேண்டுவது' என்றவிடத்திலே ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார், இதில் நியந்த்ருநியாம்யபாவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-அவன் நியாமகன் இத்யாதி இத்தால், "அபிசாகசீதி" என்றத்தால் பலித்த நியந்த்ருநியாம்யபாவஸம்பந்தமும் இப்பாட்டுக்கு விவக்ஷித மிதி த்ரஷ்டவ்யம் த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் ராஜபுத்ரன் இத்யாதி ராஜபுத்ரனித்யாதி வாக்யத்திலே - ஸர்வேஶ்வரனை ராஜாவாகவும், ஆத்மாவைப் புத்ரனாகவும், உத்யானம் ப்ரயத்காவாகவும், ஜ்ஞாபகன் ஆசார்யனாகவும் த்ரஷ்டவ்யம் உத்தரத்தில்கமம்-ஆனபின்பு இத்யாதி

கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தென்னலாமோ? லீலாவிபூதி ஹேயமன்றோ? என்ன, போகபூமியாய் இத்யாதி போகேத்யாதி - த்ருஷ்டாந்தாத்தம் இவனுக்கு அநுகூலமானபடியை அருளிச்செய்கிறார் - அதில் ததீயம் இத்யாதி ததீயத்வாகாரமே தோற்றுவது - ததீயத்வாகாரமே உத்தேஶ்யதாப்ரயோஜகமாகை ப்ரதிபத்தத்துக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாதானம் - அடங்கெழில் இத்யாதி இதி கட்டடங்க - ஸகலயோக, உபயவிபூதியு மென்றபடி அஃதடங்க ஈஶ்வரனுடைய ஸம்பத்தென்று உள்ளேயடங்குக என்று அந்வயம் அடங்குகை - அநுஸந்திக்கை அநுபவித்தால் பலமேது? என்ன, அப்போது இத்யாதி அப்போது - தானும் அவ்விபூதிக்குள்ளே ஒருவனாய் அநுபவித்தபோது சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை - கைங்கர்யம்பண்ணுகை சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தால் சேஷபூதனுக்கு பலம் ஏது? என்ன, சேஷபூதனுடைய இத்யாதி ஸ்வரூபஸித்தியே பலமென்றபடி "பரகதாதிசயாதாநேச்சயோபாதேய

ஸிததி, ேஶஷிபககல கிஞசிதகாரததாலேயா யிருககுமே [அடஙகுகவுளளே] - ஸவஸவாமி ஹா ஸமபந்தஜஞாநமடியாகத தானும அவனவிபூதியிலே ஒருவனுய அநவயிககலாமிறே, ஸமுதர அபரிசசிநநமானலும அதினுளளில ஸததவஙகளுககு வேண்டினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸ பநதஜஞாநமடியாகக கிடடலாம, ஸமபநதஜஞாநமில்லாத தருணததையிறே கடல் கரையிலே யேறத தள்ளுவது ஸமபநதஜஞாநம பிறபிககையிறே வுடககருதயம

விஶேஷ:, கிஞ்சித்காரஇதியாவக "நாகிஞ்சித்கர்வத:ஶேஷத்வம்" இதி ஹி ஶ்ரீபாஷ்யகாரம் பூர்வேபி: ஶேஷேநாதிஶயஶப்தேந ஸ்வார்த்தவாநநா கேவலம் நாஶாத்யாயா காரம் ஶேஷத்வஶப்தார்த்தஸ்ய ஸ்வரூபம் நஶ்வராஸ்ய ஹி கூர்ம: ஸ்வார்த்தநாஶாய யக்ஷேதம் வருதி ந ஶேஷித்வம் க்ரியாநஶப்தேநாதிஶயம் ப்ரக்ருதய கரணதயா தார்த்யம் விவக்ஷிதம், ஏதேந பரமதத்திஶயம் ஸ்வஸ்யாதிதா ஸித்தயோவா யஸ்ய ஶேஷிண ஶேஷத்வஶப்தாநிவ்ருத்தி: (இஷ்யதே) பரமதாதிஶயஸ்ய இச்சாவிஷ தயா ப்ரயோஜநத்வேநத்ருதே இச்சாஶப்தஸ்ய ஸ்வபாவிகா ஸாக்ஷாதேதேஷ்டாவிஷ யத்வேநோக்தம், ஸாக்ஷாதிச்சாவிஷயஸ்ய ப்ரயோஜநம், தத், "பராய்தத்வாத் உத்யதஶப்தேநோக்தம், கார்யக இதி ஹி கார்ய:, இஷ்யதே இதியாவக நிர வசஶ்வாயதஶப்த: ஸ்வத: ப்ரயோஜநபர:, ஏதேந ஸ்வாதிஶயாயாதே வ த்யாதிஷ லக்ஷணாவ்யாப்திஶப்தாவ்யாவ்ருத்தாஸ: ஸ்வதேஹாதி ஸ்வார்த்தாராதிகலேவி ஸ்வார்த்த ஶயாய ஸவ தீதி வாஸ்ய ஸ்வாதிஶயாயதே, கதா ஸ்வதேந ஸ்வாதிஶயாயாநவ பராதிஶய: ப்ரயோஜநமிதி நாவ்யாப்தி: உபாதேயத்வம் ஸ்வீகாரத்வம் ஸ்வ ஸ்வீகாரஸ யதாயோக்யம் ஸம்பவத: ஶேஷஶேஷிணோரபயோரபி சேதநத்வே இச்சாஸ்வீகாரஸ ததீதஸ்த:, யதா ராஜப்ருத்யயோ: அந்யதரஸ்ய சேதநத்வே அந்ய தேவ இச்சாஸ்வீகாரஸ, யதா ராஜவநயோ: உபயோரப்யசேதநத்வே தத்ஸ்வ ரிக்தசேதநமதா இச்சாஸ்வீகாரஸ யதாயோக்யம் ஸம்பவத:, யதா ப்ருஹாப்ருஹாவதே: உபாதேயத்வ - உபாதாநத்வம், ஏதநாகிஞ்சித்கரஸ்யாபி வ்யாவ்ருத்திபரிஹ ர: ஸகலகாரேண கதாசித் ஸ்வதிஶயாதிஶயாயதஸ்ய ஶேஷிண: பரம் ப்ர ஶேஷத்வவ்யாவ்ருத்தஸ: (ஸ்வாதிஸ்வபதீதி) ஸ்வாதிநிக்ஷ்மணாதிவ்யவாயிநிராக ஸ்வாதிப்ருயாக்ஷதிம், ந தத் ஹாரணாதியதே ப்ரயாக்ஷிதியது: பராதிஶயஸ ப்ரயோஜநம் யஸ்ய ஸ பரம்ப்ருதி ஶேஷ இதி லக்ஷண தாத்

கூ தேவ யஸ்ய ஸ்வாதிஸ்வம் ஸஶேஷ:, பர: - ஶேஷீ" என்ற பாஷ்யகாருடைய ஸ்ரீஸூ அநுஸநதேயம "பராதிஶயஸவப்ரயோஜநம், யஸ்ய - ஸ பரம்ப்ருதி ஶேஷ என்று ஶேஷத்வலக்ஷணம் அனறே சப்வவிபூதிகளுளேயனறே இருக்கிறது இனறு அடஙகுகை தென? என்ன, ஸ்வஸ்வாமிஹாவ இத்யாதி அடஙகுகை - ஸ்வஸ்யதாஸ்வாதிகேநாநாவஸ்நாந அவதாரிகையில 'கடலிலே புகக தரும்பு' இத்யாதி ஶஙகாவாக்யத்தைப பரிஹரிகிரூா - ஸமுத்ரம இத்ய ஸததவஙகளும ரக்ஷ்யரக்ஷகஹாவ ஸமபநதததாலேயிறே ஸமுதரத்தைக கிடடுகிற தென றபடி தருஷடாநதத பிதாபுத்ரஸமபநதததை யுணாதஙிரூறபோலே தாரஷடாநதிகததில ஶேஷஶேஷிஹாவஸமபநதஜஞா ஞானன, ஸமபந்த இத்யாதி அனறிகளே, ஸமபநதஜஞாநமுணடாம படி யென? என்ன, ஸமபந்தஜ்ஞா இத்யாதி என்று கீழவாக்யத்தோடே ஸஙகதியாதல அடஙகெழிலென்று தொடஙகி, அம்சதடஙக சசலெ லென்று உளளேயடஙகுக என்று அநவயம

எட்டாம் பாட்டு.

உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவிம்மூன்றையும்
உள்ளிக்கெடுத்துஇறை, உள்ளிலொடுங்கே

ஆ —(உள்ளம்) என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்வதென்னில், —ஸம்பாதிக்கவேண்டாதே பண்டே ஸம்பந்நமாயிருந்த வாங்மந:காயங்கள் மூன்றையும் ஸ்வபரிசர்யாகரணத்வமாகப் பரிகல்பித்த மென்னுமிடத்தை அநுஸந்தித்து தத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களினின்றும் நிவர்த்திப்பித்து ஸ்வவிஷயமாக்குவதென்கிறார்

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், பஜநப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்

[உள்ளம் என்று தொடங்கி] மநோவாக்காயங்கள் தேடவேண்டாதே ஸம்பந்நமாய் விதேயமான மூன்றையும் என்ன ப்ரயோஜநங்கொள்ளுகைக்கு இவையுண்டாக்கிற்று? என்று ஆராய்ந்து அவற்றுக்கு உண்டான அப்ராப்தமான பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து அவன்பக்கலிலே நிவேசியென்கிறார்

ப —அநந்தரம், பஜநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்

உள்ளம் - (மநநாதிகரணமான) மநஸ்ஸும், உரை (ஸ்துத்யாதிகரணமான) வாக்கும், செயல் (ப்ரணாமாதிகரணமான) காயமும், உள்ள - (நமக்கென்ன) அடியிலேயுண்டாய், இம்மூன்றையும் - ஸந்நிஹிதமான இம்மூன்றையும், உள்ளி (இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநத்தை) நிரூபித்து, கெடுத்து (இதரவிஷயாந்வயத்தைத்) தவிர்த்து, இறையுள்ளில் ஸ்வாமியான ப்ராப்த விஷயத்திலே, ஒடுங்கு பாரதந்த்ரநுப ஒதுங்கு 'உரை, செயல்' என்று வ்ருத்திகளையிட்டுத் தத்தத்கரணங்களை லக்ஷிக்கிறது 'உள்ளிக்கெடுத்து' என்று இவற்றினுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தை ஆராய்ந்து, அந்யபரதையைத் தவிர்த்து என்றுமாம்

இ —எட்டாம்பாட்டில், பஜநப்ரகாரம் சொல்லுகிறது

[உள்ளமுரைசெயல்] மநோவாக்காயங்கள் உரை செயலென்று தத்தாஶ்ரயமான கரணங்களை நினைக்கிறது [உள்ள] இன்று தேடவேண்டாதே ஸம்பந்நமாயிருக்கை [இம்மூன்றையும்] ஸந்நிஹிதங்களும் விதேயங்களுமான இம்மூன்றையும் இவற்றுக்கு அவ்வருகே ஒன்று தேடவேண்டா, இவையே அமையும் [உள்ளி] - இன்னப்ரயோஜநம் கொள்ளுகைக்கு இவற்றை யுண்டாக்கிற்று என்று ஆராய்ந்து ‘‘ஶரீரம்ஸ்வாயநிவேதிதம்’’ என்று நிரூபித்தால் ஸ்வவிஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்கைக்காகவா யிருக்குமிறே [கெடுத்து] - அவற்றுக்கு உண்டான பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து [இறையுள்ளிலொடுங்கே] வகுத்தவிஷயத்திலே இவற்றையுங் கொண்டு புக்கு அடிமைசெய்யப் பார் அன்றிக்கே, ஒடுக்கென்று மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்கி அவன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பி யென்றுமாம் இப்பாட்டில் பஜிக்கைக்குப் புறம்பொரு உபகரணம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, முன்னமே யுண்டானவற்றின் வ்யபிசாரத்தைத் தவிர்த்து வகுத்தவிஷயத்திலே ஸமர்ப்பியுங்கோ ளென்கிறார்

ஈடு —எட்டாமபாட்டு அவனுககு விபூதியாய அநவயிததால பினனை தானும தன கெனன சிலகரணஙகளும எனறு உணடாய பலிததாகுகை அரிதாயிருநததே! எனன, பஜநபரச ரத்தை அருளிசசெயகிறா

[உளளம உரை செயல] பாஹ்யவிஷயஙகளிலே பரவணமாகிற மநஸஸை பரதய காககினவாறே ஹ்ருதவதநுஸநதாநததுககுஉடலாமே, அவவநுஸநதாநம வழிநது *"பொஙகேழபுகழக வாயவாய" எனகிறபடியே சொலலாயப புறபபடுகைககு உடலாமிறே வாககு, "ஶ்ரேணீ வாக்ஸ்யா வாமத:" (குணாதாஸயமுபாகத:) எனகிறபடியே திருவடிகளிலே விழுநது ஸகல கை காயஙகளும பணணுகைககு உடலாயிருககுமிறே உடமபு [உளள இமமூனறையும] இவை தான இனறுக ஸமபாதிககவேணடாதே சேஷியான தான இவறறை யுணடாககிவைததானே இவையும வேறே சிலவுந தேடவேணடாவே, இஙகே†"தாமரையாரே"‡"நாவாயிலுணடே" இதயா கள யோஜிததுககொளவது உளள இமமூனறையும உளளுவது, 'இவைதான எதுககாக கண டது? இவைதான இபபோது இருககிறபடியென?' எனறு ஆராயநதுபாாததால அபராபதவிஷயா களிலே பரவணமாயிருககும [கெடுதது] கெடுபபது அவறறினினறும மடபது [இறையுளள லொடுஙகே] பாழிலே மேடடிலே பாயகிற நீரைப பளளததிலே பயிரிலே பாயசசுவாரைப போலே பராபதவிஷயததிலே யாககப பாாபபது ஒடுஙகெனனுதல, ஒடுககெனனுதல, மெலலினமான நக ரததை வலலொறறுநகி ஒடுககெனறு கிடககிறதாதல

எட்டாமபாட்டு - உள்ளம் இதயாதி ஸமபநதஜ்ஞாநபூரவகமாக அவன விபூதிகளுளளே ஒருவனு அநவயிபப தெனற அநநதரம காணதரயததையும அபராபதவிஷயஙகளிலே பரவணமாககாதே பகவதவிஷய திலே பரவண மாககுவ தெனறு சொனனதுககு பரயோஜநததை ஸஙகாபரிஹார கதநமுகேந அருளிசசெய கிறா - அவனுக்கு இதயாதி பஜநபரகாரததை யெனறது, 'இறையுளளிலொடுஙகே' எனறத்தைப பற்ற பஜந பரகாரம் - அவன தனககாகத் தநத காணஙகளை அவனுககு உறுபபாககுகை

'உளளமுரைசெயல' எனற இது பாதிகோபாதாந மனறு பாடடுக்கெலலாம உபாதாநம, மேல யுற வாக்யதாதபாயம இததால, ஏவமவிதமான பஜநம ஸ்ரீகரமெனறு தயோதித : தரிவித காணஙகளையும இறை உளளே யொடுககுமபடியைக காட்டுகிறா - பாஹ்யவிஷயஙகளிலே இதயாதி பரதய ஙகாக்கினவாறே அநதாமுகமாககினவாறே வழிநது ஸாவிதது பொஙகேழ் இதயாதி வாதநிததுககின படுகிற குணஙகளா னவை வாகவிஷயஙகளாக உரையுமசெயலும-ஸவகாரணமான வாக்கையும காயததையும லக்ஷிக்கிறது உளள வெனறதுக்கு பாவம - இவைதான் இதயாதி பிரிதது மூனறையும நிரதேசிததிருகக, புந: 'இமமூனறை யும' எனறதுககு பாவம இவையும இதயாதி உளள இமமூனறையு மெனறதுக்கு ஸமவாதம - இங்கே தாமரையோ இதயாதி ஆதிபதம - "சுரரேண்யஹவிஷாதீணி", "நாராயணேதிஸமேவாஸி" இதயாதியைக கடாக்ஷிதது உளளுகை - விசாரிககை உளளும பரகாரததையும, உளளினுல இருககுமபடி யையுங காட்டுகிறா - இவைதான் எதுக்காக இத்யாதி எதுக்காகக் கண்டது - அவனை ஆஸ்ரயிக்கைக்காக கணடதெனறு கணடுகொளவது "ஆராயநதுபாாததால" எனற அநநதரம பகவதஸமாஸ்ரயணமாக ஸருஷ்டங களாயெனறு அத்யாஹாரம கெடுதெதனறதுககு அாத்தம - கெடுபபது எனறு உகதவிவரணம - அவறறி னின்றும் இதயாதி பகவதவிஷயததிலே காணஙகளை பரவணமாககினுல அது பரயோஜநமுமாய ஸவரூப பராபதமுமா யிருககுமெனனுமிடந தோனற அருளிசசெயகிறா - பாழிலே மேடடிலே இத்யாதி காணங களைககொணடு ஒடுஙகெனனுதல அதாவது - காணஙகளைககொணடு தான ஆஸ்ரயிககை யதவா, காணங களை யொடுககெனனுதல அதாவது - காணஙகளை அவனவிஷயததிலே பரவணமாககுகை "ஒடுஙகு" என முல ஒடுககெனறு காட்டுமோ? எனன, மெல்லினமான இதயாதி ஒடுக்கெனறு கிடக்கிறதாதல் எனறது - ஒடுககெனகிற அாததததைச சொலலிககொண்டுநிறகிற தெனனுதல எனறபடி

* திருவாயமொழி - அ, க௦, ௪ † இரணடாநதிருவநதாதி-உக ‡ முதலதிருவநதாதி கூ௫

"தாமுளரே"—தநதாமைத தேடவேணடாவே "தமமுளளமுளளுளதே"—'என கருச சறறபபோது ஊமவதவிஷயததை நினைககைககு நெஞசு தரவேணும' எனறு தனிசு வாஙகவேணடாவே, தாம உளராளுல உண்டான நெஞசும உணடே "தாமரையின பூவுளதே" கைககெடடுமே பூ உணடாககிவைததானே * "களளாாதுழாய" எனறு அஙகுத்தைககு அஸாதாரணமான திருததுழாயைச சொலலி, அததோடேோகக "கணவலா" எனறு காககணததையும ஆமபலையும சொலலுகையாலே அாகுததைககு ஆகாததிலலை யெனற படி, ஆகையாலே, 'தாமரையின பூவுளதே' எனறது - எலலாப புஷபஙகளுககும உபலக்ஷணமான இததனை "எததுமபொழுதுணடே" காலததை யுணடாககி வைததானே, அது தனிசு வாஙக வேணடாவே "வாமன" இதெலலாம வேணடுவெது அவனஅவனலலவாகிலனறே! தனனுடைமை பெறுகைககுத தான இரபபாளனுவானெருவனு யிருந்தானே 'திருமருவுதாள" அவனுடைய ஐஸவாய பரகாஸகமான திருவடிக ளெனனுதல, † "வடிவிணையிலலா மலாமகள மறறை நிலமகள பிடிககும மெலலடி" எனனுதல 'மருவுசெனனியரே" மருவுகை சேருகை இபபடிபபடட திரு வடிகளிலே சேருகைககுத் தலையாககி வைகதானே "வாமன" அமரா சென்னிபபூவான திருவடி களை நிதயஸமஸாரிகள தலையிலும வைபபானெருவனு யிருநதானே இபபடியிருககச்செயதே, "செவவேயருநரகம சோவதரிது" இவாகள ஸமஸாரததுககு விலககடி தேடிககொணடுபோகிறபடி எஙஙனேயோ? "நாவாயிலுணடே" இது முனனம புறமபு தேடிபபோக வேணடாவே "நமோ நாரணுவெனறு ஓவாதுரைககுமுரையுணடே" ஸஹஸராக்ஷரீமாலாமநதரமபோலே இருககை யனறிககே எடடெழுததாய நடுவே விசசேதியாதே சொலலலாந திருநாம முணடாககிவைததானே "மூவாதமாககதிககட செலலும வகையுணடே" புநராவருததியிலலாத பராபயததை யுணடாககி வைததானே "எனனொருவாதீககதிககடசெலலுநதிறம" இஙஙனே யிருநதபினபு இவர் தணணிய வழி தேடிபபோகிறபடி யெஙஙனேயோ? (அ)

*கீழெழுதத பாடடுககளுககு வயாகயானம - நாமுளரே இதயாதி 'தமமுளளம" எனறதிககுத தாத பாயம - எனக்குச் சறறுப போது இதயாதி "உளளுளதே" எனறதுககு ஊவம நாமுளராளுல் இதயாதி அனறிககே, வாககியதவயமும 'உளளுளதே" எனறதுககு ஊவமாதல சுறறுப்போது நெஞசிதகாலம தனிசு - கடன கைக்கெடடும் பூ வெனறது - தாழினறு ஸௌகாஹமாகையைப பறற கைககெடடுமபூவென கிறதென? ஸாமாநயபுஷபஙகளுக்கும உபலக்ஷணமாளுலோ? எனன, களளார் இதயாதி கணவலர் - காககணமபூ சுவிளை - பிலவம ஆம்பல் குமுதம புளரி - தாமரை வாமனெனறு இரபபும அளப பும தோனறும இதெலலாம வேணடுவெது இதயாதியாலே இரபபையும, அமராசென்னி யிதயாதியாலே அளபபையும அருளிசசெயதாா அவன் அவனல்லவாகிலன்றே வாமனுைய ஸௌலபயனறிககே மேனமை யோடே யிருநதாஞகிலனறே அவன அவனுகையாவதென? எனன, தன்னுடைமை பெறுகைக்கு இத் யாதி திரு - ஐஸவாயமும, பிராடடியும ஐஸவாயபாகாஸகமெனறது - தவஜாாவிநதாதி ரேகையைப பறற வடிவிணை இதயாதி - வடிவழகுககு ஒபபிலலாத பெரிய பிராடடியாரும மறற பூமிபபிராடடியும பிடிககும மருதுவான திருவடிகளை தாதபாயாநதரம - அமரர்சென்னி இத்யாதி அருநரகம் - ஸமஸாரம விலக் கடி - பராபயபராபசாநதரஙகள நாவாயிலுணடே இத்யாதி 'வாயில' எனறதுககு ஊவம - இதுமுன்னம் புறமபு இதயாதி ஸஹஸராக்ஷரீமநதரமெனறும, மாலாமநதரமெனறும இரணடு மநதரம 'ஓவாது' என கிறதின ஊவம - விச்சேதியாதே எனறு திருநாமததிலுடைய ஸௌலபயஞ சொனனபடி மூவாத - கழி யாத, புநராவருததி யிலலாதவெனறபடி கயயநதிதி - கதிர் எனறுய, பராபய மெனறபடி கதிக்கண் - கதியிலே செல்லும் வகையுணடே - செலலுகைககீடான உபாயமுணடே ஓவாதுரைககு முரையெனறு கீழே ஸாதனஞசொலலுகையாலே மூவாத இதயாதி - பராபயபரம "நாராயணேதிஸமவாவஹி" இதயாதி "வதஸீதிகி8ஷாதழ" இதயநதம கரமேண அநவய8 (அ)

* திருமொழி ௧௧, ௭, ௬ † திருவாயமொழி-௬, ௨, ௧0

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஒடுஙகஅவனகண், ஒடுஙகலுமெலலாம
விடுமபினனுமாககை, விடுமபோழுதெணணே

ஆ—(ஒடுஙக) இபபடி அவனபககலிலே கரணஙகளை ஒடுககப பணண பகவததகைஙகாய பாதிபநதகஙக ளெலலாம போம, பினனையும இவவாதநமான ஶரீரம பே கதனையும பாாததிரு, அததனையே விளமபமுளள தெனகிறா

ஒ—ஒனபதாமபாடடில, இபபடி ஆஶரயிகக பகவதபராபதி பரதிபநதகஙகளான காப கஙகளெலலாம நஶிககும, ஶரீரபாபவஸாநமாததரமே இவனுககு விளமப மெனகிறா

[ஒடுஙக எனறு தொடஙகி] அவனையாஶரயிககுஙகாடடில அவிதயாதி ஸஙகோசங களெலலாம போம, ஆககை எனறு சரீரததுககுப போ

ப—அநவயம, பஜநபலமான விரோதிநிவருததியை அருளிசசெயகிறா

அவனகண ஸவாமியானவனிடததிலே, ஒடுஙக (அபருததகவிகத பாகாரமாய அநதாபபவிககவே, ஒடுஙகலும (ஆதமாவினுடைய ஜஞாநாதிஸவரூபம) ஸஙகோசமும, லாம (ததஹேதுவான)அவிதயாதிகளும எலலாம, விடும விடடுககழியும, பினனும ("க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே" எனகிறபடியே) பினனையும, ஆககை - ஆரபத ஶரீரஶேஷததினுடை விடுமபொழுது முடிவை, எண பாாததிரு ஆககைவிடுமபொழுது எணணவேணுமோ? என மாம அனறியே, 'பஜநததுககு அஙகமெனறு நினைததுப பினனையும அநதிமதஶையிலே நினை எனறு அநதிமஸமருதியை விதிககிற தெனபாரு முளா

இ—ஒனபதாமபாடடில, பஜநம எளிதானாலும அநாதிகாலஸஞசிதமான அவ யாதிகள பஜநபராபதிகளுககு விரோதியனறோ? எனனில, 'பஜிபபோம' எனகைககு அடியா ஸுகருதமே வேணடுவது, அதடியாக பஜநததிலே இழியவே அவையடஙகக கழியு மெனகிறது

[ஒடுஙக அவனகண] "ஸம்ஶ்லேஷம்" எனறிருககை ஒவிாநது அவனுககு காரமாய அவனபிமாநததுககுளளே அநதாபபவிககவே [ஒடுஙகலுமெலலாமவிடும] - ஒடுஙக ஒடுககததைபபணணுமவை ஆதமாவுககு ஸஙகோசகஙகளான அவிதயாதிகளெலலாம போ ஒடுஙகல வநதேறியாய ஒடுஙகிககிடநதவை யெனனவுமாம ஸவரூபாதிரேகியாய ஒடுங கிடநத அவிதயாதிகளெலலாம போம 'எலலாம' எனகையாலே - பஜநவிரோதியோடு பராப விரோதியோடு வாசியற ஸாவமும நசிககு மெனகிறது [பினனுமாககை விடுமபொழுதெணணே பினபு ஶரீராவஸாநமே விளமபம காமிநி தன உடமபில அழுககைச கழறறி ஹோமததிலே அநவயிகக அவஸரபரதீக்ஷயாயிருககுமாபோலே ஶரீராவஸாநததைபபாாததுக்கொணடிருககை உடையவா குனறததுசசீயரை "சிஙகபபிரான! இனறு அயநமிடாய" எனன, நிதாநம அறியாமை யாலே திகைததுநிறக, "பராபதிபரதிபநதகமான காலததிலே ஆறுமாஸம போநதது உனக கொனறுமிருநததிலலையோ?" எனறு அருளிசசெயதாா "க்ருதக்ருத்யா:" இத்யாதி எமபா "அஸததிரமான ஶரீரம தானே நசியாநிறக இவனுககுததான மநோரதிககவேணுமோ?" என அருளிச்செயவா,

ாடு —ஒனபதாம்பாடடு ஸமபநதஜஞாந முணடாகவே தன சிறுமை பாாதது அகல வேண்டா வெனறும, பஜநமாவது - தான அவன தனககாகத தாநத கரணஙகளை அவனுககு உறுப பாககுகை யெனறுஞ சொலலி நினறா கீழிரண்டுபாடடாலே, இது தனனரசுநாடாய பராபத விஷயம அவனலலாமை பஜியாதிருககிறேமோ ? பஜநவிரோதிகள கனககவுணடாகையனறே நாஙகள பஜியாதொழிகிறது ? எனன, நீஙகள அவனைக கிடடவே அவையடைய விடடுபபோ மெனகிறா இதில

[ஒடுஙக அவனகண்] பரகாரபூதரான நீஙகள பரகாரியான அவனபககலிலே சென்று சேர [ஒடுஙகலுமெலலாமவிடுமே] - பராபததகதைச செயய அபராபதமானவையெலலாம தனனடையே விடடுபபோம ஸவரூபாநுரூபமானததைச செயயவே ஸ்வரூபவிரோதிகளடஙக விடடுப போம "ஒடுஙகல" எனகையாலே இது ஸவரூபததிற கிடபப தோனறலல, ஸ்வரூபவிரோதி யாயக கொண்டு வந்தேறி யெனனுமிடம தோறறுகிறது, அனறிககே, "ஒடுஙகல" எனகிற மேல லொறறை ஒடுககலெனறு வலலொறறாககி இவனுககு ஸஙகோசததைப பிறபிககுமவை யெனனு தல [எலலாம விடுமே] அவிதயாகாமவாஸநாருசிகள ஸவாஸநமாக விடடுக கழியும "வானே மறிகடலோ" இதயாதி, "மாடேவரபபெறுவரா மெனறே வலவினையாா" இதயாதிகளை யோஜி ததுககொளவது இவை போமாகில பினபு இவனுககுக காததவயமெது ? எனனில,—[பினனுமா ககை விடுமேபொழுதெணணே] 'உபாஸநததால வநத ராஜகுலங்கொணடு பலம தபபாது, தனன

ஒனபதாமபாடடு ஒடுஙக இதயாதி கீழிரணடுபாடடு பரமேயததை அநுவதித்துககொணடு, இப பாடடில 'ஒடுஙகலுமெலலாமவிடும' எனகிற பதததைக கடாக்ஷித்து ஸஙகதி அருளிசசெயகிறா - ஸம்பந்த ஜஞாநமுணடாகவே இதயாதி வாகயதவயததாலே அவனைக்கிடடவே - அவனை ஆஸ்ரயிக்கவே

ஒடுங்க - சேர அபருதககவிதத விஶேஷணமான இவன இனறு ஒடுஙகுகையாவதென? எனன,பரகார பூதரான இதயாதி 'ஒடுஙக' எனறு பரகாரதவாநுஸநதாநம விவக்ஷிதம ஒடுஙகலெனறு - வநதேறியைச சொலலு கிறது அபராபதம் - வநதேறி விவரணம - ஸவரூப இதயாதி இது - விரோதிஸமஷ்டி ஸவரூபததில் கிடபபதொனறலல - ஸவரூபாநுபநதியனறு மெல்லொறறு - மருதவக்ஷரம வல்லொறறு - கடிநாக்ஷரம அவிதயா - அஜஞாநம பகவதஸமாஶ்ரயணாநநதரம விரோதிகள போமெனகைககு பரமாணம வானே இத யாதி பெரியதிருவநதாதி - (இச) "வானே மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானே வொருஙகிறறுங கணடிலமா - லானீனற, கனறுயரததாயெறிநது காயுதிரதகாதாளபணிநதோம, வனதுயரையாவாமருஙகு" (ஷ-ருக) - "மாடேவரபபெறுவராமெனறே வலவினையாா, காடானுமாதானுங கைககொளளா - ரூடே போயப, பேரோதம சிநது திரைககணவளருமபேராளன, பேரோதஞசிநதிககப்போநது" ஆனீனற எனறு தொடஙகி, தாளபணிநதோம வனதுயரை மருஙகுகணடிலம, வானேவொருஙகிறறும மறிகடலோ வொருஙகிறறும, மாருதமோ வொருஙகிறறும, தீயகமோ வொருஙகிறறும, கானே வொருஙகிறறும ஆ, ஆ, ஆல!! இதயாவய? பசுவீனறகனறை எறிதடியாகத தாம உயா எறிநது விளஙகாயை உதிா த்தவருடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிததோம, பாபலதுககததை விளைவிககும பராபதிபாதிபநதக காமங களை நமமுடைய ஸமீபததிலே கணடிலோம, இது ஆகாஶததிலே போயிறறோ ? திரைகிளபபததையுடைய கடலிலே போயிற்றோ? காறறிலே போயிறறோ? நெருபபிலே போயிறறோ? காடடிலே மஹாபரஸதாநமாயப போயிறறோ? எஙகேயொருஙகிப்போயிறறோ? ஆ, ஆ, ஆல - ஹநத ஹநத, இதெனன ஆஶ்சாய மெனறபடி துயரெனறு - துபரைவிளைககுங காமஙகளைச சொலலுகிறது ஊடேபோய எனறுதொடஙகி, சிநதிக்கப் போநது வலவினையாா காடானுமாதானுங் கைககொளளாா, மாடேவரபபெறுவா மெனறே இதயாவய? நடுவி லேபோயப பெரியகடல சிநதுகிற திரைகள தொடைகுததக கணவளாநதருளும பெருமையையுடையவனுடைய திருநாமஙகளைச சொலலவேணுமெனறு மநோரதிகக, நமமைவிடடுபபுறபபடடு பராபதிபாதிபநதககாமததினு ரானவா தமககுக காடாதல மலையாதல ஒரரண தேடிககொளளுகிறிலா, இதுககு அடி பண்டு போலே நமமணடையிலே வரலாமெனறோ ? வநதாராகில தாமே படுகிறு ரெனறு கருதது வலவினையா ரெனறது - அவிதயாதிகளுககும உபலக்ஷணம யோஜிததுக்கொளவது - பரமாணதயா யோஜிததுக் கொளவது பினனும் - அவிதயாதிகள கழிநதபினனும ராஜகுலங்கொண்டு - ராஜகருஹாவஷ்டமபங

டையே வருகிறது' என்று ஆறியிருக்கை யன்றிக்கே, 'ஹேதுவான அவித்யாதிகள் கழிந்தால் அவற்றின் கார்யமான இஶ்ஶரீரமும் ஒருபடி போய், தண்ணீர்த் துரும்பற்று ப்ராப்தி கைபுகுருவது எப்போதோ?' என்று அதுக்கு விரல் முடக்கி யிருக்கு மித்தனை, காமிநியானவள் தன்னுடலழகுக்குக் கழற்றி போகத்திலே அந்வயிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷையா யிருக்குமாபோலே ஶரீராவஸானத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கை, "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்" என்று அழகுக்குக் கழற்றி யொப்பித்துப் பார்த்திருந்தாளிறே, அப்ப "அழகுக்குடம்பு" என்கிற இவ்வழகுக்குக் கழன்று, ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததாவது எப்போதே என்று பார்த்திருக்கு மித்தனை, "க்ருதாந்தம் ப்ரியவிவாதிதிம்" (ம்ருத்யுமப்ரியவிவாதிதம்) என்னக்குமித்தனை "க்ருதக்ருத்யா:" (க்ருதக்ருத்யா:) க்ருதக்ருத்யராகிறார் ஸித்தஸாதநபரிகரர் பண்ணினவர்களிறே, "விதுஸ்: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:" (விதுஸ்க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்த்வதோயே தேஷாம்ராஜந் ஸர்வ யஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா:) அவனை உள்ளபடி அறிந்தவர்களிறே எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டினார்களாகிறார், ஓரயநத்தின் அன்று குன்றத்துச் சீயர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக, உடைய சிறுபேரைச் சொல்லி "சிங்கப்பிரான்! இன்று அயநங்கிடாய்" என்ன, திருவுள்ளத்திலே கிறது இன்னதென்று அறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க, "இத்தேஹஸம்பந்தத்திலே ப்ராக்கணணழிவற்ற பின்பு நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்ற உனக்கு ஒன்றுமிருந்த தில்லையோ?" என்று அருளிச்செய்தார் அன்றியே, எம்பார் ஒருருவில் "பின்னுமாக்கைவிடும்போழ்தெண்ணே" என்று "இங்ஙனே காரணமாவது கழிந்தபோதே காலம் தன்னடையே கழிந்ததே யன்றே! ப்ராப்தியும் இனிக் கைபுகுந்ததே யன்றே? இசிந்தாவிஷய முண்டோ?" என்று அருளிச்செய்தார்

கொண்டு ஹேதுவான ஶரீரோத்பத்திகாரணமான தனஶரீர துரும்பு | அறுதல் - பரிபந்தகம் போ 'எண்ணே' என்கிற ஏகாரம் - ஈற்றசையாதல் ஈறு அசை - பாதபூரணம் அவ்யய மென்றபடி யத்தேற்றேகாரமாய், என்னவேணுமென்றபடி நேற்றும் - ஸம்ஶய: கேவலனைப்போலே தேஹநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிற தென்? என்ன, காமிநி இத்யாதி அதாவது - ப்ராப்திக்கு உறுப்பாக என்றபடி இதுக்கு அநுஷ்டாநம் - கொங்கை இத்யாதி முலையின்மேலே பூசின குங்குமக்குழம்பு அழியப் பரவேசித்து ஒருநாள் நிற்குமாகில என்னுடைய ப்ராணனும் நிற்கு மென்றபடி ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒருநாள் வந்து அணையுமாகில தரிக்கலாமென்று ஈருத்து அலங்கரிக்கையாலே அழகுக்குக்கழிந்தமைதம "நாந்த்ரோணாஞ்ஞம்" என்றிருக்க, இது பார்த்யமாமோ? என்ன, ம்ருத்யும் இத்யாதி "ப்ரபூ:வாவகாஸிதா ந்ருத்யோ ராஜஸ ஜதேஜ நஸ் । க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்" இதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே தாமஸோ நுமபாதி க்ருஷ்ண: "க்ருதக்ருத்யா: ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் ப்ரதீக்ஷந்தே" இந்த அதிகாரிக்குப் புருஷார்த்த மென்றபடி இஶ்ஶலோகத்திலே க்ருத்யாகனன்றோ இது உத்தேஶ்ய மென்கிறதென்ன, க்ருதக்ருத்யா இத்யாதி ஸித்தஸாதநபரிகாஹும் பண்ணினவர்கள் க்ருதக்ருத்ய ரென்கைக்கு ப்ரமாணம் - விதுஸ் இத்யாதி "ஸவேவேதா ஸர்வே வேத்யா ஶாஸ்த்ரா ஸர்வேயஜ்ஞா ஸர்வஇஜ்யாஶ்ச க்ருஷ்ண:" இதி பூர்வார்த்தம் - இதம் தாநயவேத்யாதாஹாரணே இதுக்கு அர்த்தம் அவனை இத்யாதி ஶரீரநிவ்ருத்தி புருஷார்த்தமென்கைக்கு ஹ்ருதயம் - ஓரயநத்தின் இத்யாதி 'எண்ணே' என்றதுக்கு - தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேணுமென்ற அர்த்தம் அருளிச்செய்து, * பிரிநிலையேகாரமாய், எண்ணவேண்டா வென்றாய், இனி சிந்தாவிஷயமுண்டே என்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அன்றியே எம்பார் இத்யாதி பிரிநிலை - வ்யதிரேகம் அவனொடுங்க, ஒடுங்கவு மித்யாதிய அந்வய:

---

* வினாவென்றபொருளில இவ்வாறு வருகின்றது

பத்தாம் பாட்டு.

எணபெருககநலதது, ஔணபொருளீறில
வணபுகழநாரணன, திணகழலசேரே

ஆ—(எணபெருககு) இபபடி ஸகலஸமாஶ்ரயணீயனுகச சொலலபபடட ஈஶ்வரன தான ஆர் எனனில,—அஸஙகயேயராய ஜஞாநாநநதஸவஹாவராயிருநத ஸாவாதமாககளேயும நிதய ஸித்தகலயாணகுணஙகளேயுமுடையனுயிருநத நாராயணன அவனுடைய ஆஶ்ரிதரை ஒருகாலும கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும ஸவஹாவமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயி எனகிறூ

ஒ—பததாமபாடடில, ஸாரததமாந திருமநதாரததை அருளிசசெயது இததாலே யாவசசரீரபாதம எமபெருமானை யாஶ்ரயியுஙகோள எனகிறூ அஸஙகயேயராய ஜஞாநாதி கலயாணகுணஙகளேயுடையருமாய நிதயமாய விலக்ஷணமான ஸவரூபததையுடைய ஸாவாதமாவை யும நிதயஸிதககலயாண குணஙகளேயுமுடைய நாராயணனுடைய ஆஶ்ரிதரை ஒருகாலும விடாதே ரக்ஷிககும ஸவஹாவமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயி

ப—அநநதரம, பஜநீயனுடைய பாரபயதவப்ராததியை அருளிசசெயகிறூ (ஆநநதவலலியிற சொலலுகிற கணககிலே), எண எணணுககு, பெருககு அவ வருகே பெருகியிருபபதாய, அநலதது (அநுகூலாஹமாநநததோடு ஸமாநமான) ஆநநதாதி குணததையுடைய, ஔணபொருள (அகாமஹதஶ்ரோத்ரியஶபதவாசயமாய ஆவிர்பூதஸவரூப மான) விலக்ஷணுதமவாககமெனன, ஈறில - (அஸஙகயேயமாய) அபரிசசிநநமான, வண்புகழ சலயாணகுணஙகளெனன, (இவறறையுடையனுகையாலே), நாரணன நாராயணஶபதவாசயனன ஸவாமியினுடைய, திண (ஆஶ்ரிதரைககைவிடாதபடி) ஸதிரமான, கழல திருவடிகளை, சேர ஆஶ்ரயி விலக்ஷணகுணவிபூதி விஶிஷ்டனன நாராயணன திருவடிகள ஆஶ்ரயணீயமாகச சொலலுகையாலே இஙகுசசொலலுகிற ஆஶ்ரயணம பஜநபரபகலாதாரண மெனனவுமாம இபபடி கீழ்றபாடடுககளிலும உபயாகார ஸாகாரணயம நிரூபிததுககொளக

இ—பததாமபாடடில, ஆஶ்ரயணததிலே இழிவார திருமநதாரததை ஸாரதமாக அநுஸநதிததுககொணடு ஆஶ்ரயியுஙகோ ளெனகிறூ

'எணபெருககு' எனறு ஜீவாநநதயததைச சொலலுகிறது [அநநமம] கலயாண மான ஜஞாநாதிகுணஙகளே யுடைததாகை [ஔணபொருள] ஸவயமபாகாஶமாயிருககை [ஈறில] நிதயமாயிருககை இபபடிபபட்ட ஆதமவாககததையும [வண்புகழ] சலயாண குணஙகளேயுமுடையனுயிருககை 'ஈறில' எனறு குணஙகளுககு விஶேஷணமாகவுமாம [நார ணன] நிதயஸிதத கலயாணகுணஙகளோபாதி ஜீவஸமூஹததையும ஸவாதீநமாகவுடையவனு கையாலே நாராயணன [திணகழல] - இபபடிபபட்ட ஸமபநதஜஞாநம முனனுகப பறறினரை ஒருகாலும விடாத திருவடிகள [சேர] ஆஶ்ரயி

ஈடு—பததாமபாடடு அழகிது, அபபடியேயாகிறது, பஜநததுககு ஆலமபநமான மநதரம எது? எனன,—அது இனனதெனறும, அதினுடைய அரததம அநுஸந்தேயமெனறுஞ

பததாமபாடடு - எண்பெருக்க இதயாதி பஜநத்துக்கு ஆலமபநமான மந்த்ரம் எது? என்ன வென றது - 'ஶாஸ்த்ரத்ஷு ... ஸ்ருஷ்டிவிஶேஷு ... நவவஸிதிவெவிஷ்டா விநாஸஷ ... பத்ஶ் தஃ" என றதைப பறற மநத்ரமமாதாம அமையாதோ? அர்ததமும் அருளிசசெய்ய

சொலலுகிறா இதுதனனைப புறமபுளளாா ஜபஹோமாதிகளாலே காாயம் நாளளாமிறபாா நம ஆசாாயாகள 'ஸ்வருபாநுஸநதாநததுககு டாயிருககிற இதினுடைய அாதநாநுஸநதாநம மோ ஸாதநம' எனறு தாஙகளும அநுஸநதிதது, தஙகளைக கிட்டினாாககும உபதேசிததுககொணடு டே வாகள வேதஙகளுககும இவவாழவாாககும இமமநதரம பரஸதுதமானவாறே, முனபே தததைசசொலலி அநநதரம அாததததைச சொலலுதல, அனறியே, முனபே அாததததைசசொல பினபே சபதபரயோகமபணணுதல, செயயககடவதொரு நிாபபநத முணடாயிருககும, அது அடி அாததாநுஸநதாநம உததேசயமாகையாலே, ''யாவையும யாவருந தானா மமைவுடை ணன''எனனுதல, ''நாரணனமுழுவேழுலகுககுமநாதன'' எனனுதல செயவதொரு நிாபபநதமுண ''அநதாபஹிஸசததஸாவம வயாபய நாராயணஸ்ஸதிதஃ'' (அநதாபஹிஸசததஸாவம வயாபயநா யணஃஸதிதஃ) எனனுதல, ''நாராயணபரோஜயோதிஃ'' (நாராயண பரோஜயோதிஃ) னுதல செயயும வேதம [எணபெருககநநலம இதயாதி] இபபாட்டாலே திருமநதரா ஸாாததமாக அருளிசசெயகிறாா ஆழவான இபபாட்டளவும வரப பணிதது, இபபாட்டளவி வநதவாறே 'இததையும தம ஆசாாயாகளபககலிலே கேட்டுககொளளுஙகோள' எனன, பட்ட சீராமபபிளளையும எழுநதிருநது போகபபுககவாறே அவாகளை யழைதது, 'இனனபோது இனு இருபபாா, இனனாா போவாா எனறு தெரியாது, இருநது கேளுஙகோள' எனறு திருமநதரததை உ தேசிதது, இபபாட்டை நிாவஹிதது, 'இபபாட்டை இதுககு அாததமாக நினைததிருஙகோள' என பணிததான

எண்பெருககெனகிற இததாலே ஜீவாநநதயததைச சொலலுகிறது [நலநது] - இ

வேணுமோ? எனன, இதுதன்னை இதயாதி புறமபுளளாா் - உபாஸகா ஸ்வருபாநு ஸந்தாநா கீட்டாகை - அநயாஹ சேஷதவ அநய சரணதவ அநய போகத்வருப ஸவருபாநுஸநதாநத்துக்கு உடான அர்த்தாநுஸந்தாநம் மோக்ஷஸாதநமெனறது, அாததம ஈசவரனுகையாலே அவனே ஸாதந மெனறு இவாகளுக்கு அாததபாாதாநயஹேது ஆழவாாகள நிஷட்டையும வேதமு மெனனககாாக, ததுக, பாதாநமபணணுவாாக அதிஷடிககையிடுகிறாா - வேதங்களுக்கும இதயாதி உகதநிாபபநதநதாபாயதி யாவையும இதயாதி எலலா அசேதநஙகளும எலலாசசேதநஙகளும தானேயாமபடியான அமைவ யுடைய காரணன நாரணன இதயாதி - நாராயணசபதவாசயனுய, அதிலுடைய அாததமான ஸகல லோகததுககும ஸவாமியானவன அந்தர்பபஹிசச - பஹுாவரீஹிவிததமான செ ரஸபய ப ஜயா யோதிஃ - ததபுருஷவிததமான பரதவம நாராயணபரஃ'' எனகிறவிட்டததில விஸாஜநீயா மாவபச நதஸஃ, நாராயணஃபரோஜயோதிஃ எனறபடி எததபாதிபாதயாாததத்திலுடைய அதயாமதாததேசபத வததைத திருவுளளமபறறி பரதமம பாதிபாதயம விசிஷப தாசயதி - இபபாட்டாலே இதயாதி இபபா டே திருமநதராாததமெனனுமதுககும, மநதராாததம ஆசாாயனபககலிலே கேட்டறியவேணுமெனனும் தாச ஐதிஹய-ஆழ்வான்இதயாதி அதா 'யதூரு யா ஸ ... ... | ... ... '' இதய நுஸநதேயம ழவானுடை முநதின வாாததைககு - கௌரவயதையிலே நோககு பிநதின வாாத்தைககு - போகயதையிலே நோககு

எண்பெருககு-எணணுககவவருகே பெருகியிருககிற வெனறாததமாய ஆநநதபததைசசொலலுகிற எணபெருககு, அநநலம எனறு பதபேதமாய, எணணுக்கவவருகே பெருகியிருபபதாய அநதபாஹமாநததோ ஸமாநமான ஆநநதாதிகுணததைபுடைய வெனறு உரையிலாததம ஸவதாமபூதஜஞாநம அநுகூலமாகையாலே ''நலம'' எனகிறது நலந்து, அந்து - சாரியைசசொல நலம் நலத்தையுடைய நலநதேன்று ஜஞ குணததவமும, ஒன்போருளேன்று - ஜஞாநஸவருபதவமுஞ சொலலுகிறது ஜஞாநஸவருபதவததைசசொ னறு போராதோ? ஜ்ஞாநகுணததவமுஞசொலலவேணுமோவெனன, இவ்வஸதுக்கள்தான்இதயாதி ''ஜஞ

வஸதுககளதான ஜஞாநகுணுஶ்ரயமுமா யிருககககடவதிறே, பரணவததில தருதீயபதமான மகா ரததாலே ஜஞாநகுணுஶ்ரயமுமாய ஜஞாதாவுமா யிருககுமேனறு சோலலிறறிறே [ஓணபோருள] அசைதநயம அசிததுககு ஸவஹாவமாகாநிறகசசெயதே வஸதுதான ஜடமுமாயிருககுமிறே அஸமஜ ஞாவததா யிருககுமிறே, அஙஙனனறிககே, வஸதுதான ஸவஸமை ஸவயமபரகாஶமுமாய, தாம பூதஜஞாநமானதுவும விஷயஙகளை கரஹிததுத தனனையும அறிவிககககடவதாயிருககும, அததைப பறறச சோல்லுகிறது ஈறிலவெனகிற இது கீழும மேலும அநவயிததுககிடககிறது ஈறிலவான ஓணபோருளையும, ஈறிலவான வண்புகழையு முடையனுகையாயிறறு நாராயணனுகையாகிறது, ''ஸாவ ஜ்ஞேமஹருஶணாஹி நிஷ்பாநம நீ'' (பாவததமஙகலகுணஹநிதாஶநம ௩௦) தனனு டைய கலயாணகுணஙகளோபாதி நிதயமுமாய பரகாரமுமாயிருககும இவவஸதுவெனகைககாக குணஙகளை நிதாஶநமாகச சோலலுகிறது, நிதயரான தரிவிதசேதநரையும, நிதயமான கலயாண குணஙகளையு முடையனு யிருககையாயிறறு நாராயணனுகையாவது அவனுடைய [திணகழல சேரே] - இபபடி ஸமபநதம காதாசிதகமாகை தவிாநது நிதயமாயிறறபினபு, ஸவருபஜஞாநமுடை யாரை அவன ஒருநாளும விடானிறே, ஆஶரிதரை ஒருகாலும விடடுககோடாத திண்மையைப

குணுஶ்ரயமுமாய'' எனற பதம - ஓணமைககு விவகூிதமான ஜஞாநஸவருபததையை ஸமுசசயிககிறது அதாவது - ஜஞாநஸவருபனுமாயிருககு மெனறபடி இதுககு நியாமகபரமாணம - பரணவததில் இத் யாதி அதாவது - ''ஜ்ஞஜ்ஞாநே'' எனகிற தாதுவிலேயாதல, ''ஜ்ஞாநசவபோயநே'' எனகிற தாதுவிலேயாதல, ஜஞாநவாசியாய, அதுதான இனன ஜஞாந மெனறு விஶேஷியாமையாலே தாம தாமிருடை ஜஞாநதவயததையுஞ சொலலிறறிறே யெனறபடி ஜஞாதாவுமாய் ஸவயமபரகாஶமுமாய எதநியாமகம - ' ஸ ஶவிஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாயதே '' எனற ஶ்ருதவாகயததுககு ஶ்ருதபரகாஶி கையிலே '' ஷெஸாஸநஜநி ஸாஸநவ்ருதிஸ்யஜ்ஞாநமேவஜ்ஞாதருஜ்ஞாபயெண ஜ்ஞாதருத்வாஜ்ஞம், நதாயஜ்ஞாஜ்ஞாநஸவாரணாஸ'' எனற வாகயம ஜஞாதாவுமாய் எனறது - ஸவஜஞாதாவுமாயெனறபடியாய, ஸவஸமைஸவயமபரகாஶ மெனறபடி ஆனுல அநத ஸவபரகாஶ தவம இஙகுச சொலலவேணடாவோ? எனன, அதுவும இஙகே சொலலிறறு எனகிறா - ஓண்பொருள எனறு 'நலதது, ஓணபொருள' எனகிற விஶேஷணதவயததுககும வயாவாதயமேது? எனன, அசைதநயம இதயாதி அதாவது - ஸவருபேண ஸவபாவதஶச ஜடமான அசிததில வயாவருதத மெனறபடி அசைதயமாவது - அஜஞாநாஶ்ரயதவம அசைதயஸவஹாவவிவரணம - அஸமஜ்ஞாவததாய் - இதயாதி அஸமஜஞாவததாய்- ஜஞாநாஶ்ரயமாய 'ஜடமுமாய' எனறதுககு பரதிகோடி ஸ்வஸ்மைஸ்வயமபரகாஶமுமாய் எனறது இத் தால ஜஞாநஸவருபதவஞ சொனனபடி 'அஸமஜஞாவததாயிருககும' எனறதுககு பரதிகோடி - தர்மபூதஜ ஞாநமானதுவும எனறுதொடஙகி அததைபபறறு - ஸவஸமைஸவயமபரகாஶதவததைபபறற ஆக, இவவள வால, ஓணபொருள' எனறு பரதிகோபாதாநம பணணினதின தாதபாயததை அருளிசசெயதாராயிறறு ஒளமை - ஸவஸமை ஸவயமபரகாஶதவம நாராயணஶபததுககு அாததஙகள அநேகமுணடாயிருகக, ஆதமாவுககநநதரம குணஙகளைசசொனனது - நிதயவஸதுவுககும நித்யபாரதநதரயஙகூடு மெனகிறதுககு தருஷ டாநததவேந வெனகிறா - பாவதுக இதயாதியாலே ''நிஷபாநம நீ'' எனற அநநதரம, 'ஶ்லோகததின படியே' எனறு ஶேஷம ஈழ 'ஈறிலவான' எனற வாகயவிவரணம - ரீதயரான இதயாதி ஈறு நாஶம இலவெனறு - இலலாமை, ஆக, நாஶமினறிககேயிருககிற நிதயமாயிருககிற வெனறபடி ஸமபந்தம் நிதய மாயிறறபினபு எனறது - நிதயவஸதுககளுடைய பரகாரபரகாரிஹாவ ஸமபநதமாகையாலே ஸமபநதமும நிதய மெனறபடி 'விடானிறே' ஆகையாலே யெனறு கூடடுவது உன்னுடையதாய் - உனககு போகயமாய இது - 'கழல' எனறததைபபறற 'நாரணன' எனற பததைதக கூடடித தாதபாயம - உனக்குவததநதாய் எனறது யத்வா, ''உனனுடையதாய'' எனறதுககு விவரணம உனக்குவதுத்தநதாய் எனறு இது ''நாரணன

பறற "திணகழல" எனகிறது [சோ] ஆமஸரயி உனனுடையதாய உனககு வகுததா யிருநத பினபு நீ கடுகே ஸ்வீகரி, நமஃ எனறபடி. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

சோததட ததெனகுரு, கூரசசட கோபனசொல
சீரததொடையாயிரதது, ஓர்ததவிபபததே

ஆ —(சோததட) பகவதகுண பரதிபாதகமாயிருநத இவவாயிரததிலும இததிரு வாயமொழி எமபெருமானை யுணாநது சொலகிறது

ஒ —நிகமததில, எமபெருமானுடைய குணஙகளைத தொடுதத ஆயிரம திருவாய மொழியும ஆராயநது சொலலபபட்டன இவை யெனகிறா

[சோததடதெனகுருகூரசசடகோபா] திரணட கடஙகளையுடைய திருநகரியை யுடைய ஆழவாா "சோததடஙகளை யுடைசது" எனறுஞ சொலலுவா "இபபததைச சோ" எனறு கரியாபதமாகவுஞ சொலலுவா பரோபதேசம பலததைககுறிதது உபகாரிககையாலே மேல ஏகவசநமான இடஙகளெலலாம ஜாதயபிபராயம

ப —அநநதரம, இததிருவாயமொழியினுடைய உபாதேயதமதவததை பலமாக அருளிசசெயகிறா

சோ செறிதலையுடைததான, தடம - தடாகஙகளையுடைய, தெனகுருகூா - அழகிய திருநகரியில, சடகோபன ஆழவாா, சொல அருளிசசெயத, சீாததொடை ஸமபநலக்ஷணமாந மான சீாகளினுடைய தொடையையுடைய, ஆயிரதது ஆயிரததிலும, இபபததது (ஆமஸரய ணோபதேஸபரமான) இபபதது, ஓாதத நிருபிககபபட்டன ஓாததவிபபததைச சோ எனறு வினையாகவுமாம இததிருவாயமொழி இருசீரடிக குறளடி நானகு மொாததிருககையால வஞசித துறை

இ — நிகமததில, பகவதகுணஙகளைத தொடுதத ஆயிரநதிருவாயமொழியிலும ஆராயநது சொலலபபட்டன இவை யெனகிறா

[சோததடம] ஊரோடே சோநத தடா, கனனிலே சோநத தடமெனனுதல [சீாத தொடையாயிரம] சீரெனறு - கவிககு உறுபபான அலஙகாரஙகளைச சொலலுதல, பகவத குணஙகளைச சொலலுதல [ஓாததஇபபததது] ஓாநதுசொலலபபட்டன இவை பரஜைகளுடைய கதியைக கணடு இவறறினுடைய உஜஜீவநோபாயததைத திருவுளளததாலே ஆராயநது அருளிச செயதது, "இபபததைசசோ" எனறு கரியாபதமாக ஒருவன சொனனான இபபததை நெஞசிலே சோ அநுஸநதி பரோபதேஸம பலததைககுறிதது உபகாரிககையாலே ஏகவசநமான இடம ஜாதயபிபராயம

திணகழல" எனகிற ஸபதவயாஹாரலபயம அனறிககே, பஹுவரீஹியிறசொலலுகிற ஸௌலபயததையும, ததபுருஷனிறசொலலுகிற ஸவாமிதவததையும பறறச சொலலுகிறா - உனனுடையநாய இதயாதி ஆதல 'சேர்' எனறது நமஸ்ஸபதாாதத மெனறபடி எணபெருககநதத் தீதிலவான ஒணபொருளையும ஈறிலவான வணபுகழையுமுடைய நாரணன திணகழல சேரெனறு அனவயம (கo)

ஈடு —நிகமததில, முதறபாட்டில வயதிரிகத விஷயஙகளை விடடு ஸாவேஶவரனபககலிலே ஆதமாவை ஸமாபபிகக இசையுஙகோ ளெனறாா, இரணடாமபாட்டில வயதிரிகத விஷயஙகளினுடைய தோஷதாஶநமபணணவே விடலாமெனறாா, மூனறுமபாட்டில தயாஜயாமஶதததைச சுருஙக அருளிசசெயதாா, நாலாமபாட்டில பறறபபடுகிற விஷயததினுடைய நனமையை அருளிசசெயதாா, அஞசாமபாட்டில பறறுமிடததில வருமஅநதராய பரிஹாரததை அருளிச்செயதாா, ஆறுமபாட்டில அவன ஸஙகஸவஹாவ னெனறாா, ஏழாமபாட்டில ஸமபநதஜஞாந முணடாகவே பொருநதலா மெனறாா, எட்டாமபாட்டில வேறு உபகரணம தேடவேணடா, அவனதநத கரணஙகளை அவனுககாசக அமைவு மெனறாா, ஒனபதாமபாட்டில அபபடிசசெயயவே பஜநவிரோதிகள தனனடையே விடடுபபோ மெனறாா, பததாமபாட்டில பஜநததுககு ஆலமபநமானமநதரம இனன தெனறாா, இதுதான வாயவநதபடி சொலலிற றேறைலல, சேதநருடைய ஹிததததுககீடாக ஆராயந்து சொலலபபட்ட தெனனுதல, அனறிககே, இதுதான ஹிததமமாயிருபபதொனறுகையாலே எபபோது மோகக ஓரபபடுவேதோன றெனனுதல

[சோகததடம இதயாதி] 'சோததடம' எனகிற இததைச சோதடமாககி, பொயகைகளோடு பொயகைகள சேரநதிருககுமபடியைச சொலலிறறுகவுமாம, அனறியே, "தெனகுருகூா" எனறு ஊா பரஸததமாகையாலே தடாகஙகள சேரநதிருநதுளள தெனகுருகூா எனறு ஊருககு விஶேஷணமாதல, அனறிககே, "சோ" எனகிற இது கரியாபதமாயக கிடததல [தெனகுருகூாச சடகோபன சொல] ஹிதஞசொலல வெனறிழிநது அஹிததததைச சொலலுவானொருவன வாாததையனறு, ஆபததமரானவா சொனன வாாத்தை யெனகை [சாததொடையாயிரம] - "எழுததசை சீரபநதமடி தொடைபாவினம" எனறு கவிககு அவயவமாயிருபபன சிலவுண்டு, அவறறைச சொலலுதல, அனறிககே, உபாஸகாநுகரஹததாலே உபாஸயனுடைய கலயாணகுணஙகளைத தொடுதத ஆயிரமெனனுதல [ஆயிரததோாததவிபபததே] ஆயிரததிலும வைதததுககொணடு சேதநாககு ஹிதமாவதேதெனறு நிரூபிததுச சொலலபபட்ட தெனனுதல, அனறிககே, சேதநாககு ஹிததமமாயிருபப தொனறுகையாலே எபபோதும ஓரபபடுவேமதான றெனனுதல ஓாதத இபபததை, நெஞசிலே சோ அநுஸநதி பரோபதேஶம பலரைககுறிதது உபகரமிககையாலே மேல ஏகவசநமானவிடம ஜாதயபிபராயம (கக)

நிகமம-சேர்ததட இதயாதி இதுதான கீழசசொலலபபட்ட அாததம

ஆதமபாரமஸநு கூடுமோ? எனன, ஹிதஞ்சொல்ல இதயாதி 'ஆபததமரானவா' எனகையாலே - திருநகரியிற பிறபபும ஆபததாஹேது வெனறு கருதது உபாஸகாநுக்ரஹததாலே உபாஸகனிடததில ஆழவாருககு உணடான அநுகாஹததாலே ஆயிரததோர்ததவிபபததே - ஆயிரதது இபபதது ஓரபபட்டது - ஆராயநதுசொலலபபட்ட தெனனுதல, ஆயிரதது இபபதது ஓரபபடுவேது எபபோது மோகக அநுஸநதிககபபடுவ தெனனுதல ஓாதத இபபததை - நெஞசிலே சோ அதாவது - அநுஸநதி யெனனுதல இவவாததாாயததையும அடைவே அருளிசசெயகிறாா - ஆயிரததிலும் வைதததுக்கொண்டு இதயாதி பலரைக்குறிதது- வீடுமின' எனறு பலரைக்குறிதது சோததட வெனறு தொடஙகி, இபபததோாதத இதயாவ॥ (கக)

தாவிடோபநிஷதஸஙகதி - ஸமஸாரிணோவ்யநஜிவ்யக்ஷாரஸஸடியா ஸாரஜ்ஞாஸ்ஹிரெதாரவாஶயேபுராஶிம நிரஸ்யது । தத்ராமவாடுவெபுஹாரிஹக்ஷிஸாயாம ஸாயாநாதீவிநீ தமஷிடுஶ தநிதிமு நீயெ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி — ஸ்வாதீநஸ்த்ரீகராங்க்ஷிவிஜநி ஸ்வயம்ஸ்வாத்விஷ்டாஹ்யாவதார்த்தா ஷட்குஸ்வபூதாந்கம்யோஜ்யாத்யநவஷிதாப்ராவ்யவைஷம்யவத்காஸ் । ஸ்வம்ஷ்ட்ராவக்ஷவாதார்ஸ்ஸவிஸ்வஸ்தயா ஸேந்ஸாத்யுவஷ்யாவாஸ்கேக்ஷாவோந்த்ரா வக்ஷ்வா ஜந்மநாம்யந்தயோவாசிஸத்வம்யோக்யம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வீடுசெய்தும்மற்றெவையும்மிக்கபுகழ்நாரணன்தாள்
நாடுநலத்தாலடைய நன்குரைக்கும் — நீடுபுகழ்
வண்குருகூர்மாறனிந்தமாநிலத்தோர் தாம்வாழப்
பண்புடனேபாடியருள்பத்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி — பத்துடையடியவர் ப்ரவேசம்

௧ — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், லோகத்தில் கண்ணாலே கண்டு கையாலே பற்றிப் பஜிக்கலாவது இரண்டுபடியுமன்றிக்கே அதீந்த்ரியனான ஸர்வேச்வரனை அதிக்ஷுத்ரரான நாங்கள் பஜிக்கும்படியெங்ஙனே? என்னில்,—எம்பெருமான் நிரதிசயபோக்யனென்று சேட்டமாத்ரத்திலே அவனைக்காணவேணுமென்று அபிநிவேசம் பிறந்தார் அவர்களுக்குக் காணலாம்படி தன்னுடைய ஸௌசீல்யாதி குண ப்ரகாசகத்வத்தைச் சொன்னபடியும், அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹத்தோடும் ஆச்ரித பரித்ராணார்த்தமாகவும், தத்விரோதி நிரஸநார்த்தமாகவும், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே நிஹீநமான மநுஷ்யாதிகளோடு ஸஜாதீயனாய் ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண யுகந்தோறும் திருவவதாரம்பண்ணியருளாநிற்கும், பரத்வத்தைக்காட்டில் திருவவதாரங்களிலே தன்னுடைய கல்யாணகுணங்கள் நிறம் பெறும், இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தினுடைய சீர்மை ஒருவர்க்கும் அறிய அரிது, சிலதார்மிகர் வரிசைக் கல்விஞல் சிலர்க்கு ஜீவநஹேதுவாய்ச் சிலர்க்கு அநர்த்த ஹேதுவாமா போலே இத்திருவவதாரங்கள் அநுகூலர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு எதிரிட்டழிகைக்கு ஹேதுவாமென்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதையில் சதுர்த்தாத்யாயத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸௌலப்யத்தைப் பேசி, இப்படி ஸுலபனானவனையாலே ஆச்ரயணம் கூடும், ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

௨ — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், முதல் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே "நீர்தொறும்பரந்துளன்" என்று நாராயண சப்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலும், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில் "வண்புகழ்நாரணன்" என்று நாராயணசப்தவாச்யனையைச் சொல்லுகையாலும், "தத்த்வம் நாராயண: பர:" என்றும், "ச்ரேயோ நாராயணஸ்ய து" என்றும் ஸகலசாஸ்த்ரநிஷ்கர்ஷமான சரமத்திலே தத்வஹிதங்கள் நாராயணனே யென்றதாயிற்று. இப்படி பரனான நாராயணன் பஜநீயனுமிடத்தில் பஜநஸௌகர்யாவஹமான ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக சதுப்ப்ரகாரமான நவநீத சௌர்யாபதானத்தையும், அவதாரக்ருத ஸௌலப்யத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யகாரணத்தையும், அவதாராச்ரயத்தினுடைய துர்விவேசத்வத்தையும், அவதாரக்ருத ரூபநாமங்களினுடைய அபரிச்சேத்யதையையும், ஸுலபனானவனுடைய பஜநத்துக்கு உண்டான ப்ராமாணிகத்வத்தையும், அவதாரத்திலும் தரிச்ராத்திஸாம்யம் விவேகிக்கை அரிதென்னுமிடத்தையும், அதினுடைய

விவேகப்ரகாரத்தையும், விவேகித்து பஜித்தவனுடைய விரோதிநிவ்ருத்தியையும், பஜநீயனுடைய ஸாஜாத்யப்ரதர்மோத்க்ஷேபகாகவதந்தையும், அவதாரமாத்ரம் அதி ஹநமென்னுமிடத்தையும், உபதேசித்து, ஏவம்வித்துக்கு ஸர்வேஸ்வரனை நாள் அநுபவிக்கப்பெறுவதே யென்று பரீதராய், ஸர்வ பரசாரத்தாலும் அநுபவிக்க உபக்ரமிக்கிறார்

இ —மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், சக்ஷுர்விஷயத்தையாகல் அகதோடு ஸத்ரு ஸத்தையாதலாயிற்று பஜிக்கலாவது, அதீந்த்ரியனான ஸர்வேஸ்வரனை அதிக்ஷூத்ரரான எங்களுக்கு பஜிக்கப்போமோ? என்னில்,—ஸாஸ்த்ரங்களிலே 'ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன், ஸர்வாயிகன், பரமபோக்யன், பரமோதாரன்' என்று கேட்டமாத்ரத்திலே ருசி பிறந்தவர்களுக்குக் கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி க்ருபாதிகுணங்களே ப்ரேரிக்க அஜஹத்ஸவஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு ஸங்கல்பத்தாலே அப்ராக்ருததிவ்யதேஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத்விநாஸார்த்தமாக ராமக்ருஷ்ணாதிரூபத்தாலே அவதரித்து ஸுலபனாம், ஆகையாலே, ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ஒரு தட்டில்லை, ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்

ரு —ஸர்வஸமாதபர னென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில், பரத்வகையாலே பஜநீயனென்றார் இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், "பஜியுங்கோள்" என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யா நின்றீர், இருகை முடவனை "ஆனை யேறு" என்றால் அவனாலே ஏறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வேஸ்வரனாய அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற அவனை இந்த க்ஷூத்ரரான ஸம்ஸாரி சேதநனாலே பற்றப்போமோ? என்ன, 'அவ்வானை தானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்குமன்று ஏறத் தட்டில்லையே, அப்படியே இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைக் கொண்டுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனாகில் இவனுக்கு பஜிக்கத் தட்டில்லையே' என்கிறார் அவதாரந்தனில் வந்தால் ஹாகயஹீநர்க்கு ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி பண்ணி அநாத

பத்துடை ப்ரவேசம் - உபாஸ்ய ப்ரதிபாதநாநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்கதி யேது? என்ன, வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்காஹ ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஸமாதபரனென்றார் இத்யாதி - அநுஷ்டித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கமாயாயிற்று அவதாரங்களிருப்பது என்னுமளவாக 'பலநாளும் அவனை பஜியுங்கோ ளென்றுநின்றீர்' என்றது - மேல் விஸ்தர ஸங்கதி மூன்றின ஸங்கதி "பலபிறப்பாயொளிவரும்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸர்வஸமாதபரனென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில், பரத்வகையாலே பஜநீயனென்றார் இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பஜியுங்கோளென்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர், இதுகூடாது, எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத நொண்டியை யானை யேறென்றால் அவனாலே யேறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வஸமாதபரனாய அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிறவனை இந்த அதிக்ஷூத்ரனான ஸம்ஸாரியாலே ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ? என்கிற ஸங்கையிலே ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸமாதபரனான அவனே தாழ்நின்று ஸுலபனுமாகில் இவனுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கத் தட்டில்லை யென்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் இத்திருவாய்மொழி யென்று பூர்வோக்த பஜநீயத்வ வ்யவஸ்தாபகதயா ஸங்கதிः என்றபடி இருகைமுடவன் - எழுந்திருக்கவுமாட்டாத நொண்டி "பற்றிலன் ஈசனும்" என்கிற பாட்டிலே - ஆஸ்ரயித்தால் அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேஸ்வரன் நமக்கு முகங்கொடுத்து நம்மோடு கலசியிருக்குமோ? என்கிற ஸங்கையிலே அவன் அப்படி யிருக்குமென்றார், இங்கே - ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கிறவனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கக் கூடாதென்கிற ஸங்கையிலே அவன் ஸுலபனென்று பரிஹரிக்கிறாரென்று பேதம் இப்படி ஸுலபனானால் எல்லாரும் அவனை பஜித்து உஜ்ஜீவியாதே "அவஜாநந்தி மாம் மூடாः" என்று அவமதி பண்ணி அநர்த்தப்படுவானென்? என்ன அவதாரந்தன்னில் இத்யாதி "நமாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடாः ப்ரபத்யந்தே நராதமாः। மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாஸ்ரிதாः" இத்யாதிப்படியே அவர்கள் பாக்யஹாநியும் பாச்யாதிஸயமுமே ப்ரதிகூலித்து

தபபடடுப போகவுமாய, ஹாகயாதிகாநகு “அரியன எளியனுகபபெறறேமே!” எனறு ஆஸர கலாமபடி இரணடுககும பொதுவாயிறே இருபபது “ஸாவேஸவரன அரியனெனறுல ஸமஸாரகு ஆளபறறுதெனறு அவனெளிமையை உபபாதிததுக கொணடு போநதோம, அதுதானே இவ ளுக்கு ‘இததனையெளியனே!’ எனறு விடுகைககு உடலாயிறறு, அவவெளிமைதானே ஆத கைகக உடலாயிறறது உமககொருவருககுமேயிறே” எனறு எமபாரைப பாாதது உடையவா ளிசசெயதருளினுராம சில தாாமிகா ஏரி கலலிறறு வ, சேறறிலே தலையைநொழுநதிய படடுபோ நிறபா சிலா, விடாயா அதிலே முழுகி விடாயதீாநது போநாநிறபாகா, விாகதை யேறறிஉ அதிலே விடடிலேனறு சிலபதாாததஙகள விழுநது முடிநதுபோம, சிலா அதி றேளியிலே ஜீவியா பாகள, வேதநலவிளககிறே இவனதான ஆயாகுலததி லிலகோனமமணிவிளககிறே, வெஙகதிரே குலததுககோா விளககிறே அவனதான அனறியவாணனுயிாநதோளுந துணிய அனறிற கொடடு இபபடிவந்து அவதரிதது ஸ்வபபஞுன நிலைதனனிலேயிறே, அபபடியே ஶிஶுபாலாதிகள ஸ்த ஶகட யமலாாஜுநாதிகளுககு எதிரிடடு முடியவுமாய, அநுகூலிநது உஜ்ஜீவிபபாாநகு உஜ்ஜீவ கவுமாயிறறு அவதாரநதான இருபபது பலகாலும ‘அவனை பறறியுஙகோள’ எனறுரினாீா, கண் ணுலே கணடாலலலது பஜிகக விரகிலலை, பஜிததாலலலது காணவிரகிலலை, ஆனபினபு, ஆ ரயிககுமபடி யெஙஙனே?’ எனன, “தஸ்மிந் ருஷ்டே பராவரே” (தஸமிநதருஷடேபராவரே

முடிகைககும ஆஶ்ரயிதது உஜ்ஜீவிககைககும அடியெனறபடி ஸெளலபயமே விநாஶோஜ்ஜீவநஙகளுக ஹேதுவெனனுமதுககு ஐதிஹயமும தருஷடாநததவயமும காடடுகிறுா - ஸர்வேஶ்வரன இதயாதி யெனறதுககு - “வாசததடம” “மரகதமணிததடம” எனறு சொலலுகிறவறறிலே ஸ்ரேஷ்டமாகவிட வேதநல்விளக்கு வேதஙகளுககு பாகாஶகமான விலகஷணவிளககு ஆயர் குலத்தில் தோனறும மணி விளக்கு-இடையருடைய குலததிலே ஆவிாபபவிதத மணிதீபம வெஙகதிரோன இதயாதி - ஆதிதயனுடை குலததுககு அதலதீபமான விளககு பாதிகூலா முடியவும அநுகூலா உஜ்ஜீவிககவும கணடவிடமெனடே எனன, அருளிசசெயகிறுா - அவன்றான் இதயாதி வாகயதவயததாலே அபபடியே - பாணனைபபோ அன்றிய இதயாதி - பகைதத பாணனுடைய தோளகளாயிரமும கழியுமபடி அனறு திருவாழியை ஸபாஶித “ஶிஶுபாலாதிகள” எனகிற ஆதிஶபதததாலே - கமஸாதிகளும, “யமலாாஜுநாதி” இதி ஆதிஶபதததாலே யேநுகாதிகளும சொலலபபடுகிறுாகள அநுகூலிநது உஜ்ஜீவிபபார் - ‘ஸக்ரூரமாலாகாராதீநுபா ஸாதவதாநுகரூரா” எனகிறபடியே அகரூரமாலாகாராதிகள ‘பறறியுங்கோள’ எனறு பஜநீயத்வ மாததிரதைப பறறிச்சொலலுகையாலே பஜநீயத்வ செளலபயததை அ ஶஙகிதது பஜிகக விரகிலலையெனறு ஶஙகிததவாகளுககு அவதாரமுகேந உணடான செளலபயததை அருள் செயது பரிஹரிதது, பஜநசெளலபயததைபபறற பஜநம கூடாதெனறவாகளுககு “பததுடையடியவா கெளியவன” எனறததைபபறற பஜநம கூடுமெனறு பரிஹரிககிறுா - பலகாலும இதயாதி பலகாலு மெ றது “வீடுசெயமினே” “இறைசோமின” “அநதமபுலகு” “இறைபறறே” இதயாதிகளைபபறற ‘பறறியு கோளெனறுரினீா’ எனறு கீழில திருவாயமொழியிற சொனன பஜநம ஸாக்ஷாதபூதபரபகதியெனறு பாமிதது சொனனபடி கணணுலே - மநஸஸாலே கணடாலலலது - பரபகதிரூபஜஞாநம ஸாக்ஷாதகாரரூப மானுலலலது பஜிகக விரகிலலை பஜநமாக விரகிலலை, உபாஸநமாக விரகிலலை, ஸாக்ஷாதகாரமாக விரகிலலை யெனறபடி பஜிததாலலலது - ஸாக்ஷாதகாரமானுலலலது காண விரகிலலை - மோக்ஷதஶையில பகவத ஸவரூபபலம வர விரகிலலை ஆனபினபு ஆஶ்ரயிககுமபடியெஙஙனே’ ஸாக்ஷாதகாரரூபபரபகதி நம ளுககு உணடாவதரிதெனறு தாதபாயம “கணடாலலலது பஜிகக விரகிலலை பஜிததாலலலது காண விரகிலலை எனகிற வாகயத்துககு - ஸாக்ஷாதகாரமான பகதியுணடானுலலலது இவன பஜிததானுக விரகிலலை, இ படிபபடட பஜநததைப பணணினுலலலது பாாபயாஶக்தி யுணடாகாதெனறு தாதபாயம அதாவது - பஜந ஸாக்ஷாதகாரமாகவேணும, தாதருஶபஜநம பணணினுலலலது பாாபயஶக்தியுணடாகாது, ஆனபினபு, ஏத தருஶபஜநம எஙஙனெ செயது தலைககடடபபோமோ? எனறு பலிதாாததம இநத வாகயத்துககு இபப அாததமானுலலலது “தஸ்மிந் ருஷ்டே பராவரே” இதயாதி மேல வாக்யம ஸஙகதமாகாது “பததுடை யடியவாககெளியவன” எனறததைக கடாக்ஷிதது “பலகாலும அவனை” இதயாதி ஸஙகதயநதரமாதல ‘ஆஶ லேஶமுடையாாககு அவன எளியனுமபடியையாயிறறு’ எனற அநநதரம, ‘ஆனபினபு ஆஶ்ரயணம ஸுகரம ஆஶ்ரயியுஙகோளெனகிறுா’ எனறு கூடடிககொளவது தஸமிநதருஷடே இதயாதி - “ஸித்யேதஹ்ருதய

என்றும், "विशते तदनन्तरम्" (விஶதே தத³நந்தரம்) என்று சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டுமே ஸாதநபக்தியை யன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, காண வேணுமென்னும் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு அவன் எளியனாம்படியையாயிற்று ஸர்வாதிகன் தாழ்நிற்குமென்று நிவாரகரில்லை, "बहूनि मे व्यतीतानि" (ப³ஹூநி மே வ்யதீதாநி) என்கையாலே அவதாரந்தனக்கில்லை புரையில்லை, இச்சைதானே புண்டே, இதுதன்னை அவதார

பர — भगवद्गीतास्वष्टादशे "भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्" [५५] — अस्यायमर्थः — भक्त्येति परभक्त्युच्यते मद्भक्तिं लभते पराम् [५४] इति प्रकृतत्वात् अभिजानातीति परज्ञानमुच्यते (यावान्यश्चास्मीति) गुणतो यावान्, स्वरूपेण यश्चास्मीत्यर्थः ततः इति - परभक्त्युच्यते साक्षात्कारलक्षणेन परज्ञानेन मां तत्त्वतो ज्ञात्वा तदनन्तरं - साक्षात्कारानन्तरं, ततश्च परमभक्त्या विशते - प्रविशति, मां प्राप्नोतीत्यर्थः इति तत्रैव चतुर्थे "बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन । तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप" ॥५॥ अनेन श्लोकेन परमेश्वरस्य जन्मनो जीवादिवत्पारमार्थ्यमुक्तम् इति विषये जन्मनः पारमार्थ्यमुच्यते, तथैव दृष्टान्तोऽपि नाशः, संसारिवत्तस्य जन्मनस्त्वपरमेश्वरजन्मनस्त्वमित्यर्थः

छिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे" इति आथर्वणोपनिषदि "भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्" इति गीतास्वष्टादशे हृदयस्य भेदो ग्रन्थिः रागादयः यथा हृदयशब्दः हृदयस्थानीयं तद्व्याप्त्या जीवपरः, तस्य ग्रन्थिः शरीरसङ्गः संशयशब्दः विपर्ययस्यापि प्रदर्शनार्थः देहात्माभिमानरूपविपर्ययत्वात् कर्माणि पापानि पुण्यानि अविद्यारूपाणि कर्माणि तत्कृतनिवृत्तिः दर्शनमात्रेणैवाप्नोतीत्यर्थः" இது, இந்த வாக்யத்துக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தம் परावरे - அஸ்மதாத்யபேக்ஷயா பரரான ப்ரஹ்மாதிகளைத் தனக்கு ஶேஷபூதராக வுடையவன் यावान्यश्चास्मि - யாதொருபடி குணத்தையுடையனா யிருக்கிறேன், யாதொருபடி ஸ்வரூபத்தையுடையனா யிருக்கிறேன் ஸர்வவிதம், मां என்னை भक्त्या - பரபக்தியாலே यः - யாதொருத்தன் तत्त्वतोऽभिजानाति - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் मद्भक्तिं परभक्त्युच्यते, अभिजानातीति परज्ञानम् मां तत्त्वतो ज्ञात्वा साक्षात्कारलक्षणपरज्ञानेन मां तत्त्वतः साक्षात्कृत्य, तदनन्तरं साक्षात्कारानन्तरम्, ततश्च परमभक्त्या विशते प्रविशति, मां प्राप्नोतीत्यर्थः பரபக்தி யாவது - ஶாஸ்த்ரமுகேந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே காணவேணுமென்னும் இச்சை பரஜ்ஞாந மாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபவம் பரமபக்தியாவது - விஶ்லேஷாஸஹத்வம் "परभक्तिर्दृष्टायत्तप्रत्यक्षाभिनिवेशनम् । परज्ञानं तदेवस्य साक्षात्कारः परिस्फुटः । पाश्चात्यं तद्विश्लेषभीरुत्वं परमा भक्तिरुच्यते" என்னக்கடவதிறே ஸர்வாதிகனானவன் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு ஸுலபனாகக்கூடுமோ? என்ன, ஸர்வாதிகன் இத்யாதி ஆகரான தேவர்களும் ருஷிகளும் நிலத்திலே ஸர்வாதிகன் வந்தவதரித்தா னென்றால் இது இந்த்ரஜாலிகமன்றோ? என்ன, பஹூநி இத்யாதி "बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन । तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप" இதி ஶ்லோகசதுர்த்தே "தவ" என்று த்ருஷ்டாந்திகையாலே அவதாரத்தில் புரையில்லை ஸத்யமென்று கருத்து இவனுக்கு ஜந்மஹேது கர்மம், அவனுக்கு ஹேது ஏது? என்ன, இச்சைதானே இத்யாதி 'आत्ममायया'' என்னக் கடவதிறே இதில் ப்ரமாணம், இதுதன்னை இத்யாதி இதுதன்னை - பகவதவதாரத்துக்கு இச்சையே

ரஹஸ்யத்திலே தானும் அருளிச்செய்தானிறே "ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம்" (ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம் என்று என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும் நாம் பிறவி நிறக்கச்செய்தே பிறவாமையுங் கிடக்கும், தாழ்நின்ற நிலையிலே மேன்மையுங் கிடக்கும், அப்ராக்ருத ஸமஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிவந்து பிறப்புதோம், இவற்றிலே ஒன்றை அறிந்தவர்களுக்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை, நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேணுமோ? என்றை யுண்டோ என்று அவன் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்த படிகளை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸுலபனும், ஆனபின்பு, ஆச்ரயணீயனும் கூடமே, ஆச்ரயியுங் கோள் என்கிறார் அவதாரங்களை முன்னோட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலான நிலைகளைக் கழித்து, நவநீத சௌர்ய நகர க்ஷேத்ரத்திலே அகப்பட்டு இளமன்றப்பாய்ந்து, 'எத்திறம்!' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார், பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேசம் பண்ணினார், ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார், 'எத்திறம்!' என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார்

முதற் பாட்டு.

பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் மலர்மகள்விரும்பும் நமஅரும்பெறலடிகள்
மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு
எத்திறமுரலினோ டிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே

ஈடு — (பத்துடையடியவர்) ஏவம்விதஜ்ஞாநத்தியும் இதரவிஷய வைராக்யமும் எம்பெருமானை சக்ஷுராதிகரணங்களாலே அநுபவித்தாலல்லது பிறவாது, காதருமாநுபவர் தானும் 'பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கும் யோகாப்யாஸ பரிசுத்தமான மநஸ்ஸுக்கும் கோசரனல்லன்' என்று

ஹேதுவென்னுமதனை திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே யென்று அந்வயம் தானும் என்றது ஸப்தத்தால் ருஷிகள் ஸமுச்சயிக்கிறது திவ்யஸப்தார்த்தமாஹ - என்னுடைய இத்யாதி 'ஸுஜோவிஸந்த்' என்கிற ச்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் நாமபிறவாநிறக்கச்செய்தே இத்யாதி பிறவாமையுங் கிடக்கு மென்றது - தந்நிபந்தநதுக்கஸ்பர்சலேசோணிதராஹித்யத்தைப் பற்ற 'ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா' இத்யாதி ச்லோகசேஷார்த்தம் இவற்றிலே இத்யாதி ஜந்மாநி கர்மாணி யென்னாதே "ஜந்மகர்ம" என்கிற ஏகவசநத்தைப்பற்ற-ஒன்றையறிந்தவர்களுக்கென்றது நானும் பிறந்து என்றது "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி" என்ன அமைந்திருக்க, "மாமேதி" என்றதின் தாத்பர்யம் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்தபடிகள் என்றது- "ஸுஜோவிஸந்த் யாதாவாச் சாத்ரார்த்தவிதே! ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா॥ ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந" இத்யாதிகளைப்பற்ற உபஜீவித்துக்கொண்டு - ஆச்ரயியுங்கோளென்று அந்வயம் பரோபதேசபரவருத்தரான தாம 'எத்திறம்' என்று மோஹிப்பானென்? என்ன, அவதாரங்களை இத்யாதி முன்னோட்டுக்கொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு இளமன்றப்பாய்ந்து - ஆதராதிசயத்தாலே ஈடுபட்டு பரத்வத்தைப்பற்ற ஸௌலப்யம் ஈடுபடுத்தமோ? என்ன, பரத்வத்தை இத்யாதி பரத்வாபேக்ஷயா ஸௌலப்யமே ஈடுபடுத்து மென்றபடி

"மன்னகம்" என்கிற பாட்டாலே சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான்பக்கல் கூடாது, ஆதலால் இனி எம்பெருமானை யிழந்துபோமத்தனை யாகாதோ? என்று அவஸந்நரானவர்களைக்குறித்து 'எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று அபேக்ஷையுடையராயிருப்பார்க்குக் காணலாம்படி எளியனும் ப்ரதிகூலர்க்கு அவன் அரியனும் அரியனுமிடத்து, ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனான இவ்வாகாரத்தாலே பிறர்களுக்கு அரியனாயிருப்பா னொரு விஸ்மயநீயன்' என்றுகொண்டு எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்து உள்ளும் மெய்யர்க்கட்டுண்டு ஏங்கினபடியே யிருக்கிற எளிமையைக் கண்டு, இவ்விதமாக ஆஶ்ரித ஸௌலப்யமஹாகுணத்திலே ஈடுபட்டு, ஆஶ்ரித ஸமாஶ்ரயணீயனா யிருக்கைக்கு தத்ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருள அமையாதோ? இங்ஙனே உரலிலே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே இருந்தருளவேணுமோ? பிரானே! இது என்செய்தருளினாய்? எதுக்காகச் செய்தருளினாய்? என்கிறார்

ஒ —முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்துக்கு உதாஹரணத்தைப் பேசுகைக்காகத் திருவவதாரங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆழ்வார் பரோபதேஶகருகாராய், க்ருஷ்ணனுடைய நவநீத சௌர்யசரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்

பத்தென்கிறது, பக்தியை [வித்தகன்] ஆஶ்ரிதஸவயனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஶத்ருக்களுக்குக் கணிசிக்க முடியாதே யிருக்கும் விஸ்மயநீயன் [மலாமகளென்று தொடங்கி]- பெரியபிராட்டியாலும் ஆசைப்படப்படுவானாய விலக்ஷணனைக் பரஸித்தனை பெறுதற்கு அரிய ஸ்வாமி, யஶோதைப்பிராட்டி ஆயாஸித்துக் கடையாநிறக சாபலாதிஶயத்தாலே அந்தவெண்ணெய காவுகாண்கிற தஶையிலே உரஸ்தலத்திலே உரலோடு கட்டுண்டு உரலோடு தனனோடு வாசியில்லாதபடியிருந்து ஏங்கின ஸௌலப்யம் எத்திறம் என்றது இது என்னபடி யென்று தாம் ஈடுபடுகிறார் உரத்தையுடைய விடையென்னவுமாம், பெருமிடுக்கு என்றவாறு

ப —முதற்பாட்டில், ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரஸௌலப்யத்தை உபதேஶிக்க உபக்ரமித்து ப்ரதமத்திலே நவநீதசௌர்யாபதானத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார்

பத்துடை பக்தியையுடைய, அடியவர்க்கு அடியார்க்கு, எளியவன் எளியனாய், பிறர்களுக்கு அதில்லாத பிறர்க்கு, அரிய கிட்ட அரியனாய், வித்தகன் வித்தகனாய் (இவை யிரண்டாலும் உகந்து), மலர்மகள் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மியானவள், விரும்பும் விரும்பும்படியான, பெறல் அரு - பெறுதற்கு அரிய, நம் அடிகள் நம்ஸ்வாமியானவன், மத்து மத்தாலே, உறு (உற்று) வருந்தி, கடை கடைந்த, வெண்ணெய் களவினில்- வெண்ணெயினுடைய களவினில், உரவிடை மார்வினிடையிலே, ஆப்புண்டு கட்டுண்டு, உரலி னோடு இணைந்திருந்து உரலோடொக்கச் சலியாதேயிருந்து, ஏங்கிய (அச்சத்தாலே) ஏங்கின, (குரல் இரங்கமாட்டாத), எளிவு எளிமை, எத்திறம் என்னபடியாயிருக்கிறது!

பத்தியை 'பத்து' என்றது கடைக்குறைத்தல் வித்தகன் ஆஶ்சர்யபூதன் உரவிடை- மார்பிடை உரந்த ஏறுபோலச் செருக்க னென்னவுமாம் எளிவு எளிமை

இ —முதற்பாட்டில், ஸௌலப்யத்தை உபதேஶிக்கைக்காக அவதாரங்களை அநுஸந்தித்தவர், தொடங்கின உபதேஶத்தை மறந்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நவநீத சௌர்யசரித்ரத்திலே தாம் அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்

[பத்து] பக்தி பத்தென்று பக்தியைக் காட்டுமோ? என்னில்,— "எட்டினோ டிரண்டெனுங் கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி" என்னக்கடவதிறே பக்திஶப்தத்தால் இங்கு

பரமகத்யாதிகளைச் சொல்லுகிறதன்று, ஸகத்யுபகாரமான அத்வேஷமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்குமென்கிற குணப்ரகரணமாகையாலே [உடை] - இம்மாத்ரத்தை தனக்கு உடைமையாகச் சொல்லுகிறது - "வினையுடையாரினும் சீரியர்" என்று இங்கே ஸகவத்ஸம்பந்நரை நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே [அடியவர்] இதுவும் பகவதபிப்ராயத்தாலே ஆநுகூல்யலேசமுடையவராயிருக்கை "க்ஷயிகிஞ் தோவணே" என்று இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை நித்யஸூரிகளையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கையாலே [எளியவன்] பாபத்தைப் போக்குதல், புண்யத்தைக் கொடுத்தல், தத்பலமான ஸ்வர்க்காதிகளைக் கொடுத்தல், தன்னைக் கொடுத்தல் செய்யுமவனல்லன், அவர்களுக்குத் தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும் "ஹக்தி ஜோஜநாது நஃ" த்யவாரக்யங்களைப் பண்ணுகையாலே ஆச்ரிதர்க்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனன்றே இவ்வெளிமை உகவார்க்கும் பொதுவாகிறதோ வென்னுமதைப் பரிஹரிக்கிறது, [பிறர்களுக்கரிய] ராவணாதிகளுக்கு இளைச்சுடப் போகாதிருக்கை "ஸுர்வாந்தஹ்ரோரோஷ:" [வித்தகன்] விஸ்மயநீயன் யசோதைக்குப் பவ்யனாயிருக்கிற இருப்பிலே யமளார்ஜுநர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கை இப்படி இருக்கிறவன் தான் ஆர்? என்னில், [மலர்மகள் விரும்பும்] "ஸ்ரீம் ஸ்ரீம் ஸர்வ ஹ்ருத்..." என்கிற மேன்மையையுடையளாய்ப் பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற போக்யதையையுடையளான பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று விரும்பும் ஏற்றம் [அரும்பெறலடிகள்] பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீய:பதியென்கையிறே ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம் "நம" என்று இந்த மேன்மையும், நீர்மையும் நமக்குப் ப்ரகாசித்திருக்கிறபடி. [மத்துறு]-இப்படி மேன்மையை உபபாதித்து ஸௌலப்ய காஷ்டையைச் சொல்லப்புக்கு அதிலே தாம் ஈடுபடுகிறார் மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில் - மத்தாலே உறுக்கடையாநிற்கிற வெண்ணெய் களவு காணுகிறவளவிலே உறுக்கடைகையாகிறது ஆயாஸித்துக் கடைகை "கடைகிற பாகத்திலே ஒதுங்கிச் சாபலாதிசயத்தாலே அள்ளியமுதுசெய்யும்போலே காண்" என்று பிள்ளான் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அது நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே களவிலே யிழிந்து, அது தலைக்கட்டப்பெறாதே வாய்த்து கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது [உரவிடையாப்புண்டு] உரஸ்ஸ்தலத்திலே கட்டுண்டு மலர்மகள் விரும்பியணைக்கும் மார்விலேயோ கயிறுமையிட்டுக் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தது காமோதரனென்கிறபடி யெங்ஙனே? என்னில், அபராதேசசங்களையெல்லாம் நினைக்கிறதாசலாமிறே அன்றிக்கே, உரத்த விடையான தான் கட்டுண்டு - பெருமிடுக்கனென்றபடி. [உரலினோடிணைந்திருந்து] உரல் மூச்சுவிடிலும் தான் மூச்சுவிடாதே அசிர்வயாவருத்தனுமிருக்கபடி [ஏங்கியவெளிவு] இந்த ஸாத்தனைக் கள்ளனென்று கட்டினால் பொறுக்கமாட்டாதே அழத்தொடங்குமே, அவள் "வாய் வாய்" என்றால் ஏறிட்ட தவலி இழியவிடமாட்டாதே பயப்பட்டு நிற்கும் [எளிவு] ஸௌலப்யம் [எத்திறம்] இதென்னபடி! "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று வேதம் மீண்ட பாத்வத்தை எல்லைகாணலாம், இந்த ஸௌலப்யம் தரைகாணவொண்ணாதாயிருந்ததீ! என்கிறார்

ஈடு —முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கப்புக்கு அவனுடைய நவநீத சௌர்ய சாரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

முதற்பாட்டு - பத்துடை இத்யாதி 'வெண்ணெய்களவினிலுரவிடையாப்புண்டெத்திறம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை எம்பெருமானுடைய இத்யாதி

[பதது] ஹகதி பததெனறு ஹகதியைக காடடுமோ? எனனில், "எடடினோடிரண டெனுங கயிறறினால மனநதனைககடடி" எனனக கடவதிறே, ஆகையாலே, பததெனறு ஹகதி யைச சொலலுகிறதாய, அதுதனனிலும பரஹகதியையனறு இஙகுச சொலலுகிறது, ஹகதயுபகரம மாதரததை உபகரமமாதரமெனறு இததை நியமிபபாரார? அதினுடைய சாமாவஸதைதையைக காடடினாலோ? எனனில், அது ஒணணாது, இபபோது இஙகுச சொலலிககொணடு போருகிற இது குணபரகரணமாகையாலும, ஸாவேஶவரனுககு ஒரு உதகாஷ சொல்லுகை இபபோது இவாககு அபேக்ஷிதமலலாமையாலும, தநதாமையொழியச செலலாதாாககு ஸநேஹிககுமது அலலா தாாககு முணடாகையாலும், "ஸ்ரீ ஹாவெ ந ஸம்ஹரா ம் ந த ஜெயம் கய ந" (மிதர பாவேநஸமபராபதமநதயஜேயமகதஞசந) எனனுமவனுகையாலும், உபகரமமாதரததையே சொல லிறறுககடவது, ஆஶாலேஶமுடையாாககுத தனனைக கொடுபபதாக ஹகவதகதிபுமுணடாயிருந ததிறே, "எதிர்சூழலபுகக்கு" எனறும, "எனனினமுனனம பாரிதது" எனறும விலக்காமைதேடித திரிகிறவனிறே [உடை] இநத அபரதிஷேதவேஷ மாதரததைக கனததவுடைமையாகச சொலலுகிறது 'விணணுளாரிலுஞ்சீரியர்" எனறு இஙகே ஹகவதநுஹவம பணணுவாரை நித யஸூரிகளிறகாடடில கனகக நினைததிருககுமஹ ஹவதஹிபராயததாலே சொலலுகிறது "இவாகள பககலிலே இமமாதரமுணடானால, பினனை இவாகளுடைய பரததுககெலலாம நானே கடவன" எனறிருககுமாயிறறு இவன, ராவணஹவநததை விடடு ஆகாஶததிலே கிளமபினபோதே ஸ்ரீவைஷ ணவலக்ஷமி குடிகொணடபடியிறே "அநதரிக்ஷ கதஶ்ரீமாந்" (அநதரிக்ஷகதஶஶ்ரீமாந)

எடடினோடு இதயாதி எடடினோடிரணடு - பதது எனனுங கயிறறினால பததெனறு பகதியாய, பகதி யெனகிற கயிறறாலே, மனநதனைககடடி - மனஸஸை பகவததவிஷயததிலே பாவணமாககி பததெனறு பகதியைச சொலலுகிறபடி எஙஙனேயெனனில,- பகதி எனறு பகதியாய, அதில இகாரஙகுறைநது, பததெனறிருநதாலும, ஏகதேஶவிகாரநயாயததாலே அநநயமாய பகதியைச சொலலு மெனறபடி பக்தயுபக்ரமமாதரததை-அபரதிஷே தவேஷமாதரஙகளை சாமாவஸதையை பரபகதியை குணபரகரணமாகையாலும் ஸௌலபயகுண பரதி பாதந பரகரணமாகையாலும 'புனபுலவழியடைதது" எனகிறபடியே உதகாஷஞசொலலுகை முதல திருவாய மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதமெனறபடி உதகாஷம அபேக்ஷிதமானாலும, பகதயுபகரமமாதரஸலபதவமாதரமே உதகாஷ மெனகிறார - தநதாமையொழிய இதயாதி "ஸ்ரீ ஹாவெ ந ஸம்ஹரா ம் ந த ஜெயம் கய ந ! தொஷொயதயபி தஸ்யஸ்யாத்ஸதாமேததகஹிததம்" இதி யுததகாணடே அஷடாதஶே ஸாகஃ அபரதிஷேதமாதரஙகொணடு காரயம செயயுமோ? எனன, ஆஶாலேஶம இதயாதி யதவா, "ஸ்ரீ ஹாவெ ந" இதயாதி விவரணம - ஆஶாலேஶ இதயாதி ஆதல ஹகவதகதி - சரணலோகமாதல, "ஸஷ ஸஙகல்பஸ்ய" எனறதாதல உகதியுமெனறு அபிஶபதம - கீழச்சொனன யுக்திகளோடே ஸமுச சயிககிறது அநுஷடடானஙகாடடுகிறார - எதிர்சூழல் இதயாதி, எதிரே திருவவதரிதது எனனில் இதயாதி- எனககுமுனனே பாரிதது விலக்காமை - அபரதிஷேதம 'உடை' எனற மதுபபு பூமாவிலே பக்தான வெனன அம்மைநதிருகக, 'உடை' எனகையாலே இதுவே ஒரு மஹாஸமபததெனறு தோறறுகிற தெனறபடி லோகததிலே தமமுடையவனை - உடையவ னெனறும, தரிதானை - இலலாதவனெனறுஞ சொலலககடவதிறே இது கனதத உடைமையாகக கூடுமோ? எனன, விணணுளார் இதயாதி, பரமபதவாஸிகளிலும சீரமையுடை யவாக ளெனறபடி அவனதான அபபடி நினைததிருககுமோ? எனன, இவர்கள இதயாதி "ஸுஹம்ஸ்வா ஸஹ்யோ பெஹ்ம்" "ஸுந்ஸயாஹஸ்ஸுஹஸ்ய" இதயாதயஹிபரேதம ஹகவதஹிபராயமாதரததாலனறியே வஸ்துகதயாவும ஆதமாவுககு இதுவே ஸமபததெனகிறார - ராவணபவந இதயாதி யதவா,லோகததிலே ஐஶ்வா யததைபபனறு உடைமையாகச சொலலுகிறது அதவேஷாதிகளைக கனததவுடைமையாகச சொனன விட முணடோ? எனன, ராவணபவந இதயாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி - ஜ்ஞாநபகதிவைராகயஙகள் ஏன ஐஶ

எனறது, “ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: ” (லக்ஷமணோலக்ஷமிஸமபநந:) எனறிறே இளை பெருமாளை, இதிறே இவனுககு நிலை நினற ஐஶவாயம இததைபபறற, ‘ உடை ’ எனகிறது [அடியவாககு] இதுவும ஸகவததிபராயததாலே, “ தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம்கார்யம் ஸீதயா மம ” (தவயிகிஞசிதஸமாபநநே கிமகாாயமஸீதயாமம) எனறு இனறு கிடடிறறே குரஙகை நிதயாஶரிதையான பிராடடிககும அவவருகாக நினைததானிறே ஒருதிருவடி திருவநதா வானலல இவனுககு ஶேஷபூதராய அதிஶயததைப பணணுகிறவாகள, இவவிலககாமையை யுடையவாகளாயிறறு, உளளகுணததை யநுபவிததிருககு மிததனையிறே அவாகள, குணம நிறம பெறுவது இவாகளபககலிலேயிறே [எளியவன] அவாகள பாபததைப போககுதல, புணய ததைககொடுததல, தனனைககிடடலாமபடி யிருததல செயகையனறிககே தனனை அவாகளுககு இஷட விநியோகாஹமாககிவைககும, தனனை யொழிநததொனறைக கொடுததல, தனனை யழைததுககொடுததல செயயான, “ உமௌ ஸமுந்நிஶார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ ” (இமௌஸமுநிஶாாததூல கிஙகரௌஸமுபஸததிதௌ) எனகிறபடியே “நான உஙகளடியான எனனை, வேணடினபடியேவிக காாயஙகொளளுஙகோள” எனறு நிறகும, “ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே ... அஹமேவம் விதோ ராஜந் ” (பகதயாதவநநயயாஶகய அஹமேவமவிதோாஜுந) பீஷமாதிகள சொலல ‘ பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம ’ (பரமபரஹமபரநதாம) எனறு, கனகக

வாயமாமொழிய ஜஞாநஸகதயாதிக ளாககூடுமோ? எனன, கூடுமெனனுமதனை பாமாஶரபபததிகளாலே தாஶிபபிககிறாா - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: இதயாதி “உத்வாதம் ஹர்தமாஶ்வாஸ்ய ... வைஸ்வம் | ஸர்வ ஸத்வ ... ஜாதக்ரோதோ விஷ்ணு: | லக்ஷ்மணஸ்து ஸ்ரீமாந் ... லக்ஷ்மிவர்த்தந:” இதி யமககாணடேஷாஸசேஶ ‘ஸவபுவிகிரவமஸய ... ஶரீரத:| லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ ... ப்ராண இவாபர:” இதிபாலகாணடேஶ அதவேஷமாதாஙகொணடு ‘அடியவா’ எனனலாமோ? எனன, இதுவும இதயாதி அதவே ஷம கனததவுடைமையான வோபாதி, இதுடையாா - அடியாரெனகிற இதுவு மெனறு - ஶமபதாாததப தவயி கிஞ்சித் இதயாதி - ‘முறறவுமினறனன” இதயதா விகிதம தாவநமாதாமனறிககே தததவஸததிதியு அபபடியே யெனகிறாா - ஒருதிருவடி இதயாதி அதுககு ஹேதுவேது? எனன, உளளதுணாநதை இதயாதி பாாதிஶயாயாயகதவரூப ஶேஷதவம இவாகளுககே யுளள தெனறபடி எளிமையின சாமாவயிுயைக காட்டு கிறாா - அவர்கள பாபத்தை இதயாதி இததால ஐஶவாயகைவலய ஸகவதபராபதிகாமரை வயாவாததிககிறது விவரணம தன்னை யொழிந்தது இத்யாதி அழைநதுக் கொடுததல செய்யான-தானே மேலவிழு மெனறபடி அபபடி இஷடவிநியோகாாஹமாகக எஙகே கணடோம? எனன, இமௌ இதயாதி - “ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஶாஸநம் கரவாவ கிம்” இதயுததராாததம இதம பாலகாணடே வாமநாஶரமே விஶவ மிதரமபரதி ராமலக்ஷமணௌ இபபடி ஸகதிமானகளுககு ஶாலபபயிருககை ஸஹஜமெனனுமதுககு தயோதக பாமாணததை அருளிசசெயயாநினறுகொணடு அாததததையும அருளிசசெயகிறாா - பக்த்யா த்வநந்யயா இதயாதி நிலைநின்று ஸ்வபாவமென்றுனிறே யெனனுமளவும “நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா | ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா | பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோர்ஜுந | ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப” இதி கீதாஸவேகாதஶே ‘பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந் | புருஷம் ஶாஶ்வதம் திவ்யமாதிதேவமஜம் விபும் | ஆஹுஸ்த்வாம் ருஷய: ஸர்வே தேவர்ஷிர் நாரதஸ்ததா | அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ: ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஷி மே” இதி தததைவ தஶமே “பக்த்யா த்வநந்யயா” எனறது அதவேஷமாதாபாமெனறு இவவிடததில விவக்ஷிதம பாநதாம வெனறு

கேட்டிருந்தபடியாலே 'நீயொருவன் பக்திக்கு எளியவனுவதேன்?' என்ன, "ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே, அப்படியே எனக்கும் இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்" என்றுனிறே, "பக்திக்ரீதோ ஜநார்தநஃ" (பக்திக்ரீதோ ஜநார்தநஃ) ஸார்வபௌமனுன ராஜபுத்ரன் க்ஷாமகாலத்திலே அல்பத்ரவ்யத்துக்காகத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தால் பின்னைத் தன் செல்வக்கிடப்புக் காட்டி மீட்கவொண்ணுதாப்போலே ஸர்வேச்வரனும் பக்திநிஷ்டனுக்குத் தன்னை அறவிலைசெய்து கொடுத்தால் பின்னை மேன்மைகாட்டி அகலமாட்டான், கழுத்திலே ஓலையைக்கட்டி "தூதுபோ" என்னலாம்படி தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும்.

இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் பொதுவாகிறதோ? என்னுமிதைப் பரிஹரிக்கிறது, மேல், [பிறர்களுக்கரியவித்தகன்] பிறர்களாகிறார் "இவனைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளோம்" என்றிருக்குமவர்கள், [வித்தகன்] விஸ்மயநீயன் இங்கு விஸ்மயநீயமேன்? என்னில், யசோதாதிகளுக்கு ஸுலபனுனநிலைதன்னிலே பூதநாசகடயமலார்ஜுநாதிகளுக்கு அநபிபவநீயனுயிருக்கை, இன்னமும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச் செய்தே அர்ஜுநனும் துர்யோதநனுங் கூடவர, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குப் பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே, நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுநிற்க அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறுப்போலேயிறே துர்யோதநனிலை, ராமாவதாரத்திலும் "ஹிமவாந் மந்தரோ மேரு:" (ஹிமவாநமந்தரோமேரு:) இத்யாதி "சத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே:" (சத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே:) - ராவணன் ஸபரிகரனுய்க் கொண்டு எடுக்கப் புக்கவிடத்தில் நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன், திருவடி தனியனுயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சில் செவ்வையாலே கருமுகை மாலைபோலே எடுத்தேறிட்டுக்கொண்டு போனுன, இங்கு

பீஷ்மாதிகள் சொல்லல் என்று அநவயிப்பது "ஸர்வம்விப:" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - ஒருவன் இத்யாதி பக்தி லப்யனுனுலும் ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே கதாசித் தூலப்யனுமாயிருக்குமோ? என்ன, பக்திக்ரீத இத்யாதி "ஸாரஜ்ஞாஸ்த்ரஸம்ஸாரே நராணாம் க்ருபயா ஹரே: । மஹாராஜம்ஸ்ச நாஹ்யேகோ பக்திக்ரீதோ ஜநார்தநஃ" இதி வைஷ்ணவே புராணே 'பக்திக்ரீத:' என்றதுக்கு வாஸனை ஸார்வபௌமனுன இத்யாதி செல்வக்கிடப்பு - ஸம்பத்ஸம்ருத்தி அறவிலை - சாத்தகாயம் பின்னை என் செய்யுமென்னில், கழுத்திலே இத்யாதி பொதுவாகிறதோ - நாராயணத்வ ப்ரயுக்தஸம்பந்தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாகையாலே யென்றபடி விஸ்மயநீயனுகையாவது - அநுகூலர்க்கு எளியனுன நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்கு அநபிபவநீயனுயிருக்கை யென்னுமர்த்தை சங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - இந்த விஸ்மயநீயம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அர்ஜுநனும் துர்யோதநனும் படைவேண்டிவந்தபோது இவ்வாகாரத்வயமுங் காணலாமென்கிறார் - இன்னமும் இத்யாதி பங்களத்தை - படையை துர்யோதனன்படி உபாயாந்தரபரரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்ததென்கிறார் - நம்முடையவர்கள் இத்யாதி இவ்வளவன்றிக்கே ராமாவதாரத்திலும் ராவணசக்தியால் ஈடுபட்ட இளையபெருமாளிடத்திலும் இவ்வாகாரங்காணலாமென்கிறார் - ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி "ஹிமவாந் மந்தரோ மேருஸ்த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை: । சக்யம் புஜாப்யாமுத்தர்தும் ந ஸங்க்யே பரதாநுஜ:" இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநஷஷ்டிதமஸர்க்கே "ஹிமவாந் மந்தரோ மேரு:" என்றவிடத்திலே - ராவணனொருவனே எடுத்தானென்று சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுவாதத்திலே "சத்ருணாம்" என்று பஹுவசநமிருக்கையாலே 'ஸபரிகரனுய்க்கொண்டெடுக்க' என்றது "ஹநூமாநபி தேஜஸ்வீ லக்ஷ்மணம் ராவணார்திதம் । அநயத்ராகவாப்யாசம் பாஹுப்யாம் பரிக்ருஹ்ய தம் । வாயுஸூநோ: ஸுஹ்ருத்த்வேந பக்த்யா பரமயா ச ஸ: । சத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே:" இதி தத்ரைவ நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே யென்றது 'சத்ருணாம்' என்றதின் தாத்பர்யம் "லகுத்வமகமத்" என்றதுக்கு அர்த்தம் கருமுகை இத்யாதி "நெஞ்சில

னன்றிகில் "ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும்" என்றும் "திருவடிக்கு நோய்தாகவேணும்" என்றுமன்று வஸ்துஸ்வபாவம் இருக்கும்படி யாயிற்று இது [மலாமகள் விரும்பும்] இவ்விரண்டுக்கும் அடி இவளுடைய சோத்தியிறே புஷ்பத்தில் பரிமளம்போலே புஷ்பத்தை இருப்பிடமாகவுடையளாய், அதில் பரிமளந்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருப்பாளாய், நாட்டார் பரிமளத்தை விரும்புவார்களாகில், பரிமளந்தான் "தண்ணீர் தண்ணீர்" என்னப் பிறந்தவன் √[நம "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது நாராயணநுவாகாதிகளோடே சேர, "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" (ஹ்ரீஶ்சதேலக்ஷ்மீஶ்சபத்நயௌ என்னக்கடவதிறே, "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஶ்ருதிவழியாலே அங்கீகரித்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறார் [அரும்பெறலடிகள்] பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள்; [மலாமகள் விரும்பும் நம அரும்பெறலடிகள்] பெரியபிராட்டியார் விரும்பும்படி யிருக்கைபோலேகாணும் ஸ்வாபாவிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம் "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:" (அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ என்னக்கடவதிறே [மத்துறு] கீழ்ச்சொன்ன எளிமையை உபபாதிக்கிறார் மேல் மந்தரத்தை பிடுங்கிக் கடலில் நடுநெஞ்சிலே நட்டு நெருக்கிக்கடைந்து வெளிகொடுவெளியே தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்துவிட்ட மஹாபாஹு கிடீர்! இப்போது இடைச்சேரியிலே வந்து பிறந்து வெண்ணெய களவுகாணப்புக்கு, கட்டுண்டு அடியுண்டு நின்றானென்கிறார் [மத்துறுகடை வெண்ணெய் தயிர்ச்செறிவாலே மத்தாலே நெருக்கிக் கடையப்பட்ட வெண்ணெய் "கடைவெண்ணெய்" என்றால் காலத்ரயத்திலுள்ளதையுங் காட்டும் "முப்போதுங் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்

செவ்வையாலே" என்றது "வாய் ஸம்ஹநநோ ஹ்யேத" என்றதின் தாத்பர்யம் இராமனன்றிக்கே ஆபிமுக்யமுண்டாகையும் இல்லாமையுமே ஹேதுவன்றாகில் ஆனால் அவைதான் ஹேதுவாம்படி யெங்ஙனே என்ன, வஸ்துஸ்வபாவம் இத்யாதி இத்தவஸ்துவின் ஸ்வபாவ மென்றபடி ஸங்கதிமாஹ இவ்விரண்டுக்கு இத்யாதி இரண்டுக்கும் - எளிமைக்கும் அருமைக்கும் இவளோடேசோத்தி அருமைக்கடி யென்கிறது 'அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோயஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்றதைப் பற்ற "மலாமகள்" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் புஷ்பத்தில் இத்யாதி மகளென்று, உத்பத்திதோன்றுகையாலே, பரிமளத்திலுடைய பரிணாம போலே யிருக்கிறா ளென்று விவக்ஷித மென்கிறார் - அதில்பரிமளம் இத்யாதி தண்ணீர்தண்ணீரென்னப் பிறந்தவனென்றது "விரும்பும்" என்றதுக்கு ஆகூதம் "பிறந்தவள்" என்று நிருக்தி நிர்வஹிப்பதும் ஒவ்வகையுண்டு "பிறந்தவன்" என்றபோது, பரிமளந்தானென்று - பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது "பிறந்தவன் என்றபோது, பரிமளமென்று ஸர்வகந்தனான ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது √உளன் இத்யாதி 'நம' என்று விஶிஷ்ட ப்ரஸித்திபரமென்று தாத்பர்யம் அந்தப்ரமாணமேது? என்ன, நாராயணநுவாக இத்யாதி அதிலே ப்ரஸித்தியேது? என்ன, ஹ்ரீஶ்ச இத்யாதி ஹ்ரீயென்று-பூமிப்பிராட்டி இதத்பத்தத்துக்கு ப்ரயோஜநம்-உளன் சுடர் இத்யாதி ஶ்ருதிப்ரதிபாத்ய னென்கையாலே அங்கே ப்ரதிபந்நமான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை அங்கீகரித்தா ரென்று தோற்றுமிறே, அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உந்நீதயான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறா ரென்றபடி 'மலாமகள்" இத்யாதி ஸம்ஶ்லேஷாலம்பம ஸ்வாநுபவஜநகம பாவமாஹ-பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனே ஸார்வாதிகனென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் அப்ரமேயு இத்யாதி "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா। ந த்வம் ஸமர்த்தாம் ஹர்த்தும் ராகவாஶ்ரயாவந்நே" இத்யாரண்யகாண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீச: மந்தரத்தை இத்யாதி - அம்ருதமக வருத்தாந்தஞ் சொல்லுகிறது, 'மலாமகள்விரும்பும்' என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ப்ரஸக்தமாகையாலே தத்வதாரஹேதுபூத வ்யாபாரமும் ஸ்ம்ருதமாகைபாலேயாதல், தயிர்கடைகிறதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந புத்திஸ்தமாகைபாலேயாதல் நடுநெஞ்சிலே - ஸர்வதோமத்யே வெளிகொடுவெளியே ஸமந்தாத்பஹி: செறிவு - கைவிடாமை கடையப்பட்ட - கடையப்பட்டாநின்ற கடைவெண்ணெயென்றால் வர்த்தமாநநிர்தேஶத்தாலே காலத்ரயத்திலும் கடைகைக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, முப்போதும் இத்யாதி காலத்ரயத்திலும் கடைந்ததிரண்ட

என்னக்கடவதிறே, இந்த வாத்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகாய முண்டாகையாலே, "கடையா நிற்கச்செய்தே, பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறுசமைப்ப பொறுமல் வெந்தது கொத்தையாக வாயி லிடுமாபோலே, கடையப்பொறுமல் நடுவே அள்ளி அமுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி [களவினில்] கடைகிற பராக்கிலே நிழலிலே யொதுங்கிச் சாபலத் தாலே அள்ளி யமுதுசெய்தானபோலே காணும் [களவினில்] களவிடையாட்டத்தில உப காரம ஸமயத்திலேகிடீர அகப்பட்டது! [உரவிடையாப்புண்டு] உரமென்று மாரவு * (மார விடையிலே யென்றபடி) "பொன்பெயரோன்தன்துரம்பிளந்து" என்னக்கடவதிறே பெரிய பிராட்டியார் நெருக்கியணைக்கும் மார்வைக்கிடீர கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்டக் கட்டுண்டது! அன் றியே, மிகேகையுடைய ருஷபம்போலே யிருக்கிறவனகிடீர கட்டுண்டான! [உரவிடையாப் புண்டு] உதரவிடையாப்புண்டு உதரமென்கிற இத்தை "உரம்" என்று இடைக்குறைத்த லாயக் கிடக்கிறது தாமோதரனென்று பிள்ளைபெறறுப் பேரிடும்படியிறே கட்டுண்டது "தாமோதரம் ..." (தாமநாசைவோதரே பத்த்வா பாதய பதநாதுலூகலே) என்றும், "யதிஸக்நோஷிகச்சசத்வ மதிசஞ்சலசேஷ்டிதஃ, இத யுக்தவாத நிஜம் காமஸாசகார குடும்பிநீ" என்றுஞ் சொல்லும்படியிறே எளியனாயிருக்கும்படி, தான தாயான பரிவு தோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்து, தாம்பாலே ஒருரலோடே யத்துக்கட்டி, மறுகண்ணியும் போதவி "துருதுருக்கைத்தன் மடித்துத் திரிந்த நீ வலலையாகில் போய்க்காணுய?" என்று உறுக்கிவிட்டால், போகமாட்டாதே யிருக்கும், "...யதே" (பராஸய ஸகதிா விவிதைவ ஸரூயதே) என்று ஓதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கு எளிய

வெண்ணெய 'கடை' என்று - காலத்ரயத்தையும் காட்டினும், வாத்தமானமாகி நிர்வஹித்தால ஆத்தாஇ ஸயமுண் டென்கிறா - இந்த இத்யாதி வர்த்தமானத்திலே த்ருஸ்ஸாகர்யம் ஆஸரிதஸபாஸமுள்ளதொரு தாவயத்திலே அவனுக்கு உண்டான சாபலாதிஸபந தோற்றுகிற ஸௌகாயம் சமையப்பொறாமல் - சமைப்ப பொறுமல் வெந்ததுகொத்தையாக - வெந்ததும் வேகாததுமாக கொத்தை - வேகாதது கடையாநிற்கக் களவுகாணும்படியென? என்ன, கடைகிறபராக்கிலே இத்யாதி நிழலிலேயொதுங்கி - பின்மாலையே திருவிளக்கேற்றிவைத்துத் தயிர்கடைவார்களாகையால விளக்குநிழலிலே யொதுங்கி யென்றபடி "உர விடையாப்புண்டு" என்கிறத்துக்கு மூன்றாத்தம் அருளிச்செய்கிறா - உரவிடை இத்யாதி பொன் பெயரோன் இத்யாதி ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்து 'மலர்மகள்விரும்பும்'' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறா - பிராட்டியார் இத்யாதி தவிரீயாத்தத்துக்கு, உரமென்று - மிடுக்கு விடை - வருஷ பம் த்ருதீயாத்தம் - உதர இத்யாதி இடைக்குறைத்தலாய் - நடுவக்ஷரங்குறைந்து உதரத்திலே கட்டுண் டானேவென்ன, தாமோதரன் இத்யாதி கட்டுண்டு ஸம்பவஞ்ஞருக்குப் ப்ரமாணம் - தாமோதர இத்யாதி "தாமோதரம் ... ... யதிஸக்நோஷி ... ..." இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஸே ஷஷ்டே ... ... ஸலோகாத்தமாஹ - தான் தாயான இத்யாதி தாயானபரிவுதோற்ற-"இது பிள்ளைக்கு ஜரியாது" என்கிற பரிவுதோற்ற அடுத்துக்கட்டி சோதுக்கட்டி தாம்நா... இத்யாவயவிவக்ஷயா மறுகண்ணியும்போதுகி என்றது துருதுருக்கைத்தனம் என்றது - எவகாராத்பாய விதம் துருதுருக்கைத்தனமடித்து - தாமாசகம் பண்ணி உறுக்கிவிட்டால் - மிரட்டிவிட்டால் ஸாவ ஸகதியை "யதிஸக்நோஷி" என்கைக்கு அடியேது? என்ன, பராஸ்ய இத்யாதி ஸவேதாஸ்வதரே "நதஸ்ய கார்யம்" இத்யாதி "மிகுநரையிலனே" இத்யத்ர விகிதம் "எத்திறம்" என்றதுக்குத் தாத்பாயம்

---

* குண்டலிதகாந்தம் சில ஸ்ரீகோஸங்கல இல்லை யென்பா

தானபடியிறே இங்ஙனே சொலலலாகிறது, ஸம்ஸார ஸ்ருஷ்டி ஸத்திதி மோக்ஷஹேதுவான தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறான், பரஹமாதிகளைத் தனஸங்கல்பத்தாலே கட்டவேது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது ஒரு அபலை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான், "த்வத்ஸ்ரீ தேஹம் புநாஜந மனோதிசாமேதி" (தயகதவா தேஹம புநாஜநமனைதிமாமேதி) எனகிறபடியே நமமுடைய கட்டை யவிழக்கவிறே தான கட்டுண்டிருக்கிறது [உரலினோடிணைந்திருந்து] "உரலுக்கு ஒரு வயாபாரக்ஷமதை யுண்டாமன்று தனக்கு ஒரு வயாபாரக்ஷமதை யுள்ளது" என்று தோற்ற இருந்தபடி [ஏங்கிய] - உரலிறகாட்டில வயாவருத்தி இததனையேகாணும அழப்புக்கவாறே "வாயவாய" எனனுமே, பினனை அழமாட்டாதே ஏங்கி யிருக்குமித்தனை எளிவுணடு எளி வந்தபடி [எத்திறம] பிரானே! இது எனன பரகாரம? இனனம மேனமை தரைகாணலாம நீரமை தரைகாணவொண்ணுதாயிருந்தத! "உயாவறவுயாநலமுடையவன" எனகிற மேனமை யிலே போவேன எனகிறா, நியாமயனு யிருக்கிற இருபபில் நியந்தாவாயிருக்கிற இருப்பு பேசலா யிருந்தத! பேசப்புக்க வேதங்களும "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவாத்தந்தே) எனறதும மேனமையிலேயிறே, நிலமனறு எனகைக்கும நிலமனறிறே நீரமை இததனை தாழநில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகள்பக்கல காணவொண்ணுது, பரதவத்தில் இந்நீரமை யிலலை இதேனன பரகாரம? எனகிறா பெரியவனதாழச்சி யாகையாலே பொறுக்கமாட்டுகிறிலா (க)

ஸம்ஸார இதயாதி இயமபி ஶவேதாஶவதரே, "ஸவிஶ்வக்ருத் விஶ்வவித் ஆத்மயோநிஃ ஜ்ஞஃ காலகாலோ குணீ ஸர்வவித்யஃ । ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஶஃ ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதி பந்தஹேதுஃ" ஸஃ பரமேஶ்வரஃ விஶ்வக்ருத் விஶ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிஃ விஶ்வக்ருத் ஆத்மயோநிஃ - விஶவகருததுக்களான பரஹமாதயாதமாககளுக்கு காரணபூதன வயஷ்டிஸருஷ்டிஃ ஜ்ஞஃ எனறும, ஸாவவித எனறு சொனனது - ஸவரூபஸவபாவ ஜஞானததைபபறறவாதல, ஸாவவித 'விஶ்வஜ்ஞோ' எனகிற தாதபரகாியயா அவாபதஸமஸதகாமதவததைச சொலலுகிறதெனனுதல காலகாலஃ - காலநியந்தா, குணீ கல்யாணகுணவிஶிஷ்டஃ, ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதிஃ ப்ரதாநபரமேஷ்டியோநியாமகம் பரமாத்மா நியந்த்ருத்வம் ஸாத்யதே, ஶேஷம் ஸ்பஷ்டமேவ ஶ்வேதாஶ்வதரே ஶ்ருதிவிஷயம் ஸந்திவரணம் பரஹ்மாதிகள் இதயாதி ஸாவஶகதியானவன இபபடி அபலைகையாலே கட்டுண்கைக்கு ஹேதுவேது? எனன த்வத்ஸ்ரீ இதயாதி இணைந்திருந்து - அசேதநமான உரலோடே ஸமமா யிருந்து "இணைந்திருந்து" எனறதுக்கு பாவம - உரலுக்கு இதயாதி அழாதே எனதுவானென? எனன, அழப் புக்கவாறே இதயாதி எளிவந்தபடி ஸௌலப்யம இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம் இதயாதி வாக்யம "எளிவு எத்திறம" எனகிற ஸவரஸ்ஸித்தமாதல ஏகாரஸ்ஸித்தமாதல ஆகையாலே-"உயாவற" என்று கூட்டிக கொளவது உக்தவிவரணம - நியாமயனும் இதயாதி பரதவததைப்பேசப்புக்க வேதங்களும "அபரிச்சிந்நம" என்று மீண்டனவிலலையோ? எனன, பேசப்புக்க இதயாதி மேனமை நிலமாகையாலே சிறிதுபேசி மீண்ட திறே யெனறபடி ஸம்ஸாரிகளான பரஹமருத்ராதிகளபக்கலிலும இந்தஸௌலப்ய முண்டேயெனன, இந்நீரமை இதயாதி அர்ஜ்ஜுனன ருத்ரனை விலலாலேயடிக்க அடியுண்டானிறே, அது ஜயாதிகளால உத்கருஷ்டவிஷய பாரதந்த்ரயமாகையாலே விஸமயஹேதுவனறு எனறபடி அனறிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும மாதாதிவிஷயத்தில ஸுலபராயிருக்கவிலலையோ? எனன, இந்நீரமை இதயாதி லோகத்தில களவுகாணபாரும கட்டுணபாருமிலலை யோ? இதுக்கீடுபடவேணுமோ? எனன, பெரியவன் இதயாதி பத்துடையடியவாகவென்று தொடங்கி, உர லிடையாப்புண்டு உரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம? இதயனவய (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

எளிவருமியலவினன நிலைவரமபிலபலபிறபபாய
ஒளிவருமுழுநலம முதலிலகேடிலவீடாம
தெளிதருநிலைமையது ஒழிவிலனமுழுவதுமிறையோன
அளிவருமருளினோடு அகததனனபுறததனனமைநதே

ஆ—(எளிவரும) இபபடி எமபெருமான திருவவதாரம பணணிககொணடு எளியனுமபடியைச சொலலபபுசகு, அநதஸௌலபயதவ பரஸஙகததாலே உரலோடே கடடுணடு நடுஙகினபடியே யிருககிற நிரதிஶயஸௌலபயதவததை யநுஸநிததது அபாகருதிஙககரான ஆழவார நெடுமபோதுககு பாகருதிஙககராய, பினனையும, பரஸதுதமான ஸௌலபயதவததை அருளிசசெயகிறார ஸௌலபனுமிடததில ஜநமசேஷடிதஙகளிலுடைய உதகாஷாபகாஷம பாராதே ஆஶரித ஸஜாதீயனுயக கொணடு அபாயநதமான பிறவிகளைப பிறநதுவநத ஸௌலபனும பிறநதருளுமபோது, நிதயவிபூதி கலயாணகுண பரிபூரணனநத ஸவஸாகஷாதகாரரூபமோகஷபரதவ ஸாவேஶவரத்வாதி ஸாவகுணஙகளையும ஒனறுமொழியாமே கொணடுவநது பிறநதருளும இபபடிப்பிறநதருளி ஆஶரிதாககு ஸஸநேஹமாக ஆகமதாநம பணணிசகொணடு எளியனும அநாஶரிதாககு அரியனுயிருசகு மெனகிறார

ஒ—இரணடாமபாடடில, எமபெருமானுடைய ஸௌலபயததை அநுஸநிததது விவஶரான ஆழவார பாகருதிஸததராய பரஸதுதமான ஸௌலபயததை ஸபரகாரமாக உபதேஶிககிறார

[எளிவருமியலவினன] எலலாாககு மொகக எளியனும ஸவஹாவன [நிலைவரமபிலபலபிறபபாய] உதகருஷடயோநி அபகருஷட யோநி யெனறினறிககே, உதகருஷடசேஷடிதம அபகருஷட சேஷடிதமெனறினறிககே யிருநதுளள பலஜநமஙகளையு முடையனுய, இவையிரணடு பொருளையும நிலையிலலாமைககாககி, வரமபிலலாமைககுப பொருளாக திருவவதாரஙகளிலே பரதவததை ஆவிஷகரிககவேணடிலும ஆவிஷகரிசகு மெனறுமாம [ஒளிவருமுழுநலம] திருவவதாரஙகளிலே நிறம பெறுமபடியான பூரணமான கலயாணகுணஙகள [முதலில கேடில]-அககுணஙகளதான இனனநாள தொடஙகி யுணடாயிற றெனறுதல, இனனநாள முடியு மெனறுதல சொலலவொணணுதே நிதயமாயுளளன [வீடாமெனறு தொடஙகி] மோகஷமாகிற தெளிவைத தரும ஸவஹாவம தொடககமான எலலாவறறோடுஙகூட [அளிவருமெனறுதொடஙகி]-ஆஶரிதபரிதராணம தனபேறுககொணடு அவாகளிடட வழககாய, அநாஶரிதாககு எடடாதே யிருககும [அமைநதே] இஙஙனே சமைநது

பி—அநநதரம, பரஸகதமான அவதார வைலகஷணயததை உபதேஶிககிறார

(ஜநமவருததஙகளில ஏறறததாழவுகள பாராமையாலே), நிலை ஒருநிலையும, வரமபு-ஒருவியதியும, இல இலலாத, பல பிறபபாய பலவகைபபடட பிறபபையுடையனுய, முதலில கேடில முழுநலம முதலுமினறியே முடிவு மினறியே யுளள முழுநலம, ஒளிவரும ஒளிவருமபடியான, எளிவருமியலவினன எளிவருதலை இயலபாகவுடையனுய, (அவளவிலும), வீடாம-வீடாகிற, தெளிதரும தெளிவைத தரும, அது நிலைமை அநத நிலைமையை, முழுவதும-அடஙகலும, ஒழிவிலன ஒழிவிலனுன, இறையோன ஸவாமியானவன, அளிவரும உபகார

ஶீலமான, அருளினோடு அருளோடே, அமைந்து சமைந்து, அகத்தனன் (அடியவர்க்கு அகத்தனாய், புறத்தனன் (அல்லாதார்க்குப்) புறத்தனாயிருக்கும் நலம் - கல்யாணகுணங்கள் இத்தால் அவதாரத்தசையில் ஐஶ்வர்யமான ஸ்வபாவங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யம் மிகுந்திருக்கு மென்றதாயிற்று

இ—இரண்டாம்பாட்டில், இந்த ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கிற ஆறுமாஸம் மோஹங்கத்தராய, "ஷிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விநிஶ்வஸந் தீர்க்கமுஷ்ணம் நிஶ்வஸ்ய" என்கிறபடியே காலமுணர்த்த பரவஶ்த்தரானவர் பரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸ்பஷ்டமாக உபதேசிக்கிறார்

[எளிவருமியல்வினன்] "பத்துடையடியவர்க்கு" என்று ஸோபாதிகமன்று இவனெளிமை, ஜலத்துக்கு ஶைத்யம்போலே ஸ்வாபாவிகத்தும் எளிமையை இயல்வாகவுடையவன் [நிலைவரம்பில] நிலையில்லாமையாவது ஜந்மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷமில்லாமை வரம்பில்லாமையாவது சேஷ்டிதங்களில் நியதியில்லாமை இவையிரண்டும் நிலையில்லாமையிலே யாக்கி வரம்பில்லாமைக்குப் பொருள் அவதரிக்குமிடத்திலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிலும் ஆவிஷ்கரிக்கும் அதாகிறது - வண்டாகாண மோக்ஷாதிகள் ஒன்றிலும் ஒருநியதியில்லை, ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானவை ஏதேனுமாக அமையும் [பலபிறப்பாய்] 'தேவதாஸௌகரிலும் 'பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி'' என்னும் கண்ணன் தான் சொல்லிலும் ''பஹுதா விஜாயதே'' என்னும், நன்னை உட்புக்க தம்போல்வார் சொல்லிலும் ''எங்கினறயோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்'' என்னும் கண்ணை [பிறப்பாய்] பாரார்த்தமாகத் தாழ நின்றேமென்று கற்பக்கலிலும் புகரயினறிகளே யிருக்கை ''ஶ்ரேயாந் ஸாநஷோபி ஜந்து'' ''ஸம்போவாயாஸோ ஜாதஃ'' என்னக்கடவதிறே [ஒளிவருமுழுநலம்] பிறக்கப்பிறக்கக் கல்யாணகுணங்கள் கட்டடங்க உஜ்ஜ்வலமாகாநிற்கும் 'ஸஉ ஶ்ரேயாந்பவதி ஜாயமாநஃ'' [முதலில்கேடில] இக்குணங்களுக்கு உத்பத்தி விநாஶங்களில்லாமையாலே நித்யங்களாயுள்ளன [வீடாந் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்] - மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வபாவத்தை விடாதே கூடவந்து அவதரிக்கும் இதுவும் கல்யாண குணங்களிலே ஒன்றாயிருக்கப் பிரித்துச்சொல்லுகிறது அவதாரத்துக்கு மோக்ஷப்ரதாநத்திலே நோக்காகையாலே [வீடாந்தெளிதரும்] அவனே இங்கேவந்து அவதரிக்கிலும் போகமோஹங்களைப் பண்ணும் ஸம்ஸாரி அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் தேசம் ''வஸ்ஸோஸாநு ஸம்வெதி'' [முழுவதும்] ஒளிவரு முழுநலம் வீடாந் தெளிதருநிலைமையது முழுவதுமொழிவிலன் [இறையோன்] ''அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோபி ஸந்'' என்கிற படியே நியாமயரநடுவே நியாமகத்வம் குலையாமல் வந்துபிறக்கும் [அளிவருமருளினோடு] பகவமான அருளோடே அதாகிறது ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் கணபேறாயிருக்கை [அகத்தனன் புறத்தனன்] அகத்தனாயிருக்கும் ஆஶ்ரிதர்க்கு, புறத்தனாயிருக்கும் அநாஶ்ரிதர்க்கு, அதாகிறது அர்ஜுநாதிகளுக்குக் கையாளாயிருக்கையும், துர்யோதநாதிகளுக்கு ஆளிட்டு விடுகையும் [அமைந்தே] இங்ஙனே சமைந்திருக்கை இறையோன், முதலில் கேடிலவா மொளிவருமுழுநலம், வீடானதெளிதருநிலைமையது, முழுவது மொழிவிலனாய் அளிவருமருளினோ டகத்தனன் புறத்தனனாய்க்கொண்டு சமைந்து நிலைவரம்பில பலபிறப்பா யெளிவருமியல்வினன்

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு 'எத்திறம்' என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்தா

இரண்டாம்பாட்டு எளிவரும் இத்யாதி பெரியவர்களுடைய ஸத்திகிரமங்களாதிகளெல்லாம் இவர் தமக்கு ஹேயமக்தி வர்த்தகங்களாய்க்கொண்டு தஞ்சமாயிருக்கையாலும், காமிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகர்க்கு அவர்களிடத்தில் ஆஸக்திவேஶத்தாலே போக்யங்களாயிருக்குமாபோலே

ரேனறு பரஸிததமிறே, இவா மோஹிததுககிடகக, பெருமாளும் பிராட்டியும பளளி கொணடரு ளினவிடததை ஸ்ரீகுஹபபெருமாள நோக்கிககொணடு கிடநதாறபோலே, ஸ்ரீமதுகரவி பரபருதி ஸஜஜநஙகளடஙகலும ஃபலிதமான வருக்ஷததைப பக்ஷிஜாதஙகள மொயததுககொணடு கிடககுமா போலே, இவரைச சூழநதுகிடநதாாகள, "சூதேநூலாஹரணாவஸ்ஃஹா ஸீதாவழிஞ்ய தொத்தெச" (மநயேஸாபரணஸஃபதாஸீ தாஸமிஞசயநோததமே) வழிநடநத விடாயாலே ஆபரணஙகள கழறறுதேயாயிறறுப பளளிகொணடது "தத்ருதத்ருஹிதருஸெகஸகாஃ கநகபிநதவஃ" (ததரததரஹிதருஃயநதே ஸகதாஃ கநகபிநதவஃ) பசியாககுத தநதாம ஜீவ நததைப பகுநதிவோரைபபோலே, வநத ஸ்ரீபரதாழவானுககுத தாம நோககிககொணடு கிடநத விடததைக காட்டுகிறானிறே அவவிடததைக கணடவாறே "ஸத்ருஃவொz நஸ்ராவஹி தஃ" (ஸதருகநோநநதரஸ்ததிதஃ) எனனுமபடி அவவிடததைக காணு மோஹிததுக கிடநதானாயிறறு ஸ்ரீபரதாழவான, அபபடியே மோஹித்துககிடநத இவா "சிரெணஸஜ்ஞாம ப்ரதிலஸ்ய செவ விசிநதயாசாஸவிஸாலநெத்ரா" (சிரேணஸமஜஞாமபரதிலபயசைவ விசிநதயா மாஸவிஃாலநேதரா) எனகிறபடியே அநுஃவிதாககள ஃாகயததாலே காலமுணர்தத உணாநதாா, நலலாாநவிலகுருகூரிறே, ஸதநுககளடஙகலும இவரைபபறறிப படுகாடுகிடநதது, உணாநத

இவவாழவாாபககல தமககு உணடான அஹிநிவேஸத்தாலே இவருடைய மோஹாவஸததையும தமககு போகயமாயிருககையாலும, அதில தமககு உணடான ஆதராதிஸயம தோனறுமபடி, அவா மோஹிதத போது ஜஞாதாககளெலலாம அவரை நோககிககொண்டு எழுநதருளியிருககும பரகாரததை அருளிச செயவதாகத திருவுளளமபறறி அதிஷ்டடிகை டருளிசசெயகிறாா இவர் மோஹிதுக்கிடக்க இதயாதி பலிதமான வருக்ஷததை இதயாதி - பழுததமாததைப பழததின நசையாலே பக்ஷிகள சூழநதுகிடக்குமா போலே ஸவோஜஜீவநாததமான ஆததவிஸேஷாநுஷ்டாந விஸேஷ ஜஞாநபகிவைராகயாதி வித்யாததமாக வெனறபடி ஸ்ரீகுஹபபெருமாள நோககிககொணடிருநததுககு நியாமகமெது? எனன, சூதேநூ இதயாதி ஸ்ரீ குஹபபெருமாளுடைய ஆஸ்ரமததினினறும பெருமாள புறபபடடெழுநதருளினதுககும, அஙகே பரதாழவான எழுநதருளினதுககும நடுவே இருபததிரணடுநாள வயவதாந முணடாயிருககச்செயதேயும தசசயநசிஹநஙகளை அநுபவித்தபோதே ஸ்ரீகுஹபபெருமாள இவவிடததை ரக்ஷிததுககொணடிருநதமை விததமெனறு கருதது "ஸாஹரணாவஸ்ஃஹா சூதேநூ" எனனுமதுககு ஹேதுபூரவகம பாவமாஹ - வழிநடந்த இதயாதி விடா யாலே - ஆயாஸததாலே "ஸாஹரணாவஸ்ஃஹா" எனறதுக்கு நியாமகமெதுஎனன, தத தத இதயாதி உடிம ஸ்ரீஹொவஃஹெ ஹரசவாகஹ தனஜீவநததை பரதாழவானுககுக காட்டுவானேன? எனன, பசியர்க்கு இதயாதி பகுநது பாகிதது நோககினதுககு தருஷடாநதங்காட்டி அவா மோஹிததுககும தருஷடாந தம-அவ்விடத்தை இதயாதி புநருகதிபரிஹாராாததமாக, அவவிடததைக காணுவெனறது-கணடவநதாக்ஷண திலே யெனறு கணடுகொளவது ஃநநதராஹிதஃ எனறது தொடடால முடியுமெனனுமபடியான அவஸத தையைப பாாததுத தொட அஞசி ஸமீபததிலே நினறு ரெனறபடி உததாாததத்தில "வஸிஷ்ஜு" என றது மோஹநதெளிநத அவஸததையைபபறற சூதேநூஸாஹரணாஇத்யாதிக்கு பூாவஸாககததிலே "தடிவஸ ஞ்ஃஹாதம ஸத்ருஃவொzநந்தராஹிதஃ। வஸிஷ்ஜ்ஃரொஹொவிபுலஸஜ்ஜுஸொக கஸிபுதஃ" உணாநதமைககு தருஷடாநதம - அபபடியே இதயாதி சிரெண இதயாதி ஸஃநதராணடே தவாதரிமஸே ஸாககே ஸாவாநதாலீகம ஹநுமநதம தருஷடவா ஸீதா "ஸாவீக்ஷேரணா வ்யஃஹஃ வசும ஸாவாநுமெநு ஸ்யயொஞகாரம" இத்யாதி, "ஸாதம ஸீெக்ஷ்ய ஸுஃம விஸம ஜ்ஞாமதாஸஃகஜெவ ஸஃஹவஸீதா" இதி பூாவாாததம அபபடி அநுபவிதாககளுண்டோ? எனன, நல்லார் இதயாதி மதுரகவிபரபருதி ஸஜஜநஙகளாலே ஸததிககபபடட திருநகரியையுடையவா இதுககு அாத தம - ஸதநுக்கள் இத்யாதி படுகாடு - வெடடிவிழுநதகாடு நவிலுகை - சேருகை, ஸமூஹமாக செருகை

அநநதரம ‘நான இஙகுச சொலலிறறேன?’ எனறு கேடடாா, “‘பததுடை யடியவாககௌ வன’ எனறு பரஸகதாநுபரஸகதமாகச சிலவறறைச சொலலா ‘எததிறம’ எனறு மோஹிததுக கிடநதீா” எனறாாகள ‘தபபசசொனனேம, அழிதது பரதிஜ்ஞை பணணவேணும’ எனகி இரணடாமபாடடில ஆவதேன? எனனில, —பரோபதேசம பணணபபுககுத தாம அநுஸநதாா முதறபாடடில, இபபாடடுத தொடஙகிப பரோபதேசம பணணுகிறாா கீழ பரஸதுதமா ஸௌலபயததை ஸபரகாரமாக அருளிசசெயகிறாா இதில

[எளிவருமியலவினன] எளிமையை இயலவாக ஸவபாவமாகவுடையவன ஸநே களுககு ஸநேஹியாயிருககு மெனனுமிது குறறமனறே? எலலாாககும காதாசிதகமாக எளிவ கூடுமே இவனுககு எளிமை ஸவரூப மெனகிறாா [நிலைவரமபில] ‘இனன அவதாரம, இன சேஷடிதம எனறிலலை’ எனறு பூாவாசாாயாாகள நிாவாஹம பணணிப படடாா இவவிரணடையும நிலலாமையிலே கொணடு, “இனி வரமபிலலாமையாவது அவதரிதது எளியனாயநினற தனனிலே பரதவாந தோறற நிறகிலும நிறகும” எனறு ஸாரததயவேஷததோடே தாழநினற செயதே ஸ்ரீவிஸவரூபததைக காடடியும, தான புதராாததமாகப போகாநிறகச செயதே அணை காணனுககு மோக்ஷததைக கொடுததும, ஏழு திருநக்ஷததிலே ஸாவாகஷநநிக்கியையை ஆசிரித கொண்டு நினறுள செயதவை இததாற சொலலிறறுயிறறது ஒனறிலும ஒரு நியதியிலலை, ரக்ஷ ணததுககு உறுபபாமதததனையே வேண்டுவது, ஏதேனுமாக அமையும இவனுககென்னை [ப பிறபபாய] தெளிவுடைய தான சொலலுமபோதும “பஹுதா” (பஹுதா) எனறு யதாாததவாதியான வேதம “பஹுதா விஜாயதே” (பஹு பதாவிஜாயதே) எனறும, அவ கொடுதத அறிவுகொண்டு சொலலுவாா “பலபிறபபு” எனபாாகள [பிறபபாய] “பராா மாகத தாழநினறேம” எனறு தனபககலிலும புரையினறிககே யிருககை, “ஜுகுப்ஸை

வாததிககை யெனறுமாம ஆனால, மேல பரபநதம நடநதபடி யெஙஙனே? எனன, உணாநதவநதாம இதயா பாஸக்தமெனறது ‘பததுடை யடியவாக கௌியவன” எனறது அநுபாஸக்த மெனறது அததை யுபபா கைககாக “மததுற” இதயாதி சிலவற்றைச் சொல்லா வெனறது பாடடை முடியசசொலலில மீள மோஹிபப ரெனறு நினைதது தபபச்சொன்னேமெனறது - தபபசசெயதோ மெனறபடியாய, அதாவது பரோபதேசமபணண இழிநததைவிடடு ஸவாநுபவமபணணினே மெனறபடி அழிநது பாதிஜ்ஞைப ணுகை - பரோபதேசமபணணுகை பாதிஜ்ஞாதாாத்தோபபாதகம-ஆவதென்னென்னில் இதயாதி ஆவதென்னென்னில் எனறது - அழிதது பாதிஜ்ஞைபணணுகையாவ தெனனெனனில? எனறபடி இபபாடடுக்கு அவதாரிகை - கீழ்பாஸ்துதமான இத்யாதி ஸபாகாரமாக - ஸமஸதகலயாண குணதமகதவ மோக்ஷபாதத்வ ஸாவேஸவாதவ விஸிஷடனுனவன அவதாரிககையாகிற பாகாாஸஹிதமாக

“ பததுடையடியவாகவெளியவன ” எனறதனை வயாவாததிககிறாா - ஸ்நேஹிகளு இதயாதி “ இயலவினன ” எனறததுககு பாவம - எல்லார்க்கும் இதயாதி , ஸவரூபாநுப யெனறபடி “ஜநிகூடஸ்து ” எனகிற விஷயததைப பறற, “நிலைவரமபில ” எனறதுக்கு ஆதத இன்ன அவதாரம் இத்யாதி உபபாதகம - ஸாாதயவேஷநதோடே இதயாதி அவயவஸததிதத விருத்தமனறே ? எனன, இதனால் இதயாதி இத்தால் - “ வரமபில ” எனறததால ‘ பல ’ பிறபெதன ? இவவளவெனறு ஸஙகையிலலையோ ? எனன தெளிவுடைய இதயாதி அதாவது - ஸஸ னேடு வேதஙகளோடு ஆழவாாகளோடு வாசியற முடிவுகாணவொணணுமையைபபறற ‘ பலபிறபபாய” என தெனறபடி அவன்கொடுதத அறிவு எனறது-“மயாவறமதிநலமருளினன” எனறததைபபறற பஹுநி மே வ்யதீதாநி” இதி பூாவமேவ லிகிதம ‘ அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே” ‘ஆய” ததுககு பாவம பாாத்தநமாக இதயாதி பிறநதெனறுதே “பிறபபாய” எனகையாலே - பிறபபிலுண அபிமததவம தோறறுகிற தெனறபடி புரையின்றிக்கே யிருக்கை-தன ஹருதயத்திலுமபாதவமறயமிலலாம

ஷ்டிகெந்த்ஸ' (ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) "அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத:" (அஹம்வோ பாந்தவோஜாத:) [ஒளிவருமுழுநலம்] அபஹதபாப்மத்வாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு முண்டிறே, இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே ஜந்மநிபந்தநமான திரோதாநம் பிறவாநின்றதிறே ஸ்வரூபத்துக்கு அவனுக்கு ஜந்மத்தால் வரும் விகாராதிகளுண்டோ, இவன் தன்னைத் தாழவிட்டுப் பிறக்கப்பிறக்க, கல்யாண குணங்கள் புகர்பெற்று வாராநிற்கும் "ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" (ஸஉ ச்ரேயாந் பவதிஜாயமாந:) கர்மநிபந்தநஜந்மமாகிலிறே பிறக்கப் பிறக்கப் புகரழிவது, அநுக்ரஹமடியாக வருகிற ஜந்மமாகையாலே புகர்பெற்று வாராநிற்கும் ஸ ஏவ ச்ரேயாந் என்றபடி அக்குணங்கள் தானிருக்கும்படி யென்? என்றால், [முதலில்கேடில] ஒருநாள்வரையிலே தோன்றி ஒருநாள் வரையிலே முடியுமவையன்றே, ஸ்வரூபாநுபந்திகளாயுள்ளன [வீடாந் தெளி இத்யாதி] இக்குணம் "ஒளிவரு முழுநலம்" என்ற இதில் புகாதோ? என்னில், — மோக்ஷப்ரதத்வமும் தனியே சொல்ல வேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார், அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதுவேயிறே [வீடாம் இத்யாதி] - மோக்ஷமாகிற தெளிவு பரமபதம் அத்தைத்தரும் ஸ்வபாவம் என்றும் ஒத்திருக்குமவன், அவன் இங்கேவந்து அவதரிக்கிலும் சோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம், இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம், "தெளிவிசும்பு" என்னக்கடவதிறே ¥ [முழுவது மொழிவிலன்] கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையுங்கூட்டிச் சொல்லு

அப்படித் தாழநின்ற நிலையிலே பாத்வநதோறருமே நின்றதுண்டோ? என்ன, ஆர்த்தாநாம் இத்யாதி ப்ரமாணத்வயம் "ஆர்த்தாநாம் அநுஷக்தோ ராம: தஸரதாத்மஜ: | யோऽஹம் யஸ்ய தஸ்யாஹம் ஸர்வம் ஸர்வாத்மநா ஸதா" இதி யுத்தகாண்டே ராவணவதாநந்தரம் த்ரிதஸாந்ப்ரதி ராம: யோஹம் யஸ்ய-நான் எவன், எவனுடையவன் யோஹம் யத: - யாதோரிடத்திலவன் தஸ்யைவாஹம் ஸர்வாத்ம ப்ரவீத-

"நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யக்ஷோ ந ச தாநவ: | அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாதோ நைதச்சிந்த்யமிதோऽந்யதா" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்சே கோபாந்தரோக்த்யநந்தரே "பலபிறப்பா யொளிவரு முழுநலம்" என்ற உத்தரசோத்தியாலே ஜீவவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறார் அபஹத பாப்மா இத்யாதி ஸ்வரூபாநுபந்தி - ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு தாமபூதஜ்ஞாநத்துக்கும் விகாரமுண்டென்கிறார்-

அவனுக்கு இத்யாதி அவனுக்கு-ஜீவாத்மாவுக்கு ஸாம்ஸாரிகப்ராவ்ருத்திகளிலே ஸாம்ஸ்பர்சித்வ து:கித்வாதிகளுண்டென்றபடி. "நலம்" என்று ஜாத்யேகவசநம், கல்யாணகுண பரமென்று கல்யாணகுணங்கள் என்கிறார் அவன் அப்படி பிறக்கப்பிறக்க, கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெற்றுவருமோ? என்ன, ஸ உ ச்ரேயாந் இத்யாதி

"யோ வா ஸோ வா ஸா: வரிவீகஸ்மாத் ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: | தம் தீராஸ: கவய உந்நயந்தி ஸ்வாத்யோ மநஸா தேவயந்த:" யோ வா தரோண: ஸோ வா ஸா: ப்ராதுர்பவந்ஸ்வாந் ஜாயமாநஸ்ஸந் ச்ரேயாந் பவதி, தம் தீராஸ: தீரா: கவய: மநஸா உந்நயந்தி த்யாநம் குர்வந்தீத்யர்த்த: ஜந்மம் இருவர்க்கும் ஒத்திருக்க ஈச்வரனுக்குக் கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெறு கைக்கு ஹேதுவேது? என்ற சங்கையிலே சருதிக்குத் தாத்பர்யம் - கர்மநிபந்தந இத்யாதி "ஸஉ" என்றதற்கு ஆத்தம் - ஸ்வேவ இத்யாதி ஈச்வரகுணங்களானபோதே உத்பத்திவிநாசரஹிதமாயிருக்க இப்படி விசேஷிக்கிறது - காதாசித்கோத்பத்தி விநாசவத்தான லௌகிககுணவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாக வென்கிறார் - ஒருநாள்வரையிலே இத்யாதி ஸ்வரூபாநுபந்தம் - ஸ்வரூபாநுபந்தி இக்குணம் மோக்ஷப்ரதத்வம் மோக்ஷப்ரதத்வம் ப்ரதாநகுணமாகையாலேயிறே ஹாஷ்யகாரர் 'மோக்ஷஹேத்வாதி' என்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தாந்தர்க்கதமாக்காதே "விதத" இத்யாதியாலே பிரித்து அருளிச்செய்தது ஹேதவந்தரம் - அவதாரத் துக்கு இத்யாதி தெளிவை விளைக்கிறதாகையாலே, வீடாகிற தெளிவென்றது - பரமபதம் நிலைமை என் றது - நிலை யென்றபடி தெளிவைவிளைக்குமென்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் - அவன்இங்கே இத்யாதி சோக மோஹங்களைப் பண்ணுமென்னுமது - அபிப்ராயம் இது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் கீழ்ச்சொன்னஇரண்டையும-

கிறார் [இறையோன்] மோக்ஷப்ரதத்வம் ஈச்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே அவதரிக்கச் செய்தே ஈச்வரத்வத்தில் குறையாதே நிற்கை [அளிவருமருளினோடு] குளிர்ந்து பக்வமான அருளோடே, நிர்ஹேதுகமான அருளோடே [அகத்தனன்] ஆச்ரிதர்க்குக் கழுத்திலே ஓலை கட்டி தூதுபோ' என்னலாம்படி யிருக்கும் [புறத்தனன்] அநாச்ரிதர்க்கு அந்நிலைதன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும் [அமைந்தே] இப்படி சமைந்து இறையோன் அளிவருமருளினோடு அகத்தனன் புறத்தனனுமமைந்து, முதலில கேடிலவா மொளிவருமுழுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவது மொழிவிலனாய், நிலவரம்பில்லபலபிறப்பாய எளிவருமியல்வினன் என்று அந்வயம் (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

அமைவுடையறநெறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து
அமைவுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம்
அமைவுடையமரரும் யாவையுமியாவருந்தானாம்
அமைவுடைநாரணன்மாயையை யறிபவர்யாரே

ஆ—(அமைவுடை) அகில ஸர்வ நிரதிசய புண்யமாகக்கவிக்கப்பட்டதுமாய், இதரஸர்வ புருஷார்த்தங்களிற்காட்டில் உத்க்ருஷ்டமாய், நிரபேக்ஷமாயிருந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராவாந்தர ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வங்கள் கைவந்திருக்கையாகிற இவ்வைச்வர்யத்தை யுடையராய் நிரபேக்ஷரா யிருந்த ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாகிற நிரபேக்ஷைச்வர்யத்தையுடையனாயிருந்த நாராயணனை ஸஜாதீயனாகக்கொண்டு பிறந்தருளி எளியனாயிருக்கிற இந்த ஆச்சர்யமான குணம் ஒருவருக்கு நிலமோ? என்கிறார்

ஒ—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனான நாராயணனுடைய ஸௌலப்யமான ஜந்ம ரஹஸ்யம் அபிஸம்பிதஜ்ஞரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நிலமன்றென்கிறார்

[அமைவென்று தொடங்கி] இன்னபடி அநுஷ்டிக்க இன்னபலத்தைத் தரும் என்னும் வ்யவஸ்தையையுடைய தர்மமாகக்கம் எல்லாவற்றாலும் எல்லார்க்கும் மேற்படவேணுமென்று இன்னபடியாக வென்றால் அப்படியுண்டாம் சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் அவாந்தர ஸம்ஹாரமாகிற இவை மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் மற்றுமுண்டான அசேதநங்களெல்லாமும் சேதநரெல்லாரும் [தானுமென்று தொடங்கி] இவையெல்லாம் தனக்கு சேஷமாகைபாலே இவைதானே என்னலாம்படியான சமைவை யுடைய நாராயணனுடைய

ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வமும், மோக்ஷப்ரதத்வமுமென்றிரண்டையும் 'வீடாந்தெளிதரும்' இத்யாதியோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் - மோக்ஷப்ரதத்வம் இத்யாதி ஈச்வரனாகையாலே மோக்ஷப்ரதனானான் என்றபடி "பிறப்பாய இறையோன்" என்றுகூட்டித் தாத்பர்யம் - அவதரிக்கச்செய்தே இத்யாதி பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டதையாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும் ஈச்வரத்வத்திற்குறைவற நிற்குமென்றபடி அளி' என்று - குளிர்த்தியும் பக்வதையுமாக்கி, உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் - குளிர்ந்து இத்யாதி 'குளிர்த்தி' என்றதால் பலிதம் - நிர்ஹேதுகமான என்று அருளுக்குப் பக்வதை ஹலவ்யாப்தமாகை யதவா, அளிவருமருளினோடு - க்ருபையாலே வரும் க்ருபையோடு என்று அர்த்தாந்தரமாய், 'நிர்ஹேதுகமான அருளோடே' என்கிறதால் அளி க்ருபை, "க்ருபாதயா" என்னுமாபோலே அகத்தன் - அகத்தானக அந்வயம் காட்டுகிறார் - இறையோன் இத்யாதி (உ)

ப —அநந்தரம், அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவருக்கும் அறியப்போகா தென்கிறார்

அமைவு உடை - சமைவை உடைத்தான, அறம் நெறி தர்மத்தினுடைய வரவாறு, முழுவதும் எல்லாவற்றிலும், உயர்வற உயர்ந்து - மிகவுமுயர்ந்த, அமைவு சமைவை, உடை - உடையவான, முதல் கெடல் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள், இடைவொடிவு இடையொடிவான அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இவை அற ஒழிவும், நிலமதுவாம் நிலமான, அமைவு சமைவை, உடை - உடையரான, அமரரும் ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், யாவையும் எல்லா அசேதநங்களும், யாவரும் எல்லாச் சேதநங்களும், தானும் தானேயாம்படியான, அமைவு சமைவை, உடை - உடையனான, நாரணன் நாராயணனுடைய, மாயையை அவதாரரஹஸ்யத்தை, யார் அறிபவர் - யார் அறியவல்லார்? அமைவு நிரப்பம்

இ —மூன்றாம்பாட்டில், இவ்வவதாரரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியவொண்ணா தென்கிறது

[அமைவுடையறநெறி] பலத்தோடு நியதமாயிருந்துள்ள தர்மமார்க்கம் [முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து] - எல்லாவற்றாலும் இவையநுஷ்டிக்கையில் இவர்களுக்கு அவ்வருகில்லையென்னும்படி எல்லையிலே நிற்கை [அமைவுடைமுதல்கெடல்] இதினபலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் மிகவும் அவிச்சேதமாயிருக்கை [அமைவுடைமுதல்] ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் "ஸாதுவானே!" என்று ஸங்கிக்க வேண்டும்படியிருக்கை [கெடல்] ஸம்ஹாரம் [ஒடிவிடை] - அவாந்தரஸம்ஹாரம் [அறநிலமதுவாமமைவுடை] மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய [அமரரும்] ப்ரஹ்மாதிகளும் [யாவையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [தானுமமைவுடைநாரணன்] தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கையாலே நாராயணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவன் [மாயையையறிபவர் யாரே] ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனான தான் தன்னுடைய விபூதியிலே ஒருபதார்த்தத்துக்குத் தான் ப்ரகாரமாய் அவர்களுக்கு நியாம்யனாய் நிற்கிற ஆஸ்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமோ? "வித்யாவந்தோ விஷ்ணோர் யோகிநோ நாவேத்தி வேத்தும் ப்ரஹ்மாத்யா:" இத்யாதி நித்யஸூரிகள் அநுபவத்திலே அந்யபரராகையாலே அறியமாட்டார்கள், ப்ரஹ்மாதிகள் தாமாந்தர்காலே அறியமாட்டார்கள், ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்கள், இவர்போல்வார் "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக்கிடப்பார்கள்

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு எளியவனென்றார், எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார், இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்லகிடீர் என்கிறார் இதில்

[அமைவுடையறநெறி இத்யாதி] ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியாநிற்கச் செய்தே இப்போதே பலம்பெறுந் தொழிலிலும் ஒழியும், இடையிலே சில விக்நங்கள் வரிலும் வரும், அங்ஙனன்றியே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹுதிபண்ணி நாலு ரத்நத்தை எடுத்துக் கொண்டாற்போலே பலத்

மூன்றாம்பாட்டு - அமைவுடை இத்யாதி கீழிரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன பரமேடத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - எளியன் இத்யாதி "மாயையை" என்றதைப்பற்ற, அவதாரரஹஸ்யம் என்றது

அமைவு - சமைவாய், அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான தென்றபடி 'அமைவுடை' என்றதுக்கு பாவம் - ஒருதர்மத்தை இத்யாதி இப்போதே பலம்பெறு தொழிலுமொழியும்-காமகர்த்ருஸாதந வைகுண்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பலம் லபியாதேபோகிலும் போம் காமவைகுண்யமாவது - ஜந்மாந்தரக்ருதபாபம் கர்த்ருவைகுண்யமாவது - கர்மாநுஷ்டாநாயோக்யதை ஸாதநவைகுண்யமாவது - மாஸத்

தோடே ஸங்கல்பிக்கக்கடவ தாமமாகக்கம் எல்லாவற்றிலும், "உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமா போலே 'இதுக்கு இவனுக்கவருக்கு ஒருமில்லை' என்னும்படி சமைந்திருக்கை [அமைவுடை முதல இத்யாதி] - ப்ரஹ்மா ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் 'ஸர்வேச்வரனோ?' என்று சங்கிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை இப்படி சமைவை யுடைத்தான ஸ்ருஷ்டியென்ன, அப்படி யிருந்துள்ள ஸம்ஹாரமென்ன, இடையோடி யென்ன இடை இடையிலே, நடுவே ஒடிவு ஸம்ஹாரம், அவாந்தர ஸம்ஹார மென்றபடி இவை [அறநிலமதுவாம்] இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டே கோத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறுத்துக் கேள்விகொள்ளவேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும் [யாவையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய அந்வயிக்கும்படியான சமைவை யுடையனாகையாலே நாராயணனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனுடைய [மாயையை அறிபவர் யாரே] இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல வென்கிறார் ப்ரகாரியான தான், ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று 'என்மகன்' என்று அபிமானிக்கும்படி வந்து பிறந்த இவ்வாச்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] ஒருவன் ஒருவனை 'உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்?' என்றால், தன்புத்ராதிகளையுங் கூட்டிக் கொண்டு 'எனக்குக் கல்நெல்லு வேணும்' என்னுமிறே, அப்படியே இவையடங்கலும் தன் 'அஹம்' சப்தத்துக்குள்ளே யடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமானியா யிருக்கும்படியை சொல்லுகிறது [அறிபவர் யாரே] நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவம் பண்ணுகையாலே அறியார்கள், ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள், ப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாமை யறிய இருக்கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் மோஹித்துக்கிடப்பார்கள், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தானும் "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" (ஸ்ரீ கீதை ௪-௯) என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிறார்

ரோசகர்மாநுஷ்டாநம் தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றிலும் என்றது - சாமம் யஜுர்தாந்தபோருபேண மூன்று ராசியா யிருக்கையைப் பற்ற முழுவதும் - முழுவதினாலும் "உயர்வறவுயர்ந்த" என்றதுக்கு ஹர்வ உயர்வு இத்யாதி "அமைவுடை" என்கிற இது - முதலிலும் கெடலிலும் விசேஷணமாகிறது இங்கு அமைவு - ஸங்கடித்தவம் முதலென்று - மஹாப்ரளயாநந்தரகால ஸ்ருஷ்டியும், நித்ய ஸ்ருஷ்டியுஞ் சொல்லுகிறது கெடலென்று - மஹாஸம்ஹாரமும், நித்ய ஸம்ஹாரமுஞ் சொல்லுகிறது அவாந்தர ஸம்ஹாரமென்னது அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணம் அறநிலமதுவாம் - மிகவும் விதேயமாம் மறுத்து ... மூன்றும்பாதத்தில அமைவுக்கு ஜ்ஞாநசக்திவிபாகம் ஆத்தம் நாலாம்பாதத்தில அமைவுக்கு-"வெஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸ்வவிபாகரூபசங்கல்பம் ஆத்தம் பஹுபவநஸிஷ்டமான ஆத்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி நிலமல்லாமை எப்படி? என்ன, "விதாவதெந்த்ருணை" இத்யாதி ச்ருதியை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்ட பாவம் - ப்ரகாரியான இத்யாதி யோநியோநள-யோநளயோநள தத்புருஷஸித்தமான ஆத்தம் ஒருவன் ஒருவனை இத்யாதி "யாரே யறிபவர்" என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு ஆழ்வார்களோடு ஈச்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்களென்று விவக்ஷிதது, இவர்களறியாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் நித்யஸூரிகள் இத்யாதி 'அறிபவர் யார்' என்ற ஸ்வரத்தாலே - வரும் அறியார்களென்றபடி திவ்யமென்னும் 'விலக்ஷணம்' என்று சொல்லும் இத்தனைபோக்கி, இன்னபடியென்று சொல்லமாட்டாரென்றபடி க்ரமேண அந்வயஃ

நான்காம் பாட்டு.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரியவெம்பெருமான
யாருமோர்நிலைமையனென அறிவெளியவெம்பெருமான
பேருமோராயிரம பிறபலவுடையவெமபெருமான
பேருமோருருவமும உளதில்லை இலதில்லைபிணக்கே

ஆ - (யாருமோர) பரதிகூலர்க்கு அறியவரியனுமிடத்தில அவர்கள் எத்தனையேனும உத்கருஷடரேயாகிலும அவர்களுக்கு, இன்ன ஸவபாவத்தையுடையன' என்று அறிய அரியன அநுகூலர்க்கு அறிய எளியனுமிடத்தில அவர்கள் எத்தனையேனும தண்ணியரேயாகிலும 'இன்ன ஸவபாவத்தையுடையன' என்று அறிய எளியன் 'இன்ன ஸவபாவத்தையுடையன' என்று அறிய எளியனுவதென ? என்னில,—அஸங்கயேயகலயாணகுணவிஶிஷடனுய, மற்றும ஆஶரித பரித்ராணர்த்தமாக அஸங்கயேய திவயரூப விஶிஷடனென்று அறிய அரியனும இப்படி ஓர் பேரும ஓருருவமும தங்களுக்குத் தோற்றாமையாலே பரதிகூலர் 'இல்லை' என்ன, அநுகூலர்க்குத் தோற்றுகையாலே அவை அவர் 'உண்டு' என்ன, இப்படி விப்ரதிபந்நங்களாயிருக்கு மென்கிறார்

ஒ —நாலாமபாட்டில, இப்படியிருக்கிற திவயாவதாரங்கள ஒருவர்க்குப் நிலமன்றோ வென்னில,—இதெல்லாம ஆஶரிதர்க்கு அதயந்தஸுலபமாய,அநாஶரிதர்க்கு அதயந்த துர்லபமாயிருக்கு மென்கிறார்

[யாருமென்றுதொடங்கி] எத்தனையேனும அறிவுடையாரேயாகிலும அநாஶரிதரால ஒரு ஸதுலாகாரமும அறிய அரியனுய ஒன்றும அறிவிலராகிலும ஆஶரிதர்க்கு இப்படிப்பட்டா னென்று பரிச்சேதிக்கலாமபடியிருக்கும ஸ்வபாவனுய்த் தன் குணசேஷடிதாதிகளுக்கு வாசக மான அநேகதிருநாமங்களையும மற்றும அநேக விக்ரஹங்களையு முடையான [பேருமென்று தொடங்கி] - இப்பேர்களிலே ஒருபேரும ஒருவடிவுமாகரங்கூட அநாஶரிதரில்லை யென்றிருப்பர், ஆஶரிதர் இவையெல்லாமுண்டென்றிருப்பர் , இப்படி நிதயவிப்ரதிபந்நமாயிருக்கும பலகாலும 'எமபெருமான' என்று ஆஶரிதர்க்கு எளியனுய அநாஶரிதர்க்கு அரியனானபடியை அநுஸந் திததிருக்கிறபடி

ப — அநந்தாம, அவதாரக்ருதமான அஸங்கயேயரூப நாமங்களையுடையவனை பரதி கூலர் அறியமாட்டாதே அநுகூலர் அறியவல்லராய நிதயவிவாதமாய் நடக்கு மென்கிறார்

பேரும - (விக்ரஹவாசகமான) திருநாமங்களும, பிற (அநந்தாமவாசயங்களான) மற்ற விக்ரஹங்களும, பல ஆயிரம உடைய அநேகமாயிரம உடையனுயக்கொண்டு தோற்றி, எமபெருமான எனக்கு நாதனானவனுய, யாரும - எத்தனையேனும ஜ்ஞாநாதிகரால அதிகர் கிலும அநாஶரிதரால, ஓர்நிலைமையன ஒருபடியையுடையன, என என்று, அறிவரிய அறிய அரியனுமபடியைக்காட்டி, எமபெருமான என்னை அடிமைகொண்ட நாதனுய, யாரும - எத்தனை யேனும அறிவிலிகளாகிலும ஆஶரிதர்க்கு, ஓர்நிலைமையன வயவஸ்திதஸ்வபாவன, என - என்று, அறிவெளிய அறிய எளியனுமபடியைக்காட்டி, எமபெருமான என்னை அடிமைகொண்ட நாதனானவனுக்கு, ஓர்பேரும ஒருபேரும, ஓருருவமும ஒருரூபமும, உளதில்லை உண்டா யிருப்பதில்லையென்று பரதிகூலர்க்கும, இலதில்லை - ஒருபேரும ஒருரூபமுமில்லையாயிருப்பதில்லை யென்று அநுகூலர்க்கும, பிணக்கு நிதயபிணக்காயிருக்கும

இங்குப் பலவிடத்திலும் "எம்பெருமான்" என்றது அநுபவிக்க உபகாரங்களை யுண்டான உக்கப்பாலே

ஈ—நாலாம்பாட்டில், இப்படியிருக்கிற அவதார ஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமன்றோ வென்னில்,—ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபமாயிருக்கு மென்கிறார்

[யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரிய] அநாஶ்ரிதர் எத்தனையேனும் அதிஶயித ஜ்ஞாநரான பரஹ்மாதிகளேயாகிலும் ஒருஸ்தூலாகாரமும் அறிய அரியனாயிருக்கும் தன்னையுட புக்கறியமாட்டிறரிலாகளேயாகிலும் ஆபாதப்ரதீதியாயும் அறியப்போகாதபடியிருக்கும், "நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங்காண்கிலான் கண்ணாளடிக்கமலந்தன்னை யயன்" என்னக்கடவதிறே [எம்பெருமான்] உகவாதார் கண்படாதபடியிருக்கிற விடம் தம்பேறாக உகக்கிறார் [யாருமோர் இத்யாதி] அறிவிற்குறைந்த இடைச்சிகள், குரங்குகளேயாகிலும் ஆஶ்ரிதர்க்கு இப்படிப் பட்டானென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருக்கும் [எம்பெருமான்] ஆஶ்ரிதர்க்குச் சைப்புகுந்திருக்கிற இடமும் தம்பேறாக உகக்கிறார் "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" இத்யாதி [பேருமோராயிரம்] ஆஶ்ரிதர்க்கு அநுஸந்தேயமான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான அநேகம் திருநாமங்களையுடையவன் [பிறபலவுடைய] இத் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்க்குக் காட்டும் வடிவைச் சொல்லுகிறது 'பிற' என்று, வடிவைக்காட்டுமோ? என்னில், நாமத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் 'பிற' என்று ரூபத்தைச் சாட்டுமிறே, "நாமரூபே வ்யாகரவாணி" [பேருமோருருவமுமுளதில்லை] இவற்றிலே ஒருபேரும் ஒருருவமும் அநாஶ்ரிதர்க்கு ப்ரகாசியாமையாலே இல்லையென்றிருப்பார்கள் [இலதில்லை] - ஆஶ்ரிதர்க்கு இவையெல்லாம் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே உண்டென்றிருப்பார்கள் [பிணக்கே] இப்படி நிரயவிபரீதப்ரகாரமாய்ச் செல்லா நிற்கும்

ஈடு—நாலாம்பாட்டு இப்படியிருக்கிற அவதாரஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றோ? என்னில், —ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபனாய் அநாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபனாயிருக்கு மென்கிறார்

[யாரும்] எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களேயாகிலும் ஸ்வயத்நத்தாலே காணுமன்று 'இன்னபடிப் பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தை யுடையவன்' என்று அறிய வொண்ணாத என்ஸ்வாமியானவன் [யாரும்] இந்த யச்சப்தம் தாழ்ச்சிக்கு எல்லையிலே நிற்கிறது ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் ஓரளவுமில்லையேயாகிலும் தானேகாட்டக் காணுமவர்களுக்குத் தன்படிகளெல்லாம் அறியலாயிருக்கும் எங்கே கண்டோம்? என்னில்,— ஒருகுரங்கு, வேடச்சி, இடைச்சி இவர்களுக்கு எளியனாயிருக்கக் கண்டோமிறே [எம்பெருமான்] ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனாய் அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனான என்னுடைய நிலையிருந்தபடியென்? என்று எழுதிக்கொடுக்கிறார்,

---

நாலாம்பாட்டு யாருமோர் இத்யாதி கீழ் 'பாவை' என்ற அவதார ஸௌலப்யத்தை அநுபவித்தார் ஸௌலப்யம்

முந்தின யச்சப்தம் உத்கர்ஷபரம், பிந்தின யச்சப்தம் - நிகர்ஷபரம் அவதாரிகையிற்சொன்ன ஆஶ்ரிதாஶ்ரிதர்கிறார் - ஸ்வயத்நபரரும் நிவ்ருத்திபரரு மென்னுதல் யதவா, ஆத்தத்வயபாதல் ரிஸை மை ஸ்வபாவம் யாரும் - யார்க்கும் ஸப்தார்த்தம் - ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி குரங்கு - ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் வேடச்சி ஶபரி இடைச்சி - யசோதையாதல், சிந்தயந்தியாதல் எம்பெருமானென்று பத்தவயோபார்த்தார் அப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனாய் அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஈடுபட்டு எழுதிக்கொடுத்த

“நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே” (நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோநமோ வாங்மநஸைகபூமயே) என்றாற்போலே [பேருமோராயிரம்] அநுபவிதாக்களுக்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அநேகந்திருநாமங்களையுடையனாயிருக்கை குணத்துக்கு வாசகமாயும் ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவற்றுக்கு ஓரெல்லையில்லையிறே, *“தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்”* (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்கிறபடியே [பிறபலவுடைய] அந்தநாமத்வாரா காணுமநேகந்திருமேனிகளையுடையனாயிருக்கை ‘பிற’ என்ன, திருமேனியைத் காட்டுமோ? என்னில்,—*“நாமரூபஞ்சபூதாநாம்”* (நாமரூபஞ்சபூதாநாம்), *“நாமரூபேவ்யாகரவாணி”* (நாமரூபேவ்யாகரவாணி) என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தையுஞ் சொல்லக்கடவது அவ்வளவேயல்ல, இவர்தாமும் இத்தை அநுபாஷிக்கிற இடத்திலே “பேருமோருருவமும்” என்று அருளிச்செய்து வைத்தார் [பேருமோருருவமும்] இவற்றிலே ஒருதிருநாமமும், ஒரு விக்ரஹமும் [உளதில்லை] - அநாஸ்ரிதர்க்கு ஸத்தாலபரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும் [இலதில்லை] ஆஸ்ரிதர்க்கு எல்லாங் காணலாமாகையாலே இலதில்லை [பிணக்கே] ஆஸ்ரிதர் எல்லாம் காணகையாலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணி நிற்பர்கள், அநாஸ்ரிதர் இவை இல்லையென்றிருக்கையாலே முதலிலே கிடார்கள், இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து நித்யமாகப் பெற்றோமே! என்று தாம் இனியராகிறார் * (அன்றியே, [பேருமோருருவமுமுளது] திருநாமமும் திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம், இலதில்லை [இல்லைபிணக்கே] இவ்விடையாட்டத்தில் விவாதம் வேண்டா வென்கிறார்) (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பிணக்கறவறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த
கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன்
வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்றுபுறநெறிகளைகட்டு
உணக்குமின்பசையற அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்தே

பேருண்டோ? என்ன, நமோநம இத்யாதி பூமயே என்றாற்போலே இருக்கிறதென்று கூட்டிக்கொள்வது ஆயிரமென்று ஆநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது, “ஸதம்ஸஹஸ்ரமயுதம்ஸர்வமநந்த்யவாசகம்” என்னக்கடவதிறே உபபாதநம் - குணத்துக்கு இத்யாதி “ஸஹஸ்ராஸ்யஸ்ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ஸஹஸ்ரசரணோவிபுஃ। ஸஹஸ்ரபாஹுஸ்ஸர்வஜ்ஞோதேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்” இதி மஹாபாரதே பீஷ்மஃ ஸ்வரூபத்துக்கு - ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹங்களுக்கு பிற - மற்றவை, திருநாமங்களுக்கு அர்த்தமாயிருக்கிற திருமேனிகளென்றபடி நாமத்வாரா காணும் - நாமத்வாரா அறியப்படுகிற ‘பேரும்’ என்ற அநந்தரம் பிற’ என்கிற இது - ரூபவாசியென்னுமதுக்கு நியாமகம் - பிறவென்ன இத்யாதி ‘நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம்। வேதஸப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ்சகார ஸஃ” இதி பாத்மேமோக்ஷ பஞ்சமே காண்டேயே, “அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம் ரூபஞ்ச க்ருத்யாநாம் ப்ரபஞ்சநஞ்ச க்ருத்யங்கள் - செயல்கள் ப்ரபஞ்சநம் - வெளியிடுகை நியாமகாந்தரம் - அவ்வளவே இத்யாதி ஓர்பேரும் ஓருருவமுமென்று அந்வயம் ஸத்தாலபரதிபத்யபாவஃ - தாமிஸ்ரைபிஜ்ஞாநாபாவஃ பிணக்கே பிணக்குண்டோ? இல்லையென்று ஸப்தார்த்தம் ஏகாரம் - பிரிநிலையேகாரம் பிணக்கில்லையென்று உக்கிற் றென்கிறார் - ஆஸ்ரிதரெல்லாம் இத்யாதி பிணக்கு - விவாதம் அன்றிக்கே, பிணக்கே - பிணக்காயிருக்கும் இப்படி ஆஸ்ரிதர்க்கும் அநாஸ்ரிதர்க்கும் நித்யவிவாதமாயிருக்குமென்றுமாம் நித்யமாக நிரவத்யமாக க்ரமேண அந்வயஃ (௪)

* குண்டலிதகரந்தம் அடையவல்லாதான அரும்பதத்துக்குச் சேரும்

ஆ—(பிணக்கற) இப்படி விப்ரதிபத்தியுண்டாயிருந்தவிடத்தில் இவனுடைய உண்மையை நிஸ்சயிக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்,—அந்த ப்ரதிகூலஷட்ஸமயங்களுக்கும் அநுகூலரான வைதிகர்க்கும் இப்படியுள்ள விப்ரதிபத்தி தீரும்படி வேதமார்க்கத்தை உள்ளபடியே அநுஸந்தித்து, ஸாங்கமான ஸகலவேதங்களுக்கும் தானே ப்ரதிபாத்யனென்னுமிடத்தையும், அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமான வேதத்தோடே விரோதிக்கையாலே இதரஸமயங்கள் அப்ரமாணமென்றென்னுமிடத்தையும், ஸ்வாபாவிக ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணோபேதனான தானே ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தருளினான், இப்படி வேதார்த்தத்தை உள்ளபடியே வெளியிட்ட மஹாகுணத்தை யுடையனான எம்பெருமான்திறமான பக்தியோகத்திலே நின்று ப்ராக்ருதவிஷயங்களாகிற களைகளைக் கடந்து, அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள் எங்ஙனே விடும்படியென்னில்,—அவன் அருளிச்செய்தருளின ஸ்ரீகீதையாலே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான அவனை உணர்ந்து வ்யதிரிக்தஸங்கத்தை விடுவதென்கிறார்.

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி அவன் தூரஸ்தனாகையாலே அப்ராப்யனாகத் துர்லபனென்னுமிடத்தைப் பரிஹரித்து, ஆழ்வார் ஸ்ரீகீதையில் அருளிச்செய்தபடியே பக்தியோகத்தாலே எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[பிணக்கற என்று தொடங்கி] ஷட்ஸமயங்களுக்கும் வைதிகஸமயங்களுக்கும் அந்யோந்ய விரோதத்தாலுள்ள பிணக்கு அறும்படி வேதமார்க்கத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த பரமோதாரன் [அந்தமிலாதியம்பகவன்] தனக்கு அந்தமின்றி எல்லாவற்றுக்கும் தான் ஆதியாய ஸ்வாபாவிகமாய் ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதி கல்யாணகுணபரிபூர்ணன் இங்ஙனே சொல்கிறது, இவன் சொல்லியதை விஸ்வஸிக்கலாம்படி இவனுடைய ஆப்ததமத்வம் தோற்றுகைக்காக [வணக்கென்று தொடங்கி] பக்தியோகத்தை நிரந்தரமாக அநுஷ்டித்து பாஹ்ய விஷயங்களாகிற விரோதிகளைத் தவிர்த்து அவற்றின் ருசியையும் ஸவாஸநமாக விடுங்கோள், ஆஸ்ரிதர்க்கு இனிதாயிருந்ததேயாகிலும் இதனைப் பெருவருத்தமாகக் கொள்ளும் பக்த்யபிப்ராயத்தாலே 'தவநெறி' என்கிறது [அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] பக்திரூபாபந்ந விஷய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமஸ்லோகோக்தமான உபாயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல்.

ப—அநந்தரம், இப்படி ஸுலபனானவனை ஆஸ்ரயிப்பது அவன் அருளிச்செய்த கீதோபநிஷத்ப்ரமாணஸித்தமான பஜநத்தாலே யென்கிறார்.

அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும் (என்னில் நானும் வைதிகரோடும்) பிணக்கறும்படி, நெறி வேதமார்க்கத்தை, உள்ளி - ஆராய்ந்து, உரைத்த அருளிச்செய்த, கணக்கறு நலத்தனன் எண்ணிறந்த ஔதார்யஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், அந்தமில் முடிவில்லாத, ஆதி முந்தலாகையாலே நியந்தனாய், அம் ஹேயப்ரதிபடனாய், பகவன் (கல்யாணரூபமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகுணவிஸிஷ்டனான) பகவானுடைய, வணக்கு உடை நமஸ்யாதிகளை உடைத்தான, தவநெறிவழி பக்திமார்க்கத்திலே, நின்று நிலைநின்று, புறநெறி ("[illegible]" என்கிற) அல்லாப் வழிகளாகிற, களைகளை, கட்டு அறுத்து, அவனுடை அவனுடைய விஷயமான, உணர்வுகொண்டு - பக்திரூப ஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு, உணர்ந்து தாஸித்து, பசை (வாஸநாரூபமான) பசை, அற அறும்படி, உணக்குமின் உலர்த்திவிடுங்கோள்.

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஆஸ்ரயணீயன் ஸுலபனானபின்பு ஆஸ்ரயிக்கும் வழியென்? என்ன, அவன் ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தருளின பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[பிணககற அறுவகைசசமயமும] ஆறுவகைபபட்ட பாஹ்யஸமயததுககு வைதிக ஸமயததோடு உணடான பிணககு அற [நெறியுளளியுரைதத] வேதமாரககததை ஆராயநது அருளிசசெயதபடி "வாஹ்வயதாஸ்வெதா:" எனறு தான சொனனகட்டுக வழியாயிருகக பரஜைகளபககல பரிவாலே, ஓராததமபோதியாதவன நிருபிககுமாபோலே ஆராயநது அருளிச செயதபடி [கணககறுநலததனன] எலலையிறநத ஔதாரயகுணஙகளை யுடையவன [அநத மிலாதி] தனககு முடிவினறிககே எலலாககும காரணபூதனாயிருககும [அமபகவன] ஷாட்குணயபரிபூரணமான ஜஞாநாதிகுண பரிபூரணனாயிருககை இததால உதாரனுப பரமபதனுய ஆபதனாயிருநதவன வாரததையாகையாலே விஶவஸநீய மெனகை [வணககுடைததவநெறிவழி நினறு] வணககததையுடைய பகதிமாரககமாகிற வழியிலே நிலைநினறு பகதிஶாஸதரததிலே "நமஸயநத:" எனகையாலே "வணககுடை" எனகிறது தபஶ்ஶபதததாலே பகதியைச சொலலிறறு, பகதி ஜஞாநவிஶேஷமாகையாலே "யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப:" எனகிற நயாயததாலே யெனனுதல, இவனுடைய பரேமமாததரததையே குவாலாச நினைததிருககும அவனபிராயத தாலேயாதல [புறநெறிகளைகட்டு] இதுககு விரோதியான ஶபதாதிவிஷயஙகளிற போகிற வழியாகிற களையைக கடிநது பறிதது இதனை 'நெறி' எனபானென? எனனில, இருநததே குடியாகபபோகிற மஹாபாபமாகையாலே, தாமாகக மெனனச சடவதிறே [உணககுமினபசையற] பறிததாலும கிடநதிடககே கிடககுமாகில, பருவம செயயுமிறே அதுககாக ஸவாஸநமாக விடுஙகோள இது செயவது எனகொணடு? எனனில, [அவனுடையுணாவுகொணடுணாநதே] தனுகதஜஞாநம, ததவிஷயஜஞாநமெனனுதல அவனை விஷயீகரிதத ஜஞாநததைக கொணடு விலக்ஷணவிஷயததிலே நெஞசைவைதது, இவறறின தோஷததைத தாமிசது விடுஙகோள அவனை ஶரணமபுககு, இவறறை ஸவாஸநமாக விடுஙகோளெனனவுமாம "தாமேவ ஶரணம் கச்ச", "மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே" சரமஶ்லோகததினபடியே

ஈடு—அஞசாமபாட்டு பலகாலும பஜியுஙகோ ளெனறுநினறீர, பஜநோபாயம இருககுமபடியை அருளிசசெயயீ ரெனன, இனறு நான உபதேசிககவேணுமோ? அவனதான ஸ்ரீ கீதையிலே அருளிசசெயத பகதிமாரககததாலே அவனை ஆஶ்ரயியுஙகோ ளெனகிறார

[பிணககற அறுவகைசசமயமும] வைதிகஸமயததுககும பாஹ்யஷட்ஸமயஙகளுககும தனனிலதானுண்டான பிணககு அறுமபடியாக [நெறியுளளியுரைதத] தானசொலலிறறடைய வேதாரததமா யிருககசசெயததே, தநதாமுககெனன ஓராததம ஸ்பஷ்டமாயாதார ஆராயநதுசொலலுமா போலே விசாரிதது அருளிசசெயதான அதுககு நினைவென? எனனில,—அஹருதயமாகச சொல லிலும நனறாயிருககசசெயததே, பரஜைகளுடைய ஹிததது லுண்டான ஆதராதிஶயததாலே, சட்கேனச சொனனால 'வாயவநதபடிசொனனானே நிரூபியாதே' எனபாகளெனறு ஆராயநதுசொனனானுகச சொனனபடி [கணககறுநலததனன] எலலையிலலாத குணததையுடையவ னெனனுதல, எலலையிலலாத ஸநேஹததையுடையவ னெனனுதல, ஆர இரககச செயதான? தன வாதஸலயத் தாலே அருளிசசெயதா னிததனையிறே வாதஸலயததாலே சொலலிறறெலலாம ஆததமாமித்தனை

அஞசாமபாட்டு - பிணக்கறஇதயாதி அறுவகைச்சமயம ஶாகயோலூகயாக்ஷபாதக்ஷபணக கபில பதஞசலிமதஙகள 'உளளி' எனறு விஶேஷிததததுககு பாவம நான்சொல்லிறறு இதயாதி "வாஹ்வ தாஸ்வெதா:" எனறதிலே நோககு போதியாதார் - தேறறுதார சட்கேன பீசாமாக ஆதராதி ஶயததாலே - ஆராயநது சொனனானெனறு அநவயம பரதமாரததததுககு 'நலம' எனறு - ஜாதயேகவசநம ஸநேஹமெனறதுககு பாவம-ஆரிக்க இத்யாதி ஶிஷயஸநேஹமெனறது வயாஜமாத்ரம, கஸ்யாநஹேது இத்யாதி வாதஸல்யும் ஸநேஹம அர்ததமாமிததனையோ - யதாதரஶிதவமும வேணடாவோ? எனனி

யோ? என்னில்,—[அந்தமிலாதி] ஆபத்தமன எல்லார்க்கும் உத்பத்தி விநாசங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறப்பது, இவனுக்கு அவையில்லாமையாலே அகர்மவச்யனென்கிறது [அம் பகவன்] ஜ்ஞாநாதிகளால் அவ்ய உத்கர்ஷமுடையவனபக்கலிலே ஹ்ரவச்சப்தம் வர்த்தியாநின்றதிறே, "அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:" (அந்யத்ரஹ்யுபசாரதம்) ஹ்ரவச்சப்தம் முக்யமாக வசிப்பது இவனபக்கலிலே, அல்லாதாரபக்கல் ஔபசாரிகம் [அம்பகவனவணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று] "நமஸ்யந்தஸ் ச மாம் பக்த்யா" (நமஸ்யந்தஸ்சமாம்பக்த்யா) என்று ஸ்ந்திசரீரத்திலே நின்று அருளிச்செய்தானிறே அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே போக்ருபமாயிறே இதுதான் இருப்பது [வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று] வணக்கத்தையுடைய ஸ்ந்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நின்று ஸ்கதிசரீரத்திலே "மாம் நமஸ்குரு" (மாமநமஸ சரு) என்கையாலே "வணக்குடை" என்கிறது தபச்சப்தத்தாலே ஸ்கதியைச் சொல்லிற்று, ஸ்கதி ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" (யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப:) என்கிற ந்யாயத்தாலே யென்னுதல், இவனுடைய பரோமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்திருக்கும் ஹ்ரவத்ஹ்ப்ராயத்தாலே யாதல் [புறநெறிகளை கட்டு] புறநெறியாகிற களையைக் கடிந்து பறித்து கட்டல் களைதல் ஸ்கதிவிஷயமானபோது, ஸலாதரத்திலே போம் விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்றுகிறது, பரபத்திவிஷயமானபோது, இதரஸாதநங்களை

வென்றபடி ஆத்யந்தராஹித்யத்தாலே யதார்த்ததாமித்வமும் ஸூசிதம் ஏத்தப்ரீதம் - ஆபத்தமன என்று விவரணம் எல்லார்க்கும் இத்யாதி உத்பத்திவிநாசங்களாலே - தத்தேதுபூதகர்மங்களாலே அவையில்லாமையாலே - அத்தகர்மங்களில்லாமையாலே அகர்மவச்யன ஜ்ஞாநஸங்கோச ரூப கர்மவச்யதை யில்லை 'பகவன' என்ன அமையாதோ? அம்பகவன' என்ன வேணுமோ? என்ன ஜ்ஞாநாதிகா இத்யாதி 'அ' என்றதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அந்யத்ர இத்யாதி அம் அழகு முக்யத்தையே அழகென்று கருத்து "தத்ர வாஸுதேவாக்யஷாட்குண்யவிக்ரஹாத்மந:| ஸாதாரணவசோ யோகோ பகவச்சப்தஸம்ஜ்ஞித:| அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:" இதி ஷட்குணஸம்பந்நஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய ப்ராதாந்யாத் வாஸுதேவ யோகிந: யோக: பரிஹாஷாராத்: தத்ர நாராயணே அந்யத்ர இத்யாதிக்கு ஸாவ பகவச்சப்தம் இத்யாதி அல்லாதார்-பரமாதிகா வணக்குடைத்தாயிருக்குமோ தவநெறி? என்ன நமஸ்யந்தஸ் இத்யாதி "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஸ்ச த்ருடவ்ரதா:| நமஸ்யந்தஸ் ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே" இதி கீதாஸு நவமே ஸந்நாஸ்வநோ ப்ரஸ்ந்யாஸீதாஞ்ஜலேஸ்ததா ப்ரபத்யேவ ஸ்ரீமாந்க்ஷேவ கோஞ்நஜ்ஞ நாராயண:' இதி ஸ்வதந்த்ரா ஸ்கதிசரீரத்திலேநின்று பக்திஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவிடத்திலே தானே நின்று அம்பகவன விஷயமான வணக்குடைத் தவநெறி யென்று கூட்டி ஸாவம்-அங்கநாபரிஷ்வங்கம் இத்யாதி குணவத்விஷயமாகையாலே போக்ருபமாயிருக்குமென்றபடி ஸபதார்த்தமபண்ணுகைக்காக மீளவும் பரகீகோபாதானம் - வணக்குடை இத்யாதி வணக்குடைத்தயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்தை பக்திசரீரத்திலே இத்யாதி, பக்திப்ரதிபாதகஸந்தர்பத்திலேயென்றபடி பக்தி ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே "தபஸ்ஜ்ஞாநவதே" இதி ஹ்யாதாரிஷிராவ: ஸூஷ்மஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞாநவிஷயஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" துவாலாக தபஸ்ஸாகவாதல, அதிசயமாகவாதல பக்வ பிப்ராயத்தாலே யென்றது - ஸாதகபக்திபக்ஷத்தில அங்குராவஸ்தையைப்பற்ற ஸாத்யபக்தியானபோது ஸ்வரஸம் அன்றிக்கே, யோஜநாத்வயமும் பக்திபரபத்தியோஜநாத்வத்தைப்பற்ற வாதல கட்டு - பிடுங்கி விலக்கடிகள - கர்மங்கள பரபத்திவிஷயமானபோது 'தவநெறி' என்றவிடத்தில், தபச்சப்தம் - "ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம் ந்யாஸ ஏஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்கிறபடியே ப்ரபத்திபரம் மேலே "அவனுடையுணர்கொண்டு" என்றதோடு புநருக்தமாகாமைக்காக, தவநெறிவழிநின்று என்றது - அத்யவஸித்தென்றபடி ப்ரபத்திவிஷயமானபோது என்கையாலே ப்ரபத்திபரமாக யோஜிப்பது அப்போது வணக்குடைத்தவநெறி

தாளி என்கிறது [உணக்குமின பசையற] ''ரஸவர்ஜம்'' (ரஸவர்ஜம்) என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸனைகளோடே விடுங்கோள் இதெல்லாம் என்கொண்டு தான்? என்னில்,—[அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து] தத்விஷயஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு என்னுதல், தத்கதஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு என்னுதல், பக்திமார்க்கத்தைக் கொண்டு என்னுதல், அவன் அருளிச்செய்த சரமச்லோகத்தின்படியைப் பற்றிநின்று என்னுதல் (௫)

ஆறும் பாட்டு.

உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிந்நிலைமை
உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும் இறைநிலையுணர்வரிதுஉயிர்காள்!
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமிவரை
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமினமனப்பட்டதொன்றே

ஆ—(உணர்ந்துணர்ந்து) ஜ்ஞாத்ருத்வைக ஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞாநத்ஸாவக்ருதமாய், பரசருதிஸிதிமுசஷமாயிருந்த பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே விசதமாய உணரிலும் ஆச்ரித ஸமாச்ரயணீயத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ரூபேண அவதீர்ணனான இந்த ஸர்வேச்வரனுகிறுன் பரஹ்மாவோ ருத்ரனே நாராயணனே என்று அறிகை அரிது ஆகில் எங்ஙனே அறியும்படியென்னில்,—அரியயனரனென்னுமிவர் நிறமாக ப்ரஹ்மசாஸ்த்ர சரவண மனநங்களைப் பண்ணுவது, இப்படி ப்ரஹ்மசாஸ்த்ர சரவணமநநங்களைப் பண்ணவே அவர்களில் ஒருவன் ஈச்வரன் என்று தோற்றும், அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

யென்று 'ஹ்ருத்யஹ்ருத்யேசம் சரணம்'' என்று உபதேசிக்க ''க்ஷ்ளவஹுரஸஹிதாஸஸெபுநஸச்ச ஜ்ஞாநாதுங்'' என்று அநுஷ்டானத்தையில் சொன்ன காயிகநமஸ்காரத்தையுடைத்தான, ''தவஸாக்ஷி ரிக்ஷீரஹர:'' என்கிற தபஸ்ஸபதவாச்யமான அத்வேஷ ரூப பாபத்தியைச் சொல்லுகிறது பக்திபரமான பக்ஷத்தில், காம்யபலங்களில் ருசிவாஸனைகளை விடுங்கோளென்கிறார் ரஸவர்ஜம் இத்யாதி 'விஷயாவிநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: । ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே'' இதி கீதாஸ்ய தவிதீயே ரஸவர்ஜம் என்கிறபடியே ''ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே'' இதி ஸ்லோகத்தின்படியே இத்தால - நிராஹாராதிகளாலே விஷயாக்ருத்தை நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசிவாஸனைகளைப் போக்கிக் கொள்ளுங்கோள் என்றபடி பாபத்திபரமானபோது, உபாயாந்தரங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் பசையறவுணக்குமின் என்று கண்டுகொள்வது தபஸ்ஸப்தோக்தார்த்த த்வயாநுகுணயோரர்த்தத்வயம்—தத்விஷயஜ்ஞாந இத்யாதி உக்தார்த்தத்வய விவரணம் பக்திமார்க்க இத்யாதி தத்கதஜ்ஞாநம் என்கிறது - பாபத்தியை தத்விஷயஜ்ஞாநமென்கிறது - பக்தியை பக்திபரமானபோது கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் றுவகைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளியுரைத்த வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று அதாவது - உபக்ரமத்தையில் அத்யவஸித்த அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து - அநுஷ்டானத்தையில் ஜ்ஞாநத்தைப் பராபித்து புறநெறி களைகட்டுப் பசையறவுணக்குமின் இத்யங்வய: அன்றிக்கே - பாபத்திபரமானபோது, அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கறவென்று தொடங்கி அம்பகவனவனுடைய உணர்வுகொண்டு உணர்ந்து வணக்குடைத்தவநெறிவழிநின்று, புறநெறி களைகட்டுப் பசையற உணக்குமின் உத்த்யோவா நெறி - வேதமாகம சமயமும் சமயத்துக்கும் பிணக்கு விவாதம் உணக்குமின் உலர்த்திவிடுங்கோள் (௫)

ஒ —ஆறாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் ஸ்வேபனைச்சார ப்ராஹ்ம ருத்ராதிகளோ ஸஜாதீயனாய்த் திருவவதாரம் பண்ணுகையாலே ஸமாச்ரயணீயன் இவனென்று நிர்ணயிவொண்ணாமே பழைய ஆலபத்வங்கை மீளவும் ப்ரஸங்கிக்க, ப்ராகிருத நிர்ணயோபயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த தௌர்லப்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்

[உணர்ந்து உணர்ந்து] வீப்ஸையாலே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆகந்துகமன்ஸ்வாபாவிக நித்யதர்மம் என்கிறது [இழிந்தென்று தொடங்கி] ஸ்வஜ்ஞான ப்ரபையாலே பதத்திக்கும் வ்யாபித்து ப்ரக்ருதிவியுக்தமாய்க்கொண்டு இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினிலைமை ச்ரவணமனனாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடிலும் ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடொக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்துக்கொண்டு நிற்கையாலே இவர்களில் ஈச்வரன் இவனென்று அறிய அரிது [உணர்ந்தென்று தொடங்கி] குணரூபநாமாதிகளாலும் ந்யாயஸாபேக்ஷமான ப்ரமாணங்களாலும் இவர்கள் மூவரிலும் எவன் ஈச்வரனென்று மிகவும் ஆராய்ந்து ஈச்வரத்வநிர்ணீதனானவனை மனனாதிகளாலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரதிஷ்டிதனாம்படி அநுஸந்தித்து ஆச்ரயுங்கோள்

ப —அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ராமத்யகதமான பரகமாவதாரம் தத்ஸஜாதீயபுத்திவிஷயமாகையாலே விவேசிக்க அரிது, அதை விவேகித்து ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

உணர்ந்துஉணர்ந்து (ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்வபாவனாகையாலே என்றபடியாக்க) உணருகைஸ்வபாவமாகவுடையனாய், இழிந்தகன்றுயர்ந்து (அந்த ஜ்ஞானம் விஷயக்ரஹணவேளை தவில் அபரிச்சின்னமாகையாலே தத்தவாரா) பதத்திக்கிலும் வ்யாபித்து, உரு ரூபவிசேஷமான அசித்தைகாட்டில், வியந்த வேறுபட்டிருக்கிற, இந்நிலைமை - இந்த ஆத்மாவின் நிலைமையை, உணர்ந்து (ச்ரவணத்தாலே) உணர்ந்து, உணர்ந்து (அதுக்குமேலே மனனத்தாலே) உணர்ந்து, உணரிலும் (யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து) உணர்ந்தாலும், இறைநிலை - ஸர்வேச்வரன் (ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் நடுவே தன்னை மறைத்துநிற்கிற) நிலை, உணர்வரிது விவேகித்தறிய அரிது, உயிர்காள் (சேதனரானபடியாலே) விவேகித்தறியும் ஸ்வபாவரானவர்களே! அரியயனரனென்னுமிவரை அரி அயன் அரனென்று ப்ரஸித்தரானவர்களை, உணர்ந்துணர்ந்து (அவர்கள் குணவிக்ரஹாதிகளை யிட்டுப்)பலகாலும் ஆராய்ந்து, உரைத்துரைத்து (தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களையும் பலகாலும்) வ்யவஹரித்துப் பார்த்துப்பார்த்து, மனப்பட்டதொன்று நெஞ்சில் ஈச்வரனாகப் பட்டதொருவஸ்துவை, ('வ்யாஹரத்நாமநாமஹ'' என்கிறபடியே), உணர்ந்துணர்ந்து - (தத்குணவிக்ரஹாதிகளைப்) பலகாலும் அநுஸந்தித்து, உரைத்துரைத்து (தத்வாசகமான மந்த்ரநாமங்களைப்)பலகாலும் வ்யவஹரித்து, இறைஞ்சுமின் உபாஸியுங்கோள்

இயத்தல் வேறுபாட்டாலே விலக்ஷணமாயிருத்தல் 'இந்நிலைமை' என்று உக்தப்ரகாரவைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கொப்பிய விலலை என்கிற ஸம்ப்ரதிபத்தியைச் சொல்லுகிறது

இ —ஆறாம்பாட்டில், ''ஐந்த்ரீவிமிஷ்ட்ரிஸம்வ்யவதாரா:'' என்று ப்ரதமாவதாரம் ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே பிரித்து ப்ரதிபத்திபண்ண அரிதாகையாலே பழைய துர்லபத்வமே ஸமஹவித்திருக்கபி! என்ன, தந்நிர்ணயோபாயத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்

[உணர்ந்துஉணர்ந்து] உணர்வென்றே 'உணர்ந்து' என்கையாலே 'ஜ்ஞப்திமாத்ரவஸ்து' என்கிறவனை நிரஸிக்கிறது வீப்ஸையாலே ஆகந்துகசைதந்யவாதியை நிரஸிக்கிறது ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யதர்மமாகையாலே ''ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம்ஜ்ஞாத்ருத்வம்'' 'அதுகான அநித்யம்' என்கிற கரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது [இழிந்தகன்றுயர்ந்து] தான் அணுபரிமாணனாயிருக்க ஸ்வஜ்ஞானத்தாலே பதத்திசையும் வ்யாபித்திருக்கும் ''வாயா ப்ர ஸக்ஷாமஸ்

இத்யாதி [உருவியந்த] - ஆகையாலே ஜடமான அசித்திற்காட்டில் வியந்திருக்கும் வேறுபட்டிருக்கும் 'உருவு' என்று ரூபபேதமானபோது, இயக்கல கடத்தலாய், சடந்திருக்கு மென்னவுமாம் வேறுபாடுசான பாகாரிக்கவ பரமாத்ருத்வ மியந்த்ருத்வங்களாலே [இந்நிலைமை] - ஸங்ஷிஜ்ஞனை ஆத்மாவினுடைய ஸக்தி [உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்] ஶ்ரவணமனநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாலும், [இறைநிலையுணர்வரிது] ஈஶ்வரன் ப்ரஹ்மருத்ராகளோடொக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்து நிற்கையாலே ஈஶ்வரன் இன்னானென்று அறிகை அரிது [உயிர்காள்] சேதநராயுள்ளீர்காள்! ஜடவஸ்துவாய் அறியாதொழியப் பெற்றதில்லை சேதநராய ஜ்ஞாதவ்யங்களை அறியப்பெற்றதில்லை உங்கள் நிலையிருந்தபடி யென்? நீர் அறிவிக்க அறியப் பார்த்த எங்களுக்கு அவ்வருமை உண்டோ? என்ன, ஆகில் கேளுங்கோளென்கிறார் [உணர்ந்தென்று தொடங்கி] அரியயனரனென்னு மிவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இவர்களுடைய குணரூபவிபூதிநாமாதிகளையும் தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களையும் மிகவும் ஆராய்ந்து [உணர்ந்துணர்ந்து இத்யாதி] மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் உங்களுக்கேற ஈஶ்வரத்யா நிர்ணீதமான வஸ்துவை மநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்தும், தத்வாசகமான நாமங்களை உச்சரித்தும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் "வ்யாஹரந் நாமநீஸ்ரந்து"

௭டு —ஆரும்பாட்டு அவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்கோளென்று நின்றீர், "மத்யே விரிஞ்சகிரிஶம் ப்ரதமாவதார:" (மத்யேவிரிஞ்சகிரிஶம்ப்ரதமாவதார:) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதீர்ணனாய் நிற்கிற நிலையாயிருந்தது ப்ரதமாவதாரம், அதில் மூவரும் ஒத்த கார்யத்திலே அந்வயித்து நின்றார்கள், இப்படி நிற்கையாலே, மூவரும் பரயாந்ரோ? மூவரிலே ஒருவன் பரயாந்ஞோ? மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் பரயாந்ஞோ? என்று எங்களால் விவேகிக்கப்போகாமையாலே ஆஶ்ரயணத்திலே அருமைகூடும்படியாயிருந்தது, ஆஶ்ரயணீயவஸ்துவை நிரூபித்துத் தரலாகாதோ நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கும்படி? என்ன,—'காண்கிற தேஹமே ஆத்மா' என்றிருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, 'தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதோரு ஆத்மவஸ்து உண்டு' என்று அறிகைதானே அரிது, வருந்தி அத்தை யறிந்தானேயாகிலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை ஶரீரமாகக்கொண்டு தான் ஶரீரியாய் நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனபடிதானே யறியப்போகாது, ஆனபின்பு, இவ்வழியே இழிந்து ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்று, ஆஶ்ரயணீயவஸ்து இன்னதென்றும், ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்

[உணர்ந்து] உணர்வு என்னாதே "உணர்ந்து" என்கையாலே, 'ஜ்ஞப்திமாத்ரமேயுள்ளது, ஜ்ஞாத்ருத்வ மில்லை' என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸைக்குக

ஆரும்பாட்டு—உணர்ந்து இத்யாதி 'அரியயனரனென்னு மிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்கதி - அவதாரத்திலே இத்யாதி அவதாரிகையிலே "த்ரயோ தேவா ஸ்துல்யா:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் 'மத்யே விரிஞ்சகிரிஶம் ப்ரதமாவதார ஸத்வாத்ருத்வஸ்யிதம் தவ வைத்ருதம் ஏவம். கிலேஶவஸ்கவிஶேஷ நாவிரஜஸ்யாநுஸ்ம்ருத் வத்ருத்கவ்யா வரிவாஸநா தேஷ்வ:'' "உணர்ந்துணர்ந்து" என்று தொடங்கி, "உணரிலும்" என்கிற பதத்தளவுங் கடாக்ஷித்து பாவம் அருளிச்செய்கிறார் - காண்கிறதேஹம் இத்யாதி 'இறைநிலையுணர்வரிது' என்றதைப்பற்ற, வருந்தி இத்யாதி 'அரியயனரனென்னுமிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்றத்தைப்பற்ற இவ்வழியே இத்யாதி 'மனப்பட்டதொன்றை' இத்யாதியைப்பற்ற - ஆஶ்ரயணீயவஸ்து இத்யாதி

'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்றதைப் பற்ற ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரமின்னது என்றது ஜ்ஞப்திமாத்ரமேயுள்ளது என்கிறவன் - யோகாசாரன் வீப்ஸை - தவிருகதி "வேதநாத்யோமஹாத்மா:"

கருதது 'சைதநயம ஆகநதுகம, முகதயவஸதததையிலும பாஷாணகலபமா யிருககும'' கிற பக்ஷததைத தவிாதது, சைதநயம நிதயமா யிருககு மெனனுமிடததைச சொலலுகிறது ஜ்ஞா ருதவம நிதயமாகையாலே 'ஜ்ஞாநகரியாகாதருதவம - ஜ்ஞாதருதவம, அதுதான அநிதயம' எனகி கரியாவாதியையும நிரஸிககிறது / [இழிநதசனறுயாநது] இசசேதநனதான அணுபரிமாண யிருககசசெயதேயும, ஈமவரன ஸவருபததாலே எஙகும வயாபிததிருககுமாபோலே ஜ்ஞாநததாலே எஙகும வயாபிததிருககு மெனகிறது ''வாதெசெவெடிநா மிரவிசெவெடிநா'' (பாதேவேதநா, மிரஸிமேவேதநா) எனறிருககுமபடியைச சொலலுகிறது [உருவியநதவிநநிலைமை] உருவிறகாட்டில வியநது வேறுபட்டிருககிற இநநிலைமை யுண்டு இநத ஆதமாவினுடைய ஸவருபம அனறியே, உருவு இயநத எனறு பதபேதமானபோது, இயததல கடததலாய, உருவிற காட்டில கடநதிருககும வேறுபட்டிருககு மெனனவுமாம ஆக, இரண்டாலும ஜடமான மரீரததிறகாட்டில வேறுபட்டிருககிற ஆதமாவினுடைய ஸவருபததைக கேவலமரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாதகரிககககட்டிலும, தேஹாதிரிகதமாயிருககிற ஆதமாவினுடைய ஸவருபததை யோ மமாதரததிறசொலலுகிற சரமததாலே இழிநது வருநதி ஒருபடி யறிநதா ஞூலும [இறைநிலையுணாவரிது] ஸாவேமவரன பரஹமருதராகளுககு அநதராதமாவாய அவாகளை மரீரமாககககொண்டு தான மரீரியாய நிறகிற நிலை அறியபபோகாது [உயிாகாள] - சைதநயயோகய மனிசுகேயிருபபாய தோனறுயத தானிழககப பெறறதோ? சேதநரானபினபு அதினகாரியம பிறககபபெறறதிலலையே அறிவுகேடராய நீஙகள பட்டதென? 'எஙகளறிவும அறியாமையுங கிடககிடட, அறிநத நீா அருளிசசெயயீா, நாஙகள அபபடி ஆமரயிகக'எனன, அருளிசசெயகிறா மேல, [அரியயனரனெனனுமிவவையுணாநதுணாநதுரைததுரைதது]—[உணாநதுணாநது] ஒருவுணாகதி ஸவருபபரம, ஒருவுணாத ஸவபாவபரம உரைததுரைதது ஸவருபபரமான பரமாணஙகளையும, ஸவபாவபரமான பரம

எனகிறவாகளைபபாயிகவைமேஷிகாகள, முகதயவஸததையிலும ஆதமா பாஷாணகலபமாயிருககுமெனறு அவாகள சொலலுகையாலே ஜ்ஞாந ''ஜாநாதி'' எனகிற யாதவாததமாகையாலே கரியையாயிருககுமகரியைதான - சலநாதமகமாயும, யாதவாததருபமாயும தவிவிதமாயிருககுமிறே கரியைக்கு உதபததி விநாமஙகளுணடாகையாலே, கரியாமரயதவமான ஜ்ஞாதருதவமும அநிதயமெனறுசொலலுகிற கரியாவாதியானமாயிலை நிரஸிககிற தெனறபடி ஜ்ஞாதருதவம் நிருயமாகையாலே - ஜ்ஞாதருதவம நிதயமெனறு நமககுப பக்ஷமானமையாலே ஜ்ஞாநக்ரியாகர்தருத்வமாவது - ஜ்ஞாநருபகரியைககுக காததாவாயிருககை 'இழிநதசனறுயாநது' எனறதுககு இரண்டாததம அருளிசசெயகிறா இச்சேதநனதான் இதயாதியாலே முநதின அாததததில, நிகருஷ்ட ஸவருபததைபபறற ஸாாவததரிகமான வயாபதியைச சொலலுகிறது. தவிதீயாாததததில, மரீரவயாபதியைச சொலலுகிறது இநத இரண்டாமாததம - வாெடெசெ இதயாதி உரு-மரீரம வியதத இயததல இரண்டும வேறுபாடு இந்நிலைமை இவவாதம ஸவருபததை 'உணாநதுணாநதுணாிலு' எனறதுககு - தயாரஹித கேவலமரவணாதிகளாலே உணரிலு மெனனுதல அஷ்டாககயோக காரணததாலே உணரிலுமெனனுதலெனறு இரண்டாததமாக அருளிசசெயகிறா ஆக, இரண்டாலும இதயாதியாலும, (ஞூறாத) மிநத இதயாதியாலும யதவா, தேஹேநதியாதிவாககியம விவரணமாகவுமாம ''உருவியநத'' எனகிறவிடததில பதபேதமொழியஆாததபேத மிலலை யெனகிறா ஜடம இதயாதி ''உணாநதுணாநது'' எனகிறது மரவணமநநாதிகள கேவலமரவணமநநாதிகளாலே பகவதவிஷயமான மரவணாதிகளனறிககே கேவலாதமவிஷயமான மரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாதகாரததைக கடாக்ஷிதது இறைநிலையுணாவரிது' எனகிறதுககு அாததம ஸர்வேமவரான் இதயாதி அறிகிறாலதேவதாநதரஙகளில பாரதவமயஙகளை உதியாதெனறபடி பாரதவநிாணயபரகரணததிலே சைதநய விமிஷ்டததையைசசொலலி ஸமபோதிககிறவருடைய ஹாாதஹாவததை அருளிசசெயகிறா சைதந்யயோக்யமன்றிக்கே இதயாதி வாக்யதரயததாலே அரியயனரனிதயாதியாலே-தததவஙிஷ்காஷமபணமும காமததைசசொலலுகிறது 'உணாநதுணாநதுரைததுரைத்து'எனகிற வீபஸைசருககு விஷயபேததாலே பேதம அருளிசசெயகிறா ஒரு உணர்த்தியென்று தொடஙகி மூனறு வாக்யததாலே 'அரியயனரன'' என

ணங்களையும் விரோதிநிரஸநஶீலனும் ரக்ஷகனுமாயிருக்கும் ஒருவன், ஒருவன் திருநாபிகமலத்திலே அவயவதாநேந பிறந்தவனுமாயிருக்கும், ஒருவன் ஸம்ஹாரமோன்றுக்கே கடவனுமாயிருக்கும், இவர்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதன்னைப் பலகாலுஞ் சொல்லிப்பார்த்து லிங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோற்றும்படியாயிருப்பதொரு ப்ரபந்தம் பண்ணித்தரவேணு மென்பாரைப்போலே ஒருவ்யக்தியிலே பக்ஷபதிக்கப்பாராதே இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷங்கிடந்த வ்யக்தியைப்பற்றப் பார்ப்பது. இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒருவஸ்துவே ப்ரதாநமென்று உங்கள்நெஞ்சிலே தோற்றும், அவ்வஸ்துவை ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே 'கைபுகுந்தது' என்று விஶ்வஸிக்கலாமளவும் ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் (௪)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒன்றெனப்பலவென அறிவருமவடிவினுள்நின்ற
நன்றெழில்நாரணன் நான்முகனரனென்னுமிவரை
ஒன்றநும்மனத்துவைத்து உள்ளிநும்மிருபசையறுத்து
நன்றெனநலஞ்செய்வது அவனிடைநம்முடைநாளே

ஆ — (ஒன்றென) ஏகாதிஷ்டிதமோ? அநேகாதிஷ்டிதமோ? என்று அறிய அரிதான வடிவிலே நின்ற நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரனென்னும் இவருடைய ஶ்ரவணமநநங்களை அவஹிதமநஸ்கராய்ப் பண்ணுவது அவர்களிலே ஒருவனே ஈஶ்வரனென்று தோற்றிவரும் தோற்றிவருமிடத்திலும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு ஸார்வதமான அஸம்பாவிதமான கல்யாணகுணங்களையுடையவனான நாராயணனென்றே தோற்றிவரும் ஆனபின்பு, தத்வத்ரிகத ப்ரஹ்ம

றதுக்கு ஆத்தம் விரோதி இத்யாதி ரக்ஷகனுமாயிருக்கும் ஒருவன் என்றது — "ஹரிவாவஸாவோ ஸ்ருஷ்டெ ஸவேஶ்வரஸம்ஹாரிம்" இத்யாதியைப்பற்ற அவ்யயாந்தே ந்தே க்ஷி ஜுக விஷ்ணோ: ஜாத: ஸுஜ: என்றபடி உணர்ந்துணர்ந்து' என்கிற வீப்ஸையாலே ஸ்வரூபஸ்வபாவபரமான ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தென்றும், 'உரைத்துரைத்து' என்றதுக்கு — பலகாலும் சொல்லி என்று ஆத்தமாக்கி, இந்த இரண்டர்த்தத்தைத் அருளிச்செய்கிறார் இவர்களை இத்யாதி பலகாலு மென்றது வீப்ஸையைப்பற்ற ஆராய்கையாவது — பக்ஷபாதமின்றிக்கே மத்யஸ்த புத்த்யா விசாரிக்கையென்கிறார் — லிங்கத்துக்கே இத்யாதி ஒருப்ரபந்தம்பண்ணித்தரவேணு மென்பாரைப்போலே என்றது — "த்ஸாஹைவதம்வ்யூஹாஸ்யோவத்வ ராணிகார்த்த । வாராணஸம்ஹிதாம்வாண்யாம் த்ஸா ஹாத்ஸம்யாதாம்" என்றதைப்பற்ற ப்ரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் — இவர்கள ஸ்வரூப இத்யாதி கோல்விழுக்காட்டிலே ஸ்வத: ப்ராப்தியாலே "மன்பட்டதொன்றே" என்றதுக்கு ஆத்தம் இப்படியாராய்ந்த இத்யாதி 'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின்' என்றது ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்து, வஸ்துவுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகாலும் உச்சரித்து ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றபடி உரைத்துரைத்து என்றது — அஸக்ருச்ச்ரவணத்தை உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது — அஸக்ருந்மநநத்தை கைபுகுநுகை — ப்லோதமுகமாகை இது வீப்ஸாதாத்பர்யம் உணர்ந்துணர்ந்து என்று தொடங்கி உயிர்காள்! அரியயனரனென்னுமிவரையுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து, மன்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின் இத்யந்வய: முதலில், உணர்ந்துணர்ந்தென்றதுக்கு — ஜ்ஞாதருத்வஸ்வபாவனுகையாலே என்றுமொருங்க உணருகையே ஸ்வபாவமாகவுடையனும் இத்யாத்த: (௪)

ருத்ராதிகளபக்கல் ஈச்வரத்வ சங்கையை விட்டு அநந்த நாராயணன் பக்கலிலே நம்முடைய ஸமாச்ரயணங்கள் உள்ளபோதே அநன்யப்ரயோஜநராயக்கொண்டு அடிமைசெய்யப் பெறுகிறீர்

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், மந்தாயுஸ்ஸுக்களான ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளையும் ஸமாச்ரயணீயராக நினைத்து இன்னும் ஈச்வரன் ஆரென்று இன்றைக்கும் அறிவரிதானதே என்கிறார்

[ஒன்றெனவொன்றிடு] முன்றிதய நக்கும் ஆரோ ஒருவனென்று பலரோ? ராவுல அவர்களில் பரதானன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாதபடியையுடையராய் நின்ற [நன்று எழில் நாரணன்] தன்னடிமைக்காணா ல ப்ரஹ்ம ப்ரமோஷாதிகளோடு நாற்றும்படி எழிலையுடைய நாராயணன் [ஒன்றும் நாம் என்று நொடாமல்] தெளிய முன்னவனையாக விலக்ஷணமாயுள்ள இவர்களைப் பக்ஷபதியார்கள்

ப —அநந்தரம், விவேகபராகர்களை விபக்தமாகப் பரிக்ஷித்துப் பக்ஷித்து ஆச்ரயுங்கோள் என்கிறார்

ஒன்றெனப் பலவென ஏகாத்மபராத்மனென்னும் அத்வைதமதியோடும் ஒன்றெனப் (ஒருவன் ப்ரதானனென்றும் தனித்தனியே பல தநுக்களென்றும்), அறிவருமை அறிவரியான், வடிவுகளுள்ளே நின்ற வாதசிக்ஷை, நன்மை விலக்ஷணமான, எழில் (அழகு பாபமதவாதி) குணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவன், நாராயணன் நாராயணனாகிவித்த ஸமஸ்த சிதசித அந்தராத்மாவான நாராயணன், நான்முகன் (ரஜோவேதபாராயணர்களுக்கு பஹுமுக ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபயுக்தமான முகபேதத்தையுடைய) நான்முகன், அரன் (ஸம்ஹார ஸ்வபாவனான) ஹரன், என்றுமிவரை என்று ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டவர்களோ, ஒன்று (ஒருவன் பரதாராயணபக்ஷபாதமற்ற) உதாரதயா, நும்மன நத்தலைத்து உங்கள்நெஞ்சிலே வைத்து, உள்ளி (ஆராய்ந்து ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை) ஸ்பஷ்டமாக ஆராய்ந்து, நும் இருபசையறுத்து உபய பரிமிதத்தோடு தாலே இருவாபக்கலிலுமுண்டான ஈச்வரஸம்சயத்தை நீக்கி, அவனிடை அநந்யனான நாரணனபக்கலிலே, நம்முடை நம்முடைய, நாள் ஆயுஸ்ஸுள்ள காலத்திலே, ("வணக்கத் என்கிறபடியே), நன்றென நன்றாக, நலம் ஸ்நேஹத்தை, செய்வது பண்ணுவது

இ—ஏழாம்பாட்டில், இப்படி அருளிச்செய்தபின்பும் அவர்கள் ஆறியிருவாதே திரியட்டும் மந்தாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் வஸ்து இன்னதென்று நிச்சயித்து ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோளென்கிறார்

[ஒன்றெனப் பலவென அறிவருமை வடிவினுள் நின்ற] முன்பு நிச்சயமுபாஏகாத்ம விசிஷ்டைகமோ? அநேகாத்மவிசிஷ்டைகமோ? அத்ர நானாத்மவிசிஷ்டமானாலும் அவர்களில் பரதாவனவன்? என்று அறியவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தையுடையராய் நின்ற [நன்றெழில்நாரணன்] அநன்யபரமான நாராயணனுக்காக்கிகளை நினைக்கிறார் சாந்தோக்யத்து "ஏகோ ஹ வை நாராயண:" என்கிற புகழை நினைக்கிறது [நான்முகன் இத்யாதி] ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பல்முகங்களையுடைய சதுர்முகன், அழிக்குமிடத்தில் கறுத்திருக்கும் ருத்ர இவர்களோடு மற்றுள்ள சேதநாசேதநங்களோடு வாசியற எல்லாம் சரீரமென்னுமிடத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை யுடையான் ஒருவன் [என்னும் இவனை] இப்படி விலக்ஷணஸ்வரூபராயுள்ளவர்களை [ஒன்று நுமனத்து வைத்து] இவர்களிலே ஒருவனைப் பக்ஷபதியாதே 'பரமாணத்திகளை ஆராய்ந்தால் கோலவியூநவன் பரனாகிறான்' என்று மூலவை

மொகக உஙகள நெஞசிலே வைகது [உளளி] ஶருதிநயாயாசாரஙேல ஆராயநது [நம இருபசையறுதது] நீஙகள ஈஶவரதயா ஶஙகிதத பரஹமருதராதிகளபககல நசையறுகது [நம இருபசை] புருஷோததமான ரஜஸதமஸஸுககளால வநத ஶஙகையொழிய பரமாணஙகளால அவாகளபககல ஈஶவரதவஶஙகையு மிலலையெனகை [நனறெனாலஞசெயவதுஅவனிடை] அவனபககலிலே அநநயபரயோஜந ஹகதியைபபணணப பாருஙகோள [நமமுடைநாளே] காமததிலே செயகிறோமெனறு இராதே, ஶரீரததினுடைய நிலையிலலாமையை புததிபணணிசசடககென ஆஶரயியுஙகோள "ஙஞ ஞஷ ஷிகஞஷிஙெஞ ஙஞஷ ஞஷஷிஙெகாவஙு । ஞ ஜ ஙெ ஙாவஞ ஙு ஙெ ஜ ஙஞஷ ஞஜீவிகஷய"

௭ —ஏழாமபாடடு 'அபபடியே செயகிறோம' எனறு ஆறியிருநதாகள, ஐயோ! நீஙகள், உஙகளுடைய ஆயுஸஸினுடைய ஸ்ததியும, இழககிற விஷயததின நனமையும அறியாமையிறே ஆறியிருககிறது, நீஙகள முடிநதுபோவதறகுமுனனே நிரணயோபாயஙகளாலே வஸது இனனதெனறு நிரணயிதது, நிரணீதனானவனபககலிலே கடுக பகதியைப பண்ணப பாருஙகோளெனறு கீழ்ப்பாடடுககு ஶேஷமாயிருககிறது இபபாடடும நீஙகள மநதாயுஸஸுககளாகையாலே கடுகசசெயதுகொடுநினறு, 'செயகிறோம' எனனவேணுமு, 'செயகிறோம' எனறு செயயவொணணுதெனகிற இதுவே விஶேஷம கீழ்ப்பாடடிறகாடடில

[ஒனறென] மூவா பரதாநராய மூவாககும மூனறு ஶரீரமுண்டாயத தோறறுகையாலே, மூனறுஶரீரததிலும ஒருவனே அதிஷ்டடிததுககொணடு நிறகிறானோ? அனறியே, மூனறிலும மூனறு சேதநா அதிஷ்டடித்துககொண்டு நிறகிறாகளோ? எனறு அறிய அரிய வடிவுகளையுடையராய நிறகிற ஏகாதமாதிஷ்டடிதமோ? அநேகாதமாதிஷ்டடிதமோ? எனறு அறியவரிதான வடிவையுடையராய நினற [நனறெழிலநாரணன] அநநயபரமான நாராயணனுவாகாதிகளை நினைககிறா எழிலெனறு- "ஜவஹதவாவாஙிவெஷிவஙெகாநாஙாயணஃ" (அபஹதபாபமாதிவயோதேவ ஏகோநாராயணஃ) எனகிற புகரை நினைககிறது [நனறெழில] ரூபஸ்ரீயைப பாரததவாறே *"கண்டவாறறாலதனதேயுலகெனநினறான" எனகிறபடியே ஸாவரக்ஷகன இவனேயெனனலாம [நார

ஏழாமபாடடு - ஒன்றென இதயாதி 'நமமுடைநாளே' எனறததை பரதாநமாககிககொணடு, 'நலஞசெயவதவனிடை' எனனுமளவுங கடாக்ஷிதது ஸஙகதி அபபடியே இதயாதி வாகயதாயததாலே நன்மையுமெனறது-"நனறெழிநாரணன" எனறததைபபறற 'நலஞசெயவது' எனறததைபபறற, பக்தியைபபண்ணப பாருங்கோள் எனறது கீழ்ப்பாடடில இதுககு விஶேஷமிலலையோ? எனன, நீங்கள இதயாதி

ஒனறெனப பலவென அறிவரும நனறெழில நாரணனெனனன அமையாதோ? "வடிவினுள நினற" எனனவேணுமோ? எனன, இது கோடயுததாபநாத்தமெனகிறா மூவர்பரதாநராய் இதயாதி ஶரீரம மூனறாகையாலே மூவரெனனலாயிருககும, அநத அநத ஶரீரததை அதிஷ்டடிதது பரபலமாய துலயமாயிருததுளள மூனறுகாரியஙகளைச செய்கையாலே ஏகைககாரியஶகதியைப பாரததால "இவனே ஸாவஶக்தன, இவனே ஸாவஶக்தன" எனறு தோறறுகையாலே ஒருவனே எனனலாயிருககுமெனறு தாதபரயம யோஜநாநதரம - ஏகாதமாதிஷ்டடிதமோ இதயாதி ஒன்று ஒனறாலேஅதிஷ்டடிதம,பல பலராலேஅதிஷ்டடிதம "அறிவருமவடிவினுள" எனறதுக்கு முநதினயோஜனையில-அறிய அருமைககு ஹேதுவான வடிவிலெனறு ஆததம தவிதீய யோஜனையில அறிவருமைககு விஷயமானவெனறு ஆததம வடிவு ஸவபாவமாதல, ஶரீரமாதல நனமைககு ஆததம - அநந்யபரமான இதயாதி எழிலெனறதுககு ஆததம- ஜவஹதவாவாஇதயாதி விகரஹததில நனறான எழிலென்று ஆததாநதரம-ரூபஸ்ரீயை இதயாதி இதுககு நனமையேது? எனன, கண்டவாறறல் இதயாதி பரதயக்ஷவிததமான சேஷ்டிதபரகாரஙகளாலே பரமாண நிரபேக்ஷமாக லோகம தனக்கே ஶேஷமெனறு

* திருவாயமொழி ௪ - ௰ - ௪

ணன்] திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே கண்ணே ஒழிந்தகடைய பரார்ரமாயக்கொண்டு தா பரகாரியாயிருப்பா ஞொருவ னென்று தோற்றியிருக்கும் [நான்முகன்] ஒருவன், ஸ்ருஷ்டிகா திலே வந்தால் நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தை யுடையனுய ஸ்ருஷ்டிகா மோனறிலும் அநவிதனென்று தோற்றியிருக்கும் [அரன்] ஒருவன், ஸம்ஹார் ருத்வமோ லும் அநவிதனென்று தோற்றியிருக்கும் "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதயந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவா காம் | ஸஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்தந:" (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதியந்த ணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம ஸஸம்ஜ்ஞாம்யாதிபகவாநேக ஏவ ஜநார்த்தந:) என படியே ஸம்ஜ்ஞைகளில் வந்தால் ஒக்க ஏகேகலாய விஷ்ணுஸம்பந்தத்தோடு பாபாயமான ஜநா தநஸம்பந்தத்தையிட்டே தலைக்கட்டுகையாலே தானே பரதாநனென்று தோற்றும்படியாயிருக்கு இப்படி விஸதருஶ ஸ்வபாவராயிருக்கிற இவர்களை, [ஒன்றுமொன்றுந்துறை ந்து] அர்ணையொழி இருவரிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதரை, ராணாயிப்பகற்கு முன்னே இவனுக உத்கர்ஷம் வேணுமென்றுதல பாராதே ஒருபடிப்பட ஊர்நா நெஞ்சிலே வைப்பது [உள்ளி] உள்ளுவது ஶ்ருதிந்யாயங்களாலே ஆராய்வது அவர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை இப்படி ஆராய் வாறே ஒருவஸ்து பரப்ரதானமாய இரண்டு அபரப்ரதானமாய்த் தோற்றும், தோற்றினவாறே [நும்மிருபா யறுத்து] அவவிரண்டிலும் நீங்கள் பண்ணுகிற நசையைத் தவிர்ந்து, வஸ்துகதமாய் ெ

---

‡ நாட்டைச்சொல்லும்படி நின்ற வென்ற டி ஸுபாலோபநிஷத் "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" ஸ்வ்யாக்ய: ... ஸர்வாதிகாரஃ உபயவிபூத்யுக்த ... ஸர்வ ... ... தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட: திவ்ய: திவிஸ்தித: வரவோ ... தேவ: ... ஏக: ... ஸர்வாத்ம ... இதி 'ரூபஸ்ரீயைப் பார்த்தவாறே' என்றவிடத்திலே "ரூபம் ... ஸர்வம் ... " என்கிற ஶ்லோகம் ... ஸர்வ: ... ஸ்வரூப ... "ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" என்று ரூபத்தை மாஹாத்ம்யஜ்ஞாபகமா சொல்லிற்றிறே பஹுவ்ரீஹியில் அர்த்தம் திருநாமத்தை இத்யாதி பரமாயவுக்கு அபரத்வத்தை ஸூ பிக்கிறது "நான்முகன்" என்கிற நாம மென்கிறூ - ஒருவன் இத்யாதி நா ... வேறு ... மென்றதகு பரமாணுநீக ஜநநத்வத்திலே தாதபாயம் 'அரன்' என்றதும் - ருத்ரனுக்கு அபரத்வ ஸூசகமான நாம மெ கிறூ ஒருவன் இத்யாதி 'காரணன்' என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸ்வஸ்தமும பரகாரமாயத் தான பரகாரியாயிரு மென்று சொன்னபோதே அவனுக்கு பரதாநயந் தோற்றுமிறே அவன் பரதாநனென்னுமதுக்கு பா ணம் - ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த இத்யாதி ... 'ஜநார்த்தந:' என்கி படியே என்ற அநந்தரம், 'இந்தனிததேஸமும்' என்று வாக்யஶேஷம் அதெங்ஙனே ? என்ன, ஜனைகளில் இத்யாதி ஒக்கவேடுக்கலாய் என்ற அநந்தரம், 'இருக்கிற'வென்று வாக்யஶேஷம் 'பரத னென்று தோற்றும்படியாயிருக்கும்' என்ற அநந்தரம், 'அப்படியே இங்கு "ஒன்றுமொன்றும்" என்கிற வி ஷணத்தால இவனே பரதாநனென்று தோற்றுகிறது' என்று வாக்யஶேஷம் விஸதருஶ ஸ்வபாவர் - வி தஸ்வபாவர் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார காதருத்வங்களாலே வைஸாதருஶ்யம் ஒ ... - ஒருபடிப்ப ஶ்ருதிந்யாயங்களாலே - ஶ்ருதியாலும் ந்யாயங்களாலும் ந்யாயங்கள் - யுக்திகள் உள்ளி - விசாரித பாசை - நசை 'நும்' என்றதுக்கு பாவம் - வஸ்துகதமாய் இத்யாதி ... - மனஸ்ஸிலே ஏறும்படி தோற்று

வதொரு உத்கர்ஷமில்லை, நீங்களேறிடுகிற இவ்வழியைத் தவிருவது [நன்றேனும் நலஞ்செய்வது அவனிடை]- இப்படி நிரணீதனுவன்பக்கலிலே 'இவன் நமக்குக் கைபுகுந்தான்' என்று உங்களுக்கேறத் தேற்றம்பிறக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான ஸ்கதியைப் பண்ணப் பாருங்கோள் க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்றிருந்தார்கள், [நம்முடைநாளே] கேவிகாள்! நம்முடை ஆயுஸ்ஸின் நிலையறிவீர்கோளே! கடுக ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் "நம்முடைநாள்" என்னுங்காட்டில் ஆயுஸ்ஸின் நிலையை அறிந்தபடி என்? என்னில், --முன்பே "மின்னின்னிலையில" என்று அருளிச்செய்தாரிறே ஒருவன் இரண்டுகேதவையும் அடைத்துக்கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், நெருப்புப்பற்றியெரியா நின்றால், 'அவிக்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கலாமோ? "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ। ஆத்மநோ நாவபுத்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்॥" (நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ, ஆத்மநோநாவபுத்யந்தேமநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்) ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே 'த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்தது' என்று உகப்பார்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே 'அபிமத விஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்தது' என்று உகப்பார்கள், சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு குறைகிறதென்று அறியாதிரா நின்றார்கள் என்கிறார் இறே (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாளுமின்றுநெம்பழமை அங்கோடுவினையுடனே
மாளும் ஓர்குறைவில்லை மனன்கமலமறக்கழுவி
நாளுமந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல்வணங்கி *
மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வதுவல்லமே

ஆ —(நாளுமின்றடும்) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கவே, இடைவிடாதே நின்று நமக்கு ப்ராப்யமாய அநாதிகால ஸஞ்சிதமாய பகவதநுபவவிரோதியான நம்முடைய கொடுவினையெல்லாம் வணங்கின அப்போதே

தெளிவு அநந்யப்ரயோஜநமான பக்தி ஸாத்யபக்தி 'நம்முடைநாள்' என்றதுக்கு - அஸத்திரத்வத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேடுவிகாள் இத்யாதி கெடுவீகாள் - துஷ்டாத்மாக்களே! இவ்விடத்தில் "ஸுஹ்ருத: ஸ்வஸ்தாஶ்ச ஸ்வ ஸம்பந்த: ஸர்வ ஏவ தவித்ஸாய ஸ்வக ஸ்வஸ்வாஜ்ஞா நந்தாய ப்ராண:" என்றது அநுஸந்தேயம் 'நம்முடைநாள்'' என்றதுக்கு அநாத்தாவஹத்வத்தாலும் ஆறியிருக்கப்போகாதென்று ஹாவார்த்தம் - ஒருவன் இத்யாதி ஆயுஸ்ஸு தான் ஸத்திரமானாலும் ஸம்ஸார ப்ரவ்ருத்தியாகிற அநர்த்தவிஶேஷம் வருகிறபடியை அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கவொண்ணாது, அவனைக் கடுக ஆஶ்ரயிக்கவேணுமென்றபடி. ஆயுஸ்ஸின் அஸ்தைர்யத்துக்கு ப்ரமாணம் நந்தந்த்யுதித இத்யாதி. ஹ்ருஷ்யந்தி ... மநுஷ்யா: ஆத்மந: ஜீவிதக்ஷயம் நாவபுத்யந்தே ... சாலிலெடுத்தநீர்போலே என்றவிடத்தில், 'ஆயு: பரிஸ்ரவதி பிந்நகடாதிவாம்ப:'' என்றது அநுஸந்தேயம் சாலிலெடுத்த நீரென்றது - ஆயுஸ்ஸினுடைய அல்பதையும், க்ஷயத்தினுடைய ப்ரத்யக்ஷதையும் தோற்றுகைக்காக குளத்தில் நீர்வற்றுகிறமை தெரியாதிறே ஒன்றென என்றுதொடங்கி, நம் இருப்பைச் யறுத்து அவனிடை நன்றென நலம்செய்வது நம்முடைநாளே இத்யந்வய: ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும்வடிவினுள்நின்ற ஏகத்தமாதிஷ்டிதமென்றும், அநேகத்தமாதிஷ்டிதமென்றும், ஒருவனப்ரதாநனென்றும், தனித்தனியே ப்ரதாநரென்றும் அறியவரிதான வடிவுகளுள்ளே வர்த்திக்கிற என்று ஸபதார்த்தம் நன்றெழில்நாரணன்- விலக்ஷணமான அபஹதபாப்மத்வாதி குணோஜ்ஜ்வலயத்தையுடைய நாரணன் (எ)

---

* வணங்கின என்பது உரையின்பாடம்

மாளும் இனி ஒருநாளும் ஒருகுறைவில்லை, நாம் அபேக்ஷித்தபடி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறலாம். இப்படி சிரகாலங்கூட ஸாத்யமான பக்தியோகத்தை ஸாதிக்கைக்குக் காலவலமும் இன்றியே அந்திமதசாபந்நராய் இழந்து போமிடத்தினையோ? என்னில்,—அந்த அந்திமதசையிலேயாகிலும், ஓர் அஞ்சலிமாத்ரமாதல், ஒருக்ரியாமாத்ரமாதல், ஒருஸ்ம்ருதிமாத்ரமாதல் அவன் திறத்திலே செய்ய, அந்த பக்தியோகத்திலும் நன்று என்கிறார்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய பஜநீயதைக்கு நிதானமான ஸ்ரீபதித்வத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பஜநோபக்ரமகாலத்திலே பஜநவிரோதிஸர்வநிவ்ருத்தியும் உண்டாமென்கிறார்.

[நாளுமென்றுதொடங்கி] நாள்தோறும் இடைவிடாதே நலியாநின்றுள்ள பழையதாய் மிகவும் க்ரூரமான நம்முடைய கர்மங்கள் ஆச்ரயிக்கத்தொடங்கினவாறே நிச்சேஷமாக நசிக்கும், ஸர்வேஷ்டங்களும் பூர்ணமாம். [மானென்று தொடங்கி] 'சம்பவர் இவரே மறைபவர்களோ?' என்று தொடக்கமான மங்கலஸ்லோகத்தின்படியே ஸ்ரீமானுமாய் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்ய திருவடிகளை நாடோறும் வணங்கி [மாளுமென்று தொடங்கி] நெடுங்காலங்கூட ஸாதிக்கவேண்டும் பக்தியோகம் ஸாதிக்க, காலமும் காரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமதசாபந்நரானவர்கள் இழந்தே போகத்தினையோ? என்னில்,—அத்தசையிலேயாகிலும் பரனுமாகிக் கின்றதிலே உபகாரம், அவ்வளவிலேதான் முடியில் அதுவே பரமபக்தியிலும் நன்று.

ப —அநந்தரம், ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கில் ஆச்ரயணத்துக்கும் ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களானவையெல்லாம் நசியும் என்கிறார்.

மன்னகம் மனத்தை, மலம் அற (த்ரிகுணாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஸம்பந்தமாகிற) மலம் அறும்படி, கழுவி (விவேகத்தாலே) பரிசுத்தமாக்கி, நாளும் - (நம் அஷ்டமமான) நாள்தோறும், நம் நமக்கேக்குப்பட்ட, திருவுடை ஸ்ரீமானான, அடிகள் ஸ்வாமியினுடைய, நலம் கழல் ஸர்வஸமாச்ரயணீயமாய் போக்யமுமான திருவடிகளை, வணங்கின் - ஆச்ரயிக்கில், நாளும் நாள்தோறும், நின்று அடும் - விடாதே நின்று பாதிக்கப்பட்டு நம் - (நாம் புத்திபூர்வகமாக) நமக்குத்தேடின, பழமை அநாதிஸித்தமாய், அங்கொடுவினை மிகவும் க்ரூரமான அக்ருத்யகரணாதிபாபங்கள், உடனே - ஆச்ரயணகாலத்திலே, மாளும் நசிக்கும், ஓர்குறைவில்லை (ஸ்வாமித்வத்தில்) குறைகிடப்பதொன்றுமில்லை, (இப்படி ஆச்ரயிக்குமிடத்தில்), மாளுமோரிடத்திலும் சரீரவிச்லேஷத்தசையிலும், வணக்கொடு - ஆச்ரயணத்தோடே, மாள்வது - முடியிலும் அதுவே, வலம் ப்ரபலம் ("ப்ருதிவ்யாதிகாலஸ்யாகேடிகாலேவ விசிஷ்டாராணைஸ்ருதி" என்னுமாபோலே) "வணங்கி" என்று பாடமாய் - வணங்கவென்று திருத்திச் சொல்லுவாருமுளர்.

இ —எட்டாம்பாட்டில், "நன்றெனநலஞ்செய்வது" என்னுங்காட்டில் ஆச்ரயிக்கவிருக்குமோ? அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான கர்மம் ஆச்ரயணத்தை விலக்காதோ? என்னில், பஜநோபக்ரமவேளையிலே அவையடங்க நசிக்கும், நசிப்பிப்பாருமுண்டு என்கிறது.

[நாளுமின்றடும்] நாடோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கை ஆகமாயின, காலம் அநாதி, என்றுமொக்க நலிந்து போருகிற இதிறே [நம்] நாம் புத்திபூர்வமாகப் பண்ணிப்போந்த [பழமை] அநாதியாயிருக்கை [அங்கொடுவினை] - மிகவும் க்ரூரமாயிருக்கை [உடனேமாளும்] ஆச்ரயிக்கத்தொடங்கினவாறே மாளும் நசிக்கும் "தத்யதேஷீகா

ஶாஸ்த்ருஶேஷதஃ'' [ஓர்குறைவில்லை] மேலும் ஒரு விரோதங்கள வாராதெனனுதல, ஸாவாஹிமதங்களும பூரணமா மெனனுதல ''ஶாஸ்தி வைஷ்ணவீ'' [மனனகமலமறககழுவி]- ஆஶ்ரயணீயன இவனோ? மற்றையவனோ? என்று மநஸ்ஸிலுண்டான ஸம்ஶயத்தை ஸவாஸநமாகப போககி ''ஸுஜ்ஞஸ்ய ஶ்லாக்யாநஸ்ய ஸம்ஶயாஶ்வாவிநஶ்யதி'' இறே [நாளும] நாடோறும வேணுமென்று ஒருவிதியன்று, அபாவணி கடலதீண்டலாகாது எனனுமாபோலே இதுக்கு நிஷித்தமாயிருப்பதொரு காலமில்லை யெனகை [நதிருவுடையடிகள] ஸ்ரீமானன ஸ்வாமியானவனுடைய 'நம' என்று ''அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே'' என்று அவதாரத்தை பரஸ்காவித்து, ''ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ'' என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தமான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தைத் தமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார் [நலங்கழலவணங்கி] ''பாதஃபாத ஸ்நாயுயிதா ஸ்வசேத்யநியதஶ்ரியஃ'' என்று அவள முன்னாகப பற்றுவாருடைய குணகுண நிரூபணம பண்ணும திருவடிகள 'வணங்கி' என்கிற இது வினையெச்சம பெற்று, வணங்க என்று ஆர்த்தமாயக் கிடக்கிறது 'வணங்க நாளுமநின்றமே' என்று அந்வயம [மாளுமோரிடத்திலும வணக்கொடுமாளவதுவலமே] காலமும கரணபாடவமும் மின்றிக்கே சரமதஶாபந்நராயும் இழந்துபோமித்தனையோ? என்னில,—அத்தஶையிலேயாகிலும ப்ராணமாதிகளிலே உபகரித்தவளவிலே முடியிலும அதுவே ப்ரபலம, அதுவே ஶ்ரேஷ்டம ''ஸ்ருஷ்டிஶ்ச தாவஸ்யாயோகாத் ஜீவஹத நிவார்ணஶ்ருதி'' என்று ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு அகப்பட இப்படி சொல்லாநின்றால, ஶகவதவிஷயத்துக்குச் சொல்ல வேணுமோ?

ரு —எட்டாமபாட்டு 'ஒரு நாளாகிலும முறபட்டது உடலாக ஆஶ்ரயிக்கச சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம நாங்கள பண்ணிவைத்த பாபங்கள விலக்காவோ? இனிக் காலந்தானுண்டோ?' என்ன, 'நீங்கள ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே விரோதிகளடங்கலும நஶிக்கும, ஸ்ரீயஃபதிஸமாஶ்ரயணமாகையாலே காலங்கழிந்தது என்றிருக்கவும வேண்டா, நீங்கள தண்டு காலா வூன்றியூன்றித் தள்ளி நடக்கும்போது அக்கோலோடே சாயவும அமையும்' என்கிறார்

[நாளும நின்றமே] நாளதோறும இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கக கடவதான ப்ரமாணுகதமான பரிமாண்டல்யாதிகள நித்யமாயிருக்கச்செய்தே நித்யபரதந்த்ரமா யிருக்குமாபோலவும, ஶகவத ஸ்வரூபத்தோபாதி குணங்கள நித்யமா யிருக்கச்செய்தே நித்யபரதந்த்ரமாயிருக்குமா

எட்டாமபாட்டு - நாளும் இத்யாதி 'அங்கொடுவினையுடனேமாளும, வணக்கொடுமாளவதுவலமே' இத்யாதியைப்பற்ற ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ஸங்கதி ஒருநாளாகிலும் இத்யாதி விலக்காவோ ப்ரதிபந்தகங்களாகாவோ? காலந்தானுண்டோ - வருந்தி ஒருபடி யாஶ்ரயிக்கிறோ மென்றாலும, இனி யிருக்கப்போகிறது அல்ப காலமாகையாலே காலந்தானுண்டோ? என்றபடி ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே, என்றது - வணங்கி என்றதைப்பற்ற விரோதிகளடங்கலும நஶிக்குமென்றது - உடனேமாளும் என்றதைப்பற்ற ஸ்ரீயஃபதி ஸமாஶ்ரயணமென்றது - திருவுடையடிகள் என்றதைப்பற்ற ''மாளுமோரிடத்திலும'' இத்யாதியைப்பற்ற, நீங்கள தண்டுகாலாய் இத்யாதி, தண்டத்தையே காலாகப்பலகால ஊன்றியூன்றித் தடுமாறி நடப்பதற்குமுன்னே

நாளுமநின்றமே என்று - வினைக்கு நித்யதையும், நம என்று - பாரதந்த்ர்யமுந் தோற்றுகிறது, வினைதான அசித்ஸம்ஸர்கஔபாதிகமாகையாலே அது நித்யமாகிலிறே இது நித்யமாவது, அசித்ஸம்ஸர்கந்தான ஆத்மபாரதந்த்ரமாயிறே இருப்பது, பாரதந்த்ர்யமும நித்யத்வமும பரஸ்பரவிருத்தங்களன்றோ? என்ன, வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார்—பரமாணுகத இத்யாதி யத்வா, நாளுமநின்றமே நித்யமுமாய பாரதந்த்ரமுமான ஆத்மவஸ்துவை நாடோறும இடைவிடாமல நின்று ஹிம்ஸிக்கக்கடவதான என்று ஶப்தார்த்த மாகையாலே, நித்யவஸ்துவுக்கு நித்யபாரதந்த்ர்யமகூடுமோ? என்கிற ஶங்கையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, இப்படி நித்யமாயப பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை ஆஹத்துக்காமம நலிகைக்கு ஹேதுவேது? என்கிற ஶங்கையையும பரிஹரிக்கிறார் பரமாணுகத இத்யாதி பாரிமாண்டல்யம்-பரமாணுகத பரிமாணம நித்யமாய் அநாதி

போலவும், நித்யவஸ்துவாய் நித்யபரதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச்செய்தே அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய்ப் போருகிறதிறே [நம] "ஶ்லிஷ்டந்த்வாவக்ருத்யாம்" (ஸவிஷந்தம்பாபக்ருத்யாம்) கிறபடியே பிறர்தாய் அசல் பிளந்தேறிட வந்ததல்ல, நெஞ்சு உணர நாமே பண்ணிவைத்தன "அஜ்ஞாதம் ஜ்ஞாதம் வாபி க்ருதம் வா" (அஜ்ஞாதம்ஜ்ஞாதம் மமபாவிகிமவா) என்கிற, முன்பு கழியாததாய், மேல் அநுஷ்டேயமாயிருப்பத் தோன்று உண்டோ? "ஸர்வம் ஸஹே" (ஸர்வம்ஸஹே) எல்லாம் பொறுக்கவல்லேன் "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (மேருமந்தரமாத்ரோபி) தனக்காய்ப் பொறுத்த கொம்பு உண்டோ? என்று சொல்லலாம்படியிறே நாமே பண்ணிவைத்தனவை இருப்பது [பழமை] அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருக்கை [அம் அம்] என்று கரேளாயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது [நோவினை] அநுபவவிநாஶ்யமாயிருக்கை [உடனேமாளும்] ஆஶ்ரயணகாலத்திலே நஶிக்கும் "யதைஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" (யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவமஸ்ய ஸர்வேபாப்மாந: ப்ரதூயந்தே), "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (மேருமந்தரமாத்ரோபி) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே விரோதி போமாவேயே [ஓர்குறைவில்லை] மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாராதென்னுதல், ஸர்வாபிமதங்களும் பூர்ணமென்னுதல் "கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணஶ்யதி" (கௌந்தேயப்ரதிஜாநீஹி நமேபக்த: ப்ரணஶ்யதி) அர்ஜுந! இவ்வர்த்தத்தில் நம்மை விஶ்வஸித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு, நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த்தம் வாராதுகாண் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் விளக்கிடுகைக்கும் அக்நிநாஸிருஞ்செதபோல என்ன சோத்தியுண்டு? அஸங்கத

யாய் பாபமாகில் நமக்கென்று ஸித்தமாயிருக்க, 'நம' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஶ்லிஷ்ட இத்யாதி "ஶாட்யாயநஶாகாயாம் "ஸ மஹாத்மா ஸவிஷந்தம் பாபக்ருத்யாம்'' ஶ்லிஷ்டந்த்வாவக்ருத்யாம்'' க்ருத்யாவாக: "நாமே பண்ணிவைத்தவை" என்றதால் பலித்ததை அநந்தரம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமகோஶிப்பிக்கிறார் - அஜ்ஞாதம் ஜ்ஞாதம் வா இத்யாதி இதுக்கு அர்த்தம் எனக்கு இத்யாதி 'நாளும் நின்றமை'யிருக்க, பழமை' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - அதுதான் இத்யாதி பாபத்துக்கு அழகாவது 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே கரேளாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் அம் அம் இத்யாதி கரேளாஏவ்வளவு? என்ன, அநுபவவிநாஶ்யம் இத்யாதி பழமையென்று - அசெய்கிறதில் பழமை விவக்ஷிதம் ஆயிற்றால் பூர்வாக்ரமபோமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணங்கள் - யதைஷீக இத்யாதி உபாஸ்தாமேவே ஶ்ருதிப்ரவித்யாயாம் உஷீகதூலம் - நாணற்பஞ்சு ப்ரோதம் - போடப்பட்டது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே வைஷ்ணவதர்மஷட்கே "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்தோ ந்ருணாம் ஜந்மஶதைஶ்சிதம் । பாபராஶிம் தஹத்யாஶு தூலராஶிமிவாநல: । மேருமந்தரமாத்ரோபி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" 'ஓர்குறைவில்லை' என்றதுக்கு பூர்வாகங்கள் நஶிக்குமளவேயன்று, உத்தராகமும் ஶ்லேஷியாதென்னுதல், அநிஷ்டநிவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியுமுண்டென்னுதல் இரண்டை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - மேலும் இத்யாதி இவ்விடத்திலே, "யதா புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்த ஏவமேவம்விதி பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யத" உத்தராகாஶ்லேஷே: 'ஸர்வாபிமதங்களும் பூர்ணமாம்' என்கிறவிடத்தில், 'ஸர்வே [illegible]' "ஸர்வ மேவாதிஸம்பஶ:'' "ஸர்வாந்காமாந் ஆப்நோதி" உத்தராகாஶ்லேஷ உத்தராகாஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம் கௌந்தேய இத்யாதி அக்நிநாஸிஞ்சப்போலே - அக்நிக்கும் ஸேசநத்துக்கும் போலே அனுசிதமே, பூர்வாகநாஶத்துக்கு ப்ரமாணம்-"மேருமந்தரமாத்ரோபி" "தவாஸ்மீதி" இத்யாதி என்னவுமாம் ஶ்ரீவத்ஸாங்க மிஶ்ரர் "கஶ்சித்தவாஸ்மீதி ஸக்ருத்ப்ரபந்ந: ஸர்வாகாத் । ஸாயுஜ்யமேவ ஸந்நேய்யஸ்ய ஸஞ்ஜ்ஞிதஸ்தோஸி ஸ: । ஸக்ருத்ப்ரபந்நஸ்ய உத்தராப

“துராசாரோபி” (துராசாரோபி) செய்யக்கடவதல்லாதவற்றைச் செய்துபோருவது “ஸர்வாசீ” (ஸர்வாசீ) அபோஜ்யபோஜநங்களைப் பண்ணுவது “க்ருதக்நஃ” (க்ருதக்நஃ)-உபகரித்தவிஷயத்திலே அபகாரத்தைப் பண்ணுவது ‘நாஸ்திகஃ’ (நாஸ்திகஃ) வைதிகமர்யாதையை இல்லையென்று போருவது “புரா” (புரா) இதுதான் பழையதாய்ப் போருவது “ஸமாச்ரயேதித்யாதி” (ஸமாச்ரயேதித்யாதி)—‘இவன் அநுகூலிப்பது எப்போதோ?’ என்று ஏறகவே அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனைப் பற்றி அநுகூலிக்குமாகில் பின்னை அவனை நிர்தோஷனாகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது என்தான்? என்னில்,— “ஸ்வபாவாத்ஸரமாத்மநஃ” (ஸ்வபாவாத்பரமாத்மநஃ) இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது ஸ்வபரஹாவத்தைக் குறைய நினைக்கையிறே, “நவாஸுதேவபக்தாநாமசுபம் வித்யதே க்வசித்” (நவாஸுதேவபக்தாநாமசுபம் வித்யதே க்வசித்) என்னுமாபோலே இனிச் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டு, [மன்னக்கமலமறக்கழுவி] ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ராகள் நடுவே கலசிநின்றால், ‘இவனோ கடவான்? மற்றையவர்களோ?’ என்று ஸம்சயிக்குமது தவிர்ந்து, ‘ஸர்வேச்வரனே கடவான்’ என்கிற அந்தஃகரணசுத்தியுண்டாகவேணும் திருவடிதன்னுமம்மறந்தும் புறந்தொழாத்தொழியுமித்தனையே வேண்டுவது [நாளும்] அப்பாவணி கடலதீண்டலாகாதென்னுமாபோலே ஒருநியதியில்லை [நந்திருவுடையடிகள்தம்] ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியானவனுடைய இத்தால் நியோகத்தைச் சொல்லுகிறது ‘ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்தானாகில் அவன் பலப்ரதனாகிறான், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்?’ என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, “ ‘நாளும் நந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழலவணங்கி” என்று அவள் முன்னாக ஆச்ரயிக்கவேணுமென்னு நின்றது கண்டீரே’ என்று அருளிச்செய்தது, அவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் இவன்குற்றம்

சுபாசுபம் மகுதிக்ஷைஜ்யம் ப்ரதிஜாநீஹி நமேபக்தஃ ப்ரணச்யதி॥” ஸாரமேத ஸாத்வதே
“துராசாரோபிஸர்வாசீ க்ருதக்நோ நாஸ்திகஃபுரா । ஸமாச்ரயேதாதிதேவம் ச்ரத்தயா சரணம்யதி । நிர்தோஷம்விதிதம்ஜந்தும் ப்ரபாவாத்பரமாத்மநஃ” ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்யாயே, “நவாஸுதேவபக்தாநாமசுபம் வித்யதே க்வசித் । ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாதி பயம்வாப்யுபஜாயதே” ஸர்வாசஃ - ஸர்வாசி அபோஜ்யபக்ஷஃ இதுதான்பழையதாய்ப்போருவது- “துராசாரஃ ஸமாச்ரயேத்” என்றபோதே பூர்வத்வம் ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே ‘புரா’ என்கிறது- அநாதித்வாபிப்ராய மென்று கருத்து ஏறகவே என்றது - ஆதிஸப்தார்த்தம் அவஸரம்பார்த்திருக்கிறவனை என்றது - “திவாக்ரீடா” இத்யாதியில் கத்யாதம்ரம சொல்லுகையாலே, ‘மத்யமாஃ பச்யமாஃ’ என்றதைப்பற்றஸர்வேச்வரன் இத்யாதி கீழிரண்டுபாட்டிலேப்ரஸக்தமாகையாலேபரகாருகுணமாக ‘மலம்’ என்று இஸ்ஸம்சயத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம் தேவதாந்தரபரத்வபுத்தி தவிரவேணுமோ? என்ன, திருவடி இத்யாதி ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தும் தத்வயதிரிக்த க்ஷுத்ரதேவதைகளைத் தொழாத மஹாப்ரபாவரானவர்களை மேலே, “மாறுமோரிடத்திலும்” என்கையாலும், ‘ஸக்ருதேவஹிசாஸ்த்ரார்த்தஃ’ இத்யாதியாலும், ‘நாளும்’ என்றது - காலநியதானாவர மென்கிறார் அபார்வணி இத்யாதி கூத “கூஹூர்த்தம்ஸிந்தூராஜஸம் நித்யம் ஸேவேத நஸ்ப்ருசேத் । ஸமுத்ராஸ்ப்ருச்யதோஷ: பர்வஸ்வேவஹிஸ்ப்ருசேத்” என்றது அநுஸந்தேயம் நாளும் - ஏதேனுமொருகாலத்திலே நந்திருவுடையடிகள்தம் - நமக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியை யுடையனான ஸ்வாமியானவனுடைய இத்தால் - மதுப்பால நித்யஸம்ஸ்ரேஷ்டாஸ்திக்யோ த்ருடயோகம்ஸாதஃ புருஷகாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமென்னு மதுக்கு ஸ்வரஸ்தம்-ஸர்வேச்வரனை இத்யாதி இங்கே, “நிர்ஹாரணம் காலேஸ்தந்யஜ்ஞந பூர்வமே । ஸ்திகோமஹாமோஹதேஹந்த்ருசேதஸ்மநிர்யஃ” என்றது அநுஸந்தேயம் ப்ரமாணம் அருளிச்செய்து உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் அவனை இத்யாதி ‘பற்றவேணும்’ என்று உபபத்தியும் அருளிச

பாராதே தன்னிழலிலே இவனை வைத்து, அவனைப்பகல முகம்பெறுவாரே குற்றத்தைப்பெ பிக்குமவள் முன்னுக்கப் பற்றவேணும் [நலங்கழல] அவள் முன்னுக்கப்பற்றினருடைய கு கனைப் பாராதே கைக்கொள்ளுந் திருவடிகள் வணங்கி என்றது வணங்க என்றபடி. 'வண ஙகிற இது [*] வினையெச்சமாய, வணங்கவேணும் ஆகுதமாயிருக்கும் வணாக, நாளு றுமே நமபழமை அங்கோவினை உடனேமாளும, ஓர்குறைவில்லை 'ஆனலும ஆமபரயணத்து காலம தப்பினறதே' என்ன, [மாளுமோரிடத்திலும] முடிகிற ஒருக்ஷணத்திலும [வணக மாளவதுவலம] "[illegible]" (தவிதாப[illegible]) என்னுதே, கிடக்கிற சீரைப்பாயைக் கவிக்கவிழ்ந்துகிடந்து சாவவும் அமையும [வல வரமென்னுதல, ஶ்ரேஷ்டடமென்னுதல, பலவத்தர மென்னுதல அவையும் ஆமபாயித்து சிலாபக்கலிலும தலைசாயக்க இராதே, முடிகிற ஸமயத்திலே ஆமபாயிக்கவே பின்னைப் பேறே தலைக்கட்டுமே இத்தால ஜனமபரம்பரை ஆமாயித்தாலும பலமில்லை [illegible] ஆமாயணத்திலே உபகரித்து முடிந்தாலும பலம தப்பாது [illegible]விஷயத்திறேனகை

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வலத்தனன திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத்துந்தித்
தலத்து எழுதிசைமுகன்படைத்த நலலுலகுமுந்தானும்
புலப்பட பின்னுந்தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்தானே
சொலப்புகில இவைபின்னும்வயிற்றுள இவையவன்துயக்கே

செய்தா இதி ஶேஷ: [illegible] அர்த்தம் - அவர் இத்யாதி வணங்கவென்று காட்டும்படி என்ன என்ன, வணங்கியென்கிற இத்யாதி வினையெச்சம க்ரியாஸங்கோசம வணங்கியென்கிறது - க்ரியா மாகையாலே, அதகை ஸங்கோசித்து வணக்கவென்கிற தென்றபடி அதாவது வணங்கியென்றால - க்ரி யினுடைய யாவதநுஷ்டானம தோன்றும், வணங்கவென்றால - க்ரியையினுடைய உபகாரமாத்ரம தோற் மென்றபடி வணங்கவென்று பரிக்ஷித்ததற்கு அநுகுணமாக அந்வயிக்கிறார் - வணங்கநாளும் இத்யாதி 'ஆ யணத்திலே ஒருப்படவே' என்ற அவதாரிகாநுகுணமாக, வணங்கவென்றதற்கு வணங்குகையிலே ஒ பட வென்றபடி முடிகிற ஒருக்ஷணத்திலும - இடமென்று காலத்தைச்சொல்லி, அத்தால க்ஷணத்தை சொல்லுகிற தென்றபடி சீரைப்பாயை - சீரையையும பாயையும விவரணம - ஶ்ரேஷ்டடமென்னு என்று ரலயோரபேத: த்விதீயார்த்தம - பலவத்தரமென்னுதல என்று பவயோரபேத: ஏதத்துப்பாத அவனையும் இத்யாதி பலிதம - இத்தால் இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமஸர்க்கே [illegible]

"[illegible]" "மாளுமோரிடத்திலும" என்ற விடத்திலே, "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேய [illegible] நிர்வாணம் [illegible] "வணங்கநாளும" இத்யாத்யந்வயித்தவிடத்திலே, "[illegible]"

[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம மன்னக மறக்கழுவி நாளும நத்திருவுடையடிகள்தம நலங்கழல வணங்கி, நாளுங்கின்றநம பழமையங்கொடுவினையுட மாளும், ஓர்குறைவில்லை, மாளுமோரிடத்திலும வணக்கொடு மாளவது வலமே இத்யந்வய:

* இது - எச்சத்திரிபு

ஆ —(வலததனன) ருதரனுடையவும சதுாமுகஸருஷடமான லோகததினுடைய வும சதுாமுகன தனனுடையவும ஸவரூப ஸததிதி பாவருததி ஹேதுபூதனுப, பினனையும ஆஸ்ரிதவாதஸலயததாலே ஸவேசசையரூபேண ஸவஸேஙகலபூதமான ஜகததிலுாளே ஆஸ்ரிதாககுக காணலாமபடி வநது திருவவதாரம பணணியருளும இவனுடைய குணஙகளைச சொலலபபுகில இவை பினனையும உளளுளளும அபாயநதமா யிருககும இநத குணஙகளையுடையனை அவனை எலலாருமொகக அறிநது ஆஸ்ரயியாதொழிவானென? எனனில,—தனபககல ஸநேஹமிலலா தாாககுத தனனை உளளபடி அறியவொணணுதொருபடி அவாசளை மோஹிபபிதது வைககு மெனகிறா

ஒ —முனபதாமபாடடில, ஸாவேஸ்வரனை தான ஸவஸிருஷடிபூத லோகஙகளிலே வநது திருவவதாரம பணணுகிறது ஆஸ்ரிதா கணடு அநுபவிககைககாக எனகிறா

[வலததனன எனறு தொடஙகி] - திரிபுரதஹநாதி ஸமாததனான ருதரன, எமபெருமானுடைய தகஷிணபாாஸ்வததை ஆஸ்ரயிததிருககும எழுசசியையுடைய திசைமுகன படைதத லோகமும தானும அஸஙகுசிதமாக இருககிறது திருநாபிகமலததிலே, இவை இவாக ளுடைய ஸாவ பரகாராாகைஷககும உபலகஷணம நலவுலகமாவது எமபெருமானுககு வநது திரு வவதாரமபணணி ஆஸ்ரிதரோடே ஸமஸ்லேஷிககைககீடான தேஸம [சொலலபபுகில இவை பினனும வயிறறுள] இவனுடைய குணஙகளைப பேசபபுககால பேசி முடிககவொணணாது, ஜகததைத திருவயிறறிலே வைதது ரகஷிககு மெனறுமாம [இவை அவன துயககே] - ஏவம விதஸவபாவனெனறு எலலாரும அறியாதொழிவானென? எனனில,—தனபககல விமுகரானவா களுககு அறியவொணணுதபடி ஸநதேஹவிபரீதஜஞானஙகளை எமபெருமான பிறபபிககையால

ப —அநநதரம, கீழசசொனன பாஹமருதராகளும இவனாலே லபதஸவரூபரா யிருகக, ஸவஸிருஷடியநதாபூதனுப அவதரிதது தததஸஜாதியாதிகளாலே நெஞசு கலஙகப பணணு மெனகிறா

எழுதிசைமுகன (சதுாததஸபுவந நிாவாஹகமான) எழுசசியையுடைய திசைமுகன, படைதத ஸவஸருஷடமான, நலஉலகமும தானும விலகஷணலோகமும தானும, தநதிக கலநது இடமபெற (அஸஙகுசிதமாகத) திருநாபியிலே இடம பெறறிருகக, திரிபுரமெரித தவன திரிபுரதஹநம பணணின ருதரன, வலததனன ("வடெஸ்வரகாஉமஙஙஏஷுாதூ கஷிணம் வாஸவூரோஸி காநு" எனகிறபடியே) வலபாாஸ்வததிலான, பினனும (ஈஸ்வராபிமானி களுககும தன திருமேனியிலே இடஙகொடுதது ரகஷிககிறதுககு)மேலே, (அவன), புலபபட - (காணவாராய எனறிருபபாாககுக) காணுககிலககாககைககாக, தானே தானே (காமாதி பா தநதரானனறியிலே), தனஉலகததில - தனனதான லோகததினுளளே, அகததனன அவதரிதது நிறகும சொலலபபுகில - இபபடி சொலலப பாாததோமாகில, இவை ஏவமவிதமான குணஙகள, பினனும பினனையும, வயிறறுள உளளேயுளளே அகாதமாயத தொலையாது, இவை அவன துயககு இவை அவன பாமிபபிககுமபடி "வயிறறுள" எனறு பரலயததிலே வயிறறுககுளளே வைததாகவுமாம தநதி - நாபி

இ —முனபதாமபாடடில, கீழ பாஹமருதராதிகளுடைய அபரதவமும ஸாவேஸ்வரனுடைய பரதவமுஞ சொனனா, இபபாடடில இவனைபபறறி அவாகள லபதஸவரூபரா யிருக கிறபடியைச சொலலுகிறா

[வலநதனர திரிபுரமெரிதநவர] பரிபூரணஹாரி ஸமாநதனாக ருதரன னுடைய திருமேனியில தக்ஷிணபாரஸவததை யாஸரயிததிருககும "பஶ்யைகாதஶ ருத்ராந் தக்ஷிணம்பார்ஶ்வம் ஆஶ்ரிதாந்", "தவ ஸாதோஷிதஸேந விஷ்ணுநா விஷ்ணுநா । ஸ்வபார்ஶ்வே தக்ஷிணே ஶம்போ ஸ்தாவஸ: வரிகல்பித:" [இடமபெறத துநதலதகெழுதிசைமுகனபடைதத நலலுலகமுநதானுமா] எழுசசியையுடைய திசைமுகனை தா படைதத நனறான லோகமும தானும அஸஙகுசிதமாகத திருநாபிகமலததிலே யிருககும இவ இவாகளுடைய ஸாவபரகார ரக்ஷணததுககும உபலக்ஷணம எழுசசியாவது சதுாதஸபுவ துககும நிவாஹகனென வளமுடைமை ஈஸவரன விருமபிவநது அவதரிககைககு யோகய யிருககையாலே நலலுலக மெனகிறது ஆபததுசகளிலே திருமேனியிலே இடஙகொடுககுமித மஹாகுணமாகையாலே எபபோது மொகக ஆழவாகள அருளிசசெயது போராநிறபாக ஸாமநதாககுப புறமபே நாடுகள கனககவுணடானாலும மாளிகைககுளளே செமபாலே நாழிய யைத தஙகளுககு வரிசைககு உடலாக ஆசரிததுபபோராநிறபாகளிறே, அபபடியே இவாகளு திருமேனியிற பண்ணிவைககும பாாபதி விடாசசள [பினனும] - பரஹமருததாதிகளுகக தனதிருமேனியிலே இடஙகொடுபபதுககு மேலே [தனனுலகநதிலாசாதரன] தான உ டாககின லோகஙகளிலே வநது அவதரிககும [தானே] ஒரு ஈமசாலனறு, தன இசசை யாலே "நாகாரணாத்காரணாதவா" இதயாதி இபபடி அவதரிககிறது எதுககாகவெனனில, [புலபபட] காணவாரா யெனறெனறு கணணும வாயுந துவாநது இருபபாககுக கா கொடுககைசசீடாச புலமெனறு இநதிரியம, படுகையாவது விஷயமாகை, கணணுககு காகை [சொலபபுகில இவை பினனும வயிறறுள] - இவனுடைய குணஙகளைப பேசபபுகக உளளேயுளளேயாயத தோணடத தொலையாது, பாசுரமிடடுபபேசி முடிககவொணணா தெனன பாலயாபததுககளிலே திருவயிறறிலே வைததுநோககும எனனவுமாம [இவை அ துயககே] துயககெனறு - மனநதிரிவு இபபடிகளை எலலாரும அறியாதொழிவானென எனனில,—விமுகராயிருபபாககு ஸமஶய விபாயயஙகளை அவனதானே பணணிவைககையா "ஸூரயா" எனறு பரகருதியையிடடு மறைதது அறிவுகெடுககும தனமேனமை தோ றிறகில எடடானெனறு கைவாஙகிபபோவாகள, தாழநிறகில நமமிலே ஒருவனெனறு க கடைககொளவாகள

௱டு —ஒனபதாமபாடடு கீழ, பரஹமாதிகளுடைய அபரததவமும, ஸாவேஸவரனுடை பரததவமும சொனனோ, இபபாடடில அவாகள தாஙகள இவனைபபறறி லபததஸ்வரூபராயிருக படியை அருளிசசெயகிறா பரஹமாதிகளுககும உதபாதகனாய அவாகளுககு ரக்ஷகனான ஸாவே வரன அவாகளதாஙகளும காலிடமாடடாத பூமியிலே வநது அவதரிககைககு ஹேதுவென? னில,—'அவனதான அருளிசசெயது வைததததுவே ஹேது, "பரித்ராணாய ஸாதூநா

ஒனபதாமபாடடு வலததனா இதயாதி கீழ் எனறது - கீழபபாடடுககுககீழ இரணடுபாடடு மெனறபடி இபபாடடுககு அாததவயாநுகுணமாக ஸஙகதிதவயமாதல, யதவா, ஏகஸஙகதிய பரஹமாதிகளுக்கும இதயாதி - கீழவாககியவிவரணமாய, அவாகள லபதஸவரூபரா யிருககிறபடியை அவதாரததுககு ஹேதுவையும அருளிசசெயகிறாாதல இநத யோஜனையில, 'பரஹமாதிகளுககு எனறதுககுக் கீழே, 'ஆனால' எனறு கூடடிககொளவது அருளிசசெயது வைதததுதான எ எனன, பரித்ராணாய இதயாதி "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச து்ஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" இதி ஶ்லோகஸ்ய சதுர 'ஸாதூநாம் பரித்ராணாய', 'தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய' எனற பதத்வயததுக்கும ஆத

(பரித்ராணாய ஸாதூநாம்) என்றுவிறே ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே தவரைப் பிறக்கைக்காகவும் ருசிஜநகனைக்காகவும் வந்து பிறப்பன், அதின்பலமாய் வருமதிறே துஷ்கருத்துக்களுடைய விநாஶம்' என்று அருளிச்செய்தத்துவே ஹேது வென்கிறார்

[வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்] கீழ்ப்பாட்டுக்கு சீழிரண்டு பாட்டாலுஞ் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் திரிபுரதஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநியான ருத்ரன் திருமேனியில் வல வருகைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபனாயிருக்கும் "பஶ்யைகாதஶ மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்" (பஶ்யைகாதஶமேருத்ராந் தக்ஷிணம்பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்) என்கிறபடியே [இடம்பெறத் துந்தித்தலத்து எழுதிசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்] எழுச்சியை யுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும், "ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம்" (ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம்) என்கிறபடியே இவை இவர்களுடைய ஸாவயரகாரரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம் எழுச்சியாவது சதுர்தஶ புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனென அளவுடைமை ஈஶ்வரன் விரும்பிவந்து அவதரிக்கையாலே "நல் லுலகம்" என்கிறது *"ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாளும் தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து வைத்தால், அந்தஃபுரத்திலுள்ளவர்களென்று அவர்களிருப்பிடத்தில் இவர்களுக்கு நலியவொண்ணாதபடி கூறுகக் கொடுத்துவைக்கும் ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது [இடம்பெற] ஸவிகாஸமாயிருக்கும் ருத்ரனுக்கும் இவ்வருக்குள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனாய சதுர்தஶபுவந ஸ்ரஷ்

ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி அதாவது - முன்பே ருசியுடையார்க்கு தவரைப்பிறக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்னுமது - 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் தன்னுடைய ஆஶ்ரயணத்தில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்கிற இது - 'யுகே யுகே' என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் "விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறதே யென்ன, அது ஆநுஷங்கிகம் என்கிறார் அதின்பலமாய் இத்யாதி "விநாஶாயச" என்ற சகாரம் - அந்வாசயத்திலே அந்வாசயமாவது-அப்ரதாநம் "ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாஶ:" என்றிறே பாஷ்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது ஆக, ருசிஜநநமும் தவர்ஜநநமும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி ஸௌஶீல்யாதி பரதாஶ்ரயமின்றி யிலே கூடாமையாலே அவற்றுக்கே ப்ராதாந்யம் துஷ்க்ருதவிநாஶம் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்யலாமாகையாலே இது அப்ரதாந மென்றபடி

ப்ரஹ்மாத்யபாத்வம் கீழே சொல்லிற்றே யென்ன, கீழ்ப்பாட்டுக்கு இத்யாதி சொன்ன அர்த்தமாவது - இருவர்களுடைய அபாத்வம் அப்படியிருக்குமோவென்ன, பஶ்யைகாதஶ இத்யாதி "ஆதித்யாந் வஸூந் ருத்ராந் அஶ்விநௌ மருதஸ்ததா" இத்யுத்தரார்த்தம் இதம் மோக்ஷதர்மே 'திரிபுரமெரித்தவன்' என்றது - ருத்ராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் உந்தித்தலத்து என்றது- உந்தித்தலத்தன் என்றபடி எழுச்சி - ஸம்ருத்தி கீதாஸ்வேதாஶ்வதரே, "பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந்" ஶம்ப்ரஶ்ந: வ்யாக்யாநாவஸர: கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணமித்யந்வய: கமலாஸநஸ்தம் ஈஶம் ஈஶ இதி ஶம்பவிஶேஷணம் வா கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணமீஶிதாரம் இத்யர்த: அளவுடைமை ஐஶ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதிகயமவா 'இடம்பெற' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-ஏறாளும் இத்யாதி வ்ருஷபத்தையாளுகிற ருத்ரனும், சதுர்முகனும், பிராட்டியுங் கூறிட்டு வ்யவஸ்திதமாக ஆளுகிற அத்விதீயமான திருமேனியை யுடையவன் இதி ஶப்தார்த்த: இவர்களுக்குக் கூறுகக்கொடுப்பானென்? என்ன, ஸர்வாபாஶ்ரயம் இத்யாதி பதங்களுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் பரதீகோபாதாநம் - இடம்பெற இத்யாதி எழுச்சியையுடைய' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ருத்ரனுக்கும் இத்யாதி உக்தியென்றிறே - நாபிக்குப் போ

---

* திருவாய்மொழி ௪ அ ௧

டாவான சதுர்முகன் தானுண்டாக்கின நன்றான லோகமும் தானும் திருநாபிகமலத்தைப்பற்றி ல ஸ்வரூபனுமிருக்கும் ‘உந்தி’ என்றும், ‘துந்தி’ என்றும் திருநாபிக்குப் பே [இடம்பெ துந்தி] இடம்பெற, அத்து, உந்தித்தலம், என்ற பதம், அதில், “அத்து” என்கிற பதம் ச யைச்சொல்லாய்ப் பொருளின்றியேபோய், “இடம்பெற உந்தித்தலம்” என்கிறது “பூதல என்னுமாபோலே [திசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமும் தானும் உந்தித்தலத்தனன்] - ஸத்ந பரஜை தாயமுலையை அகலில் நாக்கு ஓடமோபோலே, திருநாபிகமலத்தை விடில் தன்ஸத்த இல்லையாம்படி இருக்கை இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்களிருப்பார்களோ? என்னில், ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும் அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்க எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்துகொண்டுபோருவர்கள் ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கந வுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்தி பர்களிறே, அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் பராபதி விடார்களிறே கலகங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலம்தெளிந்தவாறே புறம்பே பு பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னாபற்று, இவ்விடம் இன்னாபற்று’என்று பின்னும் பராபதி சொல வைக்குமாபோலே [பின்னும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தது மேலே [தன்னுலகத்திலகத்தனன்] தானுண்டாக்கின ப்ரஹ்மாவாலே உண்டான லோக களிலே வந்து அவதரிக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராகளும் தன் திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப் பற்றி ல ஸ்வரூபராம்படியிருக்கிறவன் அவர்களுங்கூடக் காலிட அருவருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அ தரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்,—[புலப்பட] காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வா துவாந்திருக்குமவர்களுக்குத் தன்ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதானம் பண்ணவொண்ணுதே அவர்க சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகவேணுமென்று என்? ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதானம் ப ணிஞல் என்செய்யும்? என்னில்,—*“மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயா

ஆகையால இடம்பெற உந்தியென்றிறே சொல்ல அபேக்ஷிதமென, உந்தியேன்றும் இத்யாதி “துந்தி” எ றும் சொல்லலாமென்று கருத்து இவ்விடத்திலும் ‘உந்தி’ என்று பதமாகவுமா மென்கிறார் - இடம்பெற துந்தி இத்யாதி என்கிறதென்னுமளவும் ‘அத்து’ உத்ருத் சகாரமௌவ: என்றும் பாம என யதபேதமாய சாரியைச்சொல் - நிராதககபதம் ஸபத்ததுக்கு ப்ரயோஜனம் - பூதலம் இத்யாதி தலமெ கிறது என்று பேஷம் ‘உந்தித்தலத்தனன்’ என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் - ஸதநந்தய இத்யா நாக்கு ஒடமோபோலே - நாக்கு உலருமாபோலே ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த மாத்ரமன்றிக்கே தாங்கள தங்களுக்கு இதைப் பெருமையாக நினைத்திருப்பாரென்று ஹாவாநதாம ஸாமந்தர்க்கு இத்யாதி செம்பு தாமாநாழி செம்பாலே நாழியரிசியை - செம்புநாழியாலே நாழியரிசியை வரிசையாக - பஹுமானமா அவர்கள் ஒருகால் இருந்தபோதும் அவர்களிடம் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கலகங்களிலே இ யாதி அடையவளைந்தான் ஏழாம்ப்ராகாரம் பற்று - இடம், ஸ்தலமென்றபடி ஸீமே, ‘திசைமுக படைத்த’ என்றுவைத்து, ‘தன்னுலகம்’ என்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, தானுண்டாக்கின இத்யா அதாவது - தானுண்டாக்கின ப்ரஹ்மாவாலே உண்டாக்கப்பட்ட தாகையாலே தன்னதென்னலா மென்றபடி அருவருக்கிற - ஹேயமாக நினைக்கிற ஹேதுஎன? என்னில் - ப்ரயோஜனமென்னென்னில் காணவாரா இத்யாதி - உன்வடிவழகைக் காணும்படி வரவேணுமென்றென்று பலகாலும் பார்த்துக்கூப்பிட்டு, பார்க்கி கண்ணும் கூப்பிடுகிற வாயும் பசையற உலர்ந்து என்றபடி விஷயமாகவேணுமென்று - சக்ஷுர்விஷயத்வ ப்ரயோஜனதயா ஹேதுவென்றபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதானம்பண்ணுகை - குணவிஷகாராதிகளாலே ஸம்விதானம் பண்ணுகை மழுங்காத இத்யாதி - அமோகமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானமே பரிகரமாக விஸத்ரு மான லோகத்திலே உனக்கு பேஷபூதராணுக்கு உபகரித்தால், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின்கரை யிலே தவரித்து வந்தாயென்கிற உன்னுடைய அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு திரஸ்க்ருதமாகாதோ? என்றபடி

---

* திருவாய்மொழி ௩-௧ ௯

களிததா லுனசுடாசசோதி மறையும " எனபாகள இதுதனககுததான அடியேன? எனனில,—[தானே]-"ஆத்மாயயா"(ஆதமமாயயா), ஆதமேசசயா ஒருகாமம பரேரிககவனறு,இசசையாலே [சோலபடுகில இவைபினனும வயிறறுள] அவன இபபடி அவதரிததுபபணணும ரக்ஷணஙகளில ஏகதேசம சோலலில சோலலுமததனை, எலலாரு சோலலித தலைககட்டபபோகாது சோலபடுகில உளளேயுளளேயா மிததனை அனறியே, தனனாலே ஸருஷடரான பரஹமாதிகளாலே ஸருஷடரானவாகளுகக 'எனமகன' எனறு அபிமானிககலாமபடி வநதுபிறநது, "உனககு ராஜயததைதத தநதேன, அதுதனனை வாஙகினேன, போ" எனறும, கையிலே கோலைககோடுதது "பசுககளின பினனே போ" எனறுஞ சோலலலாமபடி எளியனாயிருககிற தான, இவாகளுககு ஓா ஆபதது வந்தால இவாகளை வயிறறிலேவைதது நோககுமபடியைச சோலலிறருகவுமாம 'இபபடி இதுவே அர்ததமெனனுமிடம நீா அருளிசசெயதபோது தெரிநது, அலலாதபோது எஙகளுககுத தெரியாதபடி இராநினறதி!'எனன,—[இவை அவனதுயககே] "மமமாயாதுரதயயா" (மமமாயாதுரதயயா) எனகிறபடியே அவனதானே பரகருதியாகிற விலஙகையிடட பாகயஹீநரானவாகள தனபககல் அணுகாதபடி பணணி, அவாகள அகலபபுககால அவனதான அநுமதிதாநம பணணி, உஙகள பககல அவன உதாஸீநனா யிருககையாலே தெரியாதொழிகிறது எனகிறாா துயககு ஸமசயம

பத்தாம் பாட்டு.

துயககறுமதியிலநலஞானததுள அமரரைததுயககும
மயக்குடைமாயைகள வானிலுமபெரியனவலலன
புயறகருநிறததனன பெருநிலஙகடநதநலலடிபபோது
அயாபபிலனலறறுவன தழுவுவனவணஙகுவனமாநதே

இதுதனக்கு - அவதாரததுககு இது காரணபரஸநம, 'புகபபட' எனறு பரயோஜநஞ சொலலுகையாலே அடியேன்னேன்னில் எனறதுககு கருதது - காமததாலேயோ வெனறபடி 'புகில' என'யதிஸபதாாததம- அவன் இபபடி இதயாதி இவை' எனறு - ரக்ஷணபாகாரஙகளைச சொலலுகிறதாதல, பரஸதுத லோகஸததையாய, தமராதிகளைச சொலலுகிறதாதல வயிறறுள - உளளேயுளளேயாம, வாசாமகோசர மெனறபடி. தவிதீயாாததததில, வயிறறுள - வயிறறுககுளளே வைததுககொணடாறபோலே அநத தசையிலும ரக்ஷிககு மெனறபடி பாதயயோஜனையில, ரக்ஷணஙகள - பூாவவாகயதாதபாயலிததஙகள தவிதீயயோஜனையில அாததஙகள - "உலகததிலகததனன" எனற பதோபஸதாபிதஙகள இவை அவன் துயக்கே - அருளிசசெயத போது தெரிநது, அலலாதபோது தெரியாமையுமான இவை அவனுணடாககின ஸமஶயம அவன பரமிப பிக்கும்படி யென்றபடி இவ்விடததிலே "ஶாஸ்தஞானம் ... " இதயாதயநுஸநதேயம அநுமதிதாநம்பண்ணி - இருககும இதி ஶேஷ: 'உஙகளபககல'எனகிறதுககுமுனனே'அபபடியே' இதி ஶேஷ: துயககெனறு - மனநதிரிவுககுப பேர அது - ஸமஶயமும, விபாயயமும இஙகே பரகரணாநுகுணமாக ஸமஶயம விவக்ஷிதமெனகிறாா - துயக்குஸம்ஶய்மெனறு திரிபுரமெரிததவனிடமபெற வலததனன, எழுதிசைமுகனபடைதத நலலுலகமுநதானு மிடமபெற வுநதிததலததனன, பினனும தனனுலகத்திற புலபபடததானேயகததனன, இவை பினனும சொலபபுகில வயிறறுள, இவை அவன துயக்கே இதயநவய: இடம்பெற-அலஙகுசிதமாக

ஆ.—(துயக்கறு.) நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராய் ஸம்யக்ஜ்ஞாநிகளான ப்ரஹ்மரு ராதிகளுக்குக்கூட அறியவரிதாயிருந்த திவ்யாவதாரந் தொடக்கமாகவுள்ள மஹாஸ்சர்யங்களை செய்தருள வல்லனாய், காளமேகநிபமான திவ்யரூபத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடை திருவுலகளந்த நல்லடிப்போதை உபதேசநிரபேக்ஷமாக நான் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலு அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றே னாகாதே யென்றுகொண்டு ஸ்வஸ்வபாவ தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜலஸ்தல விபரீதங்கள் பாராதே எல்லார்தலையிலும்பொருந்த வதாய்த் தனக்கும் அயத்நலப்தமாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளை மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதி யென்று தொடங்கி]-நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராகையாலே ஸம்யக்ஜ்ஞா வான்களான தேவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி தெரியாத குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின திவ்யாவ தாரங்களாகிற மஹாஸ்சர்யங்களைப் பண்ணவல்லன். [புயற்கருநிறத்தனன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே கறுத்த நிறத்தை யுடையான். [அமர்ந்தே] - அநந்யப்ரயோஜநனாய்; 'மனோ வாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அஸங்க்யாதமான ப்ராமகத்வம் கிடக்க, அவனழ கையே அநுபவிப்போ மென்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறு - (ஸம்ஶயவிபர்யயமில்லாமையாலே) கலக்கமற்ற, மதியில் - நெஞ்சிலே பிறந்த, நல்ஞானத்துள் - நன்றான ஜ்ஞானத்தையுடையரான, அமரரை - தேவர்களையும், துயக்கும்- கலங்கப்பண்ணும், மயக்கு - ப்ராமகத்வஶக்தியை, உடை - உடைய, மாயைகள் - ஆஸ்சர்யமான ஆகாரங்கள், வானிலும் - (எல்லையில்லாத) ஆகாஶத்திலும், பெரியனவல்லன் - அதிஶயிக்கப் பண்ணவல்லனாய், (அதனில்), புயல் - காளமேகம்போலே, கருநிறத்தனன் - கருகின நிறத்தை யுடையனானவனுடைய, பெருநிலம் - பூமிப்பரப்பை, கடந்த-அநாயாஸேந அளந்த, நல்-விலக்ஷண மான, அடிப்போது - திருவடித்தாமரைகளை, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் பற்றற்று) அமர்ந்து, அயர்ப்பிலன் - மறப்பில்லாதவனாய், அலற்றுவன் - (அக்ரமமாக குணங்களை) வாயாலே சொல்லுவன்; தழுவுவன் - (அத்யந்த ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு) ஸம்ஶ்லேஷிப்பன்; வணங்கு வன்-(தலையாலே) வணங்குவன்: இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பே னென்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் விமுகர்க்குப் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட் டின வழியே காணப்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே அவனை அநுபவிப்போ மென்று பாரிக் கிறார்.

[துயக்கறு என்றுதொடங்கி]-துயக்கறு மதியுண்டு - ஸம்ஶய விபர்யயரஹிதமான அந் தஃகரணம். அத்தையுடையராகையாலே யதாஜ்ஞாநத்தையுடைய தேவர்களை மதிகெடுக்கும்படி தெரியாதகுணசேஷ்டிதங்களையுடையஆஸ்சர்யமானஅவதாரங்களுக்குளெல்லையின்றிக்கேயிருக்கை. முற்பட,'தங்கள்விரோதிகளைப்போக்குகைக்காக வந்தவதரிக்கவேணும்' என்றுஶரணம்புகுவர்கள்; அவன் வந்து அவதரித்தவாறே 'நம்மிலுந் தாழ்ந்தானொருவன்' என்று காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள்; பாரிஜாத ஹரணத்திலே இந்த்ரன் வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அமரர்களென்று நித்ய ஸூரிகளாகவுமாம். பெரியதிருவடியுடைய இதிஹாஸம். அவன் மயக்குகிறவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டக் கண்ட நாம் அநுபவிப்போ மென்று தாம் அதிலே பாரிக்கிறார். [புயற்கருநிறத் தனன்] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [பெருநிலங்கடந்த]-

பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்த. [நல்லடிப்போது] - குணகுணிநிரூபணம்பண்ணாத பரமபோக்யமான திருவடிகள். [அயர்ப்பிலன்] - மோஹித்துக்கிடக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுவன்] - ப்ரஹர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடக்கடவேன். [தழுவுவன்] - கண்டவாறே கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய் விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கடவேன். இப்படி செய்யப்பெற்றேனென்றுஞ் சொல்லுவர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் விழுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டினவழியே காணப்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே நம்விடாய்கெடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபவிப்போமென்று பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதியில்] - துயக்கற்ற மதியையுடைய. ஸம்ஶயவிபர்யயரஹிதமான மதியையுடையராகையாலே, [நன்ஞானத்துளமரர்] - உள் - மனமும் இடமும் மேலும். இங்கு, மேலான அமரரென்றபடி. நன்றான ஞானத்தையுடையரான அமரரையுங்கூட. [துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்] - துயக்கு - மனந்திரிவு. அறிவுகேடும்படி தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். [வானிலும் பெரியனவல்லன்] - ஆகாஶத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. ‘அமரர்’ என்கிறது - இந்த்ராதிகளை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள் தங்களுக்கு; அப்போது, ‘நங்கார்யம் நம்மாற் செய்யப்போகாது; அவனே நங்கார்யத்துக்குக் கடவன்’ என்றிரா, அநந்தரக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பர்கள்; தங்களிருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்த்ரீகளும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும் போய், நரகவதம்பண்ணிச் சிறைகிடந்த ஸ்த்ரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அன்றிக்கே, ‘நன்ஞானத்துளமரர்’ என்கிறது - நித்யஸூரிகளையாய், ஜ்ஞாநாதிகனான பெரியதிருவடியும், ‘தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றோ’ என்றாற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னானிறே. அவனுடைய ஆஶ்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக்கிடீர், அவனநுக்ரஹத்தாலே காட்

பத்தாம்பாட்டு - **துயக்கு** இத்யாதி. கீழெல்லாம் பரோபதேஶம் பண்ணிப்போந்தவர் இங்கே தாம் அநுபவிக்கக் கடவேனென்று சொல்லுகிறது, அவர்கள் திருந்தாமையாலே. இதுக்கு ஹேது - அவன் பண்ணிவைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபவத்திலே இழிகிறாரென்கிறார் - **அவன்விழுகர்பக்கல் இத்யாதி.** **அவன்காட்டினவழியே** - அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழியே.

மதி - அந்தஃகரணம்; தர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். துயக்கறுமதியி லென்றது - ஹேதுகர்ப்ப விஶேஷணமென்னுமிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - **ஸம்ஶய** இத்யாதி. மேலான **அமரர்** - மநுஷ்யரிற்காட்டில் மேலான **அமரர்.** ‘துயக்கும், மயக்குடை’ என்கிற புநருக்திக்கு **அர்த்தம்** - **அறிவுகேடும்படி** இத்யாதி. துயக்கு உண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடே கூடின அவதாரங்களென்றபடி. ‘வானிலும்பெரியன’ என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - **ஆகாஶத்தை இத்யாதி.** **அறிவுகேடு** - ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். **தெரியாமை** - ஜ்ஞாநாபாவம். மயக்கத்தைப்பண்ணுகையாலே, மயக்குஎன்று - குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது. ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரை ‘நன்ஞானத்தமரர்’ என்னலாமோ? என்ன, **ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி.** **அப்போது** - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது. அப்படி எதிரிட்டவிடமுண்டோ? என்ன, **தங்களிருப்பிடமும் இத்யாதி.** **பூண்டை** - பாரிஜாதத்தை. **உள்ளமரர்** - மேலான அமரர்; நித்யஸூரிக ளென்றபடி. **சிவியார்** - கைவர்த்தர்; தண்டிகைமுதலானவை சுமப்பாரென்றபடி. ‘சொன்னானிறே’ என்ற அநந்தரம், ‘அத்தைச்சொல்லுகிற தென்னுதல்’ என்று வாக்யஶேஷம். அவிஸ்மரணார்த்தம் உக்தார்த்தாநுவாதம் - **அவனுடைய இத்யாதி.** “பெருநிலம்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - **அவனநுக்ரஹ**

டின வடிவழகை அநுபவிப்போம் நா மேன்கிறார்; [புயற்கருநிறத்தனன்] - வர்ஷுக வலாஹகம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [பெருநிலம் இத்யாதி] - "மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "இவற்றாலே யநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்" என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [பெருநிலங்கடந்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமியை அளக்கிறவிடத்தில், வஸிஷ்டசண்டாலவிபாகமற எல்லார் தலையிலு மொக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். இவர்கள் நன்மை தீமை பாராதே, தன்னுடைய சுத்தியே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினான். [நல்லடிப்போது] - *"படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படியிறே இருப்பது, "கதாபுநஃ" (கதாபுநஃ) என்று ப்ரார்த்தித்துக் கிடக்குமதிறே. செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [அயர்ப்பிலன்] மறக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுவன்] - அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். [தழுவுவன்] "ஸாகாடம்பரிஷஸ்வஜே" (ஸாகாடம்பரிஷஸ்வஜே) என்னுமாபோலே, கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் இப்படி செய்யக் கடவேன். (கo

பதினோராம் பாட்டு.

அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன் தன்னை
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள்
அமர்சுவையாயிரத்து அவற்றினுள்ளிவைபத்தும்வல்லார்
அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறையே.

ஆ.—(அமரர்கள்.) ஆஶ்ரிதஸமாஶ்ரயணீயத்வார்த்தமாக அண்டமத்யே அவதீர்ணனாய் தேவாதிஸகலஜநங்களுக்கும் தாஸ்யாவஹமான அம்ருதமதநாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களை யுடையனு

இத்யாதி. "அயர்ப்பிலன்" இத்யாதியை - வர்த்தமாநார்த்தத்திலும் பவிஷ்யதர்த்தத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். 'பெரு' இத்யாதிக்கு பலிதம் - வஸிஷ்ட்ட இத்யாதி நன்மைக்கு அர்த்தம் - இவர்கள் இத்யாதி. 'தன்னுடையஶுத்தியே' என்கிறவிடத்தில் - கங்காப்ரவாஹாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்வேந த்ரஷ்டவ்யங்கள். 'போது' என்றதுக்கு பாவம் - படிக்களவாக இத்யாதி. நிருபாதிபந்துவான நீ பூமிக்கு அந்யாபிமாநம் வந்தவொருநாளிலே பூமிக்களவாம்படி நிமிர்த்தளந்துகொண்ட உன்னுடை திருவடித்தாமரையை என்தலைக்கு அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணு மென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதம் கதா இத்யாதி. "கதாபுநஶ்ஶங்க" இத்யாதி, ஸ்தோத்ரே. "ஸுவர்ணாம்புஜத்வயம்" என்றதுக்கு பாவம் - செவ்விப்பூ இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஶே அஷ்டாதஶே, "ஸோபேத்ய தம் ஸ்வஜவஸாநுகூலக்ரமேண வாணிநா । ஸம்ஸ்பர்ஶாங்கேஷு ஶ்லிஷ்டாகாடம்பரிஷஸ்வஜே". துயக்கற மதியை யுடையராகையாலே நன்ஞானத்தராயுள்ளான. அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய் வானிலும்பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயற்கருநிறத்தனனானவனுடைய பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை, அமர்ந்தே அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன், வணங்குவன் இத்யந்வயஃ. அமரரைத்துயக்கும் மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியனவல்லன் - தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய ஆஶ்சர்யாவதாரங்களை எல்லையில்லாத ஆகாஶத்திலும் அதிஶயிக்கப் பண்ணவல்லன் இதி ஶப்தார்த்தஃ. மயக்குடை - ப்ராமகத்வ ஶக்தியை யுடைய வென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (கo

* திருவாய்மொழி-க-உ-உ.

யிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்திரூபமாய் நிரதிஶயரஸரூபமாயிருந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் திருவடிகளிற்கொண்டுபோகப் பற்றுமை, முந்துறத் திருவடிகளிலே கொண்டுபோய், அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்தபின்னை ப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் அறிவார் முந்துற அயர்வறுமமரர்கள்வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிகல விச்சேதத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அமரர்களென்று தொடங்கி] - தேவஜாதி அநுபவித்து வாழ அஹிக்ஷுஹிதமாம்படி கடலைக்கடைந்தவனை அமர்ந்திருந்துள்ள பொழிலின் வளர்த்தியுடைய திருக்குருகூர்ச் சடகோபனுடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகளாய் ரஸகநமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இவை பத்தும் அப்யஸித்தவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொக்க உயர்த்தியைப்போய்ப்பெற்று ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்தவ ரென்கிறார்.

அமரர்கள் - சாவாமைக்கு மருந்து ஆசைப்பட்ட தேவர்கள், தொழுதெழ - ("தொழுதெழு" என்ற தம்மைப்போலே) கையும் அஞ்சலியுமாய்க்கொண்டு கிளரும்படி, அலைகடல் - அலைகிற கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - (க்ஷுஹிதமாம்படி) கடைந்த அக்லேஶாப்யஸ்வபாவனைப்பற்ற, அமர் - பொருந்தின, பொழில்வளம் - பொழிலினழகையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குக்கடவ, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், (வாசிககைங்கர்யமாகையாலே), சுவை - ஶப்தஸாரஸ்யமும் அர்த்தஸாரஸ்யமும், அமர் - பொருந்தின, ஆயிரத்தவற்றினுள் - ஆயிரமான அவற்றினுள், இவைபத்தும் - (திருப்பாற்கடலில் அம்ருத தடாகம்போலேயிருக்கிற) இவைபத்தையும், வல்லார் - (அப்யஸிக்க)வல்லார், உயர்வில் - உயர்த்தியில், அமரரோடுசென்று - அமரரோடொக்கச் சென்று, தம்பிறவி - தம்முடைய பிறவியாகிற, அஞ்சிறையறுவர் - சிக்கென்ற சிறை அறுவர். இத்திருவாய்மொழி ஐஞ்சீராய் நெடிலடிநான்கும் ஒத்திருக்கையாலே கலித்துறை. "நேரசைபதினாறே நிரையசைபதினேழே" என்று அடியெழுத்து ஒவ்வாதிருந்தது - கட்டளைக்கலித்துறையல்லாமையால்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகள்வரிசையைப் பெற்றுப் பின்பு ஸம்ஸாரநிகலத்தை அறப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[அமரர்கள் தொழுதெழ] - கடைகிறபோதையழகைக் கண்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அழகுக்குத்தோற்கும்படியாயிற்று கடைந்தது. "ததஃ ப்ராஞ்ஜலயஸ்ஸர்வே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டாஃ ஸுராஸுராஃ । தாஷ்டுவுஃ வாஸுதேவாக்ஷம் ஶரண்யம் ஶரணாயிநஃ॥".'தொழுதெழு' என்கிற தம்பாசுரமாயிற்று என்கிறார். [அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை] - ஒருகடல் நின்று ஒருகடலைக் கடையுமாபோலே அதிக்ஷுஹிதமாகக் கடலைக் கடைந்தபடி. [அமர்பொழில் இத்யாதி] - சேர்ந்த பொழிலழகையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று இவைதான். வாசிகமான அடிமையிறே. பூர்ணவிஷயத்தில் இதுக்குமேற் செய்யலாவதில்லையே. "தஸ்மிந் ப்ரவிலாபவ்யந்நவஃ"நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - இவ்வாசிகமான அடிமை முறையென்று - கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டாதபடி ரஸகநமாயிற்று இவ்வாயிரமும். [அவற்றினுளிவை பத்தும்] - அவை கோதென்னும்படியாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ரஸாதிஶயம் இருப்பது.

[அமரரோடு உயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவிபஞ்சிறையே] - சிறையிலேயிருந்த ராஜகு ரன்தலையிலே அபிஷேகத்தை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப்போலே, நித் ஸூரிகள் வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரவஞ்சிறையைக் கழிக்கும் ஈச்வரன் ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிற் சென்று ஸூக்ஷ்மசரீர வியோகம்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் முற்பட நித்யஸூரி கள் வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச்சிறை வெட்டிவிடப் பெறுவர்க ளே கிறார்.

[அமரர்கள்தொழுதெழ] - கவிழ்ந்து 'உப்புச்சாறுகிளருவது எப்போதோ?' என்றுகிடக்கி தேவஜாதியானது எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று தோளுந் தோள்மாலையுமாய் ஒருகடல் ஒ கடலை நின்று கடையுமாபோலே கடைந்தபடி. [தொழுதெழ] - குணங்களுக்குத் தோற்று "தொ தெழு" என்கிற தம்பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்ற அவர்களுக்கு மேன்கிறார். [அம பொழில்] - சேர்ந்த பொழில். [வளங்குருகூர்] - வளப்பத்தையுடைத்தாய், ஸம்பத்தையுடை தான திருநகரி. [சடகோபன்குற்றேவல்கள்] - இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் வாசி மான அடிமைசெய்தபடியாயிற்று இதுதான். பூர்ணவிஷயத்தில் வாசிகமான வ்ருத்திக்கு மேற்பட செய்யலாவதில்லையே; "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" (தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:) என்று நித்ய ஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தான் இருப்பது. இத்தால் - வாசிகமான அடிமை "முறை" என்று கார்யபுத்த்யா செய்யவேண்டா வேன்றபடி. [அவற்றினுளிவைபத்தும்] - *"விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட' என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்யஸூரிகளோடொத்த உச்ச்ராயத்தை யுடையராய், தங்களுடைய ஜந்ம

நிகமம் - அமரர்கள் இத்யாதி. 'அமரரோடுயர்வில்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - இத்தி வாய்மொழியை இத்யாதி. அறவைச்சிறை - தயநீயமான சிறை, துःகைகரூபமான சிறை யென்றுமாம்.

அம்ருதப்ராசநாநந்தரம் ஹர்ஷோத்பத்திகள் அமரர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் கவிழ்ந்து இத்யாதி. இத்தால் சாவாமைக்குப் பரிகரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்கு உண்டான அபிநிவேச மும், இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிசயமும் சொல்லுகிறது. உப்புச்சாறு - அம்ருதம். கிளருவது - உத்பந்நமாவது. எழுத்துவாங்குகையாவது "வஹ்நிர்தேவோபவிஷ்டோ ஹ்யுபரி ஸுரமுநிவ்யாஸவாதாத்ரதீச்ச:। தஸ்மாத்ஸூர்யஸ்ஸுகோடூன் யமநியமதநூன் பாவயந்..." என்றதில் "உபரிஸுரமுநி" என்கிற தாஸ்யம். அதாவது ஸ்வாமிபேரை மார்விலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. தோளுந் தோள்மாலையு மென்றது - அர்த்தாத் ஸித்தம். 'அலைகடல்' என்ற தாலே - அக்ஷோப்யதகருணைப்புதி ஸூசிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஒருகடல் இத்யாதி. அந யப்ரயோஜநரான தமக்கன்றோ 'தொழுதெழு' என்னக்கூடுவது, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குக் கூடுமோ? என்ன, துணங்களுக்கு இத்யாதி. குற்றேவல் - குறுகின ஏவல், அந்தரங்க கைங்கர்யம். இத்திருவாய் மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருநகரிக்கு இத்யாதி. வாசிகமாத்ரம் போருமோ? என்ன, பூர்ண இத்யாதி. உக்தமாவதாரஸ்ய - தத்விப்ராஸஸ்த்ராதி. ஸோதநே விப்ராஸ: - மேதாவிந: ஸாமவேதஸ்வரூபாஜ்ஞாநவந்த:. விபந்யவ: ஸூரய:. யந ஸ்தோதார:, வாசிகஸ்துதிர்யநப்ரஜ்ஞாநவந்த:. கார்யபு த்த்யா கர்த்தவ்யத்யா. இதினுடைய போக்யதையே இழியப்பண்ணு மென்றபடி. போக்யத்திலும் போக்யாம்சமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - விண்ணவர் இத்யாதி. தேவர்கள் அம்ருதத்தை புஜிக்க அந்த அம்ருதம் கோதாம்படி அதில்நின்றும் வந்துதோற்றின பெரியபிராட்டியாராகிற அம்ருதத்தை புஜித்த என்

---

* பெரியதிருமொழி, சு - க - உ.

மாகிற விலங்கு அறப்பெறுவர்கள். இப்பத்தைக் கற்றபோதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடும், ஶரீர விஶ்லேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகு மித்தனை; ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால் க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியைவைத்து, பின்னை விலங்குவெட்டிவிடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராம்படியான தரத்தைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரநிகளவிச்சேதத்தைப் பெறுவர்கள்.(*அன்றியே,[அமரரோடு உயர்வில்சென்று]-ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சேன்று. [அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே] - ஸூக்ஷ்மஶரீரவிதூநநம்பெறுவர்.) "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி" (த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி) என்று அருளிச்செய்த அதுவே பலமாகக்கடவது.

முதற்பாட்டில், ஸுலபனென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில், அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியநிலமல்ல வென்றார்; நாலாம்பாட்டில், அப்படிகள்தான் ஆஶ்ரிதர்க்கு அறியலாம், அநாஶ்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும்,ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார்; ஏழாம்பாட்டில், நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே விளம்பிக்கவொண்ணாது, கடுக ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிக்கவே விரோதிகளடங்கலும் நஶிக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனானவனை த்ரிவிதகரணங்களாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தார்; இத்தை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொன்னார் நிகமத்தில். (கக)

ஸ்வாமியானவனே என்றபடி. அமரரோடு உயர்விற்சென்று - உயர்வில்வந்தால், அமரரோடொத்த உச்ச்ராயத்தையுடையராய். சிறைக்கு அழகாவது - 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே க்ரூரமாயிருக்கை. பிறவியற்று அமரரோடுயர்விற்சென்று என்னவேண்டாவோ ? என்ன, இப்பத்தைக்கற்ற இத்யாதி. ஶரீரவிஶ்லேஷத்தை உடனே பிறப்பிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, ராஜா இத்யாதி. இவன்பக்கல் ஆதரத்தாலே நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகையன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய அநர்த்தகரத்வத்தாலும் நினைப்பிடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. தரம் - வரிசை. அவதாரஸௌலப்ய ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்கு ஸ்ரீ கீதையிற் சொன்னதுவே பலம் என்கிறார் - த்யக்த்வேதி. தேஹம் த்யக்த்வா மாமேதி ஜந்ம புநர்நைதீத்யந்வய:. ஸ்வயம்ஜ்ஞாந: ஸுகவேஶவஶவிவித:. ஶ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டில் இத்யாதி. அமரர்கள் தொழுதெழ இத்யாரப்ய, பத்தும்வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம்பிறவி யஞ்சிறை யறுவர் இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி:—ஏவமுக்தவ்யூஹ ஸௌலப்ய ...

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி:— ...

---

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை யென்பர்.

ஈடு.—பரத்வத்தையும் ஸுஜநீயதையையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், தாமானதன்மை யழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது; "அயமபரஃகாரக நியமஃ" (அயமபரஃகாரக நியமஃ) என்னுமாபோலே, கீழ்ப் போந்த ரீதி யொழிய வேறேயொன்றாயிறே இருக்கிறது. முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனா யிருப்பானொருவன், 'வீதராகரா யிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிற தொன்றா யிருந்தது தத்த்வபரமாக அடுக்கும்' என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே 'இது காமுகவாக்யமா யிருந்ததீ!' என்று கைவிட்டுப்போனானும்; "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" (நிதித்யாஸிதவ்யஃ) என்று விதிக்கிற பகவத்காம மென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே. "'அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்ற இது அநுபவிக்கிறார்' என்று பிள்ளான் பணிக்குமென்ற இது, இவருக்கு முனியேநான்முகனளவும் உள்ளது மாநஸாநுபவ மாகையாலே அத்தோடே சேரவிழுமிறே; அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறா ரேன்கிற விடம், இத்தோடே போரச் சேர்ந்திருக்கும். திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதாக ஒருப்பட்டுக் கட்டிக் கொண்டார்; அது ஒரு காலவிசேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, துணுக்கென்று தாமான தன்மை யழிந்து ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்விட்டது."ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்தஃ" (ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்தஃ) என்கிற விஷயத்தை அநுபவித்த இவர்க்கு இழவு வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் என்? என்னில்;-'ஆமத்திற் சோறு வாயகம்' என்னுமத்தாலே நிதாநஜ்ஞரான பிஷக்கு

அஞ்சிறையமடநாரை ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹஸங்கதி - பரத்வத்தையும் இத்யாதி. தாமானதன்மை- புருஷபாவம். ஆற்றாமை - விரஹக்லேசம். ரீதிபேதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அயமபர இத்யாதி. இது மஹாபாஷ்யவாக்யம்; கர்மகர்த்ருகரணாதிரூபேண காரகம் அநேகவிதமிறே; அங்கே "அபரஃகாரக நியமஃ" என்று பூர்வகாரகநியமாபேக்ஷயா உத்தரகாரகநியமம் விலக்ஷணமென்று சொல்லிற்றிறே; அது போலே என்றபடி. ரீத்யந்தரமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - முற்காலத்திலே இத்யாதி. விவக்ஷிதன் - வித்வான். தத்த்வபரமான இதிலே காமுகவாக்யமென்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடி யெது? என்ன, நிதித்யாஸிதவ்யஃ இத்யாதி. ப்ருஹதாரண்யகே - மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே - "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யஃஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யஃ". "அரே அயமாத்மா ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யோ த்ரஷ்டவ்யஃ" இதி ஶ்ருதயஃ. பக்தி சார்யமான உக்தியைக் காமுகவாக்ய ரூபேண சொன்னது - புருஷன் புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிக்குமதிலும் "காமிநீ ஷண்டம் பவேத்" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்குப் புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பள்ளமடையாகையாலே தாத்ருஶமான தம்முடைய அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸூசகமாகையாலும், குடஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் பரிக்ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பர்க ளென்னுமத்தாலும். விஸ்தரஸங்கதி - அயர்ப்பிலன் இத்யாதி. ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமேது? என்ன, அயர்ப்பிலன் இத்யாதி என்னுதல். அத்தோடே - பிள்ளான் பணித்த மாநஸாநுபவத்தோடே. இத்தோடே - இத்திருவாய்மொழியோடே. போரச்சேர்ந்திருக்கும் - மாநஸாநுபவ மாகையாலே மாநஸமாக அநுபவித்து பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து ததலாபத்தாலே தாமானதன்மை யழிந்து என்று அத்யாஹரித்து நிர்வஹிக்கவேண்டும் பிள்ளான் நிர்வாஹத்தைப் பற்றப் போரச்சேரு மென்றபடி. "தழுவுவன் வணங்குவன்" இத்யாதிக்கு வர்த்தமாநார்த்தங் கொள்ளுகிறதும் அமுக்யமிறே. போரச்சேர்ந்திருக்கு மென்றதைக் காட்டுகிறார், திருவுலகளந்தருளின இத்யாதி. துணுக்கென்று-திடுக்கிட்டு, பயப்பட்டு, கலங்கி என்றபடி. "ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்தஃ - அரிஃ ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா" விபீஷணம்-நியமாரபணைஷிஷீ. பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்ருப்தனுமா மென்றபடி. அநுபவித்த இவர்க்கு-அநுபவித்து அநுபவவிசேஷத்தையாசைப்பட்ட இவர்க்கு. இழவு-விஶ்லேஷவ்யஸநம். ஆமம்-அஜீர்த்தி. போநின்றன்-

கள் ஹேஜை நிரோயம்பண்ணுமாபோலே, மேல்வரும் அநுபவங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காக நாலடிபேர நின்றான்; மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே. அநந்தரம் கலங்கினார். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவரிறே இப்படி கலங்கினார்; அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விஶ்லேஷத்தில் அகிஞ்சித்கரமாம்படியிறே அவனுடைய வைலக்ஷண்யம்; "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" (தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்) என்றிருந்தவள்தானே வேண்யுத்க்ரதநாதிகளிலே ஒருப்பட்டாளிறே. "ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம்" (ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம் வந்தே கோதாவரீம்நதீம்) என்றும், "அஶோகஶோகாபநுத ஶோகோபஹதசேதஸம்" (அஶோகஶோகாபநுத ஶோகோப ஹதசேதஸம்) என்றுமிறே அவர்கள் வார்த்தையும். பிராட்டிமார் தசை தான் உண்டாகிறபடி யெங்ஙனே? என்னில்;—அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தாலும் அநந்யஶரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் தரித்தும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாதொழிகையாலும், தததேக போகராகையாலும், அவன் நிர்வாஹகனாக இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், பிராட்டிமார்தசை யுண்டாகத் தட்டில்லை. ஆனால், பிராட்டிதானாகப் பேசுவானேன்? என்னில்;—தாமரை திருவடி

போனான். இவன் பிஷக்கோ? என்ன, **மருத்துவன்** இத்யாதி. ஆசார்யாதிரூபேண ஸம்ஸாரபிஷக்காய் நின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன். **அநந்தரம்**-பேசநின்ற அநந்தரம். **கலங்கினார்**-கலங்கிப் பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய்த் தூதுவிடுகிறார். "ஹந்த ஜ்ஞாநாநவிஷ்யந்த: । அஹிம்ஸ்ரியஜ்ஞாநாவஸ்தேந:" என்றிருக்கவேண்டாவோ? ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் கலங்கலாமோ? என்ன, **மயர்வற** இத்யாதி. பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையுடைய ராகையாலே கலங்கினாரென்றபடி. பக்திமாத்ரமன்றிக்கே தத்வைலக்ஷண்யமும் கலங்கப் பண்ணுமென்கிறார் - **அவன்தான்** இத்யாதி. **அகிஞ்சித்கரமாகை** - "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்றிருக்கும்படி பண்ணுமை. இப்படி ஜ்ஞாநாதிகராய்க் கலங்கின பேருண்டோ? என்ன, தத்தஸ்ய இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா; "ஶரேஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: । மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்". ததைவ அஷ்டாவிம்ஶே "இதீவ தேவீ பஹுதா விலப்ய ஸீதாய வேண்யுத்க்ரதநம் க்ருஹீத்வா । உத்பத்ய வேண்யுத்க்ரதநேந ஶீக்ரம் அஹம் கமிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம்". 'தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்' என்றது-வேண்யுத்க்ரதநாநந்தரத்திலே யாகிலும், வேண்யுத்க்ரதநாத்பூர்வமும் இந்தநினைவு உண்டாகலாமாகையாலே விரோதமில்லை. கலங்கி, பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் - ஹம்ஸ இத்யாதி. "க்ஷிப்ரம் ராமாய ஶம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண:" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ஆரண்ய காண்டே கோதாவரீம்ப்ரதி, ராவணநீதஸீதாவாக்யம். தத்ரைவ ஸீதாவியோக ஸந்தப்தோ ராம: - அஶோக இத்யாதி. "த்வந்நாமாநம் குரு க்ஷிப்ரம் ப்ரியாஸந்தர்ஶநேந மாம்" இத்யுத்தரார்த்தம். ஹம்ஸேத்யாதிக்கு - நதிக்குப் பக்ஷிகளைக்கொண்டு தேசாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஶக்தி யுண்டென்றிருக்கிறாளாயிற்று, கலக்கத்தாலே யென்று கருத்து. **அஶோகேத்யாதிக்கு** - ஒருவன் அஶோகனாயிருக்கைக்கு பலம், பிறர்ஶோகத்தைப் போக்குகை யென்றிறே தாமிருப்பதென்று கருத்து. பகவத்விஶ்லேஷ கார்யங்கள் பிராட்டிமாருடைய தர்மமிறே. அது இவர்க்குக் கூடும்படி யெங்ஙனே? என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-**பிராட்டிமார் தசை** இத்யாதி. "அநந்யதைவகஸ்ய" இத்யாதியாலே அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வமும், "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" "தவஸ்ஶுஶ்ரூஷணாஜ்ஞாநாத்" இத்யாதியாலே அநந்யஶரணத்வமும், "நைஷா பஶ்யதி" "யந்த்ரா: பஶ்யந்தி நேநாஜ்யே" இத்யாதியாலே தததேக போகத்வமும், "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க:" "நச ஸீதா" இத்யாதியாலே அந்வயத்தில் தரிப்பும் வ்யதிரேகத்திலே தரியாமையும், "அநந்யா ராகவேணாஹம்" இத்யாதியாலே தததேகநிர்வாஹ்யத்வமும் பிராட்டிக்குக் கண்டுகொள்வது. சேதநர்க்கும் இந்த குணஷட்கம் திருமந்த்ரத்திலே கண்டுகொள்வது. ஆனாலும், கிஞ்சித்ஸாத்ருஶ்யங்கொண்டு இப்படி சொல்லலாமோ? என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து ஸௌஸாத்ருஶ்யத்தாலே சொல்லலாமென்று பரிஹரிக்கிறார் - **ஆனால்** இத்யாதி. பிராட்டி தானா

களுக்குப் போலியாயிருக்க, " வையங்கொண்ட தடந்தாமரை " என்று - தாமரையாகவே திருவடிகளைப் பேசுகிறாப்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது ; முற்றுவமை யிருக்கிறபடி. ராஜருஷி, ப்ரஹ்மருஷியானபின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே ; எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தையழித்துப் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியிறே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது. கூடுமிடம் - குறிஞ்சி ; அதுக்கு பூதம்-ஆகாசம் ; பிரியுமிடம் - பாலை ; அதுக்கு பூதம் - தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்தாநம்-மருதம்; அதுக்கு பூதம் - வாயு ; பிரிந்தார் இரங்குமிடம் - நெய்தல்; அதுக்கு பூதம் - ஜலம் ; பிரிந்தார் இரங்குவது - நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே ; பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமுமாக லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கொய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுவர, ஏவுண்ட ம்ருகம் இவனை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, ' இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும் ' என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் " எம்மின்முன் னவனுக்கு மாய்வர் " என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திர்யக்குக்களைப் பார்த்து, 'இவை வார்த்தை சொல்ல

கப் பேசுகிறதென்றது - " கிளிமொழியா ளலற்றியசொல் " என்றத்தைப் பற்ற. வையம் இத்யாதி - பூமியெல்லாம் அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. அங்குத்தான் எப்படியென்ன, முற்றுவமை இதி. முற்றுவமை - ஸௌஸாத்ருஶ்யம்; பூர்ணோபமை யென்றபடி. புருஷராகையாலே பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாதோ ? என்ன, ராஜருஷி இத்யாதி. ' விஶ்வாமித்ரனுக்கு ' என்று கூட்டுவது. ஸ்த்ரீத்வம் ஸித்தமானாலன்றோ தத்விஶேஷமான பிராட்டிதசை கூடுவது ? இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வதஶாப்ராப்தி ஹேதுவேது? என்ன, எதிர்த்தலை இத்யாதி. " ஸஹவாஸோ ஹி ... ஸாக்ஷாத் ... ஸ்த்ரீத்வம் ... " " ... " என்னக்கடவதிறே. " பாண்டவானாம் ... " என்று த்ரௌபதியினுடைய ப்ராக்ருதஶரீரம் அவஸ்த்தாந்தரத்தையுண்டாக்கினால் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாய் அப்ராக்ருதமான வடிவழகு பண்ணச் சொல்லவேண்டாவிறே இதிபாவ:. பெண்ணுடையுடுத்தும்படி - ஸ்த்ரீவஸ்த்ரதாரணம் பண்ணும்படி. அந்த:புரத்தில் வர்த்திக்கிற இப்பிராட்டிக்குத் தூது விடுகைக்குப் பக்ஷிகளுண்டோ ? என்ன, தமிழர் ஸமாதியாலே கூடுமென்கிறார் - கூடுமிடம் இத்யாதி. அதாவது - நாயகவிஶ்லேஷஜநித ஶோகாவிஷ்ட நாயிகாஸ்த்தாநம் ஸமுத்ரப்ராந்தம் என்கிற தமிழர் ஸமாதியாலே, தானிருந்த இத்தேசத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறாளென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதமாக " போக்கெல்லாம், பாலைபுணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி - யாக்கஞ்சேர்ந்தூடலணிமருதம், நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை யிரங்கல் நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்பால் தொகை" இத்யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரஸங்காத் ஸ்த்தலாந்தரங்களையும் நிரூபிக்கிறார் - கூடுமிடங்குறிஞ்சி இத்யாதியாலே, போக்கெல்லா மென்றது- புணர்ந்துடன் போக்கென்றும், தனிப்போக்கென்று முண்டாகையைப் பற்ற. " கொடுங்காற்சிலையர் " என்கிற பாட்டிலே தனிப்போக்கையும், " நானிலம் வாய்க்கொண்டு " என்கிற பாட்டிலே புணர்ந்துடன்போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடுசார்ந்த நிலம் - முல்லை. நாடுசார்ந்த நிலம் - மருதம். மலைச்சார்வு - குறிஞ்சி. கடற்சார்வு-நெய்தல். நீரின்றி வேனில் தெறுநிலம் - பாலை. வேனில் - வெய்யில். தெறு - ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல்-ப்ரணயகலஹம். நெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே என்றதுக்கு - 'கண்ணுற்கண்டவற்றை யெல்லாம்' என்றத்தோடே அந்வயம். இவளுடைய விஶ்லேஷந்தான் ஸம்ஶ்லேஷ பூர்வகமாயல்லது இராமையாலே ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானபடியென்? என்ன, - காந்தர்வவிவாஹப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிதானும் இத்யாதி. உத்யாநமென்றது - "புன்னையம்பொழில்சூழ்" என்றத்தைப்பற்ற. ஏவுண்ட-எய்யப்பட்ட. தோழிமாரைத் தூதுவிட்டாலோ வென்ன, எம்மின்முன் இத்யாதி. ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே ' இவளுக்கு அவனுதவப்பெறு

மாட்டாது' என்னுமது அறியாதே. 'இவற்றுக்குப் பக்ஷபாத முண்டாயிருந்ததாகையாலே கடுகப் போய் நங்கார்யம் செய்யவற்று' என்று கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமே பற்றாசாக, ராவணமாயை யால் வரும் அதிஶங்கையு மில்லாமையாலே கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறாள்; "சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்த பின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றாற்போலே காணும், ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்துத் திர்யக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். இனி, இவர்க்கு யாத் ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேர விடுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷ ராய்ப்போந்தவன் இவர்பக்கலிலே அப்ரதிஷேத முண்டாவதொரு அவகாஶம் பெற்று, அவன் மயர் வறமதிநலமருளபெற்ற இது. விஶ்லேஷமாவது - அவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக் கட்டப்பெறாமை. தூதுவிடுகைக்குப் பற்றாசுதான் ஏது? என்னில்;-தன்மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மைபாராதே வந்து கலந்தான்; கிட்டினவாறே தோஷ தர்ஶநத்தைப் பண்ணினான்; பிரிந்த வளவிலே 'இதுவன்றோ இருந்தபடி' என்று அநாதரித்தான்; தோஷதர்ஶநம் பண்ணுமளவே யன்றிக்கே, தமக்கு அபராதஸஹத்வ மென்றொரு குணமுண்டு நிரூபகமா யிருப்பதொன்று; அத்தை யறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

முதற் பாட்டு.

அஞ்சிறையமடநாராய்! அளியத்தாய்நீயும்நின்
அஞ்சிறையசேவலுமாய் அவாவென்றெனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என்விடுதூதாய்ச்சென்றக்கால்
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ?

ஆ.—எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்முன்னே ஸம்ஶ்லே ஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக் கண்டு, தான் வ்யஸநாதிஶயத்தாலே அறிவிழந்திருக்கையால், 'தன்வார்த்தைகளை அறியா' என்னுமிடத்தை விவேகிக்கமாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ஶ் லேஷ ஸ்வபாவத்தைக் காண்கையாலே தன்னோபாதி அளவுடையவாகக் கொண்டு, அவற்றைக் குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்தில் சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்

கிறதில்லை' என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடா நிற்பர்கள். செய்யவற்று - செய்ய ஸமர்த்தம். பக்ஷபாத மேன் கிறது - சாடு, பக்ஷாப்யாம் கமநம். "பத்லு - கதௌ" இதிஹி தாது:. தன் ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். பற்றாசாக-அவலம்பநமாக. பிராட்டியைப்போலே ஒன்றைத் தூதுவிட் டால் அம்மையாதோ? என்ன, ராவணமாயை இத்யாதி. ரஸோக்தி - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. யாத்ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதேஶம் அருளிச்செய்கிறார் - இனி இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்வாபதேஶ ப்ரஸங்கத் திலே 'பிராட்டிதானும்' இத்யாதிக்கு ஸ்வாபதேஶம் - இச்சேதநன் "தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்" என்கிற படியே தூர்த்தரோடேகூட "பெய்தகாவு" என்கிற லீலாவிபூதியிலே அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்ற வளவிலே, ஸர்வேஶ்வரன் "தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே ஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தானுமாக "காட்டைநாடித்தேனுகனும்" என்கிறபடியே விரோதி நிரஸநார்த்தமாக லீலாவிபூதியிலே அவ தரித்து இவர்பக்கல் அத்வேஷமாகிற அவகாஶம் பெற்றவாறே அங்கீகரிக்கையென்று. பற்றாசு ஏது? என் கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் அபராத ஸஹத்வமென்னப் பார்த்து, பிரிகைக்கு ஹேது அபராதமென்று விவ க்ஷித்து, அபராதமுண்டானால் முன்பு கலப்பானென்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்-தன் மேன்மை யாலே இத்யாதி. மேன்மை - ஸ்வாதந்த்ர்யம். கலந்தவன் பிரிவானென்? என்ன, கிட்டின இத்யாதி. தோஷ தர்ஶநத்தைப்பண்ணி - பிரிந்தானென்று கூட்டுவது. "என் பிழைத்தாள் - தகவினுக்கு" என்றத்தைப் பற்ற, அபராத ஸஹத்வம் என்றது.

லாமையாலே, அத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும், ஔசித்யத்தாலே பேடை நோக்கி, 'நினைத்தவிடத்திலே நினைத்தபோதே செல்லுகைக்கீடான உபகரணங்களை யுடை யாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தையே ப்ராரகமாகவுடையையாய், து:காஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, என்பக் கிலே க்ருபைபண்ணி, ஆஸ்ரிதருடைய ஸமஸ்த து:கநிரஸந ஸ்வபாவனான பெரிய திருவடி திவ்யவாஹநமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு என்விடுதூதாய்ச் சென்று என்திறத்தைச் சொல் வேணும்' என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவைபோகாதிருந்தவாறே, 'சொன்ன வார்த்தை அவன் அங்கீகரியாதொழியில் செய்வதென்?' என்று போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு, இப்ப ஆஸ்ரிதவத்ஸலனானவன் அங்கீகரியா தொழியுமோ? அவன் என்வார்த்தையை அங்கீகரி தொழிகையாகிற வன்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில் அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டா காதோ? என்றே செய்யவேணு மென்று சொல்லுகிருள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, உத்யாநத்திலே ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில நாரைகளைக் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வத்தாலே அவற்றில் தன்னோடு ஸஜாதீயமான பேடையை நோக் எம்பெருமானுக்கு என் ஆர்த்தியை அறிவிக்கவேணு மென்கிருள்.

[அஞ்சிறை என்று தொடங்கி] - சேவலோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே செருக்கித் நினைத்தவிடத்திலே போகைக்கீடான சிறகை யுடையையாய் பவ்யமான நாராய்! இத்தலையிலே உதவும்படியான தகைமையையுடைய நீயும் நீ இட்டவழக்காய் அழகிய ஜமந ஸாதநத்தையுடை தான சேவலுங் கூடி ஆர்த்தையான எனக்கு ஐயோ? என்று க்ருபை பண்ணி. [வெஞ்சிறைப்பு உயர்த்தார்க்கு] - அங்கேபோனால் அவனை அறியும்படி எங்ஙனே? என்னில், - ப்ரதிபக்ஷத்துக் வெவ்விதான சிறகையுடைத்தான பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவ னென்று அடை ளம் சொல்லுகிருள்; தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொடுபோகையாலே "ககு-ஸ்ரா:கு- ரஹ்ருதய:" என்னுமாபோலே இவ் வெவ்விதான சிறகையுடைய புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்ட னுக்கு என்ருளாகவுமாம். [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்] - அத்யார்த்தையான எனக் தூதாய்ச் சென்றக்கால். [வன்சிறையில் என்று தொடங்கி] - தான் அர்த்திக்கச்செய்தே அ போகாதொழிந்தவாறே. தன்பக்கல்நின்றுஞ் சென்ற தங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரி னென்று பார்த்து அவை போகாதொழிந்தனவாகக் கொண்டு அப்படி நீர்மையுடையவன் உ ளைக் கொண்டாடாமையாகிற வன்சிறையிலே வைக்கில்; 'பரார்த்தமாகச் சிறையிருக் கிடைப்பதொன்றோ?' என்று ஸ்வகோஷ்டீ ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிருள்.

ப.—முதற்பாட்டில், தன் புறச்சோலையில் தடாகத்திலே தன்சேவலோடும் இருக் நாரையைக் கண்டு கருடத்வஜனுக்குத் தூதாக அபேக்ஷிக்கிருள்.

அளியத்தாய்-எனக்கு அளிக்கத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தையுடையையாய், அஞ்சிறை (நான் சொன்ன கார்யத்தில் செல்லுகைக்கீடான) அழகிய சிறகையும், மடநாராய் - (சேவலே உண்டான சேர்த்தியாலே வந்த துவட்சியாலே) மடப்பத்தையுமுடைய நாராய்! நீயும் - (சேவ யொழியச் செல்லாத) நீயும், நின் அஞ் சிறைய சேவலுமாய் - உன்னோட்டைச் சேர்த்தியா புதுக்கணித்த சிறகையுடைய சேவலுமாய், ஆவாவென்று - (என் தனிமைகண்டு) ஐயோ! ஐ என்று, எனக்கு அருளி - எனக்கு க்ருபையைப்பண்ணி, வெஞ்சிறை - (விரோதி விஷயத்தி வெவ்விய சிறகையுடைய, புள் - பெரிய திருவடியை, உயர்த்தார்க்கு - ரக்ஷணத்துக்குக்கொடி எடுத்தவனுக்கு, என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் - என்னாலே விடப்பட்ட தூதாய்ச் சென்றக்கா வன்சிறையில் - (உங்கள் முகம்பார்த்து வார்த்தை கேளாமையாகிற) வலியசிறையிலே, அ வைக்கில் - ப்ரணயியான அவன்தானே வைக்கில், வைப்புண்டால் - அதுக்கு இசைந்திருந்தா என்செய்யும் - (அவ்விருப்பு) என்ன குற்றஞ்செய்யும்?

ஓ என்கிற அசை-கூடாததுகூடுமோ? என்றபடி. பிறர்க்காகச் சிறையிருக்கை பெரிய கோன்மையென்று கருத்து. புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவ ரென்னவுமாம். இவ்விடத்தில் நாரை தொடக்கமானவற்றைத் தூதாகச் சொல்லிற்று - வுடகருடைய கார்யதேஶிகத்வ ஸூசநார்த்த மாக. சிறகைக் கொண்டாடிற்று - ஜ்ஞாநப்ரேமரூப பக்ஷத்வயாந்வயத்தாலே. பேடும் சேவலு மான சேர்த்தி - வுடகருடைய பரஸ்பர ஶேஷஶேஷி பாவஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன்கண்வட்டத்திலே சேவலோடே கலந்திருக்கிறதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நீ அவனுக்கு என் தசையை அறிவிக்கவேணும்' என்கிறாள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜைக்குத் தாய்முலையிலே கண் ஓடுமாபோலே தனக்கு உபகாரக மான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, வுடகருடைய பரிகரவத்தையை அறிந்து பற்றவேணு மிறே. 'அம்' என்று அழகு. 'சிறை' என்று சிறகு. அழகிய சிறகையுடைய. தன்னைப்போலே உருவியிராதே, சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே செந்தலித்திருக்கை. "ஸவக்ஷா நேம காரா விவக்ஷாவிவக்ஷி நீ" என்றிறே தன்தஶை. [மடநாராய்]-ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. நாண் மடம் அச்சம் என்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்ய ஸநமறியும் தன் இனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறா ளென்னவுமாம். [அளியத்தாய் நீயும்] - இத் தஶையிலே உதவும் அநுக்ரஹஶீலையான நீயும். [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - நீ இட்டவழக் காய், நல்ல ஶுமந பரிகரத்தையுடைத்தான சேவலுமாய். சேவலைப் பற்றுவது பேடை முன்னாக வென்றும், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுவதும் ஒரு மிதுநமென்றிருக்கிறாள். [ஆவாவென்று] - என் தஶையைப் பார்த்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று. [எனக்கு] - "ஸாஸீவஶ்ய ஶரீராணி" என்று தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். [அருளி]-க்ருபைபண்ணி. இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே உங் கள்பேறாக அருளி. "விக்ஷதஸ்ய ஸமுக்ஷஸ்ய வ்ராஜக்ஷஸ்ய வாநரோத்த." எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதென்? அங்கேசென்றால் எல்லாரும் ஸாம்யாபந்நரா யிருக்கையாலே தெரிய வொண்ணாது; அடையாளமென்? என்று இருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிறாள் - [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - வெவ்விய சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுத் தவர்க்கு. வரும்போது ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துக்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லுகிறது; "ஸர்வ பந்நகஸர்வஸ்வ ஶாதகம்". உயர்க்கையாகிறது-வஹிக்கையாய் "ஆக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:" என்னுமாபோலே தன்னைப்பிரித்துச் சடக்கெனக் கொண்டுபோன கொடுமையைச் சொல் லிற்றாகவுமாம். [என் விடுதூதாய்] - பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டாற் போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் விடவன்றோ போகிறது? பரார்த்தமாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்றோ? [சென்றக்கால்]-அவன்பக்கலிலே யன்றோ செல்லுகிறது. உங்கள் வழிபோக்குத்தானே அடிக்கழஞ்சு பெறுமதோ? [வன்சிறையில்]-ப்ரணயிநிபாடுநின்றும் வந்தவர் களைச் சிறையிடுவான் ஒரு மூர்க்க னுண்டோ? இனி, சிறையாகிறது - இவர்கள் வார்த்தையை அநாதரிக்கை; இவர்களைக் கண்டபோதே துணுக்கென்று "ஶயாநாஶயநாவா கிமாஸ ஶாஸிநீ" என்னுமையிறே. [அவன் வைக்கில்] - "நைவ ஶம்ஸாமஶோகாந்" என்று ஆதரியாதொழியுமோ? [வைக்கில்] - அநாதரிக்க ப்ரஸங்கமில்லை, ஶிரஸா வஹிக்குமென்று கருத்து. [வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ?]-அங்ஙனேயாகில் அது உங்கள்பேறன்றோ? பரார்த்த மாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றோ? என்றிருக்கிறாள். தேவஸ்த்ரீகளுக்காகத் தான் சிறையிருந்தவளிறே?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தன்பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதோரு நாரையைப் பார்த்து, 'எ றும் சேவலைக்கார்யங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னாகக் காரியங்கொள்ளவேணும்' என்றிருக்கு தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றி, 'நீ என் தசையை அறிவித்து எ னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்' என்கிறாள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாங் கிடக்க, முலையிலே வா வைக்குமாபோலே கமநஸாதநமான சிறகிலே யாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. நீர்பாய்ந் பயிர்போலே பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தோடைகொள்ளலாம்ப இராநின்றது. சிறையென்று சிறகு. ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பல் ணுமாபோலே சிறகிலே கண்வைக்கிறாள். [மட]-ஏவிக்கார்யங்கொள்ளலாம்படி பவ்யதை தோற் இருந்தது. ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கை. நான் மடம் அச்சமென்று ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன்னினமான பேடையைப் பார்த்து சோல்லுகிறு ளென்றுமாம். [நாராய்] - "அம்மே!" என்னுமாபோலே. [அளியத்தாய்] - அவ போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின உன் அநுக்ரஹ லதை இருந்தபடி யென்! அளி - க்ருபை; க்ருபைபண்ணத் தக்கா யென்றபடி. "பம்பா தீரே ஹநுமதா ஸங்கத:" (பம்பாதீரேஹநுமதா ஸங்கத:) போலே; வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே விழித்தாற்போலே. [நீயும்] - "ஸப்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: | ஸீதா..." (ஸப்ராதுஶ்சரணௌகாடம் நிபீட்யரகுநந்தந:, ஸீ

முதற்பாட்டு - அஞ்சிறைய இத்யாதி. "மடநாராய்" என்று பேடையை முன்னிடுகிறதுக்கு ஹாவ என்றும் சேவலை இத்யாதி. இத்தால் பகவத்விஷயத்திற்போலே ஆசார்யவிஷயத்திலும் புருஷகாரம் வே மென்றபடி. சேவல் - பும்பக்ஷி. பேடை - ஸ்த்ரீபக்ஷி. நீ என் தசையை அறிவித்து இத்யாதி பலிதம்.

அல்லாத அவயவங்கள் கிடக்கச் சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - ப்ரஜை இத்யாதி. 'அ என்றதுக்கு ஹாவம் - நீர்பாய்ந்த இத்யாதி. பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷம் - சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷ தோடைகொள்ளலாம்படி - அறியலாம்படி. த்ருஷ்டாந்த முகேந சிறகுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஆசார்யன் இ யாதி. ஆசார்யன் - சேவல். "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் யதா கே பக்ஷிணாம் கதி: | ததைவ ஜ்ஞாநகர்மாப்யாம் ப்ராப்யதே பரமம் பதம் ||" இத்யாதிகளையும், "ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞாநவத்தாநுமேய தத்பூர்வ உபஸத்தி: க்ரியதே" என்ற பாஷ்யவாக்யத்தையும் உட்கொண்டு, ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தை என்றது. ஸ்வாபதேசத்திலே 'சிறகு' என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களும், 'மட' என்று தயாத்யாத் குணங்களும், 'நாரா' யென்று வெளுப்பாய் ஶுத்தஸ்வபாவமும் தோன்றுகிறது. அது மத்ஸ்யாதிகளை த்யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமாபோலே ஆசார்யனுடைய பகவத்த்யாநபரதையும் தோற்றுகிறது. மடப்பம் பவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்த்ரீத்வமாதல். துவண்டு - ஶரீரம்வாடி; லகுவாய். நாண் - லஜ்ஜை; அச்ச பயம்; மடம் - ஒடுக்கம். ஸ்த்ரீத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் - பிரிவில் இத்யாதி. தன் இனம் - த கூட்டம். "நாராய்" என்றஸ்வரத்துக்கு பாவம்-அம்மேயென்னுமாபோலே என்று. அதாவது-ப்ரஜை ஸங்காதி யத்தாலே "அம்மே" என்னுமாபோலே, இவளும் இதன்பக்கல் ஸங்காதிஶயத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை யென்றபடி. அளியத்தாய் - எனக்கு க்ருபை பண்ணுகைக்குத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தை யுடையையாயென் னாரைக்கு விசேஷணம். போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே, முகங்காட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பம்பா இத்யா ஸங்க்ஷேபம் - "ஶபரீ வநமாஸாத்ய தத்ர சாகத்ய சாகதம் | பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ" இதுக்குத் தாத்பர்யம் - வழிபறிப்பார் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், வ ழிப்பார்கையிலே அகப்படுகையாவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்கும் போலியான செங்கழு தாமரைப்பூ முதலானவற்றாலே நெஞ்சுபறியுண்கை. விழித்தாற்போலே இருக்கிறது ருஷிக்கு என்று தா பர்யம். சேவலுக்கு முன்னே "நாராய்நீயும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - ஸப்ராது: இதி. அயோத்யாகாண்

முவாச) என்கிறபடியே என்றும் சேவலைக் காரியங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப்போலே காணும் கார்யம் கோள்வது. [நின்அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - பேடையை யிட்டாயிற்று சேவலின் பக்கல் ப்ரதிபத்தி. "ஶ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே. [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - "பேண் ணணைந்தவடிவு" என்று தோற்றுநின்றதாயிற்று. அதுஇட்டவழக்கான நீயும், நீயிட்ட வழக்கான சேவலுமாய். [ஆவாவென்று] - "ஐயோ! ஐயோ!" என்று. மிதுநமாயிருக்கிறது தன்ஆர்த்தி பரிஹரிக் கைக்கு என்றிருக்கிறாள். [எனக்கு] - "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்று விரஹம் தின்ற தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். அவனோடேகலந்து பிரிந்து, 'கண்ணாலே காணப் பெறுவதுகாண்' என்னும் அபேக்ஷையோடே யிருக்கிற எனக்கு. [அருளி] - இரப்புக்குச் செய்த தாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேறாக அருளி. தயைபண்ணுகைக்கு அத்தலை குறைவற்றாற்போலே யன்றோ! தயாவிஷயமான இத்தலை குறைவற்றபடி. பகவத்விஷயத்திலுபகரிப்பார், ப்ரத்யுபகாரத் துக்கல்ல உபகரிப்பது, தங்கள் க்ருபையாலே யாயிற்று; உபயவிபூதியுக்தனை அவர்கள் உபகரித் தால், அவனுக்கு ஸத்ருஶமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு! "விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம" (விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம) என்றாற்போலேயிறே இவள் இவற்றை ஶ்லாகித்தது. "எங்களை இங்ஙன் கோண்டாடுகிற தேன்? உன் தசையைக் கண்டு போகட்டுப்போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்கப் புகாநின்றானோ?

ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மணோக்தம். "ஸீதாऽபாவாதியஶாராவவஶ ஹோ வ்ருதம்" இத்யுத்தரார்த்தம் அத்ர விவக்ஷிதம். பலிதத்தை ஸ்வாநுபவ கர்ப்பமாக அருளிச்செய்கிறார் - என்றும் சேவலை இத்யாதி. 'நின்' என்று நிரூபித்ததுக்கு பாவம் - பேடையையிட்டு இத்யாதி. ப்ரதிபத்தி - விஶ்வாஸம். "நின்னஞ்சிறைய" என்றவிடத்தில் 'அம்' என்றதுக்கு பாவம்-பெண்ணணைந்த இத்யாதி. ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் - அது இட்ட இத் யாதி. 'நீயும்' இத்யாதி பதச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் - மிதுநம் இத்யாதி. எனக்கு - விரஹக்லிஷ்டமான வடிவையுடைய எனக்கு என்னுதல், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடைய எனக்கு என்னுதல். இரண் டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - "ஏஹி பஶ்ய" இத்யாதியாலும், அவனோடே கலந்து இத்யாதியாலும். ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்ட்டே ராமம்ப்ரதி முநய:. "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் । ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம் பஹுதா வநே." இரப்புக்கு இத்யாதி -"ஸாயுத நிரபேக்ஷ பராத:பவ நிராவிக்ஷ்யாக்ஷயா" என்று திருவுள்ளம். 'நீயும் நின் னஞ்சிறைய சேவலுமாயெனக்கு' என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் - தயைபண்ணுகைக்கு இத்யாதி. அத்தலை குறை வறுகையாவது - மிதுநமாயிருக்கை. இத்தலை குறைவற்றிருக்கையாவது - ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களையுடைத் தாயிருக்கை. 'அருளி' என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே உப காராநுகுண ப்ரத்யுபகாரமும் கூடா தென்கிறார் - உபயவிபூதி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "ப்ருஹஸ்பதி ஸ்ருஷ்டாநஸ்ய தைவோபி ந ஶக்யதே । ப்ரதிப்ருஷ்டாநமேவாஸ்ய ப்ராயஶ்சித்த க்ருதாத்மா:॥ யோத த்ராத்மவஜ் ஜ்ஞாநம் காயத்ரஸ்யோபவேஶநம் । க்ருஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்த்வா ஶாத்ரூம் கயஶ்ஞந" என்றது அநுஸந்தேயம். தர்மோபஸேவநம் - தர்மாநுஷ்டாநம். 'அஞ்சிறைய' என்று தொடங்கி ஶ்லாகித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விக்ராந்த இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே ஹநூ மந்தம்ப்ரதி ஸீதா. "தத்ஸ்ய ஹ்ருதி பாஷா ஸத்யம்ஸதே ஸஹாயாதா । ஶ்ரீத்யா ப்ரியம் ஶ்ருத்வா ப்ராஶம்ஸத மஹாகபிம்॥ விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம। யேநேதம் ராக்ஷஸபதம் த்வயைகேந ப்ரதர்ஷிதம் ॥." விக்ரமம் - பராஹிஹவநஸாத் யத்வம். ஸாமர்த்த்யம் - கார்யகாரணஶக்தி. ப்ராஜ்ஞதை - இக்குணங்களை யுடையவனுக்குப் பிரிந்து நோவு படுகிற அபலையை உபேக்ஷிக்கை கொத்தை யென்கிற ஜ்ஞாநம். மேலுக்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்யாதி. 'உன்தசையைக்கண்டு' இத்யாதி ஶங்காத்வயமும் - "புள்ளயர்த்தார்க்கு வெஞ்சிறை" என்கிற பதங்களைக் கடா க்ஷித்து. "எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றானோ" என்கிற முந்தின ஶங்கையிலே - வழியில் விரோதிக

இனித்தான் "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (நிரஞ்ஜநஃபரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே அங்குள்ளார் பரமஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. 'நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என்?' என்றன்றோ நாங்களிருக்கிற தென்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக மேல் வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - அவர்கள் பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிஶேஷணமாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையனாயிருக்கும் விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆளுண்டென்கிறாளாதல், நிர்த்தயமகப் பிரித்துக்கொண்டு போகையாலே "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:" (அக்ரூரஃ க்ரூரஹ்ருதயஃ) என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாளாதல். [புள்ளுயர்த்தார்க்கு] - புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டரேன்னுதல்; புள்ளை த்வஜமாகவுடையவரேன்னுதல். [என்விடுதூதாய்] - அவன் ஆள்வரவிடஇருக்கக்கடவ நானன்றோ விடுகிறேன். [விடு] - "க்ரியதாம்" (க்ரியதாம்) என்கிறபடியே நாஏவவன்றோ நீங்கள் போகிறது. பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டாபோலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் ஏவவன்றோபோகிறது. பரார்த்தமாகத் தூதுபோகை கிடைப்பதொன்றோ? [சென்றக்கால்]-எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்தேஶ்யமன்றோ ஸித்திக்கப்புகுகிறது? உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு பெறாதோ? [வன்சிறையில்] - இவள்பாடுநின்றுஞ் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறானன்றே; இவர்களுக்கு முகங்கொடாதே அந்யபரனாகையிறே இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்தகாலங்களிலே வெளியிடாதபோது மாந்துவர்களிறே. [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வை

ளுண்டேயென்கிற ஶங்கையும் கண்டுகொள்வது; உத்தராநுகுணமாக. இனித்தான் - கிஞ்ச. ஸாம்யாபத்தி ஶ்ருதி; "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி." த்விதீயஶங்காபரிஹாரம் - அவர்கள் இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்துக்கு, புள்ளை த்வஜமாக உடையவனென் அர்த்தமே வேண்டுவது. ப்ரதமஶங்கையை த்விவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார்—விரோதியை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'வெம்' என்று - சிறகுக்கு விசேஷணமாதல், புள்ளுக்கு விசேஷணமாதல். விரோதியை இத்யாதி முந்தின பரிஹார வாக்யத்திலே - ப்ரதமஶங்காவாக்யத்திற்சொன்ன ஶங்காத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரங் கண்டுகொள்வது. அதாவது - நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; விரோதியைப் போக்குகைக்கும் அங்கே ஆளுண்டென்றபடி; த்விதீயபரிஹாரம் - ஸ்வபுத்த்யாவன்றிக்கே பரப்ரேரிதனாய்ப் போகையாலே வருமென்று. இந்த அர்த்தத்வயத்துக்கும், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவனென்று கண்டுகொள்வது. "வஹந்த்யேவம் ஸுபர்ணஸ்ய பார்ஶ்வே: க்ருஷ்ணஸ்ய ... த்ருஷ்டா க்ரூரா:; "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதயஶ்ஶீக்ரம் ப்ரேரயதே ஹயாந் । ஸர்வஸ் ... க்ருபா ... நஜாயதே." 'என்விடு' என்றதுக்கு - அபிமதையான நான் விடுகிற என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஆள்வரவிட இத்யாதி. 'விடு' என்றதுக்கு ஸாவம் க்ரியதாம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே பஞ்சதஶே பஞ்சவட்யாம் ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மண:-"பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே । ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத". நான் ஏவ நீங்கள்போகிறது ஸ்வரூபாநுரூபமன்றோ வென்றபடி. "என்விடு" என்றதுக்கு - அபலையாய் ஆர்த்தையான நானென்று அர்த்தாந்தரம் - பெருமிடுக்கரான இத்யாதி. சென்றக்கா லென்றதுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதுபோலேயும், அக்ரூரயாநம்போலேயுமாக ஸாவத்வயம் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - பரார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. விவரணம் - உங்கள் இத்யாதி. ஆக, பரார்த்தமாகப் போகை அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்றும் எனக்குமுன்னே உங்களுக்குப் பலஸித்தி யென்றும் இரண்டர்த்தம். அடிக்கழஞ்சு பெறுகை - ஶ்லாக்யதை. சிறையிட்டுவைக்குமோ? என்ன, இவள்பாடு இத்யாதி. அவன் வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பாதகமென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரர்களுக்கு இத்யாதி. மாந்துவர் - க்லேஶிப்பர். தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்கா ப்ரதீகோபாதாநம் - என்விடு தூது இத்யாதி. ஸ்வாரஸ்யஸூசிதம் ஸாவமாஹ-நீங்கள் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே,

கில்] - நீங்கள் ஏதேனும் அவனுக்குத் தூதுபோகிறீர்களோ? சிறைகட்டுதல், சிங்கவிளக்கேரித்தல் செய்யில் செய்வதேன்? என்று கூசுகைக்கு; எனக்குத் தூதுபோனாரை "பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:" (பரிஷ்வங்கோஹநூமத:) என்னுமாபோலே மார்பிலே யணைக்கும் காணுங்கோள். நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றோ உங்களுக்குப் பரிசிலாகப் புகுகிறது? [அவன்வைக்கில்] - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்) என்றிருக்குமவன் வைக்குமோ? ஶிரஸா வஹியானோ? [வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ?] - அது போல்லாதோ கிடைக்குமாகில்? பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்ப தொன்றோ? ராவணன் தேவஸ்த்ரீகளைச் சிறையிட்டு வைக்கத் தான் அவர்கள்காலில் விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறையிட்டவளிறே.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய்
என்செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்! நீரலிரே
முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல்
முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே?

ஆ.—(என்செய்ய.) பின்னையும் அந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே சில குயில்களை நோக்கி, தன் அழகாலே என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கினவனுக்குநீங்கள்என்திறஞ்சொன்னால் தான் என்செய்யும்? என்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்தவிடத்தில், சொல்லும்வார்த்தை கேட்டுப் போகைக்கு நின்றனவாகக்கொண்டு, 'என்னுடைய ஜந்மாந்தரபாபத்தாலே உன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்கைக்குப் பண்டு பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்; இனி உன்திருவடிகளை நான் அகன்றுபோமத்தனையோ? என்று சொல்லுங்கோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து எம்பெருமான்பக்கல் சென்றால் விண்ணப்பம் செய்யும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[என் என்று தொடங்கி] - விஶ்லேஷதசையில், 'ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் உன்னது' என்பாரைப்போலே ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்கையும் இத்தலையைத் தோற்பிக்கை

அவனுக்கு - அவனனுப்ப வென்றபடி. **சிறைகட்டுதல்** - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே கட்டுதல். **சிங்கவிளக்கேரிக்கையாவது** - லோகத்திலே ஸிம்ஹாகாரப்ரதிமை பண்ணி அத்தைத் தலையிலே வைத்தெரிக்கை யென்று த்வநி. இங்கு வாலிலே சீலையைக்கட்டி யெரிக்கை; அவமதிபண்ணுகையென்று தாத்பர்யம். **பின்னை என்செய்யுமென்ன** - **எனக்குத்தூது** இத்யாதி. இது "வைக்கில்" என்றதின் தாத்பர்யம். யுத்தகாண்டே ப்ரதமே "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத: । மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:." ஸர்வஸ்வபூத: என்றதுக்கு பாவம் - **நான் அணைய** இத்யாதி. **பரிசில்** - ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். யதிஶப்தார்த்தம் - "வ்யஸநேஷு இத்யாதி. இதம்வசநம் "துயரறு சுடரடி" இத்யத்ர லிகிதம். இத்தால் அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் வைய்யா னென்றபடி. ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தம் - **அதுபோல்லாதோ** இத்யாதி. அது து:க்கரூபமன்றோ வென்ன, **பாரார்த்தமாக** இத்யாதி. "கிடைப்ப தொன்றோ" என்கைக்குத் தனக்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்குமோ? என்ன, **ராவணன்** இத்யாதி. இதுக்கு, "ஸாத்வீ ராவணநாஶஸ்ய ஸாத்வீநாம் ஶோகமோசநே ஸமாநஸ்ய மம ஶோகோ ஹதாஶாநா வாஸவஸ்ய" என்றதிலே நோக்கு. (௬)

யாலே மிகவும் மேனணிப்பையும் உடையவனா யிருந்தவனுக்கு; ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஸஸ் நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். அத்யார்த்தை யான என்னுடைய தூதாய், எனக்காக ஒருவார்த்தை அங்கே அறிவித்தால் உங்களுக்கு என்ன சேதமுண்டு? சிலவருடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகை கிடைப்பதொன்றோ? என்று கருத்து. [இன க்குயில்காள் நீரலிரே] - எங்களைப்போலே பிரியாதே கூட இருப்பது நீர்மைக்கு நீங்களாவது [முன்செய்த என்று தொடங்கி] - அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான மஹாபாபத்தாலே திருவடிக்கீழ் அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணுகைக்கு ஈடான பாக்யத்தைப் பண்டு பண்ணாத நான் அகன்றே போமித்தனையோ? தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. [விதி யினம்] - பாவியோம்; விதி இன்ன மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன நாரைகளிற்காட்டில் திரளாகையாலே கார்யகரங் ளென்று நினைத்து, சில குயில்களை,'என்னுடைய புண்டரீகாக்ஷன்பக்கல் தூதாக வேணும்'என்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

இனக்குயில்காள் - திரளான குயில்காள்! நீரலிரே-ச்ராவ்யமான வாய்வீட்டையுடை நீங்களல்லீர்களோ? என் - எனக்கே தம்மை ஸ்வம்மாக்கித்தந்த, செய்ய தாமரைக்கண் - சிவந் தாமரைபோலும் கண்ணையுடையராய், பெருமானார்க்கு - (பின்பு எனக்கு எட்டாமல் உயர்ந்திரு கிற) ஸர்வாதிகருக்கு, என்தூதாய் - என்னுடைய தூதாய், உரைத்தக்கால் - வார்த்தைசொன்னல் என்செய்யும் - என்ன தப்புச்செய்யும்? முன்செய்த - முன்புசெய்த, முழுவினையால் - பூர்ணபாப தாலே, திருவடிக்கீழ் - (ச்லாக்யமான) திருவடிகளிலே, குற்றேவல் செய்ய - அந்தரங்கவ்ருத் பண்ணுகைக்கு, முன் - முன்புத்தை, முயலாதேன் - ஸாதநத்தில் முயலாத நான், இனம் - இ னம், அகல்வதுவோ விதி - அகல்வதுவோ அறுதியிட்டது? இவ்விடத்தில் வடகருடைய உக் மாதுர்யமும் ஸமவாயமும் ஸூசிதம்.

இ.— இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து, அவன்பக்கலிலே சென்று சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள். நாரைகளைத் தூதுபோகவேணுமென்று அர்த்தித்தா அவை போனல் சொல்லும் வார்த்தையைச் சிலகுயில்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்; ... இருந்ததீ! என்னில்;—இவ்வஸங்கத பாஷணம் பண்ணிற்றிலளாகி விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்கார மாமிறே.

[என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு] - விச்லேஷ தசையிலே தான் வருந்தி யும் இவள் தரித்திருக்கைக்காக 'ஆத்மாத்மீயங்கள் எங்கேனுங் கிடக்கிலும் உன்னதன்றோ?' எ கிற வார்த்தையாலே, என்னுடையவ ரென்கிறாள். ஐச்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் கல யாலும் சிவந்த திருக்கண்களையுடையவர். இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவையிறே; முத திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யமும், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யமும், இத்திருவா மொழியிலே கலவியும். [பெருமானார்க்கு] - ஸ்வாபாவிகமான பௌஷ்கல்யத்துக்கு மேலே தன்னைத் தோற்பித்தத்தால் வந்த மேனணிப்பைச் சொல்லுகிறாள்.ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸஸ் ஹமாக நோக்கி, அந்நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். [என்தூதாய் அந்நோக்குக்கு இலக்காய்; இன்று வெறுந்தரையான என்தூதாய். [என்செய்யு முரைத்தக்கால் அவனோடே கூட்டச் சொல்லுகிறேனோ? ஒரு வார்த்தை சொன்னல் என்ன சேதமுண்டு? ஆர்த் ரக்ஷணம் சிலர்க்குக் கிடைப்பதொன்றோ? [இனக்குயில்காள்] - இனமாயிருப்பார்க்கு, தனிய யிருப்பாரைக் கூட்டவேண்டாவோ? [நீரலிரே] - நானும்அவனும் சேர இருந்தபோது, போ

போக்கக்கடவர்களல்லீர்களோ? 'நீர்மைக்கு நீங்கள்' என்னுமத்தனையன்றோ? என்னவுமாம். போனால் சொல்லும் பாசுரம் அறியாமலிருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிறாள் - [முன்செய்த முழுவினையால்] - அநாதிகால ஸஞ்சிதமான பாபத்தாலே. பாபம் ஸாவதியாதல், பாபம் பண்ணின காலம் ஸாவதியாதலானாலன்றோ என்கையில் என்னைக் காட்டித்தருவது? இதிஹாஸம் - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, தெற்காழ்வானும் கோளரியாழ்வானுமென்று இரண்டு திருப்பதியாருண்டு; கோளரியாழ்வான் ஸதாசாரபரனாயிருக்கும்; தெற்காழ்வான் மேலெழத் திரியும்; ஒரு விசேஷதிவஸத்திலே இருவரும் சேர்ந்தவளவில், கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை 'இன்றாகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?' என்ன, 'என்னுடைய பாபம் தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே போக்கப்போமதொழிய ஓரிரண்டுமுழுக்கால்போமதன்றுகாண்' என்ன, அத்தைக் கேட்டு 'இவனை மேலெழ விசாரித்தோமே' என்று வித்தராயருளினார் பட்டர். [திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோ] - திருவடியின்கீழே அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு ஏற்கவே ப்ரவர்த்திக்கப்பெறாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? முன்செய்ய முயலுகையாவது-அதுக்கீடான பாக்யத்தைப் பண்ணுகை; "க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்றும், "முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்வட்டத்திலே நின்று பண்ணுகைக்கு ஈடாக முயலாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? என்றுமாம். தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. "க்ஷுத்ரபாஷ்பவதீ" என்னக்கடவதிறே. [விதியினம்] - விதியென்று பாபமாய், விதியையுடையோம்; பாவியோமென்றபடி. கீழே "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றிறே? என்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோமென்றபடி. "பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எங்கள் தலையில் குற்றத்தை இசைந்தபின்பும் அகலுமத்தனையோ? என்றுமாம். இனம் - இன்னம். விதி - உன்கருத்து.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சிலநாரைகளைத் தூதுபோகவேணும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள்; "அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்" (அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்) என்னும்படியாய் வந்து விழுந்தது; இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமே, இப்படி கலங்கப்பண்ணுதவன்று குணாதிகவிஷயத்துக்கு நமஸ்காரமா மித்தனையிறே.

இரண்டாம்பாட்டு - என்செய்ய. இத்யாதி. இரண்டும் அஸங்கதமென்கிறார் - அந்யதிதி. ஸோऽயம் வாக்யஸந்தர்ப்பஸ்ய விஷயீக்ருத்ய பூர்வாபரவிரோதாபாஸாத் அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்', "கண்டூலஹஸ்தாக்ரகஷிதமாத்ர", "க்ஷுத்ராநுவ்ருத்ஷ்: கோவிதாராநாவஷ்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இப்படி கலங்கலாமோ? என்ன, இத்தனையும் இத்யாதி. இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவ்விஷயத்தைப் பிரிந்த இவளுக்கும் இதரவிஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டார்க்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமென்று அந்வயித்து, ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ராவண்யத்தாலே கலங்கினாரென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - கலங்கிற்றிலளாகில் என்று ஸ்வகர்த்ருகநிர்த்தேசம். விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலுங் கலங்கினாளென்கிறார் - இப்படி இத்யாதி. ஆக, இரண்டு வாக்யத்தாலும் இவர் ப்ரமேயத்துக்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவத்யமாமென்கிறாரென்றபடி. நமஸ்காரமாமித்தனை என்றது-'நமஸ்ஸாயதநீஷ்டஸ்தே' என்னுமாபோலே பரித்யாஜ்யமாய்விடுமென்றபடி.

[என்]-பிரிந்த ஸமயத்திலும் 'என்னுடையவன்' என்று சொல்லலாம்படிகாணும் கலக்கி
ஸமயத்திலே அவன் இவளிட்டவழக்காயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே தான்வருமளவு
இவள் தரிக்கைக்காக 'இது எங்கேயிருக்கிலேன்? எங்கே போகிலேன்? உன்சரக்கன்றோ?' என்
சொல்லிப்போமே; அத்தாலே யாகவுமாம். [என் செய்யதாமரைக்கண்பெருமானார்க்கு] - ஸ்
பாவிகமான ஐஶ்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலு
சிவந்திருக்கும்; மதுபாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக்கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாலே
அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவளிறே. முதல் திருவா
மொழியிலே ஐஶ்வர்யம், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம், இத்திருவாய்மொழியிலே க
வியும் பிரிவும். [பெருமானார்க்கு] - பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கிப் போ
படி; ஸ்வாபாவிகமான ஐஶ்வர்யத்துக்குமேலே இத்தலையிலொடுக்குமாட்டா லுண்டான ஐஶ்வர்
முண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே. [என்தூதாய்] - கடலேறிவடிந்தாற்போலேகாணு
கிடக்கிறது. அவனோடே கலந்துபிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். [என்செய்
முரைத்தக்கால்] - உபயவிபூதியுங் கண்டது உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவென்றிருக்கிறாள். [உரை
தக்கால்] - அவனைக்கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ; ஒருஉக்தி நேர்ந்தால் என் செய்யும்
[இனக்குயில்காள்] - என்னைப்போலே தனியிருக்கிறீகளன்றே. [நீரலிரே] - நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ
நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள் அவன்பிரிந்தவாறே
வேறு சிலரானிகளோ? [முன்] - நான்பாபம்பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ? [செய்த
ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ? [முழுவினை]-அதுதன்னில் ஏதேனும் அகஞ்சுரிப்பட்டதுண்டோ

---

*பிரிந்துபோகட்டுப்போன ஸமயத்திலே "என்னுடையவன்" என்கைக்கு ஹேதுவை இரண்டுவ
யாக அருளிச்செய்கிறார்* - **பிரிந்தஸமயத்திலும்** *இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.* **இவளிட்டவழக்காய்** - *இவ
ளீநனாய். **இது** - த்வததீநவஸ்து. **உன் சரக்கு** - உன்பதார்த்தம். பிரிவில் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமே
என்ன,* **ஸ்வாபாவிக** *இத்யாதி. இத்தால் - தூதர்க்கு நாயகனை யறியும்படி அடையாளஞ் சொன்னபடி.* **அ
யாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்** - *அர்த்தம் சிவந்திருக்கும். இதெல்லாம் இவளநுபவித்தாளோ? வென்ன,* **இ
யெல்லாம்** *இத்யாதி. எங்கேயநுபவித்தாள்? என்ன,* **முதல்** *இத்யாதி. வாத்ஸல்யமென்றது, 'கணக்கறுந
தனன்' என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும் என்றது பிரிவு கலவிமுன்னாக வ
மதாகையாலே கலவி அர்த்தாத்ஸித்த மென்றத்தைப் பற்ற. பிரிவில் அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்படி
இவளநுபவித்தாளோ? என்னில்,-பெரியதிருவடி எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது பிரிவாற்றாமையாலே பு
துபார்க்குமே அவன்; அப்போது கண்ணிற் சிவப்பு அரையாறுபட்டிருக்கு மத்தைக் கண்டு அநுபவித்தா ளென்
படி. 'என்' என்றத்தைக் கண்ணுக்கு விசேஷணமாக்கி ஸாவம் -* **பிரிகிறபோது** *இத்யாதி. 'என்' என்றத
'பெருமானார்க்கு' என்றத்தோடேகூட்டித் தாத்பர்யம்-* **ஸ்வாபாவிகமான** *இத்யாதி. ஆக, 'பெருமானார்க்கு' என்
துக்குப் பிரிகிறபோது கண்ணாலேநோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க் கென்றும், இத்தலையில்ஸர்வஸ்வாபஹா
பண்ணிக்கொண்டுபோருகையாலேபெருமானாயிருக்கிறவர்க்கென்றும்இரண்டர்த்தம்.* **ஒடுக்குமாட்டால்** *-மாட்
யொடுக்கி யென்றாய், முட்டிக்கோல் கொள்ளுகையாய், ஸ்த்ரீத்வம்முதலான ஸர்வஸ்வாபஹாரத்தாலு மென்றப
மாடு-தநம், ஸர்வஸ்வாபஹாரம். விவரணம்-* **அவனோடே** *இத்யாதி. "ஸ்வாமிதாவ்யுஹ்நிணீயஃ" என்கி
ந்யாயத்தாலே. உரைத்தக்கா லென்செய்யும் - என்னபொல்லாங்கு வரும்? ஒருபொல்லாங்கும் வாராது; ப்ரத்
விபூதித்வயத்தையும் தருமென்கிறார் -* **உபயவிபூதியும்** *இத்யாதி. "உரைத்தக்கால்" என்றதிலே நோக்கா
"என்செய்யும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் -* **அவனை** *இத்யாதி.* **ஒரு உக்தி நேர்ந்தால்** *- ஒருவார்த்
சொன்னால்.* **என்செய்யும்** *- என்ன ஹாநிவரும்?* **இனக்குயில்காள்** *- மிதுநமான குயில்காள். நீர்மை-க்ருபை
அர்த்தாந்தரம் -* **நானும்அவனும்** *இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நீரென்று - நீர்மையாய், நீர்மைய
ப்ரவித்தரன்றோ? என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நீரலிரே - நீங்களன்றோ? வேறுசிலரானீர்களோ? என்
படி. 'முழு' என்றதுக்கு - ஸாகல்யமும் மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம்.* **அகஞ்சுரிப்பட்டது** *- குறைந்தது.* *வி

என்னுல் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்க வொண்ணுதொழிதல் செய்யிலன்றே எனக்கு இழக்கவேண்டுவது. திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தந்துறையிலே சொன்ன வார்த்தை. "ஒருமுழுக்காலும் இரண்டுமுழுக்காலும் போகாதுகாண் - தெற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே வினையையறுத்துக்கொண்டுபோகில் அத்தனை யொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான்பண்ணின பாபம்"என்று. [திருவடிக்கீழ்] - ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினுலும் ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானுலும், முலையால்அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே யணையத் தேடுமேத்தனை. [குற்றேவல்] - திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ண ஆசைப்படுமத்தனை. **[திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்]** - ஏற்கவே கோலாத நானென்னுதல்; [முன்]- "க்ரியதாமிதிமாம்வத" (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே இன்னதைச் செய்யென்று ஏவத் திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதே னென்னுதல். [அகல்வதுவோவிதி] - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக் கீடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என்தலையால் பண்ணுத நான் அகன்றேபோ மித்தனையோ? முதலில்லாதார் பலிசையிழக்குமித்தனையன்றோவென்ன, முதலில்லாதாரன்றோ பலிசையிழப்பார்! அவன்தானே முதலாகவிருக்கும் கோஷ்டியிறே இவர்கள் கோஷ்டி ; * "களைகண்மற்றிலேன்" என்றும், † "உன்சரணல்லால் சரணில்லை" என்றும், ‡ "மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை" என்றும், ¶ "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை" என்றும், § "விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், $ "வாழும் சோம்பர்" என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி. [விதியினமே] - விதியினன் என்றாய், பாபத்தை யுடையேனான நான்; அகன்றே போமித்தனையோ?

யின் விசேஷணங்களால் பலிதம் - **என்னுல் இத்யாதி.** *இவனால் அபரிஹார்யமென்னுமதுக்கும், அவனால் பரிஹரிக்கலாமென்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம்* - **திருக்கோட்டியூரிலே இத்யாதி.** *'இந்தப்புண்யதிவஸத்திலே பாபக்ஷயார்த்தமாகப் புண்யதீர்த்தஸ்நாநம்பண்ண வேண்டாவோ?' என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி. ஸம்ஶ்லேஷிக்கவென்னாதே "திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்" என்கிறதென்? என்ன,* **ப்ராஹ்மணர் இத்யாதி. ஓத்து**- *வேதம்.* **அணைக்க** - *ஸம்ஶ்லேஷிக்க.* **முன்** - *ஏற்கவே யென்னுதல், ஸந்நிதியிலே யென்னுதல். இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார்* - **ஏற்கவே இத்யாதியாலும், க்ரியதாம இத்யாதியாலும். முயலுகை**- *ஒருப்படுகை.* **கோலாத நான்**-*ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணக் கோலாத நான். "முன்செய்யமுயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோவிதி" என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம்*-**திருவடிகளிலே இத்யாதி.** *விதி-ஸங்கல்பம்,ந்யாய்யமாதல்.* **இனம்**-*இன்னம்;ஏற்கவே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுத நான் இன்னம் அகன்றேபோமதுவேயோ ஸங்கல்பம்? என்றுபொருள்; அன்றிக்கே, விதியினம்-"விதிவிடயாநஞ்"என்று புண்ணியமாய், அநந்தன்மேற்கிடந்த எம் புண்ணியனை யுடையோமாய்வைத்தும் அகல்வதுவோ? என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்*-**முதலில்லாதார்இத்யாதி.** *இந்த யோஜனையில் விதியினம் - புண்யத்தையுடையோ மென்றபடி. பலிசு-வ்ருத்தி.* **இவர்கள்**-*ஆழ்வார்கள்.* **களைகண்மற்றிலேன்**-*வேறொரு கதியுடையேனல்லேன்.* **உன்சரணல்லால்சரணில்லை**-*தேவர் திருவடிகளல்லது வேறுஉபாயமில்லை.* **மைத்தெழுந்த இத்யாதி**-*ஆகாசத்திலே கறுத்தெழுந்த மேகங்களையே பார்த்திருக்குமத்தனையல்லது நீர்நிலந் தேடிப்போக அறியாத பயிர்போலே.* **நெறிவாசல் இத்யாதி** - *உபாயமும், தத்ஸாத்யமான உபேயமும் அநந்யஸாத்யனான தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை.* **விழிக்கும் இத்யாதி** - *உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறுநோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியை யுடையேனல்லேன்.* **வாழும்சோம்பர்** - *உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பினவர்கள். உபாயம் ஈஶ்வரனேயானால், பின்பு ஹேயமே யுள்ளதாகையாலே ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கும் இருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானஇருப்பாயிருக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, 'விதி' என்றதுக்கு-பாபமென்று அர்த்தாந்தரம்.* **விதியினமே இத்யாதி** - **விதியினன்** - *பாபத்தையுடையனான நா னென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில் "மனக்களுழறிவரும்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. 'திரு*

* *திருவாய்மொழி, ரு - அ-அ.* † *பெருமாள் திருமொழி, ரு - க.* ‡ *ஷை, ரு - எ.* ¶ *முதல் திருவந்தாதி, ௬.* § *பெரியாழ்வார் திருமொழி, ரு - க - உ.* $ *திருமாலை, ௩அ.*

என்னுதல்; "இனம்" என்ற இத்தை இன்னம் என்ருக்கி, 'எங்களபிமதம் பெறுகைக்கு எங் பக்க லொரு நன்மையில்லாதபின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ ? என்கிருள்' என்று பிள்ளை திருந யூரரையர் பணிக்கும்படி. விதியினம் - பாவியோ மென்றபடி. கீழே 'முழுவினை' என்று லிற் றிறேயென்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோ மென்றபடி; *" பாவமே செய்து பா யானேன்" என்னக்கடவதிறே.

மூன்ரும் பாட்டு.

விதியினல்பெடைமணக்கும் மென்னடையஅன்னங்காள் !
மதியினல்குறள்மாணுய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு
மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவென்றுஒருத்தி
மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே.

ஆ.—(விதியினல்.) பாபம்பண்ணினல் அது மாளுந்தனையும் அநுபவிக்கவே டாவோ? என்னில், என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் மாளாதது தென் ஒருத்தி மதியெல்லா முள் கலங்கி அறிவிழந்தாளென்று, தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களா என்னைத் தோற்பித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோளென்று, பாக்யாதிசயத்தாலே பரஸ்பரம் ஸம் ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிருள்.

ஒ.—மூன்ரும்பாட்டில், "தாந்தாம்பண்ணின பாபம் தாந்தாமே அவஶ்யம் அ பவிக்கவேண்டாவோ?" என்று உபேக்ஷித்திருக்கிறனாகக் கொண்டு எல்லைச்சதிரியான சிந்தயந் பாபம் அநுபவவிநாஶ்யமாகலாம்; நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபவ விநாஶ்யமாகாதே தென் எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிருள்.

[விதியென்று தொடங்கி] - நான்பண்ணின பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஶ் ஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடைய அன்னங்காள்! புத் யோகத்தாலே வாமநவேஷனாய் குணசேஷ்டிதாதிகளாலே ஈடுபடுத்தும் ஸ்வபாவனானவனுக் [ஒருத்தி] - ஒருத்தியென்னவே, தானே "இன்னள்" என்று அறிகிறானிறே என்று கருத்

வடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு' இத்யாதியாற் சொன்ன முந்தின அர்த்தத்துக்கு விவரணம் - இனமேன் இத்தை இத்யாதி. பிள்ளைதிருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ-அகல்வது ந்யாயமோ? என்றப 'விதியினனென்ருய்' என்ற வாக்யவிவரணம்-விதியினம் பாவியோமென்றபடி என்று. ஆக, விதியினமென் துக்கு - புண்யத்தையுடையோ மென்னுதல், பாபத்தையுடையனான னென்னுதல், இன்னம்அகல்வது ந்ய மோ? என்னுதல் என்று மூன்று அர்த்தம். கீழே இத்யாதி - 'முழுவினை' என்று சொல்லிற்றிறே, 'பாவியோ என்ருல் அத்தோடு புநருக்தமன்றே? என்னில் என்றபடி. பாவமேசெய்து பாவியானேன் - பாபங்களை பண்ணிப் பின்னை பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியானே னென்றபடி. "இனக்குயில்காள் ! முன்செய் என்று தொடங்கி முயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோ ? விதியென்று, என்செய்யதாமரை தொடங்கி உரைத்தக் லென்செய்யும், நீரலிரே" இத்யந்வய:; இந்தப்பக்ஷத்திலே இழந்தகால விஷயஶோகமும் த்வரையும் ஸூ பிக்கப்படுகிறது. யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப்ய முயலாதேனான நான் விதியினம் எங்க குலமாகப் புண்யத்தை யுடையோமாயிருக்க, அகல்வ துவேயோ? என்செய்யதாமரை தொடங்கி அந்வயமாதல் இந்தப்பக்ஷத்தில் ததேகரக்ஷ்யத்வ அத்த்யவஸாயம் ஸூசிதம். யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப் முயலாதேனாய் அதவவ விதியினன் - பாபத்தையுடையேனான நான் அகல்வதுவோ என்று என்செய்யதாமரை தொடங்கி, உரைத்தக்கா லென்செய்யும் நீரலிரே இத்யந்வயோவா. இந்தப்பக்ஷத்தில் ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதி வங்கள் ஸூசிதங்கள்.

* பெரிய திருமொழி க - க - சு.

[மதியெல்லாமென்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே மயர்வறும்படி பெற்ற ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாகக் கலங்கி மயங்காநின்றாள் என்று அறிவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், அவற்றிற்காட்டில் நடப்பழகையும் ஶக்தியையுமுடைய சில அன்னங்களைக் குறித்து, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்குத் தூதாகவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

விதியினால் - பாக்யத்தாலே, (என்னைப்போலே தனியாகாதபடியே), பெடை மணக்கும்- பேடையோடுங்கூட போக ஸக்தராய்க் கலந்து, மென்னடைய அன்னங்காள் - அத்தாலே ம்ருதுகதிகளான அன்னங்காள்! மதியினால் - (இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷையும் மஹாபலியௌதார்யமும் அவிருத்தமாம்படியான) புத்தி ஸாமர்த்த்யத்தாலே, குறள் மாணாய் - வாமநனான ப்ரஹ்மசாரியாய், உலகு இரந்த - லோகத்தை இரந்து, (சிறுகாலைக்காட்டிப் பெருகாலாலே யளந்துகொண்ட கணக்கிலே தாழநின்று கலந்து எட்டாது) நின்ற, கள்வர்க்கு - க்ருத்ரிமர்க்கு, மதியிலேன் - (அன்றே இக்களவறியப்பெறாதே) மதிகேடியான என்னுடைய, வல்வினையேயோ-(அநுபவவிநாஶ்யமல்லாத) வலிய வினையேயோ, மாளாதென்று - (சிந்தயந்தீ ப்ரப்ருதிகளுடைய வினைகள் முடியச்செய்தே) முடியாததென்று, ஒருத்தி - ஒருத்தி, மதியெல்லாம் - (நீர்கொடுத்த) மதியெல்லாம், உள் கலங்கி - ஆஶ்ரயத்தோடே கலங்கி, மயங்கும் - மோஹியாநின்றாள், என்னீர் - என்னுங்கோள். ஒருத்தியென்றாலே - "அது அவன்கையுணரும்" என்னுமாபோலே தாமே அறிவரென்று கருத்து. விதியினாலென்றது - போக ஶாஸ்த்ரமர்யாதயாலே யென்றுஞ் சொல்லுவர். இத்தால் - வடகருடைய ஆசாரவைலக்ஷண்யமும் ஶ்ரைஷ்ட்யமுந் தோற்றுகிறது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்தலையில் இரக்கத்தால் என்பாபம்போகை தவிர்ந்தால், அநுபவ விநாஶ்யமன்றோ? என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

[விதியினால் பெடை மணக்கும்] - என் பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும். பெடைமணக்கும் - பேடையின் கருத்தறிந்து உகப்பிக்கும். என் ஆற்றாமைக்கு மேலே, நீங்களும் பிரிந்திருந்து, உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்நம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிறே. உங்கள் பாக்யத்தாலேயிறே ஸம்ஶ்லேஷமே யாத்ரையாகப் பெற்றதென்னவுமாம். [மென்னடைய அன்னங்காள்] - ஸம்போகத்தாலே வந்த துவட்சியாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடையவையாகை. தாரையுடைய புறப்பாடுபோலே இருந்ததீ உங்கள் புறப்பாடும்! [மதியினால்]- ஔதார்யமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே மஹாபலியை அழிக்கவொண்ணாது, இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெறவேணுமென்று புத்தியோகத்தாலே தன்னை அர்த்தியாக்கினான். [குறள்] - பால் செல்லச்செல்ல ரஸிக்குமாபோலே சிறுகினவடிவு ஆகர்ஷகமானபடி. [மாணாய்] - "உண்டு" என்ற போதோடு, "இல்லை" என்ற போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலே தகணேறினபடி. [உலகிரந்த] - தன்னதான பூமியை அவனதாக்கி அவன்பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. [கள்வர்க்கு] - 'அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு' என்பர் ஆளவந்தார். 'அன்று அச்செயல் செய்ததும் - அக்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னெஞ்சை அபஹரித்து ஈடுபடுத்துகைக்காகவிறே' என்பர் எம்பெருமானார். [மதியிலேன்] - "பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே, போகாதேகொள்ளும்" என்று ஒருக்கியாலே விலங்கிட்டுவைக்கலாயிருக்க, "அதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ" என்றிருந்த மதிகேடியான என்னுடைய. [வல்வினையே மாளாதோ] - பாக்யவதியாகையாலே அநுபவவிநாஶ்யமான பாபத்தைப் பண்ணினாள் சிந்தயந்தி; நான் பண்ணின பாபத்துக்கேயோ முடிவு காணாதொழிகிறது? "தத்துக்தவிஶோஹாஹஃ" இத்யாதி. இவர்தம்மை தீர்க்கசிந்தயந்தியென்றிறே நம்முதலிகள் சொல்லுவது. [ஒருத்தி] - ஒருத்தி என்னவே "இன்னாள்" என்று தானே அறிகிறானிறே; உபய விபூதியிலும் இப்பாடுபட்டாள் இவளொருத்தியு மாயிற்று;

நித்யவிபூதியிலுள்ளார் விஶ்லேஷம் அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்க [மதியெல்லா முள்கலங்கி]-நீர் கொடுத்த மயர்வறு மதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி என்று சொல்லுங்கோள். [மயங்குமால்] - இப்போது அறிவு போயிற்றாகில் பின்பு அறிவுண் கிறதென்று இராமே, முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். [என்னீரே] - உங்களவத்யத்தை பரிஹரியுங்கோள் ; அறிவித்தால் பின்பு அவத்யம் அவனதிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "அகல்வதுவோ" என்றாற்போலே சொல்லுகிற பக்திவாதங்க நமக்குத் தெரியாது, "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்று சொல்லு படியே அநுபவித்தேயறவேணும் என்று ஈஶ்வராபிப்ராயமாகக்கொண்டு, " நான் பண்ணின ப மேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாதது! " என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை யிரக்கிற

[விதியினால்]-நீங்கள் ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலேபிரிவின்றியேயிரு கோள், இவன் அடைவுகெடக்கலக்கையிறே எனக்குப்பிரிவுவந்ததென்கிறாள்.உங்களுடையபாக் தாலே யென்னுதல்,என்னுடையபாக்யத்தாலேயென்னுதல்.அபிமதஸம்ஶ்லேஷம் புண்யபலம், மதவிஶ்லேஷம் பாபபலம்; (தங்களுடையஸுக்ருதத்தாலே)*அன்றியேஇவைசேரவிருக்கிறஇரு இவள்பாக்யமாகவுமாம். பெருமாள்பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும்மலையும்அரித்துக்கொண்டுவாரா க்கச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களையிழந்த மஹாராஜரைக் கண்டு அவர்குறைதீர்த்த பின்பிறே தம்மிழவி நெஞ்சு சென்றது. அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்றிருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமா யிருச் மிறே; நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாமிழவிலும் பிறருடைய இழவிறே நெஞ்சில் முற்படப்படுவ [பேடைமணக்கும்]-பேடையோடேகலக்கும்*(பேடையினுடையகருத்தறிந்து)அத்தையுகப்பிக்க [மென்னடைய வன்னங்காள்]-இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என்கார்யஞ் செய்யப் புகுகிறது [மென்னடைய வன்னங்காள்]-"ஸாப்ரஸக்கலந்தீ" (ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ) என்னுமாபோலே. இளை பெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷம் செவிப்பட்டவநந்தரம் மதுபாநத்தாலே வந்த கலக்கமுந் தெளிந்

மூன்றாம்பாட்டு - விதியினால் இத்யாதி. ஸங்கதியாஹ-அகல்வதுவோ இத்யாதி. பக்திவாதங்க பக்திக்ருதோபசாரோக்திகள். "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம்! நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி." கொண்டு என்ற அநந்தரம் 'என் அரை க்ஷணம் வி லேஷித்தபோதே யநுபவித்தே னில்லையோ ? ஆனபின்பு' என்று ஶேஷம்; நான் பண்ணின இத்யாதி சிந்தயந்தியுடைய வினை யநுபவித்தால் மாளலாமோ ? என்று தாத்பர்யம். இது - 'மதியிலேன் வல்வினை யேயோ மாளாது' என்கிற அந்வயத்தைப் பற்ற.

'விதியதே கஶ்சேந விதியின்:' என்று விதிஶப்தம்-ஶாஸ்த்ரவாசியாய், ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரம தாலே கலக்குமென்றபடி. 'உங்களுடைய பாக்யத்தாலே' என்றதின் விவரணம்-அபிமதேத்யாதி. 'என்னுடை பாக்யத்தாலே' என்றத்தை உபபாதிப்பதாக அநுபாஷிக்கிறார்-அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இத்யாதி. இவ பாக்யமானபடி யெப்படியென்ன - பெருமாள் இத்யாதி. என்றஆற்றாமைக்குமேலே, நீங்களும் பிரிந்து உங்களை கூட்டுகையிலேயும் யத்நம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிறேயென்று பலிதார்த்தம். அரித்து - தேட அங்ஙனன்றிக்கே - மஹாராஜரைப்போலே தாராதிகளை யிழந்திருக்கை யன்றிக்கே. தம்மிழவு கிடக்க, மஹ ராஜர் குறையை முற்படத்தீர்ப்பானென்? என்ன-நீர்மையுடையார்க்குஇத்யாதி. மணம்-ஸம்ஶ்லேஷம். கல பதுபேடையோடேயாயிருக்க 'பேடை' என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம்-பேடையின்இத்யாதி. இவ்வன்னநடை ஜாதிப்ரயுக்தமான மாந்த்யம் விவக்ஷிதம். மென்னடை-மெலிந்தநடை. 'பெடைமணக்கும் மென்னடைய' என் கூட்டி த்ருஷ்டாந்தமுகேநஹாவாந்தரம்-ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே. பாவ தரபாவது - தாரையுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான நடையழகுபோன்ற நடையழகாலே அவனை வஶீகரித்த சேரவிடுகை. ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் பாவம் - இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி. தன்பட்டமஹிஷிை

---

* குண்டலிதம் சில ஸ்ரீ கோஶங்களில் இல்லை என்பர்.

கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்போகட்டு, 'இச்சீற்றத்துக்கு நாம் முன்னிற்கவொண்ணாது' என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள், கலவியாலுண்டான பாரவஶ்யமடங்கலும் நடையிலே தோற்றப் புறப்பட்டாற்போலே யிராநின்றதாயிற்று இவற்றின் நடையும். இளையபெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் சிவிட்குத் தாரையை யிட்டு ஆற்றவேண்டிற்றுக்காணும். "ஸா"(ஸா)-ஒருகலவியும்பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகையுடையவள். "ப்ரஸ்க²லந்தீ" (ப்ரஸ்க்கலந்தீ)- ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி, அடிமேலடியாக இட்டுவந்தாள். "மத³விஹ்வலாக்ஷீ"(மதவிஹ்வலாக்ஷீ)-மதுபாநாதிகளாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையவளா யிருந்தாள்; "ப்ரலம்ப³காஞ்சீகு³ணஹேமஸூத்ரா" (ப்ரலம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸூத்ரா) - அரைநூல்வடமிழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேணாதே வந்தாள். "ஸலக்ஷணா" (ஸலக்ஷணா) - ஸம்போக சிஹ்நங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். "லக்ஷ்மணஸந்நிதா⁴நம் ஜகா³ம" (லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம் ஜகாம) - 'தாய்க்கு ஒளிப்புதுண்டோ?'என்று புறப்பட்டு வந்தாள்."தாரா"(தாரா)-தாரையானவள். 'இளைய பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கு எத்தாலே யாற்றலாம்?' என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, 'வேறொன்று லாற்றுமதல்ல, தாரையை யிட்டு ஆற்றவேணும்' என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். "நமிதாங்க³யஷ்டி:" (நமிதாங்கயஷ்டி:) - உருதுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணாதாபோலே இத்துவட்சி நிரூபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி யிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையுமென்றிருக்கிறாள். [மதியினால்] - அவர் சால தூரதர்ஶிகள்கிடிகோள். 'ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணாதபடி ஔதார்ய மென்றொரு குணலேஶத்தை யேறிட்டுக்கொண்டிருந்தான்; இந்த்ரன் ராஜ்யத்தை இழந்துநின்றான், இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச் செய்யலாவதேன்?' என்று "கோ³ஸஹஸ்ரப்ரதா³தாரம்" (கோஸஹஸ்ர ப்ரதாதாரம்) என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று அவனுக்குக் கொடுத்த விரகர்க்கு. [குறள்] - கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே பெரிய வடிவழகைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுக்கினபடி. [மாணாய்] - 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று தள்ளிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம்மலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவையுடையனானபடி. [உலகிரந்த] - தன்ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்

முன்னிடலாமோவென்ன, ரஸோக்தியாகப்பரிஹாரம் -இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி. சிவிட்கு-கோபமும், உஷ்ணமும், சுளுக்கும். சாடுவுக்கு - தாரையை; தாரா - தைலதாரையும் ஒருகலவியும் இத்யாதிக்கு பாவம்- கலவியாலுண்டான அழகேயன்றிக்கே வெறும்புறத்திலும்ஆகர்ஷகமான நடையழகையுடையவளென்றபடி. பிரிவும் வேண்டாதவென்றது - வார்த்தைப்பாடு. தடுமாறி - வ்யத்யஸித்து. தழுதழுத்த - கலங்கின. ஸம்போக சிஹ்நங்களோடே பரபுருஷஸமீபத்திலே வரலாமோ? என்ன - தாய்க்கு இத்யாதி. புறப்பேபுறப்பட்டாளென்றதே 'லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம்' என்ற வால்மீகிக்கு இதிறே கருத்தென்று திருவுள்ளம். "தாராஜகா³ம" என்று ஸ்த்ரீக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் வரலாமோ ? என்ன, இளையபெருமாள் இத்யாதி. ஹேதுசொல்லாமையாலே சொல்லுகிறார் - உருதுபதத்திலே இத்யாதி. உருதுபதம் - ம்ருதுபக்வம். துவட்சி - நம்ரதை. துவக்கிக் கார்யங்கொள்ளுகை - நடையழகாலே வஶீகரித்துச் சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. தூதவாக்யம் ஸபலமாமோ ? என்ன, ஹேதுத்வேநாஹ-மதியினால் இத்யாதி. மதியினால் - விசாரத்தால். சால தூரதர்ஶி - மிகவும் விசாரவான். உபபாதநம் - ராவணனைப்போலே இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶே ஸமுத்ரம் ப்ரதி ஶரணவரணகாலே, "உதா³ரோ தா³க்ஷிணோ ராமோ தா³நவீர்யபராக்ரம: । கோ³ஸஹஸ்ரப்ரதா³தாரம் ஸர்வலோகநமஸ்க்ருதம்" . மதியினால் என்கிறவிடத்திலே-"ஸுக்³ரீவ: ப்ராஜ்ஞோ மதிமாந் ப்ராக்ஞ: ... அக்ஷதா" என்றது அநுஸந்தேயம். அவனுக்கு-இந்த்ரனுக்கு. விரகர்க்கு-சதுரர்க்கு. ஹ்ரஸ்வத்வ ப்ரஹ்மசர்ய பரிக்ரஹங்களுக்கு ப்ரயோஜநம்- கோடியை இத்யாதி. மாணாய்-ப்ரஹ்மசாரியாய். முகந்து-க்ரோடீகரித்து. தழும்பு-தகண். கொள்வன் -இத்யாதி-

கின லோகத்தை * ''கோவலனான்'' என்கிற [களவாக] 'வஞ்சகர்க்கு' என்று திருமாலை யாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானோ, 'ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு' என்று அருளிச்செய்வர். மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வசீகரிக்கைக்காக; சீர் தான் † ''பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது'' என்கிறே ஆசைப்பட்டதும், ‡ ''உலகங் கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தன் ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்'' என்னும் § 'அன்று குறளுருவாய் வையம் அளந்தபிரான் வாரானென்று பெருநாலசொல்லாகுமது'' என்னும்படி இவள் கிடப்பது, திருமங்கையாழ்வாரும் ¶ ''முன்னங் குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்'' என்று இவ்வாழ்வாரும் [illegible] [மதியிலேன்] - பிரிகிற ஸமயத்திலே, 'போகாதே கோள்' என்றேனாகில் [illegible] அறிவுகேடியானேன. [வல்வினையோமார்தோ] இவள் ஒரு தீர்க்கசிந்தயந்தியாயிற்று எல்லச் சத்திரியாய குருதாமத்திலே முடிந்தாளிறே அவள், ''[illegible]'' ([illegible] இத்யாதி)-அவனைப் பரலிலே நெஞ்சை வைக்கையாலே புண்யபலம் அநுபவித்தாள், அநபிமதினபடி அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே பாபபலம் அநுபவித்தாள், ஆகையாலே, [illegible] அரைக்ஷணத்திலே அநுபவித்தாளிறே அவள் [ஒருத்தி] 'ஒருத்தி' என்னும் அறியுமோ? என்னில், எய்தவன் ஐச உணரானோ? 'இன்கொடிலே மானையொடே [illegible] கிடந்து [illegible] நின்றது' என்று [illegible] எய்தவனை உணரானோ? 'நீயன்றோ எய்தாய்?'

'மாவலி தான் மூவடிகொள்வன்' என்று [illegible] [illegible] அவனை [illegible] விலக்ஷண மஹாபலியை இத்யாதி [illegible] வசீகரிக்கையே பலமாகக்கொள்ளுகை அப்படி [illegible] இத்யாதி உலகம் இத்யாதி [illegible] விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகிய வடிவையுடைய ஆச்சர்யத்தையுடையவனை [illegible] அரிதாம்படி கொடிய என்னெஞ்சானது இலக்ஷணங்களையுடையவனே [illegible] இத்யாதி 'அபஹரித்த அன்று ஒரு காலத்திலே பூமியை [illegible]' என்றாலும் [illegible] [illegible] ஒருகாலத்தில் குட்டை வடிவையுடையனாய் மூவடியை [illegible] ராஜாதிராஜனுன அவனுடைய செயலிலே [illegible] என்று [illegible] இப்படி [illegible] யாதி [illegible] இத்யாதி இந்த [illegible] என்ன, [illegible] இத்யாதி '[illegible]' [illegible] ஒருத்தி [illegible] எல்லச்சத்ரியாய் - சாதுர்ய [illegible] [illegible] பெற்றாளிறே என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நச்சித்ர இத்யாதி [illegible], '[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]'' [illegible] அநுபவிக்க [illegible] என்ன, [illegible] அநுபவித்த [illegible] அருளிச்செய்கிறார் - அவன்பக்கல் [illegible] இத்யாதி [illegible] என்ன, ஒருத்தி [illegible] [illegible] பெண்மான [illegible] - அம்பேய் [illegible] - [illegible]

* திருவாய்மொழி ௩ - அ - ௯ † திருவாய்மொழி ௯ - ௩ - ௧௦ ‡ [illegible] § [illegible] ¶ பெரியதிருமொழி ௯ - ௭ - ௨

என்று சொல்லவேண்டாவிறே [ஒருத்தி] ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ளாள் இவளொருத்தியுமிறே ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர், நித்யஸூரிகளுக்கு விஶ்லேஷமில்லை, மறையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பார்கள் [மதிநலங்கி] அறிவழிந்தாளென்னுங்கோள் தன் அறிவழிந்தாளாகிலும் நாம் கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர், [மதியெல்லாங்கலங்கி] நாம்கொடுத்த அறிவுகொண்டு "தத்வஸ்யஸதருஶம் பவேத்" (தத்தஸ்யஸத்ருஶம் பவேத்) என்றிராளோ? என்றிருப்பர், அறிவுதந்தார் தாமன்றே! என்று அறியுங்கோள் நாம் மயர்வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞாநப்ரபைலலாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று என்னுங்கோள் மேலெழச் சிறிது கலங்கிற்றாகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றே, அப்படி கலங்குமோ? என்பர் [மதியெல்லா முள்கலங்கி] தாம் தந்த மயர்வறுமதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள் அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே! பின்பு நாம் போனவாறே அறிவு கொடுத்துக்கொள்ளுகிறோமென்றிராமே [மயங்குமால்] "மயங்கினாள்" என்னில், 'இனிப்போய் செய்வதென்?' என்றிருப்பர், முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள் [என்னீரே] உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப் பாருங்கோள், அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவனதன்றே அவத்யம்? ஆத்தத்தவஸ் பொறுக்கமாட்டான், அறியுங்கோள் [என்னீரே] உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒருஉக்தி (ந)

நான்காம் பாட்டு.

என்னீர்மைகண்டிரங்கி இதுதகாதென்னாத
என்நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனோ?
நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றொருவாய்ச்சொல்
நன்னீலமகன்றில்காள் நல்குதிரோ? நல்கீரோ?

ஆறு —(என்னீரை) நான் தாமைப் பிரிவில் ஒருக்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவையென்னுமிடத்தை அறிந்தானைக் கு என்பக்கலிலே பருப்பண்ணி, 'இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கிட்டல்லள்' என்று பாராதவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவது? என்று

விசேஷியாதே 'ஒருத்தி'என்றதுக்கு ஹாவம் ஸம்ஸாரவிபூதியில் இத்யாதி 'இவளொருத்தியும்' என்கிறதென்? அவனுடைய விஶ்லேஷத்தில் நோவுபடுவார் வேறொருவரில்லையோ? என்ன, ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே இத்யாதி மதிகலங்கி, எல்லாங்கலங்கி, உள்கலங்கி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அறிவழிந்தாள் இத்யாதி 'தன்னறிவழிந்தாளாகிலும்' என்ற கீழ்வாக்யவிவரணம்-நாம்கொடுத்த இத்யாதி 'இராளோவென்றிருப்பர்'என்ற அநந்தரம், மதியெல்லாங்கலங்கி என்று பதோபாதானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அநந்தரம் 'அறிவுதந்தார் தாமன்றே' இத்யாத்யநுஸந்திப்பது அறிவுதந்தார் தாமன்றோ என்றது அறிவும் அகிஞ்சித்காமாம்படி விலக்ஷணரான தாமன்றோ?என்னுதல், பகிருபாபகமான அறிவன்றோ தந்தா ரென்னுதல் 'மதியெல்லாங்கலங்கி' என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் - நாம் மயர்வறுத்து இத்யாதி அடிமண்டி - அடிச்சேறு மேலுக்கு அவதாரிகை-அத்தனையோ இத்யாதி அத்தனையோ நாமிருந்தோம் என்றது - அறிவு போன அத்தனையன்றோ, ஸத்தையுண்டே, நாமிருந்தோமே யென்றபடி. மயங்குமால் - மயங்காநிற்கும் 'மயங்கும்' என்கிற வர்த்தமானத்துக்கு ஆர்த்தம் - முடியும் தசை என்று விதிக்கு ஹாவம் - உங்கள் இத்யாதி ஹாவார்த்தம் - ஆர்த்தத்தவஸ் இத்யாதி ஆர்த்தவாஞ்சையாலே வருமென்றபடி. 'உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி' என்கிற வாக்யம் சில ஸ்ரீகோசங்களிலே இருந்தாகில், அதுவும் ஹாவார்த்தமென்று கண்டுகொள்வது ஆல - அசை காரோண அவ்யய (௩)

எம்பெருமானைச் சொன்னாளாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, அவனுடைய நலமுயிரானது இனி அவ்வளவாய்ச் சொல் ஒரு ஆஸ்வாஸமாயாகிலும் தங்காதென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணு மென்று சில அன்றில்களை நோக்கிச் சொல்லி, அவையும் போய்த் திருக்கை விடத்தில், இச்சுகையுஞ் சொல்ல வல்லீர்களோ? மாட்டீர்களோ? என்கிறாள்.

ஒ —நான்காம்பாட்டில், என் பரகதியை அறிந்தவைக்கு விபூதியிலுள்ளவர்க்குச் சொல்லலாவதொன்றோவென்று பின்னையும், மிக்க ப்ரீதியாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து, என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்க வல்லீர்களோ? மாட்டீர்களோ? என்கிறாள்.

[என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு] — தன்னுடைய சௌகுமார்யத்தைக் காட்டி முன்பு என்னை ஏன்றுகொண்டவனுக்கு நானினிச்சொல்லுவது என்கொல்? [தன்னீர்மையென்று கொண்டமை] மனம்கொண்டு சென்று வாமபமேற்கொண்டால் அவன் இடையாடினது ஒரு வார்த்தை சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறீர்கள் [நன்னீலமென்று கொண்டாடி] பிறரை அவனைப்போலே யிருக்கும், அவனைப்போலே அறிவிக்கீரோ? என அபிப்ராயம் செய்கிறீர்களோ? என்று கருத்து.

ப —அங்கமாம், சான்மேசிப்பயமாமன வழுவழுதையுடையவனுக்குக் குரகைக் கிடுவாக நிறக்குறையுடைய சில மகன்றில்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

(வம்பமேலெழு தைமயிலே), என்னோடு காளுடைய (விபவேலக்ஷணவுரு)ஷவராவகளை, கண்டு (ஆவிநககு மைபெலியாகிலும் அங்கவிகாரம் பார்த்தே) கண்டெவந்தவ, இரங்கி (இவள் மருந்தாபாஸுருகிய ஸ்து) இரங்கி, இதுச்சொல்கொண்டு இந்த விபூதிலேஷம் நகுதலகலவேண்டும், என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு காளமேகம்போலே எனக்கு நிக்கொடுப்படாத நின்ற வடிவையுடையவருக்கு, என்சொல்லி என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி, யான் நான், சொல்லுகேனோ வார்த்தை சொல்லுவது? (ஆனாலும்), நல் (உமக்கு அதமனீயமாமயு) தன்னுடைய, நீர்மை (அவனுடைய) ஸ்வபாவம், இனி இனிமேல், அவர்கண் அவரிடத்து, தங்காதென்று - நிறமாட்டுதென்று, ஒருவாய்ச்சொல் ஒருவார்த்தைச்சொல்லுகைக்கு, நன்னீலமகன்றில்காள் நல்ல நீலநிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! நல்குதிரோ ("வாயாய்லேவோதா ஸுவி" என்று)உபகரிக்கிறீர்களோ? நல்கீரோ உபகரியீர்களோ? "அவர்" என்கிற பஹுமானோக்தி நாயகியான கௌரவத்தாலே தானாக வார்த்தையாகச் சொல்லுகிறாள். இதில் வடக்குடைய நாமவைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ —நான்காம்பாட்டில், என் பரகதி அறிந்தவைக்கு இரங்கவேணு மோட்டம் போனவர்க்குச் சொல்லலாவதுண்டோ? என்று வைராக்யத்தாற்றச் சொல்லி, பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்கிறீர்களோ? அல்லீர்களோ? என்கிறாள். மகன்றிலென்னாது அன்றில்களிலே ஒருவகைப்பட்சம்.

[என்னீர்மைகண்டிரங்கி] - என் பரகதி மாத்ரத்தைக் கண்டோ, நீ தோமோ! என்று இது பிறிது தகாதென்றதோ இவள் பரகதி மாத்ரத்தைக் கண்டால் நிரந்தரமும் இரங்கவேண்டிகள்ளும் இருப்பது ஆனால், இப்போது இவ்வளவில் அவன் காணாதே? என்னில், கலக்கிறபோது அவனைக் கைக்காக்க வைவிழுக்கிற்பது அதுவும் பொருந்தாது அறியும்றே, "வருணாகேளி", "புலவியுடைத்தன" [என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு] - அடியிலே வடிவைக் காட்டியாயிற்று அநாயாசத்துயாக்கிறது இவவடிவிலுள்ளது அகவாயிலும் முண்டாகை. பெறாதிலோம் நிலைத்தாக்காக உருவு அழகிதாய், அகவாய் நெஞ்சாய் இருந்தமாம்போலே காணும் [யான் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி உங்களுக்கு நான் சொல்லி விடுவது? என் தசையைக் கண்டு இரங்காதவர் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டோ இரங்கப்புகுகிறார்?

கண்டவர்களுக்குச் சொல்லிவிடவொரு பாசுரமுண்டோ? “ஸமாகிருதாஞ்ஜலிர்வேபமாநோ க்ருதாஞ்ஜலி” என்னும் நிலையைக்கண்டவர்கள் “கலௌ ஸௌஹார்த்தம் ஹ்ருஷ்டம் லக்ஷ்யதே” என்றாற்போலே பின்னையும் கண் ஆற்றாமையாலே “நல்குதிரோ நல்கீரோ” என்கிறாள் [நன்னீர்மை] நற்றிவன “ஜீவ நீர்ம்மம்யமாநம்” [இனி] பட்டதெல்லாம் ஆற்றினாள், இனிக் கடக்கமாட்டாது [அவசரங்கொடாது] சேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கிலும் தரும்பிக்கின்ற [என்னொரு வாய்ச்சொல்] என்னொரு வார்த்தை சொல்லு [நன்னீலமகன்றில்காள்] நன்றான நீல நிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! உங்களுக்கு நிறம் அவனைப்போலே இரா நின்றது, உள்வாயும் அவனைப்போலேயாய் அகன்றிருக்கப் புகுகிறீர்களோ? அன்றிக்கே, இத்தசையிலே முகங்காட்டின உங்கள் ஸ்வபாவத்தாலே நல்குதிரோ? என்கிறாள்

ஈடு —நாலாம்பாட்டு அநுபவித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ! என்று நினைந்து கீழ், இவர் அநுபவித்தாரோ பின்னை? யென்னில், அவன் அஸந்நிதானம் தாழ்ந்து முகம் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுபவித்தாளிறே இவ்வளவிலே சிலமகன்றில்களை, ‘நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க நல்லவளவு’ என்று, ‘நாங்கள் இங்கு உனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?’ என்று, வந்து முகங்காட்டிற்றினவாகக் கொண்டு, அவற்றைப்பார்த்து, ‘என் தசையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?’ என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் சொல்லுமதுதானாகச் சொல்லுவாரைப்போலே, இத்தனையுஞ் சொல்லவல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்கிறாள்

[என்னீர்மை கண்டிரங்கி] என் நீர்மையுண்டு என் ஸ்வபாவம், என் மார்த்தவம் [கண்டிரங்கி இது தகாதென்னாத]- இத்தைக்கண்டு தயைபண்ணி ‘நாம் பிரியுமது தகாது’ என்னாதே போகட்டுப் போனவர்க்கு பட்டர் ஒரு தமிழன் ‘கேட்டிரங்கி’ என்னாதே ‘கண்டிரங்கி’ என்னப்பெறுமோ?’ என்ன, ‘அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால் பிரியத்தகாதென்றிருக்க வேண்டாவோ? இப்படி கூடுமோ?’ என்னில்,—“புல்லி” இத்யாதி,

நாலாம்பாட்டு - என் நீர்மை இத்யாதி தட்டஸ்த்யசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் இவர் இத்யாதி அவன் அஸந்நிதானம் தாழ்ந்து இத்யாதி வாக்யத்திலே “ஸகஸ்யாஸ்வஸ்யமோஹா ஹீநம்மாஸ்யே ஸந்தேடிநம் । யஸ்யாஸ்யகொடிமுகீஸ்துஃகாஸ்வஸநவிநாஸவதம்” என்றதைக் கண்டுகொள்வது தாழ்ந்து - விளம்பித்து மகன்றில் - அன்றிலிலே பேதம் நீலமகன்றில்காள் என்னாதே “நன்னீலமகன்றில்காள்” என்றதையும்,“என்சொல்லியான்சொல்லுகேனோ” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவ்வளவிலே இத்யாதி அவைகள் இவளை உத்தேஸ்யமாக நினைத்திருக்கையாலே, ‘நமக்குக்கிஞ்சித்கரிக்க’ என்கிறார் நல்லவளவு நல்லஸமயம் “என்சொல்லி யான்சொல்லுகேனோ” என்று உத்தரமிருக்கையாலே ‘நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?’ என்று வந்து முகங்காட்டிற்றின என்றது நிராசையானவள் மீளவும் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - பின்னையும் இத்யாதி சொல்லுமதுதானாக - சொற்கேளாதவர்களுக்கு

நீர்மை - மார்த்தவம் இது - விஸ்லேஷமென்று பாதமிவாஹம் தவிஷயிவாஹேது, நீர்மை - துக்கானுபவதசை, இதுவென்று அந்த தசையைச் சொல்லுகிறது கண்டிரங்கி ஸம்ஸ்லேஷ தசையிலே கண்டிரங்கி தகாதென்றுந்து - பிரிந்துபோனவென்று கூட்டுவது பாரலௌகிகமாக ஐதிஹ்யம் - பட்டர் இத்யாதி நாயகஸந்நிதியில வைவர்ண்யம் கூடாமையாலே கேட்டிரங்கி யென்னவேண்டாவோ? என்றபடி என்னப் பெறுமோ என்றது - அதயுக்தியன்றோ? என்றபடி நாயகஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே “கண்டிரங்கி” என்னப் பெறுமென்று பரிஹரிக்கிறார் - அணைத்தகை இத்யாதி ‘வேண்டாவோ’ என்ற அநந்தரம் ‘என்கிறாள்காண்’ என்று அருளிச்செய்தார் காண் என்று ஶேஷம் இப்படி கூடுமோ? என்னில் என்றது- இப்படி அதயுக்தமாய்ச் சொல்லலாமோ? என்றபடி, கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணத்வயம் - புல்லி இத்யாதி,

“காதலா தொலேழ்தி” இத்யாதி, ‘உனக்கு இத்தமிழ் போராதோ?’ என்றால் [என் நீலமுகில்வண்ணற்கு என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ] இத்தனையிலும் ‘என்னுடையவன்’ என்னும்படி காணும் முகங்கொடுத்தபடி, கலந்தபோது அவர்க்கு நான் சொல்லி விடுவது எத்தை யென்கிறாள் திருமுகம் மறந்துபோனவர்க்கு எத்தைச்சொல்லுவது? என்கிறாள்காணும். இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்,—கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப்புகுகிறாரென்னுமத்தாலே கொண்டாரோ பின்னை? என்னில், என்? கண்டிலரோ? கலக்கிற ஸமயத்தில் கைநெகிழ்ந்தவிடமெல்லாம் வெளுக்கக் கண்டிருக்குமே அவரிக்கே, இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்தசையைக் கண்டு இதுக்கு ஒரு போக்கடி பாராதே, உங்களபக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாமோ [என்னீர்மை] - அவரை அநுபவிக்கும்ஸமயத்திலும் அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற தன்ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அத்தைக் கண்டிருந்தாரென்றது காணும் [கண்டு இரங்கி] “எத்திறம்” என்று மோஹித்து கிடக்குமவிடு உண்டிருக்கக் கிடக்கும்படி. கண்டால் பிரியப்போரு மென்றிருக்க வேண்டாவோ? [இது] - தன்தசைதானும் தனக்கும் பேசக்கு நிலமல்லகாணும் [என்நீலமுகில்வண்ணற்கு] அடியிலே வடிவைக் காட்டிக்காணும் அநந்யார்ஹமாக்கிற்று, இவ்வடிவில் புறம் அகவாயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை இல்லையோ? என்னில், யாமுடையாயனதன மனம் கல்லிறே [என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ]

---

*“புலவிக்கிடக்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில், அளவிக்கொள்வதற்றே பசப்பு” என்னுங் குறளைப் புலவிக்கிடந்தேன் புடை - அப்பால் பெயர்ந்தேன் - விஸ்லேஷித்தேன் அவ்வளவில் அப்புடைபெயர்ந்தவளவிலே பசப்பு வைவர்ண்யம் அளவிக்கொள்வதற்று - வ்யாபித்தது இது வள்ளுவன் குறள் “காதலர்தொலேழ்தொலேழ்நீலி, விடேழ்விடேழ்ப பயத்தவாலேன” என்று *சங்கத்தார் செய்யுள் காதலா - நாயகன் தொலேழ்த தொலேழ் தொட்ட தொட்டஇடம் நீலி - பயத்தல நீலல் விடேழ்விடேழ்-விட்டவிட்டவிடமெல்லாம் பயத்தவாலேன - வைவர்ண்யத்தையுடையளானேனென்றபடி இவளுடைய மெய்த்து ‘உனக்கு இத்தமிழ்போராதோ?’ என்று சொன்னபடி இரங்காதே அகன்றவனை “என்” என்பானென்? என்ன, இத்தனையிலும் இத்யாதி ச்லோகத்தி - நீலமுகில் இத்யாதி திருமுகம் - ராஜஶாஸநம், ஸேவ்யமானத்தை பிராட்டியான தன்னுடைய முகம் திருமுகம - ஸ்ரீமுகம திருமுகம் மறந்துபோகையாவது தன் தசையைக் கண்டு அநாதரித்துப்போகை யென்றபடி ச்லோகத்தி காப்பித்தான ஞானத்தை ப்ரகாசாமுருக்காக ஸைக்ஷ்டமாக்கு கிறா - இங்ஙன் இத்யாதி என் கண்டிலரோ’ என்றது, பாட்ட விரவாதமவிவரணம் அன்றிக்கே இத்யாதி-தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்குத்தெரியுமாகையாலே, ‘இவ்வடிவைப் பிரிகதவர் தரிக்கமாட்டார்’ என்று இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனு யென்றபடி இதுபடுகதநிலே, ‘என்னீர்மை’ இத்யாதிக்கு - என்னுடைய விஶ்லேஷவ்யஸநத்தை ஓடிவந்து கண்டிரங்கி, இந்த விஶ்லேஷவ்யஸநம் தானேதானே யிருக்கிற என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு இதி சப்தார்த்தம் “என்னீர்மை” என்று - மமகாரம பண்ணலாமோ என்ன, அவரை அநுபவிக்கும் இத்யாதி ததநுபவாபேக்ஷயா ஸவிஶ்லேஷத்தில ஊற்றம் தோன்றியிருக்கிறபடி தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கிடக்கை - தன்ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை முகநின் அநுபவத்திலே ஸமாதிசம - கண்டிரங்கி எத்திறம் இத்யாதி கிட்டுநிப்படி கண்டால் என்றது - ஸம்ஶ்லேஷத்தையிலே “எத்திறம்” என்று கொண்டே மோஹித்துக்கிடக்கும்படி கண்டால் விஶ்லேஷ தசையில் வசாசலவேணுமோ? என்றபடி விரஹவ்யஸநமென்னுதே, ‘இது’ என்கிறதென? என்ன, தன் தசை இத்யாதி ஆக, “நீர்மை” என்று - விஶ்லேஷாஸஹமாதவமாதல, விரஹவ்யஸநமாதல ‘இது’ என்று பிரியுமதென்னுதல - இந்த வ்யஸநமென்னுமது பேசக்கு நிலமல்லாமையாலே “இது” என்று ஸாமாந்ய நிர்த்தேசமென்று தாத்பர்யம் கீழே “இத்தனையிலும்” இத்யாதியாலே, ‘என்’ என்றத்தை முகில்வண்ணர்க்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்தது, வாணத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அநந்யார்ஹம அடியிலே இத்யாதி இத்தால் குணத்தை விட்டு வடிவைச்சொன்னதுக்கு ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டது வெறும்புறம் மூன்றும்மாவதம - இவ்வடிவில் இத்யாதி புறம் - குளிர்த்தி வண்ணம் நீலமுகில் போன்றது, உள்ளு அங்ஙனல்ல வென்றபடி இல்லையோ’ என்னில் இல்லையென்றே இவளுக்கு ஸம்சயமோ? என்னில் யாமுடை இத்யாதி - நமக்கு ஸ்வாபத்தை க்ருஷ்ணனுடைய மருதமலைபோல மான நெஞ்சு கலலாயவிட்டதாகவேணும் கல்லிறே கல்லென்றுமிறே யென்றபடி ஆத்தம - எங்கள*

---

* “பசலை காதலா, தொலேழ்தொலேழ்நீலி, விடேழ்விடேழ்ப பாத்தலாலே” என்று குறுந்தொகையிற் காணப்படுகின்றது

என்ன பாசுரத்தையிட்டு எதை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது? கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எதைச் சொல்லுவது? என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறாள். திருமுகம் மறுத்தவன் கடையீட்டுக் கேட்கப் புகுகிறானோ? ஸ்ரீ கோபிமார் "அஸ்வயமாகித்த காஜாஸ்ய:" (அதவாகிந்தாலாபை:) என்ற அநந்தரத்திலே "அபய்ஸௌமாத்ரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருத்பயாத மிஷ்யதி" (அபயட்ஸௌமாத்ரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருத்பயாத மிஷ்யதி) என்னுமாபோலே இக்கருஷ்ணன் பிறந்தேழிய வேறொன்றில்லையோ? என்றோ, கலந்த நாமன்றோ வேண்டாதது? பெற்ற தாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் போதாதோ? என்பார்களிறே! [நன்னீர்மை] - நல்லுயிர் [இனி] - ஆனவளவும் காலகட்டிப் பார்த்தார் போலே காணும் [அவர்கண் துங்காது] சேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனை "நசாஸ்யமாதா" (நசாஸ்யமாதா) பெருமாள் பக்கல் குறையேயாய், தன்பக்கல் குறை தோற்றாதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி, 'நாமோதான் இங்கு நன்றாகச் செய்தோம்? பெருமாளைப் பிரிந்த அநந்தரம் முடிந்தத்தனையும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே' என்ன, 'மாதா' என்றும் 'பிதா' என்றும் பலர் பக்கலிலே பாலிபாய்க்கடவதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என்னொருத்தி பக்கலிலும் ஒருமடை செய்து போந்தார், அவர் இவ்வாற்றாமையாலே உணர்ந்து

பாசுரத்தை இத்யாதி, எந்த அர்த்தத்தை இத்யத்யாஹார: எந்தப் பாசுரத்தைச் சொல்லி, நான் எந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லிவிடுவதென்றபடி. எதை - எந்த அர்த்தத்தை "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்றதுக்கு, "என்னீர்மை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவார்த்தம் - நான் சொல்லிவிட இத்யாதி இவ்வாக்யார்த்தம், "திருமுகம் மறுத்தவன்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் "தத்ஸ்யவஸ்த்ரமாஹவேச" என்னும் நிலைகுலைந்து தாயிமேபடியான அவஸ்தையை வருமளவும் தாழ்த்தவர் உங்கள் சொல்லுக்கு வரப்புகுகின்றாரோ? என்றபடி. ஆனாலும், நாங்கள் சொன்னது கேட்டு வாராதிருக்குமோ? என்ன, திருமுகம் இத்யாதி அதாவது - பரதாழ்வான் ராஜாவின் நிலை மறுத்தவன், அப்பரதாழ்வான் கண்சக்கிறாலே கேட்கப்புகுகிறானோ? என்றபடி. அப்படியே நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர் உங்கள் வார்த்தைகேட்டு வரப்புகுகிறாரோ! என்றபடி. கடையீடு - "ராஜ்ஞா ப்ரியசங்காநாஸயித்வா புனரேவ தேஷாம் ஸ்நாநகாலம் ஸமீக்ஷ்ய நஸம்க்ருத்ய ராமஸ்ய ஸம்ஸ்க்ருதிமேதா:, ஸ தத்ரசகார ஸுமதிஷ்ட்யதி ஸித்தி" இதி

நாவ: மேலுக்கு அவதாரிகை கண்டிரங்காதவர்க்கு இத்யாதி இப்படி அலாபத்தாலே வெறுத்து நிராசராய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ? என்ன, ஸ்ரீகோபிமார் 'ஸ்வயமாகித்த காஜாஸ்ய:' என்று தொடங்கி ஆநுபலாகத்தை பரோபலாக ஸமாநார்த்தமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் பிறந்தேழிய என்று பிறந்து - பாலப்ப "ப்ராணாவொர்நயநம் வத:" என்று - என்று சொல்லாநிற்கச் செய்தே யென்றபடி. போதாதோ - வாராதோ கால்கட்டுகை - போகிறவனைத் தகைகை அப்படியே வருத்தித் தரித்திருந்தா ரென்றபடி. காலகட்டி இதி சாடு: காலிதி வாயவாவகஸ்யாஸ் ப்ராணவாயோ: வாதிஸ்ய வாவக: அவர்கண் துங்காது என்றது - அவர்களுக்காகத் தகரா தென்றபடி. ஸ்வஸ்ஸ்தியாத்மாநம் - சேஷியான இத்யாதி உம்முடைய பக்கலிலே - உமக்காக வென்றபடி. அப்படியே நாயகவிஶ்லேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆனவளவும் காலகட்டிப் பார்த்திருந்த பேருண்டோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் நசாஸ்யமாதா என்று தொடங்கி இஸ்ஸ்லோகம் எவ்விடத்திலே? இத்தாக்குத் தாத்பர்யமேது? என்ன, பெருமாள் பக்கல் இத்யாதி முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே என்ன என்றது - "தாதஜ்ஜீவிதேஷ்யம்" என்ற உத்தரத்துக்கு அநுகுணமாக பாலிபாய்கை - பிரிந்துபோகை ஒருமடைசெய்கை ஏகமுகமாக்குகை உணர்ந்து இத்யாதி - "நசைவ ஸம்ராவ்யமாநோ, அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:" என்கிறபடியே ஊணும் உறக்கமும் அற்று ஜாக்ரதயாகக் கண்டு அடைந்து உணர்ந்து இத்யாதி தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல்

உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துக்கொண்டு வரக்கொள்ள, விடாயன் தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக் கொள்ளச் சால உருண்டு கிடந்தாற்போலேயாக வொண்ணுதேனென்று நோக்கியிட்டு வைத்தே னத்தனை, அவரைக்கண்டு பிறைநாள் இருந்தேனென்கிறாள். நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவ தென்னென்றே [ஒரு வாய்ச்சொல்] ஒரு உக்தி நோ அதுவும் "[illegible]" (வாசா தாமமவாபநுஹி) [நன்னீலமிதயாதி] அவர் நலமுகிலவண்ணரா யிருந்தார், நீங்களும் நீலமுகன் நிலகளா யிருந்துகொள்ள செய்யும் அவரைப்போலே யாகிறதோ? இத்தனையும் செய்கிறீர்களோ? முதல் வார்த்தையிலே பதின்கால் சொல்லுமதாரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே ஆற்றாமையின் கனத்தாலே (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே
நல்கத்தானாகாதோ? நாரணனைக் கண்டக்கால்
மல்குநீர்ப்புனற்படப்பை இரைதேர்வண் சிறுகுருகே!
மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு ஓர் வாசகங்கொண்டருளாயே

ஆ —(நல்கி) சர்வரக்ஷகனானவனுடைய சர்வபாபங்களையும் பொறுத்தருளி, அவர் களுடைய அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுத்து, ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்கு, நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்து என்னோடு கலந்து பரிமாறுகையொன்று ஆகாதோவென்று சொல்லி, பின்னை அவன் அருளிச்செய்தருளின வார்த்தைகளைக் கொண்டு வந்து எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை இரக்கிறாள்

ஈ —அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை இப்படி உபேக்ஷிக்கலாமோ? [illegible] யாலே பரிபூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ? என்று அவனுக்கு அறிவிக்

அவனுடைய ஸ்நேஹத்தை ஹேதுவாகச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் தன் [illegible] கொள்ள வேண்டி அதா, "[illegible]" இதி ஹநுமதோக்தப்ரகாரேண [illegible] கலங்கு அவரைக்கண்ட பிறைநாள் என்றது - அவரை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கண்ட மறுநாள் என்றபடி. "[illegible]" என்கையாலும், அதுகண்ட பிறைநாள் என்னாதே, 'அவரைக்கண்டபிறைநாள்' என்கையாலும் இதுவே பொருள் என்றறிவது. அப்படியே இவளும், உறங்காத தன்னை அகுமிந்தனை யென்றபடி. [illegible] - இதில் ஒரு வாய்ச்சொல் - ஒருவார்த்தைசொல்லுகை ஒருவாய்ச்சொல் கருதிரோ கவீரோ - [illegible] என்றபடி "நீலம்" இதி விசேஷணம் [illegible] அவர் நீலமுகில்வண்ணராய் இருந்தவர் - என்று சொல்லுமாம் [illegible] முதல் வார்த்தையிலே இதி என்ன அதிசயம் என்னமென்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை யகவாய

கால், அவன் அருளிச் செய்த பரிவசனங்களை எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று சில குருகு களை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

[பொழில்] பூமி, எல்லாலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [வினையேற்கே நல்கத்தானு காதோ] பாபகாரியாய் ஹேதுவான எனக்கேயோ இரங்கலாகாது? [மலக்குடிபோய் கொடணி] பெருகாமிற்ற சீரையுடைய சோலைகளிலே இரையைத் தேடி உன் ஸஹசரத்துக்குக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமாய், நினைக்க இடத்திலே போகலாம்படி. ஞாயமான பரிஜனத்தையுடைய குருகே! [மலருமோசனையோறக்குஇதயாதி] அவற்றுக்கு ஏற்றையிருக்கும்படி கனத்தையைச் சொல்லுகிறாள்.

ப—அனந்தரம், ஸர்வரக்ஷகனானவன் பக்கலிலே போய் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணு மென்று வடிவின் சிறுமையாலே ஸௌலப்யத்தை நினைத்து ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

பொழிலேழும் லோகங்களையும், நல்கி (அவற்றைக் கைவிடாதே தானே) நல்கி, தான் அவற்றை அபேக்ஷிதாபேக்ஷிதங்களை விசாரித்து, அளிக்கும் அப்பேர்ப்பட்ட மகங்களைக் கொடுக்கும், வினையேற்கே பா-வினையேனான எனக்கேயோ, தானலக்ஷாது தான் நல்கலாகாதென்று சொல்லு, நாரணனை (பாபாக்ஷிக வைகுண்டத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்பந்தத்தை யுடைய) நாராயணனை, கண்டக்கால் கண்டவாகிலே, மலரும் மிகுந்தெருமும், சீர் ஸ்வபாவத்தை யுடைய, புனல் - புனலையுடைத்தான், படப்பை தொடிக் கோட்டகங்களிலே, இரை தேடி இரையை ஆராய்கிற, வெண்சிறுகுருகே கண்ணுக்கினிய சிறுகுருகே! மலரும் சீர் கண்ணேறுக்கு மிக்க சீரையுடைத்தான சனங்களையுடைய எனக்கு, ஓர் வாசகம் ஒரு வாசகம், கொண்டு (என் பக்கலிலே) கைக்கொண்டு, அருளாய் (அவனுக்குச் சொல்லுகையாகிற) உபகாரத்தைப் பண்ண வேணும். பொழில் - லோகம். ஈராயாநான்று அநந்தரமத்வ ஸமுத்ரமாயிருக்கு மாகவுமாம். இத்தால், “சிறுமாமனிசர்” என்கிறபடியே வடிவுக்கு ஸ்ரீகரமென்று தோற்றுகிறது.

இ— அநந்தரம்பாட்டு ‘என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வரக்ஷகத்வக்காலே பூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ? என்று அறிவி’ என்று ஒரு குருகை அபேக்ஷிக் கிறாள்.

[நல்கி] விபூதிரக்ஷணம் பண்ணும்போது காக்கவும் புத்தியாலன்றிக்கே, பேறு தன்னதாகத் திருவாரக்ஷிப்பது என்கிற ஸம்பந்தமுண்டான வையாமோஹம் காரணமாக விபூதி யிலே உண்டாயிராநின்று ரக்ஷிப்பது [நல்கி] ஸல்லக்ஷணமாக [தான்] அபேக்ஷிப்பாரின்றிக்கே யிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன் [ரக்ஷிக்கும்] - காப்பாற்றுமென்று கருணைபண்ணுவதும் செய்யும் பொழிலேழென்று பூமியாய், திவ்யவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணம் [வினையேற்கே நல்கத் தானாகாதோ] ரக்ஷகன் அனாதிகாலம் விடமாட்டாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின எனக்கேயோ நல்கலாகாதது? நாடுசெய்திட்ட வினையும் அநந்தரத்துக்கு அரிதாகவேணுமோ? [நாரணனைக் கண்டக்கால்] குணங்களில் ஜ்ஞானாதிகாமலத்வங்கள் நிரூபகமானதுபோலே யன்றோ பரத்வத்தில் இந்நிருபமும் இத்தாலே நிரூபகமான வஸ்துவுக்குச் சில விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது ஆகையன்றோ மற்றைத் திருநாமங்கள் நாமங்களிலே ஒன்று குறைந்தாலும் நாராயணத்வம் குறைவாமன்றோ? என்ஸத்தையில் அபேக்ஷை இல்லையாகிலும் தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையோ? என்று சொன்னேனென்று சொல்லுங்கோள். [மலரும்போ புனல்படப்பை] - மிக்க சீரையுடைத்தான சோலைகளில் கொடிக்கோட்டகங்களிலே திருவடி யைப்போலே நடலைகொண்டு தேடிக்கொண்டிருக்கிற உன்குருகு [இரைதேடும் வெண்சிறுகுருகே] உன்னு டைய ஸஹசரத்துக்குச் சேர்ந்தவைகளாக இரைதேடி ஸம்பாவமின்றி உன்னது உபவாஸக்கு

மையாயிருக்க நினையாதேயிருக்கு மவனைப்போலன்றிறே [illegible] உனக்கு [மலர்க்கண்ணனோரு] [illegible] நிரூபகம் அதுபோலே சாறும் [illegible] சொல்லவேணும் [illegible] அதா "[illegible]" [illegible] [அருளாயே] சொல்லி [illegible] [illegible] இவ்விஷயத்தில [illegible] லது சொல்ல விரகில்லை

ஈடு — அஞ்சாம்பாட்டு நலகிததான இதயாதி [illegible], முடிவாகத் தோன்டா விறே, ஜீவிக்க நினைத்திருக்கிற தமக்குத்தாம் வேண்டாவோ? என்கிறார் தம்முடைய நாரா யணத்வம் ஒழிவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுமேன்கிறார்

[நலகி] விபூதிரக்ஷணம் பண்ணும்போது, காத்தவைய புதயாம் [illegible] பேறு [illegible] தாக்கிடா ரக்ஷிப்பது எனக்குக் கனபக்லுண்டான வ்யாமோஹம் தனக்கு விபூதியிலே [illegible] யாயிற ரக்ஷிப்பது [தான] அபேக்ஷியாரிலிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன [பொழி லேழும்] கீழ்மேலுமொன்றாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாதல், ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை

அஞ்சாம்பாட்டு நல்க்குதான் இத்யாதி [illegible] [illegible] வேறுமொன்ற வளவில்லை [illegible] [illegible] முடைய ஸத்தைக்கு [illegible] [illegible] இதயாதி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இருளொன்று அருளிச்செய்கிறார்—தம்முடைய நாராயணத்வம் இதயாதி [illegible] [illegible] யாகிலும், தன ஸத்தையில் அபேக்ஷை [illegible] [illegible] [illegible] ஒழிவாய்ப்போகாமே — [illegible] போகாமே யென்றபடி

"நலகிததான காத்தளிக்கும்" இதயாதியாலே பொழிலேழும் தான நலகிக்காத்தளிக்கு [illegible] பாதமலயாகவும் தான [illegible] [illegible] [illegible] தல்கி "[illegible]" காத்து [illegible] அளிக்கும் "[illegible] [illegible] நாராயணேதி [illegible]" பொழிலேழும் காத்துத் தான [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நாராயணேதி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 'நலகி' [illegible] [illegible] என்கிறார் [illegible] மலர்க்கண்ணனாயிருக்க, தான பொழிலேழும் நலகிக்காத்தருளியாக்[illegible] [illegible] பாமருபம "தான" இதி [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible] பொழிலென்று லோகங்களைச் சொல்லுகிறது "பொழிலே சோலையு [illegible] புகழவா" [illegible] புகழவா சொல்லுவா கீழும் மேலு மொன்றாக நினைந்து என்றது பூமிக்குக்கீழும் பூமிபோன்றுய போல ஆறுமாக வென்றபடி ஸப்தத்வீபவதியான "[illegible]" [illegible] [illegible] [illegible]' யதவா, கீழும் மேலும் மொன்றாக [illegible] லோகங்களையும் பிடித்து, அத்தையிரண்டையும் அத்தால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பாதமாக [illegible] [illegible], பாதாலமே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], இப்படியே முடியக் கண்டுகொள்வது யத்வா, [illegible] [illegible] [illegible] — பூமி கீழும் மேலு மொன்றாகக்கொள்வது — பூமிவராகவானவனாலே பாதாளங்களை, அவற்றையும் பூமியிலே அதரப்பண்ணிய

சொல்லுகிறதால் ஸ்வசரீர ரக்ஷணம் பண்ணுவது ஸ்நேஹபுரஸ்ஸரமாகவிறே [நாகித்தான் இத்யாதி] நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய்க் கிடந்தவன்று, ஆர் இருந்து அபேக்ஷிக்க இத்தை உண்டாக்கிறது? ம்ருத்யவஸ்த்தபுரஜைப்போலே தான் என்கிற சொல்லுக்குரியனாய், தன்னையிட்டு வ்யவஹரிக்க வேண்டினவன்று தன்மேலே யேறிட்டுக் கொண்டு நோக்கினுன்றிறே [காத்தளிக்கும்] - காத்துக்கொடுக்கு மென்னுதல், நோக்கி ரக்ஷிக்கு மென்னுதல் [வினையேற்கே நல்குதலாகாதோ] இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய், உண்டாக்கினதுக்கு பலம் நானத்தை யேறிட்டுக் கை விடுகையோ? ஸர்வஜ்ஞரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாக வேணுமோ? [வினையேற்கே] கடலிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனோ? [நாரணனைக் கண்டக்கால்] ஜீவஸமூஹத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸத்தியாதிகள் ஸ்வாதீனமாய், இவை ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், இவற்றிலே ஒன்று குறையிலும் தாம் இழவாம்படி யிருக்கையாலே நாராயணனென்று நிருபிக்கிறவனைக் கண்டக்கால் 'இப்போ யோகநிருடியோ? என்றிருந்தோம், மஹாவருஷத்தோபாதியோ?' என்று கேளுங்கோள் [மால்கு நீர் இத்யாதி] உன்செயல் பாராததுமா யிருந்ததீ! பெருகாநின்றுள்ள நீரை யுடைத்தான நீர்நில

பித்து கண்ணபண்ணுகை இது பாதமயோஜனா விவரணம் இரண்டாம் அர்த்தத்தில், "அவனிபொழில பாகட்டிட்டவையம்,புவனிபுவிபதி பூமிகுவலயம் ஞாலம் தலம் தரணி காசினி படி தாலதரணி தலம்" என்று நிகண்டு 'நாரணனை' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாவம - ஸ்வநாரி இத்யாதி, ஸர்வலோகநிர்வாஹ நல்குதல்-கொடுத்தலாய், அதாவது - காணக்கொடுப்பதாக வென்றபடியாய், அத்தால ஸர்வஷுடியைச்சொல்லுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் இத்யாதி இதயோஜனைக்கு, 'தான்' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ம்ருத்யவஸ்த்தபுரஜை என்று 'காத்து' என்கிற பதம் - ஸம்ஹார வாசகமென்று விவக்ஷித்து, ஸம்ஹாரம் ரக்ஷணமாமோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் ம்ருத்யவஸ் த்தப்ரஜையைப்போலே இத்யாதி ம்ருத்யவஸ்த்த ப்ரஜை - பொடிசூடுந்தனை 'நல்கி' என்றதுக்கு - ஸ்நேஹமாம், ஸர்வஷுடியு மென்று சொன்ன யோஜநாவ்யாக்யானமாக 'காத்தளிக்கும்' என்கிற பதத்துக்கு இரண்டர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - காத்துக் கொடுக்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே ஸம்ஹாரபக்ஷத்தில், அவ்ஷடங்களை வாராமல் காத்து, இஷடங்களைக் கொடுக்கு மென்கிறது ஸ்ருஷ்டிபக்ஷத்தில் ஸம்ஹாரதிஸையத்திலே தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கு ஸ்திதிகாலத்திலே ரக்ஷிக்கும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டங்களைக் கொடுக்கு மென்றபடி த்விதீய நிர்வாஹத்துக்கு ஸாவம - இல்லாதவன்று இத்யாதி பூர்வநிர்வாஹத்துக்கு 'பொழிலெழுங் காக்கும்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாவம - ஸர்வஜ்ஞ இத்யாதி 'வினையேற்கே' என்கிற அவதாரணார்த்தம் இது தத்தேவ விஷயிசேரோ நாட்டுக்கிட்ட இத்யாதி ஸர்வலயம் காத்தளிக்கும் நாரணனை உத்தேஸ்யம் 'பொழிலேழுங் காத்தளிக்கும் நாரணனை' என்ற அன்வயம், 'வினையேற்கே' என்கையாலே வ்யாவர்த்தகனைப் பற்றி வைக்கும் என் அபிமதம் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னும் அர்த்தம் தோற்றுகிற தென்னுமத்தை ஸதிருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - கடலிலே இத்யாதி தார்ஷ்டாந்திகே தண்ணீர் ஸ்தாநீயம் - ஜீவாத்ம ஸ்வாஸ்த்யார்த்தத்தையும் தந்தருளவேணும் அருளிச்செய்கிறார் ஜீவஸமூஹ இத்யாதி இவ்விடத்திலே ப்ரகாரஹ்ருதுகுணமாக, ஸ்ருஷ்டிஸத்திதிஸம்ஹாரங்களையுஞ் சொல்லுகிறது 'நராஜ்ஞாதாநி தத்வாநி நாராணி' என்றதைப்பற்ற ஸ்ருஷ்டி அவனதீனமென்கிறது, பஹுவ்ரீஹியாலே ஸ்திதி அவனதீனமென்கிறது 'நராஜ்ஞா தாநி' என்று காரணத்வம் சொன்னபோதே லயஸ்தானமே உபாதாநகாரணமாகையாலே ஸம்ஹாரம் அவனதீனமென்கிறது ஸ்திதியாதிநி - ஜுகுப்ஸபதத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது ப்ரகாரப்ரகாரிஸ்வாவகத்தாலே பலிதம் - இவற்றிலே இத்யாதி நாரணனைக்கண்டக்கால் 'வினையேற்கு நல்கலாகாதோ" என்று கேளுங்கோ ளென்று சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம - இப்போ இத்யாதி யோகநிருடியாவது - அவயவார்த்தம் புஷ்கலமாய், அதஸ்பதத்தாலே அவனுக்கு அஸாதாரணமான பேரா யிருக்கை மஹாவருஷத்தோபாதியோவென்று கேளுங்கோள் மஹாவருஷத்தோபாதி கேவலருடியே யாம போமாதரமோ உளவென்று கேளுங்கோ ளென்றபடி மஹாவருஷம் - களனி 'இலாதோ" என்கிற இலே நோக்காக ஸாவம - உன் செயல் இத்யாதி ப்ரணதபட்டிமை - நீர் நிலம் அதாவது - கோடித்தோட்டம்

முண்டு கொடித்தோட்டம், அதிலே [இரைதேர்] போனவளாய்த்து அடங்குவது தேட்டமின்றது *"புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரை தேடும்" என்னக்கடவதிறே நயவுநாரிமைக்செய்தேயிறே பிள்ளைவாய்த்து அடங்குவது தேடுகிறது [வண்சிறுகுருகே] குருகு வண்டாமை, (காயபடிநாரை வண்மை அழகும், ஔதார்யமும் கைப்பட்ட இரை தன்னிடமாக்கத்தக்கும் இத்தோதாயிறு நான உபவாஸகருணையாயிருக்க நினையாதிருக்குமவனைப்போலன்றே உன ஔதார்யம் [சிறுகுருகே] காயராலுதிய புருஷகுமாரன் மாநாமாகவேண்டா துதுபோகைக்குச் சிரமஞ்செய திருப்பாரைப்போலே யிருந்தது உன வடிவிலாரவம் [மலங்கிளக் கணைணேறக] இதுமோ ஒரு நிலமிருக்கிறபடி பாராய இரைதேடுகிற இதனை விட்டு இதனைப்பார்த்துமோ? என்னில், பார்த்துமிறே, இங்கேயும் சேலுங் கயலும் முண்டாகையாலே [மலங்கிளக் கணைணேறக] - தனக்கு நிருபகம் கண்ணநீர்போலேகாணும் அதாவது கலவியில் ஆனந்தாசுரு, பிரிவில் சோகாசுரு [ஓர்வாசகங்கொண்டு] நேரே உடம்படத் தரவேணுமென்று சொல்லமாட்டாரோ! 'மறுப்பரோ' என்னும் பயத்தாலே மறுக்கும் வார்த்தையும் அருமையும் இத்தலைக்கு, அவர்பக்கலுள்ள தோன்றுமத்தனையே வேண்டுவது, † "தாரான தருமென இரண்டத்திலொன்றதனை" என்றிறே மற்றும் பிராட்டிமார் பாசுரம் ‡"மெய்ம்மைசொல்லி முகம்நோக்கி விட்டதானகருமேல் மிகநன்று" என்றும், ¶ "பாவிநீயென்றொன்று சொல்லாய்" என்றுமிறே இருப்பது [அருளாயே] அவரை நியந்தக்கறாகவுமாம், தான் ஜநகதுல ஸுந்தரியாகவுமாம் உபகரிக்கிறது பரவக்லிஷ்யமாகுல் இங்ஙனலது சொல்லவொண்ணாது 'நமபியேறுதிருவுடையான் தாஸா திருநாட்டுக்கு நடந்தார்' என்று பட

ஜலஸம்ருத்தியாலே மத்ஸ்யஸம்ருத்தியும் விஞ்சியிருக்க, தேடுகிறதென்? என்ன, (புள்ளுப்பிள்ளை இத்யாதி மதலையாக வுண்டாயிருக்கச்செய்தே பராந்தமாக இரைதேடுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் புள் இத்யாதி "பனைச்செறுவிற்கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்" என்ற முதலின பாதத்தையும் கூட்டிச்சொல்லி விசேஷ பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - 'புள்' இத்யாதி 'பனைச்செறுவில்' இத்யாதி - தாழக்செய்களிலே கயல்களானவை துள்ளாநிற்கச்செய்தே, நீர்நிலையையுடைய கழனிகளினுள்ளிட்டே போய், புள்ளானது பிள்ளைக்கு இரை தேடாநிற்கும்" இதி சப்தார்த்தம் [குருகு - கொக்கு முதலான பக்ஷி] இதுக்கு ஔதார்யமேது' என்ன, கைப்பட்ட இத்யாதி இதினுடைய ஔதார்யத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹ்ருதயமாவது - நான் உபவாஸ இத்யாதி "உபவாஸக்ருசாம் ..." என்னக்கடவதிறே, அவ்வபாலர் போல அவனைப்போலிருக்குபடியன்றே இதனுக்கு ஹ்ருதயம் - காரியகால நல் இத்யாதி ஸகந்தாண்டே யிலேயே "ஸம்ப்ரோஷ்யாஸ்ம [illegible] ॥ [illegible]" பந்துபுமகா ஸ்ரீ ஸிரமஞ்செய்து - ஸ்வயம்பண்ணி, அப்யாஸம் பண்ணி சேலுங் கயலுமென்றது சால 'சேலேய்கண்ணியரும்' 'கயலோநுமகண்கள்' என்று சொல்லுகிறதிறே (கல் மத்ஸ்யகயல் - அதில அவாந்தரபேதம் தனக்கு இத்யாதி - தனக்கு அசாதாரண நிரூபகமென்றிருக்கிறது என்னபடி விவரணம் அதாவது இத்யாதி ஓர்வாசகங்கொண்டு நேரே - அத்தலையிலதாக ஒரு வார்த்தை சொல்லி வரவேணும் ஓர்வாசகம் - அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல் 'ஓர்வாசகம்' என்றதுக்கு ஸாவதாநயம் - நேரே உடம்படுத்த இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே முதலின பாவத்துக்கு 'வாசகம்' என்றதிலே நோக்கு, இரண்டாவதுக்கு 'ஓர்' என்றதிலே நோக்கு நேரே - ஸாக்ஷாத் மறுக்கும் - நிஷேதிக்கும் மறுக்கும் வார்த்தை உபதேசமென்றதுக்கு ப்ரமாணத்ரயம் - தாரான் இத்யாதி தரிலுமாம், தானதொழியிலுமாம், இரண்டிலொன்று அவையும் நமக்கு அதாவது - தராதொழில் அதனாலே தரித்திருப்போம், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைத்திடுவோம் என்றபடி. மெய்ம்மை இத்யாதி ஒருநாள் மெய்சொல்லி என்முகம்பார்த்து 'எனக்கு நீ வேண்டா, போ' என்று நம போக்கை அநுமதி பண்ணுமாகில் மிகவும் நலமத பாவிநீ இத்யாதி - காணக்காணும்படி முன்னே வந்து 'பாவி காண்' என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை நியந்தக 'அருளாய்' என்கிறதென்? என்ன, அவரை இத்யாதி இதுக்கு ஸமாதானமாக ஓர் ஐதிஹ்யம் - நம்பி இத்யாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பரிமாறுமதுக்கு - ஸ்ரீவைஷ

---

* பெரிய திருமொழி - ௯ - ௪ - ௨ † சிறிய திருமடல் ‡ நாய்ச்சியார் திருமொழி - ௧௩ - ௯
¶ திருவாய்மொழி - ௪ - ௭ - ௩.

டாகக் விண்ணப்பஞ்செய்ய, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து, அவர் பரமவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படிக்கு, 'திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரென்னவேணுங்காண்' என்று அருளிச்செய்தார் (௭)

ஆறாம் பாட்டு.

அருளாத நீரருளி அவராவி துவராமுன்
அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி யொருநாளென்று
அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி
யருளாழி வரிவண்டே யாமுமென் பிழைத்தோமே

ஆறா — (அருளாதநீரருளி) எல்லாருடைய பிழைகளையும் பொறுத்து எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவோமான நீங்கள் அதயா விஸ்ருஜைபண்ணாதே அவளுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து அவளோடே கலந்து பரிமாறும் பரிமாற்றத்தாலே வருமன்றாதல் மருந்தாகிலும் வேண்டா வென்றிருந்தாகில் அவளுக்கு சொல்லுவிப்பார் ஆரென்னில், — அவளோடே கலந்து பரிமாறுகை நிருபாதிகமாம் நம்முடைய கருணைக்கும் ஸர்வேச்வரத்துக்கும் தாழ்வு வாராதோ அவளுடைய உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி அவள்பக்கலிலே கருணைபண்ணி, அவள் முடிவதற்கு முன்னே பரமகாருணிகனை பெரியதிருவடிமேலே யேறியருளி ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக எழுந்தருளுமென்று, பெரியதிருவடியை ஒருநாள் அத்தெருவே கடாவியருளீரென்று சொல்லுமது, அதுவும் மாட்டீராகில், இம்மாத்ரமும் செய்யமாட்டார் தொழிலைக் கொண்டவர்கள் என்ன பிழைசெய்தோமென்று இதைப் பரமதயாளுவான திருவாழியை ஏந்தி யருளுகையாலே ஸர்வாத்மாக்களையும் ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் சொல்லவேணுமென்று வண்டுகளைக் கொண்டாடி இரக்கின்றாள்

ஒ — அருளாழிப்புள், 'இதுகைக் கொடுத்த ஸர்வலோகஜந்து' என்று வரும் அதிர்த்திலிருந்தாட்டில் நாராயணனுக்கும் விகல்மாயிறாகிலும் ஆக அமையுமென்னில், அதுவும் விகலமாகாதே, நானும் பிழைப்பதொரு விரகு சொல்லுகிறேன், அப்படி செய்யச்சொல்லென்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[அருளாத நீரருளி என்று தொடங்கி] ஸர்வலோகைக நிர்வாஹகரான நீர் தயநீய தசையையுடையளான இவள் பக்கலிலே கருணைபண்ணி அவளுயிர் முடிவதற்கு முன்னே, ஆச்ரிதரக்ஷகரான பரமதயாளுவான திருவடியை நடத்தீர் [அருளாத நீர்] - பண்டு இப்படி நோவுபட்டவரில்லாமையாலே க்ருபைபண்ணாதிருக்கிற நீரென்றுமாம் [அவர் வீதியொருநாள்] - அவர் வீதியிலே ஒருநாள் போனதுக்காக அவத்யமாய் பிறவாதென்று கருத்து [அருளாழியம்மானை] அருட்கடலான ஸர்வேச்வரனை, தயாசீலமான திருவாழியை உடையவனென்றுமாம் [கண்டக்காலென்று தொடங்கி] அவர் வீதி ஒருநாள் எழுந்தருளவேணுமென்று சொன்னவார்த்தையைச்

வர்களிடத்திலே உத்தேசப்படா பாதிப்பதிபண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்ற இருக்கபடிக்கு "மல்குநீர்ப் புனல் படப்பை இரைதேர் வண்சிறுகுருகே, மெழுமிலேழுநான் கலிக்காத்தவிர்க்கும் மாயனைக் கண்டக்கால் வினையேற்கே நல்கத்தாருமாகாதோ" என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவன்தாக மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் வாசகம் கொண்டருளாய்" இத்யாதி. வினையேற்கே நல்கத்தாருமாகாதோ வினையேனை எனக்கேயோ ஸரோஷித்து ரக்ஷித்தாருனா தென்றபடி நல்கத்தாரென்று - முழுச்சொல்லு, யதவா, வினையேனை எனக்கேயோ தான நல்கலாகா தென்னுதல் நேர்கை - நேடிகை (௬)

சொல்லி வருவாயேயானும், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கைக்கிட்டான அழகையும் மாமத்தமான வடிவையுமுடைய வண்டே! [யாமுமென்பிழைத்தோமே] - அதுவும் செய்யாதொழியவேண்டி யென்னில்; எங்கள் தெருவிலே போகவொண்ணாமைக்கு நாங்கள் செய்த குற்றமுண்டோ?

ப—அனந்தரம், வையும் திருவாழியுமான வாவேயவரணைக் கண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லென்று தாமரைமயமான புஜையுடைத்தான திருப்படிதாரு வண்டைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்

ஆழி - வட்டமான, வரிவண்டே - வரியையுடைத்தான வண்டே! அருளா (கனவினும் அம்சிதஸ்யந்தில) கருணையையுடையனை, ஆழி அம்மானை - திருவாழியாழ்வானையுடைய ஸ்வாமியை கண்டக்கால் கண்டவளவிலே, அருளாத நீர் (இவ்வளவிலே அவதாரயுமுண்டு பரமே) அருளக்கடவோமல்லோம் என்று அறுதியிட்டிருக்கின்ற நீர், அருளி - (ஸங்கல்பம் குலைந்து ஒருகால்) க்ருபைபண்ணி, அவர் - அவருடைய, ஆவி - ஆத்மா, துவராமுன் - நீர்மையற்று உலர்ந்தற்று முன்னே, அருளாழி - க்ருபாஸமுத்ரமான, புள் - பெரிய திருவடியை, அவர் வீதி - அவளிருக்கின்ற வீதியே, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், கடவீர் என்று - (ப்ருஹ்மிக்கு ராஜகுமாரர்கள் வீதிபோலே அவ்வப் போதத்தாலே) கடத்தவேணுமென்று, இது சொல்லி அருளா - இத்தைச் சொல்லி அருளா, (வாராதஅளவேயன்றியே,) யாமும் என் பிழைத்தோம் என்று அருளிச்செய்தகாரி இத்தால் கடவருடைய வாசாகரத்வமும், ரூபமேனையும் சொற்றிறம்.

இ—அம்மபாட்டில், இக்கவி தன்னொவ்வாமையை கலனமாயதும் சிறந்தேர் முல ஸாரஸ்யத்வம் விகல்பமாக அமைத்தவில்,-அதுவும் விகலாதனாகே, எங்களுக்குப் பிட்கதாய் ஒரு விரகு சொல்லுகிறேன், அத்தைச் செய்யச்சொல் என்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்

[அருளாத நீர்] - 'அவளைக்கல அருளக்கடவோமல்லோம' என்று வ்ரதங்கொண்டிருக்கிற நீர். "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று நாடு போகப்பட்டதேத் தெரிந்தருளின இவர், 'அருளாதநீர் என்னுமபோனதுக்கு என்ன அபஸ்மார விசேஷம்? அறிகிலோம்' என்று பிள்ளான் 'அருளாத நீர் என்று திருநாமம் சாத்துகிறார்' என்று சீயர் [அருளி] - அவள் தன்னுடைய நிலையைக் கண்டு அருளவேணும் இதுவரை நம்முடைய தொழில் ஸ்வரூபபரிஹாரமாகி பண்ணியிருக்கிற நீரெனையுமாம் [அவராவி துவராமுன்] அவளைப்போலே அவள் முடிவதற்கு முன்பே அருளவேணும் "ஸீவஷீம்ஹரேயஸா ஸஜ்ஜமயாகடி கிழிபரோ! [illegible] [illegible]" அதிலே தீரும் அவனுக்கு வைகுந்தம் மீளாது, நீர்க்கனங்கான் ஜ்யேஷ்டஸ்! என்னவேண்டுமதை அவளாக, அருளாதொழிவது என்னே? [அருளாழிப்புட் கடவீரவர்வீதி] - என்னைப்பற்ற வக்ஷஸ்ரீனாம் சிறகேறு காக்கும் பிறகும் ஆற்றுகிறான் பட்ட என்னுதல், ஆளுக்கு அருள்செய்ய என்றுதல் ஒரு வ்யாஜத்தாலே என்கள் தெருவிலே வழிபோக அமையும், நாங்களும் ஜீவிக்க ஆக்காதே கனை, எங்களுக்கு அருளிவிளையமாம் [அருளாழிப்புள்] - அருட்கடலான புள்ளு, 'வெஞ்சிறைப்புள்' என்றுமே தெளிவேர்யமைலே. இப்போது வாவுக்கு உடன்மையாலே 'அருளாழிப்புள்' என்கிறதீர் [ஒருநாள்] - பலகாலுமொரு தெருவே போகாவிடாலும், 'இது வெறுமனாமோ' என்றிருக்கிறோம் எனவில், ஒருநாளையும் [அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கால்] - பெரியதிருவடியுடைய க்ருபையும் பிளைவெனவுமபடி யன்றே அவனீர்மை திருப்பது அருட்கடலான வரிவேர்வயன அவளைக்கல் அருள் மறந்தாலும் மறக்காத திருவாழியெனும் திருவாழிக்கு விசேஷணமாகவுமாம் [இது சொல்லி யருள] - "அருளாழிப்புட்கடவீ ரவர்வீதி யொருநாள்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லியருள வேணும் [ஆழிவரிவண்டே] - கம்பீர ஸ்வபாவத்தையும், சரீரத்தில் வரியையுமுடைய வண்டென்னுதல்; வட்டமான வரியையுடைய வண்டென்னுதல், ஸ்ரீமத்தாமய அழகிதான வண்

டென்னுதல், வட்டமாகப் பறக்கிற வென்னுதல், கடகருடைய ஆகமகுணக்தோபாதி ரூபகுண மும உத்தேஶ்யமென்கை [யாழுமஇத்யாதி] இவ்வளவும் செய்யாமைக்கு நாங்கள் என்ன பிழை செய்தோம்? காமேயாரிக்கே நாங்கரும் செய்த குற்றமுண்டோ? பரணிபிக்குக் குற்றமாவது பிரிந்தாலும ஆறியிருக்கையிறே

ஈடு —ஆறும்பாட்டு எங்கள் ஆற்றாமை பரிஹரித்திலராகிலும் தம்முடைய நாராயணத்வம ஒழுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள் என்று நினைத்து சீழ, இதுக்கு அவர்க்கு மறுமாற்றம் 'நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழிய அமையும், தாமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்யத்திற்காட்டில' என்றிறே, தமக்கு அவத்யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங் கிடக்கைக்கு ஒருவழியுண்டு—தாம அழகுசேணட்டேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள்செய்யப்புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே, அப்போது எங்காதெருவே போருல தமக்கும ஸ்வரூபஹானி வாராது, நாங்களும ஜாலகரந்த்ரத்தாலே கண்டு ஜீவிக்குக்கிடப்புதோம், இப்படி அவிருத்தமாச செய்யலான பினபு அதனைச் செய்யச்சொல என்று ஒருவனை இரக்கிறாள

[அருளாத நீர்] "வத்ஸலம்" (வத்ஸலதமம) என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பித்து திருக்குமாபோலே அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர் "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று நெஞ்சுருகிக்கிடக்குமவர் "அருளாதநீர்" எனகிறது என்ன தயாவிசேஷமேன றழிகிறோம "அருளாதநீர்" என்று ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறாள் அன்றிக்கே, தயாவிஷயம் பெறாமையாலே தயை குமைந்து தயை பண்ணுதிருக்கிற நீர் தயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே தயை பண்ணி யென்னுமாம [அருளி] அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம உமது, நிர்த்தயாகளும 'ஐயோ!' என்னவேண்டும் தசை இவளது, அருளாதொழியுமபடி யெங்ஙனே? [அவராவி துவராமுன] பின்னையும அருளத தவிரீரிறே? அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும அவளுடைய ப்ராணன பாசையற உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும, "ஜீவந்தீம் ராமபார்யாம் ஸமுத்தரத்" (ஜீவந்திமமாமயதாராமஸஸமபாவயதிகீாததிமாந) என னுமாபோலே நாங்கள் சொல்லுமதத்தனையேயோ வேணடுவது? அவன அருளப புகாநின்றானே? என்ன, நீங்கள் அறிவிக்குமதத்தனையே வேணடுவது, கொடுவருவாரும அங்கே உண்டு, [அருளாழிப்புள]

ஆறும்பாட்டு - அருளாத இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில பரமேயாதுவாத பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி எங்களாற்றாமை இத்யாதி ஒழுவாய் - விகலமாய் மறுமாற்றம் பரதயுத்தார "அவர் வீதி யருளாழிப்புட்கடவீர" என்றத்தை உட்டாக்ஷித்து ஸங்கதி - தமக்கு அவத்யம்வாராமே இத்யாதி அழகுசேணட்டேறப் புறப்படுகையாவது அழகுகாட்டப் புறப்படுகை அதாவது - தானே அலங்கரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டால, அந்த அழகு ஆஶ்ரிதர்நெஞ்சிலே படும்படி புறப்படுகை, யதவா, அழகு செணட்டேறப்புறப்படுகை - விளையாட்டுச்சாரிகைப் புறப்படுகையுமாம

அருளாதநீரருளி - முந்தின அர்த்தத்தில ஸங்கல்பத்திலே லக்ஷணை வ்யாக்யாதாவின் கருத்து - மயர்வற இத்யாதி நிரதிஶயக்ருபாவிஷ்டத்வாத் அருளாத நீர் இத்யாதி தமைந்து - அது பலியோசயாமலிக்கே யிருக்கை த்வித்யார்த்தத்துக்குச் சேர பாவம அருளேநிரூபகம்இத்யாதி 'நீர்' என்கிற பதத்திலே தயாநிரூபயத்வம தோற்றுகிறதென்று கருத்து 'அவராவிதுவராமுனனருளி' என்று அந்வயித்து, 'அருளாதநீர்' என்றதின் முந்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர ஸங்கதி - பின்னையும் இத்யாதி பதார்த்தம - அவளுடைய இத்யாதி முன்னே அருளவேணுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம - ஜீவந்தீம் இத்யாதி ஸமுத்ரகாஞ்சீ ஸீதா "த்வயா ஸமுத்ரகாஞ்ச்யா" ... "ஸகருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" ... 'அருளாழிப்புள' என்றதுக்கு அவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி ஆழி - கடல் போலே, 'வெஞ்சிறைப்புள' என்றதை,

அருட்கடலான புள்ளை "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றாள் கொண்டுபோனபடியாலே, இப்போது வரவுக்கு உடலாகையாலே "அருளாழிப்புள்" என்கிறாள். [கடவீர்] - அங்ஙனே அவர் கண்டு வாழாகைக்கும் ஸம்ஸ்பர்சத்தாலுமாகப் போகாதே பிசுகிச அழியாநிற்குமிறே; அசேதனமான ரதத்தோபாதி வடிம்பாலே தாக்கி நடத்த வேணுமாயிற்று. எங்கேதான்? என்னில், [அவர்வீதி] - அவள் தெருவிலே அங்ஙன் செல்லுமோ? ஒருதெருவிலே பலகால் போகப்புக்கவாறே "இது வேறொன்று" என்னாரோ? என்னில், [ஒருநாள்] - நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போகவமையும். [அருளாழியம்மானை] பெரிய திருவடியும் மிகை, *"தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார்" என்னுமபடி அருட்கடலானவனன்றே அறிக்கே, திருவடி ஒருவனுமாயிருந்ததோ! அங்கு கையாளாயுள்ளாரடைய நம பக்ஷரமன்றோ? அருளே நிரூபகமாகவுடைய திருவாழியைக் கையிலே உடையவனை அருளார் திருச்சக்கரமிறே! ஸர்வேச்வரனுக்கும் கைக்கூலியாடப்பை வாங்குவது இங்கேயிறே! ஸர்வேச்வரனபக்கல் அருள் மறைத்தாலும் அருள் கூடக் கடைநிற்கும் இடமிறே. [இது சொல்லியருள்]-இத்தனையுஞ் சொல்லியருளவேணும் என்னவில்லை, "அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதியொருநாள்" என்கிற வார்த்தைமாத்ரம் சொல்லியருளவேணும். [ஆழிவரிவண்டே] பரமஹம்ஸமாய அழகிதான வண்டே! என்றுதல், ரேகை சிறந்திருக்கையதே காம்பீர்யம் பெருத்திருக்கிற படியைச் சொல்லுதல். ஆழியென்று - வட்டமாய, சுழலப்பறக்கிற வண்டே என்னுதல். கடகருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும் உத்தேச்யமென்றாக. [யாமுமேனை பிழைத்தோமே] நாங்கள் என்ன தப்புச்செய்தோம்? தம் பிரிந்து துவளவிட்டு வைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோமென்று ஆறியிருந்தோமோ? நீயகின் காலிலே

' அருளாழிப்புள் ' என்றுல் ... என்ன, வெஞ்சிறை இத்யாதி 'நீர்கொடல்' ... அசேதன ... என்ன, அநுகூலர் இத்யாதி ... அசேதநமான இத்யாதி - ... வடிம்பாலே தாக்கி - ... மாத்தலே குத்தி அங்ஙன் செல்லுமோ - அப்படி புக்கபோது இதுவேறொன்று - இது வேறுபிரயன்று ... என்ன - நாங்கள் இத்யாதி அருளாழியம்மானை ... மிகை அதிசய ... திருவடியும் மிகையாம்படி ... என்ன, தாமரையாளாகிலும் இத்யாதி - பெரியபிராட்டியாரே யாகிலும் குற்றஞ்சொல்லுவாளல்ல, என்னடியார் குற்றஞ்செய்யார் என்று சொல்லும்படி கையாளாயுள்ளார் - பரிகரமாயுள்ளார், கையிலேயிருக்கிறதாக சொன்னதாம் ... அருளே நிரூபகமாக இத்யாதி அப்படி அருளே நிரூபகமாயிருக்குமோ? என்ன, அருளார் இத்யாதி. 'ஆர்' என்றதற்கு அர்த்தம் ஸர்வேச்வரனுக்கும் இத்யாதி கைக்கூலியாடப்பை வாங்குகை - ... 'கைக்கூலி - ஆடப்பைக்கூலி' என்று சொல்லிய பரியாயம். ... 'கைக்கூலியாகத் தாரும், ஆடப்பைக் கூலியாகத் தாரும்' என்று சொல்லுகை ... ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி - ... ஸர்வேச்வரன் பக்கல் இத்யாதி அருள் மறைத்தாலும் - ... அருள் கூடக் கடைநிற்கும் ... இருக்குமென்று ... ஆழியென்று - ... விகசித்து - பரமஹம்ஸமாய் இத்யாதி ஆழியென்று - ஆழமாய, அத்தாலே - காம்பீர்யம் விகசித்து, ரேகை இத்யாதி ... ரேகை சிறந்திருக்குமென்று அர்த்தம். ஆழியென்று - வட்டமாய, அத்தாலே - சுழலுதலைச் சொல்லுகிறது - ஆழியென்று இத்யாதி இரண்டு பொருளுக்கும் ... இரண்டர்த்தத்திலே, இதுக்கு காம்பீர்யமாவது - சொன்னதைக் கடக்கும் ... ஆத்மகுணம் ... ப்ரபாவம் - கடகருடைய இத்யாதி 'யாமும்' என்ற உம்மையர்த்தம் - தாம்பிரிந்து இத்யாதி துவளவிட்டு - ... ஆறியிருந்தோமோ? என்ன, நீயகின் இத்யாதி நீயகின் காலிலே - "ஸா ஸ்ரீ ...

* பெரியாழ்வார் திருமொழி ௪-௯-௨

விழுவாரும், தூதுவிடுவாரும், தாமாயிருக்க, அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம்? எங்களதோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்ற
என்பிழையேநினைந்தருளி அருளாததிருமாலார்க்கு
என்பிழைத்தாள்திருவடியின் தகவினுக்கென்றொருவாய்சொல
என்பிழைக்குமிளங்கிளியே! யான்வளர்த்தநீயலையே

ஆ — (என்பிழை) தாமரைப் பிரியாநின்ற வ்யஸநத்தின்மேலே எலும்பிலே இழைகோத்தாற்போலே என்னைப் பனிவாடை ஈராநின்றதாகச் செய்த்தையும், என் கருணையை ஒன்றும் நினையாதே என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாதிருக்கிறவருக்கு, நான் ஏதேனும் பிழைசெய்தால் தம்முடைய கருணைக்கு விஷயமல்லாதொரு பிழையுமுண்டோ? என்று ஒருவார்த்தை சொல்லவேணும்; என்னுடைய நிறக்கேடு காட்டியும் அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லியும் என்னுடைய எலும்பை இழைக்கிற இளங்கிளியே! அவருக்குச் சொல்லுமிடத்தில், அவர் வார்த்தையை மறுத்தருளினும் பிராட்டி திருமுகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று இத்தனைக்கும் உறவுபோராதோ? என்கிறாள்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான அபராதஸஹத்வத்தை அநுஸந்தித்து, 'என்னுடைய இக்குறைக்கு நான் புறம்போன' என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவி' என்று ஒரு கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

[என்பிழை என்று தொடங்கி] விரஹவ்யஸநத்தாலே எலும்பை இழைகோத்தாற்போலே பனிவாடை ஈராநின்றது, நிரதிசய க்ருபாவானான தனக்கு இங்ஙனே நோவுபடக் கண்டிருக்கை போராதென்று பாராதே பொட்டியோடே கூடி என்குற்றங்களையே அநுஸந்தித்து கருணைபண்ணாதிருக்கிறவனுக்கு என் அபராதமெல்லாம் பொறுக்கக்கூடும்படி பிராட்டி ஸந்நிதியிலே அறிவியென்று கருத்தாகவுமாம் [என்பிழைத்தாளென்று தொடங்கி] ஸ்வாமியான உன்னுடைய அபராதஸஹத்வத்துக்கு விஷயமன்றிக்கே நோவுபடுகைக்கிடான என்ன தப்புச் செய்தாள்? என்று ஒருவார்த்தை சொல்லு [என்பிழைக்குமென்று தொடங்கி] பரமஹம்ஸமான நிறத்தாலும் வடிவழகாலும் பவ்யதையாலும் மெல்லப்பேச்சாலும் வாயின் சிவப்பாலும் பருவத்தாலும் எம்பெருமானோடு ஒப்பொத்திருக்கிற உன்படியைக் காட்டி எலும்பை யிழைத்து நோவு படுத்துகிற இளங்கிளியே! என்பிழைக்கும் என்ன தப்புண்டா மென்னவுமாம் [யான்வளர்த்த நீயலையே] தாய்மாரைப்போலே நீயும் நலிவையோ?

ப — அநந்தரம், அவர் தம்முடைய அகலிக்கருணைக்குச்செய்ததொரு தப்புண்டோ? என்று சொல்லென்று, தான் வளர்த்ததொரு கிளியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

ஜு. கி. "ஆழ்வு அரிவனே, அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி ஒருநாள் என்று இது சொல்லியருள, தங்கள் குறைபாராதே வாசொல்லுகிறது என்? பட்டோலைக்கென்னில், யாமுமென்பிழைத்தோமோ என்று சொல்லியருள, அதாவது இத்தனையுஞ் சொல்லியருளவேணுமத்தனையே (௮)

என் பிழைக்கும் இளங்கிளியே (உன்னுடைய ரூபசோபையாலும் வடிவின் மென்மையாலும் மனோஹரமாய்க்கொண்டு) என் உயிரைச் செகுக்கின்ற கிளியே! யான் வளர்த்த நீயல்லையே - (பருவம் செய்துக்கும் இளமைக்கு ஈடாக) நான் வளர்த்துப்போந்த நீயல்லையோ? (என்கிறாள்.)

என் பிழை கோப்பது போல - என்னுடைய பிழை எல்லாவற்றையும் கோத்துக் கொண்டாற்போலே, பனிவாடை - குளிர்ந்த வாடை, ஈர்கின்றது - ஈர்கின்றது, என் பிழையே நினைந்தருளி - (இவள் பக்கல்) அபராதத்தையே நினைத்தருளி, (தம்முடைய குணங்களைப் பாராமல்), அருளாத - கலக்குமார்க்க, திருமாலார்க்கு - அருளுவதற்கு நல்லராயிருக்கிற அவர்க்கு, திருவடியின் - திருவடியினுடைய, தகவினுக்கு - வாத்ஸல்ய குணத்துக்கு, என் - என்ன, பிழைத்தேன் - தப்புச் செய்தேனென்று, ஒரு வாய்ச்சொல் - ஒரு வார்த்தையைச் சொல் - சொல்லிவிட்டுவாய் - வார்த்தையை, என் பிழைத்தான் - உன்னைப் பெறுவதற்கு தான் என்ன தப்புச் செய்தான்? என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன பிழையுண்டாமென்றபடி. "ஈர்கின்றது" என்றது பாடம் [illegible] உடையவருடைய அபிப்பிராயம், [illegible] தோற்றுகிறது.

இ—ஏழாம் பாட்டில், தம்முடைய அபராதங்களைக் கண்டு [illegible] என பிழையென்று அவர்க்கு அறிவிப்பாய் என்று கிளியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்; இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான பாட்டாயிருக்கும் இது.

[என் பிழை கோப்பது போல] - என்னுடைய [illegible] கோத்துக் கொண்டாற்போலே. [பனிவாடை] "வாதவர்ஷதி ச தீவ்ரவேகா" என்கிறபடியே மண்டி குளிர்ந்து போரும் வாடை இப்போது வருகிறபடி [ஈர்கின்றது] - ஈர்கின்றது [illegible] "வ்ருக்ஷமா [illegible]" [என் பிழையே நினைந்தருளி] வாடை ஈர்த்தபடி போராதென்று [illegible] "வஸ்ரஸ [illegible]" என்கிறபடியே தோஷத்தில் [illegible] இருக்கிறது. [அருளாத திருமாலார்க்கு] - என் பிழை பார்த்தால் கைவிடுமோ, "ந ஜஹ்யாம்" என்னுமவரோடே அன்றோ இருக்கிறோம்? [illegible] 'அபராதங்களைக் கணக்கிடுவார்க்கு அவளும் கூட இல்லை' என்னுமவள். [என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு] அவாமியான உம்முடைய தகவினுக்கு என்ன தப்புச் செய்தாள்? அபராதம் [illegible] அதுக்கு அடியான தவ - தகவு [illegible] என் பிழை அனாதிகாலம் [illegible] தம்முடைய க்ஷமைக்கு எல்லை போரும்? "[illegible]" [திருவடியின் தகவினுக்கு] - இழவு பேறு தம்மதாம்படியான முடலுக்கு [illegible] குறைந்தாய் வைத்திட்டது அமையாதோ? பாபத்துக்குப் போராது, க்ஷமைக்கும் போராது [ஒருவாய்ச் சொல்] - ஒரு வார்த்தை சொல்லு. [என் பிழைக்கும் இளங்கிளியே] - பருவத்தாலும் நிறத்தாலும் வாயின் பழுப்பாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் அவருடைய வடிவைக் காட்டி என்னைப் பிழைக்கிறாய் நீ, ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன [illegible] உண்டாமோ [யான் வளர்த்த நீயல்லையே] - கல்தார் செய்யுமவற்றை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? இவளைக் கிலேசப்படுத்தச் செய்து நீயும் செய்யவோ?

௮டு — ஏழாம்பாட்டு தன்னுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, "அருளாழிப்புள் கடவீர் அவர்வீதி" என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது அவர்க்குக் கருத்தாக; எங்கள்

ஏழாம்பாட்டு - என் பிழை இத்யாதி [illegible] 'என் பிழைத்தேன்' என்று பிழையை

குறைமொன்றுமேயோ பார்ப்பது? தம்முடைய அபராதஸஹத்வம் பார்க்கக்கடவ தன்றே? என்று சொல்ல என்று தனகிளியை இரக்கிறாள்

[என் பிறை கோப்பதுபோல] எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி சரீரந்தான் போர க்ருசமாயிற்று எலும்பைத்தோளைத்து, அதிலே ஜாதமா யிருப்பதொன்றை வ்யாபரிப்பித்தாற்போலே யாயிற்று, பனிவாடையாகின்றது நஞ்சூட்டின வாடையானது இருக்கிறபடி. "வஜ்ராவபந்நாதம்" (பம்போபவநமாருதம்) என்று நாயகனுக்கிருந்தாப்போலே இராநின்றதுகாணும் இவ்வாடை இவளுக்கு "பத்மஸௌகந்திகவஹம்" (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகன் சூடுவாரைப் போலே தாமரையோடை செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்று புக்கு, "பூவிலிழியில் அதில் வேகைகை தட்டுமே" என்று, மேலே நின்று, அரிகீதியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு வாராநின்றது "சிவம்" (சிவம்) கலப்பற்ற பசுந்தேனாய் யிராநின்றது அகாலத்தில் பறிப்பே சிலாக்கு உடம்பு கொடுத்துச் சுணங்காதியாதே காயத்தலைத் தொன்றாயிருந்தது "சோகவிநாசநம்" (சோகவிநாசநம்) நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே யிருந்தது "தந்யாஸ்" (தந்யாஸ்) காற்று வாராநின்றதென்று, ஏநாகதல் கதவம் தேடிப்பதொன்றை படுக்கிறவர்களும் சிலரே "ஸுக்ஷ்ண வைவஸ்தே" (ஸுக்ஷ்ணவைவஸ்தே) இதுபோலே வந்தது என்றிருப்பார்கள் "வஜ்ராவபந்நாதம்" (பம்போபவநமாருதம்) 'அந்தரந்தில் நெருப்பு' என்றாற்போலே இப்படி மஹர்ஷியானவர் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, இதைப் பரிஹரிக்கக் கடவ அவர், கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி. நாயகநாயகிகள் ஒருவரையொருவர் பிரிகவாறே அந்தராஜாதிகாலிலே துணை யுண்பதே இப்படி? *(அந்தரத்திலே ஜாதமானது அந்தரஜாதி ஆகாசாதவாயுவிறே கால்

கடலைப்பண்ணியுண்டானதால் அருளிச்செய்த இப்படி, கடலைப்பண்ணியுண்டானதால் அருளிச்செய்கிறார்

உடம்பென்றும் 'என்பு' என்றதால் பாவம் - எலும்பு இத்யாதி ஸர்வமாமிசம் சொல்லை என்றாலே - 'இறை' என்று - ஸர்வமான ரஸவாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. கோப்பது தொளை யிலேயாகையாலே தொளைத்தென்று - அதுதவிதம் 'பனி' என்ற விசேஷித்ததற்கு பாவமுந்து' என் இத்யாதி பனிவாடை யென்றதற்கு தாத்பர்யம் வஜ்ராவபந்நாதி இவ்வோகத்துக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுவதாக இக்கொண்டாடி வஜ்ராவநாதி கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - "வஜ்ரவண் பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசநம் தந்யா ஸ்ந்ஷண வைவஸ்தே வஜ்ராவபந்நமாருதம்"

ஸௌகந்திகம் - செங்கழுநீர் புஷ்பங்களையுடைத்தாகைக்கு தருதல் - கலம்பகன் இத்யாதி கலம்பகன் - நானாபுஷ்பங்களை தொடுத்த மாலைவாணமாலை - ஸாஸ்ஸ பலஸௌகந்திகங்களை தத்தந்தவர்க்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - பரிமளியில் இத்யாதி அரிகீதியான என்றது - சாடு அரி யாலே - வண்டாலே பிதிக்கப்பட்ட பரிமளமென்று ஸ்வபாவார்த்தம் அரியையிதித்த செல்லென்று சாடு அது போலே ஸ்லாக்யமான பரிமளமென்றபடி கொய்துகொண்டு - கவர்ந்துகொண்டு சிவம் - சாத்தம் சுகாஸ்வாதி யாதே - தன் அதிஶயமாகுமன்றே காயத்தலைத்தொன்றாய் - தாய - பாதமத்திலேயுண்டாய தலைத்தென்றல ஸ்லாக்யமான தென்றலென்றபடி சோகவிநாசத்வம் - ப்ராணவிநாசகமா என்னுமதுதன வாததாளத்தாக்கு அர்த்தம் - இதுபோலே இத்யாதி இதுக்கு - லேவினாமத்தில் அபர்யாப்தியில் லோகத்து அந்தரத்தில் நெருப்பு பட்டாளம் 'அந்தரத்தில் நெருப்பு' இத்யாதி வாசயாகந்தரத்திலே, 'நாயகநாயகிகள்' இத்யாதி வாக்யத்தில் ஸ்வஸ்திகல்பம் மேலுக்கு அவதாரிகை-இப்படி மஹர்ஷியானவர் இத்யாதி இது வ்யதிரேக லக்ஷணை அந்தராஜாதி காலிலே-அந்தரத்திலே - ஆகாசத்திலே ஜாதியை - ஜன்மத்தையுடைய, காலிலே - காற்றிலே என்றபடி 'ஆகாசாத் வாயு:' இதே ஸ்ருதி ஸித்திலேன்று தவிர இதைப்பரிஹரிக்கைக்கு அவ கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி என்ற வ்யதிரேகலக்ஷணயோகத்துக்கு கடுமையாகத் நான்படு

* குண்டலிதம் வ்யாக்யானதிருத்தம் என்பர்

காற்ற) [எனபிழையே நினைதருளி] - காணபடுகிற க்லேசம போராதேன்று கிடாம்படைச்சியை வாசியாரினருர், அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்க்க, "ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வசக்தி:" (ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும்) எனகிற படியே இப்போதுதோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது [அருளாததிரு மாலார்க்கு] "அகஸ்மாத் அனவாப்த்யா கி" (தகம்சிங்காபராத்யதி) என்பாரும் அருகே யிருக்க, எங்கள் குற்றம் பார்த்து அவள்பக்கல் முகமபெறவிருக்கிறரோ?" என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்யும் படி. "நானிப்படி நோவுபடவேண்டுகிறது அவனுக்கு அவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குண்கையிறே" யென்று இனைக்குதாகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. உறவுள்ளாவிடத்திலேயிறே வெறுப்புமாவது அருளாதொழிகிறதென்? என்றால், தந்தாமகுற்றம் பாராதே அருளச் சொல்லுகிறதல்லவோ வேண்டுவது? என்று "சொல்ல நினைத்தாராகில் நீங்கள்தான இங்ஙனே சொல்லுங்கோள் என பிழை தான் திருவடியின் தகவினுக்கு என்னுங்கோள் எனகுற்றத்தைப் பார்த்து தரிக்க நினைக்காராகில், தமபொறையாகிற நோதவைக் காட்டுங்கோள் ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வழியிலே எங்களாற் குறைந்து போமோ? என்னுங்கோள் ஆமராயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எதுமாமே; நாங்கள் குற்றஞ் செய்வதும் எங்களளவிலே, தாம பொறுப்பது தம்மளவிலே யன்றோ? [திருவடியின தகவினுக்கு என பிழைத்தாள்] "தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்க் துரும்பாக ஏதேனும் பரதந்தின நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. [தகவினுக்கு] "ஆநுருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:" (ஆந்ருசம்ஸ்யம்பரோதர்மம்) என்று சொல்லும்படி யிருக்கும் ரீலக்கு என் பிழைத்தாள் - என்ன தப்புச் செய்தாள்? "அபராத ஸஹஸ்ரம்" (அபராதஸஹஸ்ரம்) என்று ளிறே தானை ராஜபுத்ரர்களை காகுஸ்தன் பின்னுக்கு ஒழித்த நம்பிரானைத் தானகள்போகப்ரமாணமா

[illegible] இத்யாதி கிடாம்படைச்சியை - பழுக்கனைச்தர்க்கனிலே கிடந்த கிழவியை 'பிழையே' எனகிற ஏவகாரத்தம் - அவிஜ்ஞாதாஹ்ருதி ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தி - "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு: [illegible]" பூர்வாஷுபரிசதோஷவிஷயத்திலே அவிஜ்ஞாதாவாய, குணவிஷயத்திலே ஸர்வஜ்ஞனாய் - ஸர்வஜ்ஞராய் போர்த்தை இப்போது அந்த ஆகாரத்தை விட்டு, தோஷஜ்ஞராய் இருக்கிறாரென்ற படி. நிருமாலார்க்கு என்றதுக்கு - திருவிடத்திலே [illegible] என்று பேர் [illegible], திருவினைமுக்கு விஷயபூதரென்று பிள்ளானிர்வாஹம். எனக்கு அருளாமையாலே, இவர் திருவிடத்திலே [illegible] பெருமிதத்தை போக்கி, அவன முகங்கொடாமை என்று பேர் நிர்வாஹத்துக்கு அர்த்தம் அருளாதொழிகைக்கு ஹேது - அவனுக்கு அவள் பராமுகமாய், தன்பக்கல் பெறுகைக்கு விஷயமாக்கி முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையிறே யென்று பிராட்டியை இன்னதென்றென்று பிள்ளானிர்வாஹத்துக்கு அர்த்தம் [illegible] [illegible] "[illegible]" இன்றதுகிறாள் - வெறுக்கிறாள் ஸ்வாமிகளை வெறுக்கலாமோ? என்ன, உறவுள்ளவிடத்திலே இத்யாதி ஸம்பந்த ஜ்ஞானமுண்டாகிற 'தகவு' என்றதுக்கு - பொறையாக அர்த்தம் - என்குற்றந்தை இத்யாதி தரிக்க தண்டிக்க (நீத்தால்) - விரோதத்திலே 'திருவடியின் தகவினுக்கு' என்ற கூட்டி பாவார்த்தம் - ஸ்வாமிகள் இத்யாதி. செய்யபோகதபடியென்? என்ன, ஆமராயத்துக்கு இத்யாதி விபுத்வனுக்கு ஸம்பந்தத்துக்கு என்றபடி. விவரணம் - நாங்கள் இத்யாதி இத்தபலத்திலே பிழை - அக்ருத்யகரணம். 'தகவு' என்றது க்ருபையாக அர்த்தாந்தரம் - தேவரீர் இத்யாதி இத்தபலத்திலே பிழை உபாயாந்தரங்களை. விவரணம் . ஆந்ருசம்ஸ்யம் [illegible] [illegible] [illegible] இதுக்கு அர்த்தம் - ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி. [illegible]

யிருந்து அவற்றையொன்றையும் புகுதப்பண்ணாதே, 'உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியேன்?' என்றிறே, அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே “[illegible]” (மநுஜேந்த்ரபுத்ர)- அறுபதினாயிரமாண்டு செய்தார் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துச் சேரவிட்டு ஆண்டுகொண்டு போந்தான உங்கள் தமப்பனார், அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றஞ்செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் நீர், அழகிதாயிருந்தது உம்முடைய போக்கு! “கஸ்தேந ஸந்திஷ்டதி வாங்நிதேசே” (கஸ்தேந ஸந்திஷ்டதி வாங்நிதேசே) பரஸ்தரவம்ய மனறிக்கே கண்டத்திலே கட்டிச் சாபத்தைப் பண்ணி மீளமாட்டாத திர்யக்குக்களை நீரே 'இழந்த போகங்களைப் புஜிப்பது' என்று சோத்துவிட்டு, நீர் சொல்லிற்றுச் செய்தனவென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் இப்படிச் சொல்லலாம்படியிறே இவர் பொறையிருப்பது [ஒருவாய்ச் சொல்] “ஒருவாய்” என்றது ஒரு வார்த்தை யென்றபடி. “சொல்” என்றது சொல்லு என்றாய், ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி. [என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே] மௌக்த்யத்தாலும் ஸங்கீதமான பணிதியாலும், வடிவில் பசுமையாலும், வாயில் பழுப்பாலும் நாயகனுக்கு ஸ்மாரகமாய் எழுமையையிழைக்கிற கிளி யென்னுதல், என் பிழைக்கும் என் தன்மையை அறிவித்தால் என்ன தப்புண்டா மென்னுதல் [யான் வளர்த்த நீயலையே] ஸ்ரீயப்பதியாய்த் தான்தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? கலந்துபிரிந்தார் செய்வதை வளர்த்தவர்களும் செய்வர்களோ? [யான் வளர்த்த நீயலையே] அவன்தான் இப்படிச் செய்யவேண்டிச் செய்தானோ? என்னோடுடை ஸம்பந்தமன்றோ அவன் இப்படிச் செய்தது? அப்படி என்னோடுடை ஸம்பந்தம் உனக்கு முண்டானபின்பு, நீ நலியச் சொல்லவேணுமோ? [யான் வளர்த்த நீயலையே] எனக்குத் தக்காற்போலே யன்றோ நீயும் இருப்பது, உனக்குக் குறையோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நீயலையே சிறுபூவாய்! நெடுமாலார்க்கு என்தூதாய்
நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்
சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனி உனது
வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே

போக்கு - வ்யாபாரம் பரத்யுத பரிஹாஸமே வன்னதென்கிறார் - கஸ்தேந இத்யாதி ப்ரதிஜ்ஞாதகாலாதிக்ரமத்திலும் 'கஸ்தேந ஸந்திஷ்டதி வாங்நிதேசே' என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, ஸாவஷ்டம்பஸ்ருஷ்டிக்ராதி காலாதிக்ரமம் உம்முடைய நியமத்தாலே வந்த தென்றபடி. என்பிழைக்கும் - எலும்புகளைச் சிதைக்குமென்று முதலர்த்தம் என் - என்ன, பிழைக்கும் பிழையாம்? தப்புண்டா மென்றபடி என்று இரண்டாமர்த்தம் யான் வளர்த்த நீயலையே என்றதுக்கு - 'ஒருவாய்ச்சொல்' என்றவாறே, அது செருக்கடித்து அநாதரித்திருக்க, சொல்லுகிறென்று அவதாரிகை அநுஸந்தேயம் 'திருமால்' என்றதைப்பற்ற ஸ்ரீயப்பதியாய் என்றது தான்தோன்றி என்றது 'திருவடி' என்றதைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ர னென்றபடி விவரணம் - கலந்து இத்யாதி தாத்பர்யார்த்தம் - அவன்தான் இத்யாதி விவரணம் - எனக்குத் தக்காற்போலே இத்யாதி, மூன்றும் தாத்பர்யமாதல் 'என்பிழைக்கும்' என்றதின் ப்ரதமத்விதீயார்த்தாநுகுணமாக, 'யான் வளர்த்த' என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்வயமென்று கண்டுகொள்வது ஸ்ரீயப்பதியாய இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு - 'வளர்த்த' என்றதிலே நோக்கு அவன்தானித்யாதி வாக்யத்துக்கு - 'நீயலையே' என்றதிலே நோக்கு என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே, என்பிழை கோபத்தோடே பணிவாடையீரென்ற என்னிடத்திலும், என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாளென்று ஒருவாய்ச்சொல் பின்னையும் அது அப்யாஸமாயிருக்க, யான் வளர்த்த நீயலையேயிதி இத்யந்வய: (எ)

ஆ—(நீயலையே) தன்னுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு அலமாக்கிற பூவையை நோக்கி, எனக்கு அரியனாகையாலே நானுக்கு ஸ்வருபமாயிருக்கிறவர்க்கு நோவென்று நவிலன்னே, நலமாதே யிருந்தொழிந்தாய் நீயலையோ? என உயிரானது முடிந்ததிடாய், உனக்கு ஈழ்கமைத் தேடாய் என்று சொல்லுகிறாள்

ஒ—எட்டாம்பாட்டில, ஒரு பூவையைக் குறித்து பகவத்விஷயங்களிலே தனக்கு வந்த மறவைத்தனைச் சொல்லுகிறாள்

[நீயலையே யென்று தொடங்கி] - இன்று என அவஸாதத்தைக் கண்டு மிகவும் கனறுகிற நீயன்றோ? ஆமாரிதருடைய நோவு பொருகிற அவர்களமன் மேலே அநிலையாமுகந்தொழிருகிற எம்பெருமானுக்கு விரஹவஸனத்தாலே மிகவும் நொந்திருக்கிற என்னுடைய தூமாய என்னுடைய மறவைத்தனைச் சொல்ல என்ன, சொல்லாதே செல்லமயில்லை அதனை மறுத்தாய [சாயலொடு என்று தொடங்கி] - சாயலோடே கூட மலை நிறத்தை இழந்தேன் நான், இனி உன பாக்கு மயிர்த்து உன்னை வளர்ப்பாரைத் தேடு, நான் முடிந்தேன் என்று கருத்து

ப—அனந்தரம், பிரதிபமவத்வனுனவைபகனில் போய் என்னை அறிவித்திலையென்று, தான் வளர்த்ததொரு முகதுமான பூவையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்

சிறுபூவாய - பாலைத்தாலே சிறுமின பூவாய! நெடுமாலாக்கு - (ஆமாரிதவிஷயத்தில பிரதிபமமாதவையத்தாலே) பெருமாளோசாரனவாக்கு, என தூதாய - என்னுடைய தூதாயச் சென்று, எனது - என்னுடைய, நோய - விரஹவயாதியை, நுவலிலன்னே - சொல்லிலன்னே, நுவலாதே - சொல்லாதே, இருந்தொழிந்தாய செருக்கடித்திருந்துவிட்டாய், நீயலையே - நீயல்லையோ? நான - நான, சாயலொடு - ஒளியோடுகூடின, மணி - மலாக்யமான, மாமை நிறத்தை, தளர்ந்தேன - இழந்தேன, இனி - இப்படி இடைபட்டபின்பு, உனது - உன்னுடையதான, வாயலகில் - வாயலகுக்குள்ளே புக, இன அடிசில - மதுரமான அடிசிலை, வைபாரை வைடுவோரை, நாடாய் - புறம்பேபோய ஆராய்வேணுமவள் இத்தால - வைடகிகேங்கிதனாம பண்ணுதாது தன் இழவென்று தோற்றித்து சிறுபூவையென்று - வைடகருடைய பருவசிறுமையும் உக்தேமய மென்று தோற்றுகிறது

இ—எட்டாம்பாட்டில், தன்தசையைக் கண்டு உருகுகிற தன்பூவையைக் குறித்துத் தன்னுடைய அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறாள்

[நீயலையே] - என அவஸ்தத்தைச் சென்று சொல்லிலன்ன, செருக்கடித்திருந்தாய நீயன்றோ? இதுக்குச் சொன்னுவோ? என்னில், இழில அதற்கு சொல்லுகிறதாவது இதுக்குச் சொல்லித்து என்றிருக்கிறாள், கலக்கதினை மிகுதியாலே இன்று என அவஸ்தையைக் கண்டு தளர்ந்திருக்கிற நீயன்றோ அன்று செருக்கடித்திருந்த பென்றவாம [சிறுபூவாய] - உன பாலயம் ஸம்ஸாரபத்தைக் கெடுத்ததில்லையோ? [நெடுமாலாக்கு] - ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல், ஆமரிதர்பக்கல் அதிவயாமோஹமென்னுதல் [என்தூதாய] - அன்று அவன் வ்யாமோஹத்துக்கு இலக்காய, இன்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்தூதாய [நோயெனது நுவலென்ன] என் நோயைச் சொல்லென்ன இவள் நோயென்றால் வைராக்யமாயிறு இருப்பது ப்ரீ பராமுவான நோயென்றால் சாதுதிகமாயிராதே, "ஜ்வரம்," "பொ ஆவ்யாபிதபுகேங்கிஷ" என்பாகிகளுக்கு வ்யாதிவிஷயங்களிலே இழவு பேருகையாலே பகவத்விஷயேவஷயம் அறியாக்கள. [நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய] நோயறியாமை சொல்லாதிருந்தாயல்ல என்ன வயலாமையன்று, சொல்லாமையிலத்தனமடித்திருந்தாய் இத்தனையிறே அத்தலையில வ்யாமோஹம் அது, இத்தலையில நோவு இது, இரண்டு தரமியையும் ஒருமிழற்றத்தாலே சொல்லாயிருக்கவன்றோ நீ ஆயிருந்தது?

[சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்] அது, 'போகிறேன்' என்று உபயோகித்தது, இனி ஆனை நோக்கப் போகிறு யென்கிறாள் ஸமுதாயசோபையோடே கூடின அழகிய நிறத்தை இழந்தேன் [இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசிலவைப்பாரை நாடாயே] இனி உனக்குச் செய்ய அடுப்பது, உன் பாகருசியறிந்து வளர்ப்பாரைக் கேடுகைகான சரமதசையிலே கமமுடைய திருவாராதமான பிள்ளையைப் பார்த்து, "வாயலகிலின்னடிசில வைப்பாரை நாடாயே" என்று அருளிச் செய்தார் பெரியதிருமலைநம்பி

ரு —எட்டாம்பாட்டு முன்பு இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே தரித்திருந்த பூவையானது இவள் உருவப்புகவாறே தானும் உருவப்புகத்து, அதைப் பார்த்து முன்பே என் தன்மையை அறிவியென்னச் செருக்கடித்திருந்தாய், நானோ முடியாநின்றேன், இனி உன்னை ரக்ஷிப்பார் ஆர்த தேடப்பாரா யென்கிறாள் பூவையென்பது நாகணவாய்ப்புள், அதாவது ஒரு பக்ஷிவிசேஷம்

[நீயலையே] என் தன்மையை அறிவிக்க வேணுமென்ன, அறிவியாதேயிருந்த உன்னாலே வந்ததன்றோ இது ? அறிவித்தால் வாராதே யிருந்தானாகிலன்றோ அவனுக்குக் குறையாவது? பக்கல்லாபம் சோப்பாராலே என்றிருக்கிறாள், அவயவதாநேந ஸம்பந்தம் எம்பெருமானோடே யாயிருக்க, ஆசார்யனை விரும்புகிறது - பண்ணின உபகாரத்தைப் பற்றவிறே, "ஆதத்யதோஜ்ஞாநம் தம்பூர்வம்பிவாதயேத்" (ஆதத்யதோஜ்ஞாநம் தம்பூர்வம்பிவாதயேத்) என்னுநின்றதிறே [சிறுபூவாய்] உன்பருவம் நிரம்பாமையிறே நமக்கு ஆயத்தைக் கெடுத்தது [நேமோலாக்கு] அவர்க்கு வ்யாமோஹத்தை யுண்டாக்கிக்கொடுவரவேணுமென்று இருந்தாயல்லையே? [என்தாய்] எனக்கு அவர்பக்கல் வ்யாமோஹந்தானில்லாமை இருந்தாயுமன்றே! *(வயிற்றில் பிறந்த உங்களைக் கொண்டு அபிமதம் சோரக்கவேண்டுமேபடியன்றோ! எனக்கு உண்டான ஆசை) [நோயெனது] 'பிரபராதழவான நோய்' என்றால் சாதுர்த்திகமாயிராதே? "ஜடிலம்" (ஜடிலம்) நல்ல மாலை வந்தால 'பிள்ளை பரதனமயிருக்காயிருந்தது' என்றுயிறு,*சகரவாததி வாயவிடுவது, அவனு யிற்று சடை புனைந்திருக்கிறான் "சீரவஸநம்" (சீரவஸநம்) நல்ல பரிவட்டங் கண்டால 'இது பிள்ளைக்காம்' என்று வாயவிடுவோர்கள், அவனன்றோ மரவுரியுடுத்திருக்கிறான் "ப்ராஞ்ஜலிம்" (ப்ராஞ்ஜலிம்) அவாக எிரந்துகோடுக்கப் பெறுமவன், தன் அபிமதத்துக்குத் தான் இரப்பாளனு

எட்டாம்பாட்டு - நீயலையே இத்யாதி 'நுவலென்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்' என்று இப்போது சொல்லுகையாலே, 'என்தன்மையை அறிவி' என்று சொன்னது விதம்

'என்துயோய நுவலென்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய நீயலையே' என்று அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார் - என் தன்மையை இத்யாதி இது - தளருகை என்னாலே யென்கிறபடியன்? வாராதிருந்த அவனன்றோ குறைய? என்ன, அறிவித்தால் இத்யாதி ஸ்வாபதேசம - பக்கல்லாபம் இத்யாதி ப்ரஸங்காத் ஆசார்ய கைங்கர்ய ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவயவதாநேந இத்யாதி அவயவதாநே - ஸாக்ஷாத் ஆசார்யனை ஆதரிக்கையிலே ப்ரமாணம - ஆதத்யேத்யாதி "லௌகிகம் வைதிகம் வாபி ததாத்யாத்மிகமேவவா' இதி வாக்ய ஶேஷம் ஜ்ஞாநம் லௌகிகம் விஷமமரணாதி வயோமி, வைதிகம் ஸமயாதி வேதார்த்தவயோமி, ஆத்யாத்மிகம் மோக்ஷ வயோமி 'சிறு' என்றதுக்கு பாவம் - உன்பருவம் இத்யாதி நேமோலாக்கு - மிக்க வ்யாமோஹம் அவர்க்கு இத்யாதி - முன்பே அவர் வ்யாமோஹரானன்றோ? என்று கருத்து எனக்கு அவர்பக்கல் இத்யாதிக்குக் கருத்து - வயிற்றில்பிறந்த உன்னைத் துதவிமேபடியன்றோ என் வ்யாமோஹ மென்று 'என்துநோய்' என்கையாலே - லோகவ்யாவ்ருத்தியை விசித்தவகரித்து தருஷ்டாந்தம - ஸ்ரீபரதாழ்வார் இத்யாதி கண்வைக்கவோர்

* குணவிதய வ்யாக்யானவிருத்தம் என்பர்

யிருந்தான "பதிதம்புவி" (பதிதம்புவி) - "அங்கேபரதமாரோபய" (அங்கேபரதமாரோபய) என்னும் கிலே பெற்றதில்லே 'படுகேசை உறத்தும்' என்ற மடியிலே காலவளருமவனுயிற்ற தரைக்கிடை கிடக்கிறன "தர்ப்பராமோ தாத்தாமம்" (தர்ப்பராமோ தாத்தாமம்) - வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும் பெருமாளுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணுதபடி இருக்கிறவனே "யுகாந்தே பாஸ்கரமயதா" (யுகாந்தே பாஸ்கரமயதா) - பெருமாட்டொருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணுமையே யன்றிக்கே, 'ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ?' என்னும்படி யிருந்தான [கோயென்று நவலேனை] என்றவையை அங்கே சென்று சொல் என்ன, சொல்லாதே யிருந்தொழிந்தாய. நவலாதே யிருந்தா யென்னுதல, நவலாதே யொழிந்தா யென்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பெனி? என்னில்,—'வந்தொழிந்தான், போயொழிந்தான்' என்கைகடவதிறே, வழக்கச்சொல் இருக்கிறபடி. இரண்டு தாழ்வையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே போக்கலாயிருக்கவன்றே நீ ஆறியிருந்தது! 'அதுக்கு இப்போது வந்ததென?' என்ன, - [சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்] - ஸமுதாய சோபையோடே நிறத்தில் பௌஷ்கல்யமும் இழந்தேன 'இனிப் போய் அறிவிக்கிறேன' என்று தவிக்கப்புக்கது; கதேஜலேஸேதுபந்தம்போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாபமுண்டு? [இனியுனது இத்யாதி] - இனி உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடப்பாராய அவன் வந்தாலும் போனநிறத்தை மீட்கப்போகா தென்றிருக்கிறுள பெரியதிருமலைநம்பி, தம்முடைய அந்திமதசையிலே, தமக்கு ஒரு வெண்ணெய்க்காடும்பிள்ளையாயிற்று திருவாராதநம்; அவர் திருமுனபில் திருத்திரையை வாங்கச் சொல்லி, "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன நான இனி யுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாடாதமலர்நாடி நாடோறும்நாரணன்தன்
வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று
வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ?
ஊடாடுபனிவாடாய்! உரைத்தீராயெனதுடலே

ஜுமையேயன்றிக்கே - கண்வைக்கப் போகாமை மாத்ரமன்றிக்கே. என்னும்படி - என்று பயப்படும்படி [illegible] ஏ.டி.பெ.டு.க் ஙு ப-டுக. 'பெருமானொருவர்க்கும்' என்கிற இடத்திலே - காட்டைக்கும் கண்வைக்கப் போகாதவனும் [illegible] ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கை யாவது - இவன் தசையைக் கண்டால் பெருமாளும் இடையாது, பின்னை விழுமியம் இல்லையாம் மென்றபடி. நவலுகை - சொன்னதை நடந்த படியை அறிவித்துப் பரிஹரிக்கிறேர் - நவலாதே இத்யாதி வழக்கச்சொல் - [illegible] பாவித்தமான சொல், நிலைச்சொல், செயப்படுசொல், வழக்கச்சொல் என்று [illegible] 'நவலாதேயிருந்தொழிந்தாய' என்றதுக்கு ஸாமம் - இரண்டு தாழ்வையும் இத்யாதி இரண்டு தாழ்வையும் என்றது - [illegible] [illegible] சாயல் - சாயை, ஸமுதாயசோபை மாமை நிறம், அழகிய மேனி என்று - [illegible], பௌஷ்கல்யமா சொல்லுகிறது மேனுக்கு அழகியமை - இனிப் போய் இத்யாதி [illegible] இனி உனக்கு இத்யாதி [illegible] [illegible] - அவன் வந்தாலும் இத்யாதி [illegible] - பெரிய திருமலைநம்பி இத்யாதி [illegible], [illegible] என்று [illegible] இருந்தொழிந்தாய [illegible], [illegible] மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே இத்யர்த்தம். (அ)

ஆ —(நாடாதமலர்) ஒருவாடை வந்து தன்னை ஸ்பர்சிக்க, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாலே வந்திருக்கிறதாகக் கொண்டு அதனைக்குறித்து, 'ஸர்வஸ்வாமியான தன் திருவடிகளிலே அநாயாஸ ஸாத்யபுஷ்பாதி ஸர்வபரிசர்யோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ஸர்வ தேசமும் வருத்தியும் பண்ணுகைக்காசவன்றோ என்னுடைய ஸ்வரூபம் பரிகல்பிதமாயிற்று? ஆன பின்பு, இப்படி சேஷத்வைக ஸ்வபாவையான நான் தன்னை விஸ்லேஷித்து, விஸ்லேஷத்திலே அபிஷிக்தையாயிருக்கும் இப்பொல்லாவிருப்பு என்செய்வதோ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால் அவன் உபேக்ஷித்திருந்தானாகில் பின்னை வந்து ஸ்பர்சிக்கவேணும் என்கிறாள்.

ஒ —ஒன்பதினாயிரப்படியில், தனக்கு போக்யமாயிருக்கிற வஸ்து இங்ஙனே அவஸந்நமாய் முடிந்துபோகப் பெறலாமோ? என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தருளினானாகில் அப்போது என்னை முடிக்கவேணுமென்று ஒரு வாடையை இரக்கிறாள்.

[நாடாதமலரென்று தொடங்கி] இஜ்ஜகத்தில் ஒருவரால் தேடவொண்ணாத செவ்விப் பூவெல்லாம் தேடி ஸர்வேஸ்வரனானவனுடைய வாடாதமலரின் செவ்வியையுடைத்தான திருவடிகளின் கீழே நித்யமும் அடிமைசெய்ய இவ்வாத்மா உண்டாகிறது [வீடென்று தொடங்கி] விரஹவ்யஸநத்திலே ப்ராப்தாபிஷிக்தமான பொல்லாத இருப்பு என்செய்யக்கடவதோ? எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹவ்யஸநத்திலே ப்ராப்தாபிஷிக்தமாயிருக்கைக்கீடாக பாக்யஹீநமான இவ்வாத்மவஸ்து என்செய்யக்கடவது? என்று மாறி உறவுமுறையாரோடேக் கொற்று அறுகைக்கும் உடம்பைப் பிரிகிறிருக்கைக்கும் ஈடான இப்பொல்லாதா இருப்பு என்செய்வது? [ஊடாடுபனிவாடாய் என்றுமேனுக்கு] அங்கேயோடு இங்கேயோடு உலாவித்திரிகிற குளிர்காற்றே! எம்பெருமானுக்கு என்னை அறிவித்தால் அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் அப்போது ஸ்பர்சிக்கவேணும், அவனோடே விரஹத்தாலும் நெஞ்சு இளையாயிருக்கிற என்னுடைய உடலை.

ப —அநந்தரம், முன்புபோலன்றியே முடியும்படியாக அவனைப்பிரிகின்றும் வந்ததொரு வாடையைப் பார்த்து, திருவாதிக்கப்படுமவனவருக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லிவந்து பின்னை ஸ்பர்சியாயென்கிறாள்.

ஊடு - (அவர்க்கும் எனக்கும்) நடுவே, ஆடு - நடையாடித்திரிகிற, பனிவாடாய் - குளிர்ந்த வாடாய்! நாடாத (ஆகாதுருபமாகக்) தேட அரிய, மலர் - பூக்களை, நாடி - தேடி, நாடோறும் - நித்யமாக, நாரணன்தன் - (திருமந்த்ர ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வாமியான) நாராயணனுடைய, வாடாத மலர் அடிக்கீழ் - செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே போக்யமான திருவடிகளிலே, வைக்கவே - ஸமர்ப்பிக்கவே, வகுக்கின்று (காரணங்களை) வகுக்கிறதாயிருக்க, வீடு - விஸ்லேஷத்திலே, ஆடி - வர்த்தித்து, வீற்றிருத்தல் - தனியிருத்தலாகிய, வினை அற்றது - பாக்யஹீநருத்யம், என்செய்வதோ - என்ன ப்ரயோஜனம் தருவதோ? என்று, உரைத்து (அவனுக்கு) உரைத்து (அதுகேட்டுக் காம பெறாதொழிந்தால்), எனது உடல் - என் சரீரம், ஈராய் - இரங்கிப்படி ஈர்த்துப்போகடு. வீடு - பிரிவு. இதகால - வடகா அவஸ்தாவிசேஷத்தாலே பாதகமாகிலும் அதில் தாத்பர்யமில்லை, சாபகாரகில் உதர்ஜிதமென்று கருத்து.

இ —இருபத்துநாலாயிரப்படியில், முன்புதன் தவாடைபோலன்றிக்கே, தன்னை முடிக்க அவனே வரக்காட்ட வந்ததாகத் தோற்றுகிறதொரு வாடையைப் பார்த்து, தனக்கு போக்யமான வஸ்து இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையோ? என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் பின்னையும் நான் இராமே முடிக்கவேணுமென்று இரக்கிறாள்.

[நாடாதமலர்நாடி] அபிநிவேசத்துக்கீடாகத் தேடவரிதான புஷ்பங்களைத் தேடி, "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்னுமாபோலே [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி நிருபித

அசித்து ஸ்வரூபம் பெறும் ஸத்தைக்கு, விசேஷம் ஸ்வரூபமாறாதிறே [காரணன் கண் மாரத மலராடிக்கீழ்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஏகரூபமான செவ்விப்பூப்போலே இருக்கின்ற திருவடிகளின்கீழே அகிஞ்சிநகராமனவனாம் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள் [வைகலே வருகின்று]-"ஸர்வ்வேஷு தேசகாலேஷு" என்னுமாப்போலே இருக்ககடவதாய் இவளை உடைடாக்கித்து வைக்க - சோக்த சேஷூகவேதக் கொதிகாதகரிலே ஸமாநமாய் மாறுத்போலே, சேஷிக்கும் இருதிகரியாக்குகொண்டு வருமாறேயிறே ஸ்வரூபஸித்தி [வீடாடிவீற்றிருத்தலென்று கொடைவதி] - விடோ வாழ் விபவமே போர தூவிதை - அதிலே அவகாஹிக்கை வீற்றிருத்தல் - அதிலே பூர்த்தாபிஷிக்தனாகை வினை - கலவியின் அழகாத்மாபிமானக விபவேலைத்திலே அவகாஹித்து அதிலே பூர்த்தாபிஷிக்தமாய் பரகமுமையான இருப்பு, பக்வதீபமான இவளாதமவஸ்து என்னவுமாம் வீடுதையும் வேண்டாதபடி உறவுமுறையான் தோற்றுமைக்கும் உண்மை பிரிந்திருக்கைக்கும் அடா இட்டபைவாயிருப்பு என்னவுமாம், "ஸாதனம் பழிப்புண்டிகொண்டாவாச விழிப்புண்டு" என்னுமாப்போல [என்னிசையவிர்ந்தா] - என் செய்யுமோவென்றுக்கத என்னவுமாம் இது தமிழ்ப்புலவர், இதுக்கு பூ ர்வாசார்யாளில்லே என்ற படி [விடாய்வெளிவிடாய] - ஊடொன்று உள்ளது, தூதுவின் - கைங்கரியமான அர்த்தமான ஸ்வ சரிதை அவகோடு இவகோடு அநுசந்தானங்கொண்டு ஸம்ஸாரிகள் தூதுவாக நாம் பெற் 'ஸமய வேதத்தையில் எனக்குப் பாதகமான ஸம்ஸாரிகள் போலிறே' என்று சொல்லுவார் [நலமிகு] - அவனும் என் ஸ்வரூபத்தை விஸ்மரிக்கையாலே ரக்ஷகனா யாக்கை ப்ரவ்ருத்திக்கின் 'மாறாமல் ஏவிழ வைகலே வருகின்று' என்கிற பகோக்ஷ்ய சொல்லி, [ஏஜமானதாலே]-'அவனாலே வரும் விரோதங்களையும் வேண்டா' என்று சோபிக்கிறதில்லை, அவ்வளவில் வந்து சேர்ந்திருக்க வேணும் [என்றாடலே] - அவளுடைய பிரிவுக்குக் கொதிகோளாக இந்த பரிமாற்றை முடிக்க வேணும் இப்போது இருப்புத் தேட்டமாறாமாலே அப்போது முடிவு தேட்டமாயிற்று.

நூல் —ஒன்பதாம்பாட்டு "சாயலோமேனியாளை தளர்ந்தேன் காண" என்றுஇருக்கிற ஸமயத்திலே ஒருவாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது; இதின் வாடைய தோற்றம் இருந்தபடியாலே வேறுமனன்று, மஹாராஜருடைய மிடறுகுரலையில் தெளிவைக் கேட்டே தாரை, 'பூர்வபக்ஷத்திலே வாலிகையாலே கேருசகுண்டுபோனவர் இப்போது இப்படி தெளிந்துவந்து அறைகூவுகிற இது வேறுமனல்ல, இதுக்கு ஓரடியுண்டு' என்றுப்போலே, இவளும் இ வாடைக்கு ஓரடி யுண்டாக வேணும் என்று பார்த்து, ராஜாக்கள் ராஜத்ரோஹம் செய்தவர்களை ஈலிகைக்கு வேறகாரரை ஏவி விடுமாபோலே ஈவலையலிகைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வாடையை ஏவிவிட்டானாகவேணுமென்று பார்த்து, வேற்காரர் கோவேபோய் ஈலியப்புக்கவாறே 'நீதியுண்டு' என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால் 'அத்தலையால்வரும் ஈலையும் வேண்டா' என்றிருந்தாளாகில், அவஸரம் வந்து என்னை முடிக்கவேணுமென்று அவ்வாடையை இரக்கிறாள்

ஒன்பதாம்பாட்டு - நடாத இத்யாதி "சாய" என்கையாலே வாடை பாதகமென்றும், 'உலைந்து' என்று அவனுக்குச்சொலவி என்னை முடி யென்கையாலே - அவளைவவிட்டாரென்றும் தோன்றுகையாலே இவ்விரண்டுக்கும் அநுகுணமாக அவதாரிகை சாயலோடு இத்யாதி 'வாடாய்வாளிவிடாய' என்றதைப்பற்ற - இதினுடைய இத்யாதி என்றுப்போலே இத்யாதி - இதினுடைய தோற்றம் இத்யாதி, வேறுமனன்று இவ்வாடைக்கு ஓரடி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து என்று அவ்வாடை பூர்வபக்ஷ பாதகமானமை மிடற்றோசையில் தெளிவு என்றது - "பெருங்குரல்" என்றதைப்பற்ற 'ஸமாகலஸ்ய நிஸ்வனம் விபுலம்' ... பூர்வபக்ஷத்திலே இத்யாதி அறைகூவுகை யுத்தத்துக்கு அழைக்கை, இது ஓர் அடியுண்டாகவேணும் - ஸ்வாதந்த்ர்ய காரணமுண்டாகவேணும் 'உலைந்திட' என்றதைப்பற்ற - ராஜாக்கள் இத்யாதி வேற்காரர் ஆயுதமேந்தி இருப்பவர் பணியாளர் என்றது - "வைகலே வருகின்ற" என்றதைப்பற்ற. தாவுடனிதிலே, இதின்றாடுகை - அலைகை

[நாடாத மலர்நாடி] 'ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பாருமுண்டு, அங்ஙனன்றிக்கே, நீர், "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்கிறபடியே, 'தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாம் தேடி' என்று அருளிச்செய்வர். இதுதான் ஒருநாள் தேடிவிடுகையன்றிக்கே, [நாடோறும்] விச்சேதியாதபடி கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெறும் வஸ்துவுக்கு, விச்சேதம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. [நாரணன்] - நித்யபரிசர்யை பண்ணவேண்டும்படி ஸர்வஸ்வாமியானவன். [வாடாத மலரடிக்கீழ்] செவ்விமாறாத பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே ஸ்வரூபஹாநியாலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். [வைக்கவே] சேர்க்கவே [வகுக்கின்று] உண்டாக்குகிறது. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) போலே. இப்படி விலக்ஷணமாய் ஸ்வாபமுமாய் நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தை யுண்டாக்கிற்று. சேஷபூதனுக்குக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபஸித்தியானாற்போலே சேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக் கொண்டிறே ஸ்வரூபஸித்தி. இப்படியிருக்க, [வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றது என்செய்வதோ] வீடென்று விடுகை, அதாவது - விச்லேஷிக்கை. ஆடுகை அவகாஹிக்கை. வீற்றிருக்கையாவது விச்லேஷத்திலே முதுகாரிஷிக்கையாயிருக்கை. வினையற்றதாவது நல்வினையற்றகை. இப்படி பாக்யஹாநியாலே விச்லேஷத்திலே அபிஷேகம்பண்ணின தன்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப்போலாத இருப்பு உண்டு, இது என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல், அன்றிக்கே, தம்மையும் பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்பந்தத்தையிட்டு பந்துக்களும் கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற இவ்வஸ்து, என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல். * "எமராலும் பழிப்புண்டு இங்கு என் தம்மால் இழிப்புண்டு" என்னக்கடவதிறே. [ஊடாடு பனிவாடாய்] வேறொரு அங்குத்தை வார்த்தையை

நாடாத - தேடவரிய - ஒருவராலும் தேடப்போகாத தொன்றில்லையிறே ஆகையாலே, தேடவரியது ஆத்மபுஷ்பமிறே என்று கருத்து. இத்தை [illegible] - ஆத்மாவைத்திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கையும் ஈச்வரனுக்கு [illegible] போக்யமாகையாலே [illegible] "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். அங்ஙனல்லாதபடி [illegible] நாடோறும் வேணுமோ? என்ன, கிஞ்சித்கரித்து இத்யாதி. விச்சேதம் - ஸ்வரூபஹாநியாகைக்கு ஸ்வரூபம்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன நித்யபரிசர்யை இத்யாதி. திருவடிகளின் போக்யதையுபபாதனம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஹாநி இத்யாதி. ஸ்வரூபஹாநியாலும் [illegible] அல்லாவிடார் [illegible] இத்யாதி † [illegible] வந்தேந்த்ராம் [illegible] என்றது அயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ஸுமித்ரா "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய [illegible]" கைங்கர்யத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபலாபமொழிய ஈச்வரனுக்கு பரபோஜனமில்லையே ஆகையாலே, அவதாரிகையில் சொன்ன கைங்கர்யத்தி தருவதுடான் தம்சோராதே என்ன, [illegible] இத்யாதி 'வாடாத' என்கிற விசேஷணத்துக்கு - மலரடிக்கீழ்வையாதபோது மலரடி வாடுமென்று கருத்து. 'வினையற்றதாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இப்படி பாக்யஹாநியாலே இத்யாதி என் செய்யக்கடவதோ - விச்லேஷாத்மகமாகிறதோ? நாசாத்மகமாகிறதோ? என்றபடி. வீடாடியிருப்பதாய் வீற்றிருத்தலையுடைத்தா யிருக்கிற வினையற்றது - பாக்யஹீனமான இந்தச் சேதநவஸ்துவென்று தனியே நிர்வாஹார்த்தம் தனியாத்தத்துக்கு வீற்றிருத்தல் வேறுபட்டிருக்கை வீடாடியென்று - விச்லேஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'வீற்றிருத்தல், வினையற்றது' என்கிற பதத்வயத்துக்கும் அர்த்தமாய 'வினையற்றது என்செய்வதோ' என்ற அந்தமம், என்று இத்யாதியாலே இவ்வஸ்துவென்று-ஸ்வஸ்வரூபத்தை அவனைப் பிரிந்திருக்கிற தசையிலே அவனோடுண்டான ஸம்பந்தமே வேறுவாக பந்துக்களும் கைவிடுமென்னைக்கு உதாஹரணம்-"எமராலும்" இத்யாதி என்னுடைய அநுபந்தமுடையாராலும் பழிக்கப்பட்டு, தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, இருத்தை யிருப்புக்கு என்ன பரயோஜனமுண்டு? [illegible] நடுவாதல், அந்தரங்கமாதல் அந்தரங்கமென்ற பக்ஷத்தில் - அவனுக்கு அந்தரங்கமென்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கமென்னுதல் - நடுவென்ற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் - வேறொரு இத்யாதி

* திருவாய்மொழி - ௯. ௭. ௨. † [illegible]

இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித்திரியுமாபோலே, அங்கோடிங்கோ டாய்த் திரியாநின்றதாயிற்று ஊடேன்று - உள்ளாய், ஆடுகை - ஸஞ்சரிக்கையாய், அங்கே அந்த ரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை, அன்றிக்கே, ஸம்ச்லேஷஸமயத்திலே கிட்டி வர்த்தித்துப்போந்த நீ யென்னுதல் [உரைத்து] - நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி யிருக்கக்கடவதோ? என்று அறிவித்தால், 'அத்தலையால்வரும் கைங்கர்யமும் நமக்குவேண்டா' என்றிருந்தானாகில், அவ்வளவும் வந்து அவனுடைய பிரிவுக்குச் சிளையாத என்னுடலை முடித்துவிடவேணு மென்று காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள் (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

உடலாழிப்பிறப்புவீடு உயிர் * முதலா முற்றுமாய்க்
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும்
அடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி
விடலாழிமடநெஞ்சே! வினையோமொன்றாமளவே

ஆ—(உடலாழி) ஸர்வ ஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தி னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவாழிதொடக்கமானவற்றை யுடையனாய் மேற்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால், "வாடாதமலரடி" இத்யாதி, "வினையற்றதென்செய்வதோ" என்று இது சொல்லி, அவன் நம் முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளுமளவும் என்னை நீ தரித்துக்கொண்டிரு வென்று தன் திருவுள் ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஈ—பத்தாம்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டிலே பரஸ்பரமான போக்யத்வத்தை அறுவிக் கிறதுப பற்றுகிற மாத்ரத்தை 'எம்பெருமானுக்கு நம்முடைய காயத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து நமக்கும் அறுதிப்படுத்தியுந் தரவல்ல என்னை விடாதே கொள்' என்று பார்த்திக்கிறாள்

[உடலென்று தொடங்கி] - அஸங்க்யமான சரீரங்களினுடைய ஜந்மத்தையும் சரீர ஸத்தமான ஆத்மாவையும் மற்றுமெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ஆத்மாவை உண்டாக்கு கையாவது - சரீரஸம்பந்தத்தோடே கூட்டுகை [கடலென்று தொடங்கி] - பெரிதான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்தைத் தோற்றுவித்து இப்படியுண்டான ஸ்ருஷ்டபதார்த்தங்களுக்காக அதிலுள்ளே கண்வளர்ந் தருளும் ஸர்வேச்வரனாய் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநபரமான திருவாழியை யுடையனான எம்பெரு மானைக் கண்டக்கால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன வார்த்தையை சொல்லி [விடலென்று தொடங்கி] - சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே! நமக்கும் அறுதிப்படுத்தியும் என்னை விடாதேகொள் அவ வுடைமையாய பயமான தென்று சொன்றமாம்

அந்தரங்கமென்ற பதத்தில் அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஊடேன்று-உள்ளாய் இத்யாதியால், ஸம்ச்லேஷ இத்யாதியால். இந்த போஜனைக்கு; ஊடேன்று - உள்ளு ஆடுகை-ஸஞ்சரிக்கை சிளையாத-சலியாத காலைப்பிடித்தென்றது - ஈடு காலை - ஸற்றும், பாதமுமா ... மேல்லடி ... காலைப்பிடிக்கவே வருகின்று - உண்டாக்கித்து இப்படியிருக்க வினையற்றது - வினையுறவையவே விடாதிருந்திருந்த தென்செய்வதோ என்று உரைத்து, அவன் வேண்டா என்னு னாகில்; என்று உடலை யிராய் இத்யாதி (௯)

* 'முதலாயவென்று உரையின்பாடம்.

ப — அநந்தரம், கிரமசொன்னவை [illegible] அதுவரை [illegible] யானவையனைத்திலே தானே போகிற நெஞ்சைக் குறித்துச் சாமர்த்யம் பண்ணுவிடுகிறார்

ஆழி அகாதமாய், மட நெஞ்சே (எனக்கு) பவ்யமான நெஞ்சே! உடல் உடலிலே, ஆழி அபாரமாக, பிறப்பு மாறிமாறிப் பிறக்கிற ஜந்மபரம்பரையும், வீடு (தந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ப்ராப்யமான) மோக்ஷமும், உயிர் (இப்போக மோக்ஷங்களுக்கு அவலம்பநா போக்தாவான) ஆத்மாவும், முதலாய முதலானவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், முற்றுமாய் (மற்றும் போக்ய போக்தோபகரணங்களெல்லாம் ஸ்வப்ரகாரமாம்படி) ப்ரகாரியாய், (ரக்ஷகனாக), ஆழிநீர் அகாதஜலமான, கடல் ஸமுத்ரத்திலே, தோற்றி ஸந்நிஹிதனாய், அதனுள்ளே அத்தற்குள்ளே, கண்வளரும் கண்வளராநிற்குமவனாய், அடல் (ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸநத்தில்) புகழ்களையுடைய, ஆழி திருவாழியாழ்வானையுடையவனான, அம்மானை ஸ்வாமியை, கண்டக்கால் கண்டால், இது (மாத்ருசமான) இந்த அர்த்தத்தை, சொல்லி (அவனுக்குச்) சொல்லி, வினையோம் (வினைகளையுடையோமான) நாம், ஒன்றுமளவு (அவனோடு) ஒன்றுமளவும், விடல் விடாதே கொள் 'என்னை விடாதே கொள்' என்று சொல்லுவாய் 'ஆழிமட நெஞ்சே சூழ்ந்து வருகிற பேதைநெஞ்சே!' என்று சொல்லுவாய் இத்தால் [illegible]

இ — பக்ஷாந்தரம் பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான மோக்ஷதசையை நினைத்துப் பேசுகிற திருவுள்ளத்தை 'நம் காரியம் ஈடேறும்படியும் என்னைக் கைவிடாதே கொள்' என்கிறார் 'கீழ் [illegible] மாறிலையைத் [illegible]' என்பாருமுண்டு

[உடலாழிப்பிறப்பு] சரீரரூபமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் பிறப்பு வீடு மோக்ஷம் இப்போது மோக்ஷமென்? என்னில், மோக்ஷார்த்தமாகவிறே ஸ்ருஷ்டி [உயிர்முதலா] நித்யமான ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது ஶரீரத்தோடே கூட்டுகை [முற்றுமாய்] இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக முற்றுமாய் என்கிறது, "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே அஸங்க்யேயமான ஶரீரங்களையுடைய ஜந்மங்களையும் ஶரீரஸ்தமான ஆத்மாவையும், இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக என்றுமாம் அப்போது, ஆழியென்பது - காம்பீர்யமாய், அபரிச்சிந்நமான ஶரீரபேதங்களென்றபடி [கடலாழி நீர் தோற்றி] - அகாதமான நீரையுடைத்தான கடலைத் தோற்றுவித்து "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, [அதனுள்ளே கண்வளரும்] இப்படியுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அதிலே கண்வளரும் இப்போது காரணத்வம் சொல்லுகிறது, இதனை உண்டாக்கினவன் அறிவித்தால் விடாதென்னைக்காக [அடலாழியம்மானை] ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸந ஶீலமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை 'கண்வளரும் அடலாழியம்மானை' என்று காரணத்வத்தோடு [illegible] இவற்றினுடைய ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது [இது சொல்லி] கீழ் "வைகலவே வருகின்று" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி [விடல்] விடாதே கொள் [ஆழிமட நெஞ்சே] - கம்பீரமாய் பவ்யமான நெஞ்சே! சூழ்ந்து வருகிற பேதைநெஞ்சே! என்றுமாம் [வினையோம்] அவன் தொடங்கின காரியத்துக்கு இன்று நாம் வழிபோகவிருக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின நாம் [ஒன்றுமளவு] நம் காரியம் [illegible] பிறக்குமளவும் "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே" என்கிறபடியே அவனோடே சேர்ந்துவிடுமளவு என்றுமாம் 'அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, வினையோமொன்றுமளவும் என்னை விடல் ஆதலால் அவனைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, நம் காரியம் முடியுமளவும் அவனை விடாதே கொள்' என்று அந்வயம்

* 1—27

ஈடு —பத்தாம் பாட்டு 'அல்லாதவற்றை யெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தாழ்விலே மருள்' என்பாரு முண்டு அப்போது, விடேனென்று அவனை விடாதே கொள் என்கை. அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில், 'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, தாய்முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளம் பதறி சரீரத்தை விட்டுப் போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓரளவில் முடிக்குமளவும் நீ என்னை விடாதே கொள் என்னுதல்.

[உடலாழிப்பிறப்பு] உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு *(ஆத்மாவினுடைய சரீரஸம்பந்தமான பிறப்பு) வீடுமுதலா முற்றுமாகைக்காக - மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களைப் பெறுகைக்காக - சரீரத்தினுடைய உடலான பிறப்பு, அன்றிக்கே, ஆழியென்று கடலாய், அத்தால் - காரணமாய், அலங்கமயமான ஜந்மமென்னுதல். வீடு - மோக்ஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, [வீடு உயிர்] - ஜந்மங்கள்தோறு முண்டான சரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள் உயிர்தொடக்கமாக முற்றுமுண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக [கூடு ஆய்] - "ஸோऽகாமயத" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே, தன் விகாஸமே யாகையாலே [கடலாழி நீர்தோற்றி] - ஆழ்நீர் ஆழியநீர் "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தை யுண்டாக்கி, இவற்றுக்குண்டான ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளும் [அடலாழியம்மானை] - ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருப்பாரை அழியச்செய்கைக்காக ஆசிலே வைத்த கையுந் தானுமாயிருக்குங் கண்வளர்ந்தருளுவது [கண்டக்கால்] என்னிலும் உனக்கன்றோ பேறு முற்பட்டிருக்கிறது "த்ருஷ்டா ஸீதேதி" (சந்த்ரேத்ருஷ்டிவாதம்) போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு [இதுசொல்லி] -

பத்தாம்பாட்டு - உடலாழி இத்யாதி விட்டுப்போகப் புக்கது - அத்தைக் குறித்து என்று அர்த்தமதரம். அளவு - நிர்ணயம். விடாதே கொள் என்னுதல் - விடாதே கொள்ளவேணுமென்றபடி.

அர்த்தம் - உயிரினுடைய இத்யாதி அதாவது - ஆத்மாவினுடைய சரீரத்தினுடைய உடலான பிறப்பினுடைய வீடென்று மோக்ஷம், அது முதலான ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் பெறுகைக்காக என்றபடி. "ஆழி" என்றதற்குத் தாத்பர்யம் - அன்றிக்கே ஆழியும் - ஆகைக்காக, பெறுகைக்காக என்றபடி. இத்யாதி அடையவே சொல்லுதே நிமித்தங்களுக்கு முன்னே மோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானேன்? என்ன, ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி "உடலாழி" இத்யாதிக்கு அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி இந்த பக்ஷத்தில், சரீரத்தினுடைய அவஸ்தாந்தரமான பிறப்புக்கள்தோறுமுண்டான சரீரஸ்த்தமாக்கள் முதலான தேவாதி கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. வீடுயிர் - சரீரஸ்தமான ஆத்மாக்கள். முதல் - ஆக்குகைக்காக', உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், ஆக்குகைக்காக என்னுமிடத்தே "ஆய" என்பானேன்? என்ன - பஹுஸ்யாம் இத்யாதி "கடலாழிநீர்தோற்றி" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. ஆழி நீர்க்கடல் இத்யாதி [illegible] "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்" [illegible] "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. க்ரமவர்த்தமானமின்படியே என்றபடி. "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்றது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ப்ரமேயம். "கடலாழிநீர்" என்று விசேஷிக்கையாலே - ஏகார்ணவத்தைச் சொல்லுகிறது. அதனுள்ளே என்று - அநிருத்தரூபியான கண்வளர்ந்தருளிய பரமபதத்தை [illegible] ஆக, முன்னே ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, அதிலே லோகஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, அதிலே அண்டத்தையுண்டாக்கி, அதிலே பதினாலு லோகத்தை யுண்டாக்கி, அதிலே கண்வளர்ந்து சதுர்முகனை உத்பாதித்து, இவற்றுக்குண்டான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே அநிருத்தரூபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளுமென்றபடி. ஆசு - ஆயுதத்தின்பிடி. "கண்டக்கால்" என்று - அப்படியைக் கண்டால் சொல்லுவதற்கு பாவம் - என்னிலும் இத்யாதி தான் கண்டிலேனோ! என்ன, ஹநுமானுடைய, ராஜ [illegible] "த்ருஷ்டா ஸீதேதி தத்த்வத:" [illegible] "த்ருஷ்டா ஸீதேதி" இதில் பரமபுருஷனான இதுசொல்லி என்றதுக்கு

* குண்டலிதம் க்ஷாமிதம் என்பர்

'வைகக்கவே வகுக்கின்று' என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்" (விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்) என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. விடல் என்கிற பதம், மேலே அந்வயிக்கிறது. [ஆழிமட நெஞ்சே] ஆராவுடையையாய் பவ்யமான நெஞ்சே யென்னுதல், சுழன்றுவருகிற பேதை நெஞ்சே யென்னுதல். [வினையோம் ஒன்றாமோ விடல்] ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே அவரைக் கிட்டி அடிமை செய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்குடலான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதே யொழியவேணும். (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

அளவியன்ற வேழுலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை
வளவயல் சூழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அளவியன்ற வந்தாதி ஆயிரத்துள் இப்பத்தின்
வளவுரையால் பெறலாகும் வானோங்கு பெருவளமே

ஈடு (அளவியன்ற) அபரிச்சேத்ய மஹிமையை யுடையனுய், ஸர்வலோகேஸ்வரனுய், ஆஸ்ரிதஸுலபத்வத்தை ஸ்வரூபனுயிருந்த எம்பெருமானைப் பாடுகிற அபரிச்சேத்ய மஹிமையை யுடையனார் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர் திருநாட்டிலே சென்று பரமபதத்தைப் பெறுவாரென்கிறார்.

மூ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டில் முகப்பாயமான நிரதிசய ஸம்பத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

[அளவியன்ற என்று தொடங்கி] அபரிச்சேத்யமஹிமனுய ஸர்வலோகேஸ்வரனுய ஆஸ்ரிதபவ்யனுயிருக்குமவனான எம்பெருமானை, ஏழுலகத்தவர் பெருமான் என்று தம்மையும் அசப

அர்த்தத்தைப் பொன்று கண்டுகொள்வது விவரணம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - விசித்ரோதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்। பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" அவனை விடல் என்ற பதத்திலே - ஆராவுடைய இத்யாதி என்னை விடல் என்ற பதத்திலே - சுழன்று இத்யாதி ஆழியென்று - ஆழமாய், அதனாலே ஆராவுடைமையைச் சொல்லுகிறது ஆரா - ஜ்ஞாநம் மடப்பம் பவ்யதை இரண்டாமர்த்தத்தில், ஆழியென்று - சுழலுகையாய், மடப்பமென்று - அறிவிலித்தனமாய், சுழன்றுவருகிற பேதைநெஞ்சமே! என்றபடி. வினையோம் என்று ஆத்மஸம்பந்த வசனம் பாதமாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி ஆழிமட நெஞ்சே, உயிருடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலாய முற்றுமாய், ஆழிநீரகடலைத் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி-ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் தேவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்றோ? என்கிற இதைச் சொல்லி, வினையோமொன்றாமளவும் - வினையோமான நாம் அவனோடே சேருமளவும் அவனை விடல் என்று முந்தின அவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம் த்வதீயாவதாரிகைக்கு, அடலாழியம்மானைக்கண்டு, வினையோமொன்றாமளவும் வினையோமான நம் கார்யம் தலைக்கட்டுமளவும், இது சொல்லி - கீழ்ப்பாட்டிலே "வைகக்கவே வகுக்கின்று" என்கிற இத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு அவனை விடல் என்று அந்வயம் கண்டக்கால் என்றது - கண்டபடி. காலென்றது - அவ்யயம் கண்ட - கண்டு (க௦)

பட்டாங்கிலே உதவுக்குறைவில்லாமை பரிதாபத்தைச் சொல்லுகிறார் [வளவயலசூழ் வண்குருகூர்] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்த நிரதிசயபோக்யமான குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த உரைத்த அபரிச்சேத்யமாய அந்தாதியான ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய வளவிதான உரையாலே

ப—அவதாரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் ... என்று அருளிச்செய்கிறார்

அளவு இயன்ற - எல்லையைக் கடந்த, ஏழ் - ஏழுலகையுமுடைய, உலகத்தவர் - லோகத்திலுள்ள சேதனவர்க்கத்துக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான ... , கண்ணனை - (ஆச்ரிதஸுலபனான) க்ருஷ்ணனை, வளம் ... , வயல் - வயலாலே, சூழ - சூழப்பட்ட, வண் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்து உரைத்த - (தம்முடைய ஐதாந பரேமத்தாலே) கிட்டி அருளிச்செய்த, அளவு - (எழுத்துச்சொல்பொருள்யாப்பு அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற) ப்ரமாணங்களிலே, இயன்ற - வாய்த்திருப்பதாய், அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்ளும், இப்பத்தின் - இப்பத்தினுடைய, வளம் - இனிதான, உரையால் - மொழிமாத்ரத்தாலே, வான் - பரமபதத்தில், ஓங்கு - உத்துங்கமான, பெருவளம் - கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம், பெறலாகும் - பெறலாம் அளவியன்ற கண்ணனென்று - அளவிறந்த வாத்ஸல்யமுடைய ... என்றுமாம் அளவியன்ற அந்தாதியென்று - எல்லையிறந்த பெருமையையுடைய அந்தாதியென்றுஞ் சொல்லுவர் இத்திருவாய்மொழி அளவியு ... கலித்துறையாகவுமாம்

இ—ஈகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரமபதத்தில் ... மஹாஸம்பத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[அளவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான்] "... விஶ்வஸ்ய ..." என்கிறபடியே தமிழ்ப்புலவர் வந்து தோற்றினபடியை அருளிச்செய்கிறார் [அளவியன்ற] - அபரிச்சேத்ய மஹிமாவானவையாலே இவ்வளவிலே வந்து முகம் காட்டினவனை ஆச்ரிதருண்டுபோல் உள்ளதை [ஏழுலகத்தவர்பெருமான்] - ஸ்வாமித்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வே ... ஏழுலகத்தவரென்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் [கண்ணனை] - 'இவ்வளவில் முகங்காட்டிற்றிலன்' என்கிற குறை தீருகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனானவன் "பத்துடை யடியவ"ரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே அது விட்டாரகையாலே இங்கு முகங்காட்டினை க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம் [வளவயல்சூழ் வண்குருகூர்] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்து நிரதிசயபோக்யமான ஊர்; இவர் உருகினபோது "... " என்கிறபடியே உருகின ஊர் இவர் தரித்தவாறே "... " என்கிறபடியே தரிக்கும் ஊரிதுமாம். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டியுரைத்த அதாவது - மானஸமான கிட்டுகை, பரேமர்த்தமிக்குரைகை [அளவியன்றவந்தாதியாயிரம்] - அபரிச்சேத்யனானவனுக்குமேல் ஆக்கவுறுப்பு அந்தாதியான ஆயிரம் [இப்பத்தின் வளவுரையால் பெறலாகும்] - வளவுரை - நற்சொல்லு பாலைக்குடிக்க நோயு போமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் [வானோங்குபெருவளமே] - வானென்று பரமபதமாய், பரமபதத்திலே விலக்ஷணமாய நிரதிசயமான ஸம்பத்தைப் பெறுவர்கள் பிதா க்ருஷியின்விலைத்தால் புத்ரனுக்கு பலத்திலே அந்வயமாமாபோலே, இப்பத்தையும் கற்றவர்களுக்கு, இவர் தாமிட்டுப் பட்ட க்லேசம் படவேண்டா, இவர் பேற்றைக் கொடுக்கும் இப்பத்து

ப்டு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஸப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கவே யமையும் திருநாட்டைப் பெறுகைக்கு என்கிறார்

[அளவியன்ற] வியந்த என்கிறஇது 'வியன்ற' என்று கிடக்கிறது தவ்வுக்கு றவ்வாய், வியத்தல் கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கு மென்றபடி , அபரிச்சேத்யமஹிமனானக இத் தால் இத்தசையிலே முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி குண பூர்ண னென்கை [ஏழுலகத் தவர்பெருமான்] நாராயணத்வம் விகல மாகாதபடி ஸர்வேச்வரனானவன ஏழுலகத்தவர்க்கென்னவே, தாழ்ச்சி அதிலே அந்தர்ப்பூதமிறே [கண்ணனை] - இவளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றில னென்கிற குறைந் தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனானை 'பத்துடையடியவ'ரில் க்ருஷ்ணா வதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினது க்ருஷ்ண னென்னவுமாம் இத்தால் அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்ய மும் சொல்லிற்று, இவர்க்கு முகங்காட்டினபின் பாயிற் றென்றபடி [வளவயல] "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று [வாய்ந்துரைத்த] வாய்கை கிட்டுகை அதாவது பாவபந்தத்தையுடைய ராகை , நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதா யிருக்கை [அளவியன்றவந்தாதி] அபரிச்சேத்யவஸ்துவுக்கு வாசகமா கையாலே தானும் அபரிச்சிந்நமாய், ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதா யிருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே [வாழ்ந்தெழுந்த பெருவளம் பெறலாகும்] பாலகுடிக்க நோய் தீருமாபோலே இத்திருவாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந

நிகமம் அளவியன்ற இத்யாதி 'வளவுரையால் வான்றோங்குபெருவளம் பெறலாகும்' என்ற பதங் களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி

தவ்வுக்கு றவ்வாய் தகாரத்துக்கு றகாரமாய் அளவு பரிச்சேதம் எதனால் வந்த மஹிமை? என்ன, இத்தால் இத்யாதி இத்தால் அபரிச்சேத்ய மஹிமனான இத்தால் இப்போது சொன்னதுக்கு ஸாபேக்ஷ நாராயணத்வம் இத்யாதி ஒன்றுகுறைந்தாலும் ஸர்வேச்வரத்வம் விகல மாமிறே, ஆகையாலே இவரை விஷயீ கரித்த பின்பாயிற்று நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேச்வரனானது என்றபடி 'ஏழுலகத்தவர்' என்று-தாழ்மையைச்சொல்லிற்றுமோ? என்ன, ஏழுலகத்தவர் இத்யாதி கண்ணன் என்று - கண்ணுக்குவிஷயபூத னென்னுதல், க்ருஷ்ண னென்னுதல் முதலின் அர்த்தம் - இவளவிலே இத்யாதி த்வீதீயார்த்தம் பத்துடை இத்யாதி 'பெருநிலங்கடந்த' இத்யாதியாலே பார்க்கப்பட்ட த்ரிவிக்ரமாவதாரம் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலே, 'க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப்பாரித்து' என்கைக் குறையில்லை கீழ் பத்தவ யலிதம் - இத்தால் இத்யாதி 'வள' என்கிற விசேஷணம் மயலுக்கும் ஊருக்கும் விசேஷணமிருக்கிறது என்னாமையில் அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா: ப்ருந்தாவநவிஹாரிண: 'அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா: புஷ்பவந்தஃபலோபகா: மதுதாராம் ச ஸ்ரவந்தி' இப்போது 'வளவயல்சூழ்வண்குருகூர்' என்கையாலே விச்லேஷதசையிலே 'அவிவ்ருக்ஷா: பரிசீர்ணா:' இத்யா திப்படியே யிருந்ததென்று பலித்தது 'அகாலபலிந:' என்றதுக்கு ப்ரத்யாஜ்ஜவசநம் வ்யாஜமாத்ரம், ராமாக மமே ஹேது , இவ்விஷயத்தில், 'அவிவ்ருக்ஷா:' என்று விச்லேஷத்தில் வாட்கட்டாதிறே, அப்போது ஒருவனை சாபமில்லையிறே தளிரும்முறியும் - பலவமுமா மொட்டும் முறி இளந்தளிர் விவரணம் - நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது - நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே பிணிப்புண்கை - கட்டுண்கை அந்தாதி அளவியன்று இருக்கையாவது ஏது? என்ன, 'அளவியன்றபெருமான' என்றதைக் கடா க்ஷித்து ஸாபேக்ஷ அபரிச்சேத்ய இத்யாதி அந்தாதியாகையாலே பரிசேஷப்ரயோகமில்லாமையாலே அவிசால ய்ரவம் வித்தமாகையாலே - சலிப்பிக்கவொண்ணாது என்கிறது வளவுரை இனிதான உரை 'வளவுரை' என்றதுக்கு ஸாபேக்ஷம் - பால்குடிக்க இத்யாதி இத்தால் ஸாதநத்வ ப்ரஸக்தி யால் வந்தி 'வளவுரையால் வான்றோங்குபெருவளம் பெறலாகும்' என்றதுக்கு அர்த்தம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்யாதி வான்றோங்கு

மான இத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலை போய், பரமபதத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று விஸ்த்ருதஜ்ஞானனாகிற நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

முதல்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூது விட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில், அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம் பாட்டில், நான் பண்ணின பாபமேயோ மாளாததென்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம்பாட்டில், சில மகன்றில்களைப் பார்த்து, என்தலைமையை அங்கே சென்று சொல்ல வல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்றாள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகுகளைப் பார்த்து, தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒழியும்படி போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோளென்றாள்; ஆறாம்பாட்டில், ஒரு வண்டைக் குறித்து, தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹானி வாராமே எங்கள் ஸத்தையும் கிடக்கும்படி ஒத்தேதருமோ எழுந்தருளச் சொல் என்றாள்; ஏழாம்பாட்டில், ஒரு கிளியைக் குறித்து, இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ? தம்முடைய அபராதஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச் சொல் என்றாள்; எட்டாம்பாட்டில், தான் உறவின்றியே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உறவு, நானேறு முடியாநின்றேன், நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள் என்றாள்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒரு வாடையைக் குறித்து, என்தலைமையை அங்கே சென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்கவேணுமென்று இரந்தாள்; பத்தாம்பாட்டில், தன் நெஞ்சைக் குறித்து நமக்கு காரியம் ஓராதி பிறக்குமளவும் நீ அவனை விடாதேகொள் என்று போகவிட்டாள்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞான வைபவத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், மதுரபாஷியாயிருக்குமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், ஸாரஸார விவேகஜ்ஞனென்றார்; நாலாம்பாட்டில், விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், நினைத்தது கிடைத்தாலும் சலியாத மஹாபுத்தல்லபாவனென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், பகவத்போகனாயிருக்கும் ரூபவானுமாய் சதுராஸனுமாய் ஸ்வபாவனுமாயிருக்குமென்றார், மதுரமிறே; ஏழாம்பாட்டில், தான் ஸர்வஜ்ஞனுமாயிருக்க ஆசார்யர்கள் பக்கல் கேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யானென்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தித்தார்; எட்டாம்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை

பெருவளம்பெறலாகும், வான - பரமபதத்திலேபோய், நுழைக்கு விஸ்த்ருதஜ்ஞானனாகிற, பெருவளம் - நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

பத்துப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதியும் - ஆசார்யன் இத்யாதி ... அதில் ஜ்ஞானபாராயத்தைப்பற்ற - ஜ்ஞான வைபவத்தை என்றது, மதுரபாஷியாய் என்றது, குயிலினுடைய ... இருக்கு ... 'அறம் ...' என்றத்தைப்பற்ற, ஸாரஸார விவேகஜ்ஞன் என்றது. விக்ரஹஸௌந்தர்யம் என்றது ... 'மன் ...' என்றத்தைப்பற்ற. நினைத்தது கிடைத்தாலும் என்றது 'இரைதேர்' என்றத்தைப்பற்ற, புருஷார்த்தம் ... என்றது குருகினுடைய ... சலியாமையாவது - ... இத்யாதிப்படியே இருக்கை. 'வண்டு' என்றத்தைப் பற்ற - பகவத்போகனும் என்றது ... என்றது - 'வீ' என்றத்தைப்பற்ற. 'ஆழி' என்றத்தைப்பற்ற - ... என்றது 'அருள்' என்றதைப்பற்ற ... என்றது. வண்டு ... - மதுரமிறே என்றது தான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க இத்யாதி - கிளி, ... சொல்லுமிறே ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரை இத்யாதி - 'இன்னடிசிலொடுபாலமை

என்றார், ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆசார்யஸம்பந்தமொன்றுமே ஸத்தாதாரகம், இதரஸம்பந்தம் ஸத்தாபாதகமென்கிறார், பத்தாம்பாட்டில், ஆர் இப்படி ஜ்ஞாநவானுமாய், மதுரபாஷியுமாய், ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞனுமாய், தார்மிகனுமாய், பரபக்தஸ்வபாவனுமாய், க்ருபாகாம்பீர்யங்களையுமுடையனுமாய், சிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தஸேவையனுமாய், ஸச்சிஷ்யனுகையாலே ஏவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸம்பந்தம் தனக்கு பாதகமாய், இப்படி ஸதாசார்யஸேவை பண்ணுகையாலே பகவந்நிகேதநாயத்திலே ப்ரவணனாய், *"நின்னிடையேனல்லேன்" என்று நீங்கி ஓரோரோலீலே நன்னெடுங்குணம் வருவதோபாருணமலாப்பாத மடைந்தது தந்திருவுள்ளமென்று தலைக்கட்டினார் (கக)

நாடாயே' என்றதைப்பற்ற வாயுஸம்பந்த பாதகமானதையாலே பாகிகோடிதவேக ஆசார்யஸம்பந்தமே தாரகமென்று யிக்கும் உத்தாரத்தஸங்கரஹமாம் ஒப்படி இதயாதி கீந்தை என்றது — 'ஆழி' என்றதின் தனைமாரிலைப்பற்ற சிரோபாஸிதஸத்வ்ருத்தர் ஸேவையர் யனை என்றபடி. இனி சிரகாலம் அப்யஸித்தாலொழிய வாராத்தை சொல்லார் பாடுமே 'உடலாழி' என்கிற பாட்டிலே தனிநீயாவதாரிலையிலே யோககாகநிகமிகிறார் — ஒப்படி ஸதாசார்ய இதயாதி இவ்விடத்திலே, எழாம்பாட்டு பாயந்த ஆசார்யலக்ஷணத்தை விசித்து மேல மூன்றுபாட்டாலே — பரிக்ஷ்யலக்ஷண விதி நீர் நிடை இதயாதி என்னெஞ்சமானது, 'உனக்குக் காணாமே வல்லேன்' என்று நானியான என்னை விட்டகன்று அதவிசேயமாய தாமரீயமாய நிலைதன்னை யுமதாய விலக்ஷணமாய உத்துங்கமான மலே நடந்துவருமாபோலே வருமவனுடைய அப்போதலாத தாமரையோன்ற திருவடிகளையடைந்த தென்றபடி அளவியன்றவென்றுதொடங்கி, ஸௌவுரையால வாளுக்கு பெருவனம் பெறலாகும் இதயவயர் (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — [illegible] ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி — [illegible] ॥

[illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி— அஞ்சிறையபுட்கள் கடையாழியாளுக்கு நீர்
என்செய்கைசொல்லுமென இராது — விநேச
நலங்கியதாம் மாறனியகோரகனைதடி
மலங்கியதாம் பத்திவளம்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

* திருவாய்மொழி-அ உ-கo

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி வாழேழுலகு—ப்ரவேசம்

ஆ —(வாழேழுலகு) இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய், 'தேவரீருடைய நிரவதிக ஸ்நேஹமடியேனுடைய ஸர்வாபராதங்களையும் க்ஷமித்தருளி அடிமைகொண்டருளிலேயும்' என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, எம்பெருமானும் தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதாக ப்ராப்யனுக்கு உட்பட எழுந்தருள, அவனுடைய ஸ்வாபா ஸாத்தாநு முனைய நிரதிஶயபோக்யத்வத்தையும் தம்முடைய ஸ்வாபராதத்தாலே முன்னம் நிரதி ஶயநிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, 'இப்படி நீசனான நான் அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யிலே அவனுக்கு அவத்யமாமத்தனையல்ல அவனுக்கு அவத்யமாவதாய் அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கையிலே அடிமைசெய்யாதே முடிந்துபோமதுவே எனக்கு ஆத்மலாபம், ஆனபின்பு இனி அகலாமத்தனை அவனை விட்டுப் பிரிகிறேன்' என்று பார்த்து, ப்ராப்தமான சரணமென பரிசரணங்களின் முன்னே இருந்தாராய், இதுக்கு முன்பு இப்படி நீசரான எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்த தம்மை அருளிச்செய்கிறார்

௭ —அஞ்சாந்திருவாய்மொழியிலே, ஆசைநேசனை யஶோதைகளிலே அப்ரதிஹதத்வத்தை அறிவித்த ஸமனந்தரம் எம்பெருமானை வந்து ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்கிறானுமாகாதே, அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஆந்தகதகைக நிஷ்கர்ஷத் தாலே தூஷிக்குமாபோலே விலக்ஷணர்க்கு போக்யனான எம்பெருமானை, ஸாமான்யனான நான் தூஷிக்கை கடனன்று' என்று பார்த்தருளி, ஆழ்வார், 'நான் ஸம்ஶ்லேஷிக்க அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைவித்து உஜ்ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும் விஶ்லேஷித்து முடிந்தொழிந்துமும் முடிய அமையும்' என்று பார்த்தருளி, பெருமாளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் மாத்ரம் பரவாதிதமான தமஸ்ஸிலே, 'நாவலர் பெருமானை மாலுகுதல்' என்னும் பதங்களிலே அவனுடைய ஆனவசக்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து, பெருமாளுடைய பாதிவ்ரத்யகுணத்தை தம்முடைய வாமனாஸ்ரமத்தே இனிய பெருமானை விடைகொண்டாப்போலே, தம்முடைய நீசதையை அநுஸந்தித்து, அவனை ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலே ஆசையற்று, 'பண்டு அவனோடு பரிமாறின பரிமாற்றமும் அபசாரம்' என்று இவர் அகலப்புக, இவரோடே ஸம்ஶ்லேஷம் தனக்கு அவத்யமன்று மாலிகை தேவ அவன் வந்திருக்கிறபடியைக் காட்டியருள, இவர் அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலே துணிந்தருளி, மீளவும் தம்படியை ஆராய்ந்து எம்பெருமானுடைய படியைப் பார்த்தும், 'என்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலே வரும் தோஷமும் எம்பெருமானுக்கு வேண்டா' என்று அகல உத்யோகிக்க, புத்ரபாவத்தனுபவித்துக் கபடமாகிய ஆழ்ந்தவன் ஸம்பந்தத்தாலே புத்ரத்திலே ரூடிதரும்போலே, "ஶ்ரீகுலாசேக வஸ்ருஷ்ட்வா" இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே தன்படிக்குள்ளயைக் காட்டி மீளவும் சேர்த்துக்கொண்டருளினான் என்கிறார்

ப —அஞ்சாந்திருவாய்மொழியிலே, இப்படி கடகமுண்டதிலே இவரையும் தம் தம்மை அறிவித்த அனந்தரம், இவர் தம் திருமுடிபான "அவனியுண்டு உமிழ்ந்தவர் பெருமானைக்கண்டீர்" என்று ப்ரக்ருதமான ப்ராகரத்திலே ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய விஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு அவதரித்து ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரவதிக ஸௌஶீல்யத்தை அருளிச்செய்வதாக, தத்ப்ரதமமான அவனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், ஸர்வஜ்ஞத்தையும், அபேக்ஷ நிரபேக்ஷத்தையும், விபூதித்வய ப்ரவர்த்தகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதார்த்த ப்ரவ்ருத்தியையும், போக்யமான ஸ்வயாவகமநோத்தையும், போக்யதாப்ராஸ்மமான ஸௌலப்யத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், ஸர்வாத்ம ஸத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதர

பராதிசயத்தையும் அநுஸந்தித்து, "இப்படி விலக்ஷணனான ஸர்வேச்வரனை, அகப்படக்கிற்கு ஷ்டரான நாம் அணுகுகை அவத்யாவஹம், அதிசயிதஜ்ஞானர் அணுகிலும் அநுருந்தனைக்கு மாலின்யகரம்" என்று அகலப்புக, இவரைத் தன் சீலத்தைக் காட்டி ஆக்கிவிட்டுக்கொடுக்க, ஸமாஹிதராய் அநுபவிக்கிறார், பின்னையும் அவனுடைய ஸௌலப்யத்தாலே அகல, தன்னுடைய ஹேயப்ரதிபடத்வத்தையும் ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து ஆக்கிவிட்டுக்கொள்ள, ஸமாஹிதராய், காலத்ரயவர்த்திக்குப் பிறந்த உபகாரகத்வத்தையும் மேலுண்டான பாரிப்பையும் அநுபவித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்

இ—அநந்தரதிருவாய்மொழியில், தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே அபராதஸஹத்வத்தை அறிவித்த ஸர்வேச்வரன் வந்து ஸம்ச்லேஷோந்முகனாக, ஸம்ச்லேஷயோக்யமான அவன் வைலக்ஷண்யத்தையும் நிகர்ஷாநுஸந்தானமான தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, 'அமுருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே நாம் ஸம்ச்லேஷிக்க அவகாசமில்லை விளைப்பிறகாட்டில் விச்லேஷிக்கை முறைமை' என்று பார்த்து, பெருமாளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் மந்த்ரம் பரமருந்தமான சமயத்திலே 'ராவணன் பெருமானை ஸமிக்கும்' என்னும் பயத்தாலே அவன் வரவை இளையபெருமாள் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்து "யதி வா ராவண: ஸ்வயம்... ஸங்க்ருஹ்யதாம்" என்று அவருடைய பரிஜ்ஞானத்துக்கு மாத்தப்பரமாக இளையபெருமாள் விடைகொண்டாற்போலேயும் "நவேலுதெய்வவள்ளி" என்ற பிராட்டியைப்போலேயும் இவர் அகலப்புக, அவனும் 'உம்மோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு அவஸ்யாவஹமன்று, ஸௌசீல்யவத்தகம்' என்றபின்பும், 'என்னுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலே அமுருதத்துக்கு வரும் ஸௌசீல்யமும் வேண்டா' என்று இவர் அகல, "ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த:" என்கிறபடியே தன் பாவநத்வத்தைக் காட்டி, 'நீர் ஸம்ச்லேஷியாதவன்று, நம்முடைய ஸத்தையே இல்லை' என்று புத்ரர்களிருவருக்கென்ன ஆஜ்ஞாபிக்க "குஸீலவுகள்" என்னப்பண்ணினாற்போலே தன்னோடே சேர்த்துக்கொண்டா னென்கிறார்

ரு—ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே அவனை யாச்ரயிப்பார்க்கு ஒரு குறை யில்லை யென்றார், அந்த ஆச்ரயணந்தான் புருஷோத்தமனை ஆச்ரயிக்கிறதாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார், பஜிப்பார்க்காகத் தான் அவதரித்து ஸுலபனாகை யாலே பஜிக்கத்தட்டில்லை யென்றார்; ஸுலபனானவன்தான் அபராதஸஹனாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது இராதென்றார், அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலுவாரையும் தன்செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளும் சீலவா னென்கிறார் இதில் கீழ் கலங்கித் தூது விட்ட இடம் ப்ரேமகார்யம், இங்கு அகலப்பார்க்கிற இடம் ஜ்ஞானகார்யம், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று பக்திரூபாபந்நஜ்ஞானமிறே இவர்தாம் பெற்றது தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை அறிவித்த அநந்தரம், 'இவரை இங்ஙனே நோவுபட விட்டோமாகாதே'

வளவேழுலகு ப்ரவேசம் - முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி ஐந்தி - ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி அநன்யப்ரயோஜனராய் பாகரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் அவனை யாச்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதி ஒரு குறையில்லை என்றது - 'ஏழு' என்றதின் தாத்பர்யம் புருஷோத்தமன் என்றது - 'பறிவிலனீசனும் முறைவும் இன்றனன்' என்றதின் தாத்பர்யம் பலத்தோடே வ்யாப்தம் என்றது - 'ஆர்க்குமெளிதழுதெணனே' என்றதின் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யுமிடத்திலே, பலத்தோடே வ்யாப்தமாயென்றது - 'ஏழுலகத்தவர் பெருமானை' என்றதைப்பற்ற 'திருவடியாலதாயோன' என்றதைப்பற்ற - சீலவான் என்றது கீழ் அத்யந்திகவிச்லேஷமாய்த் தூதுவிட்டவர் இப்போது அகலுவானென்ன? என்ன, கீழ்க்கலங்கி இத்யாதி இரண்டுமுண்டோ? என்ன, மயர்வு இத்யாதி பக்திரூபாபந்நஜ்ஞானம் என்றது - ஜ்ஞானமும் பக்தியு மென்றபடி விலக்ஷணத்தி - தூதப்ரேஷண இத்யாதி நோவுபடவிட்டோமாகாதே இத்யாதிக்கு - 'அளவியன்ற'

என்று பிற்பாடர்க்கு நோக்கு, ஆனைக்கு உதவ வந்து தோற்றினாற்போலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினான், அவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார், 'தார்மிகனவைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அழிப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் கிட்டி தூஷிக்கப்பார்ப்போமல்லோம், அகலுமித்தனை' என்று பார்த்தார் அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோ? என்னில், முடியுமித்தனையே; பேற்றுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கத் தேடுமவர்கள் தந்தாம் விநாசம் பாரார்களிறே, பெருமாளும் தாமும் தேவதூதனும் ஏகாந்தமாய் பாரி குத்தமான ஸமயத்திலே, துர்வாஸா, 'என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்' என்ன, 'இப்பனைத் தகைந்து பெருமாளுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதில் நாம் அகன்று முடியுமதமையும்' என்று பார்த்து, அவனைப் புகவிட்டு, "[illegible] | [illegible]" (யதிபர்த்திமைதொராஜ்யத்யாகறாலமயதாமயீ ஸ்ரீமாமிர்லிபஸங் கஸ்த்வம் பரதிஜ்ஞாமுபாலய) என்று விடைகொண்டானிறே இளையபெருமாள்; "[illegible]" (த்யஜேயமாரகவாமா ஸேபர்த்துர்மாயரிஷாஸ் யதி) என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி, அப்படியே இவரும் 'தண்ணீரிலே கள்ளியை வெட்டி யெறிவாரைப் போலவும், அமருதத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் புக்கு அழிக்கையாவது என்?' என்று இவர் அகலப்புக, 'இவரை யிழந்தோமாகாதே' என்று ஈச்வரன், 'ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ?' என்ன, 'அடியேன் அகலப் பார்த்தேன்' என்ன, 'நீர், நமக்கு அவத்யம் வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது? நீர் அகலவே, இவ்விஷயம் அதிகருதாதிகாரமாகாதே! என்று நமக்கு ஆர்ப்பற்று; இப்படித் தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, 'ஸர்வாதிகாரன்' என்று தோற்றும், ஆனபின்பு, நீர் அகலுமதுகாணும் நமக்கு அவத்யம், இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை யென்னுமிடம் பண்டே அடிபட்டுக்காணும் கிடப்பது' என்று - 'நாம் தணுத்தன நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார்தலையிலும் நம் காலை வைத்தோம் கண்டீரே' என்று தான் திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்யத்தைக் காட்ட,

---

என்கிற படியிலே தமருதைய அரைகுலையத் தலைகுலைய என்றது - "[illegible]" என்றதைப் பற்ற 'வாரேறுவிளைறைய அருவிரையே' என்றதைப்பற்ற - அவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்றது 'வலவனே ... [illegible]' என் றன்றோ சொன்னீர்? இப்படி ஸ்வயிசயத்தை இளைய ரென்போ? என்ன பேற்றுக்கு இத்யாதி இதற்கு அநுஷ்டானம் - பெருமாளுக்கும் இத்யாதி. தேவதூதன் - [illegible] ஸேதிக்க [illegible]

[illegible]

[illegible] என்று பெருமாளுடைய ஸமயத்திலே பெருமாளை வேண்டினது இருந்தே குடிபாக விடாதே யிருக்குமென்று நான் ஜீவித்தமை விடாதேயிருக்கிறேன் நான் ஜீவித்தமையிட்டால் பெருமாளை வேண்டித் தழிக்குமென்று கருத்து. '[illegible]' என்கிறது பிராட்டிக்கு ஜீவிக்கையே விநாசம் அதனும் பாவனத் தைக் காட்டுகிறார் - தண்ணீரிலே இத்யாதி தண்ணீர் - லவண விக்போகக்கொள்ளுகிற தடாகம் தெருவிக்கு பரிகேடியாக 'வாசத்தடம்' 'மாதவனுடைத்தடம்' என்றது அநுஸந்தேயா 'அமுதத்திலே' என்றதுக்கு பரிகேடியாக-'[illegible]' என்றது அநுஸந்தேயம். அநிக்குதாதிகாரமாகாதே-பேர்க்கக்கே ஆர்ப்பற்றவமை வந்ததாமோ என்றபடி அடிபட்டுகை - ஊறி, அநுபவது - பழமதமை, திரு

'ஆகில், கிடப்போம்' என்று பார்த்தார், 'ஒரு குணத்தின் கீழேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் குணம் அவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலப்புக, 'உம்மால் வரும் குணத்திலேயன்றோ வேண்டாதது? உம்மால் வரும் நான் தான் வேண்டுமோ? வேண்டாவோ?' என்று *(நீர் அயோக்யரென்று அகலுகிறது ஸத்தாஹாநி, கிடப்பது - ஸத்தாதாரகம் காணும், ஆனபின்பு) நீர் அயோக்யரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி நமக்கு தாரகம் காணும், இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்கிடீர், நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தாஹாநி' என்று, "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்று அவன் பக்கலுள்ளது போகட்டுக் கைக்கொள்ளுமாம், நாம் அவனை விடில் உளோமாகோமென்று; சொத்துக் கொண்டாற்போலேயும், 'பந்துவதம் பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிறிலேன்' என்ற அர்ஜுநனை, "கரிஷ்யே வசநம் தவ" (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினாற்போலேயும், தம்மை வருந்தி இசைவித்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனானபடியே ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினானென்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன் பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய்
இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய் என்பன் நினைந்து நைந்தே

ஈடு—*ஸர்வலோககாரணபூதனாய், அயர்வறும் அமரர்களதிபதியான எம்பெருமானை அகப்படுமீனுண்ண நான் என் வாயாலே 'களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா' என்பன், அதின்மேலே பின்னையும், 'ஸ்மிதத்தின் வெளுப்பு முதலான குணங்களையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டைக் கலவிக்காக அவள் குலத்தோடே ஸதர்மமான குலத்திலே வலியையுடையரான ஆயர் தலைவனாய் வந்து பிறந்தருளி, இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய்' என்று சொல்லுவன், சொல்லுமிடத்தில் குணங்களை என் நெஞ்சாலே நினைந்து சொல்லுவன், என்ன அதிசங்கையுடையேனோ! என்ன அபுக்தகாரியேனோ! என்று கொண்டு தம்மை நிந்தித்து, அவன் குணங்களை இப்படிச் சொல்லவிசைக்கிறது அவன் பக்கலிலே எனக்குள்ள நிரதிஶயஸ்நேஹமாகிற பாபமேயென்று நோகிறார். பரமபுருஷார்த்தமான பரமபுருஷவிஷய ப்ரேமத்தைப் பாபமென்று சொல்லுவானென்? என்னில்,—அநிஷ்டமானது பாபமாகையாலும், எம்பெருமானுக்கு அவத்யம் வருகை*

வடிகளில் படுகிடக்கின்றதென்று 'ஸகியபரிபூர்ண ஸ்ருஷ்ட்யா' என்றதைப்பற்ற - குணமும் அவனுக்கு 'வேண்டா' என்றது 'பின்னையும் அகலப்புக' என்றது - 'அடியேன் சிறியஞானத்தன்' என்றதைப் பற்ற இசைவித்ததற்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் - மித்ரபாவேந, கரிஷ்யே வசநம் இத்யாதி [illegible] "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந। தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" ஸ்ரீகீதாசார்யரும் "நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந் மயாச்யுத। ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ", 'போட்கன் [illegible] சாதகிருவலியின்' முதலியவைபற்ற - ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்றது

* குண்டலிதம் பல ஸ்ரீகோசங்களில் இல்லை என்பர்

தமக்கு துக்கமாகையாலும், தம்முடைய வாயாலே அவனைப் பேசுகை அவனுக்கு அவத்யமாகத் தாமகருதுகையாலும், இப்படி அவனுக்கு அவத்யமாகையாலே தமக்குத் துக்கரூபமான இப்பேச்சைத் தவிர்வதுபவமான ஸ்நேஹமானது விளைவிக்கையாலும், தமக்கு அவன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தையே பாப மென்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான், அத்யந்த விலக்ஷணனான எம்பெருமானை என்னுடைய மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தே னென்று போகிறார்

[வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையை] பகவத்போகத்துக்கிடான ஸம்ருத்தியை யுடையதாய், ஏழுலகுக்கும் முதன்மையான அயர்வறுமமரர்களுக்கு நாயகனை, வளவிதான ஏழுலகு என்றுமாம். தொடங்கின வாக்யம் பூர்ணமாகுமுன்பே தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்து "அருவினையேன்" என்கிறார் அத்யந்தமான பகவத்விப்ரலம்பத்தை விளைக்கையாலே, பக்தியை அருவினை யென்கிறது [களவேழ்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட] - 'களவு பரணிதமான படி வெண்ணெயைக் களவுகண்ட கள்வா!' என்று பயமேறாநின்ற அவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்துச் சொல்லும் சொல்லைச் சொன்னேன் [பின்னையுமென்று தொடங்கி] - அதுக்குமேலே முல்லை அரும்புபோலே யிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஸம்ச்லேஷவிரோதிகளைக்கொன்ற வலிமையுடைய இடையருக்கு பரதந்த்ரனாய் வந்து பிறந்து எருதேழுடன் தழுவின ... அது உள்ளபடியாலே 'இளவேறேழும் தழுவின இச்சேஷ்டிதத்தாலே என்னை அடிமை கொண்டவனே!' என்பதும் செய்தேன்

ப — முதற்பாட்டில், அமருதத்திலே நஞ்சைக் கலக்குமாபோலே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரனை ஏவகாரணத்தாலும் தூஷித்தே னென்கிறார்

வளம் வளவிதான, ஏழுலகின் - ஏழுலகத்துக்கும், முதலாய - முதலான, வானோர் இறையை - வானவர்க்கு இறையான உபயவிபூதிநாதனை, அருவினையேன் - கழிக்க அரிதான பாபத்தையுடையனான நான், நினைந்து - (என்னெஞ்சினாலே) நினைத்து, நைந்து - (பரிதாபமாக) கட்டுக்குலைந்து, களவேழ் - களவுமிகும்படியாக, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, தொடுவுண்ட - ஒளித்து உண்ட, கள்வா - கள்ளனே! என்பன் - (என்று நாவாலும் ...)சொல்லுவன், பின்னையும் - அதுக்குமேலே, தளவு - முல்லை, ஏழ் - தோன்றாநின்ற, முறுவல் - முறுவலையுடைய, பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, ஆய - உன்னை ஆக்கினவனாய், வல் - பலவானான, ஆயர் - கோபர்க்கு, தலைவனாய - தலைவனாய (வந்து), இள - இளமையாலே செருக்கின, ஏறு ஏழும் - எருதுகள் ஏழையும், தழுவிய - (அமிதமாயிருக்கையாலே ...) தழுவி முடித்த, எந்தாய் - என்னையாண்டவனே! என்பன் - என்று (அபிமானம் பாவனைகளை) சொல்லுவன்

ஏழுலகின் முதலாய வானோரென்று - 'அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தாலே ஸூரிகளுடைய ஜகத்காரணத்வம் சொல்லுகிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர்கள் இவ்விடத்தில், வினையென்று அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படி தம்மை பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகையாலே அத்யந்தமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது தளவு முல்லை 'இளைத்துணைந்தே' என்று பாடமாய், 'இளைத்தல் - வருந்துதல்' என்றுஞ் சொல்லுவர்கள் முனர்

இ — முதற்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனான அவனை அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தே னென்கிறார்

[வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை] - வளவியதான ஏழுலகுக்கும் காரண பூதனாய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குமவனை வளவியதானையாவது - ஸம்ருத்தி

காரண வஸ்து லக்ஷணத்தை யுடையனாகை வாசியாயிருந்துள்ள ஏழுலகுக்கு என்னவு மாம் வாசியாய ஏழுலகுக்குங் காரணபூதனாயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்ன வுமாம் நித்யஸூரிகளுக்குங் காரணத்வமுண்டோ? என்னில், அலங்காரபூஷணகாரர் கதின படியே, ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்குமென்றும் சொல்லுகிறது இவர் வாசியாகையாவது பகவத் பவத்தில் குப்பலாகை [அருவினையேன்] வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய மௌக த்தைப் பார்த்து 'அருவினையேன்' என்கிறார் இவர் இப்போது அருவினையேனென்கிறது பகவத்ப்ராவண்யத்தை இப்போது பகவத்விஷயத்தை விடுகை அநிஷ்டமாகையாலே அவ்விஷ யத்தை மேல்விழப்பண்ணும் பாபமாகச் சொல்லுகிறே அநிஷ்டாவஹமிறே பாபம் [களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்] களவிலே வேழ்க்கையையுடையனாய் ஆசைப் பாட்டை யுடையனாய்க்கொண்டு, வெண்ணெய்களவுகண்ட "களவெழ்" என்கிற இதனை "கள வேழ்" என்று நீட்டிற்றாய், களவு ப்ரஸித்தமாம்படி. யென்னவுமாம் ப்ரஸித்தமாகையாவது ஸம்ப்ரதாயத்திலே சோஷடியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படியிருக்கை [கள்வா என்பன்] ஸர்வேஸ் வரனைப் பிறவியாக்க பெருமைக்கின்ற ஸௌலப்யத்தை யுடையவான யசோதைப்பிராட்டி, வெண்ணெய் களவு காண்கிற ஸமயத்திலே கண்டு பிடியாகியபடியாலே அவள் சொன்ன வார்த் தையைச் சொன்னேன் "தொலைவில்லி மங்கலந் தொழுமி ஊர்ந்தீர்" என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலாகப் பேசுகைக்குவிறே, அப்பாரப்பாரக் கொடு இருக்கு மேன்மைமிறே கண்டது, அவன் காலைக் கொழுந்து மேன்மை கண்டு பிரமித்து 'என்பன்' என்கிற இது - காலத்ரயவர்த்தி யாலும் இடம் பூர்த்தக்கதிலேயாய், என்றேயன்றுமப் [பின்னையும்] அதுக்குமேலே பிராட்டியார் பாசுரத்தையுஞ் சொன்னேனென்கிறார் [தளர்வேழ்முறுவல் பின்னைக்காய்] முலை யருமபுபோலே யிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காய் ஏழ்ரைக் கோறகை தளவு முல்லை யரும்பாகிறது முறுவலாக் கண்டால் முல்லையரும்பு ஸம்ருத்திவிஷயமாகை [பின்னைக்காய்] "த்வாயஸ்ரீ" என்று முறுவலுக்குச் சோறுடைப்ப [வல்லானையிறுத்தவனுய] "க்ருஷ்ணாச்ரயா:" என்கிறபடியே வலிமையுடையரான இடையருக்குத் தலைவனுய் அப்பர், "தர்ம்யஸ்ரீவவயோவ்ருத்தா:" என்று இரண்டுதலையும் குறைவறவிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வனென்னுஞ் சொன்னவுமாம் [தலைவனுய] நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருக்காயிருக்குமாபோலே யாயிற்று இடையர்க்கும் அவ்வருசா யிருக்கும்படி அபிஜாத்ஜனக்கலத்து பெண் கொடாகவிறே [இளவேறு] பருவத்தின் இளமையாலே மதத்துள்ளவைப்போலேயிருக்கை [ஏழும்] நப்பின்னைப் பிராட்டியை அணைக்கைக்குடான் அபிநிவேசத்தாலே, துவானருகவன்றிக்கேஎருகாலேமேரிக்கை. [தழுவிய] அவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு பலம் அவளை அணைக்கையாகையாலே, இதுவும் போகரூபமாயிருந்தபடி [எந்தாயென்பன்] அவள் இச்செயலுக்குத் தோற்று 'எனனுயன' என்று சொல்லும் பாசுரஞ் சொன்னேன் [நினைந்து] அநுஸந்தியாகச் சொல்லிவிட்டேனோ? நெஞ்சாலும் நவிஸ்ரேன் [நைந்தே] - மாலஸமாய், நீர் அறியாதபடி யிருந்தேனோ? 'இவ்விஷ யத்தே இவன் சிதிலனுமென' என்று நாடறியும்படி நாயகமாகவும் ஆவிஸ்ரேன் அவதாரத்தில் அணைய ஆசைப்படுவார் அவள் பாசுரங்காலேயிறே சொல்லுவது முதல் திருவாய்மொழியிலே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான மேன்மையை ஆவிஸ்ரேன், பாடுடையப்பயவரிலே, யசோ தைப்பிராட்டிக்கு அநுபாவ்யமான நீர்மையை ஆவிஸ்ரேன், அஞ்சிறையமடநாரையிலே, பிராட்டிமார் பாசுரங்களைச் சொன்னேன் நினைந்து மானஸம் நைந்து காயிகம் என்பன் வாசிகம். "நினைந்துநைந்து, வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன், பின்னையும், தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானையாதலைவ னுய இளவேறேழும் தழுவிய எந்தா யென்பன் அருவினையேன்" என்று அந்வயம்

ஈடு —முதற்பாட்டு நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானவனை என்னுடைய மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேனென்கிறார்.

[வளவேழுலகு இத்யாதி] - வளவிதான ஏழு லோகமும் லீலாவிபூதியாய், 'வானோர் இறை' என்கையாலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், இப்படி உபயவிபூதிநாதனைக் கிடீர்! நான் அபிக்ஷப்பாதத்தேனென்கிறார். வளவிதான ஏழுலகுக்கும் முதலாய், வானோரிறையாயிருந்து மாயினையென்று அவனுக்கே விசேஷணமாகவுமாம், ஸாலியராய், ஏழுலகுக்கும் முதலாயிருக்கிற வானோரென்று நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; இப்படி ... வனுபவத்தில் ... *அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திலே, ... ஸ்ரீ ... ஷ்டியை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ... தரிக்க ... சொல்லா நின்றதே [வானோரிறையை] தேஸிகராகையாலே துறையரிகே இங்ஙனேர், "ஸ்வாமி"

* [illegible]

முதற்பாட்டு வளவேழுலகு இத்யாதி 'வானோரிறையை, ... ' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி

வளம் என்றது - ஏழுலகுக்கும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸூரிகளுக்கும் ... 'வானோரிறையை முதலை வானோரிறையைக் கள்வனேனென்' என்றதற்கு ... இத்யாதி ... பதி ... ஸர்வ ... - ஸ்வரூபாதி ... நித்யஸூரிகளுக்கு ... அஸ்த்ரபூஷண இத்யாதி '[illegible]' ... ஸ்ரீ ... காரணத்வத்தைச் சொல்லி நித்யஸூரிகளுக்கு ... இத்யாதி விவரணம் - ஸ்வாமி இத்யாதி வானோரிறையைக் கள்வனேனென்ன அருளிச்செயலை ... இதனைச் சொல்லுவானென் ? என்ன, வானோர் இறையை இத்யாதி '...' ...

* ... ஸ்ரீ ...

(ஸ்வாமி) என்றேயாயிற்று இவர்களுக்குப் ப்ரதிபத்தி "வானோர் மறையைக் கள்வாவென்பன" என்ன வாயிற்று நினைத்தது, (தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தம்மை யநுஸந்தித்து 'அருவினையேன்' என்கிறார் தார்மிகருமிருப்பார் ஒருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனாய், கர்மத்திலே அதிப்ரவேசம் பண்ணி, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே அநுதபிக்கிறார் [அருவினையேன்] இப்போது 'அருவினையேன்' என்கிறது 'கள்வா' என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை அத்தை 'அருவினை' என்கிறார் அநிஷ்டாவஹமான பாபம் என்றிருக்குமவராகையாலே [கள்வேழ் இத்யாதி] காலிலே வேழக்கையுடையனாய், அபிநிவிஷ்டனுமென்னவுமாம், அன்றிக்கே, களவு எழும்படி களவு ப்ரஸித்தமாம்படி யென்னவுமாம் களவு ப்ரஸித்தமாம்படி, வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்த க்ருஷ்ணனே! என்பன இத்தால், பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடீர்! சொல்லிற்றென்கை 'என்பன' என்றது சொன்னேனென்றபடி [பின்னையும்] - அதுக்குமேலே [தாவு இத்யாதி] பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டிக்கு மாறாகத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அபிமதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி பாசுரத்தையும் சொன்னேன் [தளவேழ் முறுவல்] நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முல்லையரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை நெஞ்சிலே, கவயத்தைக் கண்டவாறே க்ருஷ்ணத்தில் ஸோ ஸ்ம்ருதிவிஷயமாமாபோலே *(தளவேழ்படியான முறுவலென்னவுமாம் அதாவது, எழுந்த - போரையாய, தோற்றப்போம்படியான முறுவல) "பல்லுக்கத்த தோற்ற பனிமுல்லை" என்னக்கடவதிறே [பின்னைக்காய்] நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ஸ்பர்சத்திலே தோற்று அவளுக்குக் கன்னி இஷ்டவிரோதிகளாற்றாக்கினை [வல்லானையர் தலைவனாய்] "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:" (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:) என்னுமாப்போலே, அவனைப் பற்றி நாட்டை யழிக்குந் திரியும் மிடுக்கைப் பற்ற, 'வல்லானையர்' என்னுமாம், அன்றிக்கே, ஆனையா வலிய தலைவனாய் அதாவது - உடம்புஇருக்கத் தலை குளிர்த்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளிர்த்துமிறே திரிவது, காத்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில

றிற்று நினைத்ததென்றபடி. த்ருஷ்டாந்தம் - தார்மிகராய் இத்யாதி ப்ரேமத்தைப் பாபமென்னலாமோ? என்ன, அந்த இத்யாதி அதாவது - அகலவை இஷ்டமாயிருக்க ப்ரேமம் அகலவொட்டாமையாலே அத்தைப் பாபமென்கிறாரென்றபடி. கள்வேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட - களவு - காலிலே வேழ - வேழக்கை தொடுவுண்ட - களவுகண்ட அபிநிவேசத்திலே - 'ஏழ்' என்று நீட்டினதைக் குறுக்கி, எழும்படியென்றபடி. எழும்படி - ப்ரஸித்தமாம்படி 'க்ருஷ்ணனே' என்றுமித்தை அநுபவிக்கிறாரோ? என்ன அங்ஙனல்லவென்கிறார் இத்தால் இத்யாதி அதையும்சொன்னேன் இதையும்சொன்னேன் என்ன அமைந்திருக்க, 'பின்னையும்' என்றதற்கு பாவம் - பரிவுடைய இத்யாதி பரிவு - ஸ்நேஹம் நப்பின்னைப்பிராட்டி பாசுரமாவது - தளவேழ்முறுவலியென்பதாய என்றது தளவு - முல்லை "தளவலும் தளவும் முல்லையாகும்" என்னக்கடவதிறே அவயவாந்தரத்தையோக ஸஹ்ருதயை த்ருஷ்டாந்தமுகேந பரிஹரிக்கிறார் - தளவேழ்முறுவல் இத்யாதி முறுவலென்றது - ஸ்மிதமாய், அத்தாலே தந்தபங்க்தியைச் சொல்லுகிறது எழுகையாவது - ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை ஸத்ருஶமாகையாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுவாகிறது நெஞ்சிலே க்ருஷ்ணனை நெஞ்சிலே கவயம் - காட்டிலே திரிகிற பசு அது பசுபோலேயிருக்கும் முல்லையரும்பு பல்லுக்கு உபமானமோ? என்ன, பல்லுக்கு இத்யாதி 'ஆய' என்றதுக்கு பாவம் - நப்பின்னை இத்யாதி வன்மை - ஆனையாக்கு விசேஷணமாய் அதனைத் தவேதா காட்டுகிறார் க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: இத்யாதியாலும், ஸபர்யல இத்யாதியாலும் உத்யோகபர்வத்தில் "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா: | க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா:" ஸபர்யலம் ... "ஸ்ரேஷ்டாய ... " ... "..." வன்மை தலைவனுக்கு விசேஷணமானபோது, அன்றிக்கே இத்யாதி காத்திகை இத்யாதி - எல்லாரும் காத்திகைக்குக் குளிப்பார்கள் புது செலவு வரு

* குண்டலிதம் க்வாசித்கம் என்பர்

இவன அதுவும செய்யாதே இடைத்தனத்திலே [illegible] நிற்குமபடியைச் [illegible] இப்படி இருக்கி லல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர் "அ[illegible]கலவத்ருஶ்" ([illegible]) என்னக்கடவ திறே "[illegible]ஶீலவ்யபோவ்ருத்தா" ([illegible])என்று இவ [illegible]படுதேலும் குறைவறவி ருக்க, எருதுகளை முனனிட்ட வனனேஞ்ச [illegible] [இளவேறு] [illegible] இருந்த ள்ள ருஷபங்க ளேழையும் ஓரடியாக ஒருகாலே தழுவினான் அந்நாள அவளை [illegible]யாலே அவள் முலையிலே [illegible] இருக்கையாலே - தழுவி யெனகிறது [எந்தா யென்பன்] - எருதேழடர்த்த செயலுக்குத் தோற்ற நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லேனோ உக்திமாத்ரமேயோ? [நினைந்து] - நெஞ்சாலும் அநுசந்தித்தேன் அவ்வளவோ? [நைந்தே] - பிறர் அறியும் படி சிதிலனுமாய், காயிகத்தாலும் அநுஷ்டித்தேன் [illegible] 'அயாவிய[illegible]' என்றேன், 'எத்திறம்' என்றேன், பிராட்டிமார் தசையைப் பாப்பதலேயாய் [illegible] விட்டேன் என்று அவற்றுக்கு அநுதபிக்கிறார் நினைந்து நைந்து [illegible] முதல்வா [illegible] களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா வென்பன் ; பின்னையும், தளவேழ்முறுவல் பின்னைக்காய் வல் லானாயர் தலைவனாய் இளவேறேழுந்தழுவிய எந்தாயென்பன் ; அருவினையேன் என்று அந்வயம் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைந்து நைந்துள்கரைந்துருகி இமையோர்பலரும்முனிவரும்
புனைந்தகண்ணிநீர்சாந்தம் புகையோடேந்திவணங்கினால்
நினைந்தவெல்லாப்பொருள்களுக்கும வித்தாய்முதலிற்சிதையாமே
மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாசூணாதோமாயோனே!

[illegible] இடைய [illegible] பொருட்டு [illegible] புதியபானையிறே, ஆகையாலே, [illegible] புதியதற்கு மென்றபடி "புனைந்த [illegible]" என்னக்கடவதிறே. [illegible] - புதுச்சோறு ஆக, [illegible] - இடைத்தனத்திலே [illegible] இதுக்கு பாவோஜ்ஞ மேதுஎன்ன - இப்படி இத்யாதி இடைத்தனத்திலே [illegible]? என்ன, [illegible] காலிகளோடு [illegible] [illegible] ஈட்டி என்று [illegible], எழுமுத்தையும் [illegible] தழுவினு ளென்றபடி அடக் [illegible], 'தழுவி' என்றதுக்கு [illegible] - அந்நாள் இத்யாதி எந்தாய் - என [illegible] அடி [illegible] பாட்டுக்குத் தாத்பர்யத்தை - வள [illegible] இத்யாதி வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு - 'வளவேழுலகு" [illegible] பாடிச் சொன்னபடிக்கு 'என்பன்' என்று அநுதபிக்கைக்கு அப்படி [illegible] சொன்னுமோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தனும் [illegible]லே, நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன [illegible] சொன்னேனென்று வித்தம் அநுதபிக்கிறார் என்றது 'அருவினையேன்' என்றத்தைப் பற்ற [illegible] [illegible] என்றதுக்கு - முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு 'களவு' என்றதுக்கு - பத்துடையடியவரிலே நோக்கு 'ஏறேழுந்தழுவியவெந்தாய' என்றதுக்கு - அஞ்சிறையமடநாரையிலே நோக்கு '[illegible] கள்வனென்பன்' என்று [illegible] அருளிச்செய்து, இங்கே '[illegible] கள்வனென்பன்' என்று [illegible] அருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஒரு [illegible] பாட்டுக்கு அவ [illegible] - நினைந்து இத்யாதி [illegible] - [illegible] ஒரு [illegible] இரண்டு [illegible] இரண்டு [illegible] இரண்டு [illegible] ஒரு [illegible] பலம் - குலத்தோடொத்திருக்கிற நப்பின்னைப் பிராட்டியும் ருக்மிணிப்பிராட்டியும் இத்தால்-[illegible] ஆகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியை [illegible] [illegible] ருக்மிணிப் பிராட்டியை [illegible] என்றபடி. (க)

ஆ —(நினைந்து) நீ செய்திருக்கும் பலனையும் வருந்தினால் எனக்கு ஏற்ற மதங்களை யல்லது, எனக்கு அவாப்யமாவதோ? என்னில், ஜாதி ருத்ரர் வருத்த ஜ்ஞாநாதிகரால் உத்க்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகள் பலரும் ஸநகாதியோகிகள் பலரும் ஸ்வயாஸமான உபசாரங்களைக் கொண்டு பரமப்ராப்யனாக உனக்கு அடிமை செய்தாலும், [illegible] ஸம்ஹரிக்கிறேன் [illegible], குறிப்பழியாதே நிகழ்கிற ஸ்வயஸங்கல்பாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த உன் பெருமை மழுங்காதோ? ஆச்சர்யபூதனே! ஆனபின்பு, ஸர்வப்ரகார நிக்ருஷ்டனான நான் உனக்கு அடிமைசெய்கையால் அது உனக்கு அவத்யமா மென்னுமிடத்து சொல்லவேணுமோ? ஆகையால், நான் உனக்கு அடிமை செய்த இதுவும் அத்யந்தாயுக்தம், இனி அடிமைசெய்கையும் அயுக்தமாகையால் உனக்கு அடிமைசெய்யவேண்டாவென்று அகலுகிறார்

ஒ — இரண்டாம்பாட்டில், ஆறல்லேன் என்னைக்கு நான் ஆர்? பரமாத்மாவிஷயத்தான பாறுமாகிறான்றோ அது சொல்ல அரிது என்கிறார்

[நினைந்து என்று கொண்டு] கவக்ருணாஸம்பந்நத்தாலே அத்யந்தம் ஸந்நிலராய [புனைந்த கண்ணி] ஸர்வமாந்த ஜெகநாதை [நினைந்து என்று கொண்டு] ஸமஹா ஸம்பத்திலே 'ப்ருத்வீதேயோபாஸ்யா [illegible] பரமாஸனை இழந்து போவிட்டான்' என்று [illegible]க்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய், ஸகார்யங்களைப் பிறப்பிக்குமபோது தான் முக்கலாபியாப்படியான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் பெருமை மழுங்காதோ? ஆச்சர்யமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே!

ப —அங்கனம், உன்முடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யகரமாவா னென? என்று அம்பொனாமியமாக, 'என்னானவேயோ, விலக்ஷணரான தேவாதிகளும் அநந்யப்ரயோஜநமாதியாலே ப்ரேமயுக்தராய் ஆராதிக்கிலும் ஸர்வசரண்யனான உன்னுடைய விலக்ஷணமானதம்யத்துக்கு மாலின்யகரமன்றோ?' என்கிறார்

இமையோர் (அந்தாவத்தில்) [illegible] ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், முனிவரும் மநநசீலரான ஸநகாதி பரமருஷிகளுமான, பலரும் அநந்யப்ரயோஜநர்கள், நினைந்து - (உன் குணங்களை நெஞ்சாலே) அநுஸந்தித்து, நைந்து அதனாலே பரிசுத்தியம் பிறந்து, உள் [illegible], உருகி [illegible], புனைந்த (இப்படி [illegible] தொடுக்கப்பட்ட), கண்ணி மாலை, நீர் (அர்க்யாத்யுபயோகி) ஜலம், சாந்தம் சாந்து (இப்படி இவற்றை), புகையோடு அகிற்புகையோடே கூட, ஏந்தி [illegible], வணங்கினால் - (அங்கீகாரோபசார ஸம்ருத்தியாலே) வணங்கினால், மாயோனே ஆச்சர்யமான விலக்ஷண விபூதியுக்தனே! (ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே [illegible]), நினைப்பு நினைக்கப்பட்ட, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஸங்கல்பாத்தங்களுக்கும், வித்தாய உபாதாநகாரணமாய், முதலில் சிதையாமே ஸ்வரூபவிகாரம் பிறவாதபடி, மனம் மனஸ்ஸாலே, செய் செய்யப்பட்ட, ஞானத்து ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடைய, உன் உன்னுடைய, பெருமை பெருமையானது மாசூணாதோ மலினமாகாதோ? அசாமான்ய விபூதியாலே ஆராதிக்கும் உன்னுடைய பெருமைக்கு, அதிசயிதரே யாகிலும் அவித்யாத்யுபஹதருடைய ஆராதனம் மாலின்யாவஹமென்று கருத்து இதுக்கும் 'இளைத்து' என்று பாடஞ் சொல்லுவர்

இ —இரண்டாம்பாட்டில், ஆறல்லேன் என்னைக்கு நான் ஆர்? பரமாத்த்தாரான பாறுமாகிலன்றோ அது சொல்லப்பெறுவ தென்கிறார்

[நினைக்க] - முன்பு பலவகருமங்களை [illegible] [ஜனை] - அந்த [illegible] யாலே [illegible] [illegible] [illegible] மகன் அழியும் [உருகி] - [illegible] [illegible] [இமையோர் பலரும் முனிவரும்] - பரமார்த்திகரும் வைகாதிகரும் [புனைந்த கண்ணி] - இங்க வைபூதியம் தொடுக்கிறபோதே யுண்டாகை. 'மாலை' என்றபோதே புனைந்திருக்கு [illegible] நிற்க, விசேஷிக்கை - [illegible] [illegible] [illegible] [சாந்தம்] கந்தத்ரவ்யம் [புகை] [illegible] [ஏந்தி] "[illegible]" என்னுமதிலே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவர்களுடைய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இது வைதிகமாயிற்றோ? என்னில், [illegible] [illegible] பரமார்த்திகருக்கும் இவை [illegible] [illegible] [நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும்] [illegible] [illegible] 'ஐயோ!' [illegible] [illegible], அதனைச் சொல்லுகிறது, "[illegible]" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible]" [illegible] சொல்லுகிறது [மருங்கேனோ] - [illegible] [illegible] [illegible] அந்தரங்க [illegible] [illegible] அதிகாரிகள் [illegible] [illegible] [மாயோனை] - [illegible] [illegible] இருந்தபடியென்! நினைந்த எல்லாப் பொருள்களுக்கும் [illegible] [illegible] பெருமை, இமையோர்பலரும் முனிவரும் நினைந்து [illegible] [புனைந்த கண்ணிநீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் மருங்கேனோ? மாயோனே'

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு. நெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், கைதொழுதும், தபச்செய்தேனென்றார் கீழ்; தபச்செய்தேனென்ற இடம் தபச்செய்தேனென்கிறார் இதில். கண்டாலன் 'ஒத்துப்போகாது' என்று தான் சொல்லப்பெறுமோ? அப்படியே யன்றோ நான் அயோக்யனென்று அகலுகையும். பரமார்த்தசித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அதுதான் சொல்லப்பெறுவார்! 'நான் தபச்செய்தேன' என்று அகலுமதில், கிடப்பினது பரிமாறுவது நன்றன்றோ? என்று, கீழ் நின்ற நிலையையும் நினைத்துக்கொண்டு அகலுகிறார்

இரண்டாம்பாட்டு - நினைந்து இத்யாதி. கருத்தாவை பூர்வமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை-நெஞ்சாலே இத்யாதி. தபச்செய்தேனென்கை தபமோ? என்ன, கண்டாலன் இத்யாதி. 'இமையோர் பலரும்' என்றதைப்பற்ற, ப்ரமாத்ரோ இத்யாதி

[நினைநது இதயாதி] பரஹமாதிகள், ஸமாராதநததுககு ஒருபபடடபோது, திருமாலை தொடககமான உபகரணஙகளைச சமைததுககொணடாயிறறு இழிவது; நாம இவறறைக கொணடு சென்றால நமமைக குளிரக கடாக்ஷிககககடவனே, "ரோகஸ்ய ஹெரதி வக்ஷ்யதி" (மாமகஸ ரேதிவக்ஷ்யதி) எனகிறபடியே நமமை வினவககடவனே என்று இஙஙனே முநதுற நினைபபாாகள், அநநதரம, தரிததிருககமாடடாதே சிதிலாநதஃகரணராவாகள [உளகரைநது] - நையுமது ஸததால மேனஞ்சபடி உளகரைவாகள பினனை ஓரவயவியாககி எடுகக வொண்ணாதபடி மஙகுவாகள இபபடி படுகிறவாதாமகள ஆர? என்றால,- [இமையோாபலரும முனிவரும] பரஹமாதிகளும ஸநகாதிகளும இவாகள ரஜஸ்தமஸ்ஸுககளாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும தாமஸம கனததிருககுமாபோலே யாயிறறு,ஸததவம தலையெடுததபோது பகவதநுபவம்பண்ணி சிதிலராம படியும இபபடி பரேம ஸவபாவராகையாலே தொடககுமபோது தொடஙகி, 'அவன இததைக கணடருளககடவனே, சாததியருளககடவனே' என்று ஸாதரமாகத தொடுதத மாலை, ஸமாராத நோக்முககுள பரம மாறுதைககு அாகயஙகொடுககைககாக உணடாககின ஜலம, அநதரம சாததி யருளுவதாகச சமைதத சநதநாதிகள், தூபஙகணடருள உணடாககின அகிறபுகை இவை தொடகக மானவறறை தரிததுககொணடு வநது, நின்மமராயத திருவடிகளிலே விழுவாகள [எநதி வணஙகி ரூல] - அவன இவைகொணடு காாயஙகொளளுமதிலும, அவனுககென்று தரிககுமதுவே பேறு யிருககும இவாகளுககு, "சூடுநனமாலைகள தூயனவேநதி" என்னுமாபோலே அவனதான இவைகொணடு காாயஙகொளளுமதிலும, இவாகள் தரிததுககொணடு நிறககக காணுமதுவே பேறாக நினைததிருககும, அபபடிநதம இரணடேலககும உண்டிறே வணஙகிறுல உன பெருமை மாசூணாதோ? என்கை [நினைநத இதயாதி] - மேலே, "மனனுசெயஞானம" என்று ஸஙகலப ரூபஜஞாநததைச சொலலா நிறகசசெயதே, "நினைந்த" எனகிற இதுககுக கருததேன? என னில,— தேவாதி காாயமாயககொணடு விஸதருதமானது அடஙகவும அழிந்து, "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்று வயவஹரிககவேணுமபடியான அன்று, புததரபௌததராதிகளோடே ஜீவிததவன அவாகளை யிழநது தனியனானால தன தனிமையை அநுஸந்திதது வெறுககுமாபோலவும, தேசாநதர கதனான புததரன மாதாபிதாககள் நினைககுமாபோலவும இவறறினுடைய இழவை அநுஸநதிபப தொரு அநுஸநதாநமுணடு, அததைச சொலலுகிறது [நினைநத எல்லாபபொருளகளுககும வித தாய] 'நினைததல கலததலும, கூடலுமாய, ஸதவஸததமாயத் தனனுடனே கூடிககிடககிற ஸகல பதாாத்தஙகளுககும காரணமாய' என்று பிளளையமுதனாா நிாவஹிபபா, அன்றியே, இபபடி தன

'நினைநது' இதயாதிககுப பீடிகை பரஹமாதிகள இதயாதி 'நினைநது நைநது உளகரைநது உருகி' எனகிற பதஙகளுடையதுககும கரமேண அாததம - நாம இவற்றையும இதயாதி, மஙகுவாகள இதயாததம வினவ படபரமபணணை மஙகுவா சிதிலராவா ஹெரதி வக்ஷ்யதி ரோகஸ்ய ஹெரதிவக்ஷ்யதி "ஹெரதி வக்ஷ்யதி" முனிவாகளொழிய, துர்மாநிகளான இமையோாககு இபபடி கூடுமோ? என்ன, இவாகள இதயாதி புனிததகணணிககு அாததம - இபபடி பரம இதயாதி ஸதாபிததது என்னுதே 'எநதி' எனகிற தென? என்ன, தவேதா பரிஹாரம அவன இவை இதயாதியாலும, அவன்தான் இவைகொணடு இத யாதியாலும சூடடு இதயாதி சூடுவதைக்குத் தகுதியான நலமாலைகள பரிமளததகளானவற்றை யேநதிக கொணடு நின்று மேவிநினறதுகொழிய மேலாிககு தரிததுநிறகக் காணுமது புருஷாாததமாகக கூடுமோ? என்ன - பாவபநதம இதயாதி இதுககு அநவயம எததோடே? என்ன, வணஙகிறுல இதயாதி 'நினைநத' என்று ஸஙகலபரூபஜஞாநத பூரவபாவியாய பரமைகாநதிகளான அநுஸநதாநவிசேஷம சொலலபபடுகிற தென்று முனனை அாததம "ஸதேவ ஸோமயேதமகர ஆஸீத" எனகிற ஸ்ருதயநுகுணமாக, தன படடேசூடி நிறகிறபடியைச சொலலுகிறதென்று தவிதியாாததம 'நினைநத' என்றதின முநதின அாததவிவரணம அன்றியே

திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய [முதலில் சிதையாமே] - அவற்றை யுண்டாக்கச்செய்தே தானுன்தன்மையில் குறை வாராதபடி யிருக்கும் மருத்பிண்டம் கடசராவாதிகார்யமானவாறே விசிஷ்டாகாரம் நசிக்கும், இங்கு அது இல்லை, நாட்டில் கார்யங்களை யுண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவன்படி யென்கிறது. ஆனால், பின்னை, ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம்? ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட பரமாத்மாவன்றோ? என்னில்; ஆனாலும், காரணமாம்போது ஸங்கல்பபூர்வகமாகவேணும், ஸங்கல்ப விசிஷ்டம் காரணமானாலும் "பஹுஸ்யாம்" (ப்ரஜாயேய) என்கிற ஸங்கல்ப ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. இப்படி யிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடைய உன்பெருமை யுண்டே உன் வைலக்ஷண்யம், அது, இவர்கள் வணங்கினால் மாசூணுதோ? 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனுக்கு, அநேகரோ ஸ்துதியரான நாம ஸ்பர்சித்த தாழ்வும் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?' என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அகலுகைக்கு அதிகாரமுள்ளது அவர்களுக்கன்றோ? அதுக்குத்தான் ஆர்? [மாயோனே] - பாஹ்யமாதிகளையும் ஸத்பத்ரமுஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாக்கவல்ல உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான வைலக்ஷண்யம் இருந்தபடியென்? நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்து உன்பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணுதோ மாயோனே! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலருமுனிவரும்
நீயோனிகளைப்படையென்று நிறைநான்முகனைப்படைத்தவன்
சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்
தாயோனெல்லாவெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்தானோருருவனே

ஆ—(மாயோனிகளாய) இப்படி தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே ஸாம்யெருமையை அகல, அவனும் இவரைப் பிரிவிலே தரிக்கமாட்டாமையாலே 'இவரை ஸமாதாநம் பண்ணுவதே'

இத்யாதி மனஞ்செய்ஞானம் - பஹுஸ்யாமென்கையாம். நினைந்த என்றது - நினைக்கப்பட்ட என்றபடி. தானுன்தன்மையில் இத்யாதி-விசேஷணபூத சேதநசேதநகத ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விகாரங்கள் விசேஷ்யபூத பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் இல்லையென்றபடி. அப்படி வருமோ? என்ன, ம்ருத்பிண்டம் இத்யாதி விசிஷ்டகாரம் - பிண்டத்வவிசிஷ்டாகாரம். ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ஸகலத்துக்கு ஸாக்ஷாத்காரணமுண்டே! என்ன, நாட்டில் இத்யாதி, ஸ்வரூபவிகாராபாவத்திலே தாத்பர்யமென்றபடி. நினைந்த எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாயிருப்பதும், முதலில் சிதையாமேயிருக்கிற மனஞ்செய்ஞானமென்று காரணத்வமும் அவிகாரித்வமும் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்துக்கே விசேஷணமென்கிற பக்ஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதினுடைய ஸங்கையை அநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - ஆனால் பின்னை இத்யாதி காரணமாம்போது-ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டமே காரணமாம்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாகவேணும் - ஸங்கல்பவிசிஷ்டமாய்க்கொண்டே ஆகவேணும் ஆனால், ஸங்கல்பவிசிஷ்டஸ்வரூபத்துக்கன்றோ காரணத்வம்? கேவல ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன, ஸங்கல்பவிசிஷ்டம் இத்யாதி 'ஸ்ருஷ்டிஸமயாநந்தரம் ... வ்யதிஷ்டத்' என்னுமாபோலே என்றபடி. 'மனஞ்செய' இத்யாதிக்கு அர்த்தம்-இப்படி. இத்யாதி 'இமையோர்வணங்கினால் உன்பெருமை மாசூணுதோ!' என்றத்தால் பலிதம் - தன்ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி படைக்கு அர்த்தம் - நினைந்த இத்யாதி (உ)

கு உபாய 'நீயே கா!' என்று சிந்தித்து, தேவாதிஸ்தாவராந்தமான சராசிதபூதஜாதங்களுக்கும் காரணபூதனை பரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனாய், வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய மஹிமனாயிருந்து வைத்து, அநாஸ்ரிதர் விமுகஷமாசலாவாகமாதாக்களைப் போக்க மாத்ருவத் ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷிக்கும் ஸம்ஹாமனுமிருக்கிற தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தைக் காட்டியருளி, அந்த குண விசிஷ்டனான அவனை நாமுடைய பரிஹாஸ்யத்தாலே ஒருவனை நாஜொருவனென்று அனுஸந்திக்கிறார்

ஒ—முன்னுமிப்பாட்டிலே, இப்படி அநாஸ்ரிதர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்று பகவத்காஸ்யமாகிவிடாமல் அவனை நிர்வசிக்கிற விபரீதருஷ்டரான ஆழ்வார், தம்மை ரக்ஷிக்கைமான ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளைக் காட்டியருளி மீண்டும் அப்படியாக வஸீகரித்தருளினனென்கிறார்

[மாயோனிகளாய் நடைகற்ற] மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் அதிகமான யோனிகளிலே பிறந்து, அதுக்கீடான மாயாசையைக் கற்றுள்ள வானோர்பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படையென்று அதிசயசக்தியான ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தவன் [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] - எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞானரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞானங்களுக்கும் கோசரமல்லாதானாய் [திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தொட்டான்] - ஊர்த்வாதஸ்தாதிகள் பார்க்க ஸகல பதார்த்தங்களோடும் தன் திருவடிகளை ஸ்பர்சிக்கும்படி லோகங்களையெல்லாம் அளப்பதுஞ்செய்தது ஆகையால் ப்ரீதியாலே அப்படி எல்லார்க்கும் பரிவனானவன் ஒருவனே யென்று அவன்குணங்களை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்

ப—அநந்தரம், ப்ரதிபக்ஷயோக்யதாதி, நாதத்யாகஹிதமாக எல்லாரோடும் கலக்கும் நீர்மையுடையனாய், அபேக்ஷாவஸரப்ரஸ்லேஷரூபமான லோகவிக்ரமண ஸ்வபாவத்தை தமக்குக் காட்டக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

மாயோனிகளாய் - விலக்ஷணஜந்மாக்களாய்க்கொண்டு, நடைகற்ற தத்தத்ரூப ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களை அறிந்திருக்கிற, பலரும் பலவகைப்பட்ட, வானோர் - தேவர்களும், முனிவரும் ருஷிகளுமாகிற, யோனிகளை ஜந்துக்களை, நீ படையென்று நீ படையென்று, நிறை (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமாக அத்யயன ஜ்ஞானாதி) பௌஷ்கல்யத்தையுடைய, நான் முகனை சதுர்முகனை, படைத்தவன் ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், எல்லாவறிவுக்கும் அந்த ப்ரஹ்மாதி ஸமஸ்தசேதனர் ஜ்ஞானங்களுக்கும், சேயோன் தூரஸ்தனான மேன்மையையுடையனாய் வைத்து, திசைகளெல்லாம் திக்பாலஸஹிதமான ஸமஸ்தலோகங்களையும், திருவடியால் ஸ்ருஷ்டமான திருவடிகளாலே, தாயோன் (அவற்றுக்கு நோவுவாராதபடி) ஸ்பர்சித்தவனாய், (அத்தாலே), எல்லாவுயிர்க்கும் (காருண்யரூபமான எல்லைகளையுடைய) எல்லாப்ராணிகளுக்கும், தாயோன் மாத்ருவத் வத்ஸலனை, தான் தான், ஓருருவனே ஒருபடியாயிருக்கிறானே! மேன்மைபோலே நீர்மையும் அளவிறந்ததீ! என்று கருத்து

இ—முன்னுமிப்பாட்டிலே, 'இப்படி நீ அகலுகைக்கு அடி நம்மேன்மையைப் பார்த்தப் பிறகு, அவ்வோபாதி நம நீர்மையையும் பாரீர்' என்று தரைவிக்ரமபாவங்களைக் காட்டக் கண்டு, இருந்தபடியென்! என்று அகலுகை தவிர்ந்து காலநாழ்கிறார்

[மாயோனிகளாய்] விலக்ஷண ஜந்மங்களையுடையராகை [நடைகற்ற] தங்கள் ஜந்மாநுகூலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களைக் கற்றுள்ள [வானோர் பலரும்] தபப்ரஜாபதிகள் ஏகாதசருத்ராஸ் அஷ்டவஸுக்கள் முதலான ஸர்வதேவதைகளும் [முனிவரும்] ருஷிகளும் [நீ யோனிகளைப் படையென்று] வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படையென்று, அவர்களுக்குள்ளெல்லாம் தானே ஸ்ருஷ்டித்து, 'தேவாதிகளை யெல்லாம் நீயே

[illegible]

[illegible] [தாயோன்] - [illegible] [illegible] - [illegible] பாவாமே? [illegible] தொருபடி என? என்று விஸ்மிக்கிறார்

ஈடு — முன்றாம்பாட்டு நினைக்கும் பேசியும் [illegible] முதற் பாட்டில்; தப்பச்செய்தேனென்று ஓடம் தப்பச்செய்தேனென்றார், இரண்டாம்பாட்டில்; 'நீர் உம் முடைய மேன்மையைப் பார்த்து அங்ஙனே கேழ்ப்பபோகாதே, நானே [illegible] பொருந்தும் சில குணத்தையும் ஒருகால் பாரீர்' என்று திருவுளக்கருத்தினை [illegible] காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அனுஸந்தித்து, அகலமாட்டாத அறு[illegible] மாட்டாதே, [illegible] அணுவாயத்துக் காரங்குறிக்கிறார் அப்படிக் [illegible] [illegible] னில்,—சீர்கலந்த சொல் நினைந்து [illegible] போக்கலாமிறே

[மாயோனீகள் இத்யாதி] மஹாயோகராய், [illegible] [illegible] ராய தங்தாமுடைய அதிகாராநுரூபமான மரியாதைகளுண்டு [illegible] அவற்றில் [illegible] தால் அழிவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கல் இருகால்மட்டே [illegible] கோலி கொள்ள வேண்டாதபடி கல்திருபாரான வாஷேர்பாரும் முனிவருமான யோனிகளை, அனர்களாகிறார் - [illegible]

---

* [illegible]

[illegible]

[illegible]

* [illegible]

ப்ரஜாபதிகள் ஏகாதச ருத்ரர்கள், த்வாதசாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள ஜ்ஞானிகளையுடையரானவர்களை நீ படையென்று, முந்துறச் சதுர்முகனை யுண்டாக்கினவன், “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, ‘இவனுக்குண்டான கார்யங்களை நீ உண்டாக்கு’ என்று விட்டால், ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி தன்படியுடைய ஞானத்தையாலே பூர்ணனான சதுர்முகனைப் படைக்கவன [சேயோன் எல்லாவறிவுக்கும்] அவயவ காலேந தன்பக்கலிலே பிறந்து தான் ஓதுவிக்க ஓதி, அவற்றாலே ஜ்ஞானத்தில் குறைவற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருக்கும் [திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்] ப்ரஹ்மாதிகளையேயும் அதிசயித ஜ்ஞானரானவர்களுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருந்துவைத்து, தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டுமென்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டுமே திக்குகளோடே கூடின ப்ருதிவியையுடைய திருவடிகளாலே தாவி யளந்துகொண்டவன் நாயச்சிமார் தொடுமபோதும் பூந்தொடுமோபோலே கூசித்தொடும் திருவடிகளைக்கொண்டுகிடீர் காடும் ஓடையும் அளந்துகொண்டது என்று ஆயாசப்படுகிறார் குறைத்தண் திருப்பணம் பண்ணுகை எல்லா நிலையிலும் திருவடிகளைக் கொடுவந்து வைத்தது ஆயிற்றோ? என்னில்,—[எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்] ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய்போலே பரிவுகை எல்லாவெவ்வுயிர்க்கு மென்கிறது உக்தார்த்த

ஸஹஸ்ரசீர்ஷா ... வாஜஸனேயக ... [illegible]

... [illegible] ॥

காயமாநோ பிசா ... ப்ராணாருரே — [illegible]

ஏகாதச ருத்ரர்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே —(க-கரு) ... [illegible]

த்வாதசாதித்யர்கள் ... —(க-கரு) ... [illegible] ॥ ”

அஷ்டவஸுக்கள் ... —(க-கரு) “... [illegible] ॥கக०॥”

ஸ்ருஷ்டித்ததற்கு ப்ரமாணம் யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி கேள்விகொள்ள - கேட்க தன்படியுடைய - ஸாமாந்யம் ... - ஜ்ஞானாதிபூர்த்தி எல்லாவறிவுக்கும் - எல்லாருடைய அறிவுக்கும் சேயோன் தூரஸ்தன் திருவன்று நாயச்சியாராய், அவருடைய கூசித்தொடும் திருவடிகள் என்னுதல், யதவா, திருவன்று - அழகாய், அத்தாலே ஸௌகுமார்யத்தை விவக்ஷிக்கிறதாதல் வாக்யார்த்தமாய் - எத்தனையேனும் இத்யாதி திக்குக்களை தோறும் அளந்தானோ? என்ன, திக்குக்களோடே இத்யாதி ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார் நாய்ச்சிமார் இத்யாதி காடும் ஓடையும் காடுகளையும் ஸரஸ்ஸுக்களையும் மேலுக்கு அவதாரிகை குறைத்தண் இத்யாதி உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாரார் ‘தூ’ என்றது எவ்வுயிரினுடைய பாவம் பரிவுகை - ஸங்கதனை ‘சேயோன், தாயோன்’ என்றதைப்பற்ற - பெருமையையும் நீர்மையையும் என்றது அவதாரிகாருக்கு

கர்ஷம் பாராதே பரிவனுகை [தானோருருவனே] - ஒருவராக்கும் நிலம் ஆகாத மேன்மையையும் அனுஸந்தித்தார், அப்படிப்பட்டவனுடைய நீர்மையையும் அனுஸந்திக்கிறார், [illegible] ஒரு படியை யுடையவனு யிருக்கிறனே! என்று வித்தராகிறார் [illegible] குணத்தை அனுஸந்தித்துக் கால்தாழ்கிறார் (௩)

நான்காம் பாட்டு.

தானோருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய
வானோர்பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்த்
தானோர்பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும்
வானோர்பெருமான் மாமாயன் வைகுந்தன் எம்பெருமானே

ஆ—(தானோருருவே) [illegible]

ஒ—[illegible]

[தானோருரு என்று தொடங்கி] - [illegible]

ப.—அனந்தரம், [illegible]

தான - ([illegible]) தான, ஒருருவே - ([illegible]) [illegible], தனி - ([illegible]) தனியாய், வித்தாய - ([illegible]) வித்தாய்க்கொண்டு, தன்னில - ([illegible]) [illegible], மூவர் - ([illegible]) மூவரும், முதலாய - முதலான, வானோர் - தேவர்களும், முனிவரும் - முனிகளுமாகிற, பலரும் - பலசேதநரும், மற்றும் - மற்ற

[illegible] - [illegible] தானொருவனே [illegible] - தான் ஒரு [illegible] ௨௩ - [illegible] [illegible], முனிவருமான [illegible] (௩.)

மநுஷ்யஜாதியும், மற்றும் மற்றும் திர்யக்ஜாதியும் ஸகலமுமான, முற்றுமாய எல்லாமுமாகிற (பஹுஸ்யாம் விசிஷ்டனாய்), தான் (இப்படி ஸங்கல்பிக்கிறவன்) தானே, தன்னுடைய தனித்த ஸங்கல்பத்திலே, ஓர் (ப்ரதாநமான ஏகார்ணவமாயிருக்கையாலே) அத்விதீயமான, பெருநீர் ஏகார்ணவ ரூபமான ஜலத்தை, தோற்றி தோற்றுவித்து, அதனுள் கண்வளரும் (ப்ரஹ்மாதிஸ்ருஷ்ட்யர்த்த மாக) அதிலே சயனமாயிருக்குமவனாய், வைகுந்தன் பரமபதநிலயனாய், வானோர்பெருமான் நித்யஸூரிநிர்வாஹகனான, மாமாயன் (நிரபேக்ஷனையுந்தன்) தன் ஆச்ரயணத்தைச் சேஷி க்கையாலே நிரவதிகசீலவானானவன், எம்பெருமானே எனக்கு ஸ்வாமியே இந்த ஸம்பந்தம் அவனுடைய சீலவத்தையாலே அவனுடையதல்லவென்று கருத்து

இ நாலாம்பாட்டில், தான் நிரபேக்ஷனாயிருக்க ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி என்னை விஷயீகரித்தான், 'நாணிலேன்' என்கிறவனை விஷயீகரித்தவிடமன்று ஸ்வாமித்வமென்கிறார்

[தானோருருவே தனிவித்தாய்] நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிகளான மூன்று காரணமும் தானேயாய் வித்தாய் என்று உபாதானத்தைச் சொல்லுகிறது, தனிவித்தாய் என்று நிமித்த காரணம் நிமித்தமும் பண்ணுகிறது தனிவிக்கையும் என்று ஸஹகாரிகாரணத்வம் பண்ணுகிறது, "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே அருளிச் செய்கிறார் பாட்டில் இவை தோன்றியிருப்பது [தன்னில் மூவர் முதலாய] இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே ஒன்றாயிருக்குமாபோலேயும், யாதவ குலத்திலே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே ஒன்றாயிருக்குமாபோலேயும், ஸ்வேதரத்திலே நின்று பாலனத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப் போருகையாலே, தன்னோடொக்க மூவர் முதலாய என்னுதல், தன்னில் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே, மூவர் முதலாய ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு முதலாய என்னுமாம் [வானோர் பலரும்] தேவஜாதியும் [முனிவரும்] ஸநக ஸநந்தநாதிகளான மஹர்ஷிகளும் [மற்றும் மற்றும்] மநுஷ்ய திர்யக்குக்களும் [முற்றுமாய்] அநுக்தமான ஸ்தாவராதிகளும், இவையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக 'ஆய்' என்கிறது - "பஹுஸ்யாம்" என்றாற்போலே [தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி] நிரபேக்ஷனான தான் ஒப்பில்லாத ஏகார்ணவத்தைத் தன் ஸங்கல்பத்திலே தோற்றுவித்து [அதனுள் கண்வளரும்] அதுக்கு ஈஸ்வரனாயிருந்து ஸ்ருஷ்ட்யுன்முகனாய் இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு சாய்ந்தருளுவது இப்படிச் செய்கிறவன் ஆர் என்னில், [வானோர் பெருமான்] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் [வைகுந்தன்] அவர்களும் தானுமாய் அநுபவிக்கைக்கு நித்யமான விபூதியையுடையவன் [மாமாயன்] அங்கு அங்ஙனே இருக்கச்செய்தே, இவ்விபூதியிலே வந்து இவர்களோடே ஒருநீராகக் கலந்த ஆச்சர்யபூதமான சீலாதிகளைக் காட்டி என்னை அகலாமல் சேர்த்துக்கொண்டவன் [எம்பெருமானே] இவன் எனக்கு ஸ்வாமியே, நானும் அவனுக்கு அடிமை இகழ்ந்த இருப்பாயிற்றாக, தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ளுமவனிறே ஸ்வாமியாமவன்

ஈடு — நாலாம்பாட்டு 'அவன்படி இதுவாயிருந்தது, இனி நீர் செய்யப்பார்த்ததேன்?' என்ன,—'நாம் அகலப் பார்த்தால் உடையவர்கள் விடுவார்களோ?' என்கிறார் அத்யந்த நிரபேக்ஷன்

நாலாம்பாட்டு தானோருரு இத்யாதி ஒழுகையல்லாமல் அத்யந்தநிரபேக்ஷன் இத்யாதி வானோர் பெருமான் என்றதற்குப்பொருள் - அத்யந்தநிரபேக்ஷன் என்றது அவன்படி இதுவாயிருந்தது - ஸௌசீல்யத்தையாயிருந்தது நீர்செய்யப்பார்த்ததேன் என்றது அகலப்பார்த்தீரோ? என்றபடி.

யிருந்துவைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னைத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்ட குணங்களாலே என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி 'நாணிப்போனான்' என்னிலும், தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தாலே என்னை விடானென்று ஸமாஹிதராகிறார்.

[தானோருருவே தனிவித்தாய்] - "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" (ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்) ப்ராகே அத்விதீயமாயிருந்தது உண்டாயிருந்தது' இவற்றால் சொல்லுகிற விபாகம் என்? என்னில்; ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ராவண்யம் [illegible] க்கையாலே காரண விஷயமாய்க் கிடக்கிறது த்ரிவித காரணமும் தானேயானான் 'தான்' என்கிற இத்தால் உபாதாநாந்தரமில்லை யென்கை, 'ஓர்' என்கிற இத்தால், ஸஹகார்யந்தரமில்லை யென்கை, 'தனி' என்கிற இத்தால் நிமித்தாந்தரம் இல்லை யென்கை. 'உரு' என்று அழகு. அழகிய த்ரிவித காரணமுமாய [தன்னின் மூவர் முதலாய] இதரஸஜாதீயனாய் அவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படி யிருந்தானோபாதி, யாதவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே ஒக்க எண்ணலாம்படி யிருந்தானோபாதியும், ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே அவர்களோடே ஒக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸ்வேச்சையாலே நின்று பாலநத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தானோருருவே மூவர் தொடக்கமான எண்ணுதல், அன்றியே, 'தன்னில்' என்று - தன் பக்கலிலே யென்றபடியாய், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேசத்திலே, மூவர் முதலாய - "வேதந்" (ஸேதுகள்) என்கிற இந்த்ரனையுங் கூட்டிச் சொல்லுதல் [வானோர் பலரும்] - ப்ரஹ்மாதிகள் தொடக்கமான தேவர்களையும் [முனிவரும்] - ஸநகாதிகளையும் [மற்றும்] - ஸ்தாவரங்களையும் [மற்றும்] - ஜங்கமங்களையும் [முற்றுமாய்] அசேதனமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. [தானோர் இத்யாதி]- இப்படி ஸ்ருஷ்டியுமுகனான தானே, தனக்குக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்

தான்வித்து, ஓர்வித்து, தனிவித்தாய் என்று அந்வயம். உரு-அழகு. அது மூன்றிலும் அந்வயிக்கக் கடவது. [illegible] - பாதபூரணம். மற்று, 'உருவே' என்று [illegible], [illegible] பொருத்தமாய், அழகோடே கூடின என்றும், அழகிய த்ரிவிதகாரணம் என்றபடி. இதற்கு [illegible] - ஸ்புடம் இத்யாதி இந்த ஸ்ருஷ்டியோடே [illegible] என்று தாத்பர்யம். [illegible] மூலத்திலும் என்றபடி. அத்விதீயபதங்கள் - அத்விதீயத்வ பரிபாலகமாக "[illegible]" என்று [illegible] அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ருஷ்டியாய் இத்யாதி. மேலே * "ஸோகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்று [illegible] இங்கும் 'மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்' என்று [illegible] என்றபடி. [illegible] தானே ஆகையாலும் - [illegible] உபாதாநமும், [illegible] நிமித்தமும், [illegible] என்றபடி. அந்த ஸ்ருஷ்டியில் [illegible] இங்கிட்டிலும் காட்டுகிறார் - தானோர் இத்யாதி. அழகிய த்ரிவிதகாரணமாய் — அழகாவது - [illegible] ஸ்வரூபத்திலே [illegible] 'ஏகமேவாத்விதீயம்' என்கிற பதத்ரயத்தாலும் - உபாதாநநிமித்த [illegible] உபலக்ஷணமாக்கி, 'ஸதேவ' என்றது - [illegible] அருளிச்செய்திருக்க, இவர் இங்கே, 'ஸதேவ' என்றதுக்கு - [illegible] அருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஒரு [illegible]' என்று அருளிச்செய்வர். [illegible] - தானேயிடையே மூவர் தொடக்கமான எண்ணுதல்; தன்னில் - தன ஸங்கல்பத்திலே [illegible] தொடக்கமான [illegible]. [illegible] தானோடேகூடின்றுல, தன்னுடைய அவர்களுக்கும் [illegible] ? என்ன, [illegible] இத்யாதி '[illegible]' இத்யாதியுடையே, [illegible] [illegible] [illegible] உத்பத்திக்கு [illegible] கருத்து. [illegible] [illegible] உறுப்பாக [illegible] சொல்லுகிறது - தானோர் இத்யாதி

* இங்கே "[illegible]" என்கிற [illegible] இருக்கவேணும், இந்த [illegible] பெண்ணின்றனர்

கலந்தொன்றாகி அதனுள் கண்வளரும் இப்படி ஏகார்ணவத்திலே தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன் தான் ஆர்? என்னில், - [வானோர்பெருமான்] - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவன் [மாமாயன்] - ஆஸ்சர்யங்களான சேஷ்டிதங்களை யுடையவன் [வைகுந்தன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தலவிருக்கையாக வுடையவன் [எம்பெருமானே] - அவன் என்னுடையனே உடைமை தப்பிப் போகப் புக்கால், உடையவர்கள் ஆறி யிருப்பார்களோ? பெறுகைக்கீடாக ஏற்கவே நோன்பு நோற்று வருந்தி ப்ரஜையைப் பெற்ற தாயானவள், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே, 'தேசாந்தரம்போவேன்' என்றால் விட்டு ஆறியிராளிறே, அப்படியே நெடுநாள் தன்வாசி யறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் அகன்றுபோகப்புக்கால், அவன் விட்டு ஆறி யிருக்குமோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மானேய்நோக்கிமடவாளை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா!
கூனேசிதையவுண்டைவில் நிறத்திற்றெறித்தாய்கோவிந்தா!
வானார்சோதிமணிவண்ணா! மதுசூதா! நீயருளாய் உன்
* தேனேமலருந்திருப்பாதம் சேருமாறுவினையேனே.

ஆ — (மானேய் நோக்கி) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யத்தாலே ஆழ்வார் ஸம்ச்லிஷ்டராயிருக்கச்செய்தே, பின்பும் 'தாழ்ந்தேன்' என்று ஸம்ஸ்லேஷிக்கில் இவர் பண்டு போலே தம்முடைய அநாத்மாநுஸந்தானத்தாலே அகலுவர், இவர்தாமே நம்மோடே 'ஸம்ஸ்லேஷிக்க வேணும்' என்று அபேக்ஷிக்கும்படி பண்ணில், பின்னை அவரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கடவோம்' என்று ஏறப்பார்த்திருக்க, இவரும் அவனை அபேக்ஷிக்கிறார் எங்ஙனே யென்னில் — லக்ஷ்மீ கடாக்ஷ ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே மாதவனென்னும் திருநாமத்தை யுடையனாயிருக்குமவனுக்கு, ஆஸ்ரிதர்களுக்காக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதர்களுக்கு அனுகூலமானவர்களை விஷயீகரித்து, பின்னை அதகுந்தோஷங்களைப் போக்கும் ஸௌலப்யனாய், திர்யக்யோநிகதமான ஜந்துக்களுக்கும் ரக்ஷகனாய், ஸ்வதேஜஸ்ஸினாலே ஆபூரிதமான நிகிலபுவனங்களையும் திருவாட்டையுமுடையையாய், நிர்மலமாய் ரமணீயமான திவ்ய ரூபத்தையுடையையாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாயிருந்தவனே! உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்தை வினையேன் சேருமாறு அருளாய் என்கிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி இசைந்த ஆழ்வார், 'சடக்கென முகங்காட்டப் பண்ணுமதுக்கு அஞ்சுவர், இவர்தாமே அர்த்திக்குமளவும் செல்ல முகங்காட்டாதே நிற்போம்' என்று எம்பெருமான் போர நிற்க, நீண்டு 'உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமை செய்யும்படி பார்த்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

தானோர்பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி யென்று - அண்டஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, அதுக்குள்ளே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கண்வளர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறது. பெருநீர் - ஏகார்ணவம். கலவிருக்கை கொலுச்சாவடி. அவதாரிகைக்குச் சேர பலித்ததைஅருளிச்செய்கிறார் - உடைமை இத்யாதி. ஆறியிராமைக்கு ஹேது ஏது? என்ன, 'பெறுகைக்கு இத்யாதி'. தானேயுருவே தொடங்கி, முறையாய், தான் தன்னுள்ளே ஓர்பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன், வானோர் பெருமான், மாமாயன், எம்பெருமானே இத்யந்வயம்.

* அரும்பதத்திலே தேனேய்மலரும் என்று ஒரு பாடம் உண்டென்று தோற்றுகிறது.

[மாயோனெனது கொண்டவனே] - மாணிக்கக்குப்பியிலே முகந்தாற்போலே சோதியை யுடைய பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையனாகையாலே மாதவனென்னும் திருநாமத்தை முகமாகவுடையனாய், அதிலே நாயகரான கூனியுடைய மாறுபாட்டுக்கும் வாட்டம் வாராமே கூனே நிமிரும்படி சுண்ணமிட்டுத் தெறித்தாற்போலே அங்ஙனே நிமிர்த்தவனே! ஆச்ரிதருடைய அவயவங்களாகே அவர்களை விரும்பினதாக அவனை அவயவத்தையும் பின்னையும் போகுமென்று கருத்து [நோக்கினவர்] - [illegible] வைகுந்தவனே! [illegible] உண்டாடின் [illegible] கூனியுடைய கூனேபோம்படி மாமத்திலே பெருநாள் [illegible] திருமகளுங்கூடக் கொண்டாளே பெருமாளுக்கு அபிமானத்தில் வைத்து, 'நோக்கின' என்கிறது' என்றருள் சொல்லுவர் [illegible] கொண்டவனே] - திருநாட்டில் [illegible] பான தேஜஸ்ஸையும் வடிவழகையுமுடையனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுடைய [illegible] அவை போக்கும் வைலக்ஷண்யனை நீ, உன்னுடைய நித்யா போக்யமான திருவுருவைப் பெறுமாறு பெரும்படி பார்த்தருளவேணும் [illegible] திருவடிகளிலே அடிமை செய்வேனென்று இவர் இதைக்குமோ [illegible] 'விண்ணோர்' என்கிறார்

ப — அனந்தரம், ஆச்ரிதர்களுடைய அவயவங்களையுடையவனை இங்கு [illegible] மாக அநுபவிப்பு வைலக்ஷண்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார்

மாயோனே [illegible], நோக்கிய - நோக்கை யுடையனாய், மடவன்னை மடப்பத்தை இலக்ஷணமாகவுடையவளான ஸ்ரீயுஞ்சிதமாகவுடைய, மார்பிலே மாதவிலே, கொண்டவனை வைத்துக்கொண்டவனும், மாதவா அக்காலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றவனும், (வெறொருஅவயவத்துக்குக் குறைவற), கூனே - கூனிகூனை, நிமிர - நிமிரும்படி, உண்டை வில் நிறத்தில் - உண்டைவில்லினுடைய நிலையிலே (அதுபோலே தெறித்தாற்போலே), தெறித்த மணி மிரித்தவனும், கோவிந்தா அறிவில்லாத பசுக்களையும் (பெருமாள்கூட) ரக்ஷித்தவனும், வான அறிவுடையார்தேசத்தை, ஆர் - நிறைக்கும், சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, மணிவண்ணனுடைய வர்ணம் போன்ற வடிவையுடையவனும், மதுசூதா (ஆச்ரிதவிரோதியான) மதுவை நிரஸித்தவனே! நீ-நீ, உன் உன்னுடைய, தேனே - மதுவுடைத்தாய், மலரும் - விகஸிதமான, திருப்பாதம் - திருவடிகளை, வினையேன்-(இதைக்கிடைப்பதும் வியப்பிக்கைக்கு அடியான) பாபத்தையுடையேனான நான், சேருமாறு - கிட்டும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணவேணும் இத்தால் - பரத்துக்குயுடைய நித்யருக்கு போகத்தையும், ஆச்ரிதர்களைக் காக்கும் ஆர்ஜவத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும், பரமமான தேஜஸ்ஸையும், பரமபக்தியிலே தத்வத்தையும் சொல்லிற்றுயிற்று "உலோகிதம்' என்கிற இடம் - பெருமான் கண்டு விலலோலே கூனிகூனைச் சிதைத்தபடி சொல்லிற்று' என்பாரும் முண்டு, அப்போது நோக்கின்னென்னும் பூமிக்கு ஈதுக வென்று கொள்வது

இ — அநுசாஸனபட்டில், 'இவ்வளவிலே முகங்காட்டில் பழியுண்டாகுமாகும், அவர் தமமே அர்த்திக்கும்தனையும் முகங் காட்டக் கடவோமல்லோம்' என்ன அகலநிற்க, 'உன்னைச்சேருமாறு அருளாய்' என்கிறார்

[மாயோனே நோக்கி மடவன்னை மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா] மாணிக்கக்குப்பியிலே முக்தமான நோக்கை யுடையளாய், நிரதிசய வைலக்ஷண்யத்தாலே அடிமையை யுடையளான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையனாகையாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தை முகமாக வுடையவனே! "[illegible]" என்னுமவள் வர்த்திக்கிறதாலேயிருக்க, உனக்கு அருளா

கொழியப் போமோ? [கூனிசிகை யுடைவில் நிறகதில் தெறிகாய] மற்றோர் ஈவயவ ஆசக்கு வாட மணாரப்படி கூடு ஈமிதிருமபடி நாடுவிலலே நெறிக்தாறபோலே அநாயாசேன நிரர்த்தாய ஸருஷ்டிகாலத்தில் புறப்படாயிருமவனிதேற தெறிகளையாறது கரியையாய, இப்போது, நிர்ரகாஷ ஈறாய ஆபரிதனை அவஃயமாமாரநேக நிஷைகரித்து, பின்னை அவர் களுடைய ருப நாயகன நாநேதருமவனே! [சோலிக்கா] நியக்குக்கோ ரீம பொருக்குமவ னென்னை அபயாந்ச்ரி, பெருமாளுடைய பாலயத்திலே ஈனவிலல் விட்டுக கூனியுடைய கூனிசிகைபுறப்படுமோ மாதிலே தெறித்தபடியைச் சொல் இறுகவுமாம கோவிந்தா பூமிககு ரக்ஷக னென்னை அபாயகரித, 'மேரபுசொலலுவது சந்துஷணனுக காஞ்சயாலே பெருமான் நிமனை அவனாசலிலே வைக்க 'நீசாவிக்கா! என்கிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர் [வானோர்சோதிமணி வணணா] தமிரமாஞ்சத்ருக்கு நிரமப்படியான தேஜஸையும், நீலமணிபோலே ஸபரூபமீயமான நிறகமையுமுடையவனே! [மதுசூதா] மதுவை நிரஸித்தாறபோலே, 'நான் அயோகயன' என்று அசலுகையைப் பனிரநாந்தா! [உ ஈதேகேலல நாகிறுபபாகம விஜேயன சேருமாறு நீயருளாய] "விசெட்டிலவெ வரமசீ அடிஉடி" என்றிறபடியே பரிமாணமான திருவடி களை விஜேயனான பொருமாய எநருவ ஈதவியநம் தாம இசைந்தினடும இடையானாலே விஜேயம் சொன்னிறா

படு அருசாமபாட்டு ஆபிமுகயமபண்ணின அநநதரம் "ஸ்ரியதாஸிதி ஈரம வத" (சரியதாமிதி மாம வத)போலே, ஏலி அடி மைககாளாவேணு மென்று பராததிககிறு ரெனனுதல், இவர் ஆபிமுகயம பணணைசசெய்தே அவன முகஙகாட்டாதே அலபம விளமபிகக, அதுபற்றுமை 'அருளாய' எனகிறு ரெனனுதல

[மானேயிதயாதி] அருளுவிடபாரும அருகே உணடாயிருகக, 'எனககருளாய' என்று பரார்ததிக்கவேணடுகிறதென? [மானேய நோககி] மானேயநத நோககையுடையளாய ஏயகை பொருநதுகை மாறேறேடொதத நோககை நணிணையுடையளாய [மடவாளை] ஆதமகுணோபேதை யாயிருககிற பெரியபிராட்டியாரை காரியபபாடறச் சுகணுலே அவளை ஒருகால் நோககினுல், ஒருபாட்டம மழைவிழுந்தாறபோலே குளிருமபடியாயிறறு நோககு இருபபது அனறிககே, [மட வாள்] மடபபமாவது துவட்சியாய, அவனதான கணணுலே இவளை நோககினுல, *"தேயவ வணடுணைநதவெமபெணமையமபூ" எனகிறபடியே, வணடாலே ஆதலஸாரமான பூபபோலே

அருசாமபாட்டு மாரெனவி நாகக ப்ரஸகாந்ஷ் ஙுமிணபொட்டிலும ஸமாஹிதானவா இபபாட்டிலே 'சேருமாறருளாய' என்று பராததிககிறதேதுவெனன, தவேதா பரிஹரிககிறார் ஆபிமுகயம் இததயாதி முநதின அவதாரிகையிலே, 'அருளாய' என்று ஸாஙகயப பராததனை இரணடாவதில, புருஷார்ததமாகைககாக அவனை தாழகக, பராததிககிரு ரெனறபடி பாதமாவதாரிகையில, விளமபெனகிறது - அகலுகையிலுணடான அபிஸர நிலை த்விதியாவதாரிகையில, பராபதிபாதிபாதகபாபம

பிராட்டியைச சொனனதககு ஸாவம - அருளுவிடபார் இததயாதி நோககு' எனறதககு- கண் என்று ஓராத்த அருளிச்செயது, கடாக்ஷபரமாக அரத்தாநதரம - காரியபபாடற இததயாதி காரியப்பாடற - பரயோஜநாநதர மினறிககே ஸநேஹததாலே ககட 'மடவாளை' எனறதககு ஆதம குணோபேதை யென்று ஓராததம அருளிசசெயது, துவட்சியையுடையவ ளென்று அரததாநதரம - அன்றிக்கே, மடவாள இததயாதி துவட்சி ஙாகவம அவன நோக்கினதுக்கு பயபதம எஙகே? என்ன, 'மானேய நோக்கி' என்று அவளைச சொனனபோதே, அர்த்தாதஸித்தம அதாவது - இநநோககையுடைய இவள் அவ னுடையபோது அவன் நோககாலே யாகவேணுமிறே மதுவெணடு இத்யாதி - பாதேவதையாகிற வணடானது விமர்ததித்து புழித்து, அதனாலே ஆதலஸாரமான மனனுடைய ஸதரீதவயானதுது, பரிதாபஸஹமலலாத ஸ்வககு

* திருவாயமொழி ௬-௬-௪

யாயிற்று இவளிருப்பது [மாம்பிறகொண்டாயமாதவா] - மாமையுத்தோடு ஒருவமையாகத்தளிர்க்கே யிருக்கச்செய்தே அப்போரை தரிக்குமாபோலேயிறே இவளை யொழிய நீமானேனெனும் போரை தரிக்கிறவர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே, "விஷ்ணோர் வக்ஷ:ஸ்தலஸ்தயா" (விஷ்ணுவினுடைய வக்ஷஸ்தலத்திலிருப்பவள்) என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே 'மாதவன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையவனே! [கூனேசிதைய] - அவளா அருகிலிருக்கே யொழியவாகுமதான உன்னைக் கிட்டினார்க்கு அபாயம் வருமோ? "கூனேசிதைய" என்றது ஸ்ரீராமருடைய அம்புகளுக்கு ஒருவாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அத்தையடைய [illegible], [illegible] சொல்லிற்று, பால்யத்திலே சுண்டுவில்கொண்டு தீர்த்ததுபோலே பருமாளை ஸ்ரீவாஸ மேபாவித்து ரேனமுண்டு, அத்தையடைய (சால்லிற்று) [illegible] 'கோவிந்தா' என்கிறது [illegible] ரக்ஷகனுமவன் என்கிற [illegible], [illegible] "[illegible] யெல்லாம் அமணன்தலையோடே" [illegible], அது

[illegible]

அமணன்தலையோடே—[illegible]

மணிகளே, சாந்திட்ட கூனிதனையே சொல்லிற்று, வருத்தமறச் சுணங்கில் நிமிர்த்துமாபோலே நிமிர்த்தவனென்றது தெரிகைக்காகிறது கூனியாய், நிமிர்த்தாயென்றபடி. கிருஷ்ணனுக்கும் வில் உண்டோ பின்னை? என்னில், —வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிறே, "தருமமறியாக் குறும்பனைத் தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல" என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச் செய்தருளினாரிறே [கோவிந்தா] திரய்க்குக்களோடும் பொருந்துமவனல்லையோ நீ? [வானார் சோதிமணிவண்ணா] அதுகிடக்க, "[illegible]" ([illegible]) என்னும் வடிவு படைத்தவனல்லையோ? உபயவிபூதியிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று, வடிவில் புகர் இருப்பது [மதுசூதா] அவ்வடிவை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியைப் போக்கு வாயும் நீயன்றே? மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனே! [உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்] இனி யானும் இல்லையாலும் அடியில் உன் போக்யதையைப் பார்த்தால் நான் விடப்போமோ? "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" (விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:) என்னக்கடவதிறே இவர் பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதிறே ஆசைப்பட்ட—

வைத்தவன், ஜலமிட்டவன், குசவன், வேஸ்யை, ராஜன் அமணனென்று அடைவு இந்தக் கதையை யநுஸந்திப்பது ஒவ்விரண்டுபக்ஷத்திலும் அபரிஹார்யத்தாலே பாதமுக்கத்தை அருளிச்செய்கிறார் அதுவுமன்றிக்கே [illegible] இத்யாதி 'தெறித்தாய்' என்றால் - நிமிர்த்தாயென்று காட்டுமோ? என்ன தெறிக்கை இத்யாதி மண்பட்டு [illegible] பாணாதிலே [illegible] க்ருஷ்ணனுக்கும் என்று கூட்டுவது பெரியாழ்வார் திருமொழி (௨, ௩ ௪)'[illegible]'கால் இத்யாதி, வேலிக்காலகளிலேயிருக்கும் கோலை வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றி— [illegible] நாச்சியார் திருமொழி (௧௪,௩) தருமமறியா இத்யாதி "[illegible] [illegible]" என்று [illegible] படி யறியாத குறும்பன் தன்திருக்கையிலுண்டான அந்தஸாரங்கம் போலே கோபத்தாலும் [illegible] என்று வான்ஆர் இத்யாதி வானிலேபூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸை யும், ஸ்பர்சமணியான வர்ணத்தையுமுடையவனே! ஏஷி பத்ராத்த: 'மணிவண்ணு'என்றதுக்கு ஸ்வய ஸ்து தி [illegible] இத்யாதி 'ஆர்' என்றதற்கு அர்த்தம் உபயவிபூதியில் இத்யாதி குபேலத்தானம் பரமபதம் உக்தார்த்தத் தையே விசேஷதியிட்டாக உபபாதிக்கிறார் மதுவாகிற இத்யாதி, ஸ்வார்த்தமாதல் என் விரோதியை என்றது அபோக்யதாநுஸந்தானம் ([illegible]) தேன்போலே போக்யமான திருவடிகளென்னுதல், தேன் என் - தேன்போலே போக்யமான ஜலத்தையுடைய கங்கையாய், கங்கை பரவுகின்ற திருவடிக ளென்னுதல் இதில் முந்தின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இலை இத்யாதி போக்யதைக்கு ப்ரமாணம் விஷ்ணோரித்யாதி தவியார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் இவர் பெருநிலம் இத்யாதி உருக்ரமஸ்ய விஷ்ணோ: பரமே பதே மத்வ உத்ஸ: இதி ஸ்வருதிவாக்ஷ: என்றபடி *"தத்ரா ஹமதேத்ய ஹரேருத்ஸ:" என்னக்கடவதிறே இவ்விரண்டாந்தத்துக்கு நியாமகம் - "மத்வ உத்ஸ:" என்றதுக்கு - மதுவத்போக்யமான

ஜலமுத்தன்று, ஒருவேஸ்யை போகவாதிரிகதான், அவளைப்பார்க்கிற பாகலிலே பானை பெருத்தது' என்ன அவளையழைத்துக்கேட்க, அவளும் 'என்னுடைய அன்று,வண்ணான் புடைவைதாராமையாலே போகவாதிர்கதேன்' என்ன, அவனையழைத்துக்கேட்க, அவனும் 'என்னுடைய அன்று, துறையில் கல்லிலே ஒரமணன் வந்திருந்தான், அவன் போகவிட்டுத் தப்பவேணுமென்று' என்ன, அந்த அமணனைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து 'நீயன்றோ இத்தனையும் செய்தாய்? நீ பழிகொள்ளவேணும்' என்ன, அவன் மௌனியாகையாலே பேசாதிருக்க, 'உன் மைக்குத்தாமில்லையென்றிருக்கிறாய், நீயே எல்லாம் செய்தான்' என்று ராஜா அவன்தலையை அரிந்தான் இக்கதையை யநுஸந்திப்பது என்பது, அடையவளைந்தான்

* ஸோ யஸ் [illegible] தத்ர ஹரே: [illegible] இதி [illegible] என்பது— ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்

டது, இவர் ஆசைப்பட்டபடியே "திசைகட்பாமான திருவடி[illegible]" என்கை அத்திருவடிகளையே காட்டிச் சேர்விட்டான் உன தேனே மருவு திருப்பாத[illegible] அத்தாதேயோ அபேக்ஷிக்கிறார் [சேருமாறு, வினையேனே] - [illegible] சேர்வதை [illegible] வந்து [illegible]கொள்ள [illegible] அடியானை [illegible] தாம் இசைத்தபினையும் [illegible] (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர் தலைவா! கேசவா!
மனைசேர் ஆயர் குலமுதலே! மாமாயனே! மாதவா!
சினையேய் தழைய மராமரங்கள் ஏழும் எய்தாய்! சிரீதரா!
இனையாய் இனைய பெயரினாய் என்று நைவன் அடியேனே.

ஈடு—(வினையேன்) [illegible]

[illegible] உன தேனே மலரும் திருப்பாதங்களை சேருமாறு அருளவேணும் [illegible]

ஒ—[illegible] இலக்கில் [illegible]

[வினையேன் [illegible]] - [illegible]

[illegible]

[illegible] (௬)

சோரிய சென்று பலமணிகளும் சேர்வுடைய இடைய சென்றுமாம ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பித்து அடியமசெய்யுதைக்காக, பெருமபணிகளையுடைத்தாய க்ஷைத்திருக்கை யாலே இலக்குக் குறிக்கவொண்ணுத்தேஜஸ்ஸிற மராமரமேழையும் எய்தவனே! [சிரீதரா] எயகிற போதைக் வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது [இனியாயெனறு தொடங்கி] ஏவமவித குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய, இவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை யுடையவனே!

ப —அநுக்ரஹ, அநிஷ்டாநுகரம அநுபவம வித்தியாமையாலே, தகவிதித்தேறு வாய போக்யமான ஸௌசீல்யங்களையும திருநாமங்களையும ஸமரித்து பரிதிக்கிறார்

வினையேன் வினையேனுக்கே அஸாதாரணமாய, வினை - (ப்ரமாதிமயத்தாலே ஆஸசதிபதிலும் வ்யாக்ஷகத்தை அதுஸந்திக்கது அசலமபணணும) பாபத்துக்கு, தீர பராதிகா மான, மருந்தானுய (புவல பரவருமான) மருந்தானவனே! விண்ணோர (விரோதிபாஸமக மிலலாத) ஸூரிகளுக்கு, தலைவா நிர்வாஹகனானவனே! கேசவா (அவர்களைபபோலன்றியே ப்ரயோஜநாந்தர பரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும ஸத்தாஹேதுவாகையாலே) கேசவனென்னும் திருநாமமானவனே! புணர் (குடிலகூடச் செய்த க்ரியையாலே) மணியோடு சோந்த, ஆயா குழம - ஆயர்குலம் குலத்துக்கு, முதலே சாலமானவனே! மாமாயனே (அபாயந்த மான ஈஸ்வர ஸௌசீல்யாதி) ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! மாதவா (ஆச்ரிதாய "ஸர்வஷோடாயணந் ஸ்ரீசேந்த" என்ற ப்ரமாணஸித்தமான இவ்வைகாரதமான ஸ்ரீயபதி யாலே) மாதவனென்று திருநாமமானவனே! சினை பணைசேரா, எய சோந்து, தழைய கணைபயுடனே யவான், மரமரங்களேழும மராமரங்களேழையும, எயதாய எய்தவனே! சிரீதரா (அதனாலேவந்த வீரஸ்ரீயாலே) ஸ்ரீதரனென்று திருநாமமானவனே! இனியாய - (இப்படிப்பட்ட) ஸௌலப்யங்களை யுடையவனே! இனியபெயரினுயென்று இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடையவனேயென்று, அடியேன (உனனோடு ஸம்பந்தத்தையுடைய) நான், ஸமஸ்த பரிதிகலனுக்கேளோ இதனால அநுபவவிரோதி நிவர்த்தகத்வமும, அநுபாவ்ய விபூதி யோகமும, ஸுபரிபூர்ணத்வமும, ஸௌலப்யங்களும, அதனால வந்த உத்கர்ஷமும, தத்தேஜஸ்ஸான லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும, விஸ்வாஸஜநகத்வமும, தனிப்பத்தெளஜ்ஜவல்யாதி மயமும தோற்றுகிறது

இ —அறுமபாட்டில, இவர் அபேக்ஷித்தபோதே முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை மநதிவிதையமாய் கலைய, பரிதிக்கிறார்

[வினையேன வினை] இவரைப்போலே வேறொருவர்க்கும் இல்லையென்று இதனினை, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபவத்தாலே இல்லை "யத்ரபூர்வே ஸாத்யா:ஸந்தி" என்று ஸம்ப ரேவும ஸுகமாகவிற பிரிவுக்கு ஸம்பாவனை யுடையாருடைய வார்த்தையும், ஸம்ஸாரிகள் அஜ்ஞர், ப்ராப்யாஸத்தியிலே 'அயோக்யன்' என்று அகலுவது இவர்க்கே உள்ளதொன்று [தீர மருந்தானாய] பரிதிகளைக்காட்டி அகன்றுபோகிற என்னை மீட்டவனே! அகலுகிற இவரைக் காலபிடிக்கிறவன்தான் ஆரென்னில, —[விண்ணோர் தலைவா] நிரந்தராநுபவம் பண்ணுவாரை ஒருகோடிகளுடையவனே! [கேசவா] - அவர்களால் பாயப்படி பிறவாதே, திருத்தி அடிமை கொள்ளுகைக்கு "ஆவாஹவாஸ்மி ஸ்ருஷ்டோ ப்ரஹ்மா லோக ஸ்வவிதாந:" என்று பரம ருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனுமாய, தம்மத்தயன்த்தையும வந்து அவதரிக்குமபடி [மணிசேராயர்குல முதலே] பசுக்களுக்கு உடையாகையாலே மணியோடுமணிசேர்ந்த என்னுதல், இவருக்கே இடை யிருந்த மணிகளிலே வந்து அவர்கள் குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே! மணிசேர்ந்த ஆயனென வுமாம், பூங்கிலங்கைக் கையிலே கொண்டுபோய, பசுக்களுக்குப் புலனுளவிடத்தே விளைத் துக்கொண்டிருக்குமதனை யெண்ணை "புனிக்குலவானவா கண்ணேகோதா" என்னுமதுக்கு அவ்வருகே

யாயிற்று 'ஆயர்குலமுதலே' என்கிற இது [மாயப்பிரானே] - [illegible] வென்னையனவிலேயிழிந்து அது கலக்கப்பட்டாற்போலே கட்டுண்டிருந்து ஆமாகாமம் [மாகனை] - இவனிவனிலைக்கு ஆகாமம் இருக்கிறபடி அவனை உகப்பிக்கையாகிறது அது [illegible] பிற சஜாதீயத்திலே அபிமானத்தைப் பண்ணுவார்க்கு மழியோர் [illegible] சொல்லுகிறது மேல [வினையேன் இத்யாதி] வினை-கவடு நெருங்கின பிரானுக்கா புகை [illegible], [illegible] யாலே இலக்குக் குறிக்க அரிதான [illegible] [illegible] [illegible] விரகைக் கொல்லுகிறது [இனையாய] இப்படி [illegible] சேஷ்டிதங்களை யுடைய வனே! [இனையபெயரினாய] - இக்குண சேஷ்டிதங்களிலே இப்படி [illegible] யுடையவனே! [என்று நைவன்] 'அருளாய்' என்னவுமாட்டாதே [illegible] [அடியேனே] - இது வைகக்ரவளவாய் படுகிறேனோ? [illegible] அறிகிறேனோ?

எடு.—ஆறும்பாட்டு இவர் ஆர்த்தயமா பண்ணினவாறே அவனை அப்படி [illegible]; இவர் 'என்னை இழந்தாய்கிடாய்!' என்கிறார்

[வினையேன இத்யாதி] - உன்னைப் பார்த்தல், என்னைப் பார்த்தல் [illegible] வோ? [வினையேன வினை] சேதநரெல்லார்க்குமுள்ள வினைபோலன்றியே இவரது, 'பகவத்ஸம்ஶ்லேஷம் பெறவேணும்' என்றிறே அவர்க விருப்பது, [illegible] இது உள்ளது இவரொருவர்க்குமிறே [தீர்மருந்தானாய] 'நான் கிட்டுகை அத்யந்த அஸத்யம்' என்று அவற்றைக்கு அடியான வினையைப் போக்கும் மருந்தானவனே! வினையைப் போக்கும் [illegible] வந்து? எனனில்,-[விண்ணோர்தலைவா] - நித்யஸூரிகள் பண்ணும் [illegible], 'நானே அவோக்யன்' என்று அகலவேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பு [illegible] [கேசவா] அதுக்கு இவ்வருகே ஒருபடி [illegible]; "ஆவார் [illegible]" (ஆளவந்தார்க்கே ஸ்ரீபூதனைஃ [illegible]) என்கிறபடியே [மனை சேரயர்குலமுதலே] அந்நிலையிலுள்ளமை இவ்வருகே போந்து கிட்டினபடி. பத்தராக்கு [illegible]

ஆறும்பாட்டு - [வினையேன் இத்யாதி] [illegible] முதலினை அந்நிலையை [illegible], 'கேசவா' என்ற பதத்தைச் [illegible] இத்யாதி [illegible] திருப்பாட்டிக்கு [illegible] என்றது - 'கேசவா' என்றதைப் பற்ற

'இனையபெயரினாய்' என்றுமளவுக்கும் [illegible] - உன்னைப் பார்த்தல் என்றது 'அடியேனே' என்றதைப் பற்ற - என்னைப் பார்த்தல் என்றது, அவ்வதி [illegible], 'விண்ணோர் தலைவா', 'வினையேன்' என்ற இரண்டையும் பற்ற [illegible] அப்போது, [illegible] உன்னைப் பார்த்தல், அல்லாதும் அமாத்ரமான என்னைப் பார்த்த [illegible] என்னின [illegible] 'வினையேன வினை' என்றதுக்கு [illegible]-சேதநரெல்லார்க்கும் இத்யாதி சேதநரெல்லார்க்கும் [illegible] அது எப்படி? என்ன, பகவத்ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி [illegible] 'கேசவா' என்று - [illegible] சொல்லுகிறது [illegible] என்றது - [illegible] இத்யாதி "[illegible]" [illegible] அத்திலையினின்றும் - [illegible] வினையின் [illegible] என்றது-[illegible] இடையர்க்கு [illegible] இத்யாதி [illegible]

கையாலே, மனையோடு மனை சேர்ந்த வென்னுதல், ஆயர் மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவ னென்னுதல், அன்றிக்கே, நாலுமூங்கில் கொண்டுபோய்த் தங்குமிடத்திலே வளைத்துக் கட்டுகையாலே சொல்லிற்றுதல் [மாமாயனே] - இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யமே தாரகமாய், அதுதான் களவுகண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்ட மாட்டாதே வாய்த்து கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை இவ வெளிறானந்த அடி சொல்லுகிறது [மாதவா] அவளோடேச் சேர்த்தி [சினையேய இத்யாதி] மஹாராஜர் விஸ்வஸிப்பித்துக் காரியஞ் செய்தபடி. சினையென்று பணை ஏய்கை நெருங்குகையாய், பணைகளோடு பணைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நின்றபடி. இலக்குக் குறிக்க வொண்ணாதபடி நின்ற மராமரங்கள் ஏழும் எய்தவனே! இத்தால் - ஆச்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே சங்கித்தால், சங்காநிராகரணம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவ னென்றபடி. [சீர்தார்] மராமரங்களெய்கைக்கு இலக்குக் குறித்து நின்றபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது [இனையாய] எவ்வவிதமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [இனையபெயரினாய] குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களையுடையவனே! [என்றுநைவன்] 'காணவேணும், கேட்கவேணும்' என்னமாட்டாதே நையாநின்றேன் [அடியேனே] ஆருடைமை அழிகிறது? உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்களன்கிறார் இது ஏதேனும் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? உன்னால் ரக்ஷிக்க வொண்ணாதே அழிகிறதோ? என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் அழிகிறதோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறிதலார்க்கும் அரியானைக்
கடிசேர் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணி புனைந்தான் தன்னைக் கண்ணனைச்
செடியாராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை
அடியேன் காணபான் அலற்றுவன் இதனின் மிக்கோரயர்வுண்டே?

ஈடு — (அடியேன்) இப்படி எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிற ஆழ்வார், பின்னையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'கெட்டேன்! அவனை அகலாதே நான் காணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்ன அஜ்ஞானமோ!' என்று பழமை நினைத்து, 'இவனைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படாதே இவன

குலமென்று பசுக்களுக்கும், வம்சத்துக்கும் பேர் த்வித்யார்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னுதே, 'சேர்' என்றது - திருவவதாரம் பண்ணுகையிலே யாகையாலே தருநியாதத்துக்கு மனையோடே சேர்ந்த ஆயர் என்றபடி வடிவஜ்ஜி லிஙம் ஆத்மசூநம - மராமரங்கள் இத்யாதி ஸ்ரே, 'மாதவன்' என்கையாலே இதுவே பொருளென்று தாத்பர்யம் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி குணவாசகங்கள் - "கேசவா, ஆயர் குலமுதலே" இத்யாதிகள் சேஷ்டிதவாசகங்கள் - 'மராமரமெய்தாய' இத்யாதி 'என்றுநைவன்' என்கிற வாக்கு ஸ்வபாவம் - காணவேணும் இத்யாதி 'இனையாய இனையபெயரினாய' என்ற அநந்தரம், 'திருநாமங்களைக் கேட்கவேணும், சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்' என்னமாட்டாதே, பலஹாநியாலே நைவ னென்றபடி 'ஆருடைமை' இத்யாதி ஸ்வாமித்வயோக்யமான அபேக்ஷிதவிவருத்தியையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவருத்தியையும் வ்யுத்பத்தியேன அருளிச்செய்கிறார் இதுவேதேனும் இத்யாதி 'ஏழ் உன்னைப் பார்த்தல்' இத்யாதிக்குச் சேர்த்தாதபர்யம் உன்னால் இத்யாதி கரமேண அந்வயம் (௬)

பக்கலிலே கைவல்யாதி பரிமோஜனக[illegible] [illegible] பண்ணி ஞரோ! [illegible]

ஏ—[illegible], இப்படி [illegible] அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார், அவன [illegible] அவன் [illegible] டைய [illegible]

[அடியேன்] [illegible] 'அடியேன்' [illegible] பூர்வவாக்கியத்திலே [அறிதலொன்று மில்லாமல்] [illegible] அறிய [illegible] [illegible] அலைக்குமவு [illegible] [illegible] 'அடியார்' என்கிறது, [illegible] [அடியேனுடைய தொடர்பு] [illegible] உண்டோ இல்?

ப—அனைவரும், 'அடியார் [illegible]' [illegible] அதிசயித்து [illegible] [illegible]

[illegible] - [illegible], அடியேன் - [illegible], அறிவில் - அறியாமை - அதிசயித்து [illegible] அறிய அறியாமையும், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] - ([illegible]) [illegible] (அத்திலே), [illegible], [illegible] - [illegible], அடியார் - [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] - [illegible], அடியேன் - போதுபூவை[illegible], [illegible] - [illegible] - ([illegible]) [illegible], இத்தில் இல், மிகு - [illegible] கேடு, உண்டோ - உண்டோ? அடியார் - [illegible] முதலடியில் 'அடியேன்' என்றது - [illegible] 'செடியார்க்கை' என்கிற [illegible] [illegible]' என்றது சொல்லுவர்

இ [illegible], 'அவனை' [illegible] முதலடியி[illegible] [illegible]

[அடியேன்] இப்போது, அடியேன் என்கிறது, அடிமை[illegible], [illegible] 'அடிமை' என்கிறோர் 'அடியேன்' என்கிறார் [சிறிய ஞானத்தன்] - [illegible] புடையன [அறிதல்லாக்கும் அரியான்] [illegible] அறிய அரியவன். [illegible] அடியார் [illegible] [illegible] [illegible]

னிறே, பாவந பரமாணுக்களுக்கு உண்டான சோத்திபோலேயிறே [கடிசோ இத்யாதி] - ஸார்வத்ரிகவஸ்துவுக்கு அடையாளம் இருக்கிறபடி. "ஸர்வகந்தஃ" என்கிற விஷயமாகையாலே பரிமளம் அலையெறியாநிற்கும், திருமேனியிற் குளிர்த்தியாலே செவ்வி மாறாதே யிருக்கும் இப்படி யிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதனானவனை [கண்ணனை] - அறிவரிதான நிலை தான் அவதரித்து நின்ற விடத்திலே கட்டிக்கிடந்தாற்றானால பரிசசேதிக்கலாமோ? மநுஷ்யத்வே பரத்வம் இருக்கிறபடி அன்றிக்கே, ஐச்வர்யத்தாலே எட்டாதிருக்குமோ? என்னில்,- ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கு மென்னுமாம் [செடியார் இத்யாதி] - அடியாரைச் செடியராக்கை சோதனிக்கும் இவர்க்கு 'அடியார்' என்கிறது கேவலரை தம்மைப்போலே கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்காதே பரயோஜனாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையாலே, அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகையிறே ஆறுமணடின சரீரம் அவர்களைச் சேராதபடி பண்ணும் "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்றிறே அவர்கள் புருஷார்த்தம் இருப்பது [திருமாலை] அவர்கள் ஸ்பர்சமாத்ரம் அத்தைக்கொடுப்பான ஸ்ரீய:பதியாயிற்று அவர்களிற்காட்டில் நீர் குறைய நின்ற விடமென்? என்னில், [அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன்] - அடியேனென்பது ஸ்வாமிக்கு அதிசயம் பண்ணப்பார்த்தாலன்றோ? மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைச் சுமந்து காண வேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன், அவ்விஷயத்தைக் கிட்டி தூஷிக்கப் பாராநின்றேன் [இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே] இதுக்கு மேற்பட்ட அறிவுகேடு உண்டோ? இப்போது அறிந்தேனாய் அதுதனக்கு அவத்யத்தைப் பண்ணுகிற இதிற்காட்டில், முன்பு ஸம்ஸரித்துப்போந்த அறிவுகேடு நன்றாயிருந்தது; அன்று அவனை யழிக்கப் பார்த்திலேன் ஸம்ஸாரத்தசையில் அஜ்ஞானம் தன்னை யழிக்குமித்தனையிறே, இது அவனை அழிக்குமித்தனையிறே

(௩) எழாம்பாட்டு 'நைவன்' என்றார், இவரை நையக் கோக்கமாட்டாமையாலே வந்து முகங்காட்டினான், அவனைப் பார்த்து, 'நம்மால் வரும் குற்றத்தையும் இவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலுகிறார்

[அடியேன் சிறியஞானத்தன்] - 'ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படிகிடீர்! என் அறிவுகேடு 'அல்லேன்' என்று அகலுகிற இவர் 'அடியேன்' என்கிறது - வாஸனையாலே அன்றிக்கே, 'அடியேன்' என்கிறது - அடிமைக்கு இசைந்தன்று, ஜ்ஞானாநந்தங்களோபாதி நிரூபகமாக சேஷத்வத்தைப் ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே, 'அஹம்' என்றவோபாதி 'அடியேன்' என்கிறார் [சிறியஞானத்தன்] - அத்யல்பஜ்ஞானத்தை யுடையவன் [அறிதலார்க்கு மரியானை] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞானரா யிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனையிற்று அவன். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தனக்கும் அறியப்போகாது, தனக்கும் தன்தன்மை அறிவரியானிறே தம்மேகாசங்களுக்கு உள்ள சோத்தி போருமகிடீர் எனக்கும் அவனுக்கும்! [கடிசோ]- அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் - திருத்துழாய்மாலை நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளமேறி வாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைப் புனைந்தவனை [கண்ணனை] அறிவரியனாயிருந்துவைத்து,

ஸ்ரீமாபாஷ் அடியேன் இத்யாதி 'இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நைவன் இத்யாதி 'அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்' என்று அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலுகையாலே, முகங்காட்டினது ஸித்தம் நம்மால்வரும் குற்றம் - அயோக்யரான நம்மை விஷயீகரிக்கையால் வரும் ஸர்வஜ்ஞகாரத்வரூபகுற்றம்

சிறியஞான சப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி ஸவஸம்பந்தம் அவனுக்கு அவத்யமென்று அகலுகிறவர் 'அடியேன்' என்று ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, அல்லேனென்று இத்யாதி, சேஷத்வஜ்ஞாநவாஸனையாலே என்றபடி இத்தாலபலிதம் - தமஸ்ப்ரகாசங்களுக்கு இத்யாதி மேலுக்கு ஸங்கதி அறிவரிய இத்யாதி 'சோ' என்கிற வாக்யமாத்ரம் - நாட்செல்ல இத்யாதி கடி பரிமளம்,

இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்குந் தன்னை எளியனாக்கிவைத்தவனை [செடியார் இத்யாதி] - செடி - பாபம். ஆர்தல் - மிகுதி பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம் நோயேலாம் பெய்ததோராக்கையிறே, ''ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே'' (ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே) என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, ஜந்மமடியான சரீரத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலர் அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ப்ரீமானை. அவர்கள் பின்னை அடியரோ? என்னில்,—'அடியாராவார் - அவர்களை' என்றிருக்கிறார் என்றியவேண்ணில்; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே - சேஷபூதராகிறார்; என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப் பாராதே, ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே உமக்கு இப்போது வந்ததென? என்ன, [அடியேன்காண்பானலற்றுவன்] - 'அடியேன்' என்பது, 'காணவேணும்' என்பது ஆகாநின்றேன் நான் [இதனின்மிக்கோரயர்வுண்டே] - ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே அது நன்றாண்டியேன்? என்னில்,—அப்போது கடக்கநின்று பகவத்தத்வத்தைக் குறியழியாமை வைத்தேன்; இப்போதன்றோ நான் கிட்டி யழிக்கப் பார்த்தது! இதிற் காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு
உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி
மண்தான்சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர்சிறிதும்
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோமாயோனே!

ஆ.—(உண்டாய்.) இப்படி ஆழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டு எம்பெருமானை அகல, அவனும் அநாலோசிதகுணகுணமாக ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்ததாரகனானத் தன ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி இவரை ஸமாதானம்பண்ணுகிறான் அதிக்ஷுத்ரமநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புக்கு, ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணெயையும் நெய்யையும் அபிநிவேசாதிசயத்தினாலே அவர்களுக்கு ஞானமும் சேஷியாத தொருபடி உண்டருளிற்று; பண்டு இந்த லோகங்களை உண்டுமிழ்ந்தருளுகிறபோது ஏதேனும் மண்தான் சேஷித்தது உண்டாகிலும்

[illegible] பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம் - பாபகார்யமான நோய் மிக்கிருக்கிற சரீரம் அப்படியிருக்குமோ? என்ன, நோயே இத்யாதி திருமொழி-(க,எ,எ) நோயெலாமிட்டுப் பண்ணின தொரு சரீரமென்றபடி. 'செடியாராக்கை' என்றதற்கு அர்த்தாந்தரம் - ஜராமரணத்யாதி; ஸ்ரீகீதை - ''ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தியே । தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம்''. செடி - அறுப்பு [illegible] அடியாரைச் செடியாராக்கை சேருதல் நீக்குதல் திருமாலை என்று அந்வயம் அடியார்க்கும் செடியாராக்கையினுடைய சேர்தல் - சம்பந்தத்தை, தவிர்த்துக் கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை என்றபடி. இதற்கு - அப்படியல்ல அடியார்க்கு என்றபடி. [illegible] பல பிறப்பைச் சொன்னபடி. [illegible] திருமாலை - அதிசயத்தைப் பண்ணும் [illegible] அடியேன்காண்பானலற்றுவன் - 'அடியேன்' என்று அலற்றுவன், 'காணவேணும்' என்று [illegible] சொன்னபடி. இதற்கு அபாவத்தில் அவஸ்தை [illegible] என்ன, ஸம்ஸாரியான இத்யாதி [illegible] [illegible] அன்று. (அ)

அந்த மண் கரைகைக்கு மருந்தாகவோ? அன்றிறே, ஆஸ்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்மையாகையாலே செய்தருளிற்றதனையிறே யென்கிறார்

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், இப்படி ஆழ்வார் அகல, இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக, ஆஸ்ரிதரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்னுடைய படியைக் காட்டியருளக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[உண்டாய் என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் பண்டே உன் திருவயிற்றிலே வைத்தாய், அந்த லோகத்தை உமிழ்ந்து அதினுள்ளே உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியை க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யருடைய ஹேயதேஹங்களோடு ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணி அபிநிவேஸத்தாலே வெண்ணெயையுண்டாய் [மண்தானென்று தொடங்கி] - லோகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்கிறபோது ஸேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும் அத்யல்பமும் மநுஷ்யருக்கு ஸேஷியாதபடி. நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ? அன்றன்றே, ஆஸ்ரிதர் த்ரவ்யத்தை புஜித்தல்லது ஆத்மதாரணமில்லாமையென்று கருத்து [பிறிதும் அண்டாவண்ணம்] - வைவர்ண்யம் ஒன்றுமின்றியே ஒழியும்படி. யென்னவுமாம். [மாயோனே] - நிரதிஸய ஆஸ்சர்யபூதனே!

ப —அநந்தரம், இப்படி நிராஸராய் இவர் அகலத்தேட, 'நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரைக் கைவிடோம் அவர்களையொழிய நமக்குச் செல்லாது, இதனால் வருவதொரு அவத்யமில்லையென்னுமிடம் நம் அபதானத்திலே கண்டுகொள்ளீர்' என்று ஸர்வரான தன்னுடைய ஆஸ்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸமாஹிதராகிறார்.

மாயோனே - (ஸர்வரோடும் ஸாவயாகார ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணச்செய்தே அவத்யம் தட்டாத) ஆஸ்சர்யபூதனே! முன்னமே - முற்காலத்திலே, உலகேழ் - (ஒன்றுக்கொன்று பரிஹாரரூபமான) ஸமஸ்தலோகத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெய்தாய், உமிழ்ந்து - (அத்தை நிஸ்ஸேஷமாக) உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர் - அல்பரான மநுஷ்யருடைய, உவலை - ஹேயமான, ஆக்கை - ஸரீரத்தினுடைய, நிலை - நிலையை, எய்தி - அடைந்து, மாயையால் கருதரிமத்தாலே, புக்கு - ப்ரவேஸித்து, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டாய் - அமுதுசெய்தாய், இது மண் தான - அக்காலத்திலே அமுதுசெய்த மண்ணிலே லேஸமும், சோர்ந்தது உண்டேலும் - சோர்ந்து உண்டேயாகிலும், மனிசர்க்கு - மநுஷ்யர்க்கு, ஆகும் - உண்டாகக்கடவ, பீர - வெளுப்பானது, சிறிதும் - அல்பமும், அண்டாவண்ணம் கிட்டாவண்ணம், மண் - அந்தமண், கரைய - கரைகைக்கு. நெய்யூண் - (அவதாரார்த்தாத்தில) நெய்யூண், மருந்தோ - மருந்தல்லவிறே அதுவும், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான ஸம்ஸ்லேஷம்: இதுவும், அவர்கள் வஸ்துவொழியச் செல்லாமையென்று கருத்து பீர - வெளுப்பு வெண்ணெயும், நெய்யும் பர்யாயம்

இ —எட்டாம்பாட்டில், இப்படி அகன்ற இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக ஆஸ்ரிதரையொழியச் செல்லாத தன்படியைக் காட்ட, கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[உண்டாயுலகேழ்முன்னமே] - லோகங்களேழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய், முன்பு ஒரு காலத்திலே வெண்ணெயமுதுசெய்தது மண்கரைய மருந்தாகில, ஸமகாலத்திலே யாகவேண்டாவோ? [உமிழ்ந்து] - ஒன்றும் ஸேஷியாதபடி. "யாவ[illegible]" என்கிறபடியே லோகங்களை யுண்டாக்கி, ஸேஷிக்கிலன்றோ மருந்து செய்யவேண்டுவது, உண்கிறபோது ஸேஷித்தது உண்டாகிலிறே உமிழ்கிறபோதும் ஸேஷிப்பது [மாயையால் புக்கு] - இச்சையாலே, இந்த லோகத்திலே [சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலை யெய்திப்புக்கு] - அப்ராக்ருதமான

திருமேனியை க்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய ஹேயசரீரஸமஸ்தாநமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து 'உவலையாக்கையெய்தி' என்றதே, 'நிலையெய்தி' என்கையாலே - இவ்வஸமஸ்தாநத்தை இதர ஸமஸ்தாநமாக்கினானென்கை [உண்டாய் வெண்ணெய்] - சும்மவரூய்ப்புக்கு வெண்ணெயமுது செய்யவொண்ணாதே, அதுக்காக ஸஜாதீயனாய்ப் புக்கு அமுது செய்தாய் மண்ணை அமுதுசெய்தது, அதின்ஸத்தைக்காக, வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது, தன் ஸத்தைக்காக [மண்தான் இத்யாதி] - மண்ணை அமுதுசெய்து உமிழ்கிறபோது அதில் சோர்ந்தது உண்டேயாகிலும் "யஶோதா..." என்கையாலே ஶோஷிக்கைக்கு ப்ரஸங்கமில்லை யென்கை [மனிசர்க்காகும்] - மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரயோஜநப்படுகைக்கு பேறென்றும் அல்பம், சிறிதென்றும் - அல்பம், அகப்பட மென்றபடி அண்டாவண்ணம் - சேஷியாதபடி நெய்யூண் மண்களைய மருந்தோ? அன்றே, ஆஶ்ரிதர் உகந்தொரு த்ரவ்யத்தாலேயல்லது செல்லாமையிறே ஶோஷித்தால் மருந்தாகாதோ? அன்றிக்கே, [மனிசர்க்காகும்பீர்] - மநுஷ்யருக்குவரும் வைவர்ண்யம் அல்பமும் சேஷியாதபடி யென்னவுமாம் [மாயோனே] - ஆஶ்சர்யபூதனே! ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்ரவ்யமே தாரகமாயிருக்கிறதோ ஆஶ்சர்ய மிருக்கிறபடியென்!

எ௫ —எட்டாம் பாட்டு இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாறே, 'இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது, இவரைப் பொருந்த விடவேணும்' என்று பார்த்து, 'வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வ்ருத்தாந்தம் கேட்டறியீரோ'? என்ன, 'அடியேன் அறியேன்' என்றார், அதுகேட்கையிலுண்டான ஹர்ஷத்தையாலும், 'அவன்தான் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேணும்' என்னும் ஹர்ஷத்தையாலுமாக 'முன்பு ஒரு காலத்திலே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அதுதன்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தோம், அதில் ஏதேனும் ஶோஷித்ததுண்டாகக் கருதி, திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோங்காணும்' என்ன, 'அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செய்தாயோ? அது ஒரு காலவிசேஷத்திலே இது ஒரு காலவிசேஷத்திலே' என்ன, 'ஆனால், நாம் இது எதுக்காகச் செய்தோம்?' என்ன, 'ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யம் உனக்கு தாரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை' என்ன, ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உம்மோடை ஸம்ஶ்லேஷமும் நமக்கு தாரகங்காணும், ஆனபின்பு, நீர் உம்மைக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்கிடீர்' என்றான் அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற அநுபாஷிக்கிறார், இப்பாட்டில்

[உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே] - லோகங்கள் ஏழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பு ஒரு காலத்திலே [உமிழ்ந்து] - பின்னை அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து [மாயையால் புக்குண்டாய் வெண்ணெய்] - 'மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்' (மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம) என்கிறபடியே இச்சாபர்யாயமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்குண்டாய் வெண்ணெய் அது செய்யுமிடத்தில் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய்ப்புக்கு 'வெண்ணெய் யமுதுசெய்ய' என்றால் கொள்ளார்களே [சிறுமனிசர் இத்யாதி] - க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான ஶரீரத்தினுடைய நிலையை அப

எட்டாம்பாட்டு - உண்டாய் இத்யாதி 'நெய்யூண்மருந்தோ' என்கையாலே - அவன் 'நெய்யூண் மருந்து' என்றானென்று தோற்றுகையாலே, தத்ருணமாக அவதாரிகை - இவர் இப்படி இத்யாதி அதுகேட்கையில் இத்யாதி - விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும் உக்திவைலக்ஷண்யத்தாலு மென்றபடி. 'மாயோனே' என்றதைப்பற்ற - ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶம் ।।க்க லோகம் புகுவீர் - அகப்படம் செய்தீரானீர் இத்யாதி 'நெய்யூண்மருந்தோ' என்றத்தைப்பற்ற - அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற என்றது

'மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்' என்றது வேதசிகண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை - அது செய்யுமிடத்தில் இத்யாதி சிறுமனிசருவலையாக்கைநிலையெய்தி மாயையாலே புக்கு வெண்ணெயுண்டாய்

ப்ராக்ருத த்ரவ்யஸமஸ்தத்தாநத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாயிற்று இப்படிச் செய்தது *"கறையினார் துவருடுக்கை" என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னையமைத்து வந்து கிட்டியிறே வெண்ணெய் அமுது செய்தது, "ஸப்தமே திவஸே ஜாதம் ஜாதோஹமாயத்தவோதராத்" (ஸப்தமே திவஸே ஜாதமஜாதோஹமயத்தவோதராத்) என்று நிற்கச் செய்தேயிறே "நைஷ்கப்யத்வமாபேதே நயோந்யாமவஸத்ப்ரபு:" (நைஷ்காப்யத்வமாபேதேநயோநயாமவஸதப்ரபு:) என்கிறது, இக்ஷ்வாகுவம்சயிலே ஒருவன் யாகம்பண்ணுகிறக, பிராஸை வாதித்தவாறே மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, காப்பமுண்டாயிற்றது, சுக்லசோணித ரூபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே, சக்த்யதிசயத்தாலே இப்படி கூடக் கண்ட பின்பு, 'ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததில்லை' என்றுகொள்ளத் தட்டில்லையிறே மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின் ஸத்தைக்காக, வெண்ணெயமுதுசெய்தது - உன ஸத்தைக்காக [மண்தானித்யாதி] பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்ந்தபோது சேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும், பிறபட்ட மநுஷ்யாக்கு அத்யல்பமும் சேஷியாதபடி நெய்யமுது செய்தது அதுக்கு மருந்தோ? ஒன்றும் சேஷியாதபடி அமுது செய்யிலோ மருந்தாவது! அன்றிக்கே, 'பீர்' என்று வைவர்ண்யமாய், மண்ணிலே சிறிது சேஷித்தால் மநுஷ்யர்க்கு வரக்கடவதான வைவர்ண்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் மருந்தோ? அன்றிறே ஆனால், எதுக்காகச் செய்தோம்? என்னில், [மாயோனே] -

இத்யாவய: உவலை - தோலும் என்றியென்று - எடுத்துக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - கறையினார் இத்யாதி காட்டில் பழம்பறித்திட்டுக் கறை நிரம்பின துவருடுத்த உடைத்தோலையுடையவன் 'ஜாதோஹமாயத்தவோதராத்' என்று - காப்யவாஸம் சொன்னபோதே, சுக்லசோணிதபரிணதமான ப்ராக்ருத தேஹமாக வேண்டாவோ? 'அப்ராக்ருத த்ரவ்யஸமஸ்த்தாநத்துக்கு உண்டாக்கி' என்னக்கூடுமோ? என்ன, "ஸப்தமே திவஸே" இத்யாதி:, வஸுதேவம் ப்ரதி தேவகீவசநம் — "ஸ்வாஜாதோஹமாயத்தவோதராத்" ... இதி ஸம்வாதே — "ப்ராக்ருதஸ்யைவ ... ஸம்ஸ்த்ய ... ஸ்ரீமத: ‖ நைஷ்கப்யத்வமாபேதே" இத்யாதி. "நயோந்யாமவஸத்ப்ரபு:" என்று யோநிஸ்பர்சமன்றிக்கே தோஷமில்லையென்றபடி காப்யவாஸம் சுக்லசோணிதபரிணதிவ்யாப்தமன்று என்னுமதுக்கு நிதர்சநம் - இக்ஷ்வாகுவம்சயிலே இத்யாதி ஒருவன் - மாந்தாதாவினுடைய பிதாவான யுவநாச்வன் ஆனால், அவனுக்கு சரீரம் வந்தவழி எது? என்ன, - சக்த்யதிசயத்தாலே இத்யாதி, மந்த்ரஸாமர்த்ய வைபவத்தாலே யென்கை ' மாயோனே " என்றதைத் கடாக்ஷித்து, கீழ்ச்சொல்லாம் தாத்பர்யம் மண்ணையமுதுசெய்து இத்யாதி முன்னமேயுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தாய், சிறுமனிசருவலையாக்கை நிலையெய்தி, மாயையாலபுக்கு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தானசோரந்த துண்டேலும், மனிசர்க்காகும் நெய்பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண்மருந்தோ? என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் பூமியை இத்யாதி 'பீர்' என்றும், 'சிறிது' என்றும் அல்பமாய் அத்யல்பமாய் என்றபடி திருவயிற்றிலே கிடந்த பூமியை உமிழ்கிறபோது சேஷிக்கிலன்றோ மருந்து வேண்டுவது? அதை நிச்சேஷமாக உமிழ்கையாலே சேஷித்ததுண்டாகக் கூடாது, அப்படி கூடிற்றாகிலுமென்று - 'உண்டேலும்' என்கிற யதிசப்தத்துக்கு அர்த்தம் 'பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம்' என்றதுக்கு பாவம் - ஒன்றும் இத்யாதி த்விதீய யோஜனைக்கு, மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மண்கரையமருந்தோ? என்று அந்வயம் 'அன்றிறே' என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தேவஜாதீயனுடைய மண்ணுண்டதுக்கு, இக்காலத்திலே மநுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெயுண்டது மருந்தோ? என்கை 'முன்னம்' என்றும், 'மனிசர்க்கு' என்றும் இருக்கையாலே - ப்ரதிகோடித்வேந காலாந்தரத்வமும் தேவத்வமும் ஸித்தம் நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம் மாயோனே - ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதனே! மனிசர்க்காகும் நெய் - மனிசர்க்கு விநியோகப்படுகிற நெய் யென்று சப்தார்த்தம் த்விதீயயோஜனையில், மனிசர்க்காகும் பீர் - மனிசர்க்கு உண்டாகக்கடவ வெளுப்பு இதி சப்தார்த்த: பீர் - வெளுப்பு மாயோனே, முன்னமே யுலகேழுமுண்டாய், உமிழ்ந்து, சிறு

* திருவாய்மொழி ௩ - ௮ - ௩

ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள தரவ்யத்தா லல்லது தாரக மில்லாதபடியான ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே செய்தா யிததனை யன்றோ ? (௮

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயோமதீயவலவலைப பெருமாவஞசப்பேய்வீயத்
தூயகுழவியாய் விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட
மாயன் வானோர்தனித்தலைவன் மலராள்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்குந்
தாயோனதமமானென்னம்மான் அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தே.

ஆ —(மாயோம) ஸர்வேஶ்வரனாய் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருந்து வைத்து ஆஸ்ரிதபரிதராணார்த்தமாக ஸஜாதீய திவ்யரூபத்தோடே வந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநைக ஸ்வபாவனாய், அநாலோசிதகுணதோஷமாக ஸமஸ்தாஸ்ரிதஜநபரித்ராணை காரகனாய், அதனால் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஸ்ரித ஸமஸ்லேஷைகதாரகத்வ ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தம் அவனைப்பற்றி, பின்னை ஒருகாலமும் விடோமென்கிறார்

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், 'பரிவரான யசோதாதிகளுடைய வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருதஸமம், என்னுடைய ஸ்பர்ஶம் உனக்கு நஞ்சோடொக்கும் நான் அகலுகையே யுக்தம் என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'பூதனைநஞ்சு ஸ்பர்ஶமறிக்கே யொழிந்தாற்போலே உம்முடைய தோஷம் ஸ்பர்ஶமன்று' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அங்ஙனேயாகில் அகலவேனல்லேன்' என்று ஸமாஹிதராகிறார்

[மாயோமென்று] - மாயக்கடவோமல்லோம், [தீயவலவலையென்று தொடங்கி]-பொல்லாத நெஞ்சையுடையளாய்வைத்து யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே மிகவும் புகழாநின்றது செய்து ஈஶ்வரனென் தனக்கும் இன்னதென்று தெரியாதபடி மிக்கிருந்த வஞ்சனையையுடையளாயுள்ள பூதனை முடியும்படி ஈஶ்வரத்வஜ்ஞானம் கலவாதபடி வெறும்பிள்ளையாயிருக்கச்செய்தே நச்சுப்பாலே அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து நம்மை உளோமாக்கின ஆஸ்சர்யபூதன் [வானோர்தனித்தலைவனென்று தொடங்கி] அயர்வறுமமரர்களுக்கு அத்விதீயனான அதிபதியுமாய் ஸ்ரீயபதியுமாய் எல்லாவுயிர்க்கும் தாய்போலே பரிவனுமாய் ஸர்வேஶ்வரனுமாய்வைத்து தன்னுடைய குணவத்தையைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட பெரியோனைப்பற்றி

ப —அநந்தரம், ஸர்வாத்மவத்ஸலனான ஸ்வாமியைக் கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவோமென்கிறார்

தீய கொடிய நினைவையுடையளாய், அலவலை - வாய்பாறியேத்துமவளாயுள்ள பெரு - அளவிறந்த, மா - பெருத்த, வஞ்சம் - வஞ்சநத்தையுடையளான, பேய் - பேய்ச்சீ வீய முடியும்படி, தூய - புரையற்ற, குழவியாய் - பிள்ளைத் தனத்தையுடையனாய், விடப்பால விஷகலந்தபால், அமுதா - அம்ருதமாம்படி, அமுதுசெய்திட்ட - அமுதுசெய்த, மாயன் - ஆஸ்சர்யஸ்வபாவனாய், வானோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், தனித்தலைவன் - அத்விதீயநிர்வாஹகனாய்

மன்னி ...லையாக்கை நிலை யெய்தி, மாயையாற்புக்கு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தானே! சோர்ந்ததுண்டே மென்று ...ட்டுங்கி, வெயபூணமருந்தோ இத்யாவய: (௯

மலராள் - தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மிக்கு, மைந்தன்-போக்யமான யௌவநத்தை யுடையனாய், எவ்வுயிர்க்கும் - ஸர்வாத்மாக்களுக்கும், தாயோன் - மாத்ருவத் வத்ஸலனாய், தம்மான் - தனக்குத்தானே ஈச்வரனாய், என் அம்மான் - என்னையகலாம லாக்கிவிட்ட ஸ்வாமியாய், அம்மா மூர்த்தியை - (அதுக்கடியான) விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை யுடையவனை, சார்ந்து - கிட்டி, மாயோம் - இரண்டுதலையையும் முடித்துக்கொள்ளக் கடவோமல்லோம் பிரியாதிருக்க, இரண்டு தலையும் ஸத்தை பெறு மென்று கருத்து

இ —ஒன்பதாம்பாட்டில், 'பரிவரான யசோதாதிகள் வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருத ஸ்டம், என்னுடைய ஸ்பர்சம் விஷஸமம் நான் அகலுகையே யுக்தம்' என்ன, 'பூதனை நஞ்சு பாதகமாகாதாப்போலே உம்முடைய தோஷமும் பாதகமன்று,'பெற்றதாய்போல வந்த பேய்ச்சி' என்று போலியும் அமையும்' என்ன, 'ஆகில் அகலவே வல்லேன்' என்று ஸமாஹிதராகிறார்

[மாயோம்] - இரண்டு தலையையும் அழித்துக்கொள்ளக் கடவோமல்லோம், பிரிகை யென்றும், மாய்கையென்றும் பர்யாயம் [தீய] - தீமையாவது - நெஞ்சில் திண்மை [அலவலை] - யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற எதிர்க்கொண்டு வருகை பெரியவஞ்சம், மாவஞ்சம் இரண்டாலும் ஆதிக்யமேயாய், அறமிக்க வஞ்சகத்தை யுடையவள் ஈச்வரனும் 'தாய்' என்று ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துக்கொடுவருகை [வீய] - முடிய [தாய்க்குழவியாய்] - ஈச்வரத்வம் நடையாடாதபடியான பிள்ளைத்தனத்தில் சக்தி அடியறிவார் 'நீ ஈச்வரன்' என்றால் "ஆத்மானம் மானுஷம் மந்யே", "சுஹ்ருதம்" இத்யாதி யென்னும்படியாயிருக்கை [விடப்பாலமுதா அமுது செய்திட்ட] - இவன் பிள்ளைத்தனத்திற் குறைவில்லையாகில், பின்னை அதின் காரியம் காணுதொழி வானென்? என்னில்,—விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாய்ப்பிறப்பு பிறந்தது தாமிவை வேறொன்றாக்க வொண்ணாமையாலே, விரோதித்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் முடிய பாரப்தம் [மாயன்] - விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து, தன்னைத்தந்து நம்மை உண்டாக்கின ஆச்சர்ய பூதன் இப்படி பூதனையுடைய வஞ்சகத்திலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் தான் ஆர்? என்னில், [வானோர் தனித்தலைவன்] நித்யஸூரிகளுக்கு அத்விதீயனான நிர்வாஹகன் தரிப்பாதவிபூதியாகப் பரிந்தநோக்க இருக்கிறவனன்றோ, பூதனை கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் [மலராள் மைந்தன்] - நித்யஸூரிகள் ஜீவநமிருக்கிறபடி. மைந்தன் நித்ய யௌவநஸ்வபாவன் [எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்] - நித்யஸூரிகளபக்க லிருக்கும் இருப்பு ஸகலாத்மாக்கள் பக்கலிலும் ஒத்திருக்குமவன் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல பரிவனானவன் [தம்மான்] - இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு அடியான ஸம்பந்த மிருக்கிறபடி. தம்மான் - ஸர்வேச்வரன் [என் அம்மான்] - நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒரு தட்டும், நான் ஒருதட்டுமாம்படி என்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவன் [அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்தே] - புருஷோத்தமனைக் கிட்டியே மாய்க்கடவோமல்லோம் விலக்ஷணமாய்ப் பூஜ்யமான திருமேனியை யுடையவன்

ஈடு —ஒன்பதாம்பாட்டு 'திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணெயோபாதி, தாரகங்காணும், நீர் தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பு' என்றான், 'ஹாவபாவமுள்ளவர்களு டைய வெண்ணெய் உனக்குத் தாரகம், அதில்லாத என்னோடை ஸ்பர்சம் உனக்கு நஞ்சு' என்றார், 'நஞ்சோ தான், நஞ்சானமை குறையில்லையே?' என்றான் அவன், இவரும் 'இது நஞ்சே, இதுக்கோரு குறையில்லை' என்றார், 'ஆனால், பூதனையுடைய நஞ்சு தாரகமான நம க்கு ஆகாததில்லைகாணும்' என்றான், என்னப் பொருந்துகிறார் அனழிக்கே, பூதனையை முடித்

ஒன்பதாம்பாட்டு - மாயோம் இத்யாதி இதுக்குக் கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதி ஸ்ரீஸாரஸ்யமா ந்ருஸிம்ஹ வெண்ணமுதின அவதாரிகை இரண்டாவது - கீழ்ப்பாட்டிலே சேர்விட்டமையை வித்தவதரித்து, தருவ

தாறபோலே 'நான அலலேன' எனறு அகலபபுகக எனனிடபபாநததைதப போககினுன' எனபா முணடு

[மாயோம்] - 'பிரிகையாவது - விநாஶம' எனறு இருககையாலே, இனி அகனறு மாயக்கடவோமலலோ மெனகிறுா நானும எனனேடு ஸமபநத முடையாரும முடியககடவே மலலோம அனறியே, இரண்டு தலையையு மழிததுககொளளககடவோமலலோம [தீய இத்யாதி] "ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:" (ஸதநயநததவிஷஸமமிஶ்ரம ரஸயமாஸீஜ்ஜகததகுரோ:) எனகிறபடியே ஜகததுக்கு வோபபறருனவனை முடிககபபாாதத நெஞ்சில் தீமையையுடையளாய, யசோதைப்பிராட்டியைபபோலே பரிவுதோற்ற ஜல்பிததுககொண்டு வருவாளாய, ஸவதஸ்ஸாவஜ்ஞனுனவனும 'தாய' எனறு பரமிககுமபடி தோறறின மஹாவஞ்சகையான பூதனை முடியுமபடியாக [தாயகுழவியாய] - ஐஶ்வரமான மேன்மையும் நடையாடாநிறகச செயதே, அது தோறருதபடி கலபபறற பிளளைத தனததை யுடையனுய இவனுககுப பிளளைததனததில குறையிலலையாகில, அதினகாரியம காணுதொழிவானேன ? எனனில,- [விடபபாலமுதா] விஷம அம்ருதமாம முஹூர்ததததிலே யாயிறறு பிறந்தது தாமினை வேருகக வோணணுமையாலே விரோதித்த ஆஸுரபரகருதிகள முடிய பராபதம [மாயன] விஷம அமருதமாமபடி அமுது செயது தனனைத தநது நமமையுணடாககின ஆஶ்சாயபூதன் *('எனககுமலல, பிறாககுமலல, அவனுககே' எனறு அவள அநுயாரஹமாககுகையாலே அமருதமாயிறறு) பூதனையுடைய விஷம் அமருதமாமபடி அமுதுசெயதவனதான ஆர ? எனனில், [வானோதனிததலைவன] - அயாவருமமராகளுககுத தனிததலைவனுனவன [மலராளமைந்தன] அவாகள பரிந்து பரிசாயைபபணண, பெரியபிராட்டியாரும தானுமா யிருககுமவன † "தேவிமாராவாா திருமகள் பூமி யேவ மறறமரா ராடசெயவாா" எனகிறபடியே [மைநதன] - அவளுககு மிடுக்கானவன, அவளோடடைச சோததியாலே நிதயமான நவயௌவநததையுடையவனெனனுதல *(அவளோடடைச சோததியாலே அழகியமணவாளபபெருமாளா யிருககிறவனெனனுதல) [எவ்வுயிர்க்குந்தாயோன] ஸகலாதமாக்களுககும தாயபோலே பரிவனுனவன [தமமான] - ஸர்வேஶ்வரன [என அம்மான] - நான தனனை அகனறு முடிந்து போகாதபடி நோககினவன நித்யஸூரிகளும மறறுமுளள ஸகலாதமாககளும ஒரு தட்டும், நான ஒருதட்டுமாமபடி என்பககலிலே

டாநதபாம பாதமாவதாரிகைக்கு - "விடபபாலமுதா" எனறதிலேயும, தவிதீயாவதாரிகைக்கு- 'வஞ்சபபேய' எனறதிலேயும நோககு

பிரியோம எனனுதே, "மாயோம" எனகிறதென ? எனன, பிரிகையாவது இதயாதி 'மாயோம' எனகிற பஹுவசனாததம - நானும் இதயாதி தீமைக்கு ஊாவம - ஸ்தந்யம் இத்யாதி ஹரிவம்ஶ வசனம் - "தஸ்யா ஸ்தநம் ததௌ க்ருஷ்ண: ப்ராணை: ஸஹ ததாதவ ! ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஶ்ரம்" இத்யாதி, அலவலை - பஹுஜலபம. "பெருமாவஞ்சம" எனறது - மிகவும வஞ்சகையெனறுய, அதனெலலை அருளிசசெயகிறு-ஸவஜ்ஞஸர்வஜ்ஞனுமாய் இதயாதி அதின் காரியம் - விஷத்தின் காாயமான மரணம "தாயகுழவி" எனறுவைத்து, "விடபபாலமுதா" எனறதின தாத்பாயம - விஷம் அமருதமாம் இதயாதி ஆனல, பூதனை முடியுமபடி யென ? எனன, - தர்மியை இத்யாதி வஸ்துஸ்வரூபத்தால் முடிநதா னெனறபடி "அமாாகளமுதே யசோதைகளுதே" எனறனரே தாமிஸவரூப மெனறு கருத நமமை - ஐஶ்வர்யத்தை தனித்தலைவன் - அதவிதீயநாயகன மைநதனெனறு - மிடுக்காதல, யௌவநமாதல உகதாாத்தததுககு ஸமவாதம - தேவிமார் இத்யாதி தனககுத் தகுதியான தேவிமாராவாா - லக்ஷ்மியும பூமிப்பிராட்டியும, அவாகள முகத்தாலே நீயேவ அடிமைசெயவாா மற்றமாா - அவாகளோடு துலயமாக விகலபிக்கலாமபடி யிருககிற நிதயஸூரிகள "வானோா தனிததலைவன" இதயாதியைக கடாக்ஷித்து ஆத்தாகதா நிதயஸூரிகளும் இத்யாதி மூாத்தியபதம - விகாஹததுக்கும, ஸவாமிக்கும வாசகமாகையாலே இரண்டை

---

* குண்டலிதம, பாஷிபதம எனபா † திருவாய்மொழி, அ - க - க

விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவனென்றுமாம் [அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்தே] - விலக்ஷண மான திருமேனியையுடைய அம்மஹாபுருஷனைக் கிட்டி மாயக்கடவோமல்லோம் (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

சார்ந்தவிருவல்வினைகளுஞ்சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத்
தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத் திருத்திவீடுதிருத்துவான
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து
நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம்நெடுமாலே

ஆ—(சார்ந்த) இப்படி என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் பாராதே என்பக்கலுள்ள ஸர்வஸம்ச்லேஷவிரோதியான மஹாபாபங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி, பாபநிபந்தநமான ப்ராக்ருதவிஷயஸங்கத்தையும் போக்கி, ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானேயென்னும் வ்யவஸாயபூர்வகமாக அநவரதஸேவாநுஸந்தானைக் போக்கும்படி என்னைத் திருத்தி, பின்னை எனக்குத் திருநாட்டை யும் தந்தருளுகைக்காக ஆகுவதே, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ பரமகா ருணிகத்வ ஆச்ரிதவத்ஸலத்வ மென்ற இப்படி அபாரந்தகுணங்களெல்லாமென்கிறார்

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைசெய்கையிலே உகக்குமாம்படி பண்ணித் தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக உத்யோகியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தைப் பேசுகிறார்

[சார்ந்தவென்று தொடங்கி] - ஆத்மாவோடு அவிநாபூதமான புண்ய பாபரூபங்களான கர்மங்களை அநாயஸேந போக்கி விஷயங்களிலுள்ள ருசி வாஸனைகளை அறுத்து அதனாலே கருத்த கருத்தனாய், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டித் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாம் படி பண்ணி 'தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி' என்றதால் - அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு தன்பாடே மநஸ்ஸை வைக்கும்படி திருத்தி யென்றுமாம் [வீடுதிருத்துவான] ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்துக்குத் திருநாடு கோடிக்கத் தொடங்கினான் பரிபூர்ண ஜ்ஞாநபானாய், ஸர்வகதனாய், அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய ஆச்ரித விஷயத்தில் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தை யுடையவன் ஆழ்வாரை இப்படி திருத்துகைக்காக வ்யாபத்தனாயிருந்தானென்றும், அவரைப் பெற்றபின்பு வ்யாப்தி பூர்ணமாயிற்றென்றும் வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநஞ் சொல்லுவர்

ப—அநந்தரம், இவர் இப்படி ஸமாஹிதரானபடியைக் கண்டு, பரிதனான ஸர்வேச்வர னுடைய உபகாரத்தில் பாரிப்பைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்

யும் தத்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார், விலக்ஷணமான இத்யாதி அம்மா மூர்த்தியை - அந்த விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனையென்றும், அந்தமஹாபுருஷனையென்றும் பதார்த்தம். தச்சப்தத்தால் வந்த பாவிததி - விக்ரஹத் திலும், புருஷனிலு மென்று கண்டு கொள்வது ஸஹஸ்ரசீர்ஷத்வாதி விசிஷ்ட விக்ரஹயுக்தனாகவும், "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்று மஹாபுருஷனாகவும், ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தாதிகளிலே அவனுக்கு ப்ரஸித்தியுண்டிறே. தீயவல்லவென்றுதொடங்கி, அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம் (௯) இத்யலயம்!

ஆரநத - (யாவதாஸரயம) பரிபூரணமான, ஞானசசுடா ஆகி - ஸவயமபரகாஸஜஞாநபா டையையுடையனுயககொணடு, அகலம - சுறறும, கீழ - கீழும, மேல - மேலுமான (பததுததிக கிலும), அளவிறநது-அபரிசசிநநஸவரூபனுய, நோநத-அதிஸூக்ஷமமான, உருவாய அருவாகும- அசிததும சிததுமாகிற, இவறறின-இவறறுககு, உயிா ஆம - அநதராதமாவாய, நெடுமால - (என பககலிலே) நிரவதிகவாதஸலயததையுடையவன, சாாநத-(எனனேடு) பொருநதி, இரு - (புணய பாபரூபேண) இரணடுவகையான, வல தாமோசமாயுளள, வினைகளும - காமஙகளையும, சரிதது- (ஒனறொழியாமல ஒருகாலே) தளளி, மாயம - அஜஞாநகாயமான, பறறு - விஷயஸஙகததையும, அறுதது - அறுதது, தீாநது (அநயபரயோஜந) வயவஸாயததை யுடையேனுயககொணடு, தனபால - தனனிடததிலே (அநுபவாாததமாக) மனம - நெஞசை, வைகக - பரதிஷடிதமாக குமபடி, திருததி - (எனனை) நனறுகபபணணி, வீடு - (எனககுததருவதான) மோக்ஷஸததலத திலும, திருததுவான - ஒருபுதுமை செயயாநிறகும இஙகுசசொனன உபயவயாபதியும தமக காகவெனறு கருதது

இ —பததாமபாட்டில, 'மாயோம' எனறவாறே ஹருஷடனுய, அடிமைசெயகை யிலே உகழுகராமபடி, தமமை 'அயோகயன' எனறு அகலாத தேசததேறக கொடுபோவதாகப பரமபததைதக கோடிககத தொடஙகினு னெனகிருா

[சாாநத] - இவவாதமாவுககு ஸவரூபாநுபநதியோ வெனனலாமபடி பொருநதி யிருககை [இருவலவினைகளுஞ சரிதது] - இருவகைபபடட புணயபாபரூபமான காமஙகளை விரகா நெடுஞசுவா தளளுமாபோலே அநாயாஸேந போககி [வலவினை] - ஸாவஸகதியானவனும அநுஸநதிததால நெஞசு உளுகக வேணடுமபடி யிருககை [சாாநத] - எளளும எணணெயும போலே சோநதிருககை [மாயபபறறறுதது] - விஷயஙகளில ருசிவாஸனைகளைப போககி மாயை அஜஞாநம, அததாலே - ருசியை நினைககிறது பறறு - வாஸனை [தீாநது] - கருதகருதயனு யெனனுதல, அநயபரயோஜநனு யெனனுதல [தனபால மனமவைககததிருததி] - விரோதியைப போககுமளவனறிககே மநஸஸுககுததானே விஷயமாமபடிபணணி [வீடு திருததுவான] - பரம பததைதக கோடிககத தொடஙகுவான அதாகிறது ஆழவாா எழுநதருளுகிற மஹாதஸவத தாலே ஒருபுதுமைதோறறியிருககை [ஆரநதஞானசசுடாராகி] - பரிபூரணஜஞாந பரபனுய [அகலஙகீழமேலளவிறநது] பததுததிககையும வயாபிதது ஸாவகதனு யெனறபடி [சோநத உருவாய அருவாம இவறறினுயிராம] - அதிஸூக்ஷமமான சேதநாசேதநஙகளாகிற இவறறுககு அநதராதமாவாய இபபோது வயாபதி சொலலுகிறதென? என்னில, - ஒருவனைப பிடிககைக காக ஊரைவளைவாரைபபோலே, இவரை அகபபடுததுகைககாக வயாபதனுகிறது. அனறியே, இவா கிடடினபினபு வயாபதியும ஸபரயோஜநமாயிற றெனனவுமாம [நெடுமாலே]-எனபககலிலே அதிவயாமோஹத்தை யுடையவன இவாபககல பணணின வயாமோஹம முனியோனமுக னளவும செலலுகிறதாயிறறு, அவன தெளிந்துவநது முகஙகாடடி காமததாலே கொடுபோகபபற றுத கலககததின காரியம நடுவேடைய [நெடுமால]-வீடுதிருததும ஸவபாவ னெனறு அநவயம

ஈடு —பததாமபாட்டு இவரை இப்படி இசைவிததுவைதது, ஒரு புதுமை செயய வேணடாதபடியான பரமபததைதக கோடிககத தொடஙகினுன,

[சாாந்தவிருவலவினைகளும சரித்து] "திலதைலவததாருவஹநிவத்" (திலதைலவததாருவஹநிவத்) எனகிறபடியே பிரிககவொணணுதபடி பொருந்திககிடககிற புணயபாப

பததாமபாட்டு-சார்ந்த இத்யாதி "தீாநது தனபால மனமவைகக்த்திருததி வீடுதிருத்துவான" என்ற பதஙகளைக கடாக்ஷிததுஅவதாரிகை இவரை இதயாதி புதுமை தாதமான அதிஸயம, கோடிக்க-அலஙகரிக்க கூடின என்னுதே, "சாாநத" எனறதுக்கு பாவம - திலதைலவத் இத்யாதி ஸ்ரீரஙகமதெ

ரூபகர்மங்களையும் சரித்து ஸர்வஶக்தியான தான் போக்குமன்றும் போக்கவொண்ணுதபடி ஶாத ஶாரகமாகப் பண்ணத்த வினைகளை, விரகர் நெருஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே போக்கி [மாயப்பற்றறு த்து] - ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து [தீர்ந்து] - தான் க்ருதக்ருத்யனு யென்னுதல், அன்றிக்கே, [தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி] - 'அல்லேன்' என்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து, தன் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி [வீடுதிருத்துவான்] கலங்காப்பெருநகரத்துக்கும் ஒரு புதுமை பிறப்பியாநின்றுன் [ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி] பரிபூர்ணஜ்ஞாந ப்ரபனுய [அகலம் கீழ்மேலளவிறந்து] - பத்துத் திக்கிலும் வ்யாபித்து [நேர்ந்த வுருவாயருவாகு மிவற்றினுயிராம்] அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருக்கிற, அன்றிக்கே, நேர்ந்த - சிட்டின, அதாவது - ப்ரத்யக்ஷபரிதருஷ்டமான பரக்ருத்யாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவா யென்றுமாம் [நெடு மால] - இப்படி யிருக்கிற நெடுமால் வீடு திருத்துவானுன்ன வ்யாபதியும் இவரைப் பெற்றபின்பு புதுக்கணித்த தென்னுதல், அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே, இவரைத் திருத்துகைக்காக வ்யாபதனுயிருந்தா னென்னுதல் [நெடுமாலே] - முனியே நான்முக னளவும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது அவன் தெளிந்துவந்து கோடுபோகப் பற்றுமே கூப்பிடுகிறுரிறே நடுவெல்லாம்

"ஶ்ரீமதே தவஷ்டார்ய வஹிவஷ்ர விபுவெவதர்மண க்ஷணக்ஷரணவஸாவாவெதநவ்யக்ரூதி வ்யாவ்ரவெதஷ்ரதய ஹஜவ்நாயாதிரொரஹிதவவ்யக்ஸாமா:" வன்மைக்கு ஸாவம ஸர்வஶக்தி இத்யாதி தள்ளி என்னுதே, "சரித்து" என்றதுக்கு ஸாவம - விரகர் இத்யாதி விரகர் - உபாயவான்கள் "மாயம்" என்று - ருசிரூபஜ்ஞாநம 'பற்று' என்று - வாஸனை தன்பால் - தன்பக்கலிலே வீடுதிருத்துவான்-வீடுதிருத்துவானுன்ன என்றபடி கலங்காப் பெருநகரம் - விகாரமில்லாத மஹாநகரம் "நேர்ந்தவுருவாயருவாகும்" என்று - காரணவஸ்த்த ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்து வ்யாபதியைச் சொன்னபோது, 'அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து' என்று - கார்யாவஸ்த்தவ்யாபதிபரம் நேர்மை - ஸௌக்ஷ்ம்யம் உரு - ப்ரக்ருதி அரு-சேதனன் யத்வா, அகலம் இத்யாதி - பஹிர்வ்யாபதி நேர்ந்த இத்யாதி - அந்தர்வ்யாபதி யென்னவுமாம் நெடுமால் - ஸர்வாதிகனென்னு தல், மிக்க வ்யாமோஹத்தை யுடையவ னென்னுதல் மூன்றின் அர்த்தம் - இப்படியிருக்கிற இத்யாதி 'வ்யாபதி யும்' என்கிற அபிப்ராயத்தாலே - 'ஆர்ந்தஞானச் சுடராகி' என்று சொன்ன ஜ்ஞாநவ்யாபதியை ஸமுச்சயிக் கிறது சார்ந்தவென்று தொடங்கி, மனம்வைக்கத் திருத்தின பின்பு, ஆர்ந்தஞானச்சுடரென்று தொடங்கி, நெடு மால வீடுதிருத்துவானுன்ன என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் - வ்யாபதியும் இத்யாதி இத்தப் பக்ஷத்தில், 'தீர்ந்து' என்றது - தனக்கே யற்றுத் தீர்ந்தென்றபடி மால் - வ்யாமுக்தன் ஆர்ந்தஞானமென்று தொடங்கி, நெடுமால, சார்ந்தவென்று தொடங்கி, தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து-க்ருதக்ருத்யனுய, வீடுதிருத்து வானுன்ன என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம்-அன்றியே இத்யாதி இப்பக்ஷத்தில், மால் - ஸர்வாதிகன் ஸாகேதத் திருவாய்மொழிக்குள்ளே இவரை அங்கீகரிப்பதாக வீடு திருத்துவானுனல், இப்ப்ரபந்தத்தையும் தலைக்கட்டுவித்து லோகத்தைத் திருத்துவித்த வழியாலே ஜகதுபகாரகனுயிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்ன - முனியே நான்முகன் இத்யாதி 'மனந்திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய நாடுதிருந்தினவாறேவந்து' என்னக்கடவதிறே அதாவது - ஈஶ் வரன் இவர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்துகையிலே விளம்பிக்க, அதுபற்றுமே முனியேநான்முகனை யும் கூப்பிட்டகூப்பீடு ஜகதுபகாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்று என்றபடி ஸர்வஜ்ஞானகையாலே, அவன், வ்யாமோ ஹத்தாலே வீடுதிருத்தப்போனது அறிந்த இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன, அவன் தெளிந்து இத்யாதி தெளிந்து வந்து - வ்யாமோஹம் தெளிந்துவந்து ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி யென்று தொடங்கி, நெடுமால, சார்ந்தவென்று தொடங்கி, வீடுதிருத்துவான் என்று அந்வயம் அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து - சுற்றும் கீழும் மேலுமான பத்துத் திக்கிலும் அபரிச்சிந்நஸ்வரூபனுய, நேர்ந்தவுருவாயருவாகுமிவற்றினுயிராம் - அதிஸூக்ஷ்மமான அசித்தும் சித்து மாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவானவன் ஊக்கிஶ்வாஷ்ட்ராய: (௩௦)

பதினோராம் பாட்டு.

மாலே! மாயப்பெருமானே! மாமாயனே! என்றென்று
மாலேயேறி மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
பாலேய தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரத்தின்
பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க்கு இல்லை பரிவதே.

ஆ - (மாலே) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆஶ்சர்யமான ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதிகல்யாணகுணங்களையும், ஆஶ்சர்யமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காலதத்வமெல்லாம் பேசினாலும் ஆராத அபிநிவேஶத்தையுடையனாய், அந்த குணங்களையே தாரகமாக வுடையனான குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஸர்வஜ்ஞ போக்யமான ஆயிரத்தின்பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க்கு எம்பெருமானை விஶ்லேஷிக்கையாகிற தீங்கு இல்லை யென்கிறார்.

ஒ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு உள்ள பலம் அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலேயென்று தொடங்கி] பெரியோனேயென்றும், ஆஶ்சர்யமான குணங்களை யுடையவனே யென்றும், ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனேயென்றும் அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வோமல்லோம்' என்று ஏங்கி அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலே அவஸந்நராய், மீளவும் அவனுடைய நிரவதிககருணையாலே சேர்ந்து அடிமை செய்யப்பெற்றுத் தாம் உள்ளான ஆழ்வார் [பாலேய தமிழ ரிசைகார ரென்று தொடங்கி] - இயலறிந்துகொண்டார் இசையறிவார் பகவத்குணவித்தர் விரும்பும் ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு, 'நாம் அயோக்யர்' என்று அகலும் துக்கமில்லை. பாலென்று - தமிழ்நூல். பாலேய தமிழ் - பால்போன்ற தமிழ்.

ப — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, இதில் அந்வயித்தார்க்கு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலே வரும் துக்கமில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

மாலே - ஸாவாநிக ஶேஷித்வ ரூபமான ஸ்வரூபோத்கர்ஷத்தையுடையவனே! மாயப்பெருமானே - (நித்யஸம்ஸாரிகளையும் நித்யஸூரிமத்யத்திலேயாக்கும்) ஆஶ்சர்ய குணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே - அபரிச்சின்னமான விபூதிவிஷய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்று என்று - என்று (ஶேஷித்வஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களில் தனித்தனியுண்டான உத்கர்ஷத்தை) அநுஸந்தித்து, மாலேயேறி - (ஸ்வநிகர்ஷமடியாக 'அகலுவோம்' என்று) ப்ரமித்து, மால் நிரதிஶயவாத்ஸல்யயுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அருளால் - நிரவதிககருணையாலே, மன்னு - ஸமாஹிதராய்ச்சேர்ந்த, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பாலேய - பால்போலே இனிய, தமிழர் - இயல்தமிழறிவாரும், இசைகாரர் - இசையறிந்து உணர்ந்து பாடவல்லாரும், பத்தர் - பொருளறிந்து பரவணராய பக்தியுடையாரும், பரவும் - கொண்டாடும், ஆயிரத்தின்பாலே - ஆயிரந்திருவாய்மொழியினிடத்திலே, பட்ட - ('கடலிலேமுத்துப்பட்டது' என்னுமங்கணகிலே) உண்டாய், இவைபத்தும் - (ஈஶ்வரனுடைய ஶீலாதிஶயப்ரகாஶகமான) இவைபத்தையும், வல்லார்க்கு - (பாவயுக்தமாக) அப்யஸிக்கவல்லார்களுக்கு, பரிவது - (ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தானத்தாலேவரும் விஶ்லேஷமடியான) க்லேஶம், இல்லை - இல்லை. பரிவது - துக்கம். 'பாலேய்த்தமிழர்' என்று - தமிழ்ப்பகுதியான் நூலோடு பொருந்தினவ ரென்றுமாம். இது அறுசீர்க் கழிநெடிலடி நான்கு கொண்டிருத்தலால், ஆசிரியவிருத்தம்.

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு 'அயோக்யன்' என்று அகலும் நக்கமில்லை யென்கிறார்

[மாலே] ஸ்வரூபத்தாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் ூண்டான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! [மாயப்பெருமானே]-ஆஶ்சர்யமான குணங்களையுடையவனே! [மாமாயனே]-ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [என்றென்றுமாலேயேறி] - இவற்றை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறி த்தாகிறது-'அயோக்யன்' என்று அகலுகை [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்]-அவனும் னவ்யாமோஹத்தாலேயாயிற்று இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டது அவன் தன்செல்லாமையைக் ாட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக்கண்டு பரிஹாரம், அது உள்ளடங்காமையாலே வழிந்து புறப் ட்ட இத்திருவாய்மொழிக்குஉண்டான லோகபரிஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது [பாலேய தமிழர்]- பாலோடொத்துள்ள தமிழறிவார் பாலென்று - தமிழுற லென்றுமாம். [இசைகாரர்] - இசை அறிவார் [பத்தர்] - ஸர்வேஶ்வரனும் ஆழ்வாருமான பரிமாற்றத்திலே கால்தாழ்ந்திருக்குமவர் ள பாலேயதமிழ ரென்கிறது முதலாழ்வார்களை இசைகார ரென்கிறது - ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை பத்தரென்கிறது - பெரியாழ்வார் போல்வாரை ஸ்ரீபராங்குசநம்பி, ஆழ்வார் திரு வரங்கப்பெருமாளரையர், பிள்ளைப்புறங்கர் விலவிந்தாஸர் போல்வார்' என்னுமாம், ஆழ்வான், ஒருருவிலே [பரவும் ஆயிரம்] - அகாமமாகக் கூப்பிடுகை [பாலேபட்ட] - ஆயிரத்தினருகேபட்ட, உள்ளேயுண்டான [பட்ட]-'முதத்துப்பட்டது' என்றாற்போலே [பரிவது இல்லை]-'அயோக்யன்' என்று அகலும் துக்கமில்லை

ாடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, அவனவர்க் கொள்ள அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேஶம் பட வேண்டா என்கிறார்

[மாலே] - ஸ்வரூபத்தால் வந்த விபுத்வம் [மாயப்பெருமானே] - குணத்தால் வந்த விபுத்வம் [மாமாயனே] சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதிக்யம் [என்றென்று மாலேயேறி] ஏவம் விதமான வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகலும்படி பிச்சேறி. [மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்] - தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றை யிட்டுக்கொண்டவனை யறுத்து விழவிடுவோரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார் பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார் [பாலேயதமிழர்] - பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். [இசைகாரர்] - இயலுக்கு இசைய இசையிடவல்லவர்கள் ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள்

நிகமம் - மாலே இத்யாதி பாகாணுகுணமாக அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

'மாலே' என்றும், 'மாயப்பெருமானே' என்றும் - 'வானேரிறையை' 'வெண்ணெய்தொடுவுண்ட' என்ற பதங்களினுடைய அநுவாதம் 'மாமாயன்' என்று - 'இளவேறேழுந்தழுவிய' என்றதின் அநுவாதம். இங்கே, விபுத்வமாவது உத்கர்ஷம் குணசேஷ்டிதங்கள் ஆஶ்சர்யரூபங்களாகையாலே, மாயாஶப்தங்களாலே குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது மாலே - ஸ்வரூபத்தி உத்கர்ஷமுடையவனே! மாயப்பெருமானே - ஆஶ்சர்யகுணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே-அபரிச்சின்னமான ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்று ஶப்தார்த்தம் தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக இத்யாதி வாக்யத்திலே - தாமபுத்ரனை நிர்த்தத, அதுக்காகத் தன்னை முடித்துக்கொள்ள நினைத்த அர்ஜுனனை க்ருஷ்ணன ரக்ஷித்தானென்கிற காணபர்வத்தில் கதையை நினைப்பது பலகாலும் அருளைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு பாவம் - பிடிதோறும் இத்யாதி நின்றநின்ற நிலைகள் தோறும்-'மதிநலமருளினன,' 'அருளாத நீரருளி,' 'மாலருளால்' என்று இப்படி ஸர்வேத விஶேஷ அயோக்யாநுஸந்தாநாதி தஶைகளிலெல்லாவற்றிலும் மென்றபடி அவர்கள் ஆர்' என்ன, ஸ்ரீமதுரகவிகளையும்

[பத்தர்] பகவத்குணுநுபவத்தில் இவர் தம்மைப்போலே, ''காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்'' என்று இருக்குமவர்கள் ஆழ்வான் ஒருருவிலே, ''ஸ்ரீபராங்குச நம்பியை - பாலேய தமிழரென்கிறது, இசைகாரரென்கிறது - ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாளரையரை, பத்தரென்கிறது - பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரை'' என்று பணித்தானும் ''பாலேயதமிழரென்கிறது - முதலாழ்வார்களை, இசைகாரரென்கிறது - திருப்பாணாழ்வாரை, பத்தரென்கிறது - பெரியாழ்வாரை'' என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்வர் இயலறிவார் இசையறிவார் பகவத்குணவித்தரா யிருப்பார் இவர்கள் [பரவும்] இவர் அகலுகை தவிர்ந்து பாடின பின்பு உண்டான லோகபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது [ஆயிரத்தின்பாலேபட்ட] - 'கடலிலே முத்துப் பட்டது' என்னுமாபோலே ஶ்லாக்யமான ஆயிரத்தின் நடுவேபட்ட இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு [இலலைபரிவது] - பரிவதில்லை அநுசிறைய மடநாரையிலே தூதுவிட்டு அவன் வந்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனனவாறே 'அயோக்யன்' என்று அகன்றுபடும் துக்கமில்லை

முதற்பாட்டில், 'அயோக்யன்' என்று அகன்றார், இரண்டாம் பாட்டில், அகலுகைக்குத் தானும் அதிகாரியல்லே னென்றார், மூன்றும்பாட்டில், ஶீலகுணத்தைக் காட்டித் துவக்கத் துவக்குண்டார், நாலாம்பாட்டில், அகல்வோட்டுவோர்களோ உண்டோயவர்கள்? என்றார், அஞ்சாம்பாட்டில், உடைய உன் திருவடிகளைக் கிட்டும்படி பார்த்தருளவேணு மென்றார்; ஆறும் பாட்டில், அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்க்க, முடியப்புகாநின்றே னென்றார், ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவில் அவன்வரக்கொள்ள, அயோக்யன் என்று அகன்றார், எட்டாம்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் தாரகம் என்றுன அவன், ஒன்பதாம்பாட்டில், அட்டாடியல்ல, இது நஞ்சென்ன, நஞ்சுதானே நமக்கு தாரகமென்றுன, பத்தாம்பாட்டில், தம்மை யிசைவித்துப் பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினு னென்றார், நிகமத்தில், கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (௧௧)

இத்யாதி பெரியதிருவந்தாதி(௩௪) காலாழும் இத்யாதி உன்னுடையஸௌந்தர்யாதிகளை நாமகேட்டயாதாத் திலேயும், கால் தமோமூன்றது, நெஞ்சு ஸ்திலமாகின்றது, கண் சுழலாநின்றது என்றபடி பாஸங்கிகமான ஐதிஹ்யம்-ஆழ்வான் இத்யாதி நிர்வாஹாந்தரம் - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி பலிதம்-இயலறிவார் இத்யாதி ஆயிரமருளிச்செய்வதற்கு முன்பு 'பத்தர்பரவுமாயிரம்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, இவர் அகலுகை தவிர்ந்து இத்யாதி ஸர்வஜ்ஞராகையாலே பாடினபின்பு உண்டான லோகபரிக்ரஹம் தோற்று மென்றபடி சொன்னது என்னுதே 'பட்ட' என்றதுக்கு ஹாவம்-கடலிலே இத்யாதி பட்டது - உண்டாயிற்றது துவக்கு - சோபிக்க மாலே என்று தொடங்கி, வல்லார்க்குப் பரிவதில்லை இத்யந்வய: பரிவது - துக்கம் (௧௧)

தாவிடோபநிஷத் ஸங்கதி — ஸாயிஷுநாதிஉவஜேவாரஷொ.தஷேஉஷி ஸாரயொம்ருதாஜேடியஸிஹவஶ்ஶாரி: தெத்விகு ஷாதிவரிதம்ஷூதிவொயு தெஜநீத ஸரீஜவஶதாஜேவஜஷேஹணெக் ॥

த்ராவிடோபநிஷத தாத்பர்ய ரத்நாவலி — கூஷ்டுரஷாநாஸிஜவ்யாணி ஜஷமிஜகிரஸூாஸ்காவ்ராவியகூாசவவக்குரவ்ரிஷாநாஷிவியஸயநகஃஸாஷி ஸஜெகூாஸ்யாசு। மொவாஷ்யாஜேரஶஷெகூண விஷயதயா ஸஜேவஷூஸஜெ ஸ்ரிஷ்யூாஶவ்லொஷாதஷஹிகஶஜேநஞாஷ நாயம் ஸஶீஷ்வி ॥

வாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வளமிக்கமால்பெருமைமன்னுயிரின்தன்மை
உள்ளுற்றுக்கூடுருவவோர்ந்து—தள்ளுற்று
நீங்கமனமாற்றனமால்நீடிலகுசீலத்தால்
பாங்குடனேசொன்னான்பரிந்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆறாந்திருவாய்மொழி—பரிவதில் ப்ரவேஶம்.

ஒ —ஆறாந்திருவாய்மொழியில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் நிரபேக்ஷனாய்ப் பரிபூர்ண ர் எம்பெருமானை, அதிக்ஷுத்ரனும் அதிக்ஷுத்ரோபகரணனுமாயிருக்குமவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்று ஆஶங்கிப்பார்க்கு, அவன் அத்யந்த பரிபூர்ணனேயாகிலும் தப்பூர்த்தியெல்லாம் ஸ்வாராதத்தைக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரிய:பதியாய ஸுஶீலனாகையாலே ராயிக்கப் புக்கார்க்கு வித்தவ்யயாயாஸங்களில்லாமையாலும், பாத்யவாய பரஸங்க மில்லாமை யும், பலாதிக்யத்தாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய ப்ரகாரவிஶேஷங்கொண்டு கார்யமில்லா யாலும், பகவத்கீதாமத்யம ஷட்காதிகளில் ப்ரதிபாதித்தாற்போலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகர ன்று அருளிச்செய்கிறார்.

ப —ஆறாந்திருவாய்மொழியில், ‘இப்படி ஶீலவானாகிலும் ஸ்ரிய:பதியாகையாலே வாப்த ஸமஸ்தகாமனான பூர்ணனை ஆராதிக்குமிடத்தில் தத்ரூபமான உபகரணந்தயவாவத் லே துஷ்கரமாகில் செய்வதென்? என்று கூசவேண்டாதபடி, பூர்த்திதானே, ஆபிமுக்யமே ஸாக அங்கீகரிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று ப்ரதிபாதிக்கைக்காக, ாதனோபகரண ஸௌகர்யத்தையும், ஆராதகனுடைய அதிகாரஸௌகர்யத்தையும், அதிகாரி டியத்தில் ஆராத்யன தோஷகுணம் பாராமையையும், தன்பெருமை பாராதே அங்கீகரிக்கும் நுவிஶேஷத்தையும், அநந்ய ப்ரயோஜனவிஷயத்தில் ஆதராதிஶயத்தையும், அவர்களுக்கு அத த போக்யனும்படியையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகனானவனுடைய ஆஶ்ரயணம் காலக்ஷேப ப்ரகார னனுமிடத்தையும், அஞ்ஜலிமாத்ரத்தாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் னனுமென்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனுடைய ஸங்கல்பாதீனமென்னுமிடத்தை ம், அநிஷ்டத்தை அவிலம்பேன நிவர்த்திப்பிக்கையையும் சொல்லி, ஸ்வாராதத்தையை உபதே க்கிறார்

இ —ஆறாந்திருவாய்மொழியில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்ப் பரிபூர்ணனாய் ஸ்ரிய:பதி யிருக்கிற ஈஶ்வரனை க்ஷுத்ரனுமாய் க்ஷுத்ரோபகரணனுமானவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாய ண்டோ? என்னில்,—இவன் இட்டதுகொண்டு வயிறுநிறையவேண்டும் குறையில்லாமையாலே ந்தப்பூர்த்தியும் ஸ்வாராதத்தைக்கு உறுப்பு ஸ்ரிய:பதித்வமும் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் லாதிகளுக்கு அடியாகையாலே அதுவும் ஸ்வாராதத்தைக்கு உடலாகக் கடவது; வித்தவ்யயா ாஸாதிக ளில்லாமையாலும், பாத்யவாயபரஸங்க மில்லாமையாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய ஶேஷ நியதி யில்லாமையாலும், “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரயணம் ஸுகர மென்கிறார்.

ஈடு — முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிறபடியைத் தாம் அநுபவித்தார், இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரனானவனை பஜியுங்கோள் என்றார், அநந்தரம், பஜநத்துக்கு உறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்தார், அதுக்கு உறுப்பாக அவனுடைய அபராதஸஹத்வத்தை அருளிச்செய்தார், அதுக்கு உறுப்பாக சீலவான் என்றார் இவை யெல்லாம் உண்டானாலும் பசையில்லையிறே, பரிமாற்றத்திலே அருமை பட்டிருக்குமாகில், என்ன,— அது வேண்டா, ஸ்வாராதன் என்கிறார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே, 'அயோக்யன்' என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட இதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநங் கண்டிலோமீ! பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகிறது தான் ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே, அதில், க்ஷுத்ரனான இவனாலே க்ஷுத்ரோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தலைக்கட்டப் போகாமையாலே ஸம்ஸாரியான இவனாலே நேர்கொடு நேர் ஆச்ரயித்துத் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடி அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கை யாலும், இவனிட்டதுகொண்டு தருப்தனாக வேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாகையாலும், இவ்விரண்டுக்குமடியாக ஸ்ரிய:பதியாயிருக்கையாலும், இவன் அவனை யாச்ரயிக்கை என்று ஒரு பொருளில்லையீ! என்ன, - அது வேண்டா, அப்படிகளுடைய ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பு இவன் தன் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்கரிக்கும் இதுதான் தன் பேறாக நினைத்திருக்கும், இதுக்கு மேற்பட்ட தனக்கு வேறொன்று தேடவேண்டாதபடி எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பானொருவனாகையாலும், இவன் இட்டதுகொண்டு தருப்தனாகவேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், ஸ்ரிய:பதியாகை யாலே ஸுசீலனாயிருக்கையாலும், இதரஸமாச்ரயணம்போலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் அருமைப் பட்டிராது இனி இதுதனிலே யிழியவே, விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கும், ஆச்ரயணந்தான் க்லேசரூபமாயிருக்கையன்றியே ஸுகரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றுந் தேடவேண்டாதபடி பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும், பகவத்ஸமாச்ரயணமாகையாலே ப்ரத்யவாய

பரிவதிலீசன் ப்ரவேசம் - கீழ் அஞ்சு திருவாய்மொழிகளிலும் சொன்ன குணங்களை அநுபாஷியா நின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யமான ஸ்வாராதத்வத்தை என்னுமதத்தை ஸங்க்ரஹரூபமாக அருளிச்செய்கிறார் - முதல் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி அதுக்கு உறுப்பாக என்ற இரண்டுக்கும்-பஜநத்துக்கு உறுப்பாக என்று அர்த்தம் பரிமாற்றத்தில்-ஆராதநத்தில் விஸ்தரவங்கதி-கீழ்த்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி "போகாமையாலே" என்றதுக்கு-"ப்ரயோஜநங்கண்டிலோமீ" என்றதோடே அந்வயம் அகன்ற இவரை என்றது - சேதநர்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் ஒருபரிமாற்றத்துக்கிறே என்று அயோக்யன்' என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட ஸௌசீல்யகுணத்தை அநுஸந்தித்து, எல்லாருமாச்ரயித்துப் பரிசாயை பண்ணுகைக்கிறே யென்றபடி. கீழ், இவன் ஸ்வபாவத்தாலே ஆச்ரயணங்கூடாதென்று சொல்லி, அவன் ஸ்வபாவத்தாலுங் கூடாதென்று சங்கிக்கிறார் - ஸம்ஸாரியான இத்யாதி நேர்கொடுநேர் - என்றுக "மதுவார் தண்ணந்துழாயானமுதுவேதமுதல்வன்" என்றதிலே - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் பூர்த்தியும் சொல்லுகிறது இந்த இரண்டு குணத்துக்கும் அபேக்ஷைகள் கண்டுகொள்வது அவாப்தஸமஸ்தகாமன் - நிரபேக்ஷன் பூர்த்தி யாவது - அபேக்ஷாஸத்பாவேபி பூர்ணனென்றபடி. "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" என்றதைப்பற்ற ஸ்ரிய:பதியாம் என்றது அப்படிகளுடைய என்றது - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ பூர்ணத்வ ஸ்ரிய:பதித்வங்களை உபபாதம்-இவன்தன்ஸ்வரூப இத்யாதி இதுக்கு - கிஞ்சித்காரத்துக்கு எல்லாம்கைப்புகுந்திருப்பான் - எல்லா ஆத்மாக்களும் ஹஸ்தகதமாயிருப்பான் ஸ்ரிய:பதியாகையாலே என்றது-அவளோடே ஸம்பந்தம் அவனுடைய ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸௌசீல்யத்துக்கு ஹேது என்றபடி "புகைபூவே" என்றதைப்பற்ற-அருமைப்பட்டிராது என்றது "வல்வினைமாள்வித்து" என்றதைப்பற்ற, விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கும் என்றது இதுதன்னிலே - ஆச்ரயணத்திலே "அமுதிலுமாற்றவினியன்" என்றத்தைப்பற்ற - போக்யரூபமாயிருக்கும் என்றது பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும் என்றது - "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்றத்தைப்பற்ற ப்ரத்யவாயப்ர

ஸங்கமில்லை, த்ரவ்யநியதி, காலநியதி, அதிகாரிநியதி இல்லை, இப்படி யிருக்கையாலே ஆஶ்ர யணம ஸுகரம ஆஶ்ரயியுங்கோ ளெனகிறார்.

"தவதங்க்ரிமுத்திஶ்ய" (தவதாங்க்ரிமுத்திஶ்ய) - அல்லாத ஆஶ்ரயணீயர்ப்பக்கலில் வனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும், இவன்பக்கல் ஶேஷபூதனுக்கு இழியுந்துறை திருவடி ளென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது "கதாபி" (கதாபி) - காலநியதியை விதிக்கிற காம்யத்தில் டடில் வ்யாவ்ருத்தி "கேநசித்" (கேநசித) - அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறவற்றில் காட்டில வ்யாவ்ருத்தி "யதாததா" (யதாததா) - க்ரமநியதியை அபேக்ஷித்திருக்கும் காம்யங்களில் வ்யா வ்ருத்தி "வா அபி" (வா அபி) என்கையாலே விகல்பஸமுச்சயங்களில் ஒன்றேயாகக்கடவு தென்கிற காம்யத்திற்காட்டில வ்யாவ்ருத்தி "ஸக்ருத்" (ஸக்ருத) - தீர்க்கஸத்ராதிகளில் வ்யா வ்ருத்தி "க்ருதஃ" (க்ருதஃ) - ஆதிகாமணிகதவாய, உதயோகமாத்ரத்திலே பலமாகச் சொல்லு கிறது "அஞ்ஜலிஃ" (அஞ்சலிஃ) - இப்படி யிருக்கிறது எது? என்னில், அஞ்சலிஃ-வித்தவ்யயாயாஸ ஸஹகாரி ஸாத்யமான அஶ்வமேதாதிகளில வ்யாவ்ருத்தி "தஸ்யைவ" (தஸ்யைவ) - தேஶாந் தரே காலாந்தரே நின்று பலிப்பனவாகச் சொல்லுகிற காம்யங்களில வ்யாவ்ருத்தி "உஷ்ணாதி" (உஷ்ணாதி) - 'இவன்தான் தொடர்ந்து பிடிக்கும்' என்று இவனை யறியாமே போமென்கை, 'சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனன்' என்கிறபடியே "அஶுபாநி" (அஶுபா நி) - ஒரு காமம ஒரு பாபத்தைப் போக்குவதாகச் சொல்லுகிற அதில வ்யாவ்ருத்தி "அஶேஷ தஃ" (அஶேஷதஃ) - வாஸனை கிடக்கப்போக்கும் காம்யங்களில வ்யாவ்ருத்தி "ஶுபாநி"

ங்கமில்லை என்றது - "நைஷாம் த்ரவ்யக்ருதோ நியமோ ... " என்றதைப்பற்ற முதலிரண்டாலே-த்ரவ்யாதிகாரிநியமா மும் சொல்லுகிறது காலநியதியில்லாமை-"... " என்கையாலே ஸித்தம

ஆஶ்ரயணம ஸுகரமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "தவதங்க்ரி" என்றதுக்கு பாவம்-அல்லாத யாதி, ப்ராப்தஶேஷியான உன்னுடைய என்றபடி அவ்யவாநதரமிருக்க "அங்க்ரி" என்று திருவடிகளைச் சொன்ன துக்கு பாவம்-இவன்பக்கல் இத்யாதி "..." என்று காலநியதியை திக்கிறதென்றபடி "..." "..." என்று திகாரிநியதியை விதிக்கிறதென்றபடி ப்ராங்முகத்வாதிகள்-க்ரமநியதியென்றபடி "..." என்று விகல்பம் ஆக்நேயாதிஷ்டகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமம் ஒன்றேயாகக்கடவது - லலாகூடியேயாகக்கடவது என்கிற கர்மத்தில் என்று கூட்டுவது அதாவது - த்ரிவிதகரணத்தாலே யாகவு மம், ஏககரணத்தாலே யாகவுமா மென்றபடி தீர்க்கஸத்ரம்-பஹுகாலகாத்தவ்யஸத்ரயாகம 'உஷ்ணாதி' ன்றிறே தாது கும்மெனாதே இத்யாதி - பாபங்களெல்லாம் மூச்சுவிடாதே கைவிட்டோடிப்போய்க் காடேபாய்க ன என்றபடி "..." என்றத்தைப்பற்ற - ஒருகர்மம் ஒரு பாபத்தை என்றது அஶுபாநி என்றது - மோக்ஷவிரோதித்வேந அஶுபங்களான புண்யங்களையுஞ் சொல்லுகிறது புண்யங்களைப் போக்குகை இவனுக்கு அநிஷ்டமாகிலும், அபகாரபத்யபரிஹாரணயாயத்தாலே — வற்றையும் போக்குமென்று தாத்பர்யம வாஸனைகிடக்க இத்யாதி - பஹுவசந மிருக்கச்செய்தே 'அஶேஷதஃ' என்கையாலே, அஶுபபதத்தாலே வாஸனையும ஸங்க்ருஹீதமென்று தாத்பர்யம

---

* பெரியாழ்வார் திருமொழி - ௫ - ௪ ௩.

(ஸம்பாதி) - ஒருஸம்புருதம் ஒருபலத்தைப் பலிப்பதாகச் சொல்லுகிற அதில் வ்யாவ்ருத்தி. "புஷ்ணாதி" (புஷ்ணாதி) - தீமையைப் போக்கிவிடுமேனவன்றிக்கே, அது போனவிட மெங்கும் நன்மையாலே நிறைக்கும் "ந ஜாது ஹீயதே" (நஜாதுஹீயதே) - பலத்தைக்கொடுத்துத் தான் நசித்துப்போமதில் வ்யாவ்ருத்தி "பத்ரம் புஷ்பமித்யாதி" (பத்ரம் புஷ்பமித்யாதி)-த்ரவ்யத்தாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை. இதுக்கேறவன் நெஞ்சில ஈரமேயாயிற்று பார்ப்பது "அஸ்நாமி" * (அஸ்நாமி) - இப்படி தரப்பட்டவற்றை மநோரதபத்தத்துக்கும் அவ்வருகானவை கைப்புகுந்தாற்போலே நினைத்திருப்ப னென்னுதல், அவன் கலங்கித் தருமாபோலே நானும் கலங்கி அடைவுகேட விநியோகம் கொள்ளுவ னென்னுதல் "அந்யத் பூர்ணாத் அபாம் கும்பாத்" இத்யாதி (அந்யத் பூர்ணாதபாம கும்பாத இத்யாதி) "நசேசதி" (நசேசதி) - இவனுடைய உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையுமாயிற்று அவனுக்கு "யாஃ க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்யுஃ" (யாஃகிரியாஸ் ஸம்பரயுக்தாஸ்ஸ்யுஃ) - அபிமத விஷயத்தின் பரிமாற்றம்போலே எல்லாம உத்தேச்யமாயத் தோற்றும "ஏகாந்தகதபுத்திபிஃ" (ஏகாந்தகதபுத்திஹிஃ)-இதுஒன்றுமே வேண்டுவது "தாஸவர்காஃ" (தாஸஸர்வாஃ) - அவற்றிலொன்றும விடப்பெறியான "ப்ரிதிபூர்வம் ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி" (ப்ரிஸா பரதிக்ருஹணாதி) - இவன காலாலே போகட்டவற்றையும அவன தலையாலே சுமக்கும் "தேவஃ" (தேவஃ) - காலாலே கொள்ளப் பிறந்தவன "ஸ்வயம்" (ஸ்வயம்) - செலவக்கிடப்பு உண்டென்று, மஹிஷீஸவேதத்துக்கு ஆளிட வொண்ணாதே ஆக, இப்படிகளாலே அவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறார், இத்திருவாய்மொழியாலே

"காமீரந்யாஹ்ருஷிகா ஹ்ரியந்தே" "நித்யாயஜேதவம்ஸர்காஃ" என்றதைப்பற்ற - ஒரு பலத்தை பலிப்பதாக என்றது "ஸர்வம் புஷ்ணாதி" என்று ஸர்வதா அவன் திருவுள்ளத்தில படுக் கிடக்கையைப்பற்ற - நஜாதுஹீயதே என்றது ஸ்தாவரே நச - "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி। ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமஸ்நாமி ப்ரயதாத்மநஃ" ப்ரயதாத்மநஸ்ஸ்பக்த்யுபஹ்ருதம் என்றபடி. நெஞ்சில் ஈரம் - நெஞ்சில ஆர்த்ரதை மநோரதபத்தத்துக்கும் அவ்வருகானவை என்றது - "அஸ-போஜநே" என்கிற தாதுவைப்பற்ற "அஸ-வ்யாப்தௌ" என்கிற தாதுவாலே வ்யாப்தியைக்காட்டி, அதனாலே - அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லுகிறது "அஸ போஜநே" என்கிற தாதுவைப்பற்றத் தாத்பர்யார்த்தம்-அவன்கலங்கி இத்யாதி அன்றிக்கே, பெரும்பசியனுக்கு அல்பம் இட்டாலும் அதிகமாக நினைத்திருக்கையும், அடைவுகெட விநியோகங்கொள்ளுகையுமாகிற ஆகாரத்வயமுண்டாகையாலே உபயார்த்தத்தையும் பற்றத் தாத்பர்யம்- இப்படித்தரப்பட்ட இத்யாதி வாக்யத்வயம் என்னுதல் இந்தயோஜனை- "அஸ போஜநே" என்கிற தாதுவையே உபஜீவித்து அருளிச்செய்தது, 'அஸ-வ்யாப்தௌ' என்கிற தாதுவுக்கு அஸ்நாமியென்று ரூபம் இராதிறே உத்யோகமாத்ரம்-"அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத்। அந்யத் குஸலஸம்ப்ரஸ்நாந்நசேச்சதி ஜநார்த்தநஃ" "பாதாவநேஜநாத் அந்யத் நசேச்சதி" என்கையாலே - இவனுடைய இத்யாதி ஸ்லோகத்வயம் "யாஃ க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்தகதபுத்திபிஃ। தாஸ்ஸர்வாஶ்ஶிரஸா தேவஃ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" "யாஃ" என்றதுக்கு பாவம்-அபிமத இத்யாதி ஏகாந்தைஃ ஸாவதாநோ க்ருதாஃ-ஏகாந்த மென்றபடி, ஒன்றும்விட்டுப்பிடியான்-எல்லாம் பரிக்ரஹிக்குமென்றபடி, செல்வக்கிடப்பு உண்டென்று ஸம்பத்ஸத்திரியுண்டு என்ற மாத்ரத்திலே நிகமிக்கிறார் - ஆக இத்யாதி

---

* அஸ்நாமி —முந்தின அர்த்தம லக்ஷணை, அஸ-வ்யாப்தௌ என்கிற தாதுவுக்கு அஸ்நாமி என்கிற ரூபம் இராமையாலே இரண்டாமர்த்தம், இது முக்யம் என்று அடையவளைந்தான

முதற் பாட்டு.

பரிவதிலீசனைபபாடி, விரிவதுமேவலுறுவீர்!
பிரிவகையினறிநனனீாதூயப, புரிவதுவுமபுகைபூவே

ஆ—(பரிவதிலீசனை) இபபடி எமபெருமானுடைய ஸௌசீலயாதி குணாநுபவ ஜநிதமான தமமுடைய நிரவதிகபரீதியாலே, ஹேயபரதயநீகனாய ஸாவேசுவரனா யிருநத எமபெருமானை நிரஸத ஸமஸதபராதிபநதகராயககொணடு ஸாவகாலமும பிரியாதே திருபபலலாணடுபாடி ஸமருததராகவேணு மெனறு அபேகைஷ யுடையராயிருநது, ததுபாய பகதியோகாநுஷடாநததிலே பரவருநதராய, பகதியோகோசிதமான உபகரண தரவயஙகளுடைய துாலபயததிலும், பகதியோகததை அவிகலமாக அநுஷடிககமுடியாமையாலும, பகதியோகததை அநுஷடிககமாடடாதே விஷணணரா யிருககிறவாகளைக குறிதது, ஸாவஸுலபமான பதர புஷப கேவலதோயாதயுபகரணஙகளைககொணடு அவன திருவடிகளிலே நீஙகள ஏதேனும ஓரடிமை செயயிலும அவனுடைய நிரவதிக ஸௌசீலயததாலே அதனைக கைககொண டருளும, ஆனபினபு, ததஸமாராதநததுககு உசிதமான உபகரணஙகளே துாலபமெனறும, ததஸமாராதநததை அவிகலமாகச செயகை அரிதெனறும விஷணணராகாதே அடிமை செயயுமகோ ளெனகிறா.

ஒ—முதறபாடடில, எமபெருமான் பரிபூரணனாகையாலும சீலவானாகையாலும ஏதேனும பதரபுஷபாதி தரவயஙகளாலே தருபதனாவா னொருவ னெனகிறா

[பரிவதிலீசனை] - ஹேயபரதயநீகனான ஸாவேசுவரனை ஹேயபரதயநீகதவம கலயாணகுணஙகளுககும உபலகஷணம இததால பராபயஸவரூபம சொலலிறறு [பாடியெனறு தொடஙகி] - ஸமஸார முகதராய அநுபவித்து, அவவநுபவஜநித பரீதியாலே "ஹா3வு ஹா3வு ஹா3வு" எனனுமபடியாலே பாடி விஸதருதராகையைப பெறவேணடி யிருபபீா! [பிரிவகை யெனறு தொடஙகி] - உபகரணஙகளில குறைவு பாாதது அகலுகை தவிாநது அஸமஸகருதமான ஜலததை ஏதேனும ஒருபடி பரயோகிதது மறறும அவனுககுக கொடுபபதுவும ஏதேனும புகையும ஏதேனும பூவும

ப—முதறபாடடில, ஆராதநோபகரண ஸௌகாயததை அருளிசசெயகிறா

பரிவதில - துஃகாதி ஹேயபரதிபடனாய, ஈசனை - (நிகிலநியநதருதவாதி ஸமஸதகலயாணகுண பூரணனான) ஸாவேசுவரனை, பாடி - (அநுபவஜநிதபரீதிகாரித ஸாமகாந முகததாலே) பாடி, விரிவது ஆவிாபூதமான ஸவரூபவிகாஸததை, மேவல - பெறுகையிலே, உறுவீா - உறுதியை யுடையவாகளே! பிரிவகை இனறி - (பரயோஜநததைககொணடு) கடககபபோகை யினறிககே அநநயராய, நலநீா - ஸுகத ஜலததை, தூய - (பரேமததாலே அகரமமாகப) பரிமாறி, புரிவதுவும - ஸமாபபிககுமதுவும, புகை பூவே - கேவலம புகையும பூவும "புரிவதுமா வது பூவே" எனறு பாடமாய 'தேடவெளியபூ' எனறு சொலலுவாருமுளா

இ—முதறபாடடில, ஆஸ்ரயிபபாாககு தரவயநியதி யிலலை யெனகிறா

[பரிவதிலீசனை] - ஹேயபரதயநீகனான ஸாவேசுவரனை பரிவெனறு துஃகமாதல, பகஷபாதமாதல உபாஸகனுககு துஃகம ஆஸ்ரயிககவேணடி யிருககுமதுவும - ஆஸ்ரயணீயனுககு ஹேயம, குருவாக ஆஸ்ரயிததவனபககலிலே பகஷபிதது லகுவாக ஆஸ்ரயித

தவனபக்கலிலே நெகிழ்ந்திருத்தல் செய்யுமதுவும் - ஆஶ்ரணீய வஸ்துவுக்கு ஹேயமா இவை யில்லாமையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்கை ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புக்கட வதாகையாலே, இது அதுக்கும் உபலக்ஷணம் [ஈசனை] - இவனிலெகிறகிற குறையுள்ளது தன் குறையாம்படி யிருக்கிற ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது இப்படிப்போது தன்னதாம்படி யிருக்கும் ஸம்பந்தத்தை யுடையவனை ஆஶ்ரயணீயனும் ப்ராப்யனுமாகையிறே உபயவாக்யத்திலும் நாராயணஶப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று, அல்லாதார் துராராதராகையாலே அநாஶ்ரயணீயர் [பாடிவிரிவது மேவலுறுவீர்] - ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனை அநுபவிக்கையாலே, அவ்வநுபவத்துக்குப் போக்கு வீடாக "ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே" என்கிறபடியே பாடி விஸ்தரிக்கையாகிற ஸம்பத்தைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர்! இத்தகனத்த பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டும் கருவி என்னென்னில்,—[பிரிவகை யின்றி] - பிரிவாகிற வகையின்றி, 'நின்னைந்து கைந்து' 'குடுசனமாலைகள்' என்கிறபடியே விலக்ஷணா ஆஶ்ரயிக்குமவனை நாம் ஆஶ்ரயிக்கையாவது என்? என்று அகலுகைக்கு ஒரு வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே [நன்னீர்] - ஒரு கந்தத்தாலும் உபஸ்கரியாத வெறு நீர் [தூய] - அகாமநாரப்ரயோகித்து [புரிவதுவும்] - நீங்கள் அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும் [புகைப்பூவே] - அகிற்புகை கருமுகைப்பூ என்று விஶேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் புஷ்பமும் அமையும், இது ஸ்வாராதத்தையைப் பற்றச் சொல்லிற்று இவனைப் பார்த்தால், "எண்டிசையு முள்ள பூக்கொண்டு" என்றும், "நாடாத மலர் நாடி" "தாமரைவிரை மலர்கள் தூவித்தொழுது" என்று சொல்லக்கடவதிறே, அவனைப் பார்த்தால், "கள்ளார் துழாயும்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற மாத்ரமே அமையும் "ந்க்ஷணகாரிகாஸ்வாந்நம் ஸ்வாயம்பிநிவேதயேத்" என்கிற விதியாலே தவிருகிறதும் - பரமபாவசனுயச் சென்று பறிக்கிறவனாகையில் முள்ளாயாகைக்காக" என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர். ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீவராஹநாயனாருக்கு முத்தக்காசை அமுதுபடியாகச் சொல்லிற்று

ஈடு —முதற்பாட்டு. எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸ்வாராதனென்கிறார்

[பரிவது] - துக்கமாகவுமாம், பக்ஷபாதமாகவுமாம் [இல] - இல்லையென்பது - இல்லாமை இத்தால் - துக்கமில்லை யென்னுதல், பக்ஷபாதமில்லை யென்னுதல் துக்கமாவது - 'நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ? கொள்ளானோ?' என்று ஆஶ்ரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே துக்கமுண்டாமன்று, ஆஶ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமிறே, அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது - ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக்கொடுத்தால் அவன்பக்கலிலே பக்ஷபதித்திருக்குமாகில், வைஷம்யமாயன என்று ஆஶ்ரயணீயனுக்கு ஹேயமிறே; இவையில்லாதபடி இருக்கையாலே ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. தரதமவிபாகம் பாராதே யிருக்கைக்கு அடி என்? என்னில், - [ஈசனை] - வகுத்த ஸ்வாமி

முதற்பாட்டு - பரிவதில் இத்யாதி 'ஈசனை' என்றத்தால் பலிதம் - பரிபூர்ணனாகையாலே என்றது 'புரிவதுவும் புகைப்பூவே' என்றத்தால் பலிதம் - ஸ்வாராதன் என்றது

ஹேயப்ரத்யநீகனுக்கு துக்கப்ரஸங்க முண்டோ? அதில்லையென்பானென்? என்ன, துக்கமாவது இத்யாதி ஆஶ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமிறே - 'இவன்நெஞ்சில் இப்படி 'துராராதன்' என்று தோற்றும்படி யிருக்கேதாழிறே' என்று ஆஶ்ரயணீயனுக்கு துக்கமாமென்றபடி இவை - துக்கபக்ஷபாதங்கள் 'பக்ஷபாதமில்லை' என்றத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு, 'ஈசன' என்றதுக்கு ஸங்கதி – தரதமவிபாகம் இத்யாதி 'பரிவதிலீசனை' என்றதை 'பிரிவகை' இத்யாதிக்கு ஶேஷமாக்கி, ப்ராபகத்வபரமாக ஸ்வாராதத்வத்தை வ்யாக்யானம் செய்தருளி, மேல், 'பாடி' என்றதுக்குக் காமமாக, 'பரிவதிலீசனை' என்றத்தை ப்ராப்யபரதவேக வ்யாக்யானஞ் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'பரிவதில' என்று - அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வமாதாஞ் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிஶிஷ்டமன்றோ ப்ராப்யம்? ஆகையாலே, கல்யாணகுணத்தவும் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி இப்பக்ஷத்திலே, ஈசனை-ஶேஷியை யென்று

யாகையாலே ஹேயப்ரத்யநீகத்தை புகக்விட்டதே கல்யாணகுணங்களும் புகுமிறே, ஆக, ஹேய ப்ரத்யநீகத்தையும் கல்யாணகுணயோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று [ஈசனே] - புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாள் பசசைதேடி விருந்திட்டால, 'இவன் உணடு என்ன குறை சொல்லப்புகுகிறானே?' என்று நெஞ்சாறலோடே தலைகட்டவேண்டி வரும், புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால, உண்டாகில் உள்ள குறை த்மப்பனதாய நெஞ்சாறலபட வேண்டாதிருக்குமிறே, அப்படிப்பட்ட ஸமபந்தத்தைப் பற்ற "ஈசன" என்கிறது [பாடி] - ஸாவேஶ்வரனைக் கிட்டினால வாங்நியதியோடே நிறகை யன்றிக்கே, ஹாஷத்துக்குப் போகவிட்டுப் பாடி [விரிவதுமேவலுறுவீர்] - "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே"(ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று பாடி, விஸ்த்ருதராகையாகிற பேறு பெறவேண்டியிருப்பீர்! பேறு கனத்திருந்தது,நாங்கள் செய்யவேணடுவது என்? என்னில், [பிரிவகையின்றி] - பிரிகையாகிற வகையின்றி, "இமையோர்பலரும் முனிவரும் புனைந்தகண்ணி நீர் சாநதம் புகையோடேந்தி வணங்கினால் உன்பெருமைமாசூணாதோ?" என்று அகலவகையிட்டுக் கொண்டு, அகலாதே [நன்னீர்] - ஏலாதிஸமஸ்காரமு மின்றிக்கேயிருக்கை கேவலஜலமும் அமையும் [தூய்]- 'யதாததாவாபி"(யதாததாவாபி)[புரிவதுவும்]-இவன் அவனுக்கு அருட்கோட்டையாகக்கொள்கைக்குமதுவும் [புகைபூவே]-அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவுமமையும் 'சேதுகையிட்டுப் புகைக்க அமையும், கண்டகாலியிடவும் அமையும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. இத்தை பட்டரருளிச்செய்தவாறே "நகண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்"(நகண்டகாரிகாபுஷ்பம்தேவாயவிநிவேதயேத) என்னா நின்றதே!' என்று நஞ்சீயர் கேட்க, "அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல; பற்றுகிற ஆஶ்ரிதனகையிலே முளபாயு மென்றதுக்காகத் தவிர்த்ததுகாணும்!" என்று அருளிச்செய்தார் "கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார்முளரியு மாம்பலும்" என்று விஸஜாதீயங்களைச் சேர எடுத்திறது கண்டீரே, த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை யென்கைக்காக; "புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புகிடந்தான்"—'அப்ராக்ருதத்ரவ்யம் வேணும்' என்று இருந்தானாகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லிரானோ? வாராஹகல்பம் பாராநிற்கச்செய்தே 'ஸ்ரீவராஹநாயனாருக்கு முத்தக்காசை அமுதுசெயவிப்பது' என்று

கண்டுகொள்வது 'புரிவது' என்று - ஹேயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் ப்ராப்தப்ரமானுபக்ஷத்தில, ஈசனை - ஸ்வாமியை என்றபடி, 'பரிவதில' என்று - ஆஶ்ரயிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக துக்க பக்ஷபாதரூப ஹேய ப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது ஆக, 'பரிவதிலீசனை' என்கிற பதம்-ப்ராப்யவேஷபரமாயும், ப்ராபகவேஷபரமாயுமிருக்கிறது, ப்ராபகபரமானபோது, 'ஈசனை' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - புறம்பே ஒருவன் இத்யாதி நெஞ்சாறல் - மனஸ்தாபம் ஸம்பந்தத்தை - ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தை ப்ராபகபர மானபோது, பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர், பரிவதிலீசனைப்பிரிவகையின்றி புரிவதுவும் நன்னீர்தூய்ப்புகைபூவே இத்யன்வயம் "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே"இத்யாதி —காமான்னீகாமரூப்யநுஸஞ்சரன்-வேண்டின அன்னங்களையும் வேண்டின ரூபங்களையு முடையனாய்க்கொண்டு, 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு' - வஶ்யமானமான இந்த ஸாமகானம்பண்ணிக்கொண் டிராநிற்கு மென்றபடி. விரிவது - விஸ்த்ருதராகை, ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபவிகாஸத்தை மேவல் - பெறுகையிலே உறுவீர் - உற்றிருக்கும்வர்களேயென்று ஸம்போதனம் மேலுக்கெல்லாம் ஸங்கதி - பேறுகனத்து இத்யாதி மேவலிலேயுறறிருப்பார்க்குப் பிரிய ப்ரஸங்க முண்டோ? என்ன, இமையோர் இத்யாதி நன்னீர் - ஶுத்தஜலம் அருட்கோடை - தயாதானம் கீழ்வாக்யத்துக்குச் சாமாவதியை ஸமாதமுகேன அருளிச்செய்கிறார் - சேதுகை இத்யாதி. சேதுகு - கூர்முமம், பதரும் கண்டகாலி - கண்டங்கத்திரி பூ. ப்ராஸங்கிகம்-இத்தை இத்யாதி இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, கள்ளார் இத்யாதி திருமொழி-காவகப்பூ கூவிளை - பில்வம் முள்ளார்முளரி - தாமரை ஆம்பல் - குமுதம். விஸஜாதீயங்களை - அனுசாரமான திருத்துழாய்க்கு விஸஜாதீயங்களை 'புள்ளாயோரேனமுமாய' என்கிற இது நிந்த்ர மஹாபூதம் ஆவதுபோதமெல் ஆறு - அப்ராக்ருத இத்யாதி 'ஆய' என்கிற அவதாரத்தின மெய்ப்பாட்டுக்கு ஐதிஹ்யம் - வாராஹகல்பம் இத்யாதி முத்தக்காசு - கோரைக்கிழங்கு மெய்ப்பாடு - ஸத்யதை இப்படியநுஸந்தியாதார் ஸ்வயை

கிடந்ததாய், 'இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயர் போர வித்தராயருளினர் "உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாகக் கொள்ளோமே" - இப்படி அநுஸந்தியாதாருடைய ஹ்ருதயத்தை ஹ்ருதயமாக நினைத்திரோம் நாங்கள் பதின்மரும் என்று தம்மையொழிந்த ஆழ்வார்களையும். (௬)

இரண்டாம் பாட்டு.

மதுவார் தண்ணந்துழாயான், முதுவேத முதல்வனுக்கு
எதுவேதென்பணியென்னாது, அதுவேயாட்செய்யுமீடே

ஆ —(மதுவார்) இப்படி எம்பெருமானுக்கு அடிமை எளிதானாலென்? நிரதிசயபோக்யமான அபௌருஷேய வேதப்ரதிபாத்யனுமாய், நிரவத்யமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதியையு முடையவனானவனுக்கு நாங்கள் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹரோ? என்னில்,—அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹதையாவது - தந்தாமுடைய அநர்ஹதையைப் பாராதொழிகை

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயணத்துக்கு அதிகாரிநியம மில்லை யென்கிறார்

[மதுவாரென்று தொடங்கி] - ஐஶ்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயை யுடையனாய் அபௌருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்யனா யுள்ளவனுக்கு [எதுவேதென்று தொடங்கி] - இப்படி விலக்ஷணனானவனுக்கு நான் அடிமை செய்கைக்கு அயோக்யனென்று பாராதே, அநந்தரமாக வருத்தியோடு பஹிரங்கவ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாவ்ருத்தியுஞ் செய்யக்கடவனாகை, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்.

ப —அநந்தரம், அதிகாரிஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அம - (ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு) ஸூசகமாய், மது வார் - மதுஸ்யந்தியாய், தண் துழாயான் - குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடையனாய், முது வேதம் - பழையதான வேதங்களுக்கு, முதல்வனுக்கு - ப்ரதானதயா ப்ரதிபாத்யனானவனுக்கு, எது - (அநுரூபமாகச்செய்யும்படி) எது? என்பணி எது - நான்செய்யும்பணி எது? என்னாததுவே என்றே "கைங்கர்யம் ஸர்வோக்ருத்" என்று ஸர்வத்திலும் ஆதாரமுடையனாமதுவே, ஆட்செய்யும் ஈடு - அடிமைசெய்கைக்குத் தகுதி "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்கிற பாட்டில், "வதுவார்" என்றெடுத்த அந்தாதி-உடலெழுத்தான அகாரத்தை முதலாக எடுத்தென்று கொள்வது, "எபாவம்" என்கிற பாட்டில், உயிரெழுத்து முதலானவோபாதி

இ —இரண்டாம்பாட்டில், தரவயியதி யில்லாமையே யன்று, அதிகாரி நியதியு மில்லை யென்கிறார்

[மதுவார் தண்ணந்துழாயான்] - 'பூவே' என்றது கீழ, "மதுவார்" என்று தொடங்கிற்று இதில், அந்தாதிக்குச் சேரும்படி யென்? என்னில்;—'பூவாகில மதுவோடே கூடியிருக்கையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவர் தமிழர் ஐஶ்வர்ய ஸூசகமாய்த் திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயையுடையவன் ஸர்வேஶ்வரத்வ லக்ஷணம் இதுவிறே ஐஶ்

[illegible] அவனுக்காகாதில்லை' என்று அநுஸந்தியாதார் நாங்கள்பதின்மரும் என்றது- பஹுவசனார்த்தம ஆழ்வார்களையும் என்ற அநந்தரம், 'கூடிச்சொல்லுகிறார்' என்றுகூட்டுவது க்ரமேணஅந்வயிக்க , (௬

வாயும் போக்யதையும் இருக்கிறபடி. [முதுவேதமுதல்வனுக்கு] - இவ்வொப்பனை யழகை அநுபவிக்கைக்கு ஏதப் புகுகை ஸஹம் ராகிகே, இவ்விஷயத்தைப் பேசும்போது அபௌருஷேயமாகையாலே நித்யமான வேதமே யாகவேண்டாவோ? என்கிறார் வேதமுதல்வனுக்காவது "ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்கை திருத்துழாயமாலையாலே அலங்கருதனென்கைக்கு மேலில்லை ஸார்வாதிகனென்கைக்கு, அதுக்குமேலே ஒன்றிறே வேதைகஸமதிகம்ய னென்னுமது [எதுவேதென்பணி யென்னுத்ததுவே] வேதமுதல்வனுக்குப் பணி ஏது? என்பணி ஏது? என்னுதத்துவே 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஸத்ருசர்? நாம் செய்யுமது ஏது?' என்று கைவாங்கித் தொழிகை அநந்தரங்க வருத்தியோடு பஹிரங்க வ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே "ஸர்வம் ஸமஹம் ஈஷ்யாமி" என்றிருக்கை யென்னவுமாம் [ஆட்செய்யுமீடு] - ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்

ஈடு — இரண்டாம் பாட்டு ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு 'த்ரவ்யத்தில் குறைபார்த்து அகலவேண்டா' என்றார் முதற்பாட்டில், 'ஞானஅதிகாரியல்லேன்' என்று அகலவேண்டா' என்கிறார் இதில்

[மதுவார்தண்ணந்துழாயான்] - "புரிவதுவும்புகைபூவே" என்றது கீழ், இதில் "மதுவார்தண்ணந்துழாயான்" என்று தொடங்கிற்று, இது சேரும்படியென்? என்ன,— 'பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லது இராமையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவார்கள் தமிழர், "வதுவார்தண்ணந்துழாயான்" என்று பாடமானபோது பொரச்சேரும், வதுவையென்று மணம் ஆதல் பூணம் வதுவை 'வது' என்று கடைக்குறைத்தலாய், நறுநாற்றத்தையுடைய துழாயென்றுமாம் இது தமிழர் பொரச்சேருமென்பர் [மதுவாரித்யாதி]-ஒருவாடல்மாலையைக் கோணவேந்து திருக்குழலிலே வளையமாகவைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே செவ்விபெற்று, மது நிரம்பிச் சிந்நியாறுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும் *[முதுவேதமுதல்வனுக்கு] - இவ்வொப்பனையழகு பேசும்

இரண்டாம்பாட்டு-மதுவார் இத்யாதி வருத்தாநுவாதபூர்வகமாக "எதுவேதென்பணியென்னுது" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி

பூவாகில் இத்யாதிக்குக் கருத்து - பொருளிசையந்தாதியென்று "வதுவார்" என்று பாடமானால், இயலிசையந்தாதிக்குப் பொரச்சேருமென்றபடி. உரைகாரர்-"புரிவதுவும்" என்ற உடலெழுத்தான மகரம் முதலாகத் தொடங்குகையாலே இயலிசையந்தாதிக்குச் சேரும் என்றார் உயிரெழுத்தென்றும் உடலெழுத்தென்றும் இரண்டுண்டு உயிரெழுத்து - அகாராதி உடலெழுத்து-ககாராதி வ்யஞ்சநரூபமான அக்ஷரங்கள் ஆகில், வதுவையார் என்னவேண்டாவோ? என்ன, வதுவை இத்யாதி நறுநாற்றம் மிக்கபரிமளம் பொருளிசையந்தாதி பக்ஷத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாகப் பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் மது இத்யாதி "வார்"என்றதுக்கு ஸாவம்-ஒருவாடல்மாலை இத்யாதி வார்தல் - ஒழுகுதல் 'தண், அம்' என்ற பதத்வயத்துக்கு அர்த்தம்-செவ்விபெற்று என்று சிந்நியாறுபடுகையாவது ஆறு நீராக அணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜலமுண்டாயிருக்கை சிந்நி - காப்பனுமம் "வர்ஷோநாஃ", "ஸமேஷ்வாஸ யோஷா வாஃ", "மாகன்

* பா —(வேதமுதல்வனுக்கு) உத்தரஸோம ஸாயாம் வ்யயோத்யாபெருவ்யஷோவாஷே "ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்" [ஸூ-௧-௩] "ஸாஸ்த்ரம் யஸ்யயோநிஃ காரணம், ப்ரமாணம், ததாஸ்த்ரயோநி தஸ்யபாவஃ ஸாஸ்த்ரயோநித்வம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநகாரணத்வாத்ஸாஸ்த்ரஸ்ய தந்நிஷ்டம் ப்ரஹ்மணஃ, அதீந்த்ரியே ஹ்யர்த்தே ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணாவிஷயத்வாத் ப்ரஹ்மணஸ்ஸாஸ்த்ரைகப்ரமாணகத்வாத் உக்தஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம "யதோ வா இமாநி பூதாநி" [தைத்-ப்ரு-க] இத்யாதிவாக்யம் ஸோபபத்யதே யதே" இதி ஸ்ரீ ஸஹஸ்ராம்ஸு ராமாநுஜ பாஷ்யம்

போது இன்னமும் பாசிபூத்தவேதம் பேசவேண்டாவோ? நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேத ப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனுக்கு வேதமுதல்வனாகையாவது - "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" (ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யனென்கை மதுவார்தண்ணந்துழாயானென்கையாலே - ஸர்வாதிகனென்றதாயிற்று முதுவேதமுதல்வனென்கையாலே-பரிபூர்ணனென்றதாயிற்று இரண்டும் ஸ்வாராதனென்கைக்கு உறுப்பாகிறது [எதுவேதுஇத்யாதி] - 'முதுவேதமுதல்வனுக்கு எதுபணி? என்பணி எது?' என்றதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது 'நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கீடாக அடிமைசெய்யவல்லார்? நான்செய்யுமது எது?' என்று தன்னைக்கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே அன்றிக்கே, 'முதுவேதமுதல்வனுக்குஎதுபணி? ஏது என்பணி' என்றதுவே 'இது அவனுக்கீடன்று' என்று சிலவற்றை விடாதே, ஸகலகைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவ தென்னுதல் (உ

மூன்றும் பாட்டு.

ஈடுமெடுப்புமிலீசன், மாடுவிடாதென்மனனே
பாடுமென்னாவவன்பாட, லாடுமெனங்கமணங்கே,

ஆ—எத்தாலேயென்னில், அடிமைசெய்கையிலே அபேக்ஷையுடையாரை ஜாதிகுணவ்ருத்தாதிகளால் தண்ணியரென்று போகடும் ஸ்வபாவனல்லாமையாலே யென்கிறார்

னென்று மதுதாரைகளையாயும்" "தழைக்குந்துழாய்" என்கிறதுகையாலே, பகவத்ஸபர்ஶத்தாலும் செவ்வியராகையாலும் துழாய்க்கும் விஶ்லேஷத்தில் வருந்துதலும், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் செவ்வியாகப் பூத்தலும் கூடுமென்று கருத்து முதுவேதம் - பழையவேதம் "மதுவார்தண்ணந்துழாயான முதுவேதமுதல்வன்" என்று கூட்டி ஹாவம்-இவ்வேளபன இத்யாதி பாசிபூத்த என்றது - புராதநத்வாபிப்ராயம் நித்யமென்றபோதே அபௌருஷேயத்வஸித்தம் வேதமுதல்வன் - வேதத்தை ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக வுடையவன் கீழே, "மதுவார" இத்யாதி பதத்யத்துக்கு கூட்டிப்பாவமருளிச்செய்தது, பதத்வயத்துக்கும்பரஸ்பரமேகமாத்ரதாய- மதுவார்தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி பூர்வம், ஸௌந்தர்யபரத்ய பாவம், இங்கே, ஸர்வாதிகத்வாதிபரதயா பாவாந்தரமென்று கண்டுகொள்வது ஸர்வாதிகன் - அவாப்தஸமஸ்தகாமன "ஸஷஃ ஸுஸ்யாதேஞாஜ்ஞவஸி கஞோகளா ஸுஒஜ்ஜெ- ஐயஜீ ஸவெஹுஶக்ஷம் கயப்கித்ரா" இத்யாதிபடியே திருத்துழாயமாலை ஸர்வாதிகத்வலக்ஷணமிறே "வேதமுதல்வன்" என்றால் பூர்த்தியைச் சொல்லுமபடி யெங்ஙனே? என்னில், "வெறிண்டுவஸ்ய வெஞிண்டு சிஷாய", "ஸவெஹுஶிஷஸ்யா ஞாகவாகஸ்யாஸாடிஶ:" இத்யாதிகளாலே, ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகளைச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி "எதுவேது" இத்யாதிக்கு மூன்றாமர்த்தம் - உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்டரூப அதிகாரிவிஶேஷத்தைப்பற்ற த்விதீயார்த்தம் - அந்தரங்க பஹிரங்க வ்ருத்திவிஶேஷத்தைப் பற்ற; அந்தரங்கத்தோடு பஹிரங்கத்தோடு வாசியற ஸகலகைங்கர்யத்திலு மென்றபடி ப்ரதமயோஜனை - அதிகாரியுடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநபரம் த்விதீயயோஜனை - கைங்கர்யத்திலுடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநபரம் ஶ்ரு - அதிகரண ஸாகெஷ "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" ஶாஸ்த்ரம் யஸ்ய யோநி: காரணம் ப்ரமாணம் தஸ்யாஸயோநி - தஸ்ய ஸர்வஶாஸ்த்ரயோநித்வம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானகாரணத்வா ஞாஸ்த்ரம் தத்ப்ராமாண்ய ப்ரஹ்மண ஐஷ்வர்யம் மதுவாரதொடங்கி, முதல்வனுக்குப் பணியெது, என்பணியெது என்றதுவே ஆட்செய்யுமீடே இத்யன்வய:

(ஶ

(ஈடுமெடுப்பும்) இப்படி தனக்கு அடிமை செய்கையிலே அபேக்ஷையுடையாரிருப்பாரப்பக்கல் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லாரையும் ஒக்க அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானை, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே தைவாவிஷ்டரைப்போலே நின்று ஆடப்பெற்றேனென்கிறார்

ஒ — மூன்றும்பாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்து, ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய வாங்மநஃகாயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமென்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதரை ஜாத்யாதிகளுடைய அபகர்ஷமும் உத்கர்ஷமும் நிபந்தனமாக விடுதல் பற்றுதல் செய்யக்கடவனன்றிக்கே நிருபாதிக ஸம்பந்தியானவன் பாடு நின்றும் போகிறதில்லை என் மநஸ்ஸு [பாடுமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வாக்கும் அவனுடைய இந்த குணப்ரதிபாதகமான ப்ரபந்தத்தைப் பாடாநின்றது, அங்கமும் தேவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது

ப — அநந்தரம், அதிகாரியினுடைய தோஷகுணம் பாராத ஆச்ரயணீயனான ஈச்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய கரணத்ரயமும் அவகாஹித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்

ஈடும் - (தோஷநிபந்தனமாக) விட்டுவைக்கையும், எடுப்பும் - (குணநிபந்தனமாக) எடுத்துக் கொள்ளுகையும், இல் - இல்லாமையாலே, ஈசன் - (ஸர்வஸாதாரணஸம்பந்தத்தையுடையனான) ஈச்வரனுடைய, மாடு - பரிஸரத்தை, என்மனம் - என்னெஞ்சு, விடாது - விடுகிறதில்லை, என்நா - என்னுடைய நாவானது, அவன்பாடல் - அவன்விஷயமான பாடலான திருவாய்மொழியை, பாடும் - பாடாநின்றது, என் அங்கம் - என்சரீரம், அணங்கு - தைவாவிஷ்டம்போலே, ஆடும் - ஆடாநின்றது தனித்தனி "என், என்" என்று கரணத்ரயத்திலும் தம்முடைய உகப்புத் தோற்றுகிறது ஏகாரம் - "விடாது, பாடும், ஆடும்" என்னும் வினைகளுடனே கூடிக்கிடக்கிறது

இ — மூன்றும்பாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டிலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்துத் தாம் அதிகரித்த காரியத்தை மறந்து, அவன்பக்கல் தம்முடைய மநோவாக்காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமெடுப்புமிலீசன்] 'ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டன்' என்று ஸ்வீகரித்தல், 'அபக்ருஷ்டன்' என்று உபேக்ஷித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன் ஜாத்யாதிகள் பார்க்கிறானில்லையே, ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமானபின்பு ஆரை விடுவது? [மாடுவிடாதென்மனனே]-அவன் பரிஸரத்தை விடுகிறதில்லை, என்மநஸ்ஸானது. ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றக் கிடக்கிறீரே, பலந் தன்னிலே மீளுவது நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை உம்முடைய அநுரூபமான உக்தியே அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,—[பாடுமென்நா அவன்பாடல்]-என்னுடைய வாக்கானது அவனுடையகுணப்ரதிபாதகமானகாதாவிசேஷங்களைப் பாடாநின்றது உம்முடைய ஹஸ்தமுத்ரையே அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,—[ஆடுமென்னங்கமணங்கே]-என்னுடைய சரீரமும் தைவாவிஷ்டரைப் போலே ஆடாநின்றது தம்முடைய கரணங்கள் தனித்தனியே மேல்விழக் கண்ட ப்ரீதியாலே 'என்மனன், என்நா, என் அங்கம்' என்று உகக்கிறார்.

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு அவனுடைய இஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து நாம் அதிகரித்த கார்யத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமெடுப்பமிலீசன்] - சிலரை உபேக்ஷித்தல் சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன், ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே சிலரை விட்டுப்போகாதிறே "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (தேவாநாமதாநவாநாஞ்சஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்று ஸ்வீகரிக்குமவனேயுள்ள ஸம்பந்தம் விடுமவன்பக்கலிலுண்டிறே [ஈசனை மாவிட்டேன்] மனனே] - ஒரு ஸாதநபுத்த்யா கிட்டிற்றாகிலிறே பலம் கைப்புகுந்தவாறே விடுவது, நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு எனக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை *நாவியலால் இசைமாலைகள் ஏத்தியன்றே, மாநஸஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருதயமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,—[பாடுமென்னாவவன்பாடல்] - என்னுடைய வாகிந்த்ரியமும் மநஸ்ஸதிகரிந்த நாயத்திலே அதிகரித்தது ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்தரை அமையாதோ எங்களுக்கு ஆநந்தப்ரஸங்கம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,—[ஆடுமெனங்கமணங்கே]-அதுவும் அவிஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று

நான்காம் பாட்டு.

அணங்கென ஆடும் என் அங்கம், வணங்கி வழிபடும் ஈசன்
பிணங்கி அமரர் பிதற்றும், குணங்கெழு கொள்கையினானே.

ஆ —(அணங்கென) அநவதிகாதிசயமான குணங்களிற்காட்டில ஸௌசீல்யமான குணங்களுக்குப் பரஸ்பரம் விவாதமாக உத்கர்ஷத்தைப் ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு அமரருமமராகள் அகரமமாகக் கொண்டு அநுபவிக்கிற கல்யாணகுணங்கள் சேருகைக்கு கொள்கலமாய், ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானை நான் அநுபவிப்பது, ப்ரீதயதிசயத்தாலே தைவ

மூன்றாம்பாட்டு - ஈடும் இத்யாதி மூன்றுமேலும் பரோபதேசமாயிருக்க, நடுவிட்டுரண்டு பாட்டு ஸ்வாநுபவமாக அருளிச்செய்வானென்? என்ன, அவனுடைய இத்யாதி இஸ்வபாவத்தை - ஸ்வாராத்ய ஸ்வபாவத்தை யென்றபடி அதிகரித்தகார்யம் - பரோபதேசம்

ஈடு - போகட்டுவைக்கையாய், உபேக்ஷிக்கை யென்றபடி எடுக்கை - ஸ்வீகரிக்கை ஏவமாக யும் ஸ்வீகரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, ஸம்பந்தம் இத்யாதி 'ஈசன்' என்ற ஸ்வாபாத யென்றபடி 'தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச' இத்யாதி, 'ஸர்வஸாதாரணத்வம்' உதாஹரணம் ... மாடு - ஈசனிடத்தை விடாமைக்கு அடி ஏது? என்ன, ஒரு ஸாதநபுத்த்யா இத்யாதி மனனே' என்ற ஏரம - ஈறறகை, அவ்யய மென்றபடி 'ஈசனையாவிடாது' என்கிறவருடைய பாவம் - நான் அதிகரித்த இத்யாதி. அதிகரித்தகார்யம் ஸ்வாராத்தோபதேசம் மேலுக்கு அவதாரிகை - நாவியலால் இத்யாதி வாயினுடைய உக்தியாலே காநரூபமான ஸந்தாபங்களை விட்டேத்துகையாகிற நன்னுதலைப்பெறறே என்றபடி மநஸ்ஸதிகரித்தகார்யத்திலே இத்யாதி - மநஸ்ஸைப்போலே பரவஸ்துவிஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்றென்றபடி அணங்கு - தெய்வப்பெண் தைவாவிஷ்டரும் என்னுமன்ன ஈடுமெடுப்புமிலீசன் மாவிட்டேன், என்கிற அவ பாடலபாடும், என்னங்கம் அணங்கென ஆடும் இத்யநவயம் (ர

---

* திருவாய்மொழி-ச, இ, ச

விஷ்டரைப்போலே அகம்மாக நின்று ஆடி அவனை வணங்கி அடிமைசெய்யுமிதுவே ஸ்வபாவமாகப் பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ — நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கு பகவத்பாரவஶ்யம் நித்யமாயிற்று என்கிறார்; பஹுகுணனான ஈஶ்வரனை என் அங்கம் வணங்கி வழிபடுமென்கிறாரென்றுமாம்.

[அணங்கென்று தொடங்கி] - தைவாவிஷ்டமானாற்போலே பகவத்குணாவிஷ்டமாய்க் கொண்டு ஆடாநின்றுள்ள என்னுடைய அங்கம் என்றும் வணங்குகையே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தாயிற்று. [ஈசனென்று தொடங்கி] ஒருவர்க்கொருவர் 'நான் முற்படவேணும்' என்று பிணங்கி அயர்வறும் அமரர்கள் ஸந்நிபதிதரைப்போலே பிதற்றும் குணங்கள் சேருகைக்குப் பாத்ரமாயுள்ள ஸர்வேஶ்வரனை.

ப — அநந்தரம், இப்படி என்னையும் அங்கீகரித்த ஸ்வாமி, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபாவ்யமான குணவைபவத்தை யுடையவனென்கிறார்.

அணங்கென - அணங்கேறினாற்போலே, ஆடும் - (ப்ரேமத்தாலே) ஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுகிற, என் - என்னுடைய, அங்கம் - ஶரீரம், வணங்கி வழிபடும் - ப்ரணாமாதிமுகத்தாலே ஆராதிக்கும்படியான, ஈசன் - ஸ்வாமியானவன், அமரர் - நித்யாநுபவபரரான ஸூரிகள், பிணங்கி பிதற்றும் - (ஸ்வாநுபூதகுணதாரதம்யமுகத்தாலே) ஸரஸவிவாதகோலாஹலோக்தி பண்ணும்படியான, குணம்கெழு - குணங்கள்செறிவு, கொள்கையினன் - கோட்பாட்டையுடையவனிறே! கொள்கையென்று - ஆஶ்ரயவிஷயமாகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகனிறே பக்ஷபாதத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டான் என்று கருத்து.

இ — நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பாரவஶ்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றதென்கிறார்.

[அணங்கென ஆடுமென்னங்கம்] - கீழ், 'அணங்கு' என்றதுக்கு அர்த்தம் இங்கே தெரிவித்தாரிறே. தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநிற்கிற என் ஶரீரம் அவன்பக்கலிலே வணங்கி வழிபடாநின்றது. வழிபடுகையாவது - அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லுகை. [ஈசன் இத்யாதி]- [பிணங்கி அமரர்] - அமரரென்கிறது - நித்யஸூரிகளை. ஏகரஸரானவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ? என்னில், தாந்தாம் அநுபவித்த குணங்களிலேற்றத்தை 'நான் முந்துறச் சொல்ல, நான் முந்துறச் சொல்ல' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பிணங்காநிற்பார்கள். [பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே கூப்பிடாநிற்கை. [குணங்கெழுகொள்கையினானே] - ரத்நாகரம் போலே ஏவம்விதமான குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ளானென்னுதல், இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக உடையானென்னுதல். பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம்கெழுகொள்கையினனான ஈசனைக் கண்டு, அணங்கென ஆடும் என்னங்கம் வணங்கி வழிபடும் அன்றிக்கே, அணங்கென ஆடும் என்னங்கம் வணங்கிவழிபடும் ஈசன், பிணங்கியமரர்பிதற்றும் குணங்கெழுகொள்கையினனிடீ ரென்கிறார். நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தம்முடைய கரணங்களுக்கும் யாத்ரையாய்ச் செல்லாநின்றதென்கிறார்.

ஈடு — நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவ்வனுபவத்தாலுண்டான பாரவஶ்யம் காதாசித்கமாய் விடுகையன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளைப் போலே யாத்ரையானபடி சொல்லுகிறார்.

நாலாம்பாட்டு - அணங்கென இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு வாசி-இதுதானே யாத்ரையாகை

அணங்கென வாடுமெனங்கம வணங்கிவழிபடு மீசன, பிணங்கியமராபிதற்றும குணங்கெழுகொள்கையினனகிடா எனனுதல், பிணங்கியமராபிதற்றும குணங்கெழுகொள்கையினனை ஈசனை யநுபவித்து, அணங்கென வாடுமெனங்கம வணங்கிவழிபடு மெனனுதல தைவாவிஷ்டமெனனலாமபடி ஆடுகிற என் அங்கம, வணங்கியதுதானே யாத்ரையாயச செலலுமபடியிருக்கிற ஈசனை *([பிணங்கியமராபிதற்றும] - தாநதாம அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏறறச் சொல்லப்புக்கு, எதிர்சொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம சொலலித தலைக்கட்டுகை) தாநதாமகப்பட்ட குணங்களைச சொலலி, 'நான முந்துறச்சொல்ல, நான முந்துறச்சொலல' எனறு பிணங்கி நித்யஸூரிகள ஜவராஸநிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுகிற குணங்கள வந்து சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமானவன ரத்நாகரம்போலே குணங்கள சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ளா னெனனுதல் ; இக்குணங்கள வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக வுடையவ னெனனுதல ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள படுகிற பாடு எனனுடைய கரணங்களுக்கும உண்டாகாநின்றதுகிடீ ரெனகிறார

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோள்கைகோளாமையிலா தான, எளாகலிராகமிலா தான்
விளைகைவிள்ளாமைவிருமபி, உள்கலந்தார்க்கோரமுதே.

ஆ —(கொளகை) இப்படி விரஹதுக்கமாகத் தாம பெறற ஸம்ருத்தியைத் தம்முடைய பரீதயதிஶயத்தாலே நடுவே பேசி, பினனையும பகவதபரிசாயோக்முகாயத தாஙகளுடைய அகாஹதையாலே கூசியிருநதவர்களைக் குறித்து, அவர்களுடைய கூசசம போமபடி பினனையும எமபெருமானுடைய குணஙகளைச சொலலுகிறார

ஸவசரணயுகளபரிசாயாபேக்ஷையுடையரா யிருப்பாருடைய உக்காஷாபகாஷமபாராதே அடிமை செயவித்துக்கொளளும ஸவபாவ னெனனுமிடம, "நடுமெடுபபும" எனனும பாட்டாலே பிறந்தது, இனி அவர்களை அடிமைசெயவித்துக்கொளளு மிடத்தில, அவர்களை எலலையுமொகக அந்தரங்க பஹிரங்க ஸாவஶேஷ வருத்தியையும செயவித்துக்கொளளும ஸ்வபாவனுமாய, அவர்களபக்கல ஸ்நேஹாபேக்ஷா வைஷம்யம் பண்ணுதே ஸமாகமா யிருக்கும இப்படி ஶீலவானா யிருக்கிறவன ஆஶ்ரிதரா ரெல்லார்க்கும ஒக்கத் தனனையே பரார்யமாகக் கொடாதே, சிலாக்கே தனனைக் கொடுப்பா னெனன? எனனில,—அதுக்குக் காரணம - வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றித் தனனை விடுகையும, தனனையே ப்ராப்யமாகப் பற்றித் தனனை விடாமையும இவற்றைப் பாரதது, தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் தன

முதலின ஆறத்தில, வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன எப்படிப்பட்டவனெனனில,—பிணங்கியமார் இத்யாதி யெனறு ஸங்கதி இநத அவயத்துக்கு ஶபதார்த்தம - தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி இதுதானே யாத்ரையாம் எனறது - 'வழிபடும' என்கிற வார்த்தமானார்த்தம ஏகாஸாரானவர்களுக்குப் பிணக்குமுண்டோ? எனன,—தாந்தாம் இத்யாதி அடைவுகெட எனறது - ஒருகுணத்தைச்சொலல இழிந்து வேறொரு குணத்தைச சொலலுவாக ளெனறபடி ஆஶ்ரயமானவன் - கொளகலமானவன கெழுமுகை - சேருகை கொளகை - ஆஶ்ரயமும, ஸவபாவமும, காஹிக்கையும கெழுமுகையெனறது - "கெழு" என்றதினுடைய ப்ரக்ருதி த்விதீயார்த்தத்தில, கொளகையினன - ஸவபாவமாக வுடையவ னெனறபடி. தவிதீயார்த்தத்தில "அமாபிதற்றும"எனறு விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி "எனனங்கம" எனறு ஶரீரத்தைச்சொனனது-மனோவாக்குகளுக்கும உபலக்ஷணம (௪

---

* குண்டலிதம க்வாசித்க மெனபா

தன்னையே போக்யமாகக் கொடுக்கும்; அல்லாதார்க்குத் தன்னையொழிய ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொடுக்கும்.

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எம்பெருமான் நிரதிசய போக்யனு மென்கிறார்.

[கொள்கை கொளாமை யிலாதான்] - ஆச்ரிதரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர் களபக்கல் தாரதம்ய மில்லாதான். [எள்கலிராகமிலாதான்] - எல்லார்பக்கலும் ஸ்நேஹித்திருப்பன். [விள்கையென்று தொடங்கி] 'ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுமோ? அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் அகலா தொழியுமோ?' என்று மிகவும் அநுஸந்தித்து.

ப—அநந்தரம், அநந்யரான அதிகாரிகளுக்கு போக்ய னென்கிறார்.

கொள்கை - (குணம்பார்த்துக் கணக்கக்) கொள்ளுகையும், கொளாமை - (குணஹாநியாலே) கைவிடுகையும், இலாதான் - இல்லாதவனாய், எள்கல் - (கைவிடுகைக்கு அடியான நெஞ்சில்) நெகிழ்ச்சியும், இராகம் - (கைக்கொள்ளுகைக்கு அடியான) ராகமும், இலாதான் - இல்லாத ஸாதாரணனானவன், விள்கை (ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு) விட்டுப்போகையையும், விள்ளாமை - (அநந்யப்ரயோஜநராய்) விடாதொழிகையையும், விரும்பி விரும்பிப் பார்த்து, உள் கலந்தார்க்கு - (தன்னோடே அநந்யராய், உட்புகுந்தார்க்கு), ஓர் அமுது அத்விதீயமான நித்ய போக்யமாம்.

இ—அஞ்சாம் பாட்டில், திரியவும் தாம் அதிகரித்த கார்யத்திலே போந்து, அவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு நிரதிசயபோக்யனு மென்கிறார்.

[கொள்கைகொளாமை யிலாதான்] - ஆச்ரிதரோடு பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் பக்கல் தாரதம்யம் பாராதவன். அதாவது - 'இவன் உத்க்ருஷ்டன், அந்தரங்க வ்ருத்தியைக் கொள்ளுவோம், இவன் அபக்ருஷ்டன், புறத்தொழிலைக் கொள்ளுவோம்' என்னுமவை யில்லாதவன். [எள்க லிராக மிலாதான்] - அடிமைகொள்ளு மிடத்தில் வாசியில்லையே யாகிலும் அவரவர் சிலரை நினைத்திருக்குமோ? என்னில்,—ராக த்வேஷ விபாக மின்றிக்கே எல்லார்க்கு மொக்க வத்ஸலனா யிருக்கும். ஆனால், இவன் தன்னைக்கிட்டினார் பக்கல் பார்க்குமது ஏது என்னில், - [விள்கை விள்ளாமை விரும்பி] - விள்கை - ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு விடுகை, விள்ளாமை - அநந்ய ப்ரயோஜநனாகை விரும்பி - ஆதரித்துப் பார்த்து [உள்கலந்தார்க்கோரமுதே] - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு நிரதிசய போக்யனா யிருக்கும்.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு. திரியட்டுமே தாம் அதிகரித்த கார்யத்திலே போந்து, ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கலிலே சிலர் வந்து கிட்டினால் 'இவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவர்களோ? நம்மையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுவர்களோ?' என்று ஆராய்ந்து, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினவர்களுக்குத் தானும் நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கு மென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு - கொள்கை இத்யாதி "விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திரியட்டும் இத்யாதி அவதாரிகையிலே, * அம்பரீஷனைப் பரீக்ஷித்த ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திப்பது. திரியட்டும் - புனஃச. ஆராய்ந்து என்றது - 'விரும்பி' என்றதைப் பற்ற.

* "ஸ்வ ச்ரீவத்ஸாங்க: ஸ்வபக்ஷ்மவக்ஷஃஸ்தல: க்ருத்வாநு ஸ்வராட் தார்க்ஷ்யம் வராஹம் க்ருஷ்ணா ஸ்வயம் உபேந்த்ர க்ருதிஜ்ஞாநாவாப்ய ஸ்வபூர்வஸ்ஸஞ்சிதார்ஜ்ஜிதாக்ஷா ஸ்ரேஷ்டோ நாக்யாயிவைராக்ஷமோர்மதஃ ஸ்வஹீனம் வர்ம வ்ருணீஷ்வ இத்யுக்த்வாது ஸ்வ ச்ரீவத்ஸ லக்ஷ்மம் தேவதாஜனவரோ ந கிஞ்ச மமவரேத்யவரஃ தஸ்மாத் தம் ஸ்வ இத்யுக்த்வாது, ததஃ

* 1—35

[கொள்கை கொள்ளாமையிலாதான்] - 'இவன் ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் உயர்ந்தானொருத்தன் இவனை அந்தரங்க வ்ருத்தி கொள்வோம், இவன் அவற்றால் தாழ்ந்தானொருவன் இவனைப் புறத்தொழில் கொள்வோம்' என்னுமவை யில்லாதான் வ்ருத்திகொள்ளும்போது இல்லையாகில், திருவுள்ளத்தாலே தான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில்,—[எள்கல் இராகம் இலாதான்] - திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான் 'ஈடுமெடுப்புமிலீசன்' என்றவிடம் - ஸ்வீகாரஸமயத்தில் குறைபாரா னென்றது, இங்குப் பரிமாற்றத்தில் தரமிட்டுக்கொள்ளானென்கை [விள்கை இத்யாதி] - இது ஒன்றுமே பார்ப்பது விள்கை - ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு விடுகை விள்ளாமை - அநந்யப்ரயோஜநனுகை விரும்பி-ஆதரித்து. [உள்கலந்தார்க்கு]- இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி இவனுடனே ஒருநீராகக் கலந்தவர்களுக்கு [ஓரமுதே]-அத்விதீயமான அம்ருதமா யிருக்கும், ஆராவமுதிறே (௫)

ஆறும் பாட்டு.

அமுதம்மரர்கட்கீந்த, நிமிர்சுடராழிநெடுமால
அமுதிலுமாற்றவினியன, நிமிர்திரைநீள்கடலானே

ஆ.—(அமுதம்) ஆச்ரிதவத்ஸலனுய், ஆச்ரிதர்க்கு ஆத்மதாநம் பண்ணும் வல்லபனுய், நிரவதிகதேஜோவிசிஷ்டனுன திருவாழியை யேந்தின அழகாலே அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பரமபோக்யனுயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும் கண்டுவைத்து, சிலர் அதிக்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோவதே, என்ன பாக்யஹீநரோ! என்றுகொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸக்தமான ப்ரயோஜநாந்தரார்த்திகளுடைய இழவை அநுஸந்திக்கிறுனுகிறார்

ஈ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனுன எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுகிறவர்களை இகழ்கிறார்

[அமுதமென்று தொடங்கி] - 'க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்' என்று இகழாதே தேவர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுப்பதுஞ்செய்து நிரவதிக தேஜஸ்கமான திருவாழியையுடையவனுமாய், ஆச்ரிதமாத்ரத்திலே அதிவ்யாமோஹத்தனுனவன், அவர்கள் போக்யமாகப் பற்றுகிற அம்ருதத்திற்காட்டிலும் நிரவதிகபோக்யன் [நிமிர்திரைநீள் கடலானே] - ஆஸந்நனன்றிக்கே, இவர்கள் ஆசைப்பட்ட அம்ருதம் பிறந்த கடலிலே ஆச்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்

கொள்கை, கொள்ளாமை - அங்கீகரிக்கையும் அங்கீகரியாமையும் எள்கல்-உபேக்ஷிக்கை, இராகம்- ஆதரிக்கை புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஈடுமெடுப்புமித்யாதி பரிமாற்றத்தில் - கைங்கர்யங்கொள்ளுமிடத்தில் விள்கை விள்ளாமை - த்விதீயார்த்தம் விள்கை யாவது - தன்னைவிடுகை விள்ளாமை யாவது - தன்னைவிடாமலிருக்கை விரும்பி என்று - ஆதரமாய், விசாரித்தென்றபடி "வ்ரீக்ஷார்ஜுநஜந்மாயஃ கரோத்யஷ்டவிதஸ்ஸ்வம்" என்னக்கடவதிறே ஒருநீராகக் கலக்கை யாவது - அவன் சதாநுவர்த்தமானனுகை அத்விதீயத்வோபபாதநம் - ஆராவமுதிறே என்று க்ரமேண அந்வயஃ (௫)

ஸவேஷு ஸ்வாஸாவிகாவதாரம் வ்யதிஸ்ருஷ்டவெஷ ஸவஜாஸீஷ்டம் வ்யூஷ்டவாநு - ஐதி ஸ்ரீ விஷ்யவேடுவதடுதே" என்று அடையவளைந்தானும்பதம் காணத்தக்கது,

ப—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அபேக்ஷிதபலத்தைக் கொடுத்து,அநந்யர்க்கு அதிஶயிதபோக்யம் தானேயா மென்கிறார்

அமரர்கட்கு - (சாவாமைக்கு ஆசைப்பட்ட) தேவர்களுக்கு, அமுதம் (அதுக்கு மருந்தான) அமருதத்தை, ஈந்த - கொடுத்தவனாய், நிமிர் சுடர்-வளருகிற சுடரையுடைய, ஆழி - திருவாழியையுடையனாய், நெடுமால் - நிரவதிகமான வ்யாமோஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர் - (தன்னோடே ஸ்பர்ஶத்தாலே) வளர்ந்துவருகிற, திரை - திரைகளையுடைத்தாய், நீள் (தன்னுடைய பெருமைக்கேற்ற) பரப்பையுடைய, கடலான - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன, அமுதிலும் - (அக்கடலிற்பட்ட) அமருதத்திலும், ஆற்ற இனியன - மிகவும் இனியன கடலிலே தோற்றியிருக்கச்செய்தே,கடைந்த அமருதத்துக்கும் கிடந்தஅமருதத்துக்கும் வாசி யிருக்கிறபடி.

இ—ஆறாம்பாட்டில், நிரதிஶயபோக்யனான அவனை உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகிறவர்களை நிந்திக்கிறார்

[அமுதமமரர்கட்கீந்த] - 'சாவாமைக்குப் பரிஹாரம்பண்ணித் தர அமையும்' என்று இருக்கிறவர்களுக்கு, 'க்ஷுத்ரத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்' என்று இகழாதே கடலைக்கடைந்து அமருதத்தைக் கொடுத்த பரமோதாரன் [நிமிர்சுடராழிநெடுமால்] "நால்தோளமுது" என்றும், "அமுதென்றும் தேனென்றும்" என்றும் தம்முடைய அமருதம் இருக்கிறபடி மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் இவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்த ப்ரீதியால் வந்த புகர் திருவாழியிலே தோற்றியிருக்கை 'ப்ரயோஜநாந்தரமே யாகிலும் நம்மைக்கொண்டு பெறப்பெற்றோமே' என்று இவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னவுமாம் [அமுதிலுமாற்றவினியன] இவர்கள் 'போக்யம்' என்றிருக்கிற அமருதத்திற்காட்டில் நிரதிஶயபோக்யனானவன் வாசியறிவார்களாகில் அவனையேயிறே பற்றவடுப்பதென்கை பிள்ளைதிருவழுதிநாடுதாஸர்வார்த்தை [ஆற்றவினியன] - மிகவும் இனியன [நிமிர்திரை நீள்கடலானே] - அவ்வமருதம்படுகிற கடலிலேயிறே அவன் சாய்ந்தருளுகிறது தன் வாசியறியாதே யிருப்பார்க்கும் எழுப்பிக் கடைவித்துக்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன [நிமிர்திரை] - அவனோடே ஸ்பர்ஶத்தாலே கொந்தளித்த திரை [நீள்கடல்] - "தாளுந்தோளும் முடிகளும்" என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு இடம் போந்திருக்கை

ரு—ஆறாம்பாட்டு அவன்படி இதுவாயிருக்க, அவனைவிட்டு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களை நிந்திக்கிறார்

[அமுதமமரர்கட்கீந்த] - 'என்ன பரமோதாரனோ?' என்கிறார் 'நீவேண்டா, எங்களுக்குச் சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தரவேணும்' என்றவர்களுக்கு அவர்கள் உகந்த பதார்த்தத்தைக் கொடுத்து விடுவதே! அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாமுகந்த ப்ரயோஜநத்துக்குஉண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறார், [நிமிர்சுடராழி நெடுமால்] - இவருடைய அமருதம்

ஆறாம்பாட்டு அமுதம் இத்யாதி அவதாரிகையிலே," க்ஷீராப்தி... " என்றது அநுஸந்தேயம்

"ஈந்த" என்றதுக்கு ஸ்வாபம்-என்னபரமோதாரனோ இத்யாதி பரமௌதார்யமத்தி என்ன,நீவேண்டா இத்யாதி முந்தின அமருதப்பதம்போலே இது போக்யதாபரமன்று என்கிறார்-சாவாமைக்கு என்று மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி நிமிர்சுடராழி - வளருகிற சுடரையுடைய திருவாழியை யுடையவன 'ஆழிநெடுமால அமுதிலுமாற்றவினியன' என்று கூட்டி. பாவம் - இவருடைய

இருக்கிறபடி. நாற்றேரெழுதிறே இவர்க்கு அமுது, "அமுதென்றுந் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்" என்று கையுந் திருவாழியுமாயிறே இருப்பது, இவருடைய அமிருதம் இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கையாலே உண்டான புகர் திருவாழியிலே தோற்றும்படியிருக்கை [நெடுமால்]- 'நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே வேறொரு ப்ரயோஜநமாகிலும்' என்றுபண்ணின வ்யாமோஹாதிசயம் [அமுதிலுமாற்றஇனியன்] இவர்கள் வாசியறிவர்களாகில் இவனைக்கிட்டப் பெறப் அடுப்பது? நம்பி திருவழுதிநாடு தாஸர் - இத்தேவஜாதி வெறும் மறையோ, 'உப்புச்சாறு கிளருவது எப்போதோ?' என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்கிடப்பதே இவனழகையும் போக்யதையையும் விட்டு !' என்பராம் [ஆற்றஇனியன்] - மிகவும் இனியன் [நிமிர்திரைநீள்கடலானே] - 'அஸந்நிஹிதன்' என்றுதான் விடுகிறார்களோ ! அவ்வமிருதம்படுகிற கடலிலே கிட்டா அவன் சாய்ந்தருளிற்று தன் வாசி யறியாதிருப்பார்க்கும் எடுப்பிக் காயங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் * "தாளுந் தோளுமுடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி" என்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பை யுடைத்தாய், ஸவஸந்நிதானத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலிலேயாயிற்று, சாய்ந்தரு ளிற்று. "மாலுங்கருங்கடலேயென்னோற்றாய்" என்னக்கடவதிறே (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன், தோள்கள் தலைதுணிசெய்தான்
தாள்கள் தலையில்வணங்கி, † நாள்கடலைக்கழிமினே

ஆ —(நீள்கடல்) இப்படி பரமசீலவானாய், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநைகபோகனு யிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒன்றும் கூசாதே உங்கள் தலையாலே வணங்கிக் கொண்டு காலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுங்கோளென்கிறார்

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், பஜமானரான உங்களுக்கு அவனைக் காணுகையிலுள்ள ஆசை யாலே ஓரோதிவஸம் ஓரோ கடல்போலே நெடிதாய்க் காலக்ஷேபம் அரிதானால் பெருமானு டைய வீரசரித்தத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கிக் காலத்தைப் போக்

இத்யாதி அதில்ப்ரமாணம்-அமுதென்றும் இத்யாதி இரண்டாந்திருவந்தாதி(அ௰)-நிரதிசய போக்யமான அமிருதமென் றும், ஸாவரஸஸ்வாயமான தேனென்றும், நிரதிசயபோக்யமான திருவாழியை யுடையவனென்றும் என்ற படி அமராக்கமுதமீந்த நிமிர்சுடராழியென்று கூட்டித் தாத்பர்யம்-இவர்கள் ப்ரயோஜந இத்யாதி நெடு மால் - மிக்க வ்யாமோஹத்தை யுடையவன் இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிரதிசயபோக்யமான ஆரா வமுதை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டகலவதே யென்று நம்பி அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் நம்பி இத்யாதி வெறும் மறையோ - கேவல வயமோ? மறையோ வென்றது - ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும், கவிழ்ந்து கிடக்கையையும் பற்ற இவனழகையும் - நிமிர்சுடராழி' 'என்று அழகையும், "அமுதிலுமாற்றவினியன்" என்று போக்யதையையுஞ் சொல்லுகிறது நிமிர்திரை - கொந்தளிக்கிற அலை விவரணம் - அவ்வமிருதம் இத்யாதி பலிதம் - தன்வாசி இத்யாதி. இதுக்கு - 'அமரர்' என்றதிலே நோக்கு 'நீள, நிமிர்திரை' என்ற விசேஷணத்வயத்துக்கும் பாவம் தாளுந்தோளும் இத்யாதி நளிர் நீர்க்கடலை இத்யாதி - குளிர்ந்த ஜலத்தை யுடைய கடலை ஸம்போதித்து, தன்னுடைய ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிற திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திரு முடிகளையும் பலபலவாகப்பரப்பி யென்றபடி ஸவஸந்நிதானத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-மாலும் இத்யாதி முதல் திருவந்தாதி (௧௧) அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்சிக்கப் பெற்று, அந்த ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தளிக்கிற கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினாய்? என்றபடி காமேண அவை 8 (௬)

* திருவாய்மொழி அ ம - அ † காழ்கடவென்றும் பாடம்

குஙகோ ளெனகிறா, ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸந ஶீலனான தஶரதாதமஜனை ஆஶ்ரயிததுக் நிரதஶ் கராஙகோ ளெனறுமாம

ப —அநநதரம, "தஸ்யவீரஸ்யசரிதம்" எனனுங கணககிலே விரோதிநிரஸந ஶீலனான சகரவாததிதிருமகனை ஆஶ்ரயிததுக காலததைக கழியுஙகோ ளெனகிறா

நீளகடல - நீணட கடலாலே, சூழ - சூழபபடட, இலஙகை - லஙகைககு, கோன - நாயகனானவனுடைய, தோளகள- இருபது தோளையும, தலை - பததுததலையையும, துணிசெய தான - துணிததவனுடைய, தாளகள - (யுததகாலததில புகுநதிடட) திருவடிகளை, தலையில வணஙகி - தலையாலே வணஙகி, நாள கடலை - காலமாகிற கடலை, கழிமின கடவுஙகோள தலை யில என்று ஐநதாம வேறறுமை 'தலைதுணி செயதான' எனகிற ஒருமை - ஜாதிபரம 'டௌஷ்டியாடநம்' இதயாதி கணககிலே, காலக்ஷேப விரோதியான இதரவிஷயபாரவஶ்யாதிகளை அறுததுத தருவான, ராவணாநதக னெனறு கருதது

இ —ஏழாமபாடடில, அவன போகயதை நெஞசிறபடடால, பாரபதியளவுஞ செல்ல, சகரவாததிதிருமகனுடைய வீரசரிதததை அநுஸநதிததுக காலததைப போககுஙகோ ளென கிறா

[நீளகடலசூழிலஙகைககோன] - ஶதயோஜந விஸதீரணமான கடல - அகழ, அது மிகையெனனுமபடி. அரண் மிகக ஊா, அவை மிகையெனனுமபடி ராக்ஷஸனானவன மிடுககு [தோளகள தலை துணிசெயதான] - 'அகபபடடானிறே'' எனறு கொனறுவிடாதே, தோளகளைக கழிதது, தலைகளை காமததிலே யறுதது, அவன இளைதது நினறவளவிலே 'நீ இளைததாய, இனறு போயப பினனைவா' எனறு போதுபோககாகக கொனறபடி. [தாளகள தலையில வணஙகி] - திருவடிகளிலே நிமமனுய வணஙகி [நாளகடலைககழிமினே] - ஜ்ஞாநமபிறநதால பாரபதியளவும 'ஒருபகலாயிரமூழி' என்னுமாபோலே காலக்ஷேபம அரிதாயிறே யிருபபது திருவடியைபபோலே தசரதாதமஜனுடைய வீரசரிதததை அநுஸநதிததுக காலததைபபோககுவது, அனறிககே, சகரவாததிதிருமகனை ஆஶ்ரயிதது ஸமஸாரார்ணவததை மாறறிககொளளப பாருஙகோ ளென கிறு ரெனறுமாம காழ - குறறம

ரு—ஏழாமபாடடு அவன நிரதிஶயபோகய னெனறீா, அவனை பராபிககுமளவும நடுவு காலக்ஷேபம பணணுமபடி யேன? எனன, அதுககனறே மனததுககினியானுடைய குணஙக ளிருககிறது எனகிறா

[நீள்கடலசூழிலஙகைககோன இதயாதி] - 'பரநதகடலை அகழாகவுடைததாய, அது தானும் மிகையாமபடியான அரணை யுடைததாயிருநதுளள லஙகைககு நிர்வாஹகனலலேனோ' என னும்துரபிமாநததாலே 'சகரவாததிதிருமகன' எனறு மதியாதே எதிரிடட வையலுடைய [தோளகள தலைதுணிசெயதான] - 'அகபபடாதவன அகபபடடான, தபபாமல கொனறு விடுவோம' எனறு பாராதே, தோளைககழிததுத தலையைசசரிததுப போதுபோககாக நினறு கொனறபடி அவனுடைய வீரசரிதஙகளைககொணடு திருவடியைபபோலே போதுபோககி [நாளகடலைக கழிமினே] - அவனு

ஏழாமபாடடு - நீள்கடல் இத்யாதி 'நாளகடலைக கழிமினே' எனற பதததைக் கடாக்ஷித்து பரஶ் ரோததா ரூபேண ஸஙகதி- அவன் இதயாதி மனத்துக்கினியான் - சகரவாததிதிருமகன

அரண் எனறு அாததாத்வமிததம நீளகடல் இத்யாதி - ஹேதுகாபபம தனிததனியே சொனனதுககு பாவம - அகப்படாதவன் இத்யாதி சரிநது - சேதிதது தலையில் - பஞசமீவிபகதி, 'தலையாலே' யெனறபடி தலை துணிசெயதான தாளகள உணருகையாவது - வீரசரிதாநுஸநதாந மெனறபடி திருவடியைப போலே

டைய போகயதை நெஞ்சிலேபட்டால, அவனை பராபபதறகுமுனபு நவேபட்ட நாள ஒருகட போலே தோறறுமாயிறறு அனறிககே, சகரவாததிதிருமகனை ஆமராயிதது ஸம்ஸார துரிததைதை கழிததுககோளளுஙகோ ளெனகிறுராராதல (௬

எட்டாம் பாட்டு.

கழிமினதொணடாகளகழிததுத, தொழுமினவனைததொழுதால
வழிநினறவலவினைமாள்விதது, அழிவின்றியாககநதருமே

ஆ —(கழிமின) அவனைத தொழுமிடதது, முனறறத ததவயகிரிகத ஸாவவிஷயா களையும விடுஙகோள அவனைததொழவே, ஸவவிஷய கைஙகாய பராதிபநதகமான உஙகள வினைகளைப போககி, நிதயஸிததமான அநதக கைஙகாயரூப மஹாஸமபததை உஙகளுககுத தநதருளு மெனகிறா

ஒ —எட்டாமபாட்டில, அநய பரயோஜநராய பஜிககுமவாகளுககு, விரோதிகளை யெலலாம போககி அடிமையாகிற அழிவிலலாத ஸமபததை எமபெருமான தரு மெனகிறா

[கழிமின தொணடாகள] - பாஹயருசிகளை விடுஙகோள [கழிததுத தொழுமின] அவறறைவிட்டு எமபெருமானை ஆமராயிபபுஙகோள [அவனைத தொழுதால எனறு தொடஙகி] - ஆமராயிககுமவனுககு ஆமராயணநதானே பரயோஜநம போநதிருககச்செய்தே, பகவதபராபதிககு விரோதமான அவிதயாதிகளைப போககி

ப —அநநதாம, அவனவிஷயததில அஞசலிமாத்ரமே அநாதிஸிததவிரோதியைக கழிதது நிதயபுருஷார்ததததைத தரு மெனகிறா

தொணடாகள சபலரான நீஙகள, கழிமின - (உஙகள சாபலயததைக) கழியுஙகோள, கழிதது - (அததைக) கழிதது, அவனை - (கீழசசொனன) சகரவாததிதிருமகனை, தொழுமின - தொழுஙகோள , தொழுதால - தாஞசலிபணணின வளவாலே, வல - (அநாதிஸிததமாய அநுப விததுக கழிகக) அரிதான, வழிநினற வினை - பராபயபராதிபநதகபாபஙகளை, மாளவிதது- இலலையாககி, அழிவினறி - மீட்சியிலலாதபடி (நிதயமாய), ஆககம - (ஸவபராபதிரூபமான) ஐமா வாயாபிவருததியை, தருமே - அவன தநதருளுகை அறுதி தொணடரெனறு பகவதபர வணரைச சொலலி, கழிமினெனறு - இதரவிருததியைச சொலலிறறுகவுமாம

இ.—எட்டாமபாட்டில, சகரவாததிதிருமகனை ஆமராயிதது விஷயபாரவஸயத தைத தவிரவே, பராபதிபாதிபநதகஙகளைப போககி நிதயகைஙகாயததைத தரு மெனகிறா

[கழிமின தொணடாகள] - பகவத்விஷயததிலே நசையுடையீா ! விஷயஙகளில ருசி யைக கழியுஙகோள [கழிததுத தொழுமின] - இநத விஷயஙகளில ருசியைககழிதது அநதச சகரவாததி திருமகனைத தொழுஙகோள ‘கழிதது’ எனகிற அநுபாஷணததாலே - விஷய

யென்றஇடத்திலே - “தாடீருஹ-வணோடந-வைல-ஜிவிய்” இதயாதயநுஸந்தேயம தவிரியாதத்துக்கு, நாளகடலெனறதுககு - நாளெனறு காலமாய், காலோபலக்ஷித ஸட்ஸாராணவ மெனறபடி காமேண அநவயசு

விரகதி தானே பரயோஜநமாகப போருமெனகை, கழிககையாவது - 'இது பொலலாது' என றிருககை [அவனைதமொழுதால] - கருமபுதினனக கூலிபோலே, தொழுகை தானே பரயோஜந மெனகை [வழிநினற வலவினைமாளவிதது] - ஸவயமப்ரயோஜநமான ஆஸ்ரயணததுககு பல மிருககிறபடி. 'இவவாதமாவுககு ஸவரூபாநுபநதியோ?' எனனுமபடியிருககிற பரபல காமங களை ஸவாஸநமாகப போககி, நடுவேநினறு பராபதியை விரோதிககிற காம மெனனவுமாம [அழிவினறி யாககநதருமே] - அபுநராவருததி லக்ஷணமோக்ஷமான நிரவதிக ஸமபததைத் தரும, அதாவது - கைங்கரயமதரும இவவாததததில ஸமஸ்யமிலலை

ஈடு — எடடாமபாடடு சகரவாததித்திருமகனுடைய வீரசரிததகதை அநுஸநதிதது இதர விஷய பராவணயததைதத தவிரவே, அவனதானே பரதிபந்தகங்களைப போககி நித்யகைங்கரயத தைதத தநதருளு மெனகிறார

[கழிமின] - பாஹயவிஷயங்களிலுணடான ருசியைக கழியுங்கோள கழிக்கையாவது- 'பொல்லாது' எனறிருககை இநத ருசியைப பூணகடடிககொளளத தேடுகிறவாகள கழிககசசொன னால கழியார்களிறே, பகவதவிஷயததில சாபலமுடையீர்! கழிககப பாருங்கோள [கழிததுத தொழுமின்] - 'அவனைததொழாநிறகசசெயதே இதுவும கரமததாலே கழிகிறது' எனறு இராதே அவஸ்யம் கழிததே தொழுங்கோள் 'கழிமின' எனறுவைதது, கழிதது எனறது இதரவிஷயங களில் விரகதிதானே பரயோஜநமாகப போருமெனகை. 'தொழுமின' எனறுவைதது, தொழுதால் எனகிறது - கரும்புதினனக கூலிபோலே ஒருபல மிலலையே யாகிலும தொழுகைதானே பலமபோரு மென்கை இபபடிசெயதால; [வழிநினறவலவினைமாளவிதது] - 'இவவாதமாவுகது ஸ்வரூபாநு பந்தியோ' எனனுமபடி பொருநதியிருககிற பரபலகாமங்களை வாஸனையோடே போககி வழிநினற வலவினை - நடுவேநினறு பகவதபராபதியை நிரோதிககிற காம மெனறுமாம [அழிவினறியாககந தருமே] - "**அவ...ராவ...த**" எனகிறபடியே அபுநராவருததிலக்ஷண் மோக்ஷததைத தரும (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தருமவருமபயனுய, திருமகளார்தனிக்கேள்வன
பெருமையுடையபிரானுர், இருமைவினைகடிவாரே

எடடாமபாடடு-கழிமின் இத்யாதி 'கழித்து, வழிநின றவல்வினை மாளவிததழிவினறி யாக்கநதரும்' என்ற பதஙகளைக் கடாக்ஷிதது அவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி

அநாதிகால வாஸிததததைப போக்கப போமோ? எனன, கழிக்கையாவது இத்யாதி — 'தொண்டீர்' என்றதுக்கு பாவம - இந்த ருசியை இதயாதி 'கழிதது' என்றதை, 'தொழுமின' என்றதுக்கு ஶேஷமாகி பாவம-அவனைத தொழா நிற்க இதயாதி 'கழித்து' என்றதை, 'கழிமின' என்ற ஓழிறபதத்தோடே கூட்டித் தாதபர்யார்த்தம-கழிமினென்று இத்யாதி அநுவாததுக்கு பாவம-தொழுமினென்று வைந்து இத்யாதி கரும்பு தினனக் கூலியிலலாதாப்போலே யென்றபடி. வழிநின்ற - வழியாகநின்ற ஆதமாபோகிற வழிகளதோறும நின்ற என்றுய, ஸ்வருபாநுபந்தியோ வெனனுமபடி நின்ற வெனனுதல, பகவத்பராபதிக்கு நடுவே பாதிபந்தகமாக் நின்ற வெனனுதல ஆக்கம் - ஸமபத்து மோக்ஷமாகிற ஸமபத தென்றபடி அவதாரிகையில கைங்கரயமாக அருளிசசெயகையாலே இஙகே அர்த்தாந்தரமாகக் கணடுகொளவது தொண்டீர்கள் கழிமின, கழித்து அவனைத் தொழுமின, தொழுதால தொடஙகி அகவ்யு (அ)

ஆ — (தருமம) பாதிபாதகங்களைப போக்கி அநதப பெறுதறகரிதான ஸமபததை காததருளுமிடததில, பிராட்டியோடே கூட நினறு தரககருளு மெனகிறார

ஒ —ஓனபதாமபாட்டில, ஆஸ்ரயிபபாருடைய விகாஙகளை நீககி பிரயணைகாய ணைக் கொடுககும்போது, பெரியபிராட்டியாரோடே கூடிநினறே ஸாதரமாககொடுககு மெ கிறார

[தருமெனறு தொடஙகி] - உபநிஷதபாஸிததமான பாமபுருஷாததஙகளைக் தரு பெரியபிராட்டியாருடைய குணஙகளையுள்ள நாயகன [பெருமையென்று தொடஙகி] - ஸ்ரீய பதிதவ நிபநதநமான பெருமையையுடையராய ஆஸ்ரிதாநுகாஹகஸ்வரூபராய அவாகளுடை புணயபாபஸ்வருபமான காமஙகளைப போககும ஸவபாவரானவா தாமததிலுடைய பாமபாயோ ஜநருபமான திருமகளா ரெனறுமாம

ப —அநநதாம, ஸ்ரீயபதியான அவன பாதிபநதகஙகளைத தன் ஸஙகலபததாலே போககு மெனகிறார

கருமம - தாமஙகளுககும, அரு - பெறுதறகரிய, பயனுய - பாயோஜநமாயிருககிற திருமகளாா - லக்ஷ்மியாகிற நாரீணுமுததமைககு, தனிக்கேளவன - அதவிதீயரானவியெனகிற பெருமையுடைய - பெருமையையுடைய, பிராணா - ஸாவேஸவான, இருமை - புணயபாபரு மான இரணடுவகைபபட்ட, வினை - காமததையும, கடிவாா - முனிவா கடிதல - முனிதல "அவவருமபயனுயவறறைத தருந திருமகளாா" எனனவுமாம இவையிரணடு விசேஷணமு தனிக்கேளவனோடே யொட்டியுஞ சொலலுவா

இ —ஒனபதாமபாட்டில, தன்னைபபறறின மாததாததிலே இததனையுஞ செயதருள கூடுமோ? எனனில, "நித்யஸ்ரீர்நித்யமங்களா" எனனுமவள அருகே யிருக்கு தருவிக்கு மெனகிறார

[தருமவருமபயனுய திருமகளாா] - உபநிஷததுககளிலே பாம பாயோஜநமாக ப ஸிததமானவறறைத தரும திருமகளாா, தாமததிலுடைய பாமபாயோஜநமான திருமகளா ரெ னவுமாம [தனிக்கேளவன] - அதவிதீயனுன வலலபன [பெருமையுடைய பிரானாா] - ஸ்ரீய பதிதவ நிபநதநமான பெருமையையுடையவா பிரானாா - ஆஸ்ரிதாநுகாஹமே ஸ்வருபமாயுள வா [இருமைவினைகடிவாரே] - புணயபாபருபமான காமஙகளைப போககுவா

ஈடு —ஒனபதாமபாட்டு தனனைபபறறினமாததாததிலே இபபடி விரோதிகளைபபோக இபபேறறைத தரககூடுமோ? எனனில, வெறும்அவனபடியையோ பாாபபது! அருகேயிருககிற படியையும் பாாககவேணடாவோ? "நித்யஸ்ரீர்நித்யமங்களா" என்பாரனறே அருகிருககிற ரெனகிறா

[தரும்] - இவவாததததில் ஸமஸயமிலலை [அவவரும்பயனுய] - பெறுதறகரிதா

ஒனபதாமபாட்டு - தருமவரும் - இதயாதி 'திருமகளாா' எனறதைபபறற, அருகேயிருக்கிற படியையும் - எனறது அவாபடிதானனது? எனன, நகஸஹித இதயாதி யுததகாணடே ஹநுமததவாதி ஸீதா "வாவா நாம் வாஸமாநாம் வாவயாஸமதுரணாம் வஷூம் | காாயம் கருணமாயேண நித்யஸ்ரீர்நித்யமங்களா"

கீழ்பாட்டிலும 'தரும' எனறுவைத்து, பினனையும 'தரும' எனறதுக்கு ஸாவம - இவ்வாாதத தில ஸ்ம்ஸயமிலலை எனறு பயனுய - பயனகளை இபபக்ஷததில, திருமகளாா் எனறுதொடஙகி, கடிவாா அவவளவனறிககே, அவவரும்பயனுயதரும எனறு அனவயம தசசபதம - பாஸிததபிாமாணி ஸாிகிவ

மாஸதரங்களிலே பரஸித்தமான பரயோஜந ரூபமானவற்றை அன்றிக்கே, தாமத்தினுடைய பரம பரயோஜநம் தான வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனுகையாலே அத்விதீயநாயகனுயிருக்கிறவ னென்றுமாம "அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:" (அபரமேயமஹிததேஜ :) எனகிறபடியே ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே வரும ஏற்றமுள்ளது இவனுக்கு வனுக்குமிறே லக்ஷ்மீபதியாகையாலே வந்த மேன்மையையுடைய உபகாரகரானவர் [பிரானுர்]- ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர் [இருமை வினை கடிவாரே] - போவாசியேயாமபடி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட காமங்களையும போக்குவார் புண்யபாபங்களுக்குத் தனனில் தான வைஷம்யமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதித்வாத் தயாஜ்யமாகாநின்றனவிறே (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கடிவார்தீயவினைகள், நொடி யாருமளவைக்கண்
கோடி யாவடிபுள்ளுயர்த்த, வடிவார்மாதவனுரே

ஆ — (கடிவார்) பிராட்டியோடே கூடநின்று, பெரியதிருவடிக்குக் கொடுத்தருளும் போலே தந்தருளும், அதுக்கு பரதிபந்தகங்களையும ஒரு க்ஷணத்திலே போக்கியருளுமென்கிறார்

ஒ —பத்தாமபாட்டில, பெரியபிராட்டியாரோடு கூடவந்து ஈண்டி பரதிபந்தகங்களைப் போக்கியருளு மென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] பரதிபந்தக காமங்களைப் போக்கும ஸ்வபாவர் [நொடியாருமளவைக்கண்] - க்ஷணமாத்ரத்திலே [கொடியாவடிபுள ளுயர்த்த வடிவார்] - ஆஸ்ரிதஸமாக்ஷணமபண்ணுகைக்கு பரதிபக்ஷ நிரஸநஸ்வபாவனை பெரிய திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாகவுடையவர் பெரிய திருவடியை விஷயீகரிக்குமாபோலே, இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரை விஷயீகரிக்கும ஸ்வபாவ ரென்றுமாம [மாதவனுர்] - ஸ்ரீயப்பதியானவர்

ப —அநந்தரம், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில, கொடிகட்டிச் சடக்கெனப் போக்கு மென்கிறார்

தீய வினைகள் கொடிதான வினைகள், நொடியாரும - நொடிநிரமபும, அளவைக்கண் - அளவிடத்து, கடிவார் - கடியுமவர், அடு - (ஆஸ்ரித விரோதிகளை) அழியச்செய்யும, புள - பெரிய திருவடியை, கொடியா - கொடியாக, உயர்த்த - எடுத்த, வடிவார் - விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தரான, மாதவனுர் - ஸ்ரீயப்பதியானவர்

மணக்கதொட்டங்கி, கைங்கர்யபர்யந்தமான பலங்களைச் சொல்லுகிறது அர்த்தாநதரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி இதத இரண்டாமயோஜனைக்கு க்ரமேண அந்வயம் கேளவன் - வல்லபன அத்விதீயநாயகனுயிருக்கிறவன் என்றது - பெருமையின அர்த்தம் அதாவது - திருமகளாருக்கு நாயகனுகையாலே லோகத்துக்கு அத்விதீய நாயகனென பெருமையையுடையவனுயிருக்கிறவ னென்றபடி அப்படி பிராட்டியோடேஸம்பந்தத்தாலே அத்விதீயநாயகனு யிருக்குமோ? என்ன, அப்ரமேயம் இத்யாதி விஹிதம பூர்வமேவ 'திருமகளார்தனிக்கேள்வன்' என்றத்தை, 'பிரானுர்' என்றத்தோடே கூட்டி பாவம - லக்ஷ்மீபதி இத்யாதி பிரான் - உபகாரகன அநுக்ராஹகனுக அர்த்தாந்தரம - ஆஸ்ரித இத்யாதி போவாசியேயாம்படி - புண்யம், பாபம எனகிற பேர் வாசிமாத்ரமேயாமபடி புண்யம உபாதேயமன்றே? 'போவாசியேயாமபடி' எனகிறதென்? என்ன, புண்ய பாபங்களுக்கு இத்யாதி அர்த்தத்வயத்துக்கும அந்வயம முனபே சொல்லிற்று (௯)

இ—பத்தாம்பாட்டில், அவள் பொறுப்பிக்கப் பொறுக்குமிடத்தில் விளம்பமில்லை அரைக்ஷணத்திலே பொறுப்ப ரென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] - தன்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாக் கொடிய பாபங்களை போக்கும் ஸ்வபாவர் [நொடியாருமளவைக்கண்] - நொடி நிறையுமளவிடத்திலே, க்ஷணமாத்ர திலே யென்றபடி [கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த வடிவார்] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸ்வபாவனான பெரி திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவர் இன்று ஆச்ரிதரவிணையு நிதயாச்ரிதரோடொக்க விஷயீகரிக்கு மென்னுமிடத்துக்கு ஸூசக மென்றுமாம் வடிவாரென்ற தனியேயாய், அழகியவடிவை யுடைய ரென்றுமாம் [மாதவனார்] பிராட்டி அருகே யிருந்து போக்குவிக்க வாயிற்று வினைபோக்குவது

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு 'இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி?' என்னில்,—தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே யென்கிறார்

[கடிவார்தீயவினைகள்] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாத கொடியபாபங்களைப் போக்குவார். "வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து" என்கிறவிடத்தில் - ஆச்ரயித்தமாத்ரத்திலே பாபங்களைப் போக்கு மென்றார், "இருமைவினைகடிவார்" என்கி விடத்தில் அவன்தானனுக்குமேலே பிராட்டியுங்கூட இருக்கையாலே போக்கு மென்றார்; எ வளவில் போக்குவது? என்னில, க்ஷணகாலத்திலே யென்கிறார் இதில் [நொடியாருமளவைக்கண்] நொடிநிறையுமளவிலே [கோடியாவடுபுள்ளுயர்த்தவடிவார்] - தூரத்திலே காணவே ப்ரதிபக்ஷ மணஞ்ஞணஞ்ஞும்படியான பெரியதிருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடைய ரென்னுதல்; வடிவார் - ஆர்ந்த வடிவையுடையவர், அழகிய வடிவையுடையவ ரென்னுதல 'வடிவார் மா' என்று நாயச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவ னென தல், அழகிய வடிவையுடையவ னென்னுதல, வடிவிலே பொருந்தியிருக்கிறவ னென்னுதல் [மாதவனார்] - பிராட்டி அருகே யிருந்து 'போக்குவிக்க வாயிற்று போக்குவது 'ஒருதலை ஜநம ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதிவ்யாதிகள், இவைசெய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ! குற கணவேிடில் விபூதியாக விடவேண்டாவோ! பொறுத்தருளீர்' என்றால், அவளுக்காக, 'பொறு தோம்' என்னுமித்தனை (க

பத்தாம்பாட்டு கடிவார் இத்யாதி 'நொடியாருமளவைக்கண்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை இப்படி இத்யாதி

கீழிரண்டுபாட்டுக்கும் இதுக்கும் வாசியேது? என்ன, வழிநின்ற இத்யாதி அவன் தானுக்கு மேலே - அவன்தானே போக்குகிறதுக்குமேலே நொடியாருமளவைக்கண் - நொடியானது நிறையுமளவிலே 'வடிவார்' என்றதுக்கு - ஈச்வரவிசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்தம் ஸ்வபாவமாக வுடையவ ரென்று மூன்றினது, இதை அருளிச்செய்கிறார்-தூரத்திலே! இத்யாதி இதப பக்ஷத்திலே, அடுபுள்ளைக் கொடியா உயர்க்கையே வடிவாகவுடையவர் என்று அவயம் அழகிய வடிவையுடையவ ரென்று - த்விதீயார்த்தம் இதைக் காட்டுகிறார் ஆர்ந்த இத்யாதி ஆர் - அழகு வடிவு - விக்ரஹம் பிராட்டிக்கு விசேஷணமா போது, இரண்டு அர்த்தம் மூன்றினது - ஈச்வரனவடிவிலே பொருந்தினவ னென்று அதை அருளிச்செ கிறார்-வடிவிலே இத்யாதி அழகிய வடிவை யுடையவ னென்று த்விதீயார்த்தம், இதை அருளிச்செய்கிறார் அழகிய இத்யாதி 'வடிவிலே யார்ந்திருக்கிற' என்றதின் விவரணம்-வடிவிலேபொருந்தி இத்யாதி மாதவன் மா|க்கு பிராட்டிக்கு, தவன் - நாயக னென்றபடி மாதவனார் தீயவினைகள் கடிவாரென்று கூட்டி பாவம் பிராட்டி அருகே இத்யாதி ஸ்வதந்த்ரனைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் பகாரம ஏது? என்ன, ஒருதலை இத்யா இஜ்ஜகதிகிர்தோஷஃ கஃ என்றதைப்பற்ற, விபூதியாகவிடவேண்டாவோ என்றது அடுபுள்ளைக் கொ யர்க்கையே வடிவாக வுடைய மாதவனார், நொடியாருமளவைக்கண் தீயவினைகள் கடிவார் இத்யவயு

பதினோராம் பாட்டு.

மாதவன்பாற்சடகோபன், தீதவமின்றியுரைத்த
ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து, ஓதவல்லார்பிறவாரே

ஆ —(மாதவன்பால்) கவிபாடுகிற தமக்கும், பாட்டுண்டருளுகிற எம்பெருமானுக்கும் இக்கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு இல்லாதபடி, மாதவன்பால் சடகோபனுரைத்த ஆயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பகவத்ஸம்ச்லேஷ விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் புகாரென்கிறார்.

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும் பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கவிபாடுகிறவனுக்கும் கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும் கவிக்கும் குற்றமாகிற ஏதமில்லாதபடியிருக்கிற ஆயிரத்தில் ஸ்ரிய:பதியான தன்பக்கலுள்ள மேன்மையை அநுஸந்தித்தல், ஆச்ரயித்தவனுடைய சிறுமையை அநுஸந்தித்தல் செய்கையாகிற தீதும் அவமும் இல்லாத இத்திருவாய்மொழி கற்கவல்லார் பகவத்யோகத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார். ஏதமாவது குற்றம் "கவிபாடுகிறவனுக்கும், கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும், கவிக்கும் உள்ள மூன்று குற்றத்தையும் - தீதும், அவமும், ஏதமும்" என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சடகோபன் - ஆழ்வார், மாதவன்பால் ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன்பக்கல், தீது - (தன்மேன்மை பார்த்து நெகிழ்கிறதும்) தீதும், அவம் - (ஆச்ரிததோஷம் பார்த்துக் கைவிடும்) அவமும், இன்றி இல்லாதபடியாக, உரைத்த சொன்னதாய், ஏதம் இல - (லக்ஷணவைகல்யாதியான) குற்றம் அற்ற, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்து - ஸ்வாராதத்தையைச் சொன்ன இப்பத்தை, ஓதவல்லார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே) அதிகரிக்கவல்லார், பிறவார் - (ஸம்ஸாரத்தில்) பிறவார்கள். தீதென்று - பாட்டுண்கிறவன் குற்றமும், அவமென்று - பாடுகிறவன் குற்றமும், ஏதமென்று - பாட்டின் குற்றமுமாகவுஞ் சொல்லுவர். இது முச்சீராய்ச் சிந்தடினாலும் ஒத்திருத்தலால் வஞ்சிவிருத்தம்.

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார்.

[சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த] - தீதாவது - தன்மேன்மையைப் பார்த்து எழுகிறகை, அவமாவது - ஆச்ரயிக்கிறவனுடைய சிறுமை பார்த்துக் கைவிடுகை [இன்றியுரைத்த] இரண்டு குற்றமுமில்லாமையைச் சொன்ன [ஏதமிலாயிரம்] - லக்ஷணஹாநியால் வரும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார் [பிறவார்] பிறக்கையிறே 'மாத்ருகர்ப்பரக்ஷணம் அழகிது' என்னுமோபாதி 'பகவத்ஸமாச்ரயணம் எளிது' என்று உபதேசிக்க வேண்டுகிறது, உபதேசநிரபேக்ஷமாக ஜந்மஸம்பந்தமற்று பகவதேக போகராகப்பெறுவர். 'தீது, அவம், ஏதம் என்று கர்த்தாவுக்கும், கவிக்கும், பாட்டுண்கிறவனுக்கும் உள்ள மூன்று குற்றத்தையுஞ் சொல்லுகிறது' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ஈடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தி
வந்து பிறவா ரென்கிறார்

[மாதவன் இத்யாதி] - தீதும், அவமும், ஏதமும் என்று மூன்றும், இம்மூன்றை
யும் - ப்ரதிபாத்யனுக்கும் வக்தாவுக்கும் ப்ரபந்தத்துக்கு மாக்கி, ‘இவையில்லாமையைச் சொல்
கிறது’ என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, ‘ஏதமிலாயிரம்’ என்று - ப்ரப
லக்ஷணஞ் சொன்னபோதே, த்ரிவிததோஷராஹித்யமுஞ் சொல்லிற்றும், இனி, தீதும் அவமும்
வது செய்வதென? என்னில், ‘சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த’ என்றுக்கக
வது’ என்று அருளிச்செய்தார் அதாவது, தீதாவது - ‘நான் ச்ரிய:பதியல்லேனே!’ என்று த
மேன்மையைப்பார்த்துக் கடக்க இருக்குமது அவமாவது - ‘ஆச்ரயிக்கிறவன் நித்யஸம்ஸா
யனன்றே!’ என்று இவன்சிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடுமது இவையில்லாமையைச் சொன
இப்பத்து என்றபடி. ஆயிரத்திலும் இந்தப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் பிறவார் - பிறகை
கூட்டியிறே, ‘மாத்ருஸமரக்ஷணம் அழகிது’ என்னுமோபாதி, ‘பகவத்ஸமாச்ரயணம் எளிது
என்று உபதேசிக்கவேண்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் உபதேசா
பேக்ஷமாக, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி யிருக்கிறவர்களோடே கூ
அநுபவிக்கப் பெறுவார்க ளென்கிறார்

முதற்பாட்டில், ஆச்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யநியதியில்லை யென்றார், இரண்டா
பாட்டில், அதிகாரி நியதியில்லை யென்றார், மூன்றும்பாட்டில், தம்முடைய கரணத்ரயமு
பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தார், நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூ
களைப்போலே அதுதானே யாத்ரையாயிற் றென்றார், அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையே ப்ரயோஜ
மாகப் பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிசயபோக்யபூத னென்றார், ஆறும்பாட்டில், இப்படி போக்யபூ
னானவனை விட்டு ப்ரயோஜநந்தரைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை கர்ஹி
தார், ஏழாம்பாட்டில், இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குக் காலக்ஷேபம் இன்ன தென்றார்
எட்டாம்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளையும் அவன்தானே போக்கு மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில்
இதுகூடுமோ? என்று சங்கையாக, வேறுமவன் படியையோ பார்ப்பது, அருகுஇருக்கிறார் படியையு
பார்க்கவேண்டாவோ? என்றார், பத்தாம்பாட்டில், இவர்கள் எத்தனைகாலம் கூடி விரோதிகளை
போக்குவது? என்ன, க்ஷணகாலத்திலே யென்றார்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப
ஸிக்கவே ஸமாச்ரிக்கவேண்டா வென்றார் (௧௰

நிகமம் - மாதவன் இத்யாதி தீதின்றியிருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றி யிருக்கிற சடகோப
உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவா ரென்று - முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம் பட
நிர்வாஹத்துக்கு, சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிற
ரென்று அந்வயம் மாதவன்பால் தீதவமின்றி - தீதவமில்லாதபடி யென்றபடி.

த்ரிவிததோஷ ராஹித்யமும் சொல்லிற்றும் - ‘ஏதமில’ என்று - ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே
வக்த்ருத்ரு ப்ரதிபாத்யதச்ச ஏதமிலாமை ஸித்திக்கு மென்றபடி. பிறக்கை கூட்டியிறே - பிறக்கையின்றே
யன்றே ‘பிறவார்’ என்று - ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ப்ரக்ருதிஸம்பந்தராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கையாலே
ப்ராப்தி பலாநுபவ கைங்கர்யங்களெல்லாம் அர்த்தஸித்தங்க ளென்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

அதுதானே - பகவத்விஷயப்ராவண்யமே இது - அவன்தானே போக்கு மென்னுமிது வேறுமவ
படி - கேவலம் அவன்படி அடியிலேசொன்னதே பாட்டுக்கு அந்வயம் (௧

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — ஆஸ்வாத்யே ஷஷ்டே தேஶஸ்யோத்துங்கஸ்வாவகத்ருஷ்டி ரூபரூபாதிநா நந்தயந் ஸ்வாராத்ஷோக்தஸேவ்ய । ஸக்திஃபரம் ப்ரஸாதாத் ஸுப்ரஸாதஸ்தவமேவாஸ்து ஸாராய உத்ப்ரஷ்டிரேஷ நிஷ்டா ஷஷ்டே ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவலி — ஸக்ருத் ஸௌலப்யஸாராதிநிய விவிபாஷ்யநாடிஷ்டஷ்டேஷ்ட: ப்ரஹ்லாதஜேஷ்யஸ்ஸாதாக் ஸுவிஷயநியதேஷ்டாதிராக் ஸாதிஸ்ஸம்ருத்தா । பாதாரவிந்த ஸுஸ்வாத்வஸ்வஸ்து ஷோக்ஷணாதி ஸுலபஸ்யாக் க்ஷிப்ரக்ஷிப்ரா ஸமிதகவாத்ஸ்நக ஸாஹஜநதாஜாயவஸ்யாஸ்யத்த ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—	பரிவதிலீசன்படியைப் பண்புடனே பேசி அரியனலனார்க்கென்று—உரிமையுடன் ஓதியருள்மாறன் ஒழிவித்தான் இவ்வுலகில் பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பிறவித்துயரற - ப்ரவேசம்

ஒ —ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸர்வசேஷியாய் ஸ்ரியப்பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் நிரதிசயாநந்த பூர்ணனாய்த் தன்னை அநுபவித்தாரைத் தன்னிற்காட்டிலும் நிரதிசயாநந்த பூர்ணராகப் பண்ண வல்லனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை, பஜியாநின்றுவைத்தும் பலாந்தரத்தை இச்சிக்கிறவர்களை நிந்தித்து, அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதபலத்தைக் கொடுக்கிற எம்பெருமானைக் கண்டு அதீவ விஸ்மிதராய், ஏவம்விதனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான்பக்கலுள்ள பக்தியே நிரதிசயபோக்யமென்கிறார்.

ப —ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸ்வாராதனனாயும் குடிநீர்போலே ஆச்ரயணம் ஸரஸமாயிராதாகில் அஹ்ருத்யமாயிருக்குமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதைக்கு உறுப்பாக, ஆச்ரயணீயனுடைய பாவநத்வத்தையும், நிரதிசயாநந்த போக்யத்தையும், பரத்வத்திலும் அவதாரம் அத்யந்த ஸரஸமென்னுமிடத்தையும், இப்படி ஸரஸனானவனைப் பிரிய விரகில்லையென்னுமிடத்தையும், தாம் விடக்ஷமரல்லரென்னுமிடத்தையும், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் தம்முடைய இசைவில்லாமையையும், தாம் அகலிலும் அவன் நெகிழவிடானென்னுமிடத்தையும், தம்மை அகற்றிலும் தம்நெஞ்சை அகற்றவொண்ணாமையையும், ஸர்வப்ரகாரஸம்ச்லிஷ்டமான தம்முடைய ஆத்மா அகல ப்ரஸங்கமில்லையென்னுமிடத்தையும், நிரந்தராநுபவம்பண்ணிலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிதென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆச்ரயண ஸாரஸ்யத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ —ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸர்வசேஷியாகையாலே வகுத்தவனாய், ஸ்ரியப்பதியாகையாலே ஸர்வாதிகனுமாய் ஸுலபனுமாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாகையாலே ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கும் சீலனுமாய், அநந்தாவஹமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையனாகையாலே நிரதிசயாநந்தபரிபூர்ணனாய், "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி" என்கிறபடியே தன்னைக்

விட்டினை ஆனந்திப்பிக்கும் ஸ்வபாவனானவனை பஜியாநின்றவைப்பது, பலாநுபவத்தை பார்த்தி
றவர்களை நிரூபித்து, 'பஜநீயனானவன் தான் வேண்டா, பஜநந்தானே அமையும்' என்று ஆஸ்ர
ணத்தினுடைய ரஸ்யதையை அருளிச்செய்கிறார் "அஸ்ருஷ்யா நாங்வோ ராக்ஷஸாய ஸாவஸ்யாஸ்வ
பரந்தப ! அப்ராப்யமாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸார வர்த்மநி", "ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம்
ஸுஸுகம் கர்துமவ்யயம்"

ஈடு —கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாராதனென்றார், அதில் சொன்ன ஆஸ்ரயணந்தான் போகரூபமாயிருக்கு மென்கிறார் இதில் பகவத்ஸமாஸ்ரயணமாகிறதுதான் இதுக்கு இட்டுப்பிறவா ஸாவேஸ்வரனும் ஆசைப்படுமேபடி போகரூபமாயிருப்பதொன்றிறே "அஸ்ருஷ்யாநாங்வோ ராக்ஷஸ" (அஸ்ரத்ததாநா: புருஷா:) விஸ்வாஸபூர்வகத்வாரஹிதரானவர்கள் "அஸ்ய ஸ்வஸ்ய" என்றானிறே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே "பரந்தப" (பரந்தப) - விரோதிவர்க்கத்தை, உதறவல்லாய் நீயன்றோ "அப்ராப்யமாம் நிவர்த்தந்தே" (அப்ராப்யமாமிவாத்தந்தே) செய் குற்றங்களை யன்றிப் போறுத்துத் தங்களை நல்வழிபோக்கும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய விந ஸ்தத்தைச் சூழப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகாநிற்பார்கள் இதுதான் இருந் படி பாரா யென்கிறான் "ப்ரத்யக்ஷாவகமம்" (ப்ரத்யக்ஷாவகமம்) - "நமாம்ஸசக்ஷு: ப்ரவீக்ஷதே தம்" (நமாமஸசக்ஷு ப்ரவீக்ஷதேதம்) என்கிற நான ப்ரத்யக்ஷபூதனானவன் "தர்ம்யம்" (தாம்யம்) - நம்மைக் காண்கை ஒருதலையானால் அதாம்யமானாலும் மேல்விழவேணும், இது அங்ஙனன்றிக்கே, தர்மாதநபேதமுமாயிருக்கும் "ஸுஸுகம் கர்தும்" (ஸுஸுகம் கர்த்தும்) ஸ்மாத்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே தானும் போகரூபமாயிருக்கும் "அவ்யயம்" (அவ்யயம்) கோலின பலங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்யாதோமாய நம்நெஞ்சிலே கிடக்கை யாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும் ஸ்ரீயபதியாய, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸ

பிறவித்துயர பரவேசம்,—உக்தாநுவாதபூர்வகமாக, "தூயவமுதை" என்றத்தைக் கட ஷித்து ஸங்கதி கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி அதில் - அத்திருவாய்மொழியில் போகரூ தையின் சரமாவதி - பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் இத்யாதி அவனும் ஆசைப்படுமேபடி போகரூபமா யிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீகீதையில் அருளிச்செய்த வசநமுகேந விஸதீகரிக்கிறார் - அஸ்ரத்ததாந இத்யாதி பரந்தப அஸ்ய ஸ்வஸ்ய அஸ்ருஷ்யாநாங்வோ ராக்ஷஸா: மாமப்ராப்யமாம் ம்ருத்யுஸம்ஸார வர்த்மநி நிவர்த்தந்தே இத்யந்வய: "அஸ்ய" என்கையாலே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கு மென்கிறது விரோதிவர்க்கத்தை என்றது - பாஹ்யஸத்ருக்களையாதல், இந்த்ரியங்களையாதல் "மாம்" என்றதின் அர்த்தம் செய்த குற்றங்கள் இத்யாதி நிவர்த்தந்தே நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸார வர்த்மநி ம்ருத்யுஜநக ஸம்ஸார வர்த்மநி ம்ருத்யு: மரணம் "க்ஷயமேவ வ்யாக்யம்" என்னுமாபோலே 'அஸ்ய ஸ்வஸ்ய' என்றது - ஸமபந்தஸாமாந்யேஷஷ்டீ இத்த தாமஸ்பந்தஸாதநாரந்தா அதாவது இத்தை விஸ்வஸித்து தவிர்த்து அநுஷ்டியாதபே ரென்றபடி இதுதான் இருந்தபடி பாராய் என்றது மேல வக்ஷ்யமாணஸ்லோகத்தைக் கடாக்ஷித்து இதுதான் - 'அஸ்ய ஸ்வஸ்ய' என்று சொன்ன ஆஸ்ரயண த்தை பரஸ்துதோபயுக்தமாகையாலே இதுக்குக் கீழ ஸ்லோகத்தையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - ப்ரத்யக்ஷ இத்யாதி "ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம்" இதி பூர்வார்த்தம் அவமத்யத்வ வஷம விஷய: ப்ரத்யக்ஷாவகமம் அவமசோபஸ்தத்யோக்யம் கர்த்தும் ஸுஸுகம் ஸுகேந கர்த்துமஸக்யம் என்றபடி தானும் - ஆஸ்ரயணந்தானும் நம்நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே என்றது, "இன ஞ்ஞாநத்தினமஹாமுத்யாஸாவஸ்ய" இத்யாதியைப்பற்ற "அஸ்ய" என்று பரஸ்துதமான போக தேசப்பார்த்தம் - ஸ்ரீயபதியாய் இத்யாதி விஸேஷணசதுஷ்டயமும் - "மின்னனெமேமன்னத்தோள்" "மி

லாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷியாய், நிரதிஶயாநந்தயுக்தனாய், “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே - தன்னைக் கிட்டினாரையும் ஆநந்திப்பிக்கக்கடவனாய், மோக்ஷதஶையில் அநுபவம் இனிதாகிறதும் அவனைப்பற்றி வருகையாலேயிறே, அப்படியே ஆஶ்ரயணமும் அவனைப்பற்றி வருகையாலே போக்யமாயிருக்குமிறே இப்படி ஸாதநஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றுநிற்கச்செய்தே, அவனைவிட்டு க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்தியாநின்றுகொண்டு, இத்தை 'யாழியில' தாமுளராகாதபடி தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே இவ்வாஶ்ரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

பிறவித்துயரற ஞானத்துள்நின்று
துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்
அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை
மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே

ஆ —(பிறவித்துயர) இப்படி பரமைகாந்திகளான இவர்களோடு யாதொருபடி ஸம்பந்த லேஶிதர்களும், அப்படியே கைவல்யாதி க்ஷுத்ரப்ரயோஜநார்த்தமாகத் தன்னையாஶ்ரயித்து வர்த்திக்கிற அவர்களோடு ஒருவாசி பாராதே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனையாகிற எம்பெருமானுடைய பரமதார்மிகத்வத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், 'என்ன தார்மிகனோ! என்ன தார்மிகனோ!' என்கிறார்

ஒ.—முதற்பாட்டில், நிரதிஶயபோக்யனான தன்னை ஆஶ்ரயியாநின்று வைத்தே ஆத்மமாத்ரநிஷ்டரான முமுக்ஷுக்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணுகிற எம்பெருமான் படியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[பிறவியென்று தொடங்கி] - ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக து:க்கம் அறுகைக்காக ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே நின்று ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பார் [அறவனை] - அநந்ய ப்ரயோஜநரோடொக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அங்கீகரித்து, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யுமவனை [ஆழியென்று] - கையுந்திருவாழியுமாகக் கண்டு தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே அவன்பக்கல் ஸந்நிதிமாத்ரத்தையே அநுஸந்தித்து ஆஶ்ரயியாநிற்பரே இவர்களுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருப்பதே! என்ன அறவனோ! என்று கருத்து

ப —முதற்பாட்டில், பஜநீயனுடைய பாவநத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்

நிலவன்புகழ்” “உயக்கொள்கின்றநாதன்” “யவர்க்குமலத்தானுயாதுயாதது” என்கிற பாசுரங்களைப் பற்ற “பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை” என்றது - ஶ்ரிய:பதித்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'ஆநந்திப்பிக்கக் கடவனாய்' இருக்குமாலையால ஆஶ்ரயணம் போக்யமாயிருக்கும் என்று அத்யாஹாரம் கீழ்ச்சொன்ன ஶ்லோகங்களில் பக்தியினுடைய போக்யதை ப்ரபத்திக்கும் ப்ரயாஸ்யாயமித்தமென்று கருத்து அநுபவதஶையிலன்றோ போக்யமாயிருப்பது, ஆஶ்ரயணதஶையில் போக்யத்வம் கூடுமோ? என்ன, மோக்ஷதஶையில் இத்யாதி அவனை - உக்தப்ரகார விஶிஷ்டனானவனை உகந்தார்த்தத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் - இப்படி இத்யாதி ஸாதநஸமயம் - உபாஸநஸமயம் தாமுளராகாதபடி என்றது - “யானொட்டுவேனோ” என்றத்தைப் பற்ற

பிறவித்துயர் - பிறப்பால்வரும் துயர், அற - அறுகைக்காக, ஞானத்துள் - (ஆத்மாவலோகனமாகிற) ஜ்ஞானத்திலே, நின்று - நிஷ்டராய், துறவி - ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்தனாய், சுடர் - தேஜோரூபமான ஆத்மாவினுடைய, விளக்கம் - ஆவிர்ப்பாவத்தை, தலைப்பெய்வார் - தலைப்பட வேண்டியிருக்குமவர்கள், அறவனை - (ஏவம்விதாதிகாரிகளுக்கும் பலநிர்வாஹகனாகையாலே பரமதார்மிகனாய், ஆழிப்படை - (ஸமஸ்தத்ருஷ்டிஹேதுபூதனான) திருவாழியையுடையனாய், அந்தணனை - பரமபாவநபூதனான ஸர்வேஶ்வரனை, மறவியையின்றி - ஸாதத்யேந, மனத்துவைப்பார் - நினைப்பதே! என்று கேஷிக்கிறாராயிற்று. அன்றியே, ஜந்மபரம்பராதுக்கம் தீருகைக்காக ஸ்வரூபஜ்ஞானத்திலே நின்று அவித்யாகர்ம தேஹாதி ஸம்ஸர்க்கநிவ்ருத்தனாய்த் தேஜோமயனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாநுபவத்தைப் பெறவேண்டுவார், உபாஸ்யதாம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞானதமோநிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநபூதனான ஸர்வேஶ்வரனை விச்சேதரஹிதமாம்படி நிரந்தரபாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்கள் என்று உபாஸகரைச் சொல்லவுமாம்.

இ—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனானவனை ஆஶ்ரயித்துவைத்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலரை நிந்தித்து, அவர்கள் சிறுமை பாராதே அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்று அவன் சீலமையைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[பிறவித்துயர்] பிறவி என்கிற இது அநுகுவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்கிறவிடத்திலே ஜந்மாதிகளைக் கூட்டினாற்போலே; ஸம்ஸாரமூலமான் ஸாம்ஸாரிகதுக்கம் அறுகைக்காக [ஞானத்துள் நின்று] - ஆத்மஜ்ஞானமாத்ரத்திலே நின்று, அதாகிறது - ஸாலம்பநமான ஜ்ஞானமாத்ரத்திலேயென்றபடி. "சுடர்விளக்கம்" என்று பலமாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு ஜ்ஞானமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது, யதோபாஸநம் பலம். [துறவி] - துறக்கை சரீராவஸாநத்திலே. [சுடர்விளக்கம்] - ஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய அஸங்குசிதத்தசையை [தலைப்பெய்வார்] கிட்டுவார். பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்று - உபாஸநம்; துறவிச்சுடர்விளக்கந்தலைப்பெய்கை - பலம். ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டியிருப்பார் [அறவனை] - தார்மிகனை. அநந்யப்ரயோஜநரோடொக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அங்கீகரித்து அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார் [ஆழிப்படையந்தணனை] - கையுந் திருவாழியுங் கண்டு அதில் கால்தாழாதே, ஆத்மாநுபவவிரோதியைப் போக்குகைக்கு உறுப்பான ஸந்நிதி மாத்ரத்தையே உபஜீவிப்பதே! என்கிறார். அழுக்குக்கு உரிய உவர்மண்போலே சாணிச்சாறுபோலேயிறே அவனை நினைத்திருப்பது [அந்தணனென்று] ஸந்நிதிமாத்ரத்தை நினைக்கிறது. கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால், "இன்றுவென்றறியேன்" என்று முன்னடிதோறுந்தோயிறே தாங்கள் இருப்பது [மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே] அவனுடைய போக்யதையைக் கண்டுவைத்தும் தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆஶ்ரயிப்பார்களே [மறவியை] - மறப்பை [இன்றி] - மறப்பின்றிக்கே மறவாதே அவர்களுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பதே என்ன தார்மிகனோ! என்று கருத்து. ஒருவன் ஒருதப்பைச் செய்தால், ஸமத்திக்கையும் அரிதாயிறே நிர்வாஹகனுக்கு இருப்பது.

ஈடு — முதற்பாட்டு இப்படி நிரதிசயபோக்யனானவனை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே என்று கேவலரை நிந்திக்கிறார்.

முதற்பாட்டு - பிறவி இத்யாதி 'ஆழிப்படையந்தணனை மனத்துவைப்பாரே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - இப்படி. இத்யாதி

[பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று] - "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்று இப்படி முண்டு, கேவலர்; அவர்களைச் சொல்லுகிறது ஐச்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்ம ப்ராப்திகாமனுக்கும், பகவத்ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும், இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென்? என்னில், — உபாஸநஸமயத்திலே சிறுக்கக்கோலுகையாலே அதாவது - அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரமிட்டுக் கொள்ளுகை அதுதையிறே "வரம்பொழிவந்து" என்கிறது அதுதனக்கு அடி - அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம், "சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந" (சதுர்விதாபஜந்தேமாமஜநாஸ் ஸுகருதிநோர்ஜுந) என்று அருளிச்செய்தானிறே ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறப்பது, ருசய்நுகுணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது, உபாஸநாநுகுணமாக இருக்கக் கடவது பலம் [பிறவித்துயர் இத்யாதி]- 'இவனைப்பற்றி இப்பேற்றைப் பெறப்போவதே!' என்கிறார் "பிறவி" என்கிற இத்தால் ஜந்மந்தொடக்கமாக வுண்டான மற்றை ஜந்துவிகாரங்களையும் நினைக்கிறது ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படியாக "இன்றுநீர்மையினியாமுறாமை" என்று - இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிராநிற்கச்செய்தே, இவர்களை நீக்கிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - இவர்க்கு விரோதிபோமது ஆநுஷங்கிகமாய், பகவதநுபவம் உத்தேச்யமாயிருக்கும், அவர்களுக்கு துக்கநிவ்ருத்திதானே உத்தேச்யமாயிருக்கும் [ஞானத்துள் நின்று] - இவ்வநுஸந்தாநம் அவ்வருகே போகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டாயிற்று நிற்பது "துறவி" என்கிற இது - துறக்கையைச் சொன்னபடி. /"பிறவித்

இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பதம் 'பிறவித்துயரற' என்கிறதென்று விவக்ஷித்து, இது கேவலனுக்கு வாசகமென்கைக்கு நியாமகம் ஸ்ரீகீதையில் அவன் அருளிச்செய்த வசநமென்கிறார்-ஜராமரணமோக்ஷாய இத்யாதி "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே" என்றதின் அர்த்தம் 'ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர்விளக்கத்தலைப்பெய்வார்' என்கிற இது - 'தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நம்' என்றதின் அர்த்தம் 'ஆழிப்படையந்தணனை மனத்துவைப்பார்' என்றது 'மாமாச்ரித்ய' என்றதின் அர்த்தம் இப்படி அந்த ச்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமமாயிருக்கையாலே, அந்த ச்லோகத்தை உபாதாநம் பண்ணி அவர்களைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் கேவலனுக்கும் பகவதாச்ரயணம் வேணுமோ? என்ன, ஐச்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி இனி - இப்படியானபின்பு, பகவதாச்ரயணம் ஸமானமானபின்பு என்றபடி. விவரணம் - அதாவது இத்யாதி அதுதையிறே - அத்தைப்பற்றவிறே. வரம்பொழி இத்யாதி - திருப்பல்லாண்டு ௪ கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம் பொழிந்து என்றபடி. அதுதனக்கு அடி - இப்படி வரமிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு அடி ஸுக்ருததாரதம்ய நிபந்தநத்வத்துக்கு ப்ரமாணம்-சதுர்விதா இத்யாதி கீதாச்லோகமே 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப' இத்யுத்தரார்த்தம் 'ஸுக்ருதிநச் சதுர்விதா:' என்கையாலே-ஸுக்ருத தாரதம்யம் ஸித்தமென்று கருத்து இம்மூவலாபேக்ஷமும் பலித்ததை அவரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி ருச்யநுகுணமாக - புருஷார்த்தத்தில் ருசயநுகுணமாக "ஆழிப் படையந்தணனை வைப்பாரே" என்ற ஏகாரத்திலே நோக்காகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் - இவனைப்பற்றி இத்யாதி மற்றை யைந்து விகாரங்களையும் - "அஸ்தி ஜாயதே விபரிணமதே வர்த்ததே அபக்ஷீயதே விநச்யதி" என்கிற ஜந்துவிகாரங்களையும் பலிக்கும் - ஆக, ஜந்ம இத்யாதி தட்டுத்தமைகையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி திருவிருத்தம்-க இவற்றிலே நிலைநின்றுபோகாத வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வபாவங்களை உன் அங்கீகாரம் பெற்றின்பின்பு உன் அங்கீகாரபலத்தையுடைய நாங்கள் ப்ராபியாதபடி யென்று அர்த்தம். "நின்று" என்ற பதத்துக்கு பாவம் இவ்வநுஸந்தாநம் இத்யாதி அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும் - இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் பரபரியான ஸர்வேச்வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே காலூன்ற அடியிட்டு என்றது - 'ஆத்மாநுபவமே அமையும்' என்ற புருஷார்த்தத்தை வரைந்துகொண்டு, உபாஸநதசையில் ஆத்மாவை ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்து என்றபடி. துறக்கையைச் சொன்னபடி - "துறவித்துறக்கை மறவிமறப்பே" இதி நிகண்டு /'பிறவித்துயரற' என்றுவைத்து, நிரியட்டமே, "துறவி"

துயரற'' என்றதினுடைய பலரூபமான ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தவேஷத்தை "சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்'' என்கிற இது - "ஞானத்துள்நின்று'' என்ற அதினுடைய பலரூபமாயிருக்கிறது ஸம்ஸாரத்தசையில் காமமடியாக வரக்கடவ ஸங்கோசமில்லையிறே மோக்ஷதசையில், விகஸிதமாயிருக்குமிறே ஜ்ஞாநகுணகமுமாய ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது "பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று'' என்றது - உபாஸநமாகையால் துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை பலமாயிருக்குமிறே [பிறவி இத்யாதி] - 'ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களும் போகவேணும்' என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்றிநின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்கவேண்டியிருப்பார் [அறவனை]- அவர்கள்படியையும், பலம்கொடுக்கிறவன்படியையும் பாரீர், 'என்ன பரமோதாரனோ?' என்கிறார் ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது 'எங்களுக்கு நீவேண்டா, க்ஷுத்ரப்ரயோஜநம் அமையும்' என்றிருக்கிறவர்களுக்கும் அத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார் [ஆழிப்படையந்தணனை] - ஆத்மாநுபவ விரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன் அந்தணனென்று - சாண்டில்யோபநிஷத்து 'ஶுத்தன்' என்று கொண்டாடிற்றுத்தனை; போகயதையில் நெஞ்சுசென்றதில்லை 'ஶுத்திகுணவிஶிஷ்டன்' என்றுயிற்று அவர்கள் அநுஸந்திப்பது கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே கால்தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான ஶுத்திமாத்ரத்தையே பற்றுவதே! என்கிறார் ✓ [மறவியையின்றி] - இவர்க்குக் கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடிதோற்றாது, 'சக்கரத்தண்ணலே' என்றால, பின்னைக் கரைப்படுமித்தனையிறே இவர், திருமங்கையாழ்வாரும் "ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடைய அடிகளை யின்னாரென்றறியேன்'' என்று உத்தேஶ்யவஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவர் பிள்ளாய்! நல்லத்தை மறக்கப

என்ற புநருக்திஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - பிறவித்துயரறவேன்றதின் இத்யாதி அதாவது - "பிறவித்துயரற'' என்றது - உபாஸநவிஷய ஸங்கல்பம் "துறவி'' என்று - பலவிஷயஸங்கல்பமென்றபடி. துறவியென்று சொல்லுகிறது என்று கூட்டிக்கொள்வது 'ஞானத்துள் நின்று' என்றுவைத்து, 'சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்' என்றதுக்கும் - உபாஸநபலவிஷய ஸங்கல்பமாகக் கண்டுகொள்வது ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதசையிலு மில்லையோ? மோக்ஷதசையிலே 'தலைப்பெய்வார்' என்கிறதென்? என்ன, ஸம்ஸாரதசையில் இத்யாதி 'சுடர்' என்றும், 'விளக்கம்' என்றும், இரட்டிப்பதென்? என்ன, ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் இத்யாதி ஜ்ஞாதாவுமாய் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய 'சுடர்' என்று - ஜ்ஞாந குணகத்வமும், 'விளக்கம்' என்று - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வமுஞ் சொல்லுகிறதென்று பதத்வயத்துக்கும் ஸார்த்தக்யம் ஆக, 'துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்' என்றதுக்கு - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தனும் ஜ்ஞாநகுணகனும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமான ஆத்மாவைப் பெறவேண்டியிருப்பார் இதி பதார்த்த: இழ, 'பிறவித்துயரற' என்ற வாக்யவிவரணம் - பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்றது உபாஸநமாகையால் இத்யாதி - உபாஸநமாகையால் - உபாஸநவிஷயப்ராப்தியாலே பலமாயிருக்குமிறே - பலவிஷயப்ராப்தியாயிருக்குமிறே உக்தார்த்தத்தைத் தொகுத்து ஶப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி துறவி - துறந்த, ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தமான அறவன் - தார்மிகன் 'அறவனை' என்கிற விஶேஷணத்துக்கு பாவம் - அவர்கள்படியையும் இத்யாதி பாரீர் - பார்த்து அவன்படி - குணநிக்யம் ஆர்த்திகளுடைய மநோரதபூரணம் பண்ணுகை - தார்மிகத்வ மென்கிறார் - ஏதேனும் இத்யாதி இது வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு 'அவர்கள் படியையும்' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - எங்களுக்கு இத்யாதி 'ஆழிப்படையந்தணனை' என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம்-ஆத்மாநுபவ இத்யாதி அந்தணன்- ப்ராஹ்மணன் விவரணம் - ஶுத்திகுண இத்யாதி நிரதிஶயவஸ்துவாயிருக்கவோ ஒழிந்தபாவம் - கையுந் திருவாழியும் இத்யாதி ✓ 'மறவியையின்றி' என்று அவர்களை நிந்திக்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன இவர்க்கு இத்யாதி தரைப்படும் என்றது - 'தாழாது' என்றதுக்கு அர்த்தம் திருமொழி ௧௦-௦-௬ ஆழியொடும் இத்யாதி திருவாழியோடே ஸபருஹணீயமான ஸ்ரீஶார்ங்கத்தையுடைய ஸ்வாமிகளை, தேவனோ! மநுஷ்யனோ! இன்னாரென்று அறிகிலேனென்றபடி 'இன்னாரென்றறியேன்'என்றதுக்கு பாவம் பிள்ளாய் என்று பிள்ளையென்றது- வார்த்தைப்பாடு நல்லத்தை - பகவத்விஷயத்தை இவ்விஷயம் கையுந்திருவாழியுமான இவ்விஷயம்

பணணுநிறக, இவவிஷயம தீயததை மறவாதொழிவதே! [மறவியையினறி] - அவனுடைய போக்யதையையுங கணடுவைதது, தஙகள புருஷார்தததை மறவாதே ஆஶ்ரயியாநிறபாகள மறவியை மறபபை, மறபபினறிககே, மறவாதே மனததுவைபபாரே உபாஸகபரமானுல, சுடாவிளககம - குணபரகாஶகமான விகரஹமாககடவது அவனுடைய போகயதையை அநுஸநதிதது வைத்தும, பினனையும இநநிலை குலையாதே நிறபதே! இவவரிய செயலைச செயகைககுத திணணியராவதே இவாகள! பிறவிததுயரற ஞானததுள நினறு துறவிசசுடாவிளககந தலைபபெயவாா, மறவியையினறி, அறவனை யாழிபபடையநதணனை மனதது வைபபாரே இதயநவயஃ (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வைபபாமமருநதாம அடியரைவலவினைத்
துபபாமபுலனைநதும துஞசககொடடானவன
எபபாலயவர்க்கும நலததாலுயர்நதுயர்நது
அபபாலவன் எஙகளாயாகோழுநதே

ஆ —(வைபபாம) பினனையும, தன திருவடிகளையே 'பரமபராபயம' என்று தனனை ஆஶ்ரிததாாபககல எமபெருமானுடைய அபிநிவேஶததைச சொலலுகிறா

ஆநநதாதிசலயாணகுணஙகளால பரஹமாதிகளிறகாட்டிலும உதகருஷடனுயவைதது ஆஶ்ரிதஸஜாதியனுய வநது பிறநதருளி, அவாகளுடைய ஸவஸமபநலேஷவிரோதியான ஸமஸாரததைப போககுகைககு மருநதுமாய, பராபயமுமாயிருககுமெனகிறா

ஒ —இரணடாமபாட்டில, அநயபரயோஜநாதிறததிலே எமபெருமானிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறா

[வைபபாமெனறு தொடஙகி] - ஆஶ்ரிதாககு பராபயமான பரமபுருஷாததமும, தத்விரோதியான ஸமஸாரம போககுகைககு மருநதுமாய அவாகளை ஸவவிஶ்லேஷஜநகமான மஹாபாபததை விளககவறறுன இநதரியஙகள நலியிலும நலிவுபட விடடுககொடான [எபபா லெனறு தொடஙகி] - ஆநநதவலலியில சொலலினினறபடியே எலலாவிடததிலுமுளள எலலாரி

தீயததை - கைவலயத்தை சிலபாக்யஹீா மறவாதொழிவதே யெனறபடி 'மறவியையின்றி' எனறததோடே 'மனததுவைபபாரே' எனறதையுங கூட்டி ஸபதாாததம - அவனுடைய இதயாதி இபபாடடு உபாஸகபரமாயிருககுமெனறு திருவுளளமபறறி அநதநிாவாஹததிலே 'சுடாவிளக்கம' எனறதுக்கு அாததம - உபாஸகபரமானல் இதயாதி உபாஸகஸபதம - இபபக்ஷததிலே பகவதபராபதிகாமபரம இநத நிாவாஹததிலே பாடடுககு ஸபதாாததம - ஸாமஸாரிகஸகல துரிதஙகளும போமபடியாக பகவதஜ்ஞாநத்திலே நினறு பாக்ருதிஸமபநதமறறு, குணபரகாஶகமான பகவதவிக்ரஹததை அநுபவிககவேணடியிருபபாாகள,உபாஸநாமநிாவாஹகனுய, அஜ்ஞாநதமோநிவாதககமான திருவாழியையுடையவனுய, அதயநதபாவநபூதனுன ஸாவேஶ்வரனை விசசேதரஹிதமாக நிாநதரபாவநாமுகததாலே நெஞசிலேவைபபா ரெனறு சுடர் - குணஙகள விளக்கம்-தத்பரகாஶகவிகாஹம பரதமநிாவாஹாநுகுணமாக அருளிசசெயகிறா - அவனுடைய போக்யதையை இதயாதி வாக்யதவயத்தாலே இந்நிலை - ஸவபரயோஜநததை மறவாதேயிருககிற நிலை திண்ணியர் - கடினா அவயம - பிறவித்துயர் இதயாதி (க)

இங்காட்டில் ஆநந்தத்தாலே மேற்பட்டு வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றியே யிருந்துவைத்துப்பெய தன்னுடைய நிரவதிக கருணையாலே ஆஶ்ரிதர்க்காக இடையரில் ப்ரந்நனாய் வந்து பிறந்தான்

ப —அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருக்கும் விஶேஷாதிகாரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான அதிஶயிதாநந்தயோகத்தையுடையவ னென்கிறார்

அடியரை - (தனக்கு அஸாதாரண)ஶேஷபூதரானவர்களை, வல்வினை - ப்ரபலமான கர்மங்களினுடைய, துப்பாம் - மிடுக்கின்வழியிலேயான, புலனைந்தும் - இந்த்ரியங்களைந்தினுடைய அகப்பட்டு, துஞ்சக்கொடான் நஶிக்கும்படி விட்டுக்கொடாதவனுமானவன், வைப்பாம் (அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான) நிதியுமாய், மருந்தாம் - (தத்ப்ராப்தி விரோதி நிவ்ருத்தி ஸாதநமுமான) மருந்துமாம் (எங்ஙனேயென்னில்),—எப்பால் (மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தம் ஈறான) எல்லாஸ்தலத்திலுமுள்ள, யவர்க்கும் எல்லாச்சேதநர்க்கும், நலத்தால் - ஆநந்தத்தால், உயர்ந்துயர்ந்து - மிக்கு, அப்பாலவன் - (வாங்மநஸங்களுக்கெட்டாதபடி) அவ்வருகானவனாய், எங்கள் - (அநந்யரான) எங்களுக்கே கூறாய, ஆயர் - (அறிவிலிகளான) இடையர்க்கு, கொழுந்து - தலைவனானவன் என்று - ப்ராப்யப்ராபகவேஷத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று வைப்பாம் மருந்தாமவன் என்று - மேலோடே கூட்டவுமாம்

இ —இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்திறத்தில் அவனிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்

[வைப்பாம்] - ப்ராப்யமான புருஷார்த்தமாம் நினைத்த வகைக்கெல்லாம் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமாம்படி சேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே கண்ணையாரக்கைக்கும் [மருந்தாம்] - விரோதியைப் போக்கிப் போகத்துக்கு வஶ்யத்தையைக் கொடுக்கும் இத்தால் ப்ராபகத்வஞ்சொல்லுகிறது, “நிவர்த்தகௌஷதம்” என்னக்கடவதிறே இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில், - [அடியரை] - ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலாதே, தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்களுக்கு [வல்வினைத்துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்] - விஷயங்களிலே மூட்டி ஸவிஶேஷஜ்ஞனான மஹாபாபத்தைப் பண்ணுவிக்கைக்கு ஸமர்த்தமான ஶ்ரோத்ராதீந்த்ரியங்களால் நஶிக்கும்படி விட்டுக்கொடான் துப்பு - ஸாமர்த்யம். “ஸமர்த்தோஜாயதே” இத்யாதிப்படியே “ஸர்வாஶித்வாஸ்வஹணஸக்தி” என்னக்கடவதிறே “அவன்” என்கிறது ஆரை? என்னில், - [எப்பால் இத்யாதி] - எல்லாவிடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தால் மேற்பட்டு [அப்பாலவன்] - மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ஶதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே ப்ரஹ்மாநந்தத் தளவுஞ் சென்று, அத்தை மநுஷ்யகோடியிலே யாக்கி, மேல்மேல் கலபித்துக்கொண்டு ஆநந்தத்தைப் பெருக்கினாலும் பரிமாணங்களால் வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றென்று மீளும்படி அவ்வருகான ஆநந்தத்தையுடையவன் [எங்கள் ளாயர்கொழுந்தே] - இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையரிலே வந்து பிறந்தவன் [ஆயர்கொழுந்து] - இடையர் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலே யென்னும்படி தாழ்வில் வந்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனானவன், கோபஸஜாதீயனாயவதரித்தது - தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபாரானவர்களை விஷயங்கள் நலியாமைக்கன்றோ!

௫௫.—இரண்டாம் பாட்டு ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு போவதே! என்று கேவலரை நிந்தித்தார், அவன்றன்னையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன்தா னிருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்

இரண்டாம் பாட்டு - வைப்பாம் இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் பாசுரத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, ‘வைப்பாம்’ இத்யாதிப்ப, ‘துஞ்சக்கொடானவன்’ என்னுமளவு கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி.

[வைபபாம] - ஆடு அறுசது பலியிட்டு, அரைபபையாககி, இஷட விநியோகாாஹமாம படி ஷேமித்துவைககும நிதிபோலே, இவனுககு நினைதத வகைகளெலலாம அநுபவிககலாம படி தனனை இஷடவிநியோகாாஹ மாககிவைககு மெனறிட்டு பராபயத்வம சொலலுகிறது [மருந தாம] - ஆறுலும, கூஷ்பதர விஷயஙகளையும உணடறுககமாடடாத ஸமஸாரிசேதநனுககிறே ஸாவாதிகனுன தனனை விஷயமாககுகிறது, இவனதனனை அநுபவிககுமபடி யென ? எனனில,— அககுறைகள வாராதபடி அநுபவ விரோதிகளைப போககித தனனை யநுபவிககைககு ஈடான பக்தி யோகததையுங கொடுததுத தனனையுஙகொடுககு மெனறு அவனுடைய பராபகதவம சொலலுகிறது "ய ஆதமதா பலதா" (ய ஆதமதா பலதா) எனகிறபடியே ஆக, பராபயதவமும பராபகத்வமும சொல்லிற்று இபபடி செயவது ஆாககு? எனனில,—[அடியரை]-"நமேயம" (நமேயம) என னும நிரபபநதம தவிாநதாாககு அவனைபபறறி ஒரு பரயோஜநததைக கொணடு அகலாதே, அவன தனனையே பறறி அவனபடிவிட ஜீவிததிருபபாரை வலிய வினைகளிலே கொணடுபோய மூட்டு கைககீடான ஸாமாதயததை யுடைததான இந்திரியஙகளாநதாலும துஞசககோடடா னெனனுதல, அஞசிலும புககுத துஞசககோடடா னெனனுதல் துப்பெனறு - ஸாமாததயம 'அவன' எனகிறது, எவனைப பறற ? அவன தான இபபடி செயய எஙகே கணடோம? எனனில,—அததை உபபாதிக கிறது மேல, [எபபால இத்யாதி] - ஸததாந விசேஷஙகளாலும மநுஷ்யாதி பேதஙகளாலும வரக கடவன சிலஉயாததிக ளுண்டிறே, பூமிபோலனறிறே ஸவாககம, மநுஷ்யாகளைப போலலல விறே தேவாகள எபபால - எலலா விடததிலு மெனறபடி பாலெனறது - இடம 'அபபால, இப்பால' எனனககடவதிறே - அவவிடம, இவவிடம என்றபடியிறே எலலாவிடததிலு முண டான எல்லார்ககும [நலததால] - ஆநநததாலே மேலேமேலே போய, பினனையும் அதுதனனைச சொல்லபபுககால "யதோவாசோ நிவாததந்தே" (யதோவாசோ நிவாததந்தே) எனறு மீள வேண்டுமெபடியான ஆநந்தபராசாயததை யுடையவன பகதகுணிதோததர கரமததாலே அபயஸ்ய

வைபபு - நிதி ஆட்டறுதது பலியிட்டு அரைபபையாககுகை இஷடவிநியோகததிலே ஹேது அரை பபை - சாளிகை என்றிட்டு - எனறு ஆறுலும் - பாாபயமானுலும உண்டறுக்க மாட்டாத - காதலையே அநுபவிக்கமாட்டாத 'ஆட்டறுதது' எனறு தொடஙகி, 'ஆக பராபயதவமும பராபகதவமுஞ சொலலுகிறது' எனனுமளவும - நிதிககும மருநதுககு முணடான ஆகாரஙகளை ஈசவரனுககு ஏறிட்டுச சொலலுகிறபடி தனனையுஙகொடுதது பக்தியையுங கொடுக்கு மெனனுமதுக்கு பராமர்ஸம - ய ஆதமதா இதயாதி ஆதமதஃ பலதஃ எனறபடி இவவிரணடு பதஙகளுககும பாவம - ஆக இத்யாதி அர்த்தாநதரம—அவனை இதயாதி முந தின அாததததிலே, 'அடியரை' எனற ஐகாரம - அசை, அடியாக் கெனறபடி அடியாககு வைபபாம, மருந தாம் , அடியரை வலவினைததுபபாமபுலனைநதும துஞசககொடடான எனறு, 'அடியரை' எனறத்தை - மேலும மேலுங கூட்டிக்கொளவது அடியரை எனறதுககு முநதின அாத்தம - அத்வேஷாதிகளை யுடையவாககெனறு, த்விதீயார்த்தம - அநயபரயோஜநரை யெனறு படிவிட எனறது-சாடு புலன் - இநத்ரியஙகளாதல, விஷயங களாதல இநத்ரியஙகளான போது - இநதரியஙகளாலே துஞசககொடடான, விஷயஙகளானபோது - விஷயங்க ளிலே புககுத துஞசககொடடா னெனறு பொருள 'எபபால' இதயாதிக்கு அவதாரிகை அவனென்கிறது இத் யாதி 'எவனைப பறற' எனறதுககு உபபாததம - எப்பால்!இத்யாதி அவனதான இபபடி செயயஎஙகே கண் டோம எனறதுககு உபபாதநம - ஆயர்கொழுந்து எனறது அவன - இநத்ரியஙகளாலேயாதல, விஷயங்க ளாலே யாதல, ஸவாமரித்தை நபியாதபடி ரக்ஷிக்குமெனனுமது எஙகேகணடோ மெனறு - பஙகார்ததம "எலா ககும' எனறால போராதோ? 'எபபால' எனகிறது எதுககாக? எனன, ஸததாநவிசேஷ இதயாதி விவா ணம - பூமி இதயாதி பாலெனறு - இடததைச சொலலுமோ ? எனன, அபபால் இதயாதி யவர்க்கும் எலலாாக்கும ; எபபால்யவர்க்கும் - எலலாவிடததிலு முணடான எலலாககும உயர்ந்து உயர்நது மேலே மேலே போய அபபாலவன் - அவ்வருகான ஆநநததை யுடையவன விவாணம - பகதகுணித இத யாதி அப்யஸயமாந மாநாநின்றுளள - மேனமேலென ஏற்றிகொணடு போகாநினறுளள உக்ததுக்கு பா

மாந் மாகா நின்றுள்ள நிரதிசயாநந்தயுக்தன், "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்னக்கடவதிறே [எங்களாயர்கொழுந்தே] - இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது தன்னை ஆச்ரயித்தார் விஷய ப்ரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? தான் போகமோக்ஷங்களை யநுபவிக்கிறது - தன்னைப் பற்றினார் போகமோக்ஷங்களை அநுபவிக்கைக்காகவோ? மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது - இவர்களை அநாதப்பட்டு விடவோ? [எங்களாயர்கொழுந்தே] - க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரி லுள்ளாரோடே தமக்கு ஒரு பராங்குருத ஸம்பந்தம் தேட்டமா யிருக்கிறபடி அன்றியே, [எங்கள்] - அவதாரந்தான் ஆச்ரிதார்த்தமா யிருக்குமிறே நவநீத சௌர்யங்கரசேஷ்டிதம் பழையதாக எழுதிக்கிடக்கச் செய்தேயும், "ஏதத்திரம்" என்றார் இவரேயிறே [ஆயர்கொழுந்தே] இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலே யாம்படி அவர்களில் ப்ரதானனானவன் துஞ்சக்கொடான் எப்பாலவர்க்கும் முதலாக அந்வயம்

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும்
மாயப்பிரானை என்மாணிக்கச்சோதியைத்
தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என்
மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே

ஆ —(ஆயர்) இப்படி, ஆச்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்யௌஜ்ஜ்வல்யாதி கல்யாண குணவிசிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானாகிற தூயஅமுதைப் பருகிப்பருகி, ஸகலகாலமும் அவனோடு ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கினேனென்கிறார்

ஒ —மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தனக்கு இனிதாகப் புஜியாநிறக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கமும் போயிற்றென்கிறார்

[ஆயரென்று தொடங்கி] - ஆயருள்ளார்க்குத் தானுந் தன்மையை யுடையனாய் அவர்களது ஏதேனுமொரு தாவ்யத்தாலல்லது தரியாமையாலே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு அகப்பட்டுத் தாயிற்காட்டிலும் பரிவரான ஊரிலுள்ளாரெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆச்சர்யத்தை யுடையனாய் ஆச்ரிதராலே நெருக்குண்கையாலே பெருவிலையனன் தன திருவழகை எனக்கு அநுபவிக்கத்

மாணம் - ஆநந்தமய இத்யாதி 'எப்பாலவர்க்கும்' இத்யாரப்ய, 'புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் - இப்படி ஸர்வாதிகன் இத்யாதி இவ்வாக்யம் - 'அவன் தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோமென்னில்' என்றதுக்கு உத்தரம் 'நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து' என்றதையும், 'கொழுந்து' என்றதையுங் கடாக்ஷித்து பாவம் - தான்போக இத்யாதி வாக்யத்வயமும் 'எங்களாயர்' என்று ஆயர்க்கு விசேஷணமாக்கி பாவம் - க்ருஷ்ணன் இத்யாதி 'எங்கள் கொழுந்து' என்று அவனுக்கு விசேஷணமாக்கி பாவம் - அன்றியே எங்கள் இத்யாதி ஸாவஸாதாரணமான அவதாரத்தை 'எங்கள்' என்னலாமோ? என்ன,—அவதாரந்தான் இத்யாதி 'எங்கள்' என்று - ஆச்ரிதரெல்லாரையுங் கூட்டிக் கீழ் அருளிச்செய்து, ஆத்மாங்பறம் வசனமாக்கித் தாத்பர்யம் - நவநீத இத்யாதி கொழுந்து என்றதுக்கு ப்ரதானனென்று அர்த்தாந்தரத்தை அருளிச் செய்துகொண்டு அந்வயிக்கிறார் - இடையர் இத்யாதி இடையர் தங்கள் இத்யாதிக்குக் கருத்து இடையருக்கு ப்ரதானனாயிருக்கையை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ப்ரதானனாயிருக்கு மோபாதி அதிசயமாக நினைத்திருக்குமென்று எப்பால்யவர்க்கு மித்யாரப்ய, ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியார்க்கு மெய்யன், மருந்தாய், அடியாரை வல்வினைத் துப்பம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் இத்யந்வய: (௫)

த்தவனை [தூய அமுதை யென்று தொடங்கி] - நியமங்களும் வேண்டாதே, அதிகாரிதான் ஆரேலுமாகவுமாய், ஸர்வதா ஸேவ்யமுமாய், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமதுவுமாயிருக்கிற ப⁴க்தியையுடைய அம்ருதத்தை மேன்மேலெனப் பருகி ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநாதிகளையெல்லாம் போக்கினேன்

ப —அநந்தரம், பரத்வஸூசகமான நிரதிஶயாநந்தத்திலும் அவதாரப்ரயுக்தமான ஆஶ்ரிதபவ்யத்வம் அத்யந்தஸரஸ மென்கிறார்

ஆயர் - கோபர்க்கு, கொழுந்தாய் - ப்ரதாநனாயவைத்து, (நவநீதசௌர்யாதிநிமித்தமாக), அவரால் - அவர்களாலே, புடையுண்ணும் - அடியுண்டு, மாயப்பிரானை - (தத்ரூபமாக அழுகை தொடக்கமான) ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனாய் அத்தடியாக அவர்களை உபகரித்து, என்மாணிக்கச்சோதியை - (சாணையில் ஏறிட்ட) மாணிக்கம்போலே அவர்கள் நியமந்தாலே ஒளிபெற்ற வடிவை எனக்காக்கினவனாய், தூய அமுதை - (பாகவமகலசாத சீலத்தை யுடையனாய்) ப⁴க்தாம்ருதமானவனை, பருகிப்பருகி - நிரந்தரமாக அநுபவித்து, (போகாத்தமாகப் பால்குடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமாபோலே), என் - என்னுடைய, மாயம் - ப்ரக்ருதிகார்யமாயவரும், பிறவி ஜந்மப்ரயுக்தமான, மயர்வு அஜ்ஞாநத்தை, அறுத்தேன் நசிப்பித்தேன்

இ —மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தமக்கு இனிதாகப் புஜியாநிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:³க²ங்களும் போயிற்று என்கிறார், க்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பற்றினேனல்லேன், அவனைப் பரம்ப்ரயோஜநத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றினேனுமல்லேன், இனிய விஷயமென்று அநுபவிக்க இழிந்தேன், விரோதியானது தானே போகக்கண்டே னென்கிறார்

[ஆயர் கொழுந்தாய்] - ஆயர் வேராக, தான் கொழுந்தாய், வேரிலே நோவுண்டானால் கொழுந்து வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒரு நலிவு வரில் தன்முகம் வாடுமென்கை, காட்டிலே இடையர்க்கு அடிகொதித்தால் க்ருஷ்ணன்முகமிறே வாடுவது [அவரால் புடையுண்ணும் மாயப் பிரானை] - வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கு அகப்பட்டு அவர்களெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஶ்சர்யபூதனை அவ்வூரில் பரிவரில் வந்தால், தாயரில் குறைந்தாரில்லை யென்கை [மாயம்]- அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்குக் களவுகண்டு ஜீவிக்கவேண்டி, களவிலேயிழிந்து, ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்துவைத்து அது தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அவர்களாலே அடியுண்டு போகக்கடியற்று நிற்கிற நிலை [பிரானை] - செய்தவையடங்க உபகாரமாயிருக்கை [என்மாணிக்கச்சோதியை] - அவர்கள் நெருக்க நெருக்க, சாணையிலேயிட்டுக் கடைந்த மாணிக்கம்போலே புகர்மிக்குச் செல்லுகிறபடி [என்] - அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனை [தூய இத்யாதி]-அந்த அம்ருதம் அதிக்ருதாதிகாரம், இது ஸர்வாதிகாரம், ப்ரஹ்மசாயுஜ்யத்தில் நியதியுண்டு அதுக்கு, இருந்தபடியிலே அநுபவிக்க அமையும் இதுக்கு [பருகிப்பருகி]- ஸக்ருத்ஸேவ்யம் அது, ஸதாஸேவ்யம் இது [என்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே] - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தப்ரயுக்தமான ஜந்மத்தாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன், அந்த அம்ருதம் ஶரீரஸம்பந்தத்தைப் பூணகட்டும்.

ஏடு —மூன்றாம்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநாதிறத்தில் அவனிருக்கும்படி சொன்னார் நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன, 'நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்யப்ரயோஜநனாய் அவனைப் பற்றினேன்' என்று நேர்கொடுநேரே

மூன்றாம்பாட்டு - ஆயர்கொழுந்து இத்யாதி வருத்தாநுவாத பூர்வகமாக உத்தராத்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி நேர்கொடுநேர் ஸாக்ஷாத் ஆத்மப்ர

சொல்லவும்மாட்டாரே, அவனை அநுபவியாநிற்க, விரோதி தன்னடையே போயக்கொடுநின்றவன் நான்' என்கிறார்

[ஆயர்கொழுந்தாய்] - இடையர்க்கு பரதந்த்ரனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லிற்றாக கீழ், இங்கு, அவர்களில் ஏகதேசஸ்தனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது அதாவது - அவர்கள் வேராக, தான் கொழுந்தாயிருக்குமவனென்கிறது இடையர் காட்டிலே பசுக்களின் பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு அடிகோதித்தால் போவது க்ருஷ்ணன் முகமாயிருக்கை, வேரிலே வெக்கை தட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது / [அவரால் புடையுண்ணும்] - அவனால் என்னுதல் அவளால் என்னுதல் செய்யாமையாலே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரியரல்லாதார் இல்லை 'மரத்தாலே ஓரடியடிப்பார்கள் போலேகாணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி [மாயப்பிரானை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானாய், அதுதான் நேர்நேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்புக்கு, தலைக்கட்டமாட்டாதே வாய்த்து கைய்யதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்து, 'மாயப்பிரானை' என்கிறார் [என் மாணிக்கச்சோதியை] - ஆச்ரிதர் கட்டியடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம் போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகிறபடி கட்டின அளவுக்கு வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப்புக்கால் புகர்பெறச் சொல்லவேணுமோ? கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தானிறே [என்] - அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவன் [தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி] - தேவர்கள் அதிகாரிகளாய், ப்ரஹ்மசர்யாதிநியமங்கள் வேண்டி, ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்குமிறே அது, ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஒருநியதியும் வேண்டாதே, ஸதாஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது [என் இத்யாதி] - ஆச்சர்யமான ஜந்மபடியாக உண்டான அஜ்ஞானத்தை வாஸனையோடே போக்கினேன் ஜந்மத்துக்கு ஆச்சர்யமாவது - ஒருபடிப்பட்டிராமை மயர்வறுத்தேனென்கிறது - "இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (௩)

ஶமலையாமென்று சொல்லவும் மாட்டாரே யென்றபடி

பௌதருகத்யபரிஹாரம் - இடையர்க்கு இத்யாதி கொழுந்துக்கு வருகஷாகாரவாத்தித்வாகாரம் அவலம்பய - பாரதந்த்ரயஞ் சொல்லிற்று கீழ், வருகைக்ஷதேஶவர்த்தித்வத்தைப்பற்ற - ஏகதேஶஸ்தன் என்கிறது இங்கு இத்தால் - பாரதந்த்ரயஞ் சொல்லுகிறது விவரணம் - இடையர்காட்டிலே இத்யாதி அவர்களுக்குவந்த வ்யஸனம் தன்னதென்னுமதை - "ஆயர்கொழுந்து" என்கிற பதம் காட்டுமோ? என்ன, வேரிலே இத்யாதி / 'அவரால்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு பாவம் - அவனால் இத்யாதி நியமயஸ்தயின சாமர்த்தியை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலே காட்டுகிறார்-மரத்தாலே இத்யாதி மரத்தாலே-மத்தாலே ஆச்சர்யமேது? என்ன, அவாப்த இத்யாதி பிரான் - ஸர்வேச்வரன், 'நிறகுபங்கில்' என்றவிடத்திலே - "மொவ்ய்ராஷிஷித்யிக்ய காம வலிதாக்ஷாவக" என்கிற ஶ்ருதிவசநம் அநுஸந்தேயம் 'ஆயர்கொழுந்தாய்' இத்யாதி பதங்களினை வருநிர்மித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆச்ரிதர்கட்டியடிக்க இத்யாதி அடியுண்டால் புகர்பெறக் கூடுமோ? என்ன கட்டினவளவுக்கு இத்யாதி வெட்டென்றிருக்கை - உகந்திருக்கை அவன் இப்படியிருந்தானோ? என்ன, கண்ணியார் இத்யாதி-திருமொழி-க-௧எ பலபிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட இசைந்திருந்தானென்றபடி முற்றூட்டாக்கினவன் - பூர்ணபோஜ்யமாக்கினவன் தூய்மை - பரிசுத்தி தூய்மைக்கு பாவம்-தேவர்கள் இத்யாதி வீப்ஸைக்கு பாவம்-ஸதாஸேவ்யம் இத்யாதி ப்ரஹ்மசர்யாதி நியமமாவது - அம்ருதபாநகாலத்தில் விஷயவிரக்த்யாதி நியமம் பிறவி மயர்வு - பிறவியடியாக உண்டான மயர்வு ஒருபடிப்பட்டிராமை - தேவாதி ஶரீரங்களையெடுக்கை அவன் போக்கினானாயிருக்க, 'மயர்வறுத்தேன்' என்று-தாம்போக்கினாராகச் சொல்லுகிறது சேருமோ? என்ன,—மயர்வறுத்தேனென்கிறது இத்யாதி காமோனர்த்தக்ஷயக (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மயாவறஎனமனததே மனனினை தன்னை
உயாவினையேதரும ஒணசுடாககறறையை
அயர்விலமரர்கள்ஆதிககொழுநதை என
இசைவினை எனசொலலியானவிடுவேனே?

ஆ —(மயாவற) இபபடி எமபெருமானோடு வருததமான ஸமஶலேஷத்துககு ஒரு படியாலும மேலொழிவிலலை யெனகிறா தனதிறததில எனககு உளள அஜஞானமெலலாம போமபடி எனனுளளே புகுநதருளி, தனனுடைய கலயாணமான குணஸவரூபஙகளை அதயநத விஶதமாமபடி எனக்குக காடடியருளி, தனககு ஸதருஶரான அயாவறுமமரரகளோடு ஸமஶ லேஷிககுமாபோலே எனனோடு ஸமஶலேஷிததருளினவனை எஙஙனே நான விடுமபடி? எனகிறா,

ஒ —நாலாமபாடடில, தனபடியைககாட்டி எனனை இசைவித்து, அயர்வறுமமரா களோடு கலககுமாபோலே எனனோடுகலநத மஹோபகாரகனை எனககு விட உபாயமுணடோ? எனகிறா

[மயாவறவெனறு தொடஙகி] - அஜஞானமெலலாம போமபடி ஒருநாளும மாறாதே எனநெஞசிலே யிருநது எனககு மேனமேலென உசசராயததைத தநது அது தனபேறாகக கொணடு அதநாலே விட விளஙகாநினறுளள அழகையுடையவனை 'ஒண்சுடாககறறை' எனறு தமமை வஶீகரிககைககு அடியான அழகைச் சொலலுகிறது எனறுஞ சொலலுவா [அயா வெனறு தொடஙகி] - பகவதவிஷயததில விஸமரணமிலலாத அமராகளுடைய ஸததாதிகளுககு ஹேதுவாய பரதாநமாயவைதது எனககு 'தனனையநுபவிபபோம' எனனும இசைவைப பிறபபிததவனை

ப —அநநதரம, இபபடி ஸரஸஜன இவனை நான விடுகைககு விரகு உண்டோ? எனகிறா

மயாவு - அஜஞானம, அற - அறுமபடி, எனமனததே - எனநெஞசககுளளே, மனனினை தனனை ஸ்திரவாஸமபணணுமவனாய, (எனககு), உயாவினையே - ஜஞானபகதயாதயபிவருத தியை, தரும - தருமவனாய, ஒண சுடாககறறையை - நிரதிஶயபோகயமாமபடி தேஜோராஸியான வடிவையுடையவனாய, அயாவு இல - மறபபு இலலாத, அமராகள - நிதயஸூரிகளுககு, ஆதிக கொழுநதை - ஸததாதிஹேதுபூதனான தலைவனாய, என இசைவினை-(தனனைககிட்டுகைககு) என இசைவுநதானிட்ட வழககாமபடியானவனை, என்சொலலி - எததைச்சொலலி, யான - (அவனடி யறிநத) நான, விடுவேன - விடுவேன? அஜஞாநததைபபோககிறறிலனெனறு விடவோ? அஸஙகி ஹிதனெனறு விடவோ? உதகாஷகானலலனெனறு விடவோ? உஜஜவலனலலனெனறு விடவோ? அவிலக்ஷண போகயனெனறு விடவோ? அநுமதி ஸவாதீனையெனறு விடவோ? எனறு கருதது

இ —நாலாமபாடடில, தனபடியைககாடடி எனனை இசைவிதது, அயாவறுமமரா களோடு கலககுமாபோலே எனனோடுகலநத உபகாரகனை நினைதது விட உபாய முணடோ? என கிறா முனபு 'அயோகயன' எனறு அகனறவராகையாலே இனி விடேனெனகிறா

[மயாவற] - அஜஞாநம ஸவாஸநமாகப போமபடி. [எனமனத்தே மனனினுன தனனை] - அஜஞாநம பினநாட்டாதபடி என ஹருதயததிலே வநது புகுநதான [மனனினுன தனனை] - இனி காதவய பூமியிலலை யெனறு ஸததாவர பரதிஷடைபோலே யிருநதான [உயா வினையேதரும] - ஜஞாநவிஸரமபபகதிகளை மேனமேலெனததரும தாநது சமைநதானு யிருககி றிலன [ஒணசுடாககறறையை] - உபகரிததானு யிருககையனறிககே, உபகாரஙகொணடானு யிருககும கொளகினறவனவடிவில புகா தனவடிவிலே தோறறியிருககை "ஸஸவஃராநயிஃ ஜெநா ஷ்ரூஷ்டா ஸமேத்ய ஹ்ருஷிநந்த்யு" ஒண்சுடாககறறையெனறு தமமை வசிகரிதத அழகைச சொலலிறறுகவுமாம [அயாவிலமாாகள] - பகவதவிஷயததிலே விஸமருதியுமினறிககே விசசேதமுமினறிககே யிருபபது ஒருநாடாக உணடாயிருககககிடீா ஆளிலலாதாரைபபோலே எனனை விடாதே யிருககிறது! [ஆதிககொழுநதை] - அவாகள ஸததாதிகளுககு ஹேதுவாய பாதநதனு மாயிருககை [என இசைவினை] - அபபடியிருககிறவன எனனையும அவாகளோடொககப பண்ணு கைக்கு இசைவும தானுய வநதுபுகுநதான [எனசொலலி யானவிடுவேனே] என்ன கணணழி வைச சொலலி, நான கைவாஙகுவது? அஜஞாநம அநுவாததிகது விடவோ? அஸாஙிஹித னெனறு விடவோ? அநயபரனெனறு விடவோ? நனமைகளைபபணணிநதாநதில னெனறு விடவோ? பரதயுபகாரஙகொளள இருநதா னெனறு விடவோ? மேனமை போராதெனறு விடவோ? இசைவுககு கருஷிபணணினேன நானெனறு விடவோ? எததைச சொலலி விடுவது?

ஈடு —நாலாமபாட்டு * ("இநநினறநீாமையினியாமுறுமை" என்று அடியிலே நீா அபேக்ஷிததபடியே) உமமுடைய அபேக்ஷிதம தலைககட்டிறறே, இனி இவவிஷயததை விட்டுப பிடிககுமித்தனையனறே? என்ன, நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன? எனகிறா

[மயாவற] அஜஞாநமானது வாஸநையோடேபோக [எனமனத்தே மனனினுன தனனை] - 'இனனமும மயாவுகுடிகொளளவொணணுது' என்று எனனுடைய ஹருதயததிலே புகுந்து ஸ்தாவரபரதிஷ்டடையாக இருந்தவனை, செடிச்யததுக குடியேறின படைவீடுகளை விடா தே யிருககும் ராஜாககளைபபோலே 'புறமபேயும் ஒரு கநதவயபூமி யுணடு' என்றுதோறற இராமை இபபடியிருந்து செயகிறதேன்? எனனில்,—[உயாவினையேதரும] - ஜஞாநவிஸ்ரம்பபகதிகளைத் தாராநினறு னெனனுதல யமாதிகள தலையிலே அடியிடுமபடியான உதகாஷததைத தாராநினறு னென்னுதல [தரும்]-தநதுசமைநதானுயிருககிறிலன; † "காதலகடலபுரைய" ‡ "காதல்கடலின

நாலாமபாட்டு - மயர்வற இதயாதி 'விடுவேனே' எனறதுககு பாஸகம அருளிச செயயா நினறு கொணடு, 'என சொலலி யான விடுவேனே' எனறததைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே யெனறது - "மாயபபிறவி மயாவறுததேக" எனறதைப பறற

தமதிருவாயாலே சொல்லுகையாலே 'வாஸனையோடே' எனறது ஸிததம ஸத்தாவரபரதிஷ்டடை யாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை தருஷ்டாநத பூாவகமாக ஸாதியா நினறுகொணடு, 'மனததே' எனகிற அவது ரணத்துக்கு அாததம அருளிச் செயகிறா - செடிசீய்ந்து இதயாதி செடிசீய்ந்து - காடுவெட்டி மூாதிக அாத்தத்திலே, 'வினை' எனறு - க்ரியையாய, உதகாஷத்துககு ஹேதுவான கரியை யெனறு - ஜஞாநவிஸரம பக்திகளைத் தாாநினறு னெனனுதல ஜ்ஞாநமாவது பரணவததிற சொலலுகிற ஸேஷத்வஜஞாநம விஸ ரம்பமாவது - நமஸஸிலே சொலலுகிற உபாயார்த்யவஸாயம பக்தியாவது - நாராயணபததிற சொலலுகி, பராபயதவரை தவிதீயாததிதல, 'உயாவினையே' எனறு முழுசசொலலாய, உசச்ராயததையே தருமென, படி 'தரும' என்ற வாததமாாாத்தம-தந்து இத்யாதி பகதியை மேனமேலுங கொடுககுமோ? என்ன, காதல்

* குணடலிதம வ்யாக்யாநாநுஸாரியெனபா † திருவாயமொழி, ௫ - ௩ - ௪ ‡ ஷை எ ௩ - ௬

பிகபபெரிதால'' *''நீளவிசுமபுமகழியபபெரிதால'' †'சூழநததனிறபெரிய' [ஒண்சுடாக்கறறையை]- இததால, எனககு உபகரிததாஞயிருககையனறியே, ' தான உபகாரங்கொண்டான ' எனனுமிடம வடிவில புகரிலே தோறற இராநினறு னெனனுதல , தமமை வசீகரிதத அழகைச சொலலிறறுகவு மாம , ''தேஜஸாம ராசிமூர்ஜிதம'' (தேஜஸாமராஶிமூர்ஜிதம) எனனுமாபோலே இபபடி தனபேறுக உபகரிததவன, தன உபகாரங கொளவா ரிலலாதா னொருவனோ ? எனனில, —[அயா விலமராகளாதிககொழுநதை] - தான உபகரியாத அனறு, தஙகள ஸததைகொணடு ஆறறமாட்டா தாரை ஒருநாடாக வுடையவன பகவதநுபவவிஸமருதிககு பராக்ஹாவததை யுடையவராய, அவ வநுபவததுககு விசசேதஸஙகை யினறிககே, தாஙகள பலராயிருககிறவாகளுககு யாரகாதிகளெல லாங தானேயா யிருககிறவனை [என இசைவினை] ' நானலலேன ' எனறு அகலாதபடி என இசைவு தாஞயப புகுநதவனை [எனசொலலி யானவிடுவேனோ] - ' சிறிதுமயாவுகிடநதது ' எனறு விடவோ ? ' மயாவைபபோககி, தானகடகக இருநதான ' எனறு விடவோ ? 'எனககு மேனமே லென நனமைகளைப பணணிததநதிலன' எனறு விடவோ ? 'தானபணணின உபகாரததுககு பரத யுபகாரங கொளள இருநதான' எனறு விடவோ? 'வடிவழகிலலை' எனறு விடவோ ? 'மேனமை போராது' எனறு விடவோ? 'இபபேறறுககு கருஷிபண்ணினேன நான' எனறு விடவோ? எத்தைச சொல்லி நான விடுவது? எனகிறா (சு)

இதயாதி இதத பரமாணஜாதம - ஜ்ஞாநவிஸரமபஙகளுககும உபலக்ஷணம இத்தால் இதயாதி 'ஒண சுடாக் கறறை' எனறது - பூாவபாவிபாதல, பாபாவியாதல அதாவது - உயாவினையே தருகையாலே, அது 'தன பேறு' எனறு தோறற, ஒண சுடாககறறையா யிருக்கிறு னெனனுதல, திரவதிகதேஜோரூபமான விகாஹத தைக காட்டி எனககு ஸேஷதவஜ்ஞாநாதிகளை யுணடாக்கி, எனனை வசீகரிததவ னெனனுதல 'ஒண' என கிற விஸேஷணத்தாலே - தமமை வசீகரித்தமை தோறறுகிறதிறே 'சுடாககறறை' எனறதுக்கு பரமாணம தேஜஸாங் இதயாதி பாதமேமஸ பகவதமபாதி பாஹூமாதயோ தேவாः, ''தஞ்ஞ்ஷூடாநேத தஷ்டாதேஷ்வாரஷ்ஷு ஜவகஷ்மஷ்டாயாஸ்ய! சஜவதேவுரூஷேவஸம்ஸ்தாநம தேஜஸாமராசிமூர்ஜிதம'' தேஜஸாமராஶி மூர்ஜிதமெனனுமாபோலே 'ஒண சுடாககறறை'எனகிறு ரெனறபடி சுடர்க்கற்றை-தேஜஸஸமூஹம அவதா ரிகை - இபபடி தன் இத்யாதி தானுபகரியாதவன்று இத்யாதி அயாவிலலாமையாலே - பகவதநுபவவிஸ மருதி யிலலாமையாலே அமரராய - ஸததாஸமம வாராமலிருககிறுாக ளெனறபடி ஸபதாாத்தம-பகவதநுபவ இதயாதி ப்ராகபாவததை யுடையாராய் எனறது - பராகபயபாவததையுடையரா யெனறுய, விஸமருதயத் யாதாபாவததை யுடையாராய் தாரகாதிகளெல்லாம் - 'ஆதி' எனகையாலே - தாரகதவபோஷகதவஙகள சொல விறறு, கொழுந்து' எனகையாலே - போகயதை வோபபறறு உணடானபினபிறே கொழுநது உண்டாவது, தாரக போஷகஙக ளுணடானபினபிறே போக்யததில நெஞசு செலவது, ஆகையாலே, 'கொழுநது' எனறு - போக்யதையை விவக்ஷிககிறது ஆதியத இதி - ஆதிः எனறுய, தாரகாதிகளாக ஸவீகரிக்கபபடுமெவ னெனனு தல, யதவா, நிதயஸூரிகளுக்குக் காரணமாகைபாவது - அவாகளுககு தாரகாதிகளெலலாம தானேயாயக் கொணடு, அவாகளுக்கு ஸததா நிரவாஹகனாயிருக்கை யெனனுதல. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸததா ஹேது பூத னென தலைவனெனறு ஸபததுககு உளள அாததம என் இசைவு தாஞய்ப புகுந்தவனை - என இசைவுககு அநதாாத்மாவாய நினறு நியமிததுக்கொணடிருக்கிறவனை, தாமபூத்ஜ்ஞாநம தாவயமாலையாலே, தசசரீர கத்வமு முணடிறே 'மயாவற' இதயாதி - பாதிபதம ஹேது காப்பமெனறு திருவுள்ளம பறறிபாவம - சிறிது மயர்வு இதயாதி 'ஒணசுடாககறறை' - எனகிறதின அர்ததவயாபிபாயேண அருளிச் செயகிறு - தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யதவயததாலே 'என இசைவினை' எனறததைப பறற, இபபேற்றுக்கு இத்யாதி எத்தைச் சொல்லி நான்விடுவது - அவனிடத்திலே ஒருகுறை யுணடாஞ ஸனறோ விடலாவ தெனறு கருததா காமேண அநவயः (சு)

---

* திருவாயமொழி எ - ௩ - அ † ஷை. ௪௦ - ௪௦ - ௪௦

ஐந்தாம் பாட்டு.

விடுவேனோஎன்விளக்கை என்னாவியை
நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை
தொடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே

ஆ—(விடுவேனோ) நிர்ஹேதுகமாகத் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி மற்றொருத்தருக்குத் தோற்றாதபடி களவிலே சில செயல்களைச் செய்தும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வசீகரித்து அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி இவற்றாலே என்னை வசீகரித்து எனக்கு நாதனாய், என்னோடே கலந்தருளின அக்கலவியாலே என்னை உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேனோ? என்கிறார்

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையறியாதே மிகவும் அநயபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்திக்கொண்டாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவனை விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்

[என்விளக்கையென்று தொடங்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து நான் மிகவும் அநய பரனாயிருக்கச் செய்தே நிர்ஹேதுகமாய் வந்து ஸ்வவிஷயஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப பக்திகளைப் பிறப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்று கொண்டு என்னை அடிமைகொண்டவனை [தொடுவே செய்து என்று மேலுக்கு] - நவநீதாதிகளைக் களவுகண்டு 'இவன் களவுகண்டான்' என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுமாற்றம் சொல்லவொண்ணாதபடி வேறொருவர்க்குத் தெரியாதே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக விடவே பண்ணி நோக்கி அடிமைகொண்டவனை [கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும்]-கண்ணினுள்ளே தூதாகவிழிக்குமென்றுமாம் விடவு-விடருடைய செயல் விடவேசெய்து விழிக்கை-ஸவிலாஸமாக நோக்குகை யென்றுமாம்

ப—அஞ்சாம், அவன் எனக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்த நான் விடக்ஷமனல்லனென்கிறார்

என்விளக்கை என்னுடைய ஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநதீப ப்ரகாசகனாய், என் ஆவியை - என் ஆத்மாவை, (அவகாசம்பார்த்து), நடுவே - நடுவே, வந்து - புகுந்து, உய்யக் கொள்கின்ற - (அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி) பிழைப்பித்துக்கொண்ட, நாதனை - நாதனாய், தொடுவே - களவுகள் சேஷ்டிதங்களை, செய்து - பண்ணி, இள ஆய்ச்சியர் - அநந்யபோக்யமான பருவத்தையுடைய இடைச்சியர், கண்ணினுள் - கண்ணுக்குள்ளே, விடவேசெய்து - தானும் அவர்களுமறிந்த தூதக்ருத்யத்தைப் பண்ணி, விழிக்கும் - கடாக்ஷபாதஞ்செய்யும், பிரானை - உபகாரகனை, விடுவேனோ - விடவல்லேனோ? விடவு - தௌர்த்யம் பிரானென்று - தமக்கு ப்ரகாசிப்பித்த உபகாரந் தோற்றுகிறது

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையறியாதே மிகவும் அநயபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களினழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்தினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்னை வசீகரித்தவனை விடுவேனோ? என்கிறார்.

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸவவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் நீங்கும்படி பண்ணித் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்தவனை விடுவேனோ? [என ஆவியை] “அஸந்நேவஸபவதி” என்கிறபடியே உருமாய்ந்துபோன என ஆத்மாவை [நடுவேவந்து] விஷயப்ரவணனாய்ப்போகாநிற்க நடுவேவந்து, நிர்ஹேதுகமாக என்னவுமாம் [வந்து] நான் இருந்தவிடத்தே தானேவந்து [உய்யக்கொள்கின்ற] - அஸத்கல்பனான என்னை “ஸந்தமேநந்ததோவிது:” என்னப்பண்ணினபடி. [கொள்கின்ற] - கொண்டு விட்டிலன், மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற அத்தனை [நாதனை] - உய்யக்கொள்கைக்கு நிபந்தநஞ் சொல்லுகிறது இழவு பேறு தன்னதான குடல்துடக்கைச் சொல்லுகிறது இப்படி தன்பேறாக க்ருஷிபண்ணின விடமுண்டோ? என்னில், - [தொடுவேசெய்து] - வெண்ணெய் அவர்கள் கொடுக்கிலும் ‘வேண்டா’ என்று களவிலே யிழிந்து பிடிபட்டது கேட்டுத் திரண்டு சிறுகிடுமதுக்காக வந்த இளவாய்ச்சியர் புருஷர்களுக்கும், வருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமுமில்லை இவனாலே நெஞ்சாறல் பட்டவர்கள் ‘இவன் பிடிபட்டுக் கட்டுண்டான்’ என்றவாறே, பரீக்ஷைகளாய்க் காண வருவர்கள் [கண்ணினுள்] - மற்றை எவர்களுக்குந் தெரியாதபடி விட்வேசெய்து விழிக்கும் - தூதாக விழிக்கும் தூதுசெய்கண்களிறே விஷமமான சேஷ்டிதங்க ளென்னவுமாம் விடா உண்டு தூதர் அவர்களுடைய செயலைச் செய்து என்றுமாம் [பிரானையே] - அசோகக்காலே அவர்களை அநயாஹைகளாக்கின்றபோல என்னையும் அநயாஹனுக்கின உபகாரகனை

ஈடு —அஞ்சாம்பாட்டு திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றே நான் இவனை விட்டுப் புறம்பே போவது என்கிறார்

[விடுவேனோ என்விளக்கை] ஸவவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவனை “என்விளக்கை” என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில்; இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹமில்லையே, ஸ்நேஹமுண்டாகிலிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாஶிப்பது விளக்காவது தன்னையுங் காட்டிப் பதார்த்தங்களையுங் காட்டவேணுமிறே இவர்க்குத் தன்னையுங்காட்டி ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் விரோதிஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது [என ஆவியை இத்யாதி] ‘தானொருவனுளன்’ என்னும் அறிவாதல் தனபக்கல் அபேக்ஷையாதலின்றிக்கே, ப்ரக்ருதிவஶ்யனாய் உருமாய்ந்துபோந்த என ஆத்மாவை [நடுவேவந்து] - நிர்ஹேதுகமாக வந்து விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க நடுவே வந்து மீட்ட இத்தனை [உய்யக்கொள்கின்ற] கொண்டுவிட்டிலன், மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற இத்தனை “அஸந்நேவஸபவதி” (அஸந்நேவஸபவதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னை “ஸந்தமேநந்ததோவிது:” (ஸந்தமேநந்ததோவிது:) என்னப் பண்ணினான் “என்னாவி” என்று உம்மதாகச் சொன்னீர், உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து

அஞ்சாம்பாட்டு - விடுவேனோ இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டுக்கு மோக்ஷம் இப்பாட்டு இப்போது விடோமென்கிறீர் இத்தனைபோக்கி, பின்னையும் வைவேழுலகு ஆழ்வாரல்லீரோ நீர்? உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப்போமோ? என்ன என்று அடியிலே அவதாரிகைக்குக் கூட்டிக்கொள்வது

தீபத்துக்கு உண்டான தமோநிவர்த்தகத்வ பதார்த்த ப்ரகாஶகத்வாகாரங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி ஸ்நேஹம் - பக்தி:, தைலஞ்ச அவனை விளக்காகச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்-விளக்காவது இத்யாதி தன்னையுங்காட்டி இத்யாதியாலே மூன்றைச் சொன்னது, அர்த்தபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் பூர்வாவஸ்தாபராமர்ஶி ‘என’ என்கிற பதம் இத்யபிப்ராயேண பாவம் - தானொருவன் இத்யாதி உருமாய்ந்து - ஸ்வரூபநாஶமாய நிர்ஹேதுகமாக வந்து என்கிறது-ஆர்த்திகார்த்தம விஷயப்ரவணனாய் இத்யாதி - ஶப்தார்த்தம வார்த்தமாநார்த்தம - கொண்டு இத்யாதி உய்யக்கொள்கின்ற

உய்யக்கொள்ள நிர்ப்பந்தமேன்? என்ன, [நாதனை] - ஆருடைய வஸ்து அழியப்புகுகிறது? 'நான் என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனாகையாலே செய்தான் ஆரேனும்பெறுகைக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ? என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினாரோ? [தோடுவேசெய்து] - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயல்களைச் செய்து ஓரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு அங்கே அகப்படுமே, 'கள்ளனைக் காணவேணும்' என்று இருப்பாருமுண்டே இவன்றலே புண்பட்டவர்களெல்லாரும் காண வருவார்களே, புருஷர்களுக்கும் வருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமில்லை, அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே பருவம்நிரம்பின இடைப்பெண்கள் கண்ணுக்குள்ளே விடுமேபடியைச் செய்து விழிக்கும் - தூதுவிடுமேபடியைச் செய்து விழிக்கும் தூது விடுகையாகிற செயலைச் செய்தென்னுதல், விட்டருடைய செயலைச் செய்தென்னுதல் * "தூதுசெய்கண்கள்" என்னக்கடவதிறே, அதுவாதல், தூதருடைய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுதல் († 'தவாஸ்மி, தாஸோஸ்மி' என்றாற்போலே சொல்லுகை) [பிரானையே] - அநோக்காலே இடைப்பெண்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கினாற்போலே என்னையும் அநந்யார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன் பின்னும்
விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன்
மராமரமெய்த மாயவன் என்னுள்
இரானெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ?

ஆ —(பிரான்) அவன் தான்விடில் செய்வதென்? என்னில், தன்னுடைய அதிமநோஹரமான திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினவன் 'என்னை விடுவேன்' என்றால் நான் அவனை விடவொட்டுவேனோ? என்கிறார்

ஒ —ஆறாம்பாட்டில், அவனே தான்விடில் செய்வதென்? என்னில், தன்னுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான்விட ஸமர்த்தப்பேனோ? என்கிறார்

நாதனை - அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி பிழைப்பித்துக்கொண்ட நாதனை யிதி பாவதாற்பர்யம் நானென்றொருவன் - ஸ்வதந்த்ரன் மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆரேனும் இத்யாதி ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்தை லபிக்க யத்நம்பண்ணின விடமுண்டோ? என்றபடி. 'தொடுவே' என்ற சொற்றுக்குத் தாத்பர்யம் - சிலர் கொடுக்கிலும் கொள்ளா னென்று தொடுவு - களவு அதனை - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயலென்றது, வெண்ணெயுண்போலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்தேஸ்ய மாகையாலே, ஆராய்ச்சி பிறக்கிலிறே பெண்கள் திரளுவது ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்களை - கேள்விபிறக்கும் செயல்கள் ஆராய்ச்சிப்படும் பாகார மேது? என்ன, ஓரிடத்திலே இத்யாதி புண்பட்டவர்களென்று - குணசேஷ்டிதவித்தாதல், விஸ்லேஷதுக்கிதாதல் 'ஆயச்சியர்' என்கையாலே புருஷர்களுக்கும், 'இளவாய்ச்சியர்' என்கையாலே வருத்தைகளுக்கு மென்றபடி. பயமில்லை - கருஷ்ணவிஸ்லேஷஜநிதபயமில்லை, ஈடுபாடில்லை யென்றபடி. அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே என்றது - 'கண்ணினுள்' என்றதைப் பற்ற அவர்கள் தனக்குத் தூதுவிடுமேபடியைச் செய்தென்னுதல், தான் தூதுவிடுகையாகிற செயலைச் செய்தென்னுதல் தவிதீயார்த்தவிவரணம் - தூதுசெய் இத்யாதி த்ருதீயார்த்தவிவரணம் - தூதருடைய இத்யாதி தூதுசெய்கண்கள் இத்யாதி - தூதருத்யதைப் பண்ணும் கண்களைக் கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யென்றபடி. என்விடக்கை யிதயாதய பிரானைவிடுவேனோ இத்யன்வய: (ரு)

* திருவாய்மொழி, க - ஃ - க † குண்டலிதம கவாசித்கம என்பர

[பிரானென்று தொடங்கி] - தொடுக்கப்பட்டுப் பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையனாய், பாளயார்ணவமக்நையான பூமியை எடுப்பதாகச்செய்து ஆச்ரிதர் ஏவிற்றுச்செய்து அவர்கள்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய், இச்செயல்களாலே என்னை அடிமைகொண்டவன் விரையமலர்த்துழாய் - பூக்கள் விரவின துழாயென்றுமாம்

ப.—அநந்தரம், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் நான் இசையேனென்கிறார்

பிரான் - உபகாரகனாய்க்கொண்டு, பெருநிலம் மஹாப்ருதிவியை, கீண்டவன் - எடுத்தவனாய், பின்னும் - தொடுக்கப்பட்டு, விராய மலர் விரவின மலரையுடைத்தான, துழாய் - திருத்துழாயாலே, வேய்ந்த - செறியச்சூழப்பட்ட, முடியன் - திருமுடியை யுடையனாய், மராமரமெய்த - (மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக) மராமரத்தை யெய்த, மாயவன் - ஆச்சர்யபூதனானவன், என் - என்னுடைய, உள் - நெஞ்சுக்குள், இரானெனில் - இரானென்னுமளவில், பின்னை - பின்னை, யான் - (அவனையொழியச் செல்லாத) நான், ஒட்டுவேனோ - இசைவேனோ? தொங்குவேனோ? என்றுமாம் மாயவனென்று - மராமரமொன்றளவில் நில்லாதே, ஏழுமாறும் மலையும் பாதாளமும் உருவ எய்த ஆச்சர்யம் விராயமலர்த்துழாயென்று - பரிமளத்தையுடைய செவ்வித்துழா யென்றுமாம்

இ—ஆறும்பாட்டில், அவன் தான் விடில் செய்வதென்? என்னில், தன் சீர்மையாலே என்னைத் தோற்பித்தவனை நான் விட இசைவேனோ? என்கிறார்

[பிரான்] - நிலா தென்றல் போலே தன்படிகளைப் பரார்த்தமாக்கி வைக்குமவன் இதினுடைய உபபாதநம் மேல் [பெருநிலங்கீண்டவன்] - ரக்ஷ்யவர்க்கம் பரப்புண்டென்னாக் கைவிடானே பாளயார்ணவத்திலே புக்கு, பூமியைத் தன்பேறாகத் தன்னை அழியமாறியெடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்ட என்னை எடுத்தவன் [பின்னும் விராய மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்] - ஒப்பனையோடேயாயிற்று பாளயத்திலே முழுகிற்று, நெருங்கத் தொடையுண்டு, பரிமளத்தை யுடைத்தாய், செவ்வி பெற்றுள்ள திருத்துழாய், விரையை, 'விராய்' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது அன்றிக்கே, மலர் விரவின துழா யென்னவுமாம் (வேய்ந்த முடியன் - சூழப்பட்ட திருமுடியையுடையவன், 'ஏய்ந்த' என்று பாடமானபோது - சேர்ந்தமுடி. [மராமர மெய்த மாயவன்] - ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினவனுக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்தும் அவன் காரியத்தை முடியச்செய்யும் வ்யாமோஹாதிசயத்தை யுடையவன் [என்னுளிரானெனில்]- இப்படி ஆச்ரிதர் கண்பக்கலிலே சேருகைக்கு கருவி பண்ணுமவன் என்பக்க லிரானென்னில் 'எனில்' என்கையாலே விட ஸம்பாவனை யில்லை யென்கை [பின்னை யானொட்டுவேனோ] - பின்னை நான் இசைவேனோ? 'பின்னை நான் தொங்குவேனோ' என்னும் ஆச்சான்

ஈடு —ஆறும்பாட்டு இப்போது 'விடோம்' என்கிறீர்த்தனையோ? பின்னையும் நீரல்லீரோ, உம்முடைய வார்த்தையை விச்வஸிக்கப்போமோ? என்ன, அவனாலே அங்கீகருதனான நான் அவனை விடுவேனோ? என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; உம்மை அவன்தான் விடில் செய்வதென்? என்ன, தன்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத்தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்மதிப்பேனோ? என்கிறார் இதில்

[பிரான்] நிலா தென்றல் சந்தனம் பிறர்க்கேயாயிருக்குமாபோலே, தன்படிகளை யடை

ஆறும்பாட்டு பிரான் இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறார் - இப்போது இத்யாதி. பின்னையும் நீரல்லீரோ - வளவேழுலகில் லாழ்வாரன்றோ? என்றபடி.

பிரான் - உபகாரகன் நாராயணன், வாஸுதேவன் என்றாற்போலே 'உபகாரகன்' என்று நிருபக

யப் பிறாக்காக்கி வைக்குமவன் ஸ்வவிஷயமாகவும் ஆச்ரிதவிஷயமாகவும் பண்ணும் உபகாரத்தை நினைத்து "பிரான்" என்கிறது அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல் [பெருநிலங்கீண்டவன்] ஸ்வவிஷயமாகப் பண்ணும் உபகாரம் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயா வடிவைக் கொண்டு எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை யெடுத்தவன் [பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன்] - ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலே முழுகிற்று நெருக்கத்தோடையுண்டு பரிமளப்ரசுரமாய், செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே சூழப்பட்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையவன் விரையை - 'விராய' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது அன்றியே மலாவிரவின திருத்துழா யென்றுமாம் [மராமரமெய்த மாயவன்] - ஆச்ரிதவிஷயமாக உபகரிக்குமபடி மஹாராஜா, வாலியின்மிகைகையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'நீ வாலியைக் கொல்லமாட்டீரோ' என்ன, 'நான் வல்லேன்' என்று மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரியு செய்யும் வ்யாமோஹத்தையுடையவன் [என்னுள்ளிரானெனில்] இப்படி ஆச்ரிதரை விஷயீகரித்து அவர்கள்பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணுமவன், என்னுள் இரானெனில் 'எனில்' என்கையாலே விட ஸம்பாவனையில்லையென்கை [பின்னையானொட்டுவேனோ] - 'எப்ரகாரத்தாலும் இரேன்' என்னுமாகில், பின்னை, நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ? என்னுடைய காமபா தந்த்ரயம்போலே அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? என் இசைவின்றிக்கேயிருக்க அவனாலேபோகப்போமோ? அன்றியே, 'நான்தொங்குவேனோ?' என்று பிள்ளான் பணிக்குமபடி (௬

ஏழாம் பாட்டு.

யானொட்டியென்னுளிருத்துவ மென்றிலன்
தானொட்டிவந்து என்தனிநெஞ்சைவஞ்சித்து
ஊனொட்டிநின்று என்னுயிரிற்கலந்து இயல
வானொட்டுமோ? இனியென்னை நெகிழ்க்கவே।

மாகச்சொன்னதுக்கு பாவம் - நிலா இத்யாதி படிகள் - ப்ரகாரங்கள் அடைய என்கையாலே ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைச் சொல்லுகிறது 'இன்னாருக்கு' என்னுமையாலே ஸ்வவிஷயமாகவும் ஆச்ரிதவிஷயமாக மென்கிறார் ஆபத்தசையிலே உதவியுபகரிக்குமென்று ஆத்தாத்தம் - ஸர்வ இத்யாதி, ஏகாத்தமாதல் அத்தை - உபகாரத்தை இப்போது பூம்யுத்தாரணம்பண்ணினதை யருளிச்செய்தத்துக்கு பாவம் - ப்ரளயபீ இத்யாதி இறுயாது - பின்வாங்காத பின்னும் - நெருக்கத்தொடுக்கப்பட்ட விராய் - விரை, பரிமளம் மலர் - செவ்வி இரண்டாமத்தத்துக்கு, புஷ்பம். வேய்ந்த - சூழப்பட்ட வேய்தல் - புனைதலும் சூழுதலும 'பெருநிலங்கீண்டவன்' என்றத்தோடே கூட்டி பாவம் - ஒப்பனையோடே இத்யாதி ஒப்பனை - அலங்காரம மலர்விரவின - மலரோடேகூடின விரவுதல் - கூடுதல் மராமரம் - ஸாலவ்ருக்ஷம் மாயவன் - வ்யாமோ ஹத்தையுடையவன் ஆச்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமிடத்தில மராமரமெய்கைக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, மஹா ராஜர் இத்யாதி 'மராமரமெய்த' என்றத்தால பலித்ததை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'என்னுளிரா னெனில' என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்படி இத்யாதி எனில் - யதி 'இரான்' என்றதுக்கர்த்தம் - எப்ரகாரத் தாலும் இத்யாதி ஸ்வதந்த்ரனையாலே போகானோ? என்ன, என்னுடைய இத்யாதி காமபாரதந்த்ர்யம த்த்ருபாபாதிஹதம், ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கு ப்ரதிஹதியில்லையென்றபடி அர்த்தாந்தரத்திலே ஓட்டுகை- தொங்குகை, அதாவது - தரிக்கை காமேண அவயீ (௬)

ஆ—(யானொட்டி) என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே அவன் என்னை விட்டு எனக்கும் ஒரு புத்தி தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வதென்? என்னில்,—என்னுடைய ஸம்மதமின்றியே யிருக்கச்செய்தே தானே ஓட்டிக்கொண்டுவந்து, தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்து அகப்படுத்தி 'இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிற ஆத்மாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிற இவன், தன்னை "விடுவேன்" என்றால் என்னை விடவொட்டுமோ?' என்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வருந்தித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டவன், 'நான் போவேன்' என்னிலும் என்னைப் போகவிடா னென்கிறார்.

[யானொட்டி யென்று தொடங்கி] - நான் இசைந்து ஹ்ருதயத்திலே இருத்துவே னென்றிலேன், தானே இருப்பனாகப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொடுவந்து அவிதேயமான என்னுடைய நெஞ்சைத் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களைக் காட்டி என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி [ஊனொட்டியென்று தொடங்கி] என்னுடைய தேஹத்தையே நிரதிசயபோக்யமாகப் பற்றி, விடாதே நின்று என் ஆத்மாவோடே கலந்து அக்கலவியாலல்லது செல்லாத தன்மையை யுடையவன்.

ப—அநந்தரம், நான் நெகிழ்த்துக்கொடுபோகிலும் அவன் இசையா னென்கிறார்.

யான் நான், ஒட்டி - இசைந்து, என்னுள் - என்னுள்ளே, இருத்துவம் - இருத்துவோம், என்றிலன் - என்று நினைத்திலேன், தான் - தானே, ஒட்டிவந்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவந்து, என் - என்னுடைய, தனி ஸ்வதந்த்ரமான, நெஞ்சை நெஞ்சை, வஞ்சித்து - நான் அறியாதபடி வசீகரித்து, (அது அடியாகவே), ஊன் சரீரத்திலே, ஒட்டி பொருந்தி, நின்று - புகுந்து நின்று, என் உயிருள் - என் ஆத்மாவிலே, கலந்து - கலந்து, இயல்வான் - (அதனாலே ஸத்தை பெற்றானாய்) நடக்கிறவன், இனி - இனி, என்னை என்னை, நெகிழக்க - நெகிழ்த்துக்கொள்ள, ஒட்டுமோ - ஒட்டுமோ?

இ—ஏழாம்பாட்டில், எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்க, 'வருந்திச்சேர்த்துக்கொண்டவன், 'நான் போவேன்' என்னிலும் போகவொட்டான் என்கிறார்.

[யானொட்டியென்னுளிருத்துவமென்றிலன்] நான் இசைந்து என் ஹ்ருதயத்திலே யிருத்துவே னென்றிலேன் இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகை என்னாலே வந்ததாவது இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கிட்டினபடி யென்? என்னில்,— [தானொட்டிவந்து] - நிரபேக்ஷனான தான் 'உம்முடையபக்கலிலே யிருக்கை தவிரேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவந்து "ஸக்ரு[illegible] தாரணம்ஸாமரஸ்யவா" [என் தனி நெஞ்சை] - எனக்குப்வசமாய், தன்னுளாக நிருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி மஹாஸ் பிடிபட்டபின்பு செய்ததென்? என்னில்,—[ஊனொட்டிநின்று என்னுயிரிற்கலந்து] - அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப் போலே, எனக்கு த்யாஜ்யமான சரீரத்தைத் தனக்கு போக்யமாகப் பற்றிநின்று, விலக்காதொரு ஸமயம் பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்தான் [இயல்வான்] - வ்யாமோஹத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவ னென்னுதல், இப்படி உத்ஸஹிக்குமவ னென்னுதல் [ஒட்டுமோ இனி யென்னை நெகிழ்க்கவே] - முன்பு த்வேஷம்பண்ணித் திரிந்த நாள் என்னை ஸ்வ கைவசத்தே விட்டுத் திரிந்தான், இப்போது இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவன் பல தசையிலே 'நான் நெகிழ்ந்துபோவேன்' என்றால், அவன் ஸம்மதிக்குமோ?

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு. குணத்ரயவஶ்யராய்ப்போந்தீர், காதாசித்கமாக 'அவனைவிட்டேன்' என்கிறீர், உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப் போமோ? என்ன, நான் 'அவனை விட்டாலும், அவன் தான் என்னை விடான்' என்கிறார்.

[யான் இத்யாதி] - இசைவு என்னாலே வந்ததாகில் அன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது; 'ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாடே யிருப்போம்' என்றால், 'ஓட்டேன்' என்பரே; 'ஆகில் இங்கே யிருக்கக்கடவோம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. நான் இசைந்து 'என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கவேணும்' என்றிலேன். [தானேயோடி வந்து] "ஈத்ருஶ: ஶரணம் வா ஸாகரஸ்ய வா" (அதயமே மரணமவாபி தரணம் ஸாகரஸ்யவா) என்று இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட வில்லை யென்றாற்போலே, ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று புகுந்தது. [என் தனி நெஞ்சை] தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமாய், அவிதேயமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] - தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படி பண்ணி பின்னைச் செய்ததென்? என்னில், -[ஊனோடு நின்ற என்னுயிரிற் கலந்து] 'ஶரீரத்தைப் பற்றி நிற்கிற என்னுயிரிலே கலந்து என்கிறார்' என்பாரும் உண்டு; இன்றிக்கே, 'அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே என்னுடைய ஶரீரத்தைப் பற்றி நின்று பின்னை என்பக்கலிலே விலக்காமை பெறுமவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்' என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [இயல்வான்] - இப்படியை ஸ்வபாவமாக வுடையவனென்னுதல், இப்படி எதிர்சூழல்புக்கு உத்ஸாஹித்தவனென்னுதல். [ஓட்டுமோ இனி என்னை நெகிழக்கவே] - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், 'நான் தன்பக்கலினின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேன்' என்றால் அவன் இசையுமோ? எனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞானம் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு நான் 'அகன்று போவேன்' என்றால் அவன் ஸம்மதிக்குமோ? (எ)

ஏழாம்பாட்டு—யானொட்டி இத்யாதி 'ஓட்டுமோ இனியென்னை நெகிழக்கவே' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூபேண அவதாரிகை - குணத்ரயவஶ்யராய் இத்யாதி காதாசித்கமாக - ஸத்தவம் தலையெடுத்த காலத்திலே.

'இருத்துவமென்றிலன்' என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் - இசைவு என்னாலே இத்யாதி. முந்துற இசையாமலிருக்கிலன்றோ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவேண்டுகிறது என்று அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வீர் இத்யாதி ஶப்தார்த்தம்-நானிசைந்து இத்யாதி ஓட்டி-இசைத்து தானொட்டிவந்து-தான்ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிவந்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் 'ஈத்ருஶோ' இத்யாதி, "ஸ்வகார்ய்யமவேக்ஷ்ய ஶுத்திரார்த்திரம் அர்த்ரூராஶரேகாமாஹோடயிஷ்டி யுகஸ்பவிவம் ய ரூபொதிம் பெதோதிம்" என்று உத்தரார்த்தம் ஈத்ருஶ:ஶரணம் வா ஸாகரஸ்ய ஶரணம் வா என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இத்தைமுடித்தல் இத்யாதி "ஶாவஶோஷம்" இத்யாதிப்படியைக் கடாக்ஷித்து இப்படி யோஜித்தது. தனி - ஸ்வதந்த்ரம் ஸ்வதந்த்ரமாய் - அதவ அவிதேயமான என்றபடி. முந்தினயோஜனையில், 'நின்று' என்கிற ஶப்தத்துக்கு ஆத்தஸ்வாரஸ்யமில்லை. இயல்வு - ஸ்வபாவமும், முயலுகையும் ப்ரயத்நம் - உத்ஸாஹிக்கை 'இயல்வான்' என்றதின் அர்த்தத்வயானுகுணமாக இப்படி நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி வாக்யத்வயமும் பலிக்குமளவாகக்கொண்டு - பலிக்குமளவானவளவிலே கீழ்ப்பாட்டில 'யானொட்டுவேனோ' என்று- "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தம்" என்றதின் அர்த்தத்தையும், இப்பாட்டிலே 'என்னை நெகிழக்கவொட்டுமோ' என்கையாலே - 'ஸ ச மம ப்ரிய:' என்றதின் அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. யானொட்டி இத்யாதி, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழக்கவொட்டுமோ? இத்யந்வய: (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

என்னைநெகிழ்க்கிலும என்னுடைநன்னெஞ்சந
தன்னைஅகலவிக்கத தானுங்கிலலானினிப
பின்னைநெடுமபணைததோள் மகிழபீடுடை
முன்னையமரர் முழுமுதலானே

ஆ —(என்னை) ஆபாரிதவததலலனுகையாலே அவன தானும என்னை விடான, என பக்கலுள்ள குணஹானியாலே என்னை விட நினைக்கிலும, ஸாவேஸவரன தன்னாலும என்னுடைய நெஞ்சை விடமுடியாது, நெஞ்சோடுஉள்ள ஸமபந்தததாலே என்னையும விடமுடியாது நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென? என்னில,—அது நப்பின்னைபபிராட்டியடிமை யன்றோ? என்கிறார

ஒ —எட்டாம்பாட்டில, என்னை ஒருபடி விடுவிததாலுகிலும அயாவறுமமராகள ஸேவிக்க நப்பின்னைபபிராட்டியோடு கூட இருந்தருளின அழகைக கணடு அடிமைபுகக என நெஞ்சை ஸாவஸாசதியான தானும தன்பக்கலநின்றும இனி விடுவிக்கமாட்டா னென்கிறார

[பின்னை யென்று மேலுக்கு] நப்பின்னைப பிராட்டியுடைய நெடியதாய்ப பணைததிருந்துள்ள தோளை அநுபவிக்கைக்கு ஈடான பூதன்மையுடையனுகை பணைததோள - வேயைபபோலே யிருந்த தோ ளென்றுமாம

ப —அநந்தரம, இப்படிககொததவன விடில செயவதென? என்னில,—என்னைப பிரிக்கிலும எனநெஞ்சை அவனுலும பிரிக்கஅரிது என்கிறார

என்னை - (தான்தந்த ஜ்ஞாநபரேமங்களையுடையனுயத தன்னை யொழியச செல்லாத) என்னை, நெகிழ்க்கிலும - நெகிழ்க்கிலும், நல (தன்னால வஞ்சிதமாயத தனக்கு) நலபபட்ட, என்னுடை நெஞ்சந்தன்னை - என்னுடைய நெஞ்சுதன்னை, அகலவிக்க தனிதது அகலவிக்க, தானும (ஸாவஸாகதியான)தானும, இனி கிலலான இனி மாட்டான, (முனபோலே விஷயாநதா ஸகதமனறே அவன தான), பின்னை - நப்பின்னைப பிராட்டியுடைய, நெடும - நெடியதாய, பணை - சுற்றுடைததான, தோள - தோளோடேசோநத, மகிழ - மகிழசசியாகிற, பீடுடை - மேன மையையுடையனுய, முன்னை பூாவரான, அமரா நிதயஸூரிகளுக்கு, முழு - தாரகாதி ஸமஸ ததநுக்கும, முதலானே - தானே முதலவனுனவனன்றோ? ஆதலால, அவாகளை விடிலன்றோ என்னையும எனநெஞ்சையும விடுவது என்று கருதது பணைததோளென்று - வேயபோன்ற தோளென்றுமாம

இ —எட்டாமபாட்டு என்னை விடுவிததாலுகிலும, தன கலயாணகுணங்களிலே அகபபட்ட என நெஞ்சை இனி விடுவிக்க ஸக்தனலல னென்கிறார

[என்னை நெகிழ்க்கிலும] - என்னாலனறிககே "ஊனெருடடினன்று" என்கிறபடியே அத தலையாலே கிட்டின என்னை நெகிழ்க்கவொண்ணுது, அவவரியசெயலைச செயயிலும, யாவற்ற என்னைப பிரிக்கை அரிது, அசசெயலைச செயயிலும என்னவுமாம [என்னுடை நலநெஞ்சந் தன்னை யகலவிக்க] - "நெஞ்சேயியறுவா யெமமொடு நீ கூடி" என்றும, "தொழுதெழென மனனே" என்றும சொலலலாமபடி தன்பக்கலிலே அவகாஹிதத விலக்ஷணமான என்னுடைய மநஸஸை விடுவிக்க [தானுமகிலலான] ஸாவஸாகதியான தானும ஸகதனலலன ஸாவஸாகதி யான தான பண்ணிவைதத வயவஸதையை தன்னாலதான அழிக்கபபோமோ? ஸாவஸாகதிதவத தோஷாதி ஸதயஸங்கலபதவமும வயவஸதித மென்கை [இனி] - முனபு செயயலாம, இனிச

செய்யப்போகாது என்பதாலேயென்னில்,—[பின்னை இத்யாதி] - நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகார மாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க, அசேதனியமிலே தோற்று அடிமைபுக்க என்னெஞ்சை மீட்கப்போகா தென்கை அந்தஃபுர பரிகாரத்தை ராஜாவாலும் அநாதரிக்க வொண்ணாது "ஊர்த்வ க்ஷ்டிரமண வல்லிய" என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகள் முன்பு பண்ணின பாதிஜனை முடிய நடத்தவேணு மென்கை நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய நெடித்தாயப்பணைத்திருநாருள்ள தோளோடே யணைகையாலே ஆகாதிக்கிற முதன்மையை யுடையவன் பணையென்று - வேயாய், பசுமைக் கும், சுற்றுடைமைக்கும், செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயிருக்கை யென்னவுமாம "யஸ்ய ஸாரஜநகாத்மஜா, சுப்ரேயம்ஹிதசெ்த்ஜ:" [முன்னையமார்] பழைய அமரர், "யத்ர ஷூய: ப்ரதமஜாயேவபராண:" என்கிற பழமையை யுடையராகை, [முழுமுதல]-அவர்களுடைய ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஸ்வாதீனமாயிருக்கை

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு 'நான் விடேன், அவன் விடான்' என்ற போலே சொல்லுகிற தென்? இனி அவன்தான் 'பிரிபபேன்' என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்

[என்னை நெகிழக்கிலும்] - மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது, இவ்வரிய செய்லைச் செய்யிலும், [என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்க] - "நெஞ்சேயியற் றுவா யெம்மொடு நீ கூடி" என்றும், "தொழுதெழென்மனனே" என்றுஞ் சொல்லலாம்படி தன்பக்க லிலே அவகாஹித்த நெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க [தானுமகில்லான்] - ஸர்வசக்தி யென்று, எல்லாஞ் செய்யப்போமோ? என், செய்துபோந்திலனோ? இது நெடுங்காலம் என்ன,—[இனி] - அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான், 'இனி' என்கிற உரப்பு எதைப் பற்ற? என் னில்,—அதைச் சொல்லுகிறது, மேல [பின்னை இத்யாதி] - நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகார மாக நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுக்கு அந்தஃபுரபரிகரமான வஸ்துவை அகற்றப் போமோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடித்தாய்ச் சுற்றுடைத்தாய பசுமையை யுடைத்தான மூங்கில்போலே யிருக்கிற தோளோடே அணைகையால் வந்த பெருமையை யுடையனாய், "யத்ர ஷூய: ப்ரதமஜாயேவபராண:" (யதரர்ஷயஃ பரதமஜாயேபுராணஃ) என்கிறபடியே பழை யரா யிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் தன் அதீனமாம்படி யிருக்கிற

எட்டாம்பாட்டு - என்னை இத்யாதி "என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்கத் தானுமகில லான்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நான்விடேன் இத்யாதி

யதிஸ்பதார்த்தம் - மயர்வற இத்யாதி ஈனமைக்கு அர்த்தம் - நெஞ்சே இத்யாதி பெரியதிருவந் தாதி - க என்னில் முற்பட்ட நெஞ்சே! முற்பட்டிருக்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடுகூடிக் காரியத்தை நடத்துவா யென்றபடி "தானும்" என்றதின் அர்த்தம் - ஸர்வசக்தி இத்யாதி நெடுங்காலம் - ஸம்ஸாரத்திலே தீர்வுத்த காலம் உரப்பு - தாட்டியம் தாத்பர்யம் - நப்பின்னை இத்யாதி ஸ்பதார்த்தம் - நப்பின்னைப்பிராட்டி இத்யாதி பணை - மூங்கில் பணையை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகையாலே அதுக்குஉண்டான ஆகாரங் 'இயல்வி ளிசசெய்கிறார் - சுற்றுடைத்தாய் இத்யாதி தோள்மகிழ்பீடு - தோளோடேஅணைகையாலே வந்த பலிக்கும் "ஹ்ரீ" யென்றபடி ஸாபேக்ஷஸூசகமான மகிழ்ச்சியை - ஸாபேக்ஷயென்கிறது, ஔபசாரிகமாக 'முன் னோர்' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:, ப்ரதமஜா: பழையராயிருக்கு மவர்கள் "புராணா: புராவிதவா: நித்யஸித்தா:" முழு ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளெல்லாவற் றுக்கும், முதல் - காரணமாயிருக்கிறவன் என்றபடி தானுமகில்லான் என்று அந்வயம் காட்டினபடி

வன தானு ர கிலலான "ஹாஸ்ரக்ஷ்மணஸஹிய ள" (ஹாயாக்ஷகணஸஙநிதேள) எனகிற படியே அவாகள ஸஙநிதியிலே பரதிஜஞைபண்ணிறறு, நபபினனைபபிராட்டி புருஷகாரம எங ஙனே அகறறுமபடி? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமராமுழுமுத லாகியவாதியை
அமரர்ககமுதீநத ஆயாகோழுநதை
அமரவழுமபத துழாவியெனனுவி
அமரததழுவிறறு இனியகலுமோ?

ஆ —(அமரா) அயாவறுமமராகளதிபதியாய, அாததிகலபகனுய, நிரதிசயஸௌந தாயததைபுடையனுன எமபெருமானேடே பருதககிநதேசாஹமாமபடி ஸமஸலேஷிககை யாலே, இனி எனனுலும அவனே விடமுடியாது எனகிறா

ஒ — ஒனபதாமபாட்டில, காம அவனேடு கலநத கலவியின மிகுதியால விஸலேஷ ஸமபாவனை யிலலை யெனகிறா

[அமரரெனறு தொடஙகி] - அயாவறுமமராகளுககு எலலாம தானே காரணமாயிருப பானுய இஜஜகததுககும காரணமாய கூடஸதாமான பரயோஜனஙகளை வேணடின பரஹமாதிகளுக கும அவாகளபேக்ஷிதஙகளைக கொடுபபது செயது இடைசசாதியிலே வநது அவாகள உளாாகத தானும உளனுனவனை [அமரவெனறு தொடஙகி] மிகவும நெருஙககக கலசி என ஆதமா ஒருவ ராலும பிரிககவொணணுதபடி ஸமஸலேஷிததது

ப —அநநதரம, ஸாவபரகாரததாலும அவனை ஸபஸலேஷிதத என ஆதமா இனி அகல பரஸஙகமுணடோ? எனகிறா

அமரா-நிதயஸூரிகளுடைய, முழு ஸவரூபஸததிபரவருததிகளெலலாவறறுககும, முதலாகிய ஹேதுவாயககொணடு, ஆதியை பாதாநனுனவனுய, அமராககு அமராககு, அமுது (அவா ஆசைபபடட) அமருததததை, ஈநத - கொடுததவனுய, ஆயா - (தனனேடு உறவுடைய ரான) ஆயாகளுக்கு, கொழுநதை - தலைவனுனவனை, எனஆவி - என ஆதமாவானது, அமர - அநயார்ஹமான பொருததம பிறககுமபடியாகவும, அழும்ப - (ஸவாதநதாயாதிகளான இடைத தூருமபு அறுமபடி) கலபபுப பிறககவும, 'துழாவி - (ஸவரூபாதிஸமஸதவிஷயததிலு ரபுககு) ஸஞ சரிதது, அமர - இபபடிபருதகஸிததிதயாதிகளிலலாதபடி, தழுவிறறு உகநதுகலநதது, இனி அகலுமோ இனி அகல பரஸஙகமுணடோ? அழுமபுதல-செறியககலததல

இ.—ஒனபதாமபாட்டில, தாம அவனேடு ஸமஸலேஷிததபடி, பிரிககயோகயமனறு எனகிறார்

ஹாவாகதாம ஸமபூக்ஷூ ஊதஹ்ராதி ராவணம்ப்ரதிராஸிதிஃ "ராமேணாஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹாஸ்ர க்ஷ்மணஸஹிய ள। உஷாதிநஶீர்ஷ்ணாம் வீதாமெஃவரிவஹிதா" அவர்கள ஸந்நிதியிலே-நிதயஸூரிகள ஸநநிதியிலே பினனைநெமபினைபிதயாரபய முழுமுதலான, எனனை நெகிழககிலுமிதயாரபய இலலா னிதயநவாய? (அ)

[அமரர் முழுமுதலாகிய] நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளெல்லாவற்றுக்கும் தானே காரணமாகை [ஆதியை] - லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்குப் புருஷார்த்தோபயோகியான கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்குமவனை இவர்களுக்குள்ளார்க்கும் ஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சையில்லாமையாலே, யோக்யதையைப் பண்ணிக்கொடுக்குமளவிறே செய்யலாவது [அமரர்க்கு அமுதீந்த] - அந்தக்கரணங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை அபேக்ஷிப்பார்க்கு அவற்றையும் செய்யுமவனை [ஆயர்கொழுந்தை] - அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு வந்து அவதரித்து ஸுலபனாய்த் தன்னைக்கொடுக்குமவனை ''வஶீ த்ராணாயவஸாய ஸநாஜ்''. [அமர இத்யாதி] - இப்படி உபய விபூதியுக்தனைக் கிட்டிச்செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்த என் ஆத்மா ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படி கலந்தது [இனியகலுமோ] பருத்தஸத்தித்யுபலம்பமில்லாதபடி ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாந்தரூபமாக ஸம்ஶ்லேஷித்தும் அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ? ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களைப் பிரிக்க வொண்ணாதாப்போலே த்ரவ்யத்துக்கும் நித்யதாஶ்ரயத்வமுண்டாகையாலே பிரிக்கவொண்ணாதாயிறேயிருப்பது

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டு 'தானுங்கில்லான்' என்கிற ப்ரஸங்கந்தானென்? ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்

[அமரர்முழுமுதலாகிய] - நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸத்தித்யாதிகள் தன் அதீநமாம் படியிருக்கிறவனை [ஆதியை]-அதுதொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது தன்பக்கல் ஸாவ பந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கும் தன்னைவழிபடுகைக்குறுப்பாகக்கரணகளே பரங்களைக் கொடுக்குமவனை [அமரர்க்கு அமுதீந்த]-அவன்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு, 'எங் களுக்கு நீவேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும்' என்பார்க்குக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக்கொடுக்கு மவனை [ஆயர்கொழுந்தை]-'அவ்வம்ருதம் வேண்டா, நீ அமையும்' என்பார்க்காக வந்துஅவதரித் துத் தன்னைக்கொடுக்குமவனை [அமர இத்யாதி] - இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டிச்செறிந்து எங்கும்புக்கு அநுபவித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்ரவ்யமென்னலாம் படி கலந்தது [இனி அகலுமோ] - இரண்டு வஸ்துவாகிலன்றோ பிரிக்கலாவது ப்ரகாரப்ரகாரி களுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களோபாதி த்ரவ்யமானதுக்கும் நித்ய தாஶ்ரயத்வமுண்டாகில் பிரிக்கப்போமோ? (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு - அமரர் இத்யாதி 'அமரத்தழுவிற்றினியகலுமோ' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவ தாரிகை - தானும் இத்யாதி அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய என்று திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி

கீழ் நித்யவிபூதிவிஷயமாகையாலே - இதுதொடங்கி லீலாவிபூதிவிஷயம் என்கிறது தன்பக்கல் ஸாவபந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கே யிருக்கிறவர்களுக்கு-ஸாவபந்தாஸாவம் ஸத்தாப்ரயுக்தமென்றபடி. ஆதியை என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்பக்கல் இத்யாதி கொழுந்து - போக்யதாபரம் அமர - அமர்ந்து கிட்டி, அழுந்தி - அழுமபி செறிந்து-நெருங்கி துழாவி - எங்கும்புக்கு அநுபவித்து என் ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது அமரத்தழுவிற்று - பொருந்தக்கலந்தது அதாவது - பருத்தஸத்தித்யாதிகள் இல்லாதபடி ஏகத்ரவ்யமென்ன லாம்படி கலந்தென்ற ஸ்பஷ்டார்த்தம் ஆனால், ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோ? என்ன, ப்ரகாரப்ரகாரி களுக்கு இத்யாதி, ப்ரகாரப்ரகாரிகளிலேவே ஏகத்வபுத்தி பிறந்தா லென்றபடி. ஜாதிகுணங்களை யன்றோ பிரிக்கப் போகாது, த்ரவ்யத்தைப்பிரிக்கப்போகாதோ? என்ன, ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி ப்ருதக்ப்ருதக்பாவத்ருஷ்டார்த்தம் கண்டுகொள்வது, இரண்டும் த்ரவ்யமிறே நித்யதாஶ்ரயத்வமுண்டாகில் - நித்ய தாஶ்ரயத்வபுத்தியுண் டாகில் அமரர்முழுமுதல் இத்யாரப்ய, ஆயர்கொழுந்தை என்னவி அமரவழும்பத்துழாவி, அமரத்தழுவிற்று இனியகலுமோ இத்யவய

(௯)

பத்தாம் பாட்டு.

அகலில்கலும் அணுகிலணுகும்
புகலுமரியன் பொருவல்லனெம்மான்
நிகரில்லவன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம்
பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே

ஆ —(அகலில்கலும்) ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தமாகத் தன்னை ஆச்ரயித்துத் தன்பக்கலிலே அந்த ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு தன்னை அகலில், தான் இழவாளனாய்க்கொண்டு அவ்வினை அகலும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களை அந்த ப்ரயோஜநங்களை விட்டுத் தன்திறத்திலே அல்பாபிமுக்யத்தைப்பண்ணினால், அவர்கள்பக்கல் ப்ரதிஸ்யாபிநிவேசத்தோடே விழும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபனாய், ஸமாச்ரயணோந்முகராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி எளியனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாண குணங்களிலே படிந்து குடைந்து பாடி, பின்னையும் த்ருப்தனாகப்போருகிறிலேன் என்று கொண்டு தம்மோடு ஸம்ச்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவிக்கிறார்

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், ஸ்வஸ்லோடுகலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலத்தவமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனென்கிறார்

[அகலிலென்று தொடங்கி] தன்னை யாச்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு போகில் தான் இழவாளனாய்க் கொண்டு அகலும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களை அநந்யப்ரயோஜநராகில் ப்ரதிஸ்யாபிநிவேசத்தோடேகூட ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதானாய், ஸமாச்ரயணோந்முகராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே எளியனுமாய், இந்நீர்மைகளாலே என்னை அடிமைகொண்டவன் [நிகரிலென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அவன் குணங்களிலே மிகவும் அவகாஹித்து நிரந்தரமாகப் பாடி இனிமையின் மிகுதியாலே விடவும் மாட்டுகிறிலேன்

ப —அநந்தரம், இப்படிப்பட்டவனை நிரந்தராநுபவம் பண்ணினாலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிது என்கிறார்

அகலில் (ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு) அகலில், அகலும் -(செய்யலாவது அற்று) அகலுமவனாய், அணுகில் (அநந்யப்ரயோஜநராய்) அணுகில், அணுகும் - (அவர்களோடு ஒரு நீராகக்)கலக்குமவனாய், புகலுமரியன் -(அநந்யார்க்குக்கிட்ட)அரியனாய், பொருவல்லன் அநந்யார்க்குத் தடையற்றவனாய், எம்மான் - இந்த சீலத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியாய், நிகரில்லவன் - இப்படிக்கு ஒப்பில்லாதவனுடைய, புகழ் புகழை, பகலும் இரவும்-பகலுமிரவும் விடாமல், படிந்து உள்புக்கு, குடைந்து எங்குங்கலந்து, பாடி ப்ரேமப்ருக்தராய்ப் பாடி, இளைப்பிலம் - ஒவுதலுண்டாகிறிலோம் தவிர்மாட்டுகிறிலோமென்று கருத்து பொரு என்று - எதிராய், தடையைக் காட்டுகிறது, அன்றியே, பொரு என்று - பொருத்தமாய், அநந்யரைச் சேரவல்லனென்றுமாம்

இ —பத்தாம்பாட்டில்,இப்படிப்பட்ட இவ்வநுபவத்தைக் காலத்தவமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனென்கிறார்

[அகலில் அகலும்] - தன்னை யாச்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோகில் தானும் இழவாளனாய்க் கொண்டு அகலும் “நநசேயம்” என்கிறபடியே அகலில், “பதிவாரா

வணஸ்வயம்'' என்கிற சாபலம் உள்ளோடுக்கக் கண்ணநீரோடே கொலலுமென்னவுமாம் [அணு கிலஅணுகும்] - நாலடி வாநின்றாரை ''ஆவ்யாஹிஸ்த்தகேவ நராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்'' என்கிறபடியே அவர்களபடியைப் பாராதே, இளையபெருமாளோபாதி தமகாரியந்தக்கு நடவாமபடி கூட்டிக்கொள்வன முதறபாட்டில - 'அகலிலகலும்' என்கிற இடஞ்சொல்லிற்று, இரண்டாம பாட்டில - 'அணுகிலணுகும்' என்கிற இடஞ்சொல்லிற்று [புகலுமரியன] - பரதிகூலாக்குக கிட்டச்செய்தே அணுக அரியன் ஆரயோகன், ஆஜ்ஞைனுபாதி கூட வாசசெய்தே, இஞ்சிப பயிரில தழைகூறுகொள்வாரைப்போலே தன்னை யொழிந்தவற்றைக் கொண்டுபோமபடி பண்ணும [பொருவலலன] - ஆஶ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன 'பொரு' என்று - ஒப்பு ஒப்பு - எதிராய், வோகிறகுமதுவாய; அதநாலே தடையைச்சொல்லிற்றாயத தலைகட்டுகிறது ''யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமினீ। நசாபிமந்யுர் ந யமௌ தம் தேசமபிகச்சதி'' பாஜைகளுக்கும் புகவொண்ணாத தசையிலே ஸஞ்ஜயனுக்குக தடையின்றிக்கே யிருக்கை [எமமான] - இலலவபாவங்களைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன [நிகரிலவன] நீரமைக்கு ஒப்பிலலாதவனுடைய [புகழ்பாடியிளைப்பிலம்] கலயாண குணங்களைப் பாடி விச்சேதிக்க க்ஷமனுகிறிலேன இளைக்கையாகிறது விடுகை அதாகிறது விச்சேதம [பகலுமிரவும்] - அநுபவகாலம் ஸாவதியோ? என்னில,—திவாராத்ர விபாகமறக காலமெலலாம அநுபவித்தாலும விட க்ஷமனுகிறிலேன [படிந்துகுடைந்தே] - இவவிஷயந்தில அவகாஹநம அளவுபட்டோ இருப்பது? என்னில, படிந்து - கிட்டி குடைந்து - எங்குமாக்கு அவகாஹித்து விடமாட்டுகிறிலேன

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு என்னோடேகலந்த எமபெருமானுடைய குணங்களைக் காலதத்தவ முள்ளதனையும அநுபவியாநின்றாலும் த்ருபதனாகிறிலேன் என்கிறார்

[அகலிலஅகலும்] - இவன அகன்றபடியே நிற்கில், ''யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' (யதிவா ராவணஸஸவயம்) என்கிற சாபலமுடிக்கச்செய்தே கண்ணநீரோடே கைவாங்கும ''தவிதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்'' (தவிதாபஜ்யேயமப்யேவமநநமேயம்) என்னும நிர்ப்பந்தத்தோடே நிற்கில் முடிந்தேவிடுமே [அணுகில அணுகும] - தன்பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணினால, ''ஆவ்யாஹிஸ்த்தகேவ'' (ஆகயாஹிமமதததவேந)என்னும இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடிவர நின்றவனையிறே 'ராஜகார்யஞ் செய்யும்படி சொல்லீரோ?' என்றது, ''ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்'' (ராக்ஷஸாநாமபலாபலம)இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நினைக்கையின்றிக்கே, இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யனாகவே புத்திபண்ணி, 'ராக்ஷஸருடையபலாபலஞ்சொல்லீரோ?' என்றாரிறே இத்திருவாய

பத்தாம்பாட்டு - அகலில இத்யாதி ''அவன்புகழ் படிந்து குடைந்து பாடியிளைப்பிலம்'' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னோடு இத்யாதி

கண்ண நீரோடே திருவுள்ளத்திறகுறையோடே இது 'சரணாகதி' இத்யாதியைப்பற்ற, யுத்தகாண்டே ''ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' விவரண-தவிதாபஜ்யேயதி த்யாதி யுத்தகாண்டே ''த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்। ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம:'' அணுகும் - ''ஆவ்யாஹிஸ்த்தகேவ''என்னும்படி ஒருசீராகக் கலக்கும யுத்தகாண்டே விபீஷணம் ப்ரதி ராம: ''வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ। ஆவ்யாஹி த்த்தேவ ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' இந்தஸ்லோகத்துக்கு ஸாவம - இளையபெருமாள் இத்யாதி சுக்ரீவாநாம் என்னுதே 'ராக்ஷஸாநாம்' என்றதுக்கு ஸாவம-இவனை இத்யாதி பாயேஜ

மொழியில முதறபாட்டு - ' அகலிலகலும ' எனகிற இடம சொலலிறறு, இரணடாமபாட்டு 'அணு கிலணுகும' எனகிற இடம சொலலிறறு [புகலுமரியன்] - அரஜுநனும துரியோதநனும கூடவரச் செயதே, அரஜுநனுககுத தனனைககொடுதது, துரியோதநனுககுத தனனையொழிநத பங்களததைக கொடுததுவிட்டானிறே உகவாதாரககுக கிட்ட அரியனாயிருககும [பொருவலலன்] ஆஸ்ரிதற தனனைக கிட்டுமிடததில தடையுடையனலலன "யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமினீ" (யதர கருஷணௌ சக்ருஷ்ணா ச ஸதயபாமா சபாமினீ) புதராகளுககும புகவொணணாத ஸ்தலததிலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைததுக காட்சிகொடுததது பொரு எனறு ஒபபாய, ஒபபாவது - நேரிறகுமதாய, அததால - தடையைச சொலலிறறாய, தடையையுடையனலலனெனகை [எமமான்]- இலலவலாவங்களைக காட்டி எனனை அநயாரஹனாககினவன [நிகரிலவனபுகழ பாடியிளைபபிலம] - அவனுடைய ஒபபிலலாத கலயாணகுணஙகளைபபாடி, ஒருகாலமும விசசேதிகக க்ஷமனாகிறிலேன இபபடி விடுகைககு க்ஷமனனறிககேயொழிகிறது காலம ஸாவதியாயோ? எனனில்,- [பகலுமஇரவும] ஸாவகாலமும ஆனால, விஷயததைக குறைய அநுபவிததோ? எனனில, [படிநது குடைந்தே] ஏங்குமகிட்டி விஷயததை அநுபவியாநிறகச்செயதே விடமாட்டுகிறிலேன

பதினோராம் பாட்டு.

குடைந்துவண்டுணணுந துழாயமுடியானை
அடைந்த தெனகுருகூர்ச்சடகோபன
மிடைநதசொலதொடை யாயிரததிபபதது
உடைநதுநோயகளை யோடுவிக்குமே

ஆ —(குடைநது) இததிருவாயமொழி வலலாருடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களையும இத திருவாயமொழி உடைநதோடும்படி பணணு மெனகிறார

ஒ —நிகமததில, இததிருவாயமொழி, ஸகதிககு பரதிபநதகமான ஸகல துரிதங்களையும உனமூலிதமாககு மெனகிறார

[குடைநது எனறு தொடஙகி] வணடுகள முழுகி மதுபானமபணணின திருததுழாயைத திருமுடியிலே யுடையனாகையாலே நிரதிசயபோகயனாயுளளவனை அவவணடுகள திருததுழாயிலே மதுவுககுபபடிநதாறபோலே அநயாரஹராமபடி ஆசருஷடரான ஆழவாருடைய சொல செறிநத தொடையையுடைய ஆயிரதது இபபததுு

ராநதா பாரமயபரயோஜகபாதவேக ஸவாநதாம - இநதிருவாயமொழியில இதயாதி இததால - யதோபகாரம் நிகமமும ஸூசிதம அநுகூலாக்கு பவயனான நிலைதனனிலே பரதிகூலாககுக கிட்ட அரியனாயிருககுமெனனுமத்தை ஸிதாபகமாக அருளிசசெயயாநினறுகொணடு ஸபதாரததம அருளிசசெயகிறார-அரஜுநனும் இதயாதி ' புகலுமரியன, பொருவலலன ' எனற பததவயமும ' அகலிலகலும, அணுகிலணுகும' எனற பரதிஜ்ஞாதாரத்தோபபாதகபரம பங்களம் - கூளககூட்டம , அஸார மெனறபடி பங்களந்தைக்கொடுததுவிட்டானிறே ஆகையாலே உகவாதார்க்குக் கிட்டவரியனாயிருக்கும் எனறபடி உக்ததததுககு உதாஹரணம-யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச த்ரௌபதீ ஸத்யபாமா ச பாமினீ ஸமகொநதபவ்யாஸோ யத்ராபி மந்யுஸ் ஸஞ்சய: —

'யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமினீ। நாத்ராபிமந்யுர் ந யமௌ தம் தேசம் அபிஜக்முஷ:' எனகிறததைத திருவுளளமபறறி அருளிசசெயகிறார-|நாரகஷநக்ரும் இத்யாதி யஸோ-நகுலஸஹதேவனை அவாகளும, புதராபிமந்யவாத புதராகளெனகிறது இளைப | எனறு - ஸரமமாய, ததகாரயமான விசசேததைலக்ஷிக்கிறது காலம் ஸாவதியாயோ - ஒழிகிற காலம ஸாவதியாயிருககிறதோ ? படிநது - கிட்டி குடைநது - அவகாஹிதது அகலிலகலும இதயாரபய, அவன புகழபாடிப பகலுமிரவும படிநதுகுடைநது இளைபபிலம் இதயநவய:

* 1—40

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதி நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்

வண்டு - வண்டுகள், குடைந்து - புக்கு, உண்ணும் - மதுவையுண்கிற, துழாய் திருத்துழாயை, முடியானை திருமுடியிலே யுடைய ஸர்வேச்வரனை, அடைந்த - (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) செறிந்த, தென் - பரமோதாரரான, குருகூர்ச்சடகோபன் ஆழ்வாருடைய, மிடைந்த நெருங்கின, சொல் - சொல்லின், தொடை -தொடையையுடைய, ஆயிரத்து இப்பத்து ஆயிரத்து இப்பத்து, நோய்களை -(அஹங்காரார்த்தகாமங்களின் செயல்களாகிற) மஹாவ்யாதிகளை, உடைந்து உருக்குலைந்து, ஓடுவிக்கும் - சடக்கெனப் போம்படி பண்ணும் இது கவிவிருத்தம்

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, பகவத்ப்ரபன்னிரோதியான பாப்ரோஜனாந்தருசிகளை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து வண்டுண்ணும் துழாய்முடியானை] வண்டுகள் உள்ளே அவகாஹித்து மது பானம்பண்ணும்படி மதுஸம்ருத்தியையுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை, இத்தால் - நிரதிசயபோக்யபூதனென்கிறது [அடைந்த இத்யாதி] மதுவிலே அவ்வண்டுகள் படிந்தாற்போலே யாயிற்று இவர் பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்தபடி [மிடைந்தசொல்தொடை] - செறிந்த சொல்தொடையையுடைய, தனித்தனியே 'என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்' என்று மேல்விழுந்த சொல் என்னவுமாம் இப்பத்துத்தானே நோய்களை உடைந்தோடும்படி பண்ணும் நோயாகிறது - க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தருசி உடைந்தோடுகை - ஆச்ரயாந்தரங்களுக்கும் ஆகாதபடி உருவழிகை

ஈடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை உந்மூலிதமாக்கு மென்கிறார்

[குடைந்து இத்யாதி] -மதுபானம்பண்ண இழிந்தவண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு புஜியாநிற்கும் தத்தனைபோக்கி, மதுவெறிக்க கைவாங்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனைக் கவிபாடிற்று [அடைந்ததென்குருகூர்ச்சடகோபன்] அம்மதுவிலே படிந்த வண்டுகள் விடமாட்டாதாப்போலே, பகவத்விஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச்செய்தார். [மிடைந்தசொல்தொடை] - அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே பிறந்தவையாயிருக்கச்செய்தேயும், சொற்கள் தாம் 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாகவேணும்' என்று, 'என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று மேல்விழுந்தன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, ஐச்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமென்கைக்கு அடியான பாபங்கள் ஓடிப்போம் [நோய்களையுடைந்தோடுவிக்கும்] - இவனைவிட்டுப்போம்போதும் திரள்போகப்பெறாது, ''வள்ளலே

நிகமம் - குடைந்து இத்யாதி உந்மூலிதமாக்கும் - வேரோடே போக்கும்

வண்டு என்றது-ஜாத்யேகவசநம் குடைந்து என்றதுக்கு அர்த்தம் உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு என்று 'உண்ணும்' என்கிற வார்த்தமானார்த்தம் - கைவாங்கவொண்ணாதபடி என்றது அடைந்த - விடமாட்டாத அடைகை - விடமாட்டாமை பதச்சேதத்திக்கு பாவம் - அம்மதுவிலே இத்யாதி படிந்த - அவகாஹித்த நெருங்கினசொல்லென்றதுக்கு பாவம்-அநுபவஜநித இத்யாதி மிடைந்த-நெருங்கின சொல்தொடையாயிரம் - பதஸந்தர்ப்பங்களையுடைய ஆயிரம் 'நோய்களை' என்றதுக்கு பாபங்களை யென்றது, காரணே கார்யோபசாரத்தாலே நோய் - க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தருசி 'உடைந்து' என்றதுக்கு அர்த்தம் - சிதறி யென்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல் உருமாய்கை - கார்யாக்ஷமத்வம் மூன்றின அர்த்தம் - இவனைவிட்டு இத்யாதி உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் வள்ளலே இத்யாதி (திருமொழி-அ, ௧௦, எ) பரமோதாரனே! உனடியார்க்கு யமபடர்

உனதமாகவேனறும நமனதமாகளளாபோல" எனகிறபடியே இருவா ஒருவழிபோகபபெறுர்கள இபபாபஙகள் ஆஶரயாநதரததில கிடநதாலும மறுமுடடபெபெருதபடி உடைநதோமே

முதறபாடடில, கேவலரை நிநதிததாா, இரணடாமபாடடில, அநயபரயோஜநா திறததிலிருககுமபடியைசசொனனுா, மூனறுமபாடடில, இவவிரணடுகோடியிலும நீா ஆா? எனன, 'உனனை அநுபவியாநிறக விரோதிகழிநதவன நான' எனறுா, நாலாமபாடடில, 'எனனைஇவவளவாகபபுகுாநிறுததினவனை எனனஹேதுவாலே விடுவேது' எனறுா, அஞசாமபாடடில, திருவாயபபாடியிலபெணகளகருஷ்ணனைவிடுமேனறனறே நான அவனைவிடுவேது எனறுர், ஆறுமபாடடில, அவனதானவிடிலோ வெனன, அவனபோககை இசையே னெனறுா, ஏழாமபாடடில, நீதாம விடிலோவெனன, அவன எனனைப்போகவொடடா னெனறுா, எடடாமபாடடில, இநநாள்வரைபோகவிடடிலனறோ? எனன, 'நபபினனைபபிராடடி புருஷகாரமாகபபறறின எனனை இனி அவனுலும விடவொண்ணுது' எனறுா, ஒனபதாமபாடடில, இபபரஸஙகநதானெனன? 'ஒருநீராககககலநதவை ஒருவராலும பிரிககவொணணுது' எனறுா, பததாமபாடடில, அவனுடைய கலயாணகுணஙகளை ஸாவகாலமுமஅநுபவிதது ஶரமமுடையேனலலே னெனறுா, இததிருவாயமொழியை அபயஸிததாாககு பலஞசொலலித் தலைககடடினுா (௧௧)

களளாபோலே மறைநதனறோ வாததிபபதெனறபடி. 'உடைநது' எனறதுககு உருமாயதெனறு அாததாநதம இபபாபஙகள் இதயாதி மறுபடடுபபெறுதபடி யாவது - வேறொரிடத்திலே போனுலும விநியோகயோகயமனறிககேயிருககை அதாவது - "விஷஜுஷ்டமிவாகநம்" எனகிறபடியே அசலபிளநதேறிடுமம காயகஷ்டமனறிககே ஒழியு மெனறபடி ஓடுவிக்கும் சடக்கெனபபோமபடி பண்ணும வணடுடைத துணையுமெனறு தொடஙகி, இபபதது, கோபகனை யுடைநதோமெனகு மிதயஙவயஃ (௧௧)

தரவிடோபநிஷத்ஸஙகதி — ப்ராப்யஸ்ய ப்ராப்திமநுமதிஷ்டாய ஸமீஹித்ருஷ்ணாஹ மாதீஸ்வரயோகமகாக் । தத்ஸ்ய தாஸமஹிமாணஜாத ஸம்பந்தெநம் தஸ்மின்ஸந் ஸாரஸமோக ஸமஸநேஷ ॥

த்ரவிடோபநிஷத தாத்பாயரதநாவலி — ஸம்பூதாகஷம்ஸமேதாரவம் ஸந்நிவேயநியந்த்ருமோமஹ்யாத்யநகஸ்ய த்யாதமேகஸ்திஸ்தகஸ்ய ப்ரவஸ்த்மகாவகஸ்யெதஸ்ய ஸ்யஜஸாநம்ஸம்பதெதஃ । த்யாமாகாத்ஷாநிரோஸம்ஶ்ரீதஸம்யுதவஷ்ணகாரநித்யக்ஷஸேஸ்ய ஸாதஸ்ரிஷஸ்யமாயஹேஷ்மாயஸஸமஸ்ஸவநம்ஸாதவொஸக் ॥

திருவாயமொழி நூறறநதாதி
பிறநதுறநீளவிசுமபிறபேரினபமுயககும
திறமளிககுஞசீலததிருமால— அறவினியன
பறறுமவாகெனறு பகாமாறனபாதமே
உறறதுணையெனறுளளமேயோடு

ஆழவார் திருவடிகளே ஶரணம. எமபெருமானுர் திருவடிகளே ஶரணம சீயா திருவடிகளே ஶரணம

எட்டாந திருவாய்மொழி—ஓடுமபுள் பரவேஶம

அ —(ஓடுமபுள) இபபடி தமமோடு கலநதருளின எமபெருமானுடைய திவயைஶ்வரயம சொலலுகிறது

ஓ —எடடாநதிருவாயமொழியில, முக்தருமபததருமான சேதநர்ககும தனககும ஸமபஶ்லேஷம பிறககுமபோது இரணடததொருதலை பவயமாகவேணும, பவயமாயிடததில

அவர்களைத் திருத்துவதிறக்காட்டில் தான் அவர்களுக்குப் பவ்யனாகை ஸுகரமாகையாலே மேட்டின் ஜலத்தைச் சுக்கு நீர் அபேக்ஷியாதல் விரகாலே நீரை மேட்டிலே யேற்றுமாபோலே, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப சேஷ்டிதாதிகளை ஸங்கோசித்து அவர்களுக்குத் தன்னைப் பவ்யனாக்கி அவர்களோடே கலக்குமென்கிறார்.

ம —எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வேச்வரன், நிரதிசய போக்யனான நித்யாச்ரிதரோபாதி இன்று ஆச்ரயிக்கிற நிகிலாச்ரிதருடைய லீலாவிபூதி ஸம்பந்தமுடையரான செவ்வைக்கேடரைப் பார்த்து வைஷம்ய பாதித்துப் பண்ணாதே, அவர்கள் செவ்வைக் கேட்டைச் செவ்வையாம்படி தன்னையொக்க இட்டுச்சேருப்படியான ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச் செய்வதாக, அதுக்கு பரதமபாவியான நிகயபுருஷ ஸம்பந்தலேஷ ப்ரகாரத்தையும், நிகிலாச்ரித ஸம்பந்தலேஷாத்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தையும், உபயவிபூதிஸாதாரணமான ஆச்ரயத்தாரஸித்தியையும், ஆச்ரித ஸம்பந்தலேஷார்த்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அந்த ஸம்பந்தலேஷத்துக்கு எல்லையான ஸர்வஸம்பந்தலேஷத்தையும், இது ஸகல ஸம்பந்தலேஷ ஸாதாரணமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதர் நினைவே தன் நினைவாம்படி சலக்குமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதஸங்கல்ப்யான அவதாரத்துக்கு ஸங்கையில்லையென்னுமிடத்தையும், அவதாரங்கள் ஆச்ரிதார்த்தமான அஸாதாரணசிஹ்நயுக்தங்களென்னுமிடத்தையும், ஸமஸ்தஸம்பாவ்ய வேதாந்தஸங்கேதைகவேத்யனென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆச்ரிதார்த்தமான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பரிபாலிக்கிறார்.

இ —எட்டாந் திருவாய்மொழியில், நிரவதிகமாய் ப்ரகாசமான அவதாரங்களில் வாக்குக்கோடும் தனக்குப் பரிமாறவேண்டின நாநாருசிகளான அவர்களைத் தன்னளவில் பவ்யராக்குகை அரிதாகையாலே, அதிற்காட்டில் மேட்டிலே நீரை யேற்றுமாபோலே தன் ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களை ஸங்கோசிப்பித்துத் தன்னை அவர்களுக்குப் பவ்யனாக்கி அவர்களோடே பரிமாறுமென்று, அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - அவர்கள் போனவழி செவ்வைவழியாம்படி தன்னைத் திருத்திப் பரிமாறுகை.

ஈடு —கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே நிரதிசயபோக்யனென்றார், இதில் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். ஸௌலப்யமாவதென்? ஸௌசீல்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவதென்? என்னில்,—ஸௌலப்யமாவது ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக வுடையவன், அங்குநின்றும் ஸம்ஸாரி சேதனர் நின்ற இடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாகை. ஸௌசீல்யமாவது இப்படி தாழவிட்டால், 'சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே' என்று தன் திருவுள்ளத்தில் மினுங்காதேயிருக்கை. இனி, ஆர்ஜவகுணமாவது - இப்படி பொருந்தினால், நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட்ட சேதனரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய் பரிமாறுகை. 'குணவான்' என்று - ஸௌசீல்யகுணத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "ருஜு:" என்று ஆர்ஜவகுணத்தைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே. 'இத்

ஒன்பதினாயிரப்படி, கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிசயபோக்யனென்றார், இப்படி போக்யனானவன் தன்னை அநுபவிப்பிக்கும்போது போக்தாக்களளவில் தன்னையமைத்து அநுபவிப்பிக்குமென்கிறது, இத்திருவாய்மொழியிலே என்று ஸங்கதி "புள்ளேறியோமே" 'தண்மழையாக்குமா' "ரீபு ஸவணனை" இத்யாதியைப் பற்ற, ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறார் என்றது பத்துடையடியவரிலே-ஸௌலப்யஞ் சொல்லிற்று, மாலேழுலகிலே ஸௌசீல்யஞ் சொல்லிற்று, இங்கே ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது, இவற்றுக்கு பேதமேதென்னில், ஸௌலப்யமாவது இதயாதி கலவிருக்கையாக - ஓலக்கமாக ஸீலமாவது பரமைகாந்திகளோடே பரிமாறுகைக்கு ரோண ஸம்ச்லேஷம், அதுதான் நெஞ்சிலுமின்றிக்கே யிருக்கை - ஸௌசீல்யம் பதவி பக்தர்களோடே புணையறக் கலக்கை ஸீலம் அது ஸ்வயம்பரயோஜநமாயிருக்கை - ஸௌசீல்யமென்னுதல் ஆர்ஜவமாவது

திருவாயமொழிதான ஸாவேஶவரனுடைய ஐஶவாயததைச சொலலுகிறது' எனபாரு முணடு, அனறிககே, 'ஈஶவரதவலக்ஷணம சொலலுகிறது' எனபாரு முணடு, அனறிகே, 'கீழே, "பாடியிளைபபிலம" எனறா, 'அபபடியே பாடி அநுபவிககிறா' எனபாரு முணடு 'ஆாஜவகுணம சொலலுகிறது' எனறு பட்டா அருளிசசெயயுமபடி பததா முகதா நிதயா எனறு - சேதநாககு ஒரு தரைவிதய முணடிறே, த்ரிவித சேதநரோடும பரிமாறுமிடததில, அவாகள தனனினைவிலே வருமபடி பணணுகையனறிககே, நீரேறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரேறறுவாரைபபோலே தனனை அவாகளுககு ஈடாக அமைததுப பரிமாறும எனனும அவவழியாலே இவனுடைய ஆாஜவகுணம சொலலுகிறா

முதற் பாட்டு.

ஓடுமபுள்ளேறிச, சூடுநதண நுழாய
நீடுநினறவை, ஆடுமமமானே

ஆ —அதில முதறபாட்டில, திருநாட்டில ஐஶவாயம சொலலுகிறது

ஒ —முதறபாட்டில, நிதயஸிததரோடு எமபெருமான கலககுமபடி பேசுகிறா

[ஓடுமெனறுதொடஙகி] - பெரியதிருவடிககுத தனனை வஹிக்கை அபேக்ஷிதமாகவ அவனமேலேயேறி ஸஞசரிககும, திருததுழாய செவவியழியாமே சூடவேணடுமதனை யறிநது சூடும [நீடெனறு தொடஙகி] - ஸாவேஶவரன காலமுளளதனையும மிகவும அததோடு ஸாதரமாக ஸமஶலேஷிககும

ப — முதறபாட்டில, நிதயரோடு பரிமாறுமபடியை அருளிசசெயகிறா

அமமான - நிருபாதிகஸவாமியானவன, புளளேறி பெரியதிருவடி நினைவுககீடாக அவனை மேறகொணடு, ஓடும - உலாவும, தணதுழாய ஶாமஹரமான திருததுழாயை, சூடும - (செவவிகுலையாமல தன திவயாவயவஙகளிலே) சூடும, (இபபடி), நீடுநினறவை காலததவமுளள தனையும நிலைநிறகிற நிதயவஸதுககளோடே, ஆடும பரிமாறும செஙகாலம அவறறோடே நினறு பரிமாறும எனறு - "புளளு, துழாய" எனறு பாஸததததைச சொலலிறறுகவுமாம அவைருததைத நிரயக ஸததாவா ஜஙகம காமநிபகதுமலலாமையாலே ஈஶவரேசசாதீந மெனறு கருதது.

இ —முதறபாட்டில, நிதயஸிததரோடு பரிமாறுமபடி சொலலுகிறது

காணதாவைகருபபமேயாகிலும, ஆஶ்ரிதருடைய செவவைககேடே தனககுச் செவவையாயிருககை யென்று ஸௌஶீலயததில இதுககு பேதம கணடுகொளவது ஸௌஶீலயத்துககும ஆர்ஜவததுக்கும பேதமுணடென்கிறதுககு ஆளவநதா ஸ்ரீஸூகதியை ஸமவாதமாக அருளிசசெயகிறா - குணவான் இதயாதி குணவானெனறது - குணவிஶேஷஸஹபடிதமாகையாலும, ஸாமாநயகுணமாகக கொளளுமளவில "ஸகலகலயாண குணாகரமான" எனறததோடு புநருகதமாகையாலும, குணயதஇதி - குணஃ எனகிற வயுதபததி பௌஷகலயததாலும, ஸௌஶீலயபரமாகக்கடவது குணயதே - அபயஸயதே "ஶுணஸாவ்யதிஶவாதி ஜெநயுபயாஶவ்யதஞ்ஷு" இதயமரம நிாவாஹாநதரஙகள - இநதிருவாய்மொழி இதயாதி "கண்ணுவான" இதயாதியைபபறற ஐஶவர்யத்தை எனறது ஐஶவாயமெனறது - ஈஶவரத்வமாய, பரதவமெனறபடி. "சஙகுசககாம" "ஓடுமபுள" இதயாதியைபபறற, லக்ஷணம் எனறது "சீாறபன" எனறததைப பறற, பாடியநுபவிக்கிறார் எனறது "நீாபுஸாவணணன" இதயாதியைப பறற, ஆர்ஜவகுணம் எனறது பட்டா நிாவாஹவிவரணம - பத்தர் இத்யாதி

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி யோடும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியா நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னைமேற்கொள்ளுகை வாஹநத்துக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கை மேற்கொள்ளுமதுதான் - அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்குமாயிருக்கும் "த்வதங்க்ரிஸம்மர்தநகிணாங்கஶோபிநா" [சூடுந் தண்துழாய்] - தண்டுழாய் சூடும் "தன்பக்கல் செவ்வி - திருக்குழலிலே யாகவேணும்" என்று மனவிலே வளையமாக வைக்கும் "விந்த்யெஸ்வஸ்வப்ரகாஶெஷு" இங்கு நியந்த்ருத்வா ஜநமங்கள பாபபலமாய ஜ்ஞாநஸங்கோசஹேதுவாயிருக்கும், அங்கு இவையுண்டாகைக்கு அடியென? என்னில்,—அந்தப்புரத்தில் கூனர்குறளராய் வர்த்திக்குமாபோலே, இச்சையாலே ஜ்ஞாநபலமாகப் பரிக்ரஹித்த ப்ரீதிகள் ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் செவ்வைக்கேடுமுள்ளது, நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமுமில்லை, செவ்வைக்கேடுமில்லை அவர்களோடு செவ்வியனுடைய பரிமாற்றுகையாவதென? என்னில்,—எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் வருகிறபேதத்தாலே ருசிபேதங்களுமுண்டாம் [நீடுநின்று] - காமாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது, ஸ்வரூபாநுகூலமாகையாலே நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும் அவனுக்கு இவர்களையொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கும் அவனையொழியச் செல்லாது 'புள்' என்றும், 'துழாய்' என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே, அவை யென்கிறது, [ஆடும்] - அவற்றோடே பரிமாறுமென்னுமிடத்திலே 'ஆடும்' என்கிறது இரண்டுக்கும் போக்யமாயிருக்கையாலே [அம்மானே] - நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமான ஸ்வாமித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இப்படி தனித்தனியே அஸாதாரணமாய்ப் பரிமாறுகை இப்படி பரிமாறுகைக்கு நிபந்தநம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம் நித்யஸூரிகளுடைய தாரகாதிகளும் தன்னினைவிலேயாம்படியான ஏற்றத்தையுடையவனென்றுமாம்

ஈடு — முதற்பாட்டு நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனுடையபரிமாறும்படி சொல்லுகிறது, அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே, அவர்கள் பலராய ருசிபேதமுண்டானால் அவர்கள் நினைவு அறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகுணம் ஏறுமிறே

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி ஓடும், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொண்டு நடத்துமது அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு, பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே "த்வதங்க்ரிஸம்மர்தநகிணாங்கஶோபிநா" (த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தநகிணாங்கசோபிநா) காமிநியானவளுக்கு போக ஸஹாங்க

முதற்பாட்டு—ஓடும்புள் இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நித்யவிபூதியில் இத்யாதி சதாநுவர்த்திகளானவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடில்லையே, அவர்களுடன் ருஜுவாய்ப் பரிமாறுகை யாவதென்? என்ன, அவர்களுக்கு இத்யாதி இந்தஶங்கோத்தரங்கள்- "மேலே ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ" இத்யாதி வ்யாக்யத்திலே ஸ்பஷ்டங்கள் செவ்வைக்கேடு - அநார்ஜவம்

"புள்ளேறியோடும்" என்றதில் ஆர்ஜவமேது? என்னில், - திருவடி 'இப்போது அடியேனை மேற்கொள்ளவேணும்' என்று அர்த்தித்தால், 'வேண்டா' என்னுதே மேற்கொள்ளுகை ஆர்ஜவமிறே வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை திருக்குமன்றோ? அது அபேக்ஷிதமாமோ? என்ன, மஹிஷிக்கு இத்யாதி பரிரம்பணம் - ஆலிங்கனம். தன்னைமேற்கொண்டு - தன்மேலேயிருந்து திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷைக்காகவோ? நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ? என்ன, பெரியதிருவடியை இத்யாதி ஸ்தநபரிரம்பணம்போலே போக்யமானவனுக்கே, கவசம்போலே தாரகமுமாய அலங்காரமுமா மென்கிறார், த்வதங்க்ரி இத்யாதி "தாஸஸ்ஸகா" இத்யுக்த்யாதி ஸ்தோத்ரேத்த. இதற்கு அர்த்தம் - காமிநீ இத்யாதி "போகஸஹ

கள் தாரகமாமோபாதி, திருவடிகள் உறுத்துகையால் வந்த தழும்பு இவனுக்கு தாரகமாயிருக்குமிறே [சூடே தண்டுழாய] 'இப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வளையமாக வையாதொழியில் செவ்வி யழியும்' என்னுமளவிலே அப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வைக்கும் இதுக்குச் சைதந்ய முண்டோ? என்னில்,—"சித்ரூபைஸ் ஸ்வரூபைகாலைசௌர்யம்" (சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாஸைஸ்ச) என்னக்கடவதிறே சில சேதநர் புள்ளாயும் துழாயாயும் அங்குத்தைக்கு உபாதாய வர்த்திக்கிறபடி யிறே விரோதிசைதந்யமே கழிந்தது, ராஜஸந்நிதியில் வர்த்திப்பார் கூனர் குறளராய் வர்த்திக்கு மோபாதியிறே, கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த சரீரங்களன்றே, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கிற இத்தனையிறே இவ்விபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரங்களாமவை கர்மத்தாலேயாயிருக்கும், அங்கு ஸ்வேச்சாதீநமாயிருக்கும் பரிக்ரஹித்த சரீரங்கள் ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் சேவைக் கேடுமுள்ளது, நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமுமில்லை, சேவைக்கேடு மில்லையே, அவர்களுடன் சேவையனுபப் பரிமாறுகையாவது என்? என்னில்,—எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும் அவ்விஷயந்தன்னில் வ்ருத்தி பேதத்தாலே ருசிபேத முண்டாம் [நீடு நின்று] - காமாநுகூலமாகிலிறே அநிந்த்யமாவது, ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாற்றமாகையாலே இது

கள் தாரகம்" என்றவிடத்திலே, "தாடங்கவீடங்கமிநஸ்தநாஞ்சிதோஜ்வலகங்கணங்கதாஸ்ரித்தே ஸ்ரீ ஸ்வாப்ஜ ணாதி விஷ்ணாதி வீக்ஷதே க்ருஹ்ய ஸுவித நியதநாமதோ" என்றது அநுஸந்தேயம் தழும்பு - காய்ப்பு இது ஆர்ஜவமானபடியைக் காட்டுகிறார் - இப்போதே இத்யாதி செவ்வியழியும் இதி விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுதயாஹ்ருதிஹாவ: இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ? என்னில் அசேதநமான இதுக்கு 'சூட வேணும்' என்னும் அபேக்ஷையுண்டோ? என்னில் பௌஷ்கரஸம்ஹிதாயாம், "ஸர்வேஷாமேவ யந்த்ராணாம் ஸாநந்தா ஜ்ஞாநவபுஷ: | சித்ரூபைஸ் ஸ்வரூபைகாலைசௌர்யம் சுதேநநா ரமந்தி ராஜஸேவகா:" இவர்கள் நித்யஸூரிகளானால் திர்யக்ஸ்தாவரங்களாகைக்கு அடி என்? என்ன, சில சேதநர் இத்யாதி ப்ரமாணத்தில் ஸாகாதிக்ரஹணம் துழாய் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் ஸ்தாவரத் யவஸ்தையை பறித்தால் சைதந்யம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போகாதோ? அபேக்ஷை கூடுமோ? என்ன, விரோதி இத்யாதி விரோதி சைதந்யம் ஆவது - ஈஶ்வரனுக்குப் பிராட்டியோடு உண்டான போகவிரோதியாய், புமஸ்த்வாபிமாநரூபமான சைதந்யம் என்றபடி விரோதிசைதந்யம்போய், மற்ற சைதந்யத்தோடே வர்த்திக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ராஜஸந்நிதியில் இத்யாதி ராஜலீலாபாத்ரதையாலே குப்ஜாதிஹாவம் உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதிறே யென்றபடி கூனர் குறளர் - குப்ஜா வாமநாஶ்ச விரோதிசைதந்யம் கழிந்து போகரூபமான சைதந்யம் கிடக்க கூடுமோ? என்ன, கர்மநிபந்தந இத்யாதி "வாஹிதே: பக்ஷிபூம தாஹீ நஸேவாஜ்ஞாதிநாம் | ஶரீரஜை: கர்மதோஷை: யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:" என்றிருக்க, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கக் கூடுமோ? என்ன, இவ்விபூதியில் இத்யாதி 'அவர்களுக்குச் சேவைக்கேடில்லை' இத்யாத்யவதாரிகாவாக்ய விவரணம்-ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி வ்ருத்திபேதத்தாலே - ஈஶ்வரகல்பிதமான வ்ருத்திபேதத்தாலே யென்றபடி. வ்ருத்தி: - கைங்கர்யம் ஸர்வத: ஸர்வஶக்திமத்ஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நிதரம் கர்த்த ? இத்யாஶங்க்யாம் விலக்ஷணகைங்கர்யம் லக்ஷணகைங்கர்யமாஹ—கஶ்சிந்மநுக்த்வா இதி வாக்யமேதத் கர்மாநுகூலம் என்றது - காமஜநகமென்றபடி. ஸர்வதோ நிரதிஶயஸுகஸ்ய வாகஸ்ய தஸ்யைகாகாரஸாதநஸ்யைவ ஸம்ஶ்லேஷயோரஸம்ஸாரவிஷயோரஸம்ஸார ஶங்காயாம்ஸத்யாம், "சாநாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத் அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத்" இதி ஸூத்ரந்யாயேநம்ப்ராப்தாத்ஸாஹ, அவனுக்கு இவர்களையொழிய இத்யாதி வாக்யமேதத் 'ஸர்வத்ர ஸர்வஶக்திமத்ஸம் ஶ்லேஷஸ்ய நித்யதாயாம் ஸம்ஶயம்' இதிவதந்தி, "நவோ ஹி ஸ்ஸங்கல்பஸ்ய ஸ்வஸ்யாஸக்தி தஜ்ஜாநஸ்யவ ஹாநம் ஸம்வேக்ஷஹாரஸ்ய ஸ்வேச்சயா நவமிகாதிஶயாநந்தம் வஹாநம்ஸமஹாத்மா வைகாதஸ்யாரம்பரக்ஷஸ் வாக் வாநராவ்ருத்திஶங்கா நவ

தான் நித்யமா யிருக்கும். அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது, இவர்களுக்கு அவனை யொழியச் செல்லாது [அவை] - "புள்" என்றும், "துழாய்" என்றும் சொல்லுகையாலே "அவை" என்கிறது [ஆடும்] அவற்றோடே பரிமாறும் என்னுதே, அவை ஆடுமென்கிறது - ஸர்வேச்வரனுக்கு அவர்களோடே அணையுமது, விடாயர் மடுவிலே புக்காடினாற்போலே யிருக்கையாலே [அம்மானே] நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறும்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, இப்படி பரிமாறும் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அம்மானாயப்பின்னும், எம்மாண்புமானான
வெம்மாவாய்கீண்ட, செம்மாகண்ணனே

ஆ —(அம்மானாய்) - நித்யஸித்தமான அந்த ஐச்வர்யத்தின்மேலே அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரரூபமான ஸர்வ நிகைச்வர்யத்தையுடையவனாய் என்கிறார்

ஒ —இரண்டாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் ஸமாச்ரிதரானாரோடு ஸம்ச்லேஷிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்

[அம்மானாயென்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன நித்யவிபூதியை யுடையனாய் அதின் மேலே எல்லாமாண்பையு முடையனானான், மாண்பென்று - திருவவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது [வெம்மாவென்று தொடங்கி] - கொடியனான கேசியின் வாயை அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களை யுடையான்.

ப —அநந்தரம், லீலாவிபூதியில் ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷார்த்தமான அவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அம்மானாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸ்வாமியாயிருந்து, (ஆச்ரிதார்த்தமாக), வெம் - வெவ்விய, மா - குதிரையை, வாய்கீண்ட - வாயைப் பிளந்த, செம் - சிவந்த, மா - பெரிய, கண்ணன் - கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன், பின்னும் - அவ்வளவன்றியே பின்னையும், எம்மாண்பும் ஆனான் - எல்லாமாட்சிமையுமுடையவன் ஆனான். எவ்வவதாரங்களில் அழகுமுடையனானான் என்றபடி. அன்றியே, க்ருஷ்ணாவதார தனனிலேயாய், மாட்சிமையென்று - ஸௌசீல்ய சேஷ்டிதங்களாகவுமாம்

இ - இரண்டாம்பாட்டில், லீலாவிபூதியில் ஆச்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்கி, அவர்களோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது

வரவோ ... ஷஸ்த்ருவஸஹெ ... க்ருய ... ப்ரயம்ஜார்நிதம் ஸ்வாரகஷாவிதாவத ... யிஷ்ய்தி"

என்கிற ஸாக்ஷயத்தைக் கண்டுகொள்வது நித்யஸூரிகளைப் பின்னை "அவை" என்கிறபடி என்மனே! என்ன, லோகத்ருஷ்டஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை யென்கிறார் - புள்ளொன்றும் இத்யாதி வரவோஸாத்ரைவ ... ஸூரிபி: ஸஹவத ... ஐக்ய ... தயோ ... ஸஹவேதி ... நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி ஸஹவஸ்வஸ்ர ... வாவ ... ஸாரிணாம் ஸூரீணாம் ... ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து- இப்படியிருக்கிறவன் நியமிக்கவிறே அப்பெறுது, தச்சந்தானுவ்ருத்தி பண்ணக்கூடாதிறே அம்மானாய் வைத்து, புள்ளேறியாடும், துழாயுமாம், நீடின்றவையாடும் என்று அந்வயம் (க)

[அம்மானாய] - ஸாவாதிகனாய் வைத்து [பின்னும்] - அதின்மேலே [எம்மாணபு மானனை] - எல்லா அவதாரங்களையு முடையனானன் மாணபெனறு அழகு பரத்வத்திற்காட்டில அவதாரங்களிலே அழகு மிகுகிருக்கை "ஸுஉப்ரஜாயமானோ ஜாயதே" [வெம்மாவாய கீணட] வெவவிதான மாஉண்டு கேசி, அதினுடைய வாயைக் கிழித்த தத்காலத்தில கேசியினுடைய வெம்மை இபபோது ஸம்ருதிவிஷயமாயத் தானுக் கெனகிறது, "விவ்ருதாஸ்ய:" இதி [செம்மா கண்ணனே] - அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்துமலாந்த திருககணகளையுடையவன அம்மானாய வெம்மாவாயகீணட செம்மாகணணன பினனும எமமாணபுமானனை

ஈடு —இரண்டாமபாட்டு இபபாட்டு, நித்யவிபூதியிலநினறும வந்துஅவதரித்து விரோதிகளைபபோக்கி ஸம்ஸாரிகளுடன சேவவையனாயப பரிமாறுமபடி சொலலுகிறது

[அம்மானாய] - இபபடி ஸாவாதிகனாயிருந்துவைதது [வெம்மா வாய கீணட செம்மா கணணன பினனும எமமாண்புமானனை] வெவவிதான மாஉண்டு கேசி, அதினுடைய வாயைக் கிழிததுப போகட்ட கேசி, வாயை அங்காநதுகொண்டுவந்து தோற்றினபோது கணட ஸ்ரீநாரத பகவான "ஜகதஸ்தம்பிதம்" (ஜகதஸ்தம்பிதம) எனறு கூபபிட்டுககொணடு வந்து விழுந்தானிறே; அவனுககுத தத்காலத்திறபிறந்த பயம அவன படடுபபோகசசெயதேயும, ஸ்மருதிஸமயத்திலே அஞ்சுகிறா இவா [செம்மாகண்ணனே] விரோதி போகையால் வந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலாந்த திருககணகளையுடைய க்ருஷ்ணன [பினனும எமமாணபுமானனை] - அவவவதாரத்திலே பாயவஸிககையனறிககே அதுககுமேலே அநேகாவதாரங்களைப பணணினன 'பஹுதா' (பஹுதா) எனகிறபடியே மாண்பு எனறு - அழகு பரத்வத்திலும மநுஷ்யத்வேபரத்வததால வந்த அழகைச் சொலலுகிறது (உ)

இரணடாமபாட்டு - அம்மானாய் இத்யாதி இபபாட்டு இத்யாதி, தைத்யபீடிதாகளான தேவாகள வந்து, தாஙகளுடைய கடகக நினறு ஸாததிபணணிப போம பூமியிலே 'பிறககவேணும' என்ன, அபபடியே பிறக்கை - ஆஜ்ஞயிறே, அவதரித்தபினபு, ஸம்ஸாரிகளுடைய சாதானுவருத்தி பணணினதுககு ஓரெல்லையில்லையிறே

வெம்மா இதி - க்ரூர உதக்ருஷ்டாஸ்ச ஸ்யூதாஸ்ச கேஸிநம் வததி நிகணடு - "மாவே கருமையும பெருமையும நிறமும, மேவியவாறகாலுடையவும வணடுமே, பூவுடைத்திருவும வறையும பொருந்தும" வெம்மை - க்ரௌர்யம வ்யாதாயம் - கேசிவாயை இதி அங்காந்துகொண்டு - திறந்துகொண்டு நாரதாதவி வ்யாக்ரோசாய ஸ்வ விஶேஷம் தர்ஶயதி - அவனுக்குத தத்காலத்தில் இத்யாதிநா அவன்பட்டுப்போகச்செய்தே - வெம்மினதாத்பர்யம, படடு - செத்து செம்மா இதி அத்ர, மா - மஹத்தா "மாணபு" இத்யஸ்ய வாச்யார்த்தமாஹ - மாண்பு என்று அழகு இதி "த்வமஸ்ய ராக்ஷஸஸ்ய ததம்" இதி ந்யாயேந விஷூ ஹா உத்யந இதி ஸாவ: அவதாரத்துககு அழகு மநுஷ்யத்வே பரத்வம அம்மானாயிருந்துவைத்துப பினனும எமமாணபுமானனை இதயேதத் ஹ்ருதி நிதாயாஹ பரத்வத்திலும் இதி மநுஷ்யத்வே இத்யாதி-"அம்மான" எனகிற பதஸம்பிவ்யாஹாரததாலே - மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தால் எனகிறது அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்வாதிகளாலே வந்த பரத்வ ஸௌலப்யாதிகளோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும இது விஞ்சியிருககுமிறே அம்மானாய வெம்மாவாய கீணட செம்மா கணணன, பினனும எம்மாணபுமானனை எனறு அந்வயம (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கண்ணாவானென்றும், மண்ணோர்விண்ணோர்க்குத்
தண்ணார்வேங்கட, விண்ணோர்வெற்பனே

ஆ—(கண்ணாவான்) அந்த ஐஶ்வர்யத்தின்மேலே அயர்வறுமமரர்க்கும் இந்த லோகத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்கும் ஒக்க த்ருஷ்டிபூதனாய்க்கொண்டு, அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கையாகிற மஹாஸம்பத்தை யுடையனாயிருக்குமென்கிறார்

ஓ—மூன்றாம்பாட்டில், பத்த முக்த கோடித்வயத்தோடும் ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு ஈடாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினானென்கிறார்

[கண்ணென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றும் கண்ணாகைக்காக, கண்ணாவானென்றுமாம் [தண்ணென்று தொடங்கி] ரக்ஷணீய ஜந்துக்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமான திருமலையிலே நின்றருளினான்

ப—அநந்தரம், உபயவிபூதிஸாதாரணமான திருமலையில ஸந்நிதியை அருளிச்செய்கிறார்

("சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" என்கிறபடியே), மண்ணோர் - மண்ணோர்க்கும், விண்ணோர்க்கு - விண்ணோர்க்கும், என்றும் - என்றுமொக்க, கண்ணாவான் - கண்ணுமவன், தண் - குளிர்த்தியால், ஆர் - நிறைந்திருப்பதாய், வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்று பேரான, விண்ணோர் வெற்பன் - ஸூரிஸேவ்யமான திருமலையையுடையவன்

இ—மூன்றாம்பாட்டில், இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயார் இருவர்க்கும் பாங்காகக் கிடந்து முலை கொடுக்குமாபோலே, பத்தமுக்தகோடித்வயத்துக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினானென்கிறார்

[மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்] - ஸம்ஸாரிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியில்லை, அவர்களும் தங்கள் கார்யம் நிர்வஹித்துக்கொள்ள மாட்டாமைக்கு [கண்ணாவான்] - கண்ணாகைக்காக என்னுதல், கண்ணுமவனென்னுதல் கண்ணென்று - நிர்வாஹகன் "சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தத்தின்படியே சொல்லுகிறார் [தண்ணார்வேங்கடம்] - குளிர்மிக்கிருக்கிற திருமலை ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும், இங்குள்ளார்க்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும் தீர்க்கவற்றாயிருக்கை [விண்ணோர் வெற்பனே] நித்யவிபூதியின் மேன்மையையும் திருமலையிலே நிற்கிற நீர்மையையும் ஒருபோகியாக அநுபவித்துக்கொண்டு விடாதே படுகாடு கிடக்கையாலே 'விண்ணோர்வெற்பன்' என்கிறார் ஸம்ஸாரிகள் மேன்மையைக் கண்டறியாமையாலே நீர்மையும் அறியார்கள் "மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" என்கிறவிடம் ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே "நின்றவேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது" என்று திருமலை ஸம்ஸாரிகளுக்கென்னுமிடம் ஸித்தம், "விண்ணோர் வெற்பு" என்கிறவிடமிறே ஸாத்யம் "விண்ணோர் வெற்பன்" என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளபிப்ராயத்தாலே, விண்ணோர், "எங்களது" என்று அபிமானிக்கும்படியான தண்ணார் வேங்கடவெற்பை யுடையவன்

ஈடு — மூன்றும் பாட்டு இரட்டை பரஜை பெற்ற மாதாவானவள் இருவர்க்கும் முலை கொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் மோக்ஷ முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணுவான்] - நிர்வாஹகனுவா னென்னுதல், கண்ணுகைக்காக என்னுதல், கண்ணுமவ னென்னுதல் "சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" (சக்ஷுர்தேவானா முதமா த்யாநாம்) என்கிற ச்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான்] - நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்துகொள்ளமாட்டாமைக்கு. [தண்ணூவேங்கடம்] - "குளிரருவிவேங்கடம்" என்னுமாபோலே, அவனுக்கு ரக்ஷ்யம்பெறாமையாலவரும் தாபத்தையும் ஆற்றி, இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்ற வற்றாயிருக்கை. [விண்ணோர்வெற்பனே] அவன் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்க வந்து நின்றானேயாகிலும், திருமலைதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று. "வானவர் நாடு" என்னுமாபோலே 'விண்ணோர்வெற்பு' என்கிறார். கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, "இது என்ன நீர்மை!" என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலை யென்கிறார். (௩)

மூன்றும்பாட்டு - கண்ணுவான் இத்யாதி 'மண்ணோர் விண்ணோர்க்கென்றும் கண்ணுவான்' என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இரட்டைபரஜை இத்யாதி.

கண்ணுவான் இதி - ஸ்வாமிநா [illegible] ... "கண்ணுவான்" இத்யத்ர ... [illegible] ... சக்ஷுர்தேவாநாமிதி, சக்ஷு: ... இத்யர்த்த: உத - அபியென்றபடி 'ஆவான்' என்றமாதரத்துக்கே - ஆத்தபேதமாய், கண் என்றதற்கு - நிர்வாஹகனென்று ஏகார்த்தமாதல் இப்பக்ஷத்தில், பூர்வார்த்தத்துக்கு விவரணம் - கண்ணுகைக்காக என்று "மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணுவான்" இத்யநேந ஸம்ஸாரிணாம் ... [illegible] ...

நித்யஸூரிகளோடு இதி ... குளிர் இத்யாதி நாய்ச்சியார்திருமொழி (அ ௩) சீதலமான பர்வதத்தினுடைய திருமலை, இத்தாபம் அந்தேசத்தை கிட்டினத் தீருங்காணும், ஸகலதாபங்களையு மாற்றவல்ல தேசமாயிற்று "தண்ணூர்" என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அவனுக்கு இத்யாதி ... "தண்ணூ" இத்யநேந ... [illegible] ... - அவனுக்கு இதி விண்ணோர்தான வெற்பை யுடையவன் இதி ... -அவன் இரண்டு விபூதியில் இதி ... [illegible] ...

... "விண்ணோர் வெற்பு" இதி ... வானவர் நாடு இத்யாதி ... வானவர்நாடு - '...' இதி ... "வானவர் நாடு" என்கைக்கு - அவ்விபூதியில் அவர்கள் வர்த்திக்குமாபோலே, "விண்ணோர்வெற்பு" என்கைக்கு அது உண்டோ? என்ன, கானமும் இத்யாதி என்றுமாம் புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நானாவிதார்த்தங்களும் அருவிகளினோடே கண்ட இடமெங்கும் புரண்டுவந்து விழுகிற காடுகளும், நீராக்கண்டால் வெருவி மரங்களிலே யேறக்கடவ குரங்கும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான், தண்ணூவேங்கட விண்ணோர் வெற்பன என்று அந்வயம் இது - முன்பக்ஷத்திலே தண்ணூவேங்கட விண்ணோர் வெற்பன, மண்ணோர்விண்ணோர்க்குவென்றும் கண்ணுவான அவன என்று பரதமார்த்தபக்ஷத்திலே அர்வயம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

வெற்பையொன்றெடுத்து, ஒற்கமின்றியே
நிற்குமம்மான்சீர், கற்பன்வைகலே

ஆ —(வெற்பை) ஏவம்விதமான ஐஸ்வர்ய பரம்பரைகளை யுடையனான எம்பெருமான் தன்னுடைய காருண்யாதி கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள, நானும் அவற்றைக்கண்டநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீத்யதிசயம் என்னைக் கற்பிக்க, ஸர்வகாலமும் இந்த குணங்களைக் கற்கப்பெற்றேன் என்கிறார்

ஒ —நாலாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினவனுடைய குணத்தை என்றும் அநுபவிப்பே னென்கிறார்

[வெற்பை யொன்றெடுத்து இத்யாதி] - அப்போதைக்கு எட்டிற்றொரு மலையெடுத்து [ஒற்கமின்றியே என்று மேலுக்கு] - இளைப்பு இன்றியே நிற்பதுஞ்செய்து கோவர்த்தநோத்தரணோபகாரத்தாலே ஜகத்திலுள்ளாரையெல்லாம் அடிமைகொண்டவனுடைய குணங்களை என்றும் சொல்லுவன்

ப —அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்

(இந்திரன் பர்வதத்திப்பித்த அஸ்மவர்ஷத்தில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் இடர்ப்பட்டபடி), ஒன்று - ஒரு, வெற்பை - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, ஒற்கம் இன்றியே ஒடுக்கம் இன்றியிலே, நிற்கும் நிற்கிற, அம்மான் - ஸ்வாமியினுடைய, சீர் - ஆபத்ஸகத்வ சீர்த்தியை, வைகல் - காலத்தத்வமுள்ளத்தனையும், கற்பன் - அப்யஸியாநிற்பன். ஒற்கம் - ஒல்குதலாய், பலஸங்கோசத்தைக் காட்டுகிறது

இ —நாலாம்பாட்டில், அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே வர, பலித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்

[வெற்பையொன்றெடுத்து] - பசுக்களும் இடையரும் நோவ வர்ஷிக்கப் புக்கவாறே, கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தபடி. கீழ், ஒரு மலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லிற்று, இப்போது ஒரு மலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது. ஏழு வயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தவிடத்தில் இளைப்பு உண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில், [ஒற்கமின்றியே நிற்கும்] - பரார்த்தமாக வ்யாபரிக்கையாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான் ஒற்கமாவது - ஒல்குதலாய், அதாவது - ஒடுங்குதலாய், அதாவது - இளைப்பு, தாதுக்ஷயம் பிறவாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே [அம்மான்] - வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலும் இளைப்பில்லை, ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இளைப்பு மாதாவுக்கு உண்டாகாதிறே [சீர் கற்பன்] - அவன் மலையையெடுத்து ரக்ஷித்த அப்போதை சீர்மையையும் அழகையும் வாய்வெருவுவன் "சொல்லுவன்" என்கிற ஸ்தானத்திலே, 'கற்பன்' என்கிறது குணப்ரீதராய்ச் சொன்னதொன்னுமிடத் தோற்றுகிறது [வைகலே] - "நீடுநின்று" என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு அதுவே யாத்ரையானாற்போலே, எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்

ஈடு — நாலாம்பாட்டு அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[வெறவை யொன்றெடுத்து] - பசுக்களும் இடையரும் தொலையும்படி வர்ஷிக்கப் புக்க வாறே, அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொன்றை விட்டு ரக்ஷிக்கப் பற்றாமையாலே, தோற்றிற்றொரு மலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று இப்படி ஏழுபிராயத்தின் பாலன் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில், இளைப்பு உண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில், [ஓறகமின்றியே நிற்கும்] - ஒறகமாவது - ஒடுங்குதல், அதாகிறது - இளைப்பு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில் இளையாமைக்கு ஹேது என்? என்னில், - * (அவன் ரக்ஷணத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வாரில்லாமையாலே இளைப்பில்லை, தாதுக்ஷயம் பிறவாவிடில் இளைப்பில்லையிறே, உண்கிற சோற்றிலே மணலைத் தூவுகை யில்லாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே) [அம்மான்] வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான் ப்ரஜா ரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதிறே [சீற்றப்பன்] - அவன் மலையையெடுத்து ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தை நோக்கின நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அந்த குண பரேரிதனாய அப்பயஸிப்பன் "குணைர்தாஸ்யமுபாகத꞉" (குணைர்தாஸ்யமுபாகத꞉) என்னுமாபோலே [வைகலே] - ஒருகால் இத்தைச்சொல்லி, பின்னை என் காரியத்துக்குப் போமவனல்லேன், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், "விபந்யவ꞉" (விபந்யவ꞉) இறே (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வைகலும்வெண்ணெய், கைகலந்துண்டான்,
பொய்கலவாது என், மெய்கலந்தானே

ஆ —(வைகலும்) தாராத கடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கையிட்டு ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கினவன், வெண்ணெயளாந்த திருவுடம்போடே கூடவந்து, தன்னுடைய ஆச்ரிதஸம்ஸ்ய குணாநுஷ்டமாகக் காயப்புத்தயா என்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கையன்றியே, என்னோடு ஸம்ச

நாலாம்பாட்டு - வெற்பை இத்யாதி அவனுடைய ஆர்ஜவ இதி "சீற்றப்பன்" இத்யத்ர ஹநுமத் அப்யாஸஸ்ய குணபரேரிதத்வம் விவக்ஷிதம் தாம் குணதுப்தராகையாலே, தம்முடைய சந்தத்தை அநுவாதித்துக்கொண்டு, தாம் சறகைக்காக வெறபெடுத்தது என்று இவ்வழியாலே இங்கு ஆர்ஜவஞ்சொல்லிற்றாகிறது

ஒன்றெடுத்து என்று - அநாதரோக்தி ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகாரமான திவ்யாயுதங்களை யெடுத்து ரக்ஷியாமல் முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - பசுக்களும் இத்யாதி தொலையும்படி - பாதிதராம்படி இளைப்பு - ச்ரம நிவர்த்யவிவரணம் - ஸ்வாபாவிக இத்யாதி ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமானால் இளைப்பின்றிக்கே யிருக்குமோ? என்ன, ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இத்யாதி அவன் மலையை யெடுத்து இத்யாதி-இப்படிப்பட்டவனுடைய சீலாதிகளை என்கையாலே-இப்படிப்பட்டவனை அநுஸந்திக்கை அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையெல்லாம் சறகையிலே ஹேதுவாகிறது சீர்சொல்லுவன் என்னுதே, 'சறப்பன்" என்றதைப்பற்ற, குணபரேரிதனும் என்றது நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி - ச்ருதி, 'சீர் கின்று' ஐத்ரேயம் விவக்ஷிதம் இதி வசஷீ-விபந்யவ இதி விபந்யவ꞉ இதி ஸ்துதி꞉ ஸ்தோத்ரமிதி ஹாவ꞉ இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும் என்றது - "வைகல்" என்றதைப்பற்ற வெற்பையொன்றெடுத்து ஒறகமின்றியே நிற்குமமான சீர் வைகலசறப்பன இத்யந்வய꞉ (௪)

* குணவிததம் கவாசித்கம் என்பர்

லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனுயக்கொண்டு என்னுடைய இந்த உடம்போடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினு னென்கிறார்

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே ... தம்பக்கல் எம் பெருமான் அபிநிவிஷ்டனுனபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[வைகலும்வெண்ணெய் தொடங்கி] - நாடோறும் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்க அபிநி வேஶாதிஶயத்தாலும் மௌக்த்யத்தாலுமாக இரண்டு கையாலும் வெண்ணெய் விழுங்குமவன் [பொய்யென்று தொடங்கி] - அப்படியே நம்முடைய தாசனுயக்கொண்டு என் உடம்பிலே கலந்தான்

ப — அநந்தரம், ஏவம்பூதனுன க்ருஷ்ணன் தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்

வைகலும் என்றுமொக்க, வெண்ணெய் வெண்ணெயை, கைக்கலந்து - கையுள்ள ளவும் நீட்டி, உண்டான் - உண்டவன், பொய்கலவாது - (காரியப்பாட்டன்) பொய்கலவாதபடி விரும்பி, என் - என்னுடைய, மெய் - (தேஹமான) ஶரீரத்திலே, கலந்தான் - ஒன்றுபட்டக் கலந்தான் கைக்கலந்தென்று இரண்டுகையுங் கலந்து என்னவுமாம்

இ — அஞ்சாம்பாட்டில், நான் அவன்ஸ்வரூபத்தை விட்டு அவன்குணங்களையே விரும்புகிறுப் போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தையே விரும்பாநின்று னென்கிறார்

[வைகலும்வெண்ணெய் கைக்கலந்து உண்டான்] "கறபனவைகலே" என்று எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமாயிருக்கிறுப்போலே, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்ரவ்யமே அவனுக்கும் நித்யதாரகமாயிற் றென்கிறார் [கைக்கலந்து உண்டான்] - "தாராதட்டுத்தோளக் ளுள ளவுங் கைநீட்டி" என்கிறபடியே "குடத்திலே கைபுக்கதனையும் வயிறுநிறையும்" என்கிற மௌக்த்யத்தாலே யென்னுதல், "கள்ளன்" என்று சிலுகிட்டவாறே, அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல், "ஓரிளப்பனும் ஒரு சந்திரனும் களவுகண்டார்கள்" என்று பட்டர் கதையை ஸ்மரிப்பது, அபிநிவேஶத்தாலே இரண்டு கையாலும் அமுதுசெய்தா னென்னு தல், கைவாசி யறியாத மௌக்த்யத்தாலும் அபிநிவேஶத்தாலும் [பொய்கலவா தென்மெய்கலந் தானே] - வெண்ணெயிற்பண்ணின விருப்பத்திற் பொய்யில்லாதாப்போலே கிடீர என்னுடம்பிற் பண்ணுகிற விருப்பமும் அவன் மேல் விழ, தாம் மேன்மையைக் கண்டு இறாய்க்கிறுராயிற்று, அவன்மேல்விழுகிறதும் இத்தாலேயாயிற்று "இனிதறிந்தேன்" என்று நான் அநாதரிக்கிற ஶரீரமும் இவனுக்குக் கலக்கைக்கு விஷயமாவதே!

ஈடு — அஞ்சாம்பாட்டு நீர் அவன் குணங்களை அப்யஸியாநின்றீராகில், அவன் தான் செய்கிறதென்? என்னில், நான் அவனை விட்டு அவன் குணங்களை விரும்புகிறுப்போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தை விரும்பாநின்று னென்கிறார்

[வைகலும்] - "கறபனவைகலே" என்று - எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமா யிருக்கிறுப்போலே, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யம் என்றுமொக்க தாரகமாயிருக்குமாயிற்று

அஞ்சாம்பாட்டு - வைகலும் இத்யாதி "என்மெய்கலந்தானே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்கா பூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - நீர் அவன்குணங்களை இத்யாதி

"வைகலும்வெண்ணெய்" என்றதை ஸித்தாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - கற்பனர் இத்யாதி கைக்கலந்து - இடக்கையும் வலக்கையுங் கலந்தென்னுதல், கைகளுள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்தென்னுதல்,

அவனுககு [வெண்ணெய கைகலநது உணடான] - வெண்ணெயிலுண்டான ஆதாத்தாலே இடககையாலும வலககையாலும வாஙகி அமுதுசெயதான, அன்றியே, "தாராாதடந்தோளகளுள ளளவுஙகைநீட்டி" எனகிறபடியே "கை நிறையுந்தனையும வயிறுநிறையும" என்னும் மௌகத யததாலே திருககைகளுளளளவும கலநது அமுதுசெயதா னெனனுதல, "களளன" என்று சிலுகிட்ட வாறே அவாகள தஙகளோடே கலநது அமுதுசெயதா னெனனுதல 'ஸாவாதிகனுனவன நிதயஸமஸாரி யாயப போநதவனுடைய தேஹததைத திருவாயபபாடியில வெணணெயோபாதி ஆதரிததான' என்றால, இது கூடுவதோனறே? எனனில, [போயகலவாதெனமெயகலநதானே] அவவெண் ணெயில பணணின விருபபததில் போயயிலலாதாபபோலேகிடீா எனனுடமபுடனகலந்த கலவி யிலும பொயயிலலாதபடி யென்கிறார் [எனமெய] - அவன மேலவிழ மேலவிழத தாம இரயத் தமை தோறறுகிறது "அழுககுடம்பு" என்று நான அநாதரிககிற ஶரீரம இவனுககு ஆதரணீய மாவதே! எனகிறா (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

கலநதென்றுவி, நலஙகொளநாதன
புலன்கொள்மாணய, நிலஙகொணடானே

ஆ —(கலநதெனனுவி) இபபடி எனனோடே கலநத கலவியாலே தோற்பிதது அடிமை யாககின இவன எனககு போகயமாகைககாக, ஸகலஜநமனோஹர ஹாரியான தனனுடைய அழகிய திருவடிவைக காட்டி, மஹாபலியை வஶீகரிதது இநத லோகததையும கொணடா னென் கிறா

ஓ —ஆறுமபாட்டில, தமமோடு கலநத எமபெருமான தமமை அஙகீகாரமாககிக் கொணடபடியை ஸநிதாபநமாகச சொலலுகிறா.

மூனறுமாததம - தேடுகிறவாகளோடே தானும ஒருவனுயக கலநதெனனுதல அதாவது - களளனுடைய ஸாமாத்தயம சொலலுகிறது மூனறுமாததததுககு, "கைகலநது" எனறது - முழுசசொலலு "வெணணெ யுணடான" எனறபோதே - வெணணெயோடே கலநதமை தோறறுகிறது, ஆனபினபு, "கைகலநது" எனற துககு பரயோஜநமேது? எனன, இடக்கையாலும் இதயாதி இரணடு கையுங கலநது வெணணெயுண்டா னெனறபடி. தாராா இதயாதி - சிறியதிருமடல மாலையோடுகூட வெண்ணெயக்குடததிலே கையையிட்டான ளளாவுஙகைநீட்டி - 'வெணணெயிலே ஆழக கையிட்டதனையும வயிறுநிறையும' எனறிருக்கிறனகாணும மௌகதயததினமிகுதியாலே, 'இவன தாராாதடநதோளகளுளளளவுஙகைநீட்டி அளளியமுதுசெயதான' எனறறி யுமபடி எஙஙனே? எனன, பானையைப பாாததாள, பானைவாயிலே சாநது படடிருநதது, இவனதோளிலே தோயிறசாநதிருககுமே ஆகையாலே, கையளவும நீட்டினுனெனறறிநதாள பாாதாயநதோறற வேணடியிருககை யைபபறற முனனேயெடுககிறா, கள்ளன் எனறு சிலுதது - கலஹம "தனனோாயிரபபிளளைகள" எனறபடி "ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேத:" இதிந்யாயேந ப்ரதிஷேதஸ்யப்ரஸக்திம்ஸம்வாதயதி- ஸர்வாத்மக இதி அவ்வெண்ணெயில் இதி "வெணணெயகைகலநதுணடான" இத்யுக்த த்ருஷ்டாந்த மூர்த்திமாவ: "என்மெய" எனறதுககு ஸாவம அவன இதயாதி ஏகாரஸய ஸாவமாஹ அழுக்குடம்பு இதி இழவாககியவிவரண மெனனவுமாம, ஸவசரும வெண்ணெய கைகலநதுணடானை - உண்டவன என மெய கலந தான, இதில பொயகலவாது எனறு அநவயம (ரு)

[கலந்தென்று தொடங்கி] - என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து என் ஆத்மாவில் நன்மையைக் கொண்டு என்னை ஆளுங்கொண்டான் [புலனென்று தொடங்கி] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான குறள்வடிவைக் காட்டி மஹாபலியில் நிலங்கொண்டாற்போலே

ப —அநந்யார்ஹம், லோகத்தை அநந்யார்ஹ மாக்கினாற்போலே என் ஆத்மாவையும் அநந்யார்ஹமாக்கினனென்கிறார்

கலந்து - ஒரு நீராகக் கலந்து, என் ஆவி என் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய, நலம் - ஸ்வாஸாதாரணசேஷத்வமாகிற நன்மையை, கொள் -தனக்கு ப்ரயோஜநமாகக் கொண்ட, நாதன் - சேஷியானவன், புலன் - இந்த்ரியங்களுக்கு, கொள் - ஆகர்ஷகமான, மாணிய - வாமநப்ரஹ்ம சாரிவேஷத்தையுடையவனாய், நிலம் பூமியை, கொண்டான் - தன்னதாக்கிக்கொண்டவன் நிலமென்று லோகாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்

இ —ஆறும்பாட்டில், தேஹத்தளவன்றிக்கே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினன் என்கிறார்

[கலந்து] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து [என்னுவி நலங்கொள் நாதன்] - என் ஆத்மாவினுடைய நலத்தை - நற்சீவனைக் கொண்டான் [நாதன்] - "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே தன்னையொழியச் செல்லாமையை விளைத்து நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கிற நிலையைத் தவிர்த்தான் தாம் அகப்பட்டபடிக்கு மஹாபலியை நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறார் [புலன்கொள் மாணிய] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவைக்கொண்டு [நிலங்கொண்டானே] - மஹாபலி 'தன்னது' என்று அபிமானித்த பூமியைக் கொண்டான் அவன் என்னைப் போலே தன்னைக் கொடுத்திலன் அவன் வடிவிலே தோற்றான், நான் நீர்மையிலே தோற்றேனென்கிறார்

ஈடு —ஆறும்பாட்டு இப்படி கலந்து செய்ததென்? என்ன, தேஹத்தளவிலே விரும்பி விட்டிலன், என்னுவி நலத்தையுங் கொண்டானென்கிறார்

[கலந்து இத்யாதி] என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து, பின்னை என் ஆத்மாவினுடைய நற்சீவனைக் கொண்டான் அவ்வளவேயோ? [நாதன்] - "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே, நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கிற இருப்பையும் தவிர்த்தான் இப்படி அகப்பட்டார் நீரேயோ? என்ன, மஹாபலியும் அகப்பட்டான் ஆவிநலங்கொடுத்திலன், கழஞ்சுமண்கொடுத்தானித்தனை ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அவன் 'என்னது' என்று அபிமானித்திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான் (௬)

ஆறும்பாட்டு - கலந்தென்னுவி இத்யாதி "என்னுவிநலங்கொள்நாதன்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி இத்யாதி

"நலம்" என்று - போக்யதையாய், "ஆவிநலம்" என்று - ஆத்மாவினுடைய போக்யதை ஸௌந்தர்யாதிகளாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் புறவாயில் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தானென்றபடி. "என்னையாளுங் கொண்டு" இத்யாதி திருநெடுந்தாண்டகம் (௨௫) என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோகையன்றியே, அடியாளும் ஆனேனாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே "என்னையடிமையுங்கொண்டு" என்கிறாளாகவுமாம் "நிலங்கொண்டான்" [illegible] ஸர்வஸ்வ விஶேஷணம் - ஆவிநலங்கொடுத்திலன் இத்யாதி ஸப்தார்த்தம் - ஸௌந்தர்ய இதி "மண்ணுங்குறளுருவின்மாணி" இத்யாதி மாணி - ப்ரஹ்மசாரி அவன் - மஹாபலி கலந்தென்னுவி நலங்கொள்நாதனுன புலன்கொள் மாணிய நிலங்கொண்டான் இத்யந்வயம் (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

கோணடானேழவிடை, உணடானேழவையம
தண் தாமஞசெயது என, எணதானுனே

ஆ —(கொணடான) திருநாடடிறபணணும பரேமததை எனபககலிலே பணணி, தனனோடு போஷதவேந ஸமபாலேஷிககவேணு மெனறுளள என்னுடைய மநோரதததைத் தான கைக்கொணடு எனனோடு ஸமபாலேஷிததருளின இவன, எனககு போகயமாகைககாக, இனனடி எருதேழடாததது தொடககமாக அபாயநத திவயசேஷடிதஙகளைப பணணியருளாநினறான, எனகிறா

ஒ —ஏழாமபாடடில, தனவிஷயததில எனனுடைய மநோரதததை எனபககலிலே தான பண்ணினா னெனகிறா

[கொணடானெனறு தொடஙகி] நபபினனைபபிராடடியோடடை ஸமபாலேஷவிரோதியான எருதேழையும கொனறான, ஜகததையடைபப திருவயிறறிலே வைததுககொணடான, இதுககுக கருதது - தமமுடைய ஸமபாலேஷ விரோதிகளைப போககி, ஜகததுககுத தனனையொழியச செலலாதாபோலே தமமையொழிய எமபெருமானுககுச செலலா தெனறு [தண் தாமஞ செயது] - பரமபதததிற பணணும வயாமோஹததைப பணணி நான நினைத்தபடி செயதா னெனறுமாம

ப —அநநதாம, என நினைவே தனககு நினைவானா னெனகிறா

ஏழவிடை - (அபிமதவிரோதியான) ஏழவிடைகளையும, கொணடான - பராணனைக் கொணடவனாய, (ஆபததிலே), ஏழவையம ஸாவலோகததையும, உண்டான வயிறறிலே வைதது ரக்ஷிததவன, தண - ஸாமஸாரிகதாபஹாநிகரமான, தாமம பரமபதததில விருபபததை, செயது - (எனபககலிலே) பணணி, என - எனனுடைய, எண - மநோரதததினபடியே, தான - தான, ஆனான - மநோரதிககத தொடஙகினான அதாவது - நான பரமபதததிலே தனனை அநுபவிகக எண்ணுமாபோலே, தான இஙகே எனனை அநுபவிகக எணணாநினறா னெனறபடி எனனெணணிலே தான கைபபுகுநதா னெனறுமாம

இ —ஏழாமபாடடில, தனபககலுணடான எனனுடைய மநோரதததை எனபககலிலே தான பணணினா னெனகிறா

[கொணடானேழவிடை] - ஏழுவகைபபடட வருஷபஙகளை ஜயிததான இனன படை விடடைககொணடா னெனனுமாபோலே, "கொணடான" எனறது - ஜயிததா னெனறபடி நபபினனைப பிராடடியோடடைக கலவிககு விரோதியைப போககினாறபோலே, எனவிரோதிகளைப போககி வநது கலநதா னெனகை [உணடானேழவையம] - ஜகததையெலலாம பராளயாபததில ஜகததுககுத தனனையொழியச செலலாதாபோலே, எனனையொழியத தனககுச் செலலாதபடியாயிரா நினறா னெனகை பததிலே தனதிருவயிறறிலே வைதது ரக்ஷிததான [தண தாமஞசெயது] தடபததையுடைய தாம முணடு - பரமபதம, அதில பணணககடவ விருபபததை எனபககலிலே பண்ணி ததவிபூதிகனாக எனனை யாதரித தெனனவுமாம [என் எண தானானனே] - நான மநோரிததபடியே எனககுக கைபபுகுநதா னெனனுதல, எ மநோரதததைத தான கைககொணடான; அதாகிறது - "மாகவைகுநதஙகாணபதற கெனபு

* 1—42

மேகமெண்ணும்" என்று - நான் அத்தேசத்திலே அனுபவிக்க எண்ணாதே திருநகரியிலே வந்து என்னை அனுபவிக்க எண்ணுகிறதை

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு ஆவிநலங்கொண்டு விட்ட அளவேயோ? நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினானென்கிறார்

[கொண்டானேழ்விடை] - "இன்னபடைவீடுடைக் கொண்டான்" என்னுமா போலே, நப்பின்னைப்பிராட்டியோடுண்டான ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்களேழையும் ஜயித்தான் [உண்டானேழ்வையம்] - ப்ரளயாபத்தில் பூமி தன் வயிற்றிலே புகாவிடில் தரியாதாப்போலே, தான் என்பக்கலிலே புகுந்தல்லது தரியாதானாயிற்று; ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய்தான் தான் பண்ணும் ரக்ஷணம் விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதுஞ் செய்தான் அதுக்குமேலே, [தண்தாமஞ்செய்து] - தடப்பத்தையுடைத்தான தாமமுண்டு - பரமபதம் அதில் பண்ணும் விருப்பத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான் தத்விபூதிகளோடே என்னை யாதரித்தானென்றுமாம் [என்னெண்தானானானே] - நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தானென்னுதல், அன்றிக்கே, என்மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டானென்னுதல் அதாவது மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கிறே இவர் ஏகமெண்ணுவது, * "கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே சரிகின்றது சங்கம்" என்று நான் 'ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போகவேணும்' என்றும், 'அங்கே அநுபவிக்கவேணும்' என்றும் ஆசைப்பட, அவன் 'திருநகரியேறப் போகவேணும், ஆழ்வாரை அநுபவிக்கவேணும்' என்று பாரியாநின்றான் (எ)

ஏழாம்பாட்டு - கொண்டான் இத்யாதி "தண்தாமஞ்செய்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஆவிநலம் இத்யாதி

இன்னபடைவீடு - வென்றான் என்னுதே, "கொண்டான்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யம் போலே என்று - வாக்யம் அல்பயல்பத்திலே த்ருஷ்டாந்தம், யத்நத்தில்லன்று நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸம்ச்லேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அல்பயல்பமிறே ப்ரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம்-ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி யதவா, "என்னெண்தானானான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து பாவம் ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி அதவா, "கலந்தென்னாவி" என்றதுக்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாயிருக்கிற தென்கிறார் - ப்ரளய இத்யாதி ஸ்வவிஷயமஹவக்கு ... "கொண்டானேழ்விடை யுண்டானேழ் வையம்" உதிவக-ஸ்ராவணம் தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் ... தாசிபண்ணும் ரக்ஷணமித வாக்யம் - "உண்டானேழ்வையம்" இத்யஸ்ய பாவார்த்தம் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு- நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகவிறே விடைகொண்டது ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ் செய்தானென்றது அவர்கள் விரோதியைப் போக்கினாற்போலே, என் விரோதியையும் போக்கினானென்றபடி விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதுஞ் செய்தானென்றது-அவர்களை ப்ரளயாபத்தில் கபளீகரித்தபடி தரிப்பித்தாற்போலே, பிரிந்து கபளீகரித்தபடி என்னையும் குறை விஷயத்தாலே தரிப்பித்தானென்றபடி இப்படி பூர்வகண்டத்தைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி, உத்தரகண்டத்தை அவதாரிப்பிக்கிறார்- அதுக்குமேலே என்று செய்து -புத்திபண்ணி தண்தாமமாகச்செய்து - தண்டாமமென்று புத்திபண்ணி தண்தாமஸ்வருபமாகப் புத்திபண்ணியென்னுதல், தண்தாமத்திலவனுக்குப் புத்திபண்ணியென்னுதல் நட்பம் என்று - குளிர்த்தியாய, "வலமந்தமில்லதோர்" என்ற போகமென்னைச் சொல்லுகிறது தத்விபூதிகளோடே - தாத்யதவேர நான்மநோரதிந்து இத்யாதி-எண்ணின ப்ரகாரத்திலேயானான், அக்ரூரா மநோரதித்தபடியானாற்போலே, நானமநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தானென்றபடி என் மநோரதத்தை இத்யாதி - என் எண்ணைப்போலொத்த எண்ணைத் தான் உடையனானானென்றபடி "என்மநோரதத்தை" என்றத்தை விவரிக்கிறார் அதாவது இத்யாதி மாகவைகுந்தம் இத்யாதி பரமாகாசப்ரப்தவாச்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு என் நெஞ்சானது இராப்பகலும் ஏகப்ரகாரமாக எண்ணுகின்றது "அன்றிக்கே" இத்யாதிக்கு விவரணம் - கண்ணன் இத்யாதி க்ருஷ்ணனுடைய பரமவ்யோமப்ரப்தவாச்யமான பரமபதத்தை நித்யாஞ்சலிபந்தம் பண்ணி அநுபவிக்கவேணுமென்கிற மெலிவாலே வளை சரியாநின்றது "சரிகின்ற" என்றுஞ் சொல்லுவர்கள் பாரியாநின்றான் - உத்யோகியாநின்றான் ஏழ்விடைகொண்டான், ஏழ்வையமுண்டான், தண்டாமஞ்செய்து என் எண்தானானான் என்று அந்வயம் (எ)

---

* *திருவிருத்தம் - ௭௭*

எட்டாம் பாட்டு.

ஆனுனுயன, மீனேடேனமும
தானுனேனனில, தாநுயசஙகே

ஆ —(ஆனுன) தன னுடைய திவயசேஷடிதமாதாமேயோ எனககு போகயமாகச செயதருளிறறு? தனனுடைய திவயாவதாரஙகளு மெலலாம எனபககலுளள ஸஙகததாலே எனககு போகயமாகச செயதருளினு னெனகிறுா

ஒ —எட்டாமபாட்டில, ஸாவேஸவரன எனபக்கலுணடான ஸஙகாதிஸயததாலே தேவமநுஷயாதயநேகாவதாரஙகளைப பணணியருளினு னெனகிறுா

[எனனில தாநுபசஙகே] 'ஸாவேஸவராநுயிருநதுவைதது, எனககாகப பணணின திருவவதாரததுககு எணணிலலை' எனறுஞ சொலலுவா

ப —அநநதாம, ஆஸரிதாாததமான அவதாரததுககு எலலை யிலலை யெனகிறுா

ஆனுயன ஆனுன கோாக்ஷண ஸவபாவமான கோபஜாதியையுடைய, தான-தான (ஆபத ரக்ஷணாததமாக), மீனேடேனமும மதஸயாவதாராதிரூபேண, ஆனுன அவதீாணனுனன, என னில எனறு சொலலுமளவில, தாநுய (விலக்ஷண ஸவரூபனுன)தனனுடைய வான அவதாரஙகள, சஙகு-சஙகெனகிற ஸஙகயைககுப போரும அனறியே, எனனில தாநுய சஙகெனறு எனபககல தான பணணின ஸஙகததாலே, ஆனுயனுன தான மீனேடேனமுமானு னெனறுமாம அனறியே, எனனிலெனறு - அஞசாம வேறறுமையாய, எனநிமிததமாகப பணணினவை அஸங்க்யாதங்க ளெனறுமாம சஙகு - பேரிலககம, ஸஙகழுமாம

இ—எட்டாமபாட்டில, எனபககல ஸஙகாதிஸயததாலே எனனைப்பற்ற அவன பட்டதுககு ஓாளவிலலை யெனகிறுா

[ஆனுனுயன] ஆனுயனுன, கையிலே கோலைககொடுதது'பசுமேயததுவா' எனன லாமபடி இடையனுயப பிறநத மெயப்பாடு அவவளவேயோ? [மீனேடேனமுமதானுனன] ஸர் வாதிகனுன தானிறே திாயகஸஜாதீயனுனன அவன காமததிலே பிறககசசெயதேயும, அது ஸஙகாநதிற பதறறததாலே ஏககாலததிலே இரணடவதாரமபோலே சொலலுகிறுா [ஆனுன]- வடிவுஞ சொலவுஞ செயலும ஜாதிககு அடுததவையா யிருககை இதுககு ஹேதுவெனனெனனில; [எனனில தாநுயசஙகே] - எனபககல தனககு உணடான ஸஙகாதிஸயததாலே யெனனுதல; எனனைககுறிததுத தானபணணின அவதாரஙகள சஙகமெனகிற மஹாஸஙக்யைககுப போரும எனனில - எனனைககுறிதது தாநுய - தானனவை சஙகே - சஙகததளவேயனறிறே.

ஈடு —எட்டாமபாட்டு எனனைசசுட்டி அவனபிறந்த பிறவிகளுககு ஒருமுடிவில்லை யெனகிறுா

[ஆனுனுயன] இடையனுயபபிறநது, முடிசூட இராதே ஜாதயுசிதமான கோா க்ஷணததிலே அதிகரிததான, இடையனுயப பிறநத மெயப்பாடு அவவளவிலேதான விட்டானே?

எட்டாமபாட்டு - ஆனுனுயன் இதயாதி "எனனிலதாநுயசஙகே" எனறதனைக கடாக்ஷித்து, அவதாரிகை-என்னைச்சுட்டி இத்யாதி

"ஆயனுன" ஐ.தி.நஷியாய, "ஆனுயனுன" - ஆககளை ரக்ஷிக்கும ஆயனுன ஐ.தி வங்க- ஹ... - இடையனுய் இதயாதி ஆச்சளுக்கு ஈய னெனறபடி "இடையனுய பிறநத மெயப்பாடு" ஐ.தி. - "சனறுமேயத்து விளையாடவலலானை - தடமபருகு கருமுகிலை" ஐ.தி.

[மீண்டேனமுந்தானுன்] - கீழே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொன்னார், அது அயாவஹமமராக ளதிபதியாயிருந்த வோபாதியிறே இவ்வவதாரங்களைப்பற்ற ஸாவாதிகனுன தான இவற்றோடு ஸஜாதீயனுனை அவன க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்தாநத்தில பதற்றத்தாலே ஏககாலத்திலே இரண்டவதாரம் போலேயிருக்க அருளிச்செய்கிறார் [ஆனுன்] வடிவும் செயலும் சொலவும் தஜ்ஜாதீயாகக்கு அடுத்ததவையாயிருக்கை இவைதான விதயாவதாரங்கள இதுக்கு அடியேன? என்னில, [என்னிலதானுயசங்கே] - எனபக்கல தனக்குஉண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே யென்னுதல், என்னைக் குறித்து, தானுனவை - தனஅவதாரங்கள சங்கே - மஹாஸங்கயை என்னுமதத்தை அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே - மஹாஸங்கையையன்றோ! முடிவுண்டோ! "வைஹூ-இமி" (பஹூ-அநி) என்னுமித்தை (அ

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சங்குசக்கரம, அங்கையிலகொண்டான
எங்குமதானுய, நங்களநாதனே

ஆ —(சங்குசக்கரம) இப்படி எனக்காக ஸாவயோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளுகிறான், தன்னுடைய திருக்கைகளில அழகிய திருவாழியுந் திருச்சங்கமு மேந்தி, அவ்வவற்றோடு கூட வந்துபிறந்தா னென்கிறார்

---

*ஆநவஸ்லஸம்ரக்ஷணவ்யாபாரவிலக்ஷிதா:ஐதிவதிஷ தைவவ்யாபாரா:வா நீயவாடாடலக்ஷ்ரூதாநுஸயம்தடாகேவா நீயம்விவந்துக்கவைவாயதி, வாகாஷ்ரபூபாகாலெலவஸ்ய ப்ரணாமஹோஜய திதைஷ்வ ஷயஃ யதா,"தான" என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து, அத்தை கோபாலபால விஷயமாக்கிக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்-இடையனும் இத்யாதி மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே "தான" இத்யைவயார்த்தமாஹ ஸர்வாத்மகனுன் தான் இதி "தான இவற்றோடு ஸஜாதீயனுனை" என்கிறவிடத்திலே - "யஜ்ர ரியெயா ப்ராஷ்ருபெயாயச்வஸமாவ: வாதஷ்யாமம் ஸம்ஸ்ரீதைகாயோவிகொவி। தஜ்ர ரியவஷ்ரூமஸ்ஸ ஸமாவஸ்துஷ்டவக்ரூமஸம்நதிரோவஸவ்காக" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் "மீண்டேனம்" என்று ஏககாலீனமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன, அவனக்ரமத்திலே இத்யாதி அவதாரவிஷயமான அநுஸந்தாநத்தில் த்வராதிசயத்தாலே ஒருகாலே யநுஸந்தித்து, அது உருவெளிப்பாடுபாயந்தமாய, அத்தாலே ஏககாலமாகவே புத்திபண்ணி, "மீண்டு" என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறா ரென்றபடி பதற்றம் - த்வரை "ஆனுன்" என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம்-வடிவும் இத்யாதி அவதாரிகையில "என்னைச்சுட்டி" என்கைக்கு இவ்வவதாரங்களாலே இவர்க்கு உபகாரமேது? என்ன, இவைதான் இத்யாதி ஈஷ்வராவதாரோஸஸம்ப்ரத்ஷ்வதிதைஸ வாராஹாவதாரே ஸ்ரீமத்பதிநீரா: ப்ரத்ஷ்வதிதைஸதிலாவ: விஷ்ராப்ரவதந்ஞ தைத்ந விஷயீகரணாய ஷ்திதிஷ்ரதயஃ, யதா, அவதாராந்தரங்களை யெடாமல, மூன்று அவதாரங்களை யெடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம்-இவை இத்யாதி வித்யாபாதாநக்ஷிஞோபகாரா நுஸந்தாநத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்தாரென்றபடி "தானுனவை" என்றதுக்கு விவரணம் - தன அவதாரங்களை என்று சங்கு - மஹாஸங்கயாவிசேஷம 'ஒன்று, பத்து, நூறு' என்று சிற்றிலக்கஞ் சொல்லுகிறபடியே 'கோடி, மஹாகோடி, சங்கம், மஹாசங்கம்' என்று பேரிலக்கமுஞ் சொல்லக்கடவதிறே அதப பேரிலக்கமான சங்கமாகும் - "சங்கு" என்றது மூன்றுமாத்ரத்துக்கு, ஏகாரம் - ஸவார்த்திலே என்னில தானுயசங்கத்தாலே தான ஆனுயனுனை, அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீண்டேனமுமானுன இதி பாரதமிகாந்தராநுகுணோக்தியா: க்ருஷ்ணாதார: பாரகுபாயசிமித்த இதயத்ரபரமாணம்-"ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய வாயாதல கோவினை" இதி தான ஆனுயனுன், மீண்டேனமுமானுன், என்னில தானுய சங்கே உத்தி அத்ரிய அஞ்யயெயாதிஷ்வதாநு யொராநுயஃ (அ

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதரோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக எங்கும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணும்போது தன்னுடைய ஐஶ்வர்யமான சிஹ்நங்களைக் கொண்டுவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளு மென்கிறார்

[எங்கு மென்று தொடங்கி] பலவிடத்திலும் தேவமநுஷ்யாதிரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி எங்களை வஶீகரித்து அடிமைகொண்டவன [எங்குந்தானாய] - வ்யாபியாகவுமாம்
(௯)

ப—அநந்தரம், அவதாரங்களெல்லாவிடத்திலும் அஸாதாரணசிஹ்நயுக்தனென்கிறார்.

எங்கும்-எல்லாப்ரதேசத்திலும், தானாய (அவதாரமுகத்தாலே) தான ஸந்நிஹிதனான, நங்கள்-நம்முடைய, நாதன நாதன, அம (வெறும்புறத்திலே) அழகிய, கையில-திருக்கையிலே, சங்குசக்கரம - (ஆஶ்ரிதாநுரூபமான) சங்க சக்ரங்களை, கொண்டான கொண்டான

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி அவதரிக்கு மிடத்தில ஐஶ்வர்யமான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கு மென்கிறார

[சங்குசக்கரமங்கையிற கொண்டான]-வெறும்புறத்திலே துவக்கவல்ல கையிலே, திவ்யாயுதங்களை தரித்தான திவ்யாயுதங்கள எல்லாஅவதாரங்களிலு முண்டோ? என்னில, எங்கு முண்டு, ராஜாக்கள கறுப்புடுத்துப புறப்பட்டால அந்தரங்கர அபேக்ஷித்தசையிலே வந்துமுகங காட்டுகைக்காகப பிரியத் திரிவர்கள, அதுபோலே தோற்றுதேயும் நிற்பர்கள "கூராராழிவெண சங்கேந்தி" என்னுமிவர்க்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது [எங்குந்தானாய] - தேவாதி ஜாதி பேதங்கள்தோறும் வந்து அவதரிக்கும், வ்யாபியாகவுமாம [நங்கள நாதனே] - நம்மை எழுதிக் கொள்ளுகைக்காக

ரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு இப்படி அவதரிக்கு மிடத்தில ஐஶ்வர்யமான சிஹ்நங்களோடே வந்துஅவதரிக்கு மென்கிறார

[சங்குசக்கரம்அங்கையிறகொண்டான] - சிலரை வஶீகரிக்க நினைத்தவர்கள, கையிலே மருந்துகொண்டு திரியுமாபோலே, அவதாரங்களதோறும திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிக்கும், திவ்யாயுதங்கள எல்லா அவதாரங்களிலு முண்டோ ? என்னில, எங்குமுண்டு; ராஜாக்கள கறுப்புடுத்துப புறப்பட்டால, அந்தரங்கர அபேக்ஷித்தசையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப பிரியத் திரிவர்கள அதுபோலே தோற்றுதேயும் நிற்பர்கள * "கூராராழிவெணசங்கேந்தி - வாராய" என்னுமிவர்களுக்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது [சங்குசக்கரம] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டுங் கையிலே திவ்யாயுதங்களைத தரித்தான [எங்குந்தானாய] - தேவமநுஷ்யாதிபேதங்கள

ஒன்பதாம்பாட்டு-சங்குசக்கரம் இத்யாதி "சங்குசக்கரமங்கையிற்கொண்டா னெங்குந்தானாய" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை இப்படி இத்யாதி

சிலரை வஶீகரிக்க விதி "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை" "வஶீகரணாய ஸாயுதோ நர:" இத்யாதி, "யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய" இத்யாதி அஸ்மிம்ஸ்லோகத்வயே தாமஸபத: - பகவத்ரூபா: தடஸ்த்தஸ்வகையை அநுவதிக்கிறார் திவ்யாயுதங்கள இத்யாதி தாஹிஸாவேஷாம கதகபாகஸாத இத்யத்ராஹ-ராஜாக்கள் இத்யாதி அவனிப்படி மறைத்துக்கொண்டிருந்தால,"உண்டு" என்று இவர் அறிந்தபடியென? என்ன,கூராராழி இத்யாதி ஸாதாரணாகாரத்வத்தையொழிய, ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில கூர்மையையுடைய திருவாழியையும், ஆஶ்ரிதாநுரூபமான வர்ணத்தையுடைய பாஞ்சஜந்யத்தையுமேந்தி அங்கையிலே சங்குசக்கரங்களையுங் கொண்டானிதி-ஹ்ருதிஸ்திதயாரத்தமாஹ-வெறும்புறத்திலே இத்யாதி ஆலத்திவழிக்க - நீராஜநையெடுக்க "எங்குந்தானாய" என்று, அவதாரபரமானபோது, நங்கள நாதனுகைக்காக எங்குந்தானாய

* திருவாய்மொழி - ௯ ௯-௧

தோறும் தான் வந்துஅவதரித்துளனாய், அனழிக்கே, ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே, தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காக வ்யாபித்தபடியைச் சொல்லுதல் [நங்கள் நாதனே] நம்மை யெழுதிக்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

நாதன்ஞாலங்கோள், பாதன் என்னம்மான்
ஓதம்போல்கிளர், வேதநீரனே

ஆ—(நாதன்) இப்படி எனக்காக அஸங்க்யேயமான திருவவதாரங்களைப் பண்ணி யருளின இவனுடைய இந்த நிரவதிகமான ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தைப் பேசுமிடத்தில், கடலோசைமகிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்துகொண்டு அவனைப்பேசக்கடவிய வேதங்களே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய படி வேதைகஸமதிகம்ய மென்கிறார்

[நாதனென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து தன்னைத்தாழவிட்டு ஸர்வஸுலபனாய் எனக்காக லோகங்களை அளந்தவனாய் கொண்டு ஸ்ரிகரமமானபடி யெனக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன் [ஓதமென்று தொடங்கி] - தன் குணாநுஸந்தானத்தாலே ஓதம் போலே கிளர்கின்றுள்ள வேதங்களாலே பாதிபாத்யமான நீர்மையுடையவன்

ப—அநந்தரம், ஏவம்வித ஸ்வபாவன் வேதைகஸமதிகம்ய னென்கிறார்

நாதன் - நிருபாதிக ஸர்வசேஷியாய் (அநந்தசேஷித்வநிர்வஹணத்துக்காக), ஞாலம் - ஸமஸ்த ஜகத்தோடும், கொள் - (தாரதம்யம்பாராமல்) செறிந்த, பாதன் - திருவடிகளையுடையனாய், என் அம்மான் - அத்தாலே எனக்கு அஸாதாரண சேஷியானவன், ஓதம்போல - ஸமுத்ரம்போலே, கிளர் - கிளர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஸ்வஹ்ருதயத்தை வெளியிடுகிற, வேதம் - வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட, நீரன் நீர்மையை யுடையவன்

இ—பத்தாம்பாட்டில், இவன்படியைப் பேசும்போது, கடல்கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்

[நாதன்] ஸர்வநியந்தாவானவன் [ஞாலங்கொள் பாதன்] - வஸிஷ்ட சண்டாள விபாக ரஹிதமாக எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன் [என்அம்மான்] இம்மேன்மையையும் நீர்மையையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன் அதவா, [நாதன்] - முதற்பாட்டில் சொன்ன நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் [ஞாலங்கொள் பாதன்] - இரண்டாம் பாட்டிற்சொன்ன அவதார ஸௌலப்யத்தை யுடையவன் [என்அம்மான்] - நான் நின்றநிலையிலே நின்று அநுபவிக்கலாம்படி, மூன்றும்பாட்டிற்சொன்ன திருமலையிலே வந்து நின்றவன், [ஓதம் போல் கிளர் வேதநீரனே] இவனுடைய இப்படிகளைச் சொல்லப்புக்கால் கடல்கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்கின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன், நீர்மையாகிறது - ஆர்ஜவகுணம்

அங்கையில் சங்குசக்கரங்கொண்டானென்று அர்வயம் வ்யாபதியமானபோது, சங்குசக்கரங்களைக்கையிற்கொண்டான் நங்கள் நாதனைக்காக எங்குநாதனைன என்று அர்வயம் தானுய-தானுயென்னுதல், தானுனுமென்றுதல (௯)

ஈடு — பத்தாம்பாட்டு அவனீர்மையைப் பேசப்புக்கு நம்மால் பேசப்போமோ! கடலகிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

[நாதன்] - ஸர்வநியந்தாவானவன் [ஞாலங்கொள்பாதன்] - வஸிஷ்ட சண்டால விபாகரஹிதமாக எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன் [என் அம்மான்] - இம்மேன்மையையும் நீர்மையையுங் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் அதவா, [நாதன்] முதற் பாட்டில் சொன்ன ஸௌசீல்யத்தை யுடையவன் [ஞாலங்கொள்பாதன்] - இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதாரஸௌலப்யத்தை யுடையவன் [என் அம்மான்] - எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமைகொண்டவன் மூன்றாம்பாட்டில "கண்ணாவான்" என்றதை நினைக்கிறார் [ஓதம் இத்யாதி] - இவனுடைய இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது, கடலகிளர்ந்தாற் போலே கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன் நீர்மையாவது ஆர்ஜவகுணம் (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

நீர்புரைவண்ணன், சீர்சடகோபன்
நேர்தலாயிரத்து, ஓர்தலிவையே

ஆறு —(நீர்புரை) அதிஸீதளமாய ஸர்வஹேயமான திருநிறத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தை உள்ளபடி பேசிற்று இத்திருவாய் மொழி யென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

[நீர்புரைவண்ணன்சீர்] உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொடுபோகலான நீரின் தன்மையை யுடையவனுடைய குணத்தை நேர்தல் - சொல்லுகை ஓர்தல் - ஒப்பன என்னவுமாம்

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆர்ஜவகுணத்தினுடைய நிரூபணமென்று அருளிச்செய்கிறார்

நீர்புரை (ஒருக்கினவிடத்திலே சென்று பாயும்) நீரின் செவ்வைபோலேயிருக்கிற, வண்ணன் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய, சீர் - ஆர்ஜவகுணத்தை, சடகோபன் - ஆழ்வார், நேர்தல் - நேராக அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இவை - இவை, ஓர்தல் ஓர்தலை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும் இது - குறளடிவஞ்சித்துறை

பத்தாம்பாட்டு - நாதன் இத்யாதி அவன்நீர்மை இத்யாதி-"நீர்" என்று நீர்மையாய, ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதத்தாலே பாதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தை யுடையவனென்றபடி.

கீழிரண்டு பதத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஹாவம - இம்மேன்மையையும் இத்யாதி பூர்வவாக்ய விவரணம்-மூன்றாம்பாட்டில் இத்யாதி இப்போது, "ஓதம்போல கிளர வேதம்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன, இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இத்யாதி பேசும்போது - பேசப்புகால் கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநிற்கும் வேதம், இப்படி 'கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே பாதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மை யையுடையவன்' என்று கூட்டவேது அதவா, நீர்மையுடையவனென்னுமித்தனை, நம்மால் பேசமுடியாது என்று வாக்யசேஷம இந்நிலைமைகளை இஸ்லபஹாவங்களை ஓதம் - ஸமுத்ரம கிளருகை - பொங்குகை காமேண அந்வயம் (க0)

இ —நிகமததில, இததிருவாயமொழி எலலாத திருவாயமொழியிலும ஆராயநது சொலலப படட தெனகிறா

[நீரபுரைவணணன சீா] - நீரோடொகத ஸவஹாவததை யுடையவனுடைய ஆாஜவ குணததை புரை ஒபபு வணணம - ஸவஹாவம நீரை வருநதி போடடிலே யேறறினற போலே, ஸமஸாரிகள விலஙகிபபோனது தனககு வழியாமபடி தான செவவியனுகை [சட கோபன சோதல]-ஆழவாா அருளிசசெயத சோதல-சொலலுதல [ஆயிரததுளூாதலிவையே]- ஆயி ரததிலும வைததுககொணடு இவை ஓாநது அருளிசசெயயபபடடவை அதாகிறது ஸமஸாரி களுடைய அநாாஜவததாலும இழககவேணடாதபடியான அவனுடைய ஆாஜவகுணததை அநு ஸநதிதது அருளிசசெயகை அனறிககே, சேதநாககு ஓாபபடுமவை நாகாம செவவைக கேடடால இழககவேணடாதபடி அவனுடைய ஆாஜவகுணததைச சொலலபபடடவை யாகை யாலே, சேதநாககு எபபோதும அநுஸநதேயமெனகை ஆயிரததிலும சடகோபன நீரபுரை வணணனுடைய சீரை சோநத இவை யோாதல

ஈடு —நிகமததில, இததிருவாய்மொழி எலலாததிருவாயமொழியிலும அவனுடைய ஆாஜவகுணததை ஆராயநது சொனன பதது என்கிறா்

[நீரபுரைவணணன] - ஆக இததிருவாயமொழியில சொலலிறறுயிறறு ஸாவேசவர னுடைய ஆாஜவகுணமாயிற்று நீரோடொதத ஸ்வஹாவததையுடையவனுடைய ஆாஜவகுணததை யாயிறறு சொலலிறறு ஆாஜவகுணமாவது - ஸமஸாரிகள விலஙகிபபோனது தனககுவழியாமபடி தான செவவையனுகை [சடகோபனநோதல] - இவைதாம, இவவாததததைக கடநக நினறு ஒருவன கவிபாடுகையனறிககே, இவவாாஜவகுணததுககு 'இலககான ஆழவாா அருளிசசெயதவை [ஆயிரதது ஓாதலிவையே] - ஆயிரததிலும வைத்துககொணடு ஓாநது அருளிசசெயயபபடடவை. அதாவது - ஸமஸாரிகளுடைய செவவைககேடடை யநுஸநதிதது, அததால இழககவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆாஜவகுணததை அநுஸந்திதது அருளிசசெயயபபடடவை. அனறிக்கே, ஸமஸாரி களுக்கு ஓரபபடுமவை எனனுதல ஆயிரததிலும சடகோபன நீரபுரைவணணனுடைய சீரை நேர்நதஇவை யோாத்ல எனறு அநவயம

முதறபாடடில, நிதயவிபூதியிலுளளாரோடு செவவையனுயப பரிமாறுமபடியை அருளிச செயதாா, இரணடாமபாடடில, லீலாவிபூதியிலுளளாருடன செவவையனுயப பரிமாறும்படியை அருளிசசெயதாா, மூனறுமபாடடில, இரணடு விபூதியி லுளளாாககும முகங்கொடுக்கைககாகத திரு மலையிலே நிறகிறபடியை அருளிசசெயதாா, நாலாமபாடடில், அவவாாஜவகுணம தமமளவிலே பலிததபடியை அருளிசசெயதாா; அஞசாமபாடடில, நான அவன குணஙகளை விருமபுமாபோலே அவனும எனதேஹததை விரும்பாநினறு னெனறாா, ஆறுமபாடடில, எனனுடைய தேஹததினள வனறிககே, எனனுடைய ஆதமாவையும கைககோணடா னெனறாா, ஏழாமபாடடில, அவவளவு மலல, நிதயவிபூதியில பணணுமஆதரததை எனபககலிலே பணணினு னெனறாா, எடடாமபாடடில, எனனைசசுடடி அவனபிறநத பிறவிகளுககு முடிவிலலை யெனறாா; ஒனபதாமபாடடில, இபபடிப பிறநத பிறவிகளதோறும தனஐசுவாயததோடே வநதவதரிததா னெனறாா; பததாமபாடடில், அவ

நிகமம - நீர்புரை இதயாதி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் "ஆராயநது" எனறு அநவயம

புரை - ஒபபு நீருக்கு ஆாஜவமாவது காடடின வழியே போகை. உகபயமாணுவயத்தாலே பலிதம- ஆக இதயாதி ஸபதாாத்தம-நீரோடு இதயாதி சீரெனறு - ஆாஜவகுணம நேர்தல் - சொலலுதல ஓர்ந்து - ஆராயநது ஓரப்படுமவை நிதயாநுஸநதேயம ஓாபபடுமவையெனற பக்ஷத்தில அநவயம-ஆயிரததிலும் இத்யாதி ஓா்நது அருளிச்செயயபபடடவை எனற பக்ஷததிலே, ஆயிரத்திலும வைததுக்கொணடு, சடகோபன நீர்புரை

னுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேணுமென்றார், நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி ஸமஸாரிகளுக்கு எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கப்படுமென்றார் (கக)

வண்ணனுடைய சீரையோராது ஸோதனைவிஇவையென்று அசவயங கண்டுகொள்வது என்னைச்சூட்டி என்னைத் தூறித்தது (௪க)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — ஸாத்ம்யஸ்வாதுகாரணத்வப்ரதிதமஹிமா த்வப்ரதிதபே வகாரணத்வமெயகார்யம் । ஸர்வஸ்யாத்மாநவாந் ஸர்வஸம்ஸ்லேஷீ ஸாது குணோ நிருத்தே ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி — ஸம்ஸ்ரீணாம் ஸ்வஸ்யஸ்வஸ்ய ஸ்வபதகரமெஷு ஸம்ஸ்லிஷ்டமாவஹந்தம் யத்தாத்ருத்ஸ்ரீதத்தேவதவி கைவல்யமாவஹந்தம் । ஸாத்மாநந்ய வ்ருத்த விஹவஸ்தந ஸாயாமாஸமஸ்த நீவோர்த்வராஜ்யவ்ஷஸ்திராபயிரஜோதாஸீநவணை ஜகாத ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஓடுமனஞ்செய்கையுரையொன்றினிலலாதாருடனே
கூடிநெடுமாலடிமைகொள்ளுமதிலே—நாடிய
ஊர்ந்துஅவன்தன்சேர்மை உரைசெய்தமாறனென்ன
ஏயந்துநிற்கும் வாழ்வாமிவை

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஒன்பதாந திருவாய்மொழி—இவையும ப்ரவேஶம

ஒ — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், தன்னுடைய விபூதிஶ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாதபக்திகனாய், ஏவம்விதனான தன்னை 'ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கவேணும்' என்ற அர்ஜுனனுக்கு அதுக்கீடான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி, அதிவிஸ்மயகரமான வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினாற்போலே ஸர்வேஶ்வரனாய ஸ்ரிய:பதியாய பரமாஸ்திகனாய ஆழ்வார் பக்கலிலே அவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனான எம்பெருமான், கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானத்தாலே பிறந்த பக்தயாரோக்யத்தையுடைய ஆழ்வாருக்கு, மஹிஷீபரிஜனாதிரூபத்தாலே பலவங்களாலும் தனக்கு போக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶய போக்யமான தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி, அவர்களெல்லாரோடும் கூட ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸம்ஶ்லேஷத்தை, அநாதிகாலம் தாம் இழந்த இழவெல்லாந் தீரும்படி ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வகாரங்களாலும் யதாமநோரதம் தமக்கு ஸாத்மிக்கும்படி தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அதனை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்

ப — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்ஜவகுணத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், "பொய்கலவாதென்மெய்கலந்தான்" என்றும், "என்னொன்றானுனன்" என்றும், கீழ் இவர் சொன்ன க்ரமத்திலே தன்னுடைய குணவிக்ரஹமஹிஷீ பரிஜனவிபூதி சேஷ்டிதங்களோடே

கூட இவரோடே பரிபூர்ணமாக ஸம்ச்லேஷித்து அநுபவிப்பிக்கப் பார்த்து, 'இவர் வெள்ளக் கேடாய் உடைகுலையப்படுகிற செய்வதென்?' என்று பார்த்து, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க புஜிப்பிப்பானாக இவர் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பது, இவருக்கு அந்திகஸ்தனாவது, கூடநிற்பது, இவர் சரீரத்தில் ஒரு பக்கத்திலே யாவது, ஹ்ருதயப்ரதேசத்திலேயாவது, தோள்களிலேயாவது, நாவிலே நிற்பது, கண்ணுக்குள்ளேயாவது, நெற்றியிலேயாவது, உச்சியிலேயாவதாகக் கொண்டு, க்ரமத்திலே போகம் தலைமண்டையிடும்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸம்ச்லேஷித்தபடியை அருளிச் செய்கிறார்,

இ — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், விபூதிச்ரவணானந்தரம் ஸஞ்ஜாதகௌதுகனாய் 'தன்னைக்காணவேணும்' என்ற அர்ஜுநனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூப்யத்தைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தருளினாப்போலே, ஸர்வேச்வரனாய் ச்ரிய:பதியாய் பரமரஸிகனாய், கீழ்ச் சொன்ன ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானத்தாலே பெருவிடாய்ப்பட்ட ஆழ்வார் பக்கலிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனானவன், மஹிஷீபரிஜநாதிரூபத்தாலே பலவகைகளானதனக்கு போக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிசயபோகனானாற் போலே, அந்திகாலம் இவரிழந்த இழவெல்லாந் தீரும்படியும் ஸாத்மிக்கும்படியுமாக ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வாங்கங்களாலும் ஸம்ச்லேஷிக்க அதனை அநுபவித்துப் பேசுகிறார்

ஈடு — கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே, அவனுடைய ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானம் பண்ணினார், இப்படி அநுஸந்தித்தார் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் இதில் ஸர்வேச்வரனாய் ச்ரிய:பதியாய் பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார் பக்கலிலே துவக்குண்டு இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான், ஆழ்வாராகிறார், கீழில் ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானத்தாலே அவன் பக்கலிலே பெரியவிடாயை யுடையரானார், 'இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று பார்த்து, அர்ஜுநன், விபூதிச்ரவணத்தாலே 'விபூதிமானானவனைக் காணவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க, அதுக்கு உறுப்பாக "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:" (திவ்ய மத்தாமிதேசக்ஷு:) என்கிறபடியே - திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து வைச்வரூப்யத்தைக் காட்டினாப்போலே, இவர்க்கும் தன்னையநுபவிக்கைக்கீடான விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை யநுபவிப்பிக்கிறான், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக் கோலி அதாவது - பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது, மஹிஷிகளான முறையாலே, திருவடியோடு பரிமாறுவது, வாஹநமான முறையாலே, திருவநந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது, படுக்கையான முறையாலே, இப்படி அவர்களோடு ஓரோ முறையாலே பரிமாறும் பரி

இவையும் பரவேச, வருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - கீழில் இத்யாதி ஸர்வேச்வரனிருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் ஸாத்ம்யபோகப்ரதத்வம் அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. விஸ்தரஸங்கதி-ஸர்வேச்வரனாய் இத்யாதி "இவையுமவையும்" இத்யாதியையும் 'திருவின் மணாளன், சுவையன்" இத்யாதியையும் பற்ற ஸர்வேச்வரனாய் இத்யாதி விசேஷணத்ரயமும் துவக்குண்டு என்பட்டு இது-அநயோந்யபராவண்யமுண்டான இது நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி இதில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணுமைக்கு அடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அர்ஜுநன் இத்யாதி "அபேக்ஷிக்க" என்கிறவிடத்திலே - "மந்யஸே யதி தச்சக்யம் மயா த்ரஷ்டுமிதி ப்ரபோ । யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மாநமவ்யயம்" என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம் கீதாச்லோகார்த்தம் - "ந து மாம் சக்யஸே த்ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா । திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்". விடாயைப்பிறப்பித்து - பக்திரூபாபந்நஜ்ஞானத்தை விஷயமாக்கி கோலி - "அநுபவிப்பிக்கிறான்" இதிபூர்வே

மாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடே பரிமாறுகிறானாய், அதுதன்னைக் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயனுபவிக்கக் கேட்டு, "பொறுக்கப்பொறுக்க" (மூலத்தில் இப்படி) பரிமாற, இவரும் அவனை ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸர்வகாதரத்தாலும் யதாமநோரதம் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

இவையுமவையுமுவையும் இவருமவருமுவரும்
யவையுமியவருந்தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியுங்காக்கும்
அவையுள்தனிமுதலெம்மான் கண்ணபிரானென்னமுதம்
சுவையன்திருவின்மணாளன் என்னுடைச்சூழலுளானே

ஆ — (இவையுமவையும்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினானென்கிறார்

ஸ்வஸங்கல்பக்ருத நிகில ஜகதுதய விபவ லயலீலனாய், ஸர்வஜகதாத்மபூதனானவன் என்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே என்னை வசீகரிக்கைக்காக என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்

ஒ — முதற்பாட்டில், ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுவாய் ஸர்வாந்தராத்மதயா நின்று, அவற்றுக்கு தாரகனாய் ச்ரிய:பதியாய் பரமரஸிகனாய் எனக்கு போக்யபூதனாய் எனக்கு நாதனாயுள்ள க்ருஷ்ணனானவன் என்தனக்குத் தன்னோடேயுடை ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தைத் தந்தருளுகைக்காக என்னுடைய பார்ச்வங்களிலே வந்து வர்த்தியாநின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்

[இவையுமவையும்] சேதநாசேதநங்களை எல்லாவற்றையும் [தன்னுள்ளே யாகியுமாக்கியுங் காக்கும்] ஸம்ஹரித்து தன்னுடைய தயையாலே அவற்றை யுண்டாக்கி அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுமவன்

ப — முதற்பாட்டில், ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தாலே ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய் ஸர்வஸுலபனான ச்ரிய:பதி, என்னுடைய பரிஸரத்திலே அநுரவர்த்தியாகாநின்றானென்கிறார்.

இவையும் அவையும் உவையும் - ஆஸந்நமாயும் தூரஸ்தமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள அசேதநங்களும், இவரும் அவரும் உவரும் - ஏவம்வித சேதநரும், யவையும் யவரும் - எல்லாம் ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே, தன்னுள்ளே - தன்னுள்ளே, ஆகியும் - ஆம்படியாயும், ஆக்கியும் - (ஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலே) உண்டாக்கியும், காக்கும் - (ஸ்ருஷ்டமானவற்றுக்கு ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபிமதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிக்குமவனுமாய், அவையுள் - அவற்றி

ஞாவைய: 'அருகலிலாக'' என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து, பிராட்டிமாரோடு இத்யாதி ஸௌந்தர்யத்தாலும் என்றது - "நெஞ்சினுளான்" "கண்ணினுளான்" இத்யாதியைப்பற்ற ஸர்வகாத்ரத்தாலும் என்றது "ஒக்கலையான்" "நெற்றியுளான்" 'உச்சியுளான்" இத்யாதியைப்பற்ற "சூழலுளான்" என்றதொடங்கிச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் - பொறுக்கப்பொறுக்க இத்யாதி அவனைப்பேசி - அவன் குணங்களைப் பேசி

ளுள்ளே அந்தராத்மாவாயும், தனிமுதல் - உள்ளே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ காரணமுமாய், அம்மான் ஸ்வாமியுமாய், கண்ணபிரான் - க்ருஷ்ணனான ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி, என் அமுதம் - எனக்கு போக்யபூதனாய், சுவையன் - அத்தாலே தானும் ரஸிகனானவன், திருவின் மணாளன் - லக்ஷ்மியோடே கூட, என்னுடை - என்னுடைய, சூழலுளானே - சூழலிலேயானான்

இ —முதற்பாட்டில், ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனானவன், என்னுடைய பார்ச்வத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானா னென்கிறார்

[இவையுமவையுமுவையும் இத்யாதி]-முதல் திருவாய்மொழியில், "நாமவன்" என்கிற பாட்டிற் சொன்ன சேதநாசேதநங்களை மூன்றுவகையாலே சொல்லுகிறார் முதல் திருவாய்மொழிக்குப்பின்பு, தமக்குப் பிறந்த வைசத்யத்தால் பாசுரப்பரப்பறச் சொல்லுகிறார் [இவையுமவையுமுவையும் இத்யாதி] ஸாமீபஸ்த்தமாயும் தூரஸ்த்தமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயு முள்ள சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது [யவையுமயவரும்]-இப்படிகளாலே நிர்ட்டப்பட்ட சேதநாசேதநங்களையும் [தன்னுள்ளேயாகியும்] "ஸர்வ" என்கிறபடியே 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இவற்றை ஸம்ஹரித்தும். [ஆக்கியும்] தன்னுடைய தயையாலே அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும் [காக்கும்] ஸ்ருஷ்டமான அவற்றை ரக்ஷித்தருளும் [அவையுள்தனி முதல்] - அவற்றின்பக்கலிலே அந்தராத்மாவாய், தானொருவனுமே நிர்வாஹகனாய் நிற்கும் [எம்மான்] - தன்விபூதிவிஷயமாக வுண்டான ஔதார்யத்தைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன் [கண்ணபிரான்] - இப்படிப்பட்டவன் முகங்கொடுக்குமபடி மறையப்பிறக்கை யன்றிக்கே கண்ணுக்கு விஷயமாய் வந்து நிற்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது [என்னமுதம்] - தேவாசுராதிகாரிகளான அமருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி [சுவையன்] - ரஸிகன் அவ்வமருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி, அதுக்கு போக்த்ருத்வமில்லையே [திருவின்மணாளன்] - இவருடைய அமருதம் ஒருமிதுனமாயிறு [என்னுடைச் சூழலுளானே] பிராட்டி "அகலகில்லேன்" என்னுமவன் என் பார்ச்வத்திலே வர்த்திக்குமது தன்பேறாக இராநின்றான் [திருவின்மணாளன்] - ரஸிகத்வத்துக்குச் சிரமஞ்செய்த விடமென்னுதல், ரஸிகத்வத்துக்கு விஷயம் அவளென்னுதல் [என்னுடைச் சூழலுளானே]-என்னுடைய பார்ச்வத்திலே வர்த்திக்கைக்கு அடி, பிராட்டி யென்னவுமாம் "யஸ்ய ஸ்வாதேஷ்டம் ஸ்வஸிதே ய ஸிதா: ஸ்ராதா: । ஸர்வாணி வாஞ்சனானி ஸ்வ ஸாஷ்டே கிருஷ்டை" என்கிறபடியே

ஈடு —முதற்பாட்டு ஸ்ருஷ்டயாதி ஹேது பூதனுமாய ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணனானவன் என்னுடைய பார்ச்வத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானா னென்கிறார் அவனுடைய குணாநுபவத்தோடு விபூத்யநுபவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபவித்த இத்தை விசதமாயிருக்கையாலே திரள அநுபவிக்கிறார்

[இவையும் அவையும் இத்யாதி] - சித்வர்க்கத்தையும் அசித்வர்க்கத்தையும் திரளச் சொல்லுகிறது [தன்னுள்ளேயாகியும்] - "இவையுமவையும்" என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவ

முதற்பாட்டு இவையும் இத்யாதி "அவையுள் தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச்சூழலுளான்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்யாதி ஸாத்ம்யபோக பர்த்வரூபகுணாநுபவம் பண்ணுகிற இவர், விபூத்யநுபவம் பண்ணுகிறதென? என்ன, அவனுடைய இத்யாதி குணங்களோபாதி, தத்ஸ்வாகாரத்தாலே விபூதியும் அநுபாவ்யமாகையாலே சொல்லுகிறாரென்றபடி ஆனால் "நாமவன்" என்கிற பாட்டிற்படியே பார்க்க அநுபவியாதொழிவானென்? என்ன, முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி, புநருக்தி பரிஹாரமாதல் திரள - ஸமுதாயமாக

இவையும் இத்யாதி - ஸமீபஸ்த்தங்களாயும், தூரஸ்த்தங்களாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டங்களாயும், ஸமீபஸ்தராயும், தூரஸ்த்தராயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராயுமுள்ள யவையும்யவரும் - சேதநா

ஹரிக்க வொண்ணுதபடி "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்கிறபடியே - தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது [ஆக்கியும்] "பஹு ஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன்பக்கலிலேநின்றும் பிரிந்து, நாமரூப விபாகார்ஹமாம்படி பண்ணியும் [காக்கும்] - ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களை ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும்படி [அவையுள் தனிமுதல்] ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே, இவை ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது இது பின்னை, "ஆக்கியும்" என்று ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னபோதே சொல்லிற்றுகாதோ? எனனில், "தத் அநுப்ரவிஶ்ய" (தத்நுப்ரவிஶ்ய) என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு, இங்கு இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஶப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது [எம்மான்] - தன்விபூதி விஷயமாகத் தனக்கு உண்டான ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் [கண்ண

சேதநங்களெல்லாம் தன்னுள்ளேயாகியும் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணியும் ஆக்கியும் ஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் காத்தும் - ஸ்ருஷ்டமானவற்றை ரக்ஷிக்குமவனும் அவையுள் தனிமுதல்-அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மாவாயுமுள்ள அத்விதீயகாரணமுமாயென்று ஶப்தார்த்தம். உத்தானவாதம்- "யவையுமவரும்" என்று "ஆகியும்" என்று ஸம்ஹாரத்தை முந்துறச் சொல்லிற்று-ஸ்ருஷ்டி அபயபூர்விகையாகையாலே ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறபாடு அத்விதீயகாரணமாவது - ஸாவதாரமாவெனனுமதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்-ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி பூர்வவாக்யத்தை ஶங்காமுகேந விவரிக்கிறார்-இது பின்னை இத்யாதி, இது - அநுப்ரவேஶம் 'அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று-ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுப்ரவேஶபூர்வகத்வம் ப்ரதிபந்நமாகையாலே, ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே அநுப்ரவேஶம் ஸித்தமாகாதோ? என்று ஶங்காதாத்பர்யம் அந்த அநுப்ரவேஶத்திற்காட்டில் இங்குச் சொல்லுகிறதுக்கு வ்யாவ்ருத்தியை தாத்பர்யமின்றுகொண்டு, இங்கு விவக்ஷிதமான அநுப்ரவேஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அநேந ஜீவேந இத்யாதி ஆக, "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே "அநேந ஜீவேந" இத்யாதிவாக்யோக்தமான ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேஶம் சொல்லுகிறது, "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய ஸத்தாநிர்வஹணார்த்தமான ஸத்தியர்த்தாநுப்ரவேஶஞ் சொல்லுகிறதென்று கருத்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேஶமென்றும், ஸத்த்யர்த்தாநுப்ரவேஶமென்றும் அநுப்ரவேஶம் த்விவிதம் காரணாவஸ்தையோடு கார்யாவஸ்தையோடு வாசியற ஸாவதா சிதசித்நுப்ரவிஷ்டனான பரமாத்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தாநுப்ரவேஶமாவது எது? ஸத்த்யர்த்தாநுப்ரவேஶமாவது எது? எனனில், "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்று ஸம்ப்ரதாயம் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே, "அநேந ஜீவேந" இத்யாதி வாக்யமிலலே, "இது பின்னை" இத்யாதிஶங்காவாக்யாநந்தரம், "தத்நுப்ரவிஶ்ய" என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு இங்கு இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஶப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்குமநிலையைச் சொல்லுகிறது" என்று பரிஹாரவாக்யாவலி சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே யிருக்கிறது அந்தப் பக்ஷத்திலே "சொல்லிற்றாகாதோவெனனில்" என்றதநந்தரம், 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய என்று' என்று கூட்டிக்கொள்வது, 'தத்நுப்ரவிஶ்யஎன்று' என்கிறதை 'இங்கு' என்ற அநந்தரம் கூட்டிக்கொள்வது" என்று வாக்யத்தைத் திருத்துவார்கள் "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா" இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - "ஸ்ருஷ்டிஹோத்ராத் ஜுஹோதி" "யவாக்ரூம்பவதி" என்ற இடத்திற்போலே, பாடக்ரமத்தை அநாதரித்து அர்த்தக்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து "ததேவாநுப்ராவிஶத் தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத்நுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்" "ஐதத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" அந்த - "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே இந்த "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே "இவையுமவையும்" இத்யாதிக்கு அநந்தரம், "எம்மான்" என்றதுக்கு பாவம்-தன்விபூதி இத்யாதி ஒரம்-பக்ஷபாதம் "கண்ணபிரானென்றதுக்கு-க்ருஷ்ணனும் உபகரிக்கு

பிரான்] இப்படியிருக்கிறவன்தானே க்ருஷ்ணனென்கையும், அவன்தான் கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று உபகரிக்குமென்கையும் [என் அமுதம்]- தேவர்கள் அதிகாரிகளாம் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி [சுவையன்] அவ்வம்ருதத்துக்கு போக்தருத்வ மில்லையே சுவையன - பரமரஸிகன் இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது [திருவின்மணாளன்] - இவருடைய அம்ருதம் ஒரு மிதுனமாயிற்று [என்னுடைச்சூழலுளானே] - பெரியபிராட்டியார் * "அகலகில்லேனிறையும்" என்னப் பிறந்தவன், என் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கை தனப்பேறாக வர்த்தியாநின்றான் "*யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: । ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே*" (யஸ்யப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா:ப்ரஜா: - ஸராமோவாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே) என்கிறபடியே, "*லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி*" (லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி) - தாமையொழிந்தார்க்கெல்லாம் நாதரானவர் ஸுக்ரீவனை நாதனாக இச்சியாநின்றார் கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, தாம் முந்துற முன்னம் இச்சியாநின்றார் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சூழல்பலபலவல்லான் தொல்லையங்காலத்துலகைக்
கேழலொன்றாகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான்
வேழமருப்பையொசித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்
ஆழநெடுங்கடல்சேர்ந்தான் அவனென்னருகலிலானே

ஆ —(சூழல்பலபல) இப்படி என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்து, தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், பரஹமாதி வாங்மனஸாபரிச்சேத்யமான தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களையும் எனக்குக் காட்டி என்னை வசீகரித்து, பின்னை என்னருகே எழுந்தருளினா னென்கிறார்

ஒ —இரண்டாம் பாட்டில், ப்ரஹமேசாநாதிகளுடைய வாங்மனஸ்ஸுகளுக்கும் அபூமியாயிருக்குமவைத்து, அவர்களுக்காக அவதாரணவசாயியாய், தன்னுடைய திருவவதாரங்க

மவனென்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமாய உபகரிக்குமவ னென்னுதல் இவ்வர்த்தத்வயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார்-இப்படியிருக்கிற இத்யாதி க்ருஷ்ணனென்கையும்-க்ருஷ்ணனுடைய வந்தவதரிக்குமவனென்கையும் "என்" என்றதுக்கு பாவம்-தேவர்கள் இத்யாதி கீழையுங்கூட்டி பாவம்-அவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி. 'சுவையன திருவின மணாளன" என்கிற பதச்சேதத்துக்கு பாவம் - இந்த இத்யாதி "என்னமுதம் திருவின மணாளன" என்று கூட்டி பாவார்த்தம் - இவருடைய இத்யாதி "இந்த தாத்பர்யத்வயத்தாலும் - வாக்யத்வயோக்தமான புருஷகாரத்வோபேயத்வங்கள் ஸூசிதங்கள்" என்று ஸம்ப்ரதாயம் "திருவினமணாளனென்னுடைச் சூழலுளான" என்று கூட்டி அவதாரணத்துக்கு பாவம் - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி "இவையுமவையும்" இத்யாதியாலே மேன்மையைச்சொல்லி, "அவன்சூழலுளான" என்றதுக்கு தருஷ்டாந்தம் - யஸ்ய இத்யாதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுர்த்தே, "ஸஷ்டிக்ஷாவலிக்தாதிப்ராவ்யாநக்தேயஸ: । லோகநாத: புராபூத்வா" இத்யாதி வர்த்தமானார்த்தம்-கிடைப்பது இத்யாதி "இச்சதி" என்கையாலே - லொட்யம் லிங்தம் க்ரமேண அந்வய: (க)

---

* *திருவாய்மொழி - ௪ - ௧௦ - ௧௦,*

ளாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் வஶீகரித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டவன், எனக்குத் தன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷ ரஸம் தருகைக்காக என்னருகே வந்து நின்றான் என்று தருப்தராகிறார்.

[சூழலென்று தொடங்கி] - சேதநரையெல்லாம் தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவான பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணவல்லனாய் வாராஹகல்பத்துக்கு முதலாயத் தான் திருவவதரிக்கக்கடவனாகையாலே அழகிதான காலத்திலே ப்ரளயார்ணவ மக்நமான பூலோகத்தை அதிவிலக்ஷணமான அழகையுடைய ஸ்ரீ வராஹமாய் அநாயாஸேந எடுத்தருளி ஆதரமாய அதிஸுந்தரமான கேஶபாஶத்தை யுடையவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] - குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவன்.

ப —அநந்தரம், அவதாரமுகத்தாலே ஆஶ்ரிதோபகாரகனானவன், என் அருகே யானான் என்கிறார்.

சூழல் - (ஆஶ்ரிதரை வஶீகரிக்கைக்கீடான) சூழ்ச்சியையுடைய அவதாரங்களை, பல பல - பலவும், வல்லான் - (தன் இச்சையாலே) பண்ணவல்லனாய், தொல்லை பழையதாய், அம் (அவதாரோபயுக்தமாகையாலே) அழகியதான, காலத்து - வாராஹகல்பத்தின் முதலிலே, உலகை (ப்ரளயார்ணவமக்நமான) லோகத்தை, கேழல் ஒன்றாகி - அத்விதீய வாராஹமாய்க்கொண்டு, இடந்த - இடந்தெடுத்து, கேசவன் - (ப்ரளயஜலத்திலே நனைந்த) மயிர்ழக்கையுடைய, என்னுடை அம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், (க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து), வேழம் (ப்ரதிபந்தகமான) குவலயாபீடத்தை, மருப்பை ஒசித்தான் - ஶ்ருங்கபங்கம் பண்ணினவனாய், (இவ்வுபகாரம்), விண்ணோர்க்கு - (அதிஶயிதஜ்ஞாநரான) தேவர்களுக்கும், எண்ணல் - நினைக்க, அரியான் - அரியனாய், (பின்னையும் ஆஶ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காக), ஆழும் அகாதமாய், நெடும் - பெருத்த, கடல் க்ஷீரார்ணவத்திலே, சேர்ந்தான் அவன்-கண்வளர்ந்தருளினவன், என் அருகலிலான் என் அருகான இடத்திலே யானான் அருகலிலென்று - ஏழாம்வேற்றுமை.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரபந்தத்திலே வந்து நின்ற நிலை ஸாதித்தவாறே, என்னருகே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

[சூழல் பலபல வல்லான்] - சூழலென்று அவதாரம், அத்தைச் சூழலென்கிறது, சேதநரைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகையாலே, [பலபல]-ஜாதிபேதமும் அவாந்தரபேதமும் [வல்லான்] அநேஹஸாகமாகப் பிறக்க வல்லான் [தொல்லை இத்யாதி] - தாம் அகப்பட்டிருப்பதொரு சூழலைச் சொல்லுகிறார். தொல்லை - பழைமை. வாராஹகல்பாதியிலே அம்காலம் - தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலம் [உலகை] - விமுகமான ஜகத்தைப் பற்றக்கிடா தன்னை அழியமாறிற்று [கேழலொன்றாகி] அத்விதீயமான வாராஹமாய் பின்பு தானே 'இவ்வடிவு கொள்ளவேணும்' என்றாலும் கொள்ளவொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை [இடந்த] - ஜாத்யுசிதமான செருக்கு பூர்வாவஸ்தையும் ஸ்ரிய:பதியேயிறே [கேசவன்] ப்ரளயகாலத்திலே நனைந்த உளைமயிரும் தானுமாயிருந்தபடி. அதிஸுந்தரமான கேஶபாஶத்தை யுடையனாயிருக்கை [என்னுடையம்மான்] - லோகமடங்க ரக்ஷணார்த்தமத்துக்குக் காமீபவித்த நிதகளை, இவர் ஒருவருமே அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுத்துவாங்கினார். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்ட என்னை எடுத்தவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாற்போலே என் விரோதி

யைப் போக்கினபடி. இப்படித் தனியே குவலயாபீடத்தின் கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் தான் ஆரென்னில்,—[விண்ணவர்க் கெண்ணலரியான்] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநஸங்கோசங்களுக்கு எட்டாதவன். [ஆழ்நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்] - ப்ரஹ்மாதிகள் ஆபந்நிவ்ருத்திக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தவன். ஆழம் - உறுத்தாமைக்கு, நெடுமை - "தாளும் தோளும் முடிகளும்" என்கிறபடியே கண்வளர இடம்போந்திருக்கைக்கு. [அவன் என்னருகிலானே] - அத்தேவர்களுக்குப்போலே அநுராகிபாகருஷ்டன்னறிக்கே, என்அருகே வந்து நின்றான்.

ஈடு — இரண்டாம்பாட்டு. என்பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாதமிந்தவாறே என் அருகே வந்து நின்றானென்கிறார்.

[சூழல்பலபலவல்லான்] இப்போது சூழலென்கிறது - அவதாரத்தை. அவதாரத்தை "சூழல்" என்பானென்? என்னில், சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே ஜாதிபேதத்தையும், அவாந்தர பேதத்தையும் பற்ற, "பலபல" என்கிறது. [வல்லான்] - கர்ம நிபந்தநமாகப் பிறக்கும்மவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்க வல்லான். கர்மம் செய்ய வல்லதன்றிறே, அநுக்ரஹம் செய்யவல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார். [தொல்லை] - வாராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே [அம்காலத்து] தன்வடிவைக்கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே, அந்தைப்பற்ற, அங்கால மென்கிறார். [உலகை] ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானுக்காகத் தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ! ஸங்கல்பத்துக்கும் பாத்தம்போராத பூமிக்காகக்கிடீர்! [கேழலொன்றாகி] - தன்மேன்மையோடு அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத் தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? [ஒன்றாகி] - பின்பு ஸர்வஶக்தியான தானே "இவ்வடிவைக்கொள்ள" என்னிலும் ஒண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கிறபடி. பூமி, ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக்கொண்ட இத்தனை அவன்தான், அது அவன் கொண்ட வடிவாகையாலே அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்கும், பண்ணியாமதேசிறே. [இடந்த] - அஜ்ஜாதிக்காக உள்ளதொரு குணமாயிற்றுச் செருக்கு, ஸ்ரிய:பதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் சொல்லவேண்டாவிறே. அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினான். [கேசவன்] -

---

இரண்டாம்பாட்டு-சூழல் இத்யாதி "என்னருகிலான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- என்பரிஸரத்திலே இத்யாதி.

"சூழல்" என்கிறது சூழ்போலே பரிஸரவாசியன்று, அவதாரவாசியென்கிறார்-இப்போது இத்யாதி. சேதநரைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமது சூழலென்றபடி. சூழ்ந்துகொள்ளுகை - வளைத்துக்கொள்ளுகை. வீப்ஸைக்கு - பாவம் - ஜாதிபேத இத்யாதி. அவாந்தரபேதம் - ஏகஜாதியிலுள்ள பேதம். பலவுடையான் என்னாதே, "வல்லான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - கர்மநிபந்தந இத்யாதி. கர்மவஶ்யனுக்கொழிய, அகர்மவஶ்யனுக்கு அநேக ஜந்மம் கூடுமோ? என்ன, கர்மம்செய்யவல்லது இத்யாதி. அநுக்ரஹம் நித்யமாகையாலே யாதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களுண்டென்று கருத்து. காலத்துக்கு அழகு ஏது? என்ன, தன்வடிவை இத்யாதி. யாநதம் - தாம். "கேழல்" என்றதுக்கு பாவம் - தன்மேன்மையோடு இத்யாதி. அணைந்து - கூடி. "ஒன்று" என்றதுக்கு பாவம் - பின்பு ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. கொள்ளவென்னிலும் - பரிகரஹிக்கவேணுமென்றாலும். ஒண்ணாத - கூடாத. விவரணம் - பூமிப்ரளயத்திலே இத்யாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவு - வயஸ்தத்துக்காக ஸமபாதித்த வடிவு, அதாவது - ராஜாக்கள் ஸ்வார்த்தமாக கல்பதாரத்தைகளும் ஸமபாதியாநிற்கச்செய்தே, புறச்செலவுக்காகவும் சில ஸமபாதிக்குமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்ட வடிவென்றபடி. ஆலத்திவழிக்க - ஆலத்தியெடுக்க. அப்படியிருக்குமோ? என்ன, ப்ரமாணம் பன்றியாம் இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி (௧௧-அ). வராஹமான தேஜஸ்ஸையுடைய தேவனென்றபடி. எடுத்து என்னாதே, "இடந்து" என்கிறது - செருக்கின் கார்யமாகையாலே, அதனை அருளிச்செய்கிறார்-அஜ்ஜாதிக்காக இத்யாதி. சொல்லவேண்டாவிறே - செருக்

ப்ரஸ்தகேஸன அப்போதைத்த திருமேனியும் உளைமயிருமாய் நின்ற நிலை [என்னுடையம் மான்] - ஸமஸாரபரளரான கொண்ட என்னை யேத்தவன் [வேழமருப்பை யொசித்தான்] குவலயாபீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன் அப்படியே என்னுடைய மதங்களிற்றிந்தினையும் சேரித்தியாமல் பண்ணினவன் விரோதிநிரஸநஸீல னென்றபடி [விண்ணவாக் கணணலரியான்] - தனியே குவலயாபீடத்தோடே பொருதவன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகானவன் [ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான்] - அந்தப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்குந்தருப்பாற் கடலிலே சாயந்தருளினவன் ஆழம் - உறுத்தாழைக்கு நெடுமை - தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி வேண்டினபடி கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு [அவனென்னருகலிலானே] - அவர்களைப்போலே எனக்கு அதூரவிப்ரகருஷ்டமாகவும் நிற்கிறிலன் (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதல்வன்
கருகியநீலநனமேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன்
பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன்
ஒருகதியின்சுவைதந்திட்டு ஒழிவிலனென்னோடுடனே

ஆ —(அருகலில) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வேந அஸங்க்யேய குணவிஸிஷ்டனாய், அயாவதுமமரர்களதிபதியாய், நிரதிஸய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமித கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹநமாக வுடையனாய், ஸ்ரீய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் என்னருகே வந்து பின்னை ஒருபடியால் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து விட்டிலன், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷியாநின்றானென்கிறார்

ஒ —மூன்றும்பாட்டில், மஹிஷீபரபருதிகள் ஓரோவகைகளாலே தன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷரஸம் பெறுமாபோலே யன்றிக்கே, எல்லாவகைகளாலுமுள்ள ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தை எனக்குத் தந்து என்னை ஒருகாலும் விடாதபடியானானென்கிறார்

[அருகலிலென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணமஹாகுணனாய அயாவதுமமரர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதயாதிகளுக்கும் போஷணாதிகளுக்கும் காரணமாய், கறுத்து நெய்த்து விலக்ஷணமான திருவடம்பில் நிறத்தையுடையான் [பொருசிறையென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய விஷயீகாரத்தாலே பிறந்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே பற்றி நின்றுள்ள திருச்சிறகை யுடைய பெரியதிருவடிமேலே பரீதனாய்க்கொண்டு ஏறுவதுஞ்செய்து பெரிய பிராட்டியாருக்கு நாயகனென்னும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையான் அருகல் - க்ஷயிக்கை

ருக்கு என்று ப்ரேக்ஷம் செருக்கு - காவம் உளைமயிர் - கேஸராங்கள் "உலகையிடந்த கேசவனென்னுடையமமான்" என்று கூட்டி ஹாவம் - ஸம்ஸார இத்யாதி "வேழமருப்பையொசித்தானென்னுடையம்மான்" என்று கூட்டி ஹாவம - அப்படியே இத்யாதி முதல்திருவந்தாதி (௬௭)-மதக்களிறு இத்யாதி ஸ்ரோத்ராதிகளாகிற மதத்தஜங்களங்களையும் விஷயங்களாகிற குடியிருப்புகளிலே ஸஞ்சரியாத படியாக என்றபடி பலித்தம-விரோதி இத்யாதி "விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்" என்கிற பதத்தைக் கீழ்மேலுங்கூட்டி யோஜிப்பது தனியே - அஸஹாயேந விஸேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் ஆழும் இத்யாதி நெடுமை தாளும் இத்யாதி - ஒப்பிலாத பல திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பியென்றபடி அவர்களைப் போலே - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குப்போலே அருகலிலான் - அருகான இடத்திலே யானென, ஸமீபஸ்தனென்றபடி அருகல் - அருகம "அருகலில" என்ற - ஸப்தமி கர்மேண அர்வயா: (உ)

ப —அநந்தரம், என்னோடே கூடிநின்று பஹுமுகமாக ரஸிப்பியா நின்றானென்கிறார்.

அருக்கில் அப்க்ஷயாதிதோஷரஹிதமாய், ஆய - ஸ்வாபாவிகத்வத்தாலே நித்யமாய், பெரும் - அபரிச்சிந்நமான, சீர் - குணங்களையுடையனாய், அமரர்கள் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி - ஸத்தாதிஹேதுபூதனான, முதல்வன் - ப்ரதாநனாய், கரிய - மிகவுங்கறுத்த, நீலம் - நீலரத்நம் போலே, நல் - நன்றான, மேனிவண்ணன் - திருமேனி நிறத்தையுடையனாய், செம் - (அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி) சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - திருக்கண்களையுடையனாய், பொரு - செறிந்த, சிறை - சிறகையுடையனான, புள் - பெரிய திருவடியை, உவந்து - மிகவும் விரும்பி, ஏறும் - மேற்கொள்ளக்கடவனாய், பூமகளார் - பூவில் மணம் வடிவு கொண்டாற்போலே போக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு, தனிக்கேள்வன் - அத்விதீயநாயகரானவன், என்னோடுடனே - என்னோடே கூடிநின்று, ஒருகதியின் - ஒருவழியாலுள்ள, சுவை - இனிமையை, தந்திட்டு, ஒழிவிலன் - தவிர்கிறிலன்; ஹேயப்ரத்யநீகமாய ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வரூபமான மேன்மையும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகமும், புண்டரீகாக்ஷத்வமும், கருடவாஹநத்வமும், ஸ்ரிய:பதித்வமுமாகிற பரத்வவிஹங்களையுள்ள அநுபவையுந் தாரா நின்றானென்று கருத்து. அருக்கலென்று - குறையாய், க்ஷயமென்றபடி.

இ —மூன்றாம்பாட்டில், மஹிஷீபரிஷ்பந்திகளோடு ஒருவகையாலே பரிமாறுமவன் என்னளவில் தங்கக்கட்டுகிறிலன் என்பாகல் என்கிறார்.

[அருக்கிலாய பெருஞ்சீர்] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்களான அருக்கல் க்ஷயம், அதாகிறது - குறைவு அதாகிறது - ஹேயம் இல் இல்லாத அருக்கல் - கேடு ஸ்வாபாவிகமென்னவுமாம் ஆய - ஆன அருக்கிலான - நன்றான பெருஞ்சீர் - நிஸ்ஸீமமாய் நிஸ்ஸங்க்யமாயிருக்கை [அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன்] அநுகூலவர்க்கமாகையாலே நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தாரகாதிகளுக்கும் ஹேதுவானவன் [கரியநீலநன்மேனி வண்ணன்] அவர்கள் ஸதா தர்சனம் பண்ணுகிற வடிவு இருக்கிறபடி கறுத்த நெய்த்த நன்றான திருமேனியின் நிறத்தையுடையவன் [செந்தாமரைக் கண்ணன்] - அக்கறுப்பில் கண்ணுக்குப் பரபாகமாயிருக்குந் திருக்கண்களையுடையவன் [பொருசிறைப்புள்] - ஸவிசேஷாகாரத்தால் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பதறுகின்றுள்ள திருச்சிறகையுடையவன் [உவந்தேறும்] - ஒருவினைக்காகவன்றியிலே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கை [உவந்தேறும்] - அவனுக்குள்ள ப்ரியமன்று ஸர்வருக்கும் உள்ளது [பூமகளார்] - பரிமளம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கும்படியான போக்யதையையுடையவள் [தனிக்கேள்வன்] - "அத்விதீயநாயகன்" என்னும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன் [ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்] - ஒருவகைப்பட்ட ரஸத்தை அநுபவிப்பித்து விடுகிறிலன் நித்யஸூரிகளோடொக்க எல்லாம் பண்ணும் ஓரந்தை என்பக்கலிலே பண்ணாநின்றான் [என்னோடுடனே] - "நித்யவிபூதி நிர்வாஹணமும் இங்கேயிருந்து" என்னும்படி என்னை விடுகிறிலன்.

ஈடு —மூன்றாம்பாட்டு. திருவடி, திருவனந்தாழ்வான் பிராட்டிமார் தொடக்கமானாரோடே ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோவகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன் என்கிறார்.

[அருக்கல்] குறைகை, கேடு. இல் என்பது - இல்லாமை. குறைவின்றிக்கே, ஆய - ஆன, நன்றான ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய கல்யாணைகதாநமுமான நிரவதிககுணங்களையுடையனாய்

மூன்றாம்பாட்டு-அருக்கிலாய இத்யாதி "பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவடி இத்யாதி. இவர்களைச் சொன்னது - திருவனந்தாழ்வானுக்கும் உபலக்ஷணம்.

கேடு என்றது - விவரணம். குறைவாலே ஹேயத்தையைச் சொன்னபடி. "பெருஞ்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - நிரவதிககுணங்களை என்று "ஆதி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அக்குணங்களை இத்யாதி. ஆதீய

ாய, அககுணஙகளை நிதயஸூரிகளை ஸதாநுபவமபணணுவிககு மவனுமாய, அவாகள ஸததாதி ளை தனஅதீநமாமபடி யிருககிறவன [கருகியநீலநனமேனிவணணன] கறுதது நெயததுப பேச் சுககு அவிஷயமாமபடி விலக்ஷணமான திருமேனியில நிறததையுடையவன விலக்ஷணமான திரு மேனியில கறுதது நெயதத நிறத்தையுடையவன அவாகளை ஸதாநுபவமபணணிவைககுமபோது படி விடுமபடி [செநதாமரைககணணன] - அகவாயில குணஙகளுககு பரகாசகஙகளான திருக கணகளையுடையவன / [பொருசிறைபபுளளுவநதேறும] - ஸாவேசவரன பெரியதிருவடியை மேற கொளளுவதாக நினைதது 'வா' எனறழைததால, அவனுடைய அஙகீகாரததாலுணடான ஹர்ஷத தாலே பெருககாறுசுழிததாறபோலே சுழிததுத தனனில தான பொராநினறுளள சிறகையுடைய னாயககொணடாயிறறு தோறறுவது அவனும'நாமஇவனைமேறகொளளபபெறறோமே' எனறு திருவுள ளததில பரீதியோடே யாயிறறு மேறகொளளுவது [பூமகளாரதனிககேளவன] புஷபததில பரி மளம வடிவுகொணடாறபோலே யிருபபாளாய ஹோகயதைககவேஷையான பெரியபிராட்டியாககு வலலவனெனறால, இபபடிபபட்ட ஐசவாயததுககு இரணடாம விரலுககு ஆளிலலாதபடியிருககிற வன [ஒருகதியின இதயாதி] - அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாலவநத ரஸததைததநது விடுகிறிலன, எனனளவில நிதயஸூரிகளேலலார்பககலிலும பண்ணும ஆதரததை எனபககலிலே பணணுகினறன [உடனே] - " இவன ஒருவிபூதிமான, அநயபரன" எனறு தோறறஇருககிறிலன நிதயவிபூதியில கேளவியும இஙகேயிருநதேயாமிததனை " தண தாமமசெயது " எனறு நிதயவிபூதி யில பண்ணும விருபபததைப பணணினனெனறார கீழில திருவாயமொழியில, இதில அவவிபூதி யிலுளளாரோடே பரிமாறுமபடியை எனனொருவனோடே பரிமாறினனெனகிறார் (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உடனமர்காதலமகளிர திருமகளமணமகளஆயர்
மடமகள் என்றிவாமுவா ஆளுமஉலகமுமமூனறே
உடனவையொககவிழுஙகி ஆலிலைசசேர்நதவனெமமான்
கடலமலிமாயபபெருமான கணணனெனனொககலையானே

இதயாதி: எனறுய, அமராகளாலே குணவிசிஷடதவேந ஸவீகரிககபபடுமவனெனறுய, அததாலே ஸதாநுபாவ னெனறபடி "முதலவன" எனறதுககு ஆததம-ஸநநாதிகள் இதயாதி ஆதிபபததாலே ஸததிதிபாவருத்தி களைச சொலலுகிறது ஸததாதிகளுககுக காரணபூத னெனறபடி "கருகிய, நீலம, நல" எனகிற மூனறையும நிறததுக்கு விசேஷணமாக அருளிசசெயகிறார - கறுநது இதயாதி நெய்த்து - ஸ்நிகதமாய நல் - விலக்ஷண மான பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமாண எனறது - வைலக்ஷணயாதிசயததாலே, "இனனபடி" எனறு சொலலவொண்ணாதெனறபடி "நல" எனறதை மேனிககு விசேஷணமாககி அருளிசசெயகிறார - விலக்ஷணமான இத்யாதி வண்ணம் - நிறம, "அமராகளாதிமுதலவன கருகிய நீலனமேனிவணணன" எனறு கூட்டி ஸாவம - அவர்களை இதயாதி படி ஜீவனமும, திருமேனியும "பொருசிறை, உவநதேறும" எனற பதஙகளுககு ஸாவம - ஸர்வேசவரன் இதயாதி வாகயதவயமும "பொருசிறை" எனகையாலே - திருவடி யுடைய பரீதி சொலலுகிறது "உவநதேறும" எனகையாலே - ஈசவரனுடைய உகபபுச சொலலுகிறது மேற கொள்ளுவதாக - ஆரோஹணாததமாக காமாநதரஙகளைச சொலலாமல, "பூமகளார" எனறவாககு ஸாவம - புஷபத்தில் இதயாதி "அமராகளாதிமுதலவன" "பொருசிறை" இதயாதிகளைக கூட்டி ஸாவம - அவர்களோடே இத்யாதி கதி - வழி சுவை - ரஸம அவதாரணாததம - இவனொரு இதயாதி அவதாரணாதத சாமாததயமுண்டாமாகற நிதயவிபூதியில் இதயாதி பாட்டுக்கெலலாந தாத்பாயம - தண்தாமம் இதயாதி அருகலிலாய இதயா தியும, தனிககேளவன எனனோடு உடன ஒரு கதியின சுவைதநதிட்டொழிகிலன இதயாதயும் (௩)

ஆ —(உடன்மா) இனிமேல் அவன் கலந்தருளின க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்

பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் அவனுக்கு திவ்யமஹிஷிகள், பருதிவ்யந்தரிக்ஷாதி ஸர்வலோகங்களும் அவனுக்கு லீலோபகரணம், இந்த லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகள் அவனுக்கு லீலை, இன்னம் அப்ராப்யந்தமாய் ஆஸ்சர்யமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த கண்ணன் யசோதைப்பிராட்டியொக்கலை யிலே இருந்தருளுமாபோலே, என்னுடைய ஒக்கலையிலே யேறியருளினா னென்கிறார்

ஒ —நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய் அத்யாஸ்சர்யபூதனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன் என்னொக்கலையிலே வந்திருந்தா னென்று பரீதராகிறார்

[உடன்மாகாதல்மகளிர்] - அவனோடு நிரந்தரஸம்ஸ்லேஷாதி ரஸத்தையுடைய பிராட்டிமார் [ஆளுமுலகமும் மூன்றே] - கீழும் மேலும் நடுவு முள்ள லோகங்களாதல், த்ரிவித சேதநராதல் [உடனவையொக்க விழுங்கி ஆலிலைச்சேர்ந்தவன்] - தன்விபூதியில் ப்ரளயாபந்நமானவற்றைத் தரம்பாராதே ஒருகாலே விழுங்கி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவன் [கடல் மல்மாயப்பெருமான்] - கடலில் மிக்கிருந்துள்ள ஆஸ்சர்யங்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன்

ப —அநந்தரம், பூர்ணனாய் ஸர்வரக்ஷகனானவன் என்மருங்கிலே யிரானின்றா னென்கிறார்

உடன் - கூடியிருந்து, அமர் - தரிக்கும்படியான, காதல் - காதலையுடைய, மகளிர் - பிராட்டிமார், திருமகள் (அதிஸ்யிதஸம்பத்ரூபையான) லக்ஷ்மி, மண்மகள் - (க்ஷமாதத்தவமான) பூமி, ஆயர்மடமகள் - (அநுரூபமான) ஆபிஜாத்யத்தினையும் ஆத்மகுணத்தையு முடைய நப்பின்னை, என்று - என்று பரார்த்தயா பாலிதைகளான, இவர் - இவர்கள், மூவர் - மூவர், ஆளும் - ரக்ஷணீயமான, உலகமும் - ஜகத்தும், மூன்றே - (ஸ்வர்க்கலோக பர்யந்தமான க்ருதகலோகமும், ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யரூபமான அக்ருதகலோகமும், மஹர்லோகமாகிற க்ருதகாக்ருதகலோகமுமாகிற) மூன்றாயிருக்கும், (ப்ரளயகாலத்திலே), அவை - அவற்றை, உடன் - தாரதம்யவிபாகரஹிதமாக, ஒக்க - ஏகோத்யோகத்திலே, விழுங்கி - விழுங்கி, ஆலிலை - ஆலிலையிலே, சேர்ந்தவன் கண்வளர்ந்து, எம்மான் - (இவ்வுபகாரத்தாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய், கடல் - க்ஷீரார்ணவத்திலே, மலி - கண்வளரும் அபிவ்ருத்தியையுடையனாய், மாயம் - ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே, பெருமான் - அநவதிகஸ்வபாவனான, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனானவன், என் ஒக்கலையான் (யசோதைப்பக்கல் போலே) என் ஒக்கலையிலே யானான். கடலின் மிகுத்த மாய மென்றுமாம்

இ —நாலாம்பாட்டில், ஸர்வாதிகனாய் அகடிதகடந ஸமர்த்தனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன், என்மருங்கிலே யிருக்கை தன்பேறாக நினைத்திரானின்றா னென்கிறார்

[உடன்மாகாதல்மகளிர்] - உடனே அமரவேண்டும்படியான காதலுடைய பிராட்டிமார் "அகலகில்லேனிறையும்" என்றிறே யிருப்பது அவர்களாரென்னில், - [திருமகள்] - ப்ரதாநமஹிஷியான "ந்கஸ்ரீ ஸா வராயுஷ்கி" என்னுமவள், [மண்மகள்] - முதலிலே "குற்றங் காணக்கடவதோ" என்று அவன்பொறைவிளையுந் தரை [ஆயர்மடமகள்] - தன்வடிவாலே துவக்கி அவன் திருவுள்ளத்திலே குற்றம்படாதபடி யிருக்கும் நப்பின்னைப்பிராட்டி. [என்றிவர்மூவர்] - மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கை [ஆளுமுலகமும்மூன்றே] - த்ரிவித சேதநவர்க்கமாதல், மேலும் கீழும் நடுவுமாதல் மூன்றோடே சேர, "படுக்கைப்பற்று" என்பர் பட்டர். [உடனவையொக்கவிழுங்கி] - ஒருகாலே எல்லாவற்றையும் விழுங்கி "உபயவிபூதியையுஞ் சொன்னபோது, ஸம்ஹாரஞ் சேரும்படி என்னென்னில்,-

க்ஷணத்தில ஒத்திருக்கையாலே சொல்லிறறு அங்கு, இங்கு - அவையென்று யோகயத்திலே ாககடவது [ஆலிலைசசோநதவன] - லோகத்தை அடக்க விழுங்கி ஒரு பவனுன ஆலந்தளி னமேலே கணவளாநதருளுகிற அகடிதகடநாஸாமாத்யம [எமமான] - அதுக்குமேலே ஒரு ்கடிதகடநமிறே இது, "நநரெயேடு" என்றிருநதவனை, அநயயாறனுக்கினபடி பதாாலம கமபணணிக்கிடீா என்னை எழுதிக்கொணடது [கடலமல்லிமாயப்பெருமான] கடலில மிக்கிருந ளள ஆமசாயமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸாவேமவரன க்ஷீராபதியிலே வநது ந்றைவற வர்த்திக்குமவனுய ஆமசாய சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸாவேமவரனென்றுமாம கண்ணன] - இவவாமசாயங்களை யெல்லாம் தனபக்கலிலே காணலாமபடி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன ான ஒக்கலையானே] - யமோதைபபிராட்டி ஒக்கலையிலே யிருக்குமாபோலே எனனுக்கலை)லே யிருநதான

ா௫ —நாலாமபாட்டு மேனமைஅது, அகடிதகடநாஸாமாத்யமஅது, இபபடி யிருக றவன, யமோதைபபிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே எனமருங்கிலே வநதிருக்கை தனக ,ப பெறுபபே ாக நினைதது இராநினறு னேனகிறா

[உடனமாகாதல்மகளிா] உடனே அமரவேணமேபடியான காதலையுடைய பிராட்டி ாா "அகலகிலலேனிறையும" என்றுயிறறு இவாகளிருபபது அவாகளாா? எனனில,—[திரு கள] - ஸாவேமவரனுக்கு பரதாநமஹிஷியாயப பட்டத்துக்குரியளாய "நகமஶிநாவமாயு தி" (நகமசிநநாபராதயதி) எனறிருக்கும பெரிய பிராட்டியாா [மண்மகள] - முதலிலே 'குறறம ாாககககடவதோ' என்று அவனுக்குப பொறைக்கு உவாததாயப பொறைவிளையுமபடியான ஸ்ரீ மிபபிராட்டி [ஆயாமடமகள] - அநுஹவஸமகம தாஞய, தனவடிவழகாலே துவக்கித திருவுள ததில குறறமபடாதபடி யிருக்கும நபபினனைப பிராட்டி திருமகள - அவனைமவாயம மண கள - அதுவிளையும பூமி ஆயாமடமகள - அததை புஜிக்கிற போகதாவானவ ளெனறுமாம இவா மூவா] - மேனமைக்கும புருஷகாரததுக்கும தனித தனியே அமைநதிருக்கிற இவர்கள் ாவா [ஆளுமுலகமும மூனறே] - அவர்களுடைய படுக்கைபபறறு இருக்கிறபடி தரிவிதசேத ரையுஞ சொலலுதல, கிழும, மேலும, நடுவுமான லோகங்களைச சொலலுதல [உடனவை யாககவிழுங்கி] - அவறறிலொனறும பிரிகதிரப படாதபடி ஏககாலததிலே தனதிருவயிறறிலே

நாலாமபாட்டு—உடனமர் இதயாதி "உடனமா" இதயாரபய, 'ஆலிலைச சோநதவ னெனனுக்கலே ான" என்கிற பதங்களைக கடாக்ஷிதது அவதாரிகை-மேன்மையது இதயாதி "ஒக்கலையானே" என்ற ஏகாரத ்தய பறற - தனக்குப பெறுபபேறுக இதயாதி பெறுபபேறுக - அலபயல பமாக

அமரவேண்டும்படியான - க்ஷணமும்பிரியாதே ஸமமலேஷிக்கவேணடுமபடியான மகளிர் - ாாட்டிமாா புருஷகாரதுக்கு உடலாக ஹாவம - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இதயாதி உவாந்தாம் - உபாத் ாயையாய மேனமைக்கு உடலாகத் தாதபாயாநதாம - அவனைமவரியம் இத்யாதி இநத யோஜனாத் யததாலும - பூர்வோததரவாக்யாாததம ஸூசிதம் படுக்கைபபற்று - ஸதிரீகளுடைய வீமை முநதின பா்ஜனையில, லோகமபதம - சேதநவாசி இததால - விபூதித்வயததையுஞ சொலலுகிறது கீழும் மலும் நடுவுமான இதயாதி - கீழாவது - "ஹெருஷொக்யசேதக்ருதகம்" என்கிறபடியே கரு கமான தரைலோகயம அதாவது - பாதாளலோகஙகளோடே கூட பூமியுமாக வொனறும, புவா லாகமும, ஸுவாலோகமுமாக தரைலோகயமும மேலாவது - "ஜநஸதபஸஸயாஸத்யம்" என்கிற னறு லோகமும இநத மூனறும - அகருதகம நடுவாவது - "க்ருதகாக்ருதகொமௌஸா உஹ ஆராஜ...திஷ்டதஃ" என்கிற மஹாலோகம ஆக, க்ருதகம, அக்ருதகம, க்ருதகாக்ருதகம என்கிற மூனறு லாகத்தையுஞ சொலலுகிற தென்றபடி "உடனவையொககவிழுங்கி" என்றது அவாநதாபாளயவிஷயம் அவை, உடன, ஒக்க, விழுங்கி" என்கிற பததாயத்துக்கும க்ரமேண அாததம - அவற்றிலொன்றும் இதயாதி

வைத்து விபூதித்வயமும் ரக்ஷ்யவாககமென்றுல, திருவயிற்றிலே வைக்குமது - ப்ரளயத்துக்கு, காமீபவிக்கும எல்லையிலே யாகிறது [ஆலிலைசேர்ந்தவன] - ஸகலலோகங்களையும வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே சாயந்தருளினவன அகடிதகடநாஸாமாத்தயத்தையுடையவன [எமமான] - அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொணடவன பதாாலமபநமபணணி சிடா அடிமைகொண்டது கீழில அகடிதகடநாஸாமாத்தயத்துக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநாஸாமாதயமாயிறறு இது "ந நமேயம" (நநமேயம) என்று இருந்த என்னை அநயாாஹமாக்கினபடி [கடல இதயாதி] - திருப்பாறகடலிலே குறைவற வந்து வாததிப்பாருய, ஆமசாயமான சேஷடிதங்களையுடைய ஸாவேமவரன அன்றிக்கே, கடலிறகாட்டில மிகக ஆமசாயத்தையுடைய ஸாவேமவரனென்றுமாம [கண்ணன] அந்த ஆமசாயங்களெல்லாம தனபக்கலிலே காணலாமபடி யிருக்கிற கருஷ்ணன [என ஒக்கலையானே] - யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே என்மருங்கிலே இராநினறுன (௪

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஒக்கலை வைத்து முலைப்பாலுண்ணென்று தந்திட வாங்கிச்
செக்கஞ்செக்கன்றுஅவள்பால உயிர்செகவுண்ட பெருமான்
நக்கபிரானோடு அயனும இந்திரனும முதலாக
ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன மாயன்என நெஞ்சினுளானே

ஆ —(ஒக்கலை) ப்ரஹ்மாதி ஸத்தாவாரந்தமான ஸாவஜகத்துக்கும ஸாஷ்டாவாய, ஸாவஜகந்நியந்தாவாய, ஆமசாயபூதனுமாய, விரோதிநிரஸந ஸவபாவனுமாயிருந்தவன, என ஒக்கலையிலே தான இருந்த இருப்பு எனக்குஸாதமிததவாறே, என மனத்திலே வந்திருந்தருளினு னென்கிறார

ஒ —அஞ்சாமபாட்டில, ப்ரஹ்மேசானாதிகளுக்குங்கூட ஜநகனான ஸாவேஸ்வரன தன்னுடைய பாதிபந்தகங்களெல்லாம போக்கி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார

உடன காாத்ஸ்நயபாம ஒக்க - காலபாம பிர்சுதிரப்படாதபடி - சதாபிரியாதபடி ஒன்றுாதபாபாதபடி இத்யாததி "உலகமு மூன்று" என்று - தரிவிதசேதனரையுஞ் சொன்னபக்ஷத்தில, "ஊடிஜோ நாவை பரி க்ரு ஷவாய ஷி ரா மதா ஸமெ ஜகவி னாவஷாயநை ஜெவ நவ்யுஜிவ" என்ற ஸ்தயமுத்தை - "அவை" என்று - தச்சப்தத்தாலே பராமாபிக்குமபோது, அவாகளையும விழுங்கக்கூடுமோ? என்ன, வ்யுத்தி வயமும் இதயாதி ப்ரளயத்துக்கு-கர்மீபவிக்குமெல்லையிலே யாகிறது-பதாதாரவிஷயமென்றபடி "ஸஷோவ ஷிஂவ ஷ ஜஜஜா நி கி" என்கிறவிடத்திலே, 'தஜ்ஜத்வதலதவங்களைச சொலலுமபோது தசசப்தம ஸூக்ஷமசிதசித்விஶிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச சொலலுகிறது, தததவதத்தைச சொலலுமபோது ஸ்தூலரூபேண ஆகவேணும என்கிற ஔசிதயததைப பறற, தசசபதம ஸூக்ஷமசித்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைப பராமாபிக்கிறது' என்று ஒதுக்கி ஸ்ருதப்ரகாசிகாகாரா வயாக்யானம பண்ணினுறபோலே, இங்கும, "காமீபவிக்குமெல்லையிலே யொதுக்குகிறுா" என்று ஸமப்ரதாயம பவனை - பவநீதி - பவ என்பரய, உதயவியாக்ஹிப்யூக்னறபடி தளிர் - பலலவம பலிதம - அகடித இதயாதி பதாாலமபநமா வது - ஆலிலையை அவலமபித்யைச, ஸவ பாவாாததம ஆவலைவோலை,சாடுவக்கு அர்ததம, அடிமையோலையென்றபடி "எமமான" என்றதுக்கு பாவாாததம கீழ்லஅகடிதஇதயாதி விவரணம நநமேயம இத்யாதி கடல்மலி - கடலிலேவாததிகிற என்னுதல், கடலிற காட்டில மிகக்வென்னுதல மலிதல் வாததிக்கையும, மிகுதியும யசோதைப் பிராட்டி மருங்கிலே யென்றது - "கண்ணன" என்றதைப்பற்ற க்ரமேண அனவய (௪)

தந்திட்ட - கொடுக்க [செக்கஞ்செக்கவன்றென்று தொடங்கி] - தாய்முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே திருப்பவளத்தில் சிவப்பு மிக்குத்தோற்றும்படி. பூதனைமுகத்தைப் பார்த்து அத்தசையிலே அவள்பக்கல் நின்றும் ப்ராணன் போம்படியாக முலையையுண்ட இவ்வுபகாரத்தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவன் [செக்கஞ்செக] அவள் கருதின தீங்கு வெல்லும்படி யென்றுமாம் தோற்றிய - தோற்றுவித்த மாயன் - இப்படியாலே மஹாச்சர்யபூதன்

ப — அநந்தரம், ஸர்வாதிகனாய் விரோதிநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன், ஹ்ருதயப்ரதேசத்திலே அடங்கியிருந்தா னென்கிறார்

நக்கபிரானோடு திகம்பரனாய ஈச்வரனாகப் பாவித்தனான ருத்ரனும், அயனும் - யோநிஜன்மமில்லாமையாலே அஜனென்று ப்ரஸித்தனான ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும் பரமைச்வர்யவிசிஷ்டனாகப் பாவித்திருக்கிற இந்த்ரனும், முதலாகவும் - முதலான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும், ஒக்க - ஏககாலத்திலே, தோற்றிய - உத்பாதித்த, ஈசன் - ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து, (அவதாரத்தசையிலே), ஒக்கலைவைத்து - யசோதையைப்போலே எடுத்துவைத்து ப்ரேமபாவனையாலே, முலைப்பாலுண்ணென்று முலைப்பாலையுண்ணென்று, தந்திட்ட (ஸ்தவ்யமாகத்)தர, வாங்கி - (அதைஅப்ரஸங்கிதமாக) ஸ்வீகரித்து, செக்கம் செக - (அந்தப்பூதனையானவள் "முடிக்கவேணும்" என்று வந்த) நினைவு (அவள்தன்னோடே) முடியும்படி, அன்று - (அவள்நலிவதாக வந்த) அன்று, அவள்பால் - அவளிடத்து, உயிர் - ப்ராணனை, செக - முடியும்படி, உண்ட - (அவள் தந்த பாலை) அமுதுசெய்து, பெருமான் ஜகத்துக்கு ஈச்வரனையுண்டாக்கின ஸர்வாதிகனான, மாயன் - ஆச்சர்யபூதன், என் - என்னுடைய (அவயவைகதேசமான), நெஞ்சினுளான் - ஹ்ருதயப்ரதேசத்துக்குள்ளே யடங்கினான் செக்கம் - செகுத்தல், முடித்தல்

ஈ — அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஜநகனானவன், என் ப்ரதிபந்தங்களைப் போக்கி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார்

[ஒக்கலைவைத்து] - தாய்மார் பிள்ளைகளை ஒச்சழக்காக † எடுக்குமாபோலே பூதனை ப்ராப்திதோற்ற எடுத்து ஒக்கலையிலே வைத்து முலைப்பாலுண்ணென்று பரிவுதோற்ற உறுக்கிக் கொடுத்தபடி [தந்திட்ட] - கொடுக்க அன்றிக்கே, அநஞ்சு, தமக்குத் தந்ததாக நினைத்திருக்கும் புத்தியாலே யாகவுமாம், "ஸ்வாநுகம்ப்ய" என்னுமாபோலே [வாங்கி] - அவளுடைய ஆதரம் தனக்கு உண்டாயிருக்கை [செக்கஞ்செக] செக்கமென்று மரணமாய், அவள் நினைத்த மரணம் அவளோடே போம்படி யென்னுதல் செக்கமென்று - சிவப்பாய், அதனாலே சீற்றத்தை நினைத்தாய், அவள்சீற்றம் அவளோடே முடியும்படியென்னுதல் "இலங்கை செந்தீயுண்ணச்சிவந்து" என்றுஉவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே, செக்கஞ்செக - மிகவும் சிவக்கும்படி, அதாகிறது - தாய்முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே, திருப்பவளம் மிகச்சிவக்கும்படி பூதனையைப்பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணி, [அன்று அவள்பாலுயிர்செகவுண்ட] அவள்பக்கல் ப்ராணன் முடியும்படிஉண்டான [பெருமான்] - "ஸத்ருஹத்விஷஸ்திப்ரம்ஸ்ய ப்ரேஸீஜமத்ரோ:" என்கிறபடியே அவளைமுடித்து ஜகத்துக்கு ஒரு ரக்ஷையைத் தந்தான் பெருமானென்று - ஸர்வாதிகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது நக்கன் - நக்நன் பிரானென்று - ஸர்வகோஷ்டி ப்ரஸித்தி [அயனும்] - அஜனும் அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும் [இந்திரனும்] - க்ஷேத்ரஜ்ஞருக்கு ஸமாதிபனானவனை ஒக்கச்சொல்லிற்று - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் அவனோபாதி என்கைக்காக [ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன்] - ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேச்வரன் தோற்றியவென்றது - 'பஹுஸ்யாம்' என்றாற்போலே [மாயன்] ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் அநுப்ரவேசம் முதலான ஆச்சர்யத்தையுடையவன் [என்னெஞ்சினுளானே] - என்சரீரத்தில் ஏகதேசத்திலே வர்த்தியா நின்றான், நெஞ்சென்று - ஹ்ருதயமாதல், மனமாதல்

† ஒச்சழக்கு - செவ்வை

ஈடு — அஞ்சாம் பாட்டு. விரோதி நிரஸநசீலனுடைய ஸாவ ஸரஷ்டாவானவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானனென்கிறார்.

[ஒக்கலைவைத்து] - பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே தூக்கியெடுத்து மருங்கிலே வைத்து [முலைப்பாலுண்ணென்று] முலைக்கண்ணை நெறித்துக் கலேபம்பட்டாளிறே உண் என்று உறுக்கிக்கொடுக்க [தந்திட] - "அஸ்மாகு மஹஸ்ரம்" (அஸ்மாகஹாந்தும்) என்னுமாப்போலே, அந்நஞ்சு தமக்குக்கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே "தந்திட" என்கிறாரதல தருகை கொடுக்கையாய வழங்குகையாலே, "தந்திட" என்கிறாரதல [வாங்கி] அவ முலைகொடாவிடில் தரியாதாளாய்க்கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் உண்டபடி. [செக்கஞ்செக] செக்கம் என்று மரணமாய், அவர்கோலின மரணம் அவள் தனக்கே போம்படியென்னுதல் அன்றிக்கே, செக்கமென்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய் அவள் சீறினசீற்றம் அவள் தன்பக்கலிலே பலிக்கும்படியென்னுதல் "இலங்கை சேரந்தீயுண்ண சிவந்து" என்று சிவப்பைச் சீற்றமாகப் ப்ரயோகித்ததிறே அன்றியே, செக்கஞ்செக என்றது-செக்கச் சிவக்கவென்றாய், முலைகொடுத்த உபகாரஸம்ருதியாலே திருவதரத்திலே பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணினபடியாதல் [அன்று]-ஜகத்துபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகக்கவன்று தனியிடத்திலே இவள் நலியவர அன்று [அவள்பாலுயிர்] அவள்பாலென்றது அவளிடத்தென்றபடி. அவளுடைய தேஹயாரீரத்தை பற்றிநிற்கிற உயிர் [செக] - முடியும்படி. அன்றிக்கே, அவள்பாலையும் உயிரையும் முடியும்படி என்றுமாம் "முலையூடேயிரைவற வாங்கியுண்டவாயான" என்னக்கடவதிறே முலையாலினைகிறது - பாலையிறே அங்கு முலையுண்டான என்றால - முலைப்பாலுண்டானென்றபடியிறே [உண்டபெருமான] - அவள் முலையுண்டு அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு ஒரு சேஷியைத் தந்தவ

அஞ்சாம்பாட்டு—ஒக்கலை இத்யாதி "உயிர்செகவுண்டபெருமான, ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன, எ னெஞ்சினுளான" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விரோதி இத்யாதி

"ஒக்கலைவைத்து" என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் - பரிவுடைய இத்யாதி முலையெடுத்து என்னாதே, "முலைப்பாலுண" என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் - முலைக்கண் இத்யாதி உறுக்கி - அதட்டிக் கொடுத்தானென்னாதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன, - அஸ்மாகுஹந்தும் இத்யாதி யுத்தகாண்டே ஸட தசே, "வாஷவவ்யாயாமயோ வைதஸ்ய தாஹி ஸுஹ மாராக்ஷ வைஸ்ராக்ஷ வாஸைந்ய கீவா யவோரு மஹஸ்ரம் ந ஸம்ஸயஃ" ராமமற்றாதும் ஏனனவேண்டுஸ்தானத்திலே, அவனை அடிப்பிக்கைத் தங்களை அடிப்பிக்கிறதாகநினைத்து, "அஸ்மாகுமஹஸ்ரம்" என்றுசொன்னாற்போலேயென்றபடி. அந்நஞ்சு அவனுக்குக்கொடுத்த நஞ்சு வழங்குகையாலே - ப்ரயோகமுண்டாகையாலே தாங்கிடவுண்ட என்ன அமைந்திருக்க, "வாங்கி" என்றதற்கு பாவம் - அவள் இத்யாதி ஆதரவிஸயத்தோற்றுகிறதென்றபடி. முந்தி ஆதரவாயத்துக்கும், செக - போக என்றபடி மூன்றாமத்தத்துக்கு, "செக்கம்" என்றும், "செக" என்றும் சிவப்பாய மிகவுமசிவக்கவென்றபடி. திருமொழி(அ-கூ க) இலங்கை இத்யாதி லங்கைதகனமாயபடிகோப தென்றபடி. சிவப்பை இத்யாதி-சிவப்புக்கு வாசகமான பதத்தைச் சீற்றத்துக்கு பரியாயமாக ப்ரயோகித்ததிறே யென்றபடி. (மழலைமென்னகை யிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்கவென்முகத்தே)- வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, முலைசாக்கும்படியாக என்முகத்திலே நடுவே நடுவே மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டென்றபடி. புருபு | - சிவப்பு "அன்று" என்றதற்குத் தாத்பர்யவிதத்தாத்தம் - ஜகத் இத்யாதி ஸட விதத்தாத்தம் - தனியிடத்தில் இத்யாதி பாலையுமுயிரையுமொக்க வுண்டதற்கு ப்ரமாணம் - முலையூடு இத்யாதி-திருமொழி(க ரு-க)பூதனையுடைய முலைவழியே ப்ராணனும் பாலோடொக்க வறும்படியாக வாங்கியுண்ட வாயை யுடையவனென்கை "அவள்பால" என்றதற்கு - "முலையூடு" என்றது ப்ரமாணமோ? என்ன முலையால் இத்யாதி உக்தார்த்தத்துக்கு லௌகிக ப்ரயோகமுண்டென்கிறார் - முலையுண்டான் இத்யாதி "உண்ட" என்ற அநந்தரம் "பெருமான" என்றதற்கு பாவம் - அவள்முலையில் இத்யாதி உக்தார்த்த ஸமம்ஜிமாஹ ஸ்தந்யம் இத்யாதி "ரக்ஷோக்நஸீத" என்றவாநந்தரம், "ஜக்த்ரோ" என்ன

"ஸ்ரஷ்டாஜகதி ஷஸ்ரஷ்டா ஸ்ரஷ்டாரம் ஜகதோ குரோ:" (ஸ்ரஷ்டா ஜகதிஷஸ்ரஷ்டா ஸ்ரஷ்டாரம் ஜகதோ குரோ:) என்கிறபடியே [நக்கபிரான் இத்யாதி] - ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனோடேகூட, அவனுக்கும் ஜநகனான சதுர்முகனும், அவனுக்கும் இவ்வருகான இந்த்ரனும் தொடக்கமாக இவ்வருகு உள்ளாரெல்லாரையும், அத்திக்காயில் அறுமான் போலே ஒன்றாக அரும்பிக்கும்படி பண்ணின ஸர்வேச்வரன் [மாயன்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே அநுப்ரவேசம் முதலான ஆச்சர்யத்தையுடையவன், *(ஸர்வசரீரியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் [என்னெஞ்சினுள்ளானே] - என்சரீரத்தில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி நின்றான் (௫)

ஆறாம்பாட்டு.

மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான் மற்றும் யவர்க்குமதுவே
காயமுஞ்சீவனுந்தானே காலுமெரியுமவனே
சேயனணியனயவர்க்கும் சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன்
தூயனதுயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளிணையானே

ஆ—(மாயன்) தேவாதிசரீராதிகளுக்கும் தத்தாவாத்திகளான ஜீவர்களுக்கும் ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாய், ஆச்ரிதஸுலபனாய், அநாச்ரிதர்க்கு அஸூமியாய், அஸூமியாமிடத்து அவர்கள் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும் அவர்கள் மநஸ்ஸுக்குங்கூட அஸூமியாயிருந்தவன் தான் என்மார்விலே யெழுந்தருளி யிருந்து இருப்பு ஸாதமித்தவாறே, ஸமாச்லேஷப்ரயோஜநனாய்த் தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை நைவித்து என்னை அறிவழித்துக்கொண்டு பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே யிருந்தருளுமாபோலே என்னுடைய தோளிலே யேறியிருந்தருளினான் இப்படி மற்றும் ஆரேனும் ஒருவருக்குச் செய்தருளினானோ? இவனுக்கு என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசமிருக்கும்படியே ஏது! என்கிறார்

ஈ - ஆறாம்பாட்டில், ஸர்வாந்தராத்மாவாய் அநாச்ரிதர்க்கு துர்லபனாய் ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனான எம்பெருமான் வந்து தோளிணையானான் என்று ஒருவன்பக்கலிலே பண்ணும் பக்ஷபாதிசய மென்கிறார்

[மற்றும் யவர்க்குமதுவே] - நான்பெற்றபேறு மற்று மாரேனும் பெற்றாருண்டோ?' [காயமென்று தொடங்கி] - தேவாதிசரீரபேதங்களுக்கும் தத்தாவாத்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும் ஜகதாரம்பகமான ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா தான், காலுமெரியுமென்று - பூதபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் [சேயனென்று தொடங்கி] - அநாச்ரிதர்க்கு அத்யந்ததுர்லபனாய் ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபனாய் எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அநாச்ரி

யாலே - விரோதியைப்போக்கி, ஜகத்துக்கு ரக்ஷையைத்தந்தானென்று பாவம். நக்கன் - நக்ந: அத்திக்காயிலறுமான் - அத்திக்காயிற் கொசுகு ஒன்றாக - ஏககாலத்திலே தோற்றிய - தோற்றுவித்த ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்தவென்றபடி. அரும்பித்தபடி - தளிர்வெடிக்கும்படி. ஸ்ருஷ்டிபரஸ்தமாகையாலே, தத்ஸமபிவ்யாஹாருதமான அநுப்ரவேச பஞ்சிகாணதிகளை மாயாசப்தார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி "மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்" என்றுகூட்டி - என்சரீரத்திலேகதேசத்தை என்றது மாயன் - ஸர்வசரீரி ஏகதேசத்தைப்பற்றி - என்றது - என்மார்வைப்பற்றியென்னுதல் அவதாரிகைக்குச்சேர ஹ்ருதயத்தைப்பற்றியென்னுதல் "நெஞ்சிடந்தான்" என்னக்கடவதிறே இது சதுர்விம்சதஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம் (௫)

* குண்டலித க்ரந்தம் வ்யாசித்கம

தாக்கு மனோரதத்துக்கும் விஷயமன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்கு அரிய எளியனாய அநாஸ்ரிதர்க்கு தன்னை அறியவொண்ணாதபடி ஸம்ஸயவிபர்யயஜ்ஞானங்களைப் பிறப்பித்து மதிகெடுக்குமவன்

ப.—அனந்தரம், அநுகூலர்க்கு எளியனாய் ப்ரதிகூலர்க்கு அரியனானவன் என்னுடைய தோள்களை விடுகிறிலனென்கிறார்

என் - என்னுடைய, நெஞ்சினுள்ளான் - நெஞ்சிலே வர்த்திக்கிற, மாயன் - ஆஸ்சர்ய பூதனானவன், மற்றும்யார்க்கும் - மற்றும் எல்லார்க்கும், அதுவே - அப்படிச்செய்யுமோ? (இப்படி என்னளவிலே எளியனாய், ஸர்வாத்மபூதனாய்க்கொண்டு), காயமும் - சரீரமும், சீவனும் - ஆத்மாவும், தானே - தானென்னலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய், காலும் - வாயுவும், எரியும் அக்நியும், அவனே - அப்படி தனக்கு ப்ரகாரமாய், சேயன் (இப்படி அநாஸ்ரிதர்க்கு அறியவொண்ணாதபடி) தூரஸ்தனாய், அணியன் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு அரியலாம்படி) ஆஸன்னனாய், யவர்க்கும் எத்தனையேனும் அதிகார்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தால் காணுமளவில்), சிந்தைக்கும் - நினைக்கவும், கோசரமல்லன் விஷயமல்லாதவனாய், தூயன் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு அணியனாகைக்கீடான) பரிசுத்தியையுடையனாய், துயக்கன் மயக்கன் - (அநாஸ்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனாம்படி) ஸம்ஸய விபர்யய ஜ்ஞானஜனகனானவன் (பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமாபோலே) என்னுடை - என்னுடைய, தோளிணையானே இரண்டுதோளிலுமிராநின்றான், (மற்றும் யார்க்கும் அதுவே பெரு அநுபவமாய்) துயக்கு விபரீதஜ்ஞானம் மயக்கு ஸம்ஸயஜ்ஞானம்

இ—ஆறும்பாட்டில், ஸர்வாந்தராத்மாவாய் அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனாய் ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனானவன் என்தோளைப்பற்றி விடுகிறிலனென்கிறார்

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] - இது என்ன பெரும்பேறு? ஆஸ்சர்யபூதனானவன் என்னெஞ்சைப்பற்றி வர்த்திக்கையாகிறஇது என்ன சோராசோதி? [மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே] புறம்பு ஆரேனும் இதுபெற்றாருண்டோ? பேறுபெற்ற பெறுவார் ஆருமில்லை, - [காயமும் சீவனும் தானே] - தேவாதி ஸரீரபேதமும் தந்நாவாத்மாவும் அத்தமாயும் அவனிட்டவழக்காயிற்று [காலுமெரியுமவனே] ஸரீரத்துக்கு அடியான பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு காலெரி யென்று மற்றுமுள்ளதுக்கும் உபலக்ஷணம் [சேயனணியன்] - அநாஸ்ரிதர்க்கு தூரன் ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸந்நிஹிதன் [யவர்க்குஞ் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்] - அநாஸ்ரிதர்க்கு தூரஸ்தன் என்னுமதுக்கு எல்லை சொல்லுகிறது அதிகஜ்ஞானரானார்க்கும் மனோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும் [தூயன்] ப்ரேமாதிகளுக்கும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கும் [துயக்கன் மயக்கன்] - துயக்கு - மனந்திரிவு மயக்கு கூட்டும், கலக்குமவன் அநாஸ்ரிதர்க்கு அதிசோதனமானவன் நிகேர, ஸம்ஸய விபர்யயஜ்ஞானத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும் [என்னுடைத் தோளிணையானே] - ஸம்ஸயவிபர்யய ரஹிதனாக என்தோளிலே வர்த்தியாநின்றான், பெரிய திருவடித்தோளிருப்பை மாறி என தோளிலே இராநின்றான்

ஈடு—ஆறும்பாட்டு ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என்தோளைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்

[மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்] இது என்னபெறும்பேறு? ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன், என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான். இது என்னசோராசோதி? [ம

ஆறும்பாட்டு—மாயன் இத்யாதி "காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளிணையானே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி

வ-றுவெ-ராக்ஷோமாயா-நாரேஷ்டி-நவாத ரா-ஸ-ஜ-நாஸ் ர-த்ரு-ா-ந-வாடி-ஸ-ஜ-நா
கவஸக்ஷ-வெக்ஷோரா-ராரா-திஸயகாய-ஜ்வாத்-ந-மா-ஷ-ணவஸ்ஸாவரே ஹமிதுதன் பெறுப

றும்யவாககுமதுவே] - மறறுமாரேனும நானபெறறபேறு பெற்றுருணடோ? நீர் பெறறபேறுதான என்னென்னில், [காயமஇதயாதி]-இது எனகிறா மேல [காயமுமசீவனுந தானே]-தேவமநுஷயாதி ஶரீரஙகளும அவவவஶரீரஸததமான ஆதமாககளும அவனிடடவழகக [காலுமெரியும அவனே] - காறறும, தேஜஸ்ததவமும, இரணடுமே அஞசுககும உபலக்ஷணமாய, பூதபஞசகமும அவனிடட வழககு [சேயன] - ஸவயதநத்தாலே காணபாாககு துரஸததனாயிருககும [அணியன] - அவ னாலே அவனைக காணபாாககுக கைபபுகுநதணியனாயிருககும [யவாககுமசிநதைககும கோசரமல லன] - துரஸததனுமபடிககு எலலை சொலலுகிறது எத்தனையேனும அதிஶயிதஜஞாநரா யிருககு மவாகளுககும கணணுககு விஷயமாகாமையேயனறிககே, மநோரதததுககும அவிஷயமாயிருககும [தூயன] - இபபடியிருககிறவன யஶோதாதிகளுககு "யதிஶகநோஷி" (யதிஶகநோஷி) - என னலாம்படியிருககும [துயககன மயககன] - உகவாதார்ககு ஸமஶய விபரயயஙகளைப பிறபிக

கிற, அசெநனொ?னவாகெஸ்ந "மறறுயவாககு மதுவே" உபெதநதவதெஙந "தோளிணையான" உதநரதுஷஸமஷஸ்ந உதி ஸ்ஷுஷெத உதிவஷிஞ் 'மாயன, என" உதிவஷுஷம ஷுதிநியாயாஹ - ஆஶசர்யமான இதி இது என்ன பெறபபேறு புநருகதிதாதபாயம இதேன்ன சோாச்சேர்நதி - என்னின தாதபாயம பெருபபேறுனமைககு உபபாதகம - மற்றுமாரேனும என்று அஸ்துமற்றும்யவர்க்கும - யவாககுமோவென்றபடி என்னேன்னில் - இனியென்னென்னி லென்றபடி இது இதி - அபேக்ஷ - "என்னுடைததோளிணையான" உதெநதராஶ்ரஷெத மேலென்றது - "தோளிணையான" என்றதைபபறற "காயமும சீவனும" என்று - ஜாதயேகவசநமாக அருளிசசெயகிறா- தேவமநுஷ்ய இதயாதி இவ்விரண்டுமோதாமேயோ? ததீநம என்ன, இரண்டும் இதயாதி "சேயன"- என்றதின சாமாவதி - யவர்க்கும் இதயாதி "யவாக்கும" என்ற சஶபதாாத்தம-எத்தனையேனும் இதயாதி "சிநதைககும கோசரமலலன" என்கிற சஶபதாாததம - கண்ணுக்குவிஷயமாகாமையேயன்றிக்கே என்றது தூயன் - பரதவகாதாஹிதன நிஷகருஷடஸௌலபயகுண ஸஹித இதயாததாக - இபபடியிருக்கிறவன் "தூயன" என்று - "அணியன" என்றதுக கெல்லையைச்சொலலுகிறதென்றபடி 'உகவாதாாககு ஸமஶய விபரயயஙகளைபபிறபிககும" என்கிற இடத்திலே ஓரைதிஹயம அருளிசசெயவா - பட்டாதிருவோலக்கததுக கு பலகாலும ஶாஸதரியாயிருபபானொரு பராஹமணன சென்றுடியிருபபானாய, அவனைககணடால பட்டரும "வநதாயோ போனாயோ" என்று ஸாமாநயேந வயவஹரிததருளிசசெயவா, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா பலகாலும ஸேவிக்க எழுநதருளுவா, அவரைககணடால மிகவும க்ருபைபணணி ஆதரித்துக்கொணடெழுநதருளியிருபபா இதனைபபலகாலுமகணடிருபபாரொருவா பட்டரை வநதுஸேவிதது, 'ஸவாமீ! தேவரீா திருவோலககததுக்கு வருகிற ஶாஸதரி பரவிததனாயிருக்கிறவன, அவன வநதால ஸாமாநயமாக வயவஹரிததருளுகிறது, ஒருவாது ஸ்ரீவைஷ்ணவா வநதாரென்றால அவரை மிகவும பரதிபததிபணணி யருளுகிறது, இதிரண்டையு மெனக்கு அருளிசசெயயவேணும' என்ன, 'ஆனால, எபபோதுமபோலே அவாக ளிரணடுபேரும நாளையும வருவாாகள அபபோது நீயும எபபோதையுமபோலேபாாத்திரு, இரணடுஞசொலலுகிறோம' என்ன, அவருமஅபபடியே பாாத் திருக்க, மறறைநாள விடிவோறே அநதபராஹமணன பரதமமவநதுஸேவிகக, அவனை யெபபோதையும போலே வினவியருளி, 'நீரார்ரைததான பரததவமென்று நினைததிருககிறது" என்ன, 'சிறிதுபரமாணஙகள பரஹமாவே பரததவமென்று சொலலுகிறது, சிறிது பரமாணஙகள விஷ்ணுவேபரததவமென்று, சொலலு கிறது, சிறிது ருத்ரனே பரதத்தவமென்று சொலலுகிறது, ஆகையினாலே நமமாலே நிஶ்சயிககபபோமோ" என்ன, "நலலது" என்றிருநது, அவனபோனவாறே, ஸ்ரீவைஷ்ணவா எழுநதருளி ஸேவிக்க, அவரையும க்ருபைசெயதருளி, "தேவரீா ஆரைததானபரததவமென்றிருபபீா" என்ன, "தேவரீா 'ஶ்ரிய:பதியா யவனே பரததவம' என்றருளிசசெயயுமே, அதொழிய அடியேன வேறொன்றறியேன" என்ன, "இன்ன முமககுததஞசமாக நினைததிருபபதென" என்ன, "எமபெருமானாா திருவடிகளே உபாயோபேயம' என்று பரஸாதிததருளுமே, அதனையே தஞசமாக நினைததிருபபேன" என்ன, 'திருவுளமுகநது, "அபசாரதனை க்ஷமிததருளும, திருமாளிகைககெழுநதருளும' என்று அருளிசசெயது பாாததிருநதவரைபபாாதது, கணடீரே 'இரு வாககுமுண்டானதாரதமயம, ஆகையாலே இவரைவணஙகவோ? அவனை வணஙகவோ, இபபடியனறே ஸவ

கும் [துயக்கன்மயக்கன்] - துயக்கு - மனந்திரிவு "அருவினையேன்" என்று அகன்ற என் மனஸ்ஸைத் திரியவிட்டு, "உன்தேனேமலரும் திருப்பாதஞ்சேருமாறு" என்னும்படி திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன் மயக்கம் - கலத்தலும், கூடலும் [என்னுடைத்தோளிணையானே] என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடி திருத்தோளிலே யிருக்குமாபோலே, இராநின்றான் (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

தோளிணைமேலும்நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும்
தாளிணைமேலும்புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்
கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி
நாளணைந்தொன்றுமகலான் என்னுடை நாவினுளானே

ஆ—(தோளிணை) நம்மோடு கலந்தருளுகைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிகமாய் நிருபமமாய் ஸ்வாபாவிகமான அழகுக்குமேலே, என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் தண்ணந்துழாய்கொண்டணிந்து, ஒருக்ஷணமாத்ரம் என்னைவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸர்வாவயவமாகக் கொண்டு என்னுடைய நாவிலேவந்து புகுந்தருளினானென்கிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் திருத்துழாயாலே திருமேனியெல்லாம் அலங்கரித்துக்கொண்டு, எம்பெருமான் என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார் எனக்கு ஸ்துதிவிஷயமானானென்றுமாம்

[கேளிணையொன்றுமிலாதான்] தன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளுக்குத் திணையும் தனியும் ஒப்பில்லாதான் பூர்ணமான ஒப்பில்லாதானென்றுமாம் [கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி] - கிளாநின்றுள்ள ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஒளியே வடிவாக வுடையவன் [நாளணைந்தொன்று மகலான்] - நாடோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன்

ப—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யபூதனானவன் நிரந்தரமாக என் நாவிலுளனேயானானென்கிறார்

தோளிணைமேலும் - (ரக்ஷகமான) திருத்தோள்களிலும், நல - அபிமதவிஷயமிருக்கும் மார்பின்மேலும், திருமார்பிலும், சுடர் - பேரொளித்தௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, முடிமேலும் - திருமுடியிலும் - தாளிணைமேலும் - சேஷபூதர் பற்றும் திருவடிகளிலும், புனைந்த - அணியப்பட்ட, தண்ணந்துழாயுடை - செவ்வித் திருத்துழாயுடைய, அம்மான் - ஸ்வாமியாய கேள் - இவ்வொப்பனையழகுக்குப்பொருத்தின, இணை - உவமை, ஒன்றும் இலாதான் - ஒருபடியாலும் இல்லாதவனாய, கிளரும்சுடர் - (ஸ்வாபாவிக தேஜஸ்ஸோடே திருத்துழாயினொளியுங் கலந்து) அபிவ்ருத்தமான சுடர்விடுகிற, ஒளிமூர்த்தி - தேஜோமயதிவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனானவன், நாள் - நாடோறும், அணைந்து - கிட்டி, ஒன்றும் - சிறிதும், அகலான் -

---

ரூபஸத்தியிருந்து' என்றருளிச்செய்ய, அவரும் கருதாத்தாய்ப்போனுனென்று "அடியேன்" என்றதோடே சேர அவர் அருளிச்செய்கிறார் - துயக்குமனத்திரிவு இத்யாதி திரியவிடுகையாவதென்? என்ன, உன் தேனேமலரும் இத்யாதி. கீழே, துயக்குமயக்குகளுக்கு ஸம்பாயவிபாயயாதவத்து சொல்லி, துயக்கு - மனத்திரிவு, மயக்கம் - கலவியாகவுமருளிச்செய்கிறார் - திரியவிட்டு இத்யாதி என் அளவில் அங்ஙனன்றிக்கே யென்றது - 'துயக்கன்மயக்கன்" என்றதின் பூர்வார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மயக்கென்றதின் சாமாவதி - "தோளிணையான்" என்றதென்று கண்டுகொள்வது அங்ஙனன்றிக்கே - கலக்கையாகத் தமன்றிக்கே காயமும் சேவனும் என்று தொடங்கி, அது மற்றும் யவாக்குமே என்று அர்வயா (௮)

அகலாதவனாய்க்கொண்டு, என்னுடை நாவினுள்ளான் - என் ஜிஹ்வாக்ரத்திலேயானான் கேள்-பொருத்தம்

ஈடு —ஏழாம்பாட்டில், நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு,என்னுவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்

[தோளிணை இத்யாதி] அபிமதவிஷயத்தை யணைவார் பூழுகு செய் ஒட்டிக்கொண்டு போமாபோலே, தாம் உகந்தபடியே திருத்துழாயாலே திருமேனியையெல்லாம் அலங்கரித்து வந்தபடி. [தோளிணைமேலும்] - 'ஸமாஸம்வரிஷஸ்ஜே' என்கிறபடியே அணைக்குந்தோள்களிலும், [நன்மார்பின்மேலும்] அவன் அப்படி அணைக்கைக்குப் பற்றுசான பிராட்டி யிருக்கிற திருமார்விலும் [சுடர்முடிமேலும்] - இவ்வணைக்கைதான் வருத்தவிஷயமாகிறதே புருஷார்த்தமாவது, அநந்யோஷிதவபரகாஸகமான ஸார்வாதித்வ லக்ஷணமான திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணைமேலும்] - அநந்யோஷிதவத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகளிலும் [புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்] சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் இதுதான ஸார்வாதிகத்வ லக்ஷணமிறே [கேழிணையொன்றுமிலாதான்] - "கேழென்று - அழகும், நிறமும், ஒளியும் கேழென்றதை - கேழ்கி, அத்தாலும் ஒப்பாய், இணையொன்றும் ஒப்பைச் சொல்லுகிறதாய், ஈரளவும் ஒப்பில்லை, ஒருவகையாலும் ஒப்பைச் சொல்லப்போகாது" என்பர்கள் "கேழென்று - உறவாய், இணையென்று-சேர்த்தியாய், ஸர்வதா ஸாதர்ம்யஞ் சொல்லலாவதொன்றில்லை" என்பர் பட்டர் [கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி] சுடரென்றும், ஒளியென்றும் - பர்யாயம் மிக்கவொளி யென்றபடி ஒப்பணமிகையான வடிவையுடையவன் [நாளணைந்தொன்றுமகலான்] நாள்தோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன் [என்னுடை நாவினுள்ளானே] எனக்கு ஸந்நிஹிதனென்னுதல், என்னுடைய நாக்கினுள்ளே நின்றானென்னுதல்

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என்நாவிலே கலந்தானென்கிறார்

[தோளிணையித்யாதி] அபிமதவிஷயம் இருந்த இடத்துக்குப் போவார் அவர்கள் உகந்தபடியே பூசிப்புலர்த்தி யொப்பித்துக்கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வாருகந்தபடியே திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதனாய் வந்தானாயிற்று இவர் உகப்பதும் அதுவே, அவன்கோப்பதும் அதுவே

ஏழாம்பாட்டு —தோளிணை இத்யாதி இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தமாவது நானுகந்தபடியே அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து என்னாவிலே கலந்தானென்கிறாரென்று இவருகந்தபடியே ஒப்பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, அபிமத இத்யாதி இவரபிமதராகையாலே யென்றபடி பூசிப்புலர்த்தியொப்பித்து இதி-ஸ்நாத்வாஸ்ரஷ்டுச "ஸாரஸாபிராமேண" "ஸ்நாதயாவாஸ்யதூஸ்தா" "கம்வேஸ்ர வணஸ்கராஸம்" இதிஸ்லோகஞ்சுயஜுஷ்டவ்ய ஸமவஹிதவிஷய: ஸாராக்ஷாஸாய உத்ருஷ்டேனஜ, "எனைத்தனைதாவியும் - உனதெனைதாவியுமினைவன்னமே நின்றுய - வனைதாவி மேலேயாய" இத்யாதிகம் த்ருஷ்டவ்ய, காலமேதாகாஸ்ச தகேநாமஜேநம ஸாராக்ஷாஸாயஸ்யாத்ருஹிஷ்டம்கிம் ஸமவாநவிதவேஷ்டாகிகிதிஹ்ருதாம - இவருகப்பதும் இதி இதுக்கு பர்யாயங்கள்-புனைந்த இத்யாதி திருவிருத்தம் (உச)பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனுடைய மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்தவாயையுடைத்தான மலரிலே அபிநிவிஷ்டமான நெஞ்சோடேகூட வண்டுகளும் இத்யாதி-வண்டுகள் மதுபானம்பண்ணி, ரஸாயனவேலை பண்ணினாற்போலே ஒளிவிடுமடியான திருத்துழாயைக் கொடுக்கிறிலீர் விரைமட்டலர் இத்யாதி - பரிமளமும் மதுவும் பரவின செவ்வித்திருத்துழாய்பொன்னுகிறதும் இத்வும திருத்தாயாராவாதனையாகிலும், "என்னும்" என்று - மகள் ஆசைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே,' இவர்தாம்" என்னைக்குறையிலேவிறே கண்ணன்கழல் இத்யாதி - க்ருஷ்ணன திருவடிகளில திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ணயமாகிற பொன்னுவசெய்யப்பட்ட

யிறே புள்ளூர்திகளூரும் துழாய்க்கோயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தை யுடையராயிருப்பர்; திருத்தாயார் சொல்லும்போதும் "வண்டிவளும் தண்ணந்துழாய்கொண்டோ" என்னும், இவர் தாம் விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும், கண்ணன்கழல் துழாய் பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும் அவனும் "தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்று இவர்க்கு லப்த கோடான [தோளிணைமேலும்] - "ஸ்தநாபரணம் பரிஷ்வஜே" [ஸ்தநாடம் பரிஷஸ்வஜே] என்கிறபடியே அணைக்கக் கணிசிக்கிற திருத்தோள்களிலும் [நன்மார்பினமேலும்] - அணைப்பிக்குமவளிருக்கிற திருமார்பிலும் [சுடர்முடிமேலும்] - அணைத்துக்கொண்டு நின்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தவாறே தன்னுடைய சேஷித்வப்ரகாசகமா யிருக்கிற திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழா யுடை யம்மான்] - தன்னுடைய சேஷித்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரன் தோளிணையித்யாதிகளுக்கு - பட்டர் 'வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கு இடுவர்கள், அப்படியே திருத்தோள்களுக்கிட்டான், பரணர்களாயிருப்பார் அநந்தரம் அபிமதவிஷயத்துக்கு இடுவர்கள் அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான், ஆயுதத்துக்கும் அபிமதவிஷயத்துக்கும் இட்டால் பின்னைத் தாந்தாம் விநியோகங்கொள்ளுமித்தனையிறே, ஆகையாலே தான் சூடினான், சேஷப்பின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார், ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான், ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே, தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேறுபிளந்து வீயப்போருவாரடியாரிறே நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்குத் திருவடிகளே துணையானாற்போலே காணும் அவனுடைய ஆபத்துகளுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி' என்று அருளிச்செய்வர் [கேளிணையொன்றுமிலாதான்]

ஆபரணசோபையையுடைய விம்பலதாளமான தவளமுலைக்கும் நாமாக வேணுமென்றாசைப்பட்டு அது கிடையாமையாலே க்ருசசரீரையாகாநின்றாள் "அகனகொப்பதுாதுவே" என்றதற்கு ப்ரமாணம் அவனும் இத்யாதி தன்மன்னுநீள இத்யாதி-தன்னுடையதாய ஆச்ரிதர்க்கு தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகளின்மேலே மன்னின ஸாமக்ரமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி யுகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான் "தோளிணைமேலும்" இத்யாதிக்கு உதாஹரிக்கிறார் [illegible] - ஸ்தநாபத்யாதி அணைக்கக் கணிசிக்கிற இதி-[illegible] - அணைப்பிக்குமவள் - புருஷகாரபூதையாகையாலே அணைத்துக்கொண்டுநின்று இதி 'ஆயிராஜ்யாபிஷேகம் [illegible]' என்றதுவிடத்திலே அபிஷேகம் திருவபிஷேகத்திலும் - கிரீடத்திலும் தன்னுடைய சேஷித்வத்தை இதி - "உன்தாமரை மலர்த் திருப்பாதம்" வடிவிணையில்லாமலர்மகள் மற்றைநிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க [illegible] சேஷித்வம் [illegible] தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர் இத்யாதிவாக்யார்த்தியாயிருக்கச் செய்தே, தாத்பர்யார்த்தமாயிருக்கிறது, அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு ஸகசக்ராத்யாயுதங்களாகையாலே கோயில்கட்டணம் - அந்தப்புரம் '[illegible]' சேஷம்-பின்னை இத்யாதி [illegible] - ஆபத்துக்கு இதி அப்படி ஸங்கே உதவினதுக்கு என்ன, தளர்ந்தும் இத்யாதி சகடாஸுரனுடைய உடலானது கோபப்புக்குலைந்து நடுவே முறிந்தும் வேறுபடும் பிளந்து உருமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் காயங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய அவனுடைய ஆபத்துகளுக்குத் துணையோ? என்ன, நம்முடைய இத்யாதி துணையானபடியென்று - 'பட்டருளிச் செய்வர்' என்று அங்வயம் (கேளிணையொன்றுமிலாதான் ஸாம்யம் இவ்வியம் [illegible]

கேள் என்று இத்தை - கேழ் என்றாக்கி, அதாவது - ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பாய், திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதானென்னுதல், அன்றிக்கே, கேள் என்று - உறவாய், சேர்ந்தவொப்பில்லாதான் என்னுதல் [கிளரும்] - ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக்கிளராநிற்பதாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையவன் "சுடர்" என்றும், "ஒளி" என்றும் - பர்யாயம் இரண்டாலும் - மிக்கவொளி யென்றபடி ஒளி - பேரழகு [மூர்த்தி] - கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பின்மையாம்படியான வடிவை யுடையவன் [நாளணைந்து] - நாள்தோறும் வந்து கிட்டமேத்தனையல்லது காலவாங்கமாட்டேகிறிலன் [என்னுடை யிந்த்ரியாதி] என்னுடைய ஸ்துதிவிஷயமானானென்னுதல், அன்றிக்கே, "வாசி திஷ்டது" [வாசிதிஷ்டடாந] என்கிறபடியே, என்னுடைய வாகிந்த்ரியத்துக்கு விஷயமானானென்னுதல் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாவினுள்நின்றுமலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்
ஆவியுமாக்கையுந்தானே அழிப்பபோட்டளிப்பவன்தானே
பூவியல்நால்தடந்தோள்ள் பொருபடையாழிசங்கேந்தும்
காவிநன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே

ஆ —(நாவினுள்) ஸாங்கஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனாய் ந்த்ஸ்வரூபஸத்திதி ப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதனாய் நிகிலஜகத்துத்பவ லயலீலனாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரனாய் சதுர்புஜனாய் ஸங்கசக்ரதாரனாய் இந்தீவரதளஸ்யாமனாய் கமலபத்ராக்ஷனாயிருந்தவன், என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினானென்கிறார்

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், ஸாவித்யாஸ்தலங்களுக்கும் ஸபத்தாத்த ஸம்பந்தியங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமான், என் கண்ணுள்ளே வந்து புகுந்தானென்கிறார், என்கண்ணுக்கு விஷயமானானென்னுமாம்

[நாவினுள்நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்] ஜிஹ்வாகரத்திலே விகஸியா நின்றுள்ள வித்யாஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் ஆவியாகிறது ஆத்தம ஆக்கையாகிறது ஸபதம அழிப்போட்டளிப்பாவது வித்யைகள் கெடாமே காக்கையும், லேகதோஷாதிகளாலே ஸ்வரூபம் அந்யதாபவிந்தால் அத்தை ஸம்ஹரிக்கையும் [பூவியல் நால்தடந்தோளன்] திருமாலைகளாலே அலங்க்ருதமான நாலு திருத்தோள்களையுமுடையான [பொருபடையென்று தொடங்கி] - யுத்த ஸாதநமான திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தும் ஸ்வபாவனாய், ஒருசாயல்கொய்த

ஸாத்யெளகீ கவிஹ்ஸ்ஸ்யவியெ ஸாத்யக்கிஷிடலீ ஸாஷ்யேஸ்யநாஷ்ஜீப்ரயோய: க்ஷ ஸ்ஸெஷுவ்ஷ்ராஹஸெ கஃகஸ்நவஷாயெ ரஸ்ய நாஷ்ஜீஷிஷ்ய: உறவு ஸதருஸம் "நிரவதிக தேஜோரூபமான" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - சுடரொன்றும் இத்யாதி அத்தாநந்தாம் ஒளி பேரழகு என்ற அதாவது - ஸமுதாயசெளந்தர்யம் "புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மானை" என்றவனந்தரம் வடிவைச்சொன்னதுக்குபாவம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி ஒன்றுமகலான் - ஏகதேசமுமகலான் ஸ்துதிவிஷயமானான் - நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷயமானான் வாகிந்த்ரியத்துக்குவிஷயமானான் என்றது அர்த்தாபத்தியான் என்றபடி வ்யாஹாரண்யகெ ஜநய்ரதி வ்யாஹரெ', 'யொவாசி திஷ்டந் வாசொந்தர:', இத்யாதி, ஷ ெணகஷய: (எ)

லோடொத்து அதிகாட்டில் அப்ராக்ருதவிலக்ஷணமான திருமேனியும், தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கு திருக்கண்களையு முடையான

ப — அநந்தரம், தாமரீயளிகாலகத்தோடே "வக்ஷ்யதி திஷ்டது" என்கிறபடியே என்கண்ணுக்குள்ளே யானென்கிறார்

நாவினுள் நின்று — நாவினிடத்திலிருந்தும், மலரும் — பரவும், ஞானம் — ஜ்ஞான ஸாதநமான, கலைகளுக்கெல்லாம் — வித்யாஸ்தானங்களுடையன, ஆவியும் — உயிரான அர்த்தமும், ஆக்கையும் — உடம்பான சப்தமும், தானே — தானிட்ட வழக்காய், அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே — அவற்றினுடைய உத்பத்தி விநாசங்களும் தானிட்டவழக்கானவனாய், பூவியல் — பூமாறுந்த, நால் தடந்தோளன் — நாலு பெரிய தோள்களையுடையனாய், (தோள்களிலே), பொரு — ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு, படை — ஆயுதமான, ஆழி — திருவாழியையும், சங்கு — திருச்சங்கையும், ஏந்தும் — ஏந்துமவனாய், காவி — நெய்தல்போலே, நல் — நன்றான, மேனி — திருநிறத்தையும், கமலம் — கமலம்போன்ற, கண்ணன் — கண்களையுமுடையவன், என்கண்ணினுளான் — இவ்வழகோடே என்கண்ணுக்குள்ளே யானான். பூவியலென்று — பூவின் ஸ்வபாவமான மார்த்தவத்தைச் சொல்லுமாம்

இ — எட்டாம்பாட்டில், அது ஸாதமித்தவாறே என்கண்ணுக்கு விஷயமானா னென்கிறார்

[நாவினுள் நின்று இத்யாதி] - ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞானஸாதநமான வித்யாஸ்தானங்களுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] ஆவியென்று - அர்த்தம்; ஆக்கையென்று - சரீரம்; அர்த்தத்தையும் சப்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, சப்தார்த்த ஸ்வரூபங்களுடைய நியமம் அவனிட்டவழக்கென்றது [அழிப்போடளிப்பவன் தானே] - வித்யைகளை [illegible] அழியாமே காக்கை - அளிக்கையாகிறது; அழிக்கையாகிறது - லோகத்தோஷத்திலே ஸ்வரூபம் அபயதாபிதத்தால், அவற்றை ஸம்ஹரிக்கை [பூவியல் நால் தடந்தோளன்] - பூவை இயல்வாக வுடைத்தாய் நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோளையுடையவன் [பூவியல்] - பூவாலே [illegible] ருக்குமானதோ வென்னுதல், பூவை யொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுதல் [பொருபடை யாழிசங்கேந்தும்] - பிடித்த கையிலே பயப்படுமாறுபோலே யாயிற்று திவ்யாயுதங்க ளிருப்பது; பொருபடை - யுத்தஸாதநங்களானவை [காவிநன்மேனி] - காவி - நெய்தல்; காவி உபமாநமாகப் போராதபடியான நன்றான திருமேனி [கமலக்கண்ணன்] - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேச்வரன் [என்கண்ணினுளானே] - என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தா னென்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமானா னென்னுதல்

ஈடு — எட்டாம்பாட்டு. ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேச்வரன், ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினா னென்கிறார்

[நாவினுள் இத்யாதி] - ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞானஸாதநமான வித்யாவிசேஷங்களுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாக்கையுந்தானே] - ஆவியென்கிறது - அர்த்தத்தை. ஆக்கையென்கிறது - சப்தத்தை 'இவ்வர்த்தத்தை இச்சப்தம் காட்டக்கடவது' என்று நிய

எட்டாம்பாட்டு — நாவினுள் இத்யாதி. ஸகலவித்யாவேத்யனென்றது - "கலைகளுக்கெல்லா மாவியு மாக்கையுந்தானே" என்றதைப்பற்ற. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரஸக்தம் - ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதகபாவம்; ஆவியோடே கூடின ஆக்கையினுடைய ப்ரதிபாத்யனென்றபடி. ப்ரமாணங்களாலே - "[illegible]" "[illegible]" இத்யாதிகளாலே

'ஆவியுமாக்கையுந்தானே" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகபாவ நிபந்தமாக அர்த்தாந்தரம் - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி இந்தப்பக்ஷத்தில், ஞானக்கலைகளுக்கபேக்ஷிதமான ஆவியுமாக்கையு

மித்துவிட்டானென்கிறது ஆக, ஸம்பந்தஸம்பந்தம் அவனிடத்திலே வழக்காயிற்று [அளிப்போ ட்ளிப்பவனதானே] - மந்தமதிகளான சேதநருடைய பரதிபத்திதோஷங்களாலும் லேககதோஷங்க ளாலும் பாடபேதங்களாலும் இவையுருமாயுமளவிலே ஸம்ஹரித்தும், அபேக்ஷிதஸமயத்திலே ஸருஷ்டித்தும் போருகிறனதானே 'அலலாத ஸருஷடி ஸம்ஹாரங்களைச சொலலுகிறது' என பாரு முண்டு [பூவியலஇத்யாதி] பூவாலலலது செலலாதபடி ஸௌகுமாரமாய, கலபகதரு பணைத தாறபோலே நாலாய, சுறறுடைத்தாயிருக்கிற திருததோள்களையுடையவன பூவியல - பூவாலே அலங்கருதமான தோளனனுதல, பூவையொழியசசெலலாத ஸௌகுமாரயததையுடையவ னென னுதல [பொருபடை] - பணைததுப்பூதத கலபகதருபபோலேயாயிற்று யுததததுக்குப பரிகரமான திவயாயுதங்களைத தரிததால இருக்குமபடி பொருபடை யுததஸாதநங்களானவை [காவிநன மேனி] அவவாயுதங்களாலே விரோதியைபபோககி அநுபவிக்கும வடிவழகு [நனமேனி] - காவி, வடிவழகுக்கு உபமானமாக நேரில்லாமையாலே "நனமேனி" எனகிறா [கமலக்கண்ண னெனகண்ணினுள்ளானே] இவாகணவட்டமொழியப புறமபேபோனல் கணவட்டககள்ளனுமே. பெருவெள்ளத்திலே யொரு சுழிபோலே திருககணகள [எனகணணினுள்ளானே] பராக்ருத விஷ யங்களை அநுபவித்துப் போநத என கண்ணுக்குத தனனை விஷயமாக்கினன (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கமலக்கணணனென்கண்ணினுள்ளான் காணபனவனகணகளாலே
அமலங்களாகவிழிக்கும ஐமபுலனுமவனமூர்த்தி
கமலத்தயன்நம்பிதன்னைக கணணுதலானொடுமதோற்றி
அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி எனநெஞ்சிறியுளானே

மவனிட்டவழக்கென்றபடி. பலிதம - ஆகஇத்யாதி, ஏகாந்தமாதல ஞானககலைகளையழிப்பானென? என்ன, மந்தமதிகளான இத்யாதி இத்தோஷங்களாலே உருமாயந்தவிவறறை யதாவத ஸருஷடிக்கைக்காக ஸம்ஹரிக்கு மென்றபடி. இவை என்றது - வித்யாவிசேஷங்களை ஸம்ஹரிக்கிறது கலியுகாநததிலே, ஸருஷடிக்கிறது க்ருதயுகாதியிலே யென்றபடி. அல்லாதஸருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை - ஜகதஸருஷடிஸம்ஹாரங்களை பூவியல் - இயலவு - ஸ்வபாவம பூவினஸ்வபாவமான ஸௌகுமாரயததையுடையவென்று, முநதினவாதம பூவாலல்லது செல்லாத வென்றது - ஸௌகுமார்யோபபாதகம செல்லாத - தரியாத தவிதீயார்த்ததில, இயலவு - அலங்காரமாய், பூவாலேயலங்கருதமானதோள என்றபடி. பாதமாநத விவரணம- பூவையொழிய இத்யாதி "னாதும" என்றதுக்கு ஹாவம - பணைத்து இத்யாதி தடம் - பெருமை "பொருபடை" என்றதுக்கு அாத் தம - யுத்தஸாதநங்களானவை என்று ஆயுதாநந்தரம திருமேனியைசசொன்னதுக்குபாவம - அவ்வாயுத இத்யாதி, காவி - செயதல "கல" எனகிற விசேஷணத்துக்கு பாவம - காவி வடிவழகுக்கு இத்யாதி காவி யிலவிலக்ஷணமான மேனியென்றபடி. "வடிகாநாடனம" இதிவத சநதாதகாநதாநம "கணணி னுள்ளானே" எனகிற அவதாரணாததம - இவர்கண்வட்டம் இத்யாதி கண்வட்டம் - சக்ஷுர்விஷயப்ரதேசம கண்வட்டக்கள்ளனாவது - ஸ்வேச்சிதவனுககொன்று வேண்டியிருக்க, செய்யாவிட்டால அவனகணமுனனே வாபபடுமாபோலே, "ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா" எனகிறபடியே தருஷடிவிஷயமாக பயபபடுகை யென்று ஸ்வபாவாததம சாவுக்கு, கண்வட்டக்கள்ளன் - பகசாலையிலே களவுபண்ணடிக்கிறவன கண்வட்டம் பகசாலே திருமேனியைசசொனனன அநந்தரம திருககணகளைசசொன்னதுக்குபாவம - பெரு வெள்ளத்திலே இத்யாதி "என" என்றதுக்கு பாவம-ப்ராக்ருத இத்யாதி காவினுள நின்று மலருமென்று தொடங்கி, அளிப்பவனதானே, பொருபடையாழிசங்கேநதும பூவியலநாலதடநதோளன காவிநனமேனி இத்யா ரயபதாவய? (அ)

ஆ — (கமலக்கண்ணன்) ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தமான ஸகல ஜகத்தையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன், என் கண்ணின் உள்ளானே புகுந்தருளினான், நானும் அவனை என் கண்களால் காணப்பெறுகிறேன், அவனும் தன்னுடைய ஸ்ரீமத்தான அழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸமஸ்தஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பார்த்தருளாநின்றான் இப்படி மற்றுமுள்ள ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் அவனையே புஜிக்கப்பெறுகிறேன் இவ்வதிகமான ஸம்ருத்தி எனக்கு ஸாத்மிக்கவாறே, பின்னை என் நெற்றியுள் நின்றருளினான் என்கிறார்

ஒ — ஒன்பதினாயிரப்படியில், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான எம்பெருமான், என் நெற்றியிலே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

[காண்பன் என்று தொடங்கி] - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன், தன்னைக் காணவல்லேனாம்படி நிர்த்தோஷனாக என்னை நோக்கியருளாநின்றான், அவனுடைய திருவழகைக் கண்டு என் இந்த்ரியங்களும் அவனுக்கு பரவசவிதேயமாயிற்றின [கமலத்தயன் என்று தொடங்கி] - கமலாஸனனாய பாத்மனான ப்ரஹ்மாவை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடேகூடத் தோற்றுவித்து ஸத்வப்ரசுரரான தேவர்களோடேகூட லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்குமவன்

ப — அநந்தரம், என் கண்களிலே நின்று ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தே, ஸகலஜகத்ஸ்ரஷ்டாவானவன் என்னுடைய லலாடமத்யத்திலே யானான் என்கிறார்

கமலக்கண்ணன் - கமலக்கண்ணனானவன், என் கண்ணின் உள்ளான் - என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாநிற்கும், (அத்தாலே "நசக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிற நிலைதவிர்ந்து), காண்பன் - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன், (அதுக்கடி), அவன் - அக்கமலக்கண்ணனான், கண்களாலே - தன் கண்களாலே, அமலங்களாக - அஜ்ஞாநாதி மலம் போம்படி, விழிக்கும் - பார்த்தருளாநிற்கும் (அத்தாலே), ஐம்புலனும் - சக்ஷுராதியான இந்த்ரியங்களைந்தும் வாசியற, அவன் மூர்த்தி - அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாயிற்று, (இப்படி செய்கிறவன் ஏனென்னில்), கமலத்து - கமலஸம்பவனாகையாலே, அயன் - அஜனென்று பேராய், நம்பி தன்னை - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபயுக்த ஜ்ஞாநாதி பூர்ணனான ப்ரஹ்மாவை, கண்ணுதலானொடும் - லலாடநேத்ரனாகையாலே வ்யக்தஸம்பந்தனான ருத்ரனோடே, தோற்றி - தோற்றுவித்து, (அவர்கள் முதலாக), அமலம் - ஸத்வோத்தரர்களான, தெய்வத்தோடு - தேவதைகளோடே, உலகம் - லோகங்களையும், ஆக்கி - ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், (இந்நிலை குலையாதே), என் - என்னளவில் ஸாபேக்ஷனான, நெற்றியுளான் - நெற்றியிலே யானான் உலகமாக்கியென்று - போர, கண்ணுதலானொடுமென்று - ருத்ரனுடைய அப்ரகாசத்வம் தோற்றுகிறது

இ — இருபத்தினாலாயிரப்படியில், ஸ்வஸங்கல்பைகதேசத்திலே லோகங்களையும் உண்டாக்கினவன், என்னுடைய ஸரீரைகதேசத்தைப் பற்றித் தான் உளனாக நினையாநின்றான் என்கிறார்

[கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்] - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேச்வரன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான், 'நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம் நசக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிற மர்யாதை குலைந்தது [காண்பன்] - நானும் அவனைக் காணாநின்றேன் காண்பனென்கிறவிடம் - வர்த்தமானம் நீர் காணவல்லீராயிற்று எத்தாலே? என்னில், — [அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்] அவன் திருக்கண்களாலே நிர்த்தோஷனாம்படியும், காணவல்லேனாம்படியும் விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினான் விஷயப்ரவணமான இந்த்ரியங்கள் செய்ததென்! என்னில், [ஐம்புலனும் இத்யாதி] - அவையும் அவனழகைக்கண்டு அவனுக்கு பரவசவிதேயமாயிற்றின அவனைக் காண்பதற்கு முன்பு அவிதேயமானவை அவனைக்கண்டவாறே விதேய

மாயிற்றின [கமலத்தயன இத்யாதி] கமலோத்பந்நனுகையாலே அஜனாய, ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனாய ப்ரதாநனானவனை, லலாடநேத்ரனோடே கூடத் தோற்றுவித்து [அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி] - ஸத்வபரசுரரான தேவர்களோடே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கும் ஸ்வபாவன [என்னெஞ்சத்துள்ளானே] தன்னை யொழிந்த ஸகலாத்மாக்களும் தன்னைப்பற்றி யுண்டாம்படி யிருக்கிறவன், என்ஸரீரத்தில் ஏகதேஸத்தைப் பற்றி வர்த்தியாநின்றான

ஈடு ஒன்பதாம்பாட்டு கண்ணில் நின்றநிலை ஸாத்மித்தவாறே என் நெற்றியிலே வந்து நில்லாநின்றானென்கிறார்

[கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான] புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான் "நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே" (நசக்ஷுஷாக்ருஹ்யதே) என்கிற மர்யாதையைக் குலைத்து அவன் அவ்வடிவை உம்முடைய கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினானாகில், நீர் பின்னைச் செய்வதென? என்னில்,—[காண்பன] - நானும் கண்டு அநுபவியாநின்றேன் இவ்விலக்ஷண விஷயத்தை நீர் கண்டநுபவிக்க வல்லீரானபடி எங்ஙனே? என்ன,—[அவனிதயாதி] அவன் தன்திருக்கண்களாலே, என்தோஷமெல்லாம் கழிந்து நான்காணவல்லேனாம்படி குளிரக்கடாக்ஷியாநின்றான் ஆனாலும், இந்த்ரியங்களென்று சிலவுண்டே காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள், அவைசெய்தது என? என்ன, [இமயவனுமவன்மூர்த்தி] - காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ஸ்ரோத்ராதிகளும் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு சரீரவத்விதேயமாய் அங்கே படையற்றன [கமலத்தயனித்யாதி] - திருநாபிகமலத்திலே அவயவதாநேந பிறந்து, எல்லாரிலும் விலக்ஷணமான ஜந்மத்தை யுடையனாய், தனக்கு இவ்வருகுள்ளவற்றை யுண்டாக்குமிடத்தில் ஸர்வேஸ்வரனைக் கேள்வி கொள்ளவேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனான சதுர்முகனை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடே யுண்டாக்கி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, ஸத்வபரசுரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை யுண்டாக்கினவன் "நெய்யுண்ணி" என்னுமாபோலே, "ஆக்கி" என்றது - ஆக்கும் ஸ்வபாவனென்றபடி. என் னெற்றியுள்ளானே] - காமாங்குணமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே புகுந்துநின்றான (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு —கமலக்கண்ணன் இத்யாதி இத்தாலபலித்த தாத்பர்யம்-நசக்ஷுஷா இத்யாதி

அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும் - அக்கமலக்கண்ணன் தன் கண்களாலே அஜ்ஞாநாதி தோஷங்களெல்லாம் போம்படியாகக் கடாக்ஷியாநிற்கும் இதி ஸப்தார்த்தம் கடாக்ஷியாநின்றான் ஆகையாலே காண்பன என்று அவயம் விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவாகையாலே இந்த்ரியங்களை ப்ரதிபந்தகங்களென்கிறது படையற்றன - பரிகாரமாயிற்றின படை - பரிகாரம் அவனுக்கு ஸேஷமாயிற்றதுக ளென்றபடி இப்படி அமலங்களாக விழிக்கக்கூடுமோ? என்ன, ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணவல்ல ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கூடாததுண்டோ? என்று அவனுடைய காரணத்வத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே யிருக்கிறானென்கிறார் - கமலத்தயன் என்று தொடங்கி என்று மேலுக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது அஜஸப்தார்த்தம் எல்லாரிலும் இத்யாதி கமலத்திலே பிறக்கையாலே - அஜனென்று போகிறதென்றபடி "நபி" என்றதின் தாத்பர்யம் தனக்கு இத்யாதி கேள்வி கொள்ளவேண்டாதபடி - கேட்கவேண்டாதபடி நுதற்கண்ணனும் என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார்- லலாடநேத்ர இத்யாதி தோற்றி - தோற்றுவித்தென்று விவக்ஷித்து உண்டாக்கி என்றது நெய்யுண்ணி இத்யாதி "ஆக்கி" என்கிறது - ஐயப்பன்று, ப்ரத்யைகவசநாந்தஸப்த மென்றபடி அவதாரணார்த்தம்-கர்மாநுகுணமாக இத்யாதி விஷயஸ்ருஷ்டி சொல்லுகையாலே - காமநிபாதத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக அவருக்கு போகமில்லாமையாலே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷத்வம் ஸித்தமென்றபடி க்ரமேண அந்வயம் (க)

பத்தாம்பாட்டு.

நெறியுள்ளினறென்னையாளும் நிரைமலர்ப்பாதங்கள்சூடி
கறைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத்தொழுவார்
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
மற்றையமரருமெல்லாம்வந்து எனதுச்சியுளாரே

ஆறு.—(நெறியுள்) பரமபதாதி ஸகலதேவதைகளும், நெறியுள்ளினறு என்னை அடிமைகொண்டருளுகிற இந்த திருவடிமலர்களைச் சூடிக்கொண்டு, கறைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார், அவனை ஸர்வேச்வரனாய் ஆச்ரயத்த ஸ்வாமியாய் எம்பெருமான், என்னெறியுள் நின்றருளின நிலை எனக்கு ஸாத்மிக்கும்படி, என்னை என் உச்சியுளே வந்து புகுந்தருளினென்னென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பரமபதாதிகளுக்கு அறவிய நுழையானவன் தன் திருவடிகளை அவர்கள் கொண்டாடி ஆச்ரயிக்கச்செய்த அநந்தரம், காண வந்து என் உச்சியுளே புகுந்தானென்கிறார்.

[நெறியுள்ளினறென்னுத் தொடங்கி] - நெறியுள்ளே நிற்கிற என்னை ஆளுகிற ஒழுங்கான மலர்களைப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை ஆதரித்துத் திருக்குழலில் செவ்வியாலே சாத்தியருளின திருத்துழாய் தழைக்கும்படியான திருமுடியின் அழகையுடைய கருஷ்ணனைத் தொழுவார்.

ப.—அநந்தரம், பரமபதாதிகளுக்கும் ஆச்ரயணீயனானவன் என்னுடைய உத்தமாங்கத்திலே யானென்கிறார்.

நெறியுள் நின்று - அபிமுகமாயினின்று, என்னை - என்னை, ஆளும் - அடிமை கொள்வதாய், நிரைமலர் - (ஆச்ரிதரிட்ட) பூநிரையையுடைத்தான, பாதங்கள் - திருவடிகளை, சூடி - (தங்கள் தலையிலே) சூடி, கறை-செறிந்த, துழாய் - திருத்துழாயாலே, முடிக்கோலம் - திருமுடி யலங்காரத்தை யுடையனாய,கண்ணபிரானை - (ஆச்ரிதர்க்கு உபகாரிக்கும்) கருஷ்ணனை,தொழுவார் - (அஞ்சலி பந்தாதி முகத்தாலே) ஆச்ரயிப்பார், ஒற்றைப்பிறை - ஏககலாரூபமான பிறையை, அணிந்தானும் - சிரோபூஷணமாகவுடைய ருத்ரனும், நான்முகனும் - சதுர்முகனும், இந்திரனும் - இந்த்ரனும், மற்றை - மற்றுமுள்ள, அமரருமெல்லாம் - தேவர்களெல்லாரும், (இப்படி அவர்களாலே தொழப்பட்டவன்), வந்து - அந்த நெறியுள் நின்றும் வந்து, எனது உச்சியுளான் - என் தலையின்மேலேயானான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், பரமபதாதிகள் தன்பக்கலிலே மேல்விழாநிற்க, அவர்களை அநாதரித்து என் பக்கலிலே தான் மேல்விழாநின்றானென்கிறார்.

[நெறியுள்ளினறென்னை யாளும்] - என்னெறியிலே நின்று என்னை யாளுகிற, [நிரைமலர்ப்பாதங்கள்] - மலரொழுங்குபோலே யிருக்கிற திருவடிகளை [சூடி] பிரஸாதித்து [கறைத்துழாய்] - திருக்குழலின் ஸம்பந்தத்தாலே தழையாநிற்கிற திருத்துழாய் [முடிக்கோலம்] - கோலம் - அழகு ஒப்பனையழகை யுடைய திருமுடி [கண்ணபிரானை] - உபகாரசீலனான கருஷ்ணனை [தொழுவார்] ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரை யல்லது அறியாதிருக்கையாலே, நெறியுள்நின்று திருமுடிக்குப்போம்போது நடுவேயாயிற்று பரமபதாதிகள்

தொழுவது ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில் ஒருகட்டில் நின்றும் ஒருகட்டுக்குப் போம்போது நடுவே வந்து காரியத்துக்குக் கடவார் முகங்காட்டுமாபோலே [ஒற்றை இத்யாதி] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஒப்பனையாகவுடைய ருத்ரனும், சதுர்முகனும், இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான ஸர்வதேவதைகளும் அவர்கள் தங்கள் செல்லாமையாலே தொழாநிற்க அவர்களை அநாதரித்து, தான் என்னை யொழியச் செல்லாதானாய் வந்து என் உச்சியிலே புகுந்தான்

ஈடு -பத்தாம் பாட்டு பரஹ்மாதிகள் தன்னைப்பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த் தமோறும்படி யிருக்கிறவன்தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து வந்து என் உச்சியு ளானான் என்கிறார்

[நெற்றி இத்யாதி] - நெற்றியுள் நின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகிற [நிரைமலர்ப் பாதங்கள்சூடி] - மலரை நிரைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை ஶிரஸாவஹித்து [கற்றைத் துழாய இத்யாதி] ஒருவாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்றுத் தழையாநிற்கும் "தழைக்குந்துழாய" என்னுமாபோலே செவ்விபெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், தாம்ஶீய மான வடிவையுமுடைய உபகார ஶீலனான க்ருஷ்ணனை - நிரைமலர்ப்பாதங்களைச்சூடித் தொழு வார் [ஒற்றைப்பிறை யணிந்தானும்] ஒருகலா மாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்து ஸங்க பரதானாயிருக்கிற ருத்ரனும் அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், தேவர்களை மெய்க்காட்டுக்கொண் டிருக்கிற இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம் இப்படி அவர்கள் தமோறாநிற்கத் தன்னைப்பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப் பெறுகைக்குப்பட்டுவந்து, என் உச்சியுளானா நிற்கிறான் ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில், ஒருகட்டில் நின்றும் மற்றைக்கட்டேறப் போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கர் முகங்காட்டித் தங்காரியங்கொண்டுபோமாபோலே, இவர் திருநெற்றியில் நின்றும் திரு முடியேறப் போகாநின்றால் பரஹ்மாதிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் காரியங்கொண்டுபோ மித்தனை (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

உச்சியுள்ளேநிற்குமதேவதேவற்குக் கண்ணபிரானுக்
கிச்சையுள்செல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இச்சொன்னவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்துமெம்பிரானுக்
கிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல்சென்னிபொருமே.

பத்தாம்பாட்டு —நெற்றியுள் இத்யாதி "பரஹ்மாதிகள் தொழும்படி யிருக்குமவன் "உச்சியுளான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி பரஹ்மாதிகள் இத்யாதி "வந்து" என்றத்தைப்பற்ற, என்னைப்பெறுகைக் கவஸரம்பார்த்து என்றது

"தொழுவார்" என்று - அவர்கள் தமோறும், "வந்து" என்று - இவன் தமோறும் நிரைத்தாற் போலே - அடைவுபட நிறுத்தினாற்போலே கற்றைத்துழாய் - கற்றை தழைக்கிற பறிக்கப்பட்டதுழா யாகிலும், ஸ்பர்ஶவிஶேஷத்தாலே தழையாநிற்கக் குறையில்லையிறே ஶ்யாமம் - தழைக்கும் இத்யாதி ஶபதார்த்தம் - செவ்விபெற்று இத்யாதி "கண்ணபிரானை" என்கிற த்விதீயாவிபக்திக்கு அந்வயங்காட்டு கிறார் - நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார் என்று ஒற்றைப்பிறை - ஏககலாமாத்ரசந்த்ரன் மெய்க் காட்டு - எண்ணிக்கை நெற்றியுள் நின்றென்னையாளும் கற்றைத்துழாய முடிக்கோலக் கண்ணபிரானை, ஒற் றைப்பிறை தொடங்கி, அமரருமெல்லாம் நிரைமலர்ப்பாதங்களைச் சூடித் தொழாநிற்கச்செய்தே, வந்தென துச்சி யுளான் என்று அந்வயித்து பாவம்-இப்படிஇவர்கள இத்யாதி தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தமோறா நிற்க என்று அந்வயிப்பது ஸ்தருஷ்டாந்தவிவரணம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி கீழ்ச்சொன்னதே அந்வயம் (௧௦)

ஆ —(உச்சியுள்ளே) இப்படி உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே ஸர்வேச்வரனானவனு இப்படிச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செ நீள்கழல் சென்னிபொரு மென்கிறார்

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ எம்பெருமான் திருவடிகள் அவன் தலையிலே நாடோறுஞ்சேரு மென்கிறார்

[உச்சியுள்ளேநிற்கும் தேவதேவற்கு] தேவதேவனையைத்து என்னுச்சியுள் நின்றவனுக்கு, என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறுமமரர் அதிபதியானு னென்றுமா [கண்ணபிரானற்கு] - உள்ளத்திலே படும்படி அமைந்து.

ப —அனந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக நித்யமான பகவத்ப்ராப்தியை அ ளிச்செய்கிறார்

உச்சியுள்ளே நிற்கும் - (இப்படியே) உச்சியிலே நிற்குமவனாய், தேவதேவற் தேவதேவனுமாய், கண்ணபிரானற்கு - கண்ணபிரானுமான (பரத்வஸௌலப்யங்களை யுடை னுக்கு), இச்சை - (தம்பக்கல் அவன் பண்ணின) அபிநிவேசம், உள் தம்முடைய ஹ்ருதயம், செல நடக்க, உணர்த்தி - அதனை அவனுக்கு அறிவித்து, வண்குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன ஆயிரத்துள் - அருளிச்செய்த இந்தவாயிரத்துள், (அவனுடைய ஸம்பந்தஸூசகமான), இவை இந்த, ஓர் - அத்விதீயமாயுள்ள, பத்து - பத்தையும், எம்பிரானற்கு - எம்பெ மானுக்கு, விண்ணப்பஞ்செய்ய - விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள் - (ஆச்ரிதரிருந்த விடத்தளவு வருவதான, கழல் - அவன் திருவடிகள், சென்னி - இவர்கள் தலையிலே, நிச்சலும் - நிச்சலு பொரும் - பொருந்தும் பொரும் பொருந்தும் இத் திருவாய்மொழி-அறுசீராசிரிய விருத்த

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாடோறும் தி வடிகள் தலையிலே சேரு மென்கிறார்

[உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்கு] - "அமரர் சென்னிப்பூவினை" என்கிறபடி தேவர்களுக்கு சிரோபூஷணமாய் வைத்து, "இனி ஒரு சந்தயப்பூமியில்லை" என்று என்னு யுள்ளே வர்த்தியாநின்றுள்ள என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியா னென்றுமாம் [கண்ணபிரானற்கு] - எனக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்து உபகரித்தவனுக்கு [இச்ச யுள்செல்லவுணர்த்தி] - தன்பக்கலிலே அவன்பண்ணின அபிநிவேசத்தைத் தாம் அறிந்தப யைத் திருவுள்ளத்திலேபட அறிவித்து [இச்சொன்னவாயிரம்] - இப்பாவ வருத்தியோடே சொன்ன ஆயிரம். [எம்பிரானற்கு] - இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும் இழவுமறக்கவும் அனு விப்பித்த உபகாரகற்கு [விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீள்கழல்சென்னிபொரும்] - ஒருக விண்ணப்பஞ்செய்ய என்றுமொக்கத் திருவடிகள் தலையிலே சேரும் நீள்கழல் - ஆச்ரிதரா லே முடையார் இருந்த இடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள் பொருவென்று - ஓப்பாய், சே மென்றபடி "உச்சியுள்ளேநிற்கும்" என்று இவர் பெற்றதுவே பேறாகக்கடவது

௧௧.—பதினோராம்பாட்டு நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள் நாடோறும் சேருமென்கிறு

பதினோராம்பாட்டு—நிகமம் - உச்சியுள்ளே இத்யாதி "விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் கழல் சென்னிபொரும்" என்றாவயித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி

இனி எங்கேபோவதாக இருந்தானென்னில், - [உச்சியுள்ளே நிற்கும்] அமரர் சென்னிப்பூவான தான் என்சென்னிக்கவவருக்கு 'காதவய பூமியில்லை' என்று என்னுச்சியுள்ளே வாத்தியா நின்றான் என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தேவதேவனு னென்றுமாம் [உள்ளே நிற்தும்] இனிஅவ்வருக்கு போக்கில்லை [தேவதேவற்கு]-அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற இருப்பையும் நினைக்கிறிலன் [கண்ணபிராற்கு] - உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு [இச்சையுள் செல்லவுணர்த்தி]-ஸர்வேச்வரனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்தி [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவித்தவளவே யன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுமறியும்படி பண்ணின உதாரரான ஆழ்வார் [இச்சொன்ன] - இப்பாவ வ்ருத்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்திலும் இவையுமோர்பத்து [எம்பிராற்கு இத்யாதி] எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னிபொரும் - தனக்குப்பர்யாப்தமான ஸமயத்திலே ஒரு கால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் ஆச்ரிதர்முடையாரிருந்த விடத்திலே செல்ல வளருந் திருவடிகள் சென்னியோடே சேரும் எம்பிரானென்றது - இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், இழவு மறக்கவும் அநுபவிப்பித்த உபகாரக னென்றபடி. ஆழ்வார் க்ரமத்திலே "உச்சியுளானே" என்ற பேறு, இதுகற்றார்க்கு முதலடியிலே யுண்டாம் பொரு என்று - ஒப்பாய், ஒப்பாவது - சேருகையாய், சேரு மென்றபடி. "உச்சியுள்ளேநிற்கும்" என்று இவர்பெற்றதுவே பேறாகக்கடவது

முதற்பாட்டில், - என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வந்து நின்று னென்றார், இரண்டாம்பாட்டில் - அதுஸாத்மித்தவாறே அருகே நின்று னென்றார், மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடனே கூடநின்று னென்றார்; நாலாம்பாட்டில் ஒக்கலையிலே வந்திருந்தா னென்றார், அஞ்சாம்பாட்டில் - நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென்றார், ஆறாம்பாட்டில் தோளிலே வந்திருந்தா னென்றார், ஏழாம்பாட்டில - நாவிலே வந்து புகுந்தா னென்றார், எட்டாம்பாட்டில், கண்ணுள்ளே நின்று னென்றார், ஒன்பதாம்பாட்டில் - நெற்றியிலே நின்று னென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - திருமுடியிலே நின்று னென்றார், நிகமத்தில் - ஆக, இத்தால் தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே அவனை ஸ்ரீஸாவஹித்தார், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (௧௧)

"உச்சியுள்ளே" என்கிற அவதாரணத்தையும், "நிற்கும்" என்கிற வாத்தமாநத்தையும் கடாக்ஷித்து ஸாவம -இனியெங்கே இத்யாதி "தேவதேவன" என்றதைப் பூர்வபாவியாகவும், அபரபாவியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் - அமரர் சென்னி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே அவதாரணார்த்தவிவரணம் - இனி அவ்வருக்குபோக்கில்லை என்று "அமரர்சென்னி" இத்யாதியின் விவரணம் - அயர்வறும் இத்யாதி, மூன்றும் தாத்பர்யமாதல இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை - தாமக்ருதஜ்ஞானபடியை உட்செல்ல - அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி. இச்சை - அபிநிவேசமாயதவா, உள் - தம்முடைய அறிவு செல்ல - அவன் திருவுள்ளத்திலே செல்ல அவனுடைய இச்சாவிஷயமான தம்முடைய அறிவென்றுய, இச்சையைத் தாமறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலேபடும்படி யறிவித்தவென்றபடி வண்மையேது? என்ன, ஸர்வேச்வரனுக்கறிவித்த இத்யாதி இச்சொன்ன - இப்படிச்சொன்ன தன்க்கு இத்யாதி - நிச்சலும் - விண்ணப்பஞ் செய்ய என்றுல, "கழல் சென்னிபொரும்" என்கைக்கு காலம் இன்றிக்கேயொழியு மென்று கருத்து இழவுமறக்கவும் - பூர்வாவஸ்தாஸ்மரணஜதுக்கநிவ்ருத்யர்த்தமாகவும் "கண்ணபிரான்" என்கிறவிடத்திலே ஸர்வவிஷயோபகாரஞ் சொல்லுகிறது அதேசொல்லுகிறது "எம்பிராற்கு" என்கிற இடத்தில்-தம்முடைய விஷயமான உபகாரஞ்சொல்லுகிறது ஆழ்வார் இத்யாதி பகவத்விஷயீகாரத்திலும் ஸ்வபௌருஷத்யா இத்தால இதுகற்றவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி - ஆழ்வார் இத்யாதி பகவத்விஷயீகாரத்திலும் ஆசார்யாபிமாநத்துக்கு ஆதிக்யமுண்டென்றபடி "பொரும்" என்றுல் - "சேரும்" என்னலாமோ? என்ன, பொரு என்றித்யாதி இதுகற்றார்க்கு பலபேதமில்லை, இவர்க்குள்ள பலமே பலமென்கிறார் - உச்சியுள்ளே இத்யாதி நிகமத்தில், திரியவும் "உச்சியுள்ளே நிற்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம்-ஆகஇத்தால் தம்முடனே இத்யாதி உச்சியுள்ளேயித்யாரப்ய, எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல் நிச்சலும் சென்னி பொரு மித்யந்தம் (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி - ஆஜ்ஞாஜுவானுஹவகௌ ஈசிநோஸ்யஸ்ய ஸிராநெத்ரவஸோமரா விஸ்லேஷிகானுதாநா: । தேவ்யாதி வஸ்து ஸயிதா நு ஸௌதாஸியான் நாஸி ப்ருயத்தவதிவவெேஹொஸி: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி —வயஜுஞெ/ஞ்ஞ வஷ்டு: ஸ்வி ஸவிசவம்ஸ்ல வத்ராஸஜீநம் விதெஜ்ஞ வஸவெஸம் ஸஜஸிவரஹகம் தாஸிஸிரஸாக நஸ்ஷ்டு । வக்ஷு ஜுயெவ்யதிவிஷ்டம் ஷுிதசிக்ஷதெஸ்லகெத்ஷ்யாம்ஸம் ப்ருக்ஷ்யாஸாரெரா ஸீக்ஷ்யா விஸாஜநுவஸாஜெஸாத்ரஸோஹமருஷாநாஸ் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
இவையன்றோ நன்மைகளிலா ஈனுவந்தாற்ற
அவையவைகள் தோறுமணியுரு—சுவையுடனே
பெற்றுவந்தால மாறனபேசினசொற்பேச மால
பொற்றுள நன்செனனிபொரும

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பத்தாந்திருவாய்மொழி— பொருமாநீள்—ப்ரவேசம்.

ஆ —(பொருமாநீளபடை) இப்படி எம்பெருமான் தம்மோடே கலந்தகலவியால தமக்குப் பிறந்த நிரவதிகமான நிர்வ்ருதியாலே அக்கலவியைப் பேசுகிறார்

ஒ —பத்தாந்திருவாய்மொழியில், புத்த்யாதி பதார்த்தங்களுக்கு எல்லாம் தானே காரணமாகையாலே ஜ்ஞாந விஶேஷாத்வேஷமென்ன, கண்ணேயென்ன, நிரதிஶய பக்தியென்ன, இவற்றையெல்லாம் நிரதிஶயமாக எம்பெருமான் தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடே நிரவதிக ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணின படியைக் கண்டு "அத்வேஷாதிகளுடையாரோடு தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்" என்றும், "நான் நினைந்தாற்கு அவ்வளவுக்குப் பிறப்பிப்பான் தானே" என்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்

ப —பத்தாம் திருவாய்மொழியில், 'இப்படி ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு அடி - அவனுடைய நிர்ஹேதுக மஹோபகாரகத்வமிறே' என்று அநுஸந்தித்து, அதுக்கு உபபாதகமாக, அவன் தன் வடிவைத் தம்முடைய கண்ணுக்கிலக்காக்கின படியையும், கண் ணாமாத்ரத்திலும் ஸ்வபனென்னு மிடத்தையும், அவனுடைய அநுபாவ்ய ஸ்வபாவத்வத்தையும், நிரந்தராநுஸாவபத்தையும், ஆத்மதிலும் வேண்டாத அதிஶயிதோபகாரகத்வத்தையும், அதுக்கடியான பந்த விஶேஷத்தையும், இதுக்குப் படிமானான ஸௌஶீல்யத்தையும், உபகாரகத்வோபயுக்தமான பூர்ணத்தையும், இவ்வுபகார க்ரமம் மறக்க அரிதென்னுமிடத்தையும், மறவாமைக்கு அவன் பண்ணின யத்நவிஶேஷத்தையும் அருளிச்செய்து, அவனுடைய மஹோபகாரகத்வத்தை அநுபவித்துக் களிக்கிறார்

இ —பத்தாம் திருவாய்மொழியில், கீழ்ப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து, 'இக்காந்த பேறு நமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்று இதுக்கடியை ஆராய்ந்தவாறே, "ஸாவிஜ்ஞாநாத

ஸஜோஹஃக்ஷோஸத்ருக்ஸ்ஸ: | ஸர்வாத்மஃவம் ஹவோஹாவோஹயஸ்ஹயவே வவ | அஹிம்ஸாஸதாத்ருஷ்டிஸ்வொடிஸம் யஶோஃயஶ: | ஹவஷிஹாவாஹூதாஸம் ச த்வணவவ்யம்ஷியா: " என்கிறபடியே புத்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் தானே காரணமாகையாலே, அத்வேஷமென்ன, பரிகணனை யென்ன, பரமபக்தியென்ன இவ்வளவுகளை நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே தப்பக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடு கலந்தபடியைக் கண்டு, அத்வேஷாதிகளுடையாரோடும் தம்மோடு கலந்தாற்போலே கலக்கும் ஸ்வபாவனென்றும், அவர்களுக்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் அவனேயென்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார் முன்புள்ளார், 'கீழ் பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார்' என்னுமளவேயாயிற்று நிர்வஹிப்பது, பட்டர் தாமுடைய வைபவமெல்லாம் காட்டுக திருவாய்மொழியாயிற்று இது

ஈடு —' கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார் ' என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. *(அதாவது)-நிர்வ்ருதியென்று-ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறா ரென்றபடி. கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்ற முண்டு அதாவது " உச்சியுள்ளேநிற்கும் " என்றிறே கீழ்நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கவ்வருக்கு ஏற்றமாகச் செய்துகொள்ளலாவ தொன்றுமில்லை, இனி இதினுடைய அவிச்சேதத்தைப் பண்ணிக்கொள்கைகையே உள்ளது, ' பேறு கனத்திருந்தது, இது வந்த வழியென்ன? என்று ஆராய்ந்தார், இப்பேற்றின்கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதொரு நன்மை தந்தலையிலின்றிக்கே யிருந்தது, இத்தலையிலும் ஏதேனுமுண்டாகப் பார்த்தாலும், அத்வேஷமாதல், ஆபிமுக்யமாதலிறே உள்ளது, அத்தை ஸாதநமாகச்சொல்லப்போகாதே, இத்தலையிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின்கனத்துக்கு இத்தை ஒருஸாதநமாகச் சொல்லப்போகாதே, ஒருவன் ஓரெலுமிச்சம்பழங் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் இது விலையாயிராதே, ஸர்வேஶ்வரனடியாக வரும் பேற்றுக்கு இத்தலையால் ஓரடி நிரூபிக்கலாயிராதே, "வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினி

பொருமாநீள்படை ப்ரவேசம் - " கருமாணிக்கமென்கண்ணுளதாகுமே " என்ற பதத்தை நிதானமாக விவக்ஷித்து, கீழோடே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - நிர்வ்ருதராகிறாரென்று இத்யாதி " கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து " என்ற வாக்யம் - ப்ரவேஶத்தினுடைய அநுஸந்தேயம் பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமாவது - நிர்ஹேதுகத்வாநு ஸந்தாநபூர்வகமாக நிர்வ்ருதராகிறாரென்ற " கீழில் திருவாய்மொழியிற் பிறந்த ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறாரென்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி, நிர்வ்ருதியென்று - ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறா ரென்றபடி " கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோ ரேற்றமுண்டு " என்று இங்ஙனே பாடபேதமுண்டு, இப்போது யதாக்ரமமே அநுஸந்தேயம், முன்பின்னுக வாக்யம் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை அநுஸந்தித்து - ஆராய்ந்துபார்த்து அதாவது - " கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாக ஒன்றைச் சொன்னதுண்டோ? " என்று ஆராய்ந்துபார்த்து, காணாமையாலே பட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தாரென்று கருத்து இல்லை என்கிறதென்? நிதயவிபூதியிலே கொண்டுபோ யநுபவிப்பிக்கிறது ஏற்றமன்றோ? என்ன, அன்று என்கிறார் - இனி இதினுடைய இத்யாதி ஆகையாலே, பேறு கனத்திருந்தது என்ற கூட்டுவது இதினுடைய ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷத்தினுடைய " இப்பேற்றின்கனத்துக்கீடாயிருப்பது" இத்யாதி வாக்யத்துக்கு- " நிதயஸூரிகள்பேற்றை " இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸங்கதி நடுவுள்ளதெல்லாம் - பரஸ்பதாஸங்காபரிஹாரபரம ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக இவனிடத்திலும் சிலவுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன, இத்தலையிலும் இத்யாதி அஸத்கோதோஷஇத்யதாஹ - அத்தை ஸாதநமாக இத்யாதி அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்கு ஸாதநத்வ ராஹித்யத்தை நிபுணமாய்த்தாலே ஸாதிக்கிறார் - இத்தலையிலேபரமபக்தி இத்யாதி பரமபக்த்யாதிகள் ஸாதநமன்றென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஒருவன் இத்யாதி விலை - ஸத்ருஶம கார்யத்தைக் கொண்டு ஏதத்ஸத்ருஶகாரணத்தைக் கல்பித்தாலோ வென்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி இத்தலையால் ஓரடி- சேதனனால் அநுஷ்டிதமான ஸாதநம் நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் வரவாறு இத்யாதி ஆல்-ஆஶ்சர்யத்

தால" என்னும்படியிறே யிருப்பது, இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது "இவன் தீயவு
யைத்தப்பி நல்லவழி போகவேணும்" என்று உபகரணங்களைக்கொடுத்து விடுகையாலே, இவ
தலையால பிறந்த நன்மைக்கும்அடி அவனுயிருக்கதுமே, இனி புத்ரயாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு
நிர்வாஹகனுகையாலே, அத்வேஷந் தொட்டக்கமாக, பரிகணனை நடுவாக, பரமபக்தி பர்யந்தமாக
தானே பிறப்பிப்பானொருவன், 'நித்யஸூரிகள் பேறனை அநாதிகால ஸம்ஸரித்துப்போந்த நம
க்குத் தந்தான், ஒருவிஷயீகாரமிருக்கும்படி யென்?" என்று, சிறிலதிருவாய்மொழியில் உடம்பலத்
மாகப் பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷரஸத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருக்ராகிறார்" என்று

முதற் பாட்டு.

பொருமாநீள்படை ஆழிசங்கத்தொடு
திருமாநீள்கழல் ஏழுலகுந்தொழ
ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்
கருமாணிக்கம் என்கண்ணுளதாகுமே

ஆ.—விரோதிநிரஸநஸமயத்தில் அவர்களுக்குக் ... ... அதிகமாக் கிளர்ந்துகொண்டு செல்லும் ஸ்வபாவமான திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யாயுதங்களை யுடைய அவ்வழகையும், அளவிறந்த அழகையுடைத்தான தன் திருவடிகளை ஸர்வாத்மாக்களும் கண்டு தொழும்படியாக, ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்கருமாணிக்கம் அவ்வழகோடே என்கண்ணுள்ளேயிருக்கது என்கிறார்

ஈ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி ஸ்வீகரித்துத் தம்மை அநயாஹமாசக்க ... உடம்பஸ்தகாரமாக முன்புகலந்த கலவியை அநுபவிக்கிறார்

[பொருமாவென்று தொடங்கி] எம்பெருமானுக்கு பரியாலே பரத்திபக்ஷத்தின் மேலே விழாநிற்பதுஞ்செய்து எம்பெருமான் வலார்ந்திக்குக அகாரம் யிகவும் வளர்ந்தவளவ

திலே கீழ, ஸாதநதவத்தை அபயுபகமயஅருளிச்செய்து அப்யுபகமய அருளிச்செய்கிறார் - இவனை நல்ல இதயாதி பரிஹாரார்த்தம் - இமி ... இத்யாதி ... "யொவா ... ஸம்ஸாரது "ஸம்ஸாரஸ்வபூ ... தாநாம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம் ... ஸ்வேஹ, '... ஸஜோஷ: க்ஷேரேஸத்யம் ... ஸர்வம் ... ஹவெர ஸாவெ ... ஸம்ஹிம்ஸா ஸ ... யஶோயஶ: ஸவஷிமரவாஸ ... வ்யூஹாழ்யா:" பரிகணனையென்றது - "எண்ணிலுமவரும்" என்றதைப்பற்ற நிகமிக்கிறார் - நித்ய ஸூரிகள் இத்யாதி "ஒரெண்தானுமின்றியே" இத்யாதியைப்பற்ற - அநாதிகாலம் இத்யாதி "என் கண்ணுளதாகும்" "கண்டாயேநெஞ்சே" இத்யாதியைப் பற்ற - ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் என்றது "ஒரெண் தானுமின்றியே" என்றதைப்பற்ற - பட்டர்நிர்வாஹம் "ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷாநுஸந்தாநத்தாலே நிர்வ்ரு ராகிறார்" என்று - முந்தின நிர்வாஹம் 'நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தாநமும் நிர்வ்ருதிக்குஹேது" என்று பட்டர் யோஜனைக்கு விஶேஷம்.

திவ்யாயுதமான திருவாழியோடும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும், அழகியதாய்ப் பூஜ்யமாய் வளர்ந்தினவுள்ள திருவடிகளை ஸகலலோகங்களும் கண்டுதொழும்படி. [ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்து கொண்டவன்] - ஆர்த்திநைரக்ஷிடாய அழகாலே ஆகர்ஷகமான குறள்வடிவாய்த் தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியிஸ்ஸாலே மிகவும் வளருவதுஞ்செய்து விலக்ஷணமான அழகையுடைய எம்பெருமான் அப்படியே எனக்கு வந்து ஸுலபனானன்

ப—முற்றப்பாட்டில், த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் உபகரித்தாற் போலே, அவ்வடிவை என்கண்ணுக்கு இலக்காக்கினனென்கிறார்

பொரு - விரோதிநிரஸநசீலமாய், மா - (அத்தாலே) அதிஶயிதோத்கருஷ்டமாய், நீள- (வடிவோடொக்க)வளர்க்கடவதாயுள்ள, படை - ஆயுதமான, ஆழிசங்கத்தொடு - ஸங்கசக்ரங்களோடேகூட, திரு - ஸ்ரீயஃபதித்வசிஹ்நங்களையுடைத்தான, மா உத்கர்ஷயுக்தமாய், நீள - ஆஸ்ரிதரளவுஞ் செல்வதான, கழல் - திருவடிகளை, ஏழுலகும் (ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகமற) ஸகலலோகமும், தொழ ஸௌந்தர்யாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி அநுபவிக்கும்படியாக, ஒரு - அத்விதீயமான, மாணிக்குறளாய் (ஆர்த்தித்வாநுரூப ப்ரஹ்மசாரி) வாமநத்வத்தையுடையனாய்க் கொண்டு, நிமிர்ந்த (காயஸித்திஸமநந்தரம்) வளர்ந்தருளின, அவ் அந்தவைபவத்தையுடைய, கருமாணிக்கம் நீலரத்நம்போலே ஶ்யாமளவிக்ரஹனானவன், என்கண்ணுள்ளது ஆகும் - என் கண்ணுக்கு விஷயம் ஆகாநிற்கும் என்கண் என்று என்னிடத்தென்றுமாம் உள்ளது என்ற அம்ஶிரேணை மாணிக்கமென்கையாலே

இ—முற்றப்பாட்டில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளைக் காட்டித் தம்மை அநந்யார்ஹராக்கி உபஸ்த்தகாஸ்மாக்க கலந்த கலவியை அநுபாஷிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹம் முற்றப்பாட்டென்னவுமாம்

[பொரு] விரோதிகளான நமுசி ப்ரப்ருதிகள் மேலேவிழாநிற்கை "ஹர்த்தவ்ய வசோ ஷோஷணாஸம் வஸ்த்ராஜி ராவவ" தன்னிலே பொருகை யென்றுமாம் [மா] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸ்வாவனை நெகிழ நின்றாலும் விடாத ஓர்த்தினமிகுதியைச் சொல்லுகிறது [நீள் படை] ஸ்வவரான வளருகிறபோது ஒக்கவளர்ந்தினவுள்ள திவ்யாயுதமான ஆழிஸங்கத்தோடே கூட "த்ரிவிக்ரமோக்ராஞ்கெஞ்சோக்ரஸ்வ ஸுதர்ஶநாயுதய:" "இடங்கைவலம்புரிநின்றாப்ப" மாநீள்படையென்று - மிக்கவளர்த்தியைச் சொல்லிறதாகவுமாம் [திருமாநீள்கழல்]- திரு - ஸம்வாஹராம்ஶக்ஷ எனகிற ஐஸ்வர்யஸூசகமான சிஹ்நங்களையுடைத்தாகை மா - அவன் தன்னிலும் பூஜ்யமாயிருக்கை நீள்கழல் ஆஸ்ரிதலேஸமுடையாரளவும் வளரும் திருவடிகள் [ஏழுலகுந்தொழ] - அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியறத் தொழும்படி திருவடிகள் தலையிலே வந்திருக்கையாலே தொழுதாகளாமத்தனையிறே [ஒரு] - அத்விதீயமாயிருக்கை "இன்னமூன்றானே அவ்வடிவைக் கொள்ளவேணும்" என்னிலும் அப்படி வாயாதிருக்கை [மாணி]- ஆர்த்தித்வத்திலே நிகணேறினபடி. மாணை அழகு [குறளாகி] சோப்பாலபோலே கருதினத்தையும் போகயமாயிருக்கை [நிமிர்ந்த] - அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியாலே வளர்ந்தபடி [அக்கருமாணிக்கமென்கண்ணுள்ளதாகுமே] - குளிர்ந்து பெருவில்லயனா ரத்நம்போலே அவ்வழகை நிர்ஹேதுகமாக என்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினன் மயாவறமதிநல மருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாமையாலே "அக்கருமாணிக்கம்" என்கிறார் கண்ணென்று - இடமாய், எனக்கு ஸுலபனானன் என்னவுமாம்

ஈடு —முதற்பாட்டு இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தைத் திரள அருளிச்செய்கிறார், முதற்பாட்டில் மஹாபலி, தன்னுடைமை நினையாதேயிருக்க அவன்பக்கலிலே தானே இரப்பாளனாய்ச் சென்று தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினாற்போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானேவந்து தன்வடிவழகை எனக்கனுபாவ்யமாக்கினான் என்று அவன்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்

[பொரு] - திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் நமுசிப்ரப்ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல், திவ்யாயுதங்கள்தான் ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் பொருகிறபடியைச் சொல்லுதல் நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருமென்றது சேருமிறே, [இடங்கை வலம்புரிநின்றார்ப்ப] - இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஆர்த்துக்கொண்டது, அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமின்றிக்கே, திருவாழி, நெருப்பையுமிழ்ந்து விரோதிகளை ' வாய்வாய்'' என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்று, [விடந்நாலுந் தீவாயரவணை]- திருவனந்தாழ்வான் உகவாதார் மேலே கிடந்த இடத்தேகிடந்து நெருப்பையுமிழாநிற்கும், விரோதிபூயிஷ்டமான இத்தேசத்தில் அவன் இப்படிச் செய்யச்சொல்லவேணுமோ? அங்கேயுட்பட இப்படிச்செய்யக்கடவ அவன், * ஆங்காரவாரமதுகேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையிறே, ஆங்கு தேசமது ஆரவாரமது - '' [illegible] '' (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் அஹமந்நாதோஹமந்நாதோஹமந்நாத:) என்கிற ஆரவாரம் அங்கே அதுகேட்டு அப்படி படுகிறவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள் இப்படிப்பட்டச் சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் இப்படி அவமருக்கைக்கு அடியென்? என்னில், [அரவணைமேல் தோன்றல்]- திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் காடுமோடையும் அளந்தகைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது, என் படவேண்டாவோ? அவன் இப்படி வ்யாபரியாநின்றால், தன்னிலதான் பொருதென்றபோது அஸ்த்தாரே பயசங்கையாலே ஒருவரையொருவர் அதிசங்கைபண்ணிப் பொருகை '' [illegible] '' (ராகவம்சரணமகத:) என்றவனையிறே ''[illegible]'' (வத்யதாம) என்றது, ''[illegible]'' (பாதஸ்யவதேதோஷம நாஹமபச்யாமி) என்றாரிறே இளைய

முதற்பாட்டு - பொருமா இத்யாதி இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தமாவது - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் திரள - ஸங்க்ரஹேண விவரணம் - மஹாபலி இத்யாதி தன் உடைமையை - தன்னுடைய ஸ்வமான பூமியை ''அக்கருமாணிக்கம்'' என்கையாலே, தனவடிவை என்றது

இது எப்படி கூடும்? என்கிற சங்கையிலே, தமீயபக்ஷத்தை ப் பரசாதபரிபாலிதமாய்க் கொண்டு, பரமபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நமுசி இத்யாதி (சேரும்) - நமுசிப்ரப்ருதிகள் விரோதிகளாகையாலே சேருமிறே நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருதமைக்கு ப்ரமாணம் - இடங்கை இத்யாதி இதுக்கு அர்த்தம் இடத்திருக்கையில் இத்யாதி ஆர்ப்ப - ஆரவாரம் வாய்வாய் என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்றென்றது- '' என்னிதுமாயமென்னப்பனறிந்திலன் '' என்ற நமுசிப்ரப்ருதிகளை ''வாய்வாய்'' என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்றென்றபடி வாய்வாயென்று - சப்தாநுகாரத்தைச் சொல்லுகிறது கிடந்தவிடத்தே - சயநத்திலே அவன் - திருவனந்தாழ்வான் அங்கே - பரமபதத்திலே அங்கும் அப்படி செய்யுமோ? என்ன, ஆங்காரவாரம் இத்யாதி அங்கு விரோதிகளில்லையே, ஆரவாரமேது? என்ன, அஹமந்நம் இத்யாதி ''அரவு'' என்றதனை - மேலும் மேலும் அரவிப்பது தோன்றல் - ராஜா தோன்றல் என்றது - ஸௌகுமார்யஸூசகம் இப்படி வ்யாபரியாநின்று லென்றது - சாடு இப்படி - இந்த பூமியென்று ஸர்வார்த்தம தமீயபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - தன்னில் தான் இத்யாதி ''[illegible]'' இத்யாதி அஸ்த்ராகே பயசங்கைபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தவயம் - ராகவம் இத்யாதி வாக்யத்வயோபாதத்தாலே ஸப்தமே, '' [illegible] ॥ [illegible] '' அப்பட்டாகாலே சேர்க்கடவ லக்ஷணம், ' [illegible]

பெருமாள [மா] - அவறறினவடிவின பெருமையைச சொலலவுமாம, அனறியே, ஆஸ்ரித விஷயததில அவனிற காட்டில இவாகளுககு உணடான பக்ஷபாததததைச சொலலவுமாம் "[illegible]" (அவயாஹதாநிகருஷணஸ்ய சகாதீநயாயுதாநிதம, ரக்ஷந திஸகலாபதபயோயேநவிஷணுருபாஸிதஃ) எனகிறபடியே ஸாவேஸ்வரன எதிரியாறுலும அவன கையில காட்டிககொடாதே நோககும மஹததைத்யைச சொலலுகிறது [நீளபடை] "ஆயிரக் காதமபறபபதினகுட்டி ஜநநாயகாதம சிறகடிககொளளும" எனனுமாபோலே, ஸாவேஸ்வரன அதிகரிதத காாயததிலே அவனதனனிலும முறபட்டிருககை நீளபடையான ஆழிஸங்கததோடே கூட [திருமாநீளகழலேழுலகுந்தொழ] "[illegible]" (கதாபுநஃ) எனறு நான ஆசைபபட்டுக் கிடககுந் திருவடிகளைககொணடுகேடா ஆசையிலலாதாாதலையிலே வைததது திரு - ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான தவஜாரவிநதாதிகளை யுடைததாயிருககை, மா பரமபூஜயமாயிருககை நீள்கழல - ஆஸாலேஸமுடையாாிருநத இடம எல்லையாக வளருந திருவடிகள ஏழுலகுநதொழ ஒருஸாதநா நுஷ்டானம பணணுதாரும தொழ [ஒரு]-இவனதானே "இவவடிவை இனனமொருகால கொளள வேணும" எனனிலும வாயாதபடி அதவிதீயமாயிருககை [மாணி] ஸ்ரீயஃபதியெனறு தோற றதபடி இரபபிலே தழுமபேறுகை [குறளாகி] கோடியைக காணியாககினறபோலே, பெரிய வடிவைக கண்ணுலே முககககலாமபடி சுருககினபடி [நிமிாநத] - அடியிலே நீர் வாாததுக

[illegible]

அவனிறகாட்டில இவாகளுககுப பக்ஷபாதமுணடெனறதுககு பரமாணம-அவ்யாஹதாநி இதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணு தாமே, "[illegible]" ஸகல ஸபததுக்கு அாததம ஸர்வேஸவான் எதிர் இதயாதி ஆகையாலிறே திருவாழியாழவாலும இஷீகாஸதாமும, தாவாஸாவையும காகததையும மெளள மெளளப பினதொடாததது, அத்தாலேயிறே அவாகளுககு ஸாணுகதிககு அவகாஸம கிடைததது அவனுடைய அநதாஙக பரிகரமெலலாம இபபடியே யிருபபது "[illegible]" எனறு பெருமாள அமபு தொடுததபோது, "[illegible]" எனறு தபபிய பணணினறிறே இளைய பெருமாள "மா" எனறு - வடிவிறபெருமையானபோது, மாவெனறும, நீளெனறும - மீமிசையாய, அதுககு ஹாவம - ஆயிரக்காதம் இதயாதி "மா" எனறது - ஆஸாிதபக்ஷபாதருப மாஹாதமயபாமானபோது, "[illegible]" இத்யபேக்ஷாமபூரயாகாஹ - ஆயிரக்காதம் இத்யாதி பறபபதின் பறக்கிற பக்ஷியின அடிக்கொள்ளும் - அடிததுககொளளும உசதார்ததவயா நருணயேவ, ஸாவேஸ்வான அதிகரித்த காாயம - வாத்தரமும, ஜகத்ரக்ஷணமுமெனறு கணடுகொளவது 'உலகு" என்றதுக்கு ஹாவம - கதாபுநஃ இத்யாதி ஸத்தோத்ரே கதாபுநஃ எனறு ஆளவநதார் ஆசைபபட்டாறபோலே, "நினபாதபஙகயமே தலைககணியாய" "எனறு நான ஆசைபபட்டுக கிடககும" எனறபடி "ஆஸாலேஸமுடையாா" இதயாதிககு பரமாணமாக - "[illegible]" இதயாதயநுஸநதேயம 'ஏழுலகுநதொழு" எனறதுககு பலிதம - ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் இத்யாதி கொள்ளவேணும் - பரிகரஹிககவேணும மாணி - பரஹமசாரி குறள் - வாமனன், முகக்கலாம்படி காஹிககலாமபடி சுருக்கினபடி - ஸங்கோசிததபடி "[illegible]" எனறதைபபறறச சாடு, அடியிலே இத்யாதி வாஸுதேவதருவிறே,

கோத்தவாறே நிமிர்ந்தபடி. * வாஸுதேவ தருவிறே நெய்தற்காடு அலர்ந்தாற்போலே, ஆகாரபவகாசமுடைய தன்வடிவழகாலே பரிச்சதபடி. [அக்கருமாணிக்கம்] - மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லைகாணும். [என்கண்ணுள்ளதாகுமே] - ஏழுலகத்தவர், வாசியறிந்திலர்களிறே, அவ்வாசியறியுமவராகையாலே "என்கண்ணுள்ளதாகுமே" என்கிறார். கண் என்று - இடமாய், என்னிடத்தாகும் என்னவுமாம். "கருமாணிக்கம்" என்கையாலே 'கண்ணுள்ளதாகும்' என்கிறது.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்
எண்ணிலும் வரும் என் இனி வேண்டுவம்?
மண்ணும் நீரும் எரியும் நல் வாயுவும்
விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிரானையே

ஆ — (கண்ணுள்ளே நிற்கும்) ஸர்வ ஜகத்ஸ்வரூபனான எம்பெருமான், தன்னுடைய அபிநிவேசத்தாலே என்னுடைய மநோரதத்தை விஞ்சும்படி என்னுடைய கண்களுக்கு நேரே நிற்பவனாய் ஸர்வகரணங்களுக்கும் போக்யமாக இனி நமக்கு வேண்டுவதுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ — இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான், தன்பக்கல் நிரதிசய பக்தரானவர்களுக்கும் "தானொருவனுள்ளன" என்று பரிகணிக்கலாகும் அத்யந்தஸுலபனென்ற குணத்தைத் தாம் ஈடுபடுகிறார்.

[என்னினிவேண்டுவம்] - இப்படியே யானபின்பு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. [மண்ணீருமென்று - மேலுக்கு] - இப்படி ஆச்ரிதஸமாச்ரயணார்த்தமாக காரியபூத ப்ருதிவ்யாதி ஸப்தார்த்தரூபேண அத்யந்த விஸ்தருதனுமுள்ளவர் ஸர்வேச்வரனென்னுமாம். நலவாயுமென்கிறது - தாரகத்வத்தைப்பற்ற.

ப — அநந்தரம், ஸர்வகாரணபூதனை ஸர்வேச்வரன், ஸர்வதமகபஜநத்தே ஸதபாவவிஸ்திதியோடு வாசியற ஸந்நிஹிதனென்கிறார்.

மண்ணுநீருமெரியு நலவாயுவும் விண்ணுமாய - ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களையும் ப்ரகாரமுடையனாய்க்கொண்டு, விரியும் - ஜகதாகாரேண விஸ்த்ருதனாகிற, எம்பிரானை - என்னுடைய ஸ்வாமியை, காதன்மையால - அபிநிவேசாத்மக பக்தியாலே, தொழில - பரணமாச்ரணாதிகள் பண்ணில், கண்ணுளளே - 'த்ரோணஸ்வயுகல ஹ்ருதம்' என்று அவர்கள் கண்வட்டத்...

"நிமிர்ந்த - கருமாணிக்கம்" என்ற பதச்சேதத்திற்கு ஸாவம-நெய்தற்காடு இத்யாதி பார்த்தபடி. - ப்ரப்படி "அக்கருமாணிக்கம்" என்ற சப்தத்திற்கு ஸாவம - மயர்வற இத்யாதி "என" என்றதுக்கு ஸாவ ஏழுலகத்து இத்யாதி என்னிடத்தாகும் - எனக்கு போக்யமாயிருக்கும் முகத்தை ஆதம் - என்கண்ணுக்கு விஷயமாகுமென்று என்கண்ணுள்ளான் என்று உயர்திணையாகச் சொல்லாதே, அஃறிணையாகச் சொல்லு என்னே? என்ன, கருமாணிக்கமென்கையாலே இத்யாதி உயர்திணை - தேவமநுஷ்யாதி சேதநவாசி ஸப அஃறிணை - திர்யக்ஸ்தாவரங்களான அசேதநவாசிஸப்தம் த்ரிவிக்ரமனோயாகிலும், "கருமாணிக்கம்" என்கிறதற்கு உபமிக்கையாலே, "உள்ளதாகும்" என்கிறதென்றபடி. காமேனை அவயு

விடாமல், நிற்கும நித்யஸம்ஶ்லேஷணனும், எண்ணிலும் - "(ஊஷ்லே தொதி செடெடி" என்று) ஸ்வபாவஸிகாமாகாரத்திலும், வரும (அவனவசத்திலே) வரும்படியாயிருக்கும், இனி - இப்படி நிஷ்காரஸ்காரகளான உபாயத்வயத்திலும் ஸுலபனானபின்பு, என்வேண்டுவம (அங்கங்களான நமக்குச) செய்யவேண்டுவதுண்டோ?

காரணத்வம - உபயோபாயஸாதாரணம என சிந்திப்பு "சிந்திப்பேயமையும" என்கிற பரபந்தஸெளகர்யம எண்ணிலும வருமென்று - நினைவிற்காட்டில் மிகவுகைவரு மென்றுமாம நலவாபு - தாரகத்வவைலக்ஷண்யம

இ—இரண்டாம்பாட்டில், பரிகணத்தையோடு பரமபதத்தியோடு வாசியற முகங் கொடுக்குமென்று அக்குணத்திலே ஈடுபடுகிறார்

[கண்ணுள்ளேநிற்கும காதன்மையால தொழில] அவனைப்பெறுவிடில தரியாதானும படியான பரமபக்தியை யுடையனாய்க்கொண்டு தொழில கண்வட்டத்தே விடாதேநிற்கும [நிற்கும] - இத்தலைக்காச நிற்கையன்றிக்கே, தன செல்லாமையோடே ஸ்தாவரபாதிஷ்டடையாய நிற்கும [எண்ணிலும்வரும] - கடபடாதிகளுடைய அஸத்பாவத்தை இசையும், ஈஶ்வர னுடைய அஸத்பாவத்தை இசையான, பஞ்சவிம்ஶதிகத்வத்தையும் இசையும், ஷட்விம்ஶகனை இசையான, 'நம்முடைய உண்மையை இசைக்கின்றே' என்று அப்போதே வந்து முகங்காட்டும இவன் எண்ணின அளவுக்கு அவவருகே வரு மென்னவுமாம [என்னினிவேண்டுவம] - ஸர் வேஶ்வரன ஸ்வபாவம இதுவானபின்பு ஹிதாம்ஶத்தில நமக்கு ஒருகுறையில்லை வேல்வெட் டிபிள்ளை இதிஹாஸம [மண்ணுமரீத்யாதி]' "நலவாயுவும" என்கிறது - தாரகத்வத்தைப் பற்ற [ஆய] - அந்தராத்மாவாய [விரியும] - "பஹுஸ்யாம்" என்கிறபடியே விஸ்தருத னாகிறகும [எமபிரானையே] - ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான உபகாரத்தை நினைத்தல, ஸர் வேஶ்வரனென்னுதல "எமபிரானை" என்கிற த்விதீயையை - ப்ரதமையாக்கி, "எமபிரான - கண்ணுள்ளே நிற்கும" என்னுதல

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு பரமபதத்திலும் பரிகணத்துக்கு மோக்க முகங்காட்டு மென்கிறார்

[கண்ணுள்ளேநிற்கும காதன்மையால தொழில] பரமபக்தியுக்தராயக்கொண்டு தொ ழில, அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கவவருந்து போகமாட்டாதே நிற்கும தன்னையொழியச் செல் லாமையை யுடையராய்க்கொண்டு தொழில, தானும அவர்களை யொழியச் செல்லாமையையுடைய னாய் அவர்கள் கண்வட்டத்தினின்றும காலவாங்கமாட்டாதே நிற்கும [எண்ணிலும்வரும] - "கடம், படம், ஈஶ்வரன" என்றால, "நமஸ், 'இல்லை' என்னுதே இவற்றோடொக்கப் பரிகணித்தானிறே" என்று வரும "சதுர்விம்ஶதித்தத்வமாயிருக்கும அசித்து, பஞ்சவிம்ஶகன்

இரண்டாம்பாட்டு - கண்ணுள்ளே இத்யாதி "காதன்மையால, எண்ணிலும்வரும" என்ற பதங் களிலே நோக்காக அவதாரிகை பரமபக்தி இத்யாதி

காதன்மையாவது - "நஜீவேயம் க்ஷணம ஸக்ஷ்ராம" என்கிற பக்தி விவரணம -தன்னையொழிய இத்யாதி "கண்ணுள்ளே நிற்கும" என்கையாலே, "காதன்மை" என்று - பரமபக்தியே விவக்ஷித மென்று கருத்து தானும அவர்களை யொழியச் செல்லாமையை யுடையனென்றது - அவதாரண தாத்பர்யம என் னென்று - ஸங்க்யையாய, இத்தை-வாதிகளுடையவும, வேதாந்திகளுடையவும், லௌகிகருடையவும ப்ரக்ரியை யாலே த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் கடம் இத்யாதியாலும, சதுர்விம்ஶதித்த்வம் இத்யாதியாலும, இருபத் தோன்று இத்யாதியாலும வரும்படியின சாமாவதி-இவன்போலவென்ற இத்யாதி அதுக்கும் - போகைக்கும'

ஆத்மா, ஷடவிம்சகன ஸ்வாவான " என்றால் "நம்முடைய உண்மையையும் இறைரேயாதி இசைந்தானிறே" என்று வந்து முகங்காட்டமே [வரும்] - நிற்குமதில்லை, இவன 'போ' என்று போதும் அதுக்குமுடலாக வருமித்தனை அன்றியே, [எண்ணிலுமவரும்] - நம்முடைய எண்ணை மிஞ்சிவரு மென்றுமாம [எண்ணிலுமவரும்] "இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்து மூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு" என்று எண்ணினால், 'இருபத்தாறு நானே' என்றுவரு மென்றுமாம [என்னினிவேணவேம] - பரமபதத்திலும் பரிகணைகைத மோக்க முகங் காட்டுவோனன்பின்பு எனக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? அவன இவனபக்கல அப்ரதிஷேதததுக்கு அவ ஸரம்பாரத்திருந்து முகங்காட்டுவோனன்பின்பு, இவனுக்கு ஹிதாமப்பத்தில் செய்யவேண்டுவது உண்டோ? இப்படியிருக்கிற பகவத்ஸ்வரூபத்தை புகுதிபண்ணுகையிறே இவன பரபக்திதைகை யாவது அவனதன ஸ்வரூபோபதேசத்தைப பண்ணி, "உனக்கொருவரும் இடைக்கு அஞ்சவேண்டா -மாமேகம்" என்றாற்போலே, இவரும அவன ஸவரூபத்தை அநுஸந்தித்து, "என்னினிவேண்டுவோம" என்கிறார் அப்ரதிஷேதமே பேறுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குப்புறம்பான யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம வேலவெட்டிநம்பியார நம்பிள்ளையை, 'பெருமாள கடலை மாரணம்புகுகிறவிடத் தில பராங்முகத்வாதிநியமங்களோடே மாரணம்புககாராயிருந்து இவ்வுபாயம இதாஸாதநங்கள் போலே சிலநியமங்கள வேணடியிருக்கிறதோ?' என்று கேட்க, 'பெருமாள் தமக்கு "ஸமுத்ரம்

ராகவோ ராஜா மரணம் கந்துமர்ஹதி" ('ஸமுத்ரமாராகவோராஜா மரணங்கந்துமர்ஹதி') என்றுஉபதேசித்தான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான, அவன நான பெருமாளை மாரணம்புகுகிறவிடத்தில், 'கடலிலே ஒருமுழுக்கிட்டு வந்தான' என்றில்லை, ஆக, இத்தால சொல்லிற்றாயிற்று என்னென னில்; பெருமாள, இக்ஷ்வாகுவம்சயரான ஆசாரப்ரதானராகையாலே, சிலநியமங்களோடே மார ணம் புககார, ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே, அவன் நின்றநிலையிலே மாரணம் புககான், ஆகையாலே, யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, ஆகையாலே, ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம " என்று அருளிச்செய்தார் பகவத்ப்ரபாவஜ்ஞானமுடையாருக்கு 'இதுவே ஆத்மா' என்று தோற்றியிருக்கும, 'கேவலக்ரியாமாத்ரத்துக்கே

அதுக்கு உடலாக வந்து-போவென்ற உக்தியை வருகைக்கு ஹேதுவாகக் கொண்டுவரும " என்" என்று மனோரத பர்மாக ஆத்தாந்தரம் - நம்முடைய இத்யாதி (எண் ஸம்பந்தமாக) மென்றுமாம் - எண்ணின் மிகுகை யிருக்க வருகை விவரணம் - அவன் இவன்பக்கல் இத்யாதி அதுவேணும் பரபத்தி பண்ண வேண்டாவோ? என்ன, இப்படியிருக்கிற இத்யாதி பரிதம் - அவனதன இத்யாதி "ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச - தவிராது அடைவு - பண்ணினவன் அப்ரதிஷேதமே அமையுமோ? என்ன, அப்ரதிஷேதமே இத்யாதி அதுக்கு - அப்ரதிஷேதத்துக்கு யோக்யதை - பாகாரியமாதிகள் அயோக்யதை - தருவதானதாத்பர பாகாரியம் வேண்டா வென்றதற்கு ஸம்வாதம் - வேலவெட்டி இத்யாதி 'நம்பிள்ளையை' என்றதுக்கு - கேட்க என்றதோடே அந்வயம் இதா ஸாதநங்கள் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் வேலவெட்டி நம்பியார பார்த்தஸாரதி ஸ்ஹாதராகையாலே, "ந ஜாதி பேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா: । ந தேஸகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே" என்று பரபத்தியொன்றையும் அபேக்ஷியாத தென்னுமத்தை அறிந்தவராகை யாலே கேட்டா ரென்றபடி. நியமம் - க்ருச்ச்ரசேமத்வாதிகள் நியமங்கள் - ஸத்துக்கட்டானவை அவஸ்த் தை - ஸாத்யஸாத்யவஸ்துக்கள் இப்படி எல்லார்க்கும் தோற்றுமோ? என்ன பகவத்ப்ரபாவ இத்யாதி "ஜ்ஞானாக்நிர் தஹதே கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே" "ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஸுமாந் ... " என்னக்கடவதிறே இதுவே ஆத்மாவென்று -

பலப்ரதாநஸக்தியுள்ளது' என்று இருப்பாருக்கு "இவ்வாத்மா அநுபாநம்" என்று தோற்றியிருக்கும். [மண்ணும் இத்யாதி] காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் உள்ளீடாய், "பஹுஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன்விகாஸமேயாம்படியிருக்கிற உபகாரகன் - கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம்? தன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி உளவாம்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கல் ஆஶ்ரயமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றித் தான் உளனாம்படியிருப்பானன்பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார் நல்வாயுவுமென்றது - பாரகத்வத்தைப்பற்ற விண்ணுமாய - இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாயென்றபடி. விரியும் - "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகன். ப்ரதமையை த்விதீயையாக்கி, 'எம்பிரானை' என்று கிடக்கிறது (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எம்பிரானை எந்தைதந்தை தந்தைக்குந்
தம்பிரானைத் தண்டாமரைக்கண்ணனைக்
கொம்பராவு நுண்ணேரிடைமார்பனை
எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே!

ஈடு —(எம்பிரானை) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான், பிராட்டியுந்தானுமாக வெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும் தன் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப்பார்த்தருளுகிற படியையுங் கண்டு ப்ரீதராய், 'எம்பிரான்' என்றும், 'எந்தைதந்தை தந்தைக்குந் தம்பிரான்' என்றும் அவனை எதிரிட்டுக்கொண்டு தமக்குத் துணையாக, 'எம்பெருமானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே' யென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

ஒ —மூன்றாம் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வந்த நீர்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அவனைத்தொழாய மையமான நெஞ்சே! என்கிறார்

[எம்பிரானையென்று தொடங்கி] - என்னுடையனை என்குடிநாயனையென்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [கொம்பராவுநுண்ணேரிடைமார்பனை] - வஞ்சிக்கொம்புபோலவும், அரவுபோலவும், நுண்ணியதாய் நேர்த்தான இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்

பமார்த்தமென்று உதாரணத்துக்கு ஆத்மா - காரணமான இத்யாதி உள்ளீடாய் - அந்தராத்மாவாய "விரியும்" என்றதுக்கு ஸ்வாமி - "பஹுஸ்யாம்" இத்யாதி விரியும் - விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும் அந்வயம் காட்டுகிறார் - கண்ணுள்ளே இத்யாதி பஞ்சபூதங்களைச் சொன்னது - உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - தன்னை இத்யாதி "பிரான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸர்வேச்வரன் என்று. "எண்ணிலும்" என்றதின் அர்த்தம் ஸங்கல்பம் என்று "என்னினிவேண்டுவம்" என்றதின் பாவம் - ஒருகுறையுண்டோ என்று ஸங்க்ஷேபமான வ்யாக்யாநத்திலே அந்தராத்மாவாய் என்று "எம்பிரானை" என்கிற த்விதீயை சேரும்படியெங்ஙனே? என்ன, ப்ரதமையை இத்யாதி "காதன்மையால்" என்றதாலே - பக்தி சொல்லிற்று "எண்ணிலும்வரும்", என்றதால - பரபக்தி விவக்ஷிதமென்று பலிதம் மண்ணுநீருமித்யாதியாய, எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில், கண்ணுள்ளே நிற்கும், எண்ணிலும் வரும், என்னினி வேண்டுவம் இத்யன்வயம். (உ)

விலே யுடையவன கொம்பை - லகூகரியாமினறுவா இடை யெனறுமாம [எம்பிரானை] பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து பரிதயா மீனவும எனறுயினை யெனகிறுா

ப —அநந்தரம ஸ்ரீயஃபதித்வாதிகளான அநுபாவ்ய ஸ்வபாவங்களை யுடையவனை அநுபவியென்று நெஞ்சை நியோகிக்கிறுா

மடம - (சொலவழிவரும) ஹ்வயதைதயையுடைய, நெஞ்சமே - நெஞ்சே! எம்பிரானை தனபக்கலிலே அதவேஷாமுகயாதிகளை க கரும உபகாரகனுய, எநதை தநதை தநதைககு தமபிரானை - நமமளவில நிலலாதே நமகுலததுககெலலாம நாதனுய, கண - இஸவபாவதத மடியா கக குளிரநோககும, தாமரைககணணனை புணடரீகாக்ஷனுதலை யுடையவனுய, கொடி வை சிககொமபிலும, அராவு - அரவிலும, நுண - நுணணிதான, நேர - நோமையையுடைய, இடை இடையையுடையளான லக்ஷமியை, மாரபனை - மார்பிலே யுடையவனை, எமபிரானை - வணங்கியே தொழாய - தொழுமபடி பார ஸ்ரீயஃபதிகவம - இதிறசொனன ஸவபாவஙகளுககெலலாம முதல மென்று கருததது அராவு - அரவு அராவுதல - குறைககலாய, கொமபை இனறு ககதாகவு மாம

இ —மூனறுமபாட்டில, அவனுடைய இசனைமகரு யடியான வாதஸலயாதிகளை அநுஸந்திததது, இவவிஷயத்தை அநுபவிககப பாராயென்று திருவுளளதைத குறித்து அருளிச செயகிறுா

[எமபிரானை] - கிழபபாட்டில அவன நீரமையை அநுஸந்தித்து, எனனுடைய வெனகிறுா [எநதை இதயாதி] - தமமளவேயாய அடியறநிருகசையனறிககே, எனகுடிககு நாயகனை எனகிறுா "ஸசோத்ரிகா ஜமஜாயம் ஶேஷவெஶிதா ஶேஷாஃ | விவஸ்கருவையாந்ர ஹாரிஷ்ஸேயாமாஃ மாறுமஹோஷாஶ்வ" [தண தாமரைக கணணனை] - 'பரவோறர நிரீக்ஷணாமாகம் புசுறுகிறுா' என்று உயிர்ககெலலாம தாயாயளிக்கின்ற கண்தாமரைக கண்ணுலே குளிர நோககினுல இந நோககுககு அடி சொலலுகிறது மேல [கொமபு இதயாதி] வஞ்சிககொமபு போலேயும, அரவுபோ லேயும நுணணிதாய நேரியதா யிருககுமள இடையையுடைய பிராட்டியைத திருமாரிலே யுடையவனை 'அரவு' என்றதை "அராவு" என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது 'ககராமரை' என்னாமா வதிறே பணமபோலே நிதமபபரதேசம கொமபை லக்ஷமியாகினறுமா இடை யெனறுமாம [எமபிரானை] - இசசோததியமுளைக கணடு 'எமபிரானை' எனகிறுா [தொழாய] - இவர தொழுமா வஸது - பிராமாயிறே யிருபபது [மடநெஞ்சமே] - "தொழுதெழு" என்னலாமபடி பவ்யமான நெஞ்சே

ரடு.— மூனறும பாட்டு கண்டாயே அவன் ஸ்வரூப ம இருநதபடி; நீயும உன ஸவரூபத்துக்குசசேர நிற்கப பாராய நெஞ்சே எனகிறுர்

[எமபிரானை] - கீழ்பபாட்டில அவன்நீரமையை அநுஸந்தித்து, எனனுடையவனை யென்கிறுர் [எநதை இதயாதி] - தமமளவிலேயாய் அடியற்றிருககையனறிககே, எனகுடிககு நாயகனுனவனை எனகிறுா இவா இபபடி எதனைவாறே, பரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரத் துககும் அநநயப்ரயோஜநா பாசுரததுககும வாசியறியுமவனுகையாலே, 'இபபடி எததுகிறவன ஆா?'

மூனறும பாட்டு எம்பிரானை இத்யாதி அவனகுணததைச சொனனதுக்குப் பலன "எமபிரா னைத்தொழாய மடநெஞ்சமே" எனறதால பலிததலை அருளிசசெயகிறுா - கண்டாயே இத்யாதி அவன ஸ்வரூபம் - பரமபததிககும பரிகணணைக்கு மொக்க வந்துமுக்கொடும ஸவரூபம உன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர - "மடநெஞ்சமே" என்று - எனக்கு பவ்யமாகையனறே உனககு ஸவரூபம ஆகையால உனனுடைய பாரதந்தாயத்துக்கேற்க வெனறபடி 'எம்பிரான' எனறதுககு கருத்து - கீழ்ப்பாட்டில் இதயாதி நாயகன-

என்று குளிரக் கடாக்ஷித்தான் [தண் தாமரைக் கண்ணனை] - “தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | க்ஷிபாமி” (தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் க்ஷிபாமி) என்னுமவன் இப்படி கடாக்ஷிக்கைக்கு ஹேது என்? என்று பார்த்தார், அருகே கடாக்ஷிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது [கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை] - கொம்புபோலவும் அரவுபோலவுமிருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணிதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையவனை. அரவு என்கிற இத்தை, ‘அராவு’ என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது, “நச்சராவணை” என்னக் கடவதிறே. அன்றியே, கொம்பை லக்ஷிக்கிற இடை யென்றுமாம். [எம்பிரானை] - அச்சேர்த்திக்கு ஒருகால் ‘எம்பிரானை’ என்கிறார். [தொழாய்] தொழப்படுமே விஷயம் - ஒருமித்துமாயாயிற்று இருப்பது. [மட நெஞ்சமே] - “தொழுதெழு” என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றோ நீ. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால்
என்செய்யோம்? இனியென்ன குறைவினம்?
மைந்தனை மலராள் மணவாளனைத்
துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்.

அ - (நெஞ்சமே) இப்படி நான் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தபடியைக் கண்டு உகந்து, நல்லை நல்லை, உன்னைப் பெற்றால் நமக்கு முடியாததுண்டோ? இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு? என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, இனி நித்ரையிலும் அவனை விடாதே கொள் என்கிறார்.

ஈ — நாலாம் பாட்டில், தம்முடைய மநோரதத்தை யெல்லாம் பலிப்பிக்கத் தானே முடியவேண்டும் தசை வந்தபோதிலும் அவனை விடாதே பற்று என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - அநுகூலனாயிருந்தது கண்டு தம்முடைய நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். [உன்னைப் பெற்றால் என் செய்யோம்] - ஸகல விஷயங்களிலும் ஸாதிப்பானாயிருக்கிற உன்னைப் பெற்றால் இனி நமக்கு ஸாதிக்க முடியாததுண்டோ? நமக்கு

ஸ்வாமி அடியார் - முதலாய ... “தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்” இத்யாதி த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் ஸம்ஸாரேஷு ... அஜஸ்ரம் அசுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு க்ஷிபாமி ... கொம்பு போலவும் இத்யாதி - கொம்பராவு நுண்ணேரிடை இத்யாதி ... ‘அராவு’ என்றால் அரவைச் சொல்லுமோ என்ன, ... இத்யாதி திருச்சந்தவிருத்தம் ... - ‘நுண், நேர்’ என்கிற ... “நுண்” என்றும், ‘நேர்’ என்றும் - ... ‘எம்பிரானை’ என்கிறதென் என்ன, அச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி “கொம்பராவு” இத்யாதியோடே ... - தொழப்படும் இத்யாதி “மட” என்றதுக்குப் பாவம் தொழுதெழு இத்யாதி ... நெஞ்சமே, எம்பிரானை இத்யாதி அந்வயம். (௩)

இனி என்னகுறையுண்டு ? [மைந்தனையென்று தொடங்கி] - நித்யமான யௌவனத்தை யுடையனாய், [மலராள் மணவாளனை] நிரதிசயபோக்யமான பெரிய பிராட்டியார்க்கு போக்தாவாயுள்ளவனை

ப —அநந்தரம், தம்முடைய நியோகத்துக்கு ஈடாக நெஞ்சு இசைக்கையாலே உகந்து இனி ஒருகாலும் விடாதே அநுபவிக்கப் பார் என்கிறார்

நெஞ்சமே - (அறிவுக்கு ஆஸ்ரயமான) நெஞ்சே ! நல்லை நல்லை - (நீ செய்கையு) நன்று நன்று ! உன்னைப்பெற்றால் உன்னைப்பெற்றால், என் செய்யோம் எக்காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டோம் ? இனி - (உன் இசைவு) பெற்றபின்பு, என்னகுறையினம் - அஸாத்யமாய் குறையிட்டு நொன்றை யுடையோமோ ? (ஆனபின்பு), மைந்தனை - நித்யயௌவன ஸ்வபாவனுமாய், மலராள் (நிரதிசயபோக்ய பூதையான) லக்ஷ்மிக்கு, மணவாளனை போக்தாவானவனை, துஞ்சும்போதும் முடியுமளவிலும், விடாது - விடாதே, தொடர்கண்டாய் - நிரந்தராநுவ்ருத்தி பண்ணப்பார் துஞ்சுதலாவது - நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே வந்த விஸ்லேஷ மென்னுதல்

இ —நாலாம்பாட்டில், தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சு தன்னைக்கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தாநம் பண்ணின விஸ்லேஷிக்கும் ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள் என்கிறார்

[நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை உகக்குமாபோலே உகக்கிறார் என்னைக்கொண்டாடுகிறதென் ? என்னில், - [உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்] - பலத்துக்குச் ஸம்பந்தமுண்டு, விலக்காமைக்கு நீயுண்டு, இனிச் செய்யமுடியாததுண்டோ ? [இனியென்ன குறைவினம்] - "உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்" என்று-ஸாத்யாம்ஸமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னேனும், உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் காரியஞ்செய்வானாயிருந்தால் இனி ஸாத்யாம்ஸமுண்டோ ? அவனுபாயமானவாறு நிருபாதிகமாகில் ஸாத்யாம்ஸமுண்டோ ? எனக்கு கர்த்தவ்யாம்ஸமென் ? என்ன,— எனக்கு ஒருவேழலுக்கு பின்னுடுவதொருபோது உண்டு, அப்போதும் நீ விடாதேகொள் என்கிறார் [மைந்தனை] - நித்யயௌவன ஸ்வபாவனை [மலராள் மணவாளனை] - நிரதிசயபோக்யையான பிராட்டி செவ்விகொள்ள இடம்பெற்றவனை [துஞ்சும்போதும்] "அபோக்யன்" என்று அகலும்போதும் விஸ்லேஷமில்லாமம்பாயாய் மனைக, "நவஸ்ரீ ககாஸ யா ஊரி..." [விடாது தொடர்] - நான்விடிலும் நீவிடாதே மேல்விழுந்து அநுபவிக்கப்பார் அவன் விடிலும் நீதொடரப்பார் [கண்டாய்] - இவ்வேப்பங்குடிநீரை யன்றோ நான் உன்னைக்குடிக்கச் சொல்லுகிறது பிராட்டி "அகலகில்லேன் இறையும்" என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது

ஈடு நாலாம்பாட்டு தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தாநம் பண்ணின விஸ்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீவிடாதேகொள் என்கிறார்

[நெஞ்சமேநல்லைநல்லை] சொன்னகாரியத்தைச் சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடும் மாதா பிதாக்களைப் போலே, இவரும் மார்விலேயணைத்துக்

நாலாம்பாட்டு —நெஞ்சமே இத்யாதி நெஞ்சைக்கொண்டாடி யென்றது - "நல்லை நல்லை" என்றதின் தாத்பர்யம் நிகர்ஷ இத்யாதி - "துஞ்சும்போதும்" இத்யாதியின் தாத்பர்யம்

"நெஞ்சமே நல்லைநல்லை" என்கிற பதமாத்ரத்துக்கு ஸங்கதி - சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி சடக்கென - ப்ரீதராக நெஞ்சு இருப்பது மார்விலேயாகையாலே, அணைத்து என்றது தடஸ்தமாகையை

கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை [நெஞ்சமே நல்லை நல்லை] - நல்லை என்ன அமையாதோ? "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்தென்? என்னில், இவர்தாம் அவன்பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே, தனக்கு அவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர் தம்மை விட்டு அவன்பக்கலிலே நிற்கவல்ல நெஞ்சாகையாலே, "என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னம் செல்லீரோ?" என்னும்படி முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸை. என்னை இப்படி ப்ரசம்ஸிக்கிறதென்? என்ன, [உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்] நீ என்னோடே ஒருமிட்டுன பின்பு, எனக்குச் செய்ய முடியாததுண்டோ? நெஞ்சு ஒத்தபின்பு முடியாததுண்டோ? பலத்துக்கைக்கு ஈச்வரன் உண்டு, விலக்காமைக்கு நீ உண்டு, இனிச் செய்யமுடியாதது உண்டோ? [இனியென்ன குறைவினம்] - "உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்" என்று ஸாத்யாம்சமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம், உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் காரியம் செய்வானாயிருந்தால், ஸாத்யாம்சந்தானுண்டோ? அவனுபாயமானால் நிரபேக்ஷனாகையாலே ஸாத்யாம்சமுண்டோ? ஆனால், பின்னை, கர்த்தவ்யாம்சமென்? என்ன, ஸாத்யாம்சமுண்டுகிடாய் என்கிறார் [மைந்தனை இத்யாதி] - நான் அவனைக் கிட்டக்கோரா, பரமபோக்யனாகையாலே தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்பதொன்று உண்டு, நீ அப்போது அவனை விடாதேகிடாய் [மைந்தனை] - இவ்விஷயத்தைக் கேட்டால் விடப்போமோ? * (மைந்து - இளமை, அழகு, மிடுக்கு.) [மலராள்மணவாளனை] - பெரியபிராட்டியார் "அகலகில்லேனிறையும்" என்னும் விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை 'விடாதேகிடாய்' என்கிறது [துஞ்சும்போதும்] - 'அபோதன' என்று அகலும்போதும் விப்ரலேஷம் விநாசபர்யாயமென்கை - "ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" (முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:) என்னுமதிறே - இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடர்ப்பார் கிடாய் இப்படியிருக்கிற நீரையன்றோ நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது, பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை யநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர்
எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு
உண்டானை உலகேழும் ஓர் மூவடி
கொண்டானைக் கண்டுகொண்டனை நீயுமே.

அநுவதித்துப் பரிவர்த்திக்கிறார் - நல்லை [illegible] இத்யாதி. தனக்கு - இவருக்கு. விவரணம் [illegible] இத்யாதி. திருவிருத்தம் - (௩௦) என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால் [illegible] முந்துற்ற நெஞ்சு - முற்பட்ட நெஞ்சு [illegible] விவரணம் - [illegible] இத்யாதி [illegible] புகுந்ததோ? என்பதற்கு [illegible] இத்யாதி 'உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்' [illegible] "இனியென்ன குறைவினம்" [illegible] 'இனி' [illegible] அர்த்தம் [illegible] இத்யாதி விவரணம் [illegible] நான் அவனை இத்யாதி [illegible] மைந்தனை [illegible] அழகுக்கும், யௌவனத்துக்கும், மிடுக்குக்கும் [illegible] "துஞ்சும்போதும்" என்கிறதென்? என்ன, [illegible] இத்யாதி [illegible] நான் அவனை இத்யாதி 'விடாதே' [illegible] இவ்விஷயத்தை இத்யாதி [illegible] பிராட்டி இத்யாதி மணவாளன் - பதி [illegible] (௪)

* குண்டலிதம் கவசித்தம்

ஆ —(கண்டாயே) உண்டானை உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானை நீயும் காணப்பெற்றோம், நெஞ்சமே! நமக்கு அபிமதியாக வந்து ஸம்ருத்திகள் விளைகிறபடி கண்டாயே யென்று நம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே கூட அநுபவிக்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்கிறத்தில் எண்ணுமவை, தானுமின்றியே யிருக்கச்செய்தே, எம்பெருமான் தம்மை ஆகஸ்மிகமாக விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்

[கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ஓரோ ப்ரயோஜனங்கள் கோட்டப்படுகால இப்படிப் பலிக்கை [உண்டானை யுலகேழுமோர் மூவடிகொண்டானை] - இவையிரண்டும் ப்ரதானபக்ஷித்தே அபேக்ஷையில்லாதாரையும் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] - வேறே சில த்ருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லவேணுமோ? அபேக்ஷாரஹித பக்ஷிகாரமாய் நீ மனமே கண்டுகொண்டாய்

ப —அநந்தரம், நமக்கு நினைவற நமக்குக்கார்யம் பலிக்கிறபடி, நீயும் அவனைச் சேர்ந்தப்பெற்றாய் யாயிற்றிறே என்கிறார்

நெஞ்சே மனஸ்ஸே! கருமங்கள்-(அநவேக்ஷம், ஆபிமுக்யம், அத்வேஷம், அபிரதம், நவ தொடக்கமான) காரியங்கள், வாய்க்கின்று-பலிக்கிறவை, ஓர் - ஒரு, எண்ணானுமின்றியே - நினைவு தானுமின்றியிலே, வந்தியலும் - நமக்கு வந்து நடக்கிற, ஆறு - ப்ரகாரம், கண்டாயே - கண்டாயே, (என்னையே யென்னில், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), உலகேழும் - லோகங்களெல்லாவற்றையும் உண்டானை - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்து, ஓர் - அத்விதீயமான, மூவடி கொண்டானை த்ரிவிக்ரமாபதானத்தாலே அளவிட்டுக்கொண்டவனை, நீயும் - (ஆபிமுக்ய ப்ரஸங்கமில்லாத) நீயும், கண்டுகொண்டனை - லபிக்கப்பெற்றாயிறே

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், "எண்ணிலுமவரும்" என்கிறதுதானும் மிகையாம்படி கண்டாயே என்று அவன் படியை மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயேநெஞ்சே] - சைதந்யத்துக்கு ப்ரஸாதனமான உனக்குத் தெரியாதேயுண்டோ? [கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ப்ரயோஜனங்கள் கோட்டப்படுகால [ஓரெண்ணானுமின்றியே வந்தியலுமாறு] "எண்ணிலுமவரும்" என்ற இதுமிகையாம்படி வந்து பலித்துக்கொண்டிருக்கிறபடி கண்டாயே இயலுகை - பலிக்கை இப்படிப்பலிக்க, வேறுயதே கண்டோமோ? என்னில் [உண்டானையுலகேழும்] - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆபத்தையே பற்றத் திருவயிற்றிலே லோகங்களை வைத்து ரக்ஷித்தபடி [ஓர்மூவடி கொண்டானை] 'மஹாபலியால வந்த இடையைப் போக்க வேணும்'என்றவத்தனைபோக்கி, திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்திருக்க எண்ணிருந்ததோ "உலகேழும்" என்கிறவிடம் - இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது [கண்டுகொண்டனைநீயுமே] - பழங்கணன்று கணவாருகிறதென்? நீ அவனைக்காண எங்கே யெண்ணினாய்? ப்ராப்யத்தில ப்ரதிகூலிக்கைக்கும் பரிகாரமில்லை, ப்ரதிகூலிக்கைக்கும் பரிகாரமுடைய நீயன்றோ பெற்றாய்.

ஈடு — அஞ்சாம்பாட்டு கீழ், "எண்ணிலுமவரும்" என்ற எண்தானும் மிகையான படி கண்டாயே என்று அவனபடியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயே நெஞ்சே] - நான் சொன்னபடியே பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே [நெஞ்சே] - ஜ்ஞானப்ரஸரத்வாரமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே [கருமங்கள

அஞ்சாம்பாட்டு —கண்டாயே இத்யாதி என் என்று - ஸங்கதிபரமான பக்ஷத்வத்தை பற்ற அவதாரிகை-கீழெண்ணிலுமவரும் இத்யாதி

"எண்ணிலுமவரும" என்ற பக்ஷத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யம் - நான் சொன்னபடியே இத்யாதி இது "பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை" இத்யாதி விகமவாக்யத்திலே வ்யக்தம் நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே யிதயவாக்ய கார்யங்கள்

வாய்க்கின்ற] காரியங்கள் பலிக்குமிடத்தில், [ஓரெண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே]- "எண்ணிலும்வரும்" என்றது தான் மிகையாம்படி வந்து பலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே இயலுகை - பலிக்கை ஹகவத்பரஹாவம் சொல்லுவார் சொல்லுமளவல்லகாண் இத்தலையில் எண்ணின்றிக்கே யிருக்கப் பலிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங் காட்டுகிறார் மேல்; [உண்டானை இத்யாதி] - ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு 'அவன் நம்மை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்' என்னும் நினைவுண்டோ? 'உலகேழும்' என்கிற விடம் - இரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது அவன், ஜகத்தையடைய அளக்கிறபோது 'நந்தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப்புகாநின்றான்' என்னும் நினைவு உண்டோ? இதுக்கு உதாஹரணம் தேடிப்போகவேணுமோ ஒன்று [கண்டுகொண்டனை நீயுமே] விலக்குகைக்குப் பரிகரமுடைய நீயுமன்றோ கண்டுகொண்டாய் ப்ராப்யத்தில் அவற்றுக்கு ப்ராதிகூல்யக்கப் பரிகரமில்லையே! இங்கு அவஸரமில்லை, அறியில் விலக்குவார்களிறே, அப்ராஸங்கிதமாக வருகையாலே பேசாதிருந்தார்களித்தனை (௫)

ஆறாம்பாட்டு.

நீயுமநானும இந்நேர்நிற்கில மேலமற்றோர
நோயுஞ்சார்கொடான நெஞ்சமேசொன்னேன
தாயுந்தந்தையுமாய இவ்வுலகினில
வாயுமீசன் மணிவண்ணனெந்தையே.

ஆ —(நீயும) இப்படி இருவரும ஒருமிப்பாக எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றோம், இனி அவன் நம்மை விடில் செய்வதென்? என்னில, நீயுமநானும இப்படி அவனைவிடாதே நிற்கில், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும தாயுந்தந்தையுமாய, ஸர்வஸ்வாமியாய ஆஶ்ரிதஸுலபனுமாய இப்படி ஸம்பந்தவிஶிஷ்டனாயிருந்தவன் ஒருகாலும நம்மைவிடான நெஞ்சமே என்னை விஶ்வஸித்திரு என்கிறார்

ஒ — ஆறாம்பாட்டில, இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மை விடானிறே யென்னில, நீயும நானும நம அத்யவஸாயத்தை அநுஸந்தித்து 'அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷிப்போமல்லோம்' என்னாதே, இப்படி இசைந்திருக்கில நம்மை ஒருநாளும விடானென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்

பலக்கை பரிகித்யி நதில் - பலிக்குமிடத்தில அவதாரிகாவாக்யவிவரணம - எண்ணிலும்வரும் என்றது தான் இத்யாதி இயலுகை - பலிக்கை என்றது மிகையாம்படி வாக்கடுபோ? என்ன, பகவத்பாவம் இத்யாதி "ஸர்வே த்வஹ்யபராத் க்ருஷ்ணா: த்ருதராஷ்ட்ரே யதி வர்த்ததே | தயா நாஸ்தி ஸுஸ்வேத்யஸ்ம் ஹ்ருதி காயேத்க: பிரோத்ஸ்ஹதீ:" என்னக்கடவதிறே எண்ணை - பரிகண பரமாக வ்யாக்யாநம பண்ணி, ஓரவிகாரபராமர்ஶபரமாக வ்யாக்யாநம பண்ணுகிறார்-இத்தலையில் இத்யாதி "உலகு" என்ற அசேதநமாகிக்குமாவா ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி இரண்டிடத்திலும் - கீழுமமேலும உண்டானை - உலகேழுமென்று கீழோடே கூட்டி அருளிச்செய்து, உலகேழும - ஓரடியாற்கொண்டானை யென்று மேலோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஜகத்தை இத்யாதி மேலுக்கு அவதாரிகை - இதுக்கு இத்யாதி பரிகரம் - யோக்யதை "காரணம் வ்யவஸாயோ:" என்னக்கடவதிறே கண்டுகொண்டனை-கண்டுகொண்டாய கண்டுகொண்டா யென்றது - "கண்ணுள்ளதாகும்" என்றதைப்பற்ற "நீயும்" என்ற சப்தத்துக்கு ஹாவம - ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி அவற்றுக்கு - ஜகத்துக்கு இங்கு - அளக்கிறவிடத்தில ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தாலே அவஸரமில்லை யென்றபடி நெஞ்சே, கருமங்களித்யாதய, இயலுமாறு கண்டாயே, உலகேழுமுண்டானை, உலகேழுமோரடியாற்கொண்டானை நீயுங் கண்டுகொண்டனை இத்யந்வய: (௫)

[மேலென்று தொடங்கி] - மேலுள்ள காலம் ஸம்ஸ்லேஷ விச்லேஷங்களையெல்லாம் போக்கி, நம்மோடே ஸம்ச்லேஷம் பண்ணும், நெஞ்சே! இவ்வர்த்தத்துக்கு எங்ஙனே விச்வஸிக்கு மென்னில் [தாயுமென்று தொடங்கி] - தாயும் தமப்பனும் போலே பரிவுடையனாய் இவ்வுலகத்திலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணித் தன் வடிவழகைக் காட்டித் தானிட்ட வழக்காக்கி அடிமை கொண்டு இறைவன் ஐகலெல்லாம் நமக்குச் சேஷமாக்கவேண்டுமென்று பாரிக்கையிலே யிருக்கிறவனன்றோ வென்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்து.

ப —அநந்தரம், இப்படி ஏககண்டராய் நிற்கில், அவதாரணமாகவிசிஷ்டனானவன் ஒருகாலும் விடான் என்கிறார்.

தாயாயும் - மாதருவத்பரியனாயும், தந்தையாயும் - பிதருவத்ஹிதபரனாயும், இவ்வுலகினில் - (தனவரிசையறியாத) இந்தலோகத்திலே, வாயும் - அவதரித்து வந்து, ஈசன் - தன் நிருபாதிகஸ்வாமித்வமே அடியாக, மணிவண்ணன் - நீலரத்னம்போலே யிருக்கிற வடிவைக் காட்டி உபகரித்து, எந்தை (அவ்வழியாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், நெஞ்சமே நெஞ்சமே, நீயும்-("தொழு" என்று நியமிக்கலாம்படி பவ்யமான) நீயும், நானும் (உபதேசிக்கிறவனாக உடைய) நானும், இ - கீழ்ச்சொன்ன பரிகரமையாலே, நேர் விருப்பமுடையோமாய், நிற்கில் - நிற்கில், மேல் - மேலுள்ள காலமெல்லாம், மற்று (ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளையொழிய) மற்றும், ஓர்நோயும் - நோயாயிருப்பதொன்றையும், சார்கொடான் - அணுகவொட்டான், சொன்னேன் - (இப்பரமார்த்தத்தை உனக்குச்) சொன்னேன். நோயென்று அஹங்காரமமகாரங்கள், அதுக்கு அடியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், காமஸம்பந்த தொடக்கமானவை ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரஸங்காமடியான விஸ்லேஷமுமாம்.

இ — ஆறாம்பாட்டில், நான் விடாதொழிகிறேன், அவன் விடில் செய்வதென்? என்னில்,—நாம அயோக்யதையைப் பார்த்து விடாதொழிய மத்தனை வேண்டுவது, நாம இசைந்தோமாகில் அவன் ஒருகாலும் விடான் என்கிறார்.

[நீயும் இத்யாதி] - "தொழு" என்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற நீயும், தொழச் சொல்லுகிற நானும், பாங்கிலிருந்து போந்த நீயும், உன்னைப் பின்சென்ற நானும் [இந்நேர் நிற்கில்] - ஒன்றாலுமின்றியே நிற்கில் "நடுவே" என்கிற நிர்ப்பந்தகத்தைத் தவிர்ந்து இப்படி நின்றால் அவன் செய்வதென்? என்னில் —[மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்] - மேலுள்ள காலம் ஒரு நோயும் சாரவிட்டுக் கொடான், இதுவரை நாடுவதுவும் பண்ணின விட்டுக் கொடான் முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம் பண்ண விட்டுக்கொடான் விஷயாந்தரங்களிலும் விடான், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலவிடான், "அயோக்யன்" என்று அகலவிடான், உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி அகலவிடான் [நெஞ்சமே சொன்னேன்] நான் உன்னை அயோக்யதையுள்ள உன் அர்த்தத்தைப் பார்த்து உனக்கு இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்கின்றேன். பகவத் விஷயம் பிறர் அறியலாகாதென்றிருக்கைக்கு ஒரு திருக்கோட்டியூர் நம்பியோடொப்பர், சொல்லிச் சமைந்து 'பதண்பதண்' என்கைக்கு ஒரு ஸ்ரீ ஆசார்யரோடொப்பர், "உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை" [சொன்னேன்] உபதேசிக்கிற குறையில்லை, பரிபக்தியுடைனாகொள்ளில் இழக்குமத்தனை. இப்படி விட்டுக்கொடாதொழிவது பரத்வாமுகத்தாலேயோ? தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயோ? என்னில்,—[தாயும் இத்யாதி] - ப்ரியகாமனுமாய், ஹிதகாமனுமாய் அப்படியிருக்குமவன் இல்லையாதே நின்றோ வென்னில்,—[இவ்வுலகினில் வாயுமீசன்] - தன்வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை அழிய மாறிவந்து அவதரித்து [ஈசன்] - இப்படி வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது பரத்வமன்றோ, இங்கே வந்து அவதரித்தது ஈசத்வமாகையாலே, ஈசனென்னவுமாம்,

[மணிவண்ணனெந்தையே] - வடிவைக்காட்டி விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தன்பேறு விதத்தைக் காட்டி என் மோக்ஷத்தை நிர்வஹித்தவன் தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனுடைய எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயுஞ் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் "வக்த்ரம் வக்த்ரே" என்கிறபடியே இதுமெய்

ரு — ஆறும்பாட்டு 'இப்படி ஸ்வலபனானவன் நம்மைவிடானிறே' என்ன, நம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடானென்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார்

[நீயுமநானும் இந்நேர்நிற்கில்] - அப்புள்ளின் பின்போன நீயும், உன்னைப் பரிகரமாகவுடைய நானும், பலாநுபவம்பண்ண இருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில் "ந த்யஜேயம்" (நத்யஜேயம்) என்னும் ப்ராதிகூல்ய மனோரதமின்றிக்கே யொழியில் [மேல்மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்] - நிஷித்தாநுஷ்டானம் பண்ணி அகலவிடுதல், தன்னையொழிய ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலவிடுதல், அயோக்யதாநுஸந்தானம்பண்ணி அகலவிடுதல், வேறொரு ஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணி அகலவிடுதல், முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம்பண்ணி அகலவிடுதல் செய்ய விட்டுக்கொடான் [நெஞ்சமே சொன்னேன்] - 'திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே, பிறர் அறியலாகாது ரஹஸ்யவிஷயம் என்றபோலேகாணும்' இவர் இருப்பது உபதேசித்துவைத்தது "ஸூஹ்ருத்ஸ்வ ஸ்ர்வஸ்வாய"(இதந்தேநாதபஸ்காய) என்றவனைப்போலே படுகிறார், [சொன்னேன் என்று] த்ரௌபதி, குழல் விரித்துக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணாமல் சொல்லிக்கொண்டு நின்றான்; ஆர்த்தத்தின் கனத்தைப் பார்த்து, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே போகட்டோம்' என்று 'பதண் பதண்' என்றானிறே இனி ப்ரதிபத்திபண்ணுதார் இழக்குமித்தனை [தாயுந்தந்தையுமாய்] - மாதாபிதாக்களைப்போலே பரிவனாய். அவர்களளவன்றிக்கே, [இவ்வுலகினில்வாயுமீசன்] ப்ரஜை, கிணற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒக்க விழுந்து எடுக்குமவன் இங்குவந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில் - [ஈசன்] ப்ராப்தனாகையாலே அன்றிக்கே, இங்கேவந்து அவதரித்து ஈரரசு தவிர்க்கையாலே ஈசனானவனுமாம் [மணிவண்ணனெந்தையே] - தன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை முறையிலே நிறுத்தினான் என்னை விஷயாந்தரப்ரவணனாகாதபடி மீட்டு, தன்மேன்மையைக் காட்டி என்னுடைய மோக்ஷத்தை

ஆறாம்பாட்டு — நீயும் இத்யாதி "இந்நேர்நிற்கில் மற்றோர்நோயும் சார்கொடான்" என்றதுக்கிடாக அவதாரிகை இப்படி ஸ்வலபனான் இத்யாதி அகலாதொழியில் இதி - நாம அகன்று முடியில் முடியுமித்தனை போக்கி, அவன் நழுவவிடானென்று தாத்பர்யம்

அப்புள்ளின் பின்போன - அந்த பெரியதிருவடியின் பின்னே போன 'இந்நேர்நிற்கில்' என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்த அர்த்தமொழிய, அர்த்தாந்தரம் பலாநுபவம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே 'ஓர்நோயும்' என்றதை விவரிக்கிறார்-நிஷித்த இத்யாதி 'சொன்னேன்' என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம்-அநுதாபபரமாகமூன்றினது-திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி விவரணம்-உபதேசித்து இத்யாதி ஶ்லோகவ்யக்தம், "ஸூஹ்ருத்ஸ்வ தாப ஸாய நாராயணாய ஸுஹ்ருத் ஸர்வ ப்ரஹ்ம வேதம்ஸதே பவ ஸ்ர்வ யோஷ்யலங்க்ருதம்" இதம் - இந்த ரஹஸ்யமானது தே த்வயா என்றபடி அறுதயிக்கிறதென்? முதலிலே அதிகாரிபோர்தகம் பண்ணி உபதேசிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, த்ரௌபதி இத்யாதி பதண் பதண் - பரிதபிக்கை யத்வா, பதறினேன் பதறினேனென்றபடி தவிர்ந்ததாத்பர்யம் - இனி ப்ரதிபத்தி இத்யாதி. அதாவது - உபதேசத்திற குறையில்லை, இனி ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை யென்றபடி. பரிவனாய்- ஸ்வித்தனாய அவர்களளவன்றிக்கே - அவர்கள் மாத்ரமன்றிக்கே "ஈசன்" என்றதுக்கு பூர்வபக்ஷியாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராப்தனாகையாலே யென்று அபர்யாயியாக அர்த்தம்-அன்றிக்கே இத்யாதி ஈரரசு தவிர்கையாலும் வாய்மை - விட்டதை "எந்தை" என்றதின் அர்த்தம் - தன்மேன்மையைக்காட்டி இத்யாதி நிலை

நிலைநிறுத்தினவன் தாயுந்தந்தையுமாய இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனுய எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்; நெஞ்சமே சொன்னேன் "ஸத்யம் ஸத்யம்" என்கிறபடியே இதுமெய் (௬

ஏழாம் பாட்டு.

எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும்
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவியேன்
எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்
சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லுஞ்செல்வனையே

ஆ—(எந்தையே) இப்படித் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெருமானை யநுபவிக்கிற ஆழ்வார் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, அமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைத்துச் சொல்லும் அந்த ஸ்ரீமானை, நான் தரித்தேனே இத்தனை, என்ன நிகருஷ்டனோ! என்று தம்மை ஹாஸிக்கிறார்

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை அத்யந்த நிகருஷ்டனான நான் வாங்மநஸங்களாலே நினைத்தும் பேசியும் தப்புச்செய்தேனென்று அநுஸந்திக்கிறார்

[எந்தையேயென்று தொடங்கி] - எனக்குப் பரிவனென்றும் ஸ்வாமியென்றும் [எந்தையென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை நினைக்கவும் பேசவும் யோக்யரான அமரர்களும், ஸ்நேஹயுக்தராய்க்கொண்டு எம்பெருமானை நினைத்து அது உபலக்ஷணமாயிருக்க எந்தை எம்பெருமானென்று சொல்ல அதனாலே மதிப்பனானவனை

ப—அனந்தரம், ஏவம்வித்னுடைய ஸௌசீல்யப்ரவ வைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து, ஸ்வநிகர்ஷமடியாக அகலத் தேடுகிறார்

வானவர் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், எந்தை - எங்களுக்கு ஸத்தாஹேதுபூதனே, எம்பெருமானென்று எங்களுக்குப் பரமசேஷியென்று, சிந்தையுள் வைத்து - அநுஸந்தானபூர்வகமாக, சொல்லும் - சொல்லும்படியான, செல்வனை - ஐச்வர்யத்தையுடையவனை, பாவியேன் - பாபிஷ்டனான நான், எந்தையேயென்றும் - எனக்கு ஹிதபரனே யென்றும், எம்பெருமானென்றும் - என்னுடைய சேஷியானவனேயென்றும், சிந்தையுள் - நெஞ்சுக்குள்ளேயும், வைப்பன் - வைத்து, சொல்லுவன் - சொல்லுவதுஞ் செய்யாநின்றேன்

இ—ஏழாம்பாட்டில், "மணிவண்ணனெந்தை" என்று அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலுகிறார். "துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்" என்றதுவே வந்து பலித்தபடி.

[எந்தையேயென்றும்] - எனக்குப் பரிவனானவனே யென்றும் பரிவனானவேயன்றிக்கே, [எம்பெருமானென்றும்] - எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியே யென்றும் [சிந்தையுள் வைப்பன்] - விஷயாந்தர ப்ரவணமான நெஞ்சிலே வைப்பன். நெஞ்சிலே நினைத்து மறுபடிய பச்யாப

திருத்துழாய் - ஸத்தாபிக்கை அநவயிக்கிறார்-நாயும் இத்யாதி "சொன்னேன்" என்றதுக்கு மூலமாக ஸாவட-ஸத்யம்ஸத்யம் இத்யாதி "சார்கொடான்" என்ன அமைந்திருக்க, "சொன்னேன்" என்றது - இப்படி தாத்பர்யங்கொள்ளவேணு மென்றபடி. (௬)

சித்தம்பண்ணி விடும்ளவன்றிக்கே, [சொல்லுவன்] - இவன் பேசுமளவோ இவ்விஷயம்? என்று கைவிடும்படி பிறர்கேட்கச் சொல்லாநின்றேன் [பாவியேன்] - விலக்ஷணபோக்யமான இவ்விஷயத்தை அழிக்கைக்கு நான் ஒரு பாபகாமா உண்டாவதே! தமோகுணாபிபூதனாலே அகத்திலே அகப்பாக்ஷேபத்தைப்பண்ணி, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே 'பாவியேன்' என்கிறார் நீர் இங்ஙன் சொல்லுவானென்? பகவத்விஷயத்தை நினைக்கையுஞ் சொல்லுகையும் பாபபலமோ? எனனில்,—புரோடாஸத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே விலக்ஷணருடைய போக்யத்தை அழிக்கை பாபபலமன்றோ? [எந்தை இத்யாதி] - நினையாவிடில் அரைக்ஷணம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து, அவ்வநுபவம் வழிந்து "எந்தை யெம்பெருமான்" என்று சொல்ல, அதனாலே ஸ்ரீமானுய மதிப்பனுனவனை நான் நினைத்தும் பேசியும் ரிக்தனுமாக்கி மதிப்பையும் கெடுத்தேன்

ஈடு ஏழாம்பாட்டு கீழ் இவர் அஞ்சினாற்போலே விடிந்தது, 'அயோக்யன்' என்று அகலுகிறார்

[எந்தையேயென்றும்] எனக்குப் பரிவனானவனே யென்றும் [எம்பெருமானென்றும்] - எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமி யென்றும், [சிந்தையுள் வைப்பன்] எத்தனை விஷயங்களை நினைத்துப்போந்த நெஞ்சிலே வைத்தது நான் அழிந்ததாக நெஞ்சிலே வைத்து தூஷித்தவளவேயோ? [சொல்லுவன்] - பிறர் அறியும்படி தூஷித்தேன் [பாவியேன்] - விலக்ஷணபோக்யமான இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்கு நான் ஒருபாபகாமா உண்டாவதே! [பாவியேன்] ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் தமோகுணாபிபூதனாய் ஒரு க்ஷணத்திலே நெருப்பை வைத்து, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே 'பாவியேன்' என்கிறார் நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? பகவத்விஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபலமோ? எனனில்;—புரோடாஸத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே, விலக்ஷணருடைய போக்யவஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமன்றோ? [எந்தை இத்யாதி] - நினையாவிடில் அரைக்ஷணம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்து அவ்வநுபவம் வழிந்து 'எங்களுக்குப் பரிவனானவனே, ஸ்வாமியானவனே' என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துச் சொல்லும்படியான ஐஸ்வர்யத்தை யுடையவனை நான் என்சொன்னேன்? இவ்வஸ்துவை ஒருவர் நம்பாதபடி யழித்தேனென்கிறார். (எ)

ஏழாம்பாட்டு —எந்தையே இத்யாதி 'அஞ்சாப்போதாவிடாது' என்றதைப்பற்ற, இவர் அஞ்சினாற் போலே என்றது விடிந்தது - பலித்தது

வகுத்த - ப்ராப்தமான "வானவர் சிந்தையுள் வைத்து" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - விலக்ஷண இத்யாதி சொன்னபின 'பாவியேன்'' என்றதுக்கு பாவம் - ஸாத்விகனாயி இத்யாதி "எந்தை யெம்பெருமான்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை பகவத்விஷயத்தை இத்யாதி நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? என்றது- "மா யஜ்ஞே ஸ்வாவம் ஸுனீ"என்றதைப்பற்ற புரோடாஸத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே என்றவிடத்திலே - "யஜ்ஞே ஹவிர் ... ஸ்வ ... ஸுனி ... மோக்ஷகாமம் ... அவ" என்று அநுஸந்தேயம் நித்யஸூரிகள் - தேவாநுதஸ்ய வக்ஷ காயேத்யேண ஸ்லோகநுஸாரேண விலக்ஷணருடைய என்றது - "வானவர்" என்றதைப்பற்ற "எந்தை யெம்பெருமான்" என்றதின் அர்த்தம் - பரிவனானவனே இத்யாதி வானவர் எந்தையெம்பெருமானென்று சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை எந்தையே யென்றும் இத்யாதியப் பேசுவன பாவியேன் இத்யர்த்தம்

எட்டாம் பாட்டு.

செலவநாரண னெனறசொறகேட்டலும
மலகுங்கணபனி நாடுவன்மாயமே
அலலுமநனபகலும இடைவீடின்றி
நலகியெனனைவிடான் நமபிநமபியே

ஆ —(செலவநாரணனெனற) இபபடி எனனுடைய அபிமானமறற[illegible] 'அவன திறததுப படுவேனலலேன' எனறு இருககசசெயதேயும, செலவநாரணனெனற சொலலைக் கேட்குமளவில எனனுடைய ஸாவகாசங்களும எனவசமனறிகே இருககச[illegible] அவனைப பககலிலே விழாநினறேன, நானும அதிசபலனாய "எமகுறறு மொழி[illegible]" எனறு அவனை நாடுவன, இது எனன ஆசசாயம? இபபடி நான அதிசபலனாயத தானே விடமாட்டாதிருக்கச செயதால அவன எனனை விடலாமிறே, அவன எனனிறகாட்டிலும அதிசபலனாய[illegible] அதிபஹுமானததைப பணணிக்கொணடு எனனை விடுகிறிலன, நான எனன செயவேன? எனறு நோகிறார

ஒ —எட்டாமபாட்டில, அநாஹனெனறு அகனற நான யாதருச்சிகமாய[illegible] னததாலே அவனைய அகலமாட்டுகிறிலேன, எமபெருமானும எனனை விடுவதில்லை இது ஒரு விஸமய மெனகிறார.

[செலவன நாரணனெனற] ஸ்ரீமானான நாராயணனை [நாடுவன மாயமே] - "அநலேன" என்ற நான எனனுடைய சாபலயததாலே "எமகுறறுமெ" எனறு தேடா நினறேன, இது ஒரு ஆசசாயம இருநதபடி யென! [அலலுமநனபகலுமெனறு தொடங்கி] - எனனைப[illegible] கையாலே பரிபூர்ணனான எமபெருமான தனனுடைய ஸமபநதததாலே நனறான இரவும பகலும இடைவிடாதே எனனை ஸநேஹிதது விடுகிறிலன

ப.—அநநதரம, இபபடி அகல நினைததிருக்கச்செயதேயும, திருநாமசரவணததாலே மேலவிழுமபடி எனனைப பரிபூர்ணனான அவன விடுகிறிலனெனகிறார

செலவநாரணனெனற - ஸ்ரீமநநாராயணனெனகிற, சொல - திருநாமததை, கேட்டலும - கேட்டவளவிலே, கண - கணணானது, பனி மலகும - நீர மலகாநினறது; நாடுவன - ("எமகுறறுமே" எனறு) தேடாநினறேன, மாயமே - இது ஒரு ஆசசாயமாயிருககிறதே, நமபி - பரிபூர்ணனான நமபியானவன, நல - (தனனைக்கிட்டுகைக்கு அடியான) நனமையையுடைய, அலலும - இரவும, பகலும - பகலும, இடைவீடினறி - விசசேதரஹிதமாக, நலகி - ஸநேஹிததுஎனனை, நமபி - ஸவகீயதவபாதிபததிபணணி, விடான - விடுகிறிலன நமபுதல - தனனுடையவனாக விசவஸிததல.

இ —எட்டாமபாட்டில, "அநாஹன" எனறு அகனற நான, யாதருச்சிகபகவநநாம ச்ரவணததாலே ஸநிஹிதனாய அகலமாட்டுகிறிலேன, அவனும எனனை விடமாட்டுகிறிலன, இது ஒரு விஸமயமென? எனகிறார

[செலவனநாரணனென] - ஆழவார பரிஸரததில, லக்ஷமீஸமபநதமொழிய பரதுமகாரி எமபெருமானைப பறறுவார இலலாமையாலே, 'ஸ்ரீமநநாராயணன" எனறு யாதருச்சிகமாகச் சொனனார்கள [எனறசொறகேட்டலும] - இபபாதம செவிபட்டவளவிலே அநுஸநதானம பணணிறறிலேன, பாவிததிலேன, விஷவாணமநதப்போலே அததவுணநதாக மேற்

யவே பனிக்கத் [மலருங்கண்பனி] என்னை யொழியவே கண்ணானது ரோமலகத்தொடங்கிறது [நாடுவன்] நெஞ்சானது "எங்குற்றாயெம்பெருமான்" என்று தேடத்தொடங்கிறது [மாயமே]- "அல்லேன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்று, "ஆவன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லை, இது ஒரு ஆச்சர்யமென்? என்கிறார் அவன் செய்கிறதென்? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி]-தம் முடைய அபிஸந்தியொழிய அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே நன்றான இரவும் நன்றான பகலும், இடைவீடின்றி நல்கி] - நான் ஒருகால் தேடி விடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான் [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] - அபூர்ணனான தான் நம்பி விடுகிறிலன் நம்பி - ஒருத்தனைக் கிணைத்த நம்பி - அல்லும் நன்பகலும் வீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான் மாயமே ஆழ்வான், "நம்பியே" என்று ஸ்வரக்ஷ - இவனையே பூர்ணனென்பது என்பர்

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு 'நாம் இதுக்குமுன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தோம், இனித்தவிரும்பித்தன்னை' என்று 'அவன் குணங்கள் நடையாடாத தேசத்திலே கிடக்கவேணும்' என்று போய், ஒரு சுட்டிச்சுவரிலே முட்டாகக்கிட்டுக்கொண்டு கிடந்தார்; அங்கே, வழிபோகிறானொருவன், சுமைகனத்து "ஸ்ரீமந்நாராயணன்" என்றான், அச்சொல்லைக் கேட்டு தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே பரவசமாகிறபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும்] ஆழ்வார்பரிஸரத்தில் ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமான் பேர் சொல்லுவாரில்லை, அதில் அர்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணவேண்டா வாயிற்று இவர் நோவுபடுகைக்கு என்போல வென்னில்;—விஷஹரணமந்த்ரம்போலே அச்சொல் செவிப்பட்ட வளவிலே, கண்ணானது என்னை யொழியவே ரோமலகப்புகக்கத், நெஞ்சும் அவ்வளவிலே, "எங்குற்றாய" என்று தேடப்புகக்கத் [மாயமே] - "அல்லேன்" என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று 'ஆவேன்' என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையீ! ஈது ஓராச்சர்யம் இருந்தபடியென! அவன் பின்னைச்செய்கிறதென? என்னில்,—[அல்லும் இத்யாதி] தம் அபிஸந்தியொழியவே, தம் முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே 'நல்லஅல்லும், நல்லபகலும்' என்கிறார். நிவாராதரவிபாகமற எனக்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிபூர்ணனானவன் என்னை ஸ்வீகரித்து என்னைவிட க்ஷமனாகிறிலன், அவன்பேர்மாத்ரத்தைக் கேட்டவளவிலே, என்கண்ணானது பனிமல்காநின்றது, நெஞ்சானது தேடாநின்றது இது ஓர் ஆச்சர்யமிருந்தபடியென? என்கிறார் [இடைவீடின்றி] - நான் ஒருகால் தேடிவிடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான் [என்னைவிடான் நம்பிநம்பியே] - அபூர்ணனான என்னைப் பூர்ணனான தான் நம்பிவிடுகிறிலன் நம்பி என்னை ஒருமதிப்பனாக நினைத்து, நம்பி, அல்லும் நன்பக

எட்டாம்பாட்டு —செல்வநாரணன் இத்யாதி "கேட்டலும்" என்கையாலே-அஸம்பாவிதஸத்தலத்தி லிருப்பு வித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை - நாம்இதுக்குமுன்பு இத்யாதி சுட்டிச்சுவர் - ஏகாந்த ஸ்தலம் "மாயமே" என்றதைப்பற்ற விஸ்மிதராகிறார் என்றது

செல்வநாரணன் - ஸ்ரீமந்நாராயணன் வழிபோகிறவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பனே வென்ன, ஆழ்வார் இத்யாதி "மருமநாடு முலகமுமதனைப்போல" இத்யாதி "சொல்" என்றதுக்கு பாவம் - அதில் அர்த்தாநுஸந்தானம் இத்யாதி, மல்கும் பாவஹிக்கும் நெஞ்சும் இத்யாதி - கீழ்ப்பாட்டிலே பாஹ்ய கரணமும் அந்தக்கரணமும் சொல்லுகையாலே இங்கும் பாஹ்யகரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்தக் கரணத்தைச் சொல்லுகை உசிதமென்று தாத்பர்யம் "எங்குற்றாய்" என்று - பாஹ்யகரணத்துக்குக் காத்ருத்வம் கீழே சொல்லுகையாலே, நெஞ்சுக்கே காடுகையிலே கர்த்ருத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபதேசாத்தாலே "நாடுவன்" என்கிற தென்றபடி மாயம் ஆச்சர்யம் என்னையொழியவும் கண்பனிமல்கும், நெஞ்சு தேடுமெனகையாம் ஆச்சர்யமென்று வென்கிறார்-அல்லேன் என்று இத்யாதி "வேனான்" என்கிறவர், "நல லல்லும் நன்பகலும்" என்கிறதென் என்ன - தம் அபிஸந்தி இத்யாதி அல்லுமன்பகலு மிடைவீடின்றி நல்கி

னும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னைவிடான், மாயமே [நம்பியே] - இவனையே பரிபூர்ண னென்கிறது ஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெற்று, பெறுப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிற இவனையே! பரிபூர்ண னென்கிறது லோகத்தார் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற அச்
செம்பொனேதிகழும் திருமூர்த்தியை
உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை
எம்பிரானை என்சொல்லிமறப்பனோ?

ஆ—(நம்பியை) தன்னுடைய சாபலத்தாலே நம்மை விடாதொழிந்தால், அவனுடைய குணஸௌந்தர்யாதிகளைப் பண்ணாதே அநயபரனாய் அவனை மறந்திருக்கலாமோவென்னில் — தத்குணஸௌந்தர்யமாத்ரத்தாலே சபலனாய்த் தன்பக்கலிலே விழாநிற்கச்செய்கைக்கு, நித்யஸூரிகளோடே கூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளி, தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டான், இனி என் னுடைய நான் அவனை மறக்கும்படி என்கிறார்

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன் விடாதொழிந்தால் நீர் அநயபரராய் அவனை மறந் தாலோ வென்னில்,—திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியைக் கண்டுவைத்து மறக்க உபாய முண்டோ? என்கிறார்.

[அச்செம்பொனென்று தொடங்கி] - ஓடவைத்த செம்பொனின் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தோடே திகழாநிற்பதாய்ச்செய்து ஒருவருடைய வாங்மநஸாதிகளாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடியான திருமேனியை யுடையவனை [உம்பரென்று தொடங்கி] - பரஜோதிமயமாகாதிகளிற் காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவனஹேதுவாய ரூபிமனோஹரமான தேஜஸ்ஸை யுடையனுமாய் அயர்வறுமமரர்களைப்போலே நாமே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி என்னைப் பண்ணினவனை

ப—அநந்தரம் அவனுடைய உபகாரகத்வம் மறக்கப்போமோ? என்கிறார்

தென்குறுங்குடி திருக்குறுங்குடியிலே, நின்ற நிற்கையாலே, நம்பியை - ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணனாய, (பரமபதத்தில் வடிவிலுங்காட்டில்), அ - ஓடவிட்ட, செம்பொன் செம்பொன்போலே, திகழும் - உஜ்ஜ்வலமான, திருமூர்த்தியை - திருமேனியை யுடையனாய, உம்பர் - மேலான், வானவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி - ஸத்தாதிஹேதுபூதனாய, அம - ஸுந்

நம்பி என்னை நம்பிவிடா னென்று அந்வயித்து, ஆத்மசோதிவிரதர் இத்யாதி | 'என்னை' என்றதுக்கு - த்ரிவிக்ருத்தி ஸ்வீகரிந்து - தன்னுடையவனாக விஶ்வஸித்து 'மாயா' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் அவன் பேர் இத்யாதி ஆத்தாநுஸந்தானமின்றிக்கே பதமாத்ரமே பண்மைகுணைக்கு நிமித்தமானை - ஆமணாயத்தனை வென்றபடி மேழே, நிவாரநப்ரயுக்தியாலே - உத்தரார்த்தபூர்வகமாகப் பூர்வார்த்தானவ்யஞ் சொல்லி, பூர்வார்த்தபூர்வகமாக, நம்பி என்னை நம்பி அலனும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கிவிடான் என்று அந்வயார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - இடைவீடின்றி இத்யாதி இடைவிடாதே விச்சேதியாதே, "நல்கி" என்றதுக்கு ஆத்மஸ்நேஹியாநின்றான் என்று நாடுவர் - தேடினை "நம்பி" என்றதுக்கு ஆத்மாவதாரம் தானே ஒரு மத்ப்யான் இத்யாதி இதப் பக்ஷத்துக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் - நம்பி அல்லும்நன்பகலும் இத்யாதி, முதிப்யன் - பெரியவன் செல்வாரனென்று தொடங்கி, காவென, நம்பி அலனும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான், மாயமே இத்யன்வயம் (அ

தாஸ்யமான், சோதியை - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸப்தவாச்யனாய, எம்பிரானை - தாத்ருஸமான வடிவை என்னை அநுபவிப்பித்து அடிமைகொண்டவனை, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, மறப்பன் - மறப்பது அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸுலபனென்று மறக்கவோ? அநுஜ்ஜ்வலவிக்ரஹனென்று மறக்கவோ? அவிலக்ஷணபோக்யனென்று மறக்கவோ? ஸுஶீலனல்லனென்று மறக்கவோ? என்று கருத்து,

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன் விடாதொழிகிறதால் நீர் அகப்பட்டீராய் அவனை மறக்கலாகாதோ? என்னில்,—அவன்படிகளைக் கண்டுவைத்து மறக்கப்போமோ? என்கிறார்

[நம்பியை] - கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை, பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமே உள்ளது, இங்கே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடி நின்ற] கலங்காப்பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அதைவிட்டு எண்ணப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸர ப்ரதீக்ஷையாகக்கொண்டு ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் நின்றவனை, [அச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை] - ஓட்டவைத்த செம்பொன்போலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய் எல்லாருடைய வாங்மனஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனை [உம்பர் இத்யாதி] - ஆகாரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றிக்கே, அவர்களுக்கான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்காரோஹவ்யாய், அவர்களுக்கு அதிமநோஹரமான தேஜஸ்ஸையுமுடையவனை அவ்வடிவுக்கு போக்தாக்களிறே அவர்கள் [எம்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குப் போலே தானே யாரகமாம்படி எனக்கு உபகரித்தவனை [என்சொல்லி மறப்பனோ] - குணஹீனனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று மறக்கவோ? மதிப்பனல்லனென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனல்லனென்று மறக்கவோ?

ஈடு –ஒன்பதாம்பாட்டு நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி உண்டு உடுத்துத் திரியமாட்டீரோ? என்ன;—நான் எத்தைச்சொல்லி அவனை மறப்பது என்கிறார்

[நம்பியை] - கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை, பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமேயிறே உள்ளது, இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடி நின்ற] - கலங்காப்பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு எண்ணப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸரப்ரதீக்ஷையாகக்கொண்டு ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக நின்றவனை [நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற] குணத்திலே குறையுண்டாதல், தூரஸ்தனானதல் செய்து, நான் மறக்க வேணுமே [அச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை] - வடிவழகிலே குறையுண்டாய்த்தான் மறக்கவோ? [அச்செம்பொன்] - உபமாநரஹிதமாய், ஓட்டற்ற செம்பொன்போலே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், வாங்மனஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடைய

ஒன்பதாம்பாட்டு —நம்பியை இத்யாதி "என்சொல்லி மறப்பனோ" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்தாம் இத்யாதி

"தென்குறுங்குடி நின்ற நம்பியை" என்று கூட்டி பாவம் பரமபதத்தில் இத்யாதி "உம்பர் வானவராதி" என்கிற பதஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - கலங்கா இத்யாதி கலவிருக்கை - வாஸஸ்தானம் "நின்ற" என்றதின் பாவம் - அவஸர இத்யாதி குணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதத்வமும் சொன்னதுக்கு பாவம் - குணத்திலே இத்யாதி, வடிவழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - வடிவழகிலே இத்யாதி 'செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை' என்று அந்வயித்து, பதார்த்தம் - உபமாந இத்யாதி உபமாநரஹிதமாயென்றதின் விவரணம் - வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என்றது ஓட்டற்ற - களங்கமற்ற இனி மேல் ஓட்டவைக்கத்தக்க மலாம்ஸமில்லாத வென்றபடி பதச்சேதத்துக்கு பாவம் - அவ்வடிவழகை இத்யாதி

வனை [உம்பர் இத்யாதி] - அவ்வடிவழகை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த நித்யஸூரிகளாசு சொ கிறது ஆக்கரான இவ்வருகில வானவரைப்போலே யன்றியே மேலான நித்யஸூரிகளுடை ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையவனை [எம்பிரானை] - அவர்களநுபவிக்கும்படியை எனக்கு உபகரித்தவனை | சொல்லி மறப்பனோ] அபூர்ணனென்று மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவழகில்லை யென்று மறக்கவோ? மேன்மை யில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனன்றென்று மறக்கவோ? எதைச்சொல்லி மறப்ப னென்கிறார்

பத்தாம்பாட்டு.

மறப்பும் ஞானமும் நானொன் றுணர்ந்திலன்
மறக்குமென்று செந்தாமரைக் கண்ணொடு
மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான் தன்னை
மறப்பனோ வினி யானென் மணியையே.

ஆ—(மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவனைப் பக்கலில் நின்றும் நெஞ்சை மீளவொட்டாத படிக்கு, அவனை மறந்திருந்தாலோ வென்னில் - இப்படி தன்னழகைக் காட்டிக் காப்புநாமீ, கால தன்னைக் காட்டிப்போகில், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டுக்கும் ஆபாசமல்லாமையாலே அறிந்திலேன் இவன் நம்மை மறக்கும்' என்று பார்த்தருளி, தன்னை நான் மறவாமைக்காக, அழகைச் சேதநமாக்கவல்ல தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடே கூட என்னுள்ளே புகுந்து எனக்குப் பரமஸ்வபநாயங்கொண்டு 'இனிப் போகேன்' என்று இருந்தருளினான், இவனை 'மறப்பேன்' என்று வருந்தினால் மறக்கமுடியுமோ? என்கிறார்

ஓ—பத்தாம்பாட்டில், வருந்தியாகிலும் அவனை மறந்தாலோ? என்னில்,—அழ திருக்கண்களாலே நோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னுள்ளே ஸ்திரமா வர்த்திக்கிறவனை நான் மறக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்] மறப்பென்று ஞானமென்று பெயருண்டு ஒன்றென்றும் அறிந்திலேன், அஸத்கல்பன் [மறக்குமென்று செந்தாமரை] - ஸர்வஜ்ஞன் எனக்கு அறிவைப்பிறப்பித்து 'இவன் நம்மை மறக்கும்' என்று பார்த்து, [செந்தாமரைக்கண்ணொடு] தன்னுடைய திருவழகை எனக்கு போக்யமாம்படி தந்தவனை

ப—அநந்தரம், மறவாதபடி அவனே யத்நப்பட்டிருக்க, மறக்கவிரகுண்டோ என்கிறார்

மறப்பும் - மறப்பென்றும், ஞானமும் - அறிவென்றும், ஒன்று - ஒன்றும், உணர்ந்திலன் - அறிந்திலேனாயிருக்க, (தன்விஷயத்தில் அறிவை யுண்டாக்கி), மறக்கும் - இத்தை இப்

ப்பதார்த்தம் - ஆக்கரான இத்யாதி ஆக்கரான - ஸங்க்ருதநகுணமான வருகுப்பான உம்பர் - மே "திருமூர்த்தி" என்றதுக்கு - வடிவழகிலும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றதுக்கு - மேன்மையிலும் நோக்கு இ கமத்திலும், காற்றப்பாட்டிலும் வ்யக்தம் "ஆதி" என்றதின் அர்த்தம் - ஸத்தாதிகளுக்கும் இத்யாதி உபா மாஹ அவர்கள் இத்யாதி படி - திருமேனியும், பாகமும் "என்சொல்லி" என்றதுக்குப் பூர்வோக்தம விசேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் - அபூர்ணனென்று இத்யாதி தென்குருகூர் நம்பியை, அச்செம்பொனே இத்யர்த்தம் அவயம்

[illegible] (கடாக்ஷிக்கைக்காகவான), [illegible] - கண்ணோடே, மறப்பற [illegible] - [illegible], [illegible] நிரந்தரவாஸம் பண்ணி, [illegible] இனி, [illegible] - [illegible] குடையபுவோ?

இ — [illegible], அவன் மறவாமைக்கு கருத்தி [illegible], [illegible] போமோ? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானுணர்ந்திலன்] [illegible] - அறிவுக்கு அடைவின்றிக்கே யிருந்த [illegible] "மறக்கக்கூடுமோ" [illegible] [மறப்பு] [illegible]

[யான்] - [illegible] [illegible] நான் அவனை [illegible]?

௯௫ பதந்தாம்பாட்டு ஆனேலும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, நெஞ்சில் இருந்து அமர்ந்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்

[மறப்பும் ஞானமும் நானுணர்ந்திலன்] - நான் சேதநனாய் நினைத்தேனாகி [illegible] மறப்பது - நினைத்தேன் [illegible] இருந் [illegible] [மறக்கும் இதயாதி] - இப்படி யிருக்கிற நான் நினைத்தேனாயும் நினைவையும் என [illegible]

பதந்தாம்பாட்டு — மறப்பும் இதயாதி [illegible] "மறப்பனோ" [illegible] - [illegible] இதயாதி

மறப்பும் ஞானமும் நானுணர்ந்திலன் - [illegible] இதயாதி [illegible]

[illegible]

* 1—50

தலையிலே யேழிட்டு, 'பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது' என்றுபார்த்து, கிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு, தன்னைப்பற்றி எனக்கு வருர விஸம்ருதி போ என்ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை [மன்னினை] - 'புறம்பே அந்யட உண்டு' என்று தோற்ற இருக்கிறிலன் [மறப்பனோ இனியானென்மணியையே] - பெரு ஞன ரத்நம் கைப்புகுந்தால் அத்தை முடிந்து அநுபவியாதே உதறுவார்களோ? [மறப்பனோவி மறவாமைக்குப் பரிகாரம் அவன்கையிலே யுண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ ? அநாதிகாலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே மேலுள்ளகாலமும் மறக்க விரகில்லாதபடி [யான்] - அநாதிகாலம் "மறந்தேனுன்னைமுன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப்போந்த [என்மணியையே] - பெருவிலையனாய முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்து புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிற தன்னை எனக்கு அநுபவயோக்யமாம்படி பண்ணிவைத்தபின்பு நான் அ அநாதரிப்பனோ?

பதினோராம் பாட்டு.

மணியைவானவர்கண்ணனைத் தன்னதோ
ரணியைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
பணிசெயாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
தணிவிலர்கற்பரேல் கலவிவாயுமே.

ஆ —(மணியை) வானவர் கண்ணனாயிருந்துவைத்து எனக்கு எளியனாய்த் தனக தானே பூஷணமாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு சேஷவ்ருத்திரூபமாகச் சொன்ன இத்திரு மொழியைக் கற்றாரிருக்குமவர்களுக்கு அக்கலவிதானே வாயுமென்கிறார்

ஓ —நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்பார் பிரதிஸய புருஷார்த்தமான கலவியை யுதைப் பெறுவரென்கிறார் இக்கலவிதானே அமையுமென்றுமாம்

[மணியையென்று தொடங்கி] - தனக்குத்தானே பூஷணமாய ஆபரணமான பதியாய ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளியனா யிருந்தாளவனை. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] - வார்க்கு அத்யந்தவிதேயமாய சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரத்துள் இவைபத்தும், எம்பெ னுக்குச் சொல்லாலே ஆழ்வார் பணிசெய்த ஆயிரமென்றுமாம் [உடனென்று தொட ஸாபிப்ராயமாக ஸார்த்ததாத்பர்யக் கற்பாராகில கலவி வாய்க்கும்

பூர்வதாத்பர்யமேஷம் சேர் - அழகு மனுவையாவதேது? என்ன - புறம் | இத்யாதி "மறப்ப வினி" என்று தொடங்கி, வ்யாக்யானமெல்லாம் த்விதீயதாத்பர்யமேஷம் தாத்பர்யார்த்தம் பெருவி னை இத்யாதி பெருவிலையனை அர்த்தமான 'இனி' என்றதுக்கு அர்த்தம் - மறவாமைக்கு இத பரிகாரம் - செந்தாமரைக்கண் 'பரிஹாரம்' என்று பாடமானபோது - 'மணி' என்கிற பதத்திலே தாத்பர்யம், "மணிமாதவொளஷதாதிகள்" என்னக்கடவதிறே இழவாக்யவிவரணம் - ஸ்ரீ அநாதிகாலம் யாதி 'யான்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி பாதமாத்பர்யத்தில, யான் - பாதகத நான் மறப்பனோ - மறக்கவல்லவனோ? என்றபடி மறந்தேனுன்னைமுன்னம் - யாதொரு விஷயம் வி நினைக்க அடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதிகாலம் மறந்துபோனதே னென்னுதல், முன்னமும் மறந்துபோனதே னென்னுதல் பதார்த்தம் - பெருவிலையனாய் இத்யாதி மணிக்கு பர்யவஸானை முடிந்தாளலாம்படியான வெளிப்பயமுமுண்டிறே 'என்மணி' யென்கையாலே, எனக்கு அநுபவயோ மாம்படி என்றது

ப — இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் - இதினுடைய கல்வியே கைங்கர்யமென்று அருளிச்செய்கிறார்

மணியை (உஜ்ஜ்வலமான)மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனாய, (அந்தவடிவாலே), வானவர் - பரமபதவாஸிகளுக்கு, கண்ணனை - நிர்வாஹகனாய், (அவர்களுக்கு ஒப்பில்லாமையாலே), தன்னதோரணியை - தனக்குத்தான் அலங்காரமாம்படி அத்விதீயனானவனை, தென்னாட்டிலுண்டான, குருகூர் திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - சொல்லாலே, பணிசெய் - பணிசெய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்து - இவை பத்தையும், உடன் - அபிப்ராயத்தோடே உடன்பட்டு, தணிவிலர் - ஆறுதலறாது, கற்பரேல் - (அபிநிவேசத்தோடே ஓராசார்யமுகத்தாலே) அப்யஸிப்பார்களாகில், கல்வி - அந்தக்கல்வி, வாயும் - கைங்கர்யரூப பலத்தோடே சேரும். சொற்பணிசெய் என்றது - சொல்லெடுத்துக் கைகொட்டினவென்றுமாம் அன்றியே, சடகோபன் - சொல் என்றுகூட்டி, பணிசெய்யாயிரமென்றது, கைங்கர்யரூபமான ஆயிரமென்றுமாம் இது கவிவிருத்தம்

இ —நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிசயபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்

[மணியை] - நமக்கு முடிந்து ஆளலாம்படி ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறார் [வானவர்கண்ணனை] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனும் மேன்மையையுடையவனை [தன்னதோரணியை] - தனக்குத்தானே ஆபரணமான அழகையுடையவனை 'தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்கிறவிடம் - ஸௌலப்யம், ''உம்பர்வானவராதியஞ்சோதியை'' என்கிறவிடம் - மேன்மை, ''செம்பொன்னேதிகழுந்திருமூர்த்தி'' என்கிறவிடம் - அழகு ஸௌலப்யமும் மேன்மையும் அழகும் கூடின பசுங்கூட்டியான பகவத்தத்வம் [சொற்பணிசெய்யாயிரம்] - ''மிடைந்தசொல்'' என்கிறபடியே, சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரமென்னுதல், சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல் [உடன்கற்பரேல்] ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பாராகில் [தணிவிலர் கற்பரேல்] தணிவாகிறது - ஆறுதல் பரம்பரத்தாரமாயாக் கற்பாராகில் [கல்விவாயுமே] - கல்விதானே ப்ரயோஜநமென்னுதல், கல்வியின் பலமான கைங்கர்யஸித்தியுண்டாமென்னுதல் ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார், பஜநீயனென்றார், அவன்தான் ஸுலபனென்றார், ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றார், அவன் ஶீலவானென்றார், ஸ்வாராதனென்றார், நிரதிசயபோக்யனென்றார் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணஞ்சொன்னார், ஸாத்ம்யபோகப்ரதனென்றார், இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமவனே நிரபேக்ஷமாக விஷயீகரிப்பானொருவன் என்றார் ஆகையாலே, ''அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே'' என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிசயபுருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

[மணியை] - முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படி கைப்புகுந்திருக்குமென்று ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது ''தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்கிறவிடத்தில் - ஸௌலப்யம் [வானவர்கண்ணனை] - ''உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி'' என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது [தன்னதோரணியை] - ''அச்செம்பொன்னேதிகழுந்திருமூர்த்தி'' என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது, இம்மூன்றும

நிகமம் - மணியை இத்யாதி 'கல்வி'' என்றதற்குக் கைங்கர்யத்தை விவக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்து இத்யாதி

''மணி'' என்கிற பதத்தாலே - ஸௌலப்யஞ் சொல்லும் பாசுரத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ''தென்குறுங்குடிநின்ற'' என்ற பதத்தை நிகமிக்கிறதென்கிறார் முன்தானையிலேயித்யாதி வாக்யத்தாலே முன்தானையிலே முடிந்து தலைப்பிலே முடிந்து ''மணியை'' இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு விஷயம்

கூடின பசுங்கூட்டாயிற்று பர்த்தவ்யமாகிறது. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாய், 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்' என்று, சொற்கள் நாம 'என்கோள், என்னைக்கொள்' என்று 'மிடைந்த சொல்' என்கிறபடியே சொற்கள் செய்த ஆயிர மென்னுதல், சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான கைங்கர்யமையச் சொல்லுதல் [உடன் தணிவிலாகற்பரேல்] - ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பராகில் வாகிறது மெத்தென்கை "வரில் போகடேன், கெடில் தேடேன்" என்றிருக்கையன்றி ஸ்ரத்தைமாறுகே கற்பராகில [கலவிவாயுமே] - "ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே - ஜ்ஞானமாகில் பகவத்விஷயத்தையடைய ஸ்யல் வது ஜ்ஞானமைய இத்தை அப்யஸிக்க, இதுக்கு பலமாகக் கைங்கர்யத்தை இதுதானே தரும் [கலவிவாயுமே] க தானே ப்ரயோஜந மென்றுமாம்.

இத்திருவாய்மொழியில், மேல் ப்ராக்க அருளிச்செய்யப்புகுகிற ஆகத்துக்கு ஸங்க்ஷேபேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார், இரண்டாம்பாட்டில், பரமபதத்திலே பரி ணைக்கு மோக்ஷ முக்கங்காட்டு மென்றார், மூன்றாம்பாட்டில் கண்டாயே அவன் ஸர்வ மிருந்தபடி, நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாராய் என்றார், நாலாம்பாட்டில் ஸ்வரூபானுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினார், அஞ்சாம்பாட்டில் கீழ் 'பாண்பணி வரும்' என்றது பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார், ஆறாம்பாட்டில் நாம் இருவரும் இப்படியே நிற்கப்பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்தமும் வாராது என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னார்; எட்டாம்பாட்டில் 'திருநாரணனைத் தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - விகுருகாதே மறந்தாலோ வென்ன, மறக்கவொண்ணாதென்றார், பத்தாம்பாட்டில் - ப்ருந்தியாகி மறந்தாலோ வென்ன, என்ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ? என்றார், நிகமத்

திலே தாத்பர்யமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - தென்குருகூர் நின்று இத்யாதி தணிவு - தனக்குத்தானே அதவிதீயமான பூஷணம் இமமூன்றும் - "தணிவிலாகற்பரேல் கலவிவாயுமே" கிறதுக்கு ஔசித்யம் உபபாதித்தபடி "யஃர வ்ரதகம் காரணகம் வ்யாவகம் நியதரகம் கா ணிக்கம் ஸ்மரணகம் ஸ்ஃமகம் ஸக்ருகாகம் ஆவக்ஷ்வகம் க்ருஷ்டுவைதகம் யியமயு யய யுக்க" உக்தி। வாக்யார்த ஸூக்தியயா வ்யவமோக்கவ்ய வ்ரதகம் வ்ரதகாக, கு சோவஸமாரவஸ்யாவென் வாஙவத்காலம் । கயஃ-வாவ்யாவ ... யஃ நிணஃவெய" இதியாயம் ஒருதித்தாயாஹ இம்மூன்றுங்கூடினவித், பயியிட்டதலே இமமூன பூரணமென்று கருத்து பசுங்கூட்டு - காப்பூரசநகுங்குமங்கள் கூடினது சேஷ விஷ யவிதமஜீஸ்வா - ஆழ்வார் இத்யாதி மிடைந்த - நிபிடமான முதின அர்த்தத்தில், சடகோ சொன்னதாய், சொற்பணிசெய்தாயிரம் என்று இரண்டிடத்திலும் அவயிப்பது (மறந்து) மாகத்யம் வது - அபாதத்தானுயிருக்கை இத்தை உபபாதிக்கிறார் - வரில்போகடேன் இத்யாதி "கலவிவாய என்றவிடத்திலே, கலவி யென்று - ஜ்ஞானமாய், அதநாலே ஜ்ஞானபலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லு வாரிக்கை - கிடக்கை அன்றியே, ஜ்ஞானந்தானே ப்ரயோஜந மென்றுமாம் "உடன்" என்கிறத்தை கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - ஒண்தாமரையாள் இத்யாதி பகவத்விஷயமானத்த ஜ்ஞானமாகையாலும், ஞான மோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்தமாக அப்யஸிக்கவே பகவத்கைங்கர்ய ஸித்திக்கு மென்ற இதுக்கு ஜ்ஞானத்துக்கு இதுதானே - கலவிதானே கல்விதானே "கற்பரேல் கலவிவாயுமே" என்ற கற்கைக்குக் கலவியைப் பலமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மென்றபடி.

கற்றாக்குப் பற்றுச்சொன்னார் ஸர்வஸமாச்ரயணீயனென்றார் பஜநீயனென்றார், அவன்தான் ஸுலபனென்றார், ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றார், அவன் சீலவானென்றார், ஸ்வாராதனென்றார், நிரதிசயபோக்யனென்றார், அவனுடைய ஆச்ரயணகுணம் சொன்னார், ஸாத்யபோகப்ரதனென்றார், இப்படி ஏவம்பூதனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரியாநின்றானென்றார், ஆகையாலே, "அவனதுயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே" என்று தாம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்

முதற்பாட்டால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார், இரண்டாம்பாட்டால் - அந்த கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம்பாட்டால் - விரோதிசஹித கைங்கர்யவேஷம் பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்யமென்றார், நாலாம்பாட்டால் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐச்வர்ய கைவல்யங்களென்றார், அஞ்சாம்பாட்டால் - அந்தவிரோதியைப் போக்குவானும் அவனேயென்றார், ஆறாம்பாட்டால் - விரோதிநிரஸநசீலனானவன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கார், ஏழாம்பாட்டால் - இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக சரணம்புக்கவிடத்து, தந்தாமைப்போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார், எட்டாம்பாட்டால் - 'இப்படி பரமகாருணிகனாக ரக்ஷிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றின் ஸம்ஸாரிகளுமென்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியாலே' என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒருநசையில்லையென்கிறார், ஒன்பதாம்பாட்டால் - 'இப்படி நசையற்றவிடம் ரக்ஷியாது ஒழிவானோ?' என்று அதிசங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய சீலகுணத்திலே ஆழங்கால்படுகிறார், பத்தாம்பாட்டால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தமக்கு வேட்டையாக வந்து நின்று, இவர்க்கு ஆச்ரிதரக்ஷணத்தையும் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸமாவிதானம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார் (கக)

இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுகளுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து, அடியிலே திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஸமாச்ரயணீயன் என்றது "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி" இதிலே பரமகாருண்யாதிகளை ஆச்ரயணீயம் என்கிற ஆச்ரயணீயத்வம் இதுவரைக்கு அடிபணிந்தார்

இப்ரபந்தத்திலே பத்துப்பாட்டுகளுக்கும் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் முதற்பாட்டால் இத்யாதி கைங்கர்ய புருஷார்த்தமென்றது - 'அடிதொழுதெழு' என்று பரமார்த்தம், "உணர்வாய்" என்று உபகாரங்களை யாலே களையறுத்தது - "தனக்கேயாக" என்கிற விடத்திலே பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமென்றது "பயிலும் சுடரொளியிலே" கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐச்வர்யகைவல்யமென்றது "ஒருநாயகத்திலே" அந்தவிரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றது "கிளரொளியிளமையிலே" என்கிறவிடத்திலே, "கூறு கொண்டுவாழ்வர்" இத்யாதியைப்பற்ற வெண்ணெயுண்டவன் சரணம்புக்கார் என்றது - "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்கிற விடத்திலே முன்னிலையாக - புருஷகாரமாக விசுதை என்றது உண்ணிலாவியிலே, "விரைகுழலார் பெருமானையோ" என்றத்தைப்பற்ற நசையில்லையென்கிறார் என்றது மக்கள்மயிலே, "கடலோசை மலியாதே விலையில்" என்றத்தைப்பற்ற அதிசங்கைபண்ண என்றது - "அறிவென்னும் தாள்கொளுவி" என்றத்தைப் பற்ற சீலகுணத்திலே ஆழங்கால்படுகிறார் மாலேமணிவண்ணா வென்றபடி பத்தாம்பாட்டை 'தமக்கு வேட்டையாக வந்து' என்கிறது, அபேக்ஷிதஸமாவிதானம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார் என்றது "எண்ணிலும் வரும் குருநாதன்" என்னவானாலே 'முதற்பாட்டால்' என்று தொடங்கி, இந்த ஸங்கதி அந்தந்த ப்ரபந்தங்களிலே, ஸ்ரீகோசங்களிலே, இரண்டாம்பத்திலும் சட்டுக்களிலே உண்டாயிருக்க, அப்படியே அநுஸந்தமும் என்று கண்டு கொள்வது (கஉ)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — [illegible] ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி — [illegible] ॥

[illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து
தருமாறே துவறத் தன்னைத் — திருமாலைப்
பாத்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி
வாழ்த்திடுக வென்னுடைய வாய்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்

௩-ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

அவதாரிகை.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩ ௫	௧௮	நாலாந்தகமுப	நாலாந்தகமுப
௪ ௦	௩ ௪	ஸவாதீநகய	ஸவாதீநயக
௪ ௩	௧௩	பாதார பாயோஜிகை	பாதார பாயோஜகை
௫௨	௧௭	கவ்யூஹெ	கஹ்யூஹெ
௫௩	௯	ஸவஸ்ஷக்த்ரு	ஸவஷக்த்ரு
,,	௫	ஊர்வ்யஸ்யாரூயாவிஶேஷா:	ஊர்வ்யஸ்யாவஷ்யாவிஶேஷா:
,,	௰௮	தத்விசாரணாயம்	கத்விசாரணாயாம்
௫௮	௧௯	வெத்தெரூவஹெக்ஷாஷ்யா	வெத்தெஷ்டவஹெக்ஷாஷ்மி
௬௦	௮	க்ருஷ்க	க்ருஷ்த
,,	௨௫	கஹெஹ்ணாக்ஷ:	கஹெஜ்ணாக்ஷ:
௭௧	௨	நேகாாய	அநேகாாய
,,	௧௩	யஜ்ஞாதிகார	யஜ்ஞாதிகார
௯௦	௰௧	ஷிடாத்ருஷ்	ஷிடாத்ருஷ்
,,	௰௪	ஈஷமெஷி	ஈஷமெஷி
௮௦	௯	அபயாஸிகைகக்கு	அப்யாஸிகைகக்கு
௮௫	௩௦	ஸவாராதகை	ஸவாராதகை
௮௬	௯	அவன பரஸாதத்தாலே	அவன பரஸாதத்தாலே
௮௭	௧௧	சஷ்ராவிமஶ்திதத்தவ	சஷ்ராவிமஶ்திதத்தவ
,,	௯ ௯	ஶ்ரீரம்	ஶ்ரீரம்
௮௯	௧௨	ஸந்தயாதியாதிக	ஸந்தயாதிகள
௯௫	௧௯	யஜெஷமாஷி	யஜெஷமாஷி
௯௯	௨	உணாடிக்ரீழபா	உணாடிகஷீழமர்
௧௦௪	௰	உடபெருகள	உடபொருாகள
௰௦	௨௦	ப்ராத்யஜ்ஞ	ப்ராத்யஜ்ஞ
௯௯	௭௭	விஷ்ணோருணை	விஷ்ணோருணை
௧௦௦	௩௮	இதகால	இத்கால
௯௨	௧௯	ஶோகோய ா.க-௩:	ஶோகோயா.க-௩:
௯௰	௰௭	ப்ருகிவாதி.க:	ப்ருகிவாதி.க:
௨௪	௭	க-௩வஷ்ஷி	க-௩வஷ்ஷி
௰௫	௯	வஸத்ரதவாராம	வஸ்த்ரதவாராம
,,	௨ ௰	ஶகயயவஸ்த	ஶாத்யவஸத

மு த ற ப க் கு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௬	௩௮	சந்க்தாவெ	சந்தோவெ
௭௫	௮	கடவுமீள	கடவுமாமீள
௭௬	௨௬	வெவாயவகு:	வெவாயயகு:
௯௫	௩௪	விட்டனுய	விட்டவனுய
௧௨௫	௪	பக்ஷி ஜாசஙகள	பக்ஷி ஜாதஙகள
௧௪௮	௨௮	விநாயாழ	விரநாயாழ
௧௫௫	௨௪	வெணறு யமெநக	வெணறு யமெநந
௧௮௬	௧௩	மதஙகளோக	ஙகளோக
௧௯௦	௩௩	நலகிககாததருனி	நலகிககாததனி
௧௯௧	௪௩	கோடிததோடடம	கொடிததோடடம
௧௯௬	௨௨	[illegible]	[illegible]
௨௨௦	௩௬	சிரவாஹகனு	சிரவாஹகனு
௨௫௮	௩௬	பரசநக	பரசநாக
௨௫௯	௩௪	சுபஞ்சி	சுபஞ்சி
௨௭௨	௨௦	கசாஷா	உதகாஷா
௨௭௪	௩௬	ஸ்ரீவிஷயசெட்டு	ஸ்ரீவிஷயசெட்டு
௨௮௯	௩	இபபாரு	இருபபாரு
௩௦௫	௧௮	ஓட்டுமோ	ஓட்டுமோ
௩௦௯	௩௨	[illegible]	[illegible]
௩௧௨	௩௭	[illegible]	[illegible]
௩௨௫	௨௫	சிறகாபன	சிரகாபன்
௩௫௨	௩௫	ருலேசாசரும	மூலேசாசரும
௩௫௫	௨௧	விஷயமாமையே	விஷயமாகாமையே
௩௫௫	௩௭	மழுநதருனி	சமுநதருனி
,,	௪௩	இவனை வணஙகளோ	இவனை வணஙகளோ
௩௫௮	௧௧	தோனினை	தோனினை
௩௫௯	௧௪	தோளள	தோயை
௩௯௦	௧௨	எநதம	எநதம
௩௯௦	௧௪	யானுள	யானுன
௩௯௦	௩௮	பவம	பாவம
௩௭௧	௩௬	தம்மார	தமமா
௩௭௨	௨௮	ஸவமான	ஸவமான
௩௭௬	௩௪	ஸிஷடனுத	ஸிஷனுத
௩௮௪	௩	செனுகே!	செனுகே!
௩௮௪	௨௬	ஸீரபபாகத	ஸிரபபாகத

274

104

378

ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

இரண்டாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

ஆமூர். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியராலும்,
வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

சென்னை
கணேச அச்சுக்கூடம்.
குரோதன௵] [1925.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி — வாயுந்திரை: ப்ரவேசம்.

ஆறாயிரப்படி.

(வாயுந்திரை.) இப்படி நிரவதிகஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகண பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற்போலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலுள்ள அபேக்ஷையாலே அதிலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய் அந்யாபதேசத்தாலே ஸ்வதசையைப்பேசுகிறார். பகவத்ஸம்ஶ்லேஷ வியோகைக ஸுகதுःகையாய், தத்விஶ்லேஷத்தினாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாயிருந்தாளொரு பிராட்டி, ஸ்வத்ருஷ்டிகோசரமான பதார்த்தங்களினுடைய ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களை பகவத்விஶ்லேஷஜநித துःகஹேதுகமாக ஸ்வாத்மாநுஸந்தானத்தாலே அநுஸந்தித்து, அந்தச் சேதநாசேதந பதார்த்தங்களைக் குறித்து, 'நீங்களும் நான் பட்டது பட்டிகளாகாதே' என்கிறாள்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

"மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை" என்று நம்பியுடைய ஸௌலப்யத்தையும் வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் அநுஸந்தித்து பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாராதொழிந்தும், இவ்வளவும்வர பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்துப் பிரிகையாலும் "அஞ்சிறைய மடநாரை" யிற்போலுமின்றியே தூதப்ரேஷணத்துக்கு ஆளில்லாதபடி தம்மைப்போலே எல்லாப்பதார்த்தங்களும் எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்தித்துக் கலங்கி அத்தாலும் மிகவும் விஷண்ணரான ஆழ்வார் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, மஹாந்தகாரமான மத்யராத்ரத்திலே தன் ஆற்றாமை கைகொடுக்கக் கடற்கரையோடு தோள்தீண்டியான க்ருஹோபவநத்திலே சென்று ராமவிஶ்லேஷப்ரஸங்கத்திலே தம்முடைய தரியாமைக்கு நீர்பிரிந்த மத்ஸ்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லும் இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் போலன்றியே, எல்லாலோகத்தில் அந்யபரமான ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றினுடைய துःகாநுஸந்தாநத்தாலும் தன்னுடைய துःகம் இரட்டித்து துःகிதர் துःகிதரோடே கூடிப்ரலாபித்து தரிக்குமாபோலே அவற்றோடே ப்ரலாபித்து தரிக்கிறாள்.

பன்னீராயிரப்படி.

இரண்டாம்பத்தில், இப்படி பரத்வாதிகுணங்களாலே பரசேஷியான ஸர் வேச்வரனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ப்ரயுக்தமான உபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் இப்பத்தாலே - உபேயத்வோபயுக்தமான அவனுடைய நிரதிசயபோக்ய தையை அருளிச்செய்வதாக, அந்த போக்யதாதிசய ஸூசகமான அல்பகாலவிச் லேஷத்திலும் அதிக்லேசாவஹத்வத்தையும், ஆச்சர்யரூபமான உத்துங்க லலிதத்வத்தையும், ஸர்வஸாரஸ்ய ஸமவாயரூப திவ்யபோக்யதையையும், போகாலாபத்தில் வந்த ஆர்த்தியைப் போக்கி ரக்ஷிப்பான் அவனே யென்னுமிடத்தையும், ஆர்த்தி தீரும்படி கிட்டினவனுடைய ஹர்ஷகாரிதமான ஸௌந்தர்யாதிசயத்தையும், ஆச்ரிதஸம்ச் லேஷைப்ரீதனுடைய தத்விச்லேஷ பீருத்வத்தையும், ஸம்ச்ரித ஸம்பந்தி குலஸந்தாநபர்யந்த ஸம்ரக்ஷணத்தையும், ரக்ஷணகாஷ்டையான மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், மோக்ஷ தாத்பர்யமான பாரதந்த்ர்யத்தையும் அருளிச்செய்வதாக, ததுபபாதகமான அவனுடைய ஸ்ரீயப்பதித்வத்தையும், சேஷசாயித்வத்தையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வத்தையும், நிவர்த்தநபரிகரவத்வத்தையும், சக்தியோகத்தையும், ஸத்யவாதித்வத்தையும், ஸம்பந்த விசேஷவத்வத்தையும், காருணிகத்வத்தையும், கமநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், காரணத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதபோக்யபூதனுடைய அல்பகால விளம்பத்தில் ஆற்றாமையாலே அசேஷபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அபிஸந்திபண்ணும்படி கலங்கின ப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈச்வரனைப் பிரிந்தாளொரு நாயகி, ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே தத்விரஹதுக்கத்தாலே ஈடுபடுகிறனவாக நினைத்துப் போலிமைக்கு இரங்கி யுரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். இது "தன்னுடையாறெய்திடுகிளவி" என்பர்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதி கழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம்பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐச்வர்யகைவல்ய மென்றார்; அஞ்சாம்பத்தால்-அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்கிறார்; ஆறாம் பத்தால் - விரோதி நிரஸந சீலனானவன் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால் - இப்படிப் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக சரணம்புக்கவிடத்திலும் தக்தபடந்யாயம்போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம்பத்தால் - "இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே" என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒருநசையில்லை யென்றார்; ஒன்பதாம்பத்தால் - இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்? என்று அதிசங்கை பண்ண, 'நான் நாராய

ஙன், ஸர்வஶக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்துமுடிக்கிறோம் என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம்பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

இரண்டாம்பத்தில் - முதல்திருவாய்மொழியில், "மணியை வானவர் கண்ணைத் தன்னதோரணியை" என்று நம்பியுடைய ஸௌலப்யத்தையும் வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் அநுஸந்தித்து பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கிட்டாமையாலே "லோகத்தில் பதார்த்தங்களுக்கும் தம்மோபாதி ப்ராப்தியுண்டு" என்று அநுஸந்தித்திருக்குமவராகையாலே அவற்றையும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்கும்படி அவஸந்நரானவர் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, மஹாந்தகாரமான மத்யராத்ரத்திலே தன் ஆற்றாமை கைகொடுக்கக் கடற்கரையோடே தோள்தீண்டியான தங்னுடைய லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, ராமவிஶ்லேஷ ப்ரஸங்கத்தில் தங்களுடைய தரியாமைக்கு நீர்பிரிந்த மத்ஸ்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும் பிராட்டியும் இளங்கோவும் போலன்றிக்கே, மிகவும் அவஸந்நையாய்க் கண்ணுற்கண்ட பதார்த்தங்களெல்லாம் தன்னைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றினுடைய து꞉காநுஸந்தாநத்தாலும் தன்னுடைய து꞉கம் இரட்டித்து து꞉கிகள் ஸது꞉கிகளோடு கூடி "ஸஹ ஸ்ருதோ வைதத்ரோதநாயாமிதம்" என்கிறபடியே அவற்றோடே கூடித்திரிகிறாளொருபிராட்டிபேச்சாலே தம்தசையைப் பேசுகிறார்; அஞ்சிறையமடநாரை - அவதாரஸௌலப்யத்திலே யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாத ஆற்றாமை; இங்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாத ஆற்றாமை: இவ்விஷயத்தில் ஏற்றமேயன்றிக்கே, அஞ்சிறையமடநாரை தொடங்கி பகவத்குணங்களை இவ்வளவும் அவகாஹித்த ஏற்றத்தாலும் ஆற்றாமை மிக்கிருக்கக்கடவது; அங்கு - தூதுவிட ஆள் பெற்றார்; இங்கு - எல்லாரும் இழவாளராகையாலே தூதுவிடவும் ஆள்பெற்றிலர். நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், காற்றாகில் ஸஞ்சரிக்கையும் முதலான ஸ்வபாவங்கள் இவற்றுக்கு நியதமென்று அறியாதே, "வ்யதிரேகத்திலே சேதநாசேதநவிபாகமற ஆற்றாமையை விளைவிக்கவல்ல விஷயம்" என்னுமத்தை புத்திபண்ணி அவற்றுக்குமாக வெறுக்கிறார்; "கவிவ்யாக்ஷா꞉வலீநா நாஷு வ்யஷாஜ்யமநா꞉ | விஷயேதஹாயாஜ மாவ்யூஷநக்ஷீர்தா꞉ | உபதவ்யாதிகாநக்ஷ்ய꞉ வமமாநிவஸம꞉விவ | வஹிமஷ வமாஸிந நாநாவ்யவநாநிஷ". பாட்டுத்தோறும் 'எம்மேபோல்' என்கிறது - இவற்றுக்குத் தனித்தனியுண்டான ஆற்றாமை இவர்க்கு ஒருவகைக்குப் போருமத்தனையென்கைக்காக.

ஈடு.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம் பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்ய மென்றார்; அஞ்சாம்பத்தால் - அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; ஆறாம்பத்தால் - விரோதிநிரஸநஶீலனானவன் திருவடிகளிலே ஶரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால்- இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் தக்தபடந்யாயம் போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிற படியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் - 'இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே' என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு நசையில்லை யென்கிறார்; ஒன்பதாம்பத்தால் - 'இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானேன்?' என்று அதிஶங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வஶக்தியுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே *"மணியை வானவர்கண்ணனைத் தன்னதோர அணியை" என்று - ஸௌலப்யத்தையும், மேன்மையையும், வடிவழகையும் சொல்லிற்று; இவையோரொன்றே போருமிறே மேல்விழப்பண்ணுகைக்கு; இங்ஙனன்றிக்கே இவை மூன்றும் குறைவற்ற விஷயமானால் அநுபவியாதிருக்கப் போகாதிறே; 'இவ்விஷயத்தை இப்போதே அநுபவிக்கவேணும்' என்று பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்தது; அப்போதே நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே பிறந்த அவஸாதாதிஶயத்தை, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, ஆற்றாமை கைகொடுக்க லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கேவர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களைக் கண்டு,

வாயுந்திரை ப்ரவேஶே கீழோடு இதுக்கு ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. தன்னதோரணியை - தனக்குத்தானே அத்விதீயமான ஆபரணமானவனை. அவஸந்நையான இவளுக்கு உத்யாநகமநமெப்படி? என்ன, ஆற்றாமைஇத்யாதி. 'பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக' என்கிற விடத்திலே க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ராதிகளை வினவப்போயெழுந்தருளியிருக்க, பதினாறாயிரம் ஸ்த்ரீகளும் விஶ்லேஷவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமல் நோவுபடாநிற்க, ஒருநாள் ராத்ரி க்ரௌஞ்சம் கதற, அத்தைப்பார்த்து, 'நீயும் எங்களைப்போலே நோவுபட்டாயாகாதே' என்று அவற்றுக்குமாகத் தாங்கள் நோவுபட்டுச் சொன்ன "குரரி விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா ந ஶேஷே ஸ்வபிதி ஜகதி ராத்ர்யாமீஶ்வரோ குப்தபோத: । வயமிவ ஸகி கச்சித் காடநிர்பிந்நசேதா நளிநநயநஹாஸோதாரலீலேக்ஷிதேந". என்கிற ஶ்லோகமும், "த்வம் யக்ஷ்மணா பலவதாஸி க்ருஹீத இந்தோ க்ஷீணஸ்தமோ ந நிஜதீதிதிபி: க்ஷிணோஷி। கச்சிந்முகுந்தகதிதாநி யதா வயம் த்வம் விஸ்ம்ருத்ய போஸி ஸ்தகிதகீரவகம்யமேதத்" என்கிற ஶ்லோகமும் அநுஸந்தேயம். அஞ்சிறைய மடநாரையிலும் இத்திருவாய்மொழியிலும்

* திருவாய்மொழி - க-௧௦-௧௧.

வையுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்கு ாகத் தான் நோவுபடுகிற பாசுரத்தாலே பேசுகிறார். “அஞ்சிறையமடநாரை” யிலும் துக்கு ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; * “பெருநிலங் டந்தநல்லடிப்போதயர்ப்பிலனலற்றுவன்” என்று அவதாரத்திலே அநுபவிக்கக் கோலிப் பெறுததாகையாலே, ‘அது ஒருகாலத்திலே, நாம் பிற்பாடராகை’ என்று ஆறலாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவதாரத்தில்; பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடுக் கைக்கு நிற்கிற விடமிறே உகந்தருளின நிலங்கள்; † “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற” ன்று உகந்தருளின நிலத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே வந்த ஆற் றாமை யாகையாலே இது கனத்திருக்கும். அஞ்சிறையமடநாரையில் தூதுவிடுகைக் குத் தரிப்பு உண்டாயிற்று; இதில் அங்குத் தூதுவிட்டவையும் நோவுபடுகிறனவாக அவற் றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறார். அநுபவிக்கிற இவர்தம்படியாலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஆற்றாமை கனத்திருக்கும்; பத்துடையடியவர்க்கு முன்பு அவ்விஷயத்தை அநுபவித்துப் பிரிந்தவளவா லுள்ள ஆற்றாமையிறே அதி லுள்ளது; அஞ்சிறையமடநாரைக்குப் பின்பு இவ்வளவும் வர அவனுடைய குணங்களை அநுபவித்துப் பிரிந்த பிரிவாகையாலே ஆற் றாமை மிகவும் கனத்திருக்கும் இதில்; பயிலப்பயிலவிறே இனிதாயிருப்பது இவ்விஷயம்.

நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், அன்றிலாகில் வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றாகில் ஸததகதியாய்த் திரிகையும், மேகமாகில் நீராய் இற்றிற்றுவிழுகையும், சந்த்ரனா கில் தேய்வது வளருவதாகக் கடவதென்றும், தமஸ்ஸாகில் பதார்த்ததர்சநம் பண்ண வொட்டாதென்றும், கழியாகில் அலைவாய் முகமாய் ஏறுவது வடிவதாகக் கடவதென்றும், விளக்காகில் இற்றிற்று எரியக்கடவதென்றும், இவற்றுக்கு இவை நியதஸ்வபாவமென்று அறியாதே, இவையெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்விச்லேஷத்தாலே வ்யஸநப்படுகிற னவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் அநுசோகிக்கிறார்.

விச்லேஷவ்யஸநம் துல்யமாயிருக்க, அங்கு நாரை முதலானவை தூதுவிடும்படி களித்து வர்த்திக்கிறனவாகவும், இங்கு தூதுவிடவொண்ணாதபடி நோவுபடுகிறனவாகவும் நினைக்கையாகிற இந்தக்கார்யவைஷம்யங் கூடினபடி யெங்ஙனே? என்ன, அஞ்சிறைய இத்யாதி. அதுக்கடியேது? என்ன, விஷயஸ்வபாவத்தாலே யென்கிறார் - அதுக்கு அடி இத்யாதி. உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆசைப்பட்டாரோ?என்ன, நம்பியை இத்யாதி. ‘கனத்திருக்கும்’ என்ற அநந்தரம் ‘ஆகையாலே’ என்று சேஷம். விஷயஸ்வபாவமாத்ரத்தா லன்றிக்கே, அநுபவித்ரு ஸ்வபாவத்தாலும் ஆற்றாமை அதிக மென்கிறார் - அநுபவிக்கிற இத்யாதி. அக்கார்யவைஷம்யத்துக்குஅடி - ஆற்றாமையின்தார தம்யம்; அதுக்குஅடி-விஷயஸ்வபாவமும் அநுபவித்ருஸ்வபாவமு மென்றபடி. அதுஎப்படி?என்ன, பத்துடை இத்யாதி. பத்துடையடியவர்க்குமுன்பு - பத்துடையடியவரோடேகூட முன்பு. “விநா தெநதிஸ்ரூாநாஸஹதெநதுஹிவியி:” ஐதி ந்யாயாநுஹிவிபிரிஹாவிவக்ஷிதஃ. அதிலுள்ளது - அஞ்சிறையமடநாரையிலுள்ளது. இதில் - இத்திருவாய்மொழியில். “கூதிவாரிவ யாநுவஜாஹிஸவதி” என்று சிரபரிசயம் இழக்கைக்கு உறுப்பன்றோ வென்ன, பயிலப்பயில இத்யாதி. பயிலப்பயில - அப்யஸிக்க அப்யஸிக்க.

‘நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு’ என்கைக்கு அவற்றுக்கு வாஸ்தவாகாரமேது? என்ன, நாரையாகில் இத்யாதி. யத்வா, விஸ்தரஸங்கதியாதல். நெகிழ்த்தவாறே-நெகிழ்ந்தவாறே. இற்றிற் றெரியக்கடவதென்று மென்றது - ஸந்தாநாவிச்சேத பரமான ‘நந்தாவிளக்கம்’ என்றத்தைப்பற்ற.

* திருவாய்மொழி - க-ந-கO. † ஷை. க-கO-க.

இத்திருவாய்மொழியால் - இளையபெருமாளிற் காட்டில் இவர்க்கு உண்டா வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்;— மத்ஸ்யத்துக்கு ஜலம் தாரகம அறுதியிட்டார் அவர்; இவர் அந்த மத்ஸ்யத்தோடு ஜலத்தோடு தம்மோடு வாசியற வத்குணங்களே தாரகமென்று இருக்கிறார். ஆகையாலே, துஃகிகளாயிருப்பார் த ளோடு ஸமதுஃகிகளைக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டு ஆற்றாமைக் போக்குவிட்டு தரிக்குமாபோலே, இவளும் கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களெல்லா றோடும் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து 'நீ பட்டதோ? நான் பட்டதோ?' என்று கூ பிடுகிறாளா யிருக்கிறது; "அபிவ்ருக்ஷா꞉ பரிம்லாநா꞉" (அபிவ்ருக்ஷா꞉பரிம்லாநா꞉) எ னும்போலே சேதநாசேதந விபாகமற நோவுபடுத்த வற்றாயிறே இவள் பிரிந்தவிஷயந் ளிருப்பது. "உபதப்தோதகா நத்ய꞉ பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச" (உபதப்தோதகாநத்ய꞉ ப வலாநிஸராம்ஸிச) என்று - ஆறுகளோடு சிறுகுழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசிய கரையருகுஞ் சென்று கிட்டவொண்ணாதபடி ராமவிரஹத்தாலே கொதித்ததிே "பரிஶுஷ்கபலாஶாநி வநாந்யுபவநாநி ச" (பரிஶுஷ்கபலாஶாநிவநாந்யுபவ நிச) என்று - சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற, விரஹாக்நி கொளுத்திற் பெருமாள் "ஸீதே ம்ருதஸ்தே ஶ்வஶுர꞉ பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண" (ஸீதேம்ருதஸ்தே ஶ்வஶுர꞉பித்ராஹீநோஸிலக்ஷ்மண) என்று ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு கிடந் கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறார் இங்கு.

ஸ்வாபதேஶம் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. "ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்று ஜலம் தாரகமாக அறுதியிட்டா ரென்றபடி. ஆகையாலே-உக்தஹேதுக்களால் ஆற்றாமை மி கிருக்கையாலே. யோக்யதையுள்ள விடத்தேயன்றோ ப்ரமமுள்ளது, அசேதநங்களுக்கு பகவத்விர வ்யஸந யோக்யதை யுண்டோ? என்ன, அபிவ்ருக்ஷா இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே தஶரதம்ப்ர ஸுமந்த்ர꞉, "விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஶிதா꞉ । அபிவ்ருக்ஷா꞉ பரிம்லாந ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா꞉ । உபதப்தோதகா நத்ய꞉ பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச । பரி ஶுஷ்கபலாஶாநி வநாந்யுபவநாநி ச". பல்வலம் - ஸமர்த்தம். உபஶப்தார்த்தம் - கரைய தும் இதி. துஃகிகள் ஸமதுஃகிகளைக் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிட்டவிடமுண்டோ? என்ன பெருமாள் இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ராம꞉ - "[illegible] ராகவ꞉ । உபாலப்ஸ்யே [illegible] நிஹாந நாம । ஸீதே ம்ருதஸ்தே ஶ்வஶுர꞉ பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண". சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே ஈட்டுவாக்யங்கள் முன்பின்னாக இருந்தால், அதுக்குஅநுகுணமாக அரும்பதவாக்யங்களை யோஜித்துக்கொள்வது. "முதற்பத்தால் பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்" இத்யாதி வாக்யம் சில ஸ்ரீகோஶங்க ளிலே இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேஶாதியில் இருந்தபோது, ப்ரவேஶஶேஷமாக யோஜித்துக் கொள்வது.

முதற்பாட்டு.

வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்!
ஆயுமமருலகும் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்
நோயும்பயலைமையும் மீதூரவெம்மேபோல்
நீயுந்திருமாலால் நெஞ்சங்கோள்பட்டாயே.

ஆ.—(வாயும்) வாயும்திரைக ளுகளுகிற கழியிலே வர்த்திக்கிற மடநாராய்! நீ உறங்கிலும் உறங்காத உன்னுடைய தாய்மாரும் ஸ்வபாவதஏவ உறங்காத தேவலோகமும் உறங்கிலும் நீ உறங்குகிறிலை; ஆதலால், விரஹவ்யஸந வைவர்ண்யத்தாலே அபிபூதையான என்னைப்போலே நீயும் எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டா யாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆமிஷார்த்தமாக ஏகாக்ர சித்தமாயிருக்கிற தொரு நாரையைக் கண்டு தன்னைப்போலே எம்பெருமானாலே அபஹ்ருத சித்தையாயிருக்கிறதாகக் கொண்டு, ஐயோ! நீயும் இங்ஙனே பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

[வாயு என்றுதொடங்கி] - வருகிற திரைகள் தலைமேலேபோக, அத்தால் வந்த துக்கபரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கிற நெய்தல்நிலத்தில் நாராய்! என்னுடைய வ்யஸநத்திலே உறங்காத தாயும் உறங்காமையே ஸ்வபாவமான தேவலோகமும் உறங்கக்கூடிலும் நீ உறங்குகிறிலை. [நோயும்என்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநமும் அத்தால் வந்த வேறுபாடும் மிகவும் அபிபவிக்க எம்மைப்போலே நீயும் மைந்தன் மலராள்மணவாளனாலே நெஞ்சு பறியுண்டாயோ?

ப.—முதற்பாட்டில், "மணியை வானவர்கண்ணனை" என்று கீழ் ப்ரஸ்துதமான போக்யதாதிசயத்துக்கு வர்த்தகமாயுள்ள லக்ஷ்மீஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்ட நாயகி, கடற்கரைக்கருகான தன் உத்யாநத்திலே யிருந்ததொரு நாரையைப் பார்த்து, நீயும் அவனாலே நெஞ்சுபறியுண்டாயோ? என்கிறாள்.

வாயும் - மேல்மேலுங் கிட்டுகிற, திரை - திரையிலே, உகளும் - அமுக்கிநடப்பதாய், கானல் - கடற்கரையிலே, மடம் - (உன் நினைவு கைவருந்தனையும்) ஒங்கியிருக்கிற, நாராய் - நாராய்! ஆயும் - உறக்கமில்லாத தாயும், அமருலகும் - உறங்காமை நித்யமான தேவலோகமும், துஞ்சிலும் - உறங்கிலும், நீ - நீ, துஞ்சாய் - உறங்குகிறிலை: ஆல் - ஆதலால், நோயும் - உள்ளேநோவு உண்டாய், பயலைமையும் - (அதின்கார்யமான) பயலையாகிற உடம்பில்வெளுப்பு, மீதூர - மேலிட்டுவர, எம்மேபோல் - (அபிமதவிஷயமாய் அகப்பட்ட) எங்களைப்போலே, நீயும் - (அதுக்கு அடைவற்றிருக்கிற) நீயும், (ஆஸக்திமாத்ரமே ஹேதுவாக), திருமாலால் - ஸ்ரிய:பதியாலே, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கோள்பட்டாயே - பறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயே? ஏ என்னும் அசை - வினா. இத்தால் - ஸாம்ஸாரிக கல்லோலத்தை மதியாதிருப்பார்க்கு உறங்காமையும் ரூபவிபர்யாஸமும் பகவத்விஶ்லேஷஜநிதமென்றிருக்கை.

இ.—முதற்பாட்டில், தான்இருக்கிற கடற்கரையிலே ஆமிஷார்த்தமாக இருக்கிற தொரு நாரையைக் கண்டு, நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்தே அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

[வாயுந்திரையுகளும்] – வாய்கை - கிட்டுகை; உகளுகை - மேலேமேலே போகை. "அலைகடல்நீர்குழம்ப வகடாடவோடி" இத்யாதி. மலைபோலே வருகிற திரைகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி தன்னாமிஷம் கிட்டுந்தனையும் பேராதே யிருக்கை; தன் நாயகனொருவனையுமே நினைத்து இவ்வருகுண்டான து:க பரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கிற இருப்புக்குப் போலியாக நினைத்திருந்தாள். பகவத்த்யாநபரர் இருக்குமாபோலேயிருக்கும். "ஶிரயொவஷ—யாராஹி:". [கானல்] - நெய்தல்நிலம். பிரிந்தார் இரங்குமிடம் நெய்தல்நிலம்; அத்தாலும் தன் ஆற்றாமை அவற்றுக்குமுண்டென்றிருக்கிறாள். நெய்தலுக்கு பூதம் ஜலம். கூடுமிடம் குறிஞ்சி; பூதம் ஆகாசம். பிரியுமிடம் பாலை; பூதம் தேஜஸ்ஸு. ஊடலுக்கு ஸ்தாநம் மருதம்; பூதம் வாயு. [மடநாராய்] - மடப்பம் - பற்றிற்று விடாதேயொழிகை. க்ராமணிகள், யாகங்களும்பண்ணிப் பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு "தார்மிகர்" என்னும்படி திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணாநிற்கச்செய்தே; அப்படியே தான் நினைத்த ஆமிஷம் கிட்டுந்தனையும் க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்கள் மேலிட்டாலும் அநாதரித்திருக்கை. [ஆயும்] - என்னைப்பெற்றதே யடியாக உறங்காத தாயும். [அமருலகுந் துஞ்சிலும்]-ஸத்தையே பிடித்து உறக்கமின்றியே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளும் உறங்கிலும். தாயானவள் "வதிஸம்யொமவஸூஹம்வயொஜூஷ்டாவலெவிதா । விநாண—வமதஃவாரும்நாவஸவாஜாவூவொயயா" என்கிறபடியே ஸத்ருஶவரனைத் தேடியுறங்காள் முன்பு; விரஹவ்யஸநத்தாலே உறங்காள் பின்பு. [நீதுஞ்சாயால்] - கூடாததுகூடிலும், நீ இமைபொடிமை பொருந்துகிறிலை. [நோயும் பயலைமையும்] - விரஹவ்யதையும் அத்தால் வந்த வைவர்ண்யமும். அதினுடைய வெளுப்பையும் தன்னுடைய வைவர்ண்யத்துக்குப் போலியாக நினைக்கிறாள். [மீதூர] - விஷமேறினாற்போலே உடம்பிலே ஊர. [எம்மேபோல்] - வருகிற து:கபரம்பரைகளைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கையாலும்; வைவர்ண்யத்தாலும் என்னைப்போலே இராநின்றாயீ! [நீயும்] - இந்நோவுபடுகைக்கு நானொருத்தியும் அமையாதோ? ம்ருதுப்ரக்ருதியான நீயும். "தத்வஸ்யவஜூஶம்ஹவெக" என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? [திருமாலால்] - மைந்தனை மலராள்மணவாளனையோ நீயும்இழந்தது? தாயையும் தமப்பனையுமோ நீயும் பிரிந்தது? [நெஞ்சங்கோள்பட்டாயே] – நெஞ்சுபறியுண்டாயாகாதே? தோற்புரையன்றிக்கே மறுபாடுருவ நோவு பட்டாயாகாதே?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பிரிந்தார்இரங்குவது நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே, கடற்கரைச்சோலையைப்பற்ற இவள் பிரிவுக்கிரங்கி யிருக்கச்செய்தே, அங்கே ஆமிஷார்த்தமாக அவதாநம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற தொரு நாரை கண்ணுக்குஇலக்காக, அதினுடம்பில் வெளுப்பைக் கண்டு, அதுவுந் தன்னைப்போலே பிரிவாற்றாமையாலே வந்த வைவர்ண்யத்தோடே யிருக்கிறதாகக் கொண்டு ; பாவியேன், நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்திலேஅகப்பட்டு நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - வாயுந்திரை இத்யாதி. அந்த:புரத்திலிருக்குமிவளுக்கு கடற்கரையில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிதர்ஶநம் எப்படிகூடும்? என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்தார் என்று. இரங்ுவது - து:கப்படுவது. அவதாநம்பண்ணிக்கொண்டு- ப்ரமாதமின்றிக்கே. பறியுண்டாய் - அபஹரிக்கப்பட்டாய்.

[வாயும்திரையுகளும்]- வாய்கை - கிட்டுகை. பெரியமலைபோலே வந்து கிட்டு திரைகள் மேலே தாவிப்போகாநின்றாலும் நினைத்தது கைப்புகுருமளவும் சலியாதே ;க்குமாயிற்று. பகவத்த்யாநபரர் இருக்குமாபோலே யிருக்கும். அலைகடல்நீர்குழம்ப வக ட வோடி யகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளைமீதுகொண்டு வருமீனை மறவாதிருப்பார்க் ; போலியாயிராநின்றது, அலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை மறவாதிருக்கிற இதுவும். ிரயோவர்ஷதாராபிர்ஹந்யமாநாநவிவ்யது: । அபிஷ்யமாநாவ்யஸநேநாஶ்யாஸ் ராக்ஷஜசேதஸ:" (கிரயோவர்ஷதாராபிர்ஹந்யமாநாநவிவ்யது: - அபிஷ்யமாநாவ்யஸ ந்யதாதோக்ஷஜசேதஸ:) என்று சொல்லக்கடவதிறே. நிரந்தரமாக வர்ஷதாரைகள் ராநிற்கச் செய்தேயும் மலைகள் சலியாதே நின்றன ; என்போலேயென்றால் - 'ஸர்வேஶ ானே ரக்ஷகன்' என்றிருப்பார் தாபத்ரயங்களால்வந்த வ்யஸநங்களுக்கு இடையாதேயிரு நமாபோலே. வந்துகிட்டுகிற திரை உகளாநின்றுள்ள கானலிலே - நெய்தல்நிலத்திலே

'வாயுந்தியுரைகளும் மடநாராய்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - பெரியமலைபோலே இத்யாதி. மலேதாவி - வாயுந்திரையுகளும்போது மேலே தாவவேணுமிறே. மடப்பம்-பற்றிற்றுவிடாமை. த்தைச்சொல்லுகிறது - நினைத்தது இத்யாதி. சலியாதே 'உகளும்' என்கிற வர்த்தமான நிர்த்தே த்தால் திரை தாவுகையில் அநுஸ்யூதிதோன்றுகையாலே, சலியாமை ஸித்தமிறே. நினைத்தது புகுருமளவும் சலியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பகவத்த்யாந இத்யாதி. இத்தை விஶேஷ ்ட்டமாகக் காட்டுகிறார் - அலைகடல் இத்யாதி. 'எங்களுக்கு ஒருரக்ஷகனில்லை' என்ன, 'நான் ானுயிருக்க, நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ?நான் ரக்ஷகனுகிறேன்' என்னும்படியான க்ருபையாலே, ஷிதமாய் வருகிறதாகவும், தன்கீழ்வயிற்றிலே அலையெறியும்படியாகவும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ் திகள் குடியிருப்பிலே சென்று வீசும்படியாகத் தன் திருமுதுகிலே மலைகளைக் கழலாதபடி ாறிட்டுக்கொண்டு வருகிற ஜலம் தாரகமான வஸ்துவை, ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனை. வன் அப்படி தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன செய்து ரக்ஷியாநின்றான், ாக்குச் செய்யவேண்டும் அருந்தேவை, அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையுஞ் செய்யப்பாராய். க்கவொண்ணாத செயல்களை அவன் செய்யாநின்றால் மறவாதிருக்க வேண்டாவோ? என்று பாருள். இதுவும் - நாரையும். த்ருஷ்டாந்தாந்தரம்-"கிரயஇதி"; யத்வா, ஆமிஷார்த்தமாக வதானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்துக்குக் கீழ்ல் த்ருஷ்டாந்தமாய், திரைகள் மேலே ாவினாலும் சலியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-"கிரயஇதி" என்னுதல். முந்தினது-'மடம்' என் த்தைப்பற்ற; இரண்டாம் த்ருஷ்டாந்தம் - 'திரையுகளும்' என்றத்தைப்பற்ற. யத்வா, 'பகவத் பாநபரர் இருக்குமாபோலே' இத்யாதி ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரஹ்லாதஸம்வாதே நாகஸ்ய ஸம்ப்ரஹாரம் ... [illegible] ... ஶோகாநபிவ்யஸநாநி ... [illegible] ... யதா, ... [illegible] ... "நக்ஷீயதே" என்றது; "ஜ:" என்றத்தின் நிருக்தி - 'ஜாது' என்றது. எல்லா ற்றாலும் ஸர்வகாலத்திலும் அம்ருதோததிபோலே அநுபவிக்கப்படாநிற்கச்செய்தேயும், ஜாது- ருகாலும், யாதொருகாரணத்தாலே அபிநக்ஷீயதே. ஆகையாலே - அயோக்ஷஜ னென் படி. ஏதேந - "கொள்ளமாளா வின்பவெள்ளம்" இத்யுக்தம்பவதி. கொள்ளக்கொள்ள, மாளாத - ஷயித்த, ஆநந்தஸாகர இத்யர்த்த:. இஶ்லோகார்த்தம்-நிரந்தரமாக இத்யாதி. இடையாதே - சலி ாதே; க்லேஶப்படாதே யென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - வந்து கிட்டுகிற இத்யாதி. 'திரையுகளும்'

யிருக்கிற மடநாராய் ! யாகங்களும் பண்ணிப் பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு 'தார்மிகர்' என்னும்படி திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணுநிற்கச் செய்தே க்ராமணிகள் ; அப்படியே க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்கள் வந்தாலும் அநாதரித்திருக்குமாயிற்று நினைத்தது கைப்புகுருமளவும் ; பற்றிற்று விடாதொழிகையிறே - மடப்பமாவது. [ஆயும்] - என்பிறப்பே பிடித்து உறங்காத தாயும் உறங்கிலும்.[அம்றுலகுந்துஞ்சிலும்] — தங்கள் ஸத்தையே பிடித்து உறங்காத நித்யஸூரிகள் உறங்கிலும் நீ உறங்குகிறிலை. இவளைப் பெற்ற தாய்க்கு உறக்கமின்றிக்கே யொழிவானென்? என்னில்,—முன்பெல்லாம் 'இவளுக்கு ஸத்ருஶனுயிருப்பானொருவனைப் பெற்றுக் கொடுத்தோமாக வல்லோமே' என்று கண்ணுறங்காது, பின்பு நாயகனைப் பிரிந்து இவள் நோவுபடுகிற படியைக் கண்டு, அத்தாலே கண்ணுறங்காது; "பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா | சிந்தார்ணவமகத꞉" (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா - சிந்தார்ணவகத꞉) என்றருளிறே பிராட்டி. 'ஒரு உபக்நத்திலே கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து நோக்கில் நோக்கலாய், இல்லையாகில் கிடையாதபடியான பருவமாய் இராநின்றது, இவளுக் கீடாயிருப்பானொருவனைப் பெற்று அவன்கையில் காட்டிக்கொடுத்தோமாக வல்லோமே' என்று - எங்களையர் சிந்தார்ணவகதரானு ரென்றுளிறே பிராட்டி. அப்படியேயிறே இவளைப்பெற்ற தாயாரும் கண்ணுறங்காதேபடும்படி. அநிமிஷராய் ஸதா தர்ஶநம் பண்ணுகிறவர்களாகையாலே நித்யஸூரிகளுக்கும் தானே நித்ரை யில்லையே. [நோயும்பயலைமையும்] - மாநஸவ்யதையும், அத்தாலேவந்த வைவர்

என்றது நாரைக்கு விஶேஷணமாதல், கானலுக்கு விஶேஷணமாதல். நாரைக்கு விஶேஷணமென்றது - ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே, "திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதை' என்றவிடத்திலே ஸ்பஷ்டம். இப்போது, உகளாநின்றுள்ளதா யிருக்கிற நாராயென்று கொள்ள வேணும். 'திரையுகளும்' என்கிறது - கானலுக்கு விஶேஷணமானபோது, நாரைக்கு 'திரையுகளும்' என்கிறது - அர்த்தாத்ஸித்தம். கானல் என்கிறது - நெய்தல் நிலத்துக்கும், கடற்கரைச் சோலைக்கும் பேர். நெய்தல் நிலம் - ஸமுத்ரதீரப்ரதேஶம். பகவத்ருத்திகளான க்ராமணிகள் ஸ்வபாவத்தை இதின் ஸ்வபாவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்களை வந்தாலும் முனியாதிருக்கும் ப்ரகாரத்தை மடப்பத்துக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - யாகங்களும் இத்யாதி. மடப்பமென்றால் - இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், பற்றிற்று இத்யாதி. தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இவளை இத்யாதி. 'ஸத்ருஶனுயிருப்பா னொருவனைப் பெற்றுக்கொடுத்தோமாக வல்லோமே யென்று கண்ணுறங்காது' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - பதிஸம்யோக இத்யாதி. "த்ருஷ்ட்வ" என்கிறவிடத்தில் சகாரம் முன்பெல்லாம் சிந்தார்ணவகதரானபடி சொல்லுகிறது. பிதாவென்றது - மாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். "பதிஸம்யோகஸந்நிகர்ஷம்" என்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஒருஉபக்நத்திலே இத்யாதி. 'ஸத்தையேபிடித்துஉறங்காத' என்றத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார்-அநிமிஷராய் இத்யாதி. நோயும் பயலைமையும் இதுக்குஉண்டாகைக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார்-மாநஸவ்யதையும் இத்யாதி. வைவர்ண்யஸ்ய வ்யாத்திஸ்தாநத்வாத் தஜ்ஜாநம்வயதே; மாநஸவ்யதாயா கார்யத்வாச்ச வக்ஷ்யதி꞉ வக்ஷ்யதி மாநஸவ்யதாஜாலந் 'நோயும் பயலைமையும்' இதி காரணகார்யஜாதம் ஸஹிது ஸாதர்ம்யாத் ஸூவர்ணாதித்வதிதிஸரியெண்வாரி

ண்யமும் தன்பக்கலிலே காண்கையாலே அவ்விரண்டும் அதுக்குஉண்டென்றிருக்கிருள். [மீதூர] - விஷமேறினாற்போலே உடம்பிலே பரக்க. [எம்மேபோல்] – இப்படி க்லேசப் படுகைக்கு நானொருத்தியு மென்றிருந்தேன்; நீயும் என்னைப்போலே யாவதே? துஃகபரி பவங்களைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடியாலும், வைவர்ண்யத் தாலும், என்னைப்போலே யிராநின்ருய். [நீயும்] - விரஹவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவத்தையுடைய நீயும். "[Grantha text]" (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? [திருமாலால்நெஞ்சம்கோட்பட்டா யே]-மாநஸவ்யதையும் வைவர்ண்யமும் இருந்தபடிகண்டேனுக்கு, நீயும் நான் அகப்பட்ட துறையிலே அகப்பட்டாயாகாதே. மைந்தனை மலராள்மணவாளனையோ நீயும் ஆசைப் பட்டது? [நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே]-நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே. தோற்புரையன்றியே, மறுபாடுருவ வேர்ப்பற்றிலே நோவுபட்டாயாகாதே. (௩)

ஹாராதி-தன்பக்கலிலே காண்கையாலே இதி. 'ஊர' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - விஷமேறினாற் போலே யென்றது. 'எம்' என்று - [Grantha text]. 'எம்மே' என்கிற ஏவகாரத்துக்கு வாஸனை - இப்படி இத்யாதி. 'எம்மேபோல்' என்கையாலே தமக்குஉண்டான ஆகாரத்தை இன்னதென்று விஶதீகரியாநின்றுகொண்டு, இப்படி நீயும் இராநின்ருயோ? என்கிருள் என்று தோற்றுவிக்கிறது - துஃகபரிபவங்களை இத்யாதி; பகவத்விஶ்லேஷத்தாலுண்டான பரிபவம். பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடி யென்றது - 'மடநாராய்' என்றத்தைப்பற்ற; த்ருஷ்டாந்தத்திலே, பற் றின பகவத்விஷயத்தை விடாதிருக்கை. ப்ராதாந்யத்திலே வ்யங்க்யமாகத் தாத்பர்யம் - விரஹவ்ய ஸநம் இத்யாதி. யதா, [Grantha text] [Grantha text]. ஸமுச்சயத்திலேயாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - [Grantha text] இத்யாதி. 'ஶ்ரியஃபதியா லே அபஹ்ருத சித்தையாணுய்' என்னுமதுக்கு நியாமகஞ் சொல்லுகிருர் - மாநஸவ்யதையும் இத் யாதி. திருமாலிடத்திலே தான் ஆசைப்பட்டிருப்பாளோ? என்ன, மைந்தனை இத்யாதி. மாநஸ வ்யதையும் வைவர்ண்யமும் - நோயும் பசலைமையும். யத்வா, "நானகப்பட்ட துறையிலே அகப் பட்டாயாகாதே" [Grantha text] - மைந்தனை இதி. [Grantha text] [Grantha text] [Grantha text] [Grantha text]. 'எம்மேபோல்' என் கையாலே, "திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாய்" என்றதுக்கு மைந்தனை மலராள்மணவா ளனையோ நீயும் ஆசைப்பட்டதென்று தாத்பர்ய மென்கிருரென்னவுமாம். மைந்தனை - யுவாவை. கோட்பட்டாய் - கொள்ளப்பட்டா யென்றபடி. 'நெஞ்சம்' என்று அந்தஃகரணம் சொ ன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் - தோற்புரை இத்யாதி. மறுபாடுருவ என்றதுக்கு - அஃகாதிஶயத்திலே நோக்கு. நெஞ்சு எல்லாவற்றுக்குங் காரணமாகையாலே - வேர்ப்பற்று என்கிருர். (௩)

இரண்டாம் பாட்டு.

கோட்பட்டசிந்தையையாய்க் கூர்வாயவன்றிலே!
சேட்பட்டயாமங்கள் சேராதிரங்குதியால்
ஆட்பட்டவெம்மேபோல் நீயுமரவணையான்
தாட்பட்டதண்டுழாய்த் தாமங்காமுற்றாயே.

ஆ.—(கோட்பட்ட) கூர்வாயஅன்றிலே! அபஹ்ருதமான நெஞ்சை யுடையையாய் நீளியவான ராத்ரிகளில் உறங்காதே இரங்காநின்றாய்; நீயும் என்னைப்போலே பெரியபெருமாள்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், விஶ்லிஷ்டமான அன்றிலினுடைய தாருணத்வநியைக் கேட்டு அத்தைக்குறித்து ஶோகிக்கிறாள்.

[கோட்பட்ட என்று தொடங்கி] - அபஹ்ருதமான நெஞ்சையுடையையாய், கேட்டார்க்கும் பிழைக்கவொண்ணாதபடி தாருணத்வநியையுடையஅன்றிலே! அறநெடிய சாமங்கள் படுக்கையிற் சேராதே கண்டார்க்கு தயநீய மாம்படி நோவுபடாநின்றாய். [ஆட்பட்ட என்று தொடங்கி] - அடிமைச் சுவட்டிலே அகப்பட்ட எங்களைப்போலே துக்கம் பொறுக்கமாட்டாத நீயும், பெரியபிராட்டியாரும் தானும்கூடத் திருவணைமேலே கண் வளர்ந்தருளுமிடத்தில் அந்தரங்கஸேவையை ஆசைப்பட்டு இங்ஙனே படுகிறாயே.

ப.—அநந்தரம், ஓரன்றிலைப்பார்த்து, 'நீயும் ஶேஷஶாயியான அவன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டாயோ'? என்கிறாள்.

கோட்பட்ட - பறியுண்ட, சிந்தையையாய்-நெஞ்சையுடையையாய்க்கொண்டு, கூர்வாய - (அந்தஆர்த்தியடியாக கத்கதமாகையாலே) செறிந்த குரலை யுடைத்தான, அன்றிலே - அன்றிலே! சேண்பட்ட - நெடிதான, யாமங்கள் - யாமங்கள், சேரா து - சேக்கையிற்சேராதே, இரங்குதி - துக்கியாநின்றாய்; ஆல் - ஆதலால், ஆள்பட்ட - அடிமைப்பட்ட, எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே, நீயும் - (பிரிவாற்றாமை தோற்றியிருக்கிற) நீயும், அரவணையான் - திருவரவணையைத் தனக்குநிரூபகமாக வுடையவனுடைய, தாள் - திருவடிகளிலே, பட்ட - (போகதசையிலே) மிதியுண்ட, தண்துழாய்த்தாமம் - செவ்வியையுடைய திருத்துழாய்மாலையை, காமுற்றாயே - ஆசைப்பட்டாயோ?

வாயென்று - வாய்மையாய், குரலைச் சொல்லுகிறது. கூர்தல் - செறிவு. அன்றியே, கூர்த்தவாயென்று - பிரிந்தாரை யீருங் குரலென்றுமாம். இத்தால் - ஆர்த்தத்வநியுடையார் அவனைப்பிரிந்து கூப்பிடுகிறார்க ளென்றிருக்கை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், விஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற அன்றிலினுடைய தாருணத்வநியைக் கேட்டு அத்தைக்குறித்து வெறுக்கிறாள்.

[கோட்பட்ட சிந்தையையாய்] - க்ரஹிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையையாய், அபஹ்ருதமான சித்தத்தை யுடையையாய். [கூர்வாயவன்றிலே] - "அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸை" என்று அறிந்தபடி எங்ஙனேயென்னில்; - இதின்பேச்சு அடியற்றிருக்கையாலே

தோற்றியிருக்கிறது. கூர்த்த வாயையுடைய வென்னுதல்; வாயென்று - வார்த்தையாய், தனியிருப்பாருடைய நெஞ்சை ஈரும் பேச்சையுடைய வென்னுதல். [சேட்பட்டயாமங்கள்] - நெடிய சாமங்கள். ராத்ரி நெடுகுகையன்றிக்கே, ராத்ர்யவயவங்கள்தான் நெடிதாகை. [சேராது] — படுக்கையிற் சேராதே. [இரங்குதியால்] - படுக்கையிலே சேராதொழிந்தாலும் தரிப்போடே யிருக்கலாமிறே. ஶிதிலமான நெஞ்சையுடையை யாகாநின்றாய். [ஆட்பட்ட எம்மைபோல்] - ஐஶ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி என்கிற இவ்வளவன்றிக்கே, ப்ராப்திபலமான தாஸ்யபரிமளத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [நீயும்] - என்னைப்போலே, “பதிம் விஶ்வஸ்ய” “யஸ்யாஸ்மி” “தமேவாஹம் ஶ்ருணோமி” “த்வதநுபவநிவ்ருத்திஹேதுக்களை” என்கிறபடியே வேதாந்த வாஸநையாதல், மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றுத் துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்னுதல், இவை யொன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, நீ நோவுபடுவதே! இதுக்கோர் அதிகாரி நியதியுமின்றிக்கே யிருந்ததீ! [அரவணையான் தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமம்] - படுக்கையைச் சொல்லுகையாலும், “திருமாலால்” என்று கீழேசொல்லுகையாலும் படுக்கையிலே இருவருங்கூடின சேர்த்தியிலே அந்தரங்கஸேவையையோ ஆசைப்பட்டது? [தாட்பட்ட தண்துழாய்த்தாமம்] - சுடர்முடிமேல் துழாயையொழிய, அவர்களிருவருங் கூடித்துகைத்த தாளிணைமேல் துழாயையோ ஆசைப்பட்டது.? தாமம் - மாலை. [காமுற்றாயே] - ஸங்கத்தளவில் விட்டிலையாகாதே, “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:” என்னுமளவு ஆசைப்பட்டாயாகாதே?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி நாரையைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லாநிற்கச் செய்தே, அருகே நின்ற பனையிலே தங்கின அன்றிலானது வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கூப்பிட்டது; இதினுடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, ‘பாவியேன், நீயும் என்னைப்போலே அகப்பட்டா யாகாதே?’ என்கிறார்:

[கோட்பட்ட சிந்தையையாய்] - அபஹரிக்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தை யுடையையாய்;‘அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸு’ என்று அறிந்தபடி என்? என்னில்;—அதினுடைய அடி

இரண்டாம்பாட்டு - கோட்பட்ட இத்யாதி. ‘கூர்வாயவன்றிலே, எம்மேபோல் தாமம் காமுற்றாயே’ என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. பனை - தாலத்ருமம். “மூன்றில் பெண்ணைமேல்” இத்யாதிப்படியே, அன்றிலாகில் பனையிலே யிருக்கை ஸித்தம். வாயலகு - சஞ்சுபுடம். நெகிழ்த்தவாறே - நெகிழ்ந்தவாறே இத்யர்த்த:. க்ரௌஞ்சியுக்மம் பரஸ்பரஸம்ஶ்லிஷ்டசஞ்சுகம் ஸவதீதிவ்யவஸ்திதி:.

கோட்பட்ட சிந்தையையாய்-சோரிதவஸ்த்ராதி. ஹ்ருதமாநஸ, ஸம்ஸாரஸ்ராவஸ்ரஸ்ரவணோபாயே ஜநதிஸ்வபதிஸதி என்று - ஸதிஸப்தமியாய், ராத்ரியிலே ஈஶ்வரனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான ஜகத்தானது நித்ரைபண்ணி யுள்ளளவில், போயிருக்கிற நித்ரையை யுடையையாய்க்கொண்டு சயிக்கிறாயில்லை; கூப்பிடா நிற்கிறாய் எங்களைப்போலே; வாராய்ஸகியே! நளிந நயந நஹாஸோஜ்ஜ்வலஸ்மிதசோபந - தாமரை போன்ற திருக்கண்களென்ன, அப்படியிருக்குமுள்ள திருமுறுவலென்ன இவற்றாலே உதாரமான லீலையையுடைய பார்வையை யுடைத்தான க்ருஷ்ணனாலே. மாநிநிவிஷண்ணசேதா: - மிகவும் துஃகப்பட்ட நெஞ்சையுடையை யானாயோ? என்றபடி. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அபஹ்ருத இத்யாதி. அடியற்ற த்வநி யென்றது, ‘கூர்வாய’ என்றத்தின் க்ரூரமான

யற்றத்வநிதான் 'நெஞ்சிழந்தது' என்று தோற்ற நின்றதுகாணும் இவளுக்கு. [கூர்வாயவன்றிலே] - தனியரா யிருப்பாரை இருதுண்டமாக இடவல்ல த்வநியாயிற்று. [கூர்வாய]- வாயென்று - வார்த்தை. அன்றியே, கூர்த்த வாயலகையுடைய என்னுதல். [சேட்பட்டயாமங்கள்] - ராத்ரியாய் நெடுகுகை யன்றிக்கே, யாமங்கள் தோறும் நெடுகாநின்றதாயிற்று. [சேராதிரங்குதியால்] - நெடுகுகிற யாமங்களில் படுக்கையிற் சேராதொழிந்தாலும் தரிக்கலாமிறே. அங்ஙனே செய்யாதே ஶிதிலையாகா நின்றாய். [ஆள்பட்ட எம்மேபோல்] - நெஞ்சு பறியுண்டு படுக்கையிலுஞ் சேராதே நோவுபடுகைக்கு என்னைப் போலே நீயும் அவன் திருவடிகளில் தாஸ்யபரிமளத்திலே யாகாதே அகப்பட்டது. [நீயும்]- நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தமாகப் போந்திருக்கிற நீயும். "பதிம்விஶ்வஸ்ய" (பதிம்விஶ்வஸ்ய), "யஸ்யாஸ்மி" (யஸ்யாஸ்மி) என்று ஓதினையல்லை. மயர்வற மதிநலம் பெற்றாயில்லை - என்தனைஉட்புகாத நீயும் இப்படியாவதே! [அரவணையான் இத்யாதி] - "திருமாலால்" என்றதிறே கீழே, இருவருமானால் இருப்பது படுக்கையிலேயா யிருக்குமே; 'அவனும் அவளுமாய்த் துகைத்த திருத்துழாய்மாலை பெறவேணும்' என்று அத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [தாள்பட்ட தண்துழாய்த்தாமம்] - சுடர்முடிமேல் துழாயொழிய, அவர்களிருவருங் கூடத் துகைத்த துழாயையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? புழுகிலே தோய்த்தெடுத்தாற்போலே பரிமளத்திலே தெரியுமே, கலம்பகன் நாறுமே. "தாளிணை மேலணிதண்ணந்துழாய்" என்றிறே தான் கிடப்பது. தாமம் - ஒளியும், மாலையும்.

வார்த்தை யென்ற அர்த்தத்தைப் பற்ற. அடியற்ற - அமூலகமான. அடி-மநஸ்ஸு. வார்த்தைக்குக் கூர்மையேது? என்ன, தனியராய் இத்யாதி. ப்ரதமார்த்தே, கூர்மை - க்ரௌர்யம். தனியரா யிருப்பார் - நாயகனைப் பிரிந்திருப்பார். இதின் த்வநிக்கு பாதகத்வம் - நாயகஸம்ஶ்லேஷ ஸ்மாரகத்வேந. கூர்த்தவாயலகை இதி, வாயலகுக்குக் கூர்மையாவது-க்ரூரமான த்வநியுண்டாக்குகை. சேண்-நெடுமை. படுகை-உடைத்தாகை நீட்சியையுடைத்தான யாமங்க ளென்றபடி. சேட்பட்ட ராத்ரி என்னுதே, 'யாமங்கள்' என்கிறதென்? என்ன, ராத்ரியாய் இத்யாதி. வ்யஸநாதிசயத்தாலே நெடுகித்தோற்று மென்றபடி. சேராதென்று படுக்கையிலே யென்று அத்யாஹார்யம். இரங்குகை-ஶைதில்யம். அத்யாஹ்ருதபதத்தோடேகூட 'சேராது, இரங்குதி'என்கிறபதத்வயத்துக்கும்ஹாவம்- நெடுகுகிற இத்யாதி. அங்ஙனே செய்யாதே - அம்மாத்ரமன்றிக்கே. மேலையுங் கூட்டி ஹாவம்- நெஞ்சுபறியுண்டு இத்யாதி. போந்திருக்கிற என்றதுக்கு - உன்னகத்திலே யிருக்கிற நீயும் என்று ஸ்வபாவார்த்தம்; பொங்கென்று-பனையென்று த்வங்யர்த்தம். தாத்பர்யாந்தரம் - பதிம்விஶ்வஸ்ய இத்யாதி. யத்வா, வ்யாவ்ருத்யுபபாதகமாதல். இத்தால் - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாந மில்லையென்றபடி. பலிதம் - என்தனை இத்யாதி. என்தனை - என்மாத்ரம். கீழே "திருமாலால்" என்கையாலும், "அரவணையான்" என்ற பதஸாமர்த்யத்தாலும், "தாட்பட்டதண்டுழாய்" என்றதுக்கு இருவருமாய்த் துகைத்த தண்டுழாயென்று அருளிச்செய்கிறார், திருமாலால் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. 'தாட்பட்ட' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - சுடர்முடி இத்யாதி. இருவரும் துகைத்த துழாயென்று அறியும்படி யென்? என்ன, புழுகிலே இத்யாதி. தான் துகைத்த திருத்துழாய்யை ஆசைப்பட்டிருக்குமோ? என்ன, தாளிணை இத்யாதி. தாமம் - மாலை. காமுற்றயே - ஆசைப்பட்டாயோ ?

[காமுற்றுயே]-ஸங்கத்தளவிலே நின்றிலையாகாதே, பெறில் ஜீவித்தல், பெறுவிடில் முடிதலான அவஸ்த்தையை ப்ராபித்தாயாகாதே. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

காமுற்றகையறவோடு எல்லேயிராப்பகல்
நீமுற்றக்கண்டுயிலாய் நெஞ்சுருகியேங்குதியால்
தீமுற்றத்தென்னிலங்கை ஊட்டினுன்தாள்நயந்த
யாமுற்றதுற்றுயோ? வாழிகனைகடலே!

ஆ.—(காமுற்ற.) எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே நீ இரவு பகலெல்லாம் கண்துயிலாதே நெஞ்சுருகி ஏங்காநின்றுய்; தீமுற்றத் தென்னிலங்கையூட்டினவன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே? ஐயோ! கடலே! என்கிறுள்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், கோஷிக்கிற கடலைக் கண்டு, 'ஐயோ! நீயும் ராமகுணத்திலே அகப்பட்டு நான்பட்டதே பட்டாயாகாதே!' என்கிறுள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - ஆசைப்பட்டபொருள் பெறுமையால் வந்த வ்யஸநத்தோடே; எல்லேயென்று - தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே துணையாகையாலே அத்தை ஸம்போதிக்கிறுள். [இராவென்று தொடங்கி] - உறங்காமைக்குக் கண்ட பகலோடு உறங்குகைக்குக் கண்ட இரவோடு வாசியின்றிக்கே ஒருகாலும் உறங்குகிறிலை; ஹ்ருதயம் ஶிதிலமாய்த் தரிப்பின்றியே ஏங்காநின்றுய். [தீமுற்ற என்று மேலுக்கு] - அக்நி ஹ்ருஷ்டமாம்படியாக லங்கையை விருந்திட்ட பெருமாளுடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நாங்கள் பட்டதே பட்டாயன்றே? முற்றவென்று - லங்கையையெல்லாமென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கத்துகிற கடலைப் பார்த்து, 'விரோதிநிவர்த்தகனான அவனுடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட என்னைப்போலானுயோ?' என்று சொல்லுகிறுள்.

காமுற்ற - காமிக்கப்பட்ட போகங்கள், கையறவோடு - கைப்படாத இழவோடே கூடினுற்போலே, நீ - நீ, இராப்பகல் - இராப்பகல், முற்ற - முழுக்க, கண்துயிலாய் - கண்ணுறங்குகிறிலை; நெஞ்சு உருகி - அகவாயும் நீராய், ஏங்குதி - (ஏங்கினகுரலிறங்காமல்) முழக்கக் கூப்பிடாநின்றுய்; ஆல்-ஆதலால், தென்இலங்கை - தென்னிலங்கையை, முற்ற — முற்ற, தீயூட்டினுன் - தீயூட்டினவன், தாள் - திருவடிகளை, நயந்த- ஆசைப்பட்ட, யாம் - நாங்கள், உற்றது - பட்டது, உற்றுயோ - பட்டாயோ? கனை

ஸங்கஇதி - ஸங்ககாமாநுராகஸ்நேஹாத்யவஸ்த்தைகளிலே ப்ரதமபர்வம் - ஸங்கம். உத்தரபர்வம் - காமம். விவரணம் - பெறில் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. ஆல் - விஷாதே. "தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காமுற்றுயே" என்கிறவிடத்திலே - ''ஶோகேந மஹதா க்ரஸ்தா ... ...'' என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். (உ)

கடலே — இரைகிற கடலே! வாழி - (உன் க்லேஶந் தீர்ந்து) வாழ்வாயாக. எல்லே என்று - கடலுக்கு ஸம்புத்தியாதல், என்னே என்னும் வெறுப்பாதல். இத்தால் - மஹாத்தையையுடையார் வாய்விட்டலறுவது அவனைப் பிரிந்தா லென்றிருக்கை.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கோஷிக்கிற கடலைக் கண்டு, 'நீயும் ராமகுணத்திலே அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயாகாதே!' என்கிறாள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - ஆசைப்பட்ட பொருள் கைப்புகுராமையாலே வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும் கடலுக்கின்றிக்கே| யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதை யான தனக்கு உண்டாகையாலே அநுமித்துச் சொல்லுகிறாள். [எல்லே] - "ஓதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே" என்றுஉறங்காமைக்குக்கூட்டாகையாலே, "வாராய்" என்று ஸம்போதநமாதல்; "என்னே" என்று ஆஶ்சர்யமாதல். [இராப்பகல் முற்ற நீ கண்துயி லாய்] - உறங்கக்கண்ட இராவோடு, விழித்திருக்கக்கண்ட பகலோடு வாசியற உறங்குகி றிலை. [நீ] - உன் காம்பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [நெஞ்சுருகியேங்குதியால்] - கண்உறங்காதேயொழிந்தால், நெஞ்சு ஶிதிலமாகாதொழிதல், வாய்விட்டுக்கூப்பிடுதல் தான் பெற்றதோ? [ஏங்குதியால்] - ஏங்காநின்றாய். [தீமுற்ற இத்யாதி] - அக்நிவயிறு நிறைய ஊட்டினு னென்னுதல். இலங்கையை முற்றத் தீயூட்டினு னென்னுதல். 'ஒருத் தியைப்பெறுகைக்கு மார்விலே அம்பேற்றவன், அவனுடைய அந்தஃபுரபரிகரத்துக்கு உதவானோ?' என்று நீயும் ஆசைப்பட்டாயோ? [தாள்நயந்தயாமுற்றதுற்றாயோ]-அவன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயோ? தாள் நயந்தாரோடு தோள் நயந் தாரோடு வாசியில்லை. அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்திலேயோ நீயும் அகப்பட்டது? [வாழி] - வாழ்ந்திடுக. எல்லாருக்கும் தாரகமான உன்னுடைய அவஸாதநம் நீங்குக. [கனைகடலே] - வாய்விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே விம்மல்பொருமலாய்ப் படுகிறாயாகாதே; ஶப்திக்கிற கடலே! என்னவுமாம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அன்றிலினுடைய த்வநிக்கு இடைந்திருக்கிறவள விலே கடலென்றொரு மஹாதத்த்வமாய், அது தன் காம்பீர்யமெல்லாம் இழந்து கரை யிலே வருவது கரையேறமாட்டாதே உள்ளேவிழுவதாய், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொரு ளுந் தெரியாதபடி ஊமைக்கூறனைக் கூப்பிடுவேதாகிற படியைக் கண்டு, 'பாவியேன், நீயும் ராமகுணத்தில் அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயாகாதே!' என்கிறாள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - "நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்" என்று அந்வயம். [காமுற்றகையறவோடு] - ஆசைப்பட்ட பொருளிழவோடே. கைத்து என்றது - பொருள். ஆசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராமையால் வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும்

மூன்றாம்பாட்டு - காமுற்ற இத்யாதி. 'கனைகடலே தீமுற்ற'இத்யாதிபதங்களைக் கடாக்ஷி த்து அவதாரிகை - அன்றில் இத்யாதி.இடைந்து - க்லேஶப்பட்டு. ஊமைக்கூறன் - மூகஜல்பிதம்.

அவதாரிகாநந்தரம், காமுற்ற கையறவோடு என்றது - பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதாநம். நெஞ்சுருகி யேங்குதியால் என்று அந்வயம் என்றது - பாட்டையெல்லாஞ் சொல்லி, நெஞ்சுருகி யேங்குதியால் என்று முடிக்க வென்றபடி. எல்லே, கனைகடலே, தீமுற்ற இத்யாரப்ய, உற்றாயோ? இராப்பகல்முற்றவும் நீகண்டுயிலாய்; காமுற்ற கையறவோடு நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்; வாழியெ ன்று அந்வயமென்று தாத்பர்யம். காமுற்ற - ஆசைப்பட்ட. கை - பொருள். அறவு - இழவு. "கைத்து" என்றதை 'கை' என்று - குறைத்துக்கிடக்கிறது. விவரணம்-ஆசைப்பட்ட இத்யாதி. கடலுக்கு இவ்வாகாரமுண்டென்று அறிந்தபடி யென்? என்ன, காமுறுகை இத்யாதி. 'எல்லே'

கடலுக்கின்றிக்கே யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதையான தனக்கு உண்டாகையாலே, 'இதுக்கு முண்டு' என்று அநுமித்துச் சொல்லுகிறாள். [எல்லே] - இரவோடு பகலோடு வாசியறக் கதறுகிறபடியைக் கண்டு, தன்படிக்குப் போலியா யிருக்கையாலே தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கிறாள் சிறையுறவுபோலே; *"ஓதமு நானு முறங்காதிருந்தேனே" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எல்லே என்றது - என்னே என்று ஆஶ்சர்யமாதல். [இராப்பகல் நீ முற்றக் கண்துயிலாய்] - உறங்கக் கண்ட இரவுக்கும், உறங்காமைக்குக் கண்ட பகலுக்கும் உன்பக்கல் ஒருவாசி கண்டிலோமீ [நீ] - உன் காம்பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்] - உறக்கமின்றிக்கே யொழிந்தால் நெஞ்சுதான் அழியாதிருக்கப்பெற்றதோ? †(பேற்றுக்கேற்ற) நெஞ்சழிந்து கூப்பிடாநின்றாய். [தீ முற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான்] - பாவியேன், பரத்வத்திலே ஆசைப்பட மாட்டிற்றில்லையாகாதே, ப்ரணயிநீ விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத சக்ரவர்த்தி திருமகனை யாகாதே நீயும் ஆசைப்பட்டது. தென்னிலங்கை முற்றத் தீயூட்டினான். விபீஷண க்ருஹம் லங்கைக்குள் அன்றுபோலே. அவன் அவர்களுக்குக் கூட்டில்லாதாப்போலே, அவனகமும் அவர்க ளகத்துக்குக் கூட்டில்லைகாணும்; அவனகம் - தாஸோஹமிறே. அன்றிக்கே, [தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான்] - ராவணபயத்தாலே முன்பு அரைவயிறாக ஜீவித்த அக்நி, ‡"ஒள்ளெரி மண்டியுண்ண" என்கிறபடியே வயிறு நிறைய உண்டு ஜீவிக்கப் பெற்றதாயிற்று பெருமாளை அண்டைகொண்ட பலத்தாலே; §"செந்தீயுண்டு தேக்கிட்டதே" என்னக் கடவதிறே. [தாள்நயந்தயாமுற்றதுற்றாயோ] - பரமப்ரணயியான சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே நீயும். தாள்நயந்தாரோடு தோள்நயந்தாரோடு வாசியறுவதே

என்றும், 'எடி' என்றும், 'தோழி' என்றும் முன்னிலைப்பேர். எல்லேயென்று - தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே அசேதநத்தை ஸம்போதிக்கிறதென்? என்ன, இரவோடு இத்யாதி. 'வாசியற' என்ற அநந்தரம், உறங்காதேயிருந்து என்று அத்யாஹார்யம். சிறையுறவு-சிறைக்கூடத்திலேசேர இருக்கையால் வந்த உறவு. தன்படிக்குப் போலியாயிருக்குமோ? என்ன, ஓதமும்நானும் இத்யாதி. ஓதம்-ஸமுத்ரம். பகல் கண்துயிலாமை ஸித்தமாயிருக்க, இங்கே எடுத்துக்கழித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார்-உறங்கக்கண்ட இத்யாதி. பகல்போலே இராமுற்ற நீ கண்துயிலாய் இத்யந்வய꞉. 'நீ' என்கிற ஸ்வரத்துக்குஹாவம்-உன்காம்பீர்யம் இத்யாதி. நெஞ்சழிந்து-மநஸ்ஸைஇழந்து. பாவியேன் இத்யாதி-பரத்வத்திலே ப்ரணயிநீவிரஹாக்ஷமதா ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாமென்று ஹாவம். ப்ரணயிநீ விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத என்றது - "ஙெ நவஜீ ஸாநு நமஸ்காநு" "நஜாஸம்ராவபொஹஹெஜ" இத்யாதியைப் பற்ற. விபீஷணக்ருஹம் தப்பியிருக்க 'முற்ற' என்னப்போமோ? என்ன, விபீஷணக்ருஹம் இத்யாதி. உபபாதகம்-அவன் இத்யாதி. "விபீஷணஸ்து" என்று அவர்களில்வேறுபட்டானிறே. கூட்டல்லாதபடி யெங்ஙனே? என்ன, அவனகம் இத்யாதி-ரஸோக்தி. அகமென்று-க்ருஹமும், அபிமாநமும். த்விதீயார்த்தத்துக்கு 'முற்ற' என்றது - பூர்ணமாக என்றபடி. ஒள்ளெரிமண்டியுண்ண - திருமொழி. ஒள்ளெரி - ஶ்லாக்யமான அக்நி. மண்டி - ஸாதரமாக. "வயிறுநிறையவுண்டு" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - செந்தீ இத்யாதி. கம்பநாடகத்திலே; தேக்கிட்டதென்று - த்ருப்தி. கீழ்ச்சொன்ன நாரை யன்றில்கள் ஸ்த்ரீவ்யக்திகளாகையாலே தம்மைப்போலே ஆசைப்படக்கூடும், புருஷனான கடலுக்குத் தம்மைப்போலே அதிஶயித ப்ராவண்யங் கூடுமோ? என்ன, தாள்நயந்தாரோடு இத்யாதி. ஸேதுபந்தநஸம

---

* பெரிய திருமொழி - க - ௪ - க. ‡ ஷை - ௧௦ - க - ௧.

† குண்டலிதம் க்வாஶித்கம் என்பர். § கம்பராமாயணத்தில் சுந்தர. இலங்கை. ௬௬-ஆவது செய்யுளில் "நெருப்புத், தின்றுதேக்கிடுகின்றது" என்று உள்ளது.

க்லேஶப்படுகைக்கு; பிராட்டியோடு ஸ்ரீபரதாழ்வானோடு வாசியற்றதிறே. [வாழி] - இவ்வவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திடுகே. [கனைகடலே] – வாய்விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே, விம்மல்போருமலாய்ப் படுகிறாயாகாதே. கோஷிக்கிற கடலே! என்னவுமாம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கடலும்மலையும்விசும்பும் துழாய்எம்போல்
சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்தண்வாடாய்!
அடல்கொள்படையாழி அம்மானைக்காண்பான்நீ
உடலம்நோயுற்றாயோ? ஊழிதோறூழியே.

ஆ.—(கடலும்.) என்னைப்போலே "எங்குற்றாயெம்பெருமான்" என்று கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாவி இராப்பகல் உறங்குகிறிலை; நீயும் எம்பெருமானுடைய திருவாழியுங் கையுங் காண ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே காலதத்த்வமெல்லாம் உடலம் நோயுற்றாயாகாதே? தண்வாடாய்! என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ஸஞ்சரிக்கிற காற்றைக் கண்டு நீயும் என்னைப்போலே க்ருஷ்ணனுடைய கையுந் திருவாழியுங் காண ஆசைப்பட்டு நோவுபட்டாயோ? என்கிறாள்.

[கடலும் என்று தொடங்கி] - கடலிலும் மலையிலும் விசும்பிலும் ஓரிடமொழியாமே தேடிக்கொண்டு எம்பெருமானல்லது செல்லாதே அலமருகிற எங்களைப்போலே. [சுடர்கொளிராப்பகல்] - விஶ்லேஷ வ்யஸநத்தாலே நெருப்பை யுருக்கி வார்த்தாற்போலே யிருக்கிற இராவும் பகலும்; சந்த்ரஸூர்யர்களுடைய இரவும் பகலு மென்றுமாம். [துஞ்சாயால்] - உறங்குகிறிலை. [அடல்கொள் என்று தொடங்கி] - பாரதஸமரத்தில் சக்ரோத்தாரதசையில் விபக்ஷஸேனையடைய மண்ணுண்ணும்படியான திருவாழியைக் கையிலேயுடையனான ஸர்வேஶ்வரனைக் காண்கைக்காக நெடுங்காலமெல்லாஞ் சென்று ஶரீரத்தோடே முடியும் நோய் நீ கொண்டாயே.

யத்திலே தாள் நயந்தது கடல், பிராட்டியவஸ்த்தையை பஜிக்கையாலே தோள்நயந்தார் தாம்; கடலுக்கு ஸ்வாபாவிகதாஸத்வ முண்டிறே. தோள்நயந்த யாம் என்னாதே, "தாள்நயந்தயாம்" என்கிறது - ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே அடிவிடாத தம் வாஸனையாலே யென்று கண்டுகொள்வது. வாசியற்றமையை த்ருஷ்டாந்தத்தாலே உபபாதிக்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. அவதாரிகையில் 'ஊமைக்கூறனாய்' என்றதுக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் - வாய்விட்டு இத்யாதி. கனைக்கை - அநக்ஷரமாக விரைலகையும் கோஷிக்கையும். விம்மல்போருமல்- ப்ரீதியில் ஶரீரவிகாரம். "மஹாமஹாஸதீநிஷ்டநமேஸஷநநம்வஸ்யநிஷேத்ராவிமதஜ்ஜாமராஃ । கிம்வாதேகஸ்நாவஹ்ருதாத்மஜாத்மநஃ ஶ்ராதாம்ஶுஶாம்ஶுஶ்ருமேதாஸ்ரூத்யாம்" இதி ஶ்லோகோத்ராநுஸந்தேயஃ. ஶ்ராத்வாம்-இமெதிஶேஷஃ. தேகஸ்நாவஹ்ருதாத்மஜாத்மநஃ. காம்பீர்யம் கடலுக்கு லக்ஷணமிறே. அந்வயம் கீழ்ச்சொன்னபடியே கண்டுகொள்வது. யத்வா, எல்லே இராப்பகல்முற்ற நீ கண்துயிலாய்; காமுற்ற கையறவோடு நெஞ்சுருகி யேங்குதியால்; கனைகடலே! நீமுற்ற தொடங்கி, உற்றாயோ? வாழி இத்யந்வயோவா. (௩)

ப.—அநந்தரம், 'விரோதிநிரஸநபரிகரத்தை யுடையவனைக் காணவேணும் என்னும் வ்யஸநத்தை நீ உற்றனையோ? என்று ஒருவாடையைப் பார்த்துச் சொல்லு கிறாள்.

தண் - (ஸந்நிபதித ஶரீரம்போலே) குளிர்ந்திருக்கிற, வாடாய் - வாடாய்! கடலும் - கடலும், மலையும் - மலையும், விசும்பும் - விசும்பும், துழாய் - தடவிக்கொண்டு, எம்போல் - ("க்ஷீரஸாகர ... நாகஸ்ய ...ஷ" என்று க்ஷீராப்தியிலும் திருமலையிலும் பரமபதத்திலும் அவனை ஆராய்கிற) எங்களைப்போலே, சுடர்-சந்த்ராதித்ய தேஜஸ்ஸுக்களை, கொள் - நிரூபகமாகவுடைய, இரா-இரவும், பகல் - பகலும், துஞ்சாய் - (ஓரிடத்தில் பர்யவஸித்து) உறங்குகிறிலை; ஆல் - ஆதலால், அடல் - மஹாபாரதயுத்தத்திலே, கொள் - ("ஆயுதமெடேன்'' என்று வைத்து) எடுத்த, படையாழி - திருவாழியையுடைய, அம்மானை - ஸர்வேஶ்வரனை, காண்பான் - (அந்த பீஷ்மன் கண்டாற்போலே) காண நினைத்து, நீ - (ஸர்வோபகாரகமான) நீ, ஊழிதோறாழி - கல்பபேதங்கள் பிறந்து நடந்தாலும் காலமுள்ளதனையும் (அவனை ஒருப்பட்டு), உடலம் - ஶரீரமுள்ளதனையும் வ்யாப்தமான, நோய் - வ்யாதியை, உற்றாயோ - கொண்டாயோ? உபகாரஶீலர்க்கும் உடம்பில் வரும் விகாரங்கள் அவனைக் காணப்பெறும லென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸஞ்சரிக்கிறதொரு காற்றைக் கண்டு 'நீயும் என்னைப் போலே க்ருஷ்ணனுடைய கையும் திருவாழியும் காண ஆசைப்பட்டு நோவுபட்டாயோ?' என்கிறாள்.

[கடலும் இத்யாதி] - பரப்புடைத்தான கடலோடு, நிர்விவரமான மலையோடு, அபரிச்சிந்நமான ஆகாஶத்தோடு வாசியறத் துழாவி. "காரார் திருமேனி காணுமளவும் போய்" என்று - க்ஷீராப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேடுவாருக்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. "தஸ்ய நாதி ... ஸரித ... ... ஸ்தாம் ...". [எம்போல்] - அவனைப்பிரிந்து தேடித்திரிகிற எங்களைப்போலே. [சுடர்கொள் இராப்பகல்] - விரஹவ்யஸநத்தாலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே யிருக்கிற இராவும் பகலும். சந்த்ரஸூர்யர்களையுடைய வென்னவுமாம். [துஞ்சாயால்] - உறங்குகிறிலை. [தண்வாடாய்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப் போலே குளிர்ந்திராநின்றாய்; இனி, ஸத்தையோடே ஜீவித்திருக்கமாட்டாயாகாதே. [அடல்கொள் இத்யாதி] - பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணதசையிலே பீஷ்மாதிகள் மேலே திருவாழியைக்கொண்டு தொடர்ந்த ஸர்வேஶ்வரனை. "க்ருஷ்ண ...", "... ..." என்னுமளவன்றிக்கே ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனை ஆசைப்பட்டாயாகாதே. "... ... ...". அடல்கொள் படை - எதிரிகளை மண்ணுண்ணப் பண்ணும் ஆயுதம். [நீ உடலம் நோயுற்றாயோ] - ப்ரத்யுபகாரநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் நீ ஶரீராந்தமான நோயைக் கொண்டாயாகாதே. ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிறே. [ஊழிதோறாழியே] - காலம்மாறி வரச்செய்தேயும் நோய் ஏகரூபமாய்ச் செல்லுகை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. காற்றென்று ஒருவ்யாபகதத்த்வமாய், அதுதான் அபிமத விரஹவ்யஸநத்தாலே இருந்தவிடத்தி லிருக்கமாட்டாதே, மடலூருவாரைப்போலே உடம்பிலே புழுதியை யேறிட்டுக்கொண்டு வடிவுதெரியாதபடியாய், ஜ்வரஸந்நிபதித ரைப்போலே குளிர்ந்திருந்தது ; அத்தைப்பார்த்து, 'நீயும் நான் பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிறாள்.

[கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்] - "காரார்திருமேனிகாணுமளவும்போய்" என்று க்ஷீராப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேடுவோர்க்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. ஊராயவெல்லாமொழியாமே தேடுவோர்க்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. ((தௌவநாநி கிரீம்ஶ்சைவ ஸரிதஶ்ச ஸராம்ஸி ச । நிகிலேந விசிந்வாநௌ ஸீதாம் தஶரதாத்மஜௌ)) (தௌவநாநிகிரீம்ஶ்சைவ ஸரிதஶ்சஸராம்ஸிச | நிகிலேநவிசிந்வாநௌ ஸீதாம் தஶரதாத்மஜௌ) என்று தேடித்திரிந்தவர்களுக்குப் போலியாயிராநின்றது. ((ஸீதாம்)) (ஸீதாம்)-"தேடிக்கண்டிலோம்"என்று ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்று. ((தஶரதாத்மஜௌ)) (தஶரதாத்மஜௌ) - தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் ; அவர்கள் ஜீவிக்கை யென்று ஒரு பொருளுண்டோ? இத்தால் - சென்றுஅற்ற தென்றபடி. [கடல் இத்யாதி] - அபரிச்சிந்நமான கடல், நிர்விவரமான மலை, அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசம், அன்றியே அச்சமான ஆகாசம். [எம்போல் சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே சென்றற்றுயாகாதே என்னைப்போலே. சுடரென்று - ஆதித்யன். சுடரைக்

நாலாம்பாட்டு - கடலும் இத்யாதி. வ்யாபகதத்த்வம் - வ்யாபிக்கிற தத்த்வம். அதஏவ, இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாதே யென்றபடி. 'துழாய்' என்றத்தைப்பற்ற, இருந்தவிடத்தில் இத்யாதி. ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே யென்றது - உள்ளில் வெதுப்பும், புறம்பில் சைத்யமும் தோன்றுகைக்காக. குளிர்ந்திருந்தது - இவளுக்கு இப்படியுந் தோற்றிற் றென்றபடி.

'எம்போல்' என்னலாம்படி இவர் தேடினாரோ? என்ன, காரார் இத்யாதி. சிறியதிருமடல். மேகம்போன்ற அழகிய திருமேனியைக் காணுமளவும் போ யென்கை. தேடுவோர்க்குப் போலியாயிருக்கிறபடி யென்றது - 'எம்போல்' என்றதுக்கு அர்த்தம். தேடுவோர் - தாமும், திருமங்கையாழ்வாரும். 'காரார்' இத்யாதியிலே க்ஷீராப்தியும் பரமபதமுஞ் சொல்லவில்லையே யென்ன- ஊராய இத்யாதி. 'ஊராயவெல்லாம்' என்கையாலே-க்ஷீராப்தியும் பரமபதமும் விவக்ஷிதமென்றபடி. இவ்வளவன்றிக்கே, பிராட்டியைத் தேடித்திரிந்தவர்களுக்கும் போலியா யிருக்கிற தென்கிறார் - ((தௌவநாநி)) இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஏகஷஷ்டிதமே. ((நிகிலேந)) என்கையாலே - கடல் ஆகாஶம் உட்பட எங்கும் விஶ்லேஷப்ரயுக்தமயக்கத்தாலே ஸஹாயர் என்றுஅறியாதே தேடத் தொடங்கினார்க ளென்றபடி. தேடிக்கண்டிலோம் இத்யாதி - அயோநிஜத்வத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையளாகையாலே ஆறியிருக்கப்போகா தென்றபடி. தஶரதாத்மஜௌ என்று ராஜபுத்ரர்களாகையால் வந்த ஸௌகுமார்யஞ் சொன்னபடி. தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் என்றது - ((ஹதா தவைஸராராஜீஹதாவாவதிகாருணை|ராஜாதஶரதெநக்கொவோஸ்ஸாஸு ஜிவாமோ:)) என்றத்தைப் பற்ற. சென்றுஅற்றது - ஜீவிக்க ஶக்யமன்று. ((ஆஹவ்யா ரோஹாவநஸ்பதயோநாகஸ்யப்ருஷ்டே)) என்கிற ஶ்ருதியை - "கடலும்" இத்யாதிக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்வர். துழாய் எம்போல் - தேடுகிறஎங்களைப்போலே. குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாஸம் - ஜ்வரஸந்நிபதித இத்யாதி. சென்றற்றயாகாதே - முடியுமவாளயன்றோ. "சுடர்கொள்" என்று ராத்ரிக்கு விஶேஷணமானபோது, ஆதித்யனை க்ரஸித்த இர

கொள்ளப்பட்ட தென்றது - ஆதித்யன் அஸ்தமித்த இரவோடு, சுடரையுடைத்தான பகலோடு வாசியற உறங்குகிறிலை; குளிர்ந்த வாடாய்! [அடல்கொள்இத்யாதி] - அடலென்று மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கைக்கொள்ளுகை யென்னுதல், தான் மிடுக்கையுடைத்தா யிருக்குமென்னுதல். "𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌮" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்றவளவன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனவனோரத்தளவும் அகப்பட்டாயாகாதே. பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணத்தினன்று அர்ஜுநன் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அழித்துத் திருவாழியைக்கொண்டு ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடர்ந்தானிறே. "𑌏𑌹𑍍𑌯𑍇𑌹𑌿" (ஏஹ்யேஹி) - கெட்டோடுகிறவன் பிற்காலித்து நின்று 'எங்களம்மை நாயனார் மாறிமாறியிடுகிற அடி யிருக்கிற அழகேன்?' என்றான். "𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌪𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰" (புல்லாம்புஜபத்ரநேத்ர) - என்றும் ஆணைமறுத்தால் சேதமென்? சீறிச்சிவந்த கண்ணழகைக் காணப் பெற்றால். "𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌯" (ப்ரஸஹ்யமாம்பாதய) - 'ஆயுதமெடேன்' என்ற நீர் ஆயுதமெடுத்தாலும் அடியேன் கையில் ஆயுத மிருக்கில் தோலேன்; ஆயுதத்தைப் போகடச்சொல்லித் தலையறுத்தருளீர். "𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌥" (லோகநாத) - உமக்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன்; முதன்மைக்குத் தோற்பன். [அடல்கொள்படையாழி] - மிடுக்கையுடைத்

வென்றபடி. கொள்கை - க்ரஸிக்கை. பகலுக்கு விஶேஷணமானபோது, கொள்கை - உடைத்தாகை. மேலுக்கெல்லாம் ஸாவம் - "𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌮" இத்யாதி. யுத்தகாண்டேஅஷ்டாதஶே "𑌸𑌕𑍃𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌤𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌯𑌾𑌚𑌤𑍇 । 𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌮." அதாவது - 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌮 என்று ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தளவன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனவனுடைய ஓரத்தளவும் அகப்பட்டாயாகாதே யென்றபடி. ஓரம் என்றதுக்கு த்வர்யர்த்தம் - திருவாழியின்முனை; ஸஹஜார்த்தம் - பக்ஷபாதம். ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனை இட முண்டோ? என்ன, பாரத இத்யாதி. பீஷ்மபர்வணி - "𑌏𑌹𑍍𑌯𑍇𑌹𑌿 𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌪𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌥 𑌰𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇". 'பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை யழித்து' என்றவிடத்திலே - "𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌗𑌮𑌮𑌪𑌹𑌾𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑌧𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌵𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋 𑌰𑌥𑌸𑍍𑌥𑌃" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். பீஷ்மரைத் தொடர்ந்தமைக்கு ஸூசகப்ரமாணம் - ஏஹ்யேஹி இத்யாதி. 𑌏𑌹𑍍𑌯𑍇𑌹𑌿என்கிற வீப்ஸைக்கு ஸாவம் - கெட்டோடுகிறவன் இத்யாதி. அஸக்ருதாவ்ருத்தி ஆதராதிஶயகார்யமிறே யென்றபடி. நடையழகிலே ஈடுபட்டுச் சொன்னபடி. கெட்டோடுகிறவன் -பீஷ்மன். அம்மைநாயனார் - தாயும் தமப்பனுமானவர். ரதத்தினின்றும் அவப்லுதனாய்க்கிட்டியிருக்கச்செய்தே 'வாரீர்வாரீர்' என்னும்போது, பத்தெட்டடி ஓடிநின்று சொல்லுகிறானாகவேணுமென்றபடி. ஆணைமறுத்தால் சேதமென்? என்றது - சேஷியுடைய 'ஆயுதமெடேன்' என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை சேஷபூதன் பரிபாலிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுசெய்யாதே ஆயுதமெடுக்கும்படி பண்ணினாலும் சேதமென்? என்றபடி. லோகநாத என்று - 'முதன்மைக்குத் தோற்பன்' என்கையாலே - 'வீரத்துக்குத் தோலேன்' என்றது ஸித்தமென்கை. இவ்விடம், கெட்டோடுகிறவ னென்றது - வாஸ்தவமான ஆகாரத்தைப் பற்ற; இங்கு, தோலே னென்கிறது - ஆஶ்ரிதஜயம் தன்னதாக நினைத்திருக்கும் பகவத்குணநிஷ்டத்தைப் பற்ற. 𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌪𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰, 𑌏𑌹𑍍𑌯𑍇𑌹𑌿; 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯, 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌥 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌰, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯 𑌤𑍇 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃. பாதய - விழவிடு. த்விதீயார்த்தவிவரணம் - மிடுக்கை

தான படையாகிற திருவாழி. [ஆழியம்மானை]-கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரனையாகாதே நீயுங் காணஆசைப்பட்டது? [நீயுடலம்நோயுற்றாயோ] – ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் நீ, ஸர்வரக்ஷகமான சரீரத்திலே நோவுவரும்படி பட்டாயாகாதே என்கிறாள். ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிறே. [ஊழிதோறூழியே] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும்.நோவுபடாநிற்கச்செய்தே தவிராதபடி சரீராந்தமான நோவுகொண்டாயாகாதே. காலம் மாறிவரச்செய்தேயும் நோவு மாறாதே ஏகரூபமாய்ச் செல்லுகிறபடி. (௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஊழிதோறூழி உலகுக்குநீர்கொண்டு
தோழியரும்யாமும்போல் நீராய்நெகிழ்கின்ற
வாழியவானமே! நீயும் மதுசூதன்
பாழிமையிற் பட்டு அவன்கண்பாசத்தால் நைவாயே.

ஆ.—(ஊழிதோறூழி.) லோகமெல்லாம் நிறையும்படி இக்காலமெல்லாம் நின்று நீராயுருகுகிற வாழிய வானமே! நீயும் எங்களைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களிலே அகப்பட்டு அவன்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே இப்படி நைந்தாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீராய் இற்று விழுகிற மேகத்தைக் கண்டு 'என்னைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அகப்பட்டு அத்தாலே நோவுபடுகிறாய்' என்று சோகிக்கிறாள்.

[ஊழி என்று தொடங்கி] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும் நீரைக்கொண்டு தோழிமாரைப் போலேயும் எங்களைப்போலேயும் நீராய் நெகிழாநின்றுள்ள வானமே! உன்னுடைய அவஸாதம் நீங்கி வாழ்ந்திடுக; [நீயும் என்று தொடங்கி] - எங்களைப்போலே நீயும் ஆச்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனானவனுடைய வீர்யகுணத்திலே அகப்பட்டு அவன்பக்கலுண்டான ஈசையாலே நோவுபடுகிறாயே; பாழிமை யென்று - இடமுடைமையுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நீயும் அவன் பக்திபோகத்திலே அகப்பட்டு சிதிலமாகிறாயோ? என்று ஒரு மேகத்தைக் கண்டு உரைக்கிறாள்.

இத்யாதி. ஸர்வரக்ஷகமான நீ நோயுற்றாயோ? என்ன அமைந்திருக்க, 'உடலம்' என்கையாலே - அதினுடைய உத்கர்ஷந் தோற்றுகிறது. நோயுற்றமையை இவளறிந்தபடியென்? என்ன, ஸஞ்சாரம் இத்யாதி. அதாவது - நியதமாக ஸஞ்சரிக்கையாலே, 'நோவுகண்டது' என்றிருக்கிறாளென்றபடி. நியதஸ்வபாவமிறே - இது அபிமதவிச்லேஷ ப்ரயுக்தமான நோயாலே வந்ததென்று இருக்கிறாள் என்று சேஷம்.யாவச்சரீரபாவியான நோயென்று பாவார்த்தம்-நோவுபடாநிற்க இத்யாதி. ஊழி என்னாதே, ஊழிதோறூழி' என்றதுக்கு பாவம்-காலம்மாறி இத்யாதி; ''மோகஶோகௌ ...'' இத்யாதி. 'எம்போல்' என்றது - கீழுக்கும் மேலுக்கும் சேஷம். தண்வாடாய், எம்போற் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்; எம்போற் சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்; அடல்கொளித்யாரப்ய காண்பான் நீ ஊழிதோறூழி உடலம்நோயுற்றாயோ? இத்யந்வய:. (௪)

தோழியரும்-(ஸமாநது:கைகளான) தோழிமாரும், யாமும்போல் - (து:கோத்தரைகளான) நாங்களும்போலே, உலகுக்கு-லோகம் நிரம்பவேண்டும், நீர்கொண்டு-நீரைக் கொண்டு, ஊழிதோறூழி - காலமுள்ளதனையும், நீராய் - ஜலமயமாய், நெகிழ்கின்ற-இற்றுவிழுகிற, வானமே - மேகமே! நீயும் - (உதாரஶீலமான) நீயும், மதுசூதன்-மதுமர்த்தநனுடைய, பாழிமையில் - பெருமிடுக்கிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, அவன்கண்-அவன்பக்கல், பாசத்தால் — ஸ்நேஹத்தாலே, நைவாயே-சிதிலமாகிறாயே. வாழிய-இந்த சைதில்யம் தீர்ந்து வாழ்வாயாக. உதாரஸ்வபாவர்க்கு ஶைதில்யம் பகவத்விரஹஜநித மென்கை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீராய் இற்று விழுகிற மேகத்தைக் கண்டு, 'அவன் வீரசரிதத்தே நீயும் அகப்பட்டாயாகாதே' என்கிறாள்.

[ஊழிதோறூழி] - [உலகுக்கு நீர்கொண்டு ஊழிதோறூழி நீராய் நெகிழ்கின்ற வானமே] — லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும் நீரைக் கொண்டு கல்பந்தோறும் நீராய் உருகாநின்றாய். வானமென்று - ஆகாஶத்தைச் சொல்லவுமாம். அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாஶம், மேகஶகலமாய்ச் சிதறி நீராயுருகி விழுகிற தென்று நினைக்கிறாளென்னவுமாம். [தோழியரும் யாமும்போல்] - உனக்கு நல்ல நிதர்ஶநம். இவளுக்கும் அவ்வருகாயிற்று, தோழிமாருடைய அவஸாதம். [வாழிய] - ஜகத்துக்கு உபகாரமாயிருக்கிற உன்னுடைய கண்ணநீரும் நீங்கி வாழ்ந்திடுக. [மதுசூதன் இத்யாதி] - விரோதிகளை ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கைதொட்டழித்தவனுடைய வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு. பாழிமை-பலம்; இடமுடைமையென்னவுமாம்; ஏற்றமென்னவுமாம். [அவன்கண் பாசத்தால்] - அவன்பக்கல் நசையாலே. விஷயாநுகூலமாயிறே நசைஇருப்பது; நசையுள்ளளவும் வ்யதிரேகத்தில் நோவுமுண்டாயிறே இருப்பது. [நைவாயே] — பக்த்யேகலப்தி ப்ரஸித்தியே; நைவே பலம்; ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே ஶிதிலமாகிறாயே!

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவ்வளவிலே ஒருமேகமானது கரைந்து நீராய் விழப்புக்கது; 'நீயும் அவனுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையிலே அகப்பட்டாயாகாதே?' என்கிறாள்.

[ஊழிதோறூழி - நீராய்நெகிழ்கின்ற] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் நீராய் நெகிழ்கின்ற. [உலகுக்கு நீர்கொண்டு] - லோகமடங்க வெள்ளமிடவேண்டும்படி நீரை முகந்துகொண்டு. உனக்கு நல்ல நிதர்ஶநமுண்டு. [தோழியரும்யாமும்போல்] - என்இழவுக்கு எம்மின்முன் அவனுக்கு மாயுந் தோழிமாரையும் என்னையும் போலே. [நீராய்நெ

அஞ்சாம்பாட்டு - ஊழிதோறு இத்யாதி. 'நீராய்நெகிழ்கின்ற மதுசூதன் பாழிமையிற் பட்டு' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவ்வளவிலே இத்யாதி.

உலகுக்குநீர்கொண்டு என்றது - லோகரக்ஷகமான உனக்கும் நோவுவந்ததென்று ஸ்வஹாவகநமித்தனை; அந்யதாவாக ப்ரமிக்கைக்கு உடலன்று. ஊழிதோறூழி நீராய்நெகிழ்கின்ற என்றது - அந்வயப்ரதர்ஶநம். யதாக்ரமமானால், 'ஊழிதோறூழி' இத்யாதியாலே - லோகோபகாரகத்வமும், 'தோழியரும்' இத்யாதியாலே ஶைதில்யமுந் தோன்றுகிறது; இவை தம்மில்சேரும்படி யெங்ஙனே? என்ன, ஊழிதோறூழி யென்று அந்வயிக்கிறது. 'உலகுக்கு' என்கிற இது - தாதர்த்த்யே சதுர்த்தியன்று, ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே ஷஷ்ட்டி யென்கிறார் - லோகமடங்க என்று. முகந்து கொண்டு - ஒரு ஸமுத்ரத்தில்நின்றும் முகந்துகொண்டு வந்தாற்போலே யிருக்கிற தென்கிறாள் ஜலஸம்ருத்தியைப் பற்ற வென்று தாத்பர்யம். தங்கள் கண்ணநீர் பாயலுக்குப் பாய்ச்சலாமோ பாதி, இந்நீருமென் றிருக்கிறாள். மேலுக்கு அவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி. தோழியரை முன்னே நிர்த்தேஶித்ததின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - என்இழவுக்கு இத்யாதி. மாயும் - ஶிதில

கிழ்கின்ற] - கரைந்து நீராய்விழுகிற. [வாழிய] - ஜகத்துக்கு உபகாரகமாயிருக்கிற நீ உன்னுடைய கண்ணநீர் நீங்கி வாழ்ந்திடுகே. [வானமே] - மேகத்தைச் சொல்லுதல், ஆகாசத்தைச் சொல்லுதல். அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் நீரை முகந்துகொண்டு சிதறிஉருகி நீராய் விழுகிறதென்று நினைக்கிறாள். வானமென்று மேகத்துக்குப் பேர்: "வான்கலந்தவண்ணன்" என்றதிறே; "வானம்வழங்காதெனின்" என்றானிறே தமிழனும். [நீயும்]-லோகோபகாரகமாக வடிவுபடைத்த நீயும். [மதுசூதன்இத்யாதி] - விரோதிநிரஸநசீலனானவனுடைய வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு, அவன்பக்கலுண்டான நசையாலே ஜீவிக்கவும் மாட்டாதே முடியவும் மாட்டாதே நோவுபடுகிறாயாகாதே. பாழிமை - பலம்; இடமுடைமை யென்றுமாம் [அவன்கண்பாசத்தால்] - அவன்பக்கல் நசையாலே. விஷயாநுகூலமாயிறே நசை இருப்பது; எவ்வளவு நசையுண்டு, அவ்வளவும் நைவுஉண்டாமிறே வ்யதிரேகத்தில். [நைவாயே] - நைவே பலம். (ரு)

மாகாநின்றாள். கரைந்து - நெகிழ்கின்றதின் தாத்பர்யம். நீராய்நெகிழ்கின்றவிதி- [illegible] *ஜகத்துக்கு உபகாரகமா யென்றதுக்கு - 'உலகுக்குநீர்கொண்டு' என்றதிலே நோக்கு. உபகாரமாயிருக்கிற மேகத்தைச் சொல்லும்போது, ஆதபத்ராணத்தாலே; ஆகாஶத்தைச் சொல்லும்போது, அவகாஶப்ரதாநத்தாலே. ஆகாஶத்துக்கு வர்ஷம் நியதஸ்வபாவமாக இல்லாமையாலே, நீராய்விழக்கூடுமோ? என்ன, அதிஸூக்ஷ்மம் இத்யாதி. பலாஶபுஷ்பவ்ருந்தங்களில் தாவப்ரமர ப்ரமங்கள்போலே, இங்கும் ஏககாலத்திலே, மேகத்தை ஆகாஶமாகவும், வர்ஷத்தைத் துளிக்கிறதாகவும் ப்ரமிக்கக்கூடு மென்று கருத்து. 'வானம்' என்று-மேகத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, வான்கலந்தவண்ணன் இத்யாதி. இரண்டாந் திருவந்தாதி-எரு. மேகத்தோடு ஸத்ருஶமாய்ச் சேர்ந்த வடிவையுடையவன். 'பெருகுமதவேழம்' இத்யாதி. ப்ரயோகாந்தரம் - வானம் இத்யாதி. "தானந்தவமிரண்டுந்தங்காவியனுலகம், வானம்வழங்காதெனின்" என்று குறள். 'மதுசூதன்பாழிமை' என்கையாலே - வீரகுணமென்று பலிக்கிறது. 'நைவாய்' இத்யத்ர வர்த்தமாநார்த்தமாஹ - ஜீவிக்கவும்மாட்டாதே இத்யாதி. பலம் - காயபலம். இடமுடைமை-ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பு. யத்வா, இடமுடைமையென்றது - 'மநஸ்வீ' என்கிறபடியே அவன் மநஸ்வில் இடமுடைமை யென்றபடி. க்லேஶசரமாவதிம் ஹேதுகர்ப்பபதாப்யாம் தர்ஶயதி - அவன்கண்பாசத்தால் இத்யாதி. 'மதுசூதன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம்-விஷயாநுகூலம் இத்யாதி. 'பாசத்தால்நைவாயே' என்று மேலேகூட்டித் தாத்பர்யம் - எவ்வளவு இத்யாதி; ஏவகாரார்த்தம் - நைவேபலம் என்று. யத்வா, நைவேபலம் - வர்த்தமாநநிர்த்தேஶதாத்பர்யம். ஸம்ஶ்லேஷவிநாஶங்களில் அந்யதரத்தைப் பெறுமல், இதுவே பலமாய்விட்ட தென்கிறார். வானமே, உலகுக்கு நீர்கொண்டு, தோழியரும் யாமும்போ லூழிதோறூழி நீராய் நெகிழ்கின்ற நீயும் மதுசூதன்பாழிமையிற்பட்டு அவன்கண்பாசத்தால் நைவாயே; வாழிய இத்யந்வயः. தோழியரும் யாமும்போ லூழிதோறூழி நீராய்நெகிழ்கின்ற நீயுமிதி —* [illegible] *'பலபலவூழிகளாயிடும்'* [illegible] *ஸ்ரீமந் - 'மேகங்களோவுரையீர்திருமால்திருமேனியொக்கும் யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறுபெற்றீர்' என்கிறாள்.* [illegible] *இப்போது அவனுக்குப் போலியான வடிவைக் காட்டிற்று எங்களிடத்தில் ஆதரத்தாலே.* [illegible] *உங்களிழவுபார்த்திருக்குந்தனை பலம் எனக்கில்லாமையாலே அவன்பக்கல் உங்களுக்கு உண்டான இந்த ப்ரக்ருஷ்டமான ஆஸக்தி எனக்கு துக்கத்தை உண்டாக்காநிற்கிறது.* (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

நைவாயஎம்மேபோல் நாள்மதியே ! நீயிந்நாள்
மைவானிருளகற்றாய் மாழாந்துதேம்புதியால்
ஐவாயரவணைமேல் ஆழிப்பெருமானார்
மெய்வாசகங்கேட்டு உன்மெய்ந்நீர்மைதோற்றாயே.

ஆ.—(நைவாய.) நாள்மதியே! நீ இந்நாள் வலிதான இருளை அகற்றுகிறிலை; மழுங்கித் தேயாநின்றாய்; நைவுந்தானாயிருந்த என்னைப்போலே நீயும், "பேதைநின்னைப்பிரியேன்" என்றும், "ந த்யஜேயம்" என்றும், "ஶாஶ்வதீ:" என்றும் எம்பெருமான் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, 'திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யபுருஷர்களோடே பழகி வர்த்திக்கிற இவன் மெய்யல்லது சொல்லான்' என்றுகொண்டு அவ்வார்த்தையை விஶ்வஸித்து அகப்பட்டாயாகாதேயென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், கலாமாத்ரமாம்படி தேய்ந்த சந்த்ரனைக்குறித்து, 'நீயும் எம்பெருமானுடைய அஸத்யவசநத்தை விஶ்வஸித்து நான்பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிறாள்.

[நைவென்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநத்தாலே நைகிற எங்களைப்போலே பண்டு பூர்ணனான சந்த்ரனே! இப்போது மைபோலேயிருக்கிற இருளை ஆகாஶத்தினின்றும் போக்குகிறிலை; ஒளிமழுங்கித் தேயாநின்றாய். மைவானிருள் - மிக்க இருளென்றுமாம். [ஐவாயரவணை என்று மேலுக்கு] - பல்வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஐந்துவாயையுடைய திருவநந்தாழ்வானோடும், ஜயத்ரதவதத்திலே பகலை இரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியாழ்வானோடும் பழகி, அவர்களும் தன்பக்கலிலே பொய்யோதவேண்டும்படி பெரியனான எம்பெருமான் "ந த்யஜேயம்" என்ற பெரும்பொய்யை மெய்யாகக் கருதி உன்னுடைய உடம்பில் அழகிய ஒளியை இழந்தாயே.

ப.—அநந்தரம், 'எங்களைப்போலே அவன் ஸத்யவாதித்வத்திலே நீ அகப்பட்டாயோ?' என்று க்ஷீணனான சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நைவுஆய - நைகையே ஸ்வபாவமான, எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே, நாள்மதியே - கலாமாத்ரமான சந்த்ரனே! நீ - (தேஜோரூபனான) நீ, இந்நாள் - இக்காலத்திலே, மை - மைபோலேயிருக்கிற, வான் - ஆகாசத்தில், இருள் - இருளை, அகற்றாய்- போக்குகிறிலை: மாழாந்து - மழுங்கி, தேம்புதி - குறையாநின்றாயே: ஆல் - ஆதலால், ஐவாய் - பொய்ம்மைக்குப் பல முகமும் இரண்டுநாவுமுடைய, அரவணைமேல் - திருவரவணைமேற்கொண்டு, ஆழி - (பொய்க்குப் பெருநிலைநிற்கும்) திருவாழியை யுடையராய், பெருமானார் - (இவர்களைப் பொய்கற்பிக்கும்) பெருமையை யுடையவருடைய, மெய் - பெரும்பொய்யான, வாசகம் – வார்த்தையை, கேட்டு - கேட்டு, உன்மெய் - உன் வடிவில், நீர்மை - உஜ்ஜ்வலஹாவத்தை, தோற்றாயே - இழந்தாயோ? நாள்மதி - புதுமதி. மைவானிருள் - கறுத்த பெரிய இருளென்றுமாம். மாழாந்து - மழுங்கி. இத்தால் - உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவருடைய ஒளிமழுக்கம் அவனுடைய உக்திவையர்த்ய்ஸங்காவஹமான விளம்பமென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், கலாமாத்ரமான சந்த்ரனைக் கண்டு, ‘நீயும் அவன் அஸத்யவசநத்தை விஶ்வஸித்து நான்பட்டது பட்டாயாகாதே’ என்கிறாள்.

[நைவாய எம்மேபோல்] – விரஹவ்யஸநத்தாலே நைகிற எங்களைப்போலே; நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யென்றுமாம். தர்ம தர்மி விபாகமற நைகிற எங்களைப்போலே. “ஸபங்காமநலங்காராம் விபத்மாமிவ பத்மிநீம்”, “அவ்யக்தலேகாமிவ சந்த்ரலேகாம் பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவ ஹேமலேகாம்| க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணலேகாம் வாயுப்ரபிந்நாமிவ மேகலேகாம்”. [நாள்மதியே] - நாள்நிரம்பின மதியே! பண்டு பூர்ணனைக் கண்டிருக்குமிறே. ‘நாட்பூ’ என்னுமாபோலே, இளமதியே யென்றுமாம். [நீ] - தர்ஶநீயனான நீ. [இந்நாள்] - இப்போது. [மைவானிருளகற்றாய்] - ஆகாஶத்திற் செறிந்த இருளை அகற்றுகிறிலை. அணித்தான ஆகாஶத்திலிருளையும் போக்குகிறிலை. ஶத்ருக்கள், எதிரி எளியனானால் கூடநின்று உறுமுமாபோலே மேலிடாநின்றது ஸஹாவஸ்தாநமும் உண்டாகாநின்றதீ! மிக்க இருளென்றுமாம். [மாழாந்து தேம்புதியால்] - ஒளிமழுங்கித் தேயாநின்றாய். [ஐவாய் இத்யாதி] - பலவார்த்தை சொல்லுகைக்குப் பலவாயையுடைய திருவநந்தாழ்வானோடேயிறே பழக்கம். ஜயத்ரதவதத்தில் பகலை இரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியாழ்வானோடேயிறே பழக்கம். பேறு அவர்களாலே யானால் இழவில் இன்னாதாக ப்ராப்தியுண்டாகை. [பெருமானார்] - அவர்களும் தம்பக்கலிலே பொய்யோதவேண்டும்படி பொய்யாற் பெரியவர். [மெய்வாசகங் கேட்டு]-“பேதை நின்னைப்பிரியேன்” என்று ஏகாந்தத்திலும், ‘ஶபே தே’ என்று ஓலக்கத்திலுஞ் சொன்ன பெரும்பொய். உக்திமாத்ரமேயாய், அர்த்தக்ரியாகாரி யன்றிக்கே யொழிகை. மெய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. [உன்மெய்ந்நீர்மை தோற்றாயே] - உன் உடம்பி லொளியை இழந்தா யாகாதே. தர்ஶநீயமாய்த் தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான உன்னுடம்பிலொளியையாகாதே இழந்தது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. மேகத்தினருகே கலாமாத்ரமான சந்த்ரன் தோற்றினான்; அவனைப் பார்த்து, ‘உன்வடிவில் எழிலிழந்தாயாகாதே’ என்கிறாள்.

[நைவாயஎம்மேபோல்] - நைவையுடைய எங்களைப்போலே யென்னுதல், நைவுதான் ஒருவடிவுகோண்டாற்போலே யென்னுதல். “ஸபங்காம்” (ஸபங்காம்) - பூமியில் நின்றும் தோற்றினபோதுபோலே யிருந்தாள். ‘அநலங்காராம்” (அநலங்காராம்) -

ஆறும்பாட்டு - நைவாய இத்யாதி. மேகத்தைச்சொன்ன அநந்தரம் சந்த்ரனைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸக்தியென்? என்ன, மேகத்தினருகே இத்யாதி. மேகஸமூஹத்துக் கருகே நிற்கையாலே, பூர்ணனாகிலும் அர்த்தம் ப்ரகாசிக்கையாலே-கலாமாத்ர மென்கிறாராதல்; ப்ரதமையில் சந்த்ரனாதல்.

மூந்தின அர்த்தத்துக்கு ஶப்தநிர்வாஹமாவது - ‘நைவு’ என்றது ‘நை’ என்று கடைக்குறைத்தலாய், ‘வாய்’ என்று - இடமாய், நைவுக்கிடமாய். அதாவது - நைவையுடைத்தான வென்றபடி. அன்றியே, ‘நைவு ஆய’ என்று பதபேதம்பண்ணி, ஆய - உண்டான; நைவுதான் ஒரு வடிவுகொண்டிருக்கிற வென்னுதல். எங்களை என்கிறது - நாரை, அன்றில், கடல், வாடை, வானம் ஆன இவைகளை. நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம்-ஸபங்காம் இத்யாதி. லங்கையிலே யிருந்தபோது பெருமாளைப்பிரிந்து திருமேனியெல்லாம் புழுதி படிந்து, அதுக்குமேலே கண்ணநீருமாய், நனைந்தவிடமும் நனையாதவிடமுமா யிருக்கையாலே - “ஸபங்காம்” என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-பூமியினின்றும் இத்யாதி. அத்தை

அத்தையழித்து ஒப்பிக்குமவர்அஸந்நிதியாலே ஒப்பனை யழிந்திருந்தாள். “விபத்மாமிவபத்மிநீம்” (விபத்மாமிவபத்மிநீம்) - ‘பெருமாள்வந்தாலும் இவ்வாஶ்ரயத்தை யுண்டாக்க வொண்ணாது’ என்னும்படி முதலிலே தாமரைகுடிபோன பொய்கைபோலே யிருந்தாள். “அவ்யக்தலேகாமிவசந்த்ரலேகாம்” (அவ்யக்தலேகாமிவசந்த்ரலேகாம்) - போய்த்தேய்ந்தற்ற படிக்கும் வைவர்ண்யத்துக்கும் நிதர்ஶநமாகச் சொல்லுகிறது. “பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவ ஹேமலேகாம்” (பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவஹேமலேகாம்) - ‘நற்சரக்குக்கு வந்த அழுக்கு’ என்று தோற்ற இருந்தாள். “க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணலேகாம்” (க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணலேகாம்) - அம்பு வாயுள்ளேகிடக்கப் புறம்பே ஸமாதாநம்பண்ணினாற்போலே, ‘அக

யென்றது - பங்கத்தை யென்றபடி. அவதூளிதத்வநஹியாய விபத்மாமிதத்வஹியாநாஶ்விஶேஷேண பத்மாநிவிபத்மாநி; விபத்மாநி பத்மாநி யஸ்யாஸ்ஸா - விபத்மிநீ, தஸ்யா ஹ்ருதி நியாயாஸ - பெருமாள்வந்தாலும் இதி. இவ்வாஶ்ரயத்தையுண்டாக்க வடாதி பதார்த்தங்களைப்போலே, ‘இதுவும் ஒரு ஸத்தாயோகிபதார்த்த முண்டு’ என்னும்படியாகவாகிலும் பண்ணவொண்ணாதபடி சென்றற்றிருந்தா ளென்றபடி. இந்த அர்த்தம் - “விபத்மாமிவபத்மிநீம்” என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே தோற்றுகிறது. “ஸபத்மாம், விபத்மாம்” என்கையாலே, நீர்வற்றினமை தோன்றுகிறதிறே; அத்தாலே, ஓடையினுடைய ஸ்வரூபம் இழந்தமை தோன்றுகிறதிறே; நீரோடேகூடின நிம்நப்ரதேஶமிறே - ஓடையாகிறது. ‘எம்மேபோல் நாண்மதியே’ இதி வசஸம்மதிம்ஹ்ருதிநியாய நாயகீவக்த்ரயோஶ்சந்த்ரக்ஷீணதாக்ஷீணதாஸாம்யேந ஹியாநவைஶ்யாத்ஸாதாரணோஸ - அவ்யக்தலேகாமிவ இதிவசநம். ஸபத்மாம் இதி ஶ்லோகவைஶ்யாக்யஸம்மதிரேவாஸ்யாவிஸம்மதி:. போய்த்தேய்ந்தற்ற என்றது - மிகவும் தேய்ந்தற்ற என்றபடி. போய்த்தேய்ந்தற்றபடிக்கும் “சந்த்ரலேகா” என்றது - க்ஷீணனாய், கலாமாத்ராவஶிஷ்டனான சந்த்ரனைச் சொல்லிற்றிறே. வைவர்ண்யத்துக்கும் - “சந்த்ரலேகை” என்றும்தோன்றுகிறதில்லை வைவர்ண்யத்தாலே யென்றபடி. மேகவிஶேஷ ஸம்ஸர்க்காதிகளாலே காதாசித்கமாக விவர்ணமாகத் தோற்றுமிறே. ஹேமலேகை யென்றது - ஹேமஶலாகை. சந்த்ர லேகையை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தாந்தரோபாதாநத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் - நற்சரக்குக்கு இத்யாதி. அத்ர “ஸாவிஜ்ஞாநவிஜ்ஞம்ஸஶைவஸேநாவிஜ்ஞம் ஶரீநஶிஹிரம்ஶரீக்ஷ்யக்ஷீணதோநாதி । உபஶயிகஶேநாஜ்ஞாவத்ஸேநாவிதநீக்கிவஹிஶேபரணாஷ்ணாநந்நாக்ஷீநா” என்றது அநுஸந்தேயம். “க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணலேகாம்” என்றது - க்ஷதே ஸதி ப்ரரூடாம்பாணலேகாம் என்றபடி. க்ஷதமென்றது - க்ஷதஸாதநமான அம்புத்தாரையைச் சொல்லிற் றென்றாக்கி, அம்பு வாயுள்ளே கிடக்க வென்கிறார். பாணலேகை - அம்புப்பட்ட வடு. அன்றிக்கே, க்ஷதமென்று - அம்புபட்ட வ்ரண மென்றுமாம். இந்தப்பக்ஷத்தில், அம்புவாய் என்றது-அம்புபட்ட வ்ரண மென்றபடி. அம்பு வாயுள்ளே கிடக்க, ப்ரரூடமாய் - மேலே ஸமாதாநம்பண்ணப்பட்ட பாணலேகையுண்டு-பாணம் போன வழி யென்றபடி. ப்ரரூடஶப்தம் - ஸமாதாநவாசியாமோ? என்ன, “ஹிணேப்ரரோஹதேக்ஷதி” என்று கண்டுகொள்வது.புறம்பே ஸமாதாநம்பண்ணினாற்போலே இதி-உபரி

வாயில் இழவுபெரிது' என்று தோற்ற இருந்தாள். "வாயுப்ரபக்நாமிவமேகலேகாம்" (வாயுப்ரபக்நாமிவமேகலேகாம்) - பெருங்காற்றாலே சிதற அடியுண்ட மேகசகலம்போலே யிருந்தாள். [நாள்மதியே] - நாளால் பூர்ணனான சந்த்ரனே! பண்டு பூர்ணனாகக் கண்டு வைக்குமே. [நாள்மதியே] - "நாட்பூ" என்னுமாபோலே இளமதி யென்றுமாம். [நீ] - தர்சநீயனான நீ. [இந்நாள்] - இக்காலம். [மைவானிருளகற்றாய்] - இப்படி குறையற்றிருக்கக்கடவ நீ இக்காலத்திலே வந்தவாறே ஆகாசத்தில் கறுத்தஇருளைப் போக்கமாட்டுகிறிலை யென்னுதல், கறுத்து வலிதான இருளைப் போக்கமாட்டுகிறிலை யென்னுதல். எதிரி எளியனானால் சத்ருக்கள்கூடநின்றுஉறுமுமாபோலே மேலிடாநின்றது. ஸஹாவஸ்தாநம் உண்டாகாநின்றதீ! [மாழாந்துதேம்புதியால்]-ஒளிமழுங்கிக் குறைந்திராநின்றாய். [ஐவாய் இத்யாதி] - அவருடைய பெரும்பொய்யிலே அகப்பட்டா யாகாதே நீ. "தம்பாம்புபோல் நாவுமிரண்டுளவாயிற்று"என்கிறபடியே, தமக்குப் பொய்சொல்ல ஒருவாயுண்டாகில்,தம்பரிகரத்துக்கு அஞ்சு வாயுண்டு. அவனுக்குப் பள்ளித்தோழமை பலித்தபடி. [ஆழிப்பெருமானார்] - அல்லாத பரிகரமோதான்? நன்றாயிருக்கிறது! தாம் பகலை இரவாக்க நினைக்கில், அதுக்குப் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரம். பேறு அவர்களாலேயானால், இழவிலும் இன்னாதாக ப்ராப்தியுண் டென்கை. [பெருமானார்]-அவர்களுக்கும் தம்பக்கலிலே பொய்யோத வேண்டும்படி பொய்யால் பெரியவர். * "பொய்ந்நம்பி புள்ளுவன் கள்வம்பொதியறை" என்னக் கடவதிறே. "ஆழிப்பெருமானார்மெய்வாசகம்"என்னவே 'பொய்' என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்

த்வயாஸோஹிதவாந்வ்ரணவிதீர்யதே. சந்த்ர, க்ஷதஸ்யைநாவநேதாக்ஷவ்யவந ஸ்தாயாதவ்யஸநேவ்யதே "தீயினாற்சுட்டபுண் ணுள்ளாறுமாறாதே,நாவினாற்சுட்டவடு" இதிவத். "வாயுப்ரபக்நாமிவமேகலேகாம் - வாயுனாப்ரதீயோசாவணா; மேகஸ்யா நீயஸீதா; விஶிஷ்டாசா". பெருங்காற்றாலே இத்யாதி - பெருமாளுடைய திருமேனியிற்பிரிக்கப்பட்ட ஏகதேசம் என்று தோற்ற இருந்தா ளென்றபடி. நாளால்பூர்ணனான - இல்லையாகில், ஸர்வஸாதாரணமான நாளோட்டை ஸம்பந்தஞ் சொல்லவேண்டாவிறே. பூர்ணசந்த்ரன் என்றால் 'மாழாந்துதேம்புதியால்' என்றத்தோடு வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, பண்டு இத்யாதி. மாழாந்து - மழுங்கி. தேம்புதி - தேயாநின்றாய். 'நீ' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - இப்படிகுறையற்றிருக்க இத்யாதி. வான் - ஆகாசமும், வலிமையும். 'நீயகற்றாய்' என்கையாலே-'அது உன்னைமேலிடுகிறது' என்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸாவம்-எதிரி இத்யாதி. 'பெருமானார்' என்றத்தைப்பற்ற, பெரும்பொய் என்றது. மெய்யென்று - பொய்யிலே லக்ஷணை. 'ஐவாய்' என்றதுக்கு ஸாவம் - தம்பாம்பு இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. தம்முடைய பாம்புபோலே தமக்கும் இரண்டுநாக்கு உண்டாயிற்றென்கை. 'அரவணை' என்றத்தைப்பற்ற, சாடு - அவனுக்கு இத்யாதி. பள்ளி - படுக்கையும், பள்ளிக்கூடமும். பெருநிலைநிற்கையாவது - களவுக்கு ஸஹாயமாகப் புறம்பே ஆட்பார்த்துக் காத்துநிற்கை. யத்வா, 'தானே நிர்வாஹகனும்' என்று கொண்டுவந்து நிற்கை. புருஷகாரபூதரை வெறுக்கலாமோ? என்ன, பேறு இத்யாதி. இன்னாதாக - வெறுக்க. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-பொய்ந்நம்பி இத்யாதி. பொய்ந்நம்பி - பொய்யால் பரிபூர்ணன், கபடன், க்ருத்ரிமத்தால் நிறைந்த களஞ்சிய மென்கை. 'மெய் வாசகம்' என்றிருக்க, பொய்யாகவே வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, ஆழிப்பெருமானார் இத்யாதி. நாட்டார் பொய்யோபாதியாமே - அத்தை

---

* பெரியதிருமொழி - கO-எ-ச.

கும்போலேகாணும். பொய்யென்றதோழிவானேன் ? என்னில்; – 'பொய்' என்னில் - நாட்டார் பொய்யோபாதியாமே. அவர் "வஸ தஞ்ஞ‌த்ஸ்ஃ" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்ற வார்த்தை கேட்டே நீயும் இப்படி அகப்பட்டது இப்போது உதவாமையாலே 'பொய்' என்றிருக்கிறளிறே. ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பொய்யுமிறே ஆஶ்ரிதர்க்குத் தஞ்சம். [உன்மெய்ந்நீர்மைதோற்றுயே] - உன்வடிவில்எழில் இழந்தாயாகாதே; தர்ஶநீயமான தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான உன்னுடம்பிலொளியையாகாதே இழந்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

தோற்றோம்மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு எம்
ஆற்றாமைசொல்லி அழுவோமைநீநடுவே
வேற்றோர்வகையிற் கொடிதாய்எனையூழி
. மாற்றாண்மைநிற்றியோ? வாழிகனைஇருளே!

ஆ.—(தோற்றோம்.) எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யாதி குணங்களாலே அவனுக்குத் தோற்று அடிமையானோம்; ஆதலால், 'அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத்தை ஒன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலோம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அழுகிற எங்களை நீ நடுவே சத்ருக்களிலும் கொடியையாய் நின்று எத்தனைகாலம் பாதிக்கக்கடவை? கனையிருளே! என்கிறாள்.

வ்யாவர்த்திக்கைக்காக "மெய்வாசகம்" என்கிறாளென்றபடி. மெய்வாசகமேது? என்ன, அவர் ஏதத்வ்ரதம் இத்யாதி. க்ருஷ்ணவதாரப்ரஸங்கத்திலே, ஏதத்வ்ரதம்மம என்றது - தர்மைக்யத்தாலே. ஆனால், "வஸ தஞ்ஞ‌த்ஸ்ஃ" என்றது - பொய்யோ? என்ன, இப்போது இத்யாதி. ஆனால்,வாஸ்தவமானஆகாரமேது?என்ன,ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பொய்யுமென்றது - ப்ராஸங்கிகம். "ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே" என்னும் படியான "வஸ தஞ்ஞ‌த்ஸ்ஃ" என்கிற ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், "ஆயுதமெடேன்" என்ற ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய்யாக்கின க்ருஷ்ணவதாரத்திற் பொய்யு மென்றபடி. யத்வா, பொய்யான வார்த்தைக்கு மெய்ந்நீர்மை தோற்கக்கூடுமோ? என்ன, ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி என்னுதல். தஞ்சமாகையாலே தோற்கிறாளென்றபடி. நீர்மை தோற்கையாவது - அழகழிகை. தர்ஶநீயமான இத்யாதி - தர்ஶநீயமாய், தண்ணளியையுடைத்தாய், லோகோபகாரகமுமான உன்னுடம்பிலொளி யென்றபடி. நாண்மதியே, நீ இந்நாள் மைவா னிருளகற்றாய்; நைவாய எம்மேபோல் மாழாந்து தேம்புதியால்; ஐவாயரவணை இத்யாரப்ய அந்வயஃ. "நீர்மை தோற்றாய்" என்றது - மாழாந்தின் விவரணமாதல். இங்கே, "க்ஷம, பக்ஷணாபவவதா நிஶ்ஶேஷதமோநாஶநோ க்ஷீணஸ்த்வம் ந நிஜத்யுதிம் க்ஷிணோஷி । க்ஷிப்ரம் ஸக்ஷீதநியாவயதம் விஶ்வஸ்யேஹோஸ்மிதயோர்-வமக்ஷ்யே ஹ்ஷநஃ" இதிஹாஸவசஸ்ஸ்வயஸ்ஸ்தோகோமஶநஸம்ஹயஃ. பக்ஷணா - க்ஷயவ்யாதிநா. நக்ஷிணோஷி-போக்குகிறாயில்லை. விஶ்ஹ்ய-விஶ்வஸித்து. ஸ்மிதயோஃ - க்ஷமோஷயிஷ்யநு. நஃ உபமக்ஷ்யேஸ - எங்கள்முன்னே தோற்றுகிறாய். (சு)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பரஸ்பரம் காணவொண்ணாதபடி மூடின அந்தகாரத்தைக் குறித்து, 'எங்களை எத்தனைகாலம் நலியக்கடவை?' என்கிறாள்.

[தோற்றோமென்று தொடங்கி] - சபலமான நெஞ்சை எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்வாதி குணங்களாலே இழந்தோம்; எங்கள் தரியாமை சொல்லி ப்ரலாபிக்கிற எங்களை விரோதம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஆபத்துவந்தால் ஶத்ருக்களும் ஐயோ! என்பர்; அவர்களிற்காட்டிலும் கொடிதான படியையுடையையாய். [மாற்றாண்மை நிற்றியோ]- ஶாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? [வாழி] - பாதியாமைக்கு மங்களாஶாஸநம். [கனையிருளே] - செறிந்தஇருளே! 'தமஃபதார்த்தந்தான் மழுங்கியிருக்கை ஸ்வபாவமிறே' என்று பாராதே, எம்பெருமானைப் பிரிந்த அதிமாத்ர துஃகத்தாலே ஒளியும் மழுங்கி, வாய்திறந்து கதறவும்மாட்டாதேயிருக்கிறதாகக்கொண்டு, 'பண்டேநோவுபடுகிற எங்களை உன்னுடைய துஃகத்தைக் காட்டி என்னுடைய ஶத்ருக்கள் நலியும் நலிவும் ஸுக மென்னும்படி கொடியையாய்க்கொண்டு எத்தனை காலம் நலியக்கடவை? ஐயோ! உனக்கு துஃகம் நீங்குக' என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், 'நிருபாதிக ஸம்பந்த யுக்தனானவனைப் பிரிந்து ஆர்த்தையான என்னை உன் ஈடுபாட்டைக் காட்டி நலிவதே!' என்று இருளைக்கண்டு ஈடுபட்டு உரைக்கிறாள்.

எம் பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியான, நாரணற்கு - நாராயணனுக்கு, மடம் நெஞ்சம் - எங்களுக்கு விதேயமான நெஞ்சை, தோற்றோம் - இழந்தோமாய், எம் ஆற்றாமை — (அது அடியான) எங்களாற்றாமையை, சொல்லி - வாய்விட்டுச்சொல்லி, அழுவோமை - அழுகிற எங்களைப்பற்ற, நீ - நீ, நடுவே - (பாத்யபாதகஸம்பந்த மற்றிருக்க) நடுவேபுகுந்து, வேற்றோர்வகையில் — ஶத்ருக்கள் படியிலும், கொடிதாய் — கொடிதாம்படி, எனையூழி - காலமுள்ளதனையும், மாற்றாண்மை - (எங்கள் நோவுக்கு) மறுதலையான ஆளாகையாலே, நிற்றியோ - நிலைநிற்கிறாயோ? கனைஇருளே - திணுங்கின இருளே! வாழி - (உன்ஸந்நிதியைக் காட்டி நலியாதே க்லேஶந் தீர்ந்து) வாழவேணும். கனையிருள் - திணுங்கின இருள். இவள் நோவுக்கு மறுதலையான ஆளாகையாவது - இருள் தானும் ஈடுபடுகை. இதின் கருகுதல் விரஹத்தாலே யென்று நினைத்து, பொறுக்கமாட்டாமல் உரைத்தாளாயிற்று. இத்தால் தமஃ ப்ரக்ருதிகளுடைய மாலிந்யமும் ஸர்வேஶ்வரனைப் பிரிந்த தென்றிருக்கை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மதிகெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்து மேலிடுமதிறே; பரஸ்பரம் காணவொண்ணாதபடி. நடுவே மூடின அந்தகாரத்தைக் குறித்து, 'நீ எங்களை இங்ஙனே நலியக்கடவையோ?' என்கிறாள்.

[தோற்றோம்] - "எம்மேபோல்" என்று - கீழும் மேலு முண்டான பதார்த்தங்களை யெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு தோற்றோ மென்கிறார். மடநெஞ்சந் தோற்றோம், பற்றிற்று விடாத சபலமான நெஞ்சென்னுதல், பவ்யமான நெஞ்சென்னுதல். [எம்பெருமான்] - அப்ராப்தவிஷயத்துக்குத் தோற்றோமோ? [நாரணற்கு] - 'அல்லோம்' என்றாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலனுக்கு; ஸுலபனுக்கு என்னவுமாம். ப்ராப்த விஷயத்

தில் வாத்ஸல்யாதிகளாலே இழந்தோ மென்கை. [எம்ஆற்றுமை இத்யாதி] - எங்களாற்றுமையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற எங்களை. நாங்கள் பெறுகிறதுஉண்டோ? நீ பொறுக்க மாட்டாதே மாத்ரவங்கொண்டாட; அவனைப்பெறவோ? போன நெஞ்சைப் பெறவோ? எங்கள் தரியாமையாலே அழப்பெறுமோ? [நீ நடுவே] - உனக்கு பாத்ய பாதகபாவ ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே. [வேற்றோர் இத்யாதி] - ஶத்ருக்கள்படியிலும் கொடிதாகச் செய்யாநின்றாய். வகை – ப்ரகாரம். கொடிதாய் - கொடிதானபடியை யுடையையாய். ஶத்ருக்களானாலும் நோவுபட்டாரை 'ஐயோ!' என்னவன்றோ அடுப்பது. [எனைவூழி இத்யாதி] - காலதத்த்வ முள்ளதனையும் மாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? [வாழி] - காதுகரை 'உடன் பிறந்தீர்' என்னுமாபோலே, பாதியாமைக்காக மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாள். [கனையிருளே] - செறிந்த இருளே! அன்றிக்கே, 'தமஃ பதார்த்தம் ஒளிமழுங்கியிருக்கை ஸ்வபாவம்' என்று அறியாதே விரஹவ்யஸநத்தாலே ஒளிமழுங்கிக் கதறவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதாகக் கொண்டு, பண்டேநோவுபடுகிற எங்களை. [நீ நடுவே] - எங்களாற்றுமையிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதீ உன் ஆற்றுமை! ஶத்ருக்கள் நலியும் நலிவிலும் கொடிதாயிராநின்றதீ உன்துஃகத்தைக் காட்டி நலிகிற நலிவு! [வாழிகனையிருளே]-உன்மாலிந்யம் போய் நீ ஜீவித்திடுக.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. மதிகெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்துமேலிட்ட தென்கிறாள். [தோற்றேம் இத்யாதி] - கீழும் மேலும் போருகிறபடியொழிய, ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்து போருவதொன்று உண்டு; அம்மங்கியம்மாளும் அத்தையே நிர்ப்பந்தித்துப்போரும். அதாகிறது - தான், பிரிவாற்றுதார் அநேகர் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்க, அத்தைப்பார்த்து, 'ஆற்றுமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நலியக்கடவையோ?' என்கிறாள்.

"எம்மேபோல்" என்கிற பதார்த்தங்களையெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறது. [தோற்றேம் மடநெஞ்சம்] - பகவத்விஷயமென்றால் விடமாட்டாதபடி சபலமான நெஞ்சை யிழந்தோம்; அன்றியே, பவ்யமான நெஞ்சை யிழந்தோ மென்னுதல். [எம்பெருமான்நாரணற்கு] - கெடுவாய், வகுத்தவிஷயத்திலேயன்றோ நாங்கள் நெஞ்சிழந்தது? "தன்னுடைமை" என்றால் வத்ஸலனாயிருக்கு மவனுக்கன்றோ இழந்தது; ஸுலபனுக்கு என்றுமாம். [எம்ஆற்றுமைசொல்லி யழுவோமை] - ஆற்றுமையுடையார், தந்தாம் ஆற்றுமைசொல்லிக் கூப்பிடக்கடவதன்றோ? நாங்கள் பெறப்புகுகிறதொரு ப்ரயோஜந

ஏழாம்பாட்டு - தோற்றேம் இத்யாதி. மதி என்று - சாடு; புத்தியும், சந்த்ரனும். அந்தகாரம் - இருளும், அஜ்ஞாநமும். கீழும் மேலும் போருகிற படியாவது - 'எம்மேபோல்' என்று ஸமது:கிகளாகச் சொல்லுகை. ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற - 'வேற்றோர்வகையில்' இத்யாதியான ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற வென்றபடி.

'தோற்றேம்' என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - எம்மேபோல் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், மடப்பம் - பற்றிற்றுவிடாமை. 'எம்பெருமான், நாரணன்' என்கிற பதத்வயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம் - கெடுவாய் இத்யாதி வாக்யத்வயம். கெடுவாயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஆற்றுமையுண்டானால் ஆறியிராதே அழவேணுமோ? என்ன, ஆற்றமையுடையார் இத்யாதி. 'ஆற்றுமை' என்கிற பதத்துக்கு வாஸநை - நாங்கள்பெற இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'சொல்லியழு

முண்டாய் 'அத்தை விலக்கி நாம் பெறவேணும்' என்றுதான் செய்கிறுயன்றே. அவனைப் பெறவோ? போனநெஞ்சைப் பெறவோ? எங்களாற்றுமையாலே அழப்பெறுமோ? [நீநடுவே] - அல்லாதவற்றுக்கு உள்ளது அமையாதோ உனக்கு? அவனையொழிந்த நம்மில் நாம் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிடுகையொழிய பாத்யபாதகபாவமுண்டோ? நலிகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [வேற்றேர்வகையில் கொடிதாய்] - வேற்றேருண்டு - ஶத்ருக்கள்; வகையுண்டு - அவர்கள் நலியும் ப்ரகாரம். அதிலுங் கொடிதாக நலியாநின்றுய். ஶத்ருக்களானாலும், நோவுபட்டாரை 'ஐயோ!' என்னவன்றே அடுப்பது; [எனையூழிமாற்றுண்மைநிற்றியோ] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஶாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? ராவணாதிகள், பிரித்தஇத்தனை, கூப்பிடப் பொறுத்தார்கள்; நீர்மையுடையார், "ஸஞ்ஜாதபாஷ்பஃ" (ஸஞ்ஜாதபாஷ்பஃ) என்று கண்ணநீரை விழவிட்டார்கள்; நீர்மையுடையார் படியும் கண்டிலோம், ஶத்ருக்கள்படியும் கண்டிலோம், உன்னது வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்ததீ! [வாழி] - காதுகரை 'உடன்பிறந்தீர்' என்னுமாபோலே. [கனையிருளே] - செறிந்தஇருளே யென்னுதல்; கனையிருள் - கனைத்துக் கொண்டு செருக்கி

வோம்' என்கையாலே கூப்பிடுகைக்கு ப்ரயோஜநம் அழுகையென்று தோற்றுகிறது. ஓருப்ரயோஜநமென்றதின் விவரணம் - அவனைப்பெறவோ இத்யாதி. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந் தோற்றேம், எம்ஆற்றுமைசொல்லி அழுவோமை இத்யந்வயம் ஹ்ருதிநிதாயோக்தம் - அழப்பெறுமோ என்றது. ஆற்றுமையாலே அழுகைக்கும் யோக்யதையில்லையோ? என்றபடி. அல்லாதவற்றுக்கு இத்யாதி - தன்னோடு ஸமதுஃகிகளானவற்றின்படியுமன்றிக்கே, உதாஸீநர்படியுமன்றிக்கே, உபயவிலக்ஷணமான ஆகாரம் உனக்கு உண்டாவதேயென்று - நீயின் தாத்பர்யம். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனையொழிந்த இத்யாதி. நம்மில்நாம் - உனக்கும் இதுவேயிறே அடுப்பதென்று கருத்து. 'நடுவே' என்றஇதுக்கு - எங்கள்மத்யத்திலே யென்று பொருள்; இல்லையாகில், இந்தயோஜனைக்கு ஶப்தஸ்வாரஸ்யஞ் சொல்ல வழியில்லையிறே. அவதாரிகையிலே, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்கவென்று ஶப்தார்த்தம் சொன்ன ப்ராயமிறே. 'நடுவே' என்றதின் தாத்பர்யம் - நலிகைக்கு இத்யாதி. நலிகைக்குஎன்கிறது - இவ்வளவுக்கும் ஆர்த்திகார்த்தம். வேற்றேர் - ஹிம்ஸகாஃ. வகை - தேஷாம்பேதஃ. அதிலும்கொடிதாக நலிகிறதென்? என்ன, அதினுடைய க்ரௌர்யத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறுர் - ஶத்ருக்களானாலும் என்று தொடங்கி. நோவுபட்டாரை - கச்சாநுஜாநாமிபிலே தாத்பர்யம். எனை - அநேகம். 'வேற்றேர்வகை' இதி - ஸ்வய ஹிம்ஸகஶ்சேந, நிரந்தரஹிம்ஸகத்வமேவாவிவக்ஷிதஃ; தஸ்மாத் உபயவியாகு ஹேதாவப்யதிகம்க்ரௌர்யமஸீத்யபிப்ராயேணோக்தம் - ராவணாதிகள் இத்யாதி. நீர்மையுடையார் - நீர்மையுடைய ஶத்ருக்க ளென்றபடி. பலிதம் - நீர்மையுடையார்படியும் இத்யாதி. ஶத்ருக்கள் - நீர்மையில்லாத ஶத்ருக்கள். 'வேற்றேர்வகையிற் கொடிதா யெனையூழிநிற்றி' இத்யுக்தியா நரஶாயாம் 'வாழி' இதி - ஆஶீர்வாதவ்யாஜேந ஸ்துதிஃ பாதுகரை இதி. உடன்பிறந்தீர் - 'தயைபிறக்குமோ'என்னும் நசையாலே சொல்லும் வார்த்தை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றேமாயிருக்க எம்ஆற்றுமை சொல்லியென்று அந்வயம். கனவிருளென்னுதல், கனையிருளென்னுதல்-செறிந்தவிருள் இதி. "க்வணிதேஶப்தே கனஶப்தோ நாமாநுகாரஶப்தோ வா ஶப்த இதிஹாவஃ." கனைத்துக்கொண்டு - கோபித்துக்கொண்டு. யோஜநாந்தரம் -

வருகிற இருளே யென்னுதல். அன்றியே, ப்ரகரணத்தோடே சேர்ந்த பொருளாவது-தமஸ்ஸென்று ஒரு பதார்த்தமாய், 'அதுதான் ஒளிமழுங்கி அடங்கியிருக்கை ஸ்வபாவம்' என்று அறியாதே, அபிமதவிஸ்லேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கி வாய்விட்டுக் கூப்பிடவும்மாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு, 'உன்இழவு கனத்திருந்தது!' என்கிறாள். வகுத்தவிஷயத்திலே நாமெல்லாம் நெஞ்சிழந்து கூப்பிடாநிற்க, நீ உன்ஆற்றாமையைக் காட்டி நலியாநின்றாய்; உன் அவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திடுக என்கிறாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க்கழியே! போய்
மருளுற்றிராப்பகல் துஞ்சிலும்நீ துஞ்சாயால்
உருளுஞ்சகடம் உதைத்தபெருமானார்
அருளின்பெருநசையால் ஆழாந்துநோந்தாயே

ஆ.—(இருளின்.) இருளின் திணிவண்ண மாநீர்க்கழியே! போய்அறிவழிந்து இராப்பகல் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலை; நீயும் என்னைப்போலே உருளுஞ் சகட முதைத்த பெருமானாரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே ஆழாந்து நோந்தாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இருளாலே ஜலஸத்தலவிபாக மறியாதே ஒருகழியிலேசென்று 'நீயும் என்னைப்போலே எம்பெருமான்பக்கல் நசையாலே தரைப்பட்டு நொந்தாயாகாதே' என்கிறாள்.

[இருளென்று தொடங்கி] - இருள்செறிந்தாற்போலே யிருக்கிற பெருநீரையுடைய கழியே! மிகவும் அறிவுகெட்டுக் காலம் முடியிலும் நீ முடிகிறிலை. [உருளுஞ் சகடமென்று மேலுக்கு] – அஸுராவேசத்தாலே உருளுகிற சகடத்தை உதைத்த உப

அன்றியே இத்யாதி. உன்ஆற்றமையைக்காட்டி நலியாநின்றாய்-உன்ஆற்றாமையைக்காட்டி ஶத்ருக்களைக்காட்டிலும் நலியாநின்றா யென்றபடி. இந்தயோஜனையில், 'நடுவே' என்கிறது - நாரைமுதலானவற்றின் நடுவே யென்றபடி. அதாவது - நாரைமுதலானவை தங்கள் வ்யஸநத்தைக்காட்டி என்னைப் பிரியாநிற்க, நீயும் அவைபோலே உன்னுடைய வ்யஸநத்தைக் காட்டிப் பிரிக்கக்கடவையோ? என்றபடி. 'நீநடுவே' என்றது - எங்களாற்றாமையைக்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்தது! உன்ஆற்றாமை யென்றபடி யென்னவுமாம். இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு. 'கனையிருள்' என்றது - நியதஸ்வபாவ மென்று அறியாதே, 'பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கியிருக்கிறது' என்றிருக்கிறா ளென்று கருத்து. அடங்கியிருக்கை - வெளிப்புறப்படாம லிருக்கை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சம் தோற்றோமென்று அந்வயத்திலே அர்த்தம்-வகுத்தவிஷயத்திலே என்று தொடங்கி. இந்தயோஜனைக்கு, வேற்றோர்வகை இத்யாதிக்கு - உன்ஆற்றாமையைக்காட்டி ஶத்ருக்கள் நலியும் ப்ரகாரத்திலும் அதிகமாக நலிகிறாயென்று கண்டுகொள்வது. 'எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்றியோ' என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லை; 'வாழி' என்றதுக்கு - ஸ்வாரஸ்ய முண்டு. முந்தினயோஜனையில், 'கொடிதாயெனையூழிமாற்றாண்மைநிற்றி' இத்யாதி ஸ்வாரஸ்ய முண்டு. கனையிருளே, எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றோம்; எம்ஆற்றாமைசொல்லி யழுவோமை நீநடுவே வேற்றோர்வகையில் கொடிதாய் எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்றியோ? வாழியென்று அந்வயம். (எ)

காரத்தாலே சேதநரையெல்லாம் அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணன் அவ்வாபத்தை நீக்கினாற் போலே இவ்வாபத்துக்கும் உதவுமென்னும் பெருநசையாலே முடியாதே ஆழவிழுந்து நோவுபட்டாயே!

ப.—அநந்தரம், 'அவன்காருணிகத்வத்திலே நசைபண்ணி ஆழங்காற்பட்டாயோ?' என்று கழியைப் பார்த்துக் கலங்கி உரைக்கிறாள்.

இருளின் - இருளினுடைய, திணிவண்ணம்-செறிந்த நிறத்தையுடைத்தான, மா - பெரிய, நீர் - நீரையுடைய, கழியே - கழியே! போய் - மிகவும், மருளுற்று - அறிவு கெட்டு, இராப்பகல் - அஹோராத்ரரூபமான காலமும், துஞ்சிலும் - முடியிலும், நீ - நீ துஞ்சாய் - உறங்குகிறிலை; ஆல் - ஆதலால், உருளும் - உருளுதலையுடைத்தான, சகடம்- சகடத்தை, உதைத்த - (திருவடிகளாலே) உதைத்த, பெருமானார் - பெரியவருடைய, அருளின் - க்ருபாகுணத்திலுண்டான, பெருநசையால் - பெரிய ஆசையாலே, ஆழாந்து- ஆழங்காற்பட்டு, நொந்தாயே - நொந்தாயோ? மாநீரென்றது - கறுத்தநீரென்றுமாம். இத்தால் - ஜலப்ரக்ருதிகளும் அவன்க்ருபாகுணத்திலே அகப்பட்டால் கால்தாழ்வ ரென்று கருத்து.

தி.—எட்டாம்பாட்டில், இருளாலே ஜலஸ்த்தலவிபாக மறியாதே ஒருகழி யிலே சென்று 'நீயும் என்னைப்போலே அவன்பக்கல் நசையாலே தரைப்பட்டு நொந்தா யாகாதே' என்கிறாள்.

[இருளின் இத்யாதி] - இருள் செறிந்தாற்போலே யிருக்கிற பெருநீரை யுடைய கழியே! [போய்மருளுற்று] - மிகவும் அறிவுகெட்டு; உள்ளுள்ளவையெல்லாங் கலங்கி; மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அவ்வளவெல்லாங் கலங்கினார்க்குப் போலியாயிருக் கை. [இராப்பகல் இத்யாதி] - காலதத்வம் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலை. [உருளும் சகட முதைத்த] - ரக்ஷையாக வைத்த சகடம், அஸுராவேசத்தாலே மத்யராத்ரத்திலே ஊர்ந்துவந்து மேல்விழ ஸ்தந்யார்த்தியாய் அழுகிறபோதைத் திருவடிகளுக்கு இலக்காய், அது துக்ளாம்படி பண்ணின. [பெருமானார்] - அத்தையழியச்செய்து ஜகத்துக்கு ஒரு ஸேஷியைத் தந்தவன். [அருளின்பெருநசையால்] - அவ்வாபத்துக்கு உதவினாற்போலே இப்போதும் உதவுமென்னும் நசையாலே. அருள் ஸாவதியாகிலிறே நசையும் ஸாவதி யாவது. தாய்க்கு உதவினவன் ப்ரணயிநிக்கு உதவானோ? என்னும் நசையாலே. [ஆழா ந்துநொந்தாயே] - அறவிழிந்து நோவுபடுகிறாயே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்விருளுக்கு இறுய்த்து அங்கேஇங்கே ஸஞ்சரியா நிற்க,இருள் செறிந்தாற்போலே யிருப்பதோரு கழியிலே சென்று இழிந்தாள்; அது மடலே டுப்பாரைப்போலே கெட்டோடாநிற்குமே; பாவியேன், சகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணின அச்செயலிலே நீயும் அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

எட்டாம்பாட்டு - இருளின் இத்யாதி. இருளுக்கு அநந்தரம் கழியைச் சொன்னதுக் குச் சேர்த்தியேது? என்ன, அவ்விருளுக்கு இத்யாதி. இறுய்த்து-பின்வாங்கி.

[இருளின்திணிவண்ணம்] - அச்சமான இருள். வெளிறுன இருளன்றிக்கே, இருளின் புறவிதழை வாங்கி வயிரத்தைச் சேரப்பிடித்தாற்போலே யிராநின்றது. இருளின்திணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடைத்தாய்ப் பெருநீரையு முடைத்தான கழியே! [போய்மருளுற்று] - மிகவும் அறிவுகேட்டு. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றார் அறிவுகேட்டுக்கும் அவ்வருகேயா யிராநின்றதீ! உன்அறிவுகேடு! [இராப்பகல் இத்யாதி] - காலத்துக்கு ஓரெல்லை காணிலும் உன் ஆற்றாமைக்கு ஓரெல்லை காண்கிறிலோம். [உருளும்சகடமுதைத்த]-காவலாகவைத்த சகடந்தானே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவர, தாயுங் கூட உதவாத ஸமயத்திலே முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே முடித்து, 'ஜகத்துக்கு ரக்ஷையைத்தந்த உபகாரகன் ப்ரணயிநிக்கு உதவானோ?' என்னும் நசையாலே [அருளின்பெருநசையால்] - அருளின்கனத்துக்குத் தக்கபடியிறே நசையின் கனம் இருப்பது. [ஆழாந்துநொந்தாயே] - தரைப்பட்டு நோவுபட்டாயாகாதே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நொந்தாராக்காதல்நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
நந்தாவிளக்கமே! நீயுமளியத்தாய்
செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெருமான்
அந்தாமத்தண்துழாய் ஆசையால்வேவாயே.

ஆ.—(நொந்தாரா.) நந்தாவிளக்கே! இப்பாடு படுகைக்கு ஈடன்றியே யிருந்த நீயும் என்னைப்போலே, காலதத்வமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் ஆராத காதல்

'திணி' என்றதுக்கு ஸாவம்-அச்சமான இத்யாதி. வெளிறனஇருளன்றிக்கே - வெளிறு-அஸாரம். புறவிதழ் - பஹிர்தளம். ஸப்தார்த்தம் - இருளின் இத்யாதி. திணிபோலே - வயிரம்போலே. போய் - மிகவும். "வார்தல் போத லொழுக லிவை நெடுமையாகும்" என்னக்கடவதிறே. 'மிகவும்' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - மயர்வற இத்யாதி. இராப்பகல் என்று காலாவயவங்களைச் சொன்னது - காலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். காலத்துக்கு இதி - "அநாதிர் பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே" இதி. அஹோராத்ர ஸஹஸ்ராணி ... துஞ்சிலும்-முடியிலும். தனக்கு திவாராத்ரவிபாக மற்றிருக்கையாலும்,'காலமாகில் திவாராத்ரவிபாக விபக்தமாயே யிருக்கும்' என்றிருக்கையாலும், 'காலம் நசித்தது' என்றிருக்கிறாள். துஞ்சாயால் - உறங்குகிறிலை. ஆற்றாமையால் வரும் ஜாஸ்ரத்துக்குக் காலம் வேண்டாவாகாதே. அதவா, "அநாதிர் பகவாந் கால:" என்கிறபடியே அநந்தமான காலம் அவன் விஷயமாக மருளுற்று, ஆற்றாமையாலே முடிந்து பிழைத்திருக்கவும், என்னைப்போலே "ஜீவந் பத்ராணி பஶ்யதி" என்று நசையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கவும் பெற்றாயில்லை யென்றபடி. காவல் - ரக்ஷை. உருளும் - ஊர்ந்துவரும். தாழ்த்து-விளம்பித்து. "விக்ஷேபசரணாவ் ப்ருத்வ ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரருரோத ஹ" இத்யுக்த ரீதியா ஹ - முலைவரவு இத்யாதி. உதைத்த - முறித்த. கழி, ஸ்த்ரீயாகையாலே ப்ரணயிநிக்குஉவதானோஎன்றது. நசைக்குப் பெருமையேது? என்ன, அருளின் இத்யாதி.ஆழாந்து-தரைப்பட்டு. (அ)

நோயானது உன்னுடைய மெல்லாவியை உள்ளுலர்த்த, செந்தாமரைத்தடங்கண் செங் கனிவாய் எம்பெருமான் அந்தாமத் தண்துழாயினுள்ளே ஆசையாகிற மஹாக்நியாலே வேவாநின்றாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆற்றாமையாலே தன் மாளிகையிலே புகுந்து அங்கே எரிகிற விளக்கைக்கண்டு, பகவத் விஶ்லேஷத்தாலே வெதும்புகிறதாகக் கொண்டு, 'என்னைப்போலே நீயும் இங்ஙனே பட்டாயாகாதே' என்கிறாள்.

[நொந்தாரா என்று தொடங்கி] - விடாதே நலிகிற ப்ரேமவ்யாதி, பகவத் துஃகாநுஸந்தாநத்தாலே நைந்திருக்கிற ஆத்மாவை உள்ளுள்ள பசையெல்லாம் அறும் படி உலர்த்த, விச்சேதியாதே உருவச்செல்லுகிற விளக்கே! நானேயன்றிக்கே நீயும், [அளியத்தாய்] - அருமந்த நீ. [செந்தாமரைத் தடங்கணென்று மேலுக்கு] - அப்போ தலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போலேயாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களாலே நோக் குகை பூர்வகமாக ஸாந்த்வநம் பண்ணித் திருத்தோளில் தோள்மாலையை வாங்கித் தோளி லேயிட்டு அவன் பண்ணும் ப்ரஸாதத்தை நினைத்து அதில் ஆசையாலே பரிதபிக்கிறாயே.

ப.—அநந்தரம், 'கமநீய விக்ரஹனானவனுடைய போக்யதா விஷயமான ஆசையாலே வெதும்புகிறாயோ?' என்று ஒரு விளக்கை உரைக்கிறாள்.

நந்தா விளக்கமே - ஒன்றாய் வீவற்ற விளக்கே! அளியத்தாய் - இப்படி வில க்ஷணமான, நீயும் - நீயும், நொந்தாரா - ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தேயும் ஈடுபடுத்துகிறதால் வயிறுநிறையாத, காதல் நோய் - காதலாகிற நோயானது, மெல்லாவி - (உன்மேனி போலே) மெல்லிதான ப்ராணனையும், உள் உலர்த்த - உள்ளே உலர்த்தும்படியாக, செம் தாமரை - சிவந்த தாமரைபோன்ற, தட - பெரிய, கண் - கண்களையும், செம் கனி - சிவந்த கனிபோன்ற, வாய் - வாயையுமுடையனான, எம்பெருமான் — என்ஸ்வாமியானவ னுடைய, அம் - அழகிய, தண்துழாய்த்தாமம் - திருத்துழாய் மாலையி லுண்டான, ஆசையால் - ஆசையாலே, வேவாயே - பரிதபிக்கிறாயோ? அளியத்தா யென்று - 'அரு மந்த' என்னுமாபோலே, நன்மையைக் காட்டுகிறது. இத்தால் — அவன் வடிவழகில் ஆசை தேஜஸ்விகளையும் பரிதபிக்கு மென்கை.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஆற்றாமையாலே தன் மாளிகையிலே புகுந்து அங்கே எரிகிற விளக்கைக் கண்டு, பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே வெதும்புகிறதாகக்கொண்டு 'நீயும் நான்பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிறாள்.

[நொந்தாராக்காதல் இத்யாதி] - இடைவிடாதே உருவநலிகிற ப்ரேமவ்யாதி. ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ளதொன்றிறே இது. [மெல்லாவி] - விளக்கின் ப்ரக்ருதியின் மார்த்தவம்போலே யிருக்கும் ஆத்மாவு மென்றிருக்கிறாள். அதாகிறது - பகவத்குணாநு பவத்தாலே நைந்திருக்கை. [உள் உலர்த்த] - தோற்புரையன்றிக்கே, உள்ளே குருத்து வற்றாக வற்றுவிக்க. [நந்தா விளக்கமே] - முடியவும்பெறாதே உருவச் செல்லுகிற விளக்கே! அநுமாநஸித்தமான நஶ்வரத்வத்தை விஸ்மரித்தாள். [நீயும்] - லோகத் துக்குக் கண்காட்டியான நீயும். [அளியத்தாய்] - அருமந்த நீ பரார்த்தமான உடம் பிலே இந்நோவுபடுவதே! [செந்தாமரை இத்யாதி] - கண்ணாலே குளிரநோக்கி ஸ்மித பூர்வமாக ஸாந்த்வநம் பண்ணி, அந்த நோக்காலும் அந்த ஸ்மிதத்தாலுமாக என்னை

அநந்யார்ஹமாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலையி லுண்டான ஆசையாலே. "ஸ்வாராதநந்தவநராஜ" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணின பிராட்டியை, தாம் வருமளவும் தரித்திருக்க, "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா" என்கிறபடியே - தோளின்மாலையை இவள்தோளிலே யிட்டுக் குளிரநோக்கி ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டாடினாற்போலே. [ஆசையால் வேவாயே] - ஆசையே நெருப்பாக வேகிறாயே. உடம்பே இந்தநமாக வேகிறாயே. "கஜ்ஞெநவாஞ்ஜிவவ்ருத்தஃ" என்னக் கடவதிறே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அக்கழிக்கு ஒருகரை காணமாட்டாதே மீண்டுவந்து படுக்கையிலே விழுந்தாள்; அங்கு எரிகிற விளக்கைக் கண்டாள்; அது 'உடம்பில் கை வைக்கவொண்ணாதபடி விரஹஜ்வரம் பற்றி எரியாநின்றது' என்று அத்தைப்பார்த்து நீயும் நோவுபட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

[நொந்து இத்யாதி] - 'நோவ' என்று புக்கால், நொந்து தலைக்கட்டக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற ப்ரேமவ்யாதியானது, தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படி ம்ருதுவாயிருக்கிற ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றாக உலர்த்த. [மெல்லாவி] - பகவத்குணாநுபவத்தாலே நைந்திருக்கை· காற்றுப்படப் பொறாதிருக்கை. [நந்தாவிளக்கமே] - ஜ்வாலாபேதாநுமாநம் இருந்து பார்க்கிறாளன்றே. ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கே உருவ நோவுபடுகிறாயாகாதே. [நீயும் அளியத்தாய்]-நாட்டேக்குக் கண்காட்டியான நீ படும்பாடே இது! [அளியத்தாய்]- அருமந்த நீ பரார்த்தமான உடம்பிலே உனக்கு நோவுவருவதே? [செந்தாமரை இத்யாதி] - "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ஹர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா" (பதிஸம்மாநிதா ஸீதா

ஒன்பதாம்பாட்டு - நொந்தாரா இத்யாதி. கழியைச்சொன்ன அநந்தரம் விளக்கைச் சொன்னதுக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, அக்கழிக்கு இத்யாதி. அக்கழிக்கு ஒரு கரை காணமாட்டாதே உதிவாடீமம். தத்ஸ்வஸ்யாம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸா ஸ்தீயுஷிம்.

'ஆரா' என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்-நோவவென்றுபுக்கால்நொந்துதலைக்கட்டக் கடவதன்றிக்கே என்றது. உள்-குருத்துவற்றாக. ஆத்மாவுக்கு மார்தவமேது? என்ன, பகவத்குண இத்யாதி. "தொட்டார்மேலே தோஷம்" இத்யாதியின் விவரணம் - காற்றுப்பட இத்யாதி. நந்தாவிளக்கு - விச்சேதமில்லாத விளக்கென்று ஶப்தார்த்தம். நந்துதல் - சிந்துதல். ஜ்வாலாபேதாநுமாநத்தாலே நாஶம்ஸித்தமாயிருக்க, 'நந்தாவிளக்கம்' என்கிறதென்? என்ன, ஜ்வாலாபேத இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கேஇருக்கையாலேஉருவநோவுபட்டாயாகாதேஎன்கிறாளென்று கூட்டுவது; ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறாளென்று கருத்து 'நந்தா' என்ற இதுக்கு - முடிந்துபிழைக்கப்பெற்றிலையேயென்று ஹாவம். அந்தஸந்தாநம் ஏகாத்மாதிஷ்டிதமென்று தாத்பர்யம். எப்போதுமொக்க உனக்கு இப்படிஇற்றிற்றெரிகையே ஸ்வபாவமாம்படி விளைவதேயென்றபடி. ஜ்வாலாபேதாநுமாநமாவது-ப்ரதிக்ஷணவிநாஶிநீ ஜ்வாலா, ப்ரதிக்ஷணத்வம் ஸித்தி விநாஶவதீ, கூடஃ, வஸ்த்வவயவஸம்யோகஜந்யவஸ்த்வவயவவிநாஶித்வாத், ப்ரதிக்ஷணஜ்வாலாவத் என்றது. அளியத்தாய் நீயுமென்றுஅந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தம்-நாட்டேக்குஇத்யாதி. கண்காட்டியான - கண்ணுக்கு விஷயங்களைக் காட்டுகிற. "அளியத்தாய்" என்று முழுச்சொல்லாய், அருமந்த நீ யென்றபடி. அதாவது - எல்லாராலும் க்ருபை பண்ணத்தக்க நீ யென்றபடி. "அளியத்தாய்" என்றத்தை "வேவாயே" என்றத்தோடே கூட்டி ஹாவம்-பரார்த்தமான இத்யாதி. உத்தரார்த்தமாத்ரத்துக்கு ஹாவம்-பதிஸம்மாநிதா இத்யாதி. யத்வா, "அந்தாமத் தண்டுழாய்"

பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணு) என்ற பேறு பெறவேணும்' என்றத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [செந்தாமரைத் தடங்கண்] - முகத்தைப் பார்த்துக் குளிரநோக்கினபோதைத் திருக்கண்களில் செவ்வி சொல்லுகிறது. [செங்கனிவாய்] - இன்சொல் சொல்லுகிறபோதைத் திருவதரத்தில்பழுப்பைச் சொல்லுகிறது. [எம்பெருமான் இத்யாதி] - 'நோக்காலும் ஸ்மிதத்தாலும் என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலை பெறவேணும்' என்னும் ஆசையாலே. [வேவாயே] - உக்கக்காலுக்கு உளையக்கடவ உன்னுடம்பே நெருப்பாக வேகிறுயாகாதே. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

வேவாராவேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
ஓவா திராப்பகல் உன்பாலேவீழ்த்தொழிந்தாய்
மாவாய்பிளந்துமருதிடைபோய் மண்ணளந்த
மூவாமுதல்வா! இனியெம்மைச்சோரேலே.

ஆ.—(வேவாரா.) அதாஹ்யமான என்னுடைய மெல்லாவி முடிந்தாலும் தவிராதே நின்று வேட்கைநோயானது தஹிக்கும்படி உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை ஓவாதே இராப்பகல் உன்பக்கலிலே விழுந்து கிடக்கும்படி பண்ணினுய்; இனி அடியேனைச் சோரவிடாதொழியவேணும் என்கிறுர்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி தன்னுடைய அவஸாதமெல்லாந் தீரும்படி வந்துஸம்ஶ்லேஷித்த எம்பெருமானைக் குறித்து, இனி ஒருநாளும் என்னை விடாதொழிய வேணு மென்று அவனை அர்த்திக்கிறுர்.

[வேவாராவென்றுதொடங்கி] - சிலநாள் நலிந்து விடக்கடவதன்றிக்கே, மேன்மேலென மிகவும் நலியக்கடவதான விரஹவ்யஸநம் பாரமில்லாத ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்த, நிரந்தரமாக உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக் கைவிட்டாய். [மாவாய்பிளந்துஎன்று மேலுக்கு] — கேஶியை நிரஸித்து, யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், திருவுலகளந்தருளி மஹாபலியால் வந்த ஆபத்தை இந்த்ரனுக்குப் போக்கியருளி ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே மீளவும் ஜகத்ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படுமாபோலே, என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி இம்மஹாவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து என்னை யுண்டாக்கினவனே!

என்றத்தைத்கடாக்ஷித்து ஹாவம்-வதிஇத்யாதியாதல். ஸ்ரூஜாநிதா என்ருய்,தன் திருக்கழுத்தில் மாலையை வாங்கிச் சாத்த, அஸிதேக்ஷணு என்கையாலே "அவளும் ஒருமாலையிட்டாள்போலே காணும்" என்று ஆழ்வான்நிர்வஹித்தானிறே. அயோத்யாகாண்டேஷோடஶே:'வதிஸம்ரோநிதாஸீதாஹாராஸிதேக்ஷணா । ஆஜகாம ஜநாவஹ்ராஜ ஜோநாஜிஹ்ஷ்ஷே." பழுப்பு - சிவப்பு. "செங்கனிவாய்" என்றதுக்கு ஹாவம்-இன்சொல் இத்யாதி. 'வேவாய்' என்றதுக்கு ஹாவம்-உக்கம் இத்யாதி. உக்கம் - விசிறி. கால் - காற்று: உளைகை - குன்றுகை. நந்தாவினக்கமே, அளியத்தாயான நீயும், செந்தாமரை இத்யாரப்ய, ஆசையால் - நொந்தாராக் காதல்நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த - வேவாயே இத்யந்வயः. உலர்ந்திறே வேவது.. (௯)

ப.—அநந்தரம், இவ்வார்த்தியைக் கண்டு ஸந்நிஹிதனான ஸர்வகாரணபூதனுமுள்ள ஈஶ்வரனை, நீ என்னை நழுவாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

வேவாரா - வேவித்து த்ருப்தமாகாத, வேட்கை நோய் - ஆசையாகிற நோயானது, மெல் ஆவி - (விரஹத்தாலே) பலஹீநமான ஆத்மாவை, உள் உலர்த்த - குருத்துவற்றாக வற்றுவிக்க, இராப்பகல் - இராப்பகல், ஓவாது - இடைவிடாதே, உன்பாலே - உன் ஸ்வபாவங்களிலே, வீழ்த்தொழிந்தாய் - தாழ்ந்து அகப்படும்படி பண்ணினவனாய், மா - (உன்னைக்கிட்டுவார்க்கு விரோதியான கேஶியாகிற) குதிரையின், வாய்-வாயை, பிளந்து - பிளந்து, மருது - (த்வந்த்வமான) மருது (முறியும்படி), இடை - நடுவே, போய் - போய் (அநந்யார்ஹமாம்படி), மண் - பூமியை, அளந்த - அளந்துகொண்டு, மூவா - அத்தாலே இளகிப்பதித்த, முதல்வா - ஸர்வகாரணபூதனே! இனி - இனி ஒருகாலமும், எம்மை - எங்களை, சோரேல் - நழுவ விடாதொழியவேணும். மூவா முதல்வா என்றது - நித்யயௌவநஸ்வபாவனான உத்பாதகனென்றுமாம். இத்தால் - தம்முடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கி ஸத்தையையுண்டாக்கினபடியை அநுஸந்தித்தாராயிற்று. இதில் ஏகாரம் - தேற்றம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் இவ்வவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி வந்து முகங்காட்ட, இனி ஒருநாளும் என்னைவிடாதொழியவேணு மென்கிறார்.

[வேவாராவேட்கைநோய்] - ஒருகால் வெந்து சமையக்கடவதன்றிக்கே, "க்ஷுந்நேவாந்நிவஸ்த்ர:" என்கிறபடியே வெந்தஇடமே இந்தநமாக தஹியாநிற்கிற காதல். அளவில்லாத வேட்கைநோய். [மெல்லாவி] - பாத்தம்போராத ஆத்மாவை. அதாஹ்யமாயிருப்பது கேவலாக்நியாகிலிறே. [உள் உலர்த்த]-"ஶுஷ்கே கோடரே ந்நிரிவ ஜ்வலந்" கோடரத்தில்பற்றின அக்நிபோலே குருத்துவற்றாக வற்றுவிக்க. [ஓவாது இராப்பகல்உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்] - வேவாராவேட்கைநோயாகைக்கு அடியிருக்கிறபடி. இடைவிடாதே ஸர்வகாலமும் உன் குணங்களைக் காட்டி என்னை உன்பக்கலிலே விழவிட்டு நீ கடக்கநின்றாய். விழவிட்டுக்கொண்டா யென்னவுமாம். [மாவாய் இத்யாதி] - கேஶியை நிரஸித்து யமளார்ஜுநங்கள் நடுவே போய் அவ்வாபத்தைத் தப்பி, மஹாபலியால் வந்த ஆபத்தை இந்த்ரனுக்குப்போக்கி, ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஜகத்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணினவனே! மூவாதொழிகையாவது - இளகிவருகை. அதாகிறது - ஒன்றுஞ்செய்யாதானாய் ரக்ஷணத்தே ஒருப்படுகை. இத்தாற் சொல்லிற்றாயிற்று-அப்படியே என்னுடைய விரோதிகளைப் போக்கி இம்மஹாவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து என்னையுண்டாக்கினவனே! என்கிறார். [இனி எம்மைச் சோரேலே] - இதுக்குமுன் நீ போய்நின்று பட்டது போரும், இனி என்னை விடாதொழிய வேணுமென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவளவஸாதமெல்லாம் தீர வந்துஸம்ஶ்லேஷித்த எம்பெருமானைக்குறித்து, 'இனி ஒருநாளும் என்னை விடாதொழியவேணும்' என்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு - வேவாரா இத்யாதி. 'இனியெம்மைச்சோரேலே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவளவஸாதம் இத்யாதி.

[வேவாராவேட்கைநோய்] - ‘வேவ’ என்று தொடங்கினால், ஒருகால் வெந்து தலைக்கட்டமாட்டாதாயிற்று. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே, ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ள தோன்றுயிற்று இதுதான். [மெல்லாவி] - ஶரீரத்திலுண்டான ஸௌகுமார்யம், ஆத்மாவிலுமுண்டாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உள்ளுலர்த்த] - ‘‘கூடோக்நிரிவபாதபம்’’ (கூடோக்நிரிவபாதபம்) என்கிறபடியே, உள்ளேபிடித்துப் புறம்பே வர வேவாநின்றதாயிற்று. அதாஹ்மாயிருப்பது கேவலாக்நியாகிலிறே. ‘‘மஹதா ஜ்வலதா நித்யமக்நிநேவாக்நிபர்வத:’’ (மஹதாஜ்வலதாநித்யமக்நிநோவாக்நிபர்வத:)என்று வெந்தவிடமே விறகாக வேவாநின்றது. [ஓவாது இராப்பகல்] - வேவாராவேட்கைநோய்போலே இராப்பகல் ஓவாதொழிகிறபடி. [உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்] - அகப்பட்டார்க்கு மீளவொண்ணாத உன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டாய் என்னுதல்; [உன்பாலே வீழ்த்து] - உன் பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டு. [ஒழிந்தாய்] - முகங்காட்டாதே கடக்கநின்று யென்னுதல். [மாவாய் இத்யாதி] - கேஶிவாயை அநாயாஸேந கிழித்து, யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், மஹாபலி அபஹரித்துக்கொண்ட பூமியை எல்லைநடந்து மீட்டுக்

வேவஎன்றுதொடங்கினல் - *தஹிக்கவென்று தொடங்கினு லென்றபடி. லோகத்தில் தஹித்துத் தலைக்கட்டவில்லையோ ? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி; அல்லாதவை சரீராந்தமாகையாலே முடியும், இது ஆத்மாந்தமாகையாலே முடியாதென்றபடி. இதுதான் - வெந்து தலைக்கட்டாமைதான். மென்மை சரீரத்துக்கன்றோ உள்ளதென்ன, சரீரத்திலுண்டானஇத்யாதி. அதாவது- ப்ரேமவ்யாதிக்கு தாஹ்யமாமிடத்தில் பாத்தம்போராத மார்த்தவம் இவளதென்றபடி. இது இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். ஆத்மாவுக்கு மார்த்தவம்-பகவத்ப்ராவண்யப்ரயுக்தம். புறம்புஉலர்த்தியன்றோஉள்உலர்த்தவேணும், முதலிலே உள்ளுலர்த்த என்பானென்? என்ன,-‘‘கூடோக்நி:’’ இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே |ஶ்ருங்கிபேரபுரே பரத: - ‘‘[illegible]’’ இத்யாதி. ‘‘[illegible] | [illegible] கூடோக்நிரிவபாதபம்’’. ‘‘[illegible]’’என்னுகிற்க, இதுகூடுமோ? என்ன, அதாஹ்யமாய்இத்யாதி. ‘வேவாரா’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-‘‘மஹதா’’ இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶே ஸீதாம்ப்ரதி |மாருதி: -‘‘[illegible] | மஹதா ஜ்வலதா நித்யமக்நிநேவாக்நிபர்வத:’’. ‘ஹிமவத்பர்வதம்’ என்றாற்போலே, ‘அக்நிபர்வதம்’. என்றொரு பர்வதமுண்டு என்ற உடாலியை வ்யாவர்த்தித்து, அக்நிமய: பர்வத: என்று அபூதோபமா விவக்ஷிதேத்யபிப்ராயேணாஹ - வெந்தவிடமே இத்யாதி. அதாவது - அக்நிபர்வதம் அக்நியினாலே வேமாபோலே யென்றபடி. வேவாரா வேட்கைநோய்போலே இராப்பகலோவாதொழிகிறபடி இதி - ‘‘விரஹக்லேஶாதிஶய[illegible]’’. ப்ரேமவ்யாதி அவிச்சிந்நமாக நலிகிறப்போலே,"இராவும்பகலும் அவிச்சிந்நமாக நலிகிறதென்றிறே - வேவாரா வேட்கைநோய்போலே|"இத்யாதி|வாக்யத்துக்கு அர்த்தம்; இது ‘ஓவாதிராப்பகலுன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்’ : என்ற மூலத்துக்கு அநுகுணமாக யோஜிக்கப்போகாமையாலே, வேவாராவேட்கைநோய்போலே இத்யாதி|வாக்யம் - கிஞ்சித்ஸந்திக்தம்; வேவாராவேட்கைநோய்போலே யென்ற வாக்யத்துக்கு - அவிச்சிந்நமாக நோய் வேவிக்கிறப்போலே என்னை இராப்பகலோவாதே உன்பக்கல் விழவிட்டுக்கொண்டாயென்று பொருள்; உரையிலே, ‘இராப்பகல்இடைவிடாதே உன் ஸ்வபாவங்களிலே தாழ்ந்து அகப்படும்படி பண்ணினாய்’என்றிருக்கையாலே,என்று இப்படி மூலாநுகுணமாக யோஜிக்கில் ஸந்தேஹம்| பரிஹரிக்கலாம். முந்தின அர்த்தத்திலே, ‘வீழ்த்தொழிந்தாய்’*

கொண்டு,இப்படி உபகாரங்களைப் பண்ணி;பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய்க் குறைப்பட்டு, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாயிருக்குமவனே ! இப்படியெல்லாம் செய்யச்செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினவனே ! [இனியெம்மைச்சோரேலே] - கேஶிதொடக்கமான விரோதிகளைப் போக்கினாற்போலே தம்விரோதியையும் போக்கி அவன் வந்து முகங்காட்டச் சொல்லுகிறாராதல்; தம்முடைய ஆபத்தின் கனத்தாலே 'வந்து முகங்காட்டும்' என்னும் விஶ்வாஸத்தாலே சொல்லுகிறாளாதல். [இனி] - "[illegible]" (புத்வாகாலமதீதஞ்சமுமோஹபரமாதுரஃ) என்னுமாபோலே, முன்புள்ள காலம் இழந்ததாகிலும் இனிமேலுள்ள காலம் இவ்வஸ்துவைக் கைவிடாதொழியவேணும்; 'போனகாலத்தைமீட்கவொண்ணாது'என்று அதுக்கு ஶோகிக்கிறார்."[illegible]" (நமேதுஃகம்ப்ரியாதூரே) - என்னுடைய ப்ரியையானவள் தூரத்திலே இருக்கிறாளென்று அதுக்கு ஶோகிக்கிறேனல்லேன்; அது ஒருபயண மெடுத்து விடத் தீரும். "[illegible]" (நமேதுஃகம்ஹ்ருதேதிவா) - வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவுவந்ததென்று அதுக்கு ஶோகிக்கிறேனல்லேன்; அது அவன் தலையை அறுக்கத் தீரும். "[illegible]" (ஏததேவாநுஶோசாமி) - இதுஒன்றுமே எனக்கு ஶோகநிமித்தம்: "[illegible]" (வயோ஽ஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே) - போனபருவம் இப்பால் மீட்கவொண்ணாதிறே. (கo)

என்று - முழுச்சொல்லு. த்விதீயார்த்தத்தில், பிக்ஷபதம். ஒன்றுஞ்செய்யாதானாய்க் குறைப்பட்டு என்றது - 'மூவா' வின் தாத்பர்யம். மூவா - முடியாத; சோம்பாத வ்ன்னுதல். மூவுதல் - நஶித்தல். மூவாமை - நஶியாமை; நித்ய மென்றபடியாதல். 'முதல்வா' என்றதுக்கு ரக்ஷகனாக அர்த்தம்- இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே இத்யாதி. ஸ்ரஷ்டாவாக அர்த்தாந்தரம் - இப்படியெல்லாம் இத்யாதி. 'இனியெம்மைச்சோரேல்' என்றது - எந்த அவஸ்தையைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்ன, இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - கேஶி இத்யாதியாலும்,தம்முடைய இத்யாதியாலும். வந்து முகங்காட்டச்சொல்லுகிறா ரென்று - முந்தின அர்த்தம்; 'ஸமீபஸ்த்தனாயிருந்தே முகங்காட்டுகிறிலன், அவஶ்யம்முகங்காட்டும்' என்னும் விஶ்வாஸத்தாலே யென்று - இரண்டாமர்த்தம். "இனி" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் - [illegible] இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே மால்யவதி ராமஃ "[illegible] | [illegible] | [illegible]." 'முன்புள்ளகாலமிழந்ததாகிலும்' என்றத்தால் பலிதமாஹ - போனகாலத்தை இத்யாதி. அப்படி சோகித்த பேருண்டோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி. யுத்தகாண்டே பஞ்சமே ஸமுத்ரதீரே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராமஃ - "[illegible] | [illegible]."என்னுடைய ப்ரியையானவள் இத்யாதி-"[illegible]" என்று - போனபருவத்தை மீட்கையினுடைய துஶ்ஶகத்வஞ் சொல்லுகையாலே, கீழ்ச்சொன்னவற்றினுடைய ஸுஶகத்வம் த்யோதிதமிறே. மாவாய் இத்யாரப்ய, முதல்வா - வேவாரா இத்யாரப்ய, வீழ்த்தொழிந்தாய் - இனி எம்மைச்சோரேலே இத்யந்வயஃ. உள்உலர்த்த - உள்ளே உலர்த்தும்படியாக. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

சோராதவெப்பொருட்கும் ஆதியாஞ்சோதிக்கே
ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்
ஓராயிரஞ்சொன்ன அவற்றுளிவைபத்தும்
சோரார்விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்திண்ணனவே.

ஆ.—(சோராத.) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே முடியப்புகுகிற தம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வந்து தோற்றியருளின எம்பெருமானைக் கண்டு தாம் உஜ்ஜீவித்து, ஸ்வோஜ்ஜீவநத்தாலே எம்பெருமான் ஸர்வேஶ்வரத்வம் அவிகலமானபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய், 'அடியேன் இவனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வம் அவிகலமாகப் பெற்றேனாகாதே' என்று உகந்துகொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை அநுபவித்து, இப்படி ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த எம்பெருமான்பக்கலுள்ள நிரவதிகமான ஆசையாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை விடாதார் ஒருநாளும் எம்பெருமானைப் பிரியார்; இது நிஶ்சிதமென்கிறார்.

ஒ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டிலே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெறுவார்; இது நிஶ்சிதமென்கிறார்.

[சோராத என்று தொடங்கி] - ஆழ்வாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அவரை உளராக்குகையாலே ஒன்றொழியாமே ஸகலபதார்த்தத்துக்கும் ஈஶ்வரனானவன் திருவடிகளிலே லோகத்தில் அந்யபரமான பதார்த்தங்களெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக ப்ரமிக்கைக் கீடான நிரவதிகபக்தியை யுடையரான ஆழ்வார். ஓராயிரம் – விலக்ஷணமா யிருக்கை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் பரமபதப்ராப்தி யென்று அருளிச்செய்கிறார்.

சோராத - ஒன்றுஞ் சோராதபடி, எப்பொருட்கும்-எல்லாப் பொருளுக்கும், ஆதியாம் - காரணபூதனான, சோதிக்கே - பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்தவாச்யனுக்கே, ஆராத - (ஒருகாலும்) த்ருப்திபிறவாத, காதல் - அபிநிவேஶத்தையுடைய, குருகூர்ச் சடகோபன்- ஆழ்வார், ஓர் ஆயிரம் - அத்விதீயமான ஆயிரமாக, சொன்ன அவற்றுள் - சொன்னவற்றுக்குள்ளே, இவை பத்தும் - (அதிப்ரேமப்ரகாசகமான) இவை பத்தையும், சோரார் – நழுவுதலில்லாதவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, திண்ணனா - அறுதியாக, விடார்கண்டீர் - விடாதவர்கள்கிடீர். இது - கலிவிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் அப்யஸிப்பார் பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுவர்; இது நிஶ்சிதம் என்கிறார்.

[சோராத இத்யாதி] - இப்படி இவரோடே கலந்து இவரை உளராக்குகையாலே ஒன்றொழியாதபடி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனுமாய், சோதி - ரூபமலர்த்தியும் தன்னதாம்படி யிருந்தான். இவரொருவரையுஞ் சோரவிட்டானாகில், ஸர்வ

ஸஷியாகமாட்டானே. [சோதிக்கே] - நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையனென்றுமாம். ஸர்வ ரக்ஷகத்வமும் நிலைநின்றது, வடிவழகும் புதுக்கணித்தது. ஆராத இத்யாதி] - லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு ப்ரமிக்கும்படியான நிரவதிகபக்தியையுடையவர். நிரூபகதர்மம் இவர்க்குக் காதலாயிற்று. தம்படி சொல்லிலும் தாமே சொல்லுமத்தனை. ஓராயிரம்] - அபிநிவேசத்தோடே அருளிச் செய்த தாகையாலே விலக்ஷணமான ஆயிரம். [அவற்று ளிவை பத்துஞ் சோரார்] - அவற்றிலும் விலக்ஷணமான இவை பத்தையுஞ் சோராதவர்கள். [விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்] - எல்லாரும் இழந்து நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்க வேண்டும் தேசத்தை விட்டு, ஸகலரும் பகவல்லாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கும் தேசத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுவர். கண்டீரென்று - கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். [திண்ணனவே]-ஸுநிஶ்சிதம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், கண்ணாலகண்டதெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து நோவுபடாதே, கண்டாரெல்லாம் பகவல்லாபத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் நாட்டிலே புகப்பெறுவரென்கிறார்.

[சோராத எப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதிக்கே] - இவ்வளவிலே வந்து இவரோடே கலந்து இவரை உளராக்குகையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனுமாய்; இவரோடே வந்துகலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுமாயிருந்தான். இவர்க்கு வந்து முகங்காட்டுவதற்குமுன்பு ஸர்வேஶ்வரத்வமும் அழிந்ததுபோலே கிடந்தது; இவரொருத்தரையும் சோரக்கொடுக்கவே ஸர்வேஶ்வரத்வம் அழியுமிறே. இவரிழவு தீர வந்து முகங்காட்டினபின்பு எல்லாப்பொருட்கும் நிர்வாஹகனானான். [சோதிக்கே] - பேறிழவுகள் இவரதன்றிக்கே, 'தன்னது' என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றாநின்றது. "க்ருதக்ருத்ய:" (க்ருதக்ருத்ய:) என்னும்படியானான். [ஆராதகாதல்] - இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லிற்றாயிற்று-கண்ணாலகண்ட பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே தம்மைப்போலே நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடும்படியான இவருடைய அபிநிவேசமாயிற்று. [காதல்குருகூர்ச்சடகோபன்] - காதலையிட்டாயிற்று இவரை நிருபிப்பது. தம்படிசொல்லும்போதும் தாமே சொல்லவேணுமே.

நிகமம் - சோராத இத்யாதி. 'இவைபத்தும் சோரார் விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை - "இனியெம்மைச்சோரேல்" என்கிறவிடத்தில் த்விதீயார்த்தாபிப்ராயேண. இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஆழ்வாருடைய ஹாவவ்ருத்தி யுண்டாமென்று தாத்பர்யம்.

சோராதஎப்பொருட்கும் - ஒன்றுக்குறையாத எல்லாப்பதார்த்தங்களுக்கும். ஆதியாம் - ஈஶ்வரனும். இவரொருத்தருக்கு முகங்காட்டாவிடில் ஸர்வேஶ்வரத்வம் அழியுமோ? என்ன, இவர்க்குவந்து இத்யாதி. அது எப்படி? என்ன, இவரொருத்தரையும் இத்யாதி. இவரோடுவந்து கலந்துஅத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருந்தத்தால் பலிதமாஹ - பேறிழவுகள் இத்யாதி. அவன்அப்படியிருக்குமோ? என்ன, க்ருதக்ருத்ய இத்யாதி. ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே "ஸுஹ்ருத்வ்ருவஞ்சயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம்விபீஷணம் | க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ". 'ஆராத காதல்' என்று இப்போது எதுக்காகச் சொல்லுகிறார்? என்ன, இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. ஸ்வப்ரஶம்ஸை பண்ணலாமோ? என்ன, தம்படி இத்யாதி. இது - ஆராதவின் தாத்பர்யம். அவர்

[சொன்ன]-இக்காதலோடேயாயிற்று ஆயிரம் அருளிச்செய்தது. [அவற்றுளிவைபத்தும்]-அல்லாதவை ஒருதலையாக, இது ஒருதலையாம்படி அக்காதலை முக்தகண்டமாகச் சொன்ன திருவாய்மொழியாயிற்று இது. [இவைபத்தும் சோரார் விடார்கண்டீர் வைகுந்தம்] - இங்கேயிருந்து, கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்குமவர்கள், இவ்விருப்பைவிட்டு, கண்ணால்கண்டாரடங்கலும் பகவல்லாபத்தாலே களிக்கும் நித்யவிபூதியை விடாதே நித்யாநுபவம்பண்ணப் பெறுவர்கள். கண்டீரென்று - கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். [திண்ணனவே] - இது ஸுநிஶ்சிதம். இவ்வருகே சிலரைப்பற்றிச் சொல்லிற்றோரர்த்தமாகில்றே ஸம்ஶயவிபர்யயங்களுள்ளது, பகவத்ப்ரபாவத்தைப்பற்றிச் சொன்னதாகையாலே இதுதனக்கு எங்கேனும் ஶபதம்பண்ணலாம். முதற்பாட்டிலே தொடங்கி, நாரைதொடக்கமாக, அன்றில் கடல் காற்று மேகம் சந்த்ரன் இருள் கழி விளக்கு இப்பதார்த்தங்களைக் குறித்து அநுஶோகித்து மிகவுந்தளர்ந்தவளவிலே அவன் வந்து முகங்காட்ட 'இனி என்னைவிடாதொழியவேணும்' என்று, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

ஹ்ருதிஸ்வபாவம்அவர்க்கே தெரியுமதொழிய,பிறர்க்குத்தெரியாதிறே; இவருடையஆகாரங்கள் ஓரிடத்திலும் காணுமையாலே யென்றபடி. ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம் என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இக்காதலோடே இத்யாதி. ''இவை'' என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - அல்லாதவை இத்யாதி. சோரார் - விடாதவர்கள்; அநுஸந்திக்குமவர்க ளென்றபடி. அநுஸந்திக்குமவர்களாவது - அநுஸந்திக்க யோக்யரானவர்க ளென்றபடி. ''விடார்'' என்ன அமைந்திருக்க, 'கண்டீர்' என்றதின் தாத்பர்யம் - கையெடுத்துக்கூப்பிடுகிறார் என்றது. அப்யஸித்தமாத்ரத்திலே இது கூடுமோ? என்ன, இவ்வருகே சிலரை இத்யாதி. சோராத இத்யாரப்ய, இவைபத்தும் சோரார் வைகுந்தம் விடார்கண்டீர்; இது திண்ணனவே இத்யந்வய꞉. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ:— [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வாயுந்திருமால்மறையநிற்க ஆற்றாமை
போய்விஞ்சிமிக்கபுலம்புதலாய்—ஆய
அறியாதவற்றோடணைந்தழுதமாறன்
செறிவாரைநோக்கும்திணிந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—திண்ணன்வீடு: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(திண்ணன்வீடு.) இப்படி ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸஹேதுகமாக உபபாதிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்கு வந்த வ்யஸநாதிஶயத்தையும் மறக்கும்படி வந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராயுள்ள ஆழ்வார், 'இப்படி ப்ரீதராகைக்குக் காரணம் - எம்பெருமான் நிரதிஶய போக்யனாகையால்' என்றும், 'இந்தபோக்யதைக்கு ஹேது - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ வாத்ஸல்யப்ரமுகமான ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரனாகை' என்றும் இம்முகத்தாலே அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து அத்தை உபபாதிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்உக்தமான போக்யத்வத்தினுடைய நிரதிஶயத்வபாதகமாய், "மாவாய்பிளந்து" என்று தொடங்கிக் கீழ் ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யத்துக்கும் ஸ்வாமித்வத்துக்கும் ப்ரகாஶகமான மநுஷ்யத்வேபரத்வத்துக்கு உபபாதகமான அவதார தஶையிலும் அவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஸர்வப்ரகார ஸமாராத்யதையையும், ஆதிக்யஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், அகடித கடநா ஸாமர்த்த்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஜகஜ்ஜந்மாதி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வதேவதா ஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸுலபனான ஈஶ்வரனுடைய போக்யத்வவர்த்தகமான உத்துங்கலலிதத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை மறக்கும்படி முகங்கொடுக்கையால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை அநுபவித்து, 'இதுக்குஅடி - அவனுடைய நிரதிஶய போக்யதை' என்றும், 'அதுக்குஅடி - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ வாத்ஸல்ய ப்ரமுக ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாகை; அதுக்குஅடி - ஸர்வேஶ்வரத்வம்' என்றும், இம்முகத்தாலே ப்ராஸங்கிகமாகப் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்தை உபபாதிக்கிறார். கீழே, "சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதிக்கு" என்று ப்ரஸ்துதமான ஈஶ்வரத்வத்தைத் தெரியப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராகவுமாம். 'இப்பரத்வம் முதல்திருவாய்மொழியிலே சொல்லிற்றன்றோ?' என்னில்; இவர்தாம் ஒருகால் அநுபவித்த குணத்தையே அபூர்வமாக அநுபவிக்கவல்ல அபிநிவேஶத்தையுடையவர்; அவனும் அநுபூத குணங்களையே அபூர்வமாக அநுபவிப்பிக்க வல்லன்; அதுவேயன்று: அங்கு - தாம் அநுபவித்தார்; இங்கு - பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். அங்கு - அந்வயத்தாலே உபபாதித்தார்; இங்கு- அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் உபபாதிக்கிறார். அங்கு - ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே; இங்கு - இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஆற்ருமை பேச்சுக்கு நிலமன்றிறே; 'கடல் வெதும்பினுல் விளாவ நீரில்லை' என்னுமாபோலே. 'ஆற்ருமையோடே முடிந்துபோமித்தனை' என்றிருந்தார்; அநந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டினவாறே ஆற்ருமை புக்கவிடங் கண்டிலர்; 'இதுக்கு அடி என்?' என்று பார்த்து ஆராய்ந்தவாறே, இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபத்தளவல்லாத விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருந்தது; பிரிந்தபோது தன்னையொழிய வேருென்று தோற்ருதபடியாய், கலந்தபோதும் தன்னையொழிய மற்ருென்று தோற்ருதபடியான விஷயவைலக்ஷண்யமா யிருந்தது; 'இதுக்கு அடி என்?' என்று பார்த்தார், ஸமஸ்தகல்யாண குணுத்மகனுகையாலேயா யிருந்தது; 'இதுதனக்கு அடி என்?' என்று பார்த்தவாறே, ஸர்வேஶ்வரனுகையாலேயா யிருந்தது; "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்ருல், "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றிறே தோற்றுவது; ஆக, இங்ஙனே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான ஈஶ்வரத்வத்தை அநுஸந்தித்து; அத்தை அருளிச்செய்கிருர். 'கீழே 'மூவாமுதல்வா' என்று காரணத்வம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, 'அந்தக்காரணத்வத்தை உபபாதிக்கிருர்' என்று பணிக்கும் பிள்ளான். முதல் திருவாய்மொழியிலுஞ் சொல்லிற்றில்லையோ ஈஶ்வரத்வம்? என்னில்; — 'ஒருகால் சொன்னேும்' என்று கைவாங்கியிருக்கவல்லரல்லர் இவர்; ஒருகால் சொல்லிற்றென்று கைவாங்கலாம் விஷயமன்று அது. இனித்தான் பகவத்விஷயத்தில் புநருக்தி, தோஷாய

திண்ணன்வீடு ப்ரவேஶே, 'கீழோடு இதுக்கு, ப்ராஸங்கிக ஸங்கதியும், ஸாக்ஷாத் ஸங்கதியு மென்று த்வேதா ஸங்கதி' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ப்ராஸங்கிக ஸங்கதி மாஹ - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி - ப்ரஸ்துதமான ஈஶ்வரத்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்தை அருளிச்செய்கிறர் என்னுமளவும். கீழே "மூவாமுதல்வா" இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி: ப்ராஸங்கிகஸ்து என்றதுக்கு பாவம் - ஈஶ்வரன் ஸாத்ம்ய போகப்ரதனுகையாலே, முந்துறத் தன்னுடைய ஈஶ்வரத்வத்தை அநுபவிப்பித்துப் பின்னை ஊனில்வாழுயிரிலே தன்னை அநுபவிப்பிக்கிருனென்று. வெதும்பினுல் - உஷ்ணமானுல். இதுக்கடி - அவன் பிரிந்தபோது 'முடிந்துபோமித்தனை' என்றிருக்கையும், அவன் முகங்காட்டினுல் ஆற்ருமை தெரியாமையுமாகிற இதுக்கு அடி யென்றபடி. கீழ் வாக்ய விவரணம் - பிரிந்தபோது இத்யாதி: இதுக்குஅடி - இந்த வைலக்ஷண்யத்துக்கு அடி. வைலக்ஷண்யத்துக்கு அடி குணங்க ளென்றது - "ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்ய வீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத:" என்றத்தைப் பற்ற. இதுதனக்கு அடி - ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகத்வத்துக்கு அடி. ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகத்வத்துக்கு அடி ஸர்வேஶ்வரத்வ மென்று தோற்றுமோ? என்ன, உயர்வற இத்யாதி. ("ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்ய:" இத்யாதிகளாலே பெருமாள் குணங்களைச் சொல்லிக்கொடுவந்து, கீழ்சொன்ன குணங்களுக்கு ஹேதுவாக, "ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய" இத்யாதியாலே ஈஶ்வரத்வஞ் சொல்லிற்றிறே" என்று அருளிச்செய்வர். "ஈஶ்வரத்வத்தை யநுஸந்தித்து" என்ற அநந்தரம் - பராநர்த்தாஸஹிஷ்ணுவாகையாலே, தேவதாந்தரபரத்வ புத்தியாலே அநர்த்தப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக 'பகவத்பரத்வத்தை உபதேஶிப்போம்' என்று பார்த்து 'அத்தை அருளிச்செய்கிருர்' என்று சிலகூட்டி நிர்வஹிப்பது. ஸாக்ஷாத்ஸங்கதிமாஹ - கீழே மூவா இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயத்தாலும் பரிஹாரத்வயம் அருளிச்செய்து, த்ருதீயபரிஹார மாஹ - இனித்தான் இத்யாதி. "ப்ரஶம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரமாதே ஹ்ருதநிஶ்சயே | ஹர்ஷே விஸ்மயே சைவ பௌநருக்த்யம் ந தூஷ்யதி:" என்றதில் பகவத்பரத்வ ப்ரதிஜ்ஞாபரமாகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. 'ஒருகால் சொன்னேமென்று' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தையும்

வாகாது; ஒருகுணத்தையே எல்லாக்காலமும் அநுபவிக்கவல்லாரோருவ ரிவர்; ஒரு குணந்தன்னையே 'இதுக்குமுன்புஅநுபவிப்பித்தது இக்குணம்'என்றுதோற்றுதபடி க்ஷணந் தோறும் புதுமை பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கவல்லானொருவன்அவன்; பயிலாநிற்கச்செய்தே யிறே பண்டுஇவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமேன்பது; ஆகையிறே, ஏகவிஷயமே நித்ய ப்ராப்யமாகிறது; இவர்தாமும்,* "எப்போழுதும் நாள் திங்களாண்டூழி யூழிதோறும் அப் பொழுதைக்கப்போழுது என்னாராவமுதம்" என்னாநின்றார். ஆனாலும், இதுக்கு வாசி யுண்டு; முதல்திருவாய்மொழியிலே - பரத்வஞ் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அது ஸ்வாநுபவ மாயிருக்கும்; அந்தப்பரத்வந்தன்னை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி பிறர் நெஞ்சிலே படுத்துகிறாராகையால் பரோபதேசத்தாலே பரத்வாநுபவம் பண்ணுகிறார்; அங்கு - அந் வயமுகத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னார்; அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரத்வஞ்சோல் லுகிறார் இங்கு; அங்கு - ஶ்ருதிச்சாயையாலே சொன்னார்; இங்கு - இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரி யையாலே சொல்லுகிறார்; அங்கு-பரத்வத்திலே பரத்வம்; இங்கு-அவதாரத்திலே பரத்வம்.

முதற்பாட்டு.

திண்ணன்வீடு முதல்முழுதுமாய்
எண்ணின்மீதியன் எம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணு மெல்லாமுடனுண்ட நங்
கண்ணன்கண்ணல்லது இல்லையோர்கண்ணே.

அடைவே விவரிக்கிறார் - ஒருகுணத்தையே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இந்த வாக்யத்வய மும் - அந்த வாக்யத்வயத்துக்கு விவரணமா யிருக்கச் செய்தே, அதிற் சொன்ன அர்த்த த்வயத்திலேயும் க்ரமேண ஹேதுபரமா யிருக்கிறது. யத்வா, உபதேஷ்ட்ருஸ்வபாவத்தாலும், உபதேஶ்யஸ்வபாவத்தாலும் அநுபாவ்யஸ்வபாவத்தாலும். அநுபவித்ருஸ்வபாவத்தாலும், அநு பாவயித்ருஸ்வபாவத்தாலும் புநருக்தி தோஷாய அன்று என்கிறார் - ஒருகால்சொன்னோம் என்று தொடங்கி க்ரமேண அஞ்சுவாக்யத்தாலே. அப்படி க்ஷணந்தோறும் புதியதா யிருக்குமோ? என்ன, பயிலாநிற்க இத்யாதி. பயிலா நிற்கச்செய்தே - பரிசயம்பண்ணாநிற்கச் செய்தே. பண்டு இத் யாதி - திருமொழி - (அ,௫,௯.) பண்டிவரைக் கண்டறிந்தது எவ்வூரிலே நா மென்கை. அவ்விஷயம் இவர்க்கும் அப்படி யிருக்குமோ? என்ன, இவர்தாமும் இத்யாதி. எப்போழுதும் இத்யாதி. எல்லா க்ஷணம், எல்லாநாள், எல்லாமாஸம், எல்லாவாண்டு, எவ்வகைப்பட்ட ஊழியூழிதோறுமான அவ் வோஅகாலங்களிலே எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவனே யென்கை. ஆக, கீழ் பௌநருக்த்யத்தை அப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்து, அநப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரிக் கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. இதுக்கு - இத்திருவாய்மொழிக்கு. ஆனாலும் - ஈஶ்வரத்வஞ் சொன் னாலும். வாசியுண்டு - விசேஷமுண்டு. வாசியை நாலுவிதமாகக் காட்டுகிறார் - முதல் திருவாய் மொழியில் இத்யாதி. அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் என்றது - "நங்கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே" என்றத்தைப் பற்ற. ஶ்ருதிச்சாயை - ஸாமாநாதிகரண்யம். இதிஹாஸ புராணப்ரக்ரியை - வையதிகரண்யம். இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே என்றது - "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:", "மாபாவம் விட வரற்குப் பிச்சைபெய்" இத் யாதியைப்பற்ற. பரத்வத்திலே பரத்வம் என்றது-"அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றத்தைப்பற்ற. அவதாரத்திலே பரத்வம் என்றது - "கண்ணன்" என்றத்தைப்பற்ற.

* திருவாய்மொழி - உ - ரு - ச.

ஆ.—மோக்ஷாத்யபேக்ஷபுருஷார்த்தப்ரதனும், வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய கல்யாணகுணங்களை யுடையனும், எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸர்வாத்ம ஸம்ரக்ஷகனுமிருந்த வண்துவரைப்பெருமானே இஜ்ஜகத்தில் ஈஶ்வரன்; மற்றுஈஶ்வரனில்லை; இதில் ஒரு ஸம்ஶய மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இஜ்ஜகத்துக்கு க்ருஷ்ணனே ஈஶ்வர னென்கிறார்

[திண்ணம்] - த்ருடம். [வீடு முதல் முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத்யபேக்ஷ புருஷார்த்த ப்ரதனும்; [திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் தொடக்கமான அபேக்ஷவிபூதியையுடையனு யென்றுமாம். [எண்ணின் என்று தொடங்கி]-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களையுமுடையனும், ப்ரளயாபத்து வந்தபோது பூமி தொடக்கமான ஸகலலோகத்தையும் தரம்பாராதே ஒக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக் கொண்ட நம்முடைய க்ருஷ்ணனே இஜ்ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி. நங்கண்ணனென்று - ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.*

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனே ஸர்வநிர்வாஹக னென்கிறார்.

திண் - திண்மையையுடைததாய், நல்வீடு - விலக்ஷணமானமோக்ஷம், முதல் - முதல், முழுதுமாய் - ஸகலப்ரயோஜநநிர்வாஹகனும், எண்ணின்மீதியன் - நினைவுக்கு அவ்வருகான அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனும்,எம்பெருமான்-(இம்மேன்மையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியாய், மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும்-ஊர்த்வலோகமும், எல்லாம் - ஒன்றொழியாமல், உடன் -(தாரதம்யமில்லாதபடி) ஏகோத்யோகத்திலே, உண்ட- வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, நம்கண்ணன்-க்ருஷ்ணனும் அவதரித்து நமக்கே தன்னைத் தந்த ஸௌலபனே, கண் - ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகன்; அல்லது - அல்லது, ஓர்கண் - ஒரு நிர்வாஹகவஸ்து, இல்லை-இல்லை. கண் - களைகண். திண்ணனென்றது - நிஶ்சித மென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறார். ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனும் ப்ரளயாபத்ஸகனுன க்ருஷ்ணனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[திண்ணன்] - த்ருடம். [வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத் யபேக்ஷ புருஷார்த்தப்ரதனும். [திண்ணன் வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் முதலான ஸகலலோகங்களையுமுடையனு யென்றுமாம். [எண்ணின்மீதியன்] — எண்ணுக்கு மேற்பட்டான். அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணன். கீழ் - புருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகிற ஔதார்யகுணபரமானபோது அநுக்தகுணங்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. [எம்பெருமான்] - குணவிபூதிகளைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [மண்ணும் இத்யாதி] - பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளைப் பிரிகதிர்படாமே தரம்பாராதே ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த. [நங்கண்ணனென்று] - "க்ருஷ்ணவ வஷியொகா நாதோ தத்திர விஸ்வயை: க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்ருதெ தூதந் ஶிவம் விஶ்வம் வராவர:" என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. நம்மென்று - அத்தைத் தமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவன். [கண்] - த்ருஷ்டி; நிர்வாஹகன். "களைகண்" என்று - நிர்வாஹகரைச சொல்லக்கடவதிறே. [அல்லதில்லையோர்கண்ணே] - வேறொரு த்ருஷ்டி யில்லை. அர்த்தமின்றிக்கே,

* இப்பாட்டின் வ்யாக்யானம் கிடைக்கவில்லை.

"பீலிக்கண், மாலைக்கண்" என்னுமாபோலே உக்திமாத்ரமாக இருப்பது மொன்றில்லை. 'கண்ணன் கண்' என்றது - அந்வயத்தாலே; 'அல்லதில்லையோர்கண்' என்றது - வ்யதிரேகத்தாலே. இல்லை யோர்கண் - இது திண்ணம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[திண்ணன்வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - திண்ணனென்றது – திண்ணம் என்றபடி; அதாவது - த்ருட மென்றபடி. த்ருடமான வீடென்று நித்யவிபூதிக்கு விசேஷணமாய், தார்ட்யமாவது ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவஜந்மநாஸ விகல்பங்க ளென்னுமவை யில்லாமையாலே கர்மநிபந்தநமாக வரும் அழிவில்லை யென்கை. ஐச்சமாக வரும் விகாரங்களுண்டாகில் தோஷாயவுமன்று; அது அழிவாயுந் தோற்றாதிறே. ஏதேனுமாக ஸம்ஸாரவிபூதியிற்போலே கர்மநிபந்தநமாக வருமவை யில்லை யென்கை. திண்ணிதான நித்யவிபூதி தொடக்கமான எல்லாவிபூதியையு முடையனாய். அன்றியே, "திண்ணம்" என்கிறத்தை விட்டுவைத்து, வீடுமுதல் முழுதுமாய் மோக்ஷப்ரப்ருத் யசேஷபுருஷார்த்தப்ரதனா யென்னவுமாம். [எண்ணின்மீதியன்] - அஸங்க்யேயமான கல்யாணகுணத்தை யுடையவன். கீழ் விபூதிபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்றது - குணபரமாகிறது; கீழ் குணபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்ற விடம் - விபூதிபரமாகிறது. வீடுமுதல் முழுதுமா யென்றபோது - மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே நினைத்ததாகில், எண்

முதற்பாட்டு - திண்ணன் இத்யாதி. "மனக்க ளூழறிவரும்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, திண்ணமென்றபடி என்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேம்ஸே, "ததேததக்ஷயம் நித்யம் ஜகந்முநிவராகிலம் | ஆவிர்பாவதிரோபாவஜந்மநாஸவிகல்பவத்", "[illegible]" இத்யாதிகளை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - தார்ட்யமாவது - ஆவிர்ப்பாவ இத்யாதி. ஆவிர்ப்பாவதிரோபாவங்களென்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், ஸமஷ்டி ஸம்ஹாரத்தையுஞ் சொல்லி; ஜந்மநாஸங்களென்று - வர்த்தமாநோத்பத்திநாசங்களைச் சொல்லுதல்; ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவரூப ஜந்மநாஸங்க ளென்னுதல். ஆவிர்ப்பாவம் - தோற்றுகை. திரோபாவம் - மறைகை. விமாநகோபுரமண்டபாதி ரூபேண பரிணாம முண்டாயிருக்க, 'இல்லை என்கிறதென்?' என்ன, கர்மநிபந்தந இத்யாதி. அங்கும் பரிணாமமுண்டேயென்ன, ஐச்சமாக இத்யாதி. அழிவாய்த்தோற்றாவிட்டாலும் விகாரமுண்டேயென்ன, ஏதேனும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திண்ணிதான இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தில், 'முழுதுமாய்' என்றது - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. 'ஆய்' என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகபாவேந. மோக்ஷ இத்யாதி - ஐஸ்வர்யகைவல்யாத்யசேஷபுருஷார்த்த ப்ரதனா யென்றபடி. இத்தால் - ஔதார்யகுணத்தைச் சொல்லிற்றாய், இது மற்ற குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களையு முடையவ னென்றபடி. 'ஆய்' என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ப்ரதாத்ருப்ரதேயபாவேந. பௌநருக்த்யம் வாராமல் பரிஹரிக்கிறார் - கீழ் விபூதி இத்யாதி. குணபரமாகிறது-ஸமஸ்தகுணபரமாகிறது. கீழ்குணபரமானபோது - புருஷார்த்தப்ரதத்வம்-குணாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று தாத்பர்யம். மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே-மோக்ஷப்ரதத்வமாத்ரத்தையே; அதாவது - ஔதார்யகுணமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாகி லென்றபடி. மோக்ஷபதம் - புருஷார்த்தமாத்ரோபலக்ஷணம். ஆக, 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதிக்கு மூன்றர்த்தம்: அதாவது - 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதியாலே - உபயவிபூதியையும், 'எண்ணின்மீதியன்' என்று குணங்களையுஞ் சொல்லுதல்; யத்வா, 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதியாலே - மோக்ஷபுருஷார்த்தப்ர

ணின்மீதிய னென்ற இடம் - அநுக்தமான குணங்களைச் சொல்லுகிறது. எண்ணின்மீதிய னென்ற இடம் - எண்ணுக்குமேலாயுள்ளா னென்றபடி; குணங்களாலேயாதல், விபூதியாலேயாதல் வந்த அபரிச்சேத்யஸ்வபாவதையைச் சொல்லுகிறது. [எம்பெருமான்] - குணவிபூதிகளை யுடையனுயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவன். [மண்ணும்இத்யாதி]-இப்படி இவற்றையுடையனாய், உடைமை நோவுபட விட்டிருக்கையன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கு மென்கிறார். பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளை வெள்ளங்கொள்ளப்புக, எடுத்து வயிற்றிலேவைக்கிற இடத்தில் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே, ஏககாலத்திலே வைத்து ரக்ஷித்த நம் கண்ணன். [உடனுண்ட] - ரக்ஷணம் அவனுக்கு தாரகமாகையாலே - "உண்ட" என்கிறது. இல்லையாகில், காக்கும் என்ன அமையும். க்ருஷ்ணனோ பின்னை ஜகத்தை விழுங்கினான்? என்னில்; - ஆம், க்ருஷ்ணனே; அங்காந்திட வையமேழுங் கண்டாளிறே யசோதை. ஆகையாலே, ஸர்வரக்ஷகனான க்ருஷ்ணனே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி; "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: । க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" (க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யய: । க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்ருதே) என்கிறப்ரமாணப்ரஸித்தியிருக்கிறபடி. [அல்லதில்லை யோர்கண்ணே]-இவ்வர்த்தத்தையொழிய ஶப்தத்தைக்கொண்டுபோய், "பீலிக்கண்" என்று வ்யவஹரியாநின்றதிறே; அதுக்குங் கூசவேண்டும்படியிருக்கும். மாலைக்கண் என்றிருப்பார்க்கு அல்லாத

தத்வரூபௌதார்யாதி குணங்களைச் சொல்லி, 'எண்ணின்மீதியன்' என்று உபயவிபூதியையுஞ் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, 'திண்ணன்வீடு' இத்யாதியாலே - ஔதார்யாதிகுணமாத்ரத்தையே சொல்லி, 'எண்ணின்மீதியன்' என்று அநுக்தங்களான குணங்களைச் சொல்லுதலென்று. ஏகஶப்தத்துக்கே நினைத்தவகைகளெல்லாஞ் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, ஸாமாந்யஶப்தமாகையாலே கூடு மென்கிறார். - எண்ணின்மீதியனென்றவிடம் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - குணங்களாலே இத்யாதி. 'மண்ணும்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. 'எல்லாம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒன்றும்பிரிகதிர்ப்படாமே என்று. பிரிகதிர்ப்படாமே - தப்பிப்போகாதே. 'உடன்' என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஏககாலத்திலே என்று. ரக்ஷித்தவன் என்னாதே, 'உண்ட' என்கிறதென்? என்ன, ரக்ஷணம் இத்யாதி. தாரகமானுலாயிற்று- 'உண்ட' என்ன அடுப்பதென்று கருத்து. காக்குமென்னஅமையும் - 'கண்ணன்கண்' இத்யாதிக்கு இதுவே ஹேதுவாகப் போருமிறே யென்று கருத்து. "ஐயகாவழித்தாளுக்கங்காந்திட,வையமேழுங்கண்டாள்பிள்ளைவாயுளே"-பெரியாழ்வார்திருமொழி-(க - க - சு.)ம்ருதுவான திருநாக்குவழித்தயசோதைக்கு அதுக்குடலாக வாயைத்திறக்க, லோகங்களேழையும்பிள்ளையுடைய வாய்க்குள்ளேகண்டா ளென்கை. த்ருஷ்டி-நிர்வாஹகன். 'எம்பெருமான்' என்றிருக்க, 'நம்' என்கிறதென்? என்ன, அது ப்ரஸித்திபரமென்கிறார்-க்ருஷ்ண ஏவஹி இத்யாதி. மஹாபாரதே ராஜஸூயே பீஷ்ம: - "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: । க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம் சராசரம்". இத்தால்உண்டஎன்றதுக்கு ஸ்வாஶ்ரயாவஸ்தாநவிவக்ஷயா, ஸ்வாஶ்ரயாவஸ்தாநவிவக்ஷயா ஸ்வாஶ்ரயம் ஸித்தம்.
'ஓர்' என்றதுக்கு பாவம்-இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தையொழிய - 'கண்' என்று - ரக்ஷகமென்னும் இவ்வர்த்தத்தை யொழிய. அதாவது - தர்ஶநஸாதநமான சக்ஷுரிந்த்ரியஸ்தாநமான கோளகத்தையிறே 'கண்' என்கிறது; தாத்ருஶநிர்வாஹகத்வமில்லாமலிருக்கவும் 'பீலிக்கண்' என்று ப்ரயோகிக்கிறதிறே கிஞ்சிதாகார ஸாத்ருஶ்யத்தாலே; அங்ஙனும் இதைச் சொல்லவொண்ணாது அத்யந்தவைஸாத்ருஶ்யத்தாலே; கிஞ்சிந்நிர்வாஹகத்வமும் ததீந மென்றபடி. பீலிக்கண் என்கிறது-மயில்தோகையி லுண்டானவை. அதுக்கும் - ஶப்தமாத்ரத்துக்கும். கண்-ரக்ஷகன். ப்ரஹ்மாதிகளையும் லோகத்திலே ரக்ஷகராக வ்யவஹரிக்கிறார்களே யென்ன, மாலை இத்யாதி. மாலைக்கண் என்றிருப்பார்க்கு - ஸர்வேஶ்வரனை 'ரக்ஷகன்' என்றிருப்பார்க்கு. மாலைக்கண்

தேல்லாம் மாலைக்கண்ணுய்த் தோற்றுமிறே. இது திண்ணம் - த்ருடம். "ஸத்யம் ஸத்யம்" (ஸத்யம்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. நம் கண்ணன் கண் என்கையாலே - அந்வயத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னார்; அல்லதில்லை யென்கையாலே - வ்யதிரேகத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஏபாவம்பரமே யேழுலகும்
ஈபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பாரார்?
மாபாவம்விட அரற்குப்பிச்சைபெய்
கோபாலகோளரி யேறன்றியே

ஆ.—(ஏபாவம்.) இஜ்ஜகத்துக்கு வேறாரக்ஷகனில்லையோ? என்னில்; - "நஹிபாலந ஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்" என்றுகொண்டு, ருத்ரனுடைய மஹாபாபத்தைப் போக்கி அவனை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனாயிருந்த கோபால கோளரியேறன்றி, இந்த ஸர்வலோகங்களினுடைய பாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிப்பார் உளரோ? ரக்ஷிக்கவல்லார்தா னுளரோ? இது உபபாதிக்க வேணுமோ? என்கிறார்.

*ஒ.—[மாபாவமென்று தொடங்கி]-ருத்ரனுக்கு; லோககுருவாயும் பிதாவாயுமுள்ள ப்ரஹ்மாவினுடைய ஶிரஸ்ஸை அறுக்கையாலே வந்த மஹாபாபம் நீங்கும்படி அவனுடைய பிக்ஷாபாத்ரமான கபாலத்தைத் தன் திருவுடம்பிலே ஸ்வேத ஜலத்தாலே நிறைப்பதுஞ் செய்து இங்ஙனொத்த ஆபத்துக்களுக்கு உதவுகைக்காக ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனாகையாலே மேனாணித்திருந்துள்ள எம்பெருமானன்றி.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேது க்ருஷ்ண னென்கிறார்.

மா - அறப்பெரியதான, பாவம் - குருபாதகம், விட - விட்டுப்போம்படி, அரற்கு - ருத்ரனுக்கு, பிச்சைபெய் - பிக்ஷாப்ரதானம்பண்ணினவனாய், கோபாலகோள்

ளுய்த்தோற்றுமிறே - ராத்ரியில் பதார்த்ததர்ஶநாக்ஷமமான சக்ஷுஸ்ஸுபோலே அரக்ஷகமென்றே தோற்று மென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸத்யம்ஸத்யம் இத்யாதி. ஐதிஹாஸிகபௌராணிகவசநம் "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே | வேதஶாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஶவாத்பரம்". 'அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரத்வஞ் சொல்லுகிறார் இங்கு' என்று ப்ரவேஶத்தில் சொன்ன அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் - நங்கண்ணன்கண் இத்யாதி. அந்வயத்தாலேஇதி - வாக்யபேதே தாத்பர்யம். அல்லது-தத்வ்யதிரேகேண. ஓர்கண் -ஒருநிர்வாஹகன். திண்ணன்வீடு இத்யாரப்ய, நங்கண்ணன்கண்; அல்லதோர்கண்ணில்லையே இத்யந்வய:. யத்வா வீடுமுதலித்யாரப்ய அல்லதோர் கண்ணில்லையே; திண்ணம் இத்யந்வய:. (க)

---

* இப்பாட்டின் அவதாரிகையும், இதன் முன்பாதிக்கு வ்யாக்யாநமும் கிடைக்கவில்லை.

அரியேறு - கோபகுலத்தில்பிறந்தார்க்குள் ஸிம்ஹச்ரேஷ்டமான க்ருஷ்ணன், அன்றியே - அன்றி, ஏழுலகும் - ஸர்வலோகத்தையும், ஈபாவஞ்செய்து - நசித்த பாபத்தை யுடைத்தாம்படி பண்ணி, அருளால் - தன்க்ருபையாலே, அளிப்பார் - (அபிமதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? ஏபாவம் - என்னபாவமிருந்தபடி! பரமே - (இவனுடைய ஸர்வாதிகத்வஞ் சொல்லுதல் நமக்கு) பரமாவதே! ஏ என்று - வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'அல்லதில்லை' என்கிறதென்? ருத்ராதிகளும் ஈச்வரர்களாயன்றோ இருக்கிற தென்ன, அவர்கள் அநீச்வரத்வம் இன்றாக ப்ரதிபாதிக்க வேண்டும்படி அப்ரஸித்தமாயிருக்கிறதோ? என்கிறார்.

[ஏ பாவம் பரமே] - 'இவனுடைய பரத்வம் ஸாத்யமாய், ஸாதிக்கவேண்டுவதே! என்னபாபமோ!' என்கிறார். "ஏ" என்றது - ஓவென்றபடி; விஷாதாதிசயஸூசகம். [பரமே] - ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் குணாநுபவம் பண்ணுகையன்றிக்கே, சிலருடைய விப்ரதிபத்தியைப் பரிஹரிக்கை பரமாவதே! [ஏழுலகும்இத்யாதி] - ஸகலசேதநருடைய பாபங்களையும் தன்க்ருபையாலே போக்கி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? [ஈபாவஞ்செய்து]-பாபங்களை ஈயும்படிபண்ணி. 'ரக்ஷிப்பார் இன்னார்' என்னாதே, 'ஆர்' என்கிறது - ப்ரதிவாதிகளுக்கும் இசையவேண்டும்படியான ப்ரமாணப்ரஸித்தி. "வாஸநாத்வாஸுதேவஸ்ய வாஸிதம் தே ஜகத்த்ரயம்", "ஸர்வபூதநிவாஸோஸி வாஸுதேவ நமோஸ்து தே".[மாபாவம்இத்யாதி]- அதில், ஈச்வராபிமாநிகளை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. [மாபாவம் விட] - லோககுருவுமாய், பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை அறுத்த பாபம் விட்டுப்போம்படி; "ஸாஹங்காரேண ப்ரஹ்மணஸ் ஸிரஶ்சித்த்வா"- தன்னுடைய ஜந்மாதிக்யமும் ஜ்ஞாநாதிக்யமும் செருக்குக்கு உடலாய்ப் பாபார்ஜந ஹேதுவானபடி. [அரற்கு] - அரனுக்கு. [பிச்சைபெய்] - தன்திருவுடம்பில் ஸ்வேதஜலத்தாலே அவன்கபாலத்தை நிறைத்தவன்; "ததோ நாராயணஸ்ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் வியாசித:" என்று அவன் அபேக்ஷிக்க, "தத ஸ்வபார்ஶ்வாத் விஸ்ருஜ்ய தாராம் ஶதஸஹஸ்ரிணீம். விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா। ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா" என்னக்கடவதிறே. [கோபாலகோளரியேறு] - சிறியாரை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது; ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய் வந்து அவதரித்து, அவர் சீராட்டி வளர்க்க, அத்தாலே மேனாணித்திருக்குமவன். கோளென்று - மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தை க்ரஹிக்கு மென்னுதல், இடையருடைய ஶத்ருக்களைக் கொள்ளு மென்கை. [கோளரியேறு] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன், இடையருக்கு நியாம்யனாகப்பெற்ற மேனாணிப்பு. [அரற்குப்பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி] - ருத்ரன் பாதகியாயிற்றது, தன்நிலை குலையாத ஏற்றத்தோடே யாயிற்று; இவன் ரக்ஷிப்பது, தாழநின்றவிடத்தே யாயிற்று; ஹிமவானிலேயாதல், திருப்பாற்கடலிலேயாதல். [ஏறன்றி அருளால் அளிப்பாரார்] - தலையறுப்புண்டும், தலையையறுத்துப் பாதகியாயும் நின்ற இவர்களை 'ஈச்வரன்' என்னவோ? கர்மவஶ்யரை ஈச்வரராகச் சொல்லவொண்ணாதிறே!

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. "அல்லதில்லை" என்று நீர் சொல்லுவானேன்? ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் ஈஶ்வரர்களாக அவர்களுக்கும் சில ப்ரமாணங்க ளுண்டாயன்றோ போருகிறது என்னில், - அவர்கள்நிலைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால், தலையறுப்பார் சிலரும், அறுப்புண்டேநிற்பார் சிலரு மாகாநின்றார்கள்; அவர்களாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷியாநின்றான் இவன்; அவர்களோ இவனோ ஈஶ்வரன்? என்கிறார்.

ஏ என்றது - ஓ என்றபடி: விஷாதாதிஶயஸூசக மிருக்கிறபடி. [ஏபாவம்]- ரத்நீ*கர்ஷங்களுக்கு வைஷம்யஞ் சொல்லவேண்டுவதே! சேதநர் மந்தமதிகளாய் பகவத்பரத்வம் உபபாதிக்கவேண்டுவதே! என்னும் இன்னாப்பாலே, 'என்னே பாவம்!' என்கிறார். [பரமே] - பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுகையொழிய இது நமக்கு பரமாவதே! இது நமக்கு ஸாத்யமாய் வந்துவிழுவதே. [ஏழுலகும்] - ஏழுலகங்களிலு முண்டான சேதநர் இருந்ததே குடியாகப் பாபங்களைக் கூட்டூரிக்க. [ஈபாவஞ்செய்து] - பாபமானது ஈயும் படியாகச் செய்து; அழியும்படியாகப்பண்ணி. இதுதான் சேதநர் அர்த்திக்கச் செய்கையன்றிக்கே; [அருளால்] - நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே. [அளிப்பாரார்] - இவர்களை ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? இவர்கள்பண்ணின பாபம் அவனருளாலே போக்கில் போமத்தனையல்லது, தாங்கள் ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணிப் போக்குகையாவது - அவற்றை வர்த்திப்பிக்கையிறே. அளிப்பானிவன் என்னாதே, ஆர்என்கிறது - அவர்களுக்கும் ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது, 'நீர்சொல்லுகிறவனே' என்று இசையவேண்டும் ப்ரஸித்தியாலே; "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ), "நஹிபாலந

இரண்டாம்பாட்டு - ஏபாவம் இத்யாதி. 'மாபாவம் விட அரற்குப் பிச்சை பெய்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகையை ஸங்காபரிஹாரமுகேநாஹ - அல்லதில்லை இத்யாதி. அவர்களுக்கும் சிலப்ரமாணங்கள் என்றது - "ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே", "ஶிவ ஏக:", "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" இத்யாதியை நினைத்து. அவர்கள் நிலைகளை இதி - அர்த்தப்ரகரணாதிகளாலே ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஶப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மபரங்களென்று ஹாவம்.

ஓ என்பானேன்? என்ன, விஷாத இத்யாதி. 'ஏபாவம்' என்கைக்கு - தமக்கு வந்ததென்? என்ன, ரத்ந இத்யாதி. விவரணம் - சேதநர் இத்யாதி. 'பரமே' இத்த உபதேஶமித்யத்யாஹார்யம். 'பரமே' என்று துஃகிக்கிறீர், உமக்கு பரமேது என்ன, பகவத்குண இத்யாதி. விவரணம் - இது நமக்கு இத்யாதி. இது - உபதேஶம். ஏழுலகும், ஈபாவஞ் செய்து - ஸஞ்சித்த பாபத்தை யுடைத்தாம்படி பண்ணி. உலகு என்றது - லோகஸ்த்தசேதநபரம்; "லோகாந் ஸ்ருஜதி" இதிவத். 'உலகும்' என்ற அபிஶப்தம் - ஸாகல்யபரம். இருந்ததே குடியாக - எல்லாருமொக்க. கூட்டூரிக்க - உறையை நிறைக்க. "பாவமீசெய்த" என்றவிடத்திலே - "உபோஷித: ... [illegible] ... என்றது அநுஸந்தேயம். அருளால் ஈசெய்து என்று கீழே அந்வயித்து அர்த்தம் - இதுதான் இத்யாதி. அருளால் அளிப்பாரார் என்று மேலேயுங் கூட்டி ஹாவம் - இவர்களை இத்யாதி. 'அருளால்' என்றத்தை 'ஈ செய்து' என்றத்தோடே கூட்டி பலிதம் - அவற்றை இத்யாதி. தங்கள் ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே போக்க வொண்ணாதோ? என்ன, இவர்கள்பண்ணின இத்யாதி. 'ஈபாவஞ்செய்து' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பாவந இத்யாதி. உத்தரஸ்ரீராமாயணே ப்ரஸித்தமே ராமம்ப்ரத்யகஸ்த்ய: - "... பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ ரகுநந்தந". பாவந:-பாபநிவர்த்தக:. அளிக்கையிலே ப்ரமாணம் - நஹி இத்யாதி. ப்ரதமேமேவ, "நஹிபாலநஸாமர்த்ய ... ஸர்வேஶ்வர ..."

* கர்ஷம் - காட்டுவறட்டி.

ஸாமர்த்ய்ம்ருதே'' (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே) - அவன் ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணின ரக்ஷணங் கிடக்கிடீர்; தந்தாம்கால் தாந்தாம் நீட்டி முடக்கவல்லரா யிருக்கிறவர்களும் ஓரோரளவுகளிலே ஆபந்நராலுல் அவற்றைப் போக்கி ரக்ஷிக்கும்படியைப் பார்க்கலாகாதோ? என்கிறார். [மாபாவம்விட] - ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்க வாதமிறே. அல்லாதாரில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலே ஓராதிக்யமுண்டிறே அவனுக்கு; அவற்றைக்கொண்டு லோக குருவுமாய்த் தனக்குப் பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை யறுத்துப் பாதகியாய் நின்றான்; "வாமாங்குஷ்ட்டநகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்யசிரோம்யா" (வாமாங்குஷ்ட்டநகாக்ரேணச் சிந்நம் தஸ்யசிரோம்யா) என்கிறபடியே. மஹாபாபமானது விடும்படியாக. [அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரியேறு] - அவன்தான் ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே அதிகாரங்குலையாதே நின்று பாபத்தை விளைத்துக்கொள்ள, இவன் அவனுக்கு துக்கநிவர்த்தகனுமாய் அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்துத் திரிகிறவிடத்திலேயாயிற்று. இவர்கள் எத்தனையேனும் உயரநின்றாலும் அநர்த்தத்தையே சூழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனை; அவன் எத்தனையேனுந் தன்னைத் தாழவிட்டாலும் ரக்ஷகனுமென்கையுஞ் சொல்லுகிறது. கோபாலருடைய மிடுக்கை யுடைத்தான ஸிம்ஹபுங்கவ மென்றபடி. [கோபாலகோளரியேறு] -

---

ப்ர.— (மாபாவம்விட) மாத்ஸ்யே—"ததஃக்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச | வாமாங்குஷ்ட்டநகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்யசிரோமயா | ப்ரஹ்மாசந பாபஸ்யசிரஸ்ஸ்திரம்க்ரதம் | தஸ்யாப்ரவஸ்தவிஷ்டஃ கபாலீகம்ஹவிஷ்யஸி | ப்ரஹ்மஹாகுலிதோபூத்வா சரந்தீர்த்தாநிஸர்வத: | ததோஹம்தவாஸ்ய தேவ ஹிமவத்ஷிரிம்சிரோச்ரயம் | தத்ர நாராயணஸ்ஸ்ரீமாந்மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ | ததஸ்தேந ஸ்வகம்பார்ச்வம் நகாக்ரேணவிதாரிதம் | மஹதீஸ்ரவதீதாரா தஸ்யரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா | விஷ்ணுப்ரஸாதாத்ஸுச்ரோணிகபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம்பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம்யதா" ||உ||

ஹரிம் | ஹரிதஸ்தோஹரிம்ஹாரா நம்ஹவதவஸ்வக்ஷிஸு." தந்தாம்கால் இத்யாதியாலே - அல்லாதாரைப்பற்ற ருத்ராதிகளுக்கு வ்யாவ்ருத்தி. தங்கள்கால் தாங்கள் நீட்டி முடக்க வல்லராகை என்று - அவர்கள் சக்தியைத் துச்சீகரிக்கிறபடி. 'மா' என்றதுக்கு பாவம் - ஆனைக்கும் இத்யாதி. விவரணம் - அல்லாதார் இத்யாதி. தலையறுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வாமாங்குஷ்ட்ட இத்யாதி. மாத்ஸ்யபுராணே, "ததஃக்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச" இதி பூர்வார்த்தம். சப்தார்த்தம் - மஹாபாபமானது இத்யாதி. 'அரற்கு' என்று - அவனுடைய பெருமையையும், 'கோபாலகோளரி' என்று இவனுடைய நிஹீநகுலத்திலவதாரத்தையுஞ் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமாஹ - அவன்தான் இத்யாதி. ஹரதீதி - ஹரஃ என்றத்தைப்பற்ற, ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே என்றது. அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்து என்றது - "கோபாலகோளரி" என்றத்தைப் பற்ற. இந்த அபதாநம் அவதாராந்தரத்திலே யாகிலும், இந்த அபதாந ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான இந்த அவதாரம் - அவதாராந்தரத்துக்கு ஸூசக மென்றபடி. பலிதமாஹ - இவர்கள் இத்யாதி. பிச்சைபெய் - பிச்சையிடுகிற. சப்தார்த்தம் - கோபாலருடைய இத்யாதி. கோள் - மிடுக்

கோளேன்று - மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கோள்ளுமேன்னுதல். நித்யஸூரிகளுக்கு நியந்தாவானவன் இடையருக்கு நியாம்யமாகப்பெற்றமேனுணிப்பு. கர்மவஶ்யராய் ஆபந்நரான இவர்களை 'ஈஶ்வரர்கள்' என்போமோ? ஆபத்துக்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிற இவனை 'ஈஶ்வரன்' என்போமோ? ஏறன்றி-அருளால் அளிப்பாரா ரேன்று அந்வயம். (௨)

மூன்றாம்பாட்டு.

ஏறனைப்பூவனைப் பூமகள்தன்னை
வேறின்றிவிண்தொழத் தன்னுள்வைத்து
மேறன்னைமீதிட நிமிர்ந்துமண்கொண்ட
மாறனின்மிக்குமோர் தேவுமுளதே?

ஆ.—(ஏறனை.) அயர்வறுமமரர்கள் தன்னுடைய ஸௌஶீல்யகுணத்தைக் கண்டு தொழுகைக்காக, ஸர்வேஶ்வரியான பெரியபிராட்டியாரோ டொக்க, அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் தன்னை ஆஶ்ரயமாகக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலும், ஸர்வலோகங்களும் திருவடிகளினுள்ளே அடங்கும்படி அளந்தருளுகையாலும், இவனே ஸர்வேஶ்வரன்; மற்றில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸௌஶீல்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமமான அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்தியாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனையென்று தொடங்கி] - ருஷபவாஹநனையும் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த ப்ரஹ்மாவையும் தனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயையான பெரியபிராட்டியாரையும் விஷயீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் கண்டு அயர்வறு மமரர்கள் கொண்டாடும்படி அவர்களைத் தரம்பாராதே தன்பக்கலிலே ஒக்கவைத்து ; [மேல்தன்னை யென்று தொடங்கி] - மேல்லோகங்களை யெல்லாம் விஞ்சும்படி அநாயாஸேந வளர்ந்து பூம்யந்தரிக்ஷாதி லோகங்களையெல்லாம் அளந்துகொண்ட அபரிச்சேத்ய மஹிமனான எம்பெருமானையொழிய வேறு ஈஶ்வரதயா ஶங்கிக்கலாம் தைவம் உண்டோ?

கும், கொள்கையும். 'அரியேறு' என்ற எந்த மேனுணிப்பைச் சொல்லுகிறது? என்ன, நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. மேனுணிப்பு - கர்வம். பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் - கர்மவஶ்யராய் இத்யாதி. 'ஏறன்றி' என்றதுக்கு அந்வயங் காட்டுகிறார் - அருளால் இத்யாதி. மாபாவம் விட இத்யாரப்ய, ஏறன்றி அருளால் - ஏழுலகு மீபாவஞ் செய்து அருளா லளிப்பாரார்; ஏ பாவம்! பரமே இத்யந்வயః. (௨)

ப —அநந்தரம், இவனே ஸர்வஸ்மாத்பர னென்கிறார்.

ஏறனை - ருஷபவாஹநனான ருத்ரனையும், பூவனை-கமலாஸநனான ப்ரஹ்மாவை யும், பூமகள்தன்னை — பத்மவாஸிநியாய்த் தனக்குஅஸாதாரணையான பிராட்டியையும், வேறின்றி - (தன்திருமார்பில்வைத்ததிற்காட்டில்) வேறு தோன்றாதபடி, தன்னுள் - தன் திருமேனிக்குள்ளே, விண் - (இந்த ஶீலமறிந்த) பரமபதவாஸிகள், தொழ - தன்னைத் தொழும்படி, வைத்து - வைத்து, மேல்தன்னை - ஊர்த்வலோகத்தை, மீதிட - கீழ்த்தாம் படி, நிமிர்ந்து - வளர்ந்து, மண் - பூமியை, கொண்ட — அளந்துகொண்ட, மால்தனில் - பெரியவனை, மிக்கும் - மிகுத்திருப்பது, ஓர்தேவும் - ஒரு தேவதாதத்த்வமும், உளதே - உண்டோ? ஏகாரம் - வினா.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஶீலப்ராசுர்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமமான அதிமா நுஷசேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனையென்று தொடங்கி] - த்ரயீமயனான பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடைய ஈஶ்வரனோடொக்கத் தானும்'ருஷபவாஹநன்'என்று அபிமாநித்திருக்கும் ருத்ர னையும், பத்மயோநித்வத்தாலே 'அஜன்' என்று அபிமாநித்திருக்கும் ப்ரஹ்மாவையும், பரிமளம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே நிரதிஶய போக்யையான பிராட்டியையும். தன் னையென்று - அவளுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் இருக்கிறபடி. "ஏறனைப்பூவனை" என்று, 'சாத்தனை, கூத்தனை' என்றாற்போலே அநாதரோக்தியாலும், இவள் ப்ராதாந் யம் தோற்றுகிறது. [வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து] - அந்யபரரான அவர் களையும், அநந்யபரையான பிராட்டியையும் தரம்பாராதே, ஒக்க உடம்புகொடுத்த நீர் மைக்குத் தோற்று நித்யஸூரிகள் தொழாநிற்பர்களாயிற்று. "கூறாளுந்தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே வ்யவஸ்த்திதமாக உடம்புகொடுக்கை. [விண்தொழ]-"ஶ்ரோதி ஶ்ருதி' ஐதிஹ்யம். இங்குள்ளார் 'ஐஶ்வர்யம்' என்றிருப்பர்கள்: அங்குள்ளார் 'ஶீலம்' என்று தோற்றிருப்பர்கள்; "தாளதாமரையான்" இத்யாதி. [மேறன்னை] - மேல்தன்னை யென் றபடி. "அப்பால் மிக்கு" என்கிறபடியே உபரிதநலோகங்களையும் விஞ்சும்படி அநாயா ஸேந வளர்ந்து எல்லாவற்றையும் தன்திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்ட. [மாறனில்]- மால்தன்னில். இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். [மிக்கு மோர் தேவுமுளதே] - மற்று 'ஈஶ்வரன்' என்று எடுத்து 'கட்டக்குடி' என்று கழிக்க லாவாரு மில்லை. எல்லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனை ஈஶ்வர னென்னவோ? இவன் காலி லே துகையுண்டவர்களை ஈஶ்வர னென்னவோ?

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸௌஶீல்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமக்ரமணமாகிற அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனை] - ஸர்வேஶ்வரன் 'கருடவாஹநன்' என்று இறுமாந்திருக்குமாபோ லே, ஒரு எருத்தைத் தேடிக் கைக்கொளாண்டிகளைப்போலே இறுமாந்திருக்கும்.

மூன்றாம்பாட்டு - ஏறனை இத்யாதி. ஸௌஶீல்யத்தாலும்இதி - ஸௌஶீல்யகுணம் ஈஶ்வரத்வ ஸாதக மென்று கருத்து.

'ஏறனை' என்றத்தை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. அபிமாநிகளுக்கு முகங்கொடுக்கையிறே ஶீலகுண மென்றபடி. இறுமாந்திருக்கும் - கர்வித்திருக்

[பூவனை] - 'திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறந்தவனன்றே' என்று இறுமாந்திருக்கும் சதுர்முகனை. அதாவது - பத்மயோநித்வத்தாலே 'அஜன்' என்று அபிமாநித்திருக்கை. [பூமகள்தன்னை] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் உபாதாநமாகப் பிறந்தவளாய், போக்யதைகவேஷையாய் "உணக்குஏற்கும்" என்னும்படியான ப்ராதாந்யந் தோற்ற இருக்கிறவளை. தன்னை என்று-அவர்களில் இவளுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் இருக்கிறபடி. "ஏறனை, பூவனை" என்கிற அநாதரோக்தியாலும், இவள் ப்ராதாந்யம் தோற்றுகிறது. [விண்தொழ வேறின்றித் தன்னுள்வைத்து] - அந்யபரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும், அநந்யையான பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஒக்க முகங்கொடுத்துவைக்கிற ஶீலத்தை அநுஸந்தித்து விண்ணினுள்ளார் தொழாநிற்பர்கள். 'ப்ரஹ்மாதிகள் எப்போதுந் திருமேனியைப் பற்றி யிருப்பர்களோ'? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க,—'ஒரோஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கிறன்; அந்நீர்மையை விடமாட்டாமையாலே ஆழ்வார்கள் அத்தையே வாய்புலற்றுகிறார்களத்தனையிறே' என்று அருளிச்செய்தார். [வேறின்றி] - *"கூறுளுந்தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே வ்யவஸ்த்திதமாக உடம்பைக் கொடுக்கை. [விண்தொழ] - "மஞ்சா꞉க்ரோஶந்தி" (மஞ்சா꞉க்ரோஶந்தி) இதிவத். இங்குள்ளார் 'ஐஶ்வர்யம்' என்றிருப்பார்கள்; அங்குள்ளார் 'ஶீலம்' என்று தோற்றிருப்பர்கள். [மேல்தன்னை மீது இத்யாதி] - மேல்தன்னை - உபரிதநலோகங்களை, "அப்பால் மிக்கு" என்கிறபடியே விஞ்ச வளர்ந்து பூமிப்பரப்பெல்லாந் திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்ட. [மால்தனில்]- இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். [மிக்குமோர்தேவுமுளதே] - ஒக்கப்பரிமாறுநிற்க, 'கட்டக்குடி' என்று கழிக்கலாந்தெய்வந்தானுண்டோ? எல்லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனை 'ஈஶ்வரன்' என்னவோ? இவன்காலிலே துகையுண்டவர்களை 'ஈஶ்வரர்கள்' என்னவோ? (ரு)

கும். 'பூவனை' என்றஇடத்திலும் - அபிமாநந் தோன்றுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. இறுமாப்புக்கு அடி எது? என்ன, அதாவது இத்யாதி. அயோநிஜத்வம் இறுமாப்புக்கு அடியென்று கருத்து. ப்ராதாந்யத்துக்கு ஶப்தம் எது? என்ன, தன்னையென்று இத்யாதி. ஸௌசாந்தரம் - ஏறனை இத்யாதி. அநாதரோக்தியாலும் இதி-'வ்ருஷபவாஹநன், அப்ஜஸம்பவன்' என்னுற்போலே சொல்லிற்றில்லையே யென்று கருத்து. வேறின்றி - ஸமமாக. தன்னுள்வைத்து - தன் திருமேனியிலே வைத்து.'ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற இதுக்கு விண்ணினுள்ளார் தொழுவானென்?' என்ன, அந்யபரரான இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. 'வேறின்றி' என்றதுக்கு ஹாவம் - கூறுளும் இத்யாதி. 'விண்தொழ' என்றால் - விண்ணுளாரைக்காட்டுமோ? என்ன, மஞ்சா இத்யாதி. விண்ணினுள்ளாரொழிய மண்ணினுள்ளார் தொழார்களோ? என்ன, இங்குள்ளார் இத்யாதி. ஶீலத்திலே தோற்றிருக்கையாலே - 'விண்தொழ' என்றதித்தனை. எல்லாரும் தொழுவர்களென்று கருத்து. மேல்தன்னைமீதிடநிமிர்ந்து - உபரிதநலோகங்களைக் கிட்டும்படி மிஞ்சவளர்ந்து. மால்தன்னில் - ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். மிக்குமோர்தேவுமுளதே -மிகுத்திருப்பதொரு தேவதை யுண்டோ? இதி ஶப்தார்த்த꞉. 'ஏறு' என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒக்க இத்யாதி. கட்டக்குடி - கஷ்டப்படுகிற குடும்பி; அதிசிர்த்தகுடும்பி. அல்லாதாரோடொக்கப் பரிமாறநிற்கச்செய்தே, 'இறை இறுக்கமாட்டான்' என்று கழிப்புண்ணும் கட்டக்குடிபோலேயென்றபடி. 'உளதே' என்ற ஏகாரத்துக்கு ஹாவம் - எல்லார்தலையிலும் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய꞉. (ரு)

* திருவாய்மொழி - ச, அ, க.

நான்காம்பாட்டு.

தேவுமெப்பொருளும் படைக்கப்
பூவில்நான்முகனைப்படைத்த
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால்
பூவும்பூசனையுந் தகுமே?

ஆ.—(தேவும்.) சதுர்முகாதி ஸகலபதார்த்த ஸ்ருஷ்டி லீலனாய், தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய குணத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானல்லது ஸர்வேஶ்வரனும் அழகியாரும் உளரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், பூவுக்கீடான ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யங்களும் பூஜைக்கீடான ப்ராதாந்யமும் எம்பெருமானை யொழிய வேறு சிலர்க்கு இல்லாமையாலே அவனே ஸர்வேஶ்வர னென்கிறார்.

[தேவும் என்று தொடங்கி] - தேவமநுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காக வல்லனான ப்ரஹ்மாவைத் திருநாபிகமலத்திலே படைப்பதுஞ்செய்து தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக் கல்லது.

ப.—அநந்தரம், ஆராத்யதைக்கு ஈடான ஆதிக்யம் அவனுக்கொழிய இல்லையென்கிறார்.

தேவும் - தேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - (மநுஷ்யாதி) ஸகல பதார்த்தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக, பூவில் - திருநாபி கமலத்திலே, நான்முகனை - சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவை, படைத்த - படைத்த, தேவன் - பரதேவதையான, எம்பெருமானுக்கு - என்னையனுக்கு, அல்லால் - அல்லது, பூவும் - புஷ்பாத்யுபஹாரமும், பூசனையும் - ஆராதநோபசாரமும், தகுமே - (வேறு சிலர்க்குத்) தகுமோ? தகாதென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூவுக்கீடான ஸௌகுமார்யமும், பூஜைக்கீடான ப்ராதாந்யமும், அவனையொழிய வேறொரு வ்யக்தியில் இல்லாமையாலே, இவனே ஈஶ்வரனென்கிறார்.

[தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்த] - தேவஜாதி முதலான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காகத் திருநாபிகமலத்திலே தன்னையும் மிகும்படியான சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்த. [தேவன்] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தால் வந்த த்யுதி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டி அவனுக்கு லீலை யென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்த விளக்க மென்னுதல். [எம்பெருமானுக்கல்லால்] - ஸ்ருஷ்ட்யுபகாரத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனுக்கல்லது. [பூவும் பூசனையுந் தகுமே] - பூத் தருவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூஜை தருவது ப்ரபுவுக்கு; சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத்தகாது; பிச்சுண்ணிக்குப் பூசனை தகாது. "[illegible]", "[illegible]"

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸௌகுமார்யத்தாலும் முதன்மையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தேவும்இத்யாதி]-தேவஜாதியையும் ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காக, ஒருபூவிலே நாலுபூப் பூத்தாற்போலே சதுர்முகனை யுண்டாக்கினவன். [தேவன்]-சதுர்முகஸ்ரஷ்டா வாகையால் வந்த த்யுதியைச் சொல்லுதல், இதுதன்னை லீலையாக வுடையவ னென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்த விளக்க மென்னுதல். [எம்பெருமானுக் கல்லால்] - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான குணங்களாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனுக் கல்லது. [பூவும் பூசனையுந் தகுமே]-சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத் தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனைதகாது; பூத்தகுவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூசனை தகுவது முதன்மையுடையவனுக்கு; இவனையொழிந்தார்க்குத் தகாது என்கிறார். "ஸஹஷவ்யூயாஷீராக்ஷஸஃ நீடுதஜநார்தநஃ" (ஸஏஷப்ருதுதீர்க்காக்ஷஸ்ஸம்பந்தீதேஜநார்தநஃ) என்று ஸ்ரீபீஷ்மர் நேடும்போது அவனுடைய பரத்வத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு போந்து,'ஶ்ருதிஸித்தமான கண்ணழகையுடையவன்காண் உங்களுக்கு மைத்துனனாய்ப்

நாலாம்பாட்டு - தேவும் இத்யாதி. "பூவும்பூசனையும்" என்றத்தைப் பற்றவாதல், "தேவன்" என்ற காந்தியையும், "எம்பெருமான்" என்றத்தையும் பற்றவாதல், ஸௌகுமார்யத்தாலும் முதன்மையாலும் என்றது. யத்வா, "பூவில்" என்ற பத்மநாபத்வத்தாலே, இரண்டும் ஸித்தமாதல். பத்மநாபத்வம் பரத்வாஸாதாரணமிறே:

ப்ரஹ்மாவை என்னுமல், 'நான்முகன்' என்றதின் ஹாவம் - ஒருபூவிலே இத்யாதி. "ஷிவாதீ ஹாவிஜிஹீஷா வ்யவஹாராஜ்ஸிதிஸ்ரிஷெளஃஷஸ்ஷவசாத்திமதிஷ" என்கிற யாதவை உட்கொண்டு அர்த்தம் - சதுர்முக இத்யாதி. இதுதன்னை - ஸ்ருஷ்டியை. இப்பக்ஷத்தில், தேவன் - க்ரீடாபரன். விளக்கம் - காந்தி; அத்தாலே - காந்தனென்றாய். அதிமநோஹர னென்றபடி. 'படைத்த' என்றத்தைப்பற்ற, ஸ்ருஷ்ட்யாதீதி. ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான குணங்களாலும் என்றது - "நான்முகனைப்படைத்த" என்று ஸ்ருஷ்டிசொன்னாற் போலே ததுபயுக்தஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களும் அர்த்தஸித்தங்கள். 'தகுமே' என்ற பிரிநிலையேகாரத்துக்கு ஹாவம் - சிக்குத்தலையன் இத்யாதி. சிக்குத்தலையன் - ப்ரஹ்மா: ஜடாவானுகையாலே, ருத்ரனுதல். ருத்ரபக்ஷே "பூவும்பூசனையுந்தகுமே" என்றது - ருத்ரனுக்கே அந்வயிப்பது ஆகில், தகுவது ஆர்க்கு? என்ன, பூத்தகுவது இத்யாதி. இத்தால் - தபோநிஷ்டனுகையாலே ஸௌகுமார்யமும், உபாஸகனுகையாலே முதன்மையும் ருத்ரனுக்கில்லை யென்று கருத்து. "முதன்மையுடையவனுக்கு" என்ற அநந்தரம், ஆகையாலே இத்யத்யாஹார்யம். 'அல்லதில்லையோர்கண்' 'கோளரியேறன்றி யருளாலளிப்பாரார்' இத்யாதியாலே - பலகாலும் வ்யதிரேகநிர்த்தேஶத்தாலே வைராக்யஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் வைராக்யத்துக்கு ஆதிக்ய ப்ரதர்ஶநார்த்த மென்னுமிடத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்-"ஸஹஷ" இத்யாதி:

[illegible]

ஷவ்யூஷிஸஹஷெவஸ்யூரிஸ்ரீ". ஶ்ருதிஸித்தமான - "தஸ்யயதா" இத்யாதி ஶ்ருதிஸித்த

புகுந்திருக்கிறான்’என்று பரத்வத்தை அவன் தலையிலே மாட்டேறிந்தார்; “அர்ச்யமர்ச்சிதும் இச்சாம: ஸர்வே ஸம்மந்த்ய ஸாது” (அர்ச்யமர்ச்சிதுமிச்சாமஸ்ஸர்வேஸம்மந்த்ர்யஸாது) என்ற ஸஹதேவன்தலையிலே புஷ்பவ்ருஷ்டியைப் பண்ணினார்களிறே. இத்தால் - ஜ்ஞாநத்திற் காட்டில் வைராக்யத்துக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் சொல்லுகிறது. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தகுஞ்சீர்த்தன் தனிமுதலினுள்ளே
மிகுந்தேவும் எப்பொருளும்படைக்கத்
தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணனெம்மான்
மிகுஞ்சோதி மேலறிவார்யவரே.

ஆ.—(தகுஞ்சீர்.) தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமான கல்யாண குணங்களை யுடையனாய், ஸ்வஸங்கல்பகல்பித நிகில ஜகத்தையுடையனாய், தன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வோசிதமான அழகிய திருக்கண்களை யுடையனாயிருந்த, எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் அழகு ஒருவர்க்கு நினைக்க நிலமோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில்,புண்டரீகாக்ஷனாகையாலே அவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தகுஞ்சீர்த் தன்தனிமுதலினுள்ளே] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வஶக்தி யுக்தமான தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுள்ளே. ‘தனிமுதல் - ப்ரக்ருதி’ என்று சொல்லுவர். [மிகுந்தேவுமென்று தொடங்கி] - ஐஶ்வர்யங்களாலே மிக்கிருந்த தேவர்களையும் மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களையு மெல்லாம் படைக்க ‘தகும்’ என்னுமித்தைத் தெரிவியாநின்றுள்ள திருக்கண்களையுமுடையனாய் அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டருளின எம்பெருமானை பரதத்த்வம். [மேலறிவார்யவரே] - இவனொழிய வேறு சில ஈஶ்வரர்கள் உண்டென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமில்லை.

ப.—அநந்தரம், இப்பரத்வஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

யான. இது-“ஸஷ:” என்றிருக்க, “ஸ:” என்றதின் தாத்பர்யம். அயம் என்னாமல் “ஸஷ:” என்றது - ஶப்தமுகேந “ஸஷோஸஹாயோகீதே” இத்யாதி ஶ்ருதிப்ரத்யபிஜ்ஞார்த்தம். மைத்துனனாய் - அத்தைபிள்ளையாய். மாட்டேறிகை - ஏறிடுகை. ‘அவ்ருத்ரஐத்வாஶி - ‘தஸ்ய ஶ்ரீவாஸ: பாதயம்ஸவ்யே அஸிதாம் அபிதாம் ஸஞ்ஜைஸம்சிம்கஷ்டாம் அஹடேயதிமியோஜநா’. ‘ஶாநிநாம்’’ இத்யாத்யுத்தரஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்-என்றஸஹதேவன் இத்யாதி.இத்தால் பஹுமுகமாகப் பரத்வத்தை உபபாதித்த ஜ்ஞாநியான பீஷ்மர் தலையிலே புஷ்பவ்ருஷ்டி கண்டதில்லை; தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் சரக்கறுத்து ‘ஶாநிநாம்’ இத்யாதிப்படியே - நான் சொன்னதற்கு ஸம்மதியாதிருக்கிறவன் தலையிலே என்காலை வைக்கிறேனென்று ஸஹதேவன் காலைக்காட்டினபோது அவன்தலையிலே புஷ்பவ்ருஷ்டி உண்டாயிற்று; ஆகையால், ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில், இதரவிஷயத்தில் சரக்கறுக்கையாகிற வைராக்யம் ஶ்ரேஷ்டமென்றபடி. இத்தால் - புஷ்பவ்ருஷ்டிப்ரதிபாதநத்தால். க்ரமேண அந்வய:. (௪)

தகும் - (ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத்) தகுதியான, சீர் - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளையு டையனை, தன் - தன்னுடைய, தனி - அத்விதீயமாய், முதலினுள்ளே - ஜகத்துக்கு மூலமான ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, மிகும் - ('ஈஶ்வரன்' என்று ஶங்கிக்கலாம்படி) மிக்க, தேவும் - ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - மநுஷ்யாதி ஸகலபதார்த் தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்க, தகும் - ('இவன் தனக்குத் தகும்' என்ன) ஸூசக மான, கோலம் - அழகிய, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - கண்களையுடைய, எம்மான் - என்ஸ்வாமியானவனைக் காட்டிலும், மிகுஞ் சோதி - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு, மேல் — இதுக்குமேலொரு தத்த்வ முண்டென்று, அறிவார் - (வைதிகரில்) அறிவார், யவர் - ஆர்? உண்டென்று அறிவார் அவைதிக ரென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், புண்டரீகாக்ஷனைகையாலும், அவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தகுஞ்சீர் இத்யாதி] - தனக்குத் தகுதியான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வஶக்த்யாதி குணங் களை யுடையனாய், தனக்கு ஸ்வம்மாய், ஏககாரணமான மூலப்ரக்ருதியினுள்ளே. ஏக காரணமென்று - பரமாணுகாரண வாதியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதுக்கும் அடியான "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தினுள்ளே யென்னவுமாம். [மிகுந்தேவும்] - தன்னோடே விகல்பிக்கலாம்படி கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்த தேவஜாதியையும். வில்லை வளைத்த போதாக "அபிகம் மேநிரே விஷ்ணும்" என்னும்படியிறே அவர்கள் மிகை. [எப்பொருளும் படைக்க] - மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களை யெல்லா முண்டாக்க. [தகுங் கோலத் தாமரைக்கண்ணனெம்மான்] - 'தகும்' என்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாக்குவதாய், ரக்ஷகத்வம் இல்லையே யாகிலும் விடப்போகாதபடி தர்ஶநீயமான அக்கண்ணழகாலே என்னை "ஜிதம்" என்னப் பண்ணினவன்; "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ", "ராமம் கமலபத்ராக்ஷம்". [மிகுஞ்சோதி] - "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய", "நாராயண பரோ ஜ்யோதி:" என்று நாராயணனுவாக ஸித்தமான பரதத்த்வம். [மேலறிவார் யவரே] - இவனையொழிய வேறே சிலருண்டு என்று சொன்னால் வைதிகரா யிருப்பாரில் இசைவாருண்டோ? என்கை. இவ்வுபநிஷத் ப்ரஸித்தி வேறொருவர்க்கு உண்டோ? என்கை. "வேதவேத்யே", "தத்வேதாந்தேஷு வேத்யம்".

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. புண்டரீகாக்ஷனைகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[தகும்இத்யாதி] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்துக்கு உபயோகியான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளை யுடையனான. [தன்தனிமுதலினுள்ளே] - கார்யவர்க்கத்துக்கடையக் காரணமான மூல ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிற அதுக்குமடியான

அஞ்சாம்பாட்டு - தகுஞ்சீர் இத்யாதி. 'தாமரைக்கண்ணன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - புண்டரீக இத்யாதி.

தன்தனிமுதலினுள்ளே மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க - தகுஞ்சீரையுமுடைய னாய், தகுங்கோலத்தாமரைக்கண்ணையுடைய எம்மான் மிகுஞ்சோதிமேல் அறிவார் யவர் என்று அந் வயித்து அர்த்தம் - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்துக்கு இத்யாதி. இதுவே பாட்டுக்கு அந்வயம். தன் - தன்னு டைய. தனிமுதலினுள்ளே - அத்விதீயகாரணமான மூலப்ரக்ருதிக்குள்ளே யென்னுதல், ஸங் கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே யென்னுதல் என்று ஶப்தார்த்தம். அதுக்கும் அடி - ப்ரக்ருதி

ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். [தனிமுதல்] - ஏககாரணமென்று பரமாணுகாரணவாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [மிகும்இத்யாதி] - தன்னோடு மசக்குப்பரலிடலாம்படியான தேவஜாதியையும். வில்லைவளைத்தபோதாக "அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும்" (அதிகம் மேநிரேவிஷ்ணும்) என்னும்படியிறே இவர்கள் மிகை. [எப்பொருளும்] - 'மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்குத் தகுவானொருவன்' என்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ரக்ஷகத்வமில்லையானாலும் தர்ஶநீயமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய், அக்கண்ணழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையான். திருவடிதோற்ற துறையிலே இவருந் தோற்றது; "ராம:" (ராம:)-ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை. "கமலபத்ராக்ஷ:" (கமலபத்ராக்ஷ:) – அதிலே ஒருசுழியாயிற்று அமிழ்ந்துவார்க்கு வேண்டுவேது. அக்கண்ணழகுக்குள்ளே யென்? என்னில், - "ஸர்வ

ப்ர.—(தருஞ்சீர் இத்யாதி) (மிகுந்தேவும்) பாலகாண்டே [எரு] ஜாமதக்ந்யப்ரதாபஹரணாவஸரே ப்ராஸங்கிககதயா, "ததாது தேவதாஸ்ஸர்வா: ப்ருச்சந்தி ஸ்ம பிதாமஹம் । ஶிதிகண்டஸ்ய விஷ்ணோஶ்ச பலாபலநிரீக்ஷயா ॥௧௪॥ அபிப்ராயந்து விஜ்ஞாய தேவதாநாம் பிதாமஹ: । விரோதம் ஜநயாமாஸ தயோஸ்ஸத்யவதாம்வர: ॥௧௫॥ விரோதே ச மஹத்யுத்தமபவத்ரோமஹர்ஷணம் । ஶிதிகண்டஸ்ய விஷ்ணோஶ்ச பரஸ்பரஜயைஷிணோ: ॥௧௬॥ ததாது ஜ்ரும்பிதம் ஶைவம் தநுர்பீமபராக்ரமம் । ஹுங்காரேண மஹாதேவஸ்ஸ்தம்பிதோத த்ரிலோசந: ॥௧௭॥ தேவைஸ்ததா ஸமாகம்ய ஸர்ஷிஸங்கைஸ்ஸசாரணை: । யாசிதௌ ப்ரஶமம் தத்ர ஜக்மதுஸ்தௌ ஸுரோத்தமௌ ॥௧௮॥ ஜ்ரும்பிதம் தத்தநுர்த்ருஷ்ட்வா ஶைவம் விஷ்ணுபராக்ரமை: । அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷிகணாஸ்ததா ॥௧௯॥

காரணமாகைக்கும் அடி. "யஸ்யேக்ஷணப்ரக்ருதிஸம்ப்ரதஸவனாவனம்" என்னக்கடவதிறே. மூலப்ராக்ருதிபரமான பக்ஷத்தில் அருளிச்செய்கிறார் - ஏககாரணம் இத்யாதி. பரமாணுகாரணவாதிகளை - அநேகபரமாணுகாரணவாதிகளை யென்றபடி. 'அநேகபரமாணுக்கள் கூடி ஒரு கார்யத்தை யுண்டாக்குகிறது' என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. அதிஶயஸ்ராவயிதாஹ - தன்னோடு இத்யாதி. மசக்குப்பரலிடலாம்படி - ஸம்ஶயிக்கும்படி. மசக்கு - ஸம்ஶயம். பரல் - விரை. ஸம்ஶயத்தைப்பண்ணும் விரையென்று ஶப்தார்த்தம். அதாவது - பயல்கள் கோடுகீறி, ஸங்கேதபூர்வகமாக ஆடுகிற புளியம்விரை. அப்படி மிகுந்திருப்பார்களோ? என்ன, வில்லை இத்யாதி. பாலகாண்டே ஜாமதக்ந்யப்ரதாபஹரணாவஸரே ப்ராஸங்கிககதயா-"ஜ்ரும்பிதம் தத்தநுர்த்ருஷ்ட்வா ஶைவம் விஷ்ணுபராக்ரமை:। அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷிகணாஸ்ததா". மற்றுமுண்டானஇதி - 'படைக்கத்தகும் தாமரைக்கண்ணன்' என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - தகுகைக்கு ப்ரகாஶகங்களான திருக்கண்க ளென்கிற அர்த்தம் தோற்றுகிற தென்றபடி.'தாமரை' என்றதின் ஸாவம் - தர்ஶநீயம் இத்யாதி.ஸமபிவ்யாஹாரஸித்தார்த்தமாஹ - அக்கண்ணழகாலே இத்யாதி. கண்ணழகிலே தோற்றமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருவடி இத்யாதி. அப்படி திருவடி கண்ணழகிலே தோற்றிருக்குமோ? என்ன, ராம இத்யாதி. இந்த ஶ்லோகம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் திருவடிவாக்யம். எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வாங்க இத்யாதி. ரமயதீதி ராம: என்று - ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யங்களாலேயும் ஈடுபடுத்துமவரென்று கொண்டு, ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை என்கிறார். அதிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே. ஶரவணோத்ஸவ

ஸத்த்வமநோஹர:" (ஸர்வஸத்த்வமநோஹர:)- திர்யக்ஜாதீயனாய்ப் பணையோடு பணைதத் தித்திரிகிற என்நெஞ்சையும் அபஹரித்ததன்றே! "ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூத:" (ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூத:) - தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் குறையற்றதுதான் ஔத்பத்திகமாயிருக்கும். "ஜநகாத்மஜே" (ஜநகாத்மஜே)-'அறவிஞ்சச் சொன்னாய்: இனி இங்ஙன் சொல்லலாவாருண்டோ? இல்லையோ?' என்று பிராட்டிக்குக் கருத்தாக, "ஜநகாத்மஜே" (ஜநகாத்மஜே)-பின்னை உம்மைச்சொல்லலாம், நீரு முண்டு. [மிகுஞ்சோதி] - "பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய" (பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய), "நாராயணபரோஜ்யோதி:" (நாராயணபரோஜ்யோதி:) என்று, நாராயணாநுவாகாதிகளிலே இவனே பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸென்றுஓதப்படுகிறான். [மேலறிவார்யவரே] - 'இவனையொழிய நாராயணாநுவாக ஸித்தமாயிருப்பதோரு வஸ்து வுண்டு' என்று அறிவார் ஆரேனு முண்டோ? [யவரே] - "வைதிக:க:" (வைதிக:க:) என்னுமாபோலே. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகாதிகளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வைபவத்தையுடைய உன்பக்கலிலே பொறுமைகொண்டாடியிருப்பான் ஒருவைதிக னுண்டோ? உண்டாகில் அவன் அவைதிகனாமித்தனை; "தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்" (தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்). (ரு)

திர்யக்ஷ்வபி ஸர்வஸத்த்வமநோஹரத்வம் எப்படி தோற்றும்? என்ன, திர்யக் இத்யாதி. பணை- சாகை. தத்தி - குதித்து. 'ஸம்பந்ந:' என்கையாலே, குறையற்று என்றது. ஸம்பந்நஸ்ஸந் ப்ரஸூத: - ஸம்பந்நராய்க்கொண்டே பிறந்தா ரென்கையாலே, ஔத்பத்திகம் என்கிறது. தேஹ குணங்களாலு மென்றது - கீழ் 'ராம:' என்கிற இடத்திற் சொன்ன ஸௌந்தர்யவ்யதிரிக்த ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி தேஹகுணபரம்; அதோநபௌநருக்த்யம். குணதாக்ஷிண்யாஹ்யாநம் - குணாந்தரோபலக்ஷணம். ஸம்போதிக்கிறவனுடைய ஹாவத்தை ஆகாங்க்ஷாபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - அறவிஞ்ச இத்யாதி. அறவிஞ்ச - மிகவும் அதிகமாக. பின்னை உம்மைச்சொல்லலாம்- அடியே தொடங்கி அவளை அபிமுகீகரித்துக் சொல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதமான ஸம்போதநத்துக்கு இதுவே கருத்தென்று தாத்பர்யம். உம்மைப்பெற்றவனேயிறே ஜநக னென்றபடி. 'மிகுஞ் சோதி' என்றதுக்கு ஹாவம் - பரஞ்ஜ்யோதி இத்யாதி. "பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய" இதி சாந்தோக்யே. நாராயணபரோஜ்யோதி: - நாராயண:பரஞ்ஜ்யோதி: என்றபடி. விஸர்க்கலோபஸ் சாந்தஸ:. ஆரேனுமுண்டோ - இல்லை யென்றபடி. அந்தப்பிதற்றம் லோகத்தில் பாசுபதாத்யாகமங்களிலே நடையாடாநிற்கிறதே என்ன, 'யவரே' என்று. எந்த வைதிகரென்று விவக்ஷித மென்கிறார், யவ்ரே என்று. இப்படி விவக்ஷித்ததுக்கு ஸம்வாதம் - வைதிக: க: இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயேஶித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:" இதி. எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு, 'க:' என்று க்ஷேபத்திலேயாய், தாத்பர்யம் - அநந்யபரமான இத்யாதி. அநந்யபரமான-தேவதாந்தரபரத்வஸம்ஹாவநா விதுரமான. "வைதிக:" என்று விஶேஷிக்கிறவர்க்கு ஹாவமாஹ - உண்டாகில் இத்யாதி. வேதாத்யயநம்பண்ணினவர்களை 'அவைதிகர்' என்கிறதென்? என்ன, தஸ்யோத்பத்தி: இத்யாதி. விஷ்ணுபக்தியில்லாமையாலே 'அவைதிகர்' என்கிறதென்றபடி. பாத்மபுராணே, "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ யஸ் ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி । ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய நஷ்டம் ஸ்யாத் தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்." உத்பத்திநிரூபணம்- "யச்ச ப்ரஸூதாஸி தாரம்ஜஹ்ருஷி" இத்யாதி ஶ்லோகத்திலே கண்டுகொள்வது. அந்வய: பூர்வோக்த:. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

யவரும்யாவையும் எல்லாப்பொருளும்
கவர்வின்றித் தன்னுளொடுங்கநின்ற
பவர்கொள்ஞான வெள்ளச்சுடர்மூர்த்தி
அவரெம்மாழியம் பள்ளியாரே.

ஆ.—(யவரும்.) அஸம்பாதமாகத் தன்னுள்ளே வைக்கப்பட்ட ஸர்வஜகத்தையு முடையனாய், ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞத்தை யுடையனாய் க்ஷீரார்ணவ நிகேதனனை வண் துவரைப் பெருமாளே ஸர்வேச்வர னென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், சேதநாசேதநாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலே அவனே ஈச்வர னென்கிறார்.

[யவரும்யாவையுமெல்லாப்பொருளும்]-சேதநாசேதந பதார்த்தங்க ளொன்று மொழியாமே எல்லாவற்றையும். [கவர்வின்றி என்று மேலுக்கு] - ப்ரளயகாலத்துக்குப் பரஸ்பரம் நெருக்குப்படாதபடி திருவயிற்றிலே வைப்பதுஞ் செய்து, பரந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாந வெள்ளத்தையும் தேஜோரூபமான திருமேனியையுமுடையரா யிருந்துள்ளவர் ஜகத்திதார்த்தமாக வந்து ப்ரளயார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுவர்.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினு ரென்கிறார்.

யவரும் - எல்லாச்சேதநரும், யாவையும் - எல்லா அசேதநங்களுமாகிற, எல்லாப்பொருளும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், கவர்வின்றி - சோர்வின்றி, தன்னுள் - தன் ஸ்வரூபைக தேசத்திலே, ஒடுங்க - அடங்கும்படியாக, நின்ற - நின்ற, பவர்கொள் - பரப்பையுடைத்தான, ஞானவெள்ளம் - ஞானவெள்ளத்தை, சுடர் - (தனக்கு) ப்ரபையாகவுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமிகளான, அவர்-ஸர்வாதிகரானவர், எம் - நமக்கு போக்யமாய், அம் - தர்சநீயமான, ஆழி - க்ஷீரார்ணவத்திலே, பள்ளியார் - கண்வளர்ந்தருளுகிறார். கவர்வு — சோர்வு. பவர்வு — பரப்பு. சுடர்மூர்த்தி, விக்ரஹமாகவுமாம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், ப்ரளயாபத்திலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலும் இவனே ஈச்வர னென்கிறார்.

[யவரும் இத்யாதி] - சேதநரும் அசேதந வர்க்கமும் ஒன்றுங் குறையாதபடி எல்லாவற்றையும். [கவர்வின்றி] - கவராதபடி; பரஸ்பரம் நெருங்காதபடி. [தன்னுளொடுங்க நின்ற] - தன் திருவயிற்றிலே ஒதுங்கும்படி நின்ற; தன் ஸங்கல்பைகதேசத்திலே என்னவுமாம்; "[illegible]" என்னக் கடவதிறே. [பவர்கொள் ஞானவெள்ளம்] - பரம்பாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநவெள்ளத்தையும். [சுடர்மூர்த்தியவர்] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திருமேனியையு முடையவர். [எம் ஆழியம்பள்ளியாரே] - ப்ரளயார்ணவத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளினார். ப்ரளயாபத்ஸகரானவர், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து

திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினு ரென்றுமாம். [ஆழியம்பள்ளியார்] - கடலைப் படுக்கையாகக் கொண்டார். "பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை". எம் என்று - தாமிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து கண்வளர்ந்தருளிற்று; தம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கென்று.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆபத்ஸகனுகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறுர்.

[யவரும்இத்யாதி] - சேதநவர்க்கத்தையும் அசேதநவர்க்கத்தையும், இப்படி இரண்டுவகையாகச் சொன்னவற்றைக் கூட்டி, இப்படியிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ப்ரளயாபத்திலே தன் வயிற்றிலே சேரும்படியானபோது. [கவர்வின்றி] - கவர்கையாவது - க்ரஹிக்கை. அதாவது - ஹிம்ஸையாய், ஒருவரையொருவர் நெருக்காதபடி. [தன்னுள்ஒடுங்கநின்ற]—"ததஃபஶ்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குக்ஷௌ மஹாத்மந:" (ததபஶ்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷௌமஹாத்மந:) என்னக்கடவதிறே. தன்னுள் - தன் ஸங்கல்பைகதேஶத்திலே யென்னவுமாம். [பவர்கொள்இத்யாதி] - இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பான பரம்பின ஞானவெள்ளத்தை யுடையனுய், 'இப்படி ரக்ஷிக்கப்பெற்றவிடம் தன்பேறு' என்று தோற்றும்படி யிருக்கிற திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையரான அவர். [எம்ஆழியம் பள்ளியாரே] - தாம் ஸம்ஸாரமத்யஸ்த்தரா யிருக்கையாலே எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக வந்து ஏகார்ணவத்தை அழகிய படுக்கையாக வுடையரானுர். "பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை". இப்படி ஆபத்ஸகனுய் அணியனுகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறுர். (௬)

ஏழாம்பாட்டு.

பள்ளியாலிலை யேழுலகுங்கொள்ளும்
வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான்
உள்ளுளாரறிவார் அவன்தன்
கள்ளமாய மனக்கருத்தே.

ஆறும்பாட்டு - யவரும் இத்யாதி. "தன்னுள் ஒடுங்கநின்ற" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆபத்ஸகன் இத்யாதி.

யவரும்யாவையு மெல்லாப்பொருளும்-சேதநரும்அசேதநங்களுமான எல்லாப்பொருளு மென்று ஸப்தார்த்தம். உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ததஃபஶ்யம் இத்யாதி. ஆரண்யபர்வணி தர்மபுத்ரம் ப்ரதி மார்க்கண்டேய: "யத்கிஞ்சிந்மயா லோகே த்ருஷ்டம் ஸ்தாவரஜங்கமம் | ததஃபஶ்யம்" இத்யாதி. 'தன்னுள்' என்று - ஸங்கல்பபரமானபோது, 'கவர்வின்றி' என்றது - ஒன்றுந் தப்பாதபடி யென்று பொருள்; 'ஒடுங்க' என்றது - மஹாஸம்ஹாரபரம்; திருவுதரபரமானபோது அவாந்தரப்ரளயபரம். பவர்கொள் - பரம்புதலையுடைய. 'சுடர்' என்றதிலே நோக்காக ஹ்ரவம் - இப்படி இத்யாதி. மூர்த்தியான அவரென்று அந்வயித்து அர்த்தம் - திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையரான அவர் என்று. 'எம்' என்ற பஹுவசநார்த்தம் - தாம்ஸம்ஸார இத்யாதி. ஏகார்ணவம்-ப்ரளயஜலதி. 'பள்ளி' என்று படுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன, பாயலும் இத்யாதி. "ஆழியம் பள்ளியார்" என்றத்தைப்பற்ற, அணியனுகையாலும் என்றது. க்ரமேண அந்வய:. (௬)

ஆ.—(பள்ளியாலிலை.) ஸர்வலோகாவகாஶ ப்ரதத்வ பரமௌதார்யத்தையு டைத்தாய், ஸர்வலோகஹரண ஸமர்த்தமாயிருந்த தன் வயிற்றிலே ஸர்வலோகத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்ந பூத திவ்யசேஷ்டிதங்களுக்கு ஒரு முடிவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அகடிதமான கடதநப்ரகாரத்தைச் சொல்லி அத்தாலும் இவனே ஈஶ்வரனென்கிறார்.

[ஏழுலகுமென்று தொடங்கி] - ஜகதமெல்லாம் உள்ளே புக்காலும் பின்னையும் இடமுண்டாய் ரக்ஷகமான வயிற்றை யுடைய ஈஶ்வரனை. [உள்ளுளென்று தொடங்கி] - அத்யகாதமாய்த் தெரியாதே ஆஶ்சர்யமான அவனுடைய மநோவ்ருத்தியை ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாது.

ப.—அநந்தரம், கடதநாயித்வரூபமான அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத் தாலே அவன்பரத்வம் அநவபோயமென்கிறார்.

பள்ளி - படுக்கை, ஆலிலை - ஆலிலையாக, ஏழுலகும் - எல்லாலோகத்தையும், கொள்ளும் - கொள்ளுகைக்கு இடங்கொடுக்கும், வள்ளல் - ஔதார்யத்தையும், வல் - ஶக்தியையுமுடைத்தான, வயிறு - வயிற்றையுடைய, பெருமான் - ஸர்வாதிகனானவனு டைய, கள்ளம் - ஒருவர்க்குந்தோன்றாதே, மாயம் - ஆஶ்சர்யமான, மனககருத்து - மாநஸவ்யாபாரம் (ஜகதர்த்தமான ரக்ஷணசிந்தாவ்யாபாரம்), உள்ளுள் - மாநஸவ்யாபாரத தாலே, அறிவார் - அறியுமவர்கள், ஆர் - ஆர்? எவர்க்கும் அறியஅரிதென்று கருத்து.

இ—ஏழாம்பாட்டில், அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[பள்ளி யாலிலை] - படுக்கை ஆலந்தளிர். [ஏழுலகுங்கொள்ளும்] - அதில்கண் வளர்ந்தருளுகிற சிறுபிள்ளைவயிறு ஜகத்தெல்லாங் கொள்ளுகிறது. [வள்ளல்வல்வயிறு]- வள்ளல்தனமாவது - புக்கார்க்கெல்லாம் இடமுண்டாயிருக்கை. வலிமையாவது - ப்ரள யத்துக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமா யிருக்கை. [பெருமான்] - இப்படி ரக்ஷிக்க வேண்டிற்று உடையவனானபடியாலே. [உள்ளுள்என்று தொடங்கி] - அத்யகாதமாய் ஒரு வர்க்குந் தெரியாதே, அறிந்த தோற்றம் - ஆஶ்சர்யமான மாநஸவ்யாபாரமானது ஒருவர்க் கும் அறியவொண்ணாது. அவனுடைய பாஹ்யமான வ்யாபாரமும் நிலமன்று, மாநஸ வ்யாபாரமும் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிறது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - பள்ளி இத்யாதி. 'பள்ளியாலிலை' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதா ரிகை - அகடித இத்யாதி. 'மண்ணும்விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட' என்றது-இத்திருவாய்மொழி யின் அர்த்தஸங்க்ரஹ ரூபமாகையாலும், "யவரும்யாவையும்" இத்யாதி-ஆபத்ஸகத்வபரமாகையா லும், "பள்ளியாலிலை" இத்யாதி - அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யபரம்; அதோநபௌநருக்த்யம்.

[பள்ளியாலிலை] - படுக்கை, பவனுயிருப்பதோரு ஆலந்தளிர். [ஏழுலகுங் ாள்ளும்]-இப்படுக்கையிலே ஸப்தலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்துக் கண்வளரும். ,ள்ளல்] - புக்க லோகங்களுக்கு அவ்வருகே 'இன்னங்கோண்டுவோ' என்னும்படி டமுடைத்தாயிருக்கை. [வல்வயிற்றுப்பெருமான்] - உட்புக்க பதார்த்தங்களுக்கு ஊய ரஸங்கமின்றியேயொழியும்படி மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கை. [பெருமான்] - இப்படி க்ஷிக்கவேண்டிற்றுஉடையவனுகை. அவனுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத் ுதை யார்அறிவார்? கண்டதுஒன்றைச் சொன்ன இத்தனை போக்கி, உள்ளுள் - இன்னம் ள்ளேயுள்ளேயுண்டாய், கள்ளமாய் - ஒருவர்க்குந்தெரியாதபடியாய், மாயமாய் - ஜ்ஞா ாம்ஸம் ஆச்சர்யமா யிருக்கிற அவனுடைய மனக்கருத்து-மநோவ்யாபாரத்தை, ஒருவ ால் அறியலா யிருக்கிறதோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கருத்தில்தேவும் எல்லாப்பொருளும்
வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி யாரே
திருத்தித்திண்ணிலை மூவுலகுந் தம்முள்
இருத்திக்காக்கு மியல்வினரே.

ஆ.—(கருத்தில்.) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணங்கள் பிறர்கர்த்ருக மல்லவோ? இவற் றைப் பரமபுருஷைககர்த்ருகமாகச் சொல்லுவாருண்டோ? என்னில்;—பெற்ற மாதாவே புத்ரரக்ஷணம் பண்ணுகிறாப்போலே ஸ்ருஷ்டித்தவனே ரக்ஷிக்க ப்ராப்தம்; ஆதலால், ரக்ஷிக்கிறான் பரமபுருஷனே. ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்க ளிரண்டும் பரமபுருஷைககர்த்ருக மென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்களைப் பண்ணு கையாலும் இவனே ஈச்வர னென்கிறார்.

[கருத்தில் என்று தொடங்கி] - தன் ஸங்கல்பத்திலே தேவர்கள் தொடக்க மான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கின ஆச்சர்யபூதனையன்றி மற்றுஆர்? [திருத்தி யென்று தொடங்கி] - திண்ணிதான நிலையையுடைத்தாம்படி மூவுலகையும் திருத்தித் தம் ஸங்கல்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு காக்கும் ஸ்வபாவர்.

பவனுயிருப்பது - ஊவனுயிருப்பது; *அப்போது உண்டாயிருப்ப தென்றபடி. 'அவாந் தரப்ரளயத்தில் வயிற்றிலேவைத்தது க்ருதகமான த்ரைலோக்யமாயிருக்க, 'ஏழுலகும்' என்றது - ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பாலே; மஹாபலி அபஹரித்தது த்ரைலோக்யமாயிருக்க, 'ஸத்யலோகபர்யந்தம் அளந்தாற்போலே' என்று அருளிச்செய்வர். 'வள்ளல்' என்றது - வயிற்றுக்கு விசேஷணம். இவ் விடத்திலே - "இவ்வேழுலகமுண்டுமிடமுடைத்தால்" என்றது அநுஸந்தேயம். 'வல்' என்ற வன்மைக்கு ஊவம்-உட்புக்க இத்யாதி. அவனுடைய உள்ளுளாய என்றது - கருத்துக்கு விசே ஷணம். நீர் அறிந்து சொன்னீரே? என்ன,- கண்டதொன்றை இத்யாதி. ஆலிலையைப் பள்ளி யாகவுடையனுய், ஏழுலகுங்கொள்ளும் வள்ளல் வல்வயிற்றையுடைய பெருமானுன அவன் தன் னுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத்தை ஆரறிவார்? இத்யந்வயஃ.* (எ)

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன் அவனே யென்கிறார்.

கருத்தில் – தன்நினைவாலே, தேவும் - தேவவர்க்கமும், எல்லாப்பொருளும் - மநுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களும், வருத்தித்த - (ஸத்தைபெற்று அபிவ்ருத்தமாம்படி) உண்டாக்கின, மாயம் - ஆஸ்சர்யஶக்த்யாதிகளையுடைய, பிரானை - ஈஸ்வரனை, அன்றி – ஒழிய, ஆரே - ஆர்தான், மூவுலகும் - ஸமஸ்தலோகத்தையும், திண் - திண்ணிதான நிலை - நிலையையுடைத்தாம்படி, திருத்தி - (அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளாலே) திருந்தச் செய்து, தம்முள் - தம்நினைவுக்குள்ளே, இருத்தி - அவற்றை ப்ரதிஷ்ட்டிதமாக்கி, காக்கும் - ரக்ஷிக்கும், இயல்வினர் - ஸ்வபாவத்தையுடையார்? ரக்ஷணைகஸ்வபாவன் அவனென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகையாலும் இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[கருத்திலித்யாதி] – தன் ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதி முதலாக ஸகல பதார்த்தங்களையும். [வருத்தித்த] - நிர்வர்த்திப்பித்த, உண்டாக்கின, ஸ்ருஷ்டித்த. [மாயப் பிரான் இத்யாதி] - ஆஸ்சர்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரனை யொழிய; மற்றார், [திருத்தி யென்று தொடங்கி] - மூவுலகும் திண்ணிதான நிலையை உடைத்தாம்படி திருத்தி, தன்ஸங்கல்பத்திலே வைத்து, ஒருநோவு வாராதபடி அவதாநம்பண்ணி நோக்குகை இயல்வாக வுடையவர் - ஸ்வபாவமாக வுடையார் மற்றார்? "தமேகஷ தவைஹாவஸ்யாம்", "நஹிபாலநஸாமர்த்ய்ம்ருதே ஸர்வேஶ்வரம்ஹரிம்".

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் பாலநமும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனாகையாலே இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[கருத்தில் இத்யாதி] - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும், வர்த்திப்பித்த - உண்டாக்கின; ஸ்ருஷ்டித்த. ஆஸ்சர்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரனையன்றி, மூன்றுலோகங்களையும் திண்ணிதான ஸ்த்திதியையுடைத்தாம்படியாகத் திருத்தி, தம்முளிருத்தி, அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு அநுரூபமான ரக்ஷணங்களையும் திருவுள்ளத்தே வைத்து [காக்கும்]- "நஹிபாலநஸாமர்த்ய்ம்" (நஹி பாலநஸாமர்த்த்யம்) என்கிறபடியே ரக்ஷணத்தைப்பண்ணும். [இயல்வினரே] - இத்தை இயல்வாக வுடையவர், ஸ்வபாவமாக வுடையவர் ஆர்? மாயப்பிரானையன்றி - காக்குமியல்வினர் - ஆர்? என்று அந்வயம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு - கருத்தில் இத்யாதி. 'வருத்தித்த, காக்கும்' என்கிற பதங்களிலே நோக்காக – ஸ்ருஷ்டியும் இத்யாதி.

கருத்தில் - ஸங்கல்பத்தில். வருத்தித்த - வர்த்திப்பித்த. திண்ணிதான ஸ்த்திதி - ஸத்தாநுவ்ருத்தி. திருத்தி - மர்யாதைகளையுண்டாக்கி. தம்முள் - தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே. காக்கை - அநிஷ்டநிவர்த்தந இஷ்டப்ராபணங்கள். "இயல்வினரார்" என்றதால் பலித்த அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - நஹி இத்யாதி. தேவும் எல்லாப்பொருளும் - கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி - மூவுலகும் திண்ணிலையாகத் திருத்தி - தம்முளிருத்திக் காக்குமியல்வினர் ஆர்? இத்யந்வயஃ (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான்
சேர்க்கைசெய்து தன்னுந்தியுள்ளே
வாய்த்ததிசைமுகன் இந்திரன்வானவர்
ஆக்கினன் தெய்வவுலககுகளே.

ஆ—(காக்கும்.) கேவலம் ஸ்ருஷ்ட்டிமாத்ரமே அன்று, பரமபுருஷகர்த்த்ருகம்: ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் பரமபுருஷகர்த்த்ருகம்; ஆதலால், அவனே ஸர்வேஶ்வரன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் இவனிட்ட வழக்காகையாலே இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[காக்குமியல்வினன்] - பரிபாலநத்தை ஸ்வபாவமாக வுடையான். [சேர்க்கை செய்து] - ஸம்ஹரித்து. [தன்னுந்தியுள்ளே யென்று மேலுக்கு] - தன்உந்தியுள்ளே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமனான திசைமுகன் இந்திரன் வானவர் தெய்வவுலகுகள் இவற்றையெல்லாம் உண்டாக்கினான்.

ப.—அநந்தரம், இந்த ரக்ஷணத்தோபாதி ஜகதுத்பத்தி ஸம்ஹாரங்களும் தததீந மென்கிறார்.

காக்குமியல்வினன் - ரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வேஶ்வரன், சேர்க்கைசெய்து - (ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே நாமரூபவிபாகரஹிதமாய், "தமேகீபவதி" என்கிறபடியே) சேரும்படிபண்ணி, தன் உந்தியுள்ளே - தன் திருநாபிக்குள்ளே, வாய்த்த - ஸ்ருஷ்டிக்கு வாய்த்த, திசைமுகன் - சதுர்முகன், இந்திரன் - இந்த்ரன், வானவர் - தேவர்கள், தெய்வவுலகுகள் - (அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான) திவ்யலோகஙகள், ஆக்கினன் - இவற்றை உண்டாக்கினான். உந்தியுள்ளே பிறந்த திசைமுக னென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் இவனிட்ட வழக்காகையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

[காக்குமியல்வினன்] - ரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாக வுடையவன்; "நவஸம்ஶயஸ்தா ரக்ஷிஷ்யாமி" இத்யாதி. [கண்ணபெருமான்] — ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்த ஸர்வேஶ்வரன். [சேர்க்கை செய்து] - ஸம்ஹாரகாலம் வந்தவாறே "தமேகீபவதி" என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே சேர்க்கையைச் செய்து. [தன்னுந்தி இத்யாதி] - தன்னுடைய திருநாபி கமலத்திலே, ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தில் விலக்ஷணனான ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் அல்லாததேவதைகள் தேவலோகங்கள் இவற்றை உண்டாக்கினான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கையாலும் இவனே ஈஶ்வர னென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - காக்கும் இத்யாதி. 'சேர்க்கைசெய்து' என்ற ஸம்ஹாரமொன்றுமே கீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு விசேஷம்.

[காக்குமியல்வினன்] - "நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே" (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே) என்கிறபடியே பாலநகர்மத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவன். [கண்ணபெருமான்] - ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்த ஸர்வேச்வரன். [சேர்க்கைசெய்து]-ஸம்ஹார காலம் வந்தவாறே கார்யரூப ப்ரபஞ்சமடையத் தன்பக்கலிலே சேர்க்கையாகிற செயலைச் செய்து. [தன் இத்யாதி] - தன்னுடைய திருநாபிகமலத்திலே, தான் ஒருகால் ஸ்ருஷ்டி என்று விட்டால் பின்பு தன்னையுங் கேட்கவேண்டாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்ஷமனான சதுர்முகன் இந்த்ரன் மற்றுமுண்டான தேவர்களோடேகூட,இவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் கட்டளைப்பட உண்டாக்கினான். தன்உந்தியுள்ளே - ஆக்கினான். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கள்வாஎம்மையும் ஏழுலகும் நின்
னுள்ளேதோற்றிய இறைவவென்று
வெள்ளேறன்நான்முகன் இந்திரன்வானவர்
புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவரே.

ஆ —(கள்வா.) இப்படி சதுர்முக பசுபதி ப்ரதமகப்ரப்ருதி தேவர்களுக்கும் எம்பெருமானே காரணபூதனுமாய் ஈச்வரனுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தில் ப்ரமாண மென்? என்னில்,—அவர்கள் தங்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், கீழ் 'எம்பெருமானே ஈச்வரன், அல்லாதார் அநீச்வரர்கள்' என்றுஞ் சொன்னபோதுக்கு அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்துதிவாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

[கள்வா] - உன் ஐச்வர்யத்தை மறைத்து எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! [எம்மையும் ஏழுலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவவென்று] - எங்களையும் நாங்களிருந்த லோகங்களையும் உன் ஸங்கல்பத்தாலே தோன்றுவித்த ஸ்வாமியென்று. [புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே] - லோகார்த்தமாகப் பெரியதிருவடி மேலே யேறிப் புறப்படுமிடத்திலே அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தாநிற்பர்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே ஸர்வதேவதா ஸமாச்ரயணீயன் அவனே யென்கிறார்.

கள்வா - (அவதாரமுகத்தாலே ஆதிக்யத்தை மறைக்கும்) க்ருத்ரிமனே! எம்மையும் - எம்மையும், ஏழுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், நின்னுள்ளே - உன்னு

'பாலநம்அவனது' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- நஸம்பதாம் இத்யாதி.ஸமாஹாரே-ஸம்பாதநே. சேர்க்கை - ஸமாஹாரம்: அத்தால், ஸம்ஹாரஞ்சொல்லுகிறது. 'வாய்த்த' என்றதுக்கு பாவம் - தானேநுகால் இத்யாதி. வாய்த்த - ஸமர்த்தனான. திசைமுகன் - திங்முகன். வானவர்-தேவர்களோடேகூட. தெய்வவுலகுகள்-தேவதைகளுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களை. கட்டளைப்பட - மர்யாதைப்படும்படி. காக்குமியல்வினன இத்யாரப்ய, வானவர்களோடேகூட தெய்வவுலகுகளைத் தன்உந்தியுள்ளே ஆக்கினான் இத்யந்வயः. (௯)

டைய ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, தோற்றிய - தோன்றுவித்த, இறைவ - ஸ்வாமியே! என்று - என்றுகொண்டு, வெள்ஏறன் - வெளுத்த ஏற்றையுடைய ருத்ரனும், நான்முகன் - சதுர்முகனும், இந்திரன் - இந்த்ரனும், வானவர் - ஸ்வர்க்கவாஸிகளும், புள்ஊர்தி - கருடவாஹநனுடைய, கழல் - திருவடிகளை, பணிந்து - ப்ரணாமம்பண்ணி, ஏத்துவர் - ஸ்துதியாநிற்பார்கள். இத்தால் - தர்மபர்யாய வ்ருஷபவாஹநத்வத்தாலே ருத்ரனுடைய கர்மவஶ்யதையும், வேதமயனான கருடன் வாஹநமாகையாலே ஈஶ்வரனுடைய வேதாந்தவேத்யத்வமும் தோற்றுகிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'இவனே ஈஶ்வரன்' என்கிற இப்பொருளுக்கு அவர்கள் ஸ்துதிவாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

[கள்வா] - உன் ஐஶ்வர்யத்தை மறைத்து எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! பரதந்த்ரனாய்த் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அபலபிக்கையிறே களவாவது; கைலாஸயாத்ரையிலே இது ப்ரகாசிக்கிறது; "நமோவஹ்ணாயகஹ்ணாய நமோ கூடகூடாயவ" என்று இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை வாசிக்கக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், 'ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயாகையாலே மீன் துடிக்கிறபடி பாராய்'என்றான்; "நாத் தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையாலேத்த" என்கிறபடியே வாய் தழும்பேறிக் கிடக்கிறதன்றே. நீ மறைத்து நிற்கிற நிலையை நாங்கள் அறிந்திலோமாகில் செய்வதென்? என்கிறார்கள். [எம்மையும் இத்யாதி] - 'அது களவு' என்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறார்கள். எங்களையும், நாங்களிருக்கிற லோகங்களையும் உன் ஸங்கல்பைகதேசத்திலே தோற்றுவித்த ஸ்வாமீ! இது ஸ்வரூபமாயிருக்க எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கடவையோ? [வெள்ளேறன் இத்யாதி] - ராஜபரிகரமானவர்கள் சட்டையும் பிரம்பும் மயிர்க்கட்டுமாய்க்கொண்டு தந்தம் தரத்தோடே ஸேவிக்குமாபோலே, தந்தம் வரிசைபோடேயாயிற்று ஸேவிப்பது; "இரவியர் மணிநெடுந்தேரொடும்" இத்யாதி. [புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே] - அந்தஃபுரத்திலே செல்லுகைக்கு அந்தரங்கதை போராமையாலே ஆட்டத்து வெளியிலே யானைக்காலிலே விழுந்து கூப்பிடுவாரைப்போலே பெரிய திருவடியின்மேலே யேறிப் புறப்பட்ட விடத்தேயாயிற்றுப் புகழ்வது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவ்வளவும் வர, நான் ப்ரதிபாதித்த பரத்வத்தை நீங்கள் ஆஶ்ரயணீயராக நினைத்திருக்கிறவர்கள் மேலெழுத்தைக்கொண்டு விஶ்வஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்வா] - ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே வந்து வரங்கொள்ளுகிற இடத்திலே, 'தேவர் இன்னம் எனக்கு ஒருவரம் தரவேணும்: நீர் தந்த வரம் நிலைநிற்கும்படி என்பக்க

பத்தாம்பாட்டு - கள்வா இத்யாதி. கீழெல்லாம் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை இதிலே த்ருடீகரிக்கிறா ரென்கிறார் - இவ்வளவும் இத்யாதி. மேலெழுத்து என்றது - பூர்வார்த்தத்திற் சொன்ன அவர்கள் பாசுரம்.

பராவஸ்த்தையில் வரங்கொள்ளாதே தான் தாழநின்று வரங்கொள்ளுகை - களவென்று விவக்ஷித்து இதுக்கு ஹேதுவேது? என்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. தேவரீர் இன்னும் எனக்கு ஒரு வரந்தரவேணும் என்கிறவிடத்திலே மஹாமேதத்திலே ருத்ரன், தன்தலையை யறுத்து ஹோ

லிலே வந்து ஒருவரம் பெற்றுப்போகவேணும்' என்று அர்த்திக்க, 'அப்படியேசெய்கிறேம்' என்றுவிட்டு,'ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு ஒருபிள்ளை வேணும்' என்று சென்று நின்று "[illegible]" (நமோகண்டாயகர்ணய) என்றாற்போலே ஏத்த, அவனும் "[illegible]" (உமயாஸார்த்தமீஶாநஃ) என்கிறபடியே புறப்பட்டு, "நீ கறுப்புடுத்துத் தாழ நின்ற நிலையிலே இச்செயலைச் செய்தால் இத்தை நாட்டார் 'மேய்' என்றிருப்பர்களோ கள்வா?" என்பர்கள் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மறைத்துப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கையிறே - களவாகிறது கைலாஸயாத்ரையிலே "[illegible]" (நமோகண்டாயகர்ணயநமஃகடகடாயச) என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியைக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், 'இதுக்குமுன்பு ஒருவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயான வாறே மீன்துடிக்கிறபடி பாராய்' என்றான் *"நாத்தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையாலேத்த" என்கிறபடியே - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி நாத்தழும்புபட்டுக் கிடக்கிறதன்றே 'இவன் தாழநின்ற நிலையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணின நிலையும் களவு' என்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். [எம்மையும் இத்யாதி] – நீ இவற்றை மனைகிறபோது, எங்களையும் மனைந்து பின்னையன்றோ திர்யக்ஜாதிகளை உண்டாக்கிற்று. [இறைவ]-இறைவ என்று நிற்பர்கள் இங்ஙனே சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆர்? என்னில், - [வெள்ளேறன் இத்

மம்பண்ண உத்யோகித்தபோது, ஸர்வேஶ்வரன் வந்து தோற்றிச் சிலவரங்கள்கொடுத்து, 'இன்னம் ஏதுவேணும்?' என்றவளவிலே, - "[illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம்' வஹ வஹித்தது மேகமாய், வராஹபுராணே ருத்ரகீதாயாம் பகவாந், "[illegible]". "மேகமாய்த் தாங்கினன் திருமால் காண் சாழலே" என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. கறுப்புடுக்கை - பரத்வத்தை மறைக்கை. இச்செயலைச் செய்தால் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகை வரங்கொள்ளுகை முதலான செயலைச் செய்தால். மெய்யென்றிருப்பார்களோ வென்றது - 'வரங்கொடுத்ததுக்காகச் செய்தான்' என்றிறே இருப்பர்க ளென்றபடி. கள்வா என்பர்கள் - ருத்ராதிகளென்று கூட்டுவது. தாழநிற்கை களவோ வென்ன, தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம்-கைலாஸ இத்யாதி. கேட்டப்ராஹ்மணன் - புராணஶ்ரவணவேலாயாம் கேட்ட ப்ராஹ்மணன். மீன்துடிக்கிறபடி-மீன் துடிக்கிறாப்போலே நாக்குத் துடிக்கிறபடி. நமோகண்டாய இதி- ஸ்ரீஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம். தத்ரைவ, "[illegible]". அப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி யறியானோ? என்ன, நாத்தழும்ப இத்யாதி. திருமொழி. நாக்கானது தழும்பேறும்படியாகச் சதுர்முகனும் ருத்ரனும் முறையாலே - ஶேஷித்வப்ராப்தியாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வென்கை. தழும்புபட்டு - தகணேறி. 'எம்மையும் எழுலகும்' என்ற க்ரமத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நீ இவற்றை இத்யாதி. மனைகை - ஸ்ருஷ்டிக்கை. நின்னுள்ளே - உன்ஸங்கல்பத்திலே. இறைவ - ஸ்வாமீ! ஸ்வாமிஸந்நிதியிலே வாஹநங் கொண்டு வரலாமோ? என்ன

* பெரிய திருமொழி - க-எ-அ.

யாதி]-ராஜஸேவைபண்ணுவார் தந்தாம்அடையாளங்களோடே சட்டையும் பிரம்புமாய் ஸேவிக்குமாபோலே. இவர்களுந் தந்தாம்அடையாளங்களோடே யாயிற்று வந்துஸேவிப்பது. "இரவியர் மணிநெடுந்தேரோடும்" இத்யாதி. [புள்ளூர்திகழல்பணிந்தேத்துவரே] - ஸர்வேஶ்வரன், பெரியபிராட்டியாருந் தானுமாயிருக்கிற இருப்பில் புகப்பெறுமையாலே திருப்பாற்கடலுக்கு இவ்வருகே கூப்பிட்டால். இவர்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்காகத் திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிப்புறப்படும் ஆட்டத்து வெளியிலே யானைக்காலிலே *துகையுண்ணுநிற்பாகள் (கா)

ப தி ஞெ ரா ம் பா ட் டு.

ஏத்தவேழுலகும் கொண்டகோலக்
கூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வாய்த்தவாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
ஏத்தவல்லவர்க்கு இல்லையோருனமே.

ஆ.—(ஏததவேழுலகும்.) ஸர்வலோகங்களும் தன்னுடைய விஜயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நின்று ஏதத ஏழுலகுங்கொண்டருளின இது தொடக்கமாக வுள்ள திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இந்தத் திருவாய்மொழியை இநத பாவனையோடே கூட ஏத்தவல்லார்க்கு இனி ஒரு நாளும் எம்பெருமானோடு விஶ்லேஷ மில்லை யென்கிறார்

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு, 'எம்பெருமான் அநீஶ்வரன்' என்று புத்திபண்ணுதல். 'இதரதேவதைகள் ஈஶ்வரர்கள்' என்று புத்தி பண்ணுதல் செய்யும் இவவநர்த்தங்க ளொன்றும் வாரா தென்கிறார்.

[ஏத்தஎன்று தொடங்கி] - தேவாதிகளெல்லாம் நின்று புகழ லோகங்களை யெல்லாம் அளந்துகொண்ட மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தை யுடையவனை நேர்பட்ட.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிககு பலமாக ஸர்வப்ரகார வைகல்ய ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ராஜஸேவை இதயர்த்; அவன்கொடுத்த வரிசையோடே வந்தால் விரோதமில்லை யென்றபடி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம - இரவியா இத்யாதி. திருப்பள்ளியெழுச்சி-அ. த்வாதஶாதித்யர்கள், விலக்ஷணமான பெரியதேரோடே வந்தார்க ளென்கை. 'புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவர்' என்று விஶேஷிப்பானென்? என்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஆட்டத்துவெளி-வையாளிவெளி. ராஜாக்களுடைய வையாளிவெளியிலே யானைக்காலிலே ஸாமந்தராஜாக்கள் நிரபிமாநராய்த துகையுண்பர்களிறே; அப்படியே இங்கும் நிரபிமாநராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணுநிற்பர்க ளென்றபடி. வெள்ளேறனித்யாரப்ய, கழல்பணிந்து - கள்வா எம்மையும் இத்யாரப்ய, தோற்றிய இறைவனென்ற - ஏத்துவர் இத்யந்வய: (கo)

* இங்கு 'துகையுண்டுவிழுந்து கூப்பிடுவாரைப்போலே அவ்விட்டத்திலே திருவடிகளிலே விழுந்து புகழாநிற்பர்கள்' என்னும் வாக்யம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறதென்பர்.

ஏத்த - லௌகிகரேத்துகிற இதுவே விளைநீராக, ஏழுலகும - ஸமஸ்த லோகத்தையும், கொண்ட - அளந்துகொண்ட, கோலம் - வடிவழகையும், கூத்தனை - வல்லாராடினாற்போலே அளந்த ஆச்சர்யசேஷ்டிதத்தையு முடையவனை, குருகூர்ச்சடகோபன்- ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வாய்த்த - லோகத்துக்கு அல்பயலாபமான. ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்து - இவ்விபத்தையும, உடன - அர்த்தத்தோடே உடன்பட்டு, ஏத்த - ஸ்துதிரூபமாகச் சொல்ல, வல்லவர்க்கு - வல்லவர்க்கு, ஒரூனம் - (தேவதாந்தரங்களினுடைய உத்கர்ஷபுத்தியும், அவர்களோடு உண்டான ஸாம்யபுத்தியும், அவர்களில் நிகர்ஷபுத்தியுமாகிற) குறைவுகளொன்றும், இல்லை - இல்லை ஊனம் - குறைவு. சொல்வாய்த்தவென்று - அர்த்தப்ரதிபாதக ஸாமர்த்தயமாகவுமாம. ஏழுலகென்று - கீழும் மேலுங் கூட்டுகிறது இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு, இவனுடைய அநீஸ்வரத்வ புத்தியென்ன, இதர தேவதைகளுடைய ஈஸ்வரத்வ புத்தியென்ன இவ்வநர்த்தங்கள் பிறவா தென்கிறார்.

[ஏத்தவேழுலகுங்கொண்ட]- "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" என்கிறபடியே தேவஜாதி யேத்த, அதுவே விளைநீராக வளர்ந்து ஸகலலோகங்களையும் அளந்துகொண்ட. [கோலக்கூத்தனை] - திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, வல்லாராடினாற்போலே தர்ஸநீயமாயிருந்தபடி. அப்போதை வடிவழகொழிய, இந்தரனைப்போலே ராஜ்யஸ்ரத்தை யில்லையே இவர்க்கு. [குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்] - வேதத்திற்காட்டில் ஆழ்வாரடியாகப் பிறந்த ஆபிஜாத்யம். [வாய்த்தவாயிரம்] - ஈஸ்வரனுக்கு இதுவுமொரு ஐஸ்வர்யமாயிற்று நேர்பட்டது. [சொல்வாய்த்தவாயிரம்] - வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்பட்டபடியென்றுமாம். அதாகிறது - விஷயத்தை உள்ளளவும் பேசவற்றாயிருக்கை. [உடனேத்த வல்லவர்க்கு]-ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுமவர்களுக்கு அல்லாதாருடைய அநீஸ்வரத்வத்தையும் இவனுடைய பரத்வத்தையுஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே அபிப்ராயத்தோடே கற்கவேணுமாயிற்று. [இல்லையோரூனமே] - தேவதைகளோடொக்க நினைத்தல், அவர்களுக்கு உத்கர்ஷத்தை நினைத்தல, இவனுக்கு அபகர்ஷத்தை நினைத்தல் இவையாயிற்று ஊனம். அவை இவர்களுக்கில்லை. தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமாயிற்று ஸம்ஸாரபீஜம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் ஈஸ்வரத்வபுத்தி பண்ணுகையாகிற ஊன மில்லை யென்கிறார்.

[ஏத்த ஏழுலகுங் கொண்ட] - "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" (ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்) என்கிறபடியே ஏத்த, அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸகல லோகங்களையும் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொண்ட. [கோலக்கூத்தனை] - திருவுலகளந்தருளினபோது வல்லாராடினாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. அப்போதை வடிவழகை யநுபவிக்குமதொழிய, இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யஸ்ரத்தை இல்லையே இவர்க்கு. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்] - ஆப்திக்கு 'இன்னார் சொல்லிற்று' என்னக்கடவதிறே. [சடகோபன்] - வேதாந்தத்திற்

நிகமம் - ஏத்த இத்யாதி. 'ஏத்தவல்லவர்க்கோரூனமில்லை' என்றத்தைப்பற்ற, அவதாரிகை.

ஏத்த - தேவாதிகள் ஸ்துதிக்க. ஸங்கைரிதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்கல்யஸ்தவே "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவிபூதலஸ்தைஸ் ததா மநுஷ்யைர் ககநே ச கேசரை: ஸ்துத: க்ரமாத்ய: ப்ரசகார ஸர்வம் நமாமி தம் தேவமநந்தமீஸம் ஸாத்யம் ஜகத்ய்ரபிவ்ய ஹரிஸ்". 'கூத்தன்' என்கிறதென்? என்ன, திருவுலகு இத்யாதி. 'கோலம்' என்றதுக்கு பாவம்-அப்போதை இத்யாதி. ஸ்வப்ரஸம்ஸைபண்ணலாமோ? என்ன, ஆப்திக்கு இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தம் - வேதாந்தத்தில் இத்

காட்டில் ஆழ்வார்பக்கலிலே பிறந்த ஆபிஜாத்யம். [வாய்த்தவாயிரம்] - இத்தனைபோது இவர் ப்ரதிபாதித்த பரவஸ்து நேர்பட்டாற் போலேயாயிற்று இப்ப்ரபந்தமும் நேர்பட்டபடி. வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்பட்டபடி யென்றுமாம் அதாவது - விஷயத்தை உள்ளபடி பேச வற்றாயிருக்கை [இவை பத்துடனேத்த வல்லவர்க்கு] - இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு. [இல்லையோரூனமே] - இவ்வாத்மாவுக்கு ஊனமாவது - அபரதேவதைகள்பக்கலிலே பரத்வப்ரதிபத்திபண்ணுகையும், பரதேவதைபக்கல் பரத்வப்ரதிபத்தி பண்ணாமையும். இப்படி வரக்கடவதான ஊனம் இது கற்றார்க்கு இல்லை

முதற்பாட்டில் - மேல் பரக்க அருளிச்செய்கிற இத்திருவாய்மொழியில்அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். இரண்டாம்பாட்டு முதல் - து꞉கநிவர்த்தகனாகையாலும், ஶீலவானாகையாலும், ஸுகுமாரனாகையாலும், புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும், ஆபத்ஸகனாகையாலும், அகடிதகடநாஸமர்த்தனாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதிகளைப் பண்ணுகையாலும், ஸம்ஹாரமாகிற செயலைச் செய்கையாலும், ஈஶ்வராபிமாநிகளாயிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்தோத்ராதிகளாலும், இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலே அவனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்து, இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (கக)

யாதி. ஆபிஜாத்யம் - திருவாய்மொழிக்கு என்றபடி. '[illegible] - இத்தனைபோது இத்யாதி வாக்யத்வயே. அதாவது இத்யாதி - விஷயமான அவன்தன்னை உள்ளபடி ப்ரகாஶிப்பியாமல் மறைத்துக்கொண்டிறே யிருப்பது; அவனுடைய ஸ்வபாவத்தையெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இப்ப்ரபந்தமிறே. உடன் - ஸஹ ஸ்ஸோடே. 'ஓர்' என்கையாலே - ஊனத்தினுடைய வைவித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்-இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி. ஊனம்-குறை.

இரண்டாம்பாட்டு முதல் - *இரண்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி. க்ரமேண அந்வய꞉.* (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி :—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி :—[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

திண்ணிதாமாறன் திருமால்பரத்துவத்தை
நண்ணியவதாரத்தேநன்குரைத்த — வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள்யாவர் அவரடிக்கேயாங்கவர்பால்
உற்றாரைமேலிடாதான்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம.

மூன்றாந் திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(ஊனில்வாழுயிரே.) இப்படி ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வந்து தோற்றி யருளினவன் தம்மோடே கலந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு பாஹ்யபலத்தால் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாததுமாய், தமக்கு நிர்ஹேதுகபகவத்ப்ரஸாத லப்தமுமாய், நிஸ்ஸமாதிகமுமா யிருந்துள்ள பகவத்ஸம்ஶ்லேஷஸுகத்தை அநுபவித்து, அப்படிப்பட்ட ஸுகம் தம்மால் தனியநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே, அதுக்கு நிலவரான அயர்வறு மமரர்களோடேகூட அநுபவிக்கைக்காக, 'அவர்களை நான் என்றோ கிட்டுவது?' என்று மநோரதித்து முடிக்கிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி உதநுங்கலவிதனுன இவனுடைய ஸர்வவித ஸாரஸ்யாதிஶய ப்ரயுக்தமான திவ்யபோக்யதையை அருளிச்செய்வதாக, அவனுடைய ஸர்வரஸாத்மகத்வத்தையும், ஸாரஸ்யயுக்தனான அவன்விஷயத்தில் நம்முடைய உபகாரஸ்ம்ருதியையும், ஸ்வவிஷயத்தில் தம்மை அவன் அபிநிவேஶிப்பித்தபடியையும், அவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாதபடியையும், தன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யதையையும் ப்ரகாஶிப்பித்துச் சேர்த்துக்கொண்டபடியையும், இந்த ஸம்ஶ்லேஷம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதிஸித்தமானபடியையும், போக்யதாதிஶயத்தாலே வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க அருமையையும், அவ்வநுபவம் தமக்குக் கைபுகுந்தமையையும், ஸர்வப்ரகாராநுபவத்தால் பிறந்த ஆநந்த விஶேஷத்தையும், இப்படி அநுபவித்து ஆநந்திகளான ஸூரிகளோடு தாம் கூடியநுபவிக்கையி லுண்டான ஆசையையும் அருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வப்ரகாரஸாரஸ்யம் ஸூரிபோக்யமென்னுமிடத்தையும் உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நத்தாற் கிட்டவரிதாய், அவன்தானே காட்டுகையாலே தமக்குஎளிதாய், ஸமாதிக ரஹிதமுமா யிருந்துள்ள அநுபவரஸம் தம்மால் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே, இதுக்கு உசாத்துணையாவாரை இங்குக்கிடையாமே இதுக்கு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிட்டாமையாலே, 'அவர்கள் திரளை என்றோ நான்கிட்டுவது?' என்று அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். வாயுந்திரையுகளோடேயாயிற்று, இத்திருவாய்மொழிக்கு நேரே ஸங்கதியுள்ளது; ஈஶ்வரன் இவர்ப்ராக்ருதியறியுமவனாகையாலே ப்ராஸங்கிகமாகப் பரத்வத்தை அநுபவிப்பித்து, பின்னை இத்தை அநுபவிப்பித்தான். வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றாமைக்கு, அறிவுநடையாடாத திர்யக்குக்களையும் அசேதநங்களையுஞ் சேர்த்தார்; ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு, அறிவு நைஸர்க்கிகமான நித்யஸூரிகளை உசாத்துணையாகத் தேடுகிறார்.

ஈடு.—வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியில். நடுவே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான இத்தனைச்

ஊனில்வாழுயிர் ப்ரவேஶ ஸங்கதிமாஹ - வாயுந்திரை இத்யாதி. நடுவே இத்தனை வீடென்றுக்கு என்ன, நடுவே இத்யாதி. விஸ்தராமாஹ - தாம்பெற்ற இத்யாதி. அளவுபட்

வரத்வம் தாம்பெற்ற பேற்றின் கனத்தைப் பார்த்தார்; அது தாமடியாக வந்ததாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது; ஸர்வேஶ்வரனடியாக வந்ததாகையாலே கனத்திருக்குமிறே தாம் அநுபவித்த அநுபவத்துக்குள்ளே எல்லாரஸங்களு முண்டாய், அதுதான் ஸமாப்யதிக வர்ஜிதமுமாயிருந்தது; 'இப்படிப்பட்ட பேற்றுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்?' என்று பார்த்த விடத்தில், ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லாமையாலே, 'அவன் தன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், அவனை நித்யாநுபவம்பண்ணுநிற்பாருமாய், பகவதநுபவத்துக்கு தேஶிகருமா யிருக்கிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப்புக்கு போதயந்த பரஸ்பரம் பண்ணி யநுபவிக்கப் பெறுவது எப்போதோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றாமைக்கு அறிவுநடையாடாத திர்யக்குக்களையும் அசேதநங்களையும் சேர்த்தார் அங்கு; இங்கு; ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு அறிவு நைஸர்க்கிகமான நித்யஸூரிகளைத் தேடுகிறார் "ராமஸ்த" (ராமஸ்து) - பெருமாளும் பிராட்டியும் ஏகதத்த்வமென்னலாம்படி கலந்த கலவியைச் சொல்லுகிறது 'பித்ருஶுஶ்ரூஷணபரராஞர், தாமங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்; தேவதாஸமாராதநம் பண்ணினார்' என்றுயிற்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது; இப்படிப்போந்த இவை இப்போது 'வாத்ஸ்யாயநங்கற்றுக் காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது?' என்னும்படி வேறுபட்டார் "ஸீதயாஸார்த்தம்" (ஸீதயாஸார்த்தம்) - பரமபதத்தில் சென்னியோடே வந்தவளும் பிறந்தவிடமும்படி போமஸ்ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். "விஜஹார" (விஜஹார) - இப்படி பரிமாறச்செய்தேயும்

டிருப்பது - பரிச்சின்னமாயிருப்பது 'தேனும் பாலும்' இத்யாதியைப் பற்ற, எல்லாரஸங்களும் என்றது. ஸமாப்யதிகவர்ஜிதம் என்றது - 'ஒத்தாரமிக்காரையிலையாய' என்றதைப் பற்ற. விஷயம் ஸமாதிகரஹிதமாகையாலே அநுபவமும் ஸமாதிகரஹித மென்றபடி. 'களிப்பும் கவர்வும்' என்கிற பாட்டை உட்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. உசாத்துணை - ஸஹாயம். 'நித்யஸூரிகள் உசாத்துணை' என்கைக்கு ஹேது - அவன்தன்னோடு இத்யாதி. ப்ராப்யராய் இத்யாதி விஶேஷணத்ரயமும் - "ஸாயுஜ்யாஸஹி", "[illegible]ஶ்ருதி", "யேவாரணா:" என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்யா:-ப்ராப்யா இத்யர்த்த:. 'கூடுங்கொலோ தென்றுகொலோ' என்றத்தைப்பற்ற, அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என்றது. வாயுந்திரையுகளிற்போலே ப்ரீதிக்கும் திர்யக்குக்களைத் தேடாதே நித்யஸூரிகளைத் தேடுகிறதென்? என்ன, வாயுந்திரைஇத்யாதி. அதாவது-வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றாமையால்வந்த கலக்கத்துக்குச்சேர அஜ்ஞமான திர்யகாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டார்; இங்கு - ஸம்ஶ்லேஷமூலத்தால் வந்த தெளிவுக்குச் சேர அறிவுநைஸர்க்கிகமானவர்களைத் தேடுகிறாரென்றபடி. போதயந்த இத்யாதி - கீதாஸந்தஶ்மே. "மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம் । கதயந்தஶ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச". ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமஸ்து இத்யாதி. பாலகாண்டே, "ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந் ருதூந் । மநஸ்வீ தத்கதஸ்தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:". ஶ்லோகதாத்பர்யம்-பெருமாளும்இத்யாதி. துஶப்தார்த்தம்-பித்ருஶுஶ்ரூஷண இத்யாதி வேறுபட்டார் என்றது - துஶப்தார்த்தம். கீழெல்லாம் - பூர்வாவஸ்தையில் தர்மைகபரம். வாத்ஸ்யாயநம் - காமஶாஸ்த்ரம். ஸீதாஶப்தத்தால் தோற்றுகிற அயோநிஜத்வத்தையும், "ஸஹயா[illegible]" இதி த்ருதீயாவிபக்த்யர்த்தத்தையும் பற்ற பரமபதத்தில் இத்யாதி. லாங்கலபத்ததியிலே பிறந்தவள்-ஸீதேத்யாக்ய: - "ஸீதா ஸமர்த்தா[illegible]"

ஹோமோபோஷ்வோதத்துக்கு அவ்வருகுபட்டிலர். "பஹூந்ருதூந்" (பஹூந்ருதூந்)-'பஹூந்ஸம்வத்ஸராந்' என்னாதே யொழிந்தது 'அவவோகாலவிசேஷங்களுக்கு அடுத்த் போகோபகரணங்களைக்கொண்டு புஜித்தார்' என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக."மநஸ்வீ" (மநஸ்வீ) - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் பிராட்டிகோலினவளவுக்கு அவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினார். "தத்கதஃ" (தத்கதஃ) - தஸ்யாம்கதஃ-ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக்குமாபோலே பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒருநீராகக் கலந்தபடி. "தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பிதஃ' (தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பிதஃ)-இவருயர்த்தியை யறிந் திருப்பாளொருத்தியாகையாலே -அப்பெரியவன் இப்படி தாழவிடுவதே' என்று அச்சேய லிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு 'அதுஅது' என்று கிடக்குமாயிற்று. அப்படியாயிற்று இங் குக்கலந்த கலவிதான்

முதற்பாட்டு.

ஊனில்வாழுயிரே! நல்லைபோஉன்னைப்பெற்று
வானுளார்பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான்
தானும்யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளேகலந்தொழிந்தோம்
தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே.

ஆ.—'ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைகபோகனாய், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவ னாய், எனக்கு ஸ்வாமியா யிருந்த எம்பெருமான்தானும் யானும் எல்லாப்படியாலும் இந்தக்கலவியினுள்ளே எல்லாரஸங்களும் உண்டாம்படி கலந்தொழிந்தோம்; திருநாட்டி லே சென்றால் ரஸிக்கக்கடவ பகவதேகபோகத்வத்தை, இந்த ப்ரக்ருதியிலே யிருந்து வைத்தே பெற்று வாழ்கிற நெஞ்சே! உன்னைப்பெற்றே இந்தஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைந் தது; நல்லைநல்லை' என்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்

ஈ.—முதற்பாட்டில், அபரிச்சேத்யமான ஸுகம் பிறக்கும்படி எம்பெருமா னுமநானுமகலந்தோம்; இதெல்லாம் உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தியிறே யென்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில்வாழுயிரே]-ப்ரக்ருதியிலே யிருந்துவைத்தே பகவத்குணங்களை தார கமாகக்கொண்டு வாழ்கிற நெஞ்சே! 'ப்ரக்ருதியே தாரகமாக வாழ்கிற நெஞ்சே!' என்று

"விஜஹார' என்று-விளையாட்டாகச் சொல்லுகையாலே, உபோத்காதத்துக்குஅவ்வருகுபட்டிலர் என்றது. உபோத்காதம் - உத்யோகமாத்ரம். ஸம்வத்ஸராந் என்னாதே என்றது -"ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரம்" என்றத்தைப் பற்ற. அடுத்த - உசிதமான. "மநஸ்வீ" என்கிற விக்ரஹம்- பூமாவிலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது ஸப்ரதிகோடிகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் இத்யாதி. "மதஃ" என்றதுக்கு வாஸனை - ஜாதி இத்யாதி. "தத்கதஃ" என் கையாலே - பெருமாளுக்குப் பிராட்டியிடத்தி லுண்டான ப்ராவண்யஞ் சொல்லுகிறது; "தஸ்யா ஹ்ருதிநித்யம்ஸமர்ப்பிதஃ" என்று அவளுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டாரென் கையாலே - பிராட்டிக்குப் பெருமாளிடத்திலுண்டான ப்ராவண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. "ஸஹஸ்ர தேஷ்வ்ராமநஸ்வீநூதஸ்யவாஸ்யாம்ப்ரதிஷ்டிதஃ" என்னக்கடவதிறே.

பழையதசையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; நல்லைநல்லையென்று கொண்டாடுகிறது [உன்னை யென்று தொடங்கி] - நீ பாங்காகையாலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்து என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குள்ள விக்நங்களையெல்லாம்போக்கி என்னை அடிமைகொண்டு அத்தாலே நிரதிஶயபோக்யனான தானும தன்னோடு யதாமநோரதம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே வாயுந்திரையுகளிற்படியே மிகவும் நோவுபட்ட நானும் ஸர்வஸுகமும் இக்கலவியிலே யுண்டாம்படி பூர்ணமாகக் கலந்தோம்; ரஸவஸ்துககளெல்லாஞ் சேர்ந்தால் அதினுள்ளே ஸர்வரஸமுமுண்டாயிருக்குமாபோலே இதிலே சொன்னவை - ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸாவரஸமான வஸ்துவோடு தமக்கு உண்டான ஸம்ஶ்லேஷம் தம்முடைய திருவுள்ளமடியாக வாதலால் நெஞ்சைப்பார்த்து உகக்கிறார்

ஊனில் - மாம்ஸமயமான சரீரத்திலே, வாழ - (இநதளத்தில் தாமரைபோலே பகவதநுபவததைபபெற்று) வாழ்கிற, உயிரே — நெஞ்சே! நல்லை போ - நல்லைகாண்; (எங்ஙனேயென்னில்), - உன்னை — உன்னை, பெறறு - (எனக்குவிதேயமாகப) பெறுகையாலே, வானுளார் - பரமபதவாஸிகளான நித்யஸூரிகளுககும், பெருமான - மேலான மேன்மையையுடையனாய், மதுசூதன் — (தன்னையநுபவிககபபாரித்த எனனுடைய ப்ரதிபந்தகத்தை) மதுவைமுடித்தாற்போலேமுடித்து; என் அம்மான் தானும - என்னை அடிமைகொண்டருளின தன்மையையுடைய அவனும், யானும் - (அவனையநுபவிக்க ஆசைபபட்டு அடிமைபுககு) நானும், தன்னுள்ளே - தனக்குள்ளே, எல்லாம - எல்லாவினிமையுமாம்படி, தேனும்—தேனும் தேனும், பாலும்-பாலும் பாலும, நெய்யும்-நெய்யும் நெய்யும, கன்னலும் - கன்னலும் கன்னலும், அமுதும்ஒததது-அமுதமும்அமுதமும்போல, கலந்தொழிந்தோம் - கலந்துவிட்டோம். இததால் - ஏகஜாதித்ரவயங் கலநதாற்போலே யென்றபடி. அநேகத்ருஷ்டாந்ததாத்பர்யம் - ஸர்வவிதஸாரஸ்யமும் தோற்றுகைக்காக. தேனென்று — ஸர்வரஸஸமவாயம். பாலென்று - ஸ்வாபாவிகரஸம். நெய்யென்று - பருஹணரஸம். கன்னலென்று - கரும்பாய், அதனுடைய பாகஜரஸத்தை நினைக்கிறது. அமுதென்று - நித்யரஸம். உயிரென்று - ப்ராணாஶ்ரயமான நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது. போவென்று - ஸாதரமான ஸம்புத்திஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னாலே வந்ததன்றோ? என்று திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில வாழுயிரே] - மாம்ஸப்ரசுரமான ஶரீரததிலே யிருந்துவைத்து வாழுகிற உயிரே! ஶரீரத்தைப்பற்றி வாழ்ந்து போந்த உயிரே! என்றுமாம. பரமபதத்தைப் பெற்று அங்கேதான் பகவதநுபவம்பண்ணுகிற விடத்தேயோ நீ உதவிற்று? மாம்ஸாதிபுஞ்ஜமான ஶரீரத்திலே, நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையன்றோ நீ உபகரித்தது. [நல்லைபோ] - "போ" என்று போக்கு — வரவைக்காட்டி, நெஞ்சே வா என்னுதல்; "ஹோ" என்கிறத்தைத் தமிழ்செய்து, ஸம்போதநமென்னுதல். நல்லைபோ என்று முழுச்சொல்லாய், நல்லைநல்லை யென்னுதல். 'என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்?' என்ன, [உன்னைப்பெற்று] - ஈஶ்வரனும் என்று முளன்; தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர்சூழல்புக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நிற்க, நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணுகையாலேயன்றோ இழந்தது; நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணியிறே இப்பேறு பெற்றது. 'நீர்பெற்ற பேறுதான் ஏது?' என்ன.

[வானுளார்இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கும அவ்வருகானவன், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான என்னளவும் வரச் செடிசீய்த்து என்னைத் தனக்காக்கின தானும், வாயுந்திரையுகளில் யானும்; விடாய்ப்பித்த தானும், விடாய்த்த நானும்; க்ருஷிபண்ணின தானும், க்ருஷிக்கு விஷயபூதனான நானும்; எல்லாரஸங்களுந் தன்னுள்ளேயாம்படி கலந்தோம் "ஸ்வயம் து ஸமயாவ்யாவ்யா வேவராஜ்யாநயொர்மனணா: । ஹதஸ்தா... விஜயிநம் ராமம் வயஸ்ரீஜிஸு..."'. [கலந்தொழிந்தோம்] - பேற்றுக்கு இனி அவ்வருகில்லை. பரமபதத்தே போகத் தேடுகிறதும், உசாத்துணைக்காகவும் விச்சேதியாமைக்கு மாயிற்று. [தேனும்இத்யாதி] - 'தேனும் தேனு மென்று - ஏகஜாதித்ரவ்யங் கலந்தாற்போலே' என்று ஆளவந்தார்; "ஸர்வரஸ:" என்கிற வஸ்துவாகையாலே ஸர்வரஸங்களும் உண்டாம்படி கலந்தோம்' என்று எம்பெருமானார்.

ஈடு.—இதில், முதற்பாட்டில்-ராஜ்யத்தையிழந்த ராஜபுத்ரனை ஒருவன் ராஜ்யத்திலே ப்ரவேசிப்பித்தால், 'இவனாலே நாம் இப்பேறு பெற்றோம்' என்று அவனைக் கொண்டாடுமோபோலே, 'கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்து நெடுநாள் இழந்துகிடக்க இந்நெஞ்சிறே இத்தைத்தந்தது' என்று திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில்வாழுயிரே] - ஊனென்று-ஶரீரமாய், வாழ்கையாவது - வர்த்திக்கையாய, சரீரத்திலே வர்த்திக்கிற உயிரேன்னுதல்; சரீரத்தைப்பற்றி அவ்வருகு ஒன்றறியாதே வாழ்ந்துபோன உயிரேன்னுதல். மாம்ஸலமான சரீரத்திலே யிருந்துவைத்து வாழ்கிற உயிரே! பரமபதத்தைப்பெற்று அங்கே நாநாஸவநத்தோடே அநுபவிக்கிறவிடத்தேயோ நீ உதவிற்று; மாம்ஸாஸ்ருக் பூய விண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்த்திகளான ஶரீரத்திலே, நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையன்றோ நீ உபகரித்தது? இத்தால் - வாழ்கையாவது - அநுபவிக்கையாய், நெடுநாள் ப்ராக்ருதபோகங்களை புஜித்துப்போந்த நீ அப்ராக்ருத போகத்துக்குக் கைதர நிற்பதே! என்றபடி மநஸ்ஸை 'உயிர்' என்பானேன்?

முதற்பாட்டு - ஊனில் இத்யாதி. திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ராஜ்யத்தை இத்யாதி.

வர்த்திக்கையாய் என்றது - ஊனிலிருப்பை வாழ்வாக நினைத்திருக்குமவரல்லாமை ஸமர்த்திக்கை. ஶரீரத்தைப்பற்றி இதி-முன்பு உண்டான புத்த்யநுஸாரத்தாலே வாழ்வாகச் சொல்லவுமா மென்றபடி. அவ்வருகொன்றறியாமை - வாழ்வென்கையாலே அர்த்தாத்ஸித்தம். மாம்ஸலமான இத்யாதி வாக்யம் - சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே இல்லை. உண்டானால் - அர்த்தத்ரயம்; அதாவது - வாழ்கை - வர்த்தநமும், ஶப்தாதிவிஷயாநுபவஸுகமும், நித்யமுக்தரைப்போலே பகவதநுபவஸுகமும். இல்லாத பக்ஷத்தில்-அர்த்தத்வயம்; அதாவது - ஊனிலே வர்த்திக்கிற உயிரேயென்றும, ஊனிலே ஸுகிக்கிற உயிரே யென்றும். வாழ்கை - ஸுகிக்கை. மூன்றின அர்த்தத விவரணம்-பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யதவயமும். "ஸ்வானகஸ்யாஹவதி" இத்யாதியைப்பற்ற நாநாபவநத்தோடே என்றது. மாம்ஸ இத்யாதி - ப்ரதமேம்ஶ (கள - சஉ) தைத்யதநயாங்ப்ரதி ப்ரஹ்லாத:, "மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திஸம்ஹதௌ। தேஹேஷ்வஸ்மிந் ... " த்விதீயார்த்தவிவரணம்-இத்தால் இத்யாதி. இத்தால்-ஶரீரத்தைப்பற்றி அவ்வருகுஒன்றறியாதே வாழ்ந்துபோனஉயிரென்னுதல்" என்கிறஇத்தால். நெடுநாள்விஷயங்களை அநுபவித்துப பரிஹரிக்கிறார் - மநஸ்ஸை இத்யாதி. முதல இதி-ஷஷ்ட்

என்னில்; - ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, ‘‘மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:’’(மநஏவமநுஷ்யாணும்காரணம்பந்தமோக்ஷயோ:) என்று - பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஹேது மநஸ்ஸென்கிற ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற· ‘உயிரே’ என்று - ஆத்மாவை ஸம்போதிக்குமாபோலே, ஸம்போதிக்கிருர். [நல்லேபோ] - நல்லேவா என்றபடி நல்லேநல்லே என்று கோண்டாடுகிருா. போ என்று ஸம்போதநமாகவுமாம் நல்லேபோவென்று - முழுச்சொல்லாய், 'நல்லே நல்லே யென்னுதல். நடுவே என்னைக்கோண்டாடுகிற தேன்? என்ன, [உன்னைப்பெற்று] - பந்துஹேதுவாய்ப் போந்த நீ மோக்ஷஹேதுவாகப்பெற்று ஈஶ்வரனும் என்றும் உண்டு, தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர்சூழல்புக்குத் திரியாநிற்கவும், நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணுமையாலேயன்றோ நெடுங்காலம் இழந்தது; இன்று நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணியன்றோ இப்பேறு பெற்றது· நீர்பெற்றபேறு எது’ என்ன, சொல்லுகிருர் மேல்,- [வானுளார்பெருமான் மதுசூதனனென்னம்மான்தானும் யானும்] - அயர்வறுமமராகளபதியாயிருந்து வைத்து அவதரித்து, மதுவாகிறஅஸுரனைப் போக்கினுற்போலே என்னேட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியைப் போக்கி, என்னைத் தோற்பித்துத் தன்பக்கலிலே கைங்கர்யத்திலே மூட்டினதானும், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதஞன நானும். வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணுற் கண்ட பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக நினைத்து விடாய்த்த நானும், நெடுநாள் என்னைப்பெறுகைக்கு எதிர்சூழல்புக்கு விடாய்ப்பித்த தானும். க்ருஷிபண்ணின தானும், க்ருஷிக்கு விஷயபூதஞன நானும் [எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்

டேம்போ ஸப்தமே, (உஅ) ‘‘மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ: । பந்தாய விஷயாஸங்கி முக்த்யை நிர்விஷயம் மந:’’. ‘‘நல்லேபோ’’ என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்: முந்தினது - ‘போ’ என்று விபரீதலக்ஷணையாய், நல்லேவா என்றபடி. ‘நல்லேவா’ என்று - லாலநோக்தியாதல்; ‘நல்லேபோ’ என்று - முழுசசொல்லாய், நல்லேநல்லே யென்று கொண்டாடுகிறதாதல், ‘போ’ என்று - ‘ஹோ’ என்றபடியாய், ஸம்போதநமாதல். த்விதீயார்த்தவிவரணம் - நல்லேபோவேன்று இத்யாதி. நடுவே-பகவதநுபவமத்யத்திலே. மநஸ்ஸம்பந்தம் முன்பே ஸித்தமாயிருக்க, இப்போ‘பெற்று’ என்கிறதுக்கு ஹாவம் - பந்தஹேதுவாய் இதயாதி. என்னை ‘மோக்ஷஹேது’ என்கிறது எக்கொண்டு? என்ன, ஈஶ்வரனும் இதயாதி. ஈஶ்வரனும் தத்ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிருக்கசசெய்தேயும், பலாந்வயவ்யதிரேகஙகள் த்வதாபிமுக்யாந்வய வ்யதிரேகாயத்தமாகையாலே மோக்ஷஹேதுவென்கிற தென்று தாதபர்யம். ‘வானுளார்’ இத்யாதி பதங்களுக்கு அடைவே அர்த்தம்-அயர்வறும் இதயாதி. வானுளார் - வானிலுள்ளார். ஸமுதிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - மதுவாகிற இத்யாதி. ‘அம்மான்’ என்றத்தால் பலிதார்த்தம்-கைங்கர்யத்திலே மூட்டின தானும் என்று. கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதஞன நானும்-கைஙகர்யத்திலே மூட்டுகைக்கு விஷயபூதஞன நானுமென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி. ப்ரதமார்த்தவிவரணம் - க்ருஷிபண்ணின இத்யாதி. ‘அம்மான் தானும் யானும்’ என்கிறதுக்கு அர்த்தமாக - ஆறுவாக்யஙகள் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே இருக்கின்றன; சில ஸ்ரீகோசங்களிலே* எட்டுவாக்யங்கள்; இந்த வாக்யங்களெல்லாம் - ‘ஏகார்த்தபரங்களாதல்-அர்த்தத்வயபரங்களாதல்’ என்று நிர்வஹிப்பர்கள்; ‘‘இந்தவாக்யங்களெல்லாம்-ஆளவந்தார் நிர்வாஹாநுகுணங்கள்; மேலே. ‘தானும்யானும்’ என்கிறதுக்கு அர்த்தமாகச

* எட்டுவாக்யமுள்ள பாடம் கிடைக்கவில்லை.

தொழிந்தோம்] - ஆயிரத்திலொன்றும், கடலிற்குளப்படியும் போலே, தானும் நானுமான சேர்த்தியிலே எல்லாரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தோம். [ஒழிந்தோம்]-நித்ய விபூதியில் புக்காலும் இப்பேற்றை அசையிட்டிருக்குமித்தனை; அங்கு ஏறறமாகச் செய்ய லாவதில்லை, இதினுடைய அவிச்சேதமே அங்குள்ளது இப்படி இங்கே கலந்திருக்க, இனிப் பரமபதத்தேறப்போகத் தேடுகிறது உசாத்துணைக்காகவும், இதுதான் விச்சேதியா மைக்கு மாயிற்று. என்போலே கலந்தது? என்றால்-[தேனும்பாலும் இத்யாதி] - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செயதாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - 'ஏகஜாதீயத்ரவ் யங்கள் தன்னிலே கலந்தாற்போலே' என்று அதாவது-தேனும் தேனுங் கலந்தாற்போல வும், பாலும் பாலுங் கலந்தாற்போலவும், நெய்யும் நெய்யுங் கலந்தாற்போலவும், கன் னலும் கன்னலுங் கலந்தாற்போலவும், அமுதும் அமுதுங் கலந்தாற்போலவும் - என்று. அங்ஙனன்றியே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.' இவற்றை - ரஸவத்பதார்த் தங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக்கி - 'தானும் நானுமான கலவிக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தோ மென்கிறார்' என்று. "ஸர்வ கந்தஸ் ஸர்வரஸ:" (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:) என்கிற வஸ்துவோடேயிறே கலக்கிறது; ஜ்ஞாநாநந்தவஸ்துக்க ளுடைய சேர்த்தியிலே ஸர்வரஸங்களும் பிறக்கும்படியாயிற்று கலந்தது இவையேல்

சொல்லுகிற 'ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:' இத்யாதி வாக்யஙகள் - எம்பெருமானார் நிர்வாஹாநுகுணங கள்" என்று சொல்லுவர். எம்பெருமானார் நிர்வாஹததிலே அருளிசசெய்கிறார் - ஆயிரத்தில் இத யாதி. ஆயிரத்திலொன்றும், கடலிற்குளப்படியும் உணடாயிருக்குமாபோலே, ஜ்ஞாநாநந்தவஸ் துக்களான தானும் யானுமான சேர்த்தியிலே எல்லாரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தோ மென்றபடி. இவ்விடத்திலே - "யத்ஸாரஸ்யஹாஸ்யத்நாஸ்திஸர்வநந்ஸ்நிஸாஹிதம்" என்றது அநுஸந்தேயம். 'ஒழிந்தோம்' என்று - இனிக் காத்தவ்யாம்ஶமில்லை யென்று தோற்றுகையாலே அதின்கருத்தை அருளிசசெய்கிறார் - நித்யவிபூதியில் இத்யாதி. ஆனால், "அடி யார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்கிறதென்? என்ன, இப்படி இங்கே இத்யாதி. 'என்போலே கலந்ததென்றால்' என்கிற வாக்யம் - நிர்வாஹத்வயஸாதாரணம். ஆள வந்தார நிர்வாஹத்துக்கு, 'தானும் யானுமெல்லாம்' என்றது முழுச்சொல்லாய், தானும் யானு மெனறபடியாய, 'தனனுள்' என்று - தன்னில் தானென்றபடியாய், தானும் யானுமாகிற இரண்டு பேருமபரஸபரம் தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் நெய்யும் நெய்யும் கன்னலும் கன்னலும் அமு தும் அமுதுங் கலந்தாறபோலே கலந்தொழிந்தோ மென்று பாவார்த்தம்; இப்பக்ஷத்தில், 'ஒத்து' என்றது -போலே யென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹததுக்கு, தானும் யானுமாகிற தன் னுள்ளே - தானும் யானுமாகிற கலவிக்குள்ளே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமான வெல்லாமுணடாம்படி கலந்தொழிந்தோ மென்று பாவார்த்தம்; இந்தயோஜனையில், தன்னுள்ளே என்றது-கலவிக்குள்ளே யென்றபடி. 'ஒத்து' என்றது - உண்டாம்படி யென்றபடி. அவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குள்ளே எல்லாரஸமும் உண்டாம்படிஎன்? என்ன - ஸர்வகந்த இத்யாதி. சாந் தோக்யே ஶாண்டில்யவித்யாயாம்- "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:" இத்யாரப்ய, "ஸர்வ கந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமிதமப்யாத்தோऽவாக்யநாதர:". ஆனாலும், இரண்டு தலையும் விலக்ஷணமாக வேண்டாவோ? என்ன, ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, 'தேனும தேனும் கலந்தாற்போலே கலந்தோமென்றால்-ஸ்வரூபைக்யஞ் சொல்லிற்றாகாதோ? என்ன, இவையேல்

லாவற்றையும் சேர்த்துச்சொல்லும்போது, வருவதொரு பரிமாணாதிக்யம் உண்டிறே; அது தானேயிறே த்ரவ்யஸத்பாவத்தில் ப்ரமாணம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஒத்தார்மிக்காரை இலையாயமாமாய
ஒத்தாயெப்பொருட்கும் உயிராய்என்னைப்பெற்ற
அத்தாயாய்த்தந்தையாய் *அறியாதனவறிவித்து
அத்தா!நீசெய்தன அடியேனறியேனே.

ஆ.—(ஒத்தார்.) இப்படி நெஞ்சைக் கொண்டாடி, எம்பெருமான் தமக்குச் செய்தருளின ஸம்ருத்தியை அவன்தனக்குச் சொல்லிக்கொண்டு அநுபவிக்கிறார்.

நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், ஆஸ்சர்யபூதனாயிருந்து வைத்து, ஆஸ்ரித ஜநங்களெல்லாரோடும் ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி அவர்களுக்கு அத்யந்தஸுலபனாயிருந்து, எனக்கு அவ்வளவன்றியே ஒருவன் தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மையும், மாதா புத்ரனுக்குச் செய்யும் நன்மையும், பிதா புத்ரனுக்குச் செய்யும் நன்மையும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்குச் செய்யும் நன்மையும் செய்தருளினாய்; இன்னம் அடியேன் திறத்து நீ செய்தருளினவற்றுக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், நிரபேக்ஷனாயிருக்கிற நீ என் பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு என் ஹ்ருதயத்தையும் எனக்கு அநுகூலமாக்கி எனக்குப் பண்ணின உபகார பரம்பரைகளை என்னால் பரிகணித்து முடியவொண்ணாதென்கிறார்.

[ஒத்தார் இத்யாதி] - ஸமாதிக தரித்ரனாய் அத்யாஸ்சர்யமான படியையுடையவனே! ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய், [உயிராய் என்று தொடங்கி] - ஒருவன் தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் பெற்ற தாய் செய்யும் நன்மைகளையும் தமப்பன் செய்யும் நன்மைகளையும் ஆசார்யன் செய்யும் நன்மைகளையுஞ் செய்து இவ்வழியாலே என்னை அடிமைகொண்ட என்ஸ்வாமீ!

லாவற்றையும் இத்யாதி. சேர்த்துச்சொல்லும்போது - கூட்டிப்பார்க்கும்போது. இவையெல்லாவற்றையும் - தேன்முதலாகிய எல்லாவற்றையும். ஐக்யமாகில், ப்ரஸ்த்தத்வயஸம்மேலநத்தில் ப்ரஸ்த்தமாத்ரபரிஶேஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி; ஆகையாலே; பிரிக்கவொண்ணாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தமித்தனை யொழிய, வஸ்து இரண்டாயேயிருக்குமென்றபடி. த்ரவ்யஸத்பாவம்-த்ரவ்யாந்தரஸத்பாவம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் 'உன்னைப்பெற்று' இத்யாரப்ய, தன்னுள்ளே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமொத்துக்கலந்தோம்; ஊனில்வாழுயிரே, நல்லைபோ இத்யந்வய:. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், உன்னைப்பெற்று இத்யாரப்ய, தானும் யானுமாகிற தன்னுள்ளே தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமான எல்லாம் ஒத்துக்கலந்தொழிந்தோம்; ஊனில்வாழுயிரே நல்லைபோ. இத்யந்வய:. யச்சாஸ்யேத்யாதி - அஸ்ய - உபாஸகஸ்ய, இஹ - லோகே, யத் - போக்யஜாதம் அஸ்தி, இஹ யச்ச நாஸ்தி, தத்ஸர்வமஸ்மிந்-ஸர்வேஶ்வரே ஸமாஹிதமஸ்தீத்யர்த்த:. (க)

---

* அறியாதன வறிவித்த என்றும் பாடமுண்டு.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதஸாரஸ்யயுக்தன் தம்விஷயத்தில் பண்ணின உபகாரம் அபரிச்சேத்யம் என்கிறார்.

ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய - இந்த ஸாரஸ்யாதிசயத்துக்கு ஸமாப்யதிகதரித்ரனாய், மாமாய - (ப்ரதிக்ஷணம் அநுபவியாநின்றாலும் அபூர்வவத் விஸ்மயாவஹமான) மஹாஸ்சர்யயுக்தனாய், ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் - ஸர்வபதார்த்த ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அநுபவிப்பிக்குமவனாய், உயிராய்-ஆத்மா சரீரத்துக்கு தாரகனாமோபாதி ஸர்வபதார்த்ததாரகனாய், என்னை - என்னை, பெற்ற - உத்பாதித்த, அ - அந்த அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையுடைய, தாயாய் - தாயாம்படி ப்ரியபரனாய், (அ) - ததாவிதோத்பத்தி ஹேதுவான, தந்தையாய் - பிதாவாம்படி ஹிதபரனுமாய் (ஆசார்யனோபாதி), அறியாதன - அஜ்ஞாதமான அநுபவாதிகளை, அறிவித்து - அறிவிப்பதுஞ் செய்து, அத்தா - இவ்வுபகாரங்களுக்கு அடியான ஸம்பந்தத்தையு முடையவனே! நீ - (ஸோபாதிகரான அவர்களைப்போலன்றியே நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தனான) நீ, செய்தன - செய்த உபகாரங்கள், அடியேன் - அடியேனான உறவாலே யென்றிருக்குமதொழிய, அறியேன் - அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன். ஸர்வவிதபந்துவான நாராயணனிறே மாதாவும் பிதாவும் குருவு மென்று கருத்து.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பார் கோஷ்ட்டியில் இதிஹாஸம். 'என்னைக் கொண்டாடுகிறதென் உபகரித்தா ரிருக்க?' என்ன, இசைவிக்கும்படியான ஸர்வேஸ்வரனைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஒத்தார் இத்யாதி] - ஸமாதிகதரித்ரனாய் அபரிச்சேத்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கும் நித்யதாரித்ர்யமுண்டு. [ஒத்தாயெப்பொருட்கும்] - இப்படி ஸர்வாதிகனான நீ என்னைப் பெறுகைக்காக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினாய். மேன்மையோடே வரில் 'கிட்டவொண்ணாது' என்று அகலுவர்கள்; தாழவிட்டு வரில் காற்கடைக் கொள்ளுவர்கள்; ஆகையாலே, ஸஜாதீயனாய் வந்து பொருந்துமது; "ஸுரேஷு ஸாமந்யமனஸுரேஷ்வம்ருதிகுணைஷுதந்யக்ஷோகலிதமா | ஸந்தாநஜாவதாம் ஸுரநாரீணாம் கலாநிஜாநரஸ்ய தேஹாந்தரபாலனாய" இப்படி அவதரித்துச் செய்ததென்? என்னில்,—[உயிராய்] - தனக்குத்தான் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மை யென்னுதல், ஆத்மாவா யென்னுதல். [என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்] - வளர்த்த தாயை வ்யாவர்த்திக்கிறது; எனக்கு ப்ரியமே செய்யக்கடவ தாயாய். [தந்தையாய்] - நேரே உத்பாதகனாய்க்கொண்டு ஹிதைஷியாய். [அறியாதன அறிவித்து] - "ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநயதி" என்கிறபடியே ஆசார்யனாய், "ஸ்தாதா", ஸுஹ்ருச்சரணம் கதி:" என்னுமவனிறே. [அத்தா] - ஸ்வாமீ! இவ்வுபகாரங்களை உடையனாகையாலே செய்தா யென்கிறார். "மாதா பிதா ப்ராதா" இத்யாதி; "நாராயண:" என்கிறார். [நீ செய்தன] - பேசவும் போகாது, நினைக்கவும் போகாது; 'நீசெய்தன' என்னுமத்தனை. [அடியேன் அறியேனே] - உபகரித்த நீயே அறியுமத்தனை. நான் அதுக்கு இலக்காய்க் குமிழ்நீருண்ணுமத்தனை யென்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமான வளவிலே எம்பார கோஷ்டியிலே 'இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதமகுரு ஆர்?' என்று பிறந்ததாய், இருந்த முதலி களிற் சிலர், 'ஆசார்யனன்றோ' என்றார்கள்; சிலர் 'ஆசார்யன்ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயிக் கப்போரு' என்று அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதம குரு என்றார்கள்; 'அங்ஙனன்றுகாண், அவன்இவனை அழைத்தாலும் இவன் 'அல்லேன்' என்னாதபடி "இசைவித்தென்னை" என்கிறபடியே அகவாயிலேயிருந்து இசைவித்த ஸர் வேஶ்வரன்காண் ப்ரதமகுரு' என்று அருளிச்செய்தார். 'அகன்ற நம்மை அவன் திருவடி களிலே சேரவிட்டது நெஞ்சிறே' என்று இவர் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடப் புக்க வாறே, 'நீர் வழி போவாரைக் கொண்டாடுகிறதேன் அடியறியாதே?' என்ன, ஆராய்ந்த வாறே, அதுக்கும் அடி அவனாயிருந்தது; 'நடுவே நெஞ்சைக் கொண்டாடினோ மித்தனை யாகாதே' என்று, அத்தைவிட்டு - 'என்னையும் இசைவித்த ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டா டீர்' என்ன, தந்திருவுள்ளத்தை விட்டு, ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஒத்தாரா மிக்காரை யிலையாய மாமாய] - என்னை இப்படி விஷயீகரித்த நீதான் ஒருகுறைவாளனாய்ச் செய்தாயோ? ஶ்ரியঃபதிக்கும் தன்னால் கழிக்கவொண் ணாதபடி யிருப்பதொரு தாரித்ர்ய முண்டு: "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" (நதத்

*இரண்டாம்பாட்டு - ஒத்தார் இதயாதி. 'அறியாதன அறிவித்து' என்ற பதததிலே நோக்காக ஐதிஹ்யம்-இப்பாட்டு இத்யாதி. பிறந்ததாய் இதி-'அறியாதனவறிவிததததா' என்று - ஸாக்ஷாதநுபதேஷ்டாவான ஈஶ்வரனிடததிலும் ஆசார்யதவம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஆசார்ய பஹுத்வம் தோற்றுகையாலே, அந்த ப்ரஸங்கததிலே, பிதருமாதுலாத்யநுபதேஷ்டாக்களிலும், காயத்ர்யுபதேஷ்டாக்களிலும், பின்னையும் மந்த்ரோபதேஷ்டாக்களிடத்திலும் குருஶப்தப்ரயோ கம் காண்கையாலே, இவர்களிலே உத்தேஶ்யரான ப்ரதமகுருக்கள் ஆரென்று விமர்ஶம் பிறந்ததா யென்றபடி. ஆசார்யனன்றே என்றார்கள் - 'ஆசார்யன் ப்ரதமகுரு' என்பார்க்கு - குருபரம்பரா நு ஸந்தாநம் ஆலம்பநம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் பிரதமகுரு என்றார்கள் - 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு' என்பார்க்கு - "ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம் ஸாத்விகைஸ்ஸஹ வாஸஶ்ச" இதிவசநம் ஆலம்ப நம். சீழ்ப்பாட்டோடே இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - அகன்ற இதயாதி. கொண்டாடப்புக்கவாறே, 'அடியறியாதே நீர் வழிபோவாரைக் கொண்டாடுகிறதென்? அததைவிட்டு என்னையும் இசைவித்த ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடீர்' என்ன, ஆராய்ந்தவாறே அதுக்கடி அவனாயிருந்தது: 'நடுவே நெஞ்சைக்கொண்டாடினோ மிததனையாகாதே' என்று தந்திருவுள்ளததை விட்டு ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடுகிறாரென்று வாக்யத்தை அர்வயித்துக்கொள்வது. அத்தை - என்னைக்கொண்டாடு கிற அத்தை.

'ஒத்தார்மிக்காரையிலையாயமாமாய' என்று ஸம்போதிக்கிறவருடைய ஹார்தஹாவம்- என்னை இப்படி இத்யாதி. இப்படி விஷயீகரித்த என்றது - 'அறியாதனவறிவித்த' என்றத்தைப் பற்ற. இப்பதம் வர்த்வாறே எம்பார் அருளிச்செய்துபோரும் ரஸோக்தி-ஶ்ரியঃபதிக்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயோ. ஒத்தார் இத்யாதிக்கு - ஸமரையும் அதிகரையு முடையை யல்லையாய், அபரிச் சேத்யமான ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்று ஶப்தார்ததம். இல்லாதவனை 'தரித்ரன்' என்று சொல்லுவர்களிறே. அது எது? என்ன, ந தத்ஸம இத்யாதி. இயம்ஶ்ருதிঃ

ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே) என்கிறபடியே ஸமாதிகதரித்ரனாயிருக்கும். [மாமாய]- இது என்ன ஆஶ்சர்யந்தான்! [ஒத்தாய் எப்பொருட்கும்] - நீ யாராய் என்பட்டாய்? ஸமாதிக தரித்ரனா யிருக்கிற நீயே இதரஸஜாதீயனாய வந்து அவதரித்தாய். [எப்பொருட்கு மொத்தாய்] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாயும், இந்த்ராநுஜனாயும்; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப்பண்ணியும், திர்யக்குக்களோடொக்க மஹாவராஹமாய், ஸ்த்தாவரங்களோடொக்க குப்ஜாம்ரமாயும் நிற்கும் நிலை. குப்ஜாம்ரமாய் நின்றதுக்குக் கருத்து - 'சேவலேநின்றால் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் எறவொண்ணாது' என்று எல்லார்க்கு மொக்க ஸுலபனாகைக்கு. இப்படி நிற்கிறதேன்? என்னில்; மேன்மையோடேவரில் 'கிட்டவொண்ணாது' என்று அகலுவர்கள்; தாழவிட்டுவரில் காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள்; ஆகையாலே, ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கவேணும்; "ப்ரஹ்மேஶமத்யகணநாகணநார்க்யபங்க்தாவிந்த்ராநுஜத்வமதிதேஸ்தநயத்வயோகாத் | இக்ஷ்வாகுவம்ஶயதுவம்ஶஜநிஶ்ச ஹந்த ஶ்லாக்யாங்க்ரிண்யநுபமஸ்ய பரஸ்ய தாம்நஃ" (ப்ரஹ்மேஶமத்யகணநாகணநார்க்கபங்க்தாவிந்த்ராநுஜத்வமதிதேஸ்தநயத்வயோகாத், இக்ஷ்வாகு வம்ஶயதுவம்ஶஜநிஶ்ச ஹந்த ஶ்லாக்யாங்க்ரிண்யநுபமஸ்ய பரஸ்யதாம்நஃ) என்னக்கடவதிறே. இப்படி அவதரித்துச் செய்ததேன்? என்னில்,— [உயிராய்] - இச்சேதநன்தான் தனக்குப் பார்க்கும் ஹிதத்தையும் பார்க்கக்கடவனா யிருக்கை. தாரகனா யென்னவுமாம். [என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்] - தானுண்டாகிலிறே தான் தனக்கு ஹிதம் பார்ப்பது.

ஶ்வேதாஶ்வதரே (கசு). ஸமாப்யதிகராஹித்யேபி ஸ்வவிஷயீகாராநுகுணகல்யாண குண வத்தாம் பராம்ருஶந் 'மாமாய' என்றதுக்கு ஹாவம் - இது என்ன ஆஶ்சர்யந்தான் என்று. இப்போது, 'மாமாய' என்றது - கீழுக்கு ஶேஷம். ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய - ஒத்தாய் எப்பொருட்குமென்று கீழேயுங் கூட்டி ஹாவம்-நீயாராய் இத்யாதி. இப்போது 'மாமாய' என்றது - மேலுக்கு ஶேஷம். நீ யாராய் என்பட்டாய் என்றது - நீ ஒரு காபுருஷனாய் இப்பாடுபடுகிறாயோ? என்றபடி. விவரணம் - ஸமாதிக இத்யாதி. 'ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய' என்றதுக்கு - 'அறியாதனவறிவித்து' என்றத்தைப் பற்றக் கீழே ஒரு தாத்பர்யம் 'என்னை இப்படி' இத்யாதி வாக்யத்திலே அருளிச்செய்து, இவ்வாக்யம் - 'ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமாகக் கண்டுகொள்வது. ஸகலபதார்த்தங்களிலும் ஒத்தவனாம் ப்ரகாரத்தை அருளிசசெய்கிறார் - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "[illegible] | [illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். இப்படிநிற்கிறது - எப்பொருட்கும் ஸஜாதீயனாய் நிற்கிறது. அப்படி தேவதிர்யகாதி ரூபேண அவதரித்தானோ? அப்படி அவதரித்தால் ஜந்மநிபந்தநமான தோஷஸம்ஸர்க்கம் வாராதோ? என்ன, ப்ரஹ்மேஶ இதி. அதிமாநுஷஸ்தவே (கசு) [illegible] "க்ஷிதிபதநாதஹம்விஷ்ணோஃ" இதி. ஜநிஶ்ச - ஜந்மமும். ஜநிமி - ஜந்மாதி. அநுபமஸ்ய உபமாநரஹிதஸ்ய. பரஸ்யதாம்நஃ - நிரவதிகதேஜோரூபமான ஸர்வஸ்மாத்பரனுக்கு. ஶ்லாக்யாநி - தோஷாவஹங்களன்று. 'உயிர்' என்று - ஆத்மாவையும், பிராணனையுஞ் சொல்லுகிறது. மாதாபிதாக்கள் செய்யும் க்ருத்யத்தையும், ஆசார்யன்செய்யும் உபகாரத்தையும் தமக்குச் செய்ததாக மேல்சொல்லுகையாலே, இதுவும் - தமக்குச்செய்ததோ ருபகாரமாகவேணு மென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இச்சேதநன் இத்யாதி. 'தாரகனாய்' என்ற பக்ஷத்திலும் - அந்தர்யாமியாய் நின்று தாரகனுமளவன்றிக்கே, அவர்கள் த்ருஷ்டிகோசரனாய்க்கொண்டு தாரகனாயிருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கக்கடவது. 'உயிராய்' என்றது போராதோ? தாயாய்த்தந்தையாய் நிற்கையிலே ஆதிக்யமெது? என்ன, தானுண்டாகில் இத்யாதி. 'பெற்ற' என்றும் 'அ' என்றுஞ் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் -

வளர்த்துக்கொண்ட தாயன்றிக்கே, 'பெறவேணும்' என்று நோன்புநோற்றுத் தன் சரீரத்தை யொறுத்துப்பெற்று, இவன் ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவ தாயாய் [தந்தையாய்]- இப்படி நோன்பு நோற்று வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயும் இட்டுவைக்கைக்கு ஒருபை மாத்ரமாம்படி, இவனுக்கு உத்பாதகனாய் ஹிதம்பார்க்குந் தந்தையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, [அறியாதன அறிவித்து] - "ஶரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:" (ஶரீரமேவ மாதாபிதரௌஜநயத:) என்னுமளவன்றிக்கே, ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணித்தரும் ஆசார்யனுமாய்; "ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம" (ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநயதிதச்ச்ரேஷ்ட்டம்ஜந்ம) என்கிறபடியே. "ஏதத் வ்ரதம் மம" (ஏதத்வ்ரதம்மம); "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்னுமவனிறே. [அத்தா] - மஹோபகாரகனானவனே! இவ்வுபகாரங்களை உடையவனாகையாலே சேப்தா னென்கிறார். "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:" (மாதாபிதாப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:) என்கிறார். * "பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்ததந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ" என்றாரிறே [நீசெய்தன] — ஒன்று இரண்டாகிலிறே 'இன்னது' என்னலாவது; ஆகையாலே, 'நீசெய்தன' என்றுமித்தனை. ஸ்வாமியான நீ ஶேஷபூதனான என்பக்கல் பண்ணின உபகாரங்களை அடியேன் அறியேனே; உபகரித்த நீ அறியில்அறியுமித்தனை; என்றுற் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டுபோமித்தனை யொழிய என்கிறார். (உ)

வளர்ந்துக்கொண்ட இத்யாதி. யாந்ரம் என்றது-"மாதாபிதா ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸலதர:" என்றத்தைப்பற்ற. இப்போது, 'ஆசார்யனுமாய்' என்கைக்கு - ஆசார்யன் மாதாபிதாக்களிலும் பற்றப் பண்ணும் ஆதிக்யம் ஏது? என்ன, ஶரீரமேவ இத்யாதி. 'ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரதாநம்பண்ணும்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஹிவித்யாத இத்யாதி. ஆபஸ்தம்பதர்மே, "ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம ஶரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:" - யாதொரு காரணத்தாலே தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பிக்கிறான் ஆசார்யன், அவன்பொருட்டு ஒருகாலும் அபசாரப்படக்கடவனல்லன்; அந்த ஆசார்யன் அந்த சிஷ்யனை வித்யையாலே ஜநிப்பிக்கிறான்; அந்தவித்யையால் வந்த ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டமன்று அர்த்தம். அறியாதன அறிவித்தானோ? என்ன, "ஏதத் வ்ரதம்" இத்யாதி. 'அத்தா' என்கிறதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - மஹோபகாரகனானவனே என்று. அர்த்தாந்தரம் - இவ்வுபகாரங்களை இத்யாதி. அத்தன் - ஸ்வாமி. இவ்வுபகாரங்களை யென்றது - ப்ரியஹிதகரணோபதேசங்களை. ஆக, 'அத்தா' என்கிறதுக்கு - ஜ்ஞாநப்ரதத்வமும், உபகாரகத்வமும், ஸ்வாமித்வமும் என்று அர்த்தத்ரயம். 'தாயாய்' இத்யாதி - ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸுபாலோபநிஷத்து இயம்ஶ்ருதி:. ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - பெற்றதாய் இத்யாதி. தாய்போல் பரிவனானவனும் நீ. உத்பாதகனான பிதாவைப்போலே ஹிதபரனானவனும் நீ, மஹோபகாரகரான ஆசார்யர்களைப்போலே அறியாதன அறிவிப்பாயும் நீயே யென்கை. 'செய்தன' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு பாவம் - ஒன்றிரண்டு இத்யாதி. 'அத்தா, அடியேன்' என்கிற பதங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வாமியான இத்யாதி 'அடியேன்' என்கிறதுக்கு பாவம் - உபகரித்த இத்யாதி 'அடியேனறியேன்' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - அநுபவித்து இத்யாதி. குமிழிநீருண்கை - தலஸ்பர்ஶியாக அவகாஹிக்கை. க்ரமேண அந்வய:. (உ)

---

* பெரிய திருவந்தாதி - ௫.

மூன்றாம்பாட்டு.

அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து
அறியாமாமாயத்து அடியேனைவைத்தாயால்
அறியாமைக்குறளாய் நிலம்மாவலிமூவடியென்று
அறியாமைவஞ்சித்தாய் எனதாவியுள்கலந்தே.

ஆ.—(அறியா.) தந்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைக பேசுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'உமக்கு என்ன உபகாரஞ்செய்தோம்?' என்ற பெருமான் கேட்க, 'என்பக்கல் யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்க, உன்னோட்டைக்கல என்னை நிலவனாக்கி வைத்தாய்' என்கிறார்.

[அறியாவென்று தொடங்கி] - மிகவும் அறிவுகேட்டைப் பண்ணவற்றான ஸாரத்திலே யிருக்கிற என்னை அறிவுபிறக்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத் அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்துவைத்தாய். [அறியாமையென்று தொட அழகிலே மஹாபலி மதிமயங்கி 'ஈஸ்வரன்' என்று ஆராயாதபடி வாமநனாய் மநோ மான பேச்சாலே மஹாபலி மதிமயங்கும்படி பண்ணி அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரத் பண்ணினாய். [எனதாவியுள் கலந்தே என்றது] - அப்படியே என்னுள்ளே புகுந்த னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி வசீகரித்து.

ப.—அநந்தரம், தன்பக்கலிலே அவன் தம்மை அபிநிவேசிப்பித்தப அருளிச்செய்கிறார்.

அறியாமை - (பிறர் தன்னை உள்ளபடி அறியாதபடி வடிவழகாலே) ம கின, குறளாய்-வாமநனானவனாய், நிலம் மாவலி மூவடி யென்று - நிலம் மாவலி என்று அநந்விதபதமாய் அபரிஸமாப்தமானவாக்யத்தாலே, அறியாமை- '(இவன்ஈச என்று அறிவிக்கிற ஶுக்ராதிகள் பாசுரமும்) நெஞ்சில்படாதபடியாக, வஞ்சித் (அவன் 'தன்னது' என்றிருந்த ஜகத்தை) வஞ்சித்துக்கொண்டவனே' எனதாவி கலந்து - (இவ்வபதாநத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்து) என்னெஞ்சுக்குள்ளே கலந் கணக்கிலே, அறியா - அறியாமையை விளைப்பதாய், மா - துஸ்தரமான பெரும யுடைத்தாய், மாயத்து-மாயாகார்யமான ஸம்ஸாரத்திலே; (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான த்வஸம்பந்தம் பற்றாசாக), அடியேனை-என்னை, அறியாக்காலத்துள்ளே - அந்தஸே அறிகைக்கு ஸம்பாவனையில்லாக் காலத்திலே, அடிமைக்கண் - தத்பலமான ஶேஷ யிலே, அன்பு - ஆதரத்தை, செய்வித்துவைத்தாயால் - பிறப்பித்துவைத்தாயிறே, உன்னுடைமை நழுவவிடாமைக்கிறே யென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நாம் உமக்கு என்ன உபகாரம்பண்ணினோம்? யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்க, உன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே நிலவனாக்கி வ யென்கிறார்.

[அறியாக்காலத்துள்ளே இத்யாதி] - அறியாமாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து - வைத்தாய். அறிவுகேட்டைப் பண்ண வற்ருய் துஸ்தரமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற என்னை. அடியேன் என்கிறது - அஹம்சப்த பர்யாயம். அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்தி பலமான அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்து வைத்தாய். அடியேனென்கிறது - 'நமக்கு அர்ஹமான வஸ்து இப்படி எளிவரவுபடுவதே!' என்று செய்தருளின அத்தனையிறே யென்றுமாம். இங்கேவைத்து பகவதவிஷயத்தை அவகாஹிப்பித்தது - அத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்தில் பெறும்பேறு ஸாதமிகம்கைக்காகவும், ப்ராப்யத்தில் த்வரை விஞ்சுகைக்காகவுமிறே; போக்யதை மிகக்கிருக்கிறபடி. மேல் தம்மை வஸீகரித்தபடிக்கு நிதர்ஸநம் - [அறியாமைஇத்யாதி] - தன்னெஞ்சை யொளிப்பாரைப்போலே பிராட்டியும் அறியாதபடி. [குறளாய்] - சேர்ப்பால்போலே போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. தன்னைத்தாழவிட்டு அர்த்தியானபடி. "நிலம்" என்றால், அவன்முகம்பாராமையாலே, 'மாவலி' என்றான். முதற்பேர்சொல்லுவாரில்லாமையாலே அவன்பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்ன. 'மூவடி' என்றான். இப்படி அநேகவிதமான பேச்சாலே வசீகரிக்கை. [அறியாமை வஞ்சித்தாய்] - சுக்ராதிகள் 'இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவகார்யஞ்செய்ய வந்தான்' என்ற வார்த்தை செவிப்படாதபடி தன் பேச்சாலே வஞ்சித்தான். [எனதாவியுள்கலந்தே] - அந்யபரமான என் ஆத்மாவிலே புகுந்து, தன் குணசேஷ்டிதாதிகளாலே வசீகரித்து. அறியாமைக் குறளாய் நிலம்மாவலிமூவடி யென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே எனதாவியுள் கலந்து அறியாமாமாயத்தடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து வைத்தாயால்

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி:— 'அறிவுநடையாடாத தசையிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை யழிக்கக்கடவதான தேஹஸம்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய் என்கிற இழவாலே சொல்லுகிருர்' என்றும். இத்தை எம்பெருமானுர் கேட்டருளி, 'முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் ப்ரீதியோடே நடவாநிற்க, நடுவே அப்ரீதி தோற்றச் சொல்லுமது சேராது; ஆனபின்பு, இங்ஙனேயாமித்தனை - 'அறியாமாமாயத்தடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து - வைத்தாயால் - என்கிருர்' என்று இத்தையும் ஒருவுபகாரமாக்கி அருளிச்செய்தார். "அத்தா நீசெய்தன" என்று - நாம்பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லாநின்றீர்; அவற்றிலே நீர் மதித்திருப்பதொரு உபகாரத்தைச் சொல்லிக் காணீர்-என்ன, அத்தைச் சொல்லுகிருர்.

மூன்றும்பாட்டு - அறியாக்காலம் இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் - கீழிரண்டு பாட்டிலும் கலந்த கலவி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, 'இதுக்குஅடி ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கம்' என்று வெறுக்கிருர் இப்பாட்டிலென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. 'கையார்சக்கரத்திலே கீழும் மேலும் ஹர்ஷமாயிருக்க, "என்கொள்வன்" என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் - கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, 'இதுக்கு உடலான ப்ரக்ருதியோடே வைத்தாய்' என்று வெறுத்தாரிறே; இங்கும் அப்படியே வெறுக்கிருர்' என்று அருளிசசெய்வர். எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - அத்தாநீ இத்யாதி.

[அறியாக்காலத்துள்ளே] - "பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:" (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:) என்கிறபடியே, அறிவுநடையாடாத பால்யத்திலே [அடிமைக்கணன்பு செயவித்து] - அடிமைக்கண் - அடிமையிலே "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றத்திலேயன்றோ என்னை அந்வயிப்பித்தது [அன்புசெய்வித்து] - "வரில்போகடேன், கெடில் தேடேன்" என்றிருக்கையன்றிக்கே. "குருஷ்வ" (குருஷ்வ) என்னும்படி பெறுவிடில் முடியும்படியன்றோ பண்ணிற்று? [அறியா இத்யாதி] - பிள்ளாய் ஊமத்தங்காய் தின்று ப்ரமித்தாரைப்போலே, அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற என்னைக் கிடீர் இப்படி பண்ணிற்று. அறிவுகேட்டைப் பண்ணக்கடவதான ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அடியேனை, 'இது எங்கே சிறைப்பட்டாலும் நல்லது, நம்வஸ்துவன்றோ' என்று. [வைத்தாயால்] - இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை வைத்தாயாலென்கிறார். அறியா மாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால் இதுக்கு நல்லநிதர்சநமுண்டே. [அறியாமை இத்யாதி] - நெஞ்சறியாதபடி கார்யம் செய்வாரைப்போலே, திருமாரிலிருக்கிற நாய்ச்சியாருங்கூட அறியாமே வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து "கோள்வனுன்மாவலி" என்றாறபோலே. நிலம்மாவலிமூவடியென்று - அநந்விதபாஷணங்களைப்பண்ணி பண்டும் இரந்து பழக்கமுண்டாகிலிறே அந்விதபாஷணம்பண்ணுவது. [அறியாமைவஞ்சித்தாய்] - சுக்ராதிகள 'இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவ

இததால் ஹாவம் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. அன்புஎன்று - பெறில் ஜீவிததல, பெறுவிடில முடியுமதான ஸங்காநந்தரஹாவிகாமததைச சொலலுகிறது. "குருஷ்வ" என்றதில் "வெயஶ்ரூம் நேஹவிஷ்யதே" என்றது இவ்விடததுககுஉபயுகதம் அயோத்யாகாண்டேங்க-உஉ "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே । க்ருதார்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்தப்ரகல்பநே" "பால்யாத்ப்ரப்ருதி" "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" இதயாதி, பூாவமேவ மஹாப்ரவேஶே லிகிதம். இதுக்குத தாதபாயம் - பிளளாய் இதயாதி பிள்ளாயென்றது - வாாததைபபாடு. அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனும் - தத்ப்ரயுக்தமௌட்யபாயந்தம் விவக்ஷிதம். ஶப்தாாததம - அறிவுகேட்டை இதயாதி. 'அடியேன்' எனறதுககு ஹாவம - இதெங்கே இதயாதி. இாதவாகயம - எமபெருமானுர் நிர்வாஹததிலே யானபோது, அதிஜுகுப்ஸநீயமான அசிதஸம்ஸ்ருஷ்டனேயாகிலும் ஸம்பந்தததாலே அஙகீகரிதது அடிமைக்கண அன்பு செய்வித்து வைததா யெனறு தாதபர்யம. ஆளவந்தாா நிர்வாஹததிலே யானபோது, 'நமககுப் பாதநதரமன்றோ, எஙகே சிறைப்பட்டாலும கரமேண அஙகீகரிககிறோம்' என்று வைததாயாலென்று வெறுககிறாரென்று கருதது. சிறைப்படுகை - ஹேயஸம்ஸ்ருஷ்டமாகை. அன்பு செயவிததாயால் என்ன அமைந்திருகக, 'வைததாயால' என்கையாலே - ஒரு கௌரவம தோற்றுகிறதிறே, அததை அருளிச செய்கிறார் - இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை இத்யாதி. இது - எம்பெருமானாா நிாவாஹததைப் பற்றி உபகாரஸ்ம்ருதியிலே. அநவயஙகாட்டுகிறார் - அறியாமாமாயத்து இதயாதி. மேலே 'அறியாமை' என்றிருக்கையாலே, அததோடு புநருக்தமாகாதபடி வ்யாகயாநம் பணணுகிறார் - நெஞ்சறியாத இதயாதி. 'அப்போது பிராட்டியுணடோ?' என்ன, ரஸமாக, "க்ருஷ்ணாஜிநே நவஸம்வ்யாணே யஜ்ஞோபவீதிநம்" என்னக்கடவதிறே - என்று அருளிச செயவா. அநந்வயமாகச சொல்லுகைக்கு ஹேது - பண்டும் இத்யாதி. "ஶ்ருதஸ்ய ஶ்வோ ப்ருதிஷேய:" இதி ந்யாயேந, அறியாமைக்கு ப்ரஸங்கம் ஸம்பாதயதி - ஶுக்ராதிகள் இதயாதி "அறியாமை" இதயாதிகம் - த்ருஷ்டாந்தார்தத

கார்யம்செய்ய வந்தான்; உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்' என்றால், அவர் கள்பாசுரஞ் செவிப்படாதபடி தன் பேச்சாலே அவனை அறிவுகெடுத்து வஞ்சித்தானாயிற்று. அப்படியே, [எனதாவியுள்கலந்து]-நானிருக்கிற இடத்தளவும் வந்து, என்னோடேகலந்து. அத்யந்தம் அந்யபரனான என் ஆத்மாவிலே புகுந்து உன்குணசேஷ்டிதங்களாலே வசீகரித்து அறியாமைக்குறளாய் நிலம் மாவலி மூவடியென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவியுள்கலந்து – அறியாமாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால் என்று அந்வயம் (௩)

நான்காம்பாட்டு.

எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறு
எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனிமீள்வதென்பதுண்டே?
எனதாவியாவியும்நீ பொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்!
எனதாவியார்யானார்? தந்தநீ * கொண்டாக்கினையே.

ஆ:—(எனதாவி.) இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, 'இவ்வாத்மா தம்முடையதன்று' என்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்மோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து, 'தருகிற நான் ஆர்? தரப்புகுகிற இவ்வாத்மா ஆர்? பண்டே உனக்குச் சேஷமாயிருக்கிற இவ்வாத்மாவை நீ கொண்டருளினாயத்தனையிறே' என்கிறார்.

ஓ:—நாலாம்பாட்டில், தமக்கு எம்பெருமான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

[எனதாவியுள்கலந்த என்று தொடங்கி] - அத்யந்தநிக்ருஷ்டனான என்னுடைய ஆர்த்தி தீரும்படி உன்பேறாக வந்து கலந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என் ஆத்மாவை உனக்கே தந்தேன். [எனதாவியென்று தொடங்கி] - என்னாத்மாவுக்கு சேஷியாயிருக்கிற நீ ப்ரளயம் நலியாதபடி லோகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னைப் பிரிந்து நான்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி என்னோடே வந்து கலந்து என்னை அடிமைகொண்டவனே! கொடுக்கப்படுகிறேனாய் நிற்கிற என்னோடும் கொடுக்கிறேனாய் நிற்கிற என்னோடும் எனக்கு என்ன அடைவுண்டு? உன்னதை நீ கொண்டபின்பு

மென்கிறார் - அப்படியே இத்யாதி. நானிருக்கிறஇடத்தளவும் வந்து என்கையாலே - தாம் விமுகராயிருந்தமை தோற்றுகிறது. 'மஹாபலியை வஞ்சித்தாற்போலே என்னையும் வஞ்சித்தான்' என்று விவக்ஷித்து, வஞ்சநம் உபகாரமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அத்யந்தம் இத்யாதி. ப்ரதிபத்திஸௌகர்யார்த்தம் அந்வயம்-அறியாமை இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, அறியாமைக்குறளாயென்று தொடங்கி, வஞ்சித்தாற்போலே எனதாவியுள் கலந்து அறியாக்காலத்துள்ளேயித்யாரப்ய, வைத்தாயா லித்யந்வய:. (௩)

* கொண்டாய்க்கினியே என்றும் பாடமுண்டு.

ப.—அநந்தரம், இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

பொழிலேழும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், (ப்ரளயத்திலேஅழியப்புக), உண்ட - வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின, எந்தாய் - ஸ்வாமியே! (அப்படி நானும்அழிந்துபோகாத படி), எனதாவியுள் - (அத்யந்தஹேயமான) என்ஆத்மாவுக்குள்ளே, கலந்த - ஒருநீராகக் கலந்த, பெரு - (அது தன்பேறும்படி) பெருத்து, நல் - (நிர்ஹேதுகமாகையாலே) நன்றான, உதவி - உதவிக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, எனதாவி - என்ஆத்மாவை, தந்தொழிந்தேன் - (உனக்குத்) தந்தேவிட்டேன்; இனி - இனி, மீள்வது - (அதுக்கு) மீட்சியென்பதொன்று, உண்டே - இல்லை; (இதுதான்ஆரதென்றுஆராயில்), எனது ஆவியும் - என்னுத்மாவுக்கும், ஆவி - ஆத்மா, நீ - நீ, (ஆதலால்), எனதாவி யார்-(தரப்படுகிற) என் ஸ்வரூபத்தினுடைய கர்மத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல; யான்ஆர் - தருகிற என்னுடைய கர்த்ருத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல; தந்த - (ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வாதி விஶிஷ்டமான இவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்தையை அடியிலேயுண்டாக்கித்) தந்த, நீயே - நீதானே, கொண்டாக்கினை - பின்னையும் ஸ்வீகரித்தாய். ஆதலால், உனக்கே சேஷமென்றிட்டு, எனக்கு ஸமர்ப்பணத்தில் கர்மத்வமில்லை, கர்த்ருத்வமு மில்லை. கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தமக்குஅவன்பண்ணின உபகாரததுக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணுதே தடுமாறுகிறார்.

[எனதாவி] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸனைபண்ணிப்போந்த என்னோடேகிடீர் கலந்தது. வஸிஷ்டன் சண்டாள ஶ்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே தம்மை அநுஸந்திக்கிறார். [உள்கலந்த] - அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்குஉகக்கும் செருக்கரைப் போலே, அதுவே ஹேதுவாகத் தன்பேறாகக் கலந்தான். "தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்" என்கிறபடியே கலந்தபடி. [பெருநல்லுதவி] - அதாவது - தன்பேறாக உபகரிக்கை. [கைம்மாறு] - கைம்மாறாக. ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி. [எனதாவிதந்தொழிந்தேன்] - நீ உன்னை எனக்காக்குகையாலே வெளிறுகழிந்த என்ஆத்மாவைத் தந்தேன். 'நெடுநாளிழந்தவராகையாலே இவர் திரியநிற்கும்' என்றுகொண்டு, இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்ன, [இனிமீள்வதென்பதுண்டே] - ஸத்யோதஶாஹமாகத் தந்தேன்; 'மீள்வு' என்றோ ர்த்தந்தானு முண்டோ? 'இவரை ப்ரமத்தோடே விடுகிறதென்? என்று 'யார்பொருளை யாருக்குக் கொடுத்தீர்?' என்ன, [எனதாவியாவியும்நீ] - என்ஆத்மாவுக்குஅந்தராத்மாவாய் நிற்கிறாய் நீ; இது உனக்குஅநங்யார்ஹ ஶேஷமன்றோ? [பொழிலேழுமுண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயார்ணவத்திலே நஶியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற்போலே நான் பிரிந்து நோவுபடாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமைகொண்டவனே! ப்ரளயங்கொள்ளாமே நோக்குகையாலும் நீயே ஸ்வாமி யென்னவுமாம். [எனதாவியார் யானார்] - "எனதாவி" என்று - ப்ரதேயவஸ்துவான நான் ஆர்? "தந்தொழிந்தேன்" என்று - ப்ரதாதாவான நான்ஆர்? [தந்த நீ கொண்டாக்கினையே]-நீ ரென்றுஒருத்தரில்லையோ? பலபோக்தாக்கள் நீரல்லீரோ? என்ன, உன்னுடைய வஸ்துவை நீயே கொண்ட பின்பு; நித்யமான ஆத்மாவை இவன் தருகையாவதென்?என்னில்; ஸத்தை அவனிச்சாதீநமாகையாலே - 'தந்தான்' என்கிறது. "ஊஹ தவாவ தவவிஶ்வஷாய-ஶஸ்த்ர".

ஈ௫.—நாலாம்பாட்டு. "வைத்தாயால்" என்று அவன்பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து இங்ஙனே கிடந்து நெஞ்சாறல் படாநில்லாதே, ப்ரத்யுபகாரமாக உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவைக் கொடுத்து நெஞ்சாறல் தீரமாட்டீரோ? என்ன, 'அப்படியேயிறே செய்வது' என்று அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி அநுஶயிக்கிறார்.

[எனதாவியுள்கலந்த] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸநை பண்ணிப் போந்த என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவிலேகிடீர் வந்து கலந்தது! [எனதாவி]-வஸிஷ்டன் சண்டாலஶ்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே தம்மைஅநுஸந்திக்கிறார்;†"நீசனேன்"என்றிறே தம்மைஅநுஸந்திப்பது. [உள்கலந்த] - அதுதன்னிலுங் கடக்கநின்று சில போகமோக்ஷங்களைத் தந்துபோகையன்றிக்கே, "எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்" என்னும்படி கலப்பதே! உதவி, நல்லுதவி, பெருநல்லுதவி. உதவியாவது - உபகரிக்கை. நல்லுதவியாவது - பச்சைகொள்ளாதே உபகரிக்கை. பெருநல்லுதவியாவது - தன்பேறாக உபகரிக்கை. இம்மஹோபகாரத்துக்கு, கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக. [எனதாவிதந்தொழிந்தேன்] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். அழகிது, இதுதான் எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்றான் ஈஶ்வரன். [இனிமீள்வதென்பதுண்டே] — *ஸத்யோதஶாஹமாகத் தந்தேன். 'அழகிது! நீர்தாம் ஆரதை யாருக்குத் தந்தீரென்று ஆராய்ந்துபார்த்துக்காணும்' என்றான் ஈஶ்வரன் ; ஆராய்ந்தவாறே அவனதை அவனுக்குக் கொடுத்ததாயிருந்தது. [எனதாவியாவியும்நீ]-என்னுத்மாவுக்கு அந்தராத்மா

நாலாம்பாட்டு - எனதாவி இத்யாதி. 'எனதாவிதந்தொழிந்தேன், எனதாவியார் யான்ஆர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூபேண ஸங்கதி - வைத்தாயாலென்று இத்யாதி. அநுஶயிக்கிறார் - அநுதபிக்கிறார். நெஞ்சாறல் - மநோதுஃகமும், விசாரமும்.

"எனதாவி" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. பலிதம் - வஸிஷ்டன் இத்யாதி. 'புகுந்தாற்போலே அவன் தம்மோடே கலந்தான்' என்று தம்மை அதிநீசனாக அநுஸந்திக்கிறா ரென்றபடி. இப்படி அநுஸந்திப்பானென்? என்ன, - நீசனேன் இத்யாதி. 'உள் கலந்த' என்றதுக்கு வாஸனை - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. கடக்கநின்று சிலபோகத்தைக் கொடுக்கையாவது - தான் ப்ராப்யனன்றிக்கேயொழிகை.கடக்கநின்று மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாவது- "மோக்ஷயிஷ்யாமி", "நிவ்ருத்திஜராமரண விஷயவிமோக்ஷணம்" என்று புருஷார்த்த ப்ரதாநத்தை ஸங்கல்பித்து, அந்தரஸத்தை அநுபவிப்பியாமலிருக்கை. எல்லாம் இத்யாதி - எனதாவியி லுண்டான கலவிக்குள்ளே ஸமஸ்தரஸங்களுமாம்படி கலந்தா னென்றபடி. விஶேஷணங்களுக்கு பாவம் - உதவியாவது இத்யாதி. கைம்மாறு - கைமாறுகை. கை - கொடுக்கை. மாறு - ப்ரதியாக. ப்ரதியாகக்கொடுக்கை - ப்ரத்யுபகார மென்றபடி. தன்பேறாக - இவன் அர்த்தியாதிருக்க, ஸ்வப்ரயோஜநமாக. அழகிது - ஸம்யக் என்றபடி. எத்தனைகுளிக்கு என்றது - குளியென்று - ஸ்நாநமாய், நாலு ஆறு குளிபர்யந்தம் புஷ்பாங்கராகாதி பரிமளம் இருக்குமாபோலே இதுவும் எத்தனைகாலமிருக்கு மென்றபடி; ஸ்த்தாயித்வாபாவத்திலே நோக்கு. ஸத்யோதஶாஹம் என்றவிடத்திலே - "க்ரயஶ்ச விக்ரயஶ்சைவ தத்த்வஸ்ய ததைவ ச | தஶாஹாந்நிவர்த்தந்தே நவஸ்த்ரா ..." என்றத்தை நினைப்பது. நவவஸ்த்ராஸ - ந்ருபவஸ்த்ராஸ உத்யமாஃ. "தஶாஹாஸ" என்ற வளவன்றிக்கே ஸத்யோதஶாஹ மென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - அழகிது இத்யாதி. "ஆராய்ந்தவாறே" இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் - "பகவதீயமான" இத்யாதி வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம், "எனதாவியாவியும்நீ" என்று பதோபாதாநம்பண்ணி, "என்னுத்மாவுக்கு" இத்

---

† திருவாய்மொழி ௩-௩-௪.

* க்ரய விக்ரயங்கள் பரிவர்த்தனைகள் பண்ணுமிடத்தில் பத்துநாளுக்குள்ளே யானல் மீளக்கடவது; அப்பால் மீளக்கடவதில்லை என்று சொல்லக்கடவதிறே; அப்படி இந்தப் பத்துநாளும் இன்றே சென்றதாகக் கொடுத்துவிட்டே னென்றபடி என்பது அடையவளைந்தான்.

வாய்ப் புகுந்து நிற்கிறாயும் நீயாயிருந்தாய். பகவதீயமான வஸ்துவை நெடுநாள் 'நம்மது' என்றிருந்து, இத்தை இன்று அவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தோம்; ஸர்வஜ்ஞனானவன் என்நினைத்திருக்கும்? என்று, தாம் அத்தையறிந்து அதுக்கு லஜ்ஜிக்கிறார். ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவிடில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமாம். ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம்; ஆனால் செய்யஅடுப்பதேன்? என்னில்; - ப்ராந்திஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும்; தெளிந்தால் 'கொடுத்தோம்' என்றுஇருக்கக்கடவனல்லன்; "மயாஸமர்ப்பித: - அதவாகிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே" (மயாஸமர்ப்பித: - அதவாகிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே) என்றாரிறே. [பொழிலேழுமுண்டஎந்தாய்] - ஸ்வாபாவிகமான சேஷித்வங்கொண்டு சொல்லவேணுமோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின அது போராதோ 'நீ சேஷி' என்கைக்கு? [எந்தாய்] - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற்போலே, பிரிந்துநசியாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமைகொண்டவனென்றுமாம். [எனதாவியார் யானார்] - ப்ரதேயமான வஸ்து ஆரது? ப்ரதாதா ஆருடையவன்? 'நான் என் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தேன்' என்னக்கடவேனோ? [தந்தநீகொண்டாக்கினையே] - முதலி

யாதி வாக்யஞ் சொல்லிக்கொள்வது. லஜ்ஜிக்கிறார் என்றது - "எனதாவியார்யானார்" என்றத்தைப் பற்ற. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஸ்வரூபசிக்ஷைபண்ணுகிறார் - ஆத்மஸமர்ப்பணம் இத்யாதி. யத்வா, "[illegible]" என்றுஇராதே, ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்? பின்பு லஜ்ஜிப்பானென்? என்ன, - ஆத்மஸமர்ப்பணம் இத்யாதி ஆதல். அதாவது - "[illegible]" என்று சொல்லும்படியான [illegible] என்ற அத்யந்தபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தாநதசையைப் பார்த்தால், 'அஹமத்யைவ மயாஸமர்ப்பித:' "[illegible]" என்று அநுஸந்திக்கிற கேவலசேஷத்வ ஜ்ஞாநதசையும் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகார்யமேயாகிலும், 'அதுவும் ப்ராந்திதசை' என்னும்படியாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்வர். "நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததீ:" என்றவிடத்தில் - த்வத்விஷயமான பாரதந்த்ர்யத்தை நிச்சயித்தென்றபடி. இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, மயாஸமர்ப்பித இத்யாதி. அதாவது-ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாகிலும், ஆத்மவஸ்து அத்யந்தபாரதந்த்ரமாகையாலே அநந்தரம் அநுதபிக்கவேண்டும்படி யிருக்குமென்றபடி. "கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி" என்று - ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - என்ற பக்ஷாந்தரம் அயுக்தமென்றபடி. ஸ்தோத்ரே * "வபுராதிஷு" இத்யாதி. "மமநாத" இத்யாதி. "எனதாவியாவியும்நீ" என்றத்தால் - ஸ்வாமித்வஞ் சொல்லி, மீளவும் 'எந்தாய்' என்கிறதென்? என்ன. ஸ்வாபாவிகமான இத்யாதி. பொழிலேழு முண்கையாலே, 'எந்தை' என்று மூந்தினஅர்த்தம். அர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி இத்யாதி. பொழிலேழு முண்டாற்போலே எந்தையானதுவும் என்றுஇரண்டாமர்த்தம். எனதாவியாவியும் நீயானபின்பு - எனதாவியார் யானார் என்று ஹேது ஹேதுமத்பாவேநார்த்தம் - ப்ரதேயமான இத்யாதி. ஸர்வமும் ஈச்வரனுக்கே சேஷமாகையாலே, தத்வ்யதிரேகேண ஸ்வதந்த்ரதயா ஸமர்ப்பணகர்த்தாவும் ஸமர்ப்பணீயவஸ்துவும் இல்லையென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - முதலிலே இத்யாதி. தந்தநீ - உண்டாக்கின நீ. தருகை - உண்டாக்குகை. கோண்

---

* "வபுராதிஷு யோபி கோபி வா குணதோஸாநி யதாதயாவித: । ததயம் தவ பாதபத்மயோரஹமத்யைவ மயாஸமர்ப்பித: ॥" "மமநாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ । நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததீரதவா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே."

லே இத்தையுண்டாக்கின நீயே கோண்டாயாஞய். உண்டாக்குகையாவதேன் நித்ய வஸ்துவை? என்னில்; - "𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾" (இச்சாதஏவதவவிஶ்வ பதார்த்தஸத்தா) என்று அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வம்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

இனியார்ஞானங்களால் எடுக்கலெழாதவெந்தாய்!
கனிவார்வீட்டின்பமே! என்கட்றபடாவமுதே!
தனியேன்வாழ்முதலே! பொழிலேழுமேனமொன்றாய்
நனியார்கோட்டில்வைத்தாய் உனபாதஞ்சேர்ந்தேனே.

ஆ.—(இனியார்.) அநாஶ்ரிதர் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களுக்கு அகோசரனாய், அநந்யபக்திகளாயிருப்பார்க்குப் பரம ஸுலபனாய், தாத்ருஶபக்திஹீநனாயிருக்கச்செய்தே எனக்கு அயத்நஸித்த போக்யனாய், ஸமுத்ரத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிற ஆத்மவர்க்கத்தை நிர்ஹேதுகமாகஎடுத்து உஜ்ஜீவிப்பித்தாற்போலே, உன்னுடைய கருணையாலே, அநந்யகதியாயிருந்த என்னுடைய உஜ்ஜீவந ஹேதுபூதனானவனே! உன்திருவடிகளை இனிஒருநாளும் பிரியாது ஒருபடி சேர்ந்தேனே யென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே மக்நமான ஜகத்தை எடுத்தருளினாற்போலே, ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே முழுகிக்கிடக்கிற என்னை உன் திருவடிகளில் உறவை அறிவித்து எடுத்தருளுகையாலே, இனி உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனென்று க்ருதார்த்தராகிறார்.

[ஆர்ஞானங்களா லெடுக்கலெழாத வெந்தாய்] - திருவடிகளில் அடைவிலராகில் எத்தனையேனும் அளவுடையாருடைய அறிவுகளாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என் நாதனே! [கனிவாரென்று தொடங்கி] - ஓரளவுமில்லையே யாகிலும் திருவடிகளில் ஆசையுடையார்க்கு மோக்ஷஸுகம் போலே போக்யமாமவனே! பக்திமான்களில் பரிகணிக்கப்படாதே யிருக்கிற எனக்கும் அயத்நஸித்த போக்யமே. வீட்டின்பம் - அவர்களிருந்தவிடத்தே வந்து போக்யமாகையுமாம். [தனியேன்என்று தொடங்கி]-ஸம்ஸாரியாய்த் திருவடிகளி லுறவும் அறியாதிருக்கிற காலத்திலே திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு அடியான ஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனே! நனியார் கோடு - கூர்மைமிக்க கொம்பு.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யதையைக் காட்டி ருசிஜநகனானபடியாலே உன்திருவடிகளைப் பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார்.

யார் - எத்தனையேனும் அதிஶயிதரானவர்களுடைய, ஞானங்களால் - ஜ்ஞாநங்களால், எடுக்கல் எழாத - எடுக்கைக்கு எடுப்புண்ணாத, எந்தாய் - ஸ்வாமியாய், கனி

டாக்கினையே - கொண்டாயாஞய். தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - உண்டாக்குகை இத்யாதி. நித்யேச்சையடியாக இது நித்யமாயிருக்கையாலே 'உண்டாக்கின' என்கிறாரென்றபடி. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே- "𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌤𑍁 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃। 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍇𑌕𑌪𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌜𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌨𑌃". க்ரமேண அந்வயः.

வார் - (உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே) பரிபக்வஹ்ருதயரானவர்களுக்கு; வீட்டின்பமே - மோக்ஷாநந்தபூதனாய், என் - (உபயவ்யாவ்ருத்தனான) எனக்கு (மதநாதியத்நத்தால்), கடல்படா - கடலிலே உண்டாகாத, அமுதே - (அப்ராக்ருதமான) அம்ருதமாய், தனியேன் - (ஸம்ஸாரத்திற்பொருந்தாமையாலே) தனியனான என்னுடைய, வாழ் - (த்வததநுபவரூபமான) வாழ்வுக்கு, முதலே - (ருசிஜநகத்வாதியாலே) ப்ரதமஹேதுபூதனாய் (என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுக்கைக்கு ஸூசகமாக), பொழிலேழும் - ஸப்தத்வீபயுக்தமான ஜகத்தை, ஒன்று - அத்விதீயமான, ஏனமாய் - மஹாவராஹமாய்க் கொண்டு, நுனியார் - கூர்மைமிக்க, கோட்டில் - கொம்பிலே, வைத்தாய் - வைத்தவனே! இனி - இனி நீயே ஹேதுபூதனாய் நிர்வஹிக்கிறபின்பு, உனபாதம் - உன்திருவடிகளை, சேர்ந்தேனே - ப்ராபித்தேனேயன்றோ? ஏகாரம்-தேற்றம். எடுக்கல்-தம்வசமாக்குதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'உமக்கு ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ? ப்ராப்தி வேண்டாவோ?' என்ன, 'எனக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமும் நீயேயாய் உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்ய ருசியைத் தந்த பின்பு இனிப் பெற்றேனேயன்றோ' என்கிறார்.

[ஆர்ஞானங்களா லெடுக்க லெழாத வெந்தாய்] - ஸ்வயத்நத்தாலே காணநினைப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரே யாகிலும் அவர்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத என்நாயனே! அதாகிறது - துர்யோதநனால் பரிச்சேதித்தல், ராவணனால் எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. "ஹிஸவா நீ" இத்யாதி, "வாயுஸூநொஹ்ய ஹிமவாந மந்தரோ வா மஹீதலாத் ஸ்தாநாச்சாலயிதும் ஶக்யோ ந ராகவ:". [கனிவார்வீட்டின்பமே] - ஓராளவில்லையேயாகிலும் பகவத் விஷயத்தில் பக்வமான ப்ரேமமுடையவர்களுக்கு மோக்ஷ ஸுகமானவனே! அவர்களிருந்த விடத்தே வந்து போக்யனானவனே யென்னவுமாம்; "தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே" என்னக் கடவதிறே. [என் கடற்படாவமுதே] - உபயகோடியிலும் வ்யாவ்ருத்தனான எனக்கு அயத்நஸித்தமான போக்யமே! [தனியேன் வாழ்முதலே] - எனக்கு இப்பேற்றுக்கு அடியான ப்ரதம ஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனானவனே! பந்துக்கள் நடுவே யிருக்கிறவர் 'தனியேன்' என்கிறாரிறே; வழிபறிக்காரர் நடுவே நின்றால் அவர்கள் துணையாகாரிறே. எனக்கென்றிருப்பார் நடுவே இருக்கையிறே - இவர்க்குத் தனிமை. தம்மை அத்தலைக்கு ஆக்கிவைக்கையிறே - இவர்க்கு வாழ்வு. [பொழிலேழும் இத்யாதி] - ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை அத்விதீயமான வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு கூர்த்தகொம்பிலே எடுத்துவைத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரஸாகரங் கொண்ட என்னை எடுத்தா யென்கிறார். [இனியுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே] - "இமையோர் தலைவா - இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்னும்படி அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ? ப்ராப்திவேண்டாவோ? என்ன, எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமும் நீயேயாய், என்னை ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கினஅன்றே பெற்றேனேயன்றோ? என்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு - இனியார் இத்யாதி. 'தனியேன்வாழ்முதலே, இனி யுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து இரண்டாம் பாட்டோடே ஸங்கதி - ஜ்ஞாநலாபமே இத்யாதி. "அறியாதன வறிவித்து" என்று ஜ்ஞாநலாபமுண்டாயிற் றென்றபடி.

இனி - மேலே அந்வயம் [ஆர்ஞானங்களால் எடுக்கலெழாதவேந்தாய்] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநவிஶேஷங்களாலும் ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்க்குமன்று பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற என்நாயனே! அதாவது - துர்யோதநனாலே பரிச்சேதித்தல், ராவணனாலே எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. [கனிவார் வீட்டின்பமே] - 'நீ' என்றால் உள்கனிந்து பக்வமாயிருக்குமவர்களுக்கு மோக்ஷஸாதகமானவனே! அன்றியே, 'நீ' என்றால் இனியராயிருக்குமவர்களிருப்பிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனே' அப்படி எங்கேகண்டோம்?என்னில்; யசோதைப்பிராட்டி, தோல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளிறே. [என்கடற்படாவமுதே] - அவ்விரண்டு கோடியிலும், எண்ணவொண்ணாதபடியிருக்கிற எனக்குஅத்யத்நஸித்தபோக்யனானவனே! [தனியேன்வாழ்முதலே] - தனியேனான என்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸாதக்ருதமானவனே' ஏகாக்ஷீயேககர்ணிகள் நடுவே யிருந்தாறபோலே பிராட்டி, இவருக்கும் தனியாயிருக்குமிறே ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு. [பொழில்இத்யாதி] - தனிமையிலே வந்துஉதவும்படியைச் சொல்லுகிறது அத்விதீயமஹாவராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளயங்கொண்ட புவநங்களேழையும் எடுத்து. [நுனியார்கோட்டில்வைத்தாய்] - நுனியென்று - கூர்மை. ஆர்கை - மிகுதி. கூர்மைமிக்க கோட்டிலே வைத்தா யென்றபடி. இத்தால், ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. [இனியுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தபோதே, தேவர்திருவடிகளை நான் கிட்டினேனேயன்றோ. "இமையோர்

இனி மேலே அந்வயம் என்றது - 'இனி' என்றதுக்கு - 'உன பாதஞ் சேர்ந்தேன்' என்றத்தோடே அந்வய மென்றபடி. ஆர்ஞானங்களால் - ஆருடைய ஜ்ஞாநங்களாலும். ஆர் என்று - உத்க்ருஷ்டபுருஷவாசி. எடுக்கலெழாதவேந்தாய் - எடுக்கைக்கு எடுப்புண்ணாத என்ஸ்வாமீயென்று பதார்த்தம். பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற - சலிப்பிக்கச் சலியாதே யிருக்கிற. அதாவது - பரிச்சேதித்து அறியப்போகாதிருக்கிற வென்றபடி. எடுக்கப்பார்க்குமன்று, எடுக்கப்போகாதிருக்கிற என்று கூட்டிக்கொள்வது. 'ஞானங்களால்' என்றது - சக்திக்கும் உபலக்ஷணம். எடுக்கலெழாத என்றது - அறியப்போகாமைக்கும் உபலக்ஷணம். விவரணம் - அதாவது இத்யாதி. வீடு - மோக்ஷமும், க்ருஹமும். மோக்ஷஸாதகமானவன் - மோக்ஷஸாதகத்தைக் கொடுக்குமவன். வீட்டிலே வந்து ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனென்று இரண்டாமர்த்தம். தோல்லை இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி எ-அ. பழையதான ஆநந்தத்தினுடைய எல்லைகண்டாளே யென்றபடி. கடற்படாவமுதே-படுகை - உண்டாகை. "கடற்படாவமுது" என்கைபாலே - ப்ராப்பத்வஞ் சொல்லிற்று. அவ்விரண்டு கோடியிலும் என்றது - ஶத்ருக்களான ராவணாதிகளுடையவும், அதிஶயிதபக்திமான்களான யசோதாதிகளுடைய கோடியிலும் என்றபடி. எனக்கு, அத்வேஷமாத்ரமுடைய எனக்கு. வாழ்முதலே - வாழ்ச்சிக்கு முதலானவனே. இவர்க்கு வாழ்ச்சி - பகவதநுபவமிறே. ஸம்ஸாரிகளிருக்க, 'தனியேன்' என்கிறதென்? என்ன, ஏகாக்ஷீ இத்யாதி பிராட்டிக்கு ஏகாக்ஷீயேககர்ணிகள் நடுவிருப்புப்போலே, இவர்க்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்புத் தனியாயிருக்கு மென்றபடி. "வியஜ்ஞநவேபதீம்" இத்யாதி. தனிமையிலே - ரக்ஷகாபேக்ஷையிலே. இத்தால் - "நுனியார்" என்கிற இத்தால். பூர்வவாக்யார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து [illegible], "அறியாதனவறிவித்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்து 'இனி' என்றதுக்கு ஸாவம் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. பொய்ந்நின்றஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷபரமாகத் தாத்பர்யாந்தரம்-இமையோர்தலைவா இத்யாதி. திருவிருத்தம்-க.

தலைவா - இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை” என்னும்படி, அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

சேர்ந்தார்தீவினைகட்கருநஞ்சைத் திண்மதியைத்
தீர்ந்தார்தம்மனத்துப் பிரியாதவருயிரைச்
சோர்ந்தேபுகல்கொடாச் சுடரையரக்கியைமூக்கு
ஈர்ந்தாயையடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே·

ஆ.—(சேர்ந்தார்.) 'போனகாலமும் ஸம்ஶ்லேஷித்தோம்' என்று தமக்குத் தோற்றும்படி எம்பெருமானோடே தாம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே, ஆஶ்ரிதருடைய ஸ்வவிஷயதிவ்யஜ்ஞாநவிரோதிபாபங்களுக்கு நஞ்சாய், அவர்களுக்கு ஸ்வவிஷயத்ருடஜ்ஞாநப்ரதனாய், இப்படி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராகையாலே ஸம்யகவ்யவஸிதராயிருந்தவர்களை ஸம்ஸாரத்திற்புகவிடாதே அவர்களோடு பிரியாதே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய், ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனுமாயிருந்த உன்னோடு இன்றோ அடியேன் ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்றது? இவ்வாத்மா உள்ளவன்றே பெற்றேனன்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அநாதிகாலம் விஶ்லேஷித்த விஶ்லேஷமெல்லாம் தெரியாதபடி எம்பெருமான் தன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே, இன்றோ பெற்றது; இவ்வாத்மாஉள்ளவன்றே தேவரீரைப் பெற்றேனல்லவோ? என்கிறார்.

[சேர்ந்தாரென்று தொடங்கி] - ஆஶ்ரிதருடைய பாபங்களை மறுவிடாதபடி போக்குவதுஞ்செய்து ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணாத அறிவைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் உனக்கே தீர்ந்து உன்னாலல்லது செல்லாதே யிருக்கிறவர்கள் ஹ்ருதயத்தினின்றும் ஒருகாலும் பிரியாதேயிருந்து உன்னைப்பிரிந்து அவர்களாத்மா மங்கிப்போகாதபடி பரிஹரித்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாய்ப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு விரோதியானசூர்ப்பணகியைப் போக்கினாற்போலே அவர்களோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்கு விரோதியைப்போக்கும் ஸ்வபாவனானவனை.

ப.—அநந்தரம், இந்தப்ராப்தி, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதிஸித்தமன்றோ வென்கிறார்.

நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனானவனே! இவற்றில் நிலைநின்றபோந்த வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வபாவவிஶேஷங்களை, உன்கடாக்ஷம்பெற்ற நாங்கள் அடையாதபடி யித்யர்த்தः. மேலிற்பாட்டிலே 'முதல் முன்னமே” என்ற பதத்தின் மூன்றுமர்த்தத்துக்குச் சேர, 'இனி' என்றதுக்கும் மூன்றுமர்த்தமாக இன்னமும் ஓரர்த்தம் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. அதாவது - வாயுந்திரையுகளில் வ்யஸநந்தீர, ஊனில்வாழுயிரிலே ஸம்ஶ்லேஷித்தபோதே, உனபாதஞ் சேர்ந்தேனேயன்றோ வென்று. ஆக, 'இனி' என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம், அர்த்தத்வயம்வா. ஆர் ஞானங்களால் தொடங்கி, வாழ் முதலே - ஓரேனமாய் - பொழிலேழும் - நுனியார்கோட்டில் வைத்தாய் இனியுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே இத்யந்வயः. 'என்கடற்படாவமுது' என்கையாலே - ப்ராப்யத்வமும், 'தனியேன்வாழ் முதல்' என்கையாலே - ப்ராபகத்வமுஞ் சொல்லிற்று. (ரு)

சேர்ந்தார் - உன்னையடைந்தவர்களுடைய, தீவினைகட்கு - க்ரூரமான பாபங்களுக்கு, அருநஞ்சை - காற்றவரிய நஞ்சாய், திண்மதியை - திண்ணிதான மதியாகிற (வ்யவஸாயந் தானாய்நிற்கிறா னென்னலாம்படி அதுக்கு உத்பாதகனாய்), தீர்ந்தார்தம் - அந்த வ்யவஸாயத்தை யுடையவர்களுடைய, மனத்து - மநஸ்ஸிலே, பிரியாது - விடாதே, அவருயிரை - அவர்களாத்மவஸ்துவை, சோர்ந்தே - (என்றும் விஷயாந்தரங்களிலே புக்குச்) சோர்ந்து, புகல்கொடா - போகக்கொடாதே, சுடரை - (தன்வடிவையே அவர்களுக்கு விஷயமாக்கும்) உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனாய் (அவர்கள்விஷயருசியை), அரக்கியை - சூர்ப்பணகியை, மூக்குரர்ந்தாயை - அரிந்தாற்போலே அழித்துக்கொடுக்க வல்ல உன்னை, அடியேன் - (உனக்குசேஷபூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், முதல் முன்னமே - முகனுக்குமுன்னே, அடைந்தேனே - அடைந்தேனல்லவோ? மயர்வற மதிநலமருளுவதற்குமுன்னே ப்ராப்தி யுண்டல்லவோ என்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “இனிஉனபாதஞ்சேர்ந்தேனே” என்றார். ‘இனி’என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? முன்பே உன்னைப்பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார்.

[சேர்ந்தார்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே இவனைக்கிட்டினவர்கள். [தீவினைகட்கு அருநஞ்சை]-அவர்களுடைய பாபத்துக்குக்காற்றப்போகாத நஞ்சானவனை. [திண்மதியை] - விரோதியைப் பரிஹரிக்கையன்றிக்கே, தன்னாலும் கலக்கவொண்ணாத அத்யவஸாயத்தைக் கொடுக்குமவனை. “ஸ்யாவிஷ்ணுரேஷ ய_ம் தவஸம்ஹாஷ யாஜ்யஹம் | நாஹமாராயயாமிசூரம் தவ வைஹாயஜ்ஞம்:” அம்பரீஷன்தபஸ்ஸு பண்ணாநிற்க ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, ‘உனக்கு வேண்டுமவற்றை வேண்டிக்கொள்’ என்ன, ‘நான் உன்னை யாராதிக்குமவனல்லேன்காண், என்னை ஸமாதிபங்கம் பண்ணாதே போகவல்லையே; உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்’ என்றானிறே. [தீர்ந்தார் இத்யாதி] - தன்னையொழியச செல்லாதவர்கள் - தீர்ந்தாராகிறார். அவர்களுக்குச் செல்லிலும் தனக்குச்செல்லாதாயிருக்கை. [அவருயிரை இத்யாதி] - விஶ்லேஷத்தில் நீர்ப்பண்டமாய் மங்கிப்போம்படியாயிற்று அவர்கள்படி. அவர்களாத்மாவை மங்கிப்போக விட்டுக்கொடான். [சுடரை] - அவர்கள் நோவுபடாத இத்தால் தனக்குஉண்டான ஔஜ்ஜ்வல்யம்; “க்ரூதக்ரூத்யஹ:”. [அரக்கியைமூக்கீர்ந்தாயை] - அவர்களோட்டைக் கலவிக்கு வரும் ப்ரதிபந்தங்கள் சூர்ப்பணகிபட்டது படுமத்தனை; ‘ஈர்ந்தாயை’ என்கிறார், “ராக்ஷஸ்யாஹ க்ஷிணோவாஹ:” என்கிற ப்ரஸித்தியாலே. [அடியேனடைந்தேன்முதன் முன்னமே]-அநாதிகாலம்இழந்தஇழவை மறக்கும்படி வந்துகலக்கையாலே இன்றேபெற்றது, இவ்வாத்மாஉள்ளவன்றேபெற்றேனல்லேனோ? சேஷத்வம்ஸ்வதஸ்ஸித்தம், அசித்ஸம்ஸர்க்கமாய்அது புழுதியேறினவோபாதி; அத்தை மறக்கும்படி கலந்தானாகையாலே சொல்லலாமிறே. ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கி,முறைமையை அறிவித்தவன்றே பெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில் - முன்பு ஸம்ஶ்லேஷித்த தேற்றமும் கலங்கி விஶ்லேஷமாய்ச் சென்றாற்போலே கலவியின்மிகுதியாலே அத்தை மறந்து, முன்பேபெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். [முதன்முன்னமே] - முன்பே; பழையதாக வென்றபடி.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. "இனியுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே" என்றார்; 'இனி' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? பொய்ந்நின்றஞானத்திலே நீ விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலேனோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தைஅநுஸந்தித்தவாறே ஸ்வாபாவிகசேஷத்வமேயாய் நிலைநின்றஆகாரம், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

சேர்ந்தாருண்டு - "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்" (த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம்நநமேயந்துகஸ்யசித்) என்னும் நிர்ப்பந்த மில்லாதவர்கள். [சேர்ந்தார்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே இவனைக் கிட்டினவர்கள். அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மா ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டுகையாவது - கரைசேர்கையிறே. இக்கரையேறினார்களிறே அவர்கள். [தீவினைகட்கருநஞ்சை]-அவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களுக்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனை. [திண்மதியை] - முன்பே சேர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் திண்ணியதான மதியைக் கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன் தபஸ்ஸு பண்ணாநிற்க, ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, 'உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்' என்ன, 'நான்உன்னைஆராதிக்குமவனல்லேன் காண்; என்னை ஸமாதிபங்கம்பண்ணாதே போகவல்லையே; உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்' என்றானிறே - "நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோயமஞ்ஜலி:" (நாஹமாராதயாமித்வாம் தவபத்தோயமஞ்சலி:) என்று தானே அழிக்கப்பார்க்குமன்றும் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்ணியமதியைக் கொடுக்குமவனை. [தீர்ந்தார்இத்யாதி] - "ஜலாந் மத்ஸ்யா..."

ஆறும்பாட்டு - சேர்ந்தார் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில், 'இனி' என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயம் - இனியுனபாதம் இத்யாதி. இனிஎன்றுவிசேஷிக்கவேணுமோ-"அறியாதனவறிவித்த" என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்றபடி. 'கிட்டிற்றிலனோ' என்ற அநந்தரம் - என்கிறாரென்று சேஷம். அன்றிக்கே இத்யாதி - இவ்வவதாரிகையிலே, இனியென்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்கிறது - பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே மயர்வறமதிநல மருளினபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்றபடி. நிலைநின்ற ஆகாரம் ஸ்வாபாவிகசேஷத்வமேயாய் என்று அந்வயம். ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, ஸ்வாபாவிகாகாரம் சேஷத்வமேயாய், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே, பண்டேயடைந்தேனேயன்றோ வென்கிறாரென்றபடி.

மேலே, 'தீர்ந்தார்' என்று சொல்லுகையாலே. அத்தோடே புநருக்தமாகாமைக்காக, 'ஆபிமுக்யமுடையவர்கள்' என்று அர்த்தம் - சேர்ந்தாருண்டு இத்யாதி. நிர்ப்பந்தமில்லாதவர்கள் - அத்வேஷாதிகளுடையவர்கள். யுத்தகாண்டே ஷட்த்ரிம்சே ராவணேந, - "த்விதா பஜ்யேயம்" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். இவர்களை 'சேர்ந்தார்' என்கிறதென்? என்ன, கெடுமரக்கலம் இத்யாதி. கெடுமரக்கலம் - வழிதப்பின ஓடம். கரைசேர்ந்தாற்போலேயானபடியென்? என்ன, அநாதிகாலம் இத்யாதி. இத்தை ப்ரமாணமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - இக்கரை இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி ரு-௩-எ. "அக்கரையென்னும்" இத்யாதி - பாட்டடி. அக்கரை - ஸம்ஸாரம். இக்கரை - பரமபதம். காற்றவொண்ணாத - ப்ரத்யௌஷதமிட்டுக் காக்கவொண்ணாத. திண்ணிதானமதி - த்ருடாத்யவஸாயம். "திண்மதியை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ஜந்யஜநகபாவநிபந்தநம். அப்படிகொடுத்த இடமுண்டோ? என்ன - அம்பரீஷன் இத்யாதி. உக்ரம் தப: ... ணம்வது, ஸமேத்ய ஹரி ... - நாஹம் இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே த்விதீயேத்யாயே - "... " இத்யுத்தரார்த்தம். 'தீர்ந்தார்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - ப்ராப்யத்வாநிஷ்டரென்னுதல், ப்ராப்யப்ராபகநிஷ்டரென்னுதல். ப்ரதமார்த்தம் - ஜலாந் மத்ஸ்யா இத்யாதி. "சேர்ந்தேபுகல்கொடா" என்கிறதுக்கு அர்த்தம்

தள" (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) என்று தன்னைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்குமவர்கள் நெஞ்சைவிட்டுப்போகமாட்டாதே, அவர்களுயிர் தன்னைப்பிரிந்து த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகக்கொடாதே, 'அது தன்பேறு' என்னுமிடம் வடிவிலே தோன்ற இருக்குமவனை. தீர்ந்தாருண்டு - உபாயத்தில் துணிவுடையார். அவர்களாகிறார் - 'ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே' என்றிருக்குமவர்கள. அவர்கள் தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடாதபடி அவர்கள்நெஞ்சிலே யிருக்குமவ னென்றுமாம். [அரக்கியைமூக்கீர்ந்தாயை] - பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியைப் போக்குமாபோலே யாயிற்று, அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கும்படியும். ஆனால், இவனோ பின்னைஅவள்மூக்கறுத்தா னென்னில்;-ஆம், கையாலே யறுக்கவேணுமே, "ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:" (ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு:) என்னக்கடவதிறே. [அடியேன் இத்யாதி] - ஶேஷபூதனான நான் பண்டேஅடைந்தேனேயன்றோ? [அடியேனடைந்தேன்முதன்முன்னமே] - அநாதிகாலம்இழந்த இழவை மறக்கும்படி வந்து கலக்கையாலே, இன்றோபெற்றது? இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில் - கீழ் ஸம்ஶ்லேஷித்த தேற்றம் போய்க்

த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகக்கொடாதே என்று. 'சுடர்' என்றதின் தாத்பர்யம் - அதுதன்பேறு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தம் - தீர்ந்தாருண்டு இத்யாதி. துணிவு-அத்யவஸாயம். தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆனால் இத்யாதி. ராமஸ்ய இத்யாதி - ஆரண்யகாண்டே த்வாத்ரிம்ஶே ராவணம்ப்ரதி சூர்ப்பணகா, "ஹ்ருதாதாரஸ்ய" இத்யாதி. "லக்ஷ்மணோ நாம வீர்யவாந் | ஸுஹ்ருச்ச ஸுப்ரியோ ஜ்ஞாதா விக்ராந்தோ ஜிதமாநஸ: | ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு: நித்யம் ப்ராணோ பஹிஶ்சர:". த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் - ஶேஷபூதனான இத்யாதி. ப்ரதமாவதாரிகைக்குச் சேர, அறியாதன வறிவித்தபின்பு என்று விஶேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலனோ என்று த்விதீயார்த்தங் கண்டுகொள்வது. கீழ்ப்பாட்டில் "இனி" என்றதின் மூன்றுமர்த்தத்துக்குச் சேர மூன்றுமர்த்தம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. இத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் - வாயுந்திரை இத்யாதி. முழுச்சொல்லென்று காட்டுகிறார் - பழையதாகவேன்றபடி என்று. ஆக, 'இனி' என்றதுக்கு - அறியாதன வறிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்றும், பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனன்றோ வென்றும், வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீர ஸம்ஶ்லேஷித்தபோதே உனபாதஞ் சேர்ந்தேனேயன்றோ வென்றும் இப்படி மூன்றர்த்தமானபோது, "முதன்முன்னமே" என்றதுக்கும் மூன்றர்த்தம். அதாவது- 'இனி' என்று -*பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனென்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலமே பிடித்துப் பெற்றேனேயன்றோ வென்னுதல்; இனியென்று - அறியாதன அறிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்று விஶேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் ந விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனென்னுதல்; இனியென்று - வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீரக் கலந்தபோதே பெற்றேனென்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலந்தொடங்கி விஶ்லேஷமின்றிக்கே ஸம்ஶ்லேஷமாயன்றோ நமக்குச் சொல்லுகிறதென்னுத லென்று. 'இனி' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயமானபோது, ததநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயம்; அதில் ப்ரதமாவதாரிகாநுகுண ஸாவபரம் - ஶேஷபூதனான இத்யாதிவாக்யம். த்விதீயாவதாரிகாநுகுண ஸாவபரம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி வாக்யம். வாயுந்திரை யித்யாதி வாக்யம் - தத்விவரணபரமென்று. இப்படியே "முதன்முன்னமே" என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயம். இரண்டர்த்தமென்றால் நன்றாயிருக்கும். இந்தப் பக்ஷத்தில், பண்டேயென்றது - பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே யென்றபடி. 'என்றுமாம்' என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தாலே, வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி வாக்யம் - மூன்றும் ஸாவபரமாகவுமாம். இப்போது

கலங்கி விச்லேஷமேயாய்ச் சென்றாற்போலே, இங்குக் கலவியின்மிகுதியாலே அத்தை மறந்து முன்பே பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறாரென்றுமாம். முதல்முன்னமே - பழையதாக வென்றபடி. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

முன்னல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர்சுவையே!
பன்னலார்பயிலும் பரனே! பவித்திரனே!
கன்னலே! அமுதே! கார்முகிலே! என்கண்ணா!
நின்னலாலிலேன்காண் என்னைநீகுறிக்கொள்ளே.

ஆ.—(முன்னல்.) ஸர்வ கரணங்களுக்கும் நிரவதிக போக்யபூதனாய், உன் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரெல்லாருக்கும் உன்னைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களுடைய த்வதநுபவவிரோதி ஸர்வதோஷநிரஸந ஸ்வபாவனாயிருந்த உன்னை எனக்கு நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தருளினாய். நீயல்லது எனக்கு ஒரு தாரகமில்லை; இனி என்னைக் கைவிடாதே கிடாய் என்று கொண்டு, 'எம்பெருமானோடு தமக்கு விருத்தமான ஸம்ச்லேஷத்துக்கு பங்கம்வருகிறதோ?' என்னும் அதிசங்கையாலே எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கலந்த கலவிக்கு விச்சேதம் பிறக்கிலோவென்று சங்கித்து 'விச்லேஷிக்கில் தரிக்கும் ப்ரக்ருதியல்ல' என்று என்னைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

[முன்நல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர் சுவையே] - பழையதாய் விலக்ஷணமாய் அப்யஸிக்கப்படுவதுமாய் யாழ் விஷயமாக ப்ரவ்ருத்தமான சாஸ்த்ரஞ்சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பாலே பிறந்த முதிரான ரஸம்போலே போக்யனானவனே! [பன்னலாரென்று தொடங்கி] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறுமமரர்களெல்லாரும் எப்போதும் அநுபவித்தாலும் தொலையாத போக்யதையை யுடையையாய் ஸம்ஸாரிகளையும் அந்யபரதையைக் கெடுத்து உன்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கிக் கொள்ளுமவனே! உன்திருவடிகளுக்கு நல்லார் பலரும் எப்போதும் அநுபவியாநின்றாலும் தொலையாத போக்யதையை யுடையையாய், அவர்களுக்கு த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்குமவனே! என்றுமாம். [கன்னலேயென்று தொடங்கி]-நிரதிசயபோக்யனாய்ப் பரமோதாரனாய் நிர்ஹேதுகமாக எனக்கு உன்னைத் தந்தவனே! உன்னையொழியத் தரியேன்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி உபகரித்த நிரதிசயபோக்யனான உன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையுண்டோ? என்கிறார்.

முன் - அநாதியாய், நல் - விலக்ஷணமாய், யாழ் - யாழைப்பற்றியிருப்பதாய், பயில் - (வ்யுத்பித்ஸுக்களாலே) பயிலப்படுவதான, நூல் - கீதசாஸ்த்ரத்தில் லக்ஷணம்

'முதன்முன்னமே' என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம்; பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே யிதி ப்ரதமः, அநாதியாகவேஇதி த்விதீயः, வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திக்குமுன்னே தானே இதி த்ருதீயः. க்ரமேண அந்வயः. (௬)

தப்பாத, நரம்பில் - நரம்பிலேகிளர்ந்த, முதிர்சுவையே - கீதரஸம்போலே நிரதிஶயபோக்யபூதனுய், பல் - (இந்த ரஸஜ்ஞராய்) பஹுவிதராயிருக்கிற, நலார் - (அஸ்கலிதஜ்ஞாநாதி) வைலக்ஷண்யத்தை யுடையார், பயிலும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுவதற்கு, பரனே - மேலாயிருக்குமவனுய், பவித்திரனே - (இந்த ரஸஜ்ஞரல்லாதார்க்கும் அஜ்ஞாநாதி தோஷங்களைப் போக்கி புஜிப்பிக்கும்) பாவநபூதனுப், கன்னலே - இக்ஷுரஸம்போலே பர்வந்தோறும் நிரதிஶயபோக்யபூதனுப், அமுதே - (அழிந்தாரையும்ஆக்குவதான) அம்ருதரஸமாய், கார்முகிலே - (ஏவம்விதஸாரஸ்யத்துக்கு ஆஶ்ரயமான) கார்காலத்தில் மேகம்போலே உதாரவிக்ரஹயுக்தனுய், என் - (அவ்வடிவழகோடே) எனக்குஅநுபாவ்யனுகைக்கு, கண்ணு - க்ருஷ்ணனுனவனே! நின்அலால் - (இப்படி நிரதிஶயபோக்யபூதனுன) உன்னையொழிந்தால், இலேன்காண் - (எனக்கு) ஸத்தையில்லைகாண்; என்னை - (வ்யதிரேகத்தில் அழியும்படியான) என்னை, நீ - (வ்யதிரேகத்தில்அழிக்கும்படியான போக்யதையையுடைய) நீ, குறிக்கொள் - (இரண்டுதலையையும்அறிந்து) திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கலந்தகலவிக்கு விச்சேதம் பிறக்கிலோ என்று ஶங்கித்து விஶ்லேஷத்தில் தரிக்கமாட்டேன் என்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணுமென்கிருர்.

[முன்னலித்யாதி] - பழையதாய் விலக்ஷணமாய், யாழ்விஷயமாக ப்ரவ்ருத்தமாய் அப்யஸிக்கப்படுவதான நூலுண்டு ஶாஸ்த்ரம்; அது சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த முதிர்ந்த ரஸம்போலே போக்யனுனவனே; “[illegible]” என்று - ஶப்தஸாரஸ்யத்தைத் தலையாகச் சொல்லக்கடவதிறே. மிடற்றைச் சொல்லாதே, நரம்பைச்சொல்லிற்று - கர்மத்தாலே போது செய்யாததாகையாலே. மேல் இதுக்கு போக்தாக்களிருக்கிறபடி. [பன்னலார் பயிலும் பரனே] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் ஸதா அநுபவித்தாலும் தொலையாத போக்யனுனவனே! “[illegible]”. [பவித்திரனே] - ஸம்ஸாரிகளையும் அந்யபரதையைப் போக்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கிக் கொள்ளுமவனே! பன்னலாரென்று - முமுக்ஷுக்களைச் சொல்லிற்ருகவுமாம். பவித்திரனே - அவர்களுக்கு த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்குமவனே! [கன்னலே] - நிரதிஶயபோக்யனுனவனே! [அமுதே] - போனவுயிரை மீட்கவற்ருகை. [கார்முகிலே] - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கை. [என்கண்ணு] - எனக்கு உன்னைத் தந்தவனே! [நின்னலால்இலேன்காண்] - உன்னையொழிய ரக்ஷகரையுடையேனல்லேனென்னுதல், உன்னையொழியத் தரிக்கமாட்டேனென்னுதல். [என்னை] - “[illegible]” என்று தம்மைக் காட்டுகிருர். [குறிக்கொள்ளே] - திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. இப்படி தாம்பெற்ற பேற்றின்கனத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்தினுடைய போக்யதையையும் அநுஸந்தித்து, ‘இதுஇருந்தபடி கண்டோமுக்குத் தோங்காதுபோலே யிருந்தது’ என்று அதிஶங்கைபண்ணி, ‘தேவர் என்னைக் கைவிடில் நான்உளேனுகேன்; என்னைக் கைவிடாதொழியவேணும்’ என்கிருர்.

ஏழாம்பாட்டு - முன்னல் இத்யாதி. பேற்றின்கனத்தையும் என்றது - கீழ்ப்பாட்டுக்களெல்லாவற்றையுங் கடாக்ஷித்து. போக்யதையும் என்றது - இப்பாட்டில் பதங்களைக் கடாக்ஷித்தாதல், “வீட்டின்பமே - கடற்படாவமுதே” என்றத்தைப்பற்றவாதல். கண்டோமுக்கு - கண்டநமக்கு. தோங்காதுபோலே - நில்லாதுபோலே. உளேனுகேன் - ஸத்தாவானுகேன்.

[முன்னல் இத்யாதி] - "முன்னல்" என்கிற ஒற்றைப்போக்கி - முனலாக்கி, முரலாக்கி நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. அன்றிக்கே, முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே 'அதுஅது' என்று வாய்புலற்றும்படியிருக்கை. அன்றிக்கே, முன் - ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய பழமையாய், ஆதியிலேயுண்டாய், நல் - அதுதான் நன்றாய், யாழ்பயில்நூல் - யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான நூலுண்டு - ஶாஸ்த்ரம். அந்த ஶாஸ்த்ரோக்தமானபடியே. [நரம்பின்முதிர்சுவையே] - நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலேபிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலே போக்யனானவனே! மிடற்றைச் சொல்லாதொழிந்தது - கர்மாநுகுணமாகப் போதுசெய்யுமது உண்டாகையாலே அதுக்கு. இப்படி போக்யதை குறைவற்றால் போக்தாக்கள் வேணுமே, அவர்களைச் சொல்லுகிறது மேல்; [பன்னலார் பயிலும் பரனே] - "தெள்ளியார்பலர்கைதொழுந்தேவனார்" என்கிறபடியே - தாங்கள் பலராய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள் ஸதாநுபவம்பண்ணாநின்றாலும்; அநுபூதாம்ஶம் அளவுபட்டு அநுபாவ்யாம்ஶமே பெருத்திருக்கை. [பவித்திரனே] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்தரோபாதி உன்னை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படியான சுத்தியைப் பிறப்பிக்குமவன். அன்றிக்கே, பன்னலாரென்று - முமுக்ஷுக்களை யாக்கி, அவர்கள்எப்போதும் அநுபவியாநின்றாலும் தொலையாத போக்யதையை யுடையையாய், அவர்களுக்கு த்வதநுபவவிரோதியைப்போக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே! என்றுமாம். [கன்னலே] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! [அமுதே] - என்னைச் சாவாமல் ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! [கார்முகிலே] - ஔதார்யத்தைப்பற்ற. [என்கண்ணா] - தன்னைக் கொடுத்தபடி. இவ்வளவும் இவருடைய ஶங்காஹேது. [நின்னலால் இலேன்காண்] - உன்னையொழிய அரை க்ஷணம் ஜீவிக்கமாட்டேன். உன்னையொழிய ரக்ஷகரை யுடையேனல்லே னென்றுமாம். [என்னைநீகுறிக்கொள்ளே] - என்னைப் பார்த்தருளவேணு மென்னுதல், என்னைத் திரு

ஒற்றைப்போக்கி - ஒற்று - ஸம்யுக்தாக்ஷரம். முனலாக்கி முரலாக்கி என்றது - "ஈராலாம்" என்கிற லக்ஷணத்தினாலே ரேபநகாரங்களுக்கு பேதமில்லாமையைப்பற்ற. முனலுகை - முரலுகை. அதாவது - ஶப்திக்கை. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, ஶப்தியாநின்றுள்ள யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படாநின்றுள்ள ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரமத்திலே நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலேபிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலேயிருக்கிறவனே யென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு 'முன்னல்' என்றது - நூலுக்கு விஶேஷணம். ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய - காந்தர்வஶாஸ்த்ரத்தினுடைய. நரம்பிலே தடவப்பட்ட என்றதுக்கு விவரணம் - அதிலேபிறந்தஎன்று; நரம்பிலே தடவுகையாலே பிறந்த வென்றபடி. பட்ட - பிறந்த. பண்பட்ட வென்றது - "முதிர்" என்றதின் அர்த்தம். யாழ் - வீணை. மிடற்றிலுண்டான கானத்தைச் சொல்லாதொழிவானென்? என்ன, மிடற்றை இத்யாதி. போதுசெய்யுமது - ஶ்லேஷ்மாதிகளாலே விகாரிக்குமது. பன்னலார் இத்யாதி - பலராய் தேஶிகரான நித்யஸூரிகளுக்கும் அளவிறந்தவனென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் - தெள்ளியார் இத்யாதி நாய்ச்சியார் திருமொழி. ௪-௧. தெளிவுடையார் பலர் கைதொழும்படியிருக்கிற தேவரானவ ரென்கை. நன்மைக்குஅர்த்தம் - தேஶிகராயிருந்துள்ள என்றது. 'பயிலும்' என்றவர்த்தமானார்த்தம் - ஸதாநுபவம் இத்யாதி. பவித்ரம் - ஸ்வதஶ்ஶுத்தமாய், ஶுத்த்யாபாதகமுமாயிருக்குமது. அதில், ஶுத்த்யாபாதகத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார் - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இத்யாதி. தொலையாத - பரிச்சிந்நமாகாத. ஶுத்தியோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்-அவர்களுக்கு இத்யாதி. கன்னல் - வெல்லம். என்னைச் சாவாமல் இத்யாதியாவது - வாயுந்திரையுகளிலே விஶ்லேஷித்து முடியாதபடி ஜீவிப்பித்தவனே யென்றபடி. சிறத்தைப்பற்றவுஞ் சொல்லலாமாகையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் - ஔதார்யத்தைப்பற்ற என்று. ஔதார்யசரமாவதி - தன்னைக்கொடுத்தபடி யென்று. குறிக்கொள்ளுகையாவது - மெய்க்காட்டைக் கொள்ளுகையாய், பார்க்கையைச் சொல்லுகிறது. 'குறிக்

வுள்ளம்பற்ற வேணு மென்னுதல். [என்னை] - உன்னையொழிந்தவன்று அசித்ப்ராயனை என்னை. [நீ] - இதுக்கு தாரகனை நீ யென்றுமாம். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

குறிக்கோள்ஞானங்களால் எனையூழிசெய்தவமும்
கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்
உறிக்கொண்டவெண்ணெய்பால் ஒளித்துண்ணுமம்மான்பின்
நெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்ப் பிறவித்துயர்கடிந்தே.

ஆ.—(குறிக்கொள்.) தாம் இப்படி எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, அவனும், 'நாம் விஶ்லேஷிக்க ப்ரஸங்கமென்?' என்று அருளிச்செய்ய, தாமும் நிவ்ருத்தாதிஶங்கராய்க்கொண்டு, அதிதுஷ்கரமாய் அநேககாலஸாத்யமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக ஸஹக்ருதபக்தியோக ஸாத்யமான ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக பகவதநுபவத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே அல்பகாலத்திலே அயத்நேந நான் பெற்றேனென்று தாம்பெற்ற ஸம்ருத்தியைச் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில்; 'கீழ்ப்பாட்டில் நீர்பண்ணின விஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அத்தாலே தரித்த ஆழ்வார், அநேககால ஸாத்யமான நிரதிஶய புருஷார்த்தத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே அல்பகாலத்திலே அயத்நேந பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[குறிக்கொள்என்று தொடங்கி] - யமநியமாதி க்ரமங்களாலே அவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கும் பக்திரூபஜ்ஞாநங்களாலே அநேககாலஸாத்யமான புருஷார்த்தத்தை. [யான்] - 'இங்ஙனே யிருப்பதொரு புருஷார்த்த முண்டு' என்றும் அறியாத நான், அநாவிலமாயிருப்பதோருபாயத்தைக் கொண்டு. [உறிக்கொண்ட வெண்ணெ யென்று மேலுக்கு] - தன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தாரது ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாத ப்ரக்ருதியாகையாலே உறிகளிலே வைத்த வெண்ணெயும் பாலு மெல்லாம் போக்கினேன். இது - பேறுவது. கிறியாவது-பகவத்ப்ரஸாதம் [உறிக்கொண்ட வெண்ணெய் பாலென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் சரமஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தபடியே; பிறவித்துயர்கடிந்து - பகவத்ப்ராப்திக்கு உபலக்ஷணம். இப்படியும் நிர்வஹிப்பர்.

கொள்' என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் சேர அர்த்தத்வயம் - உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு - இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு. 'இதுக்கு தாரகனை நீ யென்றுமாம்' என்றிருக்கையாலே - "நின்னலாலிலேன்" என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக "என்னை, நீ" என்கிறவிடத்திலும் அர்த்தத்வயபரமான வாக்யங்கள் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே யில்லாதபோது, "ரக்ஷகனை நீ ரக்ஷ்யமான என்னை" என்றும் ஓரர்த்தம் அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. "முன்னல்யாழ்" இத்யாதிக்கு - அன்றிக்கே, முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே "அதுஅது" என்று வாய் புலற்றும்படி யிருக்கை என்றுமோரர்த்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே யிருக்கிறது; இந்தவாக்யத்திலே, நினைத்தலா யென்றது - தத்கார்யமான வாய்புலற்றலை லக்ஷித்து, இனிமையாலே வாய் புலற்றும்படியிருக்கு மென்று யாழுக்கு விஶேஷணமாதல், நூலுக்கு விஶேஷணமாதல். க்ரமேண அந்வயः. (எ)

ப.—அநந்தரம், இவ்வநுபவம் தமக்குக் கைவந்தபடியை அருளிச்செய்கிருர்.

உறிக்கொண்ட - உறியிலே சேமித்துவைத்துக்கொண்ட, வெண்ணெய்-வெண்ணெயையும், பால் - பாலையும், ஒளித்து - (உடையவர்கள் அறியாமல்) க்ருத்ரிமத்தாலே புக்கு, உண்ணும் - அமுதுசெய்த செயலாலே, அம்மான் - (அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, பின் - பின்னே (அவ்வபதாநத்துக்குத் தோற்று), நெறி - (அவன்போன) வழியே, கொண்ட - போய்த்திரிகிற, நெஞ்சனுய் - நெஞ்சையுடையேனுய், பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த துரிதங்களை, கடிந்து - காற்கடைக்கொண்டு அநாதரித்து, குறிக்கொள் - (கர்த்ருத்வாதி த்யாகத்தாலும் யமநியமாதிகளாலும்) குறிக்கொள்ளப்படுவதான, ஞானங்களால் - (வேதநத்யாநோபாஸநரூப பர்வபேதங்களாலும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி வ்யக்தி பேதங்களாலும்) பலவகைப்பட்ட ஜ்ஞாநயோகங்களாலே, “ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு”, “பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே” என்கிறபடியே, எனையூழி - அநேககாலங்களிலே, செய் - செய்யப்பட்ட, தவமும் - (பக்தியோகமாகிற) தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை, கிறிக்கொண்டு - (பகவத்க்ருபையாகிற) நல்விரகைக்கொண்டு, இப்பிறப்பே - இஜ்ஜந்மத்திலே, சிலநாளில் - அல்பகாலத்திலே, யான் - (அநுபவத்துக்கு அடைவில்லாத) நான், எய்தினன் - கிட்டப்பெற்றேன். கிறி - விரகு.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘என்னை நீ குறிக்கொள்’ என்று நீர் விஶ்லேஷஶங்கை பண்ணும்படியோ உமக்கு நாம் செய்தவை? என்ன, அவ்வுபகாரங்களை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிருர்.

[குறிக்கொள் இத்யாதி] - யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கும் பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநங்களாலே வேதநோபாஸந த்யாநாத்யவஸ்த்தா விஶேஷங்களாலே - பலவாகச்சொல்லுகிறது. [எனையூழி இத்யாதி] - அநேககால ஸாத்யமான புருஷார்த்தத்தை, அநாயாஸேந பெறலாவதொரு நல்விரகைப் பெற்று. தபஸ்ஸென்று - தத்பலத்தைச் சொல்லுகிறது. கிறியென்று - பகவத்ப்ரஸாதம். [இப்பிறப்பு இத்யாதி] - இஜ்ஜந்மத்திலே, அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேன். [யான்] - ‘ஒரு புருஷார்த்தமுண்டு’ என்றுஅறியாத நான். [உறிக்கொண்ட இத்யாதி] - கீழ் ‘எய்தினன்’ என்கிற பேற்றைச் சொல்லிற்றுதல், ‘கிறி’ என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறதாதல். கிறியானபோது [உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்பால்] - லோபத்தாலேயாதல், ‘இவனுக்கு ஸாத்மியாது’ என்றுதல் உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயையும் பாலையும். [ஒளித்துண்ணும்] - ‘தைவங்கொண்டதோ’ என்னும்படியாயிற்று அமுதுசெய்வது. ஐஶ்வரமான மாயையாலன்றிக்கே, களவில் வாஸநை யிருந்தபடி [அம்மான்] - நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே நாட்டை எழுதிக்கொண்டபடி. [பின்னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனுய்] - அவனொளித்தாலும் பெருநிலைக்கள்ளரான இவர்க்குத் தெரியாமை யில்லையே. திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுநன் சரமஶ்லோகங் கேட்டது; இவர், வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்க இடத்தேயாயிற்று கேட்டது. அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்த அம்ஶத்தைச் சொல்ல நினைத்து, அவ்வளவும்போகமாட்டாதே நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்திலே நடுவேமோஹிக்கிருர் அநதரஹஸ்யத்தைப் பின்சென்ற நெஞ்சனுய். [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - அதின் பலமாக ஸம்ஸாரதுரிதத்தைக் கடிந்தேன். “ஸஹநாவவது ஸஹநௌ” என்கிற இடம் - ப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ராப்யத்தைச்

சொல்லிற்றனபோது க்ருஷ்ணனே ப்ராப்யனும். [பின்னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்] - '.ெயநெயநயாதாஜு' . [பிறவித்துயர் கடிந்தே] - விரோதிநிவ்ருத்தியும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. பிறவித்துயர்கடிந்தே னென்னுதல், கடிந்தே - எய்தினன் என்னுதல்.

எ௫.—எட்டாம்பாட்டு "என்னை நீ குறிக்கோள்ளே" என்றவாறே அவன் குளிரக்கடாக்ஷித்தான்; அத்தாலே ஸகலவ்யஸநங்களும் போய் அவனை அநுபவிக்கிறார்.

[குறிக்கோள் ஞானங்களால்] - யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கோண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் ஜ்ஞாநவிஶேஷங்களாலே. அவையாவன - வேதந த்யாந உபாஸநாத்யவஸ்தாவிஶேஷங்கள. [எனையூழிசெய்தவமும்] - அநேககல்பங்கள் கூடி ஶ்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய், இங்ஙனே வரக்கடவதான தப பலத்தை. [கிறிக்கோண்டு] ஒருயத்நமின்றிக்கே யிருப்பதோரு விரகைப் பேற்று. அதாவது - அவன் தன்னையே கோண்டு என்றபடி. கிறி என்ன - அவனைக்காட்டுமோ? என்னில்; *"பேருங்கிறியார்" என்னக்கடவதிறே. இதுதான் எத்தனை ஜந்மங் கூடி யென்னில், - [இப்பிறப்பே] - இஜ்ஜந்மத்திலே. இஜ்ஜந்மமெல்லாங் கூடியோ? என்னில், [சிலநாளில்] - அல்பகாலத்திலே. அழகிது, ப்ராபிக்கக்கடவீராய் நின்றீரோ? என்ன, [எய்தினன்] - ப்ராபித்தேன் [யான்] - இப்பேற்றுக்கு ஒருயத்நம் பண்ணாத நான். [உறிக்கோண்ட இத்யாதி] - "தவமேய்தினன்" என்கிற பலத்தைச் சோல்லுகிறதாதல். "கிறிக்கோண்டு" என்கிற உபாயத்தைச் சோல்லுகிறதாதல். [உறி இத்யாதி] - உறிகளிலே சேமித்துக் கள்ளக்கயிறு உருவிவைத்த வெண்ணெயையும் பாலையும் 'தெய்வங்கோண்டதோ' என்னும்படி மறைத்து அமுசெய்த அச்சேயலாலே ஜகத்தை எழுதிக்

எட்டாம்பாட்டு - குறிக்கோள் இத்யாதி. 'பிறவித்துயர்கடிந்து தவமெய்தினன்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னைநீ இத்யாதி.

குறி - குறிப்பு, ஸாவதாநதை. இத்தால் - யமநியமாத்யவஹிதத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. எனையூழி - குறிக்கொள்ஞானங்களால் செய்தவமும் என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கீழே சொன்ன 'வேதந' இத்யாதியை விவரிக்கிறார் - அநேககல்பங்கள் இத்யாதி. வேதநத்தால் - ஶ்ரவணமநநங்களையும், த்யாநோபாஸநங்களாலே - நிதித்யாஸநத்தையும் அதினுடைய உத்தரோத்தராவஸ்த்தையையும், ஆதிஶப்தத்தால் - தர்ஶநரூபதையையுஞ் சொல்லுகிறது. இங்ஙனேவரக்கடவதான தப:பலத்தை - இங்ஙனே வரக்கடவதாயிருக்கிற யாதொரு தபஸ்ஸு உண்டு அதினுடைய பலத்தை யென்றபடி. "தவஞூஜொவநெ" என்கிற தாதுவாலும் "யஸ்ஜ்ஞாநமயந்தவ:" என்கிற ந்யாயத்தாலும், தபஶ்ஶப்தம் - ஜ்ஞாநாவஸ்தா விஶேஷமான பரபக்த்யாதிபரம். 'தவம்' என்றது - தப:பல மென்றபடி. பகவத்ப்ராப்திரூபபலே லக்ஷணை. 'குறிக்கொள்' இத்யாதி - அநேககாலங்களிலே யமநியமாத்யவஹிதங்களான ஶ்ரவணமநநாதி ரூபஜ்ஞாநங்களாலே வரக்கடவ பரபக்த்யாதிகளாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை யென்று ஶப்தார்த்தம். கிறி - உபாயம். அவன் தன்னையேகோண்டு - அவன் தன்னையே உபாயமாகக்கொண்டு. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கிறியென்ன இத்யாதி. பேருங்கிறியார் - பெருவிரகர், மஹோபாயசாலிக ளென்றபடி. 'பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். பலபரமாகவும் உபாயபரமாகவுங் காட்டுகிறார் - தவமேய்தினன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பலபரயோஜநை - உறிகளிலே இத்யாதி. "கொண்ட" என்றதின் அர்த்தம் - சேமித்து இத்யாதி. ஒளித்தின் அர்த்தம் - மறைத்து

---

* திருவிருத்தம் - கக.

கொண்டவனுடைய. [பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்] – அவன்பின்னே நெறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய்; "யேநயேந யாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி" (யேநயேந தாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி) என்கிறபடியே. அன்றியே, பின்னெறிக்கொண்ட என்கிறது, ப்ரபத்தியை. பின்னெறி என்கிறது - பின்னே சொன்ன நெறி யென்றபடி. நெறி-வழி. [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - பலத்தைச் சொன்ன இடத்திலே விரோதிநிவ்ருத்தியையுஞ் சொல்லிக்கிடந்ததிறே; அத்தைச்சொல்லுகிறது. அன்றியே, [பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்] - பாரதஸமரத்திலே அர்ஜுநனுக்கு ஓரவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்திறே உபாயத்தை உபதேசித்தது; இவர் வெண்ணெய்களவுகாணப் போனஇடத்திலே அடியோற்றிக் கொண்டுசென்று அவன்புக்க க்ருஹத்திலே படலைத் திருகிவைத்தாயிற்று கேட்டுக்கொண்டது. [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றே வைத்தானிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கடிவார்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர்பெருமான்
படிவானமிறந்த பரமன்பவித்திரன்சீர்ச்
செடியார்நோய்கள்கெடப் படிந்துகுடைந்தாடி
அடியேன்வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே.

ஆ.—(கடிவார்.) நிரவதிகபோக்யபூதனாய், அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய், திருநாட்டிலுங்கூடத் தன்னோடு ஒத்தாரையும் மிக்காரையு முடையவனல்லாமையாலே

என்றது. அவன்பின்னே நெறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய் - அவன்பின்னே வழிப்படும்படியான நெஞ்சையுடையனாய். அதாவது - கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்த நெஞ்சையுடையனா யென்றபடி. உபாயபரயோஜநாமாஹ - அன்றியே இத்யாதி. பின்னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய் - பின்பு சொன்ன சரமச்லோகோக்தமான உபாயத்திலே அந்வயித்த நெஞ்சையுடையனா யென்று இரண்டாமர்த்தம். பலஞ்சொல்லுகிறவிடத்திலே விரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன,-பலத்தை இத்யாதி. அதாவது - பலபரமான சரமச்லோகத்தில் உத்தரார்த்தத்திலே யென்றபடி. "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றஇடத்திலே, "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றுஞ் சொல்லிக்கிடந்ததிறே; அப்படியே இங்கும் "பிறவித்துயர்கடிந்து" என்று விரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இந்தவாக்யம் - பலபரபூர்வயோஜநாசேஷம். "உறிக்கொண்ட" இத்யாதிக்கு ரஸமாக த்ருதீயதாத்பர்யம்-பாரதஸமர இத்யாதி உறிக்கொண்ட வெண்ணெயையும்பாலையும் ஒளித்து உண்ணுகிற்கிற அம்மான்பின் சென்று, நெறியான ப்ரபத்த்யுபாய ப்ரதிபாதக சரமச்லோகத்தை க்ரஹித்த நெஞ்சையுடையனா யென்று ஸமுதாயார்த்தம். ஓரவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து-மோஹயுக்தாவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து. இவர் - ஆழ்வார். அடி யோற்றிக்கொண்டு சென்று - அடிபிடித்துக் கொண்டுபோய்; பின்னே சென்று என்றபடி. "பலத்தைச் சொன்னவிடத்திலே" இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - ஸர்வபாபேப்ய இத்யாதி. இவ்விடத்தில் ததிபாண்டன்கதையை நினைப்பது. யான், உறிக்கொண்ட இத்யாதப்ய, நெஞ்சனாய்ப் பிறவித்துயர் கடிந்து - எனையூழி குறிக்கொள்ஞானங்களால் செய்தவமும் இறிக்கொண்டு இப்பிறப்பே சில நாளி லெய்தினன் என்று அந்வயம். (அ)

பரமனாய், ஸ்வாஶ்ரிதருடைய ஸ்வஸம்ஶ்லேஷ விரோதிஸர்வதோஷங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத்திலே என்னுடைய விடாயெல்லாங் கெடும்படி போய்ப்புக்குப் படிந்து குடைந்தாடி வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன் அடியேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பெரியவிடாயோடேகூட அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்றே னென்கிறார்.

[கடிவாரென்று தொடங்கி] - திருவுடம்பில் ஸ்பர்ஶத்தாலே எப்போதும் ப்ரவ்ருத்த மதுதாரமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். [விண்ணவரென்று தொடங்கி] - இவ்வழகாலே அயர்வறுமமரர்களை ப்ரதிக்ஷணந் தோற்பித்து அவர்களை அடிமை கொள்வதுஞ் செய்து திருநாட்டிலுங் கூட ஒருபடியாலுந் தன்னொடொத்தாரை உடையனன்றிக்கே, எல்லாரிலும் மேற்பட்டுள்ளானுமாய், ஸம்ஸாரத்தில் ஆஶ்ரயித்தார்க்குத் தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்குமவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே வாயுந்திரையுகளிற் பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி ப்ரவேஶித்து மிகவும் அவகாஹித்து. [படிவானமிறந்த பரமன்] - மேகம் ஒப்பாக மாட்டாத திருநிறத்தை யுடைய னென்றுமாம். [செடியார் நோயென்று] - ஸம்ஸார துரித மென்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அவன்குணங்களை அநுபவித்து ஆநந்தியானேனென்கிறார்.

கடி - பரிமளம், வார் - ப்ரவஹிபாநிற்கிற, தண்ணந்துழாய் - செவ்வித்திருத்துழாயையுடையனாய்க்கொண்டு, கண்ணன் - ஆஶ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனாய், விண்ணவர்பெருமான் - (இவ்வடிவழகை யநுபவிக்கிற) பரமபதவாஸிகளுக்கு அவ்வருகான மேன்மையையுடைய தனக்கு, வானம் - பரமபதத்திலும், படி இறந்த - ஒப்பு இல்லையாகையாலே, பரமன் - தனக்கு மேலில்லையான பெரியவனாய், பவித்திரன் - (இப்பெருமையறியாதாரறிவுகேட்டையும் போக்கி யநுபவிப்பிக்கும்)பாவநபூதனுடைய,சீர்-(பரத்வ ஸௌலப்யபோக்யத்வபாவநத்வ ப்ரகாசகமான) குணங்களிலே, செடியார் - ஒன்றோடொன்று மிடைந்து தூறுமண்டினாற்போலே யிருக்கிற, நோய்கள் - (விஷயருசிதொடக்கமான) மஹாவ்யாதிகள், கெட - நஶிக்கும்படி, படிந்து - கிட்டி, குடைந்து - எங்கும் உட்புக்கு, ஆடி - முழுகி, அடியேன் - (அவனையொழியச்செல்லாதபடி அநந்யார்ஹனான) நான், வாய்மடுத்து - (புஜிக்கைக்குஉபகரணமான அபிநிவேஶமாகிற) வாயை மடுத்து, பருகி - (பெருவிடாயன் தண்ணீர்குடித்தாற்போலே) நிரம்பபுஜித்து, களித்தேன்-நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன். படிவானமிறந்த வென்று - வடிவழகுக்கு மேகம் ஒப்பல்ல வென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஸோ஽ஶ்நுதே" என்கிறபடியே ஒருதேஶ விஶேஷத்தில் குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்கிறார்.

[கடிவாரென்று தொடங்கி]-திருமேனியில் ஸ்பர்ஶத்தாலே பிறந்த மதுதாரைகளை யுடைத்தான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். கடியென்று - பரிமளமாய், வாரென்று - மிகுதியாகவுமாம். கடியென்று - புதுமையாய், செவ்வி மிக்க என்னவுமாம். [விண்ணவர் பெருமான்] - இவ்வழகுக்கு போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், க்ஷணந்தோறும் தோற்று எழுதிக் கொடாநிற்பர்கள். [படிவானமிறந்தபரமன்] - பரமபதத்திலும் ஒப்பில்லாத பரமன்.

வானமென்று - மேகமாய், வெறும்புறத்திலே மேகமும் ஒப்பன்று என்னவுமாம். [பவித்திரன்] - ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாக்கவல்ல ஶுத்தியுக்தன். [சீர்] - சீரிலே. [செடி இத்யாதி] - வாயுந்திரையுகளில் தூறுமண்டின க்லேசமெல்லாம் போம்படி. ஸாம்ஸாரிக துரித மென்னவுமாம். [படிந்து] - சென்றுகிட்டி. [குடைந்து]- எங்கும்புக்கு. [ஆடி] - அவகாஹித்து. [அடியேன் வாய்மடுத்துப்பருகி] - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே]-இதரவிஷய ஸ்பர்ஶம் துःகமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" (ஸோஶ்நுதேஸர்வாந்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணு விபஶ்சிதா) என்கிறபடியே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி ஸர்வேஶ்வரனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்] - பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய க்ருஷ்ணனென்னுதல்; மது ஸ்யந்தியாநின்றுள்ள திருத்துழாயையுடையவ னென்னுதல். [விண்ணவர்பெருமான்] - இவ்வொப்பனையழகாலே எழுதிக்கோள்வது, அநந்தவைநதேயாதிகளை யாயிற்று. [படிவானமிறந்தபரமன்] - தன்படிக்கு வானிலுள்ளார் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பரமன் பரமஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தன்படிக்குஒப்பாகாதபடியான மேன்மையையுடையவ னென்னுதல்; தன்திருமேனிக்கு வானமுண்டு - மேகம், அது ஒப்பாகாதபடியிருக்கிறவ னென்னுதல். [பவித்திரன்] - இவ்வடிவழகை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படி பண்ணும் சுத்தியையுடையவனுடைய சீருண்டு - கல்யாணகுணங்கள் - அவற்றை, அடிகாணவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கிடக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி வந்துகிட்டி, நாலுமூலையும் புக்கு அவகாஹித்து, அநந்யார்ஹனான நான் முழுமிடறுசெய்துஅநுபவித்து, யமாதிகள் தலையிலேயும் அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். படிந்து - கிட்டி. குடைந்து - எங்கும்புக்கு. ஆடி - அவகாஹித்து. அடியேன், வாய்மடுத்துப் பருகி - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே] - இதரவிஷயஸ்பர்ஶம் துःகமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது. (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு-கடிவார் இத்யாதி. 'செடியார் நோய்கள்கெட-சீர்-வாய்மடுத்துப்பருகிக் களித்தேன்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஸோஶ்நுதே இத்யாதி. துரிதங்களும்- துःகங்களும்.

கடி - *பரிமளமும், மதுவும்.* வார்தல் - *மிகுதியும், ஒழுகுதலும். கீழோடே கூட்டி அர்த்தம்* - இவ்வொப்பனை *இத்யாதி.* படி - *ஸ்வபாவமும், விக்ரஹமும்.* வான மென்றது "த்யௌர்நக்ஷத்ரமாலிநீ" *இதிவத், வானிலுள்ளாரைச் சொல்லுதல்; மேகத்தைச் சொல்லுதல்.* இறந்த - *ஒப்பாகாத.* "ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி" "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" *இத்யாதி. 'செடியார்' என்றதின் அர்த்தம் - தூறுமண்டிக்கிடக்கிற என்று.* தூறுவது - *அவித்யாதிகள்.* ஆர்தல் - *பூர்த்தி. 'படிந்து, குடைந்து,ஆடி' என்கிற பதத்ரயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம்-கிட்டி இத்யாதி.* வாய்மடுத்துப் பருகி-*முழுமிடறுசெய்து அநுபவித்து, மிடறு நிறையக் குடித்தென்றபடி.* வாய்மடுத்துக் *குடித்தென்று ஶப்தார்த்தம்.* மடுத்து - *மடக்கிட்டு: பாநபாத்ரமாக்கி யென்றபடி. ஆநந்தஸ்ய சரமாவதிமாஹ* - யமாதிகள் *இத்யாதி. 'வாய்மடுத்து' என்றதுக்கு ஹாவம் - பெருவிடாயோடே என்று. 'களித்தேனே' என்ற* ஏவகாரார்த்தம் - இதரவிஷய *இத்யாதி.* ஏவகாரம் - *அந்யயோக வ்யவச்சேதபர மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயः.* (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

களிப்புங்கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்டசோதியமாய் உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?
துளிக்கின்றவானிந்நிலம் சுடராழிசங்கேந்தி
அளிக்கின்றமாயப்பிரான் அடியார்கள்குழாங்களையே.

ஆ.—(களிப்பும்.) இப்படி எம்பெருமானுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை புஜிக்கிற ஆழ்வார், 'இந்தஅம்ருதத்தை, நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனுய்க்கொண்டு பகவத்குணைகபோகரான நித்யஸித்தபுருஷர்களுடைய திவ்யபரிஷத்திலேசென்று அவர்களோடேகூட நான் புஜிப்பதுஎன்றோ?' என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸாம்ஸாரிக துரிதமெல்லாம் ஸமூலமாக நீங்கி அயர்வறு மமரர்களுடையஸமூஹங்களிலே சென்று புகுவதென்றோ?' என்று அநுபவித்த பகவத்குணங்களுக்கு உசாத்துணை தேடுகிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி] - விஷயலாபங்களால் வரும் களிப்பையும் விஷய ஸங்கத்தையும், அற்று - ஜந்மமும் ஜந்மப்ரயுக்தமான துரிதங்களுமெல்லாம் அற்று, பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்கான தேஹத்தை யுடையோமாய். [துளிக்கின்றவானிந்நிலமென்று மேலுக்கு] - வர்ஷிக்கிற ஆகாசத்தையும் வர்ஷத்தாலே ஜீவித்துக்கிடக்கும் இந்த பூமியையும் தானே திவ்யாயுததரனுய்க்கொண்டு ரக்ஷித்தருளுகிற ஆஸ்சர்யபூதனுன எம்பெருமான்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதபோகாநந்தத்துக்கு முக்யபோக்தாக்கள் ஸூரிகளாகையாலே, அவர்களோடுகூடுகையை அர்த்திக்கிறார்.

களிப்பும் - (விஷயலாபத்தில்) களிப்பும், கவர்வும் - (ததலாபத்தில்) அபிநிவேஶமும்,அற்று - அற்று,பிறப்புப் பிணி மூப்புஇறப்புஅற்று - (அதுக்கடியான)ஜந்மவ்யாதிஜராமரணங்களும்அற்று, ஒளிக்கொண்ட - (ஆவிர்ப்பூதமான ஜ்ஞாநாதிகளாகிற) ஒளிகளுக்கு ப்ரகாசகமான, சோதியுமாய் - ஜ்யோதிர்மயவிக்ரஹத்தையுடையோமாய்க் கொண்டு, துளிக்கின்ற - வர்ஷிக்கிற, வான் - ஆகாசத்தையும், இந்நிலம் - (அத்தாலே தரிக்கிற) பூமியையும் (பாதகரஹிதமாம்படி), சுடர் - பேரொளியை யுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சங்கு - திருச்சங்கையும், ஏந்தி - ஏந்தி, அளிக்கின்ற - ரக்ஷித்தருளுகிற, மாயப்பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, அடியார்கள் - நித்யதாஸ்யைகநிரூபணீயரான ஸூரிகளுடைய, குழாங்களை - ஸங்கங்களை, உடன்கூடுவது - ஒருநீராம்படிஉடன்பட்டுக் கூடுவது, என்றுகொலோ - என்றோ? ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூப ஸ்வபாவரானவர்க்கு ப்ராப்யம் அடியாரான ஸூரிகளென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி களித்து இன்னமும் ஹேயவிஷயங்களிலும் களிக்கஇராதே இதுவே யாத்ரையான நித்யஸூரிகள் திரளிலே புக்கு அவர்களோடே களிக்கப்பெறுவது எப்போது? என்கிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி]-அல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷ துஷ்டமான விஷயலாபத்தால் வந்த களிப்பும்,அவை கிட்டாதொழிந்தால் 'இவைகிட்டாதொழியப்பெற்றோ

மே!' என்றுஇராதே பண்ணும் சாபலமும், இரண்டுக்கும்அடியான ஜந்மம், ஜந்மப்ரயுக்தமான வ்யாதி, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதே அவர்ஜநீயமாய்வரும் மூப்பு, இவற்றோடேயாகிலும் ஜீவிக்கநினைத்தால் வரும் நிரந்வயவிநாசம்-ஆக ஷட்பாவவிகாராதிகள் அற்று. [ஒளிக்கொண்ட]-சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாசகமான ஶரீரத்தையுடையோமாய். [உடன்கூடுவதென்றுகொலோ] -'நான், எனக்கு' என்று அகன்று நிற்கவேண்டாதே அத்திரளிலே ஒருநீராகக்கூடுவதுஎன்றோ? 'வைஷ்ணவஸஹவாஸம்இனிது' என்றிருக்கச்செய்தேயும் அஹங்காரத்தாலே செய்யப்போகாதொழிகிறதிறே. [துளிக்கின்றஇத்யாதி]-வர்ஷிக்கிறஆகாசத்தையும், அத்தாலே ஜீவிக்கிற பூமியையும், ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கையுந் திருவாயுதங்களுமாய் ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற ஆஶ்சர்யசக்தியுக்தனை ஈஶ்வரன். பரமபதத்தில்ஆபரணமாய்க் காட்சிதரும், இங்குஆயுதமாயிறே திவ்யாயுதங்களிருப்பது. [அடியார்கள் குழாங்களையே] - இவன்தன்னையேயன்றிக்கே இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்திலே தோற்றிருக்கும் ததீயர்திரள்களை. [குழாங்களை]-திரளாகவேணும், அதுதான் அநேகமாகவேணும். இவ்விஷயத்துக்கு உசாத்துணையாம்போது அஸங்க்யாதராகவேணு மென்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. 'களித்தேனே' என்று,திரியட்டும் ஸம்ஸாரிகளோடேயிருக்கையன்றியே, இவ்வநுபவத்துக்கு தேசிகரான நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப் புகுவது எப்போதோ?' என்கிறார்.

[களிப்பும்] - இதரவிஷயாநுபவத்தாலே வரும் களிப்பும். [கவர்வும்] - அவை பெறாதபோது ஆசைப்பட்டுவரும் க்லேசமும். [அற்று] - போய். இவையிரண்டுக்கும்அடியான ஜந்மம், அதுபுக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி, அநந்தரம் வரும் ஜரை, 'இத்தோடேயாகிலும் இருந்தாலாகாதோ?' என்று நினைத்திருக்கச்செய்தே வரும் நிரந்வயவிநாசம் - இவையடையஅற்று [ஒளிக்கொண்டசோதியமாய்] - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசின இந்த சரீரம்போலன்றியே,சுத்தஸத்த்வமயமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான சரீரத்தையுடையோமாய். [உடன்கூடுவதுஎன்றுகொலோ] - 'நான், எனக்கு' என்றுஅகலவேண்டாத இவ்வுடம்புடையார் திரளிலே போய்ப்புக்கு நெருக்கப்பெறுவதுஎன்றோ? [துளிக்கின்ற இத்யாதி] - வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான ஆகாசம், அத்தாலே விளையக்கடவதான இந்தப்பூமி, இவற்றைக் கடற்கரைவெளியிலே நோக்கினாற்போலே, திவ்யாயுதங்களைத் தரித்து நோக்குகிற ஆஶ்சர்யபூதன். [சுடராழிசங்கேந்தியளிக்கின்ற மாயப்பிரான்]-

---

பத்தாம்பாட்டு - களிப்பும் இத்யாதி. 'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ' என்ற பதங்களைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - களித்தேனே இத்யாதி. திரியட்டும் - மீளவும்.

கவர்வு - க்லேசம். பிணி - வ்யாதி. நிரந்வயவிநாசம் - சரீராக்வயாஹாவ ரூபவிநாசம், சரீரஸம்பந்தாஹாவரூபவிநாசம்; மரண மென்றபடி. ஸாந்வயவிநாசமாவது - ஶைஶவயௌவநாத்யவஸ்தைகள். சப்தார்த்தம் - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி. 'ஒளிக்கொண்டசோதி' என்றத்தால் பலிதம் - சுத்தஸத்த்வமயமாய் என்றது.'அடியார்கள்'என்றத்தைப்பற்ற, நான்எனக்கு என்று இத்யாதி. 'பாகவதஸமுதாயம் ப்ராப்யம்' என்று அறியாநிற்கச செய்தேயும், அஹங்கார மமகாரங்களாலே அகல வேண்டாநின்றதிறே;அப்படி அகலவேண்டாத ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடையவர்க ளென்றபடி. இவ்வுடம்புடையார் - சுத்தஸத்த்வமயமான உடம்புடையார். கூடுவதென்றுகொலோ என்னாதே, 'உடன்' என்கையாலே, நெருக்கப்பெறுவது என்றோ என்றது. 'துளிக்கின்ற' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம்-வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாக என்றது. 'கடற்கரை' என்றவிடத்திலே - "ராமஇக்ஷணஶூராவஸா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். அளிக்கின்ற - ரக்ஷிக்கிற. போக்யமான திருவாழி

பரமபதத்தில் ஆபரணமாய்க் காட்சிதரும்:இங்கு ஆயுதமாயிறே இருப்பது. இப்படி ரக்ஷிக்கிறவனுடைய அந்த ரக்ஷணத்திலே தோற்றிருப்பாராய்,அவன்தன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருப்பாருமாய், போதபந்தபரஸ்பரத்துக்குத் துணையாயிருக்கிறவர்களுடைய குழாங்களை கலியர் 'கலவரிசிச்சோறுண்ண' என்னுமாபோலே அத்திரள்களிலே போய்ப்புகப்பெறுவது எப்போதோ? என்கிறார். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

குழாங்கோள்பேரரக்கன் குலம்வீயமுனிந்தவனைக்
குழாங்கொள்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்தெரிந்துரைத்த
குழாங்கோளாயிரத்துள் இவைபத்துமுடன்பாடிக்
குழாங்களாய் அடியீருடன்கூடிநின்றுடுமினே.

ஆ.—(குழாங்கொள்.) ஸபுத்ரஜநபாந்தவமாக ராவணன் மடியும்படி சிவந்தவனை உள்ளபடி கண்டுசொன்ன இத்திருவாய்மொழியை பகவத்தேகபோகராயிருப்பார் எல்லாரும் கூடி புஜியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை பகவத்தேகபோகராயிருப்பார் எல்லாரும், என்னைப்போலே தனிமைப்படாதே, கூடி புஜியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம்வீய முனிந்தவனை]-அஸங்க்யேயமான ஸேநாஸமூஹங்களை யுடையனும் அதிபலவானுமான ராவணன் குலம் முடியும்படி சீறினவனை. [குழாங்கொளென்று தொடங்கி]-தம்மை யநுபவிக்க வந்த வைஷ்ணவஸமூஹங்களோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் உள்ளபடியை அநுஸந்தித்துச்சொன்ன. [குழாங்கொளென்று தொடங்கி]-ஓரோதிருவாய்மொழியாய்க்கொண்டு குழாமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்தோடே கூடப் பாடி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடிப் பரஸ்பரஸங்கதராய் ஸங்கிபவித்து ப்ரீதிப்ரேரிதராய் வர்த்தியுங்கோ ளென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

குழாங்கொள் - (பாதகரான ராக்ஷஸரைத்) திரள்திரளாகவுடையனுயிருக்கிற, பேர்அரக்கன் – பெருமையையுடையனான ராவணனாகிற ராக்ஷஸனுடைய, குலம் - குலமகப்பட, வீய - நசிக்கும்படி, முனிந்தவனை-முனிந்தருளினவனை, குழாங்கொள் - (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்) திரளையுடைத்தான, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெரிந்து உரைத்த - ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த, குழாங்கொள் - பத்தான திரள்களை வடிவாகவுடைத்தான,ஆயிரத்துள்-ஆயிரம்திருவாய்மொழியிலும், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடேஉடன்பட்டு, பாடி - (ப்ரீதிக்குப்

திருச்சங்குகளை ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. போக்யமென்றது - 'சுடர்' என்றும், 'ஏந்தி' என்று மிருக்கையாலே. ஸமூஹப்ராஹுர்ய கதநத்துக்குத் தாத்பர்யம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசித்தவர். ஆற்றாமையின்மிகுதி இப்படி சொல்லப்பண்ணுமென்று கருத்து. உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தாநுஸந்தாநம் அந்வயః. (கo)

போக்குவீடாகப் பாடி,குழாங்களாய் - பரஸ்பரஸம்ஶ்லிஷ்டராய்க்கொண்டு பலதிரளாய், அடியீருடன் - அடியாரான உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாம்படி ஏககண்டராய், கூடி - ஸம்ஶ்லேஷித்து, நின்று - இடைவிடாதே நின்று, ஆடுமின் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணப் பாருங்கோள். இது — கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பாரெல்லாரும் என்னைப்போலே தனிப்படாதே கூடியநுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் இத்யாதி]-பரஹிம்ஸைக்கு ஸஹகாரிகளான பந்துவர்க்கத்தை யுடையனாய், தான் பெருமிடுக்கனான ராவணனை நிஸ்ஸந்தாநமாம்படி சீறினவனை. "கரிஷ்யே மைதிலீஹேதோ ரபிஶாசமராக்ஷஸம்" என்றிறே சீற்றம். [குழாங்கொள் தென்குருகூர்] - 'வாயுந்திரையுகளில் அவஸாதத்தே பிழைத்தவர்' என்று இவரை யநுபவிக்கைக்கு "வ்யூடவ்யூஹே ஜநௌகாயா:" என்கிறபடியே வைஷ்ணவஸமூஹங்களை யுடைத்தாயிற்று திருநகரி. [தெரிந்துரைத்த] - உள்ளபடி யநுஸந்தித்துச் சொன்ன. [குழாங்கொளாயிரம்] - திரண்ட ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநத்தைக் கூடுபூரித்தாராயிற்று. பத்துப்பத்தான ஆயிரம்; "தொண்டர்க்கமுதுண்ண"என்னக்கடவதிறே. [உடன் பாடி]- கருத்தோடே பாடி. [குழாங்களாய்] - "பருகிக்களித்தேனே" என்று, "உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று நான்பட்டதுபடாதே முதலிலே திரளோடே யநுபவிக்கப் பாருங்கோள். [அடியீர் இத்யாதி] - அநுகூலராயிருப்பார் அஹங்காராதிகளாலே பிரிய வர்த்தியாதே, ஏககண்டராய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள். அர்த்தகாமாதிகளைப் பற்றி ஸ்வரூபத்தை இழவாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை, பகவதேகபோகராயிருப்பார் என்னைப்போலே தனிப்படாதே திரளாக அநுபவியுங்கோ ளேன்கிறார்.

[குழாங்கோள் இத்யாதி] - புத்ரபௌத்ராதிகளும் பந்துக்களுமான இவர்களாலே தழாங்கோண்டு, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்து வேரூன்றின ரக்ஷஸ்ஸினுடைய ஜாதியாகக் கிழங்கெடுத்த சக்ரவர்த்திதிருமகனை "கரிஷ்யே மைதிலீஹேதோ ரபிஶாசமராக்ஷஸம்" (கரிஷ்யேமைதிலீஹேதோரபிஶாசமராக்ஷஸம்) என்கிறபடியே. [குழாங்கோள் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஜநஸ்த்தாநம்அடியறுப்புண்டபின்பு தண்டகாரண்

நிகமம் - தழாங்கோள் இத்யாதி.'இவைபத்தும் குழாங்களாய் உடன்கூடிநின்றாடுமினே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. கூட்டமாக இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கையே பலமென்று கருத்து. இவர்களாலே தழாங்கோண்டு - இவர்களாலே திரண்டுகொண்டு. பெருமையேது? என்ன, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்துவேரூன்றின இதி. தழைத்து - ஸம்ருத்தமாய். ரூனிர்தமைக்கு ப்ரமாணம் - கரிஷ்யே இத்யாதி.ஆரண்ய காண்டே சதுஷ்ஷஷ்டிதமே-"ஆகாஶ வ்யோமைநோ ஷிஷ்ட ஸுக்ஷேவமாக நநாஸ்தரஸ்ஸதே:" இதி பூர்வார்த்தம். ஜநஸ்த்தாநம் இதி - ரகுவம்ஶே த்ரயோதஶே,"ஜநஸ்தாநே..." [illegible] ஊதி வ்யதியாணமைக் காண்டாவஸாக்யூதே [illegible]. அடியறுப்புண்டபின்பு - ஸம்ஹ்ருதமானபின்பு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கே திரண்டிருப்பர்

யங் குடியேறினாற்போலே, 'வாயுந்திரையுகளுக்குத் தப்பின ஆழ்வாரைக் காணவேணும்' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களடையத் திரண்டதாயிற்று; நல்லார்நவில் குருகூரிறே. ஸத்துக்களிருந்தவிருந்த இடங்களிலே வாய்புலற்றும்படியான தேசமானால், அத்தேசத்திலுள்ளார் திரளச் சொல்லவேண்டாவிறே. [தெரிந்துரைத்த] - உள்ளபடி அநுஸந்தித்துச் சொன்ன. இவைபத்தும்; திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே. [குழாங்கோளாயிரம்] - *"தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கிறபடியே. பத்துப்பாட்டு ஒருதிருவாய்மொழியாய், பத்துத்திருவாய்மொழி ஒருபத்தாய், இப்படி பத்துப்பத்தான ஆயிரம். திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம் வேணுமே. [இவைபத்தும்உடன்பாடி] - ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து. [குழாங்களாய்] - என்னைப்போலே "பருகிக்களித்தேனே" என்ன, குழாந்தேடஇரார்தே. முற்படவே திரளாக இழியப் பாருங்கோள். [அடியீருடன்கூடிநின்றாடுமினே] - அவன் பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருக்கிற நீங்கள் நால்வரிருவர்இங்கிருக்கும் நாலுநாளும் த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப்பற்றி 'சீறு, பாறு' என்னாதே, நம் பெரியகுழாத்திலே போய்ப்புகுமளவும் ஒருமிடறாய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள்.

முதற்பாட்டில் – திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அத்தையும்இசைவித்த ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டாடினார்; மூன்றாம்பாட்டில் - தம் நெஞ்சிற் பட்டதோரு உபகாரத்தைச் சொன்னார்; நாலாம்பாட்டில் - அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணி அதுதனக்கு அநுஶயித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமும் நீயேயானபின்பு உன்திருவடிகளைக் கிட்டினேனேயன்றோ வென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - இன்றோ கிட்டிற்று? தேவர் எனக்கு விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினவன்றே பெற்றேனே யல்லேனோ? என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அவனுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்து, உன்னைப்பிரியில் தரியே னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - இப்படி நிரதிஶய போக்யனானவனை எளியதோரு விரகாலே லபிக்கப்பெற்றே னென்றாராதல்; அன்றியே,

*களோ? என்ன, நல்லார் இத்யாதி. திருவிருத்தம்-க00. நவிலுகையாவது - வாய் புலற்றுகையன்றோ, இது திரளுகைக்கு ப்ரமாணமோ? என்ன, ஸத்துக்கள் இத்யாதி. வாய்புலற்றும் - பலகாற் சொல்லு மென்றபடி. 'குழாங்கொளாயிரம்' என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? என்ன, திரண்டவர்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - கீழே "குழாங்கொள்தென்குருகூர்" என்கையாலே, 'அந்தத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணும்' என்று அருளிச் செய்தார் என்றபடி. இது ஜீவநமோ? என்ன, தொண்டர்க்கமுது இத்யாதி. ஆயிரமும் குழாங்கொண்டிருக்கும்படியென்? என்ன, பத்துப்பாட்டு இத்யாதி. திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இதி-ஆயிரம்பாட்டும் ஜீவந மென்றபடி. கீழே திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே யென்றது - பத்துப்பாட்டும் ஜீவந மென்றபடி. யத்வா, 'திரண்டவர்களுக்கு' இத்யாதி வாக்ய விவரணமாதல். குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்துரைத்த - பத்தென்றாதல், குழாங்கொளாயிர மென்றாதல் அந்வய மென்றபடி. இது மூன்தின பக்ஷத்திலே. 'குழாங்களாய்' என்றுவைத்து, பின்னையும் "உடன்கூடி" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, அவன்பக்கலிலே இத்யாதி. நீங்களென்றது - 'அடியீர்' என்ற ஸம்போதநவிவரணம். நால்வரிருவர் என்றது - அநுகூலர் இடையாமையாலே. நம்பெரியகுழாத்திலே - அந்தமில் பேரின்பத்தடியவர்குழாத்திலே. உடன் - ஸஹ்ருதயமாக. ஆடுகை - அவகாஹிக்கையாய், அத்தாலே அநுபவிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பத்துப்பாட்டின் அர்த்தநிகமநம் - முதற்பாட்டில் திருவுள்ளத்தை இத்யாதி. இப்படி நிரதிசயபோக்யனை இத்யாதி வாக்யத்வயமும் - 'உறிக்கொண்ட' இத்யாதிக்கு உபாயோபேயபர*

* திருவாய்மொழி-க - ௬ - க.

அநேககாலங் கூடிப் பண்ணி லபிக்கக்கடவ தபஃபலத்தை அவனைப்பின்சென்று எளிதாக லபித்தே னென்னுதல்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - என்னுடைய ஸகலக்லேஶங்களும் போம்படி அநுபவித்துக்களித்தே னென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - இப்படிஇவனை யநுபவித்துக் களிப்பார் திரளிலே போய்ப் புகப்பெறுவது எப்போதோ? என்றார்; நிகமத்தில்- இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து, நாலுநாளும் நால்வரிருவருள்ளார் கூடியிருந்து அநுபவிக்கப் பாருங்கோ ளென்றார். (கக)

யோஜநாத்வயத்தைப்பற்ற வென்று கண்டுகொள்வது. 'எளிதாக லபித்தேன்' என்ற அநந்தரம் - என்கிறா ரென்று ஶேஷம். க்ரமேண அந்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— ஐஶ்வர்யஸ்வ-ஸர்வஸாம்ய-ஜந்மொவநஸ்ய ஸம்யோகாத்வைவஶாஹ்யஸ்வாத்மதாஸ்மி। தத்ஸ்லிக்த்யஸங்கம்ரிஶகேணைக்க ஊநஸ்யாத்மநோஜேத்யக்ஷயத்தேநிஸ்துதீயெ ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— வித்வாஸ்வாநுநாஹமுதிம் ஷ்யஷ்வக்ருதிஸ்ரூயஸ்யஸாரஸ்யஹதம்ஸ்வாத்மத்யாஸாஹஜ்க்ருத்யம் ஹஜநத்த ரஸம்ஸக்தியேத்கமோஹ்ய। ஸ்வரக்ஷவ்ணநாஹம் ஸவகிவஹநஸௌஸ்நஹா ஷ்வாநஷ்யஶீஸம்ஸொஹ்யஸ்வயொஹ்யஸ்வேதந்ரவிஶநவாஶ்ஷநிஷ்ஶீஶஃ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமை
யானது அநுபவித்தற்கார் துணையா—வானில்
அடியார்குழாங்கூட ஆசையுற்றமாறன்
அடியாருடனெஞ்சேயாடு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—ஆடியாடி: ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(ஆடியாடி.) இப்படி நித்யபுருஷர்களோடேகூட எம்பெருமானை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார், அப்போதே அப்படி யநுபவிக்கப் பெறாமையாலே வந்த நிரதிஶயாவஸாதத்தாலே ஒருக்ஷணமாத்ரமும் ஆத்மதாரணம்பண்ணவொண்ணாத தயநீயதஶாபந்நராய், அந்தத்தஶாநுகுணமாக எம்பெருமானைக்குறித்துத் தாம் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுஞ் செய்கிற சேஷ்டிதங்களையுங் கண்டு தம்மோடு ஸமாநஶோகரான தம்முடைய பந்துக்கள் எம்பெருமானைநோக்கித் தம்முடைய தஶையை விண்ணப்பஞ் செய்து சொல்லுகிறபடியை அநுஸந்தித்து; இப்பொருளை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு அத்யந்தம் அவஸந்நையா யிருந்தாளொரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார்அவளுடைய தஶையை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, 'இவள் முடிவதற்குமுன்பே சடக்கென வந்து விஷயீகரித்தருளவேணும்' என்றுகொண்டு எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிற வாக்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று மநோரதித்தபடி அக்ஷணத்திலே கைவாராமையாலே கீழ்ப்பிறந்த ப்ரீதியையும் மாறி மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், ஸ்வகீயரானவர்கள் தம்முடைய தஶையை எம்பெருமானுக்கு விஜ்ஞாபிக்கிறபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி க்ஷணமாத்ரவிஶ்லேஷத்தாலே அறத்தளர்ந்து, ஆர்த்தியாலே கிடந்தஇடத்திற் கிடவாதே, மோஹமும் உணர்ச்சியுமாய் மாறிமாறிச்சென்று கண்டார்க்கெல்லாம் தயநீயையான தஶையைப்ராப்தையாய், ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணம்பண்ணும் நீர்மைகளை அநுஸந்தித்து, தனக்கு உதவாமையாலே மிகவும் நோவுபடுகிற பெண்பிள்ளையுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, இவளுடைய திருத்தாயார் அத்தை எம்பெருமானுக்குஅறிவித்து, 'ஆஶ்ரிதர்க்குஉண்டான விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி அவர்களை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவரான நீர் இவள் முடிவதுக்குமுன்னே வந்துஇவளை விஷயீகரிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாம் ஆசைப்பட்டபடியை அநுபவிக்கப்பெறாமையால் அவஸந்நராய், 'தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்த்யதிஶயத்தை ஶமிப்பிக்கைக்கு ஸர்வரக்ஷகனாய் போக்யபூதனான அவனையொழிய இல்லை' என்றுஅறுதியிட்டு, அவன் ஆஶ்ரிதனான ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினபடியையும், அநிருத்தனுக்கு உதவினபடியையும், அபிமதையான பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், நாட்டுக்குஉதவினபடியையும், சுத்தஸ்வபாவதையையும், நிரதிஶயபோக்யதையையும், ரக்ஷணார்த்தமான ஆஸத்தியையும், ஆஸந்நஜநங்களுக்கும் அநுபவவிரோதிகளைப் போக்கின படியையும், ரக்ஷணோபகரணவத்தையையும், விரோதிமிகுத்தாலும் வென்றுவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையும் அநுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆர்த்தியைப் பரிவர்முகத்தாலே அவனுக்குஅறிவித்தபடியை, பிரிந்த தலைமகளாற்றாமைக்கு நற்றாய் இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று மநோரதித்தபடி அப்போதே லபிக்கப்பெறாமையாலே கீழ்ப்

பிறந்த ப்ரீதியும் மாறி மிகவும் அவஸந்நரானவர், ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்முடைய தஶையை எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, விஶ்லேஷத்தாலே தளர்ந்து ஆர்த்தியாலே கிடந்தஇடத்திற்கிடவாதே மோஹமும் உணர்ச்சியும் மாறிமாறிச் சென்று கண்டார்க்குதயநீயமானதஶையை ப்ராப்தையாய் நோவுபடுகிற இவளைக் கண்ட திருத்தாயார், அவன் திருமுன்பே போகட்டு ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்து அவதரித்து ஆஜித்த நீர்மையெல்லாம் இவளுடைய அவஸாதத்தைப் போக்காமையாலே இழக்கப புகாநின்றிரென்று கூப்பிடுகிறாள்- அஞ்சிறைமடநாரையிலும் வாயுந்திரையுகளிலுங் காட்டில் இதில் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், மாணிக்கத்தை யிழந்தவனுக்கும் இழவு ஒத்திராதிறே; இங்கு தம்தஶை தாம் பேசமாட்டார். இவர் ததீயரையநுபவிக்கவாகில் ஆசைப்பட்டது, அவர்களைச்சொல்லாதே "உமமைக்காணுமாசையுள்நைகின்றாள்" என்று அவனைச்சொல்லுவானென்? என்னில்; - முன்பு பகவத்விஷயத்தில் அநுபூதாம்ஶமும் அஸத்ஸமமாம்படி அடிமண்டி போட கலங்கி, அடிதொடங்கி ஸம்ஶ்லேஷிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை; "கஊா நஹம் ஸமெஷா்ஷ்ஹு", "ஹூ ஹெநஸஹிதொராஃ". இன்னமும், இத்திருத்தாயார் எத்தனையேனும் அவஸாத முண்டானாலும் அவனுக்கு அறிவிக்கு மத்தனை யொழியத் தாந்தாமே பரிஹரித்துக்கொள்ளும் குடியல்லாமையாலே அவன்முன்னே போகட்டுக்கூப்பிடுகிறாள்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - "பருகிக்களித்தேனே" என்று ஹ்ருஷ்டராய், 'அதுதன்னை பாகவதர்களோடே உசாவி தரிக்கவேணும்' என்று பாரித்து, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமையாலே, நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகள்திரளிலே போய்ப்புக்கு போதயந்தஃபரஸ்பரம்பண்ணி அநுபவிக்கக்கோலி நினைத்தபோதே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தம்முடைய தஶையை ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அஞ்சிறையமடநாரையில் - தூதுவிட க்ஷமரானார்; வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணாற்கண்ட பதார்த்தங்களடைய பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாக நோவுபட க்ஷமரானார்; அவ்வளவன்றிக்கே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு, தாமானதன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிதஶையை ப்ராப்தராய், அது தன்னிலும் தன்தஶை தான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஶ்வஸ்த்தர் அறிவிக்கவேண்

ஆடியாடி ப்ரவேஶே, வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. பருகிக் களித்தேன் - பாநம் பண்ணி ஆநந்தித்தேன். அதுதன்னை - ஹ்ருஷ்டரானமையை. உசாவி - பரஸ்பரஞ் சொல்லிக்கொண்டு. அதுக்கு - அப்படி தரிக்கைக்கு. "மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற எழிலத்யவஸாயம்" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும், கடல்ஞாலாதிகளிலும், 'தாயாராவது - உபாயாத்யவஸாய தஶை' என்று சொல்லியிருக்க, இங்கே - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக ஸ்வாபதேசம் அருளிச்செய்தது - யோஜநாந்தராபிப்ராய மென்று கண்டு கொள்வது. அந்யாபதேசத்தில், கீழில் திருவாய்மொழிகளில் வ்யாவ்ருத்திகதநமுகேந விஸ்தர ஸங்கதி - அஞ்சிறைய இத்யாதி. தாமானதன்மை - புருஷஸ்வபாவம். தன்தஶைதான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஶ்வஸ்த்தர் அறிவிக்கவேண்டும்படியாய் இதி-பார்ஶ்வஸ்த்தர்வார்த்தையும் தம்முடைய பாசுரமேயாயிருக்க, இதுதான் கூடினபடி யெங்ஙனே? என்னில்; ஈஶ்வரன் ஆழ்வார்க்குத் தந்தஶையைத் தாம் அறிவிக்கமாட்டாதபடி பிறந்த அவஸாதாதிஶயத்தைக் கண்டு, இவர் தரிக்கைக்காக, பரிஸரத்தில்வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவர் தஶையைத் தனக்குஅறிவித்ததாக இவர்க்கு ஒருபுத்திவிசேஷத்தைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலே தரிப்பு உண்டாய் அவர்கள்பாசுரத்தாலே

மேம்படியாய், ஸ்த்திதி கமநசயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றியிலே அரதியாய் நோவுபட, இப் பெண்பிள்ளைதசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், 'ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணி ஆர்த்தரானாரார்த்தியெல்லாம் பரிஹரிக்கக்கடவ ஸ்வபாவரான நீர் உம்மை ஆசைப்பட்டஇவள் நோவுபடப் பார்த்திருப்பதே!' என்று, எல்லாவளவிலும் அவனையிட்டுப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுங் குடியாகையாலே அவன்திருவடிகளிலே போகட்டு, 'இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ய நினைத்திருக்கிறதேன்?' என்று கேட்கிற பாசுரத்தாலே தம்முடைய தசையை அருளிச்செய்கிறார். காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், ரத்நத்தையிழந்தவனுக்கும் ஒத்திராதிறே க்லேசம்; அவதாரத்திலே பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக்கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமை-அஞ்சிறைய மடநாரையில், "நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற" என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமை - வாயுந்திரையுகளில்; இதில் - அவன்தனக்கும் ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றாமையாகையாலே அவற்றிலும் இதுக்குஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; நித்யஸூரிகள்திரளிலே போய்ப் புக்கு அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே நோவுபடுகிறதாகில், பின்னை அவர்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடாதே அவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடுவானேன்? என்னில்,- எங்கேனும் ஒருகாட்டிலே ரத்நங்கள் பறியுண்டாலும், நாட்டிலே ராஜாவின்வாசலிலே அவன்பேர்சொல்லியிறே கூப்பிடுவது; அவர்களோட்டை

தாம் பேசுகிறா ரென்று கருத்து. "ஆடியாடி" என்றதைப் பற்ற, ஸ்த்திதிகமநசயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றியிலே என்றது. அரதி - விஶ்லேஷவ்யஸநம். "இலங்கைசெற்றீர்" "வாணனாயிரந் தோள்துணித்தீர்" என்றதைப்பற்ற, ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் என்றது. ஆதிஶப்தத்தால் - நரஸிம்ஹாவதாராதிகள். "பார்த்திருப்பதே" என்று அவனைச் சொல்லுகிறதென்? தான்பரிஹரிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, எல்லாவளவிலும் இத்யாதி. கேட்கிறபாசுரத்தாலே என்றது - "நும திட்டமென்கொல்" இத்யாதியைப் பற்ற. "அஞ்சிறையமடநாரை" "வாயுந்திரையுகள்" இவற்றைப்பற்ற, இதில் வ்யஸநம் அதிஶயிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, காசை இத்யாதி. காசு என்கிறது - அவதாரங்களை. பொன் என்கிறது - அர்ச்சாவதாரத்தை. ரத்நம் என்கிறது - நித்யஸூரிகளை. "காசினைமணியை" "செம்பொனேதிகழும்" "செழுமாமணிகள் சேரும்" என்னக்கடவதிறே. 'காசு, பொன்' இரண்டும் ஒன்றானால், காசையிழந்தவனுக்கும் பொன்னையிழந்தவனுக்குமென்று க்லேஶதாரதம்ய ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு அடி - அவற்றில் உத்கர்ஷாபகர்ஷஹேதுவான மாற்றில் தாரதம்யம். அப்படியே அவதாரங்களுக்கும், அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் ஸௌலப்யாதி தாரதம்யங் கண்டுகொள்வது. யத்வா, காசு - காசாதல். அத்யல்பகாலீநத்வத்தையும் காலாந்தராநுபயோகித்வத்தையும் பற்ற - த்ரிவிக்ரமாவதாராதிகளைக் காசுஸ்த்தாநத்திலே வைத்தார்; ஸர்வகாலம் அநுபாவ்யத்வத்தையும், "செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தியை" என்றத்தையும் பற்ற - அர்ச்சாவதாரமான நம்பியை ஸ்வர்ணஸ்த்தாநத்திலே யாக்கினார்; சரமபர்வத்வத்தையும், "செழுமாமணிகள்" என்ற ப்ரயோகத்தையும் உட்கொண்டு - ஸூரிகளை ரத்நஸ்த்தாநத்திலே யாக்கினார்; "செழுமாமணிகளாவார் - திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்" என்றிறே வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றென்று - "காசையிழந்தவனுக்கும்" இத்யாதி வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். உபபாதநம்-அவதாரத்திலே இத்யாதி. ப்ராணபூதரான என்றது - "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்றத்தைப்பற்ற. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "காசிங்கா" "இலங்கை செற்றவனே" என்று-அவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடுவானேன்? என்றபடி. 'கூப்பிடுவது'

ஸம்ச்லேஷத்துக்கும் கடவன் அவனுகையாலே அவனைச்சொல்லிக்கூப்பிடுகிறது. பகவத் விச்லேஷத்திலே உட்புகநின்றுலிறே பாகவதவிச்லேஷந்தான் தெரிவது; "கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேநமஹாத்மநா । சத்ருக்நேந சவீரேண த்வயாசரகுநந்தந" (கதாந்வஹம்ஸமேஷ்யாமிபரதேநமஹாத்மநா, சத்ருக்நேநசவீரேண த்வயாசரகுநந்தந) - ஸ்ரீபரதாழ்வானோடும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானோடும் கூடப்பெறாத கிழிக்குறையாலே, கூட நிற்கிற இளையபெருமாளோடும் கூடிற்றுய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே பெருமாளுக்கு; "குஹேநஸஹிதோராமோலக்ஷ்மணேநசஸீதயா" (குஹேநஸஹிதோராமோலக்ஷ்மணேநசஸீதயா) - கூடப்போன இளையபெருமாளோடும் பிராட்டியாரோடும் கூடிற்றுய்த் தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடு கூடினபின்பிறே; இப்படியிறே அவன்தனக்கும் அந்வயவ்யதிரேகங்கள் இருக்கும்படி; ததீயஸம்ச்லேஷத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே வந்த இழவு, பெற்ற பகவத்ஸம்ச்லேஷம் இழந்து அடியேபிடித்துப் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியாய் வந்துவிழுந்தது. வாயுந்திரையுகளில ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ச்லேஷித்த ஸம்ச்லேஷம் முற்றுவதற்குமுன்னே வந்த பிரிவாகையாலும் ஆற்றவொண்ணுதிறே.

என்ற அநந்தரம் - அப்படியே யென்று கூட்டுவது. பரிஹாராந்தரம் - பகவத்விச்லேஷத்திலே இத்யாதி. அதாவது - பாகவதவிச்லேஷ வ்யஸநாதிசயந் தெரிவது, பெற்ற பகவத்ஸம்ச்லேஷமும் போய், அதுவும் ப்ரார்த்த்யமாம்படி உட்புகநின்றுலிறே; இல்லையாகில், பாகவதவிச்லேஷமாகாது; ஆகையாலே, இவர் பாகவதவிச்லேஷத்திலே உட்புகநின்றவராகையாலே, அது இவர்க்கு பகவத்விச்லேஷபர்யந்தமாய், அவன் தன்னை அடியேபிடித்துப் ப்ரார்த்தித்துக் கூப்பிடுகிறுரென்றபடி. அப்படி, பெற்றது அஸத்கல்பமாகத் தோற்றுமோ? என்ன, கதாந்வஹம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஷோடசே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராம:. ஸங்க்ஷேபே, - "குஹேநஸஹித:" இத்யாதி. கிழிக்குறை - சாளிகைக்குறை. கிழி - சாளிகை. கூடிற்றுய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே - கூடியிருக்கச் செய்தேயும் கூடிற்றுய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே யென்றபடி. எப்படியென்னில், த்ருஷ்டாந்தம் - கிழிக்குறையாலே என்றது. அதாவது - தநலுப்தனுக்கு ஒரு முடிச் சீரையிலே சிலகுறைந்தால், சேஷமிருந்தது இருக்கிறதாய்த் தோன்றுதிறே; அப்படி யென்று கருத்து. அந்வயத்திற் கூடினதா யிருக்குமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - குஹேந இத்யாதி. அவன்தனக்கும்- "நதேவதேஷு ஸுப்ரிய:" என்னுமவனுக்கும். அவனுக்கும் இப்படியானல் இவர்க்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று கருத்து. 'பகவத்விச்லேஷத்திலே' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ததீயஸம்ச்லேஷத்தை இத்யாதி. ஏதத்வாக்யாத்பூர்வம் - அப்படியே இத்யத்யாஹார்யம். 'இதில் அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான' இத்யாதி வாக்யத்திலே - விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே ஆற்றுமை விஞ்சியிருக்கு மென்றுர்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வஸ்வபாவத்தாலும் ஆற்றுமை விஞ்சியிருக்குமென்கிறுர் - வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி. முடிவிலேயிருக்கிற இந்தவாக்யம்- 'இதில் அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான' இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்தேயம்.

முதற்பாட்டு.

ஆடியாடியகங்கரைந்து இசை
பாடிப்பாடிக்கண்ணீர்மல்கி எங்கும்
நாடிநாடிநரசிங்காவென்று
வாடிவாடும்இவ்வாணுதலே.

ஆ.—எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்திலே தன்னைக்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே தன்னுடைய ஆஶ்வாஸார்த்தமாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பாடியாடின இடத்திலும் அது தனக்கு ஆஶ்வாஸகரமாகாதே அவஸாதகரமேயாக, 'இனி அவனைக்கண்டாலல்லது தரிக்கமுடியாது' என்றுபார்த்து அவனை எங்குந் தேடி, ஆஶ்ரிதருடைய தூர்த்தஶைகளில் ஸஹஸைவ தோன்றிக்கொண்டுநிற்கும் ஸ்வபாவனானவனே! யென்றுஅழைத்துப் பின்னையுங் கண்டாலும் தேறாததொருபடி அற வாடிப்போய் அற வாடினாள் இவ்வாணுத லென்று திருத்தாயார் ப்ரலாபிக்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'நரஸிம்ஹமாய் வந்து ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆபத்துக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவுகிறிலன்' என்று பெண்பிள்ளை அவஸந்நையாகாநின்றாளென்று சொல்லித் திருத்தாயார் ஶோகிக்கிறாள்.

[ஆடியாடி]–வ்யஸநாதிஶயத்தாலே மேன்மேலெனப் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள் மநோஹாரிகளா யிருக்கிறபடி. துடிப்பின்மிகுதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; "ந்ருத்யதீவரோதரம்" இதிவத். [அகங்கரைந்து] - வ்யஸநாதிஶயத்தாலே மிகவும் ஶிதிலாந்தஃகரணையாய். [இசைபாடிப்பாடி] - ஆற்றாமை சொல்லுகிற சொல் பாட்டாயிருக்கிறபடி. [மல்கி] - மிக்கு. [எங்கும் நாடிநாடி] - 'இவ்வவஸாதத்தில் ஸர்வதா வாராதொழியான்' என்று எங்கும் பலகாலுந் தேடி. அநந்தரம் அவனைக்காணாமையாலே மிகவும் வாடாநின்றாள். [இவ்வாணுதலே] - அழகிய நுதலையுடைய இவள். 'இவ்வழகுஅழியவும் பேசாதிருப்பதே!' என்று இன்னாதாகிறாளென்று கருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், 'ப்ரஹ்லாதனுக்குஉதவினாற்போலே வந்துஉதவுகிறிலன்' என்று இவள் தளராநின்றாளென்கிறாள்.

இவ்வாணுதல் - ஒளிவிடுகிற நெற்றியையுடையளான இவள், ஆடியாடி - (வல்லாராடினாற்போலே) தர்ஶநீயமாம்படி தன்னாற்றாமையாலே நின்றஇடத்தில் நில்லாதே பலகாலும்உலாவி, அகம்கரைந்து - மநஸ்ஸைதில்யம்பிறந்து, இசைபாடிப்பாடி - (அந்த க்லேஶமடியாக) இசையிலே பலகாலும்பாடுவாரைப்போலே ப்ரலாபித்து; கண்ணீர்மல்கி- (கரைந்தநெஞ்சு ப்ரவஹிக்குமாபோலே) கண்கள்நீர்மல்கி, எங்கும் - ஸர்வதேஶத்திலும், நாடிநாடி -(அவன்வரவை) ஆராய்ந்து பலகாலும்பார்த்து, நரசிங்காவென்று - (எங்குந் தோற்றவல்ல) நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையவனேயென்று, வாடிவாடும் - (அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே) வாட்டத்தின்மேல் வாட்டமாம்படி தளராநிற்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில்,'ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆபத்துக்குஉதவினவன் எனக்குஉதவுகிறிலன்' என்று இவள் அவஸந்நையாகாநின்றாளென்கிறாள்.

[ஆடியாடி] - ஸ்த்ரீதிகமநஸயநாதிகள் மாறிமாறி வருகிற வ்யஸநாதிஸயத்தை யிறே ஆடிற்றாகச் சொல்லுகிறது. வடிவழகாலே தாய்மார்கண்ணுக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக் கையாலே வல்லாராடினாற்போலே யிருக்கிறது. "ந்ருத்யந்தீவ ஸுதாஸ்ததா:" என்னக்கடவ திறே. வீப்ஸையாலே - 'ப்ரதம வ்யாபாரத்தோடே முடிந்ததோ' என்னும்படி யிருக்க, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே பின்னையும் அநுவர்த்திக்கை. விலக்ஷணவிஷயத்தைப் பிரிந் தால் முடிகையும் அரிது, ஜீவிக்கையும் அரிது. வைலக்ஷண்யம் ஜீவிக்கவொட்டாது, நசை முடியவொட்டாது. "ஸகாமமேகவாக்யேவ ராமோவாமாவதேவஸ்யந் | நஹித்ரா ஸ்வபரோ ராஜ்யம் ராமோமஹேநகாங்க்ஷயா" இறே. முந்துற 'ஆடி' என்றால், இரண்டா மாடிக்குச் சென்றகாலத்தினளவைப் பரிச்சேதித்துத் தருவது தாளமாயிற்று. ஒருதாளம் அதிலே யேறியிருக்கும். [அகங்கரைந்து] - இவள் வ்யாபாரங் கண்ணுக்கிலக்கானாற் போலே, அகவாயும் இவள்நெஞ்சுக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. இவள்வ்யாபாரம்அடியற் றிருகைகையாலே மநஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போயிற்று என்கிறாள். [இசைபாடிப்பாடி] - "ஹாராமஹாராமமா" என்றும், "பண்ணைவென்றவின்சொன்மங்கை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற இது பாடினாற்போலே யிருக்கிறபடி. வீப்ஸையும் - "ஆடியாடி" என்றாற்போலே. [கண்ணீர்மல்கி] - உருகின மநஸ்தத்வம் இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணநீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி. [மல்கி] — மிக்கு. "கிம்ஷுகவநமிவ நந்த்ராஜ்யாஸ". [எங்கும்நாடிநாடி] - 'இவ்வவஸாதத்தில் ஸர்வதா வாரா திரான்' என்று வரவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாதவிடமெல்லாம் பலகாலுந் தேடி. "ஸோதி யந்தி" இத்யாதி. வரவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத இடத்தே தேடுவானென்? என்னில்,- [நரசிங்கா]-வரவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத இடத்திலே தோற்றினவனாகையாலே. பத்து டையடியவர்க்குப் பின்பு அவதாரங்களுக்கவ்வருகு போகமாட்டார்; ஆனுமாய், "ஜத்வஸ்வபூர்வேஹம் ஸவந்தம்" என்னும் தெளிவும் வேணுமோ உதவும்போது? முன்பு தனக்குஉதவினவன் இப்போது உதவுகிறிலனாகச் சொல்லுகிறாள். [நரசிங்காவென்று வாடிட்] - அப்போதே உதவாமையாலே, ஆஶ்ரயமிழந்த தளிர்போலே வாடாநின்றாள். [வாடிவாடும்] - அதுதான் 'தளிரும் முறியும்' என்னும்படி வாடாநின்றாள். விஶ்வாஸங் குலையாமையாலே முடியப்பெறுகிறிலள். [இவ்வாணுதலே] — ஒளியையுடைய நுதலை யுடைய இவள். நுதல் - நெற்றி. 'இவ்வ்யக்தியை யிழந்தால் ஸமாதாநம் பண்ணலாம்' என்றுஇருக்கிறீரே. இவ்வழகுக்குஇலக்கானார் வாடுமத்தை இவள்வாடுவதே; [வாணுத லே] - 'அம்புபட்டு முடிந்தார் முகம்போலன்றிறே நீரிலேமுடிந்தார்முகம். 'இவ்வழகு அழியவும் பேசாதிருப்பதே!' என்று இன்னதாகிறாளென்று கருத்து.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், ஆபத்தே செப்பேடாக ஆஶ்ரிதன் ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனானவனைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாளென்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - ஆடியாடி இத்யாதி. 'நரசிங்கா' என்றத்தைப்பற்ற, ஆபத்தே இத்யாதி. செப்பேடு - தாம்ரஶாஸநம்; ப்ராபக மென்றபடி. ஆபத்தே செப்பேடாக ஆஶ்ரிதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை இத்யந்வய:. 'இந்தஆபத்தில் அவன்உதவாதிரான்' என்று விஶ்வஸித்துப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை யென்றபடி.

[ஆடியாடி] - ஸ்த்திதிகமநஶயநாதிகளில் ஒரு நியதியின்றிக்கே . அரதியாலே படுகிற பாடுதான், திருத்தாயார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிராநின்றதாயிற்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமாளைப்பிரிந்து துடிக்கிற துடிப்பை "ந்ருத்யந்தீமிவமாதரம்" (ந்ருத்யந்தீமிவமாதரம்) என்றானிறே; வடிவழகியார் வ்யாபாரங்களெல்லாம் இனிதாயிருக்குமிறே, பிரிந்து அழகு அழிந்திருக்கிற ஸமயத்திலேயிறே "ஶோபாம்" (ஶோபாம்) என்றது. [ஆடி] - முதல் 'ஆடி' என்றதுக்கு அவ்வருகே ஒருநிலையிறே - இரண்டாம்ஆடி. முதலிலே ஸஞ்சாரம் அரிதாம்படியிருக்கச்செய்தே, ஆற்றாமை ப்ரேரிக்க ஸஞ்சரியாநிற்கும்: துணுதிகவிஷயமாகையாலே முடிந்துபிழைக்கவு மொட்டாதே. "ராமாகமநகாங்க்ஷயா" (ராமாகமநகாங்க்ஷயா) - 'இன்னம்ஒருகால் அவர்முகத்திலே விழிக்கலாமாகில் அருமந்தப்ராணனைப் பாழேபோக்குகிறதேன்?' என்று ராஜ்யத்தையும் தொட்டுக்கொண்டு கிடந்தானிறே. முதல் 'ஆடி' என்கிறதிற்காட்டில், இருகால்மட்டு 'ஆடி' என்றதில் - அவஸாதத்தின் மிகுதி, தாளங்கொண்டறியுமித்தனை. [அகம்கரைந்து] - ஸஞ்சாரம் செல்லாநிற்கச்செயதே ஸஞ்சாரம் அடியற்றிருக்கும். இவள் வ்யாபாரம் கண்ணுக்கு இலக்கானாற்போலே அகவாயும் இவள்நெஞ்சுக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. மநஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போயிற்று

அரதியாலே துடியாநிற்க, 'ஆடி' என்கிறதென்? என்ன, ஸ்த்திதிகமந இத்யாதி. இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன, ஸ்ரீகௌஸல்யையார் இத்யாதி. என்றானிறே வால்மீகி யென்று சேஷம். ந்ருத்யந்தீமிதி - அயோத்யாகாண்டே வநகமநார்த்தம் அபிவாத்ய ப்ரஸ்த்திதே ஸதி ராமே கௌஸல்யா,-"ராஜலக்ஷணஸம்பந்நம் வந்தமாநம் ப்ரியம் ஸுதம் | கௌஸல்யா ஸஹ்ஸா தூரம் ந்ருத்யந்தீமிவமாதரம்". ஆகர்ஷகத்வஹேதுவேது? என்ன, வடிவழகியார் இத்யாதி. "ஸாபி ஜநநீவிஷ்டம்ஶோபதேநாபிராம்யம்" இத்யாதி. "ரூபாணாம்வித்ருஶ்யதாமபிஶ்ரியஞ்சேநாதி" என்னக்கடவதிறே. பிரிந்து அழகழிந்திருக்கிற ஸமயத்தில் வ்யாபாரம் தர்ஶநீயமாமோ? என்ன, பிரிந்து இத்யாதி. ஶோபாமிதி - ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநத்ரிம்ஶே - "தயா மதாஶாம் வ்யதிதாம் நிவ்ருதாம் வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிதீநஸத்வாம் | ஶோபாந்நிவ்ருத்தாம் ஶோபாம் ஹதாம் ஹ்ருதாம் ராஜ்யஸுஷ்ட்ரியாம் வீக்ஷ்ய ஸதீவஜீவிநம்." புநஶ்ச 'ஆடி'என்கிறது எதுக்காக? என்ன, அவஸாதாதிசயத்தாலே யென்கிறார் - முதலாடி இத்யாதி. 'ஆடி' என்று - அதின் ஆகர்ஷகத்வஞ் சொல்லும்போது ஸஞ்சாரம் விதமாகவேணுமே, மோஹித்திருக்கிற இவளுக்கு ஸஞ்சாரமுண்டோ? என்ன, முதலிலே இத்யாதி. ஆனால், க்லேசிப்பானென்? முடியவொண்ணாதோ? என்ன, துணுதிக இத்யாதி. ஏதத்த்ருஷ்டாந்தம் - ராமாகமந இத்யாதி. "நிஹ்ஸ்ருத்ய கௌஸல்யா ராஜ்யம் ராமாகமநகாங்க்ஷயா" இதி ஸங்க்ஷேபே. இதுக்கு அர்த்தம் - இன்னம் இத்யாதி. அருமந்த - ஶ்லாக்யமான. பாழே - வ்யர்த்தமே. "முதலாடி யென்றதுக்கு அவ்வருகே" என்ற வாக்யவிவரணம் - முதலாடி யென்கிறதில் இத்யாதி. தாளங்கொண்டு - வெண்கலத்வநி போலே ஒருகாலுக்கு ஒருகால் ஓய்ந்துவருகிற தென்றபடி. "யஸ்ய நவஸாயந்யாயதி தஞ்சாவா வடிதி தஸ்கரேணாகரோதி" யன்றோர் அகங்கரைந்தால் ஆடுகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன, ஸஞ்சாரம் இத்யாதி. ஸஞ்சாரம் செல்லாநிற்கச்செய்தே - யாதாயாதங்கள் நடவாநிற்கச்செய்தே அவஸாதாதிசயமே ஸஞ்சரிப்பிக்கு மென்றபடி. மநஸ்ஸிறே ப்ரவ்ருத்திக்குஅடி, அது கரைகையாலே அடியற்றிருக்கு மென்றபடி. ஸர்வேந்த்ரியாணாம் சக்ஷுஸ்ஸு அகங்கரைந்து அறிந்தபடி யென்? என்ன, இவள்வ்யாபாரம் இத்யாதி. காயிகவ்யாபாரத்தைக் கொண்டு அநுமிக்கிறானென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - மநஸ்தத்வம் இத்யாதி. அகங்கரைந்தால் பாடக்கூடுமோ? மநஃபூர்வக

என்கிறாள். [இசைபாடிப்பாடி] - "மந꞉பூர்வோ வாகுத்தர꞉" (மந꞉பூர்வோவாகுத்தர꞉) என்கிற க்ரமநியமமில்லை. ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடுதான் பாட்டாய்த் தலைக்கட்டுகிறஇத்தனை; *பண்ணைவென்ற இன்சொன்மங்கையிறே இவள்தான்; "மதுரா மதுராலாபா" (மதுராமதுராலாபா). ஆற்றாமையாலே துடித்த துடிப்பு ஆடலானாற்போலே, ஆற்றாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பீடும் பாட்டாய் விழாநின்றது. முதல்கூப்பீடுபோலன்றிக்கே, இரண்டாங்கூப்பீடு தளர்ந்திருக்குமிறே. [கண்ணீர்மல்கி] - உருகின மநஸ்தத்வம் இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி; நெஞ்சொழியப் பாய்கிற கண்ணீரிறே. [மல்கி] - மிக்கு. "கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஶோகஜம்" (கிமர்த்தம்தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதிஶோகஜம்) - 'ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே ஶோகாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்குடி வேரற' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி; அன்றிக்கே, பிள்ளான், 'ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு?' என்று பணிக்கும். "புண்டரீக பலாஶாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்" (புண்டரீகபலாஶாப்யாம்

மன்றோ? வாக்ப்ரவ்ருத்தி? என்ன, மந꞉பூர்வ இத்யாதி. "மாநிஷாத" இத்யாதி ஶ்லோகவதிதி ஹாவ꞉. கூப்பீட்டை - "பாடி" என்னலாமோ? என்ன, ஆற்றமையாலே இத்யாதி. "நதேவ தேவீ விரராஜ கோப்ஜிதா" என்னக் கடவதிறே. கூப்பீடு பாட்டாகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, பண்ணைஇத்யாதி. காநத்தை ஜயித்த இனிய பேச்சையுடைய மங்கை யென்றபடி. மதுரே இதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே மாருதிம்ப்ரதி ராம꞉- "மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ | மத்விஹீநா வராரோஹா ஹநுமந் கதயஸ்வ மே" இதி. பலிதம் - ஆற்றமையாலே இத்யாதி. வீப்ஸைக்கு ஹாவம் - முதற்கூப்பீடுஇத்யாதி. "அகங்கரைந்து" என்று தொடங்கிப் பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - உருகின இத்யாதி. அகங்கரைந்தால் கண்ணீர்மல்கக்கூடுமோ? என்ன, நெஞ்சொழிய இத்யாதி. அதாவது - முடியானேயிற் கரணங்களாகையாலே கூடு மென்றபடி. ஆகையால், 'மல்கி' என்கிறு ளென்றபடி. புத்திபூர்வகமாகிலிறே தததநுகுணமான தாரதம்ய முண்டாவது, அதில்லாமையாலே அபரிச்சிந்ந மென்று கருத்து. 'ஆடியாடி' இத்யாதியாலே ஸஞ்சாராதிகளுக்கு ஆகர்ஷகத்வஞ் சொல்லிக்கொண்டு வருகிற ப்ரகரணபலத்தாலே கண்ணீருக்கும் ஆகர்ஷகத்வத்தை விவக்ஷித்தவத்கரித்து இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கிமர்த்தம் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே ஸீதாம்ப்ரதி ஹநுமாந், "கிமர்த்தம்" இத்யாதி. "ஶோகஜம்" என்றதிலே நோக்காக பட்டர்நிர்வாஹம் - ஆநந்தாஶ்நுவுக்த இத்யாதி. "கிமர்த்தம் நேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதி" என்று ப்ரஶ்நம் பூர்ணமாகையாலே, "தவ நேத்ராப்யாம் ஶோகஜம்" என்றதுக்கு ஹாவம் உன்னுடைய கண்ணுக்கு இது யோக்யமோ! ஆநந்தாஶ்ருவன்றோ யோக்யம் என்றிறே தோற்றுகிற தென்று கருத்து. ஆர்குடி - ராவணன்குடிவேர்பறியவோ? "கவிஶாவஹராக்ஷஸம்" என்றவர்களெல்லார்குடியும் வேர்பறியவோ வென்றபடி. "புண்டரீகபலாஶாப்யாம்" என்றதிலே நோக்காகப் பிள்ளான் நிர்வாஹம். அன்றிக்கே பிள்ளான் இத்யாதி-ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு - சேதநன் போக்தா; ஆருடைய போகார்த்த மென்றபடி. இந்தயோஜனையில் கிம் க்ஷேபே. தாமரையிதழிலே முத்துப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற இந்த ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவிக்கைக்கு அர்ஹரான பெருமான் அருகே யின்றிக்கே யிருக்க, இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்றபடி. 'பட்டர்நிர்வாஹத்தைப்பற்ற, பிள்ளான்நிர்வாஹமே உத்தரார்த்தத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது' என்னுமிடந் தோன்ற, உத்தரார்த்தோபாதாநம் பண்ணுகிறார் - புண்டரீக இத்யாதி. பிள்ளான்நிர்

---

* திருவ்ருத்த விருத்தம் க-ரு.

விப்ரகீர்ணமிவோதகம்.)பாவியேன், இவ்வரவு உடைய பெருமாள்வரவாய்க்காணப்பெற்ற தில்லை. [எங்கும்நாடிநாடி] - தன்ஆபத்தே செப்பேடாக, வர ஸம்பாவனையில்லாத திக்கையும் பார்க்கும். "ஸாசிர்யமூர்த்வஞ்ச ததாப்யதஸ்தாத்" (ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்சததாப்ய தஸ்தாத்) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே வாராத் திருநாமம் செவிப்பட்டவாறே விலங்கப்பார்ப்பது மேலே பார்ப்பது கீழேபார்ப்பதாளுள். கீழ் பார்த்ததுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்;--- 'பூமியைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமஞ்சொல்ல ஸம்பாவனையுண்டாகில், அல்லாத திக்குகளிலு முள்ளது' என்று பார்த்தாள்; அன்றிக்கே, மாஸோபவாஸிகள், 'சோறு' என்றவாறே அலமாக்குமாபோலே பார்த்தா ளேன்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷத்தை எங்குமோக்கப் பார்த்தா ளேன்னுதல். "ததர்சிந்த்யபுத்திம் ததர்ஶ" (தமசிந்த்யபுத்திம்ததர்ஶ)-அவன்வடிவு காண்பதற்குமுன்னே அகவாயையாயிற்று பரிச்சேதித்தது; 'இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கோண்டு நாமிருந்த விடந் துருவி நிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றே' என்று. "பிங்காதிபதேரமாத்யம்" (பிங்காதிபதேரமாத்யம்) - 'இவன் ஸ்வதந்த்ரனல்லன், ராஜகார்யம் இவன் கையிலே யுண்டு என்று அறிந்தாள். "வாதாத்மஜம்" (வாதாத்மஜம்)-பெருமாளுக்குப்ரா

வாஹ விவரணம் - பாவியேன் இத்யாதி. இவ்வரவு - நான்வந்த வரவு. உடைய - ப்ராப்தரான. ஆக, "கண்ணீர்மல்கி" என்றதுக்குஹாவத்வயம்-ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களினின்றும் சோகாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கிறதென்று முந்தினது, கண்ணீரோடே யிருக்கிற இருப்பு அத்யாகர்ஷகமா யிருக்கையாலே அந்தஅழகை ப்ராப்தஶேஷியன்றோ அநுபவிக்க யோக்யனென்று இரண்டாவது. 'எங்கும்நாடிநாடி' என்கிறது-"நரசிங்கா" என்கிற பர்யந்தத்துக்கு உபாதானம். 'எங்கும்' என்ற பதத்துக்கு - ஸம்பாவனை யில்லாத திக்கையும் தேடுமென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தை ஹேது பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தன்ஆபத்தே இத்யாதி. செப்பேடு - தாம்ரஶாஸநம். ஆபத்தே செப்பேடாக - ஆபத்தே ப்ராப்தமாக நினைத்துஎன்றபடி. இப்படி பார்த்தபேருண்டோ? என்ன ஸாசிர்யமூர்த்வம் இத்யாதி. தத்ரைவ ஏகத்ரிம்ஶே ஹநுமத்வாக்யஶ்ரவணாநந்தரம் ஸீதா "ஸாசிர்யமூர்த்வஞ்ச ததாப்யதஸ்தாந் நிரீக்ஷமாணா தமசிந்த்யபுத்திம் । ததர்ஶ பிங்காதிபதேரமாத்யம் வாதாத்மஜம் ஸூர்யமிவோதயஸ்தம்." இதில் "ததாப்யதஸ்தாத்" என்கிறது உபயுக்தம். விலங்கப்பார்ப்பது - இலங்கையைச் சுற்றும்பார்ப்பது. பூமியை இத்யாதி-அயோக்யதாபுத்தி, ஸர்வத்ராவிஶிஷ்டமாகையாலும், ஶப்தம் ஶ்ரவிக்கையாலும் எங்கும்பார்த்தா ளென்றபடி. த்விதீய பரிஹாரம் - அன்றிக்கேமாஸோபவாஸிகள் இத்யாதி. முன்னேசொன்ன அஹிஸந்தியின்றிக்கே அலமாப்புத்தானே இப்படி பார்க்கைக்கு ஹேதுவென்று கருத்து. அலமாப்பு - அதிக்லேஶம். மூன்றும்பரிஹாரம் - அங்ஙனன்றிக்கே ஶிம்ஶுபா இத்யாதி. அலமாக்குமாபோலே - தடுமாறுமா போலே. "அசிந்த்யபுத்திம், வாதாத்மஜம்" என்கிற பௌர்வாபர்யத்துக்குஹாவம்-அவன்வடிவு இத்யாதி. ததேவவிஶதயதி - இந்நிலத்திலே இத்யாதி. துருவிநிலைகுத்துகை - தேடிநிக்ஷேபமுள்ள விடத்திலே குத்துகை; களவுபோன வஸ்துவை அடையாளமறிந்து பிடிக்கையாதல். இவன்ஸ்வதந்த்ரனல்லன் இதி - ஸ்வதந்த்ரனுகில்இந்த அதிஸங்கடஸ்ததலத்திலே வருவனோ? பரதந்த்ரனுகையாலே 'நிவ்ருத்தியில் ஸ்வாமிதண்டம்வரும்' என்கிற புத்தியுடையவனே இங்கு வர யோக்யனென்று தாத்பர்யம். ராஜகார்யம் இத்யாதி - 'அமாத்யன்' என்று அறிகைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே இதுவே கருத்தென்றபடி. தோற்ற - தடஸ்த்தர்க்கு என்றபடி. ஸூர்யஶப்தம் - அருணவாசி. "ஸூர்யோதயே ப்ராக்ஸமுதேதி" என்னக்கடவதிறே. ரஸோக்தி - லங்கையிலும் இத்யாதி. பெருமாளாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கு இதி - "ஶராஜாலாம்ஶுமாந் ஶூரஃ கபே ராமதிவாகரஃ" என்றது அநுஸந்தேயம். உதயஸ்தம்ஸூர்யமிவ வாதாத்மஜம் ததர்ஶ இத்யந்வயஃ.

ணஹேதுவான பிராட்டிக்கு ப்ராணங்களைக் கொடுக்கையாலே ‘இவன் ஸர்வர்க்கும் ப்ராணஹேதுவான வாயுபுத்ரன்’ என்று தோற்ற இருந்தான். ‘‘ஸூர்யமிவோதயஸ்தம்’’ (ஸூர்யமிவோதயஸ்த்தம்)-லங்கையிலும் கிழக்குவேளுக்க அடியிட்டது. பெருமாளாகிற ஆதித்யோதயத்துக்குஅருணோதயம்’ என்னலாம்படி யிருந்தான்; ஆகையிறே, லங்கை நாலுமதிளுக்குநடுவே ‘ஹரிஹரி’ என்றபடியே யிருக்கிறது. இப்படி வருகைக்கு ஸம்பாவனை யில்லாத திக்கிலுந் தேவோனேன்? என்னில்;— ஸம்பாவனையில்லாத விடத்தேயும் வந்து தோற்றுமவனுகையாலே. பத்துடையடியவர்க்குப் பின்பு அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு இவர் போகமாட்டார். [எங்கும்நாடிநாடி] - தன்கோய்சகமுட்படப் பாராநின்றாள் என்று பட்டர்அருளிச்செய்யும்படி. அதுக்குக் கருத்து-‘‘கண்ணனேன்னுக்கலையானே’’ என்று அவனிருந்த ப்ரதேசமாகையாலே. [நரசிங்காவென்று] - ப்ரஹ்லாதனைப்போலே ஒருதம்பமில்லாதபடி யிருக்கையாலே வாடும். ‘‘மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்’’ (மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்) என்னும் தெளிவுடையவனுக்குத் தோற்றினவன் கலங்கின அபலைக்குத் தோற்றுனோ!’’ என்னுமத்தாலே. தமப்பன் பகையானுலோ உதவலாவது, நீர் பகையா ஞல் உதவலாகாதோ? ஜ்ஞாநநிஷ்டர்க்கோ உதவலாவது? பக்திநிஷ்டர்க்கு உதவ லாகாதோ? ஆண்களுக்கோ உதவலாவது? பெண்களுக்கு உதவலாகாதோ? சேராத வடிவு சேர்த்து உதவிலோ உதவலாவது? இருந்தபடியே உதவலாவார்க்கு உதவலா காதோ? ஒரு அதிகாரிநியதி, ஒருகாலநியதி, ஒருஅங்கநியதி என்கிற நிர்ப்பந்தம் வேணு மோ இவளுக்கு? இவளுடைய ரக்ஷணத்துக்கும் ஏதேனும் முகம்பண்ணவேணுமோ? [வாடிவாடும்] - கொம்பையிழந்த தளிர்போலே வாடும். ‘முதல்வாட்டம் - தளிர்’ என் னும்படியிறே அநந்தரத்தில் வாட்டம். [வாடும்] - தர்மிலோபம் பிறந்ததில்லை; ‘வரும்’

உதயஸ்த்தனை அருணனை ஆதித்யோதயஸூசகமாகக் காணுமாபோலே, இவனையும் ராமோதய ஸூசகமாகக் கண்டா ளென்றபடி. ரஸோக்தி - ஆகையிறே இத்யாதி. ஹரி - குரங்கு. அருணோ தயவேளையிலே ஹரி ஶப்தஶ்ரவணமுமுண்டே யென்றபடி. ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ‘‘நரசிங்கா’’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்படிவருகைக்கு இத்யாதி. பரத்வாதிகளை விட்டுஅவதாரத்தைச் சொல்லு வானென்? என்ன, பத்துடை இத்யாதி. ரஸோக்தி - தன்கோய்சகம் இத்யாதி. அதுக்குஅடி யேது? என்ன, அதுக்குக்கருத்து இத்யாதி. நரசிங்கா வென்று என்றது - ‘வாடும்’ என்கிற பர்யந் தத்துக்கு உபாதாநம். ‘வாடும்’ என்றதுக்குஅவதாரிகை - ப்ரஹ்லாதனை இத்யாதி. தம்பம் - ஸ்தம்பம். சாவுக்கு, ஆதார மென்றபடி. ஸ்தம்பத்தில்தோற்றினாற்போலே இங்குந் தோற்றுமை யாலே யென்றபடி. ஸ்வாஹாவிகம் ஹேதுமாஹ - மத்தஸ்ஸர்வம் இத்யாதி.ப்ரதமேம்ஶே ஏகோந விம்ஶே - ‘‘மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம் மயிஸர்வம் ஸநாதநே | அஹமேவாவ்யயோ நந்தஃ பரமாத்மாத்மஸம்ஶ்ரயஃ’’. தோற்றன் - தோற்றுகிறிலன். ஓஎன்று - விஷாதாதிஶ்யஸூசகம். ‘‘நர சிங்காவென்றுவாடும்’’என்றதுக்கு வெறுப்பாக ஹாவம் பஹுமுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தமப் பன் இத்யாதி. ஒருஅதிகாரிநியதி இத்யாதி - ப்ரஹ்லாதன், ஸந்த்யாகாலம், நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் என்கிற நிர்ப்பந்தம் வேணுமோ? வென்றபடி. முகம்பண்ணுகை - ஸிம்ஹமுகத்வேந ஆவிர்ப்பவிக் கை; கோபிக்கை யென்று த்வநி. அதாவது - அவனுடைய ரக்ஷணத்திற்போலே இங்கு ஸிம்ஹ முகம்பண்ணவேணுமோ? இப்படி சீறியருளவேணுமோ? இருந்தபடியே முகங்காட்ட அமையா தோ? என்றபடி. பதஸ்வாரஸ்யஸித்தார்த்தம் - கொம்பை இத்யாதி. புநருக்திக்குஹாவம் - முதல் வாட்டம் இத்யாதி. வர்த்தமாநத்துக்கு ஹாவம் - தர்மிலோபம் இத்யாதி. ஆனால்அது ப்ரணயித் துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன, வருமென்னும் இத்யாதி. ‘வாணுதல்’ என்றதுக்கு ஶப்தார்

என்னும் ஆசையாலே முடியப்பெறுகிறிலள். [இவ்வாணுதலே] – ஒளியுடன்கூடின நுதலையுடைய இவள். இவ்வழகுக்கு இலக்கானார் படுமேத்தை இவள்படுவதே! இவள் முடிந்தால், உம்முடைய மேன்மையாலே 'இன்னம்இப்படியிருப்பதோரு வ்யக்தியை உண்டாக்கலாம்' என்றிருக்கிறீரோ? "யாதாயயாவ [illegible]" (தாதாயதாபூர்வ மகல்பயத்) என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கலா மென்றிருக்கிறீரோ? ஊனில்வாழுயிரில் கலவியாலுண்டான புகர் இன்னம் அழிந்ததில்லைகாணும். அம்புபட்டு முடிந்தாரையும் நீரிலே புக்கு முடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியுமிறே; குணாதிகவிஷயவிரஹத்தாலே வந்த இழவென்னுமிடம் முகத்தினெழிலிலே தெரியாநின்றதுகாணும். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

வாணுதலிம்மடவரல் உம்மைக்
காணுமாசையுள்நைகின்றாள் விறல்
வாணனாயிரந்தோள்துணித்தீர் உம்மைக்
காணநீரிரக்கமிலீரே.

ஆ.—(வாணுதல்.) 'உம்மைக் காணவேணும்' என்னும்ஆசையாலே இவள் நையாநின்றாள்; உம்மைக்காணும்படி இவள்பக்கல் க்ருபைபண்ணுகிறிலீர்; ப்ரதிகூலர் திறத்திலன்றோ இப்படி நைர்க்ருண்யம் பண்ணுவது, உம்மைஆசைப்பட்டார்திறத்திலும் இப்படி நைர்க்ருண்யம்பண்ணலாமோ? என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பாணனுடைய பாஹுவநத்தைச் சேதித்து அநிருத்தாழ்வானுக்கு உதவின நீர் இவளுக்கு இத்தசையில்இரங்காதொழிவதே! என்கிறாள்.

[வாணுதலென்று தொடங்கி] - மிக்கஅழகை யுடையளாய்ப் பொறுப்பின்றிக்கே யிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை 'பிரிந்தால் தரிப்பது அரிதாம்படி யிருக்கிற உம்மைக் காணவேணும்' என்னும் ஆசையிலே ஶிதிலையாகாநின்றாள். [விறல்]-வெற்றி. [உம்மைக் 'காணநீரிரக்கமிலீரே] – உம்மை இவள் காணும்படி நீர் இரக்கமுடையீராகிறிலீர்.

ப.—அநந்தரம், அநிருத்தனை நிரோதித்த பாணனைத் தோள்மிடுக்கறுத்த நீர் இவளுக்கு இரங்குகிறிலீ ரென்கிறாள்.

வாள் - ஒளிவிடுகிற, நுதல் - நுதலையுடையளாய், இம்மடவரல் - மடப்பத்தால் விஞ்சின இவள், உம்மை - (தர்ஶநீயரான) உம்மை, காணும்ஆசையுள் - 'காணவே

த்தம் - ஒளியுடன் இத்யாதி. 'வாணுதல்' என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வழகுக்கு இத்யாதி. 'இவ்வாணுதல்' என்றதுக்கு ஸாவம் - இவள்முடிந்தால் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - தாதாயதாபூர்வம் இத்யாதி. இவ்வவஸ்த்தையில் 'வாணுதல்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, ஊனில் இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - அம்புபட்டு இத்யாதி வாக்யத்வயதாலே. 'குணாதிகவிஷயப்ராயுக்தம் இந்தக்லேஶம்' என்னுமிடத்தை முககாந்தியே தெரிவிக்கிற தென்றபடி. முகத்திலேதெரியுமிறே அப்படியே யித்யத்யாஹார்யம். இவ்வாணுதல் - ஆடியாடிதொடங்கி, வாடிவாடும் இத்யந்வய:. (க)

[redacted]

ணும்' என்கிற ஆசையிலே, நைகின்ருள் - சிதிலையாகாநின்ருள்; விறல் - பெருமிடுக்கனுன, வாணன் - பாணனுடைய, ஆயிரந்தோள் துணித்தீர் - ஆயிரந்தோள் துணித்தவரே! உம்மை - உம்மை, காண - காண்கைக்கு, நீர் - நீர், இரக்கமிலீர் - இரக்கமில்லாமையாயிராநின்றீர். இவள் ஆசைப்பட்டாலும் பசையில்லை, உம்முடைய இரக்கமிறே காட்டுவதென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்து அநிருத்தாழ்வானுக்கு உதவின நீர் இவளுக்கு இரங்காதொழிவதே! என்கிருள்.

[வாணுதல்]-இவள் அவயவசோபை, போகஹேதுவாகை யன்றிக்கே நைகைக்கு உறுப்பாவதே! பெற்றவளுக்கு ஆகர்ஷகமா யிருக்கிற இது உமக்கு அநாதரஹேதுவாவதே! "ஐயம்ஸீதா" - [இம்மடவரல்] - மடப்பம்-வந்திருக்கை.மடப்பத்தை யுடையவள். மடப்பத்தை வரவாறுக வுடையவள். "ஊஷ்ஞாம் க்ருதவாந்ராமோ ஹீநோயஊநயா வ்யஹா: | யாஸ்ய த்யாக்நோஷஹ்ஸ்மோகேநாவஸீதி" பெண்மையாலே ம்ருதுஸ்வபாவை, பிரிவில் பாடாற்றமாட்டாதவள், முன்பு உம்மைப் பிரிந்த ம்ருதுஸ்வபாவைகளளவோ இவள்? [உம்மைஇத்யாதி] - பிரிந்தார்க்கு தரிக்கவொண்ணுத உம்மை இவளையறியாதொழிந்தால் உம்மையறியாதொழிய வேணுமோ? உம்மை நீர் கண்ணுடிப்புறத்திலுங் கண்டறியீரே. [காணுமாசையுள்] - உம்மைக்கிட்டியணைக்கவோ ஆசைப்படுகிறது? ஒருகால் காணவன்ருே? [நைகின்ருள்]-வாடுகைதான் தேட்டமாம்படி யாயிற்று. "ஸ்வாஹாம்ஊ:வஸஞ்வாம வ்யஸநாநாகோவிஊாழ்" ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமுண்டானுல் வரப்போமோ? என்னில், - [விறல் இத்யாதி] - வாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் பரப்புண்டோ இவள் விரோதி? விறல் - வெற்றி. ஆணுகவும் பேரனுகவும் வேணுமோ? பெண்ணுய் ப்ரணயிநியானுலாகாதோ? [உம்மைக்காண] – உம்மைக் கிட்டவோ? ஸதா தர்ஸநம் பண்ணவோ? ஒருகால் காணவன்ருே ஆசைப்பட்டது? [நீரிரக்கமிலீரே] - "நைநவஊம்ஸாநு" என்கிறபடியே நீர் ஈடுபடுகை தவிர்ந்தால் ஸாமாந்யமான இரக்கமும் போகவேணுமோ? 'இவள் நைவும் தெளிவும் பேற்றுக்கடி' என்றிருக்கிறிலள், 'அவரிரக்கமே' என்றிருக்கிருள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நடுவே வாடுமித்தனையேயோ வேண்டுவது? விரோதி கிடக்கச்செய்தே யென்ன, பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் ப்ரபலமோ இவள் விரோதி? என்கிருள்.

[வாணுதல்] - இவ்வவயவசோபை போகஹேதுவாகை யன்றிக்கே, நைகைக்கு உறுப்பாவதே! பெற்ற எனக்கு ஆகர்ஷகஹேதுவான இது, கைப்பிடித்த உமக்கு அநாதரஹேதுவாவதே. "ஐயம்ஸீதாஸேதாஸஹயாவரீதவ்|வ்யதீவ்நெவநாம ஸ ஊநெவாணிம்ஹ்யூஹீஷவாணிநா" (இயம்ஸீதாமமஸதாஸஹதர்மசரீதவ|ப்ரதீச்ச

இரண்டாம்பாட்டு - வாணுதல் இத்யாதி. 'வாணனுயிரந்தோள் துணித்தீர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சங்காபரிஹாரமுகேந அவதாரிகை நடுவே -இத்யாதி.

'வாணுதல் - நைகின்ருள்' என்று கூட்டி ஸாவம் - இவ்வவயவசோபை இத்யாதி. 'இம்மடவரல்' என்றவிடத்தில் 'இ' என்றத்தை, 'இரக்கமிலீர்' என்றத்தோடே கூட்டி ஸாவம்-பேற்றனனக்கு இத்யாதி. பெற்றவர்களுக்கு ஆகர்ஷகஹேதுத்வே ஸம்வாதம் - இயம்ஸீதா இத்

சைசாம்பத்ரந்தேபாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா.) [இம்மடவரல்] - மடப்பம் வந்திருக்கையாவது - மென்மையையுடையவளாகை. பிரிந்து கலக்கப்போராத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். பிராட்டிதசையைக் கண்ட திருவடியைப்போலே யிருக்கிறதுகாணும், இப்பெண்பிள்ளை தசையைக் கண்ட திருத்தாயார்க்கு; "து:ஷ்கரம்க்ருதவாந்ராம:" (துஷ்கரம்க்ருதவாந்ராம:) - இவளைப் பிரிந்து ஸமாதாநம்பண்ணியிருந்த பெருமாள் சால அரிதாகச் செய்தார். "ஹீநோயதநயாப்ரபு:" (ஹீநோயதநயாப்ரபு:) - இவளைப் பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்திருந்தா ரென்பது யாதோன்று, அது சாலஅரிதாகச் செய்தார். "ப்ரபு:" (ப்ரபு:) - ஆனைகுதிரையேறவும், நாடாளவும் கற்றுரித்தனை;ப்ரணயதாரையில் புதியது உண்டிலர். மால்யவானில் பெருமாள் இருந்தபோது மேகதர்ஶநத்திலே பட்ட பாட்டைக் கண்டு, 'வஸிஷ்டஶிஷ்யன் ஒரு ஸ்த்ரீநிமித்தமாக இப்படிபடுவதே' என்று கர்ஹித்துச் சிரித்திருந்தான் விரக்தனாகையாலே ; இப்போது 'இவளைப் பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பதே' என்கிறானாயிற்று விஶேஷஜ்ஞனாகையாலே "தாரயத்யாத்மநோதேஹம்" (தாரயத்யாத்மநோதேஹம்) - இது ஏதேனும் இரவ

யாதி. பாலகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜநக:. "இயம், ஸஹ" என்கிற பதங்களாலே ஆகர்ஷகத்வம் ஸூசிதம். ஜநகராஜன் பிராட்டியுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "இயம்ஸீதா" என்றாற்போலே, திருத்தாயாரும் பெண்ணினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'இம்மடவரல்' என்கிறா ளென்றபடி. மென்மை - *மார்த்தவம். விவரணம் - பிரிந்து இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் பராமர்ஶித்து அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிதசையை இத்யாதி. அதாவது - பிராட்டி வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்ட திருவடிக்கு, 'இவளை விஶ்லேஷித்திருக்கிற பெருமாள் அதிஸாஹஸம் பண்ணினார்' என்று தோற்றினாற்போலே இவளுடைய அவயவஶோபையையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்த திருத்தாயார்க்கு 'ஈஶ்வரன் ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திகன்' என்று தோற்றியிருக்கிற தென்றபடி. 'அப்படி திருவடி, பெருமாளை வெறுத்தானோ? என்ன, து:ஷ்கரம் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஶே ஸீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநுமத்விசார:. "து:ஷ்கரம்க்ருதவாந்ராமோஹீநோயதநயாப்ரபு: | தாரயத்யாத்மநோதேஹம்நஶோகேநாவஸீததி".* விஶ்லேஷமே துர்க்கடமென்கிற அபிப்ராயேணாஹ - இவளைப்பிரிந்து இத்யாதி. இருந்த - *தரித்திருந்த. "ப்ரபு: - ராம:. அநயாஹீநஸ்ஸந் - ஆத்மநோதேஹம்தாரயதீதியத், தத் து:ஷ்கரம்க்ருதவாந்" இத்யந்வயமுகேந ஹாவம் - இவளைப்பிரிந்து தேஹத்தை இத்யாதி; "தாரயதி" என்றதிலே நோக்கு. 'தைவ க்ருதமான விஶ்லேஷத்துக்கு அவர் என் செய்வர்?' என்றிருக்கையாலே,"ஹீந:" என்று குற்றஞ்சொல்லுகிறானல்லன்; "தாரயதி" என்று குற்றஞ் சொல்லுகிறா னென்றபடி. ப்ரணய இத்யாதி - இத்தனைநாளும் "ப்ரணயி" என்று ப்ரமித்திருந்தோம்; ப்ரணயிகள்படியன்றிக்கே, பிரிந்து தரித்திருக்கையாலே ப்ரணயியல்லர்; கேவலம் ப்ரபுவென்றபடி.* புதியதுஉண்டிலர் - *ஏகதேஶமும் அநுபவித்திலர். புதியதுண்கை - ஏகதேசாநுபவம். "ஶைவம்ஸீதாந்தராக்ருஷ்டா ஹ்ருஷ்டேவவநவல்லரீ" என்கிற மேல் ஶ்லோகத்தில், "தரா" என்றதிலே நோக்காக ஹாவம்* - மால்யவானில் *இத்யாதி. இப்போது இவளைக் கண்டு இப்படி சொல்லுகையாலே, இவளைக்காணுமையாலே மால்யவானிலே கர்ஹித்தது அர்த்தஸித்தம்; "ஶோவிப்யதீந:" என்றதே இதுக்கு நியாமகம். "ப்ரபு:" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-* இது ஏதேனும் *இத்யாதி.* இரவலுடம்போ - *பிராட்டிக்குப்போலே பரதந்த்ரமான உடம்போ?*

லுடம்போ சுமந்துகொண் டிருக்கைக்கு. ஹேயாயதநமன்றே? து:க்காயதநமோ இது? ‘பிரிந்தால் ‘க்ரமத்திலே கூடுகிறோம்’ என்று யரித்திருக்கவல்லளல்லளே. [உம்மை] - ‘இவள்படியன்றே உமக்கு உபதேசிக்கவேண்டுவது; உம்மை நீர் அறியாமையில்லையே; ‘நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்’ என்று இருக்க வேண்டாவோ? [வாணுதலிம்மடவரலும்மை] - “துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்” (துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்) என்னும்படி காணும் இருக்கிறது. [உம்மைக் காணு மாசையுள் நைகின்றாள்] - விஷயாநுரூபமாயிறே ஆசையும் இருப்பது. [காணுமாசையுள்] - உம்மோடே அணைய ஆசைப்பட்டாளோ? காட்சியிலேயும் அருமைப்படுத்துவீரோ? [நைகின்றாள்] - இவளைத் தரிப்பிக்கவேண்டா? அடியில் நிலையிலே நிறுத்த அமையும். [உம்மைக்காணுமாசையுள் நைகின்றாள்] - கடலிலே அழுந்தாநின்றாள். * ஆசையென்னும் கடலிறே. வாடுகைதான் தேட்டமாம்படியாயிற்று [விறல்வாண னாயிரந்தோள் துணித்தீர்] - ‘நையும்இதுவேயோ வேண்டுவது; ப்ரதிபந்தகங் கிடக்க?’ என்றே நீர் சொல்லுவது வாணனுடைய பாஹுவநத்தில் பரப்புண்டோ இவளுடைய விரோதிவர்க்கம்? உஷாநிருத்த வடகரன்றே நீர். பேரனுமாய்

இரவல் - பரதந்த்ரம். பாரதந்த்ர்யத்தாலே இப்பிராட்டிக்கு தேஹதாரணங் கூடும், அப்படி இவர் பரதந்த்ரரன்றே தேஹத்தை தரித்திருக்கைக் கென்றபடி. “நவாஸ்யோதா” இத்யாதி. “நவஶேஷ்யவ” இத்யாதி. “தேஹம்” என்றதுக்கு பாவம் - போகாயதநம் இத்யாதி. “ஹேயாயதநம் - ஶரீரம்” என்று ஶரீரலக்ஷணம். து:காயதநமோ - து:கைகாயதநமோ? ஆனால் இவர் ப்ருகுபதநாதிகளைப் பண்ணவோ அடுப்பதென்ன, அங்ஙனல்ல வென்கிறார் - நஶோகேநாவஸீதந்தி என்று. இதுவேயிறே ப்ரணயித்வத்துக்குச் சேர்ந்தது; அது ப்ரணயித்வத்துக்குச் சேராதென்றபடி. நிருச்ச்வாஸதைபோலே யாகவேணு மென்று தாத்பர்யம். “க்ரமயா” என்றதுக்கு பாவம் - பிரிந்தால் இத்யாதி; ‘மடவரல்’ என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தமாதல். விசேஷணமிடாமல் கேவலம் ‘உம்மை’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இவள்படி இத்யாதி. அதாவது - ‘வாணுதலிம்மடவரல் - நைகின்றாள்’ என்று இவள் ப்ரகாரமே யன்றோ உமக்குச் சொல்ல வேண்டுவதென்கை. அறிந்தாலோ வென்ன, நம்மை இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு அடியிலே - ஆகையாலே யித்யத்யாஹார்யம். கீழே, இருவர்வைலக்ஷண்யத்தையும் பார்த்தாலும் வரவேணு மென்றொரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, இருவர் வைலக்ஷண்யத்துக் கீடாகவும் இவளுக்கு ஆசைகனக்கப்பிறந்ததென்று பாவாந்தரம் - துல்யஶீல இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந்; “துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம் । ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தம்சேயமஸிதேக்ஷணா.” விஷயாநுரூப மென்றதுக்கு ‘உம்மை’ என்றதிலே நோக்கு. ‘காணும்’ என்றதிலே நோக்காக ஹாவம் - உம்மோடே இத்யாதி. அடியில் நிலையிலே - ‘வாடிவாடும்’ என்கிற நிலையிலே. ‘உள்’ என்கைக்கு - ஆசை அகாதமாயிருக்குமோ? என்ன, கடலிலே இத்யாதி. ஆசையைக் கடலென்னலாமோ? என்ன, ஆசையென்னும் இத்யாதி; பெரியதிருமொழி. ஆசையென்னுங்கடலில் வீழ்ந்து இங்கயர்த்தோம் - ‘உம்மைக்காணவேணும்’ என்கிற ஆசையாகிற கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோ மென்கை. ‘அடியில் நிலையிலே’ இத்யாதிக்கு விவரணம் - வாடுகைதான் இத்யாதி. ‘விறல்வாணன்’ இத்யாதிக்கு அவதாரிகாபூர்வகமாக பாவம் - நையுமிதுவேயோ இத்யாதி. விறல் - மிடுக்கனான. வாணனுடைய பாஹுவநத்தில் இத்யாதி வாக்யம் - ஸ்வாபதேஶாந்யாபதேஶ ஸாதாரணம். இப்படி நைகிறவர்களுக்கு ஆருக்குஉதவினோ மென்ன, உஷாநிருத்த இத்யாதி. இது - தாத்பர்யாந்தரம். இத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்த பாவம் - பேரனுமாய் இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்திலே பாவம் - கரு

---

* பெரியதிருமொழி - ச - க - ௫.

ஆணுமாகிலோ உதவலாவது; உம்மோடே கலந்த அபலைக்கு உதவலாகாதோ? [உம்மைக்காண] – கருமுகைமாலை தேவோர் சூடவிறே தேவேது? சும்மாட்டைக்கொள்ள வல்லவிறே; இவ்வஸ்துவை ஆசைப்படுவோர் படுவது காட்சிக்காகவாயிற்று. "அழைப்பன்திருவேங்கடத்தானைக் காண", "காரார்திருமேனி காணுமளவும்"; இவர்தாமும், "கண்களாற்காணவருங்கோலென்று" உம்மை இவள் காண்கைக்கீடாக நீர் இரக்கத்தையுடையீராகிறிலீர். [நீரிரக்கமிலீரே] - "ஹைநவதம்ஸாந்" (நைவதம்ஸாந்) என்கிறபடியே நீர் நோவுபடுகை தவிர்ந்தால், ஸாமாந்யமான இரக்கமும் போகவேணுமோ? 'இவள் நைவு பேற்றுக்கு உபாயமல்ல; அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்' என்று காணும் திருத்தாயார் இருக்கிறது. 'இவள்நைவு அவனிரக்கத்துக்குப் பரிகாரம், அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்' என்றிருக்கிருள். "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" (தஸ்யைஷஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்) என்று, தானே காட்டக்காணுமித்தனையிறே. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

இரக்கமனத்தோடு எரியணை
அரக்குமெழுகு மொக்குமிவள்
இரக்கமெழீர் இதற்கென்செய்கேன்?
அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே.

ஆ.—(இரக்கமனத்தோடு.) அவஸந்நமான மநஸ்ஸையுடையளாய் எரியணை அரக்கும் மெழுகும்போலே விரஹாக்நியாலே தஹ்யமானையான இவள்பக்கல் க்ருபையுங் கூடப்பண்ணுகிறிலீர்; இதற்குஎன்செய்கேன்? கெட்டேன் ஓ! கொடுமையே இது! வென்கிருள்.

முகைமாலை இத்யாதி. சும்மாட்டைக்கொள்ளவல்லவிறே என்று இத்தால் பலிதம் - ப்ரயோஜநாந்தர ஸாதநத்வேகவன்றிறே யென்றபடி. இவ்வஸ்துவை இத்யாதி வாக்யத்தின் அடியிலே அப்படிபோலே யித்யத்யாஹாரः. இதுக்கு உதாஹரணம் - அழைப்பன் இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி. (ஙக) ஸ்பஷ்டோர்த்தः. ஸப்தார்த்தம்-உம்மை இத்யாதி. "நைவதம்ஸாந்" இத்யாதிக்கு பாவம் - ஸ்நேஹமில்லாவிட்டால் இரக்கமானும் வேண்டாவோ? என்றபடி. ஸாமாந்யமான இரக்கமுமென்றது - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" இத்யாதியைப்பற்ற. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதி மாருதிः. "நைவதம்ஸாந்" இத்யாரப்ய, "நைவதம்ஸாந் ந மஸகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந் । ராகவோபநயேத் காத்ராத் த்வத்கதேநாந்தராத்மநா." 'இரக்கமிலீர்' என்கிறதென்? 'நைகின்றுள்' என்கிற ப்ராவண்யம் ஸாதநமாகாதோ? என்ன, இவள்நைவு பேற்றுக்கு இத்யாதி. ஆனால் நைவுக்கு விநியோகமேது? என்ன, இவள்நைவுஅவனிரக்கத்துக்கு இத்யாதி. அவனிரக்கம் ஸாதநமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - தஸ்யைஷ இத்யாதி. கடவல்லியாம், "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஸ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ" இத்யாதி. ப்ரவசநமென்று - மநநத்தைச் சொல்லுகிறது. மேதயா வென்று - த்யாநத்தையும், ஸ்ருதேந என்று ஸ்ரவணத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வயः.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் திறத்து நீர் செய்த செயல்களை அநுஸந்தித்து உம்மை ஆசைப்பட்டு இவள் நோவுபடாநின்றாள்; இதுக்கு நீர் இரங்குகிறிலீர்; நான் என்செய்வேன்? என்று செயலற்றுச் சொல்லுகிறாள்.

[இரக்கமென்று தொடங்கி] - அவஸந்நமான மநஸ்ஸையுடையளாய் எரியைக் கிட்டின அரக்கும் மெழுகும் போலே வ்யஸநத்தாலே கரையாநின்றாள்.

ப.—அநந்தரம், பிராட்டிக்காக ராவணனையும் லங்கையையும் அழித்த நீர் இரங்குகிறிலீர்; இதற்குச் செய்வதென்? என்கிறாள்.

இரக்கம் - க்லேஶோத்தரமான, மனத்தோடு - நெஞ்சோடே, இவள் - இவள், அரக்கும்-(சிக்கென்ற) அரக்கும், மெழுகும்-(மெத்தென்ற) மெழுகும், எரியணையொக்கும்-(அக்நிஸகாசத்தில் ஒக்கவுருகுமாபோலே) கற்பும் மடமும் கட்டுக்குலையாநின்றாள்; இரக்கமிலீர்-நீர் இரக்கந்தோற்றஇருக்கிறிலீர்; இதற்கு - இதுநிமித்தமாக, அரக்கன் - ராக்ஷஸனான ராவணனுடைய, இலங்கை - லங்கையை, செற்றீருக்கு - அழித்த உமக்கு, என்செய்கேன் - எத்தைச்செய்வேன்? இல்லாத இரக்கத்தை உண்டாக்கவோ? இவள் ஸைதில்யத்தை "தத்வஸ்யஸஹ்யஶம்ஹவெக" என்றவள் நெஞ்சுபோலே சிக்கெனப் பண்ணவோ? என்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினபடியை நினைத்து உம்மை ஆசைப்பட்டு நோவுபடாநின்றாள், நீர் இரங்குகிறிலீர்; நான் செய்வதென்? என்கிறாள்.

[இரக்கம்] - நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல், ஈரிப்பாதல். ஆற்றாமையையுடைத்தான மநஸ்ஸோடே. நீர் முகங்காட்ட நினையாவிட்டால் உம்மைப்போலே பிரியில் வலியதொரு நெஞ்சைக் கொடுக்க மாட்டிற்றிலீரோ? [எரியணையரக்குமெழுகு மொக்குமிவள்] - எரியணை என்கையாலே - தீந்துமுடிதல் வலித்தல் செய்யாதொழிகை. [அரக்குமெழுகுமொக்குமிவள்] - த்ரவத்ரவ்யங்களெல்லாங் கூடினாலும் இவளாற்றாமைக்குப் போராதென்கை. [இவள்] - நீர் குறியழியாதிருக்க, ஶைதில்யாம்ஶம் இவளுக்கேயாவதே! [இரக்கமெழீர்]-இரக்கமுடையீராகிறிலீர். ப்ரணயித்வம் குடிபோனால், வழிபோக்கருக்கு உண்டான அம்ஶமும் போகவேணுமோ? இப்போது உதவாமையாலே 'இரக்கமுமில்லை' என்றிருக்கிறாள். [இதற்கென்செய்கேன்] - இவளை உருகாதொழியப்பண்ணவோ? உம்மை இரங்கப்பண்ணவோ? [அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே] - உமக்கு இரக்க மின்றிக்கேயொழிந்தால், இவள் இரங்குவதொன்றைச் செய்துவைக்கவேணுமோ? 'ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்குஉதவானோ?' என்று ஈடுபடாநின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற்போலே ஒன்றுவாய்த்ததைக்கொண்டு, அந்யார்த்தமென்றிராதே நோவுபடுகிறாள். அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கு - இவள் – இரக்கமனத்தோடு எரியணை யரக்கு மெழுகு மொக்கும், நீர் இரக்க மெழீர்; நான் இதற்கு என் செய்கேன்?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. இன்று இச்செயல் செய்யக்கடவதாக நினைத்த நீர், அன்று உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்து அச்செயலை என்றிய செய்தீர்? என்கிறாள்.

மூன்றும்பாட்டு - இரக்கமனத்தோடு இத்யாதி. 'அரக்கனிலங்கை' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இன்று இச்செயல் இத்யாதி. இச்செயலென்று - இரக்கமெழாமை. உண்ணாது இத்யாதி - நாய்ச்சியார்திருமொழி. (கக - எ) "நஶோஂஸஂஶாவஞ்வொஹஹஜெ", "கூநிஊஷஸதஞஂரஶாஃ" இத்யாதிப்படியே ஊணும் உறக்கமும் அற்று, கோஷிக்கிற கடலை நடுவேயடைத் தென்றபடி. என்றியசெய்தீர் - எதுக்காகச் செய்தீர்?

[இரக்கம்இத்யாதி] - இரக்கம் - நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல் ஈரிப்பாதல். இரங்கின நெஞ்சையுடைய இவள், எரியையணைந்த அரக்கும் மெழுகும் போலே உருகாநின்றாள். அரக்கும் மெழுகும் என்கிற இரண்டையும் - நெஞ்சுக்கு ஒன்றும், இவள்தனக்கு ஒன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பர் பிள்ளைதிருநறையூரரையர். நெஞ்சும் இவள் தனக்குக் கையடைப்பாகையாலே இவள் தனக்கே இரண்டையும் ஆக்கி அருளிச்செய்வர் பட்டர் ; “ விஷ்ணுநாஸத்ருஶோவீர ” (விஷ்ணுநாஸத்ருஶோவீர் யே) என்கிறபடியே, எல்லாம் இவள்தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படியிறே இவள்தன்நிலை; அக்நிக்குள்ளே புகில் கரிந்துபோம், கடக்கஇருக்கில் வலிக்கும், அக்நிஸகாசத்திலே உருகாநிற்குமிறே ; முடிந்து பிழைக்கவும்பெறாதே, தரித்திருக்கவும் பெறாதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரே! இவள்தசை இது. [இரக்கமெழீர்] - ‘நீரும் இவளைப்போலே உருகவேணும்’ என்று வளைக்கிறோமோ? நொந்தார்பக்கல் பண்ணும் க்ருபையும் பண்ணுகிறிலீர். இரக்கமனத்தையுடைய ளாகாநின்றாள் இவள், நீர் இரக்க மெழுகிறிலீர் ; நீர் இரங்காவிட்டால், உம்மைப்போலேயிருப்பதொரு நெஞ்சை இவளுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ? [இதற்கென்செய்கேன்] - உம்முடைய இரக்க மொழிய ஏதேனும் உபாயாந்தர ஸாத்யமோ இப்பேறு? [என்செய்கேன்] – உம்மை இரங்கப் பண்ணவோ? இவளை இரங்காமற்பண்ணவோ ? [அரக்கனிலங்கைசெற்றீருக்கே] - உமக்கு இரக்கமின்றியே யொழிந்தால், இவள் இரங்குவதொரு செயலைச் செய்து வைக்கவேணுமோ? ‘ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவானோ’ என்று ஈடுபடாநின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற்போலே ஒன்று வாய்த்ததைக்கொண்டு

நெஞ்சில்நெகிழ்ச்சி-க்ருபை. ஈடுபாடு-து:கம், வித்ததையாதல். ஈரிப்பு - ஸ்நேஹம். இங்கு - ஈடுபாடு வேண்டுவது. பட்டர் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர ஶப்தார்த்தம் - இரங்கின இத்யாதி. அரையர் நிர்வாஹத்திலே, எரியணை யரக்கு ஒக்கும் இரக்கமனத்தோடு இவள் எரியணைமெழுகொக்கு மித்யந்வய:. நெஞ்சும் இவள் தனக்குக் கையடைப்பாகையாலே யென்றது - மநஸ்ஸும்; இவளுக்கு உபகரணமாய்க்கொண்டு இவளிடத்திலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே யென்றபடி. ஒன்றுக்கு அநேகத்ருஷ்டாந்தங் கூடுமோ? என்ன, விஷ்ணுநா இத்யாதி. ஸங்க்ஷேபே, “ விஷ்ணுநாஸத்ருஶோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஶந:”. ‘அணை” என்றதுக்கு ஹாவம் - அக்நிக்குள்ளே இத்யாதி. கரிந்துபோம் - வெந்துபோம். தார்ஷ்டாந்திகம் - முடிந்து இத்யாதி. இவ்வாக்யாதியிலே - அப்படியே இத்யத்யாஹார்யம். பூர்வார்த்தம் பராம்ருஶ்ய ஆஹ-இவள்தசைஇதுவென்று. ‘இரக்கமெழீர்’ என்கிறவிடத்தில், ‘இரக்கம்’ என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - க்ருபையாதல், ஈடுபாடாதல். க்ருபாபக்ஷமாஹ - நீரும் இத்யாதி. த்விதீயமாஹ - இரக்கமனத்தை இத்யாதி. பலிதம் - நீர்இரங்காவிட்டால் இத்யாதி. ‘இதற்கு’ என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - உம்முடைய லாபத்துக் கென்னுதல், இவள்இரங்க நீர்இரங்காமலிருக்கிறதுக் கென்னுதல். ‘இரக்கமெழீர்’ என்றதின் க்ருபாபக்ஷத்திலே ஹாவம் -உம்முடையஇரக்கம் இத்யாதி. உபாயாந்தர ஸாத்யமோ ? என்றது – “ நாயமாத்மா ” இத்யாதியைப்பற்ற. ‘ஈடுபாடு’ என்ற த்விதீயபக்ஷத்துக்குச் சேர ஹாவம் - உம்மைஇரங்க இத்யாதி. இவளைஇரங்காமற்பண்ணவோ விதி - “ ஶமேதஸௌஸம்ஸ்மரந்” இத்யாதிவ விதிஹாவ:. தாத்பர்யார்த்தம் - உமக்குஇரக்கம் இத்யாதி. அரக்கனிலங்கை செற்றது இவளிரக்கத்துக்கு எப்படி ஹேது? என்ன, ஒருப்ரணயிநிக்கு இத்யாதி. உதவினவன் - உபகரித்தவன். ப்ரணயிநிக்குஉதவின செயலுக்குஈடுபட ப்ராப்தமன்றோ வென்ன, புழுக்குறித்தது

'அதுஅந்யார்த்தம்' என்று இராதே நோவுபடாநின்றாள். அரக்கனிலங்கைசெற்றீருக்கு - இரக்கமனத்தோடு - இவள் - எரியணையரக்கு மெழுகுமொக்கும்; இரக்கமெழீர் ; இதற்கென்செய்கேன் என்று அந்வயம். (ங)

நான்காம்பாட்டு.

இலங்கைசெற்றவனேயென்னும் பின்னும்
வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாயென்னும் உள்ளம்
மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும் கண்ணீர்மிகக்
கலங்கிக் கைதொழும்நின்றிவளே.

ஆ.—(இலங்கை.) இப்படி நான் அவனுடைய கொடுமையை நினைத்து "இலங்கைசெற்றீர்" என்று சொல்லுமளவில், தான் அத்தைக்கேட்டு அவனுடைய ப்ரணயித்வத்தையே நினைத்து, இலங்கைசெற்றவனே யென்னும்; பின்னையும், பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளி வந்து தோன்று யென்னும்; என்றால் அப்போதே வரக்காணாமையாலே உள்ளம்மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்; கண்ணீர்மிகக்கலங்கி இவள் நின்று கைதொழாநிற்கு மென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ராமவ்ருத்தாந்தத்தை நான் சொல்லக்கேட்டுச் சிறிது தரித்தஇவள், பின்னையுந் தன் ஆற்றாமையாலே அலற்றுவது தொழுவதாகாநின்றாளென்கிறாள்.

[வலங்கொளென்று தொடங்கி] - நினைத்தவிடத்திலே கொடுவரவல்ல பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடையவனே! என்னுநின்றாள். [உள்ளம் மலங்கவென்று தொடங்கி] - வருகைக்கு ஒரு தட்டின்றிக்கே யிருக்க அவன் வாராமையாலே ஹ்ருதயம் கலங்கும்படி நெடுமூச்செறியும், கண்ணீர் மல்கும்படியாகத் தான் நோவுபட்டு வருந்தி விழித்துத் தன்னுடைய நோவு வாயாற்சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கருத்தைக் கைதொழுகையாலே ஆவிஷ்கரியாநின்றாள். இவளே யென்றது — தன்னைப்பிரிந்தார் இப்பாடு படும்படி விலக்ஷணை யென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாட்டுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லி க்லேசியாநின்றாளென்கிறாள்.

இவள் - இவள், பின்னும் - (முன்புத்தை க்லேசத்தளவன்றியே) பின்னையும், இலங்கை-(மாலிப்ரப்ருதிகளிருந்த) லங்கையை, செற்றவனே - செறுத்தவனே! என்னும்- என்னும்; (அதுக்குஉறுப்பாக), வலங்கொள் - பலவானான, புள் - பெரியதிருவடியை, உயர்த்தாய் - வாஹநமும் த்வஜமுமாகவுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அப்படி

இத்யாதி. அதாவது - 'குணக்ஷாரங்யாயத்தாலே செய்தசெயல்' என்றும், 'அது ஸஹ்ருதயமாகிலும் அந்யார்த்தம் என்றும் அறியாதே நோவுபடாநின்றாளித்தனையொழிய ப்ரணயினிக்காகச் செய்த செயலன் றென்றபடி. அது - ஒருத்திக்கு உதவினது. அந்யார்த்தம் - அபலைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச் செய்த செயல். பட்டர்நிர்வாஹத்திலே அந்வயம் - அரக்கனிலங்கை இத்யாதி. (ங)

தனக்குவந்துதோற்றுமையாலே), உள்ளம்மலங்க - நெஞ்சு அலமாக்கும்படி, வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதாக மூச்சுவிடும்; கண்ணீர் - கண்ணீரானது, மிக - மேலிட, கலங்கி-அறிவு சலங்கி, நின்று - (வருகிறானாக) நினைத்து, கைதொழும் - அஞ்சலிபண்ணாநிற்கும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், முன்புள்ளார்க்கு உதவின படியைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, அப்படிப்பட்டவன் தனக்குஉதவாமையாலே நோவுபடாநின்றா ளென்கிறாள் .

[இலங்கை செற்றவனே யென்னும்] – சேஷபித்துத் திருத்தாயார் 'இலங்கை செற்றீருக்கே' என்றாள்; அத்தைப்பொறாதே, ஒருத்திக்காக மார்விலே அம்பேற்ற மஹோபகாரகனே! என்னாநின்றாள். முன்னம் தனக்கு உதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றாள். கடலடைக்கவேணுமோ? அம்பேற்க வேணுமோ? என்பக்கல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தக முண்டு? [பின்னும்இத்யாதி] - பலத்தையுடைய பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவ னென்னுதல், அவனாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்னுதல்; கொடியென்றபோது - தூரத்திலே கண்டபோதே ஆர்த்தி தீரும்படி வருகையும், விரோதிகளை அழியச்செய்துகொடு வருகையும்; வாஹநமானபோது - நினைத்தவிடத்தே கொடுவர வல்லனாகையும். [உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்] - ஆபத்து மிக்கவிடத்தே ஆனைக்குஉதவினாற்போலே வருகைக்குத் தட்டின்றியேயிருக்க, வாராமையாலே ஹ்ருதயங்கலங்கி நெடுமூச்செறியாநின்றாள்; "உஹ்ஹஸிவ". [கண்ணீர்மிக] - உள்ளம் நெடுமூச்சாய்க் கழிந்து கழியாதது கண்ணீராய்க் கழிகிறபடி. [கலங்கிக்கைதொழும்] - ப்ரணயிநி கைதொழுவது கலங்கியிறே. [நின்று]-கைதொழுகை மாறாதொழிகை. [இவள்] - தொழுவித்துக்கொள்ளக்கடவ இவளிறே தொழுகிறாள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'அரக்கனிலங்கைசெற்றீர்' என்கிறஇது நியதஸ்வபாவமன்றுகாண், காதாசித்கங்காண்' என்றாள் திருத்தாயார் ; அதுபொறுக்கமாட்டாமை, அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

[இலங்கைசெற்றவனேயென்னும்] - எனக்குப் பண்டேயுதவி உபகரித்தவனே! என்னாநின்றாள். முன்பு தனக்குஉதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றாள். கடலடைத்தல், மலையெடுத்தல், அம்பேற்றல் செய்ய வேணுமோ? என்பக்கல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தகமுண்டு? திருத்தாயார் இவள்

நாலாம்பாட்டு - இலங்கை இத்யாதி. 'இலங்கைசெற்றவனேயென்னும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அரக்கன் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே 'புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற் போலே' என்கிற வாக்யத்துக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது - 'இலங்கைசெற்றவனே' என்கிற பதமென்று ஸங்கதி. 'அந்தவாக்யத்திலே நியதஸ்வபாவமன்று' என்று திருத்தாயார்சொன்னது பொறாமல், அது நியதஸ்வபாவமென்கிறா ளென்றபடி. 'இலங்கைசெற்றவனே' என்ற ஏவகாரத்தாலேயாதல், 'இலங்கைசெற்றவனே' என்று இத்தையே நிரூபகமாகச்சொல்லி ஸம்போதிக்கையாலேயாதல் - நியதஸ்வபாவ மென்கிற தென்றபடி.

பிராட்டிதானாக விவக்ஷித்து பாவம் - எனக்குப் பண்டே இத்யாதி. விவரணம் - முன்பு இத்யாதி. 'அன்றிக்கே பிராட்டிக்குஉதவினவன் எனக்குஉதவானோ?' என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யார்த்தம் - கடலடைத்தல் இத்யாதி. மலையெடுத்தல் - கடலடைத்தலென்று அந்வயிப்பது; மலையாலே கடலடைத்த லென்றபடி. இத்தாத்பர்யத்தால் பலிதம் - திருத்தாயார் இத்யாதி.

விடுகைக்குச் சொன்னதுதானே அவளுக்குப் பற்றுகைக்கு உடலாய்விட்டது. [பின்னும் இத்யாதி] - அதுக்குமேலே, விடாயர்இருந்தவிடத்தே சாய்கரகம்போலே உயரவைத்துக் கொண்டுவந்துகாட்டும் பரிகரமுடையவனே யென்னுநின்றாள். மிடுக்கையுடைய புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ னென்னுதல்; அன்றியே, புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்னுதல். கொண்டுவருகைக்குப் பரிகரமுண்டாயிருக்கச்செய்தே வரக்காணாமையாலே, மநஸ்தத்த்வம் வேர்பறியும்படி நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; "உஹ்ந்தீவ நிஶ்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிணஃ" (தஹந்தீமிவநிஶ்வாஸைர்வ்ருக்ஷாந்பல்லவதாரிணஃ) என்னுமாபோலே. [கண்ணீர்மிக] - நெடுமூச்சாய்ப் புறப்பட்டு, புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படாநின்றது. [கலங்கிக்கைதொழும்] - தெளிந்திருந்து தொழுமதில்லையிறே ப்ரணயிநி. [இவளே] - அவன் தொழும்படியான வேண்டற்பாடுடைய தான் தொழாநின்றாள். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

இவளிராப்பகல்வாய்வெரீஇத் தன
குவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள் வண்டு
திவளுந் தண்ணந்துழாய்கொடீரென
தவளவண்ணர் தகவுகளே.

ஆ.—(இவள.) "இலங்கைசெற்றவனே" என்றும், "வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய்" என்றும் இப்படி இராப்பகல் வாய்வெருவி; தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்; இப்படி தயநீயதசையாம்படி வரச்செய்தேயும் வண்டுதிவளும் தண்ணந்துழாய் கொடுக்கிறிலீர்; பரமகாருணிகரான உம்முடைய காருண்யம் இருக்கும்படி இதுவோ? என்கிறாள்.

இப்படி பாவத்வயமாதல்; 'எனக்குப்பண்டே' இத்யாரப்ய, நாலுவாக்யமும் - நாலு தாத்பர்யமாதல். திருத்தாயார்விடுகைக்குச் சொன்னதுதானே யிதி - 'அதுஅதர்யார்த்தம்' என்று - 'அபலைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச் செய்தது' என்று சொன்னதுதானே, அபலைகளுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலென்ற உக்திபோலே ஆதரஹேதுவாய்விட்டதென்றபடி. புள்ளுயர்த்தாய் - புள்ளைஉயர்த்தவன், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்றும். த்விதீயார்த்தத்திலே பாவம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. சாய்கரகம் - தண்ணீர்ப்பந்தலிலே உயரவைத்துச் சாய்க்கிற கரகம். கீழ்வாக்யத்தோடே கூட்டி மேல்வாக்யத்துக்கு அர்த்தம்-கொண்டுவருகைக்கு இத்யாதி. உள்ளம் - மநஸ்தத்த்வம். மலங்கி - வேர்பறியும்படி. வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதாம்படி உயிர்க்குமென்று - ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்தம் - உஹ்ந்தீ இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம் த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந், "ஸஜலாஞ்சிவஶோகாநாந்துஃஞ்வஸஹாஶ்ரிஶிவஷிதாம்" இத்யுக்தரார்த்தம். உயிர்க்கை - மூச்சுவிடுகை. ஶுஷ்கமானத்தையிறே அக்நி தஹிப்பது, அங்ஙனல்லகிடீர் இதினுடைய கொடுமை யென்கிறான், பல்லவதாரிணஃ என்று. கண்ணீராய்ப் புறப்படாநின்றது - மநஸ்தத்த்வ மென்றபடி. 'உள்ளம்மலங்க' என்றதுக்கு - மலங்கியென்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - நெடுமூச்சாய் இத்யாதி. 'மலங்க' என்கிற நிர்த்தேஶஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற நெஞ்சை தாஹகர்மமாக விவக்ஷித்து, "உஹ்ந்தீவ வ்ருக்ஷாந்" என்று - கர்மகர்த்ருநிர்த்தேஶவத்தான வாக்யத்தை உதாஹரித்தார் கீழ்; கண்ணீருக்கு உள்ளம் மலங்குகையே ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கவேண்டுகையாலே, அது இரண்டுக்குமொக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்தார் இங்கு. 'கலங்கி' என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - தெளிந்து இத்யாதி. 'இவளே' என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் - அவன் தொழும்படியான இத்யாதி. வேண்டற்பாடு - பெருமை. நின்று - கைதொழுகை மாறாதே நின்று. இவள் - பின்னும் - இலங்கை செற்றவனே யென்னு மித்யாரப்ய, நின்று - கைதொழு மித்யந்வயஃ. (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்தஶாபந்நையான இவள்பக்கல் தயை பண்ணுகிறிலீர்; இங்ஙனேயோ உம்முடைய தயாவத்தை இருக்கும்படியென்று உபாலம்பிக்கிறாள்.

[இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - இப்படி அவஸந்நையான இவள் இரவும் பகலும் வாய்வெருவி. [தனகுவளையொண்கண்ணநீர் கொண்டாள்] - சோகத்துக்கு அநர்ஹமாய்க் குவளைப்பூப்போலே யிருக்கிற தன்னுடைய கண்கள் ஶோகஜமான அஶ்ருவாலே பூர்ணமாயிற்று. [வண்டென்றுதொடங்கி] - இவளுக்கு நிரதிஶயபோக்யமான திருத்துழாயைக் கொடுத்து ஆஶ்வஸிப்பிக்கிறிலீர். உம்முடைய பரதுःகாஸஹத்வம் இவள் பக்கலிலே கண்டோமிறே. திவளும்-படியும்.

ப.—அநந்தரம், சுத்தபாவரான உம்முடைய ஸ்வபாவம்இருந்தபடி யென்? என்கிறாள்.

இவள் - (விலக்ஷணையான) இவள், இராப்பகல்-இரவோடு பகலோடு வாசியற, வாய்வெரீஇ - (திருத்துழாயை) வாய்வெருவி, (அதுகிடையாமையாலே), தன - தன்னுடைய, குவளை - நெய்தல்போலே, ஒண் - அழகியவான, கண் - கண்களிலே, நீர் - சோகாஶ்ருவை, கொண்டாள் - உடையளானாள்; வண்டு - வண்டுகள், திவளும் - (மதுபானம் பண்ணி ரஸாயநஸேவை பண்ணினாரைப்போலே படிந்து) ஒளிவிடும்படியான, தண்ணந்துழாய்-திருத்துழாயை, கொடீர் - கொடுக்கிறிலீர்; தவளவண்ணர்-(ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்) சுத்தஸ்வபாவரான உம்முடைய, தகவுகள் - க்ருபாதிஸ்வபாவங்கள், என-என்னென்ன வா யிருக்கின்றன? வாய்வெருவினதற்கு இரக்கமற்று, கண்ணநீர்க்கு இரக்கமற்று, 'இவளுக்குக்கொடுக்கவேணும்' என்று இரக்கமற்று, வண்டுகளுக்குக் கொள்ளைகொடுத்தது என்ன ஸ்வபாவம்? என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்தஶாபந்நையான இவள்பக்கல் தயை பண்ணுகிறிலீர்; உம்முடைய தயாவத்தை இருந்தபடியென்? என்று உபாலம்பிக்கிறாள்.

[இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - "க்ஷிதௌ ஶுதஶோகா" என்கிறபடியே அத்தலையிலே யுண்டாக ப்ராப்தமானவையெல்லாம் இங்கேயாயிற்று. இரவொடு பகலொடு வாசியற இடைவிடாதே வாய்வெருவாநின்றாள். வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. அவதானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதொன்றுமில்லை, வாஸனையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுகிற இத்தனை. [தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - ஆநந்தாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கக்கடவ கண் ஶோகாஶ்ரு ப்ரவஹியாநின்றது. தனக்குஅஸாதாரணமாய், குவளைபோலேயாய், அவ்வளவன்றிக்கே விலக்ஷணமான கண்கள் நீராலே நிரம்பிற்று. நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வண்டுஇத்யாதி] - விரஹத்துக்குஇளையாமையாலே செவ்விமாறாததாயிருக்கிற தோளின்மாலையைக் கொடுக்கிறிலீர். வண்டுகள் கண்ணிலே என்னகண்ணநீரைக் கண்டு கொடுத்தீர்? [திவளும்] - படிந்து ஒளிவிடாநிற்கை. இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரிக்கை யென்றுமாம். [தவளவண்ணர்] - சுத்தஸ்வபாவர். நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. [என] - "என்னென்பின - எங்கேபோயிற்று?" என்னும் பிள்ளான்; 'நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய்ப் பரதுःகாஸஹிஷ்ணுக்களுமாயிருப்பார் சிலர் தார்மிகர் நடையாட, அபலைகளுக்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாம் என்பர் பட்டர். [தகவுகளே] - தயநீயவிஷயங்கள் பலவாகையாலே தயையும் பலவாயிருக்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவள் இப்படி க்லேசிக்கிறவிடத்திலும் வரக்காணாமையாலே, நிர்த்தய ரென்கிறாள்.

[இவள்இராப்பகல்வாய்வெரீஇ] - “ ஸீதேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹாரந்ப்ரதிபுத்யதே ” (ஸீதேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹாரந்ப்ரதிபுத்யதே) என்று - வாய் வெருவுவான் அவன்கிடீர். “ அநித்ரஸ்ஸததம்ராம: ” (அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:) - நித்ரையோடே காலக்ஷேபம்பண்ணவேண்டும் செல்வுடையவர், ஸததம்அநித்ரராயிருப்பர். “ஸுப்தோபிச” (ஸுப்தோபிச) - “ஸததமநித்ர:” (ஸததமநித்ர:) என்றுவைத்து, “ஸுப்தோபிச” (ஸுப்தோபிச) என்கிறது - பராகர்த்தாநுஸந்தாநாபாவத்தைப் பற்ற. “நரோத்தம:” (நரோத்தம:) - அபிமதவிஶ்லேஷத்தில் இங்ஙனே யிருக்கை போலே - புருஷோத்தமத்வமாவது. [இராப்பகல்] - போய்நின்றஞானந் தோடங்கி இவ்வளவும் வாய்வெருவின இத்தனைகாணும். [வாய்வெரீஇ] - வாய்வெருவி. அவதாநம் பண்ணிச் சொல்லுகிற தொன்றுமில்லை, வாஸநையே உபாத்தியாயராகச் சொல்லுகிற இத்தனை. [தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - [தன] - ஆநந்தாஶ்ரு ப்ரவஹிக்கக்கடவ கண், சோகாஶ்ரு ப்ரவஹியாநின்றது. இக்கண்ணுக்குஇலக்கானார் கண்ணிலே காணக்கடவ கண்ணீரைத் தன்கண்ணிலே கோண்டாள். தன்னுடையவாய், குவளைப் பூப்போலே யிருக்கிற அழகிய கண்களிலே நீரைக் கோண்டாள். நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்? என்ன, [வண்டுதிவளும்தண்ணந்துழாய்கொடீர்] - விரஹஜ்வரத்தாலே வாடின இவள்மார்வில் மாலையை வாங்கி, உம்முடையமார்வில் செவ்விபெற்ற மாலையைக் கோடுக்கிறிலீர். அவ்வண்டுகளுக்கு என்ன கண்ணீரைக் கண்டு கோடுக்கிறீர்? திவளுகை - படிகை, அசைகை, ஒளிவிடுகை; இவை யித்தனையுஞ் சோல்லக்கடவது.

அஞ்சாம்பாட்டு - இவள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் அடைவே கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படிஇவள் இத்யாதி.

“இவள் - வாய்வெரீஇ” என்றதுக்கு பாவம் - ஸீதா இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே, “அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஸ்ஸுப்தோபிசநரோத்தம: | ஸீதேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹாரந்ப்ரதிபுத்யதே” பூர்வார்த்தத்தையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுவதாக அத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் - அநித்ரஸ்ஸததம் இத்யாதி. செல்வு - ஸம்பத்து. அதாவது - ரமயதீதி ராம என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தரை ரமிப்பிக்குமவர்க்கு ஸ்வயரம்மிக்கும்படியான ஸம்பத்து ஸித்தமிறே, அத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. “அநித்ர:” என்றுவைத்து, “ஸுப்தோபி” என்றால் - வ்யாஹதமுமாய், ஸ்நேஹத்துக்குக் கொத்தையுமாயிராதோ? என்ன, ஸததமநித்ர:என்றுவைத்து இத்யாதி. பராகர்த்தேத்யாதிக்கு பாவம் - வ்யதிரிக்தபதார்த்தங்களிற் கண்வையாதே, பிராட்டியையே எப்போதும் த்யாநம்பண்ணிக்கொண்டிருப்ப ரென்றபடி. ஸ்வாபதேசம் - போய்நின்ற இத்யாதி. ‘இராப்பகல் வாய்வெரீஇ’ இதி ஸமுச்சித்ய பாவம் - அவதாநம் பண்ணி இத்யாதி. ஆனால்தான் எப்படி? என்ன, வாஸநையே இத்யாதி. ‘குவளையொண்’ என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம்-ஆநந்தாஶ்ரு இத்யாதி. ‘தன’ என்றதுக்கு பாவம்-இக்கண்ணுக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - தன்னுடையவாய் இத்யாதி. குவளை - கருநெய்தல். ‘வண்டுதிவளும்’ என்று-அவன்மாலையை விஶேஷிக்கையாலே, இவள்மாலையிற் செவ்வியில்லாமை ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - விரஹஜ்வரத்தாலே இத்யாதி. ‘வண்டுதிவளும்’ என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம் - வண்டுகளுக்கு இத்யாதி. இவையென்னென்பின என்றது - எம்பார்நிர்வாஹத்திலே. ‘தகவில்லை’ என்கிறவள், ‘தவளவண்ணர்’ என்று விஶேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தை

[என] - இவை என்னேன்பினே? [தவளவண்ணர்தகவுகளே] - 'சுத்தஸ்வபாவரான உம்முடைய தகவுகள் எங்கேபோயிற்றின?' என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர், 'உம்மைப்போலே நாலுஶிஷ்டர்கள் அமையுமிறே அபலைகள் குடிகெட' என்றார். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தகவுடையவனே யென்னும் பின்னும
மிகவிரும்பும் பிரானேன்னும் என
தகவுயிர்க்கமுதே யென்னும் உள்ள
முகவுருகி நின்றுஉள்ளுளே.

ஆ.—(தகவு.) இப்படி இவளுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய க்ருபையை நினைத்துப் பரமகாருணிகனே! யென்று கூப்பிடும்; இப்படி க்ருபையையுடையவன் நம்மைக் கைவிடானென்று பார்த்துப் பின்னையும் மிகவும் ஆசைப்படும்; ஆசைப்பட்ட அப்போதே பெருமையாலே வந்த அவஸாதத்தாலே நெஞ்சு உருகும்படி உருகி நின்று, கேட்கச் சொல்ல க்ஷமையல்லாமையாலே போய்த் தன்னுள்ளுளே பிரானே யென்றும் என்னுடைய போக்யமென்றுஞ் சொல்லாநிற்கு மென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நான் எம்பெருமானைக், குணஹாநி சொல்விற்றுப் பொறுக்கமாட்டாமை, அவனுடைய தயாதிகுணங்களைப் பேசப்புக்கு, அந்த குணங்களிலே அழுந்தாநின்று ளென்கிறாள்.

[பின்னுமென்று தொடங்கி] - இப்படி சொல்ல வாராதொழியச்செய்தேயும் மிகவும் விரும்பும்; அவன் பண்டு தனக்குப்பண்ணின உபகாரங்களை ஸ்மரித்துப் பிரானென்னும். [எனதகவுயிரென்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவுக்கு நிரதிஶய போக்யனானவனே! என்னும்; அந்தஃகரணம் மிகவும் ஶிதிலமாம்படி தான் தளர்ந்து நின்று. [உள்ளுளே] - ஹ்ருதயத்திலே செல்லுகிற வ்யஸநம் வாசாமகோசரம்.

ப.—அநந்தரம், தன்னிலே ஶிதிலையாய் உம்முடைய போக்யதாதிசயத்தைப் பேசி, வாய்புலற்றுநின்று ளென்கிறாள்.

வாஸ்தவமாகவும், உபாலம்பமாகவும் இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - சுத்தஸ்வபாவரான இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முன்பு சுத்தஸ்வபாவருமாய் தயாவானுமாயிருக்கிற நீர், இப்போது சுத்தஸ்வபாவருமன்றிக்கே தயாஹீநருமாய்விட்டீ ரென்று எம்பாருக்குக் கருத்து; என - எக்குற்றன? என்றபடி; என்னென்பின என்றது - முன்புத்தையில் க்ருபை இப்போது எங்கேபோயிற்று? என்றபடி. சுத்தஸ்வபாவருமல்ல, தயாவானுமல்ல வென்று பட்டர்; என-என்னபடியா யிருக்கிறதென்று க்ஷேபோக்தி. 'என - தவளவண்ணர், என - தகவுகள்' என்றாய் - என்ன சுத்தஸ்வபாவர்? என்ன தகவுகள்? என்று விவக்ஷித்து ரஸோக்தியாக பாவம் - உம்மைப்போலே இத்யாதி. 'தகவுகள்' என்கிற பன்மை - "காருண்யநாத்ருஶம்ஸ்யாத்" இத்யாதிப்படியே ஸாமாந்யவிஷயமாயும் ஆஶ்ரிதவிஷயமாயு முள்ள க்ருபைகளைச் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வயஃ. (ஸ)

(இவள்), உள்ளம் - தன்னெஞ்சு, உக - அழியும்படி, உருகி - (ஸ்வரூபம்) நீராயுருகி, உள்ளுளே - தன்னிலே தன்னிலே, நின்று - நின்று, தகவு - (என்னைப் புஜிப்பிக்கைக்கடியான க்ருபாதி) ஸ்வபாவங்களை, உடையவனே - உடையவனே! என்னும் - என்னும்; பின்னும் — அவ்வளவிலேநில்லாதே, மிக - மேன்மேலும், விரும்பும்- விரும்பும்படியான, பிரான்-உபகாரகனே! என்னும் - என்னும்; எனது — என்னுடைய, அகவுயிர்க்கு - அந்தராத்மாவுக்கு, அமுதே-நித்யமான நிரதிசய போக்யமே! என்னும் - என்னுநிற்கும். மிகவிரும்புமென்று - தன்னை அவன் விரும்பினபடி யாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நான் அவன் குணஹாநி சொல்ல; பொறுதே அவன் குணங்களைப் பேசப்புக்கு அதிலே அழுந்தாநின்றா ளென்கிறாள்.

[தகவுடையவனே யென்னும்] - தயாகுணத்துக்கு ஊற்றுவாயானவனே! என்னும். [பின்னும் மிகவிரும்பும்] - இப்படி சொல்லாநிற்க, வாராதொழியச் செய்தேயும் மிகவும் ஆதரியாநின்றாள். [பிரானென்னும்] — தாயார் குணஹாநி சொல்ல இடமறும்படி இவ்வாபத்திலே உதவினரைப்போலே பிரா னென்னுநின்றாள். முன்பு பண்ணினஉபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறாளாகவுமாம். [எனதுஅகவுயிர்க்கமுதே யென்னும்] - அகவுயிர் - ஆத்மா. என்னுடைய ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே யென்னும். போகதசையிற் சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லாநின்றாள். [உள்ளமுக வுருகி நின்று] - அகவாய்இருந்தபடி யென்? என்னில்;—மநஸ்ஸு நீராயுருகும்படி உருகி நின்றாயிற்றுச் சொல்லுகிறது. [உள்ளுளே] - பரிச்சேதிக்கலாம் அளவு இது, மேல் வாசாமகோசரம். 'உள்ளுளே - உருகி நின்று' என்பாரு முண்டு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இவள்அவஸாதத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் 'நிர்த்தயர்' என்றாள்; இவள் அதுபொறுதே, 'தகவுடையவனே' என்று அத்தை நிருபகமாகச் சொல்லாநின்றா ளென்கிறாள்.

[தகவுடையவனே யென்னும்] - கேவோய், ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ? நங்குற்றங்கா ணென்னுநின்றாள். 'தகவில்லை யென்றவள் வாயைப் புதைத்தாற்போலே வந்து தோற்றுவதே'' என்று, அவன் வந்தால் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணுநிற்கும்.

ஆறும்பாட்டு - தகவு இத்யாதி. நான் அவன்குணஹாநி சொல்ல, பொறுதே அவன் குணங்களைப் பேசப்புக்கு அதிலேஅழுந்தாநின்றா ளென்று இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை.

பதாவதாரிகாமாஹ - இவளவஸாதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயேந. நிர்த்தய ரென்றதென்றது - "எனதவளவண்ணர்தகவுகளே" என்றத்தைப் பற்ற. நிருபகமாகச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, வாராமைக்குஅடி ஸ்வாபராத மென்கிறா ளென்று அருளிச்செய்கிறார் - கேவோய் இத்யாதி. கேவோயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஆகரத்தில்- கநியில்;உத்பத்திஸ்தாநத்தி லென்றபடி. மறுக்குமோ-வற்றுமோ?"[illegible]" "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'தகவுடையவனே' என்கிற இது, 'க்ருபாவானே என்கிறாப்போலே ஸம்போதநமுமாம், ஸாவதாரணநிர்த்தேசமுமாம். அவன் வாராதிருக்கச்செய்தே விரும்புகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தகவில்லை இத்யாதி. விருப்பமாவது - பரிசரிக்கையிறே; அதுதான் - ஸந்நிதாநத்திலே செய்யும தொன்று; அதுசெய்கையாவது- பூசும்சாந்தும் புனையும் கண்ணியும் முதலானவற்றைச் சேர்க்கை. புதைத்தாற்போலே - மூடி

[பின்னும் மிகவிரும்பும்] - பாவநாப்ரகர்ஷம் இருக்கிறபடி. [பிரானேன்னும்] - பெற்ற தாய்க்குஅவகாசம்வையாதே வந்துதோற்றுவதே! இதுஎன்ன உபகாரந்தா னேன்னும். [எனதுஅகவுயிர்க்கமுதேயென்னும்]-என்னுடையப்ரத்யகாத்மாவுக்குபோக்யனனவனே! என்னும். நித்யவஸ்து அழியாமல் நோக்கும் அம்ருதமாயிற்று இது. ஹோகதசையிற் சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லாநின்ருள். [உள்ளமுகவுருகிநின்று] - உள்ளேன்பது - மேல். அமூர்த்தமானது மூர்த்தீபவித்து உருகி த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகாநின்றது. உள்ள முகவுருகிநின்று தகவுடையவனே யென்னும், பின்னும் மிகவிரும்பும், பிரானேன்னும், எனதகவுயிர்க்கமுதே யென்னும்; இது, நாம்பேச்சுக்கோண்டறிந்த அம்ஶம்; உள்ளோடு கிறது. [உள்ளுளே] - வாசாமகோசரம். 'உள்ளுளே - உருகிநின்று' என்பாரு முண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து என
வள்ளலே கண்ணனே யென்னும் பின்னும்
வெள்ளநீர்க்கிடந்தா யென்னும் என
கள்விதான் பட்டவஞ்சனையே.

ஆ.—(உள்ளுளாவி.)எம்பெருமானைப் பிரிகையாலே புரிதப்தையாய் அந்தப் பரிதாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, விடாய்ப்பட்டார்; 'தண்ணீர் தண்ணீர்'என்னுமாபோலே 'என்வள்ளலே! என் கண்ணனே' என்னும்; பின்னும் 'வெள்ளநீர்க்கிடந்

ஞற்போலே. ஆனல் அவன் வந்தானே? என்ன, பாவந *இத்யாதி; உருவெளிப்பாட்டாலே யென்றபடி. விஶ்லேஷவேளையிற் பண்ணின உபகார மேது? என்ன,* பெற்றதாய்' *இத்யாதி. 'எனது அகவுயிர்க்கு' என்று பதச்சேதம். 'அகவுயிர்' என்று - ப்ராணவாயுவை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அம்ருதம் போக்யமுமாய் தாரகமுமாயிறே யிருப்பது; இங்கே இரண்டும் விவக்ஷித மென்கிருர் - என்னுடைய இத்யாதியாலும், நித்யவஸ்து இத்யாதியாலும். "உயிர்க்கமுதே" என்கையாலே - தேஹத்தைப் பூண்கட்டுகிற அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னு மிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிருர் - இது என்று. கீழெல்லாவற்றுக்கும்பலிதம் - போகதசையில் இத்யாதி. உள்ளேன்பது மேலேன்று - இதுக்குஅநுகுணமாக 'உள்ளமுகவுருகிநின்று' என்றதுக்கு - மேன்மேலென உருகி நின்று என்றுஓரர்த்தம் கண்டுகொள்வது. 'உள்ளம்' என்பதுக்கு - ஹ்ருதயபரமாக அர்த்தாந்தரம்- அமூர்த்தமான இத்யாதி. அமூர்த்தம் - அஸ்பர்ஶவத்த்ரவ்யம். இதுக்குச்சேர 'உள்ளுள்' என்றதுக்கும்அர்த்தாந்தரம்-உள்ளுளேயுருகிநின்றுஎன்பாருமுண்டேன்று. அதாவது - மேன்மேலென என்றபடி.இந்தப்பக்ஷத்திலே, உள்ளுளே யுள்ள முகவுருகிநின் று-தகவுடையவனே யென்னு மித்யாரப்ய, அமுதேயென்னு மித்யந்வயः. 'உள்ளென்பது மேல்' என்ற பக்ஷத்தில் அந்வயங்காட்டுகிருர் - உள்ளமுகவுருகிநின்று இத்யாதி. உள்ளோடுகிறது உள்ளுளே இதி - உள் - உள்ளோடுகிறது. உளே - உள்ளேதானே. ஆகையால் வாசாமகோசர மென்றபடி. ஆக, இப்பாட்டுக்கு இரண்டு விதம் அந்வயங் கண்டுகொள்வது. 'உள்ளம்' என்றதுக்கு - மேன்மேலென்றும், மனஸ்ஸென்றும் அர்த்தத்வயம். 'உள்ளுளே' என்றதுக்கும் - உள்ளோடுகிறது உள்ளேதானே யென்றும், மேன்மேலென்றும் அர்த்தத்வயம். உக - உக்குப்போம்படி, சிதிலமாம்படி. உருகி - த்ரவீபூதமாய். நின்று - தரித்துநின்றென்று ஶப்தார்த்தம். 'உள்ளென்பது மேல்' என்ற வாக்யம் - 'உள்ளுளே யுருகி நின்றென்பாரு முண்டு' என்ற வாக்யாநந்தரம் படிதமானலும், கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தம் அநுஸந்தேயம்.* (சு)

தாய்' என்னும்; எம்பெருமானையுங்கூட வசீகரிக்கும் அழகுடையளான இவள் அவனுடையகுணங்களிலே இங்ஙனே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், இவள் அவஸாதத்தையும், அவன் தன் குணங்களாலே இவளை வஞ்சித்தபடியையுஞ் சொல்லுகிறாள்.

[உள்ளூ ளென்று தொடங்கி] - பாவபந்தத்தாலே வந்த நோவாகையாலே ஆத்மா உள்ளே மிக உலர்ந்து தனக்கு தாரகமாக அவனுடைய ஔதார்ய பவ்யதைகளைச் சொல்லாநிற்கும். [பின்னுமென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய விடாயாலே பின்னையும் நீர்வெள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைச சொல்லாநிற்கும்; என்னுடைய அதிசதுரையான இவள் அவனைப் படுததும் பாட்டைத் தான்படுவதே !

ப.—அநந்தரம், 'அபேக்ஷித்தார்கு உபகரிக்க அணித்தாக வர்த்திக்கிறவனே!' என்னுநின்று ளென்கிறாள்.

என கள்வி - எனக்குத் தன்னெஞ்சில் விகாரந் தோன்றாதபடி மறைக்குங் களவையுடைய இவள், தான்பட்ட - தான் அகப்படும்படி அவன்செய்த, வஞ்சனை - வஞ்சனைக ளிருந்தபடி, உள்ளுள் - ஹ்ருதய ஸ்த்தாநத்துக்குள்ளே நிற்கிற, ஆவி - (அபோஷ்யமான) அந்தராத்மாவானது, உலர்ந்து உலர்ந்து - உலர்த்திமே லுலர்த்தியாம்படியாய், என - எனக்கு உன்னை முற்றாட்டாகத்தந்த, வள்ளலே-மஹோதாரனே; கண்ணனே – (அதுதான் உன்பேரும்பீடியான தாழ்ச்சியையுடைய) க்ருஷ்ணனே ! என்னும் - என்னும்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, (அவதாரகந்தமாம்படி அணித்தாக), வெள்ளநீர் - பரிபூர்ண ஜலமான கடலிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே!' என்னும் - என்னும். அப்படுக்கை தனக்கு உறுப்பென் றிருக்கிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் அவஸாதத்தையும், இவள் அவன்குணங்களாலே வஞ்சிக்கப்பட்டபடியையுஞ் சொல்லுகிறாள்.

[உள்ளுளாவி] - ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வருகிறபடி. [உள்ளுளாவி] - அந்தஃகரணத்துக்கும் அவ்வருகான ஆத்மா. "கூெபாஷ்யூ" என்கிறதுவும் போயிற்று என்கிறாள். ஸாவபந்தமடியாக வந்த நோயாகையாலே குருத்து வற்றாக உலர்ந்து செல்லாநிற்கை. [என வள்ளலே கண்ணனே யென்னும்] - தனக்கு தாரகமாக அவனுடைய ஔதார்ய பவ்யதைகளைச் சொல்லாநின்றாள். 'அதிப்ராவண்யம் ஆகாது' என்று ஜநநிசொன்ன ஹிதமும் நெஞ்சிற்படாதபடி என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனே ! அவ்வளவன்றிக்கே, உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தந்தவனே ! [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [வெள்ளநீர் கிடநதாயென்னும்] - வந்து அவதரித்துப் பரமபதத்தேறப் போகை யன்றிக்கே, "க்ஷுகூாஹாராவதாரணூ" அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! இது இவளுக்கு ஒருபடுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கிறது. "தாவாடெகூ-ராஜமைபாயிநூ". [எனகள்வி] — தனக்கு ஆற்றாமையுண்டானாலும் தான் அவிக்ருதையாய் அவனை விக்ருதனாக்கவல்ல ஸ்த்ரீதவத்தையுடையவள். [தான்பட்ட] - அத்தலைஇத்தலையாய், அவன் அவிக்ருதனாய் இவளைத் தோற்பிக்கும்படியாவதே! [வஞ்சனையே] - பெரும்படையுடையாரை அளவுபடையுடையார் வெல்லுவது வஞ்சனையாலேயிறே.நேரொடுநேரே ஜயமன்று என்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தன்னெஞ்சிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி அடக்க முடைய இவள், வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி இவளை வஞ்சித்தா னென்கிறாள்.

[உள்ளுளாவி] - ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வருகிறபடி. “அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயமக்லேத்யோஶோஷ்ய ஏவச” (அச்சேத்யோயம தாஹ்யோயமக்லேத்யோஶோஷ்யஏவச) என்று - அஶோஷ்யமென்று சொல்லுகிற இதுவும் போயிற் றேன்கிறாள். பாவபந்தமடியாக வருகிற நோயாகையாலே அகவாயேபிடித்து வெந்துகொண்டு வருமாயிற்று. விடாயர் கற்பூரநிகரம் வாயிலிடுமாபோலே; [எனவள்ளலே கண்ணனேயென்னும்] - இவ்வளவான ஆர்த்திகளிலே வந்து உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தருமவனே என்னாநின்றாள். அதுக்குமேலே, “தாபார்த்தோஜலஶாயிநம்” (தாபார்த்தோஜலஶாயிநம்) என்று, என்விடாய்க்கு உதவத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்றே யென்னும். இக்கிடை, இவளுக்கு ஒரு படுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும். [எனகள்வி] - தன்ஹ்ருதயத்தி லோடுகிறது பிறரறியாதபடி மறைத்துப் பரிமாறக்கடவ இவள் படும்பாடே இது! [தான்பட்ட] - “நஜீவேயம்க்ஷணமபி” (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்கிற தான் அவிக்ருதனாய், இவள் விக்ருதையாவதே!

ஏழாம்பாட்டு - உள்ளுளாவி இத்யாதி. ‘எனகள்விதான்பட்ட வஞ்சனையே’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தன்னெஞ்சில் இத்யாதி.

உள் - ஆந்தரமான, உள் - மநஸ்ஸுக்கு, ஆவி - தாரகமான ஆத்மாவென்று ஸப்தார்த்தம். இரண்டாமுள் - மநோவாசி. “அஶோஷ்ய:” என்னாநிற்க, ‘உலர்ந்து’ என்னலாமோ? என்ன, அச்சேத்யோயம் இத்யாதி. கீதாஸு தவிதீயே. “நித்யஸ்ஸர்வகதஸ்ஸ்தாணுரசலோயம் ஸநாதந:” இத்யுத்தரார்த்தம். ஶரீரம் முற்படஉலர்ந்து, அநந்தரம் ஆவிஉலரவேண்டாவோ? என்ன, பாவபந்தம் இத்யாதி. ‘உலர்ந்துலர்ந்து’ என்ற அநந்தரம், ‘எனவள்ளலே கண்ணனே’ என்றதுக்கு பாவம் - விடாயர் இத்யாதி. தன்னுடையதாஹத்துக்கு ஆப்யாயநமாகக் குணங்களைச் சொல்லுகிறா ளென்றபடி. கற்பூரநிகரம் - கற்பூரவுண்டை. பாவாந்தரம் - இவ்வளவான இத்யாதி. ‘வெள்ளநீர்க்கிடந்தாய்’ என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. தாபார்த்த இத்யாதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே சத்வாரித்சேத்யாயே, “ஸநகாதிபிர்த்யேயம் நாராஸிம்ஹவபுர்த்தரம் । தாபத்ரயாபிபூதஸ்து தாபார்த்தோஜலஶாயிநம் । ஶரண்யம் ஶரணம் யாதி முக்திமேதி ததஸ்ஸுகீ.” தாபஸ்தனாய்த் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தால் தனக்கு உதவினதாமோ? என்ன, இக்கிடை இத்யாதி. ஒருபடுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே என்கிற விடத்திலே - ‘மஹதாபயாநஸ்யஶக்யதே ந ஜீவிதும் । யதுஹம்ஸாவதாரேணோக்தம்போகாம்யாணிபோஷிதா:’ என்கிறஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ஒருபடுக்கையிலேசாய்ந்தாற்போலே யென்றது-பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யென்றபடி. ‘கள்வி’என்றதற்கு பாவம் - தன்ஹ்ருதயத்தில் இத்யாதி. கள்விதான்பட்ட வஞ்சனை, என - என்னவாயிருந்ததென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. ‘பட்ட வஞ்சனை’ என்ன அமைந்திருக்க, ‘தான்’என்றதுக்கு பாவம் - நஜீவேயம் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே, “சிரம்ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் த்ரியிஷ்யதி । நஜீவேயம்க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்”. இவள்விக் ருதையானால் அது வஞ்

[வஞ்சனே] - அளவுபடைக்குப் பெரும்படைதோற்பது வஞ்சநத்தாலேயிறே. பகலே இரவாக்கியும், 'ஆயுதமெடேன்' என்று எடுத்தும் செய்த செயல்போலே இவளை வஞ்சித்தீசித்தனே. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

வஞ்சனேயென்னும் கைதொழும் தன
நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும் விறற்
கஞ்சனைவஞ்சனைசெய்தீர் உம்மைத்
தஞ்சமென்று இவள்பட்டனவே.

ஆ.—(வஞ்சனே.) உன்னுடைய குணங்களிலே என்னை அகப்படுத்தினவனே யென்னும்; பின்னைத் தன்திருவாயால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கைகளாலே தொழுதிருக்கும்; அப்போதே அவனைக்காணாமையாலே தன்னெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும்; உம்மை 'தன்னுடைய ஆபத்துக்குத் துணை' என்று விஶ்வஸித்திருந்த இவளும் உமக்கு ப்ரதிகூலனான கம்ஸன் பட்டது படுவதே! என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றின இவள், ப்ரதிகூலர் பட்ட பாட்டைப் படக் கடவளோ? என்கிறாள்.

[வஞ்சனேயென்று தொடங்கி] - குணசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னை வஞ்சித்தவனே! என்னும்; அதுவே உபகாரமாகத் தொழாநிற்கும். முன்னமே உலர்ந்திருக்கிற நெஞ்சம் விரஹாக்நியாலே வேம்படி நெடுமூச்செறியும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்ந ஜநங்களுக்கு அநுபவ விரோதி நிவர்த்தகரான உம்மை விஶ்வஸித்து இவள் பட்டபாடுகளென்? என்கிறாள்.

வஞ்சனே - (உட்புகுந்தாரைப்போலே பவ்யதையைக்காட்டி) வஞ்சித்தவனே! என்னும் - என்னும்; கைதொழும்-("அவ்வஞ்சநத்துக்குத் தொழவேண்டாவோ" என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே) கையெடுத்துத் தொழாநிற்கும்; (பூர்வஸம்ஶ்லேஷ ப்ரகாரத்தை நினைத்து), தனநெஞ்சம் - தன் நெஞ்சானது, வேவ - தக்தமாம்படி, நெடிதுஉயிர்க்கும் - நெடுமூச்செறியும்; விறல் - பெருமிடுக்கனான, கஞ்சனை - கம்ஸனை, வஞ்சனைசெய்தீர் - அவன்வஞ்சனை அவனோடேபோம்படிபண்ணினவரே! உம்மை-(மதுரையில்பெண்களுக்கு உதவின) உம்மை, தஞ்சமென்று - (தனக்குத்) தஞ்சமென்று, இவள்-இவள், பட்டன - பட்ட வெள்ளம், ஏ - என்? இப்படி கரணத்ரயமும் ஶிதிலமாம்படி பண்ணவேணுமோ? என்று கருத்து.

சநமாகவேணுமோ? என்ன, அளவுபடைக்கு இத்யாதி. அளவுபடை - அல்பஸேனை. நாயகன்-அளவுபடை. பிராட்டி - பெரும்படை. "ஸஹிதேக்ஷணா" என்கிற சக்ஷுஸ் ஸௌந்தர்யாதிக்யத்தைப் பற்ற, பெரும்படை என்றது. "[illegible]" இத்யாதி. அப்படி வஞ்சகனோ? என்ன, பகலே இத்யாதி. 'வஞ்சனையே' என்ற ஏகாரம் - இதுஇருந்தபடியென்? என்று ஈடுபாட்டிலே. (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில்; உம்மை அபாஶ்ரயமாகப்பற்றினவள் ப்ரதிகூலர் பட்டது படக்கடவளோ? என்கிறாள்.

[வஞ்சனேயென்னும்] – தாயார் 'வஞ்சகன்' என்னப் பொறாதே அது தன்னையே குணமாகச் சொல்லுகிறாள். குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை வஞ்சித்தவனே! அதாவது - தாயார்வார்த்தைகேட்டல், தானே மீளுதல் செய்யவொண்ணாதபடி அநந்யார்ஹையாக்கினபடி. [கைதொழா] - அந்த உபகாரத்துக்காக கைதொழாநின்றாள். [தனநெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கும்] - இவள் 'உபகாரகன்' என்னுங்காட்டில், விரஹம் விட்டுவையாதே, முன்பே உருகாநிற்கிற நெஞ்சம் விரஹாக்நியாலே, தக்துமாம்படி நெடுமூச்செறியும். "ததோ மலிநஸம்வீதாம் ராக்ஷஸீபிஸ் ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஶாம் தீநாம் நிஶ்ஶ்வஸந்தீம் புந: புந:" [விறற்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்] - மிடுக்கையுடைய கஞ்சனை அவன் நினைத்த நினைவு அவன்தன்னோடே போம்படி வஞ்சித்தீர். ஆணுமாய், மிடுக்கனுமாய், எதிரியுமான அவன்பட்டது படவேதே! பெண்ணுமாய், அபலையுமாய் உம்மையுகந்தவள். [உம்மைத்தஞ்சமென்ற] - அதஸ்மிந்தத்புத்திபண்ணி அந்தரப்பட்டாள். 'தஞ்சமாகிய தந்தைதாய்' என்னும் ஸர்வரக்ஷகனை காதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே, மகளுடைய தசையைப் பார்த்து. [இவள்]-விறலுக்கு எதிர்த்தலையான இவள். [பட்டனவே] - எதிரிகளோபாதி முடியப்பெற்றாளல்லள், ஸம்ஸாரிகளோடொத்து அகலவிருக்கப்பெற்றிலள், நித்யஸூரிகளோபாதி அநுபவிக்கப்பெற்றிலள், எங்களைப்போலே "த்ஸ்ய ஸஹ்ய ஶம் ஸ்வேத்" என்னுமளவில் இருக்கப்பெற்றிலள், என் வழிவாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவளை எத்தனை படுத்தவேணுந்தான்?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உம்மைஅநுபவித்து ஸுகிக்க வைத்தீரல்லீர், கம்ஸனைப்போலே முடித்துவிட்டீரல்லீர், உம்மை 'ரக்ஷகர்' என்றிருந்த இவள் படும்பாடே இது என்கிறாள்.

[வஞ்சனேயென்னும்] - தாயார், 'வஞ்சித்தான்' என்னப்பொறுத்திலள், 'நானல்லேன்' என்றாலும் தவிரவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்ட உபகாரகனே யென்னாநின்றாள்; தானோட்டிவந்து என்தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து ஊனோட்டிநின்று என்னுயிரிற்கலந்தியலுமவனன்றே? இப்படி என்னையும் அறியாதே வஞ்சித்து உன்திருவடிகளிலே சேர்த்த உபகாரகனே யென்னாநின்றாள். [கைதொழும்] - வஞ்சித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் தொழும். தாயார் சொன்ன குணஹானிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணினவாறே ஆற்றாமை போகாதே; தனநெஞ்சம் வேவ நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; "ததோ மலிநஸம்வீதாம் ராக்ஷஸீபிஸ் ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஶாம் தீநாம் நிஶ்ஶ்வஸந்தீம் புந: புந:" (ததோமலிநஸம்வீதாம்ராக்ஷஸீ

எட்டாம்பாட்டு - வஞ்சனே இத்யாதி. 'தனநெஞ்சம்வேவ' இத்யாரப்ய, மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உம்மை இத்யாதி.

அதெப்படி? என்ன, நானல்லேன் இத்யாதி.. வஞ்சநத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி. அப்படி வஞ்சித்துச் சேர்த்துக்கொண்டானோ? என்ன, தானோட்டி இத்யாதி. "நானல்லேன்" தித்யாதி வாக்யவிவரணம் - இப்படி என்னையும் இத்யாதி. புநஶ்ச நெடுமூச்செறிவானென்? என்ன, தாயார்சொன்ன இத்யாதி. உயிர்க்கை-மூச்சுவிடுகை. பலகாலும்நெடுமூச்செறிகிறதுக்கு ஸம்வாதம் - ததோமலிந இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஶே. நெஞ்சின்

பிஸ்ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஶாம்தீநாம் நிஶ்வஸந்தீம்புந:புந:.) “உள்ளம் மலங்க” என்று - வெட்டிவிழுந்தபடி சொல்லிற்று; ‘உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து’ என்கிற விடத்திலே - உலர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இங்கே, தனநேஞ்சம் வேவ என்கையாலே - நெருப்புக்கொளுந்தினுற்போலே சொல்லுகிறது [விறற்கஞ்சனை வஞ்சனைசெய்தீர்] - மிடுக்கனான கம்ஸனை அழியச்செய்தீர் உம்மைத்தோற்பிக்க நினைத்தாரை நீர் தோற்பிக்குமவராயிருந்தீர் ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற உமக்கு இரண்டிடத்திலும் கார்யமொன்றேயோ? [உம்மைத்தஞ்சமென்று] - தஞ்சமல்லாதாரை ‘தஞ்சம்’ என்றிருந்தால் சொல்லுமாபோலே சொல்லுவதே. ‘தஞ்சமாகிய தந்தைதாயோடு தானுமாய’ என்னும் ஸர்வரக்ஷகனை, வாதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறுளிறே மகள்தசையைப் பார்த்து. [இவள்பட்டனவே] - ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போரும்போலே. ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உண்டுஉடுத்துத் திரியவைத்தீரல்லீர், உம்மை நித்யஸூரிகளைப்போலே அநுபவிக்கக் கொடுத்தீரல்லீர், எங்களைப்போலே “தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்” (தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்) என்னுமளவில் இருக்கப்பெற்றிலள், கம்ஸனைப்போலே முடித்தீரல்லீர், என் வழிவாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப்பற்றின இவளை எத்தனைபடுத்தவேணும்? (ஏ)

நோவைப பலகாலுஞ் சொனனதை - காஷ்டஸமாதியாக ரூபிக்கிறுர் - உள்ளம்மலங்கவென்று இதயாதி. இததால - அச்சேதயத்வாதி ப்ரதிகோடியைச் சொன்னபடி. கொளுந்தினுற்போலே சொல்லுகிறது - கொளுந்தினுற்போலிருக்கிறமையைச் சொல்லுகிறது. பதார்த்தம் - மிடுக்கனை இத்யாதி. ஹார்த்தஹூவம்-உம்மைத்தோற்பிக்க இத்யாதி. “உம்மைத்தஞ்சம்” என்ற பததத்தையும் கூட்டிககொண்டு ஹூவம்-ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரித இத்யாதி. கார்யம்-வஞ்சனை. ஆஶ்ரிதரான யஶோதாதிகளுக்குத் தோற்கையும், அநாஶ்ரிதரான கம்ஸாதிகளை ஜயிக்கையுமன்றே உமக்கு ஸ்வபாவம், இப்போது இரண்டிடத்திலும் தோற்பிக்கையேயாய்விட்டதே யென்றபடி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - தஞ்சமல்லாதாரை இத்யாதி. அப்படிசொல்லலாமோ? என்ன, தஞ்சமாகிய இத்யாதி. “தஞ்சமல்லாதாரை” இத்யாதி வாக்யம் - “உம்மை” என்றதின் தாத்பர்யம். பஹுவசநார்த்தம் - ஓர் மஹாபாரதம் இத்யாதி. விவரணம் - ஸம்ஸாரிகளை இத்யாதி. வஞ்சநத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே - ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி; ‘தனநெஞ்சம்வேவ’ என்கையாலே நித்யஸூரிகளிலும், திருத்தாயாரான தன்னிலும் வ்யாவ்ருத்தி. ‘கைதொழும்’ என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிசசெய்கிறுர் - எங்களைப்போலே இத்யாதி. “கஞ்சனை” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளிசசெய்கிறுர் - கம்ஸனை இத்யாதி. “உம்மைத்தஞ்சம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - என்வழி வாராதே இத்யாதி. அதாவது-இத்தனைநாளும் என்னை ‘தஞ்சம்’ என்றிருந்தாள், இப்போது என் சொற்கேளாமல் என்னைவிட்டு உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவள்படும்பாடே இது; இவளை இத்தனைபாடு படுத்தவேணுமோ? என்றபடி. என்வழிவாராதே - என்சொல்வழி வாராதே. அதாவது- “இலஙகைச்செற்றீருக்கே” என்றும், “எனதவளவண்ணர்தகவுகளே” என்றும், “எனகள்விதான் பட்ட வஞ்சனையே” என்றும், நான் சொன்ன வார்த்தைகளை அநாதரித்தென்றபடி. யத்வா, என்வழி - “தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்” என்கிற நிலையாதல். ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶே, “ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: | மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்”. க்ரமேண அந்வய: (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

பட்டபோது எழுபோதறியாள் விரை
மட்டலர்தண்டுழா யென்னுஞ் சுடர்
வட்டவாய் நுதிநேமியீர் நும
திட்டமென்கொல்? இவ்வேழைக்கே.

ஆ.—(பட்டபோது) ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவாழியை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற நீர், உம்மோடு ஸம்ச்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே மற்றொன்றும் அநுஸந்திக்க க்ஷமையன்றிக்கே யிருக்கிற இவள் திறத்திற் செய்ய நினைத்தருளிற்றென்? என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உம்மை விச்லேஷித்து நிரந்தரமாக நோவுபடுகிற சபலையான இவள் திறத்திற் செய்தருள நினைத்ததென்? என்கிறாள்.

[பட்டபோதென்று தொடங்கி] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாள், திருவுடம்பில் ஸ்பர்சத்தாலே வந்த பரிமளத்தாலும் மதுவாலும் பூர்ணமான திருத்துழாயை 'வேணும்' என்று வாய்வெருவாநிற்கும். [சுடர்வட்டவாய் நுதிநேமியீர்] - ஆச்ரிதருடைய ப்ரதிபந்தக நிரஸநார்த்தமாகவன்றோ சுடரையும் வட்டமான வாயையும் கூர்மையையுமுடைய திருவாழியை தரித்தருளுகிறது.

ப.—அநந்தரம், இவ்வளவில், ரக்ஷணோபகரணவத்தையை யுடைய உம்முடைய நினைவு ஏதாயிருக்கிறது? என்கிறாள்.

(உறங்காமையாலும், உணர்ந்துதெளிவுடையளா யிராமையாலும்), பட்டபோது - அஸ்தமித்தபோதும், எழுபோது - உதித்தபோதும், அறியாள் - அறிகிறிலள்; (அறிகிறது நெஞ்சத்திலேயாகையாலே). விரை - பரிமளமும், மட்டு - மதுவும், அலர் - பரம்பின, தண்துழாய் - செவ்வித்திருத்துழாய், என்னும் - என்னாநிற்கும்; சுடர் - ஜ்வாலைகளையுடைய, வட்டம் - வட்டமான, வாய் - வாயையும், நுதி - கூர்மையையுமுடைய, நேமியீர் - திருவாழியையுடையவரே! நுமது - (ப்ரதிபந்தகத்தைக்கழித்துக் கிட்டப் பரிகரமுடையீரான) உம்முடைய, இட்டம் - நினைவானது, இவ்வேழைக்கு - பற்றிற்றுவிடமாட்டாத இச்சபலைக்கு, என்கொல் - ஏதாயிருக்கிறது?

ஸத்தைக்கு உறுப்பாயிருக்கிறதோ? முடிவுக்குஉறுப்பாயிருக்கிறதோ? என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவள் பட்டதுதான் ஏது? என்ன, அத்தைச் சொல்லுகிறாள்; உம்முடைய கையும் திருவாழியும் காண ஆசைப்பட்டு உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாதே சபலையுமாய் இப்படி நோவுபடுகிற இவள் திறத்திற செய்ய நினைத்ததென்? என்னவுமாம்.

[பட்டபோதெழுபோதறியாள்] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள்; இனிச்செய்வதென்? இது தாயாரறிந்தபடியென்? என்னில்; — ராத்ரியில் நித்ரைகாணாமையாலும், பகல் வார்த்தை சொல்லிப் போதுபோக்காமையாலும். [விரைமட்டலர் தண்

துழாயென்னும்] - இவ்வறியாமை ஸர்வவிஷயமாகிலுமாமிறே, ஒன்றையே எப்போதும் வாய்வெருவாநிற்கும். பரிமளத்தாலும் தேனாலும் பரிபூர்ணமான திருத்துழாயென்னும். பரிமளம் தேன் செவ்வி குளிர்த்தி இவற்றையுடைய திருத்துழாயென்னுதல். [சுடர் இத்யாதி] — கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தல், விரோதிகளை யழியச்செய்தல் செய்கையன்றியே, அச்சேர்த்தியை இவளுக்குக் காட்டி அவ்வழகைக்கொண்டு அகலநின்று நலியத்தொடங்கினீர். சுடரையும், வட்டமான வாயையும், கூர்மையையுமுடைத்தாகை. 'உகப்பாரை அவ்வழகைக்காட்டி அவ்வழகைக் கொண்டு அகல நின்று முடிக்கும், உகவாதாரைக் கிட்டிநின்று அத்திருவாழியாலே அழியச்செய்து முடிக்கும்' என்பர் சீயர். [நமதிட்ட மெனகொல்] - நித்யஸூரிகளைப் போலே கிட்டநின்று அநுபவிக்க நினைக்கிறீரோ? அகலநின்று முடிக்க நினைக்கிறீரோ? வேறொன்றையும் அறியாதே அவனையே வாய்புலற்றுகிற இத்தையும் பேற்றுக்குப் பரிகரமென்றிருக்கிறிலள்; 'அவன் நினைவே உபாயம்' என்று இருக்கிறாள். [இவ்வேழைக்கே] - 'அபலைகள் பலரு முண்டு' என்றிறே நீர் இருப்பது. இப்படியிருப்பதொரு வ்யஸநதி புறம்பில்லை யென்கிறாள். அத்யந்தம் சபலையான இவள்திறத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு 'இவள்பட்டன' என்கைக்கு என்பட்டாளென்ன; படவேதெல்லாம் பட்டாளாகில் இவள்இனி என்படுவோள்?' என்கிறாள.

[பட்டபோதெழுபோதறியாள்] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள். இவள்அறிவதும் ஏதேனுமுண்டோ? என்னில் - [விரைஇத்யாதி] - விரை - இதொரு பரிமளமே, மட்டு - இதொரு தேனே, அலர் - இதொரு பூவே, தண் - இதொரு குளிர்த்தியே, என்று திருத்துழாய்விஷயமாக ஒரு கோடியைச் சொல்லும். உம்முடைய பேருந் தாரு மொழிய அறியாளென்கிறாள். என்றவாறே, 'நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெற்றோமே' என்று அலப்யலாபத்தாலே கையில் திருவாழியை விதிர்த்தான். [சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர்] — சுடரையும் வட்டமான வாயையும், கூர்மையையுமுடைய திருவாழியைக் கையிலேயுடையீர். இப்போது "சுடர்வட்டவாய் நுதி" என்கிற விசேஷண மேன்? என்னில்; - பெண்பிள்ளையைக் காட்டில் திருத்தாயார், கையுந்திருவாழியுமான அழகுக்கு ஈடுபட்டு, விசேஷணங்க ளிட்டு அநுபவிக்கிறாள.

ஒன்பதாம்பாட்டு - பட்டபோது இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- இவள்பட்டன இத்யாதி. இனியென்படுவோளிதி இதுக்கு முன்பு அநுபவியாததாய் இனிமேலே அநுபாவ்யமான து:க்கமுண்டோ? என்றபடி.

'பட்டபோது' என்றது - 'முத்துப்பட்டது' என்னுமாபோலே, உதித்தபோதென்றபடி 'எழுபோது' என்றது - 'எழுகளம்' என்னுமாபோலே, அஸ்தமித்தபோதென்றபடி. எழுகளம் - முடிகிற யுத்தபூமி. விவரணம் - உம்முடைய இத்யாதி. விதிர்த்தான் - சலிப்பித்தான். தடஸ்த்த சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இப்போது இத்யாதி- இப்போது - தாயார் தன்வார்த்தையாய்ச் சொல்லுகிறபோது. 'சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர் - பட்டபோது'' இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தோடே கூட்டி, மகளுடைய வ்யஸநத்துக்குத் திருவாழியாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியழகே ஹேதுவென்று தாத்பர்யம அருளிச்செய்கிறார் - ஆச்ரிதாநாச்ரித இத்யாதி. அதாவது - அநாச்ரிதரான ஹிரண்யாதிகளை அழிக்கைக்கும், ஆச்ரிதையான இவளைச் சேர்த்தியழகைக்காட்டி அழிக்கைக்கும் பரிகரமொன்றேயோ? என்றபடி. இவர் அப்படி கையுந் திருவாழியுமான அழகிலே ஈடு

ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற உமக்கு அழிக்கைக்குப்பரிகரமொன்றேயோ? "ஆழிப்படையந் தணனை மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே" என்றிறே இவர் தம்முடைய வார்த்தையும். கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் நெஞ்சழியுமவர்களிறே. [நுமதிட்டமென்கொல்] - ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே முடிக்க நினைக்கிறீரோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுபவிப்பிக்கிறீரோ? தன்னையும் மறந்து உம்மையும் மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உண்டுஉடுத்துத் திரியவைக்கிறீரோ? இவள் பேற்றில் நீர் நினைத்திருக்கிறதேன்? [இவ்வேழைக்கே] - அத்யந்தசபலையான இவள் விஷயத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதேன்?. (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

ஏழைபேதை இராப்பகல் தன்
கேழிலொண்கண்ணநீர்கொண்டாள் கிளர்
வாழ்வைவேவ இலங்கைசெற்றீர் இவள்
மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே.

ஆ.—(ஏழைபேதை) உம்மை ஆசைப்படும் ஸ்வபாவையாய், உம்முடைய துர்லபத்வத்தை அறியமாட்டாத பால்யதஶாபந்நையாயிருந்த இவள், உம்மைஆசைப்பட்டுப் பெறாத வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையானாள்; இவள்முடிவதற்கு முன்னே ப்ரதிபந்தகங்களையும் நீரே போக்கிக்கொண்டு சண்டென வந்து ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில் இவளுடைய முக்தமான நோக்கே நோக்காக அல்லாததெல்லாம் இழந்தாள், இவ்வழகியநோக்கை இத்தனையும் போக்காதொழியவேணுமென்கிறாள்.

பட்டிருப்பரோ? என்ன, ஆழிப்படை இத்யாதி. அந்தணனை - பரிசுத்தனை. 'சக்கரத்தண்ணலே யென்று தாழ்ந்து.' 'ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறியேன்' இத்யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, திருமங்கையாழ்வார் முதலானாரையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - கையும் இத்யாதி. 'சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர்' என்றதையுங் கூட்டி ஹாவம் - ராவண இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'நுதி' என்ற - தைக்ஷ்ண்யத்தைப்பற்ற, ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே என்றது. 'சுடர்' என்றத்தாற் சொன்ன ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்ற, நித்யஸூரிகளைப்போலே இத்யாதி. இந்தஅர்த்தத்வயத்தையே உத்தரத்ர விவரிக்கிறார் - கூர்மைக்கிலக்காக இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பட்டபோதெழுபோதறியாள்' என்றத்தைப் பற்ற, தன்னையும்மறந்து இத்யாதி. அதாவது - 'பட்டபோதெழுபோதறியாள்' என்கிறவிடத்திலே [illegible] ஜீவிதக்ஷயம்" இத்யாதிப்படியே எல்லாரும் ஸுகமாகவிருக்க இவள்உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும அறியாதேயிருக்கிறாளென்றிறே தாத்பர்யம்; அந்த ஹாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படியிருக்கிற இவளை அவர்களைப்போலே உண்டு உடுத்துத் திரியவைக்கிறீரோ வென்றபடி. 'இவ்வேழைக்கு - 'நுமதிட்டமென்கொல்' என்கிற பதஸங்கதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'விரைமட்டலர்' இத்யாதியையுங் கடாக்ஷித்து, சாபலஸ்ய விஷயந்தர்ஶயந் ஹாவமாஹ - பற்றிற்றுவிடாத - இத்யாதி. ஏழை - சபலை. 'சுடர்' இத்யாதியையும், 'விரை' இத்யாதியையும் உட்கொண்டு சாபலத்தை விவரிக்கிறார் - கையும் இத்யாதி. (கூ)

[ஏழைபேதை] - 'கிடையாது' என்றாலும் விடாதபடி அத்யந்தசபலையுமாய் ஹிதஞ்சொன்னால் கேளாதபடி பாலையுமான இவள். [இராவென்றுதொடங்கி] - இரவோடு பகலோடு வாசியின்றிக்கே தன்னுடைய ஒப்பில்லாத அழகியகண்கள் அஶ்ரு பூர்ணமாயிருக்கும். கண்ணநீராலே மிகவும்அழகிதான இவள்கண்ணை எம்பெருமான் காணில் என்பாடுபடுமோ? என்று கருத்து. [கிளரென்றுதொடங்கி] - இவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகம் பெரிதென்னில் கிளர்ந்திருந்துள்ள இலங்கையில் வாழ்வை யெல்லாம் போக்கின உமக்குப் போக்க வொண்ணாததொரு ப்ரதிபந்தக முண்டோ?

ப.—அநந்தரம், விரோதிமிக்கால் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டை யுடைய நீர் இவள்நோக்கொன்று மொழியச் சென்றற்றது, இத்தைமுடியாதொழிய வேணுமென்கிறாள்.

ஏழை - (கிட்டாதொழியிலும் விடாத) சபலையுமாய், பேதை - (என்சொற் கேளாத) பேதையுமான இவள், இராப்பகல் - இரவோடு பகலோடு வாசியற, தன - தன், கேழ்இல் - ஒப்புஇல்லாத, ஒண்கண் - அழகியகண்கள், நீர்கொண்டாள் - நீர்கொள்ளும் படியானாள்; கிளர் - மிககவுயர்த்தியையுடைத்தாய், (பரபீடாபலமான), வாழ்வு - ராவணைஶ்வர்யம், வேவ - அக்நிஸாத்தாம்படி, இலங்கை - லங்கையை, செற்றீர - அழியச் செற்றவனே! (அவளுக்குஉதவினாற்போலே), இவள் - இவளுடைய, மாழை - முகதமான மானின்நோக்குப்போலேயிருக்கிற, நோக்கொன்றும் - நோக்கையொன்றையுமாகிலும், வாட்டேன்மின் - க்ஷயிப்பியாதொழியவேணும். இவள்நோக்குக்கிலர் எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவநஹேது வென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவள்நோக்கொன்றும் ஒழிய அல்லாதன வெல்லாம் சென்றற்றது, இதொன்றும் தொங்கும்படி பார்க்கவேணு மென்கிறாள்.

[ஏழை] - 'கிடையாது' என்றாலும் விடமாட்டாத அத்யந்தசபலை. [பேதை]- நான் ஹிதஞ்சொன்னால் அது கொள்ளுமபருவ மன்றென்கை. [இராப்பகல் தனஇத் யாதி] - ஆநந்தாஶ்ருவுக்குத் தகுதியாய் ஒப்பின்றிக்கே கண்ணீரில்லாவிடிலும் கண் டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கண் ஸர்வகாலமும் அஶ்ரு பூர்ணமாயிற்று. நெடுநாள் இக்கண்ணநீர்க்கு க்ருஷிபண்ணி, பலவேளையிலே, இது காட்டிலெறித்த நிலா வாய்ப்போக நீர்உபேக்ஷைபண்ணித்திரிவதே! பொனனும் முத்தும் விளையும்படியிறே நீர் க்ருஷிபண்ணிற்று. இப்போது இவ்ளிழவுக்கன்றிக்கே, அவனிழவுக்காயிற்றுஇவள் நோகிறது. [கிளர்இத்யாதி] - ப்ரதிபந்தகம் பெரிதேயென்னில்; - ராவணனிலும் பெரிதோ இவள் விரோதி? கிளர்ந்திருந்துள்ள லங்கையில் வாழ்வைப் போக்கின உமககு முடியாத துண்டோ? [கிளர்வாழ்வு] - தாயும் தகப்பனுஞ் சேரவிருக்க ஸம்வதியாதபடியிறே அவ னுடைய கிளர்த்தி. ஒருத்திகண்ணநீர் மாற்றுகைககன்றோ அச்செயலைச் செய்தது. ஒன்றையழிக்கப்புக்கால் நிஶ்ஶேஷமாக அழிக்குமவரிறே நீ ரென்னவுமாம். நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, [இவள் மாழைநோக்கு] - முக்தமான மான்போலே யிருக்கிற நோக்கு. மாழை - இளமையும் அழகும். நோக்கு - கண். இந்நோக்கொன்று மொழிய அழிந்தது, அஸமாதேயமான நோக்கொன்றும் அழியாதபடி பண்ணவேணும்.

ஈ-டு.—பத்தாம்பாட்டு. இவள், நோக்கொன்றும் ஒழிய அல்லாததெல்லாம் ஒழிந்தாள்; இந்நோக்கொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீரென்கிறாள்.

[ஏழை] - 'கிடையாது' என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தமானத்திலே, கிடைக்குமதில் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகை. [பேதை] - 'கிடையாது' என்று அறிந்து மீளும் பருவமல்ல, நான் ஹிதஞ்சொன்னாலுங் கேளாத பருவம். [இராப்பகல் தனகேழிலோண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - ஆநந்தாஶ்ருவுக்குத் தகுதியாய்; [கேழில்] - கேழ் என்று - ஒப்பாய், இல்என்று - இல்லாமையாய், ஒப்பின்றிக்கே யிருப்பதாய்; ஒண்கண் - கண்ணநீரில்லாவிடிலும், கண்டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கண், ஸர்வகாலமும் அஶ்ரு பூர்ணமாயிற்று. தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே இக்கண்ணும் கண்ணநீருமா யிருக்கிற இருப்பை, காட்டிலெறித்த நிலாவாக்குவதே! இவ்விருப்புக்கு க்ருஷிபண்ணி பலவேளையிலே இழப்பதே; பொன்னும் முத்தும் விளையும்படியிறே க்ருஷிபண்ணிற்று இப்போது இவளிழவுக்கன்றியே, அவனிழவுக்காயிற்று இவள் கரைகிறது. [கிளர்இத்யாதி] - நடுவே கண்ணீர்விழவிமித்தனையோ விரோதி கனத்திருக்கவென்ன, ராவணனிலும் வலிதோ இவளுடைய விரோதிவர்க்கம்? "[illegible]" (உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய) என்கிறபடியே - தாயும் தமப்பனும் சேரஇருக்கப் பெறாத ஐஶ்வர்யமிறே. கிளர்ந்த ஐஶ்வர்யமானது வேம்படி லங்கையை நிரஸித்தீர்.

பத்தாம்பாட்டு - ஏழை இத்யாதி. 'மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மின்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

கிடையாதென்று ப்ரமாணப்ரஸித்தமானத்திலே யென்றது - "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]" 'கட்கிலீ' இத்யாதியைப்பற்ற. நான் ஹிதஞ்சொன்னாலு மிதி - 'தகவுகளே' 'வஞ்சனையே' இத்யாதிஸ்தலங்களிலே சொன்னேனென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை - ஆலத்தியாலே த்ருஷ்டிதோஷத்தை வழிக்கை; போக்குகை யென்றபடி. 'தனகேழிலொண்கண்ணிலே - இராப்பகல்நீர்கொண்டாள்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஸர்வகாலமும் இத்யாதி. கண்ணை வர்ணிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - தாமரையிலே இத்யாதி. அதாவது - ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரஸ ஸாத்மிக்கைக்காகவும், மேன்மேலென த்ருஷ்ணைபிறப்பிக்கைக்காகவு மன்றோ நீர் விஶ்லேஷித்தது; அவை அப்படியே பலித்த பின்பும், கண்ணநீரையும் மாற்றிக் கலக்கப்பெறாதே இழப்பதே யென்றபடி. தாமரையிலே - தாமரைப்பூவிலே, அதிலநிச்சுவாயிழக்கிறீரல்லீர், 'இது வேணும்' என்று ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே பாடுபட்டு இழந்துவிட்டீரே யென்கிறாள் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. 'ஒண்முத்தும்பைம்பொன்னுமேந்தி' என்றத்தைஉட்கொண்டு ரஸோக்தி - பொன்னும்முத்தும் இத்யாதி. பொன் - வைவர்ண்யம். முத்து - அஶ்ருபிந்துக்கள். இப்போதுஇவளிழவுக்கன்றியேயிதி - இல்லையாகில், 'தனகேழிலொண்' என்கிற விசேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையிறே. கீழுக்கு ஶேஷமாக்கி அவதாரிகை - நடுவே இத்யாதி. ராவணனிலும் வலிதோ? என்கைக்கு அவன்அப்படிஅதிகனோ வென்ன, கிளர்த்தியின் சரமாவதிமாஹ - 'உதீர்ணஸ்ய' இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ப்ரதமே, "[illegible]" 'வாழ்வை' இத்யத்ர - ஐகாரம் - அவ்யயம். 'கிளர்வாழ்வைவேவ இலங்கைசெற்றீர - இவள் மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே' என்று மேலுக்கு

ஒன்றைஅழிக்கநினைத்தால், முதல்கிடவாமே அழிக்குமவரா யிராநின்றீர். [இவள்மாழை நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே] - இவளுடைய முக்தமான நோக்கொன்றும் கிடக்கும்படி கார்யம்பார்க்கவேணும மாழையென்று - இளமை. [நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே] - இவளதானே முடிந்துபோகிறள். நாங்கள் தானே யிழக்கிறோம், ஜீவிக்க இருக்கிற நீர் வேணுமாகில், உம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கிக்கொள்ளப் பாரும். (கo)

பதிஞோராம் பாட்டு.

வாட்டமில்புகழ் வாமனனை இசை
கூட்டி வண்சடகோபன்சொல் அமை
பாட்டோராயிரத்திப்பத்தால் அடி
சூட்டலாகு மந்தாமமே.

ஆ.—(வாட்டமில்.) ஆழ்வார்இப்படி அவஸந்நரானவிடத்தில், அவருடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி வநதுதோன்றி யருளுகையாலே வாட்டமில்லாத ப்ரணயித்வ வாத்ஸல்ய காருண்ய ஸௌஶீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, அவன் திருவடிகளிலே அழகியதொரு திருமாலையாகச் சூட்டலா மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்துங் கற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் பட்ட க்லேஶமெல்லாம படாதே திருமாலை சாத்தி அடிமை செய்யப்பெறலாமென்கிறார்.

[வாட்டமில் புகழ் வாமனனை] - இவ்வவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து ஆழ்வாரை உளராககுகையாலே வாட்டமின்றிக்கே பரிபூர்ணமான கல்யாணகுணங்களையுடையனான வாமநனை. [இசைகூட்டி] - இசையோடேகூட்டி. [அமைபாட்டு] - அர்த்த பௌஷ்கல்யத்துக்கும் ஶப்தபௌஷ்கல்யததுககும் அமைநத ஶாதைகள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவதாராதநரூபகைங்கர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நோக்கு வாடாதபடி தன்குறைவுதோன்ற அர்த்தியாய்வந்து முகங்காட்டின படியாலே), வாட்டம்இல - வாட்டமஇலலாத, புகழ்-குணப்ரதையையுடைய, வாமனனை-வாமநனைக்குறித்து, வண்சடகோபன் - உதாரரான ஆழ்வார், இசைகூட்டி-இசையோடே கூட்டி, சொல் - சொன்ன, அமை - (லக்ஷணபூர்த்தியாலே) அமைதியையுடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, பாட்டு - பாட்டுக்கள், ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும், இப்பத்தால் - இப்

ஶேஷமாக்கி ஹாவார்ந்தரம் - ஒன்றையழிக்க் இதயாதி. அதாவது - லங்கையை நிஶ்ஶேஷமாக அழித்தாற்போலே இவளையும் அழியாதே கொள்ளு மென்றபடி. 'வாட்டேன்மின்' என்று பலம் அவனதாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம்-இவள்தானே இதயாதி. உம்முடைய ஜீவநத்தை யென்றது- 'மணநோக்கமுண்டானே' என்றததைப் பற்ற. க்ரமேண அந்வய꞉. (கo)

பத்தால், அடி - அந்தவாமநனடியிலே; அம் - அழகிய, தாமம் - மாலையை, சூட்டலாகும் - சூட்டலாம். இது வஞ்சிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில். இத்திருவாய்மொழியப்யஸித்தார் சூட்டுநன்மாலைப்படியே அத்திரளிலே கூடித் திருமாலை சாத்தியநுபவிக்கப் பெறுவர்களென்கிறார்.

[வாட்டமில்புகழ்] - “நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே” என்றவாறே, ‘புறப்பட்டோம்’ என்று லஜ்ஜையோடே வந்து தோற்றினான். இவள் வாட அவன்புகழாயிற்று வாடுவது. இவ்வவஸாதத்திலே வந்து முகங்காட்டுகையாலே பூர்ணமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனானான். [வாமனனை] - இவளுடைய ஆற்றாமையில் க்ருஶனாய், அர்த்தித்வந்தோற்ற வந்தபடி. தன்னுடைமைக்குத் தானர்த்தியாய் வருமவனிறே. [இசைகூட்டி] - இயல்தானே ஆகர்ஷகமாயிருக்க, புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலர்ந்தாற்போலே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தென்கை. [வண்சடகோபன்சொல்] - மாநஸாநுபவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டையடைய வாழ்வித்த ஔதார்யம். [அமைபாட்டு] - சப்தலக்ஷணங்களாலும் அர்த்தத்தாலும் பூர்ணமாயிருக்கை. அமைவு - சமைவு. [ஓராயிரத்திப்பத்தால்] - ஆயிரமும்இப்படியே, அதில்இப்பத்தையும் கற்றார்க்கு. [அடிசூட்டலாகு மந்தாமமே] - திருவடிகளிலே சூட்டுநன்மாலைப்படியே செவ்விமாலையைச் சூட்டலாயிற்று: இவர் “அடியார்கள் குழாங்களை ; உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ஆசைப்பட்டது அப்படியே அநுபவிக்கப்பெறுவர்கள்; பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ்வாற்றாமையால் வந்த க்லேஶம் அநுபவிக்கவேண்டாதே பேற்றிலே அந்வயிப்பர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் – இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார், இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே நித்யஸூரிகள்திரளிலே போய்ப்புக்கு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே, சூட்டுநன்மாலைப்படியே திருமாலைசாத்தி அடிமைசெய்யப்பெறுவர்களென்கிறார்.

[வாட்டமில்புகழ்வாமநனை] - இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில், அவன்புகழுக்கு வாட்டம் வந்ததிறே. [வாமனனை] - தன்னுடைமைபெறுகைக்கு இரப்பாளனுமவனிறே. [இசைகூட்டி] - பரிமளத்தோடே பூஅலருமாபோலே, இசையோடே புணர்ப்புண்டதாயிற்று. [வண்சடகோபன்சொல்] - “உதாரதீர்முநி:” (உதாரதீர்முநி:)

நிகமம்-வாட்டம் இத்யாதி. ‘அடிசூட்டலாகுமந்தாமமே’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. திருவிருத்தம் உக - சூட்டுநன்மாலைகள் - சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்லமாலைகள்.

நித்யநிர்த்தோஷகுணங்களுக்கு வாட்டத்துக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, இவ்வளவிலே இத்யாதி. ‘வாமனன்’ என்கிற பதத்துக்கு - ‘இவளாற்றாமை தனக்குஉண்டு’ என்னுமிடந் தோன்ற வர்த்தியாநின்றானென்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்து, இப்பதம் இவ்வர்த்தத்தைக்காட்டுமோ? இத்யாஶங்காயாமாஹ - தன்னுடைமை இத்யாதி. இசை - கானம். புணர்ப்புண்டதாயிற்று - ஸந்தர்ப்பிதமாயிற்று. இவர்க்கு வண்மையேது? என்ன, “உதார” இத்யாதி. பாலகாண்டே த்விதீயே, “உதாரவ்ருத்தார்த்தபதைர்மநோரமைஸ்ததாஸ்யராமஸ்ய சகார கீர்த்திமாந் । ஸமாக்ஷரைஶ்ஶ்லோகஶதைர்யஶஸ்விநோ யஶஸ்கரம் காவ்யமுதாரதீர்முநி:”. ‘அமைபாட்டு’ என்றவிடத்திலே - “ஸந்திம்ஸந்ருத்ய ...” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘அந்தாமம்’ என்றதுக்கு

என்னுமாபோலே, மாநஸாநுஃவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டை வாழ்வித்த ஔதார்யம். [அமைபாட்டோராயிரத்து] - அமைவு - சமைவாய், ஸப்தார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கை. [இப்பத்தால்இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்குச் சேவ்விமாலையைக்கோண்டு அவன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம்பண்ணப்பெறலாம். "கைங்கர்யம் பண்ணவேணும்" என்றுஆசைப்பட்டு, அதுபெறுமையாலேபோலேகாணும் இவ்வாற்றாமையெல்லாம் பிறந்தது; பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ் வாற்றாமையால்வந்த க்லேஶம் இதுகற்றவர்களுக்கு அநுபவிக்கவேண்டாதே, "அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறுவ ரேன்கிறார்.

முதற்பாட்டில் - ஆஶ்ரிதராபத்தே சேப்பேடாக உதவும் ஸ்வபாவனானவன், இவளுடைய ஆபத்துக்கு வந்துதவுகிறில னேன்றாள் ; இரண்டாம்பாட்டில் - "விரோதியுண்டே" என்று நினைவாக, பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் வலிதோ இவள் விரோதி ? என்றாள்; மூன்றாம்பாட்டில் - இப்படிசெய்ய நினைத்த நீர் முன்புஅச்செயலை என்றியசெய்தீர்? என்றாள்; நாலாம்பாட்டில் - அதுபோறுக்கமாட்டாமல் அதுதன்னையே உபகாரமாகச் சோல்லாநின்றா ளேன்றாள்; ஐந்தாம்பாட்டில் - அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, நிர்த்தயனேன்றாள் திருத்தாயார் ; ஆறாம்பாட்டில் - அதுபோறுக்கமாட்டாமல், கேடுவாய் ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ? அது நங்குறைகா ணேன்கிறா ளேன்றாள்; ஏழாம் பாட்டில் - அவன்குணஹாநிதன்னையே குணமாகக் கோள்ளும்படி இவளை வஞ்சித்தா னேன்றாள் ; எட்டாம்பாட்டில் - உம்மை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றினஇவள் படும்பாடேயிது வேன்றாள் ; ஒன்பதாம்பாட்டில் - இவள்பேற்றில் நீர்சேய்தருள நினைத்திருக்கிற தேன்? என்றாள்; பத்தாம்பாட்டில் - சேஷித்தது நோக்கோன்றுமேயாயிற்று, இதோன்றையும் நோக்கிக்கோள்ளீ ரேன்றாள்; நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சோல்லித் தலைக்கட்டினார்.

அர்த்தம் - சேவ்விமாலை என்றது. இங்கே இதுகற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லுகையாலே - கீழே, 'அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ' என்றவிடத்திலும் கைங்கர்யபர்யந்தம் விவக்ஷித மென்கிறார் - கைங்கர்யம்பண்ண இத்யாதி. இவர்களுக்கும் இவரைப்போலே ஆற்றாமை பிறக்கவேண்டாவோ? என்ன, பித்ருதநம் இத்யாதி. இவருடைய பாசுரங் கற்றவழியாலே இவரைக்குறித்தது ஶிஷ்யபுத்ரத்வ முண்டிறே கற்றவர்களுக்கு மென்றபடி. அநுபவிக்கப்பெறுவரேன்கிறரிதி - இதுகற்றவர்களுக்கு இவருடைய ப்ரார்த்தனையே ப்ரார்த்தனை, தனித்து ப்ரார்த்தனைவேண்டா வென்றபடி என்றிய - எதுக்காக. மறுக்குமோ - வற்றுமோ? அபாஶ்ரயம் - ஆஶ்ரயம். 'ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே யிரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ, நாயோடுவதோ வுறுமிப்புலிமுன் கரிகேசரிமுன் னடையாடுவதோ, பேயாடுவதோ அழகூர்வசிமுன் பெருமானடிசேர்வகுளாபரணன், ஓராயிரமாமறையின்றமிழி லொருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே.' என்கிற சங்கத்தார்கவியும், 'அமைபாட்டோர்' என்றவிடத்திலே அநுஸந்தேயம். வாமநனை - வாமநனைக்குறித்து. இசைகூட்டி - இசையோடேகூட்டி. சொல் - சொன்ன. க்ரமேண அந்வயः. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி :—[illegible] ||

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஆடிமகிழ்வானில் அடியார்குழாங்களுடன்
கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்—வாடிமிக
அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந் துரைக்கமோகித்துத்
துன்புற்றான் மாறனந்தோ.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—அந்தாமத்தன்பு: ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(அந்தாமத்தன்பு.) இப்படிதோற்றியருளின எம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியையும், அக்கலவியால் தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில் ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தத்வநியைக்கேட்டு மிகவும் வ்யாகுலனாய் எழுந்தருளி அவனுடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீர்த்து அத்யந்த ஸுகிதனாம்படி பண்ணியருளினாற்போலே, க்ருபாஸமுத்ரமான எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டுத் தான் மிகவும் ஆர்த்தனாய் 'அழகிதாக ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினோமாகாதே' என்று தன்னுடைய ரக்ஷணஸ்வபாவத்தை நிந்தியாநின்றுகொண்டு ஶீக்ரமாக வந்து தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்து மிகவும் நிர்வ்ருதராம்படி பண்ணித் தம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே தான் அத்யுஜ்வலனாய்த் தம்பக்கலிலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையும் திவ்யாபரணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், மற்றுந் தனக்குள்ள திவ்ய போகங்களையும், இவற்றையெல்லாந் தமக்குக்காட்டிக்கொடுத்து க்ருதக்ருத்யனானபடியை அநுஸந்தித்து ஹர்ஷவிஸ்மய நிர்பரரான ஆழ்வார், தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசியநுபவிக்கிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி இவருடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு த்வரிதனாய் ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரீதியாலே வந்த ஸௌந்தர்யாதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறதாக; ப்ரதமத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூஷணாவயவாயுத ஶோபாவிஶிஷ்டமான வடிவழகையும், அத்தோடேகூடின விபூத்யுந்மேஷத்தையும், ஸம்ஶ்லேஷ

காரிதமான ரக்ஷகத்வோந்மேஷத்தையும், ஸ்த்திரௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், உபமாநராஹித்யத்தையும், அபர்யந்தபூஷணாதி யோகத்தையும், தர்ஶநீயசேஷ்டிதத்வத்தையும், ஸம்ஶ்லேஷவைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசரதையையும், சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகளில்லை யென்னுமிடத்தையும், சொல்லுகை அரிதென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, தம்முடைய ஸம்ஶ்லேஷப்ரீதிகாரித ஸௌந்தர்ய பாரம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய, "பரமாபதமாபந்ந:"—என்கிற பரமமான ஆபத்தில் ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, "ஸஹர்ஷோ த்வரயா யயௌ யத்ர ஸ நாக:" என்கிறபடியே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து, அவனுடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீரமுகங்காட்டி ஆஶ்வஸிப்பித்து, அத்தாலே தான் ஹ்ருஷ்டனாய்ப் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் நின்றாற்போலே ஆழ்வாருடைய ஆர்தத்த்வநியைக் கேட்டு "அழகிதாக ரக்ஷகரானோம்" என்று ரக்ஷகத்வத்தை நிந்தியாநின்றுகொண்டு, அந்த ஆர்த்தியெல்லாந் தீர முகங்காட்டி அத்தாலே தான் அத்யுஜ்வலனாய், அழகையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஆயுதாபரணாதிகளையும் இவரிழவு மறக்கும்படி அநுபவிப்பித்து க்ருதக்ருத்யனான படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய், தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசியநுபவிக்கிறார்.

ஈடு.—"கஜ: கர்ஷதே தீரே க்ராஹ: கர்ஷதே ஜலே" (கஜஆகர்ஷதே தீரேக்ராஹஆகர்ஷதேஜலே) என்னுமாபோலேயிறே கீழ் ஆடியாடியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்த வ்யஸநம்; அதேல்லாம் ஆறும்படியாக, "அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்" (அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்) என்கிறபடியே பெரியத்வரையோடே ஆயுதாபரணங்களை அக்ரமமாகத் தரித்துக்கொண்டு மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து

அந்தாமத்தன்பு ப்ரவேஶே, வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகம் வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதிமாஹ-கஜ இத்யாதி. அதாவது விஶ்லேஷவ்யஸநம் முடிக்கத் தேட, நசையானது முடியவொட்டாமல் ஜீவிப்பிக்க, இப்படியேயிறே சென்றதென்றபடி. விஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமேத்யாயே, "கஜ: கர்ஷதே தீரே க்ராஹ: கர்ஷதே ஜலே | தயோர்த்வந்த்வஸமம் யுத்தம் திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்." ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வ்யஸநமாறும்படி தோன்றின ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அப்படியேஇவர்க்குப்பிறந்த வ்யஸநமாறும்படி தோன்றின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்-அதேல்லாமாறும்படி இத்யாதி. ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, "அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தமஸ்வீக்ருதப்ரணீதமணிபாதுகம் கிமிதி சாகுலாந்த:புரம் | அவாஹநபரிஷ்க்ரியம் பதகராஜமாரோஹத: கரிப்ரவரப்ரும்ஹிதே பகவதஸ்த்வராயை நம:". "ஸஹர்ஷோ த்வரயா யயௌ யத்ர ஸ நாக:" என்றத்தைப்பற்ற; ஆயுதாபரணங்களை இத்யாதி. "சக்ராயுதோ ஹ்யபிஸம்யயௌ தாம் கஜேந்த்ர:" என்றத்தைப்பற்ற-மடுவின்கரையிலேயென்கிறார். மஹாபாரதே விஷ்ணுதர்மே, "க்ராஹக்ரஸ்தம் கஜேந்த்ரம் தம் க்ராஹஞ்ச ஜலாஶயாத் | உஜ்ஜஹாராப்ரமேயாத்மா தரஸா மதுஸூதந: | ஸ்தலஸ்தம் தாரயாமாஸ க்ராஹஞ்சக்ரேண

உள்ளேபோய்ப் புக்கு, ஆனையையொருகையாலும் முதலையையொருகையாலுமாக அணைத்தெடுத்துக்கொண்டு கரையிலே யேறி, "க்ராஹம்சக்ரேணமாதவ:" என்கிறபடியே - ப்ரஜையின்வாயிலே முலையைக்கொடுத்து க்ரந்தியை சிகித்ஸிப்பிக்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமாக இரண்டுக்கும் நலிவுவாராமே திருவாழியாலே விடுவித்து சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத்தலையைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து அதினுடைய புண்வாயை வேதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்ஶித்துநின்றாற்போலே, இவரும் "வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாய்" என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டு, 'அழகிதாக நாம் ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினோம், நாமாரானோம்' என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜாபயங்களினாலே விஹ்வலனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்கள் ஒப்பனை, திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தி, இவையெல்லாவற்றோடும் வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய் க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிற இருப்பை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தாம்பெற்ற பேற்றைப் பேசி யநுபவிக்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு
அந்தாமவாழ்முடிசங்கு ஆழிநூலாரமுள
செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய்செங்கமலம்
செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன்திருவுடம்பே.

ஆ.—நித்யநிர்த்தோஷ நிரதிஶயகல்யாண திவ்யதாமத்திற்பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு, ஸர்வதிவ்யபூஷணாயுத பூஷிதமாய் நிரதிஶயஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணவிஶிஷ்டமாய், ஶாத்தஜாம்பூநதப்ரபமான திவ்யரூபத்தோடே வந்து என்னோடே கலந்தருளினானென்கிறார்.

மாதவ:" இத்யாதியைப்பற்ற, ஆனையையொருகையாலும் இத்யாதி. "மாதவ:" என்றதுக்கு அர்த்தம் பெரிய பிராட்டியாரும் இத்யாதி. இரண்டுக்கும்-வாராமே-முதலைக்கே நலிவுவரும்படி யென்றுகூட்டுவது. அவன் நிரவதிகவ்யாமோஹயுக்தனாகையாலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்களை அருளிச்செய்கிறார்- சாத்தியருளின இத்யாதி. இதுக்குஸூசகம் - "விஶ்வஸ்மிந்...... ஜ்ஞாநம் ...... ஷ்யாநிதேஶந்த்ஸ்வ வக்த்ரேந வீஜனம் ...... ஷண்ணகாஷ்டீஷா" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வசநம். வேதுகொண்டு- உஷ்ணமாக்கி, காய்ச்சி யூற்றி யென்றபடி! "யிஜாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, நாமாரானோம் என்றது. "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்றத்தைப்பற்ற, லஜ்ஜாபயங்களினாலே என்றது. 'முடிந்துவிடுமோ' என்கிற ஶங்கை - பயநிமித்தம். 'தன்னுள்கலவாதது' 'செம்பொன்திருவுடம்பு' 'அரனேயோ' 'பலபலவேயாபரணம' 'ஆழிநூலாரம்' இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூப இத்யாதி. 'என்னுள்கலந்தவன்' என்றத்தைப்பற்ற, வந்துஸம்ஶ்லேஷித்து என்கிறார். 'மரதகக்குன்றமொக்கும்' 'ஆராவமுதமாய்' இத்யாதியைப்பற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் இத்யாதி. "க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம:" என்றத்தைப்பற்ற-க்ருதக்ருத்யனாய் என்றது.

ஒ.—முதற்பாட்டில், தாம் மநோரதித்தபடியே தன் பரிகரங்களோடேகூடத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த ஔஜ்வல்யத்தைப் பேசுகிறார்.

[அந்தாமத்தென்று தொடங்கி] - திருநாட்டிலுள்ளார் பக்கல் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னோடே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அழகிய மாலை செவ்விபெறுகின்றுள்ள திருவபிஷேகம் ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யம் திருவாழி திவ்யாபரணங்கள் என்று தொடக்கமாகப் பண்டு என்னோட்டை விரஹத்தாலே அநுஜ்வலமானவை, ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே உளவான என்னும்படி உஜ்வலமாயின. தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். [செந்தாமரைத்தடங்கண்] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உத்புல்ல புண்டரீக தடாகம்போலே விகஸிதமான திருக்கண்கள்.

ப.—முதற்பாட்டில், பூஷணாதி விஶிஷ்டமான விக்ரஹஶோபையை அநுபவிக்கிறார்.

அந்தாமத்து - பரமபதத்தில், அன்புசெய்து - விருப்பத்தைப்பண்ணி, என்னாவிசேர் - ஹேயனானவென்னெஞ்சுக்குள்ளே பொருந்தின, அம்மானுக்கு - நிருபாதிக ஸ்வாமியானவனுக்கு, (ஶேஷித்வஸூசகமான), அம் - அழகிய, தாமம் - மாலையையுடைத்தான, வாள் - உஜ்ஜ்வலமான, முடி - திருவபிஷேகம், சங்கு ஆழி - திவ்யாயுதங்கள், நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திருவாரம், உள - (இவை) ஸ்ப்புரித்துத் தோன்றுநின்றன; கண் - திருக்கண்கள், செந்தாமரைத்தடம் - சிவந்ததாமரைத்தடாகமாயிராநின்றன; செம்கனி - சிவந்தபக்வபலம்போன்ற, வாய் - அதரம், செம்கமலம் - சிவந்த தாமரையாயிராநின்றது; அடிக்கள் - திருவடிகள், செம்தாமரை - சிவந்ததாமரையாயிராநின்றன; திருவுடம்பு - திருவுடம்பு; செம்பொன் - செம்பொன்னாயிராநின்றது; இப்பாட்டு - அந்தராதித்ய வித்யையிற்சொன்ன ஹிரண்மய விக்ரஹயோகத்தையும், புண்டரீகாக்ஷத்வாத்யவயவஶோபையையும், கிரீடமகுடோத்யாபரண ஶோபையையும், த்ருதஶங்கசக்ரத்வத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி ஆதித்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியானவன், "ஸ்யஶ்சாயம்புருஷே யஶ்சாஸாவாதித்யே ஸஏக:" என்கிறபடியே - அழகிய ஆதித்யமண்டலத்திற்பண்ணும் விருப்பத்தை என்னெஞ்சிலே பண்ணிப்புகுந்து, அந்தவ்யக்தையைக்யம் இங்கே ஸ்ப்புரிக்கும்படி அத்யுஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றானென்றுஞ் சொல்லும்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன் பரிகரங்களோடே வந்து கலந்து, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்வல்யத்தைப் பேசியநுபவிக்கிறார்.

[அந்தாமத்தன்பு செய்து] - பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி "ஶ்ராகெ்ஶாஸ்தீ" இதிவத். [எனாவிசேர்] - கமர்பிளந்த கரையிலே நீரைப்பாய்ச்சினாற்போலே, "உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து" என்று குருத்து வற்றுகவற்றின என்னாத்மாவிலே, விடாயர் மடுவிலே விழுமாபோலே வந்து கலந்தான். [அம்மானுக்கு] - நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியையுடையவனுக்கு. இவரைப்பெற்றபின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேஶ்வரனாயிற்று. [அந்தாமவாழ்முடி] - அழகிய

மாலை வாழாநின்றுள்ள முடி. வாளென்று ஒளியாய், அழகியமாலையையும் ஒளியையு முடைத்தான திருவபிஷேக மென்றுமாம். தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். சங்கு, ஆழி, நூல், திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் இவை நித்ய ஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அடியார்கள் குழாங்களை என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே ஸபரிகரனாய் வந்து கலந்தான். [உள] - இவரோடு கலப்பதற்கு முன்பு அஸத்ஸமமாய் அநுஜ்வலமுமாயிருந்த இவை உளவுமாய், உஜ்வலமுமாயின வென்கிறது. நித்யரானவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்;—“ஸநகாகீநாமெக” என்கிறபடியே இவரோடு கலவாதபோது அந்த விபூதியுமில்லையாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறது. [செந்தாமரை இத்யாதி] - ஆடியாடியில் உருவின திருக்கண்கள் உதபுல்லபங்கஜ தடாகம்போலே விகஸிதமானபடி. ஆர்த்தியெல்லாந் தீர இவரைப்பார்த்துக்கொடுநிற்கிற நிலை. சிவந்து கனிந்தவாய், சிவந்த தாமரைபோலே இராநின்றது. “வவஸாஸாநுயிக்ஷா” என்னும்படியே ஸாந்த்வநம் பண்ணுகிறவாய். நோக்குக்கும் முறுவலுக்குந் தோற்றுவிழும திருவடிகளும் அப்படியே இராநின்றது. [செம்பொன் திருவுடம்பே] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும்உடம்பு. தம்மையணைத்தபின்பு பிறந்தபுகரைச் சொல்லுகிறது. “ஈஜாஹம்”.

ஈடு.—“அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்று கொலோ” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வந்து கலந்தா னென்கிருர்.

[அந்தாமத்தன்புசெய்து] - அழகிய தாமத்திலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. தாமமென்று-ஸ்த்தாநமாய், மஞ்சாக்ரோஶந்தி போலே, பரமபதத்திலுள்ளார்பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. ஒரு விபூதியிலுள்ளார்பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தைக்கிடீர் என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணிற்று. தாமே அருளிச்செய்தாரிறே “முற்றவும்நின்றனன்” என்று. [என்னாவி]- அவன் மேல்விழத் தாம்இறுய்த்தமை தோன்றுகிறது. இவர் பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து இருயாநின்றுர்; அதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். கமர்பிளந்த விடத்திலே நீர்பாய்ச்சுவாரைப்போலே, “உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து” என்கிற ஆவியிலே காணும் வந்துசேருகிறது. [சேர்] - விடாயர் மடுவிலே சேருமாபோலே வந்து சேராநின்றான். இப்படி மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவேன்? என்னில், - [அம்மானுக்கு]-வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து

முதற்பாட்டு - அந்தாமத்தன்பு இத்யாதி. ‘ஆழிநூலாரமுள’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஆளவந்தார் நிர்வாஹததிலே அவதாரிகை - அடியார்கள் இத்யாதி.

‘அம்’ என்றத்தாலே - விலக்ஷணபோக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாலே வந்த அழகைச்சொல்லுகிறது. தாமமென்று ஸ்த்தாநமாய் இத்யாதி வாக்யம் - பூர்வவாக்யவிவரணமாதல், அர்த்தாந்தரமாதல். விபூதியையிட்டு லக்ஷித்த இதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஒருவிபூதியில் இத்யாதி. அப்படிபண்ணிற்றே வென்ன, தாமே இத்யாதி. ‘என்’ என்றதுக்கு பாவம் - அவன்மேல்விழ இத்யாதி. இறய்த்தமை - பின்வாங்கினமை. விவரணம் இவர் இத்யாதி. ‘ஆவி’ என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன, கமர்பிளந்தவிடத்தே இத்யாதி. ஆக, ‘என்னாவிசேர், ஆவிசேர், சேர்,’ என்று மூன்றுவிதமாக்கி அருளிச்செய்தாராயிற்று. வகுத்தஸ்வாமியாகையா[illegible]யிதி - அதாவது - அம்மானாகையாலே அந்தாமத்தன்பு செய்தான், என்னாவிசேர்ந்தா னென்றபடி. விவரணம் - நித்யபூவிதியில் இத்யாதி. அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னாவிசேர்ந்த வனந்தரம் - அம்மா

முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியை யுடையவனுக்கு. இவரைப் பெற்றபின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேஶ்வரனாயிற்று. [அந்தாமம்இத்யாதி] - "அடியார்கள்குழாங்களை யுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று இவர்ஆசைப்பட்டபடியே, நித்யஸூரிகளோடேவந்து கலந்தான்' என்று ஆளவந்தார்அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும் படி. ஆனால், அவர்களை "ஆழிநூலாரம்" என்றோ சொல்லுவதென்னில்; சிந்மயரா யிருக்கச்செய்தே, பாரதந்த்ர்யஸித்திக்காகத் தங்களை அமைத்துவைக்கிற இத்தனையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார்அருளிச்செய்யும்படி - 'இவரோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்கு முன்பு அவனோடொக்க இவையும் அநுஜ்ஜ்வலமாய் அஸத்ஸமமாய், இவரோடு கலந்த பின்பு உஜ்ஜ்வலமாய் ஸத்தைபெற்றபடி சொல்லுகிறது' என்று; கல்பகதரு வாடினால் அதில் பூவும் தளிரும் வாடுமிறே. [அந்தாமவாழ்முடி] - அழகியமாலையானது முடிசூடி வாழத் தொடங்கிற்று, அன்றியே "வாண்முடி" என்றாய், வாளென்று - ஒளியாய், நிரவ திகதேஜோரூபமான முடியென்றுமாம் தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். தேஜோரூபமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், தேஜோரூபமான திருவாழி, நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திரு வாரம், இவை - நித்யஸூரிகளுக்கு உபலக்ஷணம். [உள] - நித்யரான இவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்;—"[illegible]" (ஸஏகாகீநரமேத) என்கிற படியே, இவரோடு கலப்பதற்குமுன்பு அந்தவிபூதியும் இல்லையாய்த் தோற்றுகையாலே. [செந்தாமரைத்தடங்கண்] - ஆர்த்தியெல்லாந் தீர இவரைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. இவரோடேகலந்த பின்பாயிற்று திருக்கண்கள் செவ்விபெற்றதும், விகஸிதமா

னதுமென்று அபரபாவியாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - இவரைப்பெற்ற இதயாதி இந்தப்பக்ஷத்தில் 'அம்மான்' என்கிற இது - ஸாத்யபரம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழி நூலாரம், உள - உண்டென்றபடி; அதாவது - இவற்றோடே வந்தானென்று கருத்து. ஆனால் இத யாதி - 'ஆழிநூலாரம்' என்று - அசேதநமாகச் சொல்லுவா னென் னென்னி லென்றபடி. லோக ந்யாயத்தாலே அசைதந்யம் தோன்றுகையாலே இப்படியேயாகவேண்டாவோ வென்று கருத்து. சிந்மயராய் இத்யாதி - பௌஷ்கரே, "[illegible]". இவரோடு இத் யாதி - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், அம்மானுக்கு - அம்மானுடையதான, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழிநூலாரம், உள - ஸத்தைபெற்றன வென்றபடி. இவன்வாடினால் அவற்றுக்கும் வாட்டம் வேணுமோ? என்ன, கல்பகதரு இத்யாதி. "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. முடிசூடிவாழத் தொடங்கிற்றென்று - ரஸோக்தி. முடிசூடி - முடியிலே சூட் டப்பட்டு. தாமம்-மாலை. அழகியமாலையானது வாழ்கிற முடியென்று சப்தார்த்தம். 'வாள்' என்று பாடமான போது, 'தாமம்' என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், 'தாமவாள்' என்கிற வீப்ஸையாலே - நிரவதிக தேஜோரூபமான முடியென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார்-தாமம்-தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று 'அந் தாமவாள்' என்றத்தை சங்குமுதலானவற்றுக்கும் விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - தேஜோ ரூபமான - இத்யாதி. ஆரம்-ஹாரம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே ஶங்கிக்கிறார் - நித்யரான இத்யாதி. உளராகையாவது - இப்போது உளராகையாவது. ஸஏகாகீ இத்யாதி - இந்தவாக்யம் - எம்பெருமானார் நிர்வாஹவிவரணமாதல், அந்தநிர்வாஹத்திலே தாத்பர்யாந்தரமாதல். தாத்பர்யாந் தரமானபோது - முந்தினது வஸ்துதஃ வாடினார்க ளென்றபடி. இரண்டாவது - பகவதபிப்ராயத் தாலே அந்தவிபூதியு மில்லையாய்த் தோற்றிற றென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில், ஆர்த்தி யெல்லாம் இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், இவரோடே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்

யிற்றதும் ஏகரூபமானவற்றுக்கேல்லாம் இதோரு விகாரம் பிறக்கிறதிறே. "ஸதைக ரூபரூபாய" (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிறவிடத்தில் - கர்மமடியாக வரும் விகார மில்லையேன்கிற இத்தனையிறே. [சேங்கனிவாய்சேங்கமலம்] – சாமுதங்கள் சோல்லு கிற திருவதர மிருக்கிறபடி. சிவந்துகனிந்தஅதரமானது, சிவந்தகமலம்போலே யிரா நின் றது [சேந்தாமரையடிக்கள்] - நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றுவிழுந் திருவடிகள். திருவடிகளிலே விழுந்து அநுபவிக்கும்திருமேனி [சேம்போன்திருவுடம்பே]- "ருக்மாபம்" (ருக்மாபம்) என்னும்படியாயிற்று இவரோடேகலந்தபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகர்தான்.

இரண்டாம்பாட்டு.

திருவுடம்புவான்சுடர் சேந்தாமரைகண்கைகமலம்
திருவிடமேமார்வம் அயனிடமேகோப்பூழ்
ஒருவிடமும் எந்தைபேருமாற்கரனேயோ
ஒருவிடமோன்றின்றி என்னுள்கலந்தானுக்கே.

ஆ.—(திருவுடம்பு.) என்னோடேகலந்தருளுகிறான், ஸர்வேஶ்வரியான பெ ரியபிராட்டியாரோடும் ஆஶ்ரிதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடும் கலந்தருளினாற்போ லன்றியே, தன்னுடைய நிரதிஶயதேஜோமயமான திருவுடம்பில் ஒருப்ரதேஶமொழி யாமே ஸமஸ்தப்ரதேஶத்தாலும் கலந்தருளினான்; ஒருவனுடைய அபிநிவேஶமே இது என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிகளுந் தன்பக்கல் ஓரோப்ரதே சத்தையேபற்றி லப்தஸத்தாகராம்படி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வாங்கங்களாலும் என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தத்தாலே உஜ்வலனானனென்கிறார்.

[திருவுடம்பென்று தொடங்கி] - தேஜோரூபமான திருவுடம்பு மிகவும் ஒளிபெற்றது. [ஒருவிடமு மெந்தை பெருமாற்கரனே] - பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்

ஈடு-பொடி - ஏகநூபமான இத்யாதி. ஏகருபமானவற்றுக்கெல்லா மென்றது - முடிமுதலான நித்ய ஸூரிகளை யபேக்ஷித்து. ஆனால், "ஸதைகரூபரூபாய" என்கிற ப்ரமாணத்தோடே சேரும்படி யெங்ஙனே யென்ன, ஸதைக இதயாதி. ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே, "அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே । ஸதைகரூபரூபாயவிஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே". பதசசேர்த்திக்கு ஹாவம் - நோக்குக்கும் இத்யாதி. செம்பொன்போலே திருமேனி யிருக்குமோ? என்ன, நுக்மாபம் இத்யாதி. மாநவே த்வாதஶேத்யாயே, "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீ யாம்ஸமணீயஸாம் । ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்தம் புருஷம் பரம்". ஸ்ப்ருஹ ணீய மென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழி நூலார முளவாய்க் கொண்டு, அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னுவி சேரம்மானுக்கு செந்தாமரை யிதயாரப்யாந்வயஃ; க்ர மாந்வயோவா, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னுவி சேர்ந்த வநந்த ரம் - அந்தாமவாழ்முடிசங்காழி நூலாரமுளவாய் - அம்மானுமானவனுக்கு - செந்தாமரையித்யாரப் யாந்வயஃ. (க)

கும் அபாஶ்ரயமான விடததையொழிய நீககின விடத்தைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபனு யிருககும ருதரனும். ஓ என்று - விஸ்மயம் [ஒரு விடமென்று தொடங்கி] - இப்படி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் என்னுடைய அங்கத்தில் ஏகதேஶத்திலே தன்னுடைய ஸர்வாங்கத்தோடும் ஸம்ஶ்லேஷித்தான்.

ப.—அநநதரம், இவ்வவயவஶோபையையுடையவன், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான விபூதிபூதர்க்கும் பிராட்டியோபாதி திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒருவிடமொன்றின்றி - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளொன்றுஞ் சோராதபடி, என்னுள் - என்னுள், கலந்தானுக்கு - கலந்த, எந்தைபெருமாற்கு - என்குலநாதனுக்கு, திருஉடம்பு - ஶ்லாக்யமானவடிவு, வான்சுடர் - ஆதித்யவர்ணமாயிராநின்றது; கண்கை கமலம் - திருக்கண்ணும் திருக்கையும், செம்தாமரை - சிவந்ததாமரைபோலே செவ்விபெற்றது; மார்வம் - திருமார்வு, திருவிடமே - லக்ஷ்மீஸ்த்தாநமேயாயிற்று; கொப்பூழ் - கொப்பூழ், அயன் - ப்ரஹ்மாவுக்கு, ¹இடமே - ஸ்த்தாநமேயாயிற்று; ஒருவிடமும - நீககியுள்ள இடம், அரனே - ருத்ரனேயாயிராநின்றது. ஓ - இதென்ன ஆஶ்சர்யம், ஒருவுதல் - நீங்குதல். தந்திருவுள்ளத்திலே அவன்கலநதபின்பு ரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அவயவௌஜ்ஜ்வல்யமும் உண்டானவோபாதி, விபூத்யௌஜ்ஜ்வல்யமும் உண்டாயிற்றென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிகளும் தன் பக்கலிலே ஓரோ ப்ரதேஶத்தைப் பற்றி லப்தஸத்தாகராம்படி யிருக்கிறவன், ஸர்வாங்கங்களாலும் என்னோடே கலந்து உஜ்ஜ்வலனானா னென்கிறார்.

[திருவுடம்பு வான்சுடர] - தேஜோரூபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற்றது. "'விக்ரஹமில்லை' என்கிறார முன்பே "யாவற மதிநலமருளப்பெற்றவர்தாமே 'திருவுடம்பு' என்பதே" என்று சீயர் வித்தராவர். [செந்தாமரை இத்யாதி] - திமிர்க்கும்படி நோக்கின கண்ணும், அந்நோக்கிலே நைந்தவர்களை "க்ருதஹஸ்தேந பாணிநா" என்று ஸ்ப்ருஶிக்குங் கைகளும். இவர்க்குக் கவிகளைப்போலே ஒருகாற் சொன்னது தன்னைப் பலகாற் சொல்லுவானென்? என்னில்; முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக கோததவாறே மிகவிலைபெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோ முகபேதததாலே அநுபவிக்கிறார். [திருவிடமே மார்வம்] - அகலகில்லேனென்று அணைப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு இருப்பிடம் திருமார்வு. [அயனிடமே கொப்பூழ்] - சதுர்த்தஶபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும். [ஒருவிடம்] - ஓரிடம என்னாதே, "ஒரு விடம்" என்கிறது - ஒருவுதல் - நீங்குதலாய், ஶேஷித்தவிட மென்றபடி. என் குலநாதனுக்கு ஶேஷித்தவிடமெல்லாம் ருத்ரனுக்கு ஸ்ததாநம். [ஓ] - ஓ என்று - விஸ்மயம். [ஒரு விடம் இத்யாதி] - இப்படி யிருக்கிறவன் என்னுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே தன்னுடைய ஸர்வாங்கங்களோடே கலநதான். ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தானுக்கு - திருவுடம்பென்று தொடங்கி, அரனே, ஓ! என்று அந்வயம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடே கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புகரைச் சொல்லி, தன்னுடம்பைப்பற்றி ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் ஸத்தையாம்படி யிருக்கிறவன்தான் என்னுடம்பைப்பற்றித் தன்ஸத்தையாம்படி இராநின்ருனென்கிருர்.

[திருவுடம்புவான்சுடர்] - அணைத்தபோதை ஸ்பர்சஸுகங் கொண்டு அருளிச்செய்கிருரிறே. "ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிறவர்கள்முன்பே, ஆப்ததமரானஇவர் 'திருவுடம்பு வான்சுடர்' என்னப்பெறுவதே! 'ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை' என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாபமில்லை; அவர்களை அநுவர்த்தித்து அதுகேட்கஇராதபடி பெருமாள் நமக்குப்பண்ணின உபகாரமேன்?" என்று அருளிச்செய்வர் சீயர். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர் - துவக்குண்கிற திருமேனியிறே "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:" (இச்சாக்ருஹீ தாபிமதோருதேஹ:) என்று தனக்கும் அபிமதமாயிருப்பதோன்றிறே. தான்மதித்தார்க்கு "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூத:" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்றுகோடுப்பதும் திருமேனியையே. [வான்சுடர்] - முதலிலே தேஜோரூபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற்றது இவரோட்டைக்கலவியாலே. புறம்பு ஒளியாய் உள்ளும்மண்பற்றியிருக்கை யன்றிக்கே, நெய்திணுங்கினுற்போலே தேஜஸ்த்தத்வமே யாயிருக்கை. "தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்" (தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே. பஞ்சசக்திமயமாயிருக்கச்செய்தே, "ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்" (ஷாட்குண்ய

இரண்டாம்பாட்டு - திருவுடம்பு இத்யாதி. 'எனதுவிசேரமமானுக்கு - செம்பொன்திருவுடம்பே' என்றதிலே நோக்காக - தம்மோடே இத்யாதி. 'அயனிடமே' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து - தன்னுடம்பை இத்யாதி. 'ஒருவிடமொன்றின்றி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - தானேன்னுடம்பை இத்யாதி.

வான்சுடர் - மிக்கதேஜஸ்ஸு. 'என்னுள்கலந்தானுக்குத் திருவுடம்பு வான்சுடர்' இத்யந்வய மூகேநாஹ - அணைத்தபோதை இத்யாதி. பலகாலும் விக்ரஹத்தை வர்ணிக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து நம்பிள்ளை ஈடுபாடு - ஈச்வரனுக்கு இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகமாக நஞ்சீயருடைய ஸ்வலாபாநுஸந்தாநமாஹ - ஈச்வரனுக்கு இத்யாதி. இத்தால் - விக்ரஹாதிகளில்லை யென்கைக்கு நிமித்தம் அவர்களுடைய பாபப்ராசுர்ய மென்றபடி. இவர் அருளிச்செய்தால் ப்ரமாணமாமோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. ஆகையாலே, இவரநுபவபரீவாஹரூபமான ஸ்ரீஸூக்தியும் பரமப்ரமாண மென்றபடி. துவக்குண்கிற - ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிற. திரு' என்று - அழகாய், அத்தைக் காட்டுகிருர், இச்சாக்ருஹீத இத்யாதி; ஷஷ்ட்டேம்சே பஞ்சமே, பூர்வமேவ லிகிதம். கார்யத்தாலும் அபிமதத்வத்தை உபபாதிக்கிருர் - தான்மதித்தார்க்கு இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ப்ரதமே, "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து" பூர்வமேவ லிகிதம். முதலிலே இத்யாதி - 'திரு' என்றபோதே - ஸ்வாபாவிகஸர்வாதிசயங்களும் ஸித்திக்கையாலே, பின்னையும் பின்னையும் 'சுடர்' என்னும்போது - இப்படியேயாகவேணு மென்றபடி. வானின்தாத்பர்யம்- புறம்பொளியாய் இத்யாதி. திணுங்குகை- கடீபவிக்கை. உக்தார்த்தஸ்யப்ரமாணம் - தேஜஸாம் இத்யாதி. இந்த நிரவதிகதேஜோரூபதைக்கு அடி பஞ்சசக்திமயமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து, ஆனால் 'ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்' என்கிறது சேரும்படியென்? என்ன - பஞ்சசக்திமயம் இத்யாதி; ப்ரதமேம்சே நவமே, "தந்த்ருஷ்ட்வா தேவாஸ்ஸர்வே ப்ரணதா: | ஸர்வேச்வரம் தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்." "பஞ்சசக்திமயோதேவஸ்ஸ்வேச்சாஜ்ஞாநஸ்வரூபவான்| ஷாட்குண்யவிக்ரஹோதேவ: ஸ்வேச்சாநந்தஸுதாகர:." ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்தேவம் ஹாஸவஜ்ஞநவநதம்". பஞ்சசக்திகளாவன-

விக்ரஹந்) என்கிறது குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாகை சுட்டியிறே. [சேந்தாமரைகண்] - கடாக்ஷத்தாலே வவ்வலிட்டுச்சோல்லுகிற வார்த்தை. [கைகமலம்]-"கரேணம்ருதுநா" (கரேணம்ருதுநா) என்கிறபடியே அணைத்த கை. இவர் ஒருகால் சொன்னத்தைப் பல கால்சொல்லுவானேன்? என்னில்; - முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக் கோத்த வாறே விலைபெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோமுகபேதத்தாலே மாறிமாறி அநுபவிக்கிறுர். [திருவிடமே மார்வம்] - அக்கையாலே யணைப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப் பிடம் திருமார்வு. [அயனிடமே கோப்பூழ்] - சதுர்த்தஶபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா, திருநாபீகமலத்தை இருப்பிடமாகக் கோண்டிருக்கும். [ஒருவிடமுமேந்தைபேருமாற் கரனே] - ஓரிடமேன்னுதே, ஒருவிடமேன்கிறது - ஒருவுதல் - நீங்குதலாய், நீங்கினவிட மேன்றபடி என்னுயனுன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நீங்கினஇடமும் ருத்ரனுக்குஇருப்பிடமா யிருக்கும். தாமஸதேவதை யிருப்பிடமாகையாலே, 'நீங்கினவிடம்' என்று அநாதரோக்தி யிருக்கிறபடி. [ஒருவிடமோன்றின்றி என்னுள்கலந்தானுக்கே] - என்னோடேவந்து கலக் கிறவிடத்தில், நீங்குமிடமோன்றுமின்றிக்கே வந்துகலந்தான். [ஓ] - 'அநந்யபரையான பெரியபிராட்டியோடோக்க, அந்யபரரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் திருமேனியிலே இடங் கோடுத்துவைப்பதே!' என்று இந்த ஶீலகுணத்தை அநுஸந்தித்து வித்தராயிருந்தார் முன்பு; இப்போது தமக்குஉடம்புகோடுத்தபடி கண்டவாறே 'அது பரத்வம்' என்று தோற்றி, இதுஎன்னஶீலாதிஶயம்! ஓ! என்கிறுர். ஒருவிடமோன்றின்றி என்னுள்கலந்தா னுக்கு - திருவுடம்பேன்றுதோடங்கி, அரனே; ஓ என்று அந்வயம். (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

என்னுள்கலந்தவன் சேங்கனிவாய்சேங்கமலம்
மின்னுஞ்சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங்கைகமலம்
மன்னுமுழுவேழுலகும் வயிற்றினுள
தன்னுள்கலவாதது எப்போருளுந்தானில்லையே.

ஆ.—(என்னுள்.) நிரதிஶயகல்யாணகுண திவ்யரூபததை யுடையனுய்,ஸ்வ ஸங்கல்பாதீந ஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபஸ்ததிதி ப்ரவ்ருததிகனுயிருந்தவன் என்னுள்ளே கலநதருளினு னென்கிறுா.

"ஶுபேதஷ்திவ—ஶாந்திஶோஹிவ்ருத்ஹஸுவவ" என்றுசொல்லப்படுகிற நித்யவிபூதிஸ்த்தித பஞ்சபூதங்கள். 'கரேணம்ருதுநா' என்கிறபடியே தடவியணைதத கை யென்றபடி. ஹரிவம்ஶே வண்டாகர்ணமோக்ஷப்ரதாநே, "வஹுஶ ஜம் தஹாவிஷ்ணுஃவிஶாவஹுாவிஹு தஃ | கரேணஶ்ருதுநாதெவஃபாவாந்நிஜெயநுஹரிஃ." முகபேதத்தாலே - க்ரமபேதத்தாலே. மார்வமே - திருவிடம். கொப்பூழே - அயனிடம். எந்தைபெருமாற்கு ஒருவிடமே - அரன். அரனது என்றபடி. கோப்பூழ் - திருநாபி. ஓரிடமேன்னுதே - இன்னவிடமென்று விஶேஷி யாதே. விவரணம் - என்னுயனுன இதயாதி. நிரவதிகதேஜோரூபவிக்ரஹத்தில் நீங்கின விட முண்டோ வென்ன, தாமஸஇத்யாதி. வித்தராயிருந்தார் முன்பு - "ஏறனைப்பூவனை" என்கிறபாட் டிலே யென்றபடி. ஒருவிடமொன்றின்றி யென்னுள்கலந்தானுக்கு - திருவுடம்பு வான்சுடரென்று தொடங்கி, கொப்பூழ், எந்தைபெருமாற்கு - ஒருவிடமே - அரன், ஓ இத்யந்வயः. (உ)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ருத்ராதிகள் மாத்ரமன்றிக்கே ஸகலலோகங்களுக்கும் அபாஶ்ரயமான எம்பெருமான், தன்னையொழிந்தால் இவ்வுலகங்களெல்லாம் படும் பாட்டை என்னைப்பிரிந்து தான்பட்டு, என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே அத்யந்தம் புஷ்கலனானா னென்கிறார்.

[மின்னுஞ்சுடர்மலைக்கு] - என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே வளர்ந்து உஜ்வலமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. [மன்னுமென்று தொடங்கி] - ஸமஸ்த லோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி நிலைநிற்கிறன; தன் திருவுள்ளத்தை அபாஶ்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கும் வஸ்துதான் முதலிலே யில்லை.

ப.—அநந்தரம், தன்னுள் இராத வஸ்துவுக்கு ஸத்தையில்லையாமோபாதி, என்னுள் தான் கலவாதபோது தனககு ஸத்தையில்லையாக நினைத்து என்னுள்ளே கலந்து உஜ்ஜ்வலனானா னென்கிறார்.

என்னுள் - என்னுள்ளே, கலந்தவன் - கலந்தவனாய், மின்னும் - (அத்தாலே) விளங்கின, சுடர் - சுடரையுடைய, மலைக்கு - மலைபோன்றவனுக்கு, செங்கனிவாய்செங்கமலம் கண்பாதங்கைகமலம் - (முன்புசொன்ன) அவயவஶோபையும் யதாபூர்வமத்யுஜ்ஜ்வலமாயிராநின்றது; மன்னும் - ஸ்திரமாய், முழு ஏழுலகும் - பூர்ணமான ஸகலலோகங்களும், வயிற்றின் உள - அவன்வயிற்றிலேயாய் ஸத்தைபெறுநின்றன, தன்னுள் - தனக்குள்ளே, கலவாதது - ஸம்பந்தியாதிருப்பது, எப்பொருளுந்தான் - ஏதேனுமொரு பொருளும், இல்லை - இல்லை. ஸர்வவஸ்துவுக்கும் தத்வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தாஹாநிஸ்வரூபப்ரயுக்தை, ஈஶ்வரனுக்கு 'இவருடைய வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தையில்லை' என்று நினைக்கிறவிடம் ஶீலக்ருதமென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ருத்ராதிகளளவேயன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களுந் தன்னைப்பற்றியல்லது ஸத்தையில்லாதாப்போலே, என்னைப்பற்றியல்லது தனக்கு ஸத்தையில்லை யென்னும்படி இராநின்றா னென்கிறார்.

[என்னுள் கலந்தவன்] - "அஹமந்நமஹமந்நாத:" என்னுமாபோலே, மேன்மைக்கு "ஶ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலேயாயிற்று, நீர்மைக்கு - இதுவும். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - சிவந்து கனிந்த வாய், என்னோட்டைக்கலவியாற்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் ஸ்மிதத்திலே தோற்றும்படி யிருக்கை. [மின்னும் இத்யாதி] - வந்துகலந்தபின்பு புகர்த்து வளர்ந்து ஸ்திரனாய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே நிற்கிற நிலை. வாமநன் வளர்ந்தபடி. நோக்குகிற கண், நோக்குக்குத்தோற்றுவிழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் கை. [மன்னும் இத்யாதி]- ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ப்போருகிற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி நிலைநிற்கிறன. [தன்னுள் இத்யாதி] - "ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாத்" என்கிறபடியே, ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு வஸ்து ஶஶவிஷாணத்தோபாதி முதலிலே யில்லை. அவை இவனைப் பற்றுதபோது, ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது ஸ்வரூபத்தாலே, இவன் இவரைக் கலவாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது குணத்தாலே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தன்னைப்பற்றி உளவாம்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தான் என்னைப்பற்றி உளனாய் என்னோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

[என்னுள்கலந்தவன்] - "அகஸ்த்யப்ராதா" (அகஸ்த்யப்ராதா) என்னுமா போலே நிரூபக மிருக்கிறபடி. "நாராயணன்" "வாஸுதேவன்" என்னுமாபோலே, "என்னுள்கலந்தவன்" என்றுகாணும் அவனுக்குத் திருநாமம். [செங்கனிவாய்செங்கமலம்] - சிவந்து கனிந்த வாய் செங்கமலம்போலே யிராநின்றது. [மின்னும் சுடர்மலைக்கு]- வாட்டமில்புகழ்வாமநன், கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும், புகர்பெற்றபடியும், தரையிலே கால்பாவித் தரித்தபடியும், திண்மையையுடையனானபடியும் பற்ற, மலையென்கிறார். [கண் பாதம் கைகமலம்] - முகமறிந்து கோத்தவாறே முத்து விலைபெறுமாபோலே, இவரும் திவ்யாவயவங்களைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். [மன்னுமுழுவேழுலகும் வயிற்றினுள] - ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான ஸகலலோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிறன. [தன்னுள் இத்யாதி] - தன்திருவுள்ளத்தை அபாச்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கிறவஸ்து யாதொன்று, அது நாஸ்திசப்தத்துக்கு அர்த்தமாகிறது. அப்ரஹ்மாத்மகமாயிருப்பதொரு பதார்த்தந்தா னில்லை; "ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத்" (நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாத்) என்

மூன்றாம்பாட்டு - என்னுள் இத்யாதி. 'மன்னுமுழுவேழுலகும்' என்று தொடங்கி, 'என்னுள்கலந்தவன்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி.

'நாராயணன்' என்கிற வாக்யாநந்தரம், "அகஸ்த்யப்ராதா" என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தேயம். அஸங்க்யாதமான நாமங்களிருக்க, 'என்னுள்கலந்தவன்' என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாபவம்-நாராயணன்இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விசதீகரிக்கிறார்-அகஸ்த்யப்ராதா இத்யாதி. நாராயண வாஸுதேவ நாமங்கள் பரத்வத்துக்கு ப்ரதாநங்களானாற்போலே, 'என்னுள்கலந்தவன்' என்கிறது - ஸௌலப்யத்துக்கு ப்ரதாந மென்றபடி. பதத்வயதுக்கும் வ்யுத்க்ரமேண ஹாவம்-வாட்டமில்இத்யாதி. 'வாட்டமில்புகழ்வாமநனை' என்றதுக்கு - 'தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானவன்' என்றுவைத்து, இங்கே கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும் என்கையாலே - அவ்விடத்திலே, சிறும்பினவ னென்றும் ஓரர்த்தம் விவக்ஷிதம்' என்றருளிச்செய்வர். மலையென்கிறர் - மின்னும்சுடர்மலை யென்கிறார். திவ்யாவயவங்களைப் பாட்டுக்கள்தோறுஞ் சொன்னல் புநருக்திவாராதோவென்ன, பரிஹரிக்கிறார் - முகமறிந்து இத்யாதி. ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான என்றவிடத்திலே - "யதர்த்தாவ்ருதுலிங்காநி நாநாரூபாணி பர்யயே | த்ருச்யந்தே தாநி தாந்யேவ ததா பாவா யுகாதிஷு" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். ருதுலிங்காநி - ருதுசிஹ்நங்கள். பர்யயே - ருதுவின்முடிவிலே. பாவா: - ப்ரபஞ்சபதார்த்தா:. "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" இத்யாதி. வயிறு- உள். "தந்நஸ்தேவ: ப்ரசோதயாத்" என்று கருத்து. 'மன்னுமுழுவேழுலகும் வயிற்றினுள' என்று அந்வயமுகேந சொன்ன அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந த்ருடீகரிக்கிறார் - தன்னுள்கலவாததெப்பொருளுந்தானில்லையே என்று. தந்திருவுள்ளத்தையிதி - உள் - உள்ளம். கீழே - ஸங்கல்பாதீந மென்றார்; இப்போது - ஸ்வரூபாச்ரிதமென்று அர்த்தாந்தரம் - அப்ரஹ்மாத்மகம் இத்யாதி. தன் - தான். ஸ்வரூபாச்ரிதமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நததஸ்தி இத்யாதி. கீதாஸுதசமே, "யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந| ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்"

ருனிறே. தன்னுள் கலவாதது எப்பொருளுந்தா னில்லையே அவைஇவனைப்பற்றாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது - ஸ்வரூபத்தாலே; இவன் இவரைக் கலவாதபோது ஸத்தை யின்றிக்கே யிருக்கிறது - ப்ரணயித்வகுணத்தாலே. (௩)

நான்காம்பாட்டு.

எப்பொருளுந்தானாய் மரதகக்குன்றமொக்கும்
அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூக் கண்பாதங்கைகமலம்
எப்பொழுதும்நாள்திங்க ளாண்டூழியூழிதோறும்
அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே.

ஆ.—(எப்பொருளும்.) ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய், அளவிறந்த அழகை யுடையனாயிருந்த இவன், அழகாலே ஸர்வகாலமும் ப்ரதிக்ஷணம் எனக்கு அபூர்வவத் போக்யமாயிராநின்றான்; ஒருவனுடைய அழகு இருக்கும்படியே ஈது என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னோடே கலந்த எம்பெருமான், காலதத்வமுள்ள தனையும் அநுபவிக்கிலும் க்ஷணந்தோறும் நிரதிசயபோக்யனாயிருக்குமென்று விஸ்மித ராகிறார்.

[எப்பொருளுமென்று தொடங்கி] - எல்லாப்பதார்த்தமும் தானிட்டவழக் காய் என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அத்யுஜ்வலனாகையாலும் வளர்த்தியாலும் என்னை விட்டுப்போகாதே நிற்கையாலும் மரதகக்குன்றமொக்கும். [அப்பொழுதைத் தாமரை ப்பூ] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூ. [எப்பொழுதும்] - ஒருக்ஷணமும்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யபூதனானவன் என்னுள்ளே புகுந்தபின்பு ஸ்திரஸ்வபாவனானா னென்கிறார்.

எப்பொழுதும் — எல்லாக்ஷணம், எந்நாள் - எல்லாநாள், எத்திங்கள் - எல்லா மாஸம், எவ்வாண்டு - எல்லாவாண்டு, எவ்வூழியூழிதொறும் - எல்லாவகைப்பட்ட ஊழி தோறும், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது - அவ்வோகாலங்களிலே, என் - என்னுள்ளே கலந்து, ஆரா அமுதம் - அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன்; (அத்தால்வந்த தன்னு டைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே), எப்பொருளும் - எல்லாப்பொருளும், தானாய் - தானான ஸர்வாத்மபாவமும் நிறம்பெற்று, மரதகக்குன்றமொக்கும் - மரதகமலைபோலே உயர்த்தி யும் நிறமும் உரமு முடையனானான்; அப்பொழுதை - அப்போதலர்ந்த, தாமரைப்பூ - தாமரைபோலே, கண் - கண்ணும், அப்பொழுதைக்கமலம் - அப்போதைக் கமலம்போ லே, பாதம் - பாதமும், கை - கையும் புதுமைபெற்றன.

வ்யா॰. அவதாரிகைக்குச்சேரத் தாத்பர்யம் - அவைஇவனை இத்யாதி. என்னுள்கலந்தவனா- மின்னும்சுடர்மலைக்கு - செங்கனிவாய்செங்கமலம், கண்பாதம் கைகமலமித்யாரப்ய அந்வய:. (௩)

இ.—நாலாம்பாட்டில் அவன் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவிக்கிலும் நித்யாபூர்வமாய்க்கொண்டு நிரதிஶயபோக்யனாயிருக்கு மென்று விஸ்மிதராகிறார்.

[எப்பொருளும்தானாய்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகையாலே தானிட்ட வழக்காய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பற்றி இப்பாடுபடுகிறானோ. [மரதகக்குன்ற மொக்கும்] - ஜகச்சரீரத்வமேயன்றியே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழே "மின்னும் சுடர் மலைக்கு" என்று - தம்மோட்டைக கலவியாலே வநத புகரைச் சொல்லிற்று; இஙகு - அதுக்கு ஆஶ்ரயமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூ] - முன்புசொன்ன ஸாமாந்யம் ஒப்பாகமாட்டாது, அப்போதலர்நததானாலாயிற்றுஒப்பாவது [கண்] - வந்தத்தை விளைக்குங் கண். [பாதம்] - வந்தம்பிறந்தால்அநுபவிக்க இழியுந் துறை. [கைகமலம்] - தம்மோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்றபடி. [எப்பொழுதும்] - க்ஷணகாலமும். கலாகாஷ்டாதிகளாலும் பேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலம்அநுபவிப்பது, ஒருநாள் அநுபவிப்பது, ஒருமாஸம்அநுபவிப்பது, ஒருஸம்வத்ஸரம்அநுபவிப்பது, கல்பநதோறும் கல்பநதோறும்அநுபவிப்பது, இப்படிகாலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் பூர்வக்ஷணத்திலநுபவம்போலேயன்று உத்தரக்ஷணத்திலநுபவம் ' இருப்பது. [ஊழியூழி] - மேற்போக்கில்லாமையாலே மடிக்கிறார். [அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமே]-யாரா வாஹிக ஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளால் வருவதொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு; அதுபோலன்றிக்கே, அநுபவியாத தொன்றை அநுபவித்தாற்போலே நிதயாபூர்வமாயிருக்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நீர் ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லி இங்ஙனேகிடந்து படுகிறதேன்? என்ன; நான்அது தவிர்கிறேன், நீங்கள்அவ்விஷயம் ஒருகாலிருந்தபடியே எப்போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லிகோளோ? என்கிறார்.

[எப்பொருளுந்தானாய்] - ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாம்படி, தான் ப்ரகாரியாய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பெற்றுத்தான் இப்பாடுபடுகிறானோ? [மரதகக்குன்றமொக்கும்] - கீழ் - ஜகதாகாரனாய் நிற்கும் நிலைசொல்லிற்று; இங்கு - அஸாதாரணவிக்ரஹந்தன்னையே சொல்லுகிறது· கீழ், மின்னும் சுடரென்று - தம்மோட்டைக்கலவியால் வந்த புகரைச் சொல்லிற்று; அதுக்குஆஶ்ரயமான அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு· [அப்பொழுதை] - 'கீழ் - தாமரையை ஒப்பாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்' என்றுஅழித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். கேவலம் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லில், செவ்வியழிந்த ஸமயத்திலும் ஒப்பாகத் தொடங்குமே;அப்போதலர்ந்த-செவ்வியையுடைத்

நாலாம்பாட்டு. எப்பொருளும் இதயாதி. திவ்யாவயவங்களைப் பலகாலுஞ் சொன்னதுக்குக் கீழிற்பாட்டுக்களில் அருளிசசெய்த பரிஹாரமொழியப் பரிஹாராந்தரம் - நீர்ஒருகால் இத்யாதி. ஒன்பதின்கால் - ஒன்பதுதரம். 'அப்பொழுதைக்கு' இதயாதியைப்பற்ற, ஒருகாலிருந்த படியே இத்யாதி.

ஜகதாகாரதையைச சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஸ்வாதீந இத்யாதி. இப்பாடு என்றது - தம்மைப்பெற்றபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகரைப் பற்ற. கீழ்ஜகதாகாரன் இதயாதி இரண்டும் விக்ரஹயோகமாகையாலே, "எப்பொருளும்தானாய்" என்ற வநந்தரம், "மரதகக் குன்றம்" என்றுசேர்த்து அநுபவிக்கிறாரென்று கருதது. புநருக்திக்குப் பரிஹாரம்-கீழ்மின்னும்

தான தாமரை. [கண்பாதம்] - கண் - வந்தத்தை விளக்குங் கண். பாதம் - வந்தமறிந்தால் அநுபவிக்கஇழியும் துறை. [கைகமலம்] - தம்மோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்வி பெற்றபடி. இவையெல்லாம் அப்போதலர்ந்த கமலம்போலே யிருக்கும். [எப்போழுதும்இத்யாதி] - கலாகாஷ்டாதிகளாலும் ஹேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலம் அநுபவிப்பது, ஒருநாள் அநுபவிப்பது, ஒருமாஸம்அநுபவிப்பது ஓராண்டுஅநுபவிப்பது, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும்அநுபவிப்பது, இப்படி காலமெல்லாம் அநுபவியாநின்றாலும், கீழ்ச் சொன்ன அப்போழுதைக்கப்போழுதென்னுராவமுதமே - பூர்வக்ஷணத்தில் அநுபவம்போலல்ல வாயிற்று உத்தரக்ஷணத்தி லநுபவம் இருப்பது. தாராவாஹிக விஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே வருவதொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு, இங்கு விஷயந் தானே பேதியாநின்றதாயிற்று. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஆராவமுதமாய் அல்லாவியுள்கலந்த
காரார்கருமுகில்போல் என்னம்மான்கண்ணனுக்கு
நேராவாய்செம்பவளம் கண்பாதங்கைகமலம்
பேராரநீண்முடிநாண் பின்னுமிழைபலவே.

இதயாதி. அவதாரிகை - கீழ்தாமரையை இதயாதி. 'அப்பொழுதை' என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-கேவலம் இதயாதி. பந்தத்தைவிளக்குங்கண்-நவவிதஸம்பந்தத்தையும் ஸ்வவீக்ஷணாதிகளாலே விஶதமாக ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறகண் என்றபடி. இவையெல்லாமப்போதலர்ந்த விதி- கண்பாதம் - அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூ; கை - அப்பொழுதைக் கமலம் இத்யந்வயஃ. 'எப்பொழுதும்' என்று - அத்யல்பகாலத்தைச் சொல்லுகிறது. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது' என்று 'எப்பொழுது நாள் திங்கள் முதலானவற்றையெல்லாம் பராமர்ஶிக்கிறது' என்று வானமாமலைஜீயர் நிர்வாஹம். 'நாள் திங்கள் முதலானஎல்லாவற்றிலுமுண்டான, எப்பொழுது மென்று சொன்ன - அத்யல்பகாலங்கள்தோறும் என்னுராவமுதம்' என்று ராமாநுஜப்பிள்ளை நிர்வாஹம். இதுவே ஸ்வரஸம், 'பூர்வக்ஷணத்தில்அநுபவம்போலல்லவாயிற்று உத்தரக்ஷணத்திலநுபவமிருப்பது' என்று வ்யாக்யாந வாக்யம் இருக்கையாலே. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது' என்கிறவிடத்தில், 'அ' என்கிறது - எல்லாக்காலத்தையும் பராமர்ஶிக்கிறதன்று, அவ்வவகாலஙகளிலுண்டான க்ஷண மாத்ரபராமர்ஶியென்று தோற்றஅருளிசசெய்கிறார் - பூர்வக்ஷணத்தில் இத்யாதி. "தாராவாஹிகேதி - தாராரூபேணவாஹஃ - தாராவாஹஃ; தாராவாஹோஸ்யாஸ்தீதி - தாராவாஹிகம்; தாராவாஹிகஞ்ச தத்விஜ்ஞாநஞ்ச-தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநம்". இந்த விஷயந் தானே யிதி - "கடோயங்கடோயம்" என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் பூர்வோத்தர காலாவச்சிந்நவேஷேண கடரூபவஸ்துவுக்கு பேதமுண்டு, இஙகு, காலஸம்யோகரூபகாலோபஷ்டம்பத்தாலும் தேஶஸம்யோகாதிகளாலும் பேதிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வதஏவ விஷயந்தானே பேதிக்கிறதென்றபடி; "க்ஷணாந்தரக்ஷணவிஶேஷணவிஶிஷ்டவஸ்துவிஷயத்வநாநயிமதாரூடாந்வா" என்றிறே ப்ராபாகரமதம்; ததநுஸாரேண நிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே. "கடோயங்கடோயம்' என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநததில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு பேதமொழிய விஷயத்துக்கு பேதமில்லை" என்ற நையாயிகமதாநுஸாரேண நிர்வஹிக்கவுமாம். உபஷ்டம்பம் - ஸம்யோகம். ஆதிஶப்தத்தாலே-தேஶஸம்யோகமும், உத்பத்திவிநாஶங்களும் சொல்லப்படுகிறது பரதமநிர்வாஹத்தில், ஜ்ஞாநத்துக்கு - விஷயத்துக்கு. விஷயம் பேதிக்கையாவது - போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே புதியதாய்த் தோற்றுகை. க்ரமேண அந்வயஃ (ச)

ஆ.—(ஆராவமுதமாய்) நிருபமமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், அபரிமித திவ்யபூஷணோபேதனாய், ஸர்வகாலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராதபோக்யமாயிருந்தவன், அத்யந்தம அவஸ்துபூதனாயிருந்த என்னுள்ளே கலந்தருளினா னென்கிறார்

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குஎன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்திற பிறந்த அழகுக்கு உபமானமில்லை யென்கிறார்.

[ஆராவமுதமா யென்று தொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனா யிருந்துவைத்து அத்யந்தஹீநனான என்னோடே கலப்பதுஞ்செய்து அத்தாலே கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போலே உஜ்வலனாய் என் ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாயென்று தொடங்கி] - வாயை ஒவ்வாது செம்பவளம் கண்பாதங்கைகளோடு ஒவ்வாது கமலம். இழை - ஆபரணம்.

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கலந்தவனுடைய அவயவ ஶோபைக்கு உபமையில்லை யென்கிறார்.

ஆராவமுதமாய் — நிரதிஶயபோக்யபூதனாய், அல - ஒன்றல்லாத, ஆவியுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்த - கலந்து, (அத்தாலே), கார - கார்காலத்திலே, ஆர்-பூர்ணமான, கருமுகில்போல் - காளமேகம்போலேயிருக்கிற, என் அம்மான் - என்னுதனான, கண்ணனுக்கு - க்ருஷ்ணனுக்கு, செம் பவளம் - சிவந்த பவளம், வாய் - அதரத்தை, நேராது - ஒவ்வாது; கமலம் - கமலங்கள், கண்பாதம்கை - கண்பாதங்கைகளை, நேரா - ஒவ்வா; (அதுக்குமேலே), பேர் - பெரிய, ஆரம் - ஆரமும், நீள் — உயர்ந்த, முடி - முடியும், நாண் - நாணும் முதல், பின்னும - மற்றுமுண்டான, இழை - ஆபரணங்களும், பல - அஸங்க்யாதங்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னோட்டைக்கலவியாலே அவனுக்குப்பிறந்த அழகுக்கு உபமானமில்லை யென்கிறார்.

[அராவமுதம் இத்யாதி] - நிரதிஶயபோக்யனாய்வைத்து, 'சுஸௌநவ' - என்கிற ஆத்மாவோடே வந்துகலந்தான். தன்னையும்அறிந்திலன், என்னையும்அறிந்திலன். [அல்லாவி]- அசித்திற்காட்டிலும் தம்மைக் குறையநினைத்தபடி. அசித்துக்குஇழவில்லை, சேதநனாய்வைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்துக்கவ்வருகாக நினைத்திருக்கிறார். [உள்கலந்த] - "பெருமக்களுள்ளவர்" என்கிற ஸூரிகளளவிற் கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதாக நினைத்து, என்னளவாகத்தன்னைநினைத்துக்கிடீர் கலந்தது அவன் இப்படியிருந்தமை என்கொண்டறிவோம் என்னில், -[காரார கருமுகில்போல்] - "என்னோட்டைக்கலவி பெறுப்பேறு" என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற இராநின்றான்; தனக்கு நிறக்கேடாம்படியிறே என்னோட்டைக்கலவி இருப்பது. கார்காலத்தில் ஆர்ந்தமேகம். தன்காலத்திற் காளமேகம். [என்னம்மான் கண்ணனுக்கு] - அவ்வடிவைக்காட்டி முறையையுணர்த்தின க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாய்செம்பவளம்] - கீழ்ஒப்பாகச் சொன்ன சிவந்த பவளம் ஜாதியாக நேர்நில்லாது. [கண்பாதங்கைகமலம் நேரா] - முதலுறவுபண்ணும் கண், ப்ராப்யமான திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் கை

இவற்றுக்குத் தாமரை ஜாதியாகவொப்பாகா. [பேராரம்] - பெரியஆரம், திருக்கழுத்திலே இருமடியாகச்சாத்தின பெரியதிருவாரம். [நீள்முடி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். [நாண்] - விடுநாண். [பின்னும்] - பின்னையும் உபமாநமில்லாத ஆபரணம்அநேகம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்தனைபோதும் தாமரையை ஶிக்ஷித்து உபமாநமாகச் சொல்லிப்போந்தார்; விஷயத்திலே அவகாஹித்தவாறே நேர்கோடுநேரே உபமாநமாய் நின்றதில்லை; அவற்றைக்கழித்து உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்.

[ஆராவமுதமாய்] - எப்போதும் புஜியாநின்றாலும் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையை விளைக்கும் அம்ருதம் போலே நிரதிஶயபோக்யனாய். [அல்லாவியுள்கலந்த]—இப்படிபோக்யம் குறைவற்றால் போக்தாக்களும் அதுக்கு அநுரூபமாகப்பெற்றதோ.[அல்லாவி] - ஒருவஸ்துவாக எண்ணவொண்ணாத என்னுடைய ஆவியோடேகிடீர் வந்து கலந்தது. தன்னையும் அறிந்திலன், என்னையும் அறிந்திலன். [அல்லாவி] - அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறையநினைத்தபடி. அசித்துக்கு இழவில்லையே, தன்ஸ்வரூபத்திலே கிடந்ததே; சேதநனாயிருந்துவைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறையநினைத்திருக்கிறார் [உள்கலந்த] - பெருமக்களுள்ளவரான நித்யஸூரிகளளவில் கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதாக நினைத்து, என்னளவாகத்தன்னை நினைத்துக்கிடீர் கலந்தது. [உள்கலந்த]-"ஏகதத்வம்" (ஏகதத்வம்) என்னலாம்படி கலந்தானாயிற்று. அவன்இப்படி கலந்தமை நீர்என்கொண்டுஅறிந்ததென்னில்; வடிவிலே தொடைகொண்டேனென்கிறார். [காரார்கருமுகில்போல்] - என்னோட்டைக்கலவி 'பெறாப்பேறு' என்னுமிடம் தன்வடிவிலேதோற்ற இராநின்றான். கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போ லென்னுதல்; காரென்று - கறுப்பாய், கருமை

அஞ்சாம்பாட்டு. ஆராவமுதம் - இத்யாதி. கீழ், உபமாநமான தாமரையை சிக்ஷித்து ஒப்பாகச் சொல்லிப்போந்தவர், இங்கு 'ஒப்பில்லை' என்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - இத்தனைபோதுஇத்யாதி. சிக்ஷித்து - சிறிது விஶேஷணமிட்டு. நேர்கோடுநேர் - ஸாக்ஷாத்

மேன்மேலென இது - அபூதோபமை. அவனுடைய போக்யதையைச் சொன்ன வநந்தரம், தம்முடைய ஹேயதையைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-இப்படி இத்யாதி. அல்லாவி - அல்லாதஆவி. ஒருவஸ்துவல்லாத ஆத்மாவுக்குள்ளே யென்றபடி. இது அநநுரூபமன்றோ வென்ன, ஒருவஸ்துவாகஇத்யாதி. விவரணம் - தன்னையும்இத்யாதி. 'நல்லதுகெட்டால் நாய்க்குமாகாது' என்றத்தை நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் - அசித்திற்காட்டில்இத்யாதி. அத்தைஉபபாதிக்கிறார் - அசித்துக்குஇத்யாதி. அசித்துக்குஇழவில்லையே - அசித்துக்கு 'இழந்தோம்' என்னும்அறிவு இல்லையே. தன்ஸ்வரூபத்திலேகிடந்ததே - வஸ்த்வந்தரமன்றிக்கே கிடந்ததே. ஜ்ஞாநபல மில்லாமையாலே - 'பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குஅயோக்யம்' என்னும் ஜ்ஞாநபல மில்லாமையாலே. 'உள்கலந்த' என்றதுக்குஅர்த்தத்வயம் - விடாயர் மடுவிலேயவகாஹிக்குமாபோலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய்க் கலந்தா னென்னுதல், "ஏகதத்வம்" என்னலாம்படி கலந்தா னென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - பெருமக்கள் இத்யாதியாலும் ஏகதத்வமென்னலாம் இத்யாதியாலும். நித்யஸூரிகளளவி லிதி - யோக்யவிஷயத்திற் கலக்கும்போதும் பெருமானாயிறே கலந்ததென்றபடி. என்னளவாகத்தன்னைநினைத்து - தன்னை அல்லாவியாக நினைத்து. தொடைகொண்டேன் - க்ரஹித்தேன். என்னுள்ளே கலந்த அநந்தரம் - காரார்கருமுகிலானான் என்று பரபாவியாக பாவம் - என்னோட்டைக்கலவி இத்யாதி. காரார்கருமுகில்போல் - வர்ஷாகாலீந பரிபூர்ண

மிக்க முகிலேன்னுதல். இவ்வடிவையுடையவன்கிடீர் என்னோடே வந்துகலந்தானென்கிறார் [என்னம்மான்கண்ணனுக்கு] - அவ்வடிவழகாலே என்னையெழுதிக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுக்கு [நேராவாய்செம்பவளம்]-பவளமாகிற் சிவந்தன்றோ இருப்பதென்னில்; ப்ரவாளத்தை ஸ்ப்படிகஸ்த்தாநத்திலே யாக்கி அவ்வருகே சிவந்த பவளத்தைக் கற்பித்தால், அப்படி சிவந்த பவளமாயிற்று ஜாதியாகத் திருப்பவளத்துக்கு ஒப்பாகாதது. [கண்பாதம்கைகமலம்நேரா]-குளிரநோக்கின கண், நோக்குக்குத்தோற்று விழுந் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழுந்தாரை யெடுத்தணைக்குங் கை; இவற்றுக்குத் தாமரைஜாதியாக ஒப்பாகா. [பேராரம்] - "பேரியவரைமார்பிற்பேராரம்" என்கிறபடியே, திருக்கழுத்துக்கிருமடியிட்டுச் சாத்தவேண்டும்படியான ஆரம். [நீள்முடி] - ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகம். [நாண்]-விடுநாண் [பின்னுமிழைபலவே] அநுபவித்துப்போ மித்தனை போக்கி, என்றுற் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ.? (௫)

ஆறும் பாட்டு.

பலபலவேயாபரணம் பேரும்பலபலவே
பலபலவேசோதி வடிவுபண்பெண்ணில்
பலபலகண்டுண்டு கேட்டுற்றுமோந்தின்பம்
பலபலவேஞானமும் பாம்பணைமேலாற்கேயோ!

ஆ.—(பலபலவே.) அஸங்க்யேய திவ்யபூஷணங்களையும், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும், அஸங்க்யேய தேஜோமயகல்யாண திவ்யரூபங்களையும், அஸங்கயேய திவ்யஹோகங்களையும், அஸங்கயேய திவ்யஜ்ஞாநங்களையு முடையனாய், நாக பர்யங்கஶாயியாய், இப்படி பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து என்னோடே கலந்தருளினானென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தம்மோடே கலந்த எம்பெருமானுடைய அஸங்க்யமான திவ்யபூஷணாதிகளை யநுபவிக்கிறார்.

[பலபலவே யாபரணமென்று இப்பாட்டெல்லாம்] - பாம்பணைமேலாற்கு ப்ரகாரங்களை யெண்ணப்புகில், ஆபரணங்கள், குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்

மேகம்போலே யிதி ப்ரதமார்த்தஃ; காரென்று - கறுப்பாய், ஆர்தல் - மிகுதியாய், கருமைமிக்க கருமுகில் -மெய்த்தமுகிலென்று த்வீதியார்த்தம். காரார்கருமுகில்போலே யிருக்கிறவன்கிடீர் - அல்லாவியுள் கலந்ததென்று பூர்வபாவியாக அர்த்தாந்தரம் - இவ்வடிவை இத்யாதி· வாய்க்குச் செம்பவளம், நேரா - ஸத்ருஶமாகா தென்றபடி. பவளமாகிற் சிவந்தன்றேயிருப்பதென்று- அநந்தரம், 'செம்' என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? என்னில் என்று கூட்டுவது. 'பவளம்' என்கிற ஸாமாந்ய நிர்த்தேசத்தைப்பற்ற, ஜாதியாக என்றது. ஜாதிக்குள்ளே ஒருவ்யக்தியும் ஸத்ருஶமன்றென்றபடி. கண்பாதம் கைகமலம்நேரா - கண் பாதம் கைகளுக்குக் கமலம் ஒப்பாகாது. ஆரம் - ஹாரம், முத்துமாலை. பேரியவரையித்யாதி - மூன்றாந்திருவந்தாதி. பெரியமலைபோலே பொருந்தியிருக்கிற திருமார்விலே பெருத்திருக்கிற திருவாரத்தைச் சாத்தி யென்றபடி. இருமடியிட்டு - இரட்டையாக மடித்து. விடுநாண் - கடிஸூத்ரம். 'பலவே' என்றதுக்கு ஹாவம் - அனுபவித்து 'இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (௫)

கள், திவ்யவிக்ரஹங்கள், ஐந்த்ரியஸுகங்கள், ஜ்ஞாநங்கள் இவையெல்லாம் அஸங்க்யேயங்கள். ஞானமென்று - ஜ்ஞாநஸாதநமான சக்ஷுராதி இந்த்ரியங்களாகவுமாம். ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும போக்யமாயிருக்கும் பரிகரங்களை யுடையவனென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம் [பாம்பணைமே லாற்கேயோ வென்றது]

ப.—அநந்தரம், பூஷணாத்யபரிச்சேதத்தை அநுபவிக்கிறார்.

பாம்பணைமேலாற்கு-திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாககொண்டாற்போலே என்னோடு கலந்தவனுக்கு, பண்பு எண்ணில் - ஸ்வபாவநிரூபணம்பண்ணில், ஆபரணம்-ஆபரணம், பலபல - (கிரீடாதிரூபபேதத்தாலும் ஒரொன்றில் ஸம்ஸ்தாநபாஹுள்யத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும், பேரும் - நாமமும், பலபல - (வ்யக்திபேதத்தாலும் நிர்வசநமுகத்தாலும் ஒரொன்று அநேகநாமாத்மகமாகையாலே) பலபலவாயிருக்கும்; சோதி-ஜ்யோதிரூபமான, வடிவு - அப்ராக்ருதவிக்ரஹமும், பலபல - (பரவ்யூஹாதிபேதத்தாலும் அவாந்தரபேதத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும்; கண்டுஉண்டுகேட்டுஉற்றுமோந்தின்பம் - இந்த்ரியத்வாரா தத்தத்விஷயஸம்யோகத்தால் வருகிற ஸுகமும், பலபல - (வ்யக்திபேதத்தாலும் அவாந்தரபேதத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும்; ஞானமும் - (தத்த்வாரா பதார்த்தங்களிற் பிறக்கிற) ஜ்ஞாநமும், பலபல - (அப்படியே) பலபலவாயிருக்கும் இந்த்ரியத்வாரா வருகிற ஸுகஜ்ஞாநங்களில் ஈஶ்வரனுக்கு எதாக்ரமத்தாலும் வ்யுத்க்ரமத்தாலும் வருமநியமத்தாலே பன்மைசொல்லவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்மோடே கலந்தவனுடைய ஆபரணாதிகளை அநுபவிக்கிறார்.

[பலபலவேயாபரணம்] - சாதிப்பன்மையும் அவாந்தரப்பன்மையும். [பேரும் பலபலவே] — குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும் பல. சீலப்பேர், வீரப்பேர் அநேகமாயிருக்கை. [பலபலவே சோதிவடிவு] - அக்குண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான வடிவும் பல. ஶுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தையே இதர ஸஜாதீயமாக்குகையாலே, கொண்ட வடிவெல்லாம் ஜோதிவடிவாயிருக்கிறது. ஸௌபரியைப் போலே அநேக வடிவெடுத்தாயிற்று இவரை அநுபவிப்பது. [பண்பெண்ணில்] - அவனுடைய ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கில். [பலபலஇத்யாதி] - கண்டுண்டு கேட்டுஉற்றுமோந்தும் உண்டாககட்வதான ஐந்த்ரிய ஸுகமும் பல. [பலபலவே ஞானமும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும் பலபல. "ஜ்ஞாயதே அநேந" என்கிறபடியே, ஜ்ஞாந ஸாதநமான சக்ஷுராதிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [பாம்பணைமேலாற்கு]-ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் போக்யமான பரிகரங்களையுடையவ னென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம். பாம்பணைமேலாற்கு - பண்பெண்ணில - பலபலவே ஆபரணம், பேரும்பலபல, சோதிவடிவு பலபல, கண்டுஉண்டு கேட்டுற்றுமோந்தின்பம் பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடனே கலந்து ஆற்றுநாய் அநேகஶரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி என்னை அநுபவியாநின்றான்கிடீ ரென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - பலபலவே இத்யாதி. 'பலபலவேசோதிவடிவு' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - தம்முடனே இத்யாதி. தம்முடனே - என்னுடனே. ஆற்றநாய் - ஒருசரீரத்தாலே அநுபவிக்க அத்ருப்தனாய். ஆற்றநாய் - அத்ருப்தனாய்.

[பலபலவேயாபரணம்] - ஜாதிபேதமும் வ்யக்திபேதமும் இருக்கிறபடி. திருக்கைக்குச் சாத்துமவையென்றால் அநேகம்; அவைதன்னிலே 'இடைச்சரி, கடைச்சரி' என்று அநேகமாயிருக்குமிறே. [பேரும்பலபலவே] - அநுபவஸமயத்தில் நாமக்ரஹணத்துக்குஇழிந்தவிடமெல்லாம் துறை; சீலப்பேர், வீரப்பேர் அநேகமாயிருக்குமிறே [பலபலவேசோதிவடிவு] - திருநாமத்வாரா காணும் வடிவுகளும் பல. அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே எல்லாம் சோதிவடிவாயே யிருக்குமிறே. ஸௌபரியைப்போலே அநேகம்வடிவுகொண்டாயிற்று இவரைஅநுபவிக்கிறது. முக்தன் தன்னையநுபவிக்கும்போது படுமோபோலே, தான்என்னையநுபவிக்கப் பலவடிவுகொள்ளாநின்றான் [பண்பேண்ணில்] - ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கில். [பலபலஇத்யாதி] - கண்டு உண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டாகக்கடவதான ஐந்த்ரியஸுகங்களும் பல பல. த்ருஷ்டிப்ரியமாயிருக்குமவையும், புஜிக்குமவையும், ஶ்ரவணேந்த்ரிய விஷயமாயிருக்குமவையும், ஸ்பர்ஶவிஷயமாயிருக்குமவையும், க்ராணேந்த்ரியவிஷயமாயிருக்குமவையுமாயஅநேகமிறே [பலபலவேஞானமும்]-விஷயங்களைச் சொல்லுதல், அவற்றையறிகைக்கு ஸாமக்ரியான ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுதல். ஜ்ஞாநமும்பலவுண்டோஎன்னில்; விஷயங்கள்தோறும் பேதிக்குமிறே ஜ்ஞாநமும் ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விஷயமாகவுடையனாய், அவற்றையெல்லாம் அறியவும்வல்லனாய், அவற்றையெல்லாம் அநுபவித்தால் வரும் ஏற்றத்தையுமுடையனா யிருக்குமிறே [பாம்பணைமேலாற்கேயோ] - இவையெல்லாம் ஒருவிஷயத்திலே யுண்டாய் அநுபவிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார். ஸ்பர்ஶேந்த்ரியத்துக்கு உண்டு, க்ராணேந்த்ரியத்துக்கு உண்டு,

த்விருக்திக்கு அர்த்தம் - ஜாதிபேதமும் இத்யாதி. உபபாதநம் - திருக்கைக்கு இத்யாதி. இது - ஜாதிபேதம். அங்குளீயகஜாதியிலும் 'இடைசசரி, கடைச்சரி' என்று வ்யக்திபேதமுண்டிறே. இப்படி எல்லாவற்றிலுங் கண்டுகொள்வது. சரி - வலயம். இடைச்சரி - பாஹுவில் தோள்வளைமுதலானவை. கடைச்சரி - முன்கைவளையாதல். யத்வா, இடைச்சரி கடைச்சரியாவது - விரலிலே மோதிரமிட்டால் முன்னும் பின்னுமிடுகிற மோதிரமாதல். 'பேரும்பலபல' என்கிறவிடத்தில் வீப்ஸையாலே - 'ஓராயிரம்' இத்யாதிப்படியே, ஏகைகநாமத்துக்கும் பஹுமுகத்வம் விவக்ஷிதம் நிருக்திபேதத்தாலே. 'கோவிந்தன்' இத்யாதி - சீலப்பேர். 'மதுஸூதன்' இத்யாதி - வீரப்பேர். 'பலபலவேசோதிவடிவு' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். முந்தினது அவதாரவிக்ரஹம். இரண்டாவது - இவரை யநுபவிக்கைக்காக ஏககாலத்திலே அநேகவிக்ரஹபரிக்ரஹமாதல். ப்ரதமார்த்தம் - திருநாமத்வாரா இத்யாதி. த்விதியார்த்தம் - ஸௌபரி இத்யாதி. இதரஸஜாதீயமான அவதார விக்ரஹத்துக்குச் சோதியுண்டோ வென்ன, அப்ராக்ருதஇத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம்-முக்தன் இத்யாதி. விவரணம் - த்ருஷ்டிப்ரிய இத்யாதி. பலபலவேஞானமும்-ஜ்ஞாயத இதி ஜ்ஞாநமென்கிற வ்யுத்பத்தியாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஐந்த்ரியஸுகஹேதுவான ஶப்தாதி விஷயங்களைச் சொல்லுதலென்றபடி. ஜ்ஞாநமும் பலவுண்டோவிதி - தர்மபூதஜ்ஞாநமொன்றன்றோ, பலவுண்டோவென்னி லென்றபடி. விஷயங்கள்தோறுமிதி - விஷயோபாதிகபேதமுண்டென்றபடி. 'பலபலகண்டுண்டு' இத்யாதியையும், 'ஞானம்' என்றதின் அர்த்தத்வயத்தையுங் கூட்டி நிகமிக்கிறார் - ஸ்வ்யதிரிக்தங்களை இத்யாதி. விஷயமாக - ஸ்வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக. அநுபவித்தால் - கரணங்களாலேயநுபவித்தால். ஏற்றம் - இன்பம். ஏற்றமென்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். ஆக, இத்தால் - இவரோடேகலந்தபின்பு ஶப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் உண்டாயிற்றென்றபடி. ஸ்பர்ஶேந்த்ரியத்துக்குஉண்டு - ஸ்பர்ஶேந்திரியத்துக்கு விஷயமுண்டென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றவிரண்டுக்கு உபலக்ஷணமென்கிறார் - இவைதொடக்கமானவை இத்யாதி. 'ஓ' என்றது - ஹர்ஷஸூசகம். பாம்பணைமேலாற்கு - பண்பெண்ணில்

கண்ணுக்கினிதாயிருக்கும்; இவைதொடக்கமானவை யெல்லாம் உண்டிறே. பாம்பணைமேலாற்கு - பண்பெண்ணில் - பலபலவேயாபரணம் இத்யாதிதொடங்கி, ஓ! என்று அந்வயம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பாம்பணைமேற்பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்
காம்பணைதோள்பின்னைக்காய் ஏறுடனேழ்செற்றதுவும்
தேம்பணையசோலை மராமரமேழெய்ததுவும்
பூம்பிணையதண்டுழாய்ப் பொன்முடியம்போரேறே.

ஆ.—(பாம்பணை.) தன்னுடைய ஸர்வசேஷ்டிதங்களையும் எனக்கேபோக்யமாகச் செய்தருளினா னென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திவ்யசேஷ்டிதங்களை எம்பெருமான காட்டியருளக் கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

[பாம்பணையென்று தொடங்கி] - தேவர்களுக்கு ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணைமேலே கண்வளாநதருளிற்றும், ஏறேழைச் செற்றதும் நிரதிஸயபோக்யையான நபபின்னைப பிராட்டிக்காக காம்பு - மூங்கில் [தேம்பணைய வென்றுதொடங்கி] - தேனையும பணைகளையுமுடைத்தாய் அடிகருறிக்க வொண்ணாதபடி சோலைசெய்த மராமரம் ஏழ் எய்ததுவும். [பூம்பிணையவென்றுதொடங்கி] - நல்லதொடையையுடைத்தாயுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய்ப் பொன்முடியையுடையனாய் அத்தாலே மிகவும் மேனாணித்திருந்தவன்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அவனுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்கள் தமக்கு ப்ரகாசித்து நிறம்பெற்றபடியை அநுபவிக்கிறார்.

பாற்கடலுள் - பாற்கடலிலே, பாம்பணைமேல் - பாம்பணையின்மேலே, பள்ளி-கண்வளர்ந்தருளுகையை, அமர்ந்ததுவும் - பொருந்தினதும், காம்பணை - மூங்கில் போன்ற, தோள் - தோளையுடைய, பின்னைக்காய் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, ஏறேழு-ஏறேழையும், உடன் - ஏகோதயோகததிலே, செற்றதுவும்-கொன்றதுவும், தேம் - தேனையும், பணைய - பணையையுமுடைய, சோலை - அததால்சோலையாகத் தழைத்த, மராமரம் ஏழு - மராமரம் ஏழு, எய்ததுவும் - எய்ததுவும், பூ - அழகிய, பிணைய - தொடையையுடைத்தாய், தண் - குளிர்நத, துழாய் - திருத்துழாயாலேஅலங்க்ருதமாய், பொன்முடி- அத்யுஜ்ஜவலமான முடியையுடைத்தாய், அம் — தர்ஶநீயமாய், போர் - (விரோதிநிரஸநோத்யோகஶீலமாய்) செருக்கையுடைததான, ஏறு - ருஷபம்போன்ற வஸ்து.

'ஏறு' என்ற சொற்கு ஈடாக - அமர்ந்ததுவும், செற்றதுவும், எய்ததுவுமென்று அந்விநை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் திவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறார்.

ஆபரணம் பலபல, பேரும்பலபல, சோதிவடிவுபலபல, கண்டுகேட்டுற்றுமோந்தின்பம்பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்று அந்வயம். உற்று - ஸ்ப்ருஶித்து. (சு)

[பள்ளியமர்ந்ததுவும் பாம்பணைமேற் பாற்கடலுள்] - திருப்பாற்கடலிலே நீரு றுத்தாமைக்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமாகக் கண்வளர்ந்தருளிற்றும் ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக. [ஏறுடனேழ் செற்றதுவுங் காம்பணை தோள் பின்னைக்காய்] - காம்பு - மூங்கில். ருஷபங்களேழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்ததும் நிரதிசயபோக்யையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. [தேம்பணையஇத் யாதி] - தேனையும் பணையையுமுடைத்தாய், இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி சோலை செய்த மராமரமேழையும் எய்ததுவும் மஹாராஜர்க்காக. [பூம்பிணையஇத்யாதி] - அழகி தாகத்தொடையுண்ட வென்னுதல், பூவையுடைத்தாய்த தொடையுண்டவென்னுதல. ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாகையாலே, அழகிதாய்ச் செருக்கியிருந்துள்ள வ்ருஷபம்போலே மேனாணித்திருக்கிறவன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து, க்ஷீராப்தி யிலே கண்வளர்ந்தருளி,ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிற்றெல்லாம் எனக்காகக் கிடீர் என்கிறார்.

[பாம்பணை] - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே நீருறுவரைத்தா மைக்கு, ஸைத்யஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யங்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும். [காம்புஇத்யாதி] - சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில் போலேயிருந்துள்ள தோளழகையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத் துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ருஷபங்களேழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்துப் போ கட்டதும். [தேம்பணைய] – மஹாராஜர், 'நீர் வாலியைக் கொல்லமாட்டீர்' என்ன, அவரை விஶ்வஸிப்பிக்கைக்காக; தேனையுடைத்தாய்ப் பணைத்து அடிகண்டு இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கிற மராமரங்களேழையும் எய்ததும். [பூஇத்யாதி] - பூவையுடைத்தாய்த் தொடையுண்ட வென்னுதல்; நல்லதொடையை யுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், இவ்வழகுதன்னை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்து அத்தால்வந்தமேன்மை தோற்ற, அழகியதாய யுத்தோங்முகமான ருஷபம்போலே மேனாணித்திருக்கிற இருப்பு. பொன்முடியம்போரேறு-பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்-பாம்பணைமேலென்று தனித் தனியே க்ரியையாகக்கடவது இவையெல்லாம் எனக்காகக் கிடீரென்றுமாம். (எ)

ஏழாம்பாட்டு - பாம்பணைமேல் இத்யாதி. 'பூம்பிணைய' இத்யாரப்ய, 'போரேறு - பாற் கடலுள் - பாம்பணைமேற் பள்ளியமர்ந்ததுவும், காம்பணையென்று தொடங்கி, எய்ததுவும்' என்று அந்வயித்து அவதாரிகை - அயர்வறும் இத்யாதி.

'பாற்கடலுள் - பாம்பணைமேல்' என்று அந்வயித்தஅர்த்தம - ஆர்த்தரக்ஷண இத்யாதி. ஸர்ப்பஜாதி ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற - ஸைத்ய இத்யாதி. காம்பு - மூங்கில். சுற்றுடைமை - வர்த் துலதை. ஏறு - ஏழுமுடன் செற்றதுவும இத்யந்வய꞉. ஊட்டியாக - கண்டப்ரதேஶாவச்சேதேந. ஊட்டி - கழுத்து. நெரித்து - ஸம்ஹரித்து. பணை - சாகை. தேம் - தேன. பூவென்று - பூவா தல். ஸ்ப்ருஹணீயதையாதல். பிணைய-தொடுக்கப்பட்ட. நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்தென்றது- அர்த்தாத்ஸித்தம். மேனாணித்து - கர்வித்து. முந்தின அந்வயத்துக்கு, ஏழேறுடன் செற்றது வும் - காம்பணைதோட்பின்னைக்காய் எய்ததுவும் - தேம்பணையசோலை மராமரமேழு என்று ஶேஷ மும் அந்வயிப்பது. 'இன்னது மின்னதுமின்னதும்' என்றால் - ஸாகாங்க்ஷமாயிருக்கையாலே அத்யாஹரித்து யோஜிக்கிறார்-இவையெல்லாம் இத்யாதி. இந்தயோஜனையில் பூம்பிணைய தண் துழாய்ப்பொன்முடியம்போரேறு - பாம்பணைமேலென்றுதொடங்கி, எய்ததுவும் எனக்காகக்கிடீர் இத்யந்வய꞉. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பொன்முடியம்போரேற்றை எம்மானைநால்தடந்தோள்
தன்முடிவொன்றில்லாத தண்துழாய்மாலையனை
என்முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானைச்
சொல்முடிவுகாணேன்நான் சொல்லுவதென்சொல்லீரே.

ஆ.—(பொன்முடி.) - வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய நிரதிஶய கல்யாணஸ்வரூப குண விபூதிகளையுடையனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவகுண வ்ருத்தாதிகளினுடைய நிஹீநதையைப் பாராதே என்னுள்ளேகலந்த இஸ்ஸௌஶீல்யத்துக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, எத்தைச்சொல்லுவது? சொல்லீ ரென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த இம்மஹாகுணம் எனக்குப் பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[பொன்முடியென்றுதொடங்கி] - பொன்முடியையுடையனாய் மிகவும் செருக்கையுடைய ஏறுபோலே மேனாணித்திருப்பதுஞ்செய்து தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை அடிமை கொண்டவனை. [நால்தடந்தோளென்று தொடங்கி] - அழகிய திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையனாய், அபரிச்சேத்யமான வைலக்ஷண்யத்தையு முடையனாய், ஸர்வைஶ்வர்யஸூசகமாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருத்துழாய்மாலையையுடையவனை. [என்முடிவென்று தொடங்கி] - என்னுடைய நிர்மர்யாதையான நிஹீநதையைப் பாராதே என்னுள்ளே கலந்தவனைச்சொல்லிமுடிக்கும்படி அறியேன்.

ப.—அநந்தரம்,ஸம்ஶ்லேஷவைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசரதையை அருளிச்செய்கிறார்.

பொன் - உஜ்ஜ்வலமான, முடி - அபிஷேகத்தையுடைய, அம்போரேற்றை - பெருஞ்செருக்கனாய், எம்மானை - (அந்தஸ்வாதந்த்ர்யச்செருக்கைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட நாதனாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுடையனாய், தன் - தன்பெருமைக்கு, முடிவொன்றில்லாத - முடிவில்லாதவனாய், (இந்தமேன்மைக்கும் போக்யதைக்கும் ஸூசகமான), தண்-குளிர்ந்த, துழாய்மாலையனை- திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், என்முடிவுகாணாதே - (தன்உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை காணாதவோபாதி) என்நிகர்ஷத்தின்முடிவுகாணாதே, என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்தானை - கலந்தவனை, நான் - நான், (ஸ்வஸம்வேத்யமாக அறியுமதொழிய), சொல் - பாசுரமிட்டுச்சொல்லும், முடிவு - ப்ரகாரம், காணேன் - காண்கிறிலேன், சொல்லுவது - (நீங்களநுபவித்த விஷயம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுமோபாதி) இங்குச்சொல்லுவது, என் - ஏது, சொல்லீர் - (உண்டாகிற்) சொல்லுங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உரைக்கிறார். லோகவ்யாவ்ருத்தனுடைய ஸம்ஶ்லேஷஸாரஸ்யம் வாசாமகோசரமென்று கருத்து. விஶ்லேஷதசையில் என்முடிவுகாணாதே யென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு அவிஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாய் வைத்து என்னோடே கலந்த இம்மஹாகுணம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கிறார்.

[பொன்முடியம்போரேற்றை] - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையனாய் நிருபாதிகஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மேனாணித்திருக்கிறவனை. [எம்மானை] - ஶேஷித்வத்தில்எல்லையைக் காட்டி என்னை ஶேஷத்வத்திலெல்லையிலே நிறுத்தினவனை. [நால்தடந்தோள்] - கற்பகத்தரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடையவனை. [தன்முடிவொன்றில்லாத]-“யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்று மீளும்படியான உத்கர்ஷத்தையுடையவனை. [தண்துழாய் மாலையனை] - ஸர்வாதிக விஷயத்துக்குஅடையாளமான திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனை. [என்முடிவுகாணாதே] – தன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு முடிவில்லாதவோபாதி என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கும்முடிவின்றிக்கே யிருக்க, அத்தைப் பாராதே அவிஜ்ஞாதாவாய் என்னோடே கலந்தவனை. தன்னைப்பிரிந்து நான் முடியுமது காணமாட்டாமையாலே யென்றுமாம். [சொல்முடிவுகாணேன்நான்] - அவன்என்னையநுபவிப்பிக்க, அத்தால்எனக்குப் பிறந்த ரஸம் அநுபவித்துவிடுமத்தனை யல்லது பாசுரமிட்டுச்சொல்ல முடியாது. சொல்லிமுடிக்கும்படி அறியேன். [சொல்லுவதென் சொல்லீர்] - விஷயாந்தராநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிற நீங்கள் இதுக்கு ஏதேனுஞ் சொல்லவல்லீர்களோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து என் தண்மையைப் பாராதே என்னோடேவந்துகலந்த இம்மஹாகுணத்தை என்னால் பேசி முடியாதென்கிறார்.

[பொன்முடியம்போரேற்றை] - உபயவிபூதிக்கும் கவித்தமுடியையுடையனாய் அத்தால்வந்த ஶேஷித்வவுறைப்புத்தோற்ற இருக்கிறவனை. [எம்மானை] - தன்ஶேஷித்வத்திலெல்லையைக்காட்டி, என்னை ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவனை. [நால்தடந்தோள்இத்யாதி] - நாலாய்ப்பணைத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையனாய். தன்னைப்பேசப்புக்கால் வேதங்களும் எல்லைகாணமாட்டாதே “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளும்படியிருப்பானாயிருக்கிற தண்துழாய்மாலையனை. எல்லைகாணவொண்ணாத வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்போலே திருத்துழாய்மாலை. [என்முடிவு இத்யாதி] - அவன்பக்கல் நன்மைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதாப்போலேயாயிற்று இவர்பக்கல் தீமைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதா யிருக்கிறபடி. [என்முடிவுகாணாதே] - என்னளவுபாராதே. “அவிஜ்ஞாதா” - (அவிஜ்ஞாதா) என்கிற

எட்டாம்பாட்டு - பொன்முடி இத்யாதி. ‘பொன்முடியம்போரேற்றை’ என்றத்தைப் பற்ற - அயர்வறுமமரர்கள் என்றது. தண்மை - நீசதை. இம்மஹாகுணம் - ஸௌஶீல்யம்.

கவித்த - தரித்த. உறைப்பு - தார்ட்யம். தன்ஶேஷித்வத்தில் இத்யாதி - ‘பொன்முடி’ என்று - ஶேஷித்வத்தின் எல்லை தோன்றிற்று. தத்ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - ஶேஷத்வத்தினெல்லை தோன்றுகிற தென்றபடி. எம்மானை - எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனை. பணைத்திருந்துள்ள - பெருத்திருந்துள்ள. தன்முடிவொன்றில்லாத - தனக்கு ஓரெல்லையில்லாத. ‘தண்டுழாய் மாலையனை’ என்கிற பதஸாஹித்யத்துக்கு ஹாவம் - எல்லைகாண இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ‘லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ’ இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘என்முடிவு’ என்றதுக்கு, முடிவென்று - எல்லையாய், கீழே ‘அல்லாவி’ என்றிருக்கையாலே ஸாமாந்யஶப்தத்தை விஶேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து, என்தோஷத்தின் சரமாவதியைப் பாராதே யென்று மூந்தின அர்த்தம். அளவு - தண்மை. விவரணம்-அவிஜ்ஞாதா இத்யாதி. ‘அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஶு:’ இதி ஸ்ரீஸஹஸ்ர

படியே, என்தண்மைபாராதே கண்ணைச் செம்பிளித்துவந்துகலந்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆடியாடியில் விஶ்லேஷித்த வ்யஸநத்தாலே நான் முடியப்புக, அது காணமாட்டாதே என்னோடே கலந்தா னென்னுதல். [சொல்முடிவுகாணேன்நான்] - என்னோடேவந்துகலந்த ஒருகுணத்தையும் சொல்லில், ஆநந்தகுணமொன்றையும் சொல்லப் புக்க வேதம்பட்டது படு மித்தனை. அவன்என்னையநுபவிப்பிக்க, அத்தால் எனக்குப் பிறந்த ரஸம்அநுபவித்துவிடு மத்தனையல்லாது,பாசுரமிட்டுச்சொல்லி முடியாதென்றுமாம். [சொல்லுவதேன்சொல்லீரே] - இதரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னிகளாயிருக்கிற நீங்கள்தான் சொல்லவல்லிகளோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சொல்லீரென்னம்மானை யென்னுவியாவிதனை
எல்லையில்சீர் என்கருமாணிக்கச்சுடரை
நல்லவமுதம் பெறற்கரியவீடுமாய்
அல்லிமலர்விரையொத்து ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே.

ஆ.—(சொல்லீர்.) இப்படி அவனுடைய குணங்கள் சொல்ல நிலமன்றியே யிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய ஆராமையாலே, அவன்குணங்களைக் ,காலதத்வமெல்லாஞ் சொன்னாலு மவற்றுக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலே னென்று பின்னையும்அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி, பரமபோக்யனாய் ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து, தன்னழகாலேஎனக்கு யாரகனாய் என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்தஸௌஶீல்யாதிகுணங்களை நீங்களும் சொல்லிகோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தமக்கு எம்பெருமானைப்பேச முடியாமையாலே பேசவுந் தவிர்ந்த ஆழ்வார் பின்னையுந் தம்முடைய சாபலத்தாலே எல்லாரையும்அழைத்து, அவர்களும் தாமும் கூடப்பேசுகையிலே உபக்ரமிக்கிறார்.

[என்னுவியாவிதனை] - நான்உஜ்ஜீவிக்கும்படி தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே நின்றவனை. [எல்லையில் சீரென்கருமாணிக்கச் சுடரை] - எல்லையில்லாத அழகையுடைய கருமாணிக்கத்தினொளியையுடைய தன்னை எனக்குத் தந்தவனை. [நல்லவமுதமென்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதபோக்யங்களில் தலைக்கட்டான அமுதம்போலே போக்யமுமாய் பரமப்ராப்யமான மோக்ஷபுருஷார்த்தமுமாய்த்தன்னுடையபோக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தை உபமாநமாகவுடையனு

நாம்நி. செம்பிளித்து - மூடிக்கொண்டு. அன்றிக்கே இத்யாதி - த்விதியார்த்தம் - ஸ்பஷ்டம். 'என்முடிவுகாணதே' என்றபதத்தி னர்த்தத்வயாது குணமாக அடைவே அர்த்தத்வயம் - என்னோடு வந்து இத்யாதி வாக்யத்வயே. சொல்முடிவுகாணேன் - சொல்லும்ப்ரகாரம் காண்கிறிலேன். சொல்லுவதேன் - நீங்கள் அநுபவித்தவிஷயம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணவேணுமோபாதி, இங்குச் சொல்லுவது ஏது ? சொல்லீரே - உண்டாகில் சொல்லுங்கோ ளிதி ஶப்தார்த்தஃ. இத்தால் பலிதம். - இதரவிஷயங்களை இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (அ)

மாய். [ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே] - நாட்டிற்காண்கிற ஆணின்படியுமல்லன் பெண்ணின்படியுமல்லன்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யபூதனானவனைச் சொல்லவல்லிகோளாகிற் சொல்லுங்கோளென்கிறார்·

என் அம்மானை - எனக்குஸ்வாமியாய், என் ஆவி - என்னாத்மாவுக்கு, ஆவிதனை - ஆத்மாவாய், எல்லையில் - எல்லையில்லாத, சீர் - ஸௌகுமார்யாதிகுணங்களையுடைத்தான, என்கருமாணிக்கச்சுடரை - நீலரத்நஜ்யோதிஸ்ஸுபோலே யிருக்கிற வடிவை என்னை யநுபவிப்பித்தவனை, சொல்லீர் - (எல்லாரும்சேர்ந்து) சொல்லலாமாகிற் சொல்லுங்கோள்: (சொல்லவொண்ணாமைக்கடியென்னென்னில்), நல்ல - (லௌகிகாம்ருதத்தில்) விலக்ஷணமான, அமுதம்—நித்யபோக்யாம்ருதமுமாய், (பரமயோகிகளுக்கும்), பெறற்கு- பெறுதற்கு, அரிய - அரிதான, வீடுமாய் - மோக்ஷஸ்த்தாநநிர்வாஹகனுமாய், அல்லி மலர் - தாமரைப்பூவில், விரையொத்து - பரிமளம்போலே நிஷ்க்ருஷ்டபோக்யரூபனாய், பெண் அல்லன் - பும்ஸ்த்வத்தாலே ஸதிரீகளில் வ்யாவ்ருத்தனானவோபாதி, ஆண் அல்லன் - புருஷோத்தமத்வத்தாலே ஸமஸ்தபுருஷவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கும்.

ஆதலால், சொல்ல அரிதென்று கருத்து·

இ·—ஒன்பதாம்பாட்டில், பேசமுடியாதென்று மீண்டவர், சாபலாதிசயத்தாலே எல்லாரையுங்கூட்டிப் பேசத்தொடங்குகிறார்·

[சொல்லீர்] - எல்லாருங்கூடியாகிலும் பேசவல்லிகோளே; [என்னம்மானை]- தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை முறையிலே நிறுத்தினவனை. [என்னாவியாவிதனை] - இவ்வாத்மாவுக்கு தாரகனை. [எல்லையில் சீரென்கருமாணிக்கச்சுடரை] - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய குணங்களுக்கு எல்லை யுண்டாகிலும், விக்ரஹகுணங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. எல்லையில்லாத ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளையுடைத்தாய்ப் பெருவிலையனான நீலமணிபோலே புகரையுடைத்தாயிருக்கிற வடிவை என்னை யநுபவிப்பித்தவனை. [நல்லவமுதம்] நித்யமாய் போக்யமான அமுதம். ப்ராக்ருதபோக்யங்களி லெல்லையான அம்ருத மென்றுமாம். [பெறற்கரிய வீடுமாய்] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷமாய். [அல்லி மலர்விரையொத்து] - போக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தை உபமாநமாக வுடையனாய். [ஆணல்லன் பெண்ணல்லனே] - புருஷவிஸஜாதீயன். பெண்ணல்லனென் கிற இது த்ருஷ்டாந்ததயா சொல்லுகிறது· ஆக, உபமாந ரஹித னென்றபடி.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “பாசுரமில்லை” என்று, கைவாங்கமாட்டாரே; ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, என்நாயனான ஸர்வேஶ்வரனை எல்லாருங் கூடியாகிலும் சொல்ல வல்லீர்களோ? என்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - சொல்லீர் இத்யாதி. கீழே ‘சொல்லுவதென்சொல்லீர்’ என்று வைத்து, பின்னையும் ‘சொல்லீர்’ என்கிறதென்? என்ன - பாசுரமில்லை இத்யாதி. சாபலத்தாலே யென்றபடி.

[சொல்லீரென்னம்மானை] - க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லியிருக்கிற நீங்களாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோ ? [என்னம்மானை] - தன்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை முறையிலே நிறுத்தினவனை. [என்னாவியாவிதனை]- என்னாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [எல்லைஇத்யாதி] - திவ்யாத்ம ஸ்வரூப குணங்களுக்கு எல்லைகாணிலும் விக்ரஹகுணங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. அளவிறந்தகல்யாணகுணங்களையும், நீலமணிபோலே குளிர்ந்த வடிவழகையும் என்னை யநுபவிப்பித்தவனை. [நல்லவமுதம்] - நித்யமுமாய் போக்யமுமான அம்ருதம். ப்ராக்ருதபோக்யங்களில் தலையான அம்ருதம் [பெறற்கரியவீடுமாய்] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத மோக்ஷபுருஷார்த்தமுமாய். [அல்லிமலர்விரையொத்து]- போக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தோடொத்து. [ஆணல்லன்பெண்ணல் லனே] - இதரபுருஷஸஜாதீய னல்லன். பெண்ணல்லனேன்றவோபாதி, ஆணல்ல னேன்று - அதுதன்னையும் கழிக்கிறது. இத்தால் - உபமாநரஹித னேன்றபடி. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

ஆணல்லன்பெண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன்
காணலுமாகான் உளனல்லனில்லையல்லன்
பேணுங்கால்பேணும் உருவாகுமல்லனுமாம்
கோணைபெரிதுடைத்து எம்பெம்மானைக்கூறுதலே.

ஆ.—(ஆணல்லன்.) ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீயனாத லால் தந்மோசரப்ரமாணங்களுக்கு அமோசரனாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபனாய் ஆஸ்ரிதருடைய விவக்ஷாநுகுணமான திவ்யரூபசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், அநாஸ்ரிதருக்கு துர்லபனாயிருந்த எம்பெருமான் என்னோடு கலந்த இக்குணம் சொல்ல நிலமன்றாகிலும் சொல்லாதொழிய முடிகிறதில்லை யென்கிறார்.

முறை - ப்ராப்தி. 'எல்லையில்சீர்' என்றதுக்கு - ஸ்வரூபகுணபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அளவிறந்த இத்யாதி ; ஏகார்த்தமாதல். இப்பொழுது, அளவிறந்த கல்யாணகுணங்களென்றது- விக்ரஹகுணங்களை. நன்மைக்கு அர்த்தத்வயம் - நித்யபோக்யத்வமாதல், ப்ராக்ருதபோக்ய வைலக்ஷண்யமாதல். நித்யபோக்யதையாவது - ஸர்வாதிகாரமுமாய் ஸதாஸேவ்யமுமாகை. ஸ்வயத்நத் தால் ப்ராபிக்கவொண்ணா தென்றது - "ஔஷதிஷேஷு" என்றத்தைப்பற்ற. வீடு - மோக்ஷம். அல்லி - தாமரை. இதரபுருஷஸஜாதீயனல்லனிதி - பும்ஸ்த்வத்தாலே பெண்களைக் கழித்தவோபாதி, புருஷோத்தமத்வத்தாலே நாட்டில்புருஷர்களோடு உண்டான ஸாஜாத்யத்தையும் கழிக்கிற தென்கை. 'ஆணல்லன்' என்ன அமையாதோ? 'பெண்ணல்லன்' என்கிறதென்? என்ன, த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார் -பெண்ணல்லனேன்ற இத்யாதி. நாட்டில் காண்கிற ஆணின்படியு மல்லன், பெண்ணின்படியுமல்லனிதி பாவார்த்தః. அதுதன்னையும் - புருஷஜாதியையும். ஆனால் பும்ஸ்த்வமில்லையோ? என்ன - இத்தால் இத்யாதி. என்னாவியாவிதனை யித்யாரப்ய, பெண்ணல்லனை - என்னம்மானைச் சொல்லீர் இத்யந்வயః. வீடுமாய் - வீட்டுக்கு நிர்வாஹகனுமாய். விரை யொத்து - பரிமளத்தோடு ஒத்திருக்கு மவனுமா யிதி பாவார்த்தః. (க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வ வஸ்துவைலக்ஷண்யாதிகளைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, ஏவம்விதனானவன் என்னோடு கலந்தபடி பேசி முடியாதென்கிறார்.

[ஆணல்லனென்றுதொடங்கி]- ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணன் ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணனென்று சொல்லிற்று-எம்பெருமானோடு ஒவ்வாமைக்கு ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களோடு புருஷர்களோடு வாசியில்லையென்று தோற்றுகைக்காக [காணலுமென்று தொடங்கி] - இவற்றோடுஅவனோடு ஏகப்ரமாண ஹம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை, அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபன், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபன், ஆஶ்ரிதர் ஏதேனுமொன்றை "இவனுக்கு வடிவாகவேணும்" என்று நினைத்தால் அத்தையே தனக்கு வடிவாகக்கொள்ளும். அவ்விருப்பிலே அநாஶ்ரிதர்க்கு வரவொண்ணாதபடி யிருக்கும். இப்படியிருக்கிற எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தபடி பேசுவோமென்றால் மிறுக்குடைத்து.

ப.—அநந்தரம், அவன்ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகை மிகவும் அரிதென்கிறார்.

ஆண் அல்லன் - ஆணும்அன்றியே, பெண் - பெண்ணும், அல்லன் - அன்றியே, அல்லா - ப்ரயோஜநவத்தல்லாத, அலியும் - அலியும், அல்லன் - அன்றியே, காணலும் - (அவற்றைக்காணும் ப்ரமாணத்தாற்) காணவும், ஆகான் - ஒண்ணாதே, உளனல்லன் - (ப்ரதிகூலர்க்கு) உளனன்றியே, இல்லையல்லன் - (அநுகூலர்க்கு) இலனன்றியே, பேணும் - (ஆஶ்ரிதராய்) ஆதரித்த, கால் - காலத்தில், பேணும் - (அவர்கள்) ஆதரித்த, உருவாகும் - வடிவையுடையனாய், அல்லனுமாய் - (ஆதரமில்லாதவளவில் அப்படி) அல்லனாயிருக்கும், எம்பெம்மானை - என்ஸ்வாமியை, கூறுதல் - (இப்ப்ரகாரம்அவன் காட்டக்கண்ட நான்) கூறுமிடத்து, பெரிது - மிகவும், கோணை உடைத்து - மிறுக்கு உடைத்து. கோணை - மிறுக்கு. ஸர்வவிஸஜாதீயனாகையாலே "ஏவம்விதன்" என்று சொல்ல அரிதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசினும், அவன் என்னோடு கலந்தபடியைச் சொல்லமுடியாதென்கிறார்.

[ஆணல்லன் இத்யாதி] - ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணன். ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களைச்சொல்லிற்று - அவ்வோபாதி புருஷஸாம்ய மென்கைக்காக. [அல்லாவலி] - நிர்விநியோகமென்னுதல், உக்தங்களல்லாத வென்னுதல். ஆக, ஸஜாதீயவிஸஜாதீய நிஷேதம் பண்ணினபடி. பட்டரை கோஷ்டியிலே ஒருதமிழன் "ஆணல்அவ்வஸ்துஸாத்ருஶ்யமோ? என்ன", "இயல்அறியவில்லையோ? 'அல்லன்' என்ற ஶப்தந்தானே புருஷோத்தமனென்று காட்டாநின்றது" என்றார். [காணலுமாகான்] - அவற்றைக் காணும் சக்ஷுராதிகளாற் காணப்படான். ஏகப்ரமாணஹம்யத்வஸாம்யமு மில்லை. [உளனல்லனில்லையல்லன்] - அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபன், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபன். அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல், [பேணுங்கால்] - தேவகிமுதலானார் தன்னை ஆஶ்ரயித்தால், [பேணுமுருவாகும்] - அவர்களுகந்தபடியே பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும். [அல்லனுமாம்] - பிறந்தவிடந்தன்னிலே, விமுகராயிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும்.

[கோணை பெரிதுடைத்தெம்பெம்மானைக் கூறுதலே] - ஸர்வேச்வரன்என்னையநுபவிப்பித்தபடி, என்னுல் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்புகில் மிகவும் மிறுக்குடைத்து.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னோடு கலந்த எம்பெருமான்படி பேசப் பெரிது மிறுக்குடைத்து என்கிறார்.

[ஆணல்லன்இத்யாதி]-நாட்டில்காண்கிற ஆண்களின்படியல்லன், அப்படியே ஸ்த்ரீகளின்படியுமல்லன்; உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸகபதார்த்தத்தின்படியுமல்லன். “நைநம்வாசாஸ்த்ரியம்ப்ருவந் நைநமஸ்த்ரீபுமாந்ப்ருவந் । புமாம்ஸம்நப்ருவந்நைநம் வதந்வததிகச்சந ஈ இதிப்ரஹ்ம” (நைநம்வாசாஸ்த்ரியம்ப்ருவந் நைநமஸ்த்ரீ புமாந்ப்ருவந் - புமாம்ஸம்நப்ருவந்நைநம் வதந்வததிகச்சந அ இதிப்ரஹ்ம), ஆரணத்தில் இரண்டாமோத்து ‘ஸவை நதேவாஸுரமர்த்யதிர்யங் நஸ்த்ரீநஷண்டோ நபுமாந்நஜந்து: । நாயங்குண: கர்மநஸந்நசாஸந் நிஷேதசேஷோஜயதாதசேஷ:’; * (ஸவைநதேவா ஸுரமர்த்யதிர்யங் நஸ்த்ரீநஷண்டோ நபுமாந்நஜந்து:। நாயங்குண: கர்மநஸந்நசாஸந் நிஷேதசேஷோஜயதாத சேஷ: என்று) இப்படி பட்டர்அருளிச்செய்தவாறே, ஒரு தமிழன், ‘ஜீயா, நாட்டில் காண்கிற மூன்றின்படியு மல்லனாகில் சொல்லிற்றுகிற வஸ்து, சூந்யமோ பின்னை’ என்றுகேட்க, பட்டரும், “பிள்ளைஇயலறிவுக்குப் போந்திருந்ததில்லையீ! ஆணல்லன் பெண்ணல்லள் அல்லாவலியுமல்லது என்றதில்லையே, ‘அல்லன், அல்லன்’

பத்தாம்பாட்டு - ஆணல்லன் இத்யாதி. ‘எம்பெம்மானைக்கூறுதல் - கோணை பெரிதுடைத்து’ என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னோடுகலந்த இத்யாதி. பெரிது மிறுக்குடைத்து - மிகவும்வருத்தமுடையது.

அல்லாஅலி - உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸகபதார்த்தம். இவ்விடத்திலே, “க்லீபாஷண்டவதிதவெரிஹ்ய:காகணீவெவி । ஈஷ்யாநண்டதிஜ்ஞாஞீயாஷாவஷ்யவிகஷாவந” என்றது அநுஸந்தேயம். “ஆணல்லன்” இத்யாதிக்கு ப்ரமாணம் - நைநம் இத்யாதி. “ப்ரஹ்ம கஸ்ந்நா - வாசோத்தாநம்வதநுகஸ்நவாஷ:; ஸநம் - வாசோத்தாநம்,வாவாஸ்த்ரியம்நவததி-ஸ்த்ரீலக்ஷணநவததி; ப்ரஹ்மகஸ்நவாஷ:ஸநம், கஸ்த்ரீவாசோநு-கஸ்த்ரீவாசோம்ஸம், த்விதீயாவிஹக்த்யஹாவஸ்தாநஸ: ஸ்த்ரீவாம்வ்யதிரிக்தநவாம்ஸகலக்ஷணாவிநவததி; ப்ரஹ்மகஸ்நவாஷ:ஸநம் - வாசோம்ஸஸவததி; ஸவம்ஹுத:ககாரவாக்யம் ப்ரஹ்மத்யு-த:. கபிகவதவ யொமஸ்தாநஸ:”. இந்தச்ருதி, ருக்கினுடைய ஆரணத்தில் இரண்டாம் ப்ரச்நத்திலே. “ஸவைநதேவாஸுரமர்த்யதிர்யங் நஷண்டோநவாஜந்து:” இதி ஸ்ரீ பாகவதே. சூந்யமோ? இதி- “யாவ த்விசேஷாதிரிக்தஸாமாந்யதிஷாவ:.” இயலறிவுக்கு - சப்தஜ்ஞாநத்துக்கு. அதாவது - அர்த்தஜ்ஞாநாபாவமேயன்றிக்கே, இயலறிவுக்கும் போந்திருந்ததில்லையீ யென்றபடி. சப்தந்தானேதோற்

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோசங்களிலில்லை.

என்கையாலே - 'புருஷோத்தமன்' என்று ஶப்தந்தானே தோற்றுவிக்கிறதில்லையோ?" என்றருளிச்செய்தார். "ஆணல்லன், பெண்ணல்லன்" என்கிற இத்தால்-ஸஜாதீயவிஜாதீயநிஷேதம்பண்ணினபடி [காணலுமாகான்]-ஆண், பேண், அலி, என்கிற இவற்றைக் காணும் ப்ரமாணங்களால் காணப்படாதான். இத்தால் - ஏகப்ரமாணமம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை யென்கை [உளனல்லன்]-அநாஶ்ரிதர்க்கு. [இல்லையல்லன்]-ஆஶ்ரிதர்க்கு.அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல்-[பேணுங்கால் பேணுமுருவாகும்] - 'நீஙகளுக்குப் புத்ரனாய் வந்து பிறக்கவேணும்'என்று சிலர் [illegible] தொஹம்யத்வொஜாக" [illegible] நிற்கும். அன்றியே, பேணுங்கால் - தன்னை அர்த்திக்குங்காட்டில், பேணுமுருவாகும்-தன்னைப்பே[illegible] [illegible]- இப்படி [illegible] [பேரிதுஇத்யாதி] - இவ்வோநிலைகளை எனக்குஅறிவித்த ஸர்வேஶ்வரன்படிகளைப் பேச வேன்றால், சால மிறுக்குடைத்து (க0)

பதிகேராம்பாட்டு.

கூறுதலொன்றாராக் குடக்கூத்தவம்மானைக்
கூறுதலேமேவிக் குருகூர்ச்சடகோபன்
கூறினவந்தாதி யோராயிரத்துளிப்பத்தும்
கூறுதல்வல்லாருளரேல் கூவேர்வைகுந்தமே.

ஆ.—(கூறுதல்.)-காலதத்த்வமெல்லாஞ் சொன்னாலும் ஆராத குணசேஷ்டிதங்களையுடையனை எமபெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல வல்லார், திருநாட்டிலே போய் எம்பெருமானை அநுபவிககப் பெறுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸிப்பார், இதிற்சொன்னபடியே பரிபூர்ணமாக எம்பெருமானைத் திருநாட்டிலே என்றும் அநுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூறுதலென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஒரோ சேஷ்டிதமே காலதத்வமெல்லாங் கூடினாலும் பேசவொண்ணாதிருக்கிறவனை ஸர்வகுண சேஷ்டிதாதிகளோடும் பரிபூர்ணனானபடியே பேசுகையிலே துணிந்து.

றுவிக்கிறதில்லையோ விதி - ஶ்ருதியில் "ஏகம்" என்ற நிர்தேசத்தைக் கடாக்ஷித்திறே 'அல்லன் அல்லன்' என்ற தென்றபடி. 'அல்லாவலியுமல்லன்' என்றதுவுந் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாகவே கண்டுகொள்வது. பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி. "வெஜிாயிக ஶாஸ்ரக்ஷஶரீரு" அன் றென்றபடி. பேணுங்கால் - ஆசைப்பட்டால், பேணுமுருவாகும் - ஆஶ்ரிதர் ஆசைப்பட்ட வடிவோடே-அவதரிக்கு மென்று ப்ரதமார்த்தம். பேணுதல் - பரிவாய், மங்களாஶாஸநம்பண்ணவேண்டும்படியான விக்ரஹத்தையுடையவனாய் அவதரிக்குமென்று தவிதீயார்த்தம். ஸபலந்தேவி இதி - "ஐஷம வணு0ெம்ெஶ, த்ரூதீயெ, ஜெவகீலுஶ திகூஷ்ணு - "ஷூொதாஹஂயத்ஸயாவஸுெவஃம வாதூாஸ்ரீநூாதஜஜஶதெ" இதிபூர்வார்த்தம். பேணி - பரிந்து. கோணை - மிறுக்கு. ப்ரயாஸ மென்றபடி. பேரிது (சால) மிகவு-மென்றபடி. ஆணல்ல னித்யாரப்ய, எம்பெம்மானைக் கூறுதல்-பெரிது, கோணையுடைத்தென்று அந்வயம். (க0)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்று - ஒருகுணத்தை, கூறுதல் - சொல்லிலும், ஆரா - சொல்லிமுடியவொண்ணாத, குடக்கூத்த - குடக்கூத்து முதலான ஸ்ரீலாதிகுணங்களையுடைட, அம்மானை - ஸ்வாமியை, கூறுதல் - (உள்ளபடியே) சொல்லுவதாக, மேவி - உத்யோகித்து, குருகூர்ச்சடகோபன் - (அவனாலே லப்தஜ்ஞாநப்ரேமரான) ஆழ்வார், கூறின - அருளிச்செய்த, அந்தாதி - அந்தாதியாகையாலே அடைவுகுலைக்கவொண்ணாத, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கூறுதல் வல்லார் - சொல்ல வல்லார், உளரேல் - உண்டாகில், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, கூடுவர் - கூடுவர்.

இ—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் அப்யஸிப்பார் இதிற்சொன்ன பூர்ணாநுபவத்தைப் பரமபதத்திலே அநுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூறுதலொன்றுரா] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே, ஓரோகுணங்களை பேசப்புக்கால் பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணாதாயிற்று. [குடக்கூத்தவம்மானை] - குடக்கூத்தாடின நீர்மையொன்றையும் பேசப்புக்கால் பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணாது. [அம்மானை] - குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. [கூறுதலேமேவி] - வேதங்கள் 'பேசநிலமன்று' என்று மீண்ட விஷயத்தைத் தாம் உள்ளபடியே பேசுவாராகக் கோலி. [குருகூர்ச்சடகோபன் கூறின] - கோலினபடியே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே கூறினார். [அந்தாதி] - சிலரால் பேதிக்கவொண்ணாதபடி அந்தாதியாகச்சொன்ன. [கூறுதல் வல்லா ருளரேல்] - இவருடைய பாவவ்ருத்தியொழிய இப்பாசுரமே அமையும். [கூடுவர்வைகுந்தமே] - இவருடைய அநுபவத்தைப் பரமபதத்திலே அநுபவிக்கப்பெறுவர்.

ஈடு—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் உண்டாகில் அவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்ணப் பெறுவரேன்கிறார்.

[கூறுதல் இத்யாதி] - தன்படிகளைப் பேசப்புக்கால், ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதிருக்கிறவனை பேசவொண்ணாதொழிகிறது - பரத்வமல்ல, குடக்கூத்தாடின செயலொன்று மாயிற்று. [அம்மானை] - குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை "விஷ்ணோர்ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய" (விஷ்ணோர்ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய). [கூறுதலேமேவி] - 'பேசநிலமன்று' என்று வேதங்கள் மீண்டவிஷயமென்று, தாமும் 'பேசவொண்ணாது' என்று

நிகமம் - கூறுதல் இத்யாதி. 'கூறுதல்வல்லாருளரேல்கூடுவர்வைகுந்தம்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

ஒன்றுகூறுதலாரா - ஒருகுணத்தையுஞ்சொல்லி முடியவொண்ணாதவனை யிதி ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தால்பலிதமாஹ - தன்படிகளை இத்யாதி. ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே யென்றது - "யதோ வாசோ" இத்யாதியைப் பற்ற. குடக்கூத்தாடின செயலொன்றும்- குடக்கூத்தாடினது முதலான ஓரவதாரத்திற்செயல்கள். அப்படிகுணங்களாலே ஜயித்திருக்குமோ? என்ன, விஷ்ணோ: இத்யாதி. கர்ணபர்வணி கர்ணவாக்யமிதம், பூர்வமேவலிகிதம். "நலமுடையவன்" இத்யத்ர. 'கூறுதலே' என்ற ஏவகாரார்த்தம் - பேசநிலம் இத்யாதி. அப்படி அத்யவஸித்

தையும், அவன்குலக்கிலும் தாம் விடக்ஷமரல்லரென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து அவனுடைய விஶ்லேஷாதிஶங்கையை நிஶ்ஶேஷமாக நிவர்த்திப்பித்தருளுகிறார்

இ·—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸம்ஶ்லேஷத்தால் தான் பெறும்பேறுபெற்றானாய் அதனாலேஹ்ருஷ்டனாய், "இப்ப்ரீதிக்கு ஒருகொலைதல் வாராதபடி எத்தைச்செய்வேன், இவராகிறார் கிட்டக்கொண்டு அகலுமவ ரொருத்தர், இக்கலவிக்கு விச்சேதம் வாராதபடி பரிஹரிக்கும்படியென்?" என்று தம்பக்கலிலே அதிஶங்கை பண்ணினபடியைக்கண்டு, "இவனுக்கு நம்பக்கலிலே கிடந்தபாரதந்த்ர்ய வாத்ஸல்யங்களிருந்தபடியென்!" என்று விஸ்மிதராய், தாம் அவனை விடாதஸ்வபாவரா யிருக்கிறபடியை அவனுக்கறிவித்து அவனைத் தரிப்பிக்கிறார். "ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தாநங்காண் இது" என்று ஆளவந்தார். இப்படி தன்பேறாக வந்தவன் ஶ்ரீவைகுண்டநாதனாயிற்று; "அந்தாமத்தன்பு செய்து" என்றும், "வைகுந்தா" என்றும் பேசுகையாலே, "அடியார்கள் குழாங்களை" என்று - இவர் ஸபரிகரனாக அவனை ஆசைப்பட்டார்; அவனும் இவரோடே கலந்தபின்பு "எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்" என்று இவரோடு ஸம்பந்தித்தாரைத்தேடினான்; குணாதிகவிஷயமாகையாலே மேல்விழலாம். எனக்கு, நான் தோஷப்ரசுரனாயிருக்க, வந்து மேல்விழுவதே! என்கிறார்; இரண்டு தலைக்கும் ரஸம் அதிஶயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லுமிறே.

ஈடு—ஆடியாடியில்ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பு; அந்தஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது- இத்திருவாய்மொழி. 'ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தாநங்காண்இது' என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்யும்படி - ஆழ்வார்விஷயமாக ஈஶ்வரனுக்குஉண்டான ப்ரீதிசொல்லுகிறது இதில். ஊனில்வாழுயிரிலே-ஆழ்வார்தாம் பகவதநுபவம்பண்ணித் தமக்குஅவன்பக்கலிலே யுண்டானப்ரேமம் அவனளவில் பர்யவஸியாதே, "அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று - ததீயரளவும் சென்றபடி சொல்லிற்று; இத்திருவாய்மொழியில் - ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமம் இவரொருவரளவன்றிக்கே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வெள்ளமிடுகிறபடி சொல்லுகிறது. இரண்டுதலைக்கும் ரஸம் அதிஶயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் செல்லுமிறே; "எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும், விடியாவெந்நரகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர்" என்கிறாரிறே. உபயவிபூதியுக்தனாய்

வைகுந்தாமணிவண்ணன் ப்ரவேஶ, வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இதுக்கு ஸங்கதி - ஆடியாடியில் இத்யாதி. வாக்யத்வயேந இதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ராணயிப்ரீதி இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார்விஷயமாக இத்யாதி. ப்ரணயிநஃப்ரீதி: என்றபடி. நத ப்ரணயிநி ப்ரீதி:. ப்ரணயியான ஈஶ்வரனுக்கு ஆழ்வார்விஷயத்திலுண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ஆக, ஆடியாடியி லென்றதொடங்கி இவ்வளவும் - 'உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே' என்றத்தைப்பற்ற ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். 'எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்' என்றத்தைப் பற்ற நிர்வாஹாந்தரம் - ஊனில்வாழுயிரிலே இத்யாதி. இதுக்கடியேது? என்ன - இரண்டு தலைக்கும் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு நியாமகஶப்தம் - எமர்கீழ்மேல் இத்யாதி. விடியா - விடியாதேயிருக்கிற ஆளவந்தார் நிர்வாஹவிவரணம் - உபயவிபூதியுக்தனாய் இத்யாதி. ஆக, இப்படி இரண்டு நிர்வாஹமாதல். அன்றிக்கே, நிர்வாஹாந்தரம்; கேசவன்தம்ரோடே புநருக்தமாகையாலே. ஏக

ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகனாய் ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான தான் தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி வந்து இவரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, அந்த ஸம்ஶ்லேஷந்தான் 'தன்பேறு' என்னுமிடந்தோற்ற ஹ்ருஷ்டனாய், 'அநாதிகாலம் எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்த வஸ்துவை ஒருபடி ப்ராபிக்கப்பெறுவோமே, இவர்தாம் இனி நம்மை விடிற் செய்வதேன்?' என்று அதிஶங்கைபண்ணி. அவன் அலமாக்கிறபடியைக் கண்டு, 'நீ இங்ஙன் படவேண்டா' என்று அவன் அதிஶங்கையைப் பரிஹரித்து அவனை உளனாக்குகிறார்; "வைதேஹி ரமஸே கச்சிச் சித்ரகூடே மயா ஸஹ" [வைதேஹிரமஸேகச் சிச்சித்ரகூடேமயாஸஹ]. என்றாற்

ப்ர.—(வைகுந்தா மணிவண்ணனே ப்ரவேசே) ஸ்யோயோத்யாகாண்டே,ஸதர்ண வதிதஸ்ச, யதீஹஸாஶோ(ஜ)நகாத்மஜாயா ஸ்மிதே | ஶக்ஷுஶை நவவத்ருாதிந ஶாம்பேஶாகஃ ஸ்யக்ஷ்யதி ||ரு|| பஹுபுஷ்பஃபலேரம்யே நாநாத்விஜகணாயுதே | விசித்ரஶிகரே ஹ்யஸ்மிந் ரதவாநஸ்மி பாமிநி ||கசு|| ஸநேநவ நவாஸேந யோவாப்தம் ஃலத்வயம் | பிதுஶ்சாந்ருணதா தர்மாத் பரதஸ்ய ப்ரியம் ததா ||கஎ|| வைதேஹிரமஸே கச்சிச் சித்ரகூடே மயா ஸஹ| பஶ்யந்தீவிவிதாந் பாவாந் மநோவாக்காயஸம்யதா||கஅ||

நிர்வாஹமாதல். இப்போது வாக்யங்களுக்கு இங்ஙனே ஸங்கதி - ஆடியாடியில் இத்யாதி. வாக்ய சதுஷ்டயத்துக்கும் முன்னேசொன்னதே அவதாரிகை. பகவத்ப்ரீத்யதிஶயசரமாவதிம் ஸதித்ர்ஶந மாஹ - ஊனில்வாழுயிரிலே இத்யாதி ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும வெள்ளமிடுகைக்குஅடியேது? என்ன-இரண்டுதலைக்கும் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு நியாமகஶப்தமேது? என்ன - எமர் இத்யாதி. ஆனால் அதிஶங்காபரிஹாரங்களுக்கு ப்ரஸங்கமேது? என்ன - உபயவிபூதி இத்யாதி. "ஐஶ்வர்ய நிவஹாஹவக்ஷ்வாக்ருரவதாரிகாஶ்ருஷ்டவ்யா". உபயவிபூதியுக்தனாயித்யாரப்ய,ஹ்ருஷ்டனா யித்யந்தம் - அந்தாமத்தன்பில் ப்ரமேயாநுவாதம். அநாதிகாலம் யித்யாரப்ய, அலமாக்கிறபடியைக் கண்டித்யந்தம் - பூர்வோத்தர ப்ரகரணாநுகுண்யேநார்த்தஸித்தப்ரமேயம். எதிர்சூழல்புக்கு - அவ தரித்து; நாம் எதிர்சூழல்புக் கென்றபடி. ப்ராபிக்கப்பெறுவோமேயென்ற - அநந்தரம், "அல்லா வியுள்கலந்த" என்றும், 'என்முடிவுகாணாதே" என்றும் இவர்சொன்னார், வளவேழுலகு தலை யெடுத்து இத்யத்யாஹார்யம். இந்த ஸம்ஶ்லேஷரஸாதிஶயத்துக்கும், அத்தாலே அதிஶங்கை பண்ணினதுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் - வைதேஹீ இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே சதுர்ணவதிதமே, "பஶ்யந்தீவிவிதாந் பாவாந் மநோவாக்காயஸம்யதா" இத்யுத்தரார்த்தம். ரமியாநிற்கச செய்தே, "ரமஸே கச்சித்" என்கையாலே - நீர்வாய்ப்பும் நிழல்வாய்ப்புமானசித்ரகூட பரிஸரத்தி லழகையும் தங்கள்சேர்த்தியழகையுங் கண்டு, 'இது தொங்கப்புகுகிறதோ?' என்று அதிஶங்கை பண்ணினமை தோற்றுகிறது. அப்படி பெருமாள் அதிஶங்கைபண்ணினாற்போலே, இங்கும் அப் படி அதிஶங்கை விளைந்த தென்றபடி. ஆழ்வார்விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு அதிஶங்காஹேது இரண்டு - ஹ்ருஷ்டனாய் - அதிசங்கைபண்ணி என்கையாலே - ஸம்ஶ்லேஷஜநிதப்ரீதியும்; "அல்லா வியுள்கலந்த" என்றும், "என்முடிவுகாணாதேயென்னுள்கலந்தானை" என்றுஞ் சொன்ன ஸ்வநைச் யாநுஸந்தாநமும். அதிஶங்கையைப் பரிஹரித்ததுக்கு ஶப்தம் - "உன்னைநான்பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே" 'உன்னை யெங்ஙனம் விடுகேன்' இத்யாதிகள். எடுத்தஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் -

போலேயாயிற்று இதில் ரஸமும்; மைதிலி, உன்னைஅறிந்தாயே, நம்மைஅறிந்தாயே, கலக்கிற தேசம்அறிந்தாயே என்றாரிறே பெருமாள்.

முதற்பாட்டு.

வைகுந்தா! மணிவண்ணனே! என்பொல்லாத்திருக்குறளா! என்னுள்
மன்னி வைகும்வைகல்தோறும் அமுதாயவானேறே
செய்குந்தா! வருந்தீமை உன்னடியார்க்குத்தீர்த்துஅசுரர்க்குத்தீமைகள்
செய்குந்தா! உன்னை நான்பிடித்தேன்கோள்சிக்கெனவே.

ஆ.—ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஆஶ்ரிதஸுலபனாய், நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தையுடையனாய், என்னுள்ளே புகுந்திருந்து எனக்கு அபூர்வவத்பரமபோக்யபூதனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஆஶ்ரிதருடைய அநுபவைகவிநாஶ்யமான ஸமஸ்தபாபங்களையும் போக்கி ப்ரதிகூலர்க்கு துஃகங்களையும் விளைவிக்கும் ஸ்வபாவனாய், நிர்மலனாயிருந்த உன்னைப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றினேனென்கிறார்.

ஒ—முதறபாட்டில், ஆழ்வார், எம்பெருமான் 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்' என்று அதிஶங்கைபண்ண, அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

[வைகுந்தாவென்றுதொடங்கி]-அத்யந்தபுஷ்கலனாய் அதிஸுந்தரனாயிருந்து வைத்து எனக்குமிகவும் ஸுலபனாய் அயர்வறுமமரர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்குமாபோலே என்னுள்ளேபுகுந்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷியா நின்றுகொண்டு நாடோறும் அபூர்வவத் போக்யமானவனே. பொல்லாவென்று-பிறர்கண்ணெச்சில் படாமைக்கு. விபரீதலக்ஷணையாகவுமாம். [செய்குந்தாவென்று தொடங்கி]-அநுபவவிநாஶ்யமான பாபகர்மங்கள் ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வாராதபடிபண்ணி அவற்றை ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் பக்கலிலே போக்குகையாகிற ஶக்தியையுடையவனே! இப்படி அபிநிவிஷ்டனாய் வந்து,என்னோடேகலந்து ஸம்ஶ்லேஷித்த உன்னைப் பிரிந்து உருவினநான் இனி ஒருநாளும் விடாதபடி பிடித்தேனென்று கொண்டருள வமையும்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஶயபோக்யனாய் அநிஷ்டநிவர்த்தகனான உன்னை நான் சிக்கெனப்பற்றியிருக்கிறேனென்று திருவுள்ளம்பற்று என்கிறார்.

மைதிலி இத்யாதி; "யதிஸஸ்யஸ்திதிஸ்ஸ்திதா நஸ்ஸாஹம்" என்னும்படியான கலவியிலுண்டான ரஸத்தாலே தன்னையும் எதிர்த்தலையையும் கலக்கிற தேசத்தையும் மறக்கும்படியான தசை பிறக்குமிறே; அப்போது அத்ருஷ்டவஶத்தாலே ஒருதலைக்குக் கிஞ்சித் அறிவு பிறந்தால் மற்றைத்தலைக்குச்சொல்லும் வார்த்தையிறேஇது. நான் இதெல்லாம் மறந்தேனித்தனைபோதும், உனக்குத்தான் உணர்த்தியுண்டோ என்றபடி. இதனைல்லவாகில், அந்யபரரை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கவும், வேறே சிலரஸமுடையாரைச சொல்லுமாபோலே "மயா" என்னவும், தேசப்ரஶ்நம்பண்ணினபேருக்குச் சொல்லுமாபோலே "சித்ரகூட" என்னவுங் கூடாதிறே யென்று தாத்பர்யம். உத்தரார்த்தத்தில் பாவாநீதி - பாவகைளாவன, - பேரகோபகரணகைள். இங்கும் - முன்போலே பாவம். மநோவாககாயககள் ரஸமாத்ரநியதமாயிறே உனக்கு இருக்கிறது. காயத்துக்கு நியதியாவது - ரோமோத்பேதமான புளகாதிகள்.

வைகுந்தா-பரமபதநிலயத்வத்தாலே அஸாதாரணஶேஷியாய், மணிவண்ணனே - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாகையாலேஸுலபனாய், என்பொல்லாத்திருக்குறளா - தர்ஶநீயமான வாமநவிக்ரஹத்தையுடையனாகையாலே போக்யனாய், (இவ்வாகாரத்ரயத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு), என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னி - ஸ்திர ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணி, வைகும - இருக்கிற, வைகல்தோறும்-காலந்தோறும், அமுதாய-நித்யபோக்யமாய்க்கொண்டு, வானேறே - நித்யஸூரிஸமாநமாம்படி அநுபவிக்கிற மேன்மையையுடையனாய், செய் - தானேசெய்துகொள்ளப்பட்டு, குந்தா - பலப்ரதாநத்தில் குந்தாதே, அரும் - பரிஹரிக்கஅரிதான, தீமை - கொடியபாபங்களை, உன் அடியார்க்கு-உன்னோடு ஶேஷத்வஸம்பந்தமுடையார்க்கு, தீர்த்து – தீர்த்து, (அவை ப்ரதிகூலரான அஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கலிலே யாம்படி), அசுரர்க்கு - அவர்களுக்கு, தீமைகள் - அநர்த்தத்தை, செய் - விளைக்கும், குந்தா - குந்தமாகிற ஆயுதத்தையுடையவனே! உன்னை - (இப்படிபோக்யபூதனாய் அநிஷ்டநிவர்த்தகனாய் ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான)உன்னை, நான் – (உன் இனிமையறிந்து உன்னையொழியச்செல்லாத)நான், (இனி), சிக்கென - விடாதபடி ஸ்த்திரமாக, பிடித்தேன் - பற்றினேனாக, கொள் - திருவுள்ளம்பற்று. 'செய்கும், தாவரும்' என்று சொல்லாய், செய்யப்பட்டுக்கடக்கஅரிய என்றுமாம். 'குந்தமென்று-மரமாய், அதின்வெளுப்பையிட்டு சுத்தியைக்காட்டுகிறது'என்றுஞ் சொல்லுவர். பொல்லாவென்று-விபரீதலக்ஷணையாலே அழகைச்சொல்லுகிறது என்பொல்லாவென்று - தம்மைஅநந்யார்ஹராக்கிற்று அவ்வழகாலேயென்று கருத்து.

இ—முதற்பாட்டில, 'இவர்நம்மைவிடில் செய்வதென்' என்று அவன்அதிஶங்கைபண்ண, அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

[வைகுந்தா] - ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாக நாமக்ரஹணம் பண்ணுமாபோலே "வைகுந்தா" வென்கிறார்; பிராட்டி "ஆர்யபுத்ர" என்னுமாபோலேயும், இடைப்பெண்கள் "க்ருஷ்ண" என்னுமாபோலேயும், அவர்கள் அளவன்றியே, நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற இருப்பையாயிற்று இவர்க்கு விதேயமாக்கிற்று. [மணிவண்ணனே] - நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவழகையுடையவனே. [என்பொல்லாத்திருக்குறளா] - மஹாபலிக்குத் தன்வடிவைக் காட்டினாப்போலே அர்த்தியாய்வந்து தன்னழகைக்காட்டின ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மேன்மையும் நீர்மையும் வடிவழகுங்கூடின பசுங்கூட்டாயிற்று - பரதத்வம் இருப்பது. பொல்லாவென்று - விபரீதலக்ஷணை; உகவாதார் கண்ணெச்சிற்படாமைக்கு என்னவுமாம். [என்னுள்மன்னி] - என்பக்கலிலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாகவிருந்து. [வைகும் வைகல்தோறு மமுதாய] - நாட்செல்ல நாட்செல்ல அபூர்வவதபோக்யனாயிராநின்றான். [வானேறே] - நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனாயிருக்குமாபோலே எனக்கும் போக்யனானவனே. ஏறே என்கிறது - பின்பும் இவனேற்றமே விஞ்சியிருக்கை. [செய்குந்தாவருந்தீமை] - செய்தற்றுக்குந்தாவாய், தப்பவரிதாய் அநுபவிக்கும் பாபம். செய்கும் - செய்யப்பட்டு; [தாவருந்தீமை] - தாவவரிதாய் - கடக்க வரிதான கர்மம் என்றுமாம். [உன்னடியார்க்குத்தீர்த்து]-உன்னை ஆஶ்ரயித்தார்க்கு அனுபவிக்க வேண்டாதபடிபண்ணி [அசுரர்க்குத்தீமைகள்செய்] - தத்விரோதிகள்மேலே யேறிட்டு அவற்றை அநுபவிப்பிக்கும். கடலைச்சீறித்தொடுத்த அம்பை, அவன் முகங்காட்டினவாறே அவன் ஶத்ருக்களான மருகாந்தாரத்தில் அசுரர்

கள்மேலே விட்டாப்போலே, “விஷ்ணோஸ்தவவக்ஷ்யாமி”. இப்படி அசலிடப்பெற்ற தில்லையாகில் “உரஸாயுதாநாமேஷ வாயுபூஷண ஹ்ருதயம்” என்று தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு அநுபவிக்கும். [குந்தா] - இப்படி ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ஓரமாகிற சுத்தியை யுடையவனே. குந்தமென்கிறது - குந்தம்பூவாய், அதின்வெண்மையை நினைத்து, சுத்தி சொல்லுகிறது. [உன்னை] - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியான உன்னை [நான்] - ஆடியாடியில விடாய்த்த நான். [பிடித்தேன்கொள்] - திருவடிகளைப்பிடித்தேனாகத் திருவுள்ளத்திலே கொள்ளவமையும். ‘மதிபபண்ணிலன’ என்றுவிடவோ, ‘வடிவிறப்பசையில்லை’ என்றுவிடவோ, ‘ஸாலபனன்று’ என்றுவிடவோ. [சிக்கெனவே] - தேவர் நெகிழ்கிலும் நெகிழாத படி பற்றினேன்.

ஈடு. — முதற்பாட்டில், அந்தாமத்தன்பிலே - ஆழ்வாருடனே வந்து கலந்து தான்பெறுப்பேறுபெறாருயிருக்கச்செய்தே, இவர், “அல்லாவியுள்கலந்த” என்றும், “என்முடிவுகாணுதே யென்னுள்கலந்தான்” என்றும் - தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, “எளவேழலகுதலையெடுத்து இன்னம் இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதேன்?” என்று எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த அதிஸங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறுர்.

[வைகுந்தா] - ‘நித்யவிபூதியுக்தன் தம்முடனே வந்து கலந்தான்’ என்று ஹ்ருஷ்டராகிறு ரென்னுமிடந்தோற்றுகிறது. அவனுடைய முதற்பேரைச் சொல்லுகிறுர் ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் “ஆர்யபுத்ர” என்னுமாபோலேயும், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் ‘க்ருஷ்ண’ என்னுமாபோலேயும் “வைகுந்தா” என்கிறுர்; ஸோகம் உத்கூலமானால் பரஸ்பரநாமக்ரஹணத்தாலே தரிப்பதொன்று உண்டிறே. [மணிவண்ணனே] - அணைத்[illegible]லே குளிர்ந்த [illegible] இரப்பாளனாய் நின்றாற்போலேகாணும் இவரைப் பெறுகைக்குச் சிரும்பி இரப்பாளனாய் நின்ற நிலை. ‘அழகிது’ என்னில் - நாட்டோப்பாமேன்று, அழகில் விஸஜாதீயதையைச் சொ

முதற்பாட்டு - வைகுந்தா. ‘உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே’ என்றத்தைப் பற்ற, அதிஸங்காப்ரஸக்திகதாமுபோ அவதாரிகை - அந்தாமத்தன்பிலே இத்யாதி.

‘என்னுள்மன்னி’ என்றதையும் உட்கொண்டு, பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - நித்ய விபூதி இத்யாதி. ஸம்போதநத்துக்கு பாவம்-அவனுடைய இத்யாதி. யத்வா, நாமாந்தரங்களிருக்க முந்துற இத்தைச் சொன்னதுக்கு பாவமாதல் இப்படி நாமக்ரஹணம்பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. க்ருஷ்ண என்னுமாபோலேயென்று—இவ்விடத்திலே “க்ருஷ்ண ஸ்ருத்வா நகோஷம் கஸ்தூரீதிலகோஜ்ஜ்வல | ஜகதௌ கோபீஜநஸ்ஸர்வம் க்ருஷ்ணா

வாஸுதேவ வாஸுதேவ” என்றதை அருளிச்செய்வர். “க்ருஷ்ண கஸ்தூரீதிலகோஜ்ஜ்வலம்வத

னம்ஜகத, கோபீஜநஸ்ஸர்வம் க்ருஷ்ணாவோ வாஸுதேவ வாஸுதேவேஜகமாதித்ருஷ்டயஃ கௌஸ்தூ[illegible]

கஸ்தூரீதிலகாஸ் - நிலவுக்கும் ஆய்ப்பலுக்கும் நிர்வாஹகனை. நாமக்ரஹணம்பண்ணுகிறது எது[illegible]காக வென்ன - போகம் இத்யாதி. ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்திலே ‘மணிவண்ணனே’ என்கிறதுக்[illegible] பாவம் - அணைத்தபோது இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நீலரத்நம் இத்யாதி. இப்போது ‘குறளா[illegible] என்கிறதுக்கு பாவம்-மஹாபலி இத்யாதி. சிறம்பி-ஸங்கோசித்து.‘பொல்லா’என்றதுக்குபாவ[illegible] அழகியதேன்னில் இத்யாதி. கண்ணேச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம். வைகுந்தாவென்று மேன்மைசொ[illegible]

ல்லுதல்; கண்ணேச்சில்வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறு ரேன்னுதல். வைகுந்தாவென்று - மேன்மைசோல்லிற்று; மணிவண்ணனேயென்று - வடிவழகு சோல்லிற்று; என்போல் லாத்திருக்குறளா வென்று - ஸௌலப்யஞ் சோல்லிற்று; இம்மூன்றுங் கூடினதாயிற்று - பரத்வமாவது. [என்னுள்மன்னி] - இந்த்ரன் ராஜ்யலாபம்பெற்றுப்போனுன், மஹாபலி ஔதார்யலாபம்பேற்றுப்போனுன்; அவ்வடிவழகுக்கு ஊற்றிருந்தது இவர்நேஞ்சிலேயாயிற்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்தே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணி. [வைகும்வைகல் தோறும் அமுதாய] - கழிகிறகாலந்தோறும் எனக்கு அபூர்வாம்ருதவத் ஹோக்யனுனுன் [வானேறே] - நித்யஸூரிகளோடே கலந்து அவர்களைத் தோற்பித்து மேனுணித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று இவரோடே கலந்து இவரைத் தோற்பித்திருந்த இருப்பு. எறேன் கிறது - பின்பும்அவனேற்றமே விஞ்சியிருக்கை. தம்முடைய அநுபவவிரோதிகளைப்போக்கினபடி சோல்லுகிறுர் [செய்குந்தாவருந்தீமை] - செய்யப்பட்டு, குந்தாவாய் - தப்பாவாயிருக்குந் தீமையென்னுதல்; அன்றிக்கே, செய்கும் - செய்யப்பட்டு, தாவரும் தீமை - கடக்க அரிதான தீமையென்னுதல் [உன்னடியார் இத்யாதி] - உன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருப்பார்க்கு வாராதபடி பரிஹரித்து, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின்மேலே போகடும்படியான சுத்தியையுடையவனே' முன்ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினவர்கள் அநுகூலித்து நாலடிவர நின்றவாறே, பின்னை அவர்கள் சத்ருக்கள்மேலே போகடுமோயிற்று, "த்விஷந்தஃ பாபக்ருத்யாம்" (த்விஷந்தஃபாபக்ருத்யாம்) என்கிறபடியே; கடலுக்குத் தோடுத்த அம்பை, அவன்முகங்காட்டினவாறே மருகாந்தாரத்தி லசுரர்கள்மேலே விட்டாற்போலே

ப்ர—(வைகுந்தாவித்யாதி) (உன்னடியாரக்கித்யாதி) ஶாட்யாயநகே, "தஸ்ய புத்ரா தாயமுபயந்தி ஸுஹ்ருதஸ் ஸாது க்ருத்யாம் த்விஷந்தஃ பாபக்ருத்யாம்" (க)

(கடலுக்குத்தொடுத்தவம்புஇத்யாதி) யுத்தகாண்டே த்ராவிம்ஶே, "அயோக்யம் ஸரம் ஶ்ரேஷ்டம் ஸர்வ லக்ஷணஸம்பவம் । லங்காம் ப்ரஷயிஷ்யாமி ஸைவ தாஸம் ஹரணாய வ ॥ (க) ॥ ப்ராக்ஷேபணாக்ஷத ஸம்யோஜ்ய ப்ருஹ் ஷூஷம் நிஹம்ஶாழ் । ஸம்யோஜ்ய நுக்ஷிப்ரேஷ் விக்ஷேஷுஹ்ரவமஃ ॥ (ரு) ॥ ஸா ரஸ்ஸுவா ஸவ்யஸ்ரோபவர்ஸோத்ர வீர்யவாந் । க்ஷிப்வீதாக்ஷிவக்யோஸாவவம்ஶாவாணிநழ் ॥ (உங) ॥ தஸ்யவீத

விற்று இத்யாதி வாக்யத்ரயேண - ஏவம்பூதவஸ்துவை விடப்போமோ? என்று சொல்லிற்றுயிற்று. 'திருக்குறளாவென்னுள்மன்னி' என்றதுக்கு வாஸனை - இந்த்ரன் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - என்னுடைய இத்யாதி. இப்போது 'வானேறே' என்றதுக்கு ஹாவம் - நித்யஸூரிகளோடே இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - ஏறேன்கிறது இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. குந்தா-தப்பாவாய், வருந்தீமை - வருகிற தீமையிதி ப்ராசமிகார்த்தஃ. அர்த்தத்வயத்தாலும் பலிதம் - அநுபவித்து மீளுதல், ஸ்வயத்நத்தால் கடக்கலாதல் செய்ய அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. 'அடியார்' என்று தாதாத்விகமான ஆநுகூல்யத்தையுடையவர்களைக் காட்டுகிற தென்கிறுர் - முன் இத்யாதி. யத்வா, இத்தால் பலிதம் - முன் இத்யாதி ஆதல். 'சத்ருக்கள்மேலே போகடும்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - த்விஷந்த இத்யாதி. அப்படி சத்ருக்கள்மேலே போகட்டவிடமுண்டோ? என்ன, கடலுக்கு இத்யாதி. அவன் - ஸமுத்ரன். "உத்தரோ தேஶஸ் ஸௌம்ய பவித்ரோ நாம" என்றத்தைப்பற்ற - மருகாந்தாரத்திலே என்றது. சத்ருக்களில்லாத உத்தமாதிகாரிகளுக்குச் செய்

அங்ஙன் ஒருபோக்கடி கண்டிலனாகில், "உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:" (உரஸாதாரயாமாஸபார்த்தம்ஸஞ்சாத்யமாதவ:) என்று ஸகதத்தன்விட்ட ஶக்தியை, அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தன்அந்த:புரத்திலே ஏற்றாற்போலே, தானேறிட்டுக்கொண்டு அநுபவித்தல் செய்யுமித்தனை. பாபங்களாவன தான்-அசேதநமாயிருப்பன சிலக்ரியாவிஶேஷங்களாய், அவை, செய்தபோதே நசிக்கும்; கர்த்தா அஜ்ஞனாகையாலே மறக்கும்; ஸர்வஜ்ஞன் உணர்ந்திருந்து பலாநுபவம்பண்ணுவிக்க அநுபவிக்குமித்தனையிறே. அவன்மார்விலே ஏற்றுக்கொள்ளுகையாவது - "பொறுத்தேன்" என்னத் தீருமித்தனையிறே "அபூர்வங்காண், ஶக்திகாண், பலாநுபவம்பண்ணுவிக்கிறது" என்பதில், ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் செய்விக்கிறானென்கை அழகிதிறே. குந்தமென்று - குருந்தமென்றபடியாய், அதன்பூ வெளுத்தாயிற்றிருப்பது, அவ்வழியாலே சுத்தியைநினைக்கிறது அன்றிக்கே, குந்தாவென்று - திருநாமம்; "குமுத: குந்தர: குந்த:" (குமுத:குந்தர:குந்த:) என்கிறபடியே [உன்னை] - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான உன்னை. [நான்] - ஆடியாடியில் விடாய்த்த நான். நீ உஜ்ஜீவிப்பிக்க, உன்னாலே உளேனான நான். [பிடித்தேன்கோள்] - பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம்பற்று. முன்பும் சொல்லிப்போரும் வார்த்தையன்றோ இது என்ன; அங்ஙனல்ல, [சிக்கெனவேபிடித்தேன்கோள்] - என்னைப்பெறுக்கைக்குப் பூர்வஜனான நீ விடிலும் விடாதபடி நான் பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம்பற்றவேணும். அவனை 'மாதவ:' என்கிறார். (௧)

[illegible] | (௨௯) [illegible] | [illegible] || ௩௦ || [illegible] || (௩௧) || [illegible] | [illegible] || (௩௨) || [illegible] | [illegible] || (௩௩) || [illegible] | [illegible] || (௩௪) ||

[பார - த்ரோண - ௩௩] - [illegible] | உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: ||

வதென்? என்ன - அங்ஙனேரு இத்யாதி. தன் அந்த:புரத்திலே யென்றது - "உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:" என்கிற ஶ்லோகத்தில், "மாதவ:" என்றத்தைப் பற்ற. அந்த:புரம்-திருமார்வு. அவன் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாவதேது? என்ன, பாபங்கள் இத்யாதி இத்தால் பலிதம்-அவன்மார்விலே இத்யாதி. அவன் பலப்ரதனாகவேணுமோ? க்ரியாதிகள் பலப்ரதமானாலோ? என்ன, அபூர்வங்காண் இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞன் செய்விக்கிறானென்றது - "பலமத உபபத்தே:" இத்யாதியைப்பற்ற. "க்ரியா தத்ஜ்ஞ [illegible]" இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். 'குந்தா' என்கிற பதம் - கீழ், சுத்தியோகத்தைச் சொல்லுமபடி எங்ஙனே என்ன, குந்தமென்று இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - நீ உஜ்ஜீவிப்பிக்க இத்யாதி. உஜ்ஜீவிப்பிக்கை - மயர்வறமதிநலமருளுகை. கோள் - கொண்டருளவேணும்; திருவுள்ளம்பற்றவேணு மென்றபடி. முன்பும் - வளவேழுலகுக்கு முன்பும். 'வைகுந்தா - திருக்குறளா' என்றத்தைப்பற்ற - பூர்வஜனான நீ என்றது. பூர்வஜனான - முற்பாடனான. பலிதம் - அவனை இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:. (௧)

இரண்டாம்பாட்டு.

சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும் புறப்படாத்தன்னுள்ளே யுலகுகள்
ஒக்கவேவிழுங்கிப் புகுந்தான்புகுந்ததற்பின்
மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த் துளக்கற்றமுதமாய் எங்கும்
பக்கநோக்கறியான் என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே.

ஆ —(சிக்கென.) இப்படி தம்முள்ளே புகுந்தபின்பு எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசுகிறார்.

ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாத்யந்யபரதையைப் போக்கிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தான்; புகுந்ததற்பின் அளவிறந்த ஜ்ஞாநாதி ஸகலகல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், விஜ்வரனாய், ப்ரமுதிதனாய், ஹர்ஷாதிசயத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னையல்லது எங்கும் பக்கநோக்கறியா னென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்தபின்னை எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்.

[சிக்கெனவென்று தொடங்கி] - என்னோடு கலக்கும்போது அந்யபரதை பிறவாமைக்காக க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களும் ஒழியாதபடி எல்லா லோகங்களுக்கு வேண்டும் ஸம்விதாநத்தை ஒருகாலே தன் திருவுள்ளத்தாலே பண்ணியருளி பிரியாதபடி என்பக்கலிலே புகுந்தான். [புகுந்ததற்பின்னென்று தொடங்கி] - புகுந்தபின்பு விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனாய் விஜ்வரனாய் தன்னுடைய ப்ரமோதரஸத்தாலே எனக்கு போக்யமாய் பெரியபிராட்டியார்வந்து ஸ்பர்சித்தாலும் விலங்கப்பார்க்கவறியாதபடியானான், என்னோட்டைகலவியாலே குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம் தம்முடையபக்கல் கலந்து அவன்உஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனாய்க் கொண்டு ஓரிடத்திலந்யபரதையற்று இராநின்றா னென்கிறார்.

சிறிதோர் - அல்பமான, இடமும் - தேசமும், புறப்படா - புறம்புபோகாதபடி, உலகுகள் - உலகுகளை, தன்னுள்ளே - தன்ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, ஒக்கவே-ஏகப்ரகாரமாக, விழுங்கி - அடக்கி, சிக்கென - இனிஒருகாலும் புறப்படாதபடி, புகுந்தான் - (என்னுள்ளே) புகுந்தான், புகுந்ததற்பின் - புகுந்தபின், மிக்க - மிகுத்துவருகிற, ஞானவெள்ளம் - ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற, சுடர் - ப்ரபைக்கு ஆச்ரயமான, விளக்காய் - ஸ்வரூபமாகிற தேஜோத்ரவ்யமாய், துளக்கு - (நான் சிக்கெனப்பிடித்தபின்பு) விச்லேஷாதிசங்கையால் வந்த நடுக்கமும், அற்று - தீர்ந்து, அமுதமாய் - நிரதிசயபோக்யபூதனுமாய், என் - என்னையே பார்த்திருக்கிற, பைம்- அழகிய, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்ணன்-கண்ணையுடையவன், எங்கும் - ஓரிடத்திலும், பக்கம் - பக்கத்தில், நோக்க அறியான்-நோக்க அறிகிறிலன். என்பக்கல் அபிநிவேசம் பத்நீபரிஜநாதிகள்பக்கலிலுங் காண்கிறிலனென்று கருத்து. ஸ்வரூபாதிகளில் அவனுக்குண்டான ஸ்புரிதப்ரகாசமும் ஸ்வஸம்ச்லேஷமடியாக வென்று நினைக்கிறார்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மை அநுபவித்தபடியையும், அவ்வநுபவத்தாலே அவன் திருமேனியிற்பிறந்த புகரையுஞ் சொல்லுகிறார்.

[சிக்கெனஇத்யாதி] - க்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி தன்ஸங்கல்பத்திலே ஸகலலோகங்களையும் ஒருகாலே வைத்து சிக்கெனப் புகுந்தான் - இனியொருகாலமும் பிரியாதபடி புகுந்தான். புகுந்தபின்பு அவன் இருந்தபடியென்? என்னில்,—[மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர் விளக்காய]-ஜ்ஞாநவெள்ளத்தால்வந்த மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனாய், விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனாய். சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யத்தால் வரும் ஜ்ஞாநத்தில் விகாரம் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கும் உண்டாகிறதாயிற்று. அங்ஙனேயாகிலிறே ஆஶ்ரயணீயனாவது. [துளக்கற்று] - ஆடியாடியில் ஆற்றாமையால்வந்த உண்ணடுக்கந்தீர்ந்தாளுயிராநின்றான்; "விஜ்வர:" என்னக் கடவதிறே. [அமுதமாய்]-"ரஸோவைஸ:" என்கிறபடியே தன்னுகப்பாலே எனக்கு நிரதிஶய போக்யனாய், அவன் தம்மையநுபவித்து இனியனாயிருக்கும் இருப்பிறே இவர்க்கு போக்யம் [எங்கும் பக்கநோக்கறியான்] - பிராட்டி பின்னே வந்தணைத்தாலும் விலங்கப்பார்க்கிறிலன். இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்தவார்த்தை [என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே] - ஆடியாடியில் ஆற்றாமையால்வந்த தாபந்தீர்ந்து திருக்கண்களும் குளிர்ந்தபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அவன், 'இவர் நம்மை விடிற்செய்வதேன்' என்று அதிஶங்கைபண்ணபடியைச் சோல்லிற்று கீழிற்பாட்டில்; இவர், 'விடேன்' என்றபின்பு அவனுக்கு வடிவிற் பிறந்த பௌஷ்கல்யம் சோல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

[சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளோக்கவே விழுங்கிச் சிக்கெனப்புகுந்தான்] - "நாம் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும்போது, செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழப்புக்காற்போலே யாகவோண்ணாது" என்றுபார்த்து, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் ஸம்விதாநமெல்லாம் பண்ணி, அநந்யபரனாய் அநுபவித்து, போகமாட்டாதே யிருந்தான்; ராஜாக்கள் அந்த:புரத்திற்புகுவது, நாட்டுக்கணக்கற்றபின்பிறே. அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கல்நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடியாகத் தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே லோகங்களை ஒருகாலேவைத்து, இனிப் பேராதபடிபுகுந்

* இரண்டாம்பாட்டு - சிக்கென இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, "மிக்கஞானவெள்ளசுடர்விளக்காய்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. இவர் "பிடித்தேன்கொள்சிக்கென" என்றவநந்தரம், அவனுடைய ஜ்ஞாநாதிகளிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யென்றபடி. அதிசங்கைபண்ண - அது நிவ்ருத்தமான படி - என்று கூட்டுவது. "சுடர்விளக்காய்" என்றத்தைப் பற்ற - வடிவிற்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் என்றது.

அந்வய ப்ரதர்ஶநபூர்வகம் ஶப்தமாஹ - சிறிதோரிடமும் இத்யாதி. ஓரிடமும் - ஒரு பதார்த்தமும். செருப்புவைத்துத் திருவடிதொழுகையாவது - ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பெருமாளைத் திருவடிதொழ எழுந்தருள, அவர் ஸ்ரீபாதம் பித்தப்பிளப்பாயிருக்கையாலே ஸ்ரீபாதரக்ஷைகொண்டு எழுந்தருளினாராய் அத்தைத் திருவாசலிலேவைத்து எழுந்தருளினவளவிலே, ஸ்ரீபாதரக்ஷையிலே தானே திருவுள்ளம் சென்று, "தீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்க" என்று அருளிச்செய்கிறத்தை, "செருப்பு

தான். [சிக்கேனப்புகுந்தான்] – அநந்ய ப்ரயோஜனமாகப் புகுந்தா னென்றுமாம். [புகுந்த இத்யாதி] - இவரோடே வந்துகலந்து, அக்கலவியில்அதிஶங்கையும் தீர்ந்தபின் பாயிற்று விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய் விஜ்வரனுமாயிற்றது. தனக்கு நித்யதர்ம மான ஜ்ஞாநத்தை யுடைத்தான ஆத்மவஸ்து, கர்மநிபந்தநமாக ஒருதேஹத்தைப் பரிக்ர ஹித்து, இந்த்ரியத்வாரத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரஸரிக்கவேண்டும்படி போந்தது, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதமும் பிறந்து ஜ்ஞாநஸங்கோசமும் கழியக்கடவதாயிருக்

ப்ர—(சிக்கெனவித்யாதி) (துளக்கற்று) ஸங்க்ஷேபே ச, "அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் । க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ" ॥அரு॥

ப்ரஸாதித்தருள" என்றபடி. ஸம்விதாநம் - வ்யாபாரம். "சிக்கென" என்றதுக்கு அர்த்தத் வயம் - அந்யபரதையில்லாதபடி யென்னுதல், ப்ரயோஜநாந்தர பரதையில்லாதபடி யென்னுதல். லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம்-ராஜாக்கள் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம்-அத்யல்பமாய்-இத்யாதி. பிரிகதிர்ப் பட்டு - தப்பிப்போய். அநந்யப்ரயோஜநமாகவென்றது - ஜகத்ரக்ஷணரூபப்ரயோஜநம் விடுத்திக் கையாலே யென்றபடி. "புகுந்ததற்பின் மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த்துளக்கற்று" என்னு மளவுக்குஅர்த்தம்-இவரோடேஇத்யாதி. மிகுந்துவருகிற ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற ப்ரபைக்குஆஶ்ரய மான ஸ்வரூபமாகிற தேஜோத்ரவ்யமாயிதி ஶப்தார்த்த:. "புகுந்ததற்பின்" என்கிற இது - உப லக்ஷணமித்யபிப்ராயேணாஹ-அதிசங்கையுந்தீர்ந்தபின்பாயிற்று என்று. ஞானவெள்ளததால்வந்த மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனென்று அர்த்தாந்தரத்தையும் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - விகஸித ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய் என்று. விஜ்வரனுமா 'யென்றது - "துளக்கற்று"என்றதுக்கு பாவம். கர்மவஶ்யனான சேதநனுக்கு ஸம்ஸாரியான நாளில் பகவந்நிக்ரஹமடியாக ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறக் கக்கடவதாய், பகவத்ப்ரஸாதமடியாக முக்தனானஅவஸ்த்தையில் ஜ்ஞாநவிகாஸம்பிறக்கக்கடவதா யிருக்கும்; அப்படிஒருஹேதுவின்றியிலே யிருக்கிறவனும் ஆழ்வாரோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே ஸங்குசிதஜ்ஜ்ஞாநனாய், அவரோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே விகஸிதஜ்ஜ்ஞாநனாயிராநின்றான்; இது என்ன ப்ராணயித்வம்? என்கிறார்-தனக்குஇத்யாதி "ஜ்ஞாநம் வைராக்யம் ஐஶ்வர்யம் தர்மஶ்ச மநுஜேஶ்வர । ஆத்மநோ ப்ரஹ்மபூதஸ்ய நித்யமேதச் சதுஷ்டயம்" என்றத்தைப்பற்ற, நித்யதர்மமான என்றது. தர்மம் - சேஷத்வம். ஐஶ்வர்யம் - நியந்த்ருத்வம். "ஆத்மா ந தேவோ ந நரோ ந பஶுர் ந ச பாதப: । ஶரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய:" என்றத்தைப்பற்ற-கர்மநிபந்தநமாக இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "விஷ்ணுஶக்தி: பரா ப்ரோக்தா க்ஷேத்ரஜ்ஞாக்யா ததா பரா । அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே । யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இந்த்ரியத்வாரத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு என்றவிடத்திலே - "இந்த்ரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் க்ஷரதீந்த்ரியம் । தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாத்ராதிவோதகம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோ ஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ", "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" இத்யாதி யைப்பற்ற, ஒருநாள்வரையிலேஇத்யாதி. மிக்கஞானவெள்ளத்தையும், "சுடர்விளக்கு" என்று-

குமிறே; அங்ஙனொரு ஹேதுவு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனும் இவரோடேவந்து கலப்ப தற்குமுன்பு ஸங்குசித ஜ்ஞாநனாய், இவரோடேகலந்தபின்பு விகஸிதமான ஜ்ஞாநவேள் ளத்தையு முடையனானான், திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் புகர்பெற்றது இப்போது. [துளக்கற்று] - ஆடியாடியி லாற்றாமையால் வந்த உள்நடுக்கமுந் தீர்ந்தானா யிராநின்றான்; ‹‹விஜ்வர:›› (விஜ்வர:) என்னக்கடவதிறே. ‘இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதேன்’ என்கிற உள்நடுக்கமும் அற்றது இப்போது. [அமுதமாய்] - ‹‹ப்ரமுமோதஹ›› (ப்ரமுமோதஹ) என்கிறபடியே. அவன் தம்மைவிரும்பி போக்யமாக நினைத்திருக்கிற இருப்புத் தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறபடி. [எங்கும்பக்கநோக்கறியான்] - ‘ஆழ்வார்பக்கல் இவனுக்குண் டான அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்க்கவேணும்’ என்று நாய்ச்சிமார் திருமுலைத்தடத் தாலே நெருக்கிலும் அவர்கள்பக்கல் கண்வைக்கமாட்டேகிறிலன். இங்கே, ஆளவந்தா ர்க்குக் குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - ‘‘அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஒருரஹஸ்யவிஶேஷமுண்டு’ என்று மணக்கால் நம்பி அருளிச்செய்ய, ‘அதுகேட்கவேணும்’ என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருள, கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும் அங்கே ஒருகுட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, ‘இவரை ஸமாதி பங்கம்பண்ணவொண்ணாது’ என்று சுவருக்குப்புறம்பே பின்னே நிற்க, அப்பனும் யோகத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவர் திரும்பிப்பார்த்து, ‘இங்குச் சொட்டைக்குலத்தி லாரேனும் வந்தாருண்டோ?’ என்று கேட்டருள, ‘அடியேன்’ என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருளிவ ந்து கண்டு, ‘நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிற்க இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கு ஹேது வேன்?’ என்ன, ‘நானும் தானுமாக அநுபவியாநின்றால், பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்த டத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவள்முகங்கூடப்பாராத ஸர்வேஶ்வரன், என்கழுத் தையமுக்கி நாலுமூன்றுதரம் அங்கே எட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்க்கும் போது சொட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும் என்றிருந்தேன்காணும்’’ என்று அருளிச்செய்தார். [என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே] - ஆடியாடியி லாற்றாமை யால் வந்த தாபமுந் தீர்ந்து திருக்கண்களும் குளிர்ந்தது. (௨)

நிரவதிகதேஜோரூபமானவிக்ரஹத்தையுமுடையவனென்று அர்த்தாந்தரம்-விகஸிதமானஇத்யாதி. ‘‘விஜ்வரனுமாய்’’ என்றத்தை விவரிக்கிறார்-ஆடியாடியில்இத்யாதி-‹‹க்ரூதக்ரூத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ›› இதிஸ்ரீஸங்க்ஷேபே. ஆற்றமையாலே - ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமை யாலே. உள்நடுக்கம் - அந்த:கம்பம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - விஜ்வர இத்யாதி. இதுக்கு ‘பூர் வார்த்தத்திலே நோக்கு. ‘‘துளக்கற்று’’:என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-இவர்நம்மைவிடில் இத்யாதி. எவ்வாகாரத்தாலே போக்யத்வம்என்ன, ‹‹ப்ரமுமோதஹ›› இத்யாதி. ‘‘ஹ’’ என்றது - பெரு மாளுடைய ப்ரமோததசையில் போக்யதையைக் கண்ட ருஷியினுடைய ஈடுபாடு. ‘எங்கும்’ இத் யஸ்ய சரமாவதிமாஹ-ஆழ்வார்பக்கல் இத்யாதி. அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையிதி - அதிமாத்ரப்ரா வண்யம் ஸத்தாநாசகமாகையாலே தவிர்க்கவேணுமென்றபடி. ‘‘அவர்கள்பக்கல் கண்வையான்’, என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-இங்கேஆளவந்தார் இத்யாதி. என்பைந்தாமரைக்கண்ண னித்யாரப்ய அந்வய: (௨)

மூன்றாம்பாட்டு.

தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந்தலைமகனைத் துழாய்விரைப்
பூமருவுகண்ணியெம்பிரானைப் பொன்மலையை
நாமருவிநன்கேத்தியுள்ளிவணங்கி நாமகிழ்ந்தாட நாவலர்
பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையேவள்ளலே.

ஆ.—(தாமரை.) நிரதிசயஸௌந்தர்யலாவண்யாதி கல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், நிரதிசயஸுகந்ததிவ்யமால்யாலங்க்ருதனாய், ஸேஷஸேஷாஸநவைநதேயாதிதிவ்ய புருஷர்களாலே ஸம்ஸ்துயமாநனாயிருந்தவனை, நாம் மருவி நன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி நாமகிழ்ந்தாடும்படி நம்முடைய நாவிலேயலருகிற சொற்களுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தருகையே ஸ்வபாவமாயிருப்பதே! என்னவதாந்யனோ வென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குப்போலே எனக்குத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை வர்ணிக்கைக்கீடான வாக்கைத் தந்தருளினான், ஒருவனுடைய ஔதார்யமிருக்கும்படியே! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[தாமரைக்கண்ணனை யென்றுதொடங்கி] - திருக்கண்களின் அழகிலே ஈடுபட்டு ஸ்துதிக்கிற அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளவனை. [துழாயென்றுதொடங்கி] - விரையும் பூவும் மாறாதேயிருக்கும் திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான தன்னுடைய திருவழகை எனக்கு நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவனை [பொன்மலையை -] என்னோட்டைக் கலவியாலே அபரிச்சேத்யமான திருவழகையுடையனாய் என்னைப் பிரிந்துபோகைக்கு க்ஷமனன்றிக்கே யிருக்கிறவனை. [நாமருவியென்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் ஏத்தக்கடவ நிலத்துக்கு நாம்நிலவராய் ஸத்ருஸமாம்படி ஏத்தி குணாநுஸந்தாநத்தைப்பண்ணி இக்குணாநுஸந்தாந பலாத்காரத்தாலே நிர்மமராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து ப்ரீதிதத்வம் புதியதுண்டறியாத நாம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே மகிழ்ந்து ஆடும்படி. [நாவலரென்று தொடங்கி] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் அநாயாஸேந சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறகவிக்கு நிலவராய் நிற்கும்படி நம்மைப்பண்ணுகை ஸ்வபாவமாகவுடையனாய் இருக்கிறவள்ளல.

ப.—அநர்தாம் தன்னைக் கரணத்ரயத்தாலும் நிரந்தராநுபவம்பண்ணுவித்த மஹோதாரனானவன் என்னையொழிய அறிகிறில னென்கிறார்.

தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணனை - கண்களையுடையனாய், (அவ்வழகாலே), விண்ணோர் - நித்யஸூரிகள், பரவும்-நிரந்தரமாகப் புகழும்படியான, தலைமகனை - மேன்மையையுடையவனாய், விரை - விரையும், பூ - பூவும், மருவு - மருவின, துழாய்க் கண்ணி - துழாய்மாலையையுடையனாய்க்கொண்டு, எம் - எங்களுக்கு, பிரானை - ஸ்வாமியாய், பொன்மலையை - (எங்களோட்டைச்சேர்த்தியாலே) பொன்மலைபோலே யோங்கி

உஜ்வலனான தன்னை, நாம் - நாங்கள் நிகர்ஷம்பார்த்தகலாதே, மருவி - மருவி, நன்கு - (ஸூரிகளோபாதி அங்குத்தைக்குத் தகுதியாம்படி) நன்றாக, ஏத்தி - ஏத்தி, உள்ளி - (அவர்கள் சிந்தையுள் வைக்குமாபோலே) நினைத்து, வணங்கி - ("வணங்கிவழிபடும்" என்றபடியே திருவடிகளிலே) விழுந்து, 'இப்படி கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான அநுபவத்தாலே), நாம் - நாங்கள், மகிழ்ந்து - ஆநந்திகளாய், ஆட - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணும்படியாக, நா - நாவிலே, அலர் - அலருகிற, பா - பாவிலே, மருவி - மருவி, நிற்க - (திருவாய்மொழிபாடி) நிற்கும்படி, தந்த - உபகரித்த, பான்மை - ஸ்வஹாவத்துக்கு, ஏய்- பொருந்தின, வள்ளல் - ஔதார்யகுணவிஶிஷ்டனானவன், எங்கும் பக்கநோக்கறியானென்றுஅந்வயம். பான்மை - ஸ்வஹாவம்.

இ).—மூன்றாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே தன்படிகளிலே ஈடுபட்டுப் புகழும்படி பண்ணின இது ஓரௌதார்யமேதான் என்கிறார்.

[தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும்] - ஒருகால் நோக்கினால், நித்யஸூரிகள் ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுவர்களாயிற்று. [தலைமகனை] - இப்படிகூப்பிடாநின்றாலும் "ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா" என்கிறபடியே அவ்வருகாயிருக்கும். [துழாயித்யாதி] - அவர்களைக்கண்ணாலேதோற்பித்தான், என்னைத்தோளின் மாலையாலே தோற்பித்தான். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையையுடைய என்னுயிரை. [பொன்மலையை] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிந்நமான அழகையுடையனாய்க் கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனை; நான் ஏத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி என்னவுமாம். [நாமருவி] - "அருவினையேன்" என்று அகன்றநான் வந்துகிட்டி; ஹகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை 'பாபம்' என்று அகன்றநான்கிட்டி. [நன்கேத்தி]- நித்யஸூரிகள் ஏத்தக்கடவ விஷயத்துக்கு நிலவனாய், ஸத்ருஶமாம்படி யேத்தி. "வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை" என்றவரிறே. "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று வேதம் மீண்டவிஷயத்தை நன்றாகவேத்தி என்றுமாம். [உள்ளி] - குணங்களை யநுஸந்தித்து. "நினைந்துநைந்து" என்றவரிறே. [வணங்கி]-குணபலாத்க்ருதனாய் நிர்மமனாய் வணங்கி. "வணங்கினால் - மாருண்டோ" என்றவரிறே. [நாமகிழ்ந்தாட]- ஹகவதநுபவத்தால்வந்த ப்ரீதிதத்வத்தில் புதியதுண்ணுதநாம் ஹ்ருஷ்டராய், அதுக்குப் போக்குவிட்டாட. [நாவலரித்யாதி].- காலபுஷ்பம்போலே நாவிலே அலராநின்றுள்ள, பாவும்டு - கவி, அதிலே மருவிநிற்கும்படி - நிலவனாய் நிற்கும்படி தந்த. [நாவலர்பா]- மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடி யிருக்கை. [பான்மையே வள்ளலே] - வள்ளலே யென்று - ஸம்போதநமாய், வள்ளலே - இதொருஸ்வஹாவமே என்னுதல்; பான்மையேய் - அத்தை ஸ்வஹாவமாகவுடையவன் என்னுதல். பான்மை - கடன்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவன்தன்னை நான் தேஶிகனாய் அநுபவிக்கும்படி பண்ணின இதுவும் ஓரௌதார்யமேதா னென்கிறார்.

மூன்றாம்பாட்டு - தாமரை இத்யாதி. "விண்ணோர் பரவுந்தலைமகனை, நாவலர் பாமருவி நிற்கத் தந்த பான்மையே வள்ளலே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி.

[தாமரைக்கண்ணனை இத்யாதி]- ஒருகால் திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கினால், அதிலேதோற்று ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகேட ஏத்தாநிற்பர்களாயிற்று நித்யஸூரிகள். "ஶ்ருதோதயமர்த்தோராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத:" (ஶ்ருதோதயமர்த்தோராமஸ்யஜாமதக்ந்யஸ்யஜல்பத:) என்கிறபடியே. [தலைமகனை] - இவர்கள் ஏத்தாநின்றாலும், "நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:" (நிரவத்ய:பர:ப்ராப்தே:) என்று அவன் பரனாயிருக்கும். [துழாய் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளைக் கண்ணழகாலே தோற்பித்தான், இவரைக் கண்ணியிலே அகப்படுத்தினான். மார்வில் மாலையைக்காட்டி மாலாக்கினான். விரை - பரிமளம். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துள்ள துழாய்க்கண்ணி யெம்பிரானை. [பொன்மலையை] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிந்நமான அழகையுடையனாய், கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனை. நான் ஏத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி யேன்

ப்ர.—(தாமரையித்யாதி) (விண்ணோர்பரவும்) மோக்ஷதர்மே, (௩௪) "ஶ்ருதோதயமர்த்தோராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத: । நாரதஸ்ய ச தேவர்ஷே: க்ருஷ்ணத்வைபாயநஸ்ய ச".

(தலைமகனை) பஞ்சமாம்ஶே ப்ரதமாத்யாயே, "ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வாந் ஸ்வாதீநாம் ஶாந்தாநாத்மோதயாந் । ஸ்வகீயஸ்வஸ்யாகாராதிநிரவஸாநத:॥௪௭॥ நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தேர்நிர்யிஷ்டோऽக்ஷர: க்ருதீ । ஸர்வேஶ்வர: பராயாரயா ஜ்ஞாநம் யாஜ்ஞாத்மகாக்ஷய ॥௪௮॥" "(பர: ப்ராப்தே:) ப்ராப்தே: பர: - உத்க்ருஷ்டஜ்ஞாநாத்ய:. நிரயிஷ்ட: - நிரபாய:. க்ருதீ - க்ருதக்ருத்யோ மஹாத்மா; 'வ்ருத்திஸம்யுக்தாயநேஷூ க்ருதீ' இதி ஸூத்ரே. வ்ருத்தி:-க்ருதக்ருத்ய:. ஸமஸ்த: - உத்க்ருஷ்ட: ஆயநம் - ஸ்தாநம் ஸமஸ்தாநாம். க்ருதீதி - க்ருதஸம்ப்ருத்தி:. ஸர்வேஶ்வரபராயாரா - ஸர்வேஷாமீஶ்வராணாம் பராயாரா. யாஜ்ஞம் யாஜ்ஞாத்மக-ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:" இதி ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயே வ்யாக்யாதம்.

"தாமரைக்கண்ணனை, விண்ணோர் பரவுந்தலைமகனை" என்கிற பதசேர்த்திக்கு பாவம்-ஒருகால் இத்யாதி. பரவுகை - அடைவுகெடக் கூப்பிடுகை. இது - பக்திபாரவஶ்யக்ருதம். "பரவும்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஶ்ருதோயம் இத்யாதி. "நாரதஸ்ய ச தேவர்ஷே: க்ருஷ்ணத்வைபாயநஸ்ய ச" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம்ப்ரமாணம்மோக்ஷதர்மே. ஜல்பத:என்று - தஸில் ப்ரத்யயாந்தமான அவ்யயமாய், ராமனுடைய ஜல்பத்தினாலே கேட்கப்பட்டதென்றபடி. ஜல்பநம்-அக்ரமமாகச் சொல்லுகை. தலைமகனை - முதன்மையையுடையவனை. நிரவத்ய இத்யாதி-பஞ்சமேம்போப்ரதமே, "நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே நிர்யிஷ்டோऽக்ஷர: க்ருதீ।ஸர்வேஶ்வரபராயாரயா ஜ்ஞாநயாஜ்ஞாத்மகாக்ஷய""பர: ப்ராப்தே:- ப்ராப்தே: பர:-ப்ராப்தே ஜ்ஞாநாத்யுத்க்ருஷ்ட:. நிரயிஷ்ட: - நிரபாய:. க்ருதீ:-க்ருதக்ருத்யோ மஹாத்மா. ஸர்வேஶ்வரபராயாரா-ஸர்வேஷாமீஶ்வராணாம் பராயாரா. யாஜ்ஞாயாஜ்ஞாத்மக-ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிரித்யர்த்த:." "கண்ணியெம்பிரானை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி-நித்யஸூரி இத்யாதி வாக்யத்வயமும். அந்வயம்-விரையும்இத்யாதி. "எம்பிரானை, பொன்மலையை" இதி பதஸங்கதிஸித்தம்பாவமாஹ - என்னோட்டை இத்யாதி. "வளர்ந்தது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து

ணவுமாம். ஆக, இத்தால் - இவரைப்பெற்றபின்பு வளர்ந்து புகர்பெற்றபடி. [நாமருவி]- "அருவினையேன்" என்று அகலக்கடவநாம் கிட்டி. [நன்கேத்தி] - நித்யஸூரிகள் ஏத்தக்கடவ விஷயத்தை நன்றாக ஏத்தி; வானவர்சிந்தையுள் வைத்துச்சொல்லும் செல்வனே, எந்தையேயென்பன் என்று அகன்றவரிறே. "யதோவாசோநிவர்தந்தே" (யதோ வாசோநிவர்தந்தே) என்று வேதங்களுங்கூட மீண்டவிஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தியென்றுமாம். [உள்ளி] - "நினைந்து" என்று - அநுஸந்தாநத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணத் தேடாதே அநுஸந்தித்து. [வணங்கி] - குணபலாத்க்ருதராய் நிர்மமராய் வணங்கி. "வணங்கினால், உன்பெருமை மாசூணாதோ" என்னும் நாம்வணங்கி. [நாமகிழ்ந்தாட] - பகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதிதத்வம் கணக்கண்டறியாத நாம் ஹ்ருஷ்டராய் அதுக்குப் போக்குவிட்டாட. [நாவலர் இத்யாதி] - நாட்பூ அலருமாபோலே ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள சந்தஸ்ஸானது என்பக்கலிலே நிற்கும்படியாகத் தந்த இதுதன்னை ஸ்வபாவமாகவுடையையா யிருக்கிற பரமோதாரனே. [நாவலர்பா] - மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடியாயிருக்கை. தாமரைக்கண்ணனாய், விண்ணோர் பரவுந் தலைமகனாய் துழாய்விரைப்பூ மருவு கண்ணி யெம்பிரானாய், பொன்மலையாயிருக்கிற தன்னை, நாம் மருவி நன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி நாம் மகிழ்ந்தாடும்படி, நாவலர் பாமருவிநிற்கத் தந்த பான்மையேய்ந்த வள்ளலே யென்று சொல்லுகிறாராகவுமாம். அன்றியே, "தாமரைக் கண்ணனை" என்கிற ஐகாரத்தை - அவ்யயமாக்கி, தாமரைக்கண்ணனாய் - பொன்மலையாயிருக்கிற நீ, நாமருவி - நாவலர் பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையே - இதுவும் ஒரு ஸ்வபாவமே! வள்ளலே - பரமோதாரனே! என்கிறாராகவுமாம் (௯)

அர்த்தாந்தரம் - நானேத்த இத்யாதி. பலிதம் - ஆகஇத்தால்இத்யாதி: உக்தார்த்ததத்வயத்தாலுமென்றபடி. 'நாம்'என்ற பதத்தை - 'மருவி, நன்கேத்தி, உள்ளி, வணங்கி,'என்ற பதங்களோடே ப்ரத்யேகம்அந்வயித்து, அத்தால் - ஔதார்யாதிசயம் தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதிபதம் ப்ரதிகோடிஞ்சதர்ஶயதி-அருவினையேனித்யாதியாலும், வானவர் சிந்தையுள் வைத்துஇத்யாதியாலும், நினைந்தென்றுஇத்யாதியாலும், வணங்கினால்உன்பெருமை யித்யாதியாலும், பகவதநுபவத்தால்இத்யாதியாலும். அருவினையே னென்றதுக்கு - "வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையை" இத்யாதௌ ஹ்ருதயம். "விண்ணோர்பரவும்தலைமகனை" இத்யேதத்ஹ்ருதிநிதாயாஹ- நித்யஸூரிகளேத்தஇத்யாதி. நன்மைக்கு பாவம் - வானவர்இத்யாதி. ஆகையாலே, நித்யஸூரிகளைப்போலே நன்றாகஏத்தியென்று, அகன்றவரிறே என்றஅநந்தரம் வாக்யத்தைப் பூரிப்பது, நன்மைக்குஅர்த்தாந்தரம் - யதோவாசஇத்யாதி. விஷயத்தை - அபரிச்சிந்நவிஷயத்தை. மறுபாடுருவ என்றது - நன்மையின்அர்த்தம். மறுபாடுருவுகை - பின்னே புறப்படுகை. யாவதவகாஹநத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, "நன்கேத்தி" என்றதுக்குஅர்த்தத்வயம் - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்ற நான்அது தவிர்ந்து நித்யஸூரிகளைப்போலே நன்றாக ஏத்தியென்னுதல், அபரிச்சிந்நவிஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தி யென்னுத லென்று. நினைந்தென்று இதி - அஸ்ய 'என்பன் நினைந்து நைந்து' இத்யத்ரஹ்ருதயம். ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணத்தேடாதே - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தால் அகலநினையாதே. குணம் - ஸௌஶீல்யாதி. ப்ரதியோகியோடே கூட்டி விவரணம் - வணங்கினால் இத்யாதி. அதுக்கு - ப்ரீதிதத்வத்துக்கு. போக்குவிட்டு - வழிவிட்டு. நாட்பூ - ஸத்யோவிகஸிதபுஷ்பம். சப்தார்த்தம் - ஜிஹ்வாக்ரத்திலேஇத்யாதி சந்தஸ்ஸாகில் நாவினாலேயன்றோ அலருவது, 'நாவலர்' என்று விஶேஷிப்பானென் என்ன-மநஸ்ஸஹகாரம்இத்யாதி. மூர்தினஅந்வயம்-பரோக்ஷநிர்த்தேசமாய், பான்மையோடேகூடின ஔதார்யமிருந்தபடியென் னென்று ஈடுபாடு. த்விதீயாந்வயம் - அபரோக்ஷநிர்த்தேசமாய் ப்ரதமாந்தமாகக் கண்டுகொள்வது. பான்மை-ஸ்வபாவம். பான்மையேய்ந்த - ஸ்வபாவமாக வுடையையாயிருக்கிற. வள்ளலே யென்கிறது - ஸம்போதனே.

நான்காம்பாட்டு.

வள்ளலே! மதுசூதனா! என்மரதகமலையே! உனைநினைந்து
எள்கல்தந்தவெந்தாய்! உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்?
வெள்ளமேபுரைநின்புகழ்குடைந்தாடிப்பாடிக் களித்துகந்துகந்து
உள்ளநோய்களெல்லாம்துரந்து உய்ந்துபோந்திருந்தே.

ஆ.—(வள்ளலே.) ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆத்மதாநம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே! தத்விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனே! என்னுடைய பரமபோக்யமே! உன்னைநினைந்தால் நீராயுருகும் ப்ரக்ருதியாக என்னைப்பண்ணினவனே! உன்னுடைய ஏவம்விதமான கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத்தைக் குடைந்தாடிப் பாடிக்களித்து உகந்துஉகந்துள்ள நோய்களெல்லாந் துரந்து உய்ந்து போந்திருந்து உன்னை எங்ஙனே விடும்படி என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னைத்தரும் ஸ்வபாவனாய் விரோதிநிரஸந ப்ரமுகமான கல்யாணகுணங்விதனாயிருந்துள்ள உன்னையநுபவித்து வைத்து, விட உபாயமுண்டோ என்கிறார்.

[வள்ளலேயென்று தொடங்கி] - பரமோதாரனாய் உன்னைபுஜிக்கைக்கு விரோதியான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாய். [என்மரதகமலையே] - ஶ்ரமஹரமாய் அபரிச்சேத்யமான உன்னுடையஅழகை எனக்கு அநுபவிக்கத்தந்தவனே. [உனைநினைந்தெள்கல்தந்தவெந்தாய்] - உன்னை அநுபவித்தால் புறம்புள்ளவற்றையெல்லாம் இகழும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத்தந்தவனே. உன்னையநுபவித்தால் ஈடுபடும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத்தந்தவனே யென்றுமாம். [வெள்ளமேயென்றுதொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை ஒரிடமொழியாமே அவகாஹித்து அத்தால் வந்த ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஆடிப்பாடிக்களித்து ப்ரதிக்ஷணம் ப்ரீதிபெருகிவர அநர்ஹதாநுஸந்தாநத்தாலும் விஶ்லேஷத்தாலும் வந்த வ்யஸநங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி உஜ்ஜீவித்து உன்திருவடிகளிலே வந்திருந்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனான உன்னை விடப்போமோ? என்கிறார்.

வள்ளலே-அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் மஹோதாரனாய், மதுசூதனா-உபகாரங்கொள்ளுகிற என்விரோதியை மதுவையழித்தாற்போலே அழிக்குமவனாய், என் - (நிவ்ருத்தவிரோதிகனான) எனக்கு, மரதகமலையே - (உத்துங்கமாய் உஜ்வலமான) மரதகமலைபோலே யிருக்கிற வடிவை யநுபவிப்பிக்குமவனாய், ("மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்கிறபடியே), உனை - உன்னை, நினைந்து - அநுஸந்தித்து, எள்கல் - இதரவிஷயங்களையிகழும் ஸ்வபாவத்தை, தந்த - தந்த, எந்தாய் - ஸ்வாமியே; வெள்ளமேபுரை - பெருங்கடல்போலே அபரிச்சிந்நமான, நின் - உன்னுடைய, புகழ் குணங்களை, குடைந்து - அவகாஹித்து அநுபவித்து, ஆடிப்பாடி - அந்தப்ரீதியாலே ஆடுவதுபாடுவதாய், களித்து - களித்து, உகந்துஉகந்து - அதோரளவில்நில்லாதே மேன்மேலெனஉகந்து, உள்ளநோய்களெல்லாம் — அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் அநுபவவிஶ

லேஷம் நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்முதலாகவுள்ள நோய்களையெல்லாம், துரந்து - தூரப்போம்படி அகற்றி, உய்ந்து - லப்தஸத்தாகனாய், போந்து - (ஸம்ஸாரஸ்திதிகுலைந்து) உன்னளவும் போந்து, இருந்து - ("மாயநாதெஸ" என்று) அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கப் பெற்றுவைத்து, உன்னை - (இப்படி உபகாரகனான) உன்னை, எங்ஙனம் - எங்ஙனே, விடுகேன் - விடுவேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இந்த ப்ரீதி எத்தனைகுளிக்குநிற்குமோவென்ன, உன் படிகளை அநுபவித்துவைத்து விடவுபாயமுண்டோ வென்கிறார்.

[வள்ளலேயித்யாதி] - அவன் படிகளைச்சொல்லுகிறார். [வள்ளலே] - உன்னை எனக்குத் தந்த பரமோதாரனே. [மதுசூதனா] - உன்னையநுபவிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்குமவனே. [என்மரதகமலையே] - உன்னிலும் சீரியதான உன்வடிவழகை எனக்கு அநுபவிக்கத் தந்தவனே. ஶ்ரமஹரமாய் அபரிச்சேத்யமான வடிவு. [உனையித்யாதி] உன்னை அநுபவித்தால் புறம்புள்ளவற்றையெல்லாம் இகழும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத் தந்தவனே. எள்கல் - இகழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல். 'உன்னை அநுபவித்தால் அமையும்' என்றிராதே மேன்மேலென ஈடுபடும் ஸ்வபாவத்தை என்றுமாம். [உன்னை யெங்ஙனம் விடுகேன்] - பாஹ்யருசியைத் தவிர்த்த உன்னைவிட்டு எங்கேபோவேன்? உன்பக்கலிலே ஈடுபட்டநான் உன்னைவிட்டால் ஸத்தையுண்டோ. [வெள்ளமேயித்யாதி] - கடல்போலே யிருந்துள்ள உன்னுடையகல்யாணகுணங்களிலே அவகாஹித்து. [ஆடிப்பாடி]- ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடான, காயிகமாயும் வாசிகமாயும் உண்டான விக்ருதி. [களித்துகந்துகந்து] - ஹ்ருஷ்டனாய் அது விச்சேதியாதபடியாய் மேன்மேலென ஒருபடிப்பட்டிராதே பெருகிவர. [உள்ளநோய்களெல்லாந்துரந்து] - விஷயப்ராவண்யத்தால் வரும் நோய், விரஹத்தால் வரும் நோய், அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தால் வரும்நோய். [உய்ந்து]- "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்கிற நிலைதவிர்ந்து. "ஸந்தமேநம்" என்னும்படிஉஜ்ஜீவித்து. [போந்து] - உன்னளவும்போந்து. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றமாயிருக்கை. [இருந்தே] - க்ருதக்ருத்யனாயிருந்து. இப்படி யிருந்துவைத்து- உன்னை எங்ஙனம்விடுகேன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "நாமருவிநன்கேத்தியுள்ளிவணங்கிநாமகிழ்ந்தாட" என்று - தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்?' என்று, அவன் அதிஶங்கைபண்ண, நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகை நீ என்னையநுபவிப்பிக்க அநுபவித்துஅத்தாலேஶிதிலனான நான்உன்னைவிடஸம்பாவனையுண்டோ? என்கிறார்.

[வள்ளலே]-நிர்ஹேதுகமாகஉன்னை யெனக்குத்தந்த பரமோதாரனே! [மதுசூதனா]- நீயுன்னைத்தருமிடத்தில் நான்ஸ்வீகரியாதபடிபண்ணும்விரோதிகளை,மதுவாகிறஅஸுரனை

நாலாம்பாட்டு - வள்ளலேஇத்யாதி. தம்முடையநைச்யத்தையிதி - 'நாம்' ப்ரீதிதத்வங்களைக்கண்டறியாத நாமென்கையாலே - நைச்யம் த்யோதித மென்றபடி. அதிசங்கைபண்ண - நைச்யாநுஸந்தாநம்அதிசங்காஹேது வென்றபடி. வடிவழகையென்றது - "மரதகமலை" என்றத்தைப் பற்ற. "எள்கல்" என்ற பதத்தின் த்விதீயார்த்தத்திலே நோக்காக - சிதிலனானநான் என்றது. விடஸம்பாவனை யுண்டோ? என்றது - 'எங்ஙனம் விடுகேன்' என்றத்தைப் பற்ற.

ஹேதுபூர்வகமாகத் தரில், அது ஔதார்யமல்லாமையாலே-நிர்ஹேதுகமாக-என்கிறார். 'மதுசூதனா' என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். உன்னை நீ யாக்கும்படி-உன்னை 'பரன்'என்று ப்ரகாசிப்

நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்தவனே. [என்மரதகமலையே] - உன்னை நீயாக்கும்படி உன்னிலும் சீரியதாய், ஶ்ரமஹரமாய், அபரிச்சேத்யமான வடிவழகையன்றோ எனக்கு ஔதார்யம்பண்ணிற்று [உனைநினைந்தெள்கல்தந்தவெந்தாய்] - உன்னையநுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களை நான் விடும்படி பண்ணினவனே யென்னுதல்; அன்றிக்கே, எள்கலாவது - ஈடுபாடாய், உன்னை யநுஸந்தித்தால் * "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்கிறபடியே அள்ளியெடுக்கவேண்டும்படி பண்ணித் தந்த என்னுயனே! என்னுதல். [உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்] - "உதாரனல்லை" என்று விடவோ? "விரோதிநிரஸநனல்லை" என்று விடவோ? "உனக்கு வடிவழகில்லை" என்று விடவோ? உன்விஷயத்திலே இப்படிஈடுபட்டநான் உன்னைவிட ஸம்பாவனையுண்டோ?என்னுதல்; உன்னை யநுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களில் விரக்தனான நான் விட ஸம்பாவனை யுண்டோ? என்னுதல். இனி மேலெல்லாம் அவன் அதிஶங்கையைத் தீர்க்கிறார், [வெள்ளமேஇத்யாதி] - கடலோடொத்திருந்துள்ள உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை நாலுமூலையும் புக்கு வ்யாபித்து, நான்மறுநினைந்து ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பாடி, அத்தாலேசெருக்கி மிகவும்ப்ரீதனாய் [உள்ளநோய்களெல்லாம்துரந்து] - கர்மநிபந்தநமாக வருமவை, உன்னைப்பிரிந்து படுமவை, "அயோக்யன்" என்றுஅகன்று வருமவை, இத்யாதிக ளெல்லாவற்றையும் ஓட்டி [உய்ந்து] - "ஸந்தமேநந்தோவிது꞉" (ஸந்தமேநந்தோவிது꞉) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்து [போந்து]-ஸம்ஸாரிகளைவிட்டு வ்யாவ்ருத்தனாய். [இருந்து]-நிர்ப்பரனாயிருந்து - வள்ளலே மதுசூதனா - உன்னைஎங்ஙனம் விடுகேன். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

உய்ந்துபோந்தென்னுலப்பிலாத வெந்தீவினைகளைநாசஞ்செய்துஉனது
அந்தமிலடிமையடைந்தேன் விடுவேனோ?
ஐந்துபைந்தலையாடரவணைமேவிப் பாற்கடல்யோகநித்திரை
சிந்தைசெய்தவெந்தாய்! உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்தே.

பிக்கிறபடியென்றபடி. இங்கே 'ஈடுவெஶ்ரீயாவராயோ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். மரதகமலையின் தாத்பர்யம் - உன்னிலும்சீரியதாய் இத்யாதி. சீரியதாய் - ஹோக்யமாய். "எள்கல்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - த்யாகமும், ஈடுபாடும் மூந்தினது - உன்னை இத்யாதி. காலாழும் இதயாதி - கால் தடுமாறுகிற்கும், நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநிற்கும், கண் சுழலாநிற்கு மென்றபடி. அள்ளியெடுக்க-வாரியெடுக்க. எங்ஙனம் - எந்தப்ரகாரத்தாலே. "எங்ஙனம்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - உதாரன் இத்யாதி. "வள்ளலே" இத்யாதி பதங்கள் - ஹேதுகர்ப்பங்கள். "எள்கல்" என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - உன்விஷயத்தில் இத்யாதி. வெள்ளமேபுரை - கடலோடொத்திருந்துள்ள - அபரிச்சிந்நமான வென்றபடி. குடைந்து என்றதின் அர்த்தம் - நாலுமூலையும்புக்கு வ்யாபித்தென்றது. அதாவது - அவகாஹித்து அநுபவித்தென்றபடி. மறுநினைந்து-மறுபாடுருவ நினைந்து; பூர்ணாநுபவம் பண்ணி யென்றபடி. இது "குடைந்து" என்றதில் ஸித்தமான அர்த்தம். "ஆடி" என்றதின் தாத்பர்யமாதல். ஆடி - அவகாஹித்து. களித்து - செருக்கி. உகந்துஉகந்து-மிகவும்ப்ரீதனாய். துரந்து - துரத்தி. போந்து - ஸாம்ஸாரிகஸ்திதி குலைந்து உன்னளவும் போந்து. வெள்ளமேபுரை தொடங்கி, போந்திருந்து - வள்ளலே தொடங்கி, எள்கல்தந்தஎந்தாய்உன்னைஎங்ஙனம்விடுகே னித்யந்வய꞉ (ச)

---

* பெரிய திருவந்தாதி —௩௪—ம் பாட்டு.

ஆ.—(உய்ந்து.) த்வதநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதியாலே களித்தாடுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே உன்னுடைய திவ்யரூபகுணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை அநுபவித்துய்ந்து போந்திருந்து, என்னுடைய முடிவில்லாத மஹாதுःகங்களைப் போக்கி உன் அந்தமிலடிமை யடைந்தேன்; இனி, விடுவேனோ என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நித்யகைங்கர்யத்தை ப்ராபித்திருந்துள்ள எனக்கு உன்னை விட ஸம்பாவனையுண்டோ வென்கிறார்.

[உய்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸ்வரூப ஸத்பாவம்பெற்று ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், முடிவு இன்றிக்கே மிகவுங்கொடிதான என் கர்மங்களை நசிப்பித்து. [ஐந்தென்று தொடங்கி] - திருப்பாற்கடலிலே உன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷஸுகத்தாலே யலர்ந்த ஐந்துபணங்களை யுடைத்தாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடாம்படி அசைந்துவாராநின்றுள்ள திருவரவணைமேலே சாய்ந்தருளி ஜகத்ரக்ஷாசிந்தாத்மகயோக நித்ரையைப்பண்ணியருளின இக்குணத்தைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே, இப்படி உபகாரகனனவுன்னை மிகவும் அநுஸந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், த்வதநுபவஜநித கைங்கர்யபோகத்தைப் பெற்ற நான் விடும்படியென் என்கிறார்.

பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, ஐந்து - ஐந்துவகையாய், பை - விரிந்த, தலைபணங்களையுடையவனாய், ஆடு - அசைந்துவருகிற, அரவணை - திருவரவணையின்மேலே, மேவி - பொருந்தக்கண்வளர்ந்து, யோகம் நித்திரை - ஜகத்ரக்ஷணயோகத்தில் நிப்ருததையாலே உறங்குவாரைப்போலே, சிந்தைசெய்த - (ரக்ஷணப்ரகார) சிந்தைபண்ணின, எந்தாய் - என்ஸ்வாமியே! உன்னை - (இப்படிரக்ஷகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்த) உன்னை, சிந்தைசெய்துசெய்து - நிரந்தராநு ஸந்தானம்பண்ணி, உய்ந்து - லப்தஸ்வரூபனாய், போந்து - அந்யபரரானஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாய், என் - நானே எனக்குத் தேடிக்கொண்டு, உலப்புஇலாத - அஸங்க்யாதமாய், வெம் - க்ரூரமாய், தீ - அக்நிகல்பமான, வினைகளை - பாபங்களை, நாசஞ்செய்து - நசிக்கும்படி பண்ணி, உனது - (ப்ராப்தனான)உன்னுடைய, அந்தம்இல்-அபரிச்சிந்நமான,அடிமை-கைங்கர்யபோகத்தை, அடைந்தேன் - கிட்டப்பெற்ற நான், விடுவேனோ - விடக்ஷமனல்லன். ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் உனக்குப் பொருத்தமில்லாமல் விடுகிறேனோ? அவர்கள்ரக்ஷணத்தில் உனக்குச் சிந்தையில்லாமல் விடுகிறேனோ? உன் அநுபவத்தில் எனக்கு ஶீலனமில்லாமல் விடுகிறேனோ? என்ஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாமல் விடுகிறேனோ? விஷயாஸக்தரான ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுண்டாய் விடுகிறேனோ? ப்ரதிபந்தகமான பாபமுண்டாய் விடுகிறேனோ? ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ? இப்படி லப்தாபீஷ்டனான நான் விடுவேனோ? என்றுகருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நித்யகைங்கர்யத்தை லபித்த எனக்கு உன்னைவிட ஸம்பாவனையுண்டோ வென்கிறார்.

[உய்ந்துபோந்து] - ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று, ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய்ப் போந்து. [என்னுலப்பிலித்யாதி] - முடிவின்றிக்கே அதிக்ரூரமான கர்மங்களை நசிப்பித்து. [உனதித்யாதி] - விரோதிநிவ்ருத்திமுன்னாக உன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயித்தநான். "ஸுஷ்டுதஸ்யோபாஸ்தாஃ" என்கிறபடியே இதிலே

எல்லாமுண்டாம்படியானத்தைக் கிட்டின நான். [விடுவேனோ] - விஷயாந்தரங்களை விரும்பினேனோ விடுகைக்கு, ஸ்வரூபஸித்தி யின்றிக்கே விடுகிறேனோ, தாஸ்யபரிமளத் திற்சுவடறியாமே விடுகிறேனோ. [ஐந்துபைந்தலையித்யாதி] - அடிமையிற்சுவடறிந்த திருவநந்தாழ்வான் விடிலன்றோ நான் விடுவது. பகவதநுபவஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விடுகைக்கு ஐந்துபைந்தலையை யுடையனாய், சாய்கைக்கு ஸ்வாபாவிகமான குளிர்த்தியை யுடையனாய், ப்ரீதியாலே தூங்குமெத்தைபோலே யசைந்து வாராநிற்பானாய், நாற்றந் துடக்கமானவற்றை ப்ராக்ருதியாகவுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே. [மேவி] - கிளப்பவொண்ணாதபடி பொருந்தி திருப்பாற்கடலிலே, யோகநித்திரை - ஜகத்ரக்ஷண சிந்தாத்மகயோகநித்ரையைப் பண்ணியருளின. [சிந்தைசெய்த] - சேதநருடைய உஜ் ஜீவநப்ரகாரமாதல், "ஸூத்ரநம் வாஸுதேவாக்யம் ஸ்நுயந்யவாஸுதேவநம்" என்கிற படியே தன்னை அநுஸந்தித்தலாதல். [எந்தாய்] - இந்நீர்மையைக்காட்டி. என்னை அநந் யார்ஹனாக்கினவனே. [உன்னை] - நான் விட்டவன்றும் விடாதஸ்வபாவனான உன்னை. [சிந்தைசெய்து செய்து] - விச்சேதியாதபடி உன்னை யநுஸந்தித்து.

ஈடு,—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான் உன்னை விட ப்ரஸங்கமுண்டோ ? என்கிறார்.

[உய்ந்துபோந்து]- நான்உளேனாய், ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாய்ப்போந்து. [என்உலப்பிலாதஇத்யாதி] - என்னுடைய, முடிவின்றிக்கேயிருந்துள்ள கோடியபா பங்களை வாஸனையோடே போக்கி, உன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிக ரித்த நான், இனிவிட ப்ரஸங்கமுண்டோ ? [விடுவேனோ] - விஷயாந்தரங்களை விரும்பி னேனோ விடுகைக்கு ? ஸ்வரூபஸித்தியின்றிக்கே ஒழிந்து விடுகிறேனோ ? தாஸ்யபரிமளத் தில்சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ ? எனக்குத் தேவிட்டிவிடுகிறேனோ ? [ஐந்துஇத்யாதி] - அடிமையிற்சுவடறிந்த திருவநந்தாழ்வான் உன்னைவிடிலன்றோ நான்உன்னை விடுவது. பெருவெள்ளத்துக்குப் பலவாய்த்தலைகள்போலே பகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக் குப் போக்குவீடாகப் பலதலைகளையுடையனாய், மதுபாநமத்தரைப்போலே ஆடாநிற்பா னாய், சைத்யஸௌகுமார்யஸௌகந்த்யங்களை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே,

அஞ்சாம்பாட்டு - உய்ந்துஇத்யாதி. "உனதந்தமிலடிமையடைந்தேன்விடுவேனோ" என் றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-ஆத்மாந்தஇத்யாதி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - யாவதாத்மபாவியான கைங் கர்யம்.

நானுளேனாய் - "உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து - உய்ந்துபோந்து" என்றந்வயத்திலே தாத்பர்யம். உன்னை நிரந்தராநுஸந்தாநம்பண்ணி லப்தஸ்வரூபனா யென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளில்- அந்யபரான ஸம்ஸாரிகளில். முடிவின்றிக்கே - அஸங்க்யாதமாய். வெந்தீ - க்ரூரமாய், அக்நி கல்பமான. அந்தமிலடிமை - அபரிச்சிந்நமாய் நித்யமான அடிமை. தாஸ்யம்செய்வது திருவடி களிலேயாகையாலே - உன்திருவடிகளிலே என்கிறார். 'உனது' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - விஷ யாந்தரங்களைஇத்யாதி. "உய்ந்து" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வரூபஸித்திஇத்யாதி. 'அடிமை' என் றத்தைப்பற்ற - தாஸ்யபரிமளம் இத்யாதி. சுவடு - ரஸம். "அந்தமில்" என்றத்தைப்பற்ற, தேவிட்டிவிடுகிறேனோஎன்றது. தேவிட்டி - அதித்ருப்தியாலே வேண்டியிராமை. "விடுவேனோ" என்றஅநந்தரம் திருவநந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - அடிமையில்இத்யாதி. "ஐந்து" என்றதுக்கு பாவம் - பெருவெள்ளத்துக்குஇத்யாதி. வாய்த்தலைகள் - வாய்க்கால்கள். பைந் தலை - பரந்த தலைகள். பலவாய்த்தலைகளென்றது - தாத்பர்யார்த்தம். "அரவு" என்றதுக்கு பாவம் - சைத்ய இத்யாதி. திருவநந்தாழ்வான்மேலே பொருந்திஎன்று - 'மேவி' என்றதுக்கு

திருப்பாற்கடலிலே, 'ஸகலப்ராணிகளும் கரைமரஞ்சேர்ந்ததாம் விரகேன்?' என்று யோகநித்ரையிலே திருவுள்ளஞ்செய்த என்னுயனனவனே! [யோகநித்திரை] - "ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந்" (ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந்) என்கிறபடியே தன்னை யநுஸந்தித்தல் [எந்தாய்] - நீர்மையைக்காட்டி என்னை அநங்யார்ஹனுக்கின வனே! [உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து] - நான்நினைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணினஉன்னை நினைத்துவைத்து விட ப்ரஸங்கமுண்டோ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து உன்னேமோமொழியிசைபாடியாடி என்
முன்னைத்தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன்யான்
உன்னைச்சிந்தையினலிகழ்ந்த இரணியனகன்மார்வங்கீண்ட என்
முன்னைக்கோளரியே! முடியாததேன்எனக்கே?

ஆ.—(உன்னை.) இப்படி உன்னை ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவித்து என்னுடைய ஸமஸ்தப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கினேன்; ஆஸ்ரிதன்உன்னைக்கோலுவதற்கு முன்பு அவனுடைய இஷ்டத்தை முடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவனனவனே; எனக்குமுடியாததென்? இந்தஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே விளைந்த தென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'உமக்கினிச்செய்ய வேண்டுவதென்' என்று எம்பெருமான் கேட்டருள; நான் பெறுததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றேன் என்கிறார்.

ப்ர.—(உய்ந்துபோந்தித்யாதி) (யோகநித்திரை) - ஷஷ்ட்யம்ஸே சதுர்த்தே நிர்த்திஷ்டம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே, "ஜநலோகமதேஷு ஸிதேஷு ஸநகாதிஷு ப்ரஹ்மஷு | ப்ரஹ்மலோகமதே தத்ர விஷ்ணுர்நாராயணோ ஹரி: ‖ ரு ‖ ஆத்மாயாவிஷ்ட்ய ரூபம் யோகநித்ராம் ஸமாஸ்ரித: | ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்நமஸுதந: ‖ கூ ‖ ஸேஷபர்யங்கமாஸீந: ஸ்ரீமாந்லக்ஷ்ணஸ்ஸ்வயம் ‖ நித்ராம் கத்ரூபமஹேஸ்வரோ மஹோரஹரி: ‖ எ ‖'

அர்த்தமாகக் கூட்டுவது. "யோகஸ்வப்நம் நாவாயச்ரநஸங்கதி சக்ஷுஷ" என்றதில்உபாயவிவக்ஷயா பாவம்-ஸகலப்ராணிகளும்இத்யாதி. த்யாநவிவக்ஷயா அர்த்தாந்தரம்-ஆத்மாநம்இத்யாதி.ஷஷ்டேம்ஸேசதுர்த்தே. "ஆத்மாயாவிஷ்ட்ய ரூபம் யோகநித்ராம் ஸமாஸ்ரித:| ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந்நமஸுதந:". யோகரூபநித்ரையிலே சிந்தைசெய்கையாவது - யோகரூபநித்ரையைப்பண்ணுகை. நீர்மையைக்காட்டி யென்றது - "பாற்கடல்" இத்யாதியைப் பற்ற: "யோகநித்திரை" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து - நான் நினைக்கைக்குஇத்யாதி. உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்து - உன்னை நிரந்தரமாக அநுஸந்தாநம் பண்ணி. ஐந்துபைந்தலை தொடங்கி, எந்தாய்உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்து - உய்ந்துபோந்து [illegible] அடிமையடைந்தேன் விடுவேனே இத்யந்வய: (கு)

[உன்னையென்றுதொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனானவுன்னை நிரந்தரமாக அநுஸந்தித்து ப்ரீதிவலாத்க்ருதனாய்க்கொண்டு அபரிச்சேத்யரஸமான இயலை நல்லிசையாலே பாடியாடி அவ்வழியாலே என்னுடைய ப்ராக்தநமான ப்ரதிபந்தகங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன். [உன்னையென்றுதொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனானவுன்னை மநஸ்ஸாலே இகழ்ந்த ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்வைப் பிளந்து பண்டே எனக்கு உபகரித்த நரஸிம்ஹமே.

ப.—அநந்தரம், இந்தக்கைங்கர்யலாபத்தாலே தம்முடைய ஸர்வாபீஷ்டமும் தலைக்கட்டிற்று என்கிறார்.

உன்னை - (வகுத்தஸ்வாமியுமாய் உபகாரகனுமான) உன்னை, சிந்தையினால் - நெஞ்சாலே, இகழ்ந்த - அநாதரித்த, இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய, அகல் மார்வம் - பேரிடமுடைத்தான மார்வை, கீண்ட - (அநாயாஸேந) கிழித்தவனாய், என் - விரோதிநிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஶநபூதனாய், முன்னை - (ஆஶ்ரிதனான ப்ரஹ்லாதன் நினைவுக்கு) முற்கோலின, கோளரியே - நரஸிம்ஹமானவனே! உன்னை - (இப்படி ஆபத்ஸகனாய் ப்ராப்தனாய்போக்யனான) உன்னை, சிந்தைசெய்துசெய்து-நிரந்தராநுஸந்தாநம்பண்ணி, நெடு - அந்த்ப்ரீதியாலே உத்துங்கமான, உன் - உன்னுடைய குணவாசகமான, மொழி - திருவாய்மொழியை, மா - அவ்விஷயத்துக்கீடான பெருமையுடைய, இசை - இசையோடே, பாடி - பாடி, ஆடி - (அப்பாட்டுக்கீடான அபிநயந்தோற்றும்படி) ஆடி, (இப்படி கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான போகத்தாலே), என் - என்னுடைய, முன்னைத்தீவினைகள் — அநாதிகாலார்ஜிதபாபங்களை, ("ஒநாவஜநம்ஸ்ஸராந" என்னும் கணக்கிலே), யான் - நான், முழுவேரரிந்தனன் - ஒன்றொழியாமல் வேரோடே அரிந்தேன்; (போக்த்ருத்வம் இத்தலையிலே யானவோபாதி, விரோதிநிவர்த்தகத்வமும் இங்கேயாகக் குறையில்லையிறே. ஸ்வரூபம் தத்ப்ரகாரமானபின்பு), எனக்கு - எனக்கு, முடியாதது - தலைக்கட்டாதது, என் - எதுதான்? ஸர்வாபீஷ்டமும் ஸித்தமன்றோ வென்று கருத்து.

ஈ.—ஆறும்பாட்டில், உமக்கினிச்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன - நான் பெறாததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றேன் என்கிறார்.

[உன்னையித்யாதி] - போக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமானவுன்னை, "நிஷ்ப்ராவணீதவ்யா:" என்கிற விபிப்ரேரிதனாயன்றிக்கே, விடமாட்டாமையாலே அநவரதபாவனை பண்ணி. [உன்னெடுமாமொழியிசைபாடியாடி] - நெடியமொழி, மாவானவிசை. இரண்டின் வைலக்ஷண்யமும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ப்பாடி, "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிற முக்தாநுபவத்தை இங்கேபெற்றேன். [ஆடி] - காயிகமானவிக்ருதி. பால்குடித்து நோய்போக்குமாபோலே [என்முன்னைத்தீவினைகள்] - அநாதிகாலஸஞ்சிதமான கர்மங்களை. [முழுவேரரிந்தனன்] - ஸவாஸநமாகப்போக்கினேன். யானென்கிறது - பேறுதம்மதானபடியாலே. விரோதியை நீபோக்கினபடியென்? என்ன ;-நரஸிம்ஹமாய்வந்து ஹிரண்யனைப்போக்கினாப்போலே. [உன்னை] - வகுத்தவனுமாய் உபகாரகனுமானவுன்னை. [சிந்தையினாலிகழ்ந்த] - உன்னை வாக்கால் இகழுகையன்றிக்கே, நெஞ்சாலேயிகழ்ந்த. ப்ராப்தியாலும் அழகாலும் இகழப்போகாது, விஷயீகரிக்கைக்கு மித்ரபாவமேயமையும். நெஞ்சோடே தூஷித்தாலாயிற்று கைவிடுவது. [இரணியனகல்மார்வம்] - அஹங்காரமமகாரத்தாலே யகன்றமார்வம். திருவுகிருக்கிரை

போரும்படி வரத்தை பூட்டியாக இட்டு வளர்த்ததிறே· [கிண்ட] - நரஸிம்ஹத்தின் சீற்றத்தைக்கண்டவாறே ஒத்துப்பதஞ்செய்தது; அநாயாஸேந கிழித்தபடி. [என்முன்னைக்கோளரியே] – ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு உபகரித்தது உந்தமக்கென்றிருக்கிறார். ஆஶ்ரிதரிலே ஒருவர்க்குச்செய்தது தனக்குச்செய்ததாக நினைத்திராதவன்று ஸம்வத்ஸம்பந்தமில்லையாமித்தனை. [முடியாததென்னெனக்கே] - ஆஶ்ரிதப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே உன்னையழியமாறித் தோற்றுவாயானபின்பு பெறாததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றேனல்லேனோ.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு· ஆஶ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்றுவானொருவனானபின்பு எனக்குஒரு கர்த்தவ்யாம்ஶ முண்டோ? என்கிறார்·

[உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து] - இனிமையாலே விடவொண்ணாதிருக்கிற உன்னை மாறாதே அநுஸந்தித்து. [உன்னை] - போக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமான உன்னை. [சிந்தைசெய்துசெய்து] "நிதித்யாஸிதவ்ய:" (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிற விதிப்ரேரிதனன்றிக்கே, போக்யதையாலே விடமாட்டாதே அநவரதபாவனை பண்ணி· [உன்இத்யாதி] - நெடுமையும், மஹத்தையும் - மொழிக்கும், இசைக்கும் விஶேஷணம். இயலிற்பெருமையும், இசையிற்பெருமையுஞ் சொல்லுகிறது. இயலும்இசையும் கரைகாணவொண்ணாதபடியிருக்கிற மொழியைப் பாடி, அதுஇருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமை ஆடி. [என்இத்யாதி] - என்னுடைய ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கினேன். முழுவேர் - வேர்முழுக்க என்றபடி ; பக்கவேரோடே என்றபடி. அவன் விரோதியைப் போக்கச்செய்தேயும், பலாந்வயம் தம்மதாகையாலே [அரிந்தனன்யான் என்கிறார்]· [உன்னைஇத்யாதி] – எனக்குப் பண்டேஉபகரித்தவனே! [உன்னைச்சிந்தை

ப்ர.—(சிந்தைசெய்து செய்து) ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:, [சா - ரு] "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:".

ஆறும்பாட்டு - உன்னை இத்யாதி. 'என்முன்னைக்கோளரியே முடியாததென்னெனக்கே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆஶ்ரிதனுடைய இத்யாதி. 'இனிஉமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன,' என்று அவதாரிகையினடியிலே கூட்டிக்கொள்வது.

இனிமையாலே யென்றது - "யோகநித்திரைசிந்தைசெய்த" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற. வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் - மாறாதேயநுஸந்தித்து என்றது. விவரணம் - போக்யனுமாய் இத்யாதி. 'யோகநித்திரை சிந்தைசெய்த, எந்தாய்' என்ற பதத்வயத்தையும்பற்ற - போக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமான உன்னை யென்றது. ஸாதநத்வேந பலகாலும் சிந்திக்கிறாரோஎன்ன, நிதித்யாஸிதவ்ய இத்யாதி. நெடுமையும்,மஹத்தையும்-பர்யாயமன்றோ வென்ன, நெடுமையும்இத்யாதி. நெடு-மொழி, மா - இசை, என்றபடி. உபபாதநம் - இயலிற்பெருமையும்இத்யாதி. இயலிற்பெருமையும், இசையிற்பெருமையுமாவது—அர்த்தகாம்பீர்யத்தாலும், ரஸ்யதாதிரூபத்தாலும்எல்லை காணவொண்ணாதிருக்கை யென்கிறார் - இயலும்இசையும் இத்யாதி. மொழியைப்பாடி - திருவாய்மொழியைப் பாடி. ப்ராக்தநமான - அநாதிகாலார்ஜிதமான. விவரணம் - பக்கவேர் இத்யாதி. ப்ரதாநவேரும், பக்கவேருமாவன - ருசிவாஸனைகள். தீவினைகள் முழுதும் வேரோடே அரிந்தனன் என்றும் ஓரர்த்தமுண்டு. 'அரிந்தனன்யான்' என்று ஸ்வகர்த்ருகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - அவன்விரோதியைஇத்யாதி. பலாந்வயம் - ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திரூபபலாந்வயம். அரிந்தனன் - அரியப்பெற்றேனிதியாவத். தாத்பர்யம் - எனக்கு இத்யாதி. இந்தத் தாத்பர்யம் - "என்முன்னைக்கோளரியே' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து. 'சிந்தையினால்' என்று விஶே

யினுலிகழ்ந்த] - உக்திமாத்ரமன்றிக்கே, நெஞ்சாலே இகழ்ந்தானுயிற்று. இத்தால்-அவன் விடுவது, புத்திபூர்வம் ப்ராதிகூல்யம்பண்ணினுரை ; கைக்கொள்ளுகைக்கு மித்ரபாவம் அமையும் [இரணியனகன்மார்வங்கீண்ட] - வரபலஹாஜபலமூட்டியாக வளர்ந்தஶரீரமானது திருவுகிர்க்குஇரைபோராமையாலே, அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டானுயிற்று. [என்முன்னைக்கோளரியே] - நரஸிம்ஹமாய்உதவிற்றும் தமக்கென்றிருக்கிருர். கோளென்று-மிடுக்காதல், தேஜஸ்ஸாதல். "மஹாவிஷ்ணும்"(மஹாவிஷ்ணும்) என்கிறமிடுக்காதல்,"ஜ்வலந்தம்"(ஜ்வலந்தம்)என்கிற தேஜஸ்ஸாதல்.ஆஶ்ரிதரிலே ஒருவனுக்குச் செய்ததும் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று ஸகவத்ஸம்பந்தமில்லையா மித்தனை. [முடியாததென் எனக்கே] நீ ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து தோற்றுவாயாயிற்ற பின்பு எனக்கு முடியாததுண்டோ? (கு)

ஏழாம் பாட்டு.

முடியாததென்னெனக்கேலினிமுழுவேழுலகுமுண்டான்உகந்துவந்து
அடியேனுட்புகுந்தான் அகல்வானுமல்லனினிச்
செடியார்நோய்களெல்லாந்துரந்து எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
விடியாவெங்நரகத்து என்றுஞ்சேர்தல்மாறினரே.

ஆ:—(முடியாததென்.) ஸர்வேஶ்வரனுயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என்பக்கல் அபிநிவேசம்என்னளவில் பர்யவஸிபாதே, என்னேடு ஸம்பந்தித்தார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்தது ; ஆதலால் அவன் என்னை அகலநினைக்கிறிலன் ; இனி முடியாததொன்றுண்டோ என்கிருர்.

ஷித்ததுக்கு ஸாவம் - உக்திமாத்ரமன்றிக்கே இத்யாதி. இகழ்ந்தான்-அநாதரித்தான். "சிந்தையினுலிகழ்ந்த" என்கையாலே - அவனே புத்திபூர்வகமாக ப்ரதிகூலனுய்விட்டால் அவன் விடுவனென்றும், இவன்பக்கல்அல்பாநுகூல்யமுண்டானுல் அவன்அங்கீகரிப்பனென்றும் ஈஶ்வரனுக்குஉண்டான குணுதிக்யம் பலித்ததென்கிருர்-இத்தால் இத்யாதி வாக்யத்வயேந. அமையும்என்ற அநந்தரம், என்றதாயிற்று என்று கூட்டுவது. அகல்மார்வம் - பேரிடமுடைய மார்வம். தாத்பர்யார்த்தம் - வரபலஇத்யாதி. ஊட்டியாக - ஆஹாரமாக. உகிர் - நகம். இரை - லக்ஷ்யம். அநாயாஸேந வென்றது - 'கீண்ட' என்றத்தைப் பற்ற. என்முன்னைக்கோளரியே-என்னுடைய விரோதிநிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஶநபூதனுய், ஆஶ்ரிதனுன ப்ரஹ்லாதன் நினைவுக்கு முற்கோலினவனுய், நிரதிஶயதேஜோபலங்களையுடைய நரஸிம்ஹமானவனே! இதி ஸப்தார்த்த:. 'என்' என்றதுக்கு ஸாவம் - நரஸிம்ஹமாய் இத்யாதி. கோள் - மிடுக்கும், தேஜஸ்ஸும். "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறவிடத்தில், மிடுக்காவது - ஸர்வலோக வ்யாபநஶக்தி. மிடுக்கையும் தேஜஸ்ஸையும் மந்த்ரலிங்கத்திலே காட்டுகிருர் - மஹாவிஷ்ணும் இத்யாதி. இவ்வவதாரம் தமக்காகவென்றிருக்கைக்குஅடியேது? என்ன-ஆஶ்ரிதரிலே இத்யாதி. 'கோளரியே, முடியாததென் எனக்கு" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - நீப்ரதிஜ்ஞ இத்யாதி. முடியாததென் - தலைக்கட்டாதது எதுதான்? உதாநீம் - க்ஷபிதம் வரம்ஸாயுஜ்யம்கிஞ்சிதுக்ஷிகம், ஸவ-க்ஷுதிதிஹாவ:. உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து இத்யாரப்ய, என்முன்னைக்கோளரியே - எனக்கு - முடியாததென்? இத்யந்வய:. (௬)

ஓ—ஏழாம்பாட்டில், நீர் எல்லாம்பெற்றுச் சமைந்தீரோவென்ன; என்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளானாருங்கூட ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணரானார்கள்; ஆனபின்பு நான் பெறாததுண்டோவென்கிறார்.

[முடியாததென்னெனக்கேலினி]-எனக்கு அப்ராப்தவ்யமாயிருப்பதுவொன்றுண்டோ. [முழுவேழுலகுமென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் இஜ்ஜகத்தையடையத் தன்திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டவன் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாமையாலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய் என்னுள்ளே புகுந்தான், இனிஒருகாலமும் விஶ்லேஷிப்பதுஞ் செய்யான். [செடியாரென்றுதொடங்கி]-ஸாம்ஸாரிக து꞉கங்களெல்லாம் போக்கிக் கீழும்மேலும் ஏழுபடிகாலான அஸ்மதீயர் ஸம்ஸாரத்திலே என்றும் கிடக்கக்கடவதான தன்மையைத் தவிர்ந்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கல்பண்ணின உபகாரம் என்குலத்தில் ஸம்பந்தித்தாரெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிற்று என்கிறார்.

முழுவேழுலகும் - ஸமஸ்தலோகமும், உண்டான் - (தன்செல்லாமையாலே தனக்குள்ளேயாம்படி அவற்றை) அமுதுசெய்தவன், உகந்து - (அச்செல்லாமைதனக்கு என்பக்கலிலேயுண்டாய்அதுக்குமேலே) ஆதராதிசயத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, அடியேன் - என்னுடைய ஶேஷத்வஸம்பந்தமே பற்றாசாக, உள் - உள்ளே, வந்து - வந்து, புகுந்தான் - புகுந்தான்; இனி - இனி, (அந்தலோகங்கள்போலே), அகல்வானும், புறம்புபோமவனும், அல்லன் - அல்லன்; (இதடியாக), கீழ் - கீழும், மேல் - மேலும்-ஏழுபிறப்பும் - ஏழுபிறப்பிலும், எமர் - என்னோடுஸம்பந்தமுடையார், செடி - செடிபோலே, ஆர் - செறிந்த, நோய்களெல்லாம் - (அவித்யாகர்மவாஸநாதிகளான) ஸமஸ்தவ்யாதிகளையும், துரந்து - கடக்கவோட்டி, விடியா - ஒருகால்முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, வெம் - நிரதிஶயதாபகரமான, நரகத்து-ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்திலே, என்றும்-யாவதாத்மபாவி, சேர்தல் - கிட்டுகை, மாறினர் — தவிர்ந்தார்கள்: இனி - இப்படிகுலஸம்பந்திபர்யந்தமாக என்னைப் பக்ஷபதித்தபின்பு, எனக்கேல் - எனக்காகில், முடியாதது-முடியாதது, என் - உண்டோ? என்னோடுஅநுபந்தித்ததாகில் எல்லாக்காரியமும் தலைக்கட்டுமென்று கருத்து.

இ.—[illegible]ாம்பாட்டில், நீர் எல்லாம்பெற்றீரோவென்ன; என்பக்கல் அவன் பண்ணின பக்ஷபா[illegible]ராஜகுலத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளானாருங்கூட ஸம்ஸாரோத்தீர்ணரானார்கள். ஆனபின்பு நான்பெறாததுண்டோ வென்கிறார்.

[முடியாததென்னெனக்கேலினி]-எனக்காகில் இனிமுடியாததுண்டோ? இனி அநவாப்தமாயிருப்பதுண்டோ. எங்ஙனேயென்னில்,—[முழுவேழித்யாதி] - ப்ரளயாபத்தில் ஸகலலோகமும் நோவுபடாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன், ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியச் செல்லாதானாய் ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து உட்புகுந்தான். ஒரு நீராகக்கலந்தான், தன்பக்கல்ஜகத்துப் புக்காப்போலன்றிக்கே உகந்துபுகுந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்குஞ் செல்லாமை யொக்கும், உகப்பேற்றம் இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு. மத்ஸம்பந்திகளளவும் கீழ்மேலோடும்படி புகுந்தான். [அகல்வானுமல்லனினி] - ப்ரளயாநந்தரம் உமிழ்ந்தான், இங்கு அங்

வனேசெய்வானு யிருக்கிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலேயகன்று ஒருஸுக்ருதத்தாலே கிட்டுதலில்லையே யிவனுக்கு. பணைநிழல்போலேயும் மைநோக்கிவிடவமையுமோ, உம்மோடு ஸம்பந்தித்திருப்பார் செய்வதென்? என்ன;—அவர்களும்பெற்றார்கள். [செடியாரித்யாதி] - தூறமண்டின நோய்களெல்லாந் துரந்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்தநோய், ஹநவதலாபத்தாலேவந்தநோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடேபோட்டி. [எமர்] - வேறொன்றாலன்றியே என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக, எவ்வளவென்னில், - [கீழ்மேலெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடியும் மேலேழுபடியும். [விடியாவெந்நரகத்து] - ஒருநாளிலே முடிவுண்டானதண்டல் யமனது, விடியாதநரகம் ஸம்ஸாரம். [வெந்நரகம்] - "நரகம்" என்று புத்திபிறக்கு மதில், தண்மை தோற்றாத நரக மிது. [என்றுஞ்சேர்தல் மாறினரே] - என்றுங் கிட்டக்கடவதான தண்மையுந் தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும்நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. என்பக்கல் அவன்பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றார்கள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. என்னளவில் விஷயீகாரம் என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் சென்றதுகிடீர் என்கிறார்.

[முடியாததேன்னேக்கேலினி] - எனக்காகில் இனி முடியாதது உண்டோ? எனக்கு இனி முடியாததுண்டோ? எனக்கினி அநவாப்தமா யிருப்பதோன்றுஉண்டோ? நீர்இதுஎன்கொண்டு சொல்லுகிறீர்? என்ன, - [முழுஇத்யாதி] – ப்ரளயபத்திலே அகப்பட்ட பூமி, தன்வயிற்றிலே புகாதபோது படும்பாடடங்க; தான்என்பக்கல் புகுராதபோது படுவானாய் வந்துபுகுந்தான்; எனக்கு இனி முடியாதது உண்டோ? [அடியேனுட்புகுந்தான்] - ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்துப் புகுந்தான். [உட்புகுந்தான்] - ஒருநீராகக் கலந்தான். தன்பக்கல் ஜகத்துப் புக்காற்போலன்றியே, உகந்து புகுந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்கும் செல்லாமை யொக்கும், உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்ஏற்றம். [அகல்வானுமல்லனினி] - அந்தபூமிக்கு, ப்ரளயங்கழிந்தவாறே அகலவேணும்; இவனுக்குஅதுவுமில்லை. முதலிலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்கவோட்டேகிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலேஅகன்று ஒருஸுக்ருதத்தாலே கிட்டுமேதில்லையே இவனுக்கு. உம்மை அவன் இப்படி விரும்பினு

ஏழாம்பாட்டு - முடியாததேன் இத்யாதி. 'எமர்கீழ்மேல்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னளவில் இத்யாதி.

எனக்கேல் - எனக்காகில். 'ஏல்' என்றது – சேத் என்றதின் அர்த்தம். முடியாததேன் - ஸாத்யமாகாததுஎது? ஸாத்யமாகாததுண்டோ? என்றபடி. விவரணம் - எனக்கு இத்யாதி. நீர் இதுஎன்கொண்டு என்கிற ஶங்கைக்கு - அவன்என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹங்கொண்டு சொல்லுகிறேனென்று உத்தரம். 'முழுவேழுலகுமுண்டான்' என்கிறஇது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தமித்யபிப்ராயேணஹ - ப்ரளயபத்திலே இத்யாதி. 'அடியேன்' இதி பதம் - ஹேதுகர்ப்பமித்யபிப்ராயேணஹ - ஸம்பந்தத்தை இத்யாதி. 'உகந்து, வந்து, உள்' இதி பதத்ரயம் த்ருஷ்டாந்தாத் தார்ஷ்டாந்திகஸ்யாதிக்யபர மித்யபிப்ராயேணஹ - ஒருநீராக இத்யாதி. உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்னேற்றம் - ஆழ்வார்விஷயத்தில் இவனுக்குண்டானஉகப்பே இவன்தனக்கு ஏற்றம். யத்வா, இவ்விஷயமென்றது - ஈஶ்வரனையாதல். உக்தஸமுச்சயபராஶஸப்த இத்யபிப்ராயேணஹாவம் - அந்தபூமிக்கு இத்யாதி. அகலாமையின் சரமாவதிமாஹ - முதலிலே இத்யாதி. அகல

ஞகில்; பனைநிழல்போலே உம்மைநோக்கிக்கொண்டு விடஅமையுமோ? என்ன,-[செடியார்இத்யாதி] - செடி - பாபம். பாபத்தாலே பூர்ணமான துக்கங்கள். தூறுமண்டின நோய்களெல்லாம் துரந்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்த நோய், அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே வந்த நோய், பகவதநுபவவிஶ்லேஷத்தாலே வந்த நோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடேஓட்டி. "உள்ளநோய்களெல்லாம் துரந்து" என்கிறவிடத்திலும் சொல்விற்றில்லையோ இது என்னில்;-அங்குச்சொல்லிற்று - தம்மளவு; இங்கு - தம்ஸம்பந்திஸம்பந்திகள் விஷயமாயிற்று. இப்படி இவர்களோட்டிற்று எத்தாலே யென்னில்; [எமர்] - வேறொன்றாலன்று: என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக. ஸம்பந்தம் எவ்வளவென்னில் - [கீழ்மேலெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் தம்மோடே ஏழுபடிகாலுமாக இருபத்தோருபடிகால். [விடியாவெந்நரகத்து] - ஒருநாள்வரையிலே கர்மக்ஷயம்பிறந்தவாறே விடியுமதிறே யமன்தண்டல். இது விடியாவெந்நரகமிறே. "நரகம்" என்றுபுத்திபிறக்கும்அதில், தண்மை தோற்றாத நரகம்இது. [என்றும்சேர்தல்மாறினரே]- என்றும் கிட்டக்கடவதான தண்மை தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும் நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. எத்தாலேயென்னில்; — என்பக்கல் அவன்பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றார்கள். முடியாதது என்னெனக்கேல் இனி? என்று அந்வயம். (எ)

வொண்ணுமைக்குஹேதுவேதுஎன்ன-சேதநரை இத்யாதி. பனைநிழல்போலே-பனைமரத்தின்நிழல் பனையைமாத்ரம் காக்குமாபோலே. செடி - பாபமும், தூறும். முந்தினது-பாபத்தாலே இத்யாதி. த்விதீயம் - தூறுமண்டின இத்யாதி. செடிபோலே செறிந்த நோய்களென்றபடி. 'நோய்கள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும், 'எல்லாம்' என்கிறதுக்கும் பாவம் - விஷயப்ராவண்ய இத்யாதி. 'துரந்து' இதி பதஸாமர்த்யாதாஹ - வாஸநையோடேயோட்டி இதி. தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - உள்ளநோய்கள் இத்யாதி. 'எமர்' என்கிறவிடத்திலே-"ஸப்த பூர்வாந் ஸப்த பராந் ஹரணவஶமோயாதிஸம்ஶமைபக்ஷக" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'கீழ்மேலெழுபிறப்பும்' என்றது-நடுவேழுபிறப்புக்கும் உபலக்ஷணமித்யாஹ-கீழேழுபடிகாலும் இத்யாதி. தம்மோடே ஏழுபடிகாலு மென்றது - தமக்குமுன்னே மூன்றுபேரும், பின்னே மூன்றுபேரும், தாமுமாக ஏழுபடிகாலென்றபடி. இருபத்தோருபடிகால் - இருபத்தொரு தலைமுறை. 'விடியா' என்றதுக்கு பாவம் - ஒருநாள்வரையிலே இத்யாதி. யமன்தண்டல் - யமதண்டம். இது - ஸம்ஸாரம். வெம்மைக்கு அர்த்தம் - நரகமென்று இத்யாதி. ஒருநாளும் முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, நிரதிஶய தாபகரமான ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்தில். என்றும்சேர்தல்மாறினரே - யாவதாத்மபாவி கிட்டுகை தவிர்ந்தார்களிதி ஶப்தார்த்தः. 'மாறினர்' என்று - தத்கர்த்ருகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம்- நானும் - இத்யாதி. எத்தாலேயென்னி லிதி - உம்முடையார்க்கு உம்முடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்ஸாரவிச்சேதத்தில் ஹேதுவேது? என்று சங்கிதுர்ப்பாவः. பூர்வார்த்தம் ஶ்ருதிநிதாயோத்தராஹ - என்பக்கல் இத்யாதி. 'என்றும் சேர்தல்மாறினர்' இத்யஸ்யாந்வயந்தர்ஶயதி - முடியாதது இத்யாதி. முழுவேழுலகுமுண்டான் உகந்து வந்து அடியேனுட் புகுந்தான், இனி அகல்வானுமல்லன்; கீழ்மேலெழு பிறப்பிலு முண்டான - எமர் - செடியார்நோய்களெல்லாம் துரந்து - விடியாவெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல்மாறினர்; எனக்கேல்இனி முடியாததென்? இத்யந்வயः. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து அடியையடைந்துள்ளந்தேறி
ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்
பாறிப்பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள்நீறெழப் பாய்பறவையொன்று
ஏறிவீற்றிருந்தாய் உன்னையென்னுள்நீக்கேலெந்தாய்!

ஆ.—(மாறிமாறி.) உன்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கிற நான், நிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப் பெற்று அதிலே உள்ளந்தேறி, முடிவில்லாத அழகிய இன்பவெள்ளத்திலே முழுகினேன்; ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் ஸ்வபாவனாயிருந்த நீ இனி என்னைக் கைவிடாதொழியவேணு மென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற இஸ்ஸம்ருத்தி இனி ஒருநாளும் விச்சேதியாதொழியவேணும், இதுவே எனக்கு வேண்டுவது என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[மாறிமாறி யென்றுதொடங்கி] - பர்யாயேண சாவதுபிறப்பதாய் ஒருநன்மையின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக விஷயநிவ்ருத்திபூர்வகமாகத் திருவடிகளைப் பெற்று விஷயவாஸனையாலும் ஸகவதலாபத்தாலு முள்ள அந்தஃகரண காலுஷ்யமெல்லாம் நீங்கி முடிவு இல்லாத ஆநந்த ஸமுத்ரத்திலே நான் முழுகினேன். [பாறிப்பாறி யென்று தொடங்கி]-தன் திருச்சிறகில் வேகத்திலே அஸுரஸமூஹங்களானவை சிதறம் பிதறமாய் தூளியாம்படி ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனான பெரிய திருவடிமேலே ஏறி உன்னுடைய ஸர்வைச்வர்யத்தாலே வரும் வீறு தோற்றும்படி இருந்தவனே. இத்தால் - இப்படியே தமக்குண்டான ப்ரதிபந்தக நிரஸநம்பண்ணி, அத்தாலே மேனாணித்திருந்த இருப்பைச்சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதருடைய வபேக்ஷிதஞ் செய்யும் ஸ்வபாவனென்றுமாம். [உன்னையென்றுதொடங்கி]-என்னோடே இப்படி வந்து கலந்த நீ ஒருநாளும் பிரியாதொழியவேணும், இப்படியுள்ள கலவியாலே என்னை யடிமை கொண்டவனே.

ப.—அநந்தரம். இப்பேறுஎனக்கு விச்சேதியாதொழியவேணு மென்கிறார்.

பலபிறப்பும்-(தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராதிகளான) நாநாஜந்மங்களிலும், மாறிமாறிப்பிறந்து - ஒருகால் பிறந்து அதிலே மீண்டுமீண்டும் பிறந்து போரச்செய்தே, அடியை - உன் திருவடிகளை, அடைந்து - கிட்டி, (மோக்ஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையேனாய்), உள்ளம்தேறி - ("நீயே உபாயபூதன்" என்கிற) நெஞ்சில் தோற்றத்தையுடையேனாய், (உன்னுடைய அநுபவத்தாலே ஜநிதமான), ஈறு-முடிவு, இல் - இல்லாத, இன்பம் - ஆநந்தமாகிற, இரு-பெரிய, வெள்ளம்-வெள்ளத்திலே, யான் - (அஸமர்த்தபூதனான) நான், மூழ்கினன் - அவகாஹித்தேன்; அசுரர்தம - அஸுரர்களுடைய, பல் - பலவகைப்பட்ட, குழாங்கள் - குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி - பஹுமுகமாக சிதிலமாய், நீறு - தூளியாய், எழ - கிளரும்படி, பாய் - (அவர்களுடைய ஸேநாமத்யத்திலே) பாயக்கடவனான, ஒன்று - அத்விதீயனாயுள்ள, பறவை - பெரியதிருவடியின்மேலே, ஏறி - ஏறி, வீறு-உன்

மேன்மைதோன்றும்படி, இருந்தாய் - இருந்த, எந்தாய் - என்னுதனே! உன்னை-(ப்ராப்தனுமாய் ஶரண்யனுமாய் போக்யனுமாய் விரோதிநிவர்த்தகனுமான) உன்னை, என்னுள்- உனக்கு ஸர்வப்ரகாரபாரதந்த்ரனை என்னுள்ளினின்றும், நீக்கேல் - அகற்றுதொழிய வேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாகப்பெற்ற இஸ்ஸம்ருத்தி ஒருநாளும் விச்சேதியாதொழியவேணு மென்று இரக்கிறார்.

[மாறிமாறியித்யாதி] - ஸபரிகரமாக உம்மைவிஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென்? என்ன; - அநாதியாகச் சாவது பிறப்பதாய்ப் போந்தேன், அநுபவித்து மீளுதல், ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணுதல் செய்யக்காலமில்லையாயிற்று; இப்படி ஜந்மபரம்பரையாய்ப் போராநிற்க, உன்திருவடிகளைவந்து கிட்டிக்கொண்டு நின்றேன். அதாகிறது- 'இந்தவஸ்த்துக்கு இத்தலையில் ஒருமுதலுண்டு' என்று தோற்றுதபடியாலே சொல்லுகிறது. [உள்ளந்தேறி] - நெடுநாள் விஷயவாஸநையாலும் ஸகவதலாபத்தாலுமுள்ள அந்தஃகரணகாலுஷ்யம்போய்ஹ்ருதயந்தெளிந்து. "ஸா தம்ஸஜாவஸா தூவிஶுத்தஸத்வா". ஹ்ருதயந்தெளிந்த மாத்ரமே யன்றிக்கே, [ஈறிலின்பமித்யாதி] - முடிவில்லாத ஆநந்த ஸமுத்ரத்திலே நான் அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், இவர்களும் குமிழிநீருண்கிற விஷயத்திலேயிறே நான் அவகாஹிக்கப்பெற்றது. விரோதிவர்கஞ் செய்ததென்? என்னில், - பெரியதிருவடியுடைய திருச்சிறகைக்கேட்குமித்தனை. [பாறிபித்யாதி] - சிதறம் பிதறமாய் அஸுரவர்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை நீறும்படி விரோதிவர்க்கத்திலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயனை பெரியதிருவடி மேலேயேறி ஐஶ்வர்யத்தால் வந்த வீறுபாடுதோற்றும்படி யிருந்தவனே. பெரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம் - அவன்கருத்தறிந்து செய்கையில் தலைவனாகை. [உன்னையென்னுள் நீக்கேல்] என்னோடே இப்படி கலந்த உன்னை என்பக்கலினின்றும் நீக்கநினையாதொழியவேணும். தம்முடைய இனிமையாலே இவரும் அவன்பக்கலிலே அதிஶங்கை பண்ணுகிறார். தம்முகப்பு அவனை எதிரிட்டபடி. [எந்தாய்] - விரோதியைப்போக்கிவந்து கலக்கைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி கனத்தபேற்றுக்கு நீர்செய்த ஸுக்ருதமேன்? என்ன,—ஒருஸுக்ருதத்தால் வந்ததல்ல, நான்பிறந்து படைத்ததென்கிறார். அதுவுமோன்றுஉண்டு, அந்தாதியாகப்பிறந்து போந்தே னென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு - மாறிமாறி இத்யாதி. "பிறந்து" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. இப்படிகனத்தபேற்றுக்கு - ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்த ஸம்ஸாரவிச்சேதரூபபலத்துக்கு. ஒருஸுக்ருதத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயமும் ஸஶ்லோக்தி. பிறந்துபடைத்தது - ஜந்மஸித்தமென்று த்வநி. ஸ்வபாவார்த்தஸ்து - பிறவாநிற்கச்செய்தே பெற்றது. அதாவது - துர்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்தா னென்றபடி. 'மாறிமாறி' என்றதுக்கு ஸாவம் - அதுவும் இத்யாதி. நிர்ஹேதுக மென்றபடி. அதுவுமோன்றுண்டு-"ஸுக்ருதமில்லை" என்னப்போகாதே, அப்படியே ஒரு ஸுக்ருதமு முண்டென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை ஸுக்ருதமென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை - பூர்வதேஹத்தினுடைய அந்தம் உத்தரதேஹத்துக்கு ஆதியாம்படியாகப் பிறக்கை.

[மாறிமாறி இத்யாதி] - ஸபரிகரமாக உம்மை விஷயீகரிக்க, நீர்செய்ததேன்? என்ன; - கடலுக்குள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு திரைமேல்திரையாகத் தள்ள வந்து கரையிலே சேருமாபோலே, மாறிமாறிப்பிறந்து வாராநிற்க, திருவடிகளிலே கிட்டிக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேனித்தனை. அநுபவித்து மீளுதல், ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணி மீளுதல், செய்யக் காலமில்லையாயிற்று. [அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி] - உள்ளந்தேறி அடியையடைந்தவரல்லர், அடியையடைந்தாயிற்று உள்ளந்தேறிற்று. [உள்ளந்தேறி] - நெடுநாள் விஷயவாஸனையாலும் ஶகவதலாபத்தாலுமுள்ள அந்தஃகரணகாலுஷ்யம்போய் ஹ்ருதயந் தெளிந்து, தெளிந்தவளவேயன்றியே [ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்] - முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற பெரிய ஆநந்தஸாகரத்திலே அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், இவர்கள் குமிழிநீருண்கிற விஷயத்திலேயிறே நான்அவகாஹிக்கப் பெற்றது. ஆனால் உம்முடையவிரோதிகள் செய்ததேன்? என்ன, - அதுக்குக்கடவாரைக் கேளிகோ ளென்கிறார், [பாறிஇத்யாதி] - அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயமான பறவையை மேற்கொண்டு உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தவனே! பெரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம் - அவன்கருத்தறிந்து நடக்கையில் தலைவனாகை. அவன் ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குப்பண்ணின வ்யாபாரம் பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே பேராதே யிருந்தவித்தனை. [உன்னையித்யாதி] - ஸ்வாமியான நீ இனியொரு காலமும் உன்னை என்பக்கல்நின்றும் பிரித்துக்கொண்டுபோகாதொழியவேணும் [உன்னையென்னுள்நீக்கேல்] - என்னோடே இப்படிகலந்த உன்னை, உன்னுடையகலவியால் வந்த

'இப்படிகனத்தபேறு' என்றத்தை 'இன்னது' என்று விவரியாநின்றுகொண்டு, துர்க்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்தானென்று வாஸ்தவமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-ஸபரிகரமாக இத்யாதியாலே. 'மாறிமாறி' என்ற வீப்ஸைக்கு ஶாவம் - அநுபவித்து இத்யாதி. அடியையடைந்துள்ளந்தேறினமைக்கு - "ஸா தம் ஸம்ரோஸாஷ்ய விஶுத்தஸத்வா" என்றத்தை அருளிச்செய்வர். "அடியையடைந்துள்ளந்தேறி" என்றத்தால் - மநஃப்ரஸாதமுண்டானபின்பு அடிகளைக் கிட்டும்உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. உள்ளந்தேறி இத்யாதி - மாறிமாறி இத்யாதிக்கு தேவதிர்யகாதிகளான நாநாஜந்மங்களில் ஒருகாற்பிறந்ததிலே மீண்டுமீண்டு பலபிறப்பும்பிறந்து போரச்செய்தே உன்திருவடிகளைக் கிட்டி ஹ்ருதயம்தெளிந்துளென்று சப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - நெடுநாள் இத்யாதி. "இன்பத்திருவெள்ளம்" இத்யத்ர, அத்துகாரஃ - பாதபூரணார்த்தோவ்யயஃ. ஈறிலின்ப இருவெள்ள மென்றபடி. இருமை - பெருமை. "ஈறிலின்பம்" என்று - நஶ்வரமான ஐஶ்வர்ய வ்யாவ்ருத்தி. "இரு" என்று - அல்பஸுகமான கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி. இந்தநிரதிஶயாநந்தத்துக்கு அடியேது? என்கிற சங்கையிலே "பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்" இத்யேதத்பராம்ருஶந்நாஹ - திருவடிஇத்யாதி. விஷயஸ்வஶாவமே ஹேதுவென்றபடி. குமிழிநீருண்கிற - நிமக்நராகிற. மேலுக்குஅவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. அதுக்குக்கடவாரென்றது - "பறவை" என்றத்தைப்பற்ற. சப்தார்த்தம் - அஸுரவர்க்கத்தினுடையஇத்யாதி. பாறிப்பாறி - சிதறிச்சிதறி. நீறெழ - தூளியாய்க் கிளம்பும்படி. "பாய் - ஒருபறவையேறி" இத்யந்வயஃ. தலைவன் - ப்ரதானன். "பாறிப்பாறி" இத்யாதி - ஈஶ்வரவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - அவன்ப்ரதிபக்ஷஇத்யாதி. பேராதே - சலியாதே. "இனியொருகாலமும்" என்கையாலே - இவ்வளவும் ஸம்ஸாரத்தில் வைத்ததும் அதிஶங்காநிமித்தமிதி ஸ்ப்புரதி. "ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்" என்கையாலே - "இந்தபோகம் தமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ?" என்று ஶோக்யதாதிசயாததிசங்கத இத்யபிப்ராயேண ஶாவாந்தரமாஹ-என்னோடே இத்யாதி. த்விவாரம் ப்ரதீகோபா

ரஸமறிந்த என்பக்கல்நின்றும் நீக்க நினையாதொழியவேணும். தம்முடைய இனிமையாலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறார். தம்முகப்பு அவனை எதிரிட்டபடி. [எந்தாய்] - விரோதியைப்போக்கிக் கலக்கைக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சோல்லுகிறது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

எந்தாய்தண் திருவேங்கடத்துள்நின்றாய் இலங்கைசெற்றாய் மராமரம்
பைந்தாளேழுருவ ஒருவாளிகோத்தவில்லா ! [ம்
கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாயமுதே உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்தவெ
மைந்தா ! வானேறே ! இனியெங்குப்போகின்றதே?

ஆ—(எந்தாய்.) திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளினபடியையும், உன்னுடைய திருவவதாரங்களையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், உன்னுடைய அழகையும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருந்தருளும்படியையும், மற்றுமுள்ள படிகளை யடங்க எனக்கு போக்யமாகக் காட்டியருளி, உன்னை என்னுள்ளே ஒன்றாகக் குழைத்தருளின நீ இனிஎங்கேபோவது ? போவேனென்றால்தான் போகமுடியுமோ ? என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி என்னை வஶீகரித்து, விஶ்லேஷிக்க முடியாதபடி என்னோடே கலந்திருந்துள்ள உனக்கு இனி போகவுபாயமில்லை யென்கிறார்.

[எந்தாயென்று தொடங்கி] - என்னை அடிமைகொண்டருளுகைக்காக நிரதிஶயபோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளினவனே. [மராமரமென்று தொடங்கி]-பரந்த அடியையுடைய மராமரம் ஏழும் உருவ அநாயாஸேந எய்தவனே. [கொந்தார்]-தழைத் திருக்கை. [உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா] - விஶ்லேஷாநர்ஹமாம்படி என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அக்கலவியாலே நவீக்ருதமான யௌவநத்தை யுடையவனே. [வானேறே] - தம்மோடே கலந்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அநந்தரம், நீயே க்ருஷிபண்ணிக் கலந்து இனி எங்கேறப்போவது ? என்கிறார்.

எந்தாய் - எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருவேங்கடத்துள் - திருமலையிலே, நின்றாய் - எழுந்தருளிநின்று ஸுலபனாய், இலங்கை - (ஆஶ்ரிதவிரோதிகளுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான) லங்கையை, செற்றாய் - அழித்தவனாய், மரா

தாநம் - பாவத்வயத்வஸூசகம். விவக்ஷிதம் அதிசங்காஹேதும் ஸ்பஷ்டயதி-தம்முடையஇத்யாதி. இனிமையாலே - ப்ரீதியாலே. கீழ்மேலும் - ஈஶ்வரனுடைய அதிசங்கையாயிருக்க, இங்கே தாம் எப்படி அதிசங்கைபண்ணுகிறா ரென்ன, தம்முகப்புஇத்யாதி. இததால் - பரஸ்பராநுராகத்தைத் யோதிப்பித்தாராயிற்று. “பாறிப்பாறி” இத்யாதிகஞ்ச பராம்ருஶ்ராஹ - விரோதியைஇத்யாதி. மாறிமாறி தொடங்கி, மூழ்கினன் - அசுரர்தம்பல் குழாங்கள் - பாறிப்பாறி நீறெழப்பாய்கின்ற ஒன்றான பறவையேறி வீற்றிருந்தாயான - எந்தாய் - உன்னை என்னுள்நீக்கேல் இத்யந்வய: (அ)

மரம் - மராமரங்களினுடைய, பைந்தாள்-பருத்த அடி, ஏழு - ஏழும், உருவ - உருவும்படி, ஒருவாளி - ஒருவாளியை, கோத்த - (அநாயாஸேந) கோத்த, வில்லா - வில்லையுடையனாய், கொந்து - கொத்தாய், ஆர் - செறிந்து, தண் - குளிர்ந்த, அம்துழாயினாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், எம்அமுதே - நித்யபோக்யனாய்க்கொண்டு, உன்னை - ஏவம்விதனான உன்னை, என்னுள்ளே - என்னுள்ளே, குழைத்த - (ஏகத்ரவ்யமாம்படி) கலசின, மைந்தா - நித்யயௌவநஸ்வபாவனாய், (இந்நிலையாலே), வான் ஏறே - ஸூரிகளுக்கும் செருக்கனாம்படி நின்றவனே! (அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையுங் காட்டி, மஹாராஜரைப்போலே என்னையும் விஶ்வஸிப்பித்து, ஒப்பனையழகைக்காட்டி எனக்கு நித்யபோக்யனாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே இளகிப்பதித்து இத்தாலே நித்யவிபூதிக்கும் மேலான மேன்மையை யுடையநீ), இனி - இனி, (இந்தஸம்ஶ்லேஷத்தைவிட்டு), எங்கு - எங்கே, போகின்றது - போகிறது? இனிப்போகாதே யென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், விஶ்லேஷிக்க முடியாதபடி என்னோடே கலந்து வைத்து, ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே 'பரகு பரகு' என்கிறதென்? என்கிறார். 'இவர் நினைவறியவேணும்' என்று அவன் கால்வாங்கப்புக, 'இனியெங்குப் போகின்றது' என்கிறார் என்னவுமாம்.

[எந்தாய்] - 'வகுத்தஸ்வாமி' என்னும் முறைமை யறிவித்தவனே. [தண்திருவேங்கிடத்துள்நின்றாய்] - பரமபோக்யமான திருமலையிலே நின்றாயிற்று ஸம்பந்தத்தை யறிவித்தது. [இலங்கைசெற்றாய்] - ஸம்பந்தஜ்ஞாந விரோதிவர்க்கம் லங்கை பட்டது பட்டது. [மராமரமித்யாதி] - மஹாராஜரை இசைவித்தாப்போலேயாயிற்று இவரை யிசைவித்தது. [பைந்தாள்] - பரந்தஅடியை யுடைத்தாகை. [வாளிகோத்த] - துளையுள்ளதொன்றிலே அம்பை யோட்டினாப்போலேயாயிற்று அநாயாஸமிருந்தபடி. [கொந்தாரித்யாதி] - வைத்தவளையத்தைக் காட்டியாயிற்றுஇவரை யிசைவித்தது. கொந்தார்—தழைத்திருக்கை. [அமுதே] - அந்தவொப்பனையாலே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே. [உன்னையித்யாதி] - கலக்கிறவிடத்தில் "ஸஹ கூ தத்" என்னலாம்படியாயிற்று கலந்தது. [எம்மைந்தா] - என்னோடே கலக்கப்பெற்ற இத்தாலே நவீக்ருதயௌவந ஸ்வபாவனானவனே. [வானேறே]- அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரை அநுபவித்தாப்போலேயாயிற்று இவரை யநுபவிப்பித்தது. [இனியெங்குப்போகின்றதே]-நித்யஸூரிகளை விடிலன்றோ என்னை விடலாவது. போகிலும், கூடப்போகவேண்டும்படியன்றோ கலந்தது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. முதலிலே உன்னை யறியாதிருக்கிற என்னை, உன்னையும் உன் போக்யதையையும் அறிவித்து உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாக்கின நீ இனி என்னை விட்டுப் போகாதொழிய வேணு மென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - எந்தாய் இத்யாதி. "அமுதே உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த எம்மைந்தா, இனியெங்குப்போகின்றதே?" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - முதலிலே இத்யாதி. "'உன்னை யென்னுள் நீக்கேல்' என்கிற இது உக்திமாத்ரமோ? ஹ்ருதயத்திலுமுண்டோ? என்று அறியவேணும்" என்று ஈஶ்வரன் ஓடிபோ, சொல்லுகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி என்று வாக்யஸங்கதி. இந்தவாக்யஸங்கதி - ஏதத்தப்ரகார்த்தநிகமநாவஸரே ஸ்பஷ்டம் "திருவேங்கடத்துள்நின்றாய் - எந்தாய்" என்கையாலே, உன்னையும் என்றது.

[எந்தாய்] - ப்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்துநின்று உன்ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி என்னை ஶேஷத்வத்திலே நிறுத்தினவனே! [இலங்கைசெற்றாய்] - பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியைப் போக்கினாற்போலே, என்னுடைய ஶேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே! [மராமரம்இத்யாதி] – ஆஶ்ரித விஷயத்தில் மழுவேந்திக்கோடேத்துக் கார்யம் செய்யும்படி. பரந்தவடிவை யுடைத்தான மராமரங்க ளேழும் மறுபாடுருவும்படியாக, பண்டே தோளையுள்ள தோன்றிலே ஓட்டினாற்போலே அம்பைக் கோத்த வில்வலியையுடையவனே! [கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாய்] - வைத்தவளையத்தோடே நின்றாயிற்று மராமரமெய்தது. அவதாரத்துக்குச்சேர ஏதேனு மொன்றாலே வளையம்வைக்கிலும், திருத்துழாயல்லது தோற்றாது இவருக்கு. கொந்தார் - தழைத்திருக்கை [அமுதே]-மராமரமெய்கிறபோது இலக்குக்குறித்து நின்ற நிலை இவர்க்கு போக்யமாயிருந்தபடி. [உன்னைஇத்யாதி] - கலக்கிறவிடத்தில் "ஏகதத்த்வம்" (ஏகதத்த்வம்) என்னலாம்படி கலந்து, இனி 'போவேன்' என்றால், போகப்போமோ? போகிலும், கூடப்போமித்தனை. [மைந்தா] - என்னோடேகலந்த இத்தாலே நவீக்ருதமான யௌவநத்தை யுடையவனே! [வானேறே] - தன்போக்யதையை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்து, அத்தாலேவந்த மேன்மை தோற்ற இருக்குமாபோலேயாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்து மேன்மைதோற்ற இருந்தபடி. [இனியெங்குப்போகின்றதே] - உன்னாலல்லது செல்லாதபடியான என்னைவிட்டு உன்னையொழியக் காலக்ஷேபம்பண்ணவல்லார் பக்கல் போகவோ? நித்யஸூரிகளை விடிலன்றோ என்னைவிடலாவது. 'இவர்நம்மை விடிற் செய்வதேன்?' என்று அவனுக்கு உண்டான அதிஶங்கையைப் பரிஹரியாநிற்க, "நீஎன்னைவிட்டுப் போகாதேகொள்" என்கிற இதுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்;—விலக்ஷணவிஷயம், தானும் காற்கட்டி எதிர்த்தலையையும் காற்கட்டப்பண்ணுமாயிற்று.

"திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் - எந்தாய்" என்று அந்வயமுகேநாஹ - ப்ரமஹரமான இத்யாதி. உன்ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி - ஸ்வாமியாகையாலேயிறே புனங்காப்பாரைப்போலே திருமலையிலே வந்து நோக்குகிற தென்று கருத்து. தாத்பர்யம் - பிராட்டி இத்யாதி. சேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே யென்றது - 'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்றத்தைப் பற்ற. மழு- தப்தமான அயஃபிண்டம். பைந்தாள் - மராமரம் - எழுருவ என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - பரந்த இத்யாதி. மராமரங்களினுடைய பருத்த அடியேழும் உருவும்படி யென்றும் அர்த்தமுண்டு. மறுபாடுருவும்படி - பின்னே உருவிப்போம்படி. "கோத்த" என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் - பண்டேதோளையுள்ளது இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு பாவம் - வைத்தவளையத்தோடே இத்யாதி. மராமரம் - ஸாலவ்ருக்ஷம். பெருமாளுக்குத் திருத்துழாயுண்டோ என்ன, அவதாரத்துக்கு இத்யாதி. கொந்தார் - கொந்தாற்செறிந்து. கொந்து - கொத்து; தழை யென்றபடி. "வாளிகோத்தவில்லா" என்ற அநந்தரம், "அமுதே" என்றதுக்கு பாவம் - மராமரம் இத்யாதி. இலக்குக்குறித்து - லக்ஷ்யம்பார்த்து. "உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்த" என்றத்தை- "இனியெங்குப்போகின்றதே" என்றத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் - கலக்கிற இத்யாதி. குழைக்கை - ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படி கலக்கை. "குழைத்த - எம்மைந்தா" இதி பதஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் - என்னோடே இத்யாதி. "குழைத்த - வானேறே" என்று கூட்டி பாவம் - தன் போக்யதையை இத்யாதி. "உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா - இனியெங்குப் போகின்றதே" இதிபதஸங்கதிம் ஹ்ருதிநிதாய பாவம் - உன்னாலல்லது இத்யாதி. "வானேறே இனியெங்குப்போகின்றது" என்றுகூட்டி பாவம் - நித்யஸூரிகளைஇத்யாதி. தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-இவர்நம்மைஇத்யாதி. தானும் காற்காட்டித்தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே எதிர்த்தலையையும் போகாதபடி காற்காட்டப்பண்ணு மென்றபடி. காற்கட்டுகை -

[எந்தாய்] - நீ ஶேஷியல்லாமற்போகவோ? [தண்திருவேங்கடத்துள்நின்றாய்] - தூரஸ்தனாய்ப்போகவோ? [இலங்கைசெற்றாய்] - விரோதி நிரஸந ஶீலனல்லாமற் போகவோ? [மராமரம்இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதவிஷயத்திலே மழுவேந்திக்கொடுத்துக் கார்யஞ்செய்யுமவனல்லாமற்போகவோ? [கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாய்] - ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு மாலையிட்டிலையாய்ப்போகவோ ? [அமுதே] - ஹோக்யபூதனல்லாமற்போகவோ? [உன்னை என்னுள்ளேகுழைத்த] - ஒருநீராகக் கலந்திலையாய்ப்போகவோ ? [எம்மைந்தா] - நவீக்ருத ஸ்பாவனல்லாமற்போகவோ? [வானேறே]-மேன்மையனல்லாமற்போகவோ?[இனி எங்குப்போகின்றதே] - போகிலும் கூடப்போமித்தனை யொழிய, "ஏகதத்த்வம்" (ஏகதத்த்வம்) என்னலாம்படி கலந்து தனித்துப்போகலாமோ ? (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

போகின்றகாலங்கள்போயகாலங்கள்போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்றாய்உன்னைநானடைந்தேன்விடுவேனோ?
பாகின்றதொல்புகழ்மூவுலகுக்குநாதனே! பரமா! தண்வேங்கடமேகின்றாய்! தண்டுழாய்விரைநாறுகண்ணியனே!

ஆ.—(போகின்ற.) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் மாதா செய்யும் நன்மையும் பிதா செய்யும் நன்மையும் தான் தனக்குச்செய்யும் நன்மையும், ஸர்வகாலமும் எனக்குச்செய் தருளும் ஸ்வபாவனாய், நிரவதிகநித்யஸித்த கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், திருமலையிலே புகுந்தருளி எனக்குங்கூட பரமஸுலபனாய், பரமபோக்யனாயிருந்த உன்னை நான் அடைந்தேன்; இனி விடுவேனோஎன்று கொண்டு தாம்எம்பெருமானோடு கலந்த கலவிக்குத் தம்மாலும்அவனாலும் ஹேத்வந்தரத்தாலும் ஒழிவில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், காலத்ரயத்திலும் உன் க்ருபையாலே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனான உன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து வைத்து, இனிவிட ஸம்பாவனை யுண்டோவென்கிறார்.

[போகின்றவென்றுதொடங்கி] - காலத்ரயத்திலும் தாயுந்தமப்பனுஞ் செய்யும் நன்மைகளையும் என்னாத்மா தான் தனக்குப் பார்த்துக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் செய்யும் ஸ்வபாவனானவனே! இப்படியுபகாரகனாய்நின்றுள்ள உன்னைக்காணவல்லேனோ வென்றிருக்கிற நான் காணப்பெற்று வைத்து இனிவிட வுபாயமுண்டோ. [பாகின்றவென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய ஐஶ்வர்யாதிகளுக்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதபடி யிருந்து

அதிஶங்கைபண்ணுகை. கீழில்விஶேஷணங்களையெல்லாம் போகாமைக்கு உறுப்பாக்குகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி. யத்வா, 'எங்கு' என்ற பதத்தை-முன்னே, தேசபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணி, ஹேதுபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி. எங்கு - எத்தாலே. ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குஇத்யாதி வாக்யம் - "ஒருவாளிகோத்தவில்லா, கொந்தார் தண்ணந்துழாயினாய்," என்ற ஸமபி வ்யாஹார தாத்பர்யம். க்ரமேண அந்வயஃ (௯)

வைத்து என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக நிரதிஶயபோக்யமான திருமலையை விடாதே யெழுந்தருளி நிற்பதுஞ்செய்து என்னோட்டைக் கலவியாலே பருவம் செய்து அதிபரிமளமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே.

ப.—அநந்தரம், உன்னுபகாரங்களைக் கண்ட நான் உன்னைப்பெற்றுவைத்து விடக்கூடுமனோ? என்கிறார்.

போகின்றகாலங்கள் போயகாலங்கள் போருகாலங்கள் - வர்த்தமானமாயும் பூதமாயும் ஆகாமியாயுமுள்ள காலத்திலும், தாய்தந்தை உயிராகின்றாய் - தாயும் தந்தையும் தன்ஆத்மாவும் தனக்குப்பண்ணும் பரிவைப்பண்ணாநிற்பானாய், பாகின்ற - இப்படி ஸர்வதோமுகமான ரக்ஷணத்தாலே பரக்கிற, தொல் - அநாதிஸித்தமான, புகழ் - குண ப்ரதையையுடையனாய்க்கொண்டு, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும், நாதனே - நாதனாய், பரமா - இப்பெருமைக்குத் தனக்குமேலில்லாதவனாய், (இம்மேன்மையன்றியே), தண் - ஶ்ரமஹரமான, வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேகின்றாய் - மேவி நிற்கிற ஸௌலப்யத்தையுடையனாய்,(இப்பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கும் போக்யதைக்கும் ஸூசகமாய்), தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயையுடைத்தாய், விரைநாறு - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற, கண்ணியனே - மாலையையுடையவனே! உன்னை - (ஏவம்விதனான) உன்னை, அடைந்தேன் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்ற, நான் - நான், விடுவேனோ — விடக்கூடுமனோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் போகாதொழிகிறோம், நீர் விடாதொழிய வேணுமே யென்ன;—நீ பண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டுவைத்து விட ஸம்பாவனை யுண்டோ வென்கிறார்.

[போகின்றவித்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் தாயும் தமப்பனும் செய்யும் நன்மைகளையும். [உயிராகின்றாய்] - "ஸஶித்ராவபரித்யக:" என்று அவர்கள் விடுமளவிலும் தான் தனக்குப்பார்க்கும் நன்மைகளையும் செய்யுமவனே. இச்சேதநர் அநாதிகாலம் தன் விநாஶத்தையே சூழ்ந்துகொள்ள, முகந்தோற்றாதபடி நின்று ஸத்தையை நோக்கிப் போந்தவனல்லையோ. [உன்னை] - இப்படி உபகாரகனானவுன்னை. [நான்] - உபகார ஸ்ம்ருதியுடையேனான நான் கிட்டப்பெற்றவினி விடுவேனோ. [பாகின்றதொல்புகழ்] - "விஷ்வஹ்யஶோ-ஜஸ:" என்கிறபடியே ஸர்வத்ர பரம்பியிருப்பதாய் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாண குணங்களை யுடையவனே. [மூவுலகுக்கும் நாதனே] - குணஹீனனானாலும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. [பரமா] - ஸம்பந்தமாத்ரமேயாய், மேன்மை யளவுபட்டிருக்குமோவென்னில்; - ஸர்வாதிகனாயிருக்கும். மேன்மையாலே கிட்டவொண்ணாதா யிருக்குமோவென்ன, - [தண்வேங்கடமேகின்றாய்] - ஶ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸுலபனானவனே. [தண்துழாயித்யாதி] - என்னோட்டைக் கலவியாலே குளிர்ந்து அதிபரிமளிதமான திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்க்ருதனாய், செய்ந்நன்றியாய்த்தச் செல்வனாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தொடையும் தானுமாயிருக்கிறபடி.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நாம் போகாதொழிகிறோம்; நீர் நம்மைவிடாதொழிய வேணுமேயென்ன, - நீபண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டுவைத்து விட ஸம்பாவனையுண்டோ? என்கிறார் காலத்ரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனையில்லை யென்கிறார்.

[போகின்றஇத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும், பரிவுடைய தாய் செய்வதுஞ்செய்து, ஹிதகாமனான தமப்பன் செய்வதுஞ்செய்து, "ஸபித்ராஸபரித்யக்த:" (ஸபித்ராசபரித்யக்த:) என்று - அவர்கள் விடுமளவிலும், தான் தனக்குப்பார்க்கும் ஹிதமும் பார்க்கும்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராப்தனுமாய், உபகாரகனுமானஉன்னை, உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய நான் கிட்டப்பெற்றுவைத்து, விடஸம்பாவனையுண்டோ? [பாகின்றஇத்யாதி] - "விதித:" (விதித:) என்கிறபடியே சத்ருகோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படி பரம்பியிருப்பதாய் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களை யுடையையாய், த்ரைலோக்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! [பரமா] - குணங்களுக்கும் ரக்ஷணத்துக்கும் உன்னையெண்ணினால்

ப்ர.—(போகின்றவித்யாதி) (உயிராகின்றாய்) - ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டத்ரிம்சே. "ஸபித்ராஸபரித்யக்தஸ்ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி:| த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: || ௩௩ || ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் | வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||௩௪||"

தத்ரைகவிம்சே ராவணம் ப்ரதி ஸீதா, "விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல:|| தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" | உo||.

பத்தாம்பாட்டு - போகின்ற இத்யாதி. 'போகின்றகாலங்கள்' தொடங்கி, 'விடுவேனோ' என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நாம் - இத்யாதி. 'தாய்தந்தை' என்கிறவிடத்திலே - உபகாரகத்வமும், பந்துத்வமுந் தோன்றுகிறது; ததுபயாநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயமாஹ - நீ பண்ணின உபகாரங்களை இத்யாதிவாக்யத்வயேந.

போகின்ற - வர்த்தமாநமாயும், போய-பூதமாயும், போது - ஆகாமியாயுமுள்ள காலங்களென்றபடி. சகாரம்-அநுக்தஸமுச்சயமாய், மாத்ராபித்யக்த: என்றபடியாக்கி-அவர்கள்விடுமளவிலும்என்றது. தாய்தந்தையர்களுக்கு ப்ராப்தியும் உபகாரகத்வமு முண்டாகையாலே-ப்ராப்தனுமாயுபகாரகனுமான உன்னை என்கிறது. 'போகின்ற' இத்யாதிக்கு - வர்த்தமாநபூதாகாமியான காலத்ரயத்திலும் தாயுந்தந்தையும் தன்னுத்மாவு மாகாநிற்கிறவனேயென்று சப்தார்த்தம். ஸபித்ராவ இதி - ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டத்ரிம்சே, "ஸபித்ராஸபரித்யக்தஸ்ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி: | த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:". தத்ரைகவிம்சே ராவணம் ப்ரதி ஸீதா, "விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல: | தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி". பாகின்ற - பரம்பாநிற்கிற. தொன்மை - பழமையாய், அத்தால் பலிதம் - ஸ்வாபாவிகமான என்று. பரமா - பரோமாஅஸ்மாதிதி - பரம:. 'பாகின்ற தொல்புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனே பரமா' என்றுகூட்டி ஸாவம் - குணங்களுக்கு இத்யாதி. போகின்றகாலங்கள்

பின்னையெண்ணலாவாரில்லாதபடி ஸர்வாதிகனாயிருக்குமவனே! இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து; என்னையடிமைகொள்ளுகைக்காக, ஶ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! உன்னை நான்அடைந்தேன் விடுவேனோ? என்று அந்வயம். [தண்டுழாய்விரைநாறுகண்ணியனே] - இவருடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீரும்படியாக வந்து விஷயீகரித்துத் தன்னை அநுபவிப்பித்து, 'இவர்தன்னைவிடிற் செய்வதென்' என்கிற அதிஶங்கையுந் தீர்ந்து, தோளிலிட்டமாலையும் பரிமளிதமாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தொடைமாலையுந் தானுமாய் நின்றபடி. (௧௦)

பதினோராம்பாட்டு.

கண்ணித்தண்ணந்துழாய்முடிக் கமலத்தடம்பெருங்
கண்ணனைப் புகழ்நண்ணித்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்மாறன்சொன்ன
எண்ணிற்சோர்விலந்தாதியாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்திசையொடும்
பண்ணிற்பாடவல்லாரவர் கேசவன்தமரே.

ஆ.—(கண்ணி.) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளபடியே அநுபவித்து, அநுபவித்தபடியே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை இசையோடும் பண்ணிலே பாடவல்லார்க்கு, "கேசவன்தமர்" என்னும் இவ்வாகாரமல்லாத ஆகாராந்தரமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை இனிதாய் அநுஸந்திக்குமவர்கள் பகவத்பரிக்ரஹமாவர் என்கிறார்.

[கண்ணித் தண்ணந்துழாய்முடிக் கமலத்தடம் பெருங்கண்ணனை] - தம்மோடே கலக்கையால் அவனுக்குப்பிறந்த செவ்வியைச் சொல்லிற்று. [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக்கல் பண்ணின அபிநிவேஶகுணத்தாலே மிகவும் அவகாஹித்து. [தென்குருகூரென்றுதொடங்கி] - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமான் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹத்தில் ஒன்றுங்குறையாமே ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தை இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லார்களுக்கு 'கேசவன்தமர்' என்னும் ஆகாரம்போக்கி ஆகாராந்தரமில்லை.

தொடங்கி உயிராகின்றாய் - பாகின்ற தொடங்கி வேங்கடமேகின்றாய் - உன்னைநான் அடைந்தேன் விடுவேனோவென்று அருளிச்செய்தார்; அநந்தரம் ஈஶ்வரன் பரிபூர்ணமநோரதனாய், தோளில் மாலையும் பரிமளிதமாய், இலைத்தொடைமாலையும் மோந்துகொண்டிருக்கும் இருப்பை அநுபவிக்கிறார் - 'தண்டுழாய்விரைநாறுகண்ணியனேயென்று' என்று வாக்யயோஜனை. 'விரைநாறு' என்றதுக்கு ஸாவம் - இவருடைய இத்யாதி. தண்டுழாய் - கண்ணி, விரைநாறு - கண்ணியனே யித்யந்வய:. பிடித்துமோந்த - பரிமளாதிக்யத்தாலே மோந்த. இலைத்தொடை - பூப்பந்து. விரைநாறு கண்ணி - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற மாலை. பாகின்ற தொடங்கி, கண்ணியனே - போகின்றகாலங்கள் தொடங்கி, உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ வித்யந்வயோவா. வேங்கடமேகின்றாய் - திருமலையிலே மேவிநிற்கிறவனே. மேவுகை - பொருந்தி வர்த்திக்கையும், ப்ரகாஶிக்கையும். (௧௦)

ப.—அநந்தரம்,இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக ஃபகவச்சேஷத்வஃஸித்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணி - மாலாகாரமாய், தண் - குளிர்ந்த, அம்துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையும், கமலம் - கமலம்போலே தர்ஶநீயமாய், தடம்-விசாலமாய், பெரு - நீண்ட, கண்ணனை - திருக்கண்களையுடையவனை, புகழ் - (அவனுடைய ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷகாரிதமான) குணப்ரதையை, நண்ணி - கிட்டி, தென்குருகூர்-அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், மாறன்-"மாறன்" என்கிற குடிப்பேரையுடைய, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, எண் இல் - பகவதபிப்ராயத்தை, சோர்வில் - தப்பாத, அந்தாதி - அந்தாதியாய் அடைவுகுலைக்கவொண்ணாத, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - அத்விதீயமான, இவைபத்தும் — இவைபத்தையும், இசையொடும் - இசையோடேகூட, பண்ணில் - பண்ணிலே, பாடவல்லாரவர் - பாடவல்லாரானவர்கள், கேசவன்தமர் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனோடு அவ்யவஹிதஸம்பந்த யுக்தராவர்கள். எண்ணென்று - ஜ்ஞாநமாய், தத்வஜ்ஞாநத்தைத் தப்பாத ஆயிர மென்றுமாம். 'பண்ணென்று - ஸ்வரம். இசையென்று — கீதப்ரகாரம். இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் அறுசீராய், அயலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் இனிதாக அநுஸந்திக்குமவர்கள் ஃபகவத்பரிக்ரஹமாவ ரென்கிறார்.

[கண்ணியித்யாதி] - 'இவர் நம்மைவிடிற்.செய்வதென்'? என்று அவனுக்கு ஓடின அதிஶங்கை தீருகையாலே பிறந்த செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. வைத்தவளையமும் செவ்விபெற்றிருக்கக் கண்களும் விகஸிதமாயிற்று. [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக்கலிலே பண்ணின அபிநிவேஶகுணத்திலே அவகாஹித்து. [எண்ணிற் சோர்விலந்தாதி]-அவன் மநோரதத்தில் ஒன்றுங் குறையாதபடி அருளிச்செய்த. [இசையொடும் பண்ணிற் பாடவல்லார்]-இதில் அபிநிவேஶத்தாலே இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லார்கள். பண்ணாகிறது ராகம். இசையாகிறது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே - நிறத்திலே யென்றபடி. [கேசவன்தமரே] - குலசரணகோத்ராதிகள் வேறின்றிக்கே 'விண்ணப்பஞ்செய்வார்கள்' என்னுமாபோலே இதுவே ப்ரகாரமாயிருக்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆரேனுமாகவுமாம், அவர்களுக்குக் குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம், இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் ஃபகவதீய ரென்கிறார்.

நிகமம் - கண்ணி இத்யாதி. 'பண்ணிற்பாடவல்லாரவர்கேசவன்தமர்' என்றதைத்தக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்யாதி. சரணஶப்தம் - ஶாகாவாசி. இவ்வாகாரத்தாலே - இத்தை அப்யஸிக்கிற ஆகாரத்தாலே.

[கண்ணிஇத்யாதி] - இப்போதாயிற்று வளையம் செவ்விபெற்றதும், முடிநற்றரித்ததும், திருக்கண்கள் விகஸிதமாயிற்றதும். [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹகுணத்திலே அவகாஹித்து. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்]- ஒன்று திருநாமம், ஒன்று சத்ருவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவ ரென்கிறது. [எண்ணில் சோர்விலந்தாதி] - அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹாதிஶயத்தை அநுஸந்தித்து, அவற்றில் ஒன்றும்குறையாமே அருளிச்செய்த ஆயிரத்தில்இப்பத்து [இசையோடும்பண்ணிற்பாடவல்லார்] - இதில் அபிநிவேஶத்தாலே இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லவர்கள். பண்ணுகிறது - ராகம். இசையாகிறது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே - நிறத்திலே யென்றபடி. [அவர்கேசவன்தமரே]- அவர்கள் ஆரேனுமாகவுமாம், குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம் ; "விண்ணப்பஞ் செய்வார்கள்" என்னுமாபோலே, இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பகவதீயர்.

முதற்பாட்டில்-எம்பெருமான் 'இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்' என்கிற அதிஶங்கையைப் போக்கினார் ; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுபோனபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச் சொன்னார் ; மூன்றாம்பாட்டில் - தமக்கு அவன் பண்ணின ஔதார்யத்தையநுஸந்தித்து வித்தரானார்; நாலாம்பாட்டில்-அவன்உமக்குப்பண்ணின ஔதார்யமேதுஎன்ன, இதரவிஷய வைராக்யமென்றார்;அஞ்சாம்பாட்டில்-இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான் இனி ஒருநாளும் விடேனென்றார்;

கண்ணி இத்யாதி - மாலாரூபமாய்க் குளிர்ந்து அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையும், கமலம்போலே தர்ஶநீயமாய் விசாலமாய் நீண்டதிருக்கண்களையு முடையவனை. "உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ" என்ற அநந்தரம், "கண்ணித்தண்ணந்துழாய் முடி" என்றதுக்கு ஹாவம்-இப்போதாயிற்று இத்யாதி. இப்போது-இருவரதிஶங்கையும் தீர்ந்த அநந்தரம். வளையம் - மாலை. நற்றரித்ததும் - நன்றாகவின்றதும். புகழாவதென்? என்ன- அவன் தம்பக்கல் இத்யாதி. நண்ணுகை - கிட்டுகையாய், அவகாஹித் தென்றபடி. தென்குருகூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான. "சடகோபன், மாறன்[1]" என்னவேணுமோ? ஒன்று சொன்னால் அமையாதோ? என்ன - ஒன்றுதிருநாமம் இத்யாதி. "சடகோபன்" என்றது - ரூடி. "மாறன்" என்றது - யோகம். எண்ணிற்சோர்வில் - எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கை. அநுஸந்தாநத்தில் ஒன்றுங்குறையாமே. "சடகோபன் மாறன் - எண்ணிற்சோர்விற்சொன்ன - அந்தாதியாயிரத்துள்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அவன்தம்பக்கல் இத்யாதி. அவற்றில் - வ்யாமோஹாதிஶயங்களில். அந்தாதியான 'ஆயிரத்தில்' என்று கூட்டுவது. இவையுமோர்பத்து-அத்விதீயமான இவைபத்தையும். வைதத்வம் வ்யாவர்த்தயதி - இதில் அபிநிவேசத்தாலே இத்யாதி. பண்ணிசைகள்தானேது? என்ன-பண்ணுகிறது இத்யாதி. காநம் - த்வந்யாத்மகம். குருத்வலகுத்வாதிகள்- குருத்வ லகுத்வங்களும், ஆதிசப்தத்தாலே - ஸம்யுக்தங்களும். இவைகள் தத்தத்ராகாநுகுண்யத்துக்காக, தன்னிலேநெகிழ்ந்துபொருந்துகை. சேருகை - இசையாகிற தென்றபடி. இதுக்கு நிறமென்றும் பேர். உக்தவிவரணம் - த்வநியிலே இத்யாதி. த்வநியென்றது - பண். நிறமென்றது- இசை. "இவ்வாக்யம் - ஸந்திக்தம்" என்று அருளிச்செய்வர். "அவர்" இதி ஸாமாந்ய நிர்த்தேஶஸ்ய ஹாவம் - அவர்களாரேனும் இத்யாதி. விண்ணப்பஞ்செய்வாரிதி - "இசையோடும்பண்ணிற்பாடவல்லார்" என்று - காநஸஹிதமாக இப்பத்தின் அநுஸந்தாநமே, அவர்கள் பகவதீயராகைக்கும், தந்முகேந உத்தேஶ்யராகைக்கும் ப்ரயோஜக மென்றபடி. விண்ணப்பஞ்செய்வார் - அரையர். இவ்வாகாரத்தாலே - பாடவல்லா ரென்கிற ஆகாரத்தாலே. இதில் அந்வயமுண்டான ஆகாரத்தாலே யென்னுதல். புதுக்கணிப்பு - நவீநகாந்தி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - நித்யதாஸ்யம்.

ஆரும்பாட்டில்-ஆஶ்ரிதர்க்குஉதவுவாயானபின்பு எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ஒருகுறையில்லையென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - இதுக்குத் தாம்அநுஷ்டித்த உபாயம் இன்ன தென்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - "இவர்அகவாயறியவேணும்" என்று ஓரடி பேரநிற்க,இனிப் போகவொண்ணா தென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - நாம் போகாதொழிகிறோம், நீர்தாம் போகாதொழிய வேணுமே யென்ன, காலத்ரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனை யில்லை யென்றார்; இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

இன்னது - *மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கை.* இவர் *அகவா யறியவேணுமென்று* ஓரடி பேரநிற்க வென்கிறஇது - இவ்விடத்திலே விஶேஷ மென்று பூர்வமேவோக்தம். பேரநிற்க - *பின்வாங்கிநிற்க.* க்ரமேண அந்வயஃ (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible] ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— [illegible] ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	*வைகுந்தன்வந்துகலந்ததற்பின்வாழ்மாறன்* *செய்கின்றநைச்சியத்தைச்சிந்தித்து — நைகின்ற* *தன்மைதனைக்கண்டுன்னைத்தான்விடேனென்றுரைக்க* *வன்மையடைந்தான்கேசவன்.*

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம். எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம். ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—கேசவன்தமர்: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(கேசவன்தமர்.) என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயீகரித்தருளினு னென்று ப்ரஸ்துதமான பொருளை விஸ்தரிக்கிறது.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் பண்ணின அபிநிவேசாதிசயம் ஆழ்வார் தம்பக்கல் அடங்காதே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தரானார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளமிட்டபடியைக்கண்டு, "இது என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயமிறே" என்றுகொண்டு ப்ரீதராய்த் தம்மை இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதாதிகளை யநுஸந்தித்துத் தத்ப்ரதிபாதகமான திருநாமங்களாலே பேசி யநுபவிக்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸ்வஸம்பந்தி பரம்பராபர்யந்தமாக ஈச்வரன் பண்ணின பக்ஷபாதத்தாலே தம்மளவில் அவனுடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைக் கண்டு உகந்து, ஸ்வஸாந்தாநிக விஷயத்தில் அவனுடைய ப்ரஸாதவிசேஷத்தையும், அதுக்கடியான தம்மளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தத்கார்யமான உபகாரத்தையும், அவ்வுபகாரம் தம்குலத்திலுள்ளார்க்கும் ப்ராப்திபர்யந்தமான படியையும், இதடியாக ஈச்வரனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்வல்யத்தையும், இதுக்கடைய ஹேதுவான க்ருபாபாரவச்யத்தையும், அதுபலிக்கைக்குஉறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான சித்தப்ரஸாதத்தையும், பொல்லா நெஞ்சைப் போக்கின படியையும், ப்ரேமயுக்தமான நல்லநெஞ்சிலே புகுந்தபடியையும், அந்த நெஞ்சு அவனை விடாதொழிய வேணுமென்கிற அபேக்ஷையையும், இன்னின்ன படியாக அவன் தன்னை முழுக்கக்கொடுத்த ஔதார்யத்தையும், இவ்வௌதார்யாதிசயம் அதிசயிதஜ்ஞானர்க்கும் அபரிச்சேத்யமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஸ்வவிஷயத்தில் ஆதரம் ஈச்வரனுக்கு ஸம்பந்தித்ரயஸந்தாநஸம்ரக்ஷணபர்யந்தமானபடியை அவனுடைய ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்த குணசேஷ்டிதப்ரகாசகங்களான திருத்வாதச நாமங்களோடேகூட அருளிச்செய்கிறார்.

இ.— ஏழாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான்பண்ணின அபிநிவேசாதிசயம் ஆழ்வார்தம்மளவில்பர்யவஸியாதே பரம்பரயா ஸம்பந்தரானார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ள மிட்டபடியைக்கண்டு, இது என்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாராதிசயமிறே என்று ப்ரீதராய், தம்மை இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதாதிகளை யநுஸந்தித்து, தத்ப்ரதிபாதகமான திருத்வாதசநாமங்களாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். திருநாமமாகிறது வைஷ்ணவசிஹ்நமாகையாலே "நான் வைஷ்ணவனானே னென்கிறார்" என்பர் எம்பார், "ஶ்ரவணாஜ்ஞாநிவெஶாணி நிவேந்த்ரஞ்ச ஸ்வயோஜநம் | க்ரியதாமேவஸ்வஸம்ஸ்காரா ஜாவெஷ்யயாதவ", "யஜேத்ஶந்ஸ்வதேதஷு", ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் ... என்று ... ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், மஹாராஜர், ஸ்ரீ கண்டாகர்ணன் இவர்கள் நிதர்சநம்.

ஈ௬.—ஆடியாடியில் "வாடிவாடும்" என்கையாலே - ஒருநீர்ச்சாவியாய் வாடினபடி சொல்லிற்று; அந்த ஒருநீர்ச்சாவியானது தீரக் காரார்கருமுகில் கலந்து வர்ஷித்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பில்; அப்படி வர்ஷித்தபடியாலே "ஏழிலின்பத் திருவெள்ளம்யான்மூழ்கினன்" என்று வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடி சொல்லிற்று - வைகுந்தா மணிவண்ணனில்; "எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" என்கையாலே அவ்வெள்ளம் இருகரையும் புரண்டபடி சொல்லுகிறது - கேசவன்தமரில்.

இவர் ஆடியாடியில் பட்ட ஆர்த்திதீர வந்து கலந்தபடி சொல்லிற்று – அந்தாமத்தன்பு; அக்கலவியால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதானபடி சொல்லிற்று - வைகுந்தாமணிவண்ணன்; அந்தப்ரீதிதான் ஆழ்வாரொருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடியைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியில். ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வாரோடேவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து அத்தால்பிறந்த ப்ரீதி தம்மொருவரளவிலுமன்றிக்கே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகினபடியைக் கண்டு, "இது இவன் என்பக்கல் பண்ணின பக்ஷபாதாதிஶயமிறே" என்று இனியராய், தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான குணசேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்து அவற்றுக்கு வாசகமான திருத்வாதஶ நாமத்தாலே அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேஶ்வரன் ஒருவனை விஷயீகரித்தால், அது பின்னை அவனளவிலே நில்லாதிறே. "மரணாந்தாநி வைராணி" (மரணாந்தாநிவைராணி) - ருஷிகள் குடியிருப்பை

ப்ர.— [illegible]

கேசவன்தமர் ப்ரவேஶ. ரூபகமாக ஸங்கதி-ஆடியாடியில் இதயாதி ஒருநீர்ச்சாவி-ஒருநீரில்லாத பயிர். காரார்கருமுகில் கலந்துவர்ஷித்தபடி யென்றது - "அல்லாவியுள் கலந்த காரார் கருமுகில்போல்" என்றத்தைப்பற்ற .இருகரையும் - கீழேழுபிறப்பும், ஒருகரை; மேலேழுபிறப்பும், ஒருகரை.

முக்யஸங்கதிமாஹ-இவராடியாடியில் இத்யாதி. உத்தரார்த்தவிவரணம்-ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "எமர்கீழ்மே லெழுபிறப்பும்" என்றத்தைப் பற்ற - ஸம்பந்தமுடையாரளவும் என்றது. இனியராய் - ப்ரீதராய். ஆழ்வாரை விஷயீகரித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்தம் விஷயீகரிப்பானென்? என்ன - ஸர்வேஶ்வரனொருவனை இத்யாதி. பகவத்விஷயீகாரம் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லுமென்கைக்கு நாலுஉதாஹரணங் காட்டுகிறார்-மரணாந்தாநி இத்யாதி-யுத்தகாண்டே சதுர்த்தஶஸர்கத்தமேவிபீஷணம்ப்ரதி ராம:,"மரணாந்தாநி வைராணி நிவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் | க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷ யதா தவ". ராவணவிஷயத்தில் நம்முடைய வைரங்கள் ராவணன் மரணாந்தங்களென்று அர்த்தமன்று; கிந்து, நம்முடைய விஷயத்தில் ராவணன்பண்ணின வைரங்கள் ராவணன் மரணாந்தங்களென்று வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - ருஷிகள்

யழித்து, மைதிலியைப் பிரித்து, நம்உயிர்நிலையிலே நலிந்தாற்போலே ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை நலிந்து, இவையெல்லாம் செய்யமாட்டானே இவன் இனி. "நிர்வ்ருத்தம்ந:ப்ரயோஜநம்" (நிர்வ்ருத்தம்ந:ப்ரயோஜநம்) - இவன் ஜீவிக்கிறநாளிலே "நாம்செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிவதுகாண்" என்றிருந்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம்தேடியிருந்ததுமுந்துறமுன்னம்ஸித்திக்கப்பெற்றோமிறே. "க்ரியதாமஸ்யஸம்ஸ்கார:" (க்ரியதாமஸ்யஸம்ஸ்கார:)-இவன் நாம்செய்யும் நன்மை விலக்காதானுனவளவுபிறந்த இன்றும் இழக்கவேணுமோ? வேண்டுவன செய்யப்பாரும். "மமாப்யேஷயதாதவ" (மமாப்யேஷயதாதவ) - நீர் இரய்த்திருந்தீராகில் கூடற்றோடக்குடையாரிலே ஒருவன் செய்யுமித்தனையன்றோ? நாம் இவனுக்கு வேண்டுவனசெய்ய, நீர் பின்னைக் கடக்க நில்லீ ரென்றாரிறே. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்பக்கல் ஓரம் ராவணனளவுஞ் சென்றதிறே. 'மஹாராஜர்க்கு சத்ரு' என்று வாலியை நிரஸித்துவைத்து, மஹாராஜர் கண்ணநீர்

ந்ருஶம்ஸஜதிரோம் ராவேக்ஷ்ய த்ரிநேஜாஹவி ॥ ௯௬ ॥ ஶ்ருத்வா தஸ்யாஶுணாநு ஸ
பேவக்ஷ்ய த்ரிஸத்யதம் வசந: । தத்ஸ்வாவர்பஸ்ரேதா ராமோயமேஷ்யதாம்
வர: ॥ ௯௭ ॥ விபீஷணவசோ வசநம் வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகோவிதம் । தவாபிஸேஸ்ரயம்
காயம் ஸுத்ஹாவாஜ்ஞ்ஜேயம் ॥ ௯௮ ॥ ஸவஶ்யஜ்ஞக்ஷம் வாசேத்யா யோகஸ்ம ராக்ஷஸே
ஶ்வர । ஸயதிநா த்ரஸம்யக்த: காமம் கேஷதிஶாவர: ॥ ௯௯ ॥ தேஜஸ்வீபலவா
ஞ்சூரஸ்ஸஜ்ஞோஜேஷ்வநித்யஶ: । ஶதக்ரதுர்மஹேந்த்ரேவேஶ்ருயதே நவ
ராஜித: ॥ ௧௦௦ ॥ மஹாத்மாபலஸம்பந்நோ ராவணோ லோகராவண: । மரணாந்தா
நிவைராணி நிவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் ॥ ௧௦௧ ॥ க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யே
ஷயதாதவ । த்வத்ஸகாஶாந்மஹாபாஹோ ஸம்ஸ்காரம் விதிபூர்வகம் ॥ ௧௦௨ ॥ க்ஷிப்ர
மர்ஹதி யஜ்ஞ்ஜகம் யஶோபாக்விஷ்யஸி । ராகவஸ்யவச: ஶ்ருத்வா த்வராமாணோவிபீ
ஷண: । ॥ ௧௦௩ ॥ ஸம்ஸ்காரேணாநுரூபேண யோஜயாமாஸராவணம் ॥ ௧௦௩ ॥"

கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுர்விம்ஶே ஸர்கே, "ஜநேத்ரவீர
தஸ்யாவபத்ரீரஸ்ருத்வாவசோவாலிஜவந்த்யஜஸ்ய । ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீர
ஹந்தா ராமோமுஹூர்த்தம் விமநாபபூவ ॥ ௨௪ ॥

இத்யாதி. நாட்டார் சொல்லுகிறபடி யன்றிக்கே, இப்படி வைரங்களை ராவணனிஷ்டமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:" என்னும்படியான குணதிக்யத்தைப்பற்ற. உயிர்நிலை-மர்மஸ்தாநம். இவையெல்லாம் என்று பலவாகச்சொன்னது - "வைராணி" என்கிற பஹுவசநத்தைப்பற்ற. நிவ்ருத்தம் ந:ப்ரயோஜநம் - ஸீதாவாப்திரூபம் ந:ப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தம் என்று சொல்லுவர்கள்; தந்நேத்யர்த்தவிசேஷமாஹ - இவன்ஜீவிக்கிற இத்யாதி-இப்படிவ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று - "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. நாம்தேடியிருந்தது - அப்ரதிஷேதம். விலக்காதொழிவதுகாண் - விலக்காதொழிவதொன்றே. விலக்காதான்-ப்ரதிஷேதியாதான். ஏஷ:-ராவணஸ்தவயதா, மமாபிதயாபூத: என்றபடி. தூடல்தோடக்குடையாரிலேயிதி-"ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்" என்று - இவனை ப்ராதாவாகச்சொல்லுகையாலே, இவனுடைய ப்ராதாவானபோதே தமக்கும் ப்ராதா ராவணனென்கை ஸித்தமிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. இஶ்ஶ்லோகத்தால் பலிதமர்த்தமாஹ-ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இத்யாதி. ஓரம்-பக்ஷபாதம். இந்த வாக்கியத்தினடியிலே இப்படி என்று அத்யாஹார்யம். உதாஹரணாந்தரம் -மஹாராஜர்க்கு இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே, சதுர்விம்ஶே,

பொறுக்கமாட்டாதே "ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:" (ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:) என்று தாமும் கண்ணநீர் விழவிட்டாரிறே. "தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர" (தர்மேமநஶ்சதேபத்ர) - ஸ்ரீமாலாகாரர்பக்கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாநத்தளவும் சென்றதிறே. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரம் அவன் தம்பியளவுஞ் சென்று, "நீ அவனுக்கு நல்லையாகில் அவன் முன்னாகப்போ" என்று அருளிச்செய்தானிறே. எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்

ப்ர.—(அவர் ஸந்தாநத்தளவுஞ்சென்றதிறே) - விஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாம்ஶே, "ஸங்க்ருஷ்டவதநாவேதௌ ஸ்நேஹாத் ஸஞ்ஜாதபாஷ்பௌ | தாநந்தரம் ப்ராப்ய ததோஹமிதி ப்ராஹ ॥ உகூ ॥ தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி | யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம் தீர்கமாயுர்பவிஷ்யதி ॥ உஎ ॥ நோபஸர்காதிகம் தோஷம் யுஷ்மத்ஸந்ததி ஸம்பவ: | ப்ராப்ஸ்யதி ஸுமஹாபாக யாவத்ஸூர்யோ தரிஷ்யதி ॥ உஅ ॥"

(அவன் தம்பியளவுஞ் சென்று) - ஸ்ரீஹரிவம்ஶே ஷட்பஞ்சாஶத்தமே கண்டாகர்ணம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:, "தத: ப்ரீதமநா தேவ ப்ராதரம் தே விமோசயே ॥ உகூ ॥ ஸக்ஷ்யேயம் ஸஹ பாவேந ஸாயுஜ்யம் ப்ராப்ஸ்யதி | தாவத்ஸம்ஸாரஸாகரம் பாரம் யாஸ்யாமி ॥ உசு ॥ நமே ஶக்ய: தவ ஸம்பூர்ணம் தாதும் ஜந்மாந்தரம் | யோயம் ப்ராதா தவாஸ்ய ப்ராப்தோ ஸ்தோ ஹரே ॥ உரு ॥ ஸர்வம் ததஸ்ய ஸம்பத்ஸ்யதே ஸாந்நித்யம் தே | ஊர்த்தவம் ஸ்வர்க்கம் ஸமீபம் ஸர்வகாமாந் வாரணா ॥ உகூ ॥"

"ஸங்க்ருஷ்டவதநாவேதௌ வீரஸ்யாஸ்ய ஜநார்தந | ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: ப்ரஸாதாபிமுகோ ஹரி:". தர்மஇதி-பஞ்சமேம்ஶே ஏகோநவிம்ஶே, "தர்மே மநஶ்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி | யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம் தீர்கமாயுர்பவிஷ்யதி". ஸ்ரீமாலாகாரர் இத்யாதி-"யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம்" இத்யாத்யுத்தரார்த்தத்தை உதாஹரிக்கவேண்டியிருக்க, "தர்மே மநஶ்ச தே" என்று உதாஹரித்தது-பூர்வார்த்த ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யத்தாலே உத்தரார்த்தத்தில் ஆயுஶ்ஶப்தம்-"யாவந்நாஸிகாணாந்த ஹரிஸ்மரணே தத்ஸம்ஸாரம் | தாவந்நாஸி-மணநங்கார்யம்" என்றுஶோகோக்தமான வாயு: பரமென்று வ்யஞ்ஜிப்பிக்கைக்காக. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன் இத்யாதி - "யோயம் ப்ராதா தவாஸ்ய ப்ராப்தோ ஸ்தோ ஹரே" என்றத்தைப்பற்ற. அவன்முன்னாகப்போஎன்று - ஹரிவம்ஶே ஷட்பஞ்சாஶத்தமே கண்டாகர்ணம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:, "ஸக்ஷ்யேயம் ஸஹபாவேந ஸாயுஜ்யம் ப்ராப்ஸ்யதி | தாவத்ஸம்ஸாரஸாகரம் பாரம் யாஸ்யாமி | நமே ஶக்ய: தவ ஸம்பூர்ணம் தாதும் ஜந்மாந்தரம்" என்கின்ற பூர்வஶ்லோகங்களும் விவக்ஷிதம். அவன்முன்னாகப்போவிதி-பரமபதஸ்ய இதிஶேஷ:. அவனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு போவென்றபடி. குணசேஷ்டிதவாசக நாமாந்தரங்களிருக்க, திருத்வாதஶநாமத்தாலே அநுபவிக்கிறதுக்கு ஹேதும்-எம்பார்இத்யாதி. இத்தால் - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே திருத்வாதஶநாமத்தைச்சொல்லி யநுபவிக்கையே ப்ரதாநஹேதுவாய், இதுவும் ஒருநாக்ஷத்ரீயக ப்ரயோஜநமென்று கண்டுகொள்வது.

செய்யப்புக்கால், "ஸ்ரீவைஷ்ணவனனே னென்கிறார்" என்பராம்; வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமிறே திருத்வாதஸநாமம். ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெடுமாற்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமை இத்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

கேசவன்தமர் கீழ்மேலெமரேழேழுபிறப்பும்
மாசதிர்துபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா!
ஈசனென்கருமாணிக்கம் என்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயகன்எம்பிரான்எம்மான் நாராயணனாலே.

ஆ.—ஸர்வேஶ்வரனாய், நிரதிஶய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணகனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த நாராயணனாலே, ஏநகேநாபிப்ரகாரேணை ஸாக்ஷாத்வாபரம்பரயாவா என்னோடு ஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் ஸமவஷேகஹோமராானர்கள்; தத்ஸம்பத்தினாலேஹகவஷேகஹோமத்வலக்ஷணமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ நமக்கு விளையும்படியே இது வென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்வஸம்பந்திகள்பக்கலிலும் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனானபடியைக் கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிஶயமிறே யென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும்]-கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் என்னோடுஸம்பந்திகளா யிருப்பாரெல்லாம் ஹகவத்பரிக்ரஹமானார்கள்.[மாசதிர்துபெற்று] - கேசவன்தமராகிற.இப்பெருஞ்சதிரைப் பெற்று, ஆகஸ்மிக ஹகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றெனவுமாம்.[நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா]-நம்முடைய இஸ்ஸம்பத்து மிகுகிறபடியென்? அவ்வழியே அயர்வறுமமரர்களைப்போலே என்னை அடிமை கொண்ட ஆஶ்ரிதவத்ஸலனான நாராயணனாலே.

ப.—முதற்பாட்டில், தம்முடைய குலத்திலுள்ளார் ஹகவதபிமாநாந்தர்க்கதரானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈசன் -(ஸர்வஸாதாரணமான) ஸ்வாமித்வத்தை யுடையனாய், என்கருமாணிக்கம் - (அப்படியே பொதுவன்றியே) நீலரத்நம்போன்ற வடிவை எனக்குக்காட்டி; என்

"ஸ்ரீவைஷ்ணவனனே னென்கிறார்" இதி வக்துர்ஹ்ருதயம்தர்ஶயதி-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நம் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமாகையாலே அவற்றையே அநுஸந்திக்கிறா ரென்றபடி. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் விஷயீகரிக்கைக்கு ரஸோக்தி - ஆழ்வாருடைய இத்யாதி. நெடுமாற்கடிமை என்கிறது - ததீயபர்யந்த ப்ரேமத்தை. இந்தத் ததீயப்ரேமம் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தம்; எம்பெருமானுக்கு வ்யாமோஹப்ரயுக்தம். இவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திபர்யந்தமான பகவத்வ்யாமோஹம் - "செடியார்நோய்களெல்லாம்" இத்யாதியாலே கீழேசொல்லிற்றே யாகிலும், கீழ்த்திருவாய்மொழி - அதிஶங்காநிவர்த்தகபரம்: இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்தமான பகவத்வ்யாமோஹ ப்ரதிபாதகபரமென்று கண்டுகொள்வது.

செங்கோலக் கண்ணன் - (அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி) சிவந்த அழகிய திருக்கண்களாலே என்னை அநுக்ரஹித்து, விண்ணோர்நாயகன் - பரமபதவாஸிகளோபாதி அங்கீகரித்து, எம்பிரான் - என்னை அநுபவிப்பித்து, எம்மான் - எனக்கு நாதபூதனான உறவடியாக, நாராயணனாலே - (நிரதிசயவாத்ஸல்ய யுக்தனான) நாராயணனாலே, கீழ்மேலேழுபிறப்பும் - கீழ்மேலேழுபிறப்பும், கேசவன் தமர் - (ஸர்வாதிகனான) கேசவன் தமரான, எமர் - எமரானவர்கள், இது - (நிர்ஹேதுகபகவதங்கீகாரமாகிற) இந்த, மா - பெரிய, சதிர் - சதிரை, பெற்று - பெற்று, (அத்தாலே), நம்முடை - நம்முடைய, வாழ்வு - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடியே!

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்வஸம்பந்திஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் அவன் அபிநிவிஷ்டனானபடியைக்கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயத்தாலேயென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கேசவன் தமர்] - அவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எமர்கீழ்மேலேழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகக் கேசவன்தமரானார்கள். "ஆழ்வார்பரிகரம்" என்றுயிற்று - அவன் விரும்புகிறது. "கேசவன்தமர்" என்றுயிற்று - இவர் விரும்புகிறது. [மாசதிர்இதுபெற்று] - கேசவன்தமராகிற பெருஞ்சதிரைப் பெற்றென்னுதல், "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றத்தைச்சொல்லுதல், "விதிசூழ்ந்ததால்" என்கிற ஆகஸ்மிக பகவத்க்ருபையைச்சொல்லுதல். [மாசதிர்] - தந்தலையாலே வந்ததாகில்றே ஸாவதியாயிருப்பது. [இதுபெற்று] - காணக்காண அவன்தலையாலே சுமக்கிறபடி. [நம்முடைவாழ்வு] - வைஷ்ணவஸம்பத்து. [வாய்க்கின்றவா] - ஊற்றுமாறாதே மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிறபடியென்? ஆக "ஏழுபடிகால்" என்று ஓரளவில்லை, நம் மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே. [ஈசன்] - ஸர்வஸ்யந்தாவானவன். [என்கருமாணிக்கமென் செங்கோலக்கண்ணன்] - அநத ஸாமாந்யலக்ஷணமன்றிக்கே, தன்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் திருக்கண்களாலே என்னை அநுக்ரஹித்தவன். ஆரைப்போலே என்னில், - [விண்ணோர் நாயகனெம்பிரான்] - நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னை அநுபவிப்பித்தவன். [எம்மான்] - அவர்களைப்போலே என்னை அநுக்ரஹித்தவன். [நாராயணனாலே] - தன்மேன்மைபாராதே ஸர்வாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு இவற்றின் ஸத்தையை நோக்கிநிற்கும் வத்ஸலனானவனாலே நாராயணனாலே- எமர் - கீழ்மேலேழுபிறப்பும் - கேசவன் தமரானார்கள்; மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா. நாராயணனாலேயென்கிறவிடம் - மாசதிரினுடைய உபபாதகம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் ஸ்ர்வேஸ்வரன் அபிநிவிஷ்டனானபடியைக் கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயமிறே என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற்பாட்டு - கேசவன்தமர் இத்யாதி. "ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி ..." இத்யாதிப்படியே ப்ரஸம்ஸாயாம்மதுப்ப்ரத்யய: ; "கேசவ ..." இதி கேசாத்பரம்மதுபோ விகல்பேந வகாராதேசம்வந்து, கேசவ: என்று கிடக்கிறதென்று ஹ்ருதிநிதாயாஹ - ப்ரஸஸ்தகேசனான இத்யாதி. "...." இதி] பஞ்சமேட்பே ஷோடஸே நாரதநிர்வசநம்

[கேசவன்தமர்]-ப்ரஶஸ்தகேஶனான நிலையிலே தோற்றிருக்குமவர்க ளென்னுதல்; விரோதி நிரஸநஶீலதையிலே தோற்றிருக்கு மவர்க ளென்னுதல்; "தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந்" (தஸ்மாத்கேஶவநாமவான்) என்கிறபடியே, ஸர்வநிர்வாஹகனான நிலையிலே தோற்றிருக்குமவர்க ளென்னுதல் "ஸர்வேஶ்வரனுடையார்" என்றுமாயிற்று - ஆழ்வார் இவர்களை விரும்புகிறது எமர் என்கிற ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தங் கொண்டாயிற்று - அவன் இவர்களை விரும்புகிறது இத்தால்-ஒரு வைஷ்ணவாபிமாநமே வேண்டுவது அவன்விஷயீகரிக்கைக் கென்றபடி. [கேசவன்தமர்]-அவனுடைய அவயவ ஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [கீழ்மேல் இத்யாதி] - எமர் கீழ்மேலேழேழுபிறப்பும் கேசவன்தமராணர்கள். "ஏகாஹமபி கௌந்தேய பூமிஸ்த்தமுதகம்குரு । குலம்தாரயதே தாத ஸப்தஸப்தச ஸப்தச" (ஏகாஹமபிகௌந்தேய பூமிஸ்த்தமுதகம்குரு । குலம்தாரயதேதாத ஸப்தஸப்தசஸப்தச) என்கிறபடியே, "தஶபூர்வாந் தஶாபராநாத்மாநஞ்ச" (தஶபூர்வாந்தஶாபராநாத்மாநஞ்ச). [மாசதி

ப்ர —(கேசவன்) ஸ்வஸம்பந்தேந கேஶிவதாநந்தரோநாரத:, "யஸ்மாத்த்வயைவ துஷ்டாத்மா ஹத: கேஶீ ஜநார்த்தந । தஸ்மாத்கேஶவநாம்நா த்வம் லோகே ஜ்ஞேயோ பவிஷ்யஸி ॥உ௬॥ இதிவா (கேசவன) ஶ்ரீஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம் கைலாஸஶிகரே தபஶ்சரந்தம் ஶ்ரீக்ருஷ்ணம் ப்ரதி ருத்ரஸ்தோத்ரே, "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஶோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் । ஆவாம் தவாங்கஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந் ॥ சஎ ॥"

ப்ர.—மோக்ஷாய நயதே, "ப்ராஹ்மணாந் ஸமப்யர்ச்ய ஶிரஸாவந்த்ய பாதயோ: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா தஶபூர்வாந் தஶாபராநாத்மாநம் ச ஏகவிம்ஶதிம் வம்ஶம் பாவயதி நவம் ப்ராப்ய நரகாத்…" [illegible]

ஸ்ருதிஸித்தமாஹ - விரோதி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, கேசவஶப்தார்த்தமாக, "ஹத்வா து ஸமரே கேஶிநம் ஶ்ருத்வா…" இதிவத், "…" என்கிற டீகாஸர்வஸ்வ வாக்யத்தை ஸ்மரிப்பது. தஸ்மாத் கேசவநாமவாநிதி-ஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயா மேகஷஷ்டி தமே க்ருஷ்ணம்ப்ரதி ருத்ரஸ்தோத்ரே, "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஶோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் । ஆவாம் தவாங்கஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந்". "கேசவன்தமர்கீழ்மேலெமர்" இதி பாடக்ரமம், 'எமர் கேசவன்தமராணர்கள்" இத்யந்வயக்ரமஞ்ச ஸ்ருதிஸித்தமாஹ - ஸர்வேஶ்வரனுடையார் இத்யாதி. "கீழில்திருவாய்மொழியிலே, 'எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்' என்று - இவர்ஸம்பந்தங் கொண்டு ஈஶ்வரன் விரும்புகையாலே, அந்யோந்யாஶ்ரயமில்லை" என்று அருளிச்செய்வர். பலிதம் - இத்தால்இத்யாதி. மூன்றாம் அர்த்தவிவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. "கீழ்மேலேழேழு பிறப்பும்" என்றது - நடுவேழுபிறப்புகளும் உபலக்ஷணம் இதி ஸ்ருதிஸித்த ப்ரமாணத்வயமாஹ-ஏகாஹமபி இத்யாதி. யத்வா, ஒருவன் அபிமாநங்கொண்டு எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கக்கூடுமோ? என்ன-ஏகாஹமபி இத்யாதி யோஜநா. இத்தால்-ஸாமாந்யதர்மத்துக்கு இப்படி கண்டால், வைஷ்ணவாபிமாநத்துக்குச் சொல்லவேண்டாவென்றபடி. மஹாபாரதே தர்மஸம்வாதம் ப்ரதி பீஷ்மோக்தம்-'ஏகாஹமபி' இத்யாதி. "தஶபூர்வாந் தஶாபராநாத்மாநம் ச ஏகவிம்ஶதிம்…

ரிதுபெற்று] - "விதிசூழ்ந்ததால்" என்கிற ஆகஸ்மிகஸுக்ருதத்தாலேயாதல், "மாதவனேன் றதேகொண்டு" என்கிற உக்திமாத்ரத்தையாதல், தாம்பெற்றபேற்றைத் தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் பெறும்படியான பேற்றைப் பெற்றேனென்னுதல். [மாசதிரிதுபெற்று] - பெருஞ்சதிரைப்பெற்று. தடக்கைச்சதுரனைப்பெற்று என்றபடி. தந்தலையாலே வந்ததாகிலிறே ஸாவதியாயிருப்பது. [இதுபெற்று] - காணக்காண அவன் ப்ரஸாவஹிக்கிறபடி. [நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா] - நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரையும் அவன் இப்படி விஷயீகரிக்கிறது நம்முடைய ஸம்பத்திறே. [நம்முடைவாழ்வு]-ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்து. [வாய்க்கின்றவா] - ஊற்றுமாறுதே மேன்மேலெனப்பெருகி வருகிறபடி. ஏழ்படிகா லென்றதுதான் ஓரளவில்லை, இன்று நம்மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுவேன்? என்னில்,-[ஈசன்] - வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. [என்கருமாணிக்க மேன்செங்கோலக்கண்ணன்] - கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கி, தன்வடிவழகை என்னை அநுபவிப்பித்தவன் [விண்ணோர்நாயகனெம்பிரானெம்மான்] – நித்யஸூரிகளைத் தோற்பிக்குமாபோலே என்னை வடிவழகைக் காட்டித் தோற்பித்து, என்னை அவ்வடிவழகையநுபவிப்பித்த உபகாரகன் [நாராயணனாலே] – தன்மேன்மையைப் பாராதே உகவாதாரையும் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனுயுள்ளவனாலே. ஸமிதைபாதி ஸாவித்ரிப்ராதியாக வன்றிக்கே, அவனுடைய நிர்ஹேதுக

வ்ஃவ-த்ராயஜெ்யொகோவிமயாஂவ்ரஜெஜஃ | ஶஸீஂவாவஶயெக்ஷந்ராஂநீமஂவாவ்ரஷ ஃ-த்ரஜெஃ | மஹாஷிதாயஷ்-வணெ-்ந வெஶ்-தமாஜ்-ிமமக்ஷணஃ | கக-ஃவெஶ தக வ-வொரஃவ்ரணஷவெ நீமஜ த்ராஹஹமவாதெ்னாயாயநஃ". சு.

ஜீகுவ-நாதி" இதி போதாயநதர்மே. இவ்விடத்தில் - "சூஷோடியஷிவிதாஃவ்ரண்ய த்யஷிவிதர்ஷோஃ | வெஷ்வெ நஃக-மெஜாதஷநஷஷாயிஷ்ர்து" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். இது - "மாசதிர்பெற்று" இத்யர்வயஃ. "இது" என்று - வக்ஷ்யமாண கருபாதிபராமர்ஶியாதல், கீழுக்தமான "எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கேசவன்தமரானர்கள்" என்றத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறதாதல். விதிசூழ்ந்ததால் இத்யாதியிற் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்ரயத்தில், முந்தின அர்த்தத்வயம்-உபாயபரம்; த்ருதீயார்த்தம் - பலபரம். உபாயபரமான முந்தின அர்த்தத்வயத்தில் 'மா' என்றதுக்கு அர்த்தம்-பெருஞ்சதிரை இத்யாதி. இது - நாலாமர்த்தமாதல். இப்போது, அநந்தரார்த்தத்வயமும்-பலபரம். இந்தப் பெரிய சதிரைப்பெற்று இதி சப்தார்த்தஃ பலபரமான த்ருதீயார்த்தத்தில் "மா" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தந்தலையாலே இத்யாதி. இந்தத்ருதீயார்த்தத்தில் - "இது" என்றதுக்குஅர்த்தம் - காணக்காண இத்யாதி. இத்தால் - "கேசவன்தமர்" என்றதின் சரமாவதியைக் காட்டினாராயிற்று. இவர்கள் கேசவன்தமரானல் தமக்கு வாழ்வானபடியென்? என்ன, நம்மோடு ஸம்பந்தம் இத்யாதி ஸம்பத்தாகச் சொல்லுகிறது எத்தை? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத்து என்று. வாழ்வு - ஸம்பத்து: ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ யென்றபடி. "வாய்க்கின்ற" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஊற்றுமாறுதே இத்யாதி. வாய்க்கின்றவா - வளர்கிறபடியென்? இதி சப்தார்த்தஃ. ஆனால் "கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்" என்றத்தோடு விரோதியாதோ? என்ன, அது உபலக்ஷணமென்கிறார்-ஏழ்படிகால் இத்யாதி. ஓரளவு - ஒருமர்யாதை. "விண்ணோர்நாயகன் எம்மான் - எம்பிரான்" என்று அந்வயித்து, "என்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர்நாயகன்" என்றவநந்தரம் "எம்மானெம்பிரான்" என்றதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. வத்ஸலனுயுள்ளவனாலே யென்றது - பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தம். ஏகாரத்துக்கு பாவம்-ஸமிதை இத்யாதி. ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரிபாதியாவது-உபாகர

க்ருபையாலே. நாராயணனாலே - எமர் - கீழ்மேலேழேழுபிறப்பும் - கேசவன் தமரா னார்கள், மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா! நாராயணனாலே என்ற விடம் மாசதிரினுடைய உபபாதநம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன் வேதமயன்
காரணம்கிரிசை கருமமிவைமுதல்வனெந்தை
சீரணங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்தநின்று
வாரணத்தைமருப்போசித்தபிரான் என்மாதவனே.

ஆ.—(நாரணன்.) "ஈசன்" என்று ப்ரஸ்துதமான ஈஶ்வரத்வத்தை உப பாதிக்கிறது.

ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், ஸர்வவேதவேத்யனாய், கார ணத்துக்கும் க்ரியைக்கும் கார்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, எனக்குபோக்ய மாகைக்காக, பெரியபிராட்டியாரும் அயர்வறு மமரர்களும் தொழுதேத்த, அதனாலே ஸம்வர்த்திதபலனாய்நின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரான் மாதவனாலே எமரே ழேழுபிறப்பும் கேசவன்தமராயிற்று எனகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில்,ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய்க்ரியாஸாதநம் க்ரியை தத்ஸாத்யமானகார்யம் இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனுமாய் இப்படி வேதத்திலே மிக வும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, சீர்மையை

மத்தின் மற்றைநாள் ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு ஆயிரம்ஸமிதையிடுதல், இல்லாவிட்டால் ஆயிரம் காயத்ரி ஜபம்பண்ணுதல் செய்யாதே, ஐந்நூறுஸமிதையும் ஐந்நூறுகாயத்ரியுமாகப் பண்ணலாகா தென்ற படி. உபாயோபேயபரநிர்வாஹத்வயத்துக்கும் ஸாதாரணமான யோஜனையை அருளிச்செய்கிறார்- நாராயணனாலே இத்யாதி. நாராயணனாலே யென்கிற இது - தத்விஶேஷணங்களான "ஈசன்" இத்யாதிபதங்களுக்குமுபலக்ஷணம். "மாசதிர்" என்றது - உபாயபரமான பக்ஷத்தில், "நாரா யணனாலே" என்றது புநருக்தமன்றோவென்ன, நாராயணனாலேயென்றவிடம்இத்யாதி. மாசதிரி னுடைய உபபாதநமாவது - நாராயணசப்தத்துக்கு - பஹுவ்ரீஹியாலே, வாத்ஸல்யஞ்சொல்லு கையாலே, "மாசதிர்" என்று - க்ருபாதிகளைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், மாசதிருக்கு அது உபபாதகமாயிருக்கு மென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில், "நாராயணனாலே" என்கிற த்ருதீயை - ப்ரதமார்த்தகம். நாராயணனாகிற மாசதிரைப்பெற் றென்றபடி. ஆக, "மாசதிரிது" என்ற தின் - உபாயபரமான மூந்தின அர்த்தத்தினுடைய உபபாதநம் - "நாராயணனாலே" என்கிற விடம்; பலபரமான த்விதீயார்த்தத்தினுடைய உபபாதநம் - "எமர்கீழ்மேலேழேழுபிறப்பும் கேச வன்தமரானார்கள்" என்கிறவிடம் கீழ்மேலேழேழுபிறப்பிலுமுண்டான எமரென்றபடி. உபாய பரமான பக்ஷத்தில், "ஈசனித்யாரப்ய, நாராயணனாகிற - மாசதிர்துபெற்று - கீழ்மேலேழேழு பிறப்பிலு முண்டான எமர் - கேசவன்தமரானார்கள்; நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா" இத்யந் வயః. பலபரமானபக்ஷத்தில், "ஈசன்தொடங்கி, நாராயணனாலே-கீழ்மேலேழேழுபிறப்பிலு முண் டான எமர் கேசவன்தமரானார்கள்; மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா!" இத்யந்வயః.

(க)

யுடையராய் அப்ராக்ருதஸ்வஹாவரான நித்யஸூரிகளும் மற்றும் பலரும் தொழுது ஏத்தும்படி நின்று குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப் பறிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப்பண்ணுவதுஞ்செய்து இப்படிகளாலே "நாராயணன்" என்னுந்திருநாமத்தை யுடையனுமாய் என்பக்கலிலே ப்ரவணனான ஸ்ரியஃபதி என்னை அடிமைகொண்டான். "சீரணங்கென்று- பெரியபிராட்டியார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், கீழுக்தமான நாராயணஸப்தார்த்தத்தை உபபாதியாநின்றுகொண்டு ஸ்வவிஷயபக்ஷபாதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - நாராயணஸப்தவாச்யனாய், (அதனுடையஅர்த்தமான), முழுவேழுலகுக்கும் - ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், நாதன் - ஸ்வாமியாய், வேதமயன் - அந்தஸப்தத்தையே ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதப்ரதிபாத்யனாய், காரணம் - க்ரியாஹேது, கிரிசை - க்ரியை, கருமம் - க்ரியாபலமான கார்யம், இவை - இவற்றுக்கு, முதல்வன்-காரணபூதனாய், சீர் - குணோத்தரராய், அணங்கு - திவ்யரான, அமரர் - தேவர்களும், பிறர் - ருஷிகளும் மநுஷ்யாதிகளுமான, பலரும் - எல்லாரும், தொழுது ஏத்த - வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக, நின்று - நின்று, வாரணத்தை-குவலயாபீடத்தை, மருப்பு ஒசித்த - கொம்பைமுறித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், என் - (இப்படிநாராயணஸப்தார்த்தங்கள் தனக்குவிபூதியானபடியை) எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த,மாதவன் – ஸ்ரியஃபதியான க்ருஷ்ணன், எந்தை - என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின சேஷி. சீரணங்கென்று - லக்ஷ்மியாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[நாரணன்] - அர்த்தத்தைச்சொல்லுகைக்காக ஸப்தத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார். அதுக்குப்பொருளென்னென்னில், - [முழுவேழுலகுக்கும்நாத னித்யாதி] - ஸர்வலோகேஸ்வரன். [காரணம்] - க்ரியாஸாதநம், [கிரிசை] - அதடியாகவரும் க்ரியை, [கருமம்] - தத்ஸாத்யமான கார்யம், இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கை. [வேதமயன்]- இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனானவன். [சீரணங்கித்யாதி] - குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தாற்போலே என்விரோதியைப்போக்கின மஹோபகாரகன். சீரியராய் அப்ராக்ருதஸ்வஹாவரான நித்யஸூரிகளும், [பிறர் பலரும்] - இவ்வருகுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளெல்லாரும். [தொழுதேத்தநின்று] - "சிறியார் பெரியார்" என்னாதே முறைகேடாற நின்று ஏத்தும்படிநின்று குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்த மஹோபகாரகன். [என்மாதவனே] - என்பக்கலிலே ப்ரவணனான ஸ்ரியஃபதி. [எந்தை] - என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினான். சீரணங்கென்று - பிராட்டியாகவுஞ்சொல்லுவர். [எந்தை] - மாதவனான நாராயணன் இவர்க்கு ஸ்வாமி. அதவா, காரணம் - உபாதாநம். கிரிசை - வடநிர்மாணக்ரியை. கருமம் - உதகாஹரணாதி யென்றுமாம்

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "நாராயணனாலே" என்று நாராயணஸப்தம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றே; அதுக்குஅர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ஸப்தத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

இரண்டாமபாட்டு - நாரணன் இத்யாதி. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறாரென்று பாட்டுக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

[நாரணன்] - இதுக்கு அர்த்தமேன்? என்னில், -[முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்]- ஸர்வஸ்வாமி. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமேன்? என்னில்,-[வேதமயன்] - "நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம" (நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம) இத்யாதிகளாலே "ஸர்வஸ்வாமீ" என்று ஓதப் படுகிறவன். [காரணம்கிரிசைக்கருமமிவை முதல்வன்] - தன்விபூதியில், காரணமாயும், கார்யமாயும், உதகாஹரணமாகிற பலமாயும் வரக்கடவதான இவற்றுக்கு நியந்தாவாயுள்ளான். க்ரியாஸாதநம், அதடியாகவரும் க்ரியை, தத்ஸாத்யமான கார்யம்; இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனுயிருக்கு மேன்றுமாம். [எந்தை] - எனக்கு ஜநகனுனவன். [சீரணங்கு] - ஸ்ரீயான அணங்கு அணங்கென்று - தேய்வப்பேண் என்றபடி; பெரியபிராட்டியார். அன்றியே, சீரணங்கமரரேன்று - நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷண மாகவுமாம். சேஷத்வாநுரூபமான ஆத்மகுணங்களை யுரியாநிற்பாராய் அப்ராக்ருத ஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகள், இவ்வருகுண்டான ஸம்ஸாரிகள், இப்படி, "சிறியார் பெரியார்" என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரும் எழுத்துவாங்கி ஏத்தும்படியாக நின்று, குவலயாபீடத்தின் கோம்பை அநாயாஸேந முறித்த உபகாரகன். "நமஸ்யந்தி த்வாம் ஸ்ரீ" (நமஸ்யந்தமித்யாஹ")

ஆனுல் அர்த்தமாத்ரத்தைச் சொல்ல அமையாதோ? ஸப்தோபாதாநம் எதுக்கு? என்ன, நாராயணனுலே இத்யாதி. நாரணன் - நாராயணஸப்தவாச்யன். முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்-அதனுடைய அர்த்தமான, ஸமஸ்தமான ஏழுலகுக்கும் ஸ்வாமியானவன். காரணமாயுமிதி-காரணம் - ம்ருத்பிண்டாதிகள். கார்யம் - கடாதிகள். உதகாஹரணமாவது - அத்தால்வரும் வ்யவஹாரங்கள். இத்தால் - காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும், தத்கார்யமான அண்டாதிகளையும், ததந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுடைய வ்யவஹாரங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. கிரிசை - க்ரியை. க்ரியத இதி க்ரியா என்று - கடாதிகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது கருமம் - கர்மம். கார்யவர்க்கத்தினுடைய வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது. க்ரியாஸாதந மித்யாதி - க்ரியாஸாதநமாவது - ப்ரமணரூப க்ரியாஸாதநமான ம்ருத்பிண்டசக்ர சீவராதிகள். க்ரியை - ப்ரமணரூபக்ரியை. தத்ஸாத்யமான கார்யம் - கடாதி கார்யங்கள். "கருமம் என்று - க்ரியத இதி கர்ம என்று, கடாதிகாரியத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிகாரணங்களையும், தத்கார்யமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், தத்ஸாத்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களையுஞ் சொல்லுகிறது முந்தின அர்த்தத்திலே. சீர் - ஸ்ரீ:. சீரணங்கு - ஸ்ரீயாகிற தெய்வப்பெண். நித்யஸூரிபக்ஷே, சீரென்று-குணவாசி. அணங்கு-அப்ராக்ருதஸ்வபாவர். பிறர்-ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்மாதிகள். பலர் - உபயரும். நமஸ்காரமும் தாஸ்யஸூசகமாகையாலே சொல்லிற்று-எழுத்து வாங்கி என்று. எழுத்துவாங்குகை - சேஷிபேரை மார்பிலே எழுதிக்கொள்ளுகை. "வக்ஷஸி ஸ்ரீவத்ஸம் ...... தந்நாமாங்கித ...... பம்". என்னக்கடவதிறே. அகாரவிவரணமான நாராயணசப்தத்திலே-"அவரக்ஷணே" என்கிற ரக்ஷகத்வமும் அர்த்தஸித்தமாகையாலே, "வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரான்" என்று - அநிஷ்டநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "ஏத்த" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நமஸ்யம் இத்யாதி. இந்தஸ்லோகம் க்ருஷ்ணவிஷயமாகக் காணப்படவில்லை, "......" என்று ராமவிஷயமாகக் காணப்படுகிறது.

என்னும்படியாக. [என்மாதவனே] - நான்தோற்ற துறை· மாதவனுன - நாராயணன் - எந்தை. ஸ்ரீமந்நாராயணன் எனக்கு ஸ்வாமி யென்கிறார்· (உ)

மூன்றாம்பாட்டு

மாதவனென்றதேகொண்டு என்னையினியிப்பாற்பட்டது
யாதவங்களுஞ்சேர்கொடேனென்று என்னுட்புகுந்திருந்து
தீதவங்கெடுக்குமமுதம் செந்தாமரைக்கட்குன்றம்
கோதவமிலென்கன்னற்கட்டிஎம்மானென்கோவிந்தனே.

ஆ —(மாதவன்.) இப்படி எம்பெருமான்என்னேடுஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயீகரிக்கும்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைகரு ஹேதுவான என்பக்க லுள்ள சதி ராகிறதென்? என்னில், - அது இன்னதென்று சொல்லுகிறது:

யத்ருச்சயா பிராட்டி பரிக்ரஹித்தார் சொல்லுவதொருசொல்லைச் சொல்ல, அச்சொல்மாத்ரத்தையே கொண்டு மெய்யே பிராட்டி பரிக்ரஹமாயிருப்பாரைப் பார்த்தருளும் பார்வையாலே என்னைப் பார்த்தருளி, "இவரையாகாதே தான் நெடுங்காலமெல்லாம் இழந்தது" என்று, இழந்தகாலத்தை அநுஸந்தித்து மோஹித்து, பின்னை நெடும்போதுகூட பரபுத்தனாய், போனகாலத்தை இனிச்செய்யலாவதில்லையிறே; இனி, இப்பாலுள்ள காலமாகிலும் என்னைவிடேன் என்று, நிரதிஶயஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், நிரதிஶயபோக்யபூதனாய், ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாய், பரமகாருணிகனாயிருந்த எம்பெருமான் என்னுள்புகுந்திருந்து, என்பக்கலுள்ள ஸவஸம்ஶ்லேஷவிரோதியான ஸ்வரூபப்ரயுக்ததோஷத்தையும் ஹேதுக்ருதமான தோஷத்தையும் போக்கி, எனக்குப் பரமபோக்யனானனென்கிறார்.

ஒ —மூன்றாம்பாட்டில், மாதவனென்கிற உக்திமாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஸகலதோஷங்களையும் போக்கி என்னை விஷயீகரித்தருளினானென்கிறார்.

[மாதவனென்று தொடங்கி] - மாதவனென்னுந் திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தையே அநேகவ்யயாயாஸஸாத்ய ஸமாஶ்ரயணமாகக்கொண்டு என்னைப் போன நெடுங்காலமெல்லா மிழந்தோம், இனி,மேலுள்ளகாலமாகிலும் இவர் பக்கல் ஒரு தோஷமும் சேரவொட்டேனென்று என்னுள்ளே வந்துபுகுந்து நிரந்தரவாஸம்பண்ணி எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமாய்க்கொண்டே "ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்" என்னலாம்படி அநாதியாய் வருகிற தோஷத்தையும், நாடோறும் ஒருஹேதுவஶத்தாலே வருகிற தோஷத்தையும்

க்ருஷ்ணன் விஷயத்திலேயும் உண்டென்று கண்டுகொள்வது. என்மாதவன் - என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்ரீயःபதி. அந்வயபூர்வகமாக ஹாவம்-மாதவனுன நாராயணனெந்தையென்று. எந்தை-எனக்கு ஜநக னென்னுதல்,எனக்கு ஸ்வாமி யென்னுதல். மூழுவேழுலகுக்கும் நாதனாய், வேதமயனாய், காரணம் கிரிசை கருமமிவற்றுக்கு முதல்வனாய், சிரணங்கமார்பிறர்பலரும் தொழுதேத்த நின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரானாய், என்மாதவனுன-நாரணன்-எந்தை இத்யந்வயः. (உ)

போக்குவதுஞ்செய்து என்னோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே விகஸிதமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும் வளர்ந்த திருமேனியையுமுடையான். "தீது, அவம்" என்றது - நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபமும், நிஷ்க்ருதியுண்டான பாபமுமென்றுமாம். [கோதவமென்று தொடங்கி] - பாகுதப்பாதல் மற்றொன்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வரும் தோஷமாதல், ஒன்றுமின்றிக்கே யிருந்துள்ள கன்னற்கட்டிபோலே நிரதிசயபோக்யமாய்த் தன்னுடைய போக்யதையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [என்கோவிந்தன்] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக கோவிந்தனானவன்.

ப.—அநந்தரம், இப்பக்ஷபாதமடியாக ஸ்வவிஷயத்தில் உக்திமாத்ரத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

என் - எனக்காக, கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த, எம்மான் - என்னுடைய ஸ்வாமியானவன், மாதவன் - ஸ்ரீமான், என்றதே - என்று நான்சொன்ன இந்த அஹ்ருதயோக்தியையே, கொண்டு-பற்றாசாகக்கொண்டு,என்னை-(உக்தியில்வாசியறியாத) என்னை, இனி - உக்த்யநந்தரமாக, இப்பாற்பட்டது - மேலுள்ள காலமெல்லாம், அவங்கள் - அவித்யாதிகளான குறைகள், யாதும் - ஏதேனுமொன்றையும், சேர்கொடேன் - சேர்கொடேன், என்று - என்று ஸங்கல்பித்து: (அதுக்கீடாக):என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, புகுந்து - புகுந்து, இருந்து - அநந்யபரனாயிருந்து, தீது - (புத்திபூர்வகமான) தீமையையும், அவம் - (ப்ராமாதிகமான) அவத்தையும், கெடுக்கும் - கெடுக்கும்படியான, அமுதம் - நித்யபோக்யபூதனாய், (இஸ்ஸம்ச்லேஷத்தாலே), செம்தாமரை-சிவந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்களையும், குன்றம் - ஸமஸ்த்திரமாய்வளர்ந்த வடிவையும் அநுபவிப்பித்து, கோது - கோதும், அவம்-அவமும், இல் - இல்லாத, என் கன்னற்கட்டி – கன்னற்கட்டிபோலே எனக்கு இனியனானவன். கன்னற்கட்டி - கருப்புக்கட்டி. அதுக்கு,கோதும், அவமும் - நீரஸமான வஸ்த்வந்தரஸம்ஸர்க்கமும், பாகதோஷமும்; ஈச்வரனுக்கு, கோதும், அவமுமாவது-உபகாரத்தினுடைய ஹேதுஸாபேக்ஷத்வமும், ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தத்வமும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "மாதவன்" என்ற உக்திமாத்ரத்தாலே என்னை விஷயீகரித்து, என்னுடைய தோஷங்களையும் போக்கினானென்கிறார்.

[மாதவனென்றதேகொண்டு]-மாதவனென்கிற உக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு. என்பக்கல் அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமே உள்ளது, அத்தை, அந்தப்புரத்திலுள்ளார் வார்த்தையாகையாலே ஸஹ்ருதயமாகவும் அநேகாயாஸ ஸாத்யமான ஆச்ரயணமாகவுங் கொண்டு. [என்னை] - கேவல நாராயண சப்தத்துக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை. [இனி] - "போனகாலமே போரும், இனி விடேன்" என்னாநின்றான். "பழுதே பலபகலும் போயின" என்று ஈச்வரனைக்கிட்டின சேதநனிருக்கு மிருப்பைத்தான் இராநின்றான். [இப்பாற்பட்டது] - அணைக்குக்கிழக்குப்பட்ட நீரோபாதியிறே போனகாலம்; இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் ஒருபொல்லாங்கும் சேரவிட்டுக்கொடேனென்று. [யாதவங்களும்] - அவித்யாதிகளான நரகஹேதுக்கள், விரஹம், "அபோக்யன்" என்று அகலுகை. [என்னுட்புகுந்து]-அது உக்திமாத்ரமன்றிக்கே என்பக்கலிலே வந்து புகுந்து. [இருந்து] - ராஜாக்கள் ஆஸநபற்றாலே ஜயிக்குமாபோலே ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்டையாக இருந்து. இவரை வரநிறுத்தவொண்ணாதே. புகுந்திருந்து செய்கிறதென்? என்னில், - [தீதவங்கெடுக்கும்] - தீதாகிறது - மயர்வறமதிநல மருளப்பெறுவதற்குமுன்பு புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின கர்மங்கள் அவமாகிறது - பின்பு ப்ராமாதிகமானவை. நிஷ்க்ருதியில்லாத கர்மங்களும், நிஷ்க்ருதியுள்ளவையு மென்றுமாம். [அமுதம்]- போக்குவது தன்போக்யதையைக்காட்டி.[செந்தாமரை இத்யாதி]-என்னோட்டைக் கலவியாலே சிவந்த திருக்கண்களையும் வளர்ந்த திருமேனியையு முடையனானன். ஸதைகரூபமான வடிவு விகஸித மாயிற்று.[கோது இத்யாதி]-கோதும் அவமு மில்லாத கன்னற்கட்டிபோலே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவன். கோதாவது - த்ரவ்யாந்தர ஸம்பந்தத்தால் வரும் குற்றம். அவமாவது - பாகுதப்பால் வரும் குற்றம். [எம்மான்] -அந்த போக்யதையைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினான். [என் கோவிந்தனே] -அவதரித்ததும் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காக, பூபார நிர்ஹரணாதிகளுக்கன்று என்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கீழே "மாசதிரிதுபெற்று" என்றார்; இந்நன்மைக்கு அடியென்? என்ன; - நினைவின்றிக்கேயிருக்க அந்தஃபுரவாஸிகள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னேனென்கிறார்; "ஜாமாதா தயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்தத்ருஷ்ட்யா ஹரிம்பஶ்யேம" (ஜாமாதாதயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்தத்ருஷ்ட்யாஹரிம்பஶ்யேம) என்றாரிறே பட்டர்.

[மாதவனென்றதேகொண்டு] - நான் "மாதவன்" என்ற உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு. இத்தையே திருவுள்ளத்திலே குவாலாகக்கொண்டு. "அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறிவதே" என்று இத்தையே குவாலாகக்கொண்டு. [என்னை] - அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை [இனி] - முன்பு கழிந்த

ப்ர.—(மாதவனென்றதேகொண்டு) - ஸ்ரீகுணரத்நகோஶே, "மாத: ப்ரியமேவ மைதிலஜநஸ் தேநாத்ய நாதே வயம் ஸுதாஸ்ரஸ்யகராஸஹிதாநஸாஹஸேஹாஸேவிஹாரோத்ஸவ। ஜாமாதா தயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்தத்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பஶ்யேம க்ரதுயாஜ்யஶ்ரீவர நாதஸ்ய ஶேஷாந்வித। ௫௨ ॥"

மூன்றாம்பாட்டு - மாதவன் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டு ப்ராஸங்கிகமாகையாலே முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி - கீழே இத்யாதி. இது - ஸாத்யபரமான யோஜனையைப்பற்ற. அந்தஃபுரஸம்பந்திகள் அப்படிசொல்லுவார்களோ? என்ன, ஜாமாதா இத்யாதி. ஸ்ரீகுணரத்நகோஶே, "மாத: ப்ரியமேவ மைதிலஜநஸ் தேநாத்ய நாதே வயம் ஸுதாஸ்ரஸ்யகராஸஹிதாநஸாஹஸேஹாஸேவிஹாரோத்ஸவ। ஜாமாதா தயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்தத்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பஶ்யேம க்ரதுயாஜ்யஶ்ரீவர நாதஸ்ய ஶேஷாந்வித". அந்வயார்த்த:-வாரீர் தாயாரே, லக்ஷ்மியே, மைதிலஜநமானது யாதொருபடி உம்முடைய ஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பெருமாளை விரும்புகிறது, அந்தமார்க்கத்தாலே அந்த நாங்கள் உம்முடைய தாஸ்யமொன்றிலுமே ரஸமாயிருக்கிற அபிமாநத்தாலே அழகியதாயிருக்கிற ஸாவங்களினாலே இஹலோக பரலோகங்க ளிரண்டிலும் 'மணவாளப்பிள்ளை' 'தேவரீருடைய நாயகன்' என்னும், மைதிலஜநம்போலே தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டே ஸர்வேஶ்வரனை ஸேவிக்கக்கடவோம்; கிட்டக்கடவோம்;கைங்கர்யங்களைப் பண்ணக்கடவோம்; அந்தக்கைங்கர்யத்தால் அவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே உகக்கக்கடவோ மென்றபடி. 'என்றதே' என்ற ஏகாரத்தின் அர்த்தம் - நான்மாதவன் என்றது. 'கொண்டு' என்றதுக்கு ஸாவம் - இத்தையே இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. 'மாதவன்' என்றதுக்கு ஸாவம் - அல்லாத இத்யாதி. தாத்பர்யம் - முன்பு இத்யாதி. 'இனி' என்கிறஇது-ஸகவத்வசநாத்

காலம் கழிந்தே விட்டதிறே மேல் அத்யல்பகாலமாய்த் தோற்றுநின்றதாயிற்று ஈஶ்வர னுக்கு. * “பழுதேபலபகலும்போயின” என்று ஈஶ்வரனைக் கிட்டின சேதநனிருக்கும் இருப்பைத் தான் என் பக்கலிலே இராநின்றான். “புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ” (புத்த்வாகாலமதீதஞ்சமுமோஹ) என்று இராநின்றானாயிற்று [இப்பாற்பட்டது]-அணைக் குக்கிழக்குப்பட்ட நீரோபாதியிறே போனகாலம், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும். [யாத வங்களுஞ்சேர்கொடேனென்று]-உன்னை யாதோரு தபஸ்ஸிலும் புக்கு க்லேஶிக்கவிடே னென்று. அம்மிதுணையாக ஆறிழிகையிறே இவனைவிட்டு உபாயாந்தரத்தைப்பற்றுகை. அவங்கள் - நரகஹேதுவான அவித்யாதிகள். புறம்பே, சில ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு போகவிடுதல், ‘அயோக்யன்’ என்று அகலவிடுதல், உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் பண்ணவிடு தல் செய்யேனென்று. [என்று] - “ஏதத்வ்ரதம் மம” (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்கிறபடியே ஸங் கல்பித்து. இப்படி ஸங்கல்பித்து நெடுங்கைநீட்டாக இருக்கையன்றிக்கே, என் ஹ்ரு தயத்திலே வந்துபுகுந்து. “புகுந்தாலும் போக்குவரத்து உண்டாமாகில், வாலிபோன வழியை அடைத்து மஹாராஜர் குறும்புசெய்தாற்போலேயாம்” என்று ஸ்த்தாவர ப்ர திஷ்டையாக இருந்து. [புகுந்திருந்து] - இவரை வரநிறுத்தவொண்ணாதே இவர்க்கு மாகத் தான் புகுந்திருந்தானத்தனை. புகுந்து செய்த க்ருஷியேது? என்னில், [தீதவங்கெடுக்

ப்ர.—(இனி) - கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரிம்ஶே “காலஸ்ய ச ஸுதீர்க்கத்வம் நஷ்டாம் ச ஜநகாத்மஜாம் | புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதுர: ||௫||”

யஸ்காலே [கஅ] கஸ்மிந் ப்ரயோஜநஸ்ய நஸ்யதே, “ஸகலமேவ ஜ்ஞாயதே வாஸ்திவ்யாவதே | ஸஹ்யம் ஸர்வம் ஹரேதேஷ்யா க்ஷமாஸ்வ்ருதம் ததே ||௫௫||”

(தீதவங்கெடுக்கும்) - கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஶே ஸர்வம் ப்ரதிஜ்ஞ:, “ஸீதாயம் ப்ராஹ்மணா ஶ்ரோத்ரியஸ்ய ப்ரயோக்நஸ்ய ஸ்வதே | க்ருஷ்ணாக்ருதம் ஸங்க்ருதேந தத்பிரோயஸ்ய வக்ஷ்ய ||௧௧|| கோக்நே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்நவ்ரதே ததா | நிஷ்க்ருதிர்விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: ||௧௨||”

தர்க்கதம். பலிதம் - மேல்அத்யல்ப இத்யாதி. மேல்அத்யல்பகாலமாய்த் தோற்றி து:கிப்பானிவ னன்றோ? என்ன, பழுதே இத்யாதி. முதற்றிருவந்தாதி. இப்படி அநுபவத்தோடே செல்லுகைக்கு உறுப்பான கீழ்க்கழிந்தகாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே யென்றபடி. அவன் இப்படி யிருந்தவிடமுண்டோ? என்ன, “புத்த்வாகாலம்” இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரிம்ஶே, “காலஸ்ய ச ஸுதீர்க்கத்வம் நஷ்டாம் ச ஜநகாத்மஜாம் | புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ பரமாதுர:”, ‘இப்பாற்பட்டது’ என்கையாலே - அப்பாற்பட்டதிற் செய்யலாவதில்லை யென்று விவக்ஷித்து ஸாவம் - அணைக்கு இத்யாதி. இனிஇப்பாற்பட்டது-உத்தரநந்தரமான மேலுள்ள கால மெல்லாமென்று சப்தார்த்தம். உபாயாந்தரங்களினுடைய ஆபாஸத்வத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச் செய்கிறார் - அம்மிதுணையாக இத்யாதி ‘அவங்கள்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - நரகஹேதுவான இத் யாதி. ‘யாது’ என்ற விசேஷணத்துக்கு ஸாவம்-புறம்பே இத்யாதி. ‘யாது, அவங்கள்’ என்று பதச்சேதம். ஏதேனுமொரு குறைகளும் சேரும்படி விட்டுக்கொடே னென்று சப்தார்த்தம். ‘என் னுள்’ என்றதுக்கு ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. நெடுங்கைநீட்டாக்-அதிதூரமாக. ‘இருந்து’ என்ற துக்கு ஸாவம் - புகுந்தாலும் இத்யாதி. வாலிபோனவழியையடைத்து - வாலிபோன பிலத் வாரத்தையடைத் தென்றபடி. குறும்புசெய்கை - துஷ்டத்தனம்பண்ணுகை. ‘புகுந்திருந்து’ என் றதுக்கு ஸாவம் - இவரைநிறுத்த இத்யாதி. தீதவம்-பூர்வோத்தராகங்களாதல், நிஷ்க்ருதியுள்ள

* முதல்திருவந்தாதி—கசு.

கும்] - தீதாவது – போய்நின்றஜ்ஞானத்துக்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த பாபம், அவமாவது - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணினவை. இரண்டாலுமாக-பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, "கோக்நே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்நவ்ரதே ததா। நிஷ்க்ருதிர்விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:" (கோக்நேசைவஸுராபேசசோரேபக்நவ்ரதேததா। நிஷ்க்ருதிர்விஹிதாஸத்பி: க்ருதக்நேநாஸ்திநிஷ்க்ருதி:) என்கிறபடியே, நிஷ்க்ருதியுள்ள பாபங்களையும் இல்லாதபாபங்களையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவற்றைக்கெடுப்பது கஷாயபாநத்தைப் பண்ணுவித்தோ வென்னில், [அமுதம்]-தன்னுடைய போக்யதையை அநுபவிப்பித்தாயிற்று. [செந்தாமரைக்கண்குன்றம்] - ரஸநேந்த்ரியத்துக்கே யன்றியே கண்ணுக்கும் போக்யமாயிருக்கை. [குன்றம்] - இத்தலையில் தீதும் அவமும் போக்கினால் இருக்கையன்றிக்கே, "தனக்கு உண்டாய்க்கழிந்தது" என்று தோற்றும்படியாயிற்று வடிவிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம்; "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித:" (வ்யஸநேஷுமநுஷ்யாணாம்ப்ருஶம்பவதிது:கித:) என்றிருக்குமவனிறே [கோதவமிலென்கன்னற்கட்டி] - கோதாவது - த்ரவ்யாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமது. அவமாவது-பாகத்தாலே வருமது. தார்ஷ்டாந்திகத்தில், கோதும் அவமுமாகிறது-ஆந்ருஶம்ஸ்யத்துக்காகவாதல், இவனுக்கு உபகாரமாகவாதல் விஷயீகரிக்கை தனக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு போக்யவஸ்து இல்லாதபடி தான் போக்யனாயிருக்கும் [எம்மான்]-நான் "வேறொன்று போக்யம்" என்று

ப்ர.—(குன்றம்) - அயோத்யாகாண்டே த்விதீயே ஸர்க்கே ஸ்ரீராமகுணவர்ணநே, "வ்ருத்தா ஜ்ஞாநவயோவ்ருத்தா: ஸதா ஸேவதே ஸாது: । ஶீலேநாஸ்ய ஸதாம் வர: ॥ ௩௨ ॥ தேநாஸ்ய ஸோ ஹர்த்தா கீர்த்திர்யஶஸ்தேஜஶ்ச வர்த்ததே ॥ ௩௩ ॥ வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித: । உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி ॥ ௪௦ ॥"

வையும்அதில்லாதவையுமாதல். இரண்டர்த்தத்தையும க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - தீதாவது போய்நின்ற இத்யாதியாலும், அன்றியே "கோக்நே" இத்யாதியாலும். கோக்நேசைவேத்யாதிஶ்லோக: - கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஶே ஸுக்ரீவம் ப்ரதி லக்ஷ்மணேநோக்த:. நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபங்களென்றவிடத்திலே - "ப்ராயஶ்சித்தம் ந பஶ்யாமி ஹந்துர்யஸ்தஸ்ய நாஸ்தி ஹி । ஶரணாகத ஹந்தாரோ நைவ தாரயஜீவத:" என்ற ரகுராக்ஷஸஸம்வாதத்தின் ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ரஸநேந்த்ரியத்துக்கேயிதி - 'என்றக்கால் அண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கு' என்றாற்போலே ஸ்துதித்வாரா ரஸநேந்த்ரியத்துக்கு போக்ய மென்றபடி. 'குன்றம்' என்றதுக்கு பாவம்-இத்தலையில் இத்யாதி. அவர்கள் வ்யஸநம் தன்னதாயிருக்குமோ? என்ன, "வ்யஸநேஷு" இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே த்விதீயே, பூர்வமேவ 'தயரது' இத்யத்ர லிகிதம். த்ருஷ்டாந்தத்திலே இவ்விரண்டுமேது? என்ன, கோதாவது இத்யாதி. தார்ஷ்டாந்திகத்தில்-இவனிடத்தில். தார்ஷ்டாந்திகத்திலென்ற வாக்யத்தால் பலிதம் - ப்ரணயித்வத்தாலே தன்பேறாக செய்யுமவனென்று. ஆந்ருஶம்ஸ்யத்துக்காக -ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக. இவனுக்கு - சேதநனுக்கு. 'அமுதம், கன்னற்கட்டி' என்ற பதத்வயத்துக்கு பாவம்-தனக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யம் - 'கோதவமில்' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தமாதல். இப்போது, கோதாவது - ஸ்வஸமாநபோக்யவஸ்த்வந்தரஸத்பாவம். அவமாவது-ஸ்வாதிகபோக்யவஸ்த்வந்தரஸத்பாவம். கன்னற்கட்டி-வெல்

இராதபடி என்னைத் தோற்பித்தவன். [என்கோவிந்தனே] - க்ருஷ்ணாவதாரமும் தமக்கென்று இருக்கிறார்; * ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவிறே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கோவிந்தன்குடக்கூத்தன் கோவலனென்றென்றேகுனித்து
தேவுந்தன்னையும் பாடியாடத்திருத்தி என்னைக்கொண்டென்
பாவந்தன்னையும்பாறக்கைத்து எமரேழேழுபிறப்பும்
மேவுந்தன்மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்விட்டுவே

ஆ.—(கோவிந்தன்.) இப்படி என்னுள்ளே புகுந்திருந்து தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களை ஏத்திக் களிக்கும்படியாகவும், தன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும் ஆஶ்ரிதபராதீநத்வமாகிற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பாடியாடும்படியாகவும் என்னைத் திருத்தி, இப்படி என்னை விஷயீகரித்து, பின்னை என்பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் போக்கி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட என்னைப்போலே தன்திருவடிகளை ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவராக்கினான்; வல்லன் வல்லன் எம்பிரான், வல்லன் என்னையன், வல்லன் என்னப்பன், வல்லன் என்றென்று அவனைப் புகழுகிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தரானாரையுங்கூட என்னைப்போலே யாக்கினான் ஒருவனுடைய ஸாமர்த்யமிருந்தபடியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[கோவிந்தனென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச்சொல்லாநின்றுகொண்டே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே குனிக்கவும் தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தையும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும் பாடி ஆடும்படியாகவும் என்னைத்திருத்தி. [என்னையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே மக்நனாயிருக்கிற என்னைப் பரிக்ரஹித்துப் பின்னை என்னுடைய அஸ்ஸாயமான பாபங்களையும் போக்கிக் கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் என்னோடு ஸம்பந்திகளானாரைத் தன்னையல்லது செல்லாத ஸ்வபாவராக்கினான், என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக ஜகத்தெங்கும் வ்யாப்தனாயிருக்கிறவன் தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லன்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வுபகாரம் ஸ்வஸம்பந்திகுலபர்யந்தமாம்படி பண்ணின ஸாமர்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வல்லன் - நினைத்ததுசெய்யவல்ல ஶக்திமானாய், விட்டு - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து, எம்பிரான் - (ஊரைவளைந்தொருவனைப்பிடிக்குமாபோலே) என்னை

லக்கட்டி. 'என்' என்றதுக்கு ஹாவம் - க்ருஷ்ணாவதாரமும் இத்யாதி. அப்படி தமக்காயிருக்குமோவென்ன - ஆட்கொள்ள இத்யாதி - பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்பவித்த கோபகிர்வாஹகனானவனையென்றபடி. இத்தால் ஆஶ்ரிதர்க்காக அவதரிக்கை 'தமக்கு' என்னலாயிருக்குமென்று கருத்து. அடியே தொடங்கி, என்கோவிந்தன் - எம்மானித்யக்வயஃ. (௩)

* பெரியாழ்வார் திருமொழி—௪, ௭, ௧௧.

அங்கீகரித்தஸ்வாமியானவன், கோவிந்தன் - (ஜாத்யுசிதமான) கோஸம்ருத்தியை யுடையவன், குடக்கூத்தன் - (அந்தஸம்ருத்த்யுசிதமான ஹர்ஷவ்யாபாரமாயுள்ள) குடக்கூத்தையுடையவன், கோவலன் - (இந்த ஐஶ்வர்யசேஷ்டிதங்களுக்கு அநுரூபமான) கோபாலஜந்மத்தையுடையவன், என்றென்றே என்றென்று இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, குனித்து - (ப்ரீதியாலே) கூத்தாடி, தேவும் - இந்தஸௌலப்யத்துக்கடியான பரத்வத்தையும், தன்னையும் - தனக்கு அஸாதாரணஸ்வபாவமான நீர்மையையும், பாடி - (ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்) பாடி, ஆட - ஸஞ்சரிக்கும்படி, திருத்தி - (இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே நித்யஸூரிஸமாநனும்படி) திருத்தி, என்னை - என்னை, கொண்டு - தன்னுடையவனாகக் கொண்டு, (ஸ்வாங்கீகாரவிரோதியான), என் - என்னுடைய பாவந்தன்னையும் - பாபங்களையும், பாற - ஓடிப்போம்படி, கைத்து - தூரத்தி, எமர் - என்னோடு அந்வயமுடையார், ஏழெழுபிறப்பும் - ஏழேழுஜந்மமும், மேவும் - தன்னை ப்ராபிக்கும், தன்மையம் - தன்மையையுடையோமாம்படி, ஆக்கினான் - பண்ணினான். இது ஒரு ஶக்தியோக மிருந்தபடி யென்? என்று கருத்து. பாற - ஓட.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என்னளவன்றிக்கே, என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தரானாரையுங்கூட என்னைப்போலே தன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணினான் ஒருவனுடைய ஸாமர்த்த்யமே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[கோவிந்தன்] - நித்யவிபூதியில்ஐஶ்வர்யம் போலன்றிக்கே, பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமான கோஸம்ருத்தியை யுடையவன். [குடக்கூத்தன்] - ப்ராஹ்மணர், ஐஶ்வர்யம் மிக்கால் யாகாதிகளைப்பண்ணுமாபோலே, இடையர்க்கு கோஸம்ருத்தியுண்டானால் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆடுவதொன்றாயிற்று - குடக்கூத்து. [கோவலன்] - இவையிரண்டுக்கும் இட்டுப்பிறந்தவன். பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமிது. [என்றென்றே குனித்து] - வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் போக்குவிட்டு. [தேவும்] - ஐஶ்வர்யத்தையும். [தன்னையும்] - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும்; "ஆத்மாநஂ மாநுஷஂ மந்யே". இரண்டையுஞ் சேர்த்து [பாடியாடத்திருத்தி] — தரிசுகிடந்த தரையைச் செய்காலாக்குமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகள் யாத்ரையாம்படி பண்ணி. [என்னைக் கொண்டு] - என்னைக் குணங்கோடேவிஷயீகரித்து. [என் இத்யாதி] - என்னுடைய துஸ்ஸாயமான பாபங்களையும் பாறும்படியோட்டி. "ஶ்ரேயோ ஹ்ய ஸாத்யஸ்ய". [எமர் இத்யாதி] - என்னுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகக் கீழேழுபடிகாலும், மேலேழுபடிகாலும் கர்மத்தைப்போக்கி. [மேவுந்தன்மையமாக்கினான்] - மேவுந்தன்மையை யுடையோமாம்படி பண்ணினான். தன்னையொழியச் செல்லாத ஸ்வபாவராக்கினான். [எம்பிரான் விட்டு] - ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளையுமாபோலே, வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம் தம்மை வஶீகரிக்கையென்றிருக்கிறார். [வல்லன்] - தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. என்னோடே பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரையுங்கூட என்னைப்போலேயாக்கின னொருவனுடைய ஸாமர்த்த்யம் இருக்கும்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

நாலாம்பாட்டு - கோவிந்தன் இத்யாதி. 'எமரேழெழுபிறப்புமேவுந்தன்மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - என்னோடே இத்யாதி.

[கோவிந்தன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லில்லாத தோரு ஸம்பத்திறே இது. ஹோ ஸம்ருத்தியாலுண்டான ஐஶ்வர்ய முள்ளது இங்கேயிறே. [குடக்கூத்தன்] - ப்ராஹ்மணர் ஐஶ்வர்யம்விஞ்சினால் யாகங்கள்பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐஶ்வர்யம்மிகுத்தால் செருக்குக்குப் போக்குவிடுவதோன்றாயிற்று - குடக்கூத்தாவது. "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர) என்றிருக்கக்கடவ வஸ்து, தைர்யபங்கம்பிறந்துசெருக்குக்குத்தலைச்சாவி வெட்டியாடினபடியிறே. [கோவலன்]-இவற்றுக்கு அடியான பிறப்புடையவன். பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமிறே இது. [என்றென்றே குனித்து] - இக்குணங்களை மாறாதே சொல்லாநின்றுகொண்டு, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி. அவனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் இவர்க்குப் பேசாதிருக்கவோண்ணாதிறே. [தேவும்] - தேவுமென்கிறது-ஐஶ்வர்யத்தை. தன்னையென்கிறது-ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை; அதிறே தானானதன்மை; "ஆத்மாநம்நாதிவர்த்தேதா:" (ஆத்மாநம்நாதிவர்த்தேதா:) என்றானிறே. "ஆத்மபூதம்பரதம் நாதிவர்த்தேதா:" (ஆத்மபூதம்பரதம் நாதிவர்த்தேதா:) என்கிறான் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். பட்டர், "நீரானதன்மையாகிறது - ஆஶ்ரித பரதந்த்ரராகை. உம்முடைய தம்பி சொன்ன வார்த்தையை மறுத்து நீரானதன்மையை இழவாதேகொள்ளு மென்கிறான்" என்று. [பாடியாடத்திருத்தி] - "என்றென்றே

ப்ர.—(தன்னையும்) - அயோத்யாகாண்டே ஏகாதசஶததமே ஸர்கே வஸிஷ்டோ ராமம் ப்ரதிவஸிஷ்ட:, "வ்ருத்தாயாஶ்ச ஜநந்யாஶ்ச ப்ராஹ்மணஸ்ய ததாஹ்மம | அகுர்வந்வசநம்புத்ர நாதிவர்த்தஸ்வ ஸத்பதிம் || க || பரதஸ்ய வச: குர்வந்யாசமாநஸ்ய ராகவ | ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதாஸ் ஸத்யதர்மபராக்ரம ||எ||"

கோவிந்தேதி - கோவிந்தனென்றபடி. இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே-கோஸம்ருத்தியை ஸம்பத்தாக விவக்ஷித்து, பரத்வமொழியஇது ஸம்பத்தோ? என்ன, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இத்யாதி. இது - கோவிந்தத்வம். இது அங்குஇல்லையோவென்ன, கோஸம்ருத்தி இத்யாதி. கோஸம்ருத்தி குடக்கூத்துக்கு ஹேதுவென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராஹ்மணர் இத்யாதி வாக்யத்வயேந. அப்படியே அவாக்யநாதர: என்று கூட்டுவது. தலைச்சாவி வெட்டுகையாவது - எழுச்சியறுக்கை. அதாவது - பயிர்மிடுகிவளர்ந்தவாறே, பதர்த்துப்போகாமைக்கு அதன் வளர்த்தியைக் கொய்யக்கடவதிறே; அப்படியேசெருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடினபடி. இவற்றுக்கு-கோவிந்தனுகைக்கும், குடக்கூத்தனுகைக்கும். பிறப்புடையவன் - கோபஜந்மத்தையுடையவன். சாடு - பிறந்து இத்யாதி. அவதரித்து ஸம்பாதித்த ஐஶ்வர்யமென்று ஸ்வபாவார்த்தம். ஜந்மஸித்தம், தத்வாகந்துகமிதி த்வநி:. இக் குணங்களை - "கோவிந்தன், குடக்கூத்தன், கோவலன்," என்று சொன்ன குணங்களை. வீப்ஸார்த்தம் - மாறாதே இத்யாதி. குனித்து - ப்ரீதியாலே கூத்தாடி. மாறாதே சொல்லுகைக்கும் குனிக்கைக்கும் அடியேதென்ன, உக்தபதத்ரயபலிதம் ஹேதுமாஹ - அவனுடைய இத்யாதி. ஐஶ்வர்யத்தை - ஈஶ்வரத்வத்தை. "தன்னை" என்றால் - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, அதிறே இத்யாதி. தானானதன்மை - ஸ்வஸ்வபாவம். அப்படி ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யமே தானானதன்மையா யிருக்குமோ? என்ன. - "ஆத்மாநம்" இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகாதசசததமே ராமம்ப்ரதி வஸிஷ்ட:, "பரதஸ்ய வச: குர்வந்யாசமாநஸ்ய ராகவ| ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதாஸ் ஸத்யதர்மபராக்ரம". 'என்றானிறே' வஸிஷ்டனிதி சேஷ:. உபாத்த வசநஸ்யோக்தார்த்தே ப்ரமாணதாம் தர்ஶயதி-"ஆத்மபூதம்" இத்யாதி, தம்பி - பரதன். மறுத்து - நிஷேதித்து. நீரான தன்மையை - நீரானஸ்வபாவத்தை. அதாவது - ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை யென்றபடி. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றென்றே இத்யாதி. கீழ் ஸௌலப்யபர மென்றது - ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்

குனித்து" என்கிறவிடத்துக்கும், "பாடியாட" என்கிறவிடத்துக்கும் வாசியேன்? என்னில்;-கீழ்-ஸௌலப்யபரம்; இங்கு-ஐஶ்வர்யமும் ஸௌலப்யமும் இரண்டுமுண்டு; விஷயபேதத்தாலே சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, என்றென்று என்கிற விடம்-அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமாய், குனிக்கையாவது-உத்யோகத்தளவாய், இங்கு-ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவது ஆடுவதான படியாய், என்றென்றே குனித்து - பாடுவதாடுவதாம்படி யென்றதாதல். [திருத்தி] - தரிசுகிடந்த தரையைச் செய்காலாம்படி திருத்துவாரைப்போலே, நித்யஸூரிகள் யாத்ரையே யாத்ரையாம்படி திருத்தி. [என்னைக்கொண்டு] - "என்னைக் கைக்கொண்டு. ஒருபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து என்னில் இப்போது இவர்க்கு அபஸித்தாந்தமாம்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றாராகச் சொல்லுமதுக்கும் சேராது. ஆனால் என் சொல்லுகிறது? என்னில்; - சேற்றிலே விழுந்த மாணிக்கத்தை யெடுத்துக்கழுவி விநியோகங்கொள்ளுமாபோலே, என்னை ஸ்வீகரித்து, என்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத பாபங்களையும் உருமாய்ந்துபோம்படி ஓட்டி. [எமர் இத்யாதி] - இதுதான் என்னொருவனளவன்றிக்கே, என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார் ஏழேழுபிறப்பும் தன்னைக்கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படி பண்ணினான். [எம்பிரான் விட்டு வல்லன்] - எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரன், நினைத்தகார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டவல்லன். ஸர்வஶக்தி மாட்டாததுண்டோ? வ்யாப்தியும் தமக்காகவென்றிருக்கிறார். (ச)

தத்தால் வந்த கூர்த்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. இங்கு - "தேவும்தன்னையும்" என்றவிடத்திலே. ஐஶ்வர்யமும் இத்யாதி - ஈஶ்வரத்வத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்தத்தால் வந்த பாடுதலாடுதலைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. என்றென்றேதனித்துப் பாடுவதாடுவதாம்படி- அஹ்ருதயமாகச்சொல்லி க்ருத்தோத்யோகம்பண்ணி ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவதாடுவதாம்படியென்றபடி. தரிசு-கரம்பு. செய்காலாம்படி - பயிர்நிலமாம்படி. நித்யஸூரிகள் யாத்ரை-பகவதநுபவ கைங்கர்யங்கள். ஒருபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து - பாபங்களைப் போக்கினான் (என்னில்) என்று கூட்டுவது. அபஸித்தாந்தமாம் - "சோற்றநோன்பிலேன்" என்றிருக்கும் ப்ரபந்நராகையாலே அபஸித்தாந்தமா மென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்யாதி. இதுக்கு - "அருளினன்" என்றதிலே நோக்கு. என்னைஸ்வீகரித்து - என்னைத் தன்னுடையவனாகக்கொண்டு. பாபங்களையுமென்ற சப்தம் - "என்னைக்கொண்டு" என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. பாறக்கைத்து - ஓடத் துரத்தி. உருமாய்ந்துபோம்படி யென்றது - பலிதார்த்தம். உருமாய்ந்து - உருவழிந்து, ஸ்வரூபநாச மென்றபடி. மேவுந்தன்மையமாக்கினான் - தன்னைக்கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படி பண்ணினான் என்று பதார்த்தம். மேவுகை - கிட்டுகை. தன்மை - ஸ்வபாவம். "வல்லன்" என்றதுக்கு பாவம் - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. "விட்டு" என்றதுக்கு - ஸர்வேஶ்வரனென்று ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, வ்யாப்தனானென்று அர்த்தாந்தரம் - வ்யாப்தியும் இத்யாதி. 'விஷ்ணுர்வ்யாப்தௌ' இதி ஹி தாது:• வல்லன் - சக்தன்.

எம்பிரான்விட்டு - என்னைக்கொண்டு என்பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத்து - கோவிந்தனென்று தொடங்கி, திருத்தி - எமரேழேழுபிறப்பும் மேவுந்தன்மையமாக்கினான்; வல்லனே இத்யந்வய:• (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

விட்டிலங்குசெஞ்சோதித் தாமரைபாதங்கைகள்கண்கள்
விட்டிலங்குகருஞ்சுடர் மலையேதிருவுடம்பு
விட்டிலங்குமதியஞ் சீர்சங்குசக்கரம்பரிதி
விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனன்தனக்கே.

ஆ.—(விட்டிலங்கு.) இப்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்குத் தன் அழகை உபகரணமாகக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினு னென்கிறுர்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்மையும் தம்மோடு ஸம்பந்திகளானுரையும் ததேகஸோகராக்கிற்று தன்திருவழகைக் காட்டி யென்கிறுர். தம்மையும் தம்முடன் ஸம்பந்திகளானுரையும் பெறுகையாலே எம்பெருமானுக்கு நிரதிஶயமான ஔஜ்வல்யம் பிறந்ததென்கிறு ரென்றுமாம்.

விட்டிலங்குகை-மிகவும்விளங்காநிற்கை. மதியம்-சந்த்ரன், பரிதி-ஆதித்யன். அம்மான்—ஸர்வேஶ்வரன். மதுசூதனன்-தம்முடைய ப்ரதிபந்தகநிரஸகன்.

ப.—அநந்தரம், ஸபரிகரமாகத் தம்மை அங்கீகரித்தபடியாலே அவனுக்குப் பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர்.

இப்பாட்டில் முதலடியில், விட்டுவென்று - திருநாமமாகப்பிரித்து, "விட்டிலங்குமுடியம்மான்" என்று நாலாமடியோடே அந்வயிததுக் கிடக்கிறது; அல்லாத போது, திருநாமம் முதலாய் எழுகிறபாட்டுக்களின் மர்யாதை குலையும். "விட்டு" என்னும் இவ்விடத்தில் உகரம்-குற்றியலாகக் கொள்க.

விட்டு-விஷ்ணுவாய், விட்டு-பறந்து, இலங்கு-விளங்குகிற, முடி-அபிஷேகத்தையுடையனுய், அம்மான்-ஸ்வாமியான, மதுசூதனன்தனக்கு - மதுசூதனன்தனக்கு, இலங்கு-இலங்கி, செம்-சிவந்த, சோதி-ஒளியையுடைய, தாமரையே-தாமரைபோன்றன; பாதம்-திருவடிகளும், கைகள்-திருக்கைகளும், கண்கள்-திருக்கண்களும், விட்டு-விகஸிதமாய், இலங்கு-விளங்காநிற்கிற, கரு-நீலமான, சுடர்-ப்ரபையையுடைத்தான, மலையே - மலைபோன்றது; திரு உடம்பு-அழகிய வடிவு, சீர்-அழகிய, சங்கு-சங்கு, விட்டு-பரம்பி, இலங்கு-விளங்குகிற, மதியமே-சந்த்ரனைப்போன்றது; சக்கரம்-சக்ரம், விட்டிலங்கு-அப்படிப்பட்ட, பரிதியே - ஆதித்யனைப்போன்றது. ஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமாநோபமேயபாவத்தாலே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸபரிகரரான தம்மை இப்படியாக்கிற்று தன்அழகைக்காட்டி யென்கிறுர். "ஆழ்வாரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே திருமேனி உஜ்வலமானபடி" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். 'விஶாயிதஜடஹஸ்தஸ்ர்வத்ராஜாந்நசிவேந ஹர்ஷாஶ்வஸநாராஜஸௌததஸ்ர்யாஜஸு".

[விட்டிலங்கித்யாதி] - விட்டு விளங்காநின்றுள்ள, சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலே தலையிலே வைக்கப்புகுகிற திருவடிகளும் அணைக்கப்புகுகிற

கைகளும், குளிரநோக்குகிற கண்களும் [விட்டிலங்கித்யாதி] - அத்யுஜ்வலமான நீல பர்வதம்போலே யாயிற்றுத் திருமேனி. [விட்டிலங்கித்யாதி] - மறுவற்று ப்ரகாசத்தை யுடைத்தான சந்த்ரனைப்போலேயாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [சீர்சங்கு] - பகவத்ப்ரத்யா ஸத்தியாலே வந்த ஐஸ்வர்யம். சக்கரம், பரிதி - ஆதித்யன். கண்டதில் மின்னிற்றொன்றை உபமாநமாகச் சொல்லுமத்தனையிறே. [விட்டிலங்கித்யாதி] - உத்தமான தேஜஸ்ஸை யெல்லாம் முட்டாக்கிடாநின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய முடி. [அம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே] - மதுவைப்போக்கினாற்போலே என் விரோதிவர்க்கத்தைப்போக்கி என்னை அடிமைகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழிகேட்டருளுகிற நாளில், பாட்டுக்கள்தோறும் சிலவார்த்தைகளை அருளிச்செய்து "இது அர்த்தமானாலோ" என்றால், "இது விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்" என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான்; ஆண்டான் "இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்ததீ!" என்ன, "இப்பாட்டால் - தன் அவயவஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத் தனக்காக்கினானென்கிறார்" என்று அருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவுங் கிடக்க, பட்டர் அருளிச்செய்வதொன்று உண்டு – "ஆழ்வாரையும் ஆழ்வார்பரிகரத்தையும் விஷயீகரித்து அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று; 'विरोचितजटस्स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः । महार्हवसनो रामस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन्' (விரோசிதஜடஸ்ஸ்நாதஸ்சித்ரமால்யாநுலேபந: । மஹார்ஹவஸநோராமஸ்தஸ்த்தௌதத்ரஸ்ரியாஜ்வலந்) என்று நின்றாற்போலே.

[விட்டிலங்குஇத்யாதி] - மதகுதிறந்தாற்போலே விட்டு விளங்காநின்றுள்ள, சிவந்த ஒளியையுடைத்தான தாமரைபோலே யாயிற்று தாம் தோற்றுவிழும் திருவடிகள், தம்மைஅணைத்த கை, குளிரநோக்கின திருக்கண்கள், இவை. உபமேயத்துக்கு உபமாநம் நேராகப்போராமையாலே, அதுதன்னையே விசேஷித்துச் சொல்லுகிறார். அன்

அஞ்சாம்பாட்டு - விட்டிலங்கு இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, கீழ்ஸபரிகரமாகத் தம்மை விஷயீகரித்தது எத்தாலே யென்னில்; - இப்பாட்டால் தன்னவயவஸௌந்தர்யத்தாலே யென்னைத்தனக்காக்கினான் என்கிறார் என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது; எமரேழெழுபிறப்பும் மேவும் தன்மையமாக்கின குணத்துக்குத் தோற்று "விட்டிலங்கு" இத்யாதி விசேஷணங்களை இட்டேத்துகிறா ரென்று திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹமென்று கண்டுகொள்வது. ஒருவனை விஷயீகரித்தத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருந்த விடமுண்டோ என்ன, विरोचित இத்யாதி. இப்ப்ர லோகம்-பரதாழ்வானை விஷயீகரித்த அநந்தரத்தி விருப்பைச் சொல்லுகிறது. யுத்தகாண்டே ஏகத்ரிம்ஸதுத்தரஸததமே, "[illegible]" இத்யாத்யநந்தரம், "विरोचितजटः" இத்யாதி.

விட்டு-விகஸிதமாய். இலங்கு-விளங்காநின்றுள்ள. யத்வா, விட்டு-புறப்பட்டு. 'தாமரை' என்னாதே, "விட்டிலங்கு" இத்யாதியாலே விசேஷிப்பானென் ? என்ன, உபமேயத்துக்கு இத்யாதி. நேராக - ஒப்பாக. அதுதன்னை - உபமாநந்தன்னை. "அன்றிக்கே விட்டுவெக்கு" என்கிற வாக்யம் - சில ஸ்ரீகோஶங்களிலேயிருக்கிறது, சில ஸ்ரீகோஶங்களி லில்லை. இல்லாதபக்ஷத்திலே, அந்வயம் அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே "விட்டுவிக்கு" என்று அருளிச்செய்கையாலும், பாட்டுக்கள்தோறும் கீழ்முடிந்த திருநாமங்களை ஆதியாக அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலும்,

ழிக்கே, விட்டுவுக்கு - இலங்குசெஞ்சோதித்தாமரைபாத மென்று அங்வயம் [விட்டிலங்கு இத்யாதி] “ஶோபயந்தண்டகாரண்யம்” (சோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்னுமாபோலே இராநின்றது வடிவழகு. தம்மையணைத்தபோதைக் குளிர்ந்தவடிவு இருந்தபடி. விட்டிலங்குகிற ப்ரகாசத்தையுடைய சந்த்ரனைப்போலே யாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [சீர் சங்கு] - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே வந்த ஐஶ்வர்யம். *“உண்பதுசொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே”-ப்ரஸாதத்தைச்சூடிக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே, அவன்வாயாலே ஊட்ட உண்டு, வடிவைப் பாராத் திருக்கையிலே சாயுமித்தனை. [சீர்சங்கு] - “உன்செல்வம் சாலஅழகியது” என்னும்படி வாயதுகையதான ஐஶ்வர்யமிறே. [சக்கரம்பரிதி]-கண்டதில் மின்னிற்றொன்றை உபமாநமாகச்சொல்லுமித்தனையிறே; ஆதித்யனைப்போலேயன்றே திருவாழியாழ்வான் இருப்பது. [விட்டிலங்குமுடி] - இவையித்தனையும் தன்புகராலே முட்டாக்கிடுமோயிற்று.

ப்ர.—(விட்டிலங்கித்யாதி) ஆரண்யகாண்டே அஷ்டத்ரிம்ஶே ராவணம் ப்ரதி மாரீச:, “கஜாதவ்ருஷ்ணஶீர்ஷாந் தவதர்நிஹக்ஷண: | ஸகலவஸ்த்ரபராயணீர்ஸிலீகந கரேஷுயா ‖ ௧௪ ‖ ஶோபயந்தண்டகாரண்யம் தீப்தேந ஸ்வேந தேஜஸா | அத்ருஶ்யத ததாராமோ பாலசந்த்ர இவோதித: ‖ ௧௫ ‖”

“விட்டு” என்றதுக்கு - விஷ்ணுவுக்கு என்று அர்த்தாந்தரமுண்டென்று கண்டுகொள்வது. இப்போது, மதுசூதனனை - விட்டுவுக்கு என்று அங்வயிப்பது. “விட்டு” என்னுமிவ்விடத்தில் உகரம் - குற்றியலாகக் கொள்வது. குற்றியல் - குறுகினசப்தம். அதாவது - உகாரம் லோபித்துக்கிடக்கிறதென்றபடி. ப்ரகாஶாதிசயம் த்ருஷ்டாந்தமுகேநாஹ-ஶோபயந் இத்யாதி. ஶோபயந்தண்டகாரண்யம்தீப்தேந ஸ்வேந தேஜஸா | அத்ருஶ்யத ததாராமோ பாலசந்த்ர இவோதித:” இத்யாரண்யகாண்டே அஷ்டத்ரிம்ஶே ராவணம்ப்ரதி மாரீச:. கருஞ்சுடரென்று-குளிர்ந்த நிறமென்று அறிந்தபடி யென்? என்ன, தம்மை இத்யாதி. கருமைக்குஅர்த்தம்-குளிர்ந்தவென்கிறது. விகஸிதமாய் விளங்காநிற்கிற நீலமான ப்ரபையையுடைய மலைபோன்ற அழகிய வடிவென்று ஶப்தார்த்தம். “மதி, அம், சீர், சங்கு” என்று பதபேதம்பண்ணி, அம் - அழகிய சங்கென்று விவக்ஷித்து ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மென்றது. யத்வா. “மதியம்” என்று-சந்த்ரவாசகம் ஒருஶப்தமுண்டு. அப்போது, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்றது - உபசாரோக்தி. சீர்சங்கு - ஐஶ்வர்யமுடைய சங்கு. அழகிய சங்கென்னுதல். சங்குக்குச் சீர்மையேது? என்ன, பகவத் இத்யாதி ப்ரத்யாஸத்திதன்னைக் காட்டுகிறார் - உண்பது இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. நீயுண்ணும்படி சொல்லில், திருவுலகளந்தருளினவனுடைய வாகம்ருதமாயிற்று புஜிப்பது; கண்ணுறங்கில், கடல் போன்ற வர்ணத்தையுடையவனுடைய கைத்தலத்திலே யாயிற்று சாய்வது இத்யர்த்த:. எடுத்தபாசுரத்துக்கு அர்த்தம்-ப்ரஸாதத்தை இத்யாதி. சூடி - புஜித்து. கைப்புடை - திருக்கோபுரவாசலிலறை. பாரா-பார்த்துக்கொண்டு. சாயும்-சயிக்கும். இந்தப்ரத்யாஸத்தி ஐஶ்வர்யமோ? என்ன, உன்செல்வம் இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. உன் ஐஶ்வர்யம் மிகவும் அழகியது இத்யர்த்த:. வாயது கையதான வென்றது - சாடு. “ஸஹஸ்ராம்ஶுஸஹஸ்ரார்ச்சிஷம் ஸுதர்ஶநம்” என்றிருக்க, “பரிதி” என்று ஸூர்யனை உபமாநமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, கண்டதில் இத்யாதி. மின்னிற்றொன்றை-ப்ரகாசிப்பதொன்றை. “சக்கரம்” “பரிதி” என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமாநோபமேய பாவத்தாலே. முடிவிலே சொல்லுகையாலும், விசேஷணமிட்டு உபமாநஞ் சொல்லாமையாலும், உபமேயமாத்ரத்தைச் சொல்லுகையாலும் பலித்த பாவம், இவையித்தனையும் இத்யாதி. “விட்டு” என்று திருநாமமாக விவக்ஷித்தபக்ஷத்திலே அங்வயம்

---

* நாய்ச்சியார்திருமொழி - எ; அ.

திருவபிஷேகம். [அம்மான்மதுசூதனன்தனக்கே]-ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரித விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனானவனுக்கு. விட்டுவுக்கு - இலங்குஇத்யாதி - என்று முதலாக அந்வயம். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

மதுசூதனையன்றிமற்றிலேனென்று எத்தாலுங்கருமமின்றி
துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாட்நின்றூழியூழிதோறும்
எதிர்சூழல்புக்கெனைத்தோர்பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள்செய்ய
விதிசூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.

ஆ —(மதுசூதனை.) அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும்வர நான்பிறந்த பிறவிகள்தோறும் என்னை வசீகரிக்கைக்கீடான வடிவுகளைக் கொண்டுவந்து பிறந்தருளி என்னை வசீகரித்து, மதுசூதனல்லது எனக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்று அத்யவஸித்து த்வ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விட்டு ஸர்வகாலமும் நின்று துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடுகையாகிற இஸ்ஸம்ருத்தியை எனக்கே தந்தருளுகைக்காக, திரிவிக்கிரமனை எனக்காகவே கருமையாகிற விதி சூழ்ந்ததென்கிறார்.

ஓ.—ஆறாம்பாட்டில், தன்பக்கலிலே தான் ப்ரவணனாகைக்கு எம்பெருமான் அநேக காலம் வருந்திற்றெல்லாம் தன்னுடைய க்ருபையாலேயென்கிறார்.

[மதுசூதனையென்றுதொடங்கி] - மதுஸூதநனை யொழிய, மற்றொரு ப்ராப்யத்தை உடையேனல்லேன் என்று அத்யவஸித்து மற்றுள்ள புருஷார்த்தங்களைக் கொண்டு கார்யமின்றிக்கே காலமுள்ளதனையும் நின்று தன்னுடைய ஸ்தோத்ராத்மகமாய் ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான பாட்டுக்களைப் பாடி அந்தஹர்ஷத்தாலே ஆடும்படியாக. [எதிரென்றுதொடங்கி] - அநேகஜந்மங்களையெல்லாம் என்னை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கீடான திருவவதாரங்களைப்பண்ணி, [எனக்கேயருள்கள் செய்யவென்று மேலுக்கு]-ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஸுலபத்வார்த்தமாக த்ரிவிக்ரமனாயிருக்கிற எம்பெருமானை அதுக்குமேலே எனக்கே நிரவதிக ப்ரஸாதம்பண்ணும்படி எனக்கென்னவே விதி சூழ்ந்தது. தம்மை விஷயீகரித்தல்லது எம்பெருமானை யிருக்கவொட்டாமையால், அவனுடைய க்ருபாகுணத்தை - விதியென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன உபகாரத்துக்கும் தத்க்ருதௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கும் ஹேதுவான க்ருபாபாரவஸ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

காட்டுகிறார்-விட்டுவுக்கு இலங்கு இத்யாதி யென்று முதலாக அந்வயமென்று. "விட்டிலங்கு இத்யாதி" என்று பாடமிருந்ததாகில் - முந்தின அர்த்தத்தில் அந்வயங்காட்டுகிறபடியாகிறது. விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனனை தனக்கு - பாதம்கைகள்கண்கள் - விட்டிலங்கு செஞ்சோதித்தாமரையே, திருவுடம்பு - விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர்மலையே, சீர்சங்கு - விட்டிலங்குமதியமே, சக்கரம்-பரிதியே யித்யந்வய:. த்விதீயபக்ஷே, விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனனை-விட்டுவுக்கு-பாதம் கைகள் கண்கள் - இலங்குசெஞ்சோதி யித்யாரப்ய பூர்வவதேவாந்வய:. (௫)

மதுசூதனையன்றி - (என்விரோதியைப்போக்கின) மதுசூதனையன்றி, மற்று இலேன் - மற்றுப்ராப்யம் உடையேனல்லேன்; என்று — என்று, எத்தாலும் - ஏதேனுமொரு பதார்த்தத்தாலும், கருமம்இன்றி - ஒருகார்யம் அற்று, துதி - ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே, சூழ்ந்த - (அவன்குணங்களைச்) சூழ்ந்த - பாடல்கள் - பாடல்களை, நின்று- (ப்ரயோஜநார்த்தமன்றியே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக) நின்று, பாடி - பாடி, ஆட - ஆடும்படி, ஊழியூழிதொறும் - கல்பங்தோறும் கல்பங்தோறும், எனைத்து - அநேகங்களாய், ஓர் - அத்விதீயங்களான, பிறப்பும் — பிறப்புக்கள்தோறும், எதிர் - எனக்குஅபிமுகனாகைக்கிடான, சூழல்புக்கு - சூழ்ச்சியோடேஅவதரித்து, எனக்கே - எனக்கே அஸாதாரணமாக, அருள்கள் - ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமான உபகாரங்களை, செய்ய - பண்ணுகைக்கு, எனக்கு - எனக்குஉறுப்பான, ஏல் - ஏன்றுகோளையுடையவனாய், அம்மான் - ஸ்வாமியான, திரிவிக்கிரமனை - த்ரிவிக்ரமனை, விதி - (தப்பவொண்ணாத) விதி யென்னலாம்படியான க்ருபையானது, சூழ்ந்தது - சூழ்ந்துகொண்டது. ஏறுதல - கொள்ளுகையாதல் ; தகுதியாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்பக்கலிலே நான் ப்ரவணனாகைக்கு க்ருபாபரதந்த்ரனாய் அநேக காலம் வருந்தினான் அவ னென்கிறார்.

[மதுசூதனை இத்யாதி] - விரோதிநிரஸநசீலனையொழிய மற்றொரு ப்ராப்யத்தை உடையேனல்லேனென்று அத்யவஸித்து. [எத்தாலுமித்யாதி] - வேறொருபதார்த்தத்தாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே. ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் ப்ராபகாபாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து அவனை யொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயிருப்பர். [துதிசூழ்ந்தபாடல்கள்] - துதியென்று - ஸ்துத்யகுணமாய், குணங்களை விளாக்கொலை கொண்டு பேசவற்றான வாசகஸமூஹம். ஸ்தோத்ராத்மகமாய் ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான பாடலென்னவுமாம். [பாடியாடநின்று] - ஹர்ஷத்தாலே பாடியாடும்படி நின்று. "..." என்று ப்ரயோஜநங்களைப் பற்றி யகலுகைக்காக வன்றிக்கே, அதிலே நிலைநின்று கல்பங்தோறும் கல்பங்தோறும் இதுவே யாத்ரையாம்படி. உமக்கு இப்பேற்றுக்கு அடியென்? என்ன, - [எனைத்தோர்பிறப்பும் எதிர்சூழல்புக்கு] - நான் இழவுக்கு யத்நம்பண்ணிப்போந்த காலமெல்லாம் என்னைப்பெறுகைக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணிப்போருகையாலே பெற்றேன். எதிரானசூழல் - என்னையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கிடான திருவவதாரங்கள். [எனக்கேயருள்கள்செய்ய] - எனக்கும் பிறர்க்குமாக வன்றிக்கே எனககே யருள்கள் பண்ணும்படி. [அம்மான் திரிவிக்கிரமனை] - எனக்கென்னவே விதிசூழ்ந்தது. ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸ்ரீவாமனனாய் ஸகலலோகங்களையும் திருவடியின்கீழே இட்டுக்கொண்டவனை. அது பரதசையென்னும்படிஎனக்கென்னவே விதிசூழ்ந்தது. தம்மை விஷயீகரித்தல்லது அவனையிருக்கவொட்டாமையாலே அவனுடைய க்ருபாகுணத்தை - விதியென்கிறது. "..."

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தன்பக்கல் நான் ப்ரவணனாகைக்கு எம்பெருமான் வருந்திற்றெல்லாம் தன்க்ருபையாலே யென்கிறார்

ஆறும்பாட்டு. - மதுசூதனை இத்யாதி. "எனைத்தோர்பிறப்பும் - எதிர்சூழல்புக்கு-எனக்கேயருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை —தன்பக்கல் - இதமன்றி. வருந்திற்றெல்லாம் - ப்ரயாஸப்பட்டதெல்லாம்.

[மதுசூதனையன்றிமற்றிலேனென்று] - விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனானவனை யொழிய வேறுசிலரைத் தஞ்சமாகவுடையேனல்லே னென்றாயிற்று இவர்இருப்பது. ஸத்த்வந்தலையெடுத்தபோது ஒருகால் இவ்வார்த்தை சொல்லுமது நமக்கு முள்ளதோன்றிறே; இவர்க்கு வாசியென்? என்னில், - [எத்தாலும்கருமமின்றி] - அந்த உக்திக்குச்சேர்ந்த அநுஷ்டாந முண்டாயிருக்கும். ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் ப்ராபகாபாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து, அவனையொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒருப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருப்பர். [துதிஇத்யாதி] - ஸ்தோத்ராத்மகமான பாடலென்னுதல், ஸ்துத்யகுணங்களை விளாக்கொலை கொள்ளும்படியான பாடல்க ளென்னுதல். கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் துதிசூழ்ந்த பாடல்களைக்கொண்டு பாடுவது ஆடுவதாம்படி பண்ணினான். [நின்று] - “தேஹிமே” (தேஹிமே) என்று ப்ரயோஜநங்களைப்பற்றி யகலுகையன்றிக்கேயிருக்கை. இப்படிஅவன் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்? என்ன, சொல்லுகிறார் : [விதிசூழ்ந்ததால்] - எதிர்சூழல்புக்கு ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்தவன் அவன்போம்வரம்புக்கு எதிர்வரம்பே வருமா போலே, இவர்பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் தானும் எதிரேபிறந்து வந்தானாயிற்று. இவர் கர்மமடியாகப் பிறக்க, அவன்அநுக்ரஹத்தாலே பிறந்துவந்தவித்தனை. சூழலென்று அவதாரத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே; எனைத்தோர்பிறப்பும் எதிர்சூழல்புக்கு - எனக்கேஅருள்கள்செய்ய விதிசூழ்ந்ததா லென்கிறார். விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. பகவத்க்ருபையை விதி யென்பானேன்? என்னில் ; - அவனுக்குத் தப்பவொண்ணாததாகை

ப்ர.—(மதுசூதனை) [illegible]

(ஆடநின்று) யஜுஷி, “தேஹி மே ததாமி தே நி மே தேஹி நி தே ததே”.

தஞ்சமாக - ப்ராப்யப்ராபகமாக. மேலுக்கு அவதாரிகை - ஸத்த்வம் இத்யாதி. தாத்பர்யம்-அந்தவுக்திக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம்-ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் இத்யாதி. ப்ராப்யாபாஸங்கள் - ப்ரயோஜநாந்தரங்கள். ப்ராபகாபாஸங்கள் - உபாயாந்தரங்கள். கருமம்-கார்யம். ப்ரயோஜந மென்றபடி. துதிசூழ்ந்த பாடல்கள் - ஸ்துதியாகச் சூழ்ந்திருக்கிற பாடல்க ளென்று மூந்தின அர்த்தம். சூழுகை - கார்த்ஸ்ந்யேகஸம்பந்தம். ஆகையாலே, ஸ்ப்புடதையைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயார்த்தத்திலே, ஸ்தூயதஇதி ஸ்துதிः என்று-ஸ்துத்யகுணங்களைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. விளாக்கொலை கொள்ளுகை-கபளீகரிக்கை. ஊழியூழிதொறும் - துதிசூழ்ந்த பாடல்கள்-நின்று-பாடியாட என்று அந்வயித்து அர்த்தம், கல்பந்தோறும் இத்யாதி. “நின்று” என்றதுக்கு பாவம்-தேஹிமே இத்யாதி. எதிர்சூழல்புக்கு - சேதநனுக்கெதிரே பிறந்துவந்து. சேதநன் ‘கர்மமடியாகப் பிறக்கிறான், அவன்பிறக்கைக்கு அடியேது? என்ன, இவர்கர்மம் இத்யாதி. ஸ்வோக்தார்த்தஸ்யமூலம் தர்சயதி-எனைத்தோர்பிறப்பும் இத்யாதி. “அநுக்ரஹத்தாலே” என்னுமதுக்கு சப்தங்காணுமே யென்ன, விதியென்கிறது இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்த கதநமுகேந விவரணம்-நாம்நினைத்த

யாலே. நாம்நினைத்தவை தலைக்கட்டவோட்டாத கர்மம்போலே, ஈஶ்வரன் நினைத்த கார்யங்களும் க்ருபாபரதந்த்ரனாய்த் தலைக்கட்டமாட்டான் ; “𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌹𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌯𑌤𑍍”(வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த்தஃக்ருபயாபர்யபாலயத்) -காகுத்ஸ்த்தங்களிலும் க்ருபையேவிஞ்சி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் குடியிலே பிறந்தவர். வதார்ஹமான காகத்துக்கு விட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவுபண்ணு மவரிறே. [எனக்கேல்இத்யாதி] - ஸர்வேஶ்வரனா யிருந்துவைத்து, ஸ்ரீவாமநனாய்வந்துஅவதரித்து மூன்றடியாலே த்ரைலோக்யத்தையும் திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்டு எல்லாரோடும் பொருந்தின ஸௌலப்யந்தான் பரத்வமென்னும்படி, என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு ஒரு விதிசூழ்ந்தது, அம்மான் திரிவிக்கிரமனை எனக்கே அருள்கள்செய்ய - எனக்கென்னவே ஒருவிதி சூழ்ந்தது.

ப்ர॰—(விதிசூழ்ந்தது) 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 (௩௮) [illegible] 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌥𑌨𑍇 𑌸𑍀𑌤𑌾, “𑌸 𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 । 𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌹𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌯𑌤𑍍 ॥ ௩௪ ॥”

(திரிவிக்கிரமனையே) ஸ்ரீ 𑌨𑌾𑌰𑌸𑌿𑌂𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇, “[illegible]” (௧).

இத்யாதி. க்ருபாபரதந்த்ரனாய் நினைத்த கார்யம் தலைக்கட்டமாட்டா னென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- 𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌹𑌂 இத்யாதி. தங்களிலும் க்ருபையே விஞ்சியென்றது - தங்களுக்குஹாநிவந்தாலும் க்ருபையே விஞ்சி யென்றபடி. ஆனால், காகத்துக்குக் கண்ணழிவுசெய்கிறதென்? என்ன, வதார்ஹமான இத்யாதி. இது - ரஸோக்தி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், கண்ணையழிக்கையும் அதுவும் க்ருபாகார்யமென்றபடி. “அம்மான் திரிவிக்கிரமனை எனக்கென்ன - விதிசூழ்ந்தது” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி. “எனக்கு” என்று இரண்டிடத்திலே யிருக்கையாலே, புநருக்திவாரணைக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் - அம்மான் இத்யாதி. ஸ்வாமியான திரிவிக்கிரமனை எனக்கே அஸாதாரணமாக ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கிப் பரமபக்தி பர்யந்தமான உபகாரங்களைப் பண்ணுகைக்கு அஸாதாரணமாக ஒருக்ருபைசூழ்ந்துகொண்டதுஎன்று பாவார்த்தம். விதிஶப்தம் - க்ருபாவாசியாகையாலே, “அருள்கள்” என்கிற இது - க்ருபாகார்யபரம். “ஏல்” என்றது - அவதாரணபரமென்று கருதி - எனக்கேன்னவே என்கிறார். “ஏல்” என்றது - ஸந்தோஷாதிஶய ஸூசகமவ்யயமாதல். மதுசூதனை யென்று தொடங்கி, ஊழியூழிதொறும் - நின்று-துதி சூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடும்படி - எனைத்தோர்பிறப்பும் - எதிர்சூழல்புக்கு - எனக்கே அருள்கள் செய்ய-அம்மான் திரிவிக்கிரமனை - எனக்கேல் - விதிசூழ்ந்தது இத்யந்வயஃ. எனைத்து - அநேகங்களாய். ஓர் - அத்விதீயமான. பிறப்பும் - பிறப்புக்கள்தோறு மிதி பாவார்த்தஃ. ஏலுதல் - தகுதியாதலுமாம். (௪)

ஏழாம் பாட்டு.

திரிவிக்கிரமன்செந்தாமரைக்கணெம்மான் என்செங்கனிவாய்
உருவிற்பொலிந்தவெள்ளைப்பளிங்கு நிறத்தனனென்றென்று உள்ளிப்
பரவிப்பணிந்து பல்லூழியூழிநின்பாதபங்கயமே
மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய் வல்லைகாணென்வாமநனே.

ஆ.—(திரிவிக்கிரமன்.) ஆஶ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதன், ப்ரபுத்தமுக்தாம்புஜ சாருலோசநன், அழகிய திருப்பவளத்தையுடையவன், ஸுஸ்மிதன், இவற்றாலே என்னை அடிமையாக்கினவ னென்றென்று உள்ளிப் பரவிப்பணிந்து இப்படியே ஸர்வ காலமும் உன்னுடைய பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்; வல்லைகாண் எம்பிரானே! வல்லைகாண், ஒருவர்க்குஞ் செய்ய முடியாததனைவெல்லாஞ் செய்ய வல்லா னொருவனல்லையோ வென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணாநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை யநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தாய்; ஸ்ரீவாமநனான உனக்கு அரியதுண்டோ? என்கிறார்.

[என்செங்கனிவாயென்றுதொடங்கி] - சிவந்து தோற்றின திருவதரநிறத்திலே பகைத்தொடையனாய் அதியவளமான திருமுத்தின் நிறத்தைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவன். [என்றென்றுதொடங்கி] - இப்படி பலகால் நினைத்தும் அடைவுகெடப் பேசியும் குணபரவஶனாய் வணங்கியும் இப்படி காலதத்வமுள்ளதனையும் அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு உன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யும்படியான மநஸ்ஸைத் தந்தாய், என் வாமனனேயென்று - எம்பெருமானை யுகக்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான மநஸ்ஸைத்தந்தா னென்கிறார்.

திரிவிக்கிரமன் - த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தாலே லோகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கினவனாய், (அதுபோலே), செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்-கண்ணாலே, எம்மான் - ("ஜிதந்தே" என்னும்படி) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், செம்-சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - திருப்பவளத்தின், உருவில் - வடிவிலே, பொலிந்த - பரம்பிவளர்ந்துவருகிற, வெள்ளை - வெளுத்த, பளிங்கு - பளிங்குபோலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - திருமுத்தின்நிறத்தை, என் - எனக்குஅநுபவிப்பித்தவன், என்றென்று - என்றென்று தனித்தனியே, உள்ளி - (சேஷ்டிதத்தையுங்கண்ணழகையும் முறுவலழகையும்) நெஞ்சாலேஅநுபவித்து, பரவி - (அதுள்ளடங்காமையாலே அக்ரமமாகப்) பரவி, பணிந்து - (அந்தப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டுதிருவடிகளிலே) விழுந்து, பல் - பலவகைப்பட்ட, ஊழியூழி - கல்பவிபாகத்தையுடைத்தான காலதத்வமுள்ளதனையும், நின் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, பாதபங்கயமே - போக்யமான திருவடிகளிலே, மருவி - (அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு) பொருந்தி, தொழும் - அடிமைசெய்யும், மனமே - மநஸ்ஸையே, தந்தாய் - தந்தாய், என்வாமனனே - என்வாமநனே! வல்லை

காண் - வல்லைகாண். மஹாபலியினுடைய நெஞ்சை வஞ்சித்து அநுகூலமாக்கின நீ, என்னெஞ்சையும் அநுகூலிப்பிக்க ஶக்தனென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்னையநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமென்னும் மநஸ்ஸைத் தந்தா யென்கிறார்.

[திரிவிக்கிரமனென்று தொடங்கி] – ஸகலலோகங்களையும் தன் ஸௌலப்யத்தாலே காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டான். என்னைத் தன் கண்ணழகாலே தோற்பித்துப் புறம்புள்ள துவக்கை யறுத்தான். [என்செங்கனிவாயித்யாதி]- சிவந்து கனிந்த திருவதரத்தின் நிறத்திலே உஜ்வலமாய், வெள்ளைப்பளிங்குபோலே அதியவளமான திருமுத்தின் நிரையின் நிறத்தைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். [என்றென்றித்யாதி]- இப்படிப் பலகாலும் நினைத்தும் அடைவுகெடப் பேசியும் குணபரவஶனாய்வணங்கி, இப்படி காலதத்வமுள்ளதனையும் போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான உன் திருவடிகளையே யநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யும் மநஸ்ஸையே தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்திரமுமாய் அபோக்யமுமாமாகையாலே. "வஸுூலஂ ஹிஜநஃ" என்னும்படியிறே யிருப்பது. [வல்லைகாணென் வாமனனே] - ஶுக்ராதிகள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி மஹாபலியை வடிவழகாலே வஞ்சித்தாற்போலே, என்னை அநந்யார்ஹனாக்கிக்கொள்ள வல்லைகாண். இஶ்ஶக்தியை உடையவனுக்கு முடியாதது உண்டோ?

ஈடு—ஏழாம்பாட்டு: உன்னுடைய குணாநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப்ரணாமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை அநுபவிக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தா யென்கிறார்.

[திரிவிக்கிரமன்] - மூன்றடியாலே ஸகலலோகங்களையும் தன்காற்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். [செந்தாமரைக்கணெம்மான்] - நோக்காலே என்னைத் தன்காற்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். [என்செங்கனிவாய்இத்யாதி] - இவர் "ஜிதஂ" (ஜிதம்) என்றபின்பு, அவன் ஸ்மிதம்பண்ணினபடி. என்னை அநந்யார்ஹனாக்குகையாலே சிவந்து கனிந்த திருவதரத்தினுருவிலே - அழகிலே, நிறத்திலே, பொலிந்த - பரபாகத்தாலே ஸம்ருத்தமாய், பரிசுத்தமான ஸ்ப்படிகம்போலே யிருக்கிற திருமுத்துநிரையினுடைய நிற

ப்ர—(என்செங்கனிவாய்) ஜிதஞாயாஂ "ஜிதஂதேபுண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஶ்வபாவந । நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேஶ மஹாபுருஷ பூர்வஜ".

ஏழாம்பாட்டு. - திரிவிக்கிரமன் இத்யாதி. "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றத்தைப்பற்ற-உன்னையநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை என்றது.

ஸாவம் - மூன்றடியாலே இத்யாதி. "செந்தாமரைக்கணெம்மான்" என்ற பதங்களுக்கு ஸாவம் - நோக்காலே இத்யாதி. "எம்மான்" என்றதைப்பற்ற, ஜிதமென்றபின்பு என்றது. "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றது விவக்ஷிதம். "எம்மான்" என்று தொடங்கி சப்தார்த்தம்- என்னை இத்யாதி. அழகிலே நிறத்திலே யிதி - "உரு" என்று - அழகாய், அத்தாலே நிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. திருவதரத்துக்கு அழகாவது - சிவந்தநிறத்தை யுடைத்தாகையிறே. உருவாலே - அழகாலே பொலிந்த வண்மையையுடைய இதி ஶப்தார்த்தஃ. பளிங்கு - ஸ்ப்படிகம். திருமுத்தை "பளிங்கு" என்றது - முற்றுவமையாலே. ஒருவிஷயத்தினுடைய ஸ்மிதம் அப்படி

த்தை யுடையவன் [என்றென்றுள்ளி] - இதரவிஷயங்களினுடைய ஸ்மிதத்திலுண்டான ஸ்ம்ருதி, அகவாய்கண்டவாறே விட்டல்லது நிற்கவொண்ணுதா யிருக்குமிறே; இதுமாறுதே அநுஸந்திக்கலாமிறே [பரவிப்பணிந்து] - அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு, நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து. இப்பேறுதா னொருநாளுண்டாய் மற்றைநாள் மறுக்கையன்றிக்கே, [பல்லூழியூழி] - கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும் பரமபோக்யமான உன்திருவடிகளையே அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு தொழும் மநஸ்ஸைத்தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்த்திரமாகையாலும் அபோக்யமாகையாலும் ஒன்றையே பற்றிநிற்க விஷயமில்லையாகையாலே, மநஸ்ஸு "சஞ்சலம் ஹி மந:" (சஞ்சலம்ஹிமந:) என்று சஞ்சலமாயிறே யிருப்பது; அப்படியன்றியே, நித்யமுமாய் நிரதிஶயபோக்யமுமா யிருக்கையாலே மருவித் தொழும் மநஸ்ஸைத் தந்தா யென்றுமாம். பழையநெஞ்சைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே, கருவூலத்திலே ஒருநெஞ்சைத்தந்தாய் திவ்யம் ததாமி போலே. "பழையநெஞ்சுஇது" என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணவொண்ணுதபடி இராநின்றது. [என்வாமனனே வல்லைகாண்]- கொள்கைக்கும் கொடுக்கைக்கும் உனக்கு ஒன்றேயோ பரிகரம். வாமநவேஷத்தைக்

ப்ர.—(மனமே தந்தாய்) ஸ்ரீபகவத்கீதாஸு ஷஷ்டே, "யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந | ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம் ||௩௩|| சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் | தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் ||௩௪||".

(தந்தாய்) தத்ரைகாதஶே, "ந து மாம் ஶக்யஸே த்ரஷ்டும் அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா | திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம் ||௮||".

அநவரதாநுஸந்தாநவிஷயமா யிருக்குமோவென்ன, இதரவிஷய இத்யாதி. அகவாய்-தர்க்கந்தமாம்ஸாதி மயார்த்த: ப்ரதேஶம். மாறுதேயென்றது - வீப்ஸையைப்பற்ற. மறுக்கை - இல்லாதேபோகை. யாவத்காலம் மருவித்தொழுகைக்கு இரண்டுஹேது - அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும், பகவந்நிரதிசயபோக்யத்வமும். ஏதது பயவித ஹேதுவைப்பற்ற நிர்வாஹத்வயமாஹ-பரமபோக்யமான இதயாதியாலும், விஷயாந்தரங்கள் இத்யாதியாலும். "மருவித்தொழும மனமேதந்தாய்" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - விஷயாந்தர ப்ரவணமான மநஸ்ஸைத் திருத்தி உன்னை மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் என்னுதல், கருவுகலத்திலே ஒருநெஞ்சைத் தந்தாயென்னுதலென்று. முந்தின அர்த்தத்தை விஷயாந்தரங்க ளித்யாதி வாக்யத்தாலே அருளிச்செய்து, த்விதீயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-பழையநெஞ்சை இத்யாதி. மருவுகை - அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமாதல், அநந்யபரதையாதல். கருவூலம் - திருவாபரணாதிக ளிட்டுவைக்கும் அறை; ஸ்ரீபண்டாரமென்றபடி. அதிலுள்ள நெஞ்சுகளிலே ஒருநெஞ்சை யென்றபடி. புதியதாக ஒன்றைக் கொடுத்தவிடமுண்டோ? என்ன, திவ்யம் ததாமி போலே என்று. கீதாஸு ஷஷ்டே, "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்" இத்யாதி. ஏகாதஶே, "ந து மாம் ஶக்யஸே த்ரஷ்டும் அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா | திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்". கருவுகலத்திலே ஒரு நெஞ்சைத் தருகையாவது என்? என்ன, பழையநெஞ்சு இத்யாதி. விவரணம்-வாமந

காட்டி என்னெஞ்சைத் திருத்தித்தந்தாய் ; அவ்வடிவழகாலே, மஹாபலி, "என்னது" என்றிருந்த பூமியை யபஹரித்தாய் ; வல்லைகா ணென்று - உகக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணினன்
காமனைப்பயந்தாய் என்றென்று உன்கழல்பாடியேபணிந்து
தூமனத்தனனாய்ப் பிறவித்துழதிநீங்க என்னைத்
தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்? என்சிரீதரனே!

ஆ.—(வாமனன்.) நிரதிசய ஸௌந்தர்யஜந்மபூமியாயிருந்த உன்னுடைய வடிவையும்அழகையும் அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு பாடி, உன்திருவடிகளைப் பணிந்துகொண்டு ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும்படி என்னுடைய மநஸ்ஸை உன்திருவடிகளல்லது மற்றொன்றுஅறியாதபடி பண்ணினாய் ; ஸ்ரீமானே! உனக்கு நான் என்னகைம்மாறு செய்வது ? என்கிறார்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[என் மரதகவண்ணன்] - எனக்கு ஸர்வமஹாரமான நிறத்தையுடையவன். [காமனைப்பயந்தாய்]-லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றும் காமனுடைய அழகுக்கும் உபாதாநமானவனே. [என்றென்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன திருநாமங்களை இனிதாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டே உன் திருவடிகளிலே விழுந்துபிர்த்தோஷாந்தக்கரணனாய் ஸாம்ஸாரிகதுக்கமெல்லாம் நீங்கும்படியாக என்னுடைய மனோதோஷத்தைப் போக்கினாய். பூர்ணனாகையாலே உனக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னாற்செய்யலாவது காண்கிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அநுபவத்துக்கு உறுப்பல்லாத பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமுண்டோ? என்கிறார்.

வாமனன் -(ஸர்வஸுலபனை) வாமநனே! என் - எனக்கு அநுபாவ்யமான, மரதகவண்ணன் - மரதகம்போன்ற வடிவழகையுடையவனே! (ஹோக்தாக்களைக்கண்டு உகந்து பூர்ணமாகநோக்கும்), தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணினன்-கண்ணையுடையவனே! காமனை — எல்லாரும் ஆசைப்படும்அழகை யுடைய காமனுக்கும், பயந்தாய்-உத்பாதகனானவனே! என்றென்று - என்றென்றுசொல்லி, உன்கழல் - உன்திருவடிகளை, பாடியே - பாடியே, பணிந்து - பணிந்து, தூமனத்தனனாய் - (ப்ரயோஜநாந்தரங்களிற் போகாத) சுத்தமநஸ்ஸையுடையேனாய், பிறவி - ஜந்மப்ரயுக்தமான, துழதி- அலமாப்பு,

---

வேஷத்தை இத்யாதி. திரிவிக்கிரமன் இத்யாரப்ய, நிறத்த னென்றென்று - பல்லூழிதூழி - உன்னிப்பரவிப்பணிந்து - நின்பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்; என்வாமனனே-வல்லைகாண் இத்யர்வயஃ. வல்லைகாண் - நீ ஸமர்த்தனன்றோ வென்றபடி. வல்லை - ஸமர்த்தனேயென்று ஸம்போதநம்.

(எ)

நீங்க - தீரும்படியாக, என்னை - என்னை, தீமனங்கெடுத்தாய் - (விஷயாந்தரங்களிலே அந்யபரமான) தீயமனங்கெட்டுப்போம்படி பண்ணினாய்; என் - இப்படி எனக்கு உபகாரகனான, சிரீதரனே - ஸ்ரீமானே! உனக்கு - (பரிபூர்ணனான) உனக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்கேன்? ஸ்ரிய:பதியாகையாலே பூர்ணனான உனக்குச் செய்யலாவதொரு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில். என் திறத்தில் நீ பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[வாமனனித்யாதி] - ஸௌலப்யத்தையும், ஸ்ரமஹரமான வடிவழகையும், அதுக்குப்பரபாகமாய் தன்பேறாகநோக்கின கண்ணழகையு முடையவன். [காமனைப் பயந்தாய்]-லோகத்தையெல்லாம தன்னழகாலே பிச்சேற்றும் காமனுடைய அழகுக்கும் உத்பாதகனானவனே. மாநஸாநுபவ வைஶத்யத்தாலே முன்னிலையாகப்பேசுவர் ஓரோவிடங்களிலே; அதுக்குமேலே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு, அதுகிடையாமையாலே படர்க்கையாகப் பேசுவர்; இவையிரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். [என்றென்றித்யாதி]-இத்திருநாமங்களை இடைவிடாதே ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச்சொல்லி, அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே உன்திருவடிகளிலே விழுந்து. [தூமனத்தனனாய்] - பந்தஹேதுவன்றிக்கே குணாநுபவமே யாத்ரையாம்படியான நிரத்தோஷாந்த:கரணனாய்.[பிறவித்துழதிநீங்க] - ஜந்மமாகிற துழதியுண்டு - தூர்து:கம், அது போம்படியாக. [என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்] - விஷயாந்தரஸ்பர்ஶியான நெஞ்சைப் போக்குவதுஞ் செய்தாய். [உனக்கித்யாதி] - ஶ்ரிய:பதியாகையாலே பூர்ணனான உனக்கு என்னால் ப்ரத்யுபகாரமாகச் செய்யலாவது ஒன்றுங் காண்கிறிலேன், ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டுகிறிலேன்.

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமான் தந்திறத்திற் பண்ணினஉபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமல் தடுமாறுகிறார்.

[வாமனன்] - வடிவழகைச் சொல்லுகிற தென்னுதல், நன்மைகளைத் தருமவனென்னுதல். [என்மரதகவண்ணன்] - ஶ்ரமஹரமான வடிவழகை என்னைஅநுபவிப்பித்தவன். [தாமரைக்கண்ணினன்] - வடிவழகேயன்றிக்கே, அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஶகமான திருக்கண்களையுடையவன்.[காமனைப்பயந்தாய்]-வடிவழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவனே! அநுஸந்தாநத்திலே ஒருவைஶத்யம் பிறந்தவாறே முன்னிலைபோலே தோற்றும், அப்படியுஞ் சொல்லிக் கூப்பிடுவர்; அதுக்குமேலே சிலபரிமாற்றங்களை ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே படர்க்கையாகவுஞ் சொல்லிக் கூப்பிடுவர்; இவையிரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். [என்றென்றுஇத்யாதி]-

---

எட்டாம்பாட்டு.—வாமனன் இத்யாதி. "உனக்கென்செய்கேன்" என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை-எம்பெருமான் இத்யாதி. "வாஞ்ஸ்நாஃபாவயோ:" என்றத்தைப்பற்ற, வடிவழகை இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, வாமம் என்று - ஸுகமாய், "ஊஷ்மாணுஷகாஸ்ரா வாமாநி நயதீதி-வாமந:" என்றபடி. நன்மைகளை - ஸுகங்களை. மரதகசப்தார்த்தம்-ஶ்ரமஹரமான என்றது. அகவாயில் தண்ணளி - அந்தஸ்ஸௌஹ்ருத்யம். வெருட்டி - ப்ரமிப்பித்து. "வாமனன்" இத்யாதியாலே - பரோக்ஷமாகவும் "காமனைப்பயந்தாய்" என்று - அபரோக்ஷமாகவுஞ் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அநுஸந்தாநத்தில் இத்யாதி. முன்னிலை - அபரோக்ஷம். அதுக்குமேலே, சிலவென்றது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்தை. இவையிரண்டுக்கும் - பரோக்ஷமாகவும், அபரோக்ஷ

இத்திருநாமங்களை இப்படி வாயாலே மாருதே சொல்லாநிற்கத் திருவடிகளிலே விழுந்து. [தூமனத்தனனுய்] - பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் போதுவான நெஞ்சின்றிக்கே, மோக்ஷத்துக்கே ஏகாந்தமான நெஞ்சை யுடையனுய். பரிசுத்தாந்தஃகரணனுய். அதின்பலமாய் வருமதிறே ஜந்மம் போமது; பிறவித்துழதியுண்டு-தூர்துஃகம், அது நீங்கும்படியாக. [என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்] - அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே, உன்னையும்உகந்து க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உகக்கும் போல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய். நல்லநெஞ்சைத் தந்த வளவன்றிக்கே, போல்லாத நெஞ்சைக் கோடேப்பதுஞ் செய்தாய். [உனக்கு இத்யாதி] - பண்ணின உபகாரத்தின் கனத்தாலே ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது யரிக்கமாட்டுகிறிலேன். அதுக்கு விரகு காண்கிறிலேன். நான் ஒரு உபகாரங் கோள்ளாதோழிதல், நீ குறைவாளனுதல் செய்யப் பெற்றிலேன், புஷ்கலனுயிருக்கிற உனக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன்? (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

சிரீஇதரன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்றென்றிராப்பகல்வாய்
வேரீஇ அலமர்ந்துகண்கள்நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து
மரீஇயதீவினைமாள இன்பம்வளரவைகல்வைகல்
இரீஇ உன்னையென்னுள்வைத்தனை என்னிருடீகேசனே!

ஆ—(சிரீஇதரன்.) ஸ்ரீதரனுகையாலே செய்யதாமரைக்கண்ணனென்றென்று இராப்பகல் வாய்வெருவி அலமந்து கண்கள் நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து

ப்ர.—(வாமனன்) ஊர்ஷ்வ நிஷகாஷ்ர, வாஶாமி - ஸ்வாமி நயதீதி வாஶநஃ, ஸவர்ாணிவாஶாமி நயதீதிஶ்ருதெஃ [ஸா௦-உ-சு-கரு]."

முகவுஞ் சொல்லிக்கூப்பிடுகிற இரண்டுக்கும். "என்றென்று-பாடியே-உன்கழல்பணிந்து" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இத்திருநாமங்களை இத்யாதி. பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான வென்றது - "மநஏவமநுஷ்யாணாம்காரணம்பந்தமோக்ஷயோஃ" என்றத்தைப்பற்ற. ஶப்தார்த்தம் - பரிசுத்த இத்யாதி. தூய்மை - சுத்தி. பௌர்வாபர்யத்துக்கு ஹாவம் - அதின்பலமாய் இத்யாதி. அது - ஜந்மப்ரயுக்தது:கம். என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் - என்னை விஷயாந்தரங்களிலே தத்பரமான தீமநங்கெட்டுப்போம்படி பண்ணினுயிதி சப்தார்த்தஃ. "மருவித்தொழும்மனமே தந்தாய்" என்றபோதே - பொல்லாதநெஞ்சைத் தவிர்த்தமை ஸித்தமன்றோ வென்ன, நல்ல நெஞ்சை இத்யாதி. அதாவது-அநந்யப்ரயோஜநமானுலும் கதாசித்விஷயப்ராவண்யம் ஸம்பாவிதமாகையாலே அத்தைத் தவிர்த்தா யென்னுதல்; கீழ் - அந்வயமுகேந அருளிச்செய்து, இங்கே - வ்யதிரேகமுகேந அருளிச்செய்கிறு ரென்னுதல். "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றது- "யேதஷாம்ஸததயுக்தாநாம்பஜதாம்" இத்யாதி ஶ்லோகார்த்தம்; "தீமனங்கெடுத்தாய்" என்றது - "தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம்தமஃ | நாஶயாமி" இத்யாதி ஶ்லோகார்த்தம். தாத்பர்யம்-பண்ணின இத்யாதி. அதுக்கு-ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுகைக்கு. தீமனங்கெடுத்தாய் - சிரீதரனே - உனக்கென் செய்கேனென்று கூட்டி. ஹாவம்-நான்ஒரு இத்யாதி. "சிரீதரன்" என்கிற இத்தால் பலிதம்-புஷ்கலனுய் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (அ)

மருவியிருந்த தீவினைகள் மாள இன்பம்வளர எப்போதும் உன்னை என்னுள்ளே இருத்தி வைத்தருளினாய்; இப்படி உன்னழகாலே என்னுடைய கரணங்களையும் தோற்பித்தவனே, உனக்கு என்செய்கேன்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் போய் மிகவும் ப்ரீதனாம்படி என்னுள்ளே வந்து பேராதபடி புகுந்தருளி, என்னுடைய இந்த்ரியங்களை நீயிட்ட வழக்காக்கினாய் என்று ப்ரீதராகிறார். பக்தி பூர்வகமாக உன்னை யநுபவியாநிற்க, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஶய ஸுகமும் பிறக்கும்படியாக உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறா ரென்றுமாம். வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. மரீஇய - மருவின. இரீஇவைத்தனை - இருத்தி வைத்தாய்.

ப.—அநந்தரம், விஶ்லேஷதுஃகம் தீரும்படி என்னெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து, நான் ஹ்ருஷ்டனாம்படி அநுபவிப்பித்தா னென்கிறார். தூமனத்திலே தோற்றுவித்த பக்திக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு நான் உகக்கும்படி புகுந்தா னென்கிறா ரென்றுமாம்.

சிரீஇதரன் - ஸ்ரீய:பதியானவன், செய்ய - அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷப்ரீதியாலே செவ்விபெற்ற, தாமரை — தாமரைபோலும், கண்ணன் - கண்ணையுடையவன், என்று என்று - என்றென்று, ("இவளிராப்பகல்வாய்வெரீஇ" என்கிறபடியே), இராப்பகல் - இரவும் பகலும், வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி, அலமந்து - ("எங்கும்நாடிநாடி" என்கிறபடியே) அலமந்து, கண்கள் நீர்மல்கி - ("குவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்", "கேழிலொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்" என்கிறபடியே) கண்ணநீர்மல்கி, வெவ்வுயிர்த்து உயிர்த்து-("உள்ளம்மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும்" "நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும்" என்கிறபடியே) பலகாலும் வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, மரீஇய - (இப்படி ஆடியாடியில்) மருவின, தீவினை - தீவினை, மாள - போம்படியாக, இன்பம்வளர - (அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி) இன்பம்வளரும்படி, வைகல்வைகல் - ஸர்வகாலமும், என் இருடீகேசனே - என் இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனாகையாலே, என்னுள் - (உனக்குவிதேயமான) என்னெஞ்சிலே, உன்னை - (நியந்தாவாய் போக்யனான) உன்னை, இரீஇ - ("பக்கநோக்கறியான்" என்கிறபடியே) இருத்தி, வைத்தனை - வைத்தாய்.

பக்திபாரவஶ்யத்தாலே வந்த விகாரத்தை - வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து அறுதியாகச்சொல்லி, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தி பிறந்து அநுபவாநந்தம் வளரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் போய் ஹ்ருஷ்டனாம்படி என்னுள்ளே வந்து புகுந்தருளி, என்னுடைய இந்த்ரியங்களை நீயிட்ட வழக்காக்கினை யென்று ப்ரீதராகிறார். பக்திபூர்வகமாக உன்னை யநுபவியாநிற்க,ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஶய ஹர்ஷம் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறா ரென்றுமாம்.

[சிரீஇதரன்] - "ஶ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: । ஆஸ்தே" என்று நித்யஸூரிகளோலக்கத்திலே பிராட்டியும் தானும் சேரவிருக்கு மிருப்பிலே யாயிற்று - இவர் ஊனில் வாழுயிரில் ஆசைப்பட்டது. [செய்ய தாமரைக்கண்ணன்] - நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே, அவள் ஸந்நிதியாலே குளிர்ந்த திருகண்களையுடையவன். "வக்ஷஸ்தலஸ்த ஶ்ரியமீ—க்ஷ

ஸவிலாஸ: | விஶாரிவப்ரேரிதமவேத்யோவந:", "மையகண்ணாள்" என்றிறே அவளை யநுபவிக்கிறவன் கண்ணிருப்பது. [என்றென்றித்யாதி] - பக்திபாரவஶ்யதாலே இவர் தேஹயாத்ரை யிருக்குமபடியிறே யிது" என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; "அடியாடியிலோடின ஆர்த்தி சொல்லுகிறது - இன்பம் வளர, என்கிறதுக்கு முன்பு" என்பர் பட்டர். [இராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - "இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ" என்கிற விடம். வாய்வெருவி. [அலமந்து]-"எங்கும்நாடி நாடி" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [கண்கள் நீர்மல்கி]-"தனகுவளையொண் கண்ணநீர்கொண்டாள்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து] - "உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்" என்கிறவிடம். [மரீஇய தீவினை மாள]-பொருந்தின துக்கம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. மரீஇய - மருவிய. ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலே யானை இடர்பட்டாற்போலே அடியாடியில் இவராற்றாமை. [இன்பம்வளர]-அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி இவ்வளவும் வர விளைந்த ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது. [வைகல்வைகல்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும். [உன்னை யென்னுள்ளீரீஇவைத்தனை] - இருத்திவைத்தாய். துக்க நிவ்ருத்திக்கும் ஸுகஸித்திக்குமாகப் பண்ணின க்ருஷி என்னுடைய ஹ்ருதயஸந்நிதியேயா யிற்று. [என்னிருடிகேசனே]-என்னுடைய இந்த்ரியங்களும் எனக்குப் பரிகரமாய விரோதிக்கை தவிர்ந்து, இன்பம் வளருகைக்கு உனக்குக் கையாளாயின.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் நான் மறந்து மிகவும் ப்ரீதனும்படி பண்ணி, இந்த்ரியங்களைத் தானிட்ட வழக்காக்கினானென்கிறார். பக்திபூர்வகமாக உன்னைஅநுபவியாநிற்கச்செய்தே, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஶய ஹர்ஷமும் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறு ராகவுமாம்.

[சிரீஇதரன்] - பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவன். [செய்ய தாமரைக்கண்ணன்] - நீர்பாய்ந்த பயிர் செவ்விபெற்றிருக்குமாபோலே, அவள் திருமார்விலே யிருக்கையாலே குளிர்ந்த கண்ணழகை யுடையவன். "வக்ஷஸ்தலஸ்தஶ்ரிய:

ப்ர.— (சிரீ இதரன் செய்யதாமரைக் கண்ணன்) ஶ்ரீ விஷ்ணுபுராணே ப்ரத்யக்ஷம், "ததஸ்ஸஹஸ்ரா ஶுபம் ஶ்ரீவிஸ்தாரம் கமலனாயிதம் ஹ்ருதயே தமஸ்: | ஸௌவர்ணசக்ரஸ்விஷ்டாஸ்த்ரநேத்ரா தமாஸாத்ய விவ்யஞ்ஜயேஹஸி: || ஹரி ரேகாவஸ்துதிஷ்ட்ரா வ்ருத்த்யேம்ப்ரதவிதாவாஸி சர்வப்ரமாண்யா: யோஜநகாலேண ஸம்ஸ்யோத்பாதநாவஸ்தாமாஸ்தவிவ்யஞ்ஜயேஹஸி: || தயாஸ்யவாலேஷு விகாஸிவேக்ஷணம் வக்ஷஸ்தலஸ்தஶ்ரிய: யநோரஹஸ: | விஶாரிவப்ரேரிதமவேத்யோவநோநாதாமாஸ்தவிவ்யஞ்ஜயேஹஸி: ||

ஒன்பதாம்பாட்டு.—சிரீஇதரன் இத்யாதி. அடியாடியில் இத்யாதி. அவதாரிகாத்வயமும் - பட்டர்நிர்வாஹத்தையும், பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்தையும் பற்ற. க்ரமேண, "மரீஇயதீவினை மாள" என்றதிலே நோக்காக, அடியாடியில் இத்யாதி. "இன்பம்வளர" என்றதிலே நோக்காக-ப்ரீதனும்படிபண்ணி என்றது. 'இருடீகேசன்' என்றத்தைப்பற்ற, இந்த்ரியங்களை இத்யாதி. இட்ட வழக்கு - ததீநம். "இராப்பகல்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, பக்திபாவசராயிருக்கிற இவருடைய தேஹ யாத்ரையிருக்கும்படியைச சொல்லுகிறதென்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்-பக்தி இத்யாதி.

ஸம்பிவ்யாஹாரதாத்பர்யம்-நீர்பாய்ந்த இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-வக்ஷஸ

ஹ்ருஷ்டிஹ்ருஷ்டாஃ। விஸ்தாரிவஜ்ஜாத்வவத்ருஜ்வாலநஃ" என்கிறபடியே. [என்றுஎன்று]- இப்படி மாறுதேசோல்லி. [இராப்பகல்இத்யாதி]-"இவர் ஷக்திபரவஶராகையாலே இவருடைய தேஹயாத்ரை யிருக்கும்படி" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அன்றிக்கே,-பட்டர் "மரீஇயதீவினைமாள என்கிற விடத்தளவும் - ஆடியாடியில்இவர்க்கு ஓடின தசையாய், இன்பம்வளர என்கிற இது - அந்தாமத்தன்பு தோடங்கி, கேசவன் தமரளவும் வர வுண்டான ப்ரீதியைச் சோல்லுகிறது" என்று. 'இராப்பகல் வாய்வெரீஇ' என்கிறது - "இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ" என்றத்தை. 'அலமந்து' என்கிறது - "எங்கும் நாடிநாடி" என்றத்தை. 'கண்கள்நீர்மல்கி' என்கிறது—"தனகுவளையோண் கண்ண நீர்கோண்டாள்" என்றத்தை. 'வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து' என்கிறது - "உள்ளம்மலங்கவெவ் வுயிர்க்கும்" என்றத்தை. [மரீஇயதீவினைமாள] - ஆயிரமாண்டு முதலையின்கையிலே ஆனை இடர்பட்டாற்போலே, ஆடியாடியி லாற்றாமை. இவர்க்கு இப்படி போருந்தின விஶ்லேஷவ்யஸநம் ஆறும்படியாக. [இன்பம்வளர] - அந்தாமத்தன்பு தோடங்கிப் பிறந்த ப்ரீதி. [வைகல்வைகல்] - கழிகிற காலந்தோறும். [உன்னை யென்னுள் இரீஇ வைத்தனை] - உன்னைஎன்னுள்ளே யிருத்திவைத்தனை. [என் இருடீகேசனே] - எனக்குப் பரிகரமாய் விரோதித்த இந்த்ரியங்களும் உன்பக்கலிலே படையற்றன. பரமஶேஷியைக் கண்டார் த்வாரஶேஷிகளளவில் நில்லார்களிறே. (௯)

ஜ்வலந இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்களஸ்தவே, "தயாவராஹஸ்வரூபவிகாஸிவக்த்ராம் வக்ஷஸ்ஸ்ஜ்வலநஸ்ரீயஸ்ஸ்வஹ்ருஷ்டிஹ்ருஷ்டாஃ। விஸ்தாரிவஜ்ஜாத்வவத்ருஜ்வாலநநாநாஸ்தஜ்ஜ ஜ்வாவிஷ்டயேஹ்ருஷிஃ". பத்மோதபலஸப்தங்களுக்கு பேதங் கண்டுகோள்வது. அவதாரிகையிற் சொன்ன அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக ஆப்த ஸம்வாதத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்-இவர்பக்தி இத்யாதிவாக்யத்வயேந. தேஹயாத்ரை-தேஹதாரணம். அநுபவப்ரகார இதி யாவத்.பட்டர் நிர்வாஹோபபாதநம்-இராப்பகல்வாய்வெரீஇ இத்யாதி. "மரீஇயதீவினை" என்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விஶதயந்நர்த்தமாஹ-ஆயிரம் இத்யாதி. மரீஇய - போருந்தின. வைகல்-கழிகிற. வைகல் - காலமெல்லாம். முந்தின வைகல் - கழிகையைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாவது-காலபரம்; ஸர்வகாலமு மென்றபடி. எனக்கு விரோதித்த என்றது-அப்ராப்த விஷயப்ரவணமாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலே விரோதித்த வென்றபடி. "என்" என்றதின் அர்த்தம் - எனக்குப் பரிகரமாய் என்றது. "ஈசன்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-உன்பக்கல் இத்யாதி. படையற்றன- கிட்டின. படையறுகை-ஆயுதத்தைப் போகடுகை: தகதீந மென்றபடி. சேதநசேஷமான இந்த்ரியங்கள் அவனுக்குப் பாரதந்த்ரமாகக்கூடுமோ? என்ன, பரமஶேஷியை இத்யாதி. இவ்விடத்திலே. "ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹுஸ்தேஷாமீஶோயதோபவாந்। ஹ்ருஷீகேஶஸ்ததோ விஷ்ணோ க்யாதஃ" என்று கைலாஸயாத்ரையில் நாமநிர்வசநாத்யாயத்தில் ருத்ரோக்தியான நிருக்தி ரநுஸந்தேயா. பரமசேஷி-ஈஶ்வரன். நிர்வசநப்ரகாரத்திலே - இந்த்ரியங்களுக்கு ஸாக்ஷாத் சேஷி ஈஶ்வரனாகையாலே, பரமஶேஷி என்கிறது. த்வாரஶேஷி - சேதநஃ. "ஜ்வலநாத்" என்றது-விஶ்லேஷப்ரயுக்தமேயாகிலும், ஆடியாடியில் விஶ்லேஷவ்யஸநமாத்ரம்-பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு விசேஷம். என் இருடீகேசனே-சிரீஇதர னித்யாரப்ய, வைகல்வைகல் - உன்னை என்னுள்-இரீஇ-வைத்தனை யித்யந்வயஃ. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

இருடீகேசனெம்பிரான் இலங்கையரக்கர்குலம்
முருடுதீர்த்தபிரானெம்மான் அமரர்பெம்மானென்றென்று
தெருடியாகில்நெஞ்சேவணங்கு திண்ணமறியறிந்து
மருடியேலும்விடேல்கண்டாய் நம்பிபற்பநாபனையே.

ஆ.—(இருடீகேசன.) தன்னழகாலும் செயலாலும் என்னை அடிமைகொண்டவன், அயர்வறுமமரர்களதிபதி யென்றென்று அவனை ஏத்தி நினைந்துவணங்கு; இத்தை அழகியதாகக் கைக்கொள்ளக்கொண்டு, மறந்தும் நம்பிபற்பநாபனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சே! என்றுகொண்டு தம்முடைய நெஞ்சைக் குறைகொள்ளுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை யொருகாலும் விடாதே கிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுஸாவிக்கிறார்.

[இருடீகேசனென்றுதொடங்கி] - லங்கையில் ராக்ஷஸஸந்தாநத்தில் முருடனான ராவணனை முடித்து உபகரித்தாற்போலே தன்னழகாலே என் இந்த்ரியங்களை அநந்யபரமாக்குகையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவன். [எம்மானென்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய்வைத்து என்னை யடிமை கொண்டான் என்றுகொண்டு மிகவும் அநுஸந்தித்து நெஞ்சே அறிவுடையையாகில் அவனை யநுபவி, இத்தை த்ருடதரமாகக்கொள். [அறிந்தென்று தொடங்கி] - 'அவனை விட அடாது' என்றறிந்து ஸர்வகுண ஸம்பந்நனாய் நிரதிஶய ஸௌந்தரனானவனை நம்முடைய அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே 'விடுவோம்' என்று தோற்றினாலும் விடாதேகிடாய்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனை விடாமையிலுண்டான அபேக்ஷையை அருளிச்செய்கிறார்.

இருடீகேசன் - (தசேந்த்ரியாநநமான என்னுடைய) மாநஸேந்த்ரியத்தை நியமித்து, எம்பிரான் - எனக்குஉபகாரகனாய், (அதுக்குஉதாஹரணமென்னலாம்படி), இலங்கை - லங்கையில், அரக்கர்குலம் - ராக்ஷஸகுலத்துக்கு, முருடு - முருடான ராவணனை, தீர்த்த - அழித்து பிரான் - நாட்டுக்குஉபகரித்தவன், அமரர்பெம்மான் - நித்யஸூரிகளோபாதி, எம்மான் - என்னையநுபவிப்பித்த ஸ்வாமியானவன், என்றென்று - என்று பலபடியும்அநுஸந்தித்து, நெஞ்சே - நெஞ்சே! தெருடியாகில் - அறிவுடையையாகில், வணங்கு - (அவனை) வணங்கும்படி பார்; (இத்தை), திண்ணம் - சிக்கென, அறி-புத்தி பண்ணு; அறிந்து - இவ்வறிவுக்குமேல், மருடியேலும் - அயோக்யதையடியான கலக்கம் வந்ததேயாகிலும், நம்பி - குணபரிபூர்ணனாய், பற்பநாபனை - காரணபூதமான திருநாபி கமலத்தையுடைய இம்மஹோபகாரகனை, விடேல்கண்டாய் - விடாதேகிடாய். என்று நெஞ்சை அபேக்ஷிக்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எனக்கு உபகாரகனானவனை ஒருகாலும் விடாதே கிடாயென்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுஸாவிக்கிறார்.

[இருடீகேசனெம்பிரான்] - இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு விஷய ப்ரவணனாய் நசியாதபடி, தன்னழகாலே அவற்றைத் தன்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கின மஹோபகார

கன். [இலங்கைஇத்யாதி] - இலங்கையில் ராக்ஷஸஸந்தாநத்திலே விபீஷணாதிகளை யொழிய முருடான ராவணாதிகளை நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று என்னுடைய இந்த்ரிய வச்யதையைத் தவிர்த்தபடி. [எம்மானித்யாதி] - விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்தமாத்ரமே யன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்குமாபோலே என்னை அநுபவிப்பித்தவன். [என்றென்று] - இப்படிநினையா நின்றுகொண்டு. [தெருடியாகில்] - தெருளுதியாகில். அறிவுடையையாகில். ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றமுண்டாகில், [நெஞ்சேவணங்கு] - உபகாரகனை அவன் திருவடிகளிலே விழப்பார். [திண்ணமறி] - இத்தை "ஓலக்க வார்த்தை" என்றிராதே, த்ருடமாக புத்திபண்ணு. [அறிந்து] - "அவன் விடஅடான்" என்று அறிந்து. [மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்]- உனக்கு ஒருபோதாக அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகல நினைப்பதொரு அறிவு கேடுண்டு, அவ்வளவிலும் விடாதேகிடாய். [நம்பிபற்பநாபனையே] - அவன் குணபூர்த்தி யிருந்தபடிகண்டாயே, வடிவழகிருந்தபடி கண்டாயே, முன்பு உபகரித்து நின்றபடி கண்டாயே. இவ்விஷயத்தைவிட்டால் ஏத்தைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை நீ ஒருகாலும் விடாதேகிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறு ரிப்பாட்டில்.

[இருடீகேசனெம்பிரான்] - தன்னையறிகைக்குப் பரிகாரமாகத் தந்த இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு ஶப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பி நான்அநர்த்தப்படாமே,தன்னையே யறிகைக்குப் பரிகரமாம்படி பண்ணி யுபகரித்த மஹோபகாரகன். [இலங்கைஇத்யாதி] - இவருடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்த்தபடி, லங்கையில் ராக்ஷஸஜாதியில் விபீஷணாதிகளை வைத்து, மூருடான ராவணாதிகளை நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று. [எம்மான் அமரர்பெம்மான்] - இந்த்ரியங்களினுடைய இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த.

ப்ர.—(இருடீகேசனெம்பிரான்இலங்கை யரக்கர் குலம்முருடுதீர்த்தபிரான்) "ஹ்ருஷீகேஶ..." [illegible]

பத்தாம்பாட்டு - இருடீகேசன் இத்யாதி. "இருடீகேசனெம்பிரான்" என்றதைப் பற்ற - நமக்குமிகவு முபகாரகனானவனை என்றது.

இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனாய் உமக்கு உபகரித்த உபகாரமேதென்ன, தன்னையறிகைக்கு இத்யாதி. பதயோகத்துக்குஹாவம் - இவருடையஇத்யாதி. அரக்கர்குலத்தில் முருட்டைத் தீர்த்த உபகாரக னென்றபடி. முருடரான - கடினரான. முருடு - காடிந்யம். இவ்விடத்திலே- "... [illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார் - லங்கையில் இத்யாதி. "முருடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - விபீஷணாதிகளைவைத்து என்றது. நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று - இவருடைய இந்த்ரியம் வஶ்யமாயிருக்கச்செய்தே, இதினுடைய விபரீதாசரணத்தையைப் போக்கினபடி யென்றபடி. பூர்வோத்தரபத ஸமபிவ்யாஹாரலப்ததாத்பர்யம்-இந்த்ரி

மாத்ரமன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னை அநுபவிக்கத் தந்தவன். இப்படி சொல்லாநின்றுகொண்டு [தெருடியாகில்]- தெருளுதியாகில். ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில். [நெஞ்சே வணங்கு] - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும்அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றம்உனக்குண்டாகில், உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே விழப்பார். [திண்ணமறி]-இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே த்ருடமாகப் புத்திபண்ணு. [அறிந்து] - அறிகைதானே போரும் ப்ரயோஜநம். அதுக்குமேலே [மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்] - உனக்கு ஒருபிச்சுண்டிறே அவன்வைலக்ஷண்யத்தைப் பாராவருவது - 'நாம்இவ்விஷயத்தை தூஷிக்கையாவதேன்?' என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலப்பார்ப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத் தவிரப்பார்கிடாய். [நம்பி பற்பநாபனையே] - கெடுவாய், இவ்விஷயத்தை விட்டுப் புறம்பேபோய் மண்ணை முக்கவோ? அவன்குணபூர்த்தியிருந்தபடி கண்டாயே, வடிவழகுஇருந்தபடி கண்டாயே, முன்பு நமக்கு உபகரித்தபடி கண்டாயே. (௧௦)

ப தி ற் று ப் பா ட் டு.

பற்பநாபனுயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன்
எற்பரனென்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கேதன்னைத்தந்த
கற்பகம் என்னமுதம்கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்
வெற்பன் விசும்போர்பிரான் எந்தைதாமோதரனே.

யங்களினுடைய இத்யாதி. தெருளுதியாகில் - அறிவுடையையாகில். தெருள் - அறிவு. இது பின்னை ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தோ? என்ன, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான ஆகாரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில் என்கிறார். ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்குமித்-மநஸ்ஸஹகாரர்ஹாவே பாஹ்யஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயப்ரகாஸகத்வ மில்லாமையாலே ஜ்ஞாநேந்த்ரியாபேக்ஷயா மநஸ:ப்ராதாந்யம் அவலம்ப்யோக்தம்-ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்தும் வாய்த்தலையான என்று. "[illegible]"-அறிவுக்தும் வாய்த்தலையான என்றுசொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களாலே உண்டாகக்கடவ அறிவுக்கும் வாய்த்தலையானவென்றபடி. வாய்த்தலையான - மூலமான. இல்லையாகில் பேதந் தோற்றுகை; இந்த்ரியங்களுக்கு வாய்த்தலையென்ற போதே - இந்த்ரியஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் வாய்த்தலையென்றது ஸித்தமாகையாலேயென்று கண்டுகொள்வது. அநுவாதத்துக்கு ஹாவம் - அறிகைதானே இத்யாதி. ஜ்ஞாநஸ்யைவபலத்வஸூசநார்த்தோ நுவாத இதி பாவ:. மருடியேலும் - மருளுதியேலும்; ப்ரமத்தையுடையையாகிலும். மருள் - அஜ்ஞாநம். இங்கு - ப்ரமம். பாரா - பார்த்தமாத்ரத்திலே. பிச்சுத்தானேது? என்ன-நாம்இவ்விஷயத்தை இத்யாதி. அத்தை - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தை. "நம்பிபற்பநாபனை - மருடியேலும்விடேல் கண்டாய்" என்றதுக்கு ஹாவம்-கெடுவாய் இத்யாதி. முக்கவோ - தின்னவோ. "இவ்விஷயத்தை" என்றத்தை விவரிக்கிறார்-அவன்குணபூர்த்தி இத்யாதி. "நம்பிபற்பநாபன்-இருடீகேசனெம்பிரான்" இத்யாதியைப்பற்ற ஹாவம்-அவன்குணபூர்த்தி இத்யாதி ஆதல். நெஞ்சே, தெருடியாகில் - நம்பிபற்பநாபனை - இருடீகேசனித்யாரப்ய, என்றென்று - வணங்கு; திண்ணமறி; அறிந்து மருடியேலும் விடேல் கண்டாய் இத்யந்வய:. (௧௦)

ஆ.—(பற்பநாபன்.) அவன் நம்மைவிடிற் செய்வதென்? என்னில்; அளவிறந்த அழகையுடையனும், நிரவதிகதேஜஃப்ரப்ருதிகல்யாணகுணங்களையுடையனும், என்னை ஸ்வேதரஸர்வவிஷயவைராக்யபூர்வக ஸ்வாநுபவைகபோகனாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்த பரமோதாரனும், என்னுடைய போக்யமாய், நிரதிஶயஸௌந்தர்ய பரிபூர்ணமான திருமலையோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தாலே லப்தமான இந்த ஔதார்யத்தையுடையனும் திருநாட்டில் திவ்யபுருஷர்களுக்கு நாதனும், எனக்கு ஸ்வாமியாய் ஆஶ்ரிதபராதீநனான எம்பெருமான் என்னையல்லது அறியான்; ஆதலால், அவன் என்னை விடானென்கிறார்.

ஒ.—பதினோராம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து, அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியானென்கிறார்.

[பற்பநாபனென்றுதொடங்கி] - ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையனாய் அபரிச்சேத்யமானவன், ஸமஸ்த கல்யாணகுணகனானவன் மதேகஸித்தன். [என்னையென்றுதொடங்கி] - என்னை தனக்கு அர்ஹனாக்கி பரிக்ரஹித்து எனக்குத் தன்னை அஸாதாரணமாகத் தந்த விலக்ஷண கல்பகமுமாய் நிரதிஶயபோக்யமானவன். [கார்முகில் போலும் வேங்கட நல்வெற்பன்] - இவனுக்கு இவ்வௌதார்ய முண்டாயிற்றது திருமலையின் மிதியாலே. [விசும்போர் பிரான்] - அபர்வநுமமரர்களதிபதி.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அறிவுபிறந்த நெஞ்சையுடைய எனக்கு அவன் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனானா னென்கிறார்.

பற்பநாபன் - (ஜகதுத்பத்திஹேதுவான) திருநாபிகமலத்தையுடையனும், (உதபந்நஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), உயர்வற உயரும் - மிகவும்உயராநின்ற, பெருந்திறலோன் - அபரிச்சிந்நையான ஶக்தியையுடையனும், எற்பரன் - (இம்மேன்மையோடே) என்பக்கலிலே தத்பரனும், (அதடியாக), என்னை - என்னை, ஆக்கி - உண்டாக்கி, கொண்டு - அங்கீகரித்து, எனக்கே - எனக்கேஅஸாதாரணமாம்படி, தன்னை - தன்னை, தந்த-தந்த, கற்பகம் - கல்பகமாய், என் - எனக்கு, அமுதம் - போக்யமாய், கார்முகில்போலும் - (தாம்பாராமல்உபகரிக்கும்) காளமேக ஸத்ருஶனும், (அதுக்குயோக்யஸ்தலமான), வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்று பேராய், நல் - விலக்ஷணமான, வெற்பன் - திருமலையில் நிலையையுடையனும், (இந்நிலையிலே), விசும்போர் - நித்யஸூரிகளை, பிரான் - அநுபவிக்கிற ஆஶ்ரிதபவ்யதையை யுடையனான, தாமோதரன் - தாமோதரன், எந்தை - என்னை அடிமைகொண்டான். கல்பகத்திற்காட்டில் இவனுக்கு வாசி - அர்த்தியையுண்டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுக்கையன்றியே தன்னைக்கொடுக்கையும், தானே போகயமாகையும்.

இ.—பதினோராம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனாய் வைத்து அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியானென்கிறார்.

[பற்பநாபன்] - ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். [உயர்வறவித்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான ஶௌர்யவீர்யாதிகுணப்ரதையை யுடையவன்.

திறல் - பராபிபவந ஸாமர்த்த்யம். அது - அல்லாத குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். [எம்பரன்] - அம்மேன்மை யுடையவன் மதேகசித்தன். [என்னையாக்கி] - என்னைத் தனக்கு அர்ஹனாக்கி. [கொண்டு] - பரிக்ரஹித்து. [எனக்கே]-அஸாதாரணமாக. [தன்னைத்தந்த கற்பகம்]-ஔதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமான கல்பகதருவிற்காட்டில் இவனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - அர்த்தியையுண்டாக்கிக் கொடுக்கமாட்டாது, ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுதார்பக்கல் தான் மேல்விழுமதில்லை, ஒருவனுக்கே குறைவறக் கொடுக்கமாட்டாது, பலங்களைக்கொடுக்கு மித்தனைபோக்கி தன்னைக்கொடுக்குமதில்லை. [என்னமுதம்] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமானவன். தானே போக்யமாயிருக்குமதில்லையே அதுக்கு. [கார்முகில் இத்யாதி]-இந்த ஔதார்யத்துக்கடி திருமலையில் ஸம்பந்தமாயிற்று. “கொடுத்தோம்” என்று நினையாதே கொடுக்கும் மேகஸ்வபாவமான திருமலை. [விசும்போர்பிரான்] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் வைத்து ஆஶ்ரிதைகளான இடைச்சிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யிருக்கிற ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன்.

ஈடு.—பதினோராம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து, அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியானானானென்கிறார்.

[பற்பநாபன்]-ஸகலஜகதுத்பத்திகாரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். [உயர்வற இத்யாதி] - பேசப்புக்கால் பரிச்சேதித்துப்பேசவொண்ணாதபடியான ஶௌர்ய வீர்யாதி குணப்ரதையையுடையவன். திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்த்யம். அல்லாதகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இது. காரணத்வப்ரயுக்தமான மேன்மை அது, பராபிபவந ஸாமர்த்த்யந் தொடக்கமான குணங்கள் அவை, இப்படி யிருக்கிறவன் [எற்பரன்] - மதேகசித்தன். [என்னை இத்யாதி] - ஔதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பது கல்பகமிறே, அதில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. [என்னையாக்கிக்கொண்டு] - அர்த்திகளை யுண்டாக்கிக் கொடுக்கு மதில்லையிறே அதுக்கு. [எனக்கே] - ஒருவனுக்கே குறைவறக் கொடுக்கு மதில்லையிறே அதுக்கு. [தன்னைத்தந்த] - சிலப்ரயோஜநங்களைக் கொடுக்கு

பதினோராம்பாட்டு - பற்பநாபன் இத்யாதி. ‘பற்பநாபன்’ இத்யாதிகளெல்லாம் கடாக்ஷித்து-அத்யந்தவிலக்ஷணனாய் என்றது.‘தாமோதரன்’ என்றத்தைப்பற்ற, அத்யந்தஸுலபனாய் என்றது. ‘எந்தை’ என்றத்தைப்பற்ற - என்னையடிமைகொண்டவன் என்றது. ‘எற்பரன்’ என்றத்தைப்பற்ற, என்னையல்லதறியான் என்றது.

உயர்வற இத்யாதி - நாட்டாருடைய உயர்வு அல்பமாம்படியாக உயராநின்ற அபரிச்சிந்நஶக்தியையுடையவன் என்று ஶப்தார்த்தம். திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்யமானால், ‘ஶௌர்யாதிகுணப்ரதையையுடையவன்’ என்று சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அல்லாத இத்யாதி. ‘பற்பநாபன்’ என்றத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார், காரணத்வ இத்யாதி. எற்பரன் - என்னிடத்திலே தத்பரன். அத்தாலே, மதேகசித்தன் என்றது. வாக்யதாத்பர்யம் - ஔதார்யத்தில் இத்யாதி. வ்யாவ்ருத்த்யுபபாதகம் - அர்த்திகளை இத்யாதி. என்னையாக்கி - என்னை உண்டாக்கி. கொண்டு - அங்கீகரித்து. குறைவற-மோக்ஷதஶாபர்யந்தம். எனக்கேதன்னைத்தந்த - எனக்கே

மதல்லது தன்னைக்கொடுக்குமதில்லையிறே அதுக்கு [என் அமுதம்] - தான்போக்யமாயிருக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமானவன். [கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்வெற்பன்] - இந்தஔதார்யத்துக்குஅடி திருமலையின் ஸம்பந்தம்; ஸஹ்யம் பற்றின ஔதார்யமிறே. கொடுத்தத்தை நினையாதே கொடுக்கும் மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவன். [விசும்போர் பிரான் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, ஆஶ்ரிதரான இடையருக்கும் இடைச்சிகளுக்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி வந்து அவதரித்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். (கக)

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை
ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றேதொழுமவர்கள்
தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந்திசைமுகற்கும்
ஆமோதரமறிய எம்மானையென்னாழிவண்ணனையே.

ஆ.—(தாமோதரனை.) ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாய், ஸர்வஜகதேககாரணமாய், ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாயிருந்த எம்பெருமானை, ஒருவர்க்குந்தானறியலாமோ? என்று தொழுகிற பரமபுருஷஶேஷதைகஸ்வபாவரான சிவற்கும் திசைமுகற்கும் எம்மானை என்னாழிவண்ணனைத் தரமறியலாமோ? என்றுகொண்டு, அவனுடைய அபரிச்சேத்யமஹத்வத்தைச் சொல்லி, ஏவம்பூதனானவன்கிடீர் எற்பரனாயிருக்கிறவனென்கிறார்.

அஸாதாரணமாம்படி தன்னைத்தந்தவென்று ஶப்தார்த்தம். ஆக, கல்பகத்திற்காட்டில் இவனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி-அர்த்திகளை உண்டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன் அபேக்ஷிதங்கொடுக்கையன்றிக்கே தன்னைக் கொடுக்கையும், தானே போக்யமாகையும். 'கார்முகில் போலும்' என்றது-வேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். கார்முகில்போன்ற 'வேங்கடம்' என்கிற பேரையுடைய விலக்ஷணமான திருமலையை உடையவன் இதி ஶப்தார்த்தः. பதச்சேர்த்தியால் ஸித்தித்த ஹாவம் - இந்த ஔதார்யத்துக்கு இத்யாதி. இந்தஔதார்யத்துக்கு - 'எனக்கேதன்னைத்தந்த' என்று சொன்ன ஔதார்யத்துக்கு. கார்முகில்போலும் வேங்கடமென்று - மேகஸாத்ருஶ்யஞ் சொன்னது - மேகத்தினுடைய ஔதார்யம்போலேயிருக்குமென்னுமத்தைப் பற்ற; ஆகையாலே அத்தைப்பற்ற, இந்த ஔதார்யத்துக்குஅடி திருமலையின் ஸம்பந்தம் என்கிறார். ஔதார்யம் ப்ரவாஹத்வேநஹ்ருதிநிதாயாஹ - ஸஹ்யம்பற்றின ஔதார்யமிறே என்று. அதாவது - ஸஹ்யபர்வதத்தினின்றும் ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரவாஹத்துக்கு நாசமில்லாதாப்போலே, திருமலையோட்டை ஸம்பந்தமடியாக உண்டான பகவதௌதார்யத்துக்கும் ஒருகாலும் ஸங்கோசமில்லை என்றபடி. 'கார்முகில்' இத்யாதிக்கு ஶப்தார்த்தம் - கொடுத்தத்தை இத்யாதி. 'விசும்போர்பிரான் - தாமோதரன் - எந்தை' என்று அந்வயித்து ஹாவம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. பற்பநாபன் உயர்வற வுயரும் பெருந்திறலோன் - என்னையாக்கிக்கொண்டு இத்யாரப்ய, விசும்போர்பிரான் - தாமோதரன் - எந்தை - எற்பரன் இத்யந்வயः. இப்பாட்டில் - உபாயோபேயத்வ பாத்வஸௌலப்யங்களும், பராபிபவநஸாமர்த்த்யந் தொடக்கமான குணங்களும் சொல்லுகிறது. (கக)

ஒ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டில், பகவத்ஜ்ஞாநத்தில் அபிமாநிகளா யிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் எம்பெருமானை அறியவொண்ணாதென்கிறார்.

[தாமோதரனை யென்று தொடங்கி] - ஜகத்காரணபூதனாய் ஜகத்துக்கு ப்ரளயாபத்ஸகனுமாய் ஆஶ்ரிதபவ்யனானவனை ஒருவர்க்கு அளவிடலாமோ என்று அறிந்தார்களாகக்கொண்டு தொழும் ஸ்வபாவருமாய் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரவத் அந்தரங்கரான ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும், தன்னுடைய குணார்ணவத்தை என்பக்கலிலே மடுத்து என்னை அடிமைகொண்டவனைப் பரிச்சேதிக்கலாமோ.

ப.—அநந்தரம், தம்மளவில் அவன் பண்ணின உபகாரம் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அளவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

தாமோதரனை - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும், தனிமுதல்வனை - ஸமஸ்தஜகதேககாரணத்வத்தையும், ஞாலமுண்டவனை - ப்ரளயாபத்ஸகத்வத்தையுமுடையவனை, தரம் - பரிச்சேதித்து, அறிய - அறிய, ஒருவர்க்கு - ஒருவர்க்கும், ஆமோ - போமோ? என்று - என்று, தொழுமவர்கள் - தொழுமவர்களாய், தாமோதரன் - அந்த தாமோதரனுக்கு;உருவாகிய-ப்ரகாரதயா சேஷபூதரான,சிவற்கும்-ருத்ரனுக்கும்,திசைமுகற்கும்-ப்ரஹ்மாவுக்கும், (கடுகிலேகடலைமடுத்தாற்போலே), என் - என்பக்கலிலே, ஆழிவண்ணன் - தன்குணார்ணவத்தைவைத்து, எம்மானை-என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியை, தரம் - அளவிட்டு, அறியவாமோ - அறியப்போமோ? ஸாமாந்யமான உபகாரங்களை அறிந்தாலும், என்பக்கல் பண்ணின விஶேஷோபகாரம் அறிய அரிதென்று கருத்து.

இ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டில், "எற்பரன்" என்று என்னளவிற் செய்தாற்போலே தானே காட்டக்காணுமத்தனையல்லது, பகவத்ஜ்ஞாநத்திலே அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் அவனை அறிய வொண்ணாதென்கிறார்.

[தாமோதரனை இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் பாசுரமிருக்கிறபடி. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் ஒருவர்க்கும் தரைகாணப்போமோ. [தனிமுதல்வனை] - "ஏகமேவ" என்கிறபடியே - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயா யிருக்கிறபடியைத்தான் அறியப்போமோ. [ஞாலமுண்டவனை] - ஆபத்ஸகத்வத்தைத்தான் அறியப்போமோ. [ஆமோதரமறியவொருவர்க்கு] - எங்களையொழிய ஒருவர்க்குத்தான் அறியப்போமோ என்பர்கள். இப்படி சொல்லிக்கொண்டு தொழும் ஸ்வபாவருமாய், அவனுக்கு ஶரீரவத் அந்தரங்கரான ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்குந்தான் அறியலாமோ. [என்னாழிவண்ணனை யெம்மானை] - தன் குணார்ணவத்தை என்பக்கலிலே மடுத்து என்னை அடிமைகொண்டவனை. எம்மானை யென்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்களாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந் திசைமுகற்கும் - தரமறியவாமோ.

ஈடு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. "எற்பரன்" என்கிறபடியே - என்னளவில் அவன்செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு அவனைக்காணலாமல்லது, 'ஸ்வயத்நத்தாலே அறிவோம்' என்பார்க்கு அறியப்போகா தென்கிறார்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு - தாமோதரனை இத்யாதி. என்னளவில் அவன் செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு என்றது - என்னளவில் அநுக்ரஹம் செய்தாற்போலே அநுக்ரஹிக்க நினைத்தார்க்கு என்றபடி.

தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கென்றாயிற்று ப்ரஹ்மாதிகள் சோல்லுவது. [தாமோதரனை] - அவன் ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனாய் நிற்கிற நிலையை அறியப்போமோ? [தனிமுதல்வனை] - “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்கிறபடியே - த்ரிவித்காரணமும் தானேயாயிருக்கிற இருப்பை அறியப்போமோ? [ஞாலமுண்டவனை] - உண்டாக்கிவிடுகையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாய்நிற்கும் நிலையை அறியப்போமோ? ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கு? என்னாநிற்பர்கள். தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தார்களாக நினைத்து, ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கு என்றே தொழுமவராய், தாமோதரனுருவாகிய-ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶரீரவத்விதேயரான சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறிய ஆமோ? அல்லாதாரிற்காட்டில் தாங்கள் அறிந்தார்களாக அபிமாநித்திருக்கிறவர்களாலே தான் அறியப்போமோ? ஆரைத்தா னென்னில், [எம்மானை என்னாழிவண்ணனை] - குளப்படியிலே கடலைமடுத்தாற்போலே, தான் குணர்ணவமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்கு அறிவித்தவனை. இப்படி அவன்தானே காட்ட, நான்கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனையல்லது, ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியப்போமோ? எம்மானையென்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்களாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறியவாமோ? என்று அங்வயம். (௧௨)

ப்ர —(தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனை) ஶாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யே ஸத்வித்யாயாம் [௨], “ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் - தமேக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி”.

“தாமோதரனை” என்று தொடங்கி, “ஒருவர்க்கு” என்னுமளவும் - ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை யென்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் - தாமோதரனை இத்யாதி. இப்பதத்ரயத்துக்கு ஹாவம்-அவன் இத்யாதி. ‘தனிமுதல்வன்’ என்று - நிமித்தோபாதாநங்கள் சொன்னது-ஸஹகாரி காரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - உண்டாக்கி இத்யாதி. “யஸ்யாத்மா ஶரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்” இத்யேவமாகாரேண ஹிதேபிவதந்தி, ‘சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறியவாமோ’ இதி கதமுச்யத இத்யத்ராஹ - ஆமோதரமறிய இத்யாதி. ஒருவர்க்கும் - தரமறியவாமோ வென்று அங்வயம். தரமறியவாமோ - பரிச்சேதித்தறியவாமோ. தரம் - பரிச்சேதம். ‘சிவற்கும் திசைமுகற்கும்’ என்ற பூஜ்யோக்திக்கு ஹாவம் - அல்லாதாரில் இத்யாதி. ‘ஆழிவண்ணனை-எம்மானை’ என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - குளப்படியிலே இத்யாதி. ஆழிபோன்ற ஸ்வபாவத்தை உடையவனென்று பரமார்த்தம். ‘எம்மானை யென்னாழிவண்ணனை’ என்றது - ஆழ்வார்வார்த்தை. ஆனால் ஒருத்தராலும் அறியப்போகாதோ? என்ன; ‘எம்மானை’ என்றத்தால் ஸூசிதம் ஹாவமாஹ - இப்படி இத்யாதி. எம்மானை என்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை - ஒருவர்க்கு - தரம் அறியவாமோ - என்று தொழுமவர்களாய்த் தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் - தரமறியஆமோ? இத்யந்வய:. (௧௨)

பதின்மூன்றும்பாட்டு.

வண்ணமாமணிச்சோதியை அமரர்தலைமகனைக்
கண்ணனைநெடுமாலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணியதமிழ்மாலையாயிரத்துள் இவைபன்னிரண்டும்
பண்ணிற்பன்னிருநாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளணைவிக்குமே.

ஆ.—(வண்ணமாமணி.) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்பெருமானைப் பெறுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[வண்ணமென்று தொடங்கி] - நிறமுடைத்தாய் மஹார்க்கமான மணியினுடைய ஒளியையுடையனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியுமாய் அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஸுலபனாகைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணுவதுஞ்செய்து என்பக்கலிலே மிகவும் அபிநிவிஷ்டனானவனை. [பண்ணில்] - பண்ணிலே நடந்த.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் - நிறத்தையுடைத்தாய், மா - பெருவிலையனான, மணி - நீலமணியினுடைய, சோதியை - ஒளிபோலேயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையுடையனாய், (இவ்வழகு), அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், தலைமகனை - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெரியவனாய், கண்ணனை - ஆஶ்ரிதரைத்தானே அநுபவிக்குமவனாய், நெடுமாலை - அதுக்கு அடியான நிரதிசயவ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனைப்பற்ற, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் — ஆழ்வார், பண்ணிய — செய்தவையாய், தமிழ்மாலை — ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடஸந்தர்ப்பரூபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், பண்ணில் - பண்ணிலே வர்த்திப்பதாய், பன்னிருநாமப்பாட்டு - திருத்வாதசநாமத்தைப்பற்றிவருகிற பாட்டான, இவை பன்னிரண்டும் - இவை பன்னிரண்டும், அண்ணல்- ஸர்வேஶ்வரன், தாள் - திருவடிகளை, அணைவிக்கும் — ப்ராபிப்பிக்கும். இது கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[வண்ணமாமணிச்சோதியை] - அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய்ப் பெருவிலையனான நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனை. [அமரர் தலைமகனை] - இவ்வழகு நித்யஸூரிகளாலும் அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாதபடி அவ்வருகா யிருக்கை. [கண்ணனை] - இவ்வழகு விலக்ஷணாதிகாரமாகையன்றிக்கே, அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஸுலபனானவனை. [நெடுமாலை] - என்னளவில் பர்யவஸியாதே, என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தித்தவர்களளவும் செல்லும் வ்யாமோஹாதிஶயத்தை யுடையவனை. [பண்ணில்] - வேதம் போலே அடியின்றிக்கே யிருக்கிறதன்று. “அபௌருஷேயம்” என்னுமதிற்காட்டிலும் விலக்ஷணமா யிருக்கிறதாயிற்று வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தாலே. [பண்ணில்] இவைதான் பண்ணிலே

புணர்க்கப்பட்டன. [பன்னிருநாமப்பாட்டு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நமான திருநாமங் களைவைத்துப் பாடினவை. [அண்ணல் தாளணைவிக்குமே] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடி களை அணைவிக்கும் - சேர்க்கும். இப்பத்தோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன் தம ராக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான்திருவடிகளைச் சேர்த்துவிடு மென்கிறார்.

[வண்ணம்] - அழகிய நிறத்தை யுடைத்தாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நம்போ லேயிருக்கிற விக்ரஹத்தையுடையவனை. [வண்ணமாமணிச்சோதியை] - வண்ணம் - நிறம்.[மாமணி]-மா-கறுப்பு. கறுத்தமணிபோலே. நீலரத்நம்போன்றவடிவில்தேஜஸ்ஸை யுடையவ னென்றுமாம். இவ்வழகைக் கொள்ளைகொள்ளும் ஹோக்தாக்களைச் சொல்லு கிறது. [அமரர்தலைமகனை] - ஒருநாடாக அநுபவியாநின்றாலும் தன்னழகைப்பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்கிறவனை [கண்ணனை] - அவர்களே அநுபவித்துப்போகாமே, இங்குள் ளாரும் அநுபவிக்கும்படி க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்தவனை. [நெடுமாலை] - ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அவனளவில் தலைக்கட்டாத வ்யாமோஹத்தையுடையவனை. [தென் குருகூர்ச்சடகோபன்பண்ணிய] - வேதம்போலே பிறப்பிலியன்று. 'அபௌருஷேயம்' (அபௌருஷேயம்) என்னுமதிலும் வீறுண்டாயிருக்கிற தாயிற்று வக்த்ருவிஶேஷத்தாலே. இவை பண்ணிலேயாயிற்று நடந்தது. [பன்னிருநாமப்பாட்டு] - வைஷ்ணவத்வசிஹ்ந மான திருநாமங்களைவைத்துப் பாடினவை. இவை செய்வதேன்? என்னில், [அண்ணல் தாளணைவிக்கும்] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளோடே சேர்த்துவிடும். இத்திருவாய்மொழி யோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன்தமராக்கிவிடும்.

நிகமம் - வண்ணமாமணி இத்யாதி. 'பன்னிருநாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளணைவிக்கும்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

ப்ரதமார்த்தத்தில், வண்ணம் - அழகிய நிறம். மா என்று - மஹத்தை. சோதி என்று விக்ரஹம். த்விதீயார்த்தத்தில், "மாமணி - வண்ணச்சோதி" இத்யந்வயஃ. "மா" என்று - கறுப்பாய், நீலமணி யென்றபடி. "வண்ணம்" என்று - நிறத்துக்கு ஆஶ்ரயமான விக்ரஹத்தை லக்ஷிக்கிறது. "தலைமகனை" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருநாடாக இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரதாத் பர்யம் - அவர்களே இத்யாதி. பிறப்பிலியன்றாகில் வீறுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, அபௌரு ஷேயம் இத்யாதி. வீறு - அதிசயம். வக்த்ருவிசேஷத்தாலே யென்றவிடத்தில் - "வ்யாஹ்ருவா றிடு நாவஹு்தி" "ஸஹாவாவஹாஸவாராஸ" "யபெஹேகிஂவஉநாவஹுதீ ஷஜ" என்றிருக்கையாலே, மயர்வற மதிநலம்பெற்ற இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திவைலக்ஷண் யம் ஸம்புகர்ஷயாவிதமிறே யென்றபடி. தென்குருகூர் இத்யாதிக்கு - அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, த்ராவிடஸர்வஸாரூபமான ஆயிரத்தினுள்ளும், பண்ணி லேவர்த்திப்பதாய்த் திருத்வாதசநாமத்தைப்பற்றி வருகிற பாட்டான இவை பன்னிரண்டுமென்று ஸப்தார்த்தம். "பன்னிருநாமப்பாட்டு" என்றவிடத்திலே விவக்ஷிதம் விஶேஷமாஹ - வைஷ்ண வத்வ இத்யாதி. பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

முதற்பாட்டில் - தம்மோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுமெல்லாரும் தம்மைப் போலே விஷயீக்ருதராளுர்க ளென்றூர்; இரண்டாம்பாட்டில்-அதுக்கு அடி நாரா யணனுகையாலே என்றும், அந்நாராயண ஶப்தார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மூன்றும்பாட்டில் - இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேது சொன்னூர்; நாலாம்பாட் டில் - ஸர்வகாலமும் தன்னையே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினு னென்றூர்; அஞ்சாம் பாட்டில் - இப்படி தம்மை யநுபவிப்பித்ததனுலே அவன்வடிவில்புகரைச் சொன் ஞர்; ஆறும்பாட்டில் - இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்கடி நிர்ஹேதுக க்ருபை யென்றூர்; ஏழாம்பாட்டில் - தன்னையே ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கும்படியான நெஞ் சைத் தந்தா னென்றூர்; எட்டாம்பாட்டில் - தந்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான நெஞ் சையும் போக்கினு னென்றூர்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை யே நான் அநுபவிக்கும்படி என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தா னென்றூர்; பத்தாம்பாட்டில் - அநுபவவிரோதியான இந்த்ரியங்களையும் தன்வழியாக்கிக்கொண்டா னென்றூர்; பதினொ ராம்பாட்டில் - ஏவம்பூதனுனவன் என்னையல்லது அறியானு னென்றூர்; பன்னிரண் டாம்பாட்டில் - என்னைப்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமதொழிய ஸ்வயத்நத்தால் அறியப்போகா தென்றூர்; நிகமத்தில் - பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினூர். (கஈ)

ஹேதுசொன்னூரென்றது-'மாதவனென்றதேகொண்டு'என்றத்தைப்பற்ற. இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்கடி - உக்திமாத்ரத்தையே வ்யாஜமாக்கி விஷயீகரிக்கைக்கு அடி. (கஈ)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [Grantha text]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— [Grantha text]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கேசவனுலெந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
தேசடைந்தாரென்றுசிறந்துரைத்த - வீசுபுகழ்
மாறன்மலரடியேமன்னுயிர்க்கெல்லாமுய்கைக்கு
ஆறென்று நெஞ்சேயணை.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—அணைவதரவணை : ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(அணைவது.) "தாமோதரனை" என்கிற பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸஹேதுகமாக உபபாதித்து, இப்படி ஸர்வேஶ்வரனான எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்று பரரை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய பரிகரத்தையும் தம்மைப்போலேயாக்கி, "இத்தாற் போராது" என்று பார்த்தருளி, தனக்கு அஸாதாரணமாய், பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரையும் தனக்குப் பர்யங்கபூதனான திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமான அயர்வறுமமரர்களையும் பரிகாரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வபாஹுபலத்தால் துஷ்ப்ராபமாய், ஓரளவுமில்லையேயாகிலும் திருவடிகளையே பற்றினார்க்கு அநாயாஸேந பெறலாய், து:ககந்தாஹிதமாய், அத்யந்த ஸுகரூபமாய், நிரதிஶயமங்களமாய், அநுபவிப்பார்க்கு அதிஸ்புடமாய், அபரிச்சேத்யமாய், உத்தமமுமாயுள்ள முக்தப்ராப்யமான தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தை, ஸர்வேஶ்வரனாகையாலே அபேக்ஷித ஸம்விதாநக்ஷமனாயுள்ள ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான், தமக்கும் தம் பரிகரத்துக்கும் தருகையிலேயுபக்ரமித்தருளுகிற விருப்பைக் கண்டு அதிப்ரீதரான ஆழ்வார், "எல்லாரையும் ஈத்ருஶபோகபாகிகளாக்கவேணும்" என்று பார்த்தருளி, அவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், அதுக்கு உறுப்பாக ஐஶ்வர்யத்தையும் உபதேசித்து, நானும் இவர்களைப்போலே யாகாதே ததேகபோகனாய்க்கொண்டு அவனை புஜிக்கப்பெற்றேனென்று த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், "மேவுந்தன்மையமாக்கினான்" என்று - ஸ்வஸம்பந்தி ஜநங்களுக்கும் ப்ராப்திபர்யந்தபலரூப மோக்ஷப்ரதனாய்க் கொண்டு ஈஶ்வரன் நிற்கிற நிலையையும், அதுக்கு அடியான பரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'இத்தை ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது' என்று. உபதேசிப்பாராகக் கோலி; அவனுடைய ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வகமான மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், அதுக்கு உறுப்பான சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும், இந்தவ்யாபார ப்ரகாஶிதமான ஸௌலப்யாதி குணங்கள் நித்யாநுபாவ்யமென்னுமிடத்தையும், அந்த குணப்ரகாஶகமான அவதாரபாஹுள்யத்தையும், அவதாரதஶையிலும் பரத்வம் அதிப்ரஸித்தமென்னுமிடத்தையும், அவதீர்ணனானவன் ரக்ஷணவ்யாமோஹத்தால் பண்ணும் வ்யாபாரம் அநேகமென்னுமிடத்தையும், அவதீர்ணனுடைய பரத்வோபயுக்தமான அதிஶயிதாகாரங்கள் அறியவல்லாரில்லையென்னுமிடத்தையும், அவனுடைய ஆஶ்ரித ஸௌலப்யம் அபரிச்சிந்நமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதனைத் தாம் அநுபவிக்கப்பெற்றமையையும் அருளிச்செய்து, உபதேஶாந்நிவ்ருத்தராய் ஸ்வலாபத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். இதிற் சொல்லுகிற பரத்வம், முதல் திருவாய்மொழி போலே-ஸ்வரூபகதமாயுமன்றியே, திண்ணன் வீட்டிற்போலே - மநுஷ்யத்வே பரத்வமுமன்றியே, மோக்ஷப்ரதத்வோபயுக்தமாயிருக்கிறது.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய பரிகரத்தையும் தம்மைப்போலேயாக்கி, "இத்தாற் போராது' என்றுபார்த்து, முக்தப்ராப்யமான ஐஶ்வர்யத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் தருகையிலேயொருப்பட்டிருக்கிற விருப்பைக் கண்டு அதிப்ரீதராய், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற அநர்த்தத்தைக்கண்டு, "எல்லாரும் ஈத்ருஶபோகபாகிகளாகவேணும்" என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யுபதேஶிக்க, அது ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே நிஷ்பல

மாகையாலே, "இவர்களைப்போலே யாகாதே நாம்ததேகஹோகராகப் பெற்றோமே" என்று த்ருப்தராய் முடிக்கிறார். "இத்திருவாய்மொழி பரத்வோபதேசம்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். "பலவிடத்திலும் பரத்வஞ்சொல்லா நின்றது, மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்ல வேண்டுவதொன்று, அத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். இவைதான் ஒன்றை யொன்று ஒழிந்திராது, மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேஶ்வரத்வத்தோடே வ்யாப்தம். ஸர்வேஶ்வரனுகில் மோக்ஷப்ரதனுயிருக்கும். மோக்ஷமாகிறது - தனக்கு அஸாதாரணமாய் முக்தப்ராப்யமான தன்னுடைய ஐஶ்வர்யம். அதாகிறது - பிராட்டி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளைப் பரிகரமாகவுடைத்தாய், அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நஸாத்ய மன்றிக்கே தன்னாலே தன்னைப்பெறுவார்க்கு அநாயாஸஸித்தமாய், நிரதிஶய ஸுகரூபமாய், அபரிச்சேத்யமாய், அதிஸ்புடமாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஐஶ்வர்யம்.

ஈடு.— ஸர்வேஶ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் தம்மொருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் வெள்ளமிட்டபடியைச் சொன்னார் - கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - "நம்மோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அவன் இப்படி விஷயீகரிப்பானுன பின்பு ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கி அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்" என்று, அவர்களுக்கு மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். இத்திருவாய்மொழி தன்னை - 'ஈஶ்வரத்வஞ் சொல்லுகிறது' என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு; 'மோக்ஷப்ரதத்வஞ் சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. இவைதான் ஒன்றையொன்று விட்டிராது, ஈஶ்வரனுயிற்று மோக்ஷப்ரதனுமவன்; மோக்ஷப்ரதனும்போது ஈஶ்வரனுகவேணும். இதுதன்னிற் செய்ததாகிறது என்? என்னில்; - ஆழ்வார்க்கு முதல்தன்னிலே ஸர்வேஶ்வரன் அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து, ருசியை யுண்டாக்கி, இவர்விடிலும் தான் விடாதே

அணைவதாவணை ப்ரவேஶ. வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. இந்த வாக்யம் - "கேசவன்தமர்கீழ்மே லெமரேழெழுபிறப்பும்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி - நாம் உபதேசித்து சிஷ்யரூபஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி. நம்மோட்டை ஸம்பந்த மென்கிறவிடத்திலே - "பிள்ளை லோகாசார்யர், 'ஆய்க்குடி' என்கிற க்ராமத்திலே 'பெருமாள் பறிகொடுத்தார்' என்று கேட்டுத் தாமும் பறிகொடுத்தார்; அத்தைக் கேட்டருளிப் பெருமாள் அத்யந்தம் ப்ரீதராய்ப் பிள்ளை லோகாசார்யரைப் பார்த்து, 'உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்திகளுக்கும் மோக்ஷம் தந்தோம்' என்று திருவுள்ளமாக, அநந்தரம் பிள்ளைலோகாசார்யர் "யம்யம்ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்யாம்" இத்யாதிப்படியே தம்முடைய பரமக்ருபையாலே எறும்பு முதலானவற்றை ஸ்பர்ஶிப்பது, ஸ்தாவராதிகளைக் கடாக்ஷிப்பது முதலான க்ருபாகார்யமான செயல்களைச் செய்து எல்லார்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கியருளினுப்போலே" என்று அருளிச்செய்வர். "தீர்த்தனுலகளந்த" இத்யாதியையும், "இருவரவர்முதலுந்தானே" இத்யாதியையும் பற்ற-ஈஶ்வரத்வம் சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு என்றது. அது முதல்திருவாய்மொழி, "திண்ணன்வீடு" இத்யாதியாலே ஸித்தமாகையாலே, "பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவன்" என்றத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு மோக்ஷப்ரதத்வம் சொல்லுகிற தென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யென்றபடி. ஸம்ஸ்ருத்ய ஸாகர ஸமுத்தாரையிதா நாம் ஸர்வாநாம் காமதிரிஷ்ட்ரா - இவைதான் இத்யாதி வாக்யத்ரயேண. மோக்ஷப்ரதனை ஈஶ்வர ப்ரதிபாதகம் இத்திருவாய்மொழி யென்றபடி. இரண்டும் - முதற்பாட்டிலே வ்யக்தம். விஸ்தாரஸங்கதி - இது தன்னில் இத்யாதி. இது தன்னில் - இத்திருவாய்மொழியிலே. அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து என்றது - "யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்" "இசைவித்தென்னை" "என்னிசைவினை" இத்யாதியைப்பற்ற. ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து என்றது - மயர்வற மதிநலமருளினமையைப் பற்ற. யத்வா, இரண்டும் - "தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்" என்றத்தைப் பற்றவாதல். ருசியை யுண்டாக்கி என்றது-"அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து" "நின்னலாலிலேன்காண்" இத்யாதியைப்பற்ற. "யானொட்டி" இத்யாதியைப்பற்ற - இவர்விடிலும் இத்யாதி. "முடியாததென்னெனக்கேலினி" "கேசவன்

விரும்பி, இதுதான் இவர்தம்மளவிலன்றிக்கே தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவும் இப்படியே பெருகிக் கரைபுரளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, "ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வபாவம் இதுவானபின்பு, நாம் பெற்றபேறு எல்லாரும் பெறும்படி பண்ணுவோம்" என்று, ஸம்ஸாரிகளை யடையப்பார்த்து, அவர்களுக்கு, 'மோக்ஷப்ரதன்' என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார். இவர், தாம்பெற்றதாய்ப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற பேறுதான்; பிராட்டி, திருவடி, திருவநந்தாழ்வானைப் பரிகரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்க அரிதாய், அவனாலே பெறப் பார்ப்பார்க்கு வருத்தம் அறப்பெறலாய், ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள்போலே அஸ்த்திரமாயிருக்கையன்றிக்கே நித்யமாய், அவிஶதமாயிருக்கை யன்றிக்கே, அத்யந்தம் ஸ்புடமாய், து:கமிஶ்ரமா யிருக்கையன்றிக்கே ஸுகைகதாநமாய், மங்களமாய், உத்தமமாய், அபரிச்சிந்நமாய், இப்படியிருக்கிற முக்தப்ராப்ய லோகத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் அவன் கொடுப்பானாகப் பாரிக்கிற படியைக் கண்டு, "ஸம்ஸாரிகளையும் ஈத்ருஶலோகிகளாம்படி பண்ணவேணும்" என்று பார்த்து அவர்களைக்குறித்து ஹிதம் அருளிச்செய்ய, அதுகேட்டபின்பும் அவர்கள் பழைய நிலையில்நின்றும் குலையாதே, மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே அவர்கள் இத்தை அநாதரித்திருக்க,

---

ப்ர—அர்ணவதரவணே ப்ரவேஶே—(மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவணனுக்குச் சொன்னஹிதம்போலே அவர்கள் இதை யநாதரித்திருக்க):—"𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇, "𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 । 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌮𑌹𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥௬॥ 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌭𑌿𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑍋 𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌯𑌾𑌨𑍁𑌗𑌃 । 𑌸 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌰𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌶𑍇 ॥௭॥ 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹 । 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥௮॥ 𑌹𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌮𑍇𑌨 𑌚 । 𑌨 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌮𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥௯॥ 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌹 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌵𑌣 । 𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥" 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌵𑌤𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇, '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌃 । 𑌨 𑌮𑌰𑍍𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌤𑌃"

𑌆𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌹𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌚 𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌯 𑌮𑌾𑌰𑍀𑌚𑌃, "𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌨 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌮𑍍 । 𑌬𑌲𑌂

தமர்" "கோவிந்தன்" இத்யாதிகளைப்பற்ற - **இதுதான் இவர் தம்மளவிலன்றிக்கே** இத்யாதி. "அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்" என்றதின் விவரணம்-**நாம் பெற்றபேறு எல்லாரும்** இத்யாதி. பாட்டுக்களிலே யிறங்கி உக்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் - **இவர் தாம்** இத்யாதி. **பரிகரமாகவுடைத்தாய்** - பரிகரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாகவுடைத்தாய். பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வா னென்றதுக்கு - "அர்ணவதரவணே மேல்" இத்யாதௌ ஹ்ருதயம். **ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்க அரிதா** யென்றது-"ஆர்காண்பாரே" என்றத்தைப் பற்ற. **வருத்தமறப் பெறலாய்** என்றது - "புணைவன்" என்றத்தைப்பற்ற. "நலமந்தமில்லதோர்நாடு" என்றத்தைப்பற்ற - **ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள்** இத்யாதி. மேலெல்லாம் - "𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌵𑌰𑌤𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌦𑌤𑌮" இத்யாதி ஶ்ருத்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம். **அபரிச்சிந்நமாய் இருக்குமென்று** கூட்டி நிர்வஹிப்பது. **தமக்கும் தம்பரிகாரத்துக்கும்** என்றது-"கேசவன்தமர்" இத்யாதியைப் பற்ற. **அவன் கொடுப்பானாகப் பாரிக்கிறபடியை** என்றது-"ஆள்வரெம்மாவீடே" என்றதிலே ஸூசிதம். **ஹிதம் அருளிச்செய்ய** என்றது - "நாடு புகுவீர்" என்றத்தைப் பற்ற. **பழையநிலை** - பூர்வஸ்த்திதி. **மால்யவான் தொடக்கமானார்** என்றது-மாரீசன், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், இவர்களை. "𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌹 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌵𑌣 । 𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍" என்று மால்யவானும், "𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌤𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍇" என்று மாரீசனும், "𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌮𑌮 । 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀" என்று விபீஷணாழ்வானும் சொன்னார்களிறே.

'நாம் நம்முடைய அநுபவத்தைவிட்டு இவர்களோடே துவக்குண்கிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்?' என்று, வழிபறிக்கும்நிலத்தில் தம்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினார் ஹ்ருஷ்டராமாபோலே, 'நாம் முந்துறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதொழியப் பெற்றோமிறே' என்று ஸ்வலாபத்தை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம்
புணர்வதுஇருவரவர்முதலுந் தானே
இணைவனுமெப்பொருட்கும் வீடுமுதலாம்
புணைவன் பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கே.

ஆ.—*நாகபர்யங்கஶாயி யாகையாலும், ஸ்ரீய:பதியாகையாலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலும், ஸர்வாத்மஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய்க்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாகையாலும், முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகனாய்க்கொண்டு மோக்ஷப்ரதனாகையாலும், நாராயணனே ஸர்வேஶ்வர னென்கிறார்.*

[illegible]

[illegible]

துவக்குண்கிற - *ஈடுபடுகிற.* ஸ்வலாபத்தை யநுஸந்தித்து *என்றது - "கண்ணனை நான் கண்டேனே" என்றதைப்பற்ற.* இனியராகிறார் - *ப்ரீதராகிறார்.*

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸம்க்ஷேபிக்கிறார்.

[அணைவதென்று தொடங்கி] - பெரியபிராட்டியாரும் எம்பெருமானும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்குமிருப்பைக் காண்கை முக்தப்ராப்யமென்று கருத்து. ஆகம் - உடம்பு. [இருவரவர்] - ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள். [இணைவனென்று தொடங்கி] - தேவமநுஷ்யாதி ஸமஸ்த ஜந்து ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி மோக்ஷப்ரதனும். [புணைவன்] - துஸ்தரமான ஸம்ஸாரத்தை "கடக்கவேணும்" என்றிருக்கும் ஆஸ்ரிதர் பரமெல்லாம் தானே நிர்வஹிப்பானாகை.

ப.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் அர்த்தத்துக்கு ஸங்க்ரஹரூபமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அரவு அணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானாகிற அணைமேலே, அணைவது - அபிமதமாகச் சேர்வது, பூ பாவை - பூவிலே பரிமளம் வடிவுகொண்டாற்போலே போக்யபூதையான பிராட்டியின், ஆகம்-திருமேனியை, புணர்வது - (போக்யமாக) ஸம்ஸ்லேஷிப்பது, (இது நித்யவிபூதிநிர்வாஹகத்வம்); (லீலாவிபூதிநிர்வஹணத்தில்), அவர் - காரணேஸ்வரராக ப்ரஸித்தரான, இருவர்-ப்ரஹ்மருத்ரர்கள், (இவருடைய உத்பத்திஸ்தித்யாதிகளுக்கும்), தானே - தானே, முதலும் - ஹேதுவாயிருக்கும், எப்பொருட்கும்-(ரக்ஷ்யமான ஜகத்தில்) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், இணைவனும் - (அவதாரமுகத்தாலே) ஸஜாதீயனாயிருக்கும், வீடு - (ரக்ஷணத்துக்கு மேலெல்லையான) மோக்ஷத்துக்கு, முதலாம் - ஹேதுவாயிருக்கும், (இத்தால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கியாமைக்காக), பிறவி-ஸம்ஸாரமாகிற, கடல்-கடலை, நீந்துவார்க்கு-நீந்திக்கரையேற வேண்டுவார்க்கு, புணைவன் - தெப்பமாமவனா யிருக்கும், புணைவன் - தெப்பமாமவன்.

இ.—முதற்பாட்டு. ஸர்வஸங்க்ரஹமாய், இதிலேயோரொரு பதத்தைப்பற்றி - மேலிற்பாட்டுக்களும், அவை தம்மைப்பற்றி யெழுவனவுமாகிறன மேல்.

[அணைவதரவணைமேல்] - மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம், இவற்றை ஸ்வபாவமாக வுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைவது. ஶேஷபூதன் அடிமைசெய்தல்லது தரிக்கமாட்டாதாப்போலே, ஶேஷியும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைந்தல்லது தரியானாயிருக்கிறபடி. [பூம்பாவை]- பூமென்று - அழகு. பாவையென்று-ஸ்த்ரீத்வம். நிரவதிகமான போக்யதையையும் ஸ்த்ரீத்வத்தையு முடையளாயிருக்கை. தேஹகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கை. [ஆகம் புணர்வது]-இவளுடைய ரூபகுணத்திலே துவக்குண்டு ஆத்மகுணத்தளவும் செல்லமாட்டாதிருக்கை. அணைவது, புணர்வது என்கையாலே - போகம் ஒத்திருக்கிறபடி. "ஶயானௌ ஸுகம்" (?). மாதா பிதாக்கள் கூடவிருக்கும் படுக்கையிலே ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வேறும் புத்ரனைப்போலே, பிராட்டியும் அவனும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்க "தமேவம் விதாநேநாப்யாரோஹதி" - என்கிறபடியே அதிலேயேற, அவர்கள் இவனை யணைக்கை யிறே முக்தப்ராப்யம். [இருவரவர் முதலுந்தானே] - "நப்ரஹ்மா நேஶாநः" என்று ஶ்ருதி ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதன். "காரணந்து த்யேயः" என்கிறபடியே உபாஸ்யனும் அவனே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணத்வமில்லை, ஶ்ரவணாத்ரயாக்விதாகையாலே. [இணைவனாமெப்பொருட்கும்] - தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களோடும் ஸஜாதீயனா யவதரிக்கும். அவதாரப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது [வீடுமுதலாம்] - மோக்ஷஹேதுவாகைக்காக அவதரிக்க

வேண்டுகிறது. பரமபதம், சென்று அபேக்ஷிக்க நிலமல்லாமையாலே, ஸஜாதீயனுய் வந்து அவதரிக்கிறது. உத்க்ருஷ்டனுகில் வெருண்டு அகலுவர்கள், தாழப்பிறக்கில் காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள். ஸர்வஸாதாரணன் மோக்ஷப்ரதனுகைக்காக வந்தவதரித்தால், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கியாதோவென்னில். [பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்குப் புணைவனும்] - "ஸம்ஸாரமாகிறதொருகடல், அது நம்மாற்கடக்கவரிது, ஒரு ஸர்வஶக்தியைப்பற்றிக் கடக்கவேணும்" என்று நினைப்பார்க்கு ப்ரதிபூவாய்த் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். ஸர்வபர நிர்வாஹகனிறே - ப்ரதிபூ. "விஷ்ணுபோதம்" என்கையாலே தெப்பமென்னவுமாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. முக்தப்ராப்யபோகத்தைச்சொல்லுகிறது. முதற்பாட்டுத்தான் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமாய், மேலுள்ளபாட்டுக்களிலே ஒருபதத்தைப்பற்றிப் போருமவையும்; அதுதன்னைப்பற்றி யெழுமவையுமா யிருக்கிறது

[அணைவது அரவணைமேல்] - முக்தப்ராப்யபோகந்தான் இருக்கிறபடி. பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டிமாருங் கூடத் திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே யிருக்கிற இருப்பிலே, இச்சேதநன் முக்தனுய்ச்சென்று கிட்டினுல் "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" (அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி) நான் ராஜபுத்ரன், ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன் என்னக்கடவன்; 'ஆகில் இங்ஙனே போராய்' என்றுல், அவன் அங்கீகாரம்பெற்று, மாதாபிதாக்களிருந்த படுக்கையிலே ப்ரஜை சென்று ஏறுமாபோலே "தமேவம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி" (தமேவம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று ஏறக்கடவனுகச் சொல்லுகிற அப்பேற்றைச் சொல்லுகிறது. [அணைவது] - தாபத்ரயங்களாலே நொந்த ஸம்ஸாரிசேதநன், 'ஏஷ ப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி' (ஏஷப்ரஹ்மப்ர

ப்ர:—முதற்பாட்டு (அணைவதரவணைமேல்). (அணைவது)—ஸ்ரீஹாரீதே (சோ-ச) ஹரீதாயாம், "க்ரீஷ்மே ஸீதமிவ ஹ்ரதம் ஶிஶுரம் ஸ்தநந் மாதா ஹரீம் ஸ்நாதரம் । ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே ஶீதமிவ ஹ்ரதம் ॥ ௩௦॥"

முதற்பாட்டு - அணைவது இத்யாதி. "அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம்புணர்வது" என்கிற இவ்வளவைப் பராமர்ஶித்து அருளிச்செய்கிருர் - முக்தப்ராப்ய இத்யாதி. "இருவரவர்முதலுந்தானே" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் - முதற்பாட்டுத்தான் இத்யாதி. அதுதன்னைப்பற்றி - அப்பாட்டுத் தன்னைப்பற்றி.

முக்தப்ராப்ய போகந்தான் இருக்கிறபடி யென்கிற விடத்திலே - "ததிதம் ப்ராணீது" என்கிற ஶ்லோகமும், "ஸவ்யம் பாதம்" என்கிற ஶ்லோகமும் அநுஸந்திப்பது. "அணைவதரவணைமேல்" என்றுல்- முக்தப்ராப்யபோகம் எப்படி சொல்லிற்றும்? என்ன - பர்யங்கவித்யையில் இத்யாதி. 'ஸஹஸ்ரஸ்தூணே விமாநே மணிமயே திவ்யே பர்யங்கே' என்ற - திருமாமணி மண்டபத்திலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே தர்மாத்யஷ்டபீடத்தை யுடைத்தான திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தின்மேலே, "தஸ்மிந் பத்மே" என்கிற பத்மத்திலே, "விமலோத்கர்ஷிணீ ஜ்ஞாநா க்ரியா யோகா ப்ரஹ்வீ ஸத்யா ததேஶாநாநுக்ரஹா" என்று அந்தப்பத்மத்தின் அஷ்டதளத்திலே, விமலாத்யஷ்ட பரிசாரிகைகளும், அதின் கர்ணிகையிலே யிருக்கிற "அநுக்ரஹே" என்றவளோடேகூடத் திருவெண்சாமரம்பரிமாற, அந்தக்கர்ணிகையிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே பிராட்டிமாரோடேகூட வீற்றிருக்குமது - பர்யங்க வித்யாப்ரகாரம்; கௌஷீதகிப்ராஹ்மணத்திலே சொல்லப்பட்டது என்று அருளிச்செய்வர். விஶிதே - விஶாலே. உக்ரோ - அகபியவநீயே "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - காரியகாரண பாவத்தாலேயாதல், ஶரீராத்மபாவத்தாலேயாதல். இந்த இரண்டையும் அருளிச்செய்கிருர் - நான் ராஜபுத்ரன் ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன் என்று. ராஜபுத்ரனென்கையாலே - கார்யகாரணபாவம். ப்ரஹ்மப்ரகாரபூத னென்கையாலே - சரீராத்மபாவம். ராஜபுத்ரன் - ப்ரஹ்மபுத்ர னெனறபடி,

விஷ்டோஸ்மி) என்கிறபடியே - அப்பெரியமடுவிலே விழுந்து தன்தாபமெல்லாம் ஆறுமாபோலேயா யிற்று, முதலிலே இவை யில்லாதவன் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைந்து, இவை உண்டாய்க் கழிந்தாரைப்போலே யிருக்கும்படி. விடாயர் மடுவிலே விழுமாபோலே யாயிற்று அணைவது. [அரவணைமேல்]-நாற்றம், குளிர்த்தி, மென்மைகளை ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானோடே யணைவது; 'புல்குமணையாம்' என்னக்கடவதிறே அவனை. ஶேஷபூதன் அடிமை செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, ஶேஷியும் ஶேஷபூதனோடே அணைந்தல்லது தரியாதானா யிருக்கிறபடி. [பூம்பாவையாகம்புணர்வது] - போக்யதைகவேஷையாய் நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடே கலந்துவர்த்திப்பது. [ஆகம்புணர்வது]-ஆத்மகுணங்கள் குமரிருந்துபோமித்தனை. 'அணைவது, புணர்வது' என்கிறதிறே - மூவர்க்கும் போகம் ஒத்திருக்கையாலே. **'ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா'** (ரம்யமாவஸதம்க்ருத்வா) - அறுபதினாயிரமாண்டு மலங்கின்ற சக்ரவர்த்தி தன் ஆதரத்துக்குப் போரும்படி சமைத்த மாளிகைகளிலும், திருவுள்ளத்துக்குப்பொருந்தி அழகியதா யிருந்தது காட்டிலே இளையபெருமாள் சமைத்த ஆஶ்ரமமாயிற்று. **'த்ரயோ ரமமாணா:'** (த்ரயோரம

ப்ர:—(போகமொத்திருக்கையாலே) ஸ்ரீராமாயணே, "ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாணா வநே த்ரய:। தேவகந்தர்வஸங்காஶாஸ் தத்ர தே ந்யவஸந் ஸுகம்॥"

போராய் - *வாராய்.* ஏவம்வித் - *ஏவம்ப்ரகாரேணோபாஸக:.* தம் - *பாதேநாத்யாரோஹதீத்யந்வய:. அபிமத விஷயத்தை அணைவார் அத்யபிநிவிஷ்டராய் அணையுமாபோலே,* இவனோடே *அணையும்போது அபிநிவேசம் தோற்ற அணையுமாகையாலே அவ்வபிநிவேசத்தை அருளிச்செய்கிறார்*-தாபத்ரய இத்யாதி. *இது* - "அணைவது" *என்ற பத ஸாமர்த்ய ஸித்தமான ஸாவம். ஸ்ரீபாரதே மங்கிகீதாயாம், "த்ருக்ஷாகாராம்ஹயம்ஸ்ராயம்ஶோ ஹம்ஶோஷணஸ்தாஸ் । ஶஷமபஹ்ருதவிஷோஷ்ணிஃ ஶீதீஹ்ருதம்ஸ் ஸுகம்". "ப்ரஹ்மஹ்ரதாக்ஷம்பம் ஹணஸ்நாத்வாஹ்ருதேஹ்ருஹிஷீயதே" என்ற ப்ரஹ்மஶப்தத்தின் நிருக்தியைப்பற்ற*- அப்பெரியமடுவிலே *என்றது.* இவையில்லாதவன் - *தாபங்களில்லாதவன். "ஶீதீஹ்ருதம்ஸ் ஸுகம்" என்றதுக்கு அர்த்தம்*-விடாயர் *இத்யாதி. "அரவணை" என்ற பதத்துக்கு வாஸனை* - நாற்றம் *இத்யாதி.* மென்மை - *ம்ருதுத்வம். "* அணைமேல் *" என்றது* - *அணையோடே யென்று த்ருதீயாவிபக்தியாக்கி* - திருவநந்தாழ்வானோடே *என்கிறது உக்தார்த்தே ப்ரமாணம்* - புல்குமணையாம் என்னக்கடவதிறே அவனை *என்று. முதற்றிருவந்தாதி.* புல்குமணையாம் - *சாய்ந்துகொள்ள யோக்யமான அணையா மென்றபடி. ஸம்ஸாரதப்தனாகையாலே தன்னைப்பற்றி இவன் ஆநந்திக்கிறான், ஸ்வதோநிரதிசயாநந்தியானவன் இவனைப்பெற்று ஆநந்திக்கக் கூடுமோ?* என்ன - சேஷபூதன் *இத்யாதி; ஸங்கத்தாலே யென்றபடி. "*பூம்*" என்று* - *அழகாய், அத்தால், போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸ்த்ரீத்வம் அல்லாதார்க்கும் இவளுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே லக்ஷ்மியென்ன அமைந்திருக்க, "ஸ்த்ரீ" என்று விசேஷிக்கிறது* - *கர்மோபாதிகமல்லாத ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய ளாகையாலே; அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தமான* ஸ்த்ரீத்வமுண்டென்னுமிடம் *தோன்ற,* நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய - *என்கிறார். "ஆகம்புணர்வது" என்ற பதப்ரயோகத்துக்கு ஸாவம்* - ஆத்மகுணங்கள் *இத்யாதி.* குமரிருக்கை - *குமரியா யிருக்கை யென்று ஶப்தார்த்தம். அதாவது* - குமரி - *குமாரீ, கந்நிகை. அநுபவயோக்யமன்றிக்கே யிருக்கை யென்றபடி.* ஆத்மகுணங்கள் *இத்யாதி வாக்யத்துக்கு* - *பரமரஸிகனான ஈஶ்வரன் பிராட்டியுடைய விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாதிசயாத்ரூபகுணங்களையிட்டு ஆத்மகுணபர்யந்தம் போகமாட்டா னென்று கருத்து.* அணைவது புணர்வதென்கிறதிறே *யென்கிற வாக்யம், வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு. இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து-அக்ர்யப்ராய ந்யாயத்தாலே, பிராட்டியோடேகூட எடுக்கையாலே* - *இவ்விருவருக்கும் பிறக்கும் ரஸம், சேர்த்தியை அநுபவிக்கையாலே* திருவநந்தாழ்வானுக்கும் *பிறக்குமென்று. உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம்* - ரம்யமாவஸதம் *இத்யாதி.* ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே. *"ரம்யம்" என்றதுக்கு ஸாவம்* - அறுபதினாயிரம் *இத்யாதி.* சமைத்த - *ஆக்கின, கட்டின வென்றபடி. நாயகநாயகிகள் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தாலே ரமிக்கிறார்கள்,* இளையபெருமாள் *ரமிக்கும்படியென்?*

மாணு:) - நாயகரான பெருமாள் ரஸமல்லவே பிராட்டியது, பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸமன்றே பெருமாளது, அப்படியே, அச்சேர்த்திகண்டு உகக்குமவரிறே இளையபெருமாள். 'வநே' (வநே)- "படைவீடர் காட்டிலே ரமித்தார்கள்" என்று தோற்றுதே, காடர் காட்டிலே வர்த்தித்தாற்போலே பொருந்தியிருந்தபடி. ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டிமாருமாகத் திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே இருக்கக் கண்டு உகந்து அடிமை செய்கை முக்தப்ராப்ய போகமாகிறது. [இருவரவர்முதலுந்தானே] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாயிருக்கும். 'ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவ:' (ஸப்ரஹ்மாஸஶிவ:) என்கிற ப்ரஸித்தியாலே 'இருவரவர்' என்கிறார். அவ்விபூதியைச் சொல்லுகிற விடத்திலே 'அணைவது, புணர்வது' - என்கையாலே அது போகபூமியாய் நித்யமாயிருக்கு மென்னுமிடமும், இங்கு 'முதல்' என்கையாலே - இவ்விபூதியில் கார்யகாரணபாவத்தால் வந்த ஸம்பந்தமும், இதுதான் ஆவது அழிவதாமென்னு மிடமும் சொல்லுகிறது. இத்தால்-ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் ஸம்ஸாரபத்தர்களென்னுமிடமும், ஈஶ்வரனே மோக்ஷப்ரதனாக வல்லானென்னு மிடமும் சொல்லுகிறார். ஆக, ஆஶ்ரயணீயன் அவனே, ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஆஶ்ரயணீயரல்ல ரென்கை; 'ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்த்திதா:| ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:' (ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்த்திதா: ப்ராணிந:கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:) என்னாநின்றதிறே. இப்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகையாலே வந்த மேன்மையையுடையவன். [எப்பொருட்குமிணைவனும்] - தேவாதி ஸகல பதார்த்தங்கள்தோறும் ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கும். ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்து அவதரிப்பது, உபேந்த்ரனாவது, சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவஸுதேவர்களளவிலே அமைத்துவந்துபிறப்பது, மஹாவராஹமாவது, குப்ஜாம்ரமாவதாகாநிற்கும். இப்படி தாழ

ப்ர:—(இருவர்)—ஶ்ரீ நாராயணாநுவாகே "தஸ்யாஶ்ஶிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்த்தித: ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்"

ஶ்ரீ விஷ்ணுதர்மே "ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்த்திதா: | ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந: ||" இதி ஶௌநகவசநம்.

என்ன - நாயகரான இத்யாதி. விஷயபேத ப்ரயுக்தாஸபேதஸ்ஸர்வத்ர ஸமாந இதி பாவ:. சித்ரகூடத்தி லிருப்பைச் சொன்னபோதே - "வநே" என்றது ஸித்தமாயிருக்க, புந: "வநே" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம்- படைவீடர் இத்யாதி. படைவீடர் - படைவீட்டிலே யிருக்குமவர்கள். காடர் - காட்டிலேயிருக்குமவர்கள். "பர்யங்கவித்யையில்" இத்யாதி வாக்யோக்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. ஆகிறதென்ற அநந்தரம் - என்று இத்யத்யாஹார்யம். இன்னார் என்னாதே, "இருவரவர்" என்கிறதென்? என்னில், - ஸப்ரஹ்ம இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஸ:" என்கிறது அநுபயுக்தம்; "ப்ரஹ்மா ஶிவ:" என்கிறதே வேண்டுவது. இத்தால் பலிதம் - அவ்விபூதியை இத்யாதி. நித்யமாயிருக்கு மென்றது - "அணைவது, புணர்வது" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே ஸித்தமான அர்த்தம். ஆவது அழிவது - உண்டாவது நசிப்பது. காரணத்வகதநத்தாலே பலிதம்-இத்தால் இத்யாதி. கர்மவஶ்யராகையாலே பத்த ரென்றபடி. "முதலும்" என்ற சப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஆக ஆஶ்ரயணீயன் இத்யாதி. த்யேயனுமென்று அநுக்தஸமுச்சய மென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகள் ஆஶ்ரயணீய ரல்லாமைக்கு அடி - ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்க ளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் கர்மவஶ்யரென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆப்ரஹ்ம இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஶௌநகவசநம். "ஸர்வாதிகனானவன் ஸுலபனானான்" என்று அவன் ஸௌலப்யத்துக்கு அதிசயஞ்சொல்லுவாராக, இத்தால் அவன் பெருமை சொல்லுகிறதென்கிறார் - இப்படி இத்யாதி. இணைவன் - ஸஜாதீயன். தேவாதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் அவதாரமுகேந ஸஜாதீயனா மென்று ஶப்தார்த்தம். அப்படி அவன் அவதரித்தமை யுண்டோ? என்ன - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் இத்யாதி. அமைத்து - ஸங்கோசித்து. வீடுமுதலாம் - மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். அப்படிமோக்ஷம்

விட்டுப் பிறக்கிறது எதுக்காக வென்னில், - [வீடுமுதலாம்] - மோக்ஷப்ரதனுகைக்காக. அவதரித்த விடங்களிலே, பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, பிஶாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகா நிற்கும். அவன் வந்து அவதரிப்பது மோக்ஷப்ரதனுகைக்காகவாகில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராக வேண்டாவோ? என்னில்,— [பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கு - புணவன்] "ஸம்ஸாரமென்றொரு பெருங் கடல், அது எங்களாற் கடக்கப்போகாது, ப்ரபலனை நீயே கழித்துத்தரவேணும்" என்று இருப் பார்க்கு ப்ரதிபூவாய் நின்று கடத்திக்கொடுக்கும். புணையாமவ னென்றபடி - ஸர்வபாரநிர்வாஹகனு மவ னென்றபடி. "**ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்தக்லேஶபாஜநம்। த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய**" (ஸம்ஸாரஸாகரம்கோரமநந்தக்லேஶபாஜநம்-த்வாமேவஶரணம்ப்ராப்ய) என்றிருப்பார்க் குக் கடத்திக்கொடுக்கும். * (புணவனென்று-தெப்பமாமவ னென்னவுமாம்.) "விஷ்ணுபோதஃ"

ப்ர:—(*வீடுமுதலாம்*) (*பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது*) ஆரண்யகாண்டேऽஷ்ட ஷஷ்டிதமே, "க்ருத்ரராஜம் ஸ்வயம் ... நாயம் ... ஶரீராவயவ: ||௨௯|| யா கதிர்யஜ்ஞஶீலாநாமாஹிதாக்நேஶ்ச யா கதி: | அபராவர்திநாம் யா ச யா ச பூமிப்ரதாயிநாம் || மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந் | க்ருத்ரராஜ மஹாஸத்த்வ ஸம்ஸ்க்ருதஶ்ச மயா வ்ரஜ ||௩௰||"

(*பிஶாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகா நிற்கும்*)—ஸ்ரீஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம், "தத: ப்ராவாஹயத் ... ||௨௩|| அக்ஷய்யஸ்ஸம்ஸ்த்வா ... ||௨௪|| நவேஶ்ம ... ||"

(*புணவன்*)—ஜிதந்தாயாம், "ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்தக்லேஶபாஜநம் | த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ||"

(*தெப்பமாமவன்*)—ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் | விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் ||"

கொடுத்தவிடமுண்டோ? என்ன - அவதரித்த இத்யாதி. "ஸம்ஸாரகோரதஸ்ய ... " *என்றத்தைப்பற்ற* - பக்ஷிக்குமோக்ஷத்தைக்கொடுப்பது என்றது. பக்ஷி - ஜடாயு. "அக்ஷய்யஸ்ஸம்ஸ்த்வா ... நவேஶ்ம ... " *என்றத்தைப்பற்ற* - பிஶாசத்துக்கு மோக்ஷத் தைக் கொடுப்பது என்றது. பிஶாச: - *கண்டாகர்ண:*. புணவனும் - *புணைபட்டவனும்.* புணை - *ப்ரதிபூவும், தெப்பமும், ஹாரமும். யோதநிகாதமர்ணயோர்மத்யே திஷ்டதி, ஸ:-ப்ரதிபூரித்யுச்யதே. இவன்புணையாய், பலப்ரதன் வேறொருத்தனோ? என்ன* - புணையாமவன் இத்யாதி. *அப்படிகடத்திக்கொடுக்குமோ? என்ன*- ஸம்ஸாரஸாகரம் இத்யாதி. *ஜிதந்தாயாம்.* "நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" *என்றமேல்.* புணவன் - *தெப்பமா மவ னென்று அர்த்தாந்தரத்துக்கு ப்ரமாணம்*- விஷ்ணுபோதம் இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம்விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் | விஷ்ணுபோதம்விநாநாந்யத்கிஞ்சிதஸ்திபராயணம்". "விஷ்ணுபோத" இத்யாதும் ஶ்ருதிநிதாய விஷ்ணுஶப்தார்த்தமாஹ - ஏகதேசத்தை இத்யாதி.

---

* *குண்டலிதம் ஃவாசித்கம்.*

(விஷ்ணுபோதம்) என்னக்கடவதிறே. ஏகதேசத்தைப்பற்றி நிற்கையன்றிக்கே, அக்கரையும் இக்கரையுமாய் நிற்கும் ஓடமாயிற்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நீந்துந்துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும்
நீந்துந்துயரில்லா வீடுமுதலாம்
பூந்தண்புனற்பொய்கை யானையிடர்கடிந்த
பூந்தண்துழாய் என்தனிநாயகன்புணர்ப்பே.

ஆ.—(நீந்தும்.) 'வீடுமுதலாம்' என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது. ஜந்மஜராமரணாத்யபரிமித ஸமஸ்ததுஃகரஹிதமான மோக்ஷத்துக்குக் காரணம் எம்பெருமானோடு உள்ள ஸம்பந்தம்; அது எங்கேகண்டோம்? என்னில்,- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான்பக்கலிலே கண்டோமென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "வீடுமுதலாம்" என்கிறபதத்தை விவரியாநின்று கொண்டு, எம்பெருமான்தானே வேணுமோ, அவனோடுள்ள ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரதமென்கிறார்.

[நீந்துமென்று தொடங்கி] - கடக்கவரிதான துஃகத்தையுடைத்தான ஜந்மமரணாதிகளொன்றும் இல்லாத மோக்ஷத்துக்கு அடியாம்; [பூந்தண்புனல் என்று தொடங்கி] - பூத்துக் குளிர்ந்த நீரையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே நலிவுபட்ட ஆனையினுடைய இடரைப் போக்கின நிரதிசயபோக்யனாய் என்னை யநந்யார்ஹமாக அடிமைகொண்ட எம்பெருமானோட்டை ஸம்பந்தம். இங்கு, ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணம்-த்ருஷ்டாந்ததயாசொல்லிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஸாரநிஸ்தாரணபூர்வகமான மோக்ஷத்துக்கு ஹேது அவனுடைய ஸம்பந்தமென்கிறார்.

(இஸ்ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்கு நிதர்சநமென்னலாம்படி), பூ - பூவையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, புனல் - புனலையுடைய, பொய்கை - பொய்கையிலே, யானை - யானைக்கு, இடர்-(முதலையால்வந்த) இடரை, கடிந்த - போக்கின, பூம்-செவ்வியையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய்-திருத்துழாயையுடையனாய், (அத்தாலே),என் - எனக்கு, தனிநாயகன் - அத்விதீயநாயகனானவனுடைய, புணர்ப்பு - ஸம்பந்தமானது, நீந்தும் - (இச்சேதநனுக்கு) நீந்தாநிற்கும்படி துஸ்தரமாய், துயர் - துஃகோத்தரமான, பிறவி - பிறவி, உட்பட மற்று - உட்பட மற்றும், நீந்தும்-நீந்தும்படியான, எவ்வெவை - (ஜராமரணாதிகளான) எவ்வகைப்பட்ட, துயரும் - துஃகமும், இல்லா-ஸ்பர்சியாத, வீடு - மோக்ஷாநந்தத்துக்கு, முதலாம் - ஹேதுவாம். முதற்பாட்டில் "வீடுமுதலாம்" என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில்,'வீடுமுதலாம்'என்கிறபதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, அவன்தானே செய்யவேணுமோ, அவனோடுண்டான ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரதமென்கிறார்.

ஜ்யெ௱ஷஂஜ-ஜஷவமைஂகஷவஷமெலெ௱-நெஷவஃ. அரவணைமேல் - அணைவது, பூம்பாவையாகம் புணர்வது, இருவரவர் முதலுந்தானே, வீடுமுதலாகைக்காக - எப்பொருட்கு மிணைவனும், பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவ னித்யன்வயஃ. (க)

[நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும் நீந்தும்] - துஸ்தரமான து:கத்தையுடைய ஜந்மம் முதலான ஸர்வவிகாரங்களையும் கடத்தும். நீந்துமென்றது - நீத்துமென்றபடி. "நீந்தும்" என்கிற வர்தமாந நிர்தேஶத்தாலே - துஸ்தரமென்கை. [துயரில்லாவீடுமுதலாம்] து:கஸம்பந்தரஹிதமான மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம். இது பிள்ளை திருநறையூரரையர் நிர்வாஹம். நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றும் - நீந்தும் துயரான - எவ்வெவையும் - இல்லா வீடுமுதலா மென்றுமாம். இவர், வீடென்கிறது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையன்று, ஸாகஹாவைகலக்ஷணையான பகவத்ப்ராப்தியை; "ஸாத்ரோஷேக்ஷாஸஹாநந்த:" என்னக்கடவதிறே. [பூந்தண் புனற்பொய்கை யானையிடர்கடிந்த] - இது த்ருஷ்டாந்தம். பரப்புமாறப் பூத்துக் குளிர்ந்த நீரையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே நலிவுபட்ட யானையிடரைப்போக்கின. [பூந்தண் துழாய் என் தனிநாயகன்] - செவ்வியையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதனான அத்விதீயநாயகன். இத்திருத்துழாயின் குளிர்வாஸத்தாலே யாயிற்று யானையை ஆஶ்வஸிப்பித்தது. ஆனைக்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். [புணர்ப்பு] - அவனோட்டைச் சேர்த்தி, ஸம்பந்தம். தனிநாயகன் புணர்ப்பு - வீடுமுதலாமென்று அந்வயம்.

ஈடு.— இரண்டாம்பாட்டு. என் தனிநாயகன் புணர்ப்பு என்கையாலே - எம்பெருமான் தான்வேணுமோ ? அவனோடுள்ள ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரத மென்கிறார்.

[நீந்தும் இத்யாதி] - "பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கு" என்கிற அதினுடைய விவரணமா யிருக்கிறது. நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும் நீந்தும், துயரில்லா வீடு முதலா மென்று பிரித்து யோஜிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே, ஒன்றாக வீட்டுவிஶேஷணமாகவுமாம். [நீந்தும் இத்யாதி]- 'நீந்தும்' என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே - கடக்க அரிதான து:கத்தை விளைப்பதான ஜந்மந் தொடக்கமான மற்றுமுண்டான அபக்ஷயவிநாஶாதிகளையும் கடத்தும்; [துயரில்லாவீடுமுதலாம்]- து:கஸம்பந்தரஹிதமான மோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவாம். கடக்க அரிதான து:கத்தையுடைத்தான ஜந்மந் தொடக்கமாக நீந்துந் துயரான மற்றெவ்வெவையும் இல்லாத மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவா மென்னுதல். இவர் வீடு என்கிறது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திமாத்ரத்தையன்று, ஸாகஹாவைகலக்ஷணையான

ப்ர:—(துரியல்லாவீடு)— ஷட்ஸம்ஸே பஞ்சஸே ஶைவம் ஸம்ஸாரது:கவர்ஜிதா வர்ஜிதவேதஸாஸ். விஸாக்திவாதவத்வாயாஸ்ப்ரதே கர்த்ருஸாவம் ந்ருணாஸ் ॥ ௫௭ ॥ தத் ஸ்ம்ருதி வியஸ்யாவி து:வஜாதஸ்ய வர்ணிதேத: । ஶஹர்ஜந்ஜராஶேஷ்யஷா ஷ்யாதேநஷா ப்ரஹவிஷ்யத: ॥ ௫௮ ॥ நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா । பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா ॥ ௫௯ ॥ தஸ்மாத்தத்ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர்நரை: । தத்ப்ராப்திஹேது ர்ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே ॥ ௬௦ ॥

இரண்டாம்பாட்டு - **நீந்தும் இத்யாதி** புணர்ப்பு-ஸம்பந்தம்

பிறவிக்கடல் இத்யாதி - 'பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கு - புணைவனும்' என்று சொன்ன மோக்ஷப்ரதத்வவிவரண மித்யர்த்த:. முந்தின அந்வயத்துச்குச் சேர அர்த்தம் - **நீந்துமென்கிற** இத்யாதி. எவ்வெவையும் நீந்தும் - நீத்தும். 'நீந்தும்' என்கிற மெலவொற்றை - வல்லொற்றாக்கிக்கொள்வது. நீத்தும் - கடத்தும். த்விதீயாந்வயத்துக்குச் சேர அர்த்தம் - **கடக்க அரிதான** இத்யாதி. **துயர்ப்பிறவி** - துயரைவிளைக்கிற பிறவி. ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவேந. 'மற்றெவ்வெவையும்' என்று - ஜந்மவ்யதிரிக்தவிகார பஞ்சகத்தையும் சொல்லுகிறது. நீந்தும்துயரான - மற்றெவ்வெவையும் - இல்லாத நீந்தாநிற்கும்படி துஸ்தரமாய் து:கோத்தரமான ஜராமரணாதிகளான மற்றெவ்வெவ்வகைப்பட்ட து:கங்களு மில்லாத வென்றபடி. முந்தின அந்வயார்த்தத்திலே - அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயாந்வயார்த்தத்திலே-கேவலம் இஷ்டப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. கைவல்யப்ராந்திம்வாரயதி-**இவர்வீடேன்கிறது**

ஹகவத்ப்ராப்தியை. “[illegible]” (முக்திர்மோக்ஷாமஹாநந்தஃ) என்னக் கடவதிறே. இப்படி துஃகத்தைப்போக்கி வீடுமுதலாக எங்கேகண்டோம்? என்னில்,-[பூந்தண் இத்யாதி] - பரப்புமாறப்பூத்துக் குளிர்ந்த புனலையுடைத்தான பொய்கையிலே போய்புக்கு முதலையாலே இடர்ப்பட்ட ஆனையினுடைய துஃகத்தை வாஸனையோடேபோக்கினவன். ‘பூவிற்செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடவேணும்’ என்று நினைத்து அது பெறுமையால் வந்த இடரைப் போக்

ப்ர:—(ஆனையிடர் கடிந்த)—ஸ்ரீ [illegible], (ரு) “[illegible] ॥ ருஉ॥ [illegible] ॥ ருரு॥”

(ஆனையிடர்)—ஸ்ரீ [illegible], “[illegible] ॥ க॥”

இத்யாதி -“[illegible]” [illegible] “[illegible]” [illegible] (நிரஸ்தாதிஶயே தி)[illegible]’. [illegible], அதாவது ‘[illegible]’ என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாநுபவதசையிலே வேறொரு ஸுகாந்தரத்தில் நெஞ்சுசெல்லாதபடியாயிருக்கிற ஸுகமென்றபடி. பாவஶப்தத்தாலே துஃகநிவ்ருத்தியும் - ஸுகமாயிருக்குமிறே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [illegible]. ஆக, நிரஸ்தமான ப்ரஹ்மலோகாதிகதஸுகாந்தரங்களினுடைய அதிஶயத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஆஹ்லாதரூப ஸுகமாகையொன்றையுமே வடிவாகவுடைத்தாயிருப்பதா யென்றபடி. [illegible] இத்தால் - ஸ்வர்க்காத்யநுபவங்களைப்போலே துஃகமிஶ்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே ஸுகைகதாநமாயிருக்கு மென்று [illegible]. நித்யை யென்றபடி. “[illegible]” [illegible]-ஸம்ஸாரதுஃகத்துக்கு மருந்தாயிருக்குமென்று இஷ்டமாயிருக்கு மென்றபடி. ப்ராப்திஶப்தம் - அநுபவத்தைச் சொல்லுமோ? என்னில்; - “[illegible]” என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ராப்திஶப்தம்-அநுபவத்தைச் சொல்லுகிறது. [illegible], [illegible]. ‘வீடு’ என்று - விடுகையைச் சொல்லுமொழிய, பகவதநுபவத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி- “[illegible]” இதி நைகண்டுகாஃ. பரப்புமாற - விஸ்தாரமெல்லாம். புனல் - ஜலம். ‘இடர்’ என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம் - முதலையால்வந்த க்லேஶமாதல், “[illegible]” என்று விபூற் செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடப்பெறுமையால்வந்த மநஃக்லேஶமாதல், “ஆபத்ஸகனுன ஸர்வேஶ்வரனை,

கின. [பூந்தண்டுழாயென்தனிநாயகன்] - வைத்தவளையத்தோடேகாணும் மடுவிலேபோய் விழுந்தது. திருத்துழாயிற் பரிமளம்போலேகாணும் ஆனையிடரைக் கடிந்தது. ஆனையிட ராவது - "'ஸர்வேஶ்வரன் ஆபத்ஸகன்' என்றிருந்தோம்; இவன் இப்படி ஆபந்நனுக உதவாதொழிவதே; நிர்க்ருணனுயிருந்தானீ! என்று நாட்டிலுள்ளார் நினைக்கிற் செய்வதேன்" என்று அத்தாலேவந்த இடராகிலுமாம். [என்தனிநாயகன்] - ஆனையிடரைப் போக்குகையன்றிக்கே, தம் இடரைப் பரிஹரித்தாற்போலே யாயிற்று இவர்க்கு இருக்கிறது. [புணர்ப்பு]-அவனோட்டைஸம்பந்தம். அவன்திருவடிகளில் ஸம்பந்தம், துகேநிவ்ருத்தியையும்பண்ணி, '**ஸுவஹா வெகஷுக்ஷணடீ**'(ஸுகபாவைகலக்ஷணம்) என்கிற பேற்றையும் தரும். தனிநாயகன்புணர்ப்பு-வீடுமுதலாம் என்று அந்வயம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

புணர்க்குமயனும் அழிக்குமரனும்
புணர்த்ததன்னுந்தியோடு ஆகத்துமன்னிப்
புணர்த்ததிருவாகித் தன்மார்வில்தான்சேர்
புணர்ப்பன்பெரும்புணர்ப்பு எங்கும்புலனே.

ஆ.—(புணர்க்கும்.) ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன்னுந்தியை ஆஶ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஜகத்ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் தன்திருவுடம்பை ஆஶ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஸர்வலோகேஶ்வரியான பிராட்டிக்கும் தன்திருமார்வைக் கொடுத்துவைக்கும்; திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும்; இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வ சிஹ்நபூதமான திவ்யசேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், "இருவரவர் முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானுடைய ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான சேஷ்டிதங்களையெங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.

[புணர்க்குமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் திருநாபிகமலத்திலும் திருவுடம்பிலுமாக இடங்கொடுத்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்; உந்திக்குப்புணர்ப்பாவது - ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமாகை. [புணர்த்தவென்று தொடங்கி] - தன்மார்விலே ஸம்ஶ்லிஷ்டையான பெரியபிராட்டியாரை யுடையனாய் ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஶயாநனாயிருக்குமுள்ளவனுடைய பெருந்தொழில். தான் தனக்கு ஸத்ருஶமான சேஷ்டிதங்களை யுடையனென்றுமாம்.

---

*இன்று உதவாதொழிந்தால், 'நிர்க்ருணன்' என்று லோகத்தார்சொல்லப்போகிறார்கள்" என்கிறக்லேஶமாதல். முதலர்த்தம் - **பரப்புமாற** இத்யாதி. த்விதீயார்த்தம் - **பூவில்** இத்யாதி. "பூம்தண்டுழாயென் தனிநாயகன்-பொய்கையானை யிடர்கடிந்த" என்றுகூட்டி அர்த்தம் - **வைத்த** இத்யாதி. "ஆனையிடர்கடிந்த, பூம்தண்டுழாய்" என்றுகூட்டித் தாத்பர்யம் - **திருத்துழாயில்** இத்யாதி. நதுஸாவேஶ்வர இத்யர்த்த:. பரிமளம் முன்னே வந்து இடரைப்போக்கிற்றென்றபடி. த்ருதீயார்த்தம் - **ஆனையிடராவது** இத்யாதி. "என்" என்றதுக்கு ஸாவம்- **ஆனையிடர்** இத்யாதி. அந்வயமுகேந ப்ரதமயோஜநாமாஹ **அவன் திருவடிகளில்**இத்யாதி. **ஸம்பந்தம்**-ஸம்பந்தஜ்ஞாநம். "தவேவம் விதாநு", "ஸஹவை நம்" என்னக்கடவதிறே. த்விதீயயோஜநையைப்பற்ற, **தனிநாயகன்** இத்யாதி. உபயவிதநிர்வாஹேபி - உத்தரார்த்தபூர்வகம் அந்வய:. பூந்தண்ணித்யாரப்ய, நாயகன் புணர்ப்பு - நீந்தும்துயர்தொடங்கி, எவ்வெவையும்நீந்தும்; துயரில்லாவீடு முதலாமிதயந்வய:. யத்வா, நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட - நீந்தும்துயரான மற்றெவ்வெவையும இல்லாவீடுமுதலா மித்யந்வய:. (உ)*

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்கள் ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த மென்கிறார்.

தன் - தன்னை, புணர்த்த - உத்பாதித்த, உந்தியோடு - திருநாபியோடே கூட, ஆகத்து - திருமேனியில் ஒரு பார்ஶ்வத்திலும், மன்னி - நித்யவாஸம்பண்ணி, புணர்க்கும் - லோகஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிற, அயனும் - அஜனுமாய், அழிக்கும் - ஸம்ஹரிக்கிற, அரனும் - ஹரனுமாய், (இப்படி தத்ததந்தராத்மதையாலே ததாத்மகனாய்), தன்மார்வில் - தன்மார்விலே, புணர்த்த - (நிரூபகமாம்படி) சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, திருவாகி - திருவுடையனாய், தான் - தானே, சேர் - தனக்குத்தகுதியான, புணர்ப்பன் - ஸ்வாதீநசேஷ்டிதனானவனுடைய, பெரும்- அபரிச்சிந்நமான, புணர்ப்பு - திவ்யவ்யாபாரங்களானவை, எங்கும்-எங்கும், புலன் - கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரஸித்தம். “இருவாரவர்முதலுந்தானே” என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், “இருவரவர் முதலுந்தானே” என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரிய:பதியான அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யெங்குங் காணலா மென்கிறார்.

[புணர்க்குமித்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ ப்ரஹ்மாவுக்கும், ஸம்ஹாரத்துக்குக்கடவ ருத்ரனுக்கும்நிர்வாஹகனும். “ததாதர்ஶித பந்தாநௌ”, “ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ஆவிர்பூதௌ”. [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்னையுண்டாக்கின திருநாபி கமலத்திலே யிருந்தாலாயிற்று ஸ்ருஷ்டிக்கு க்ஷமனாவது, ருத்ரன் திருமேனியில் வலப்பார்ஶ்வத்தைப் பற்றி யிருந்தாலாயிற்று ஜகத்ஸம்ஹாரத்துக்கு க்ஷமனாவது. இவர்களிருப்பை மாற்றினால் அதிகரித்த காரியத்துக்கு க்ஷமரல்லரென்கை. ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லுகிறது· புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று. ஆகத்துமன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்மார்விலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரை யுடையவன். கீழே - நீர்மை சொல்லிற்றாய், இத்தாலே - மேன்மை சொல்லுகிறது. [தான்சேர் புணர்ப்பன்] - ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்த சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்னுதல்; தனக்கு ஸத்ருஶமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப் பெங்கும் புலனே] - இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் எங்கும் பரஸித்தமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. “இருவரவர்முதலுந்தானே” என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு,ஸ்ரிய:பதியானவவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

[புணர்க்கும் அயனும்]-இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற பிரஹ்மாவுமாம். [அழிக்கும் அரனும்] - சுடுதடிபோலே இவற்றையடைய அழித்துக்கொண்டு நிற்கிற ருத்ரனுமாம். “ததாதர்ஶித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ” (ததாதர்ஶிதபந்தாநௌஸ்ருஷ்டிஸம்

ப்ர:—(அழிக்குமரனும்)—[ஹார-ஸோ-கஷ-கூ]—நாராயணீயெநாஉ நிவ-ுவநாயூாயெ, “ஸாதஸ அஸவிஶ-யமுஜெஷ்ஸ ஷ்ஷாஉகெ ாயமெஜஸ ஷ்ஜெஸ। ததாதர்ஶித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ॥

மூன்றாம்பாட்டு - புணர்க்கும் இத்யாதி. “ஆகத்துமன்னி” என்கிற பதங்களையும், “புணர்த்ததிருவாகி” என்றுதொடங்கி “எங்கும்புலனே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இருவரவர் இத்யாதி “பெரும்புணர்ப்பு” என்கையாலே· அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை என்றது.

“புணர்க்கும்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற என்றது. “அரனும்” என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யநிபந்தநம் - ஶரீராத்மபாவமென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் - ததாதர்ஶித இ

ஹாரகாரகேள), "ஸ்ருஷ்டிம் ததஃ கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே" (ஸ்ருஷ்டிம்ததஃ கரிஷ்யாமித்வாமாவிஶ்யப்ரஜாபதே) என்கிறபடியே அவன் அந்தராத்மாவாய் நின்று ப்ரவர்த்திப்பிக்க, இவற்றைச் செய்கிறார்கள். [புணர்த்ததன்னுந்தியோடாகத்துமன்னி] - புணர்க்கும் அயனும் அழிக்கும் அரனும். இவைதான் இவர்கள் செய்யவல்லராவது அவன் திருமேனியைப் பற்றியிருந்த போதாயிற்று, ஸ்தநந்தயப்ரஜை,வாயில்முலைவாங்கினால் தரியாதாப்போலே. இத்தால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று; ஆகத்து மன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்ததிருவாகித்தன்மார்வில்] - தன்திருமார்வில் நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரையுடையனாய். இது இப்போது சொல்லுகிறதேன்? என்னில்; - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்றவோபாதி, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஐஶ்வர்யத்துக்கு உடலாகையாலே. பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி, நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. [தான்சேர்புணர்ப்பன்] - ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே சாய்ந்தருளினவனென்னுதல், தனக்குத்தகுதியான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப்பெங்கும்புலனே] - ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகரித்த கார்யங்களை அவர்கள் வழியாலே நடத்தியும், தான் அதிகரித்த கார்யங்களைத் தானே நடத்தியும் போருகையாலே, தன்னுடைய பெரும் புணர்ப்பு - ஆனைத்தொழில்கள் எங்கும் காணலாயிருக்கும். (ரு)

ப்ர.—ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே, "உத்தாப்ய ப்ருதிவீம் ஸர்வாம் ஸ்தாபயித்வா யதாவதம்। ஸ்ருஷ்டிம் ததஃ கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே".

யாதி. நாராயணீயே நாம நிர்வசநாத்யாயே, "ஸதா ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தம் ப்ரஜாபதே" இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ருஷ்டிந்ததஃ கரிஷ்யாமீதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே "உத்தாப்ய ப்ருதிவீம் ஸர்வாம் ஸ்தாபயித்வா யதாவதம்" இதி பூர்வார்த்தம். புணர்த்ததன்னுந்தியோடிதி - தன்னையுண்டாக்கின உந்தியோடேகூடத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டிக்கிற அஜனுமாம், ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனுமா மென்று ஶப்தார்த்தம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - இவைதான் இத்யாதி. ஸ்தநந்தயேத்யாதிக்கு முன்னே - அல்லாதபோதென்று கூட்டுவது. இத்தால் - "புணர்க்குமயனும்" இத்யாதி ப்ரதமபாதத்தாலே. அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று - ஶரீராத்மபாவஞ் சொல்லிற்று. "தன் மார்வில் - புணர்த்ததிருவாகி" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - தன் திருமார்வில் இத்யாதி. "விஷ்ணோஃ ஶ்ரீரநபாயிநீ", "அகலகில்லேனிறையும்" இத்யாதியைப்பற்ற - நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாய் என்றது.

புணர்த்த - சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட. தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது இப்போது இத்யாதி. இது - லக்ஷ்மீஸம்பந்தம். ஈஶ்வரத்வஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே இதுசொல்லுகை அபேக்ஷிதமோ? ஆனபின்பு,இது சொல்லுகிற தென்? என்னி லென்றபடி. லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நீர்மைக்குடலாயன்றோ இருப்பது என்ன- பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், புணரியை - "புணர்ப்பு" என்றதாய், அத்தையுடையவன் 'புணர்ப்பன்' என்றதாய், தான்சேருகிற ஸமுத்ரத்தையுடையவனென்றபடி. புணரி- ஸமுத்ரம். த்விதீயார்த்தத்தில், தான்சேர் - தனக்குத்தகுதியாகச் சேர்ந்திருக்கிற, புணர்ப்பை - சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்றபடி. பூர்வார்த்தம் பராம்ருஶந்நாஹ - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. "தான்சேர் - புணர்ப்பன்" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற - தான் அதிகரித்த இத்யாதி. ஆனைத்தொழில் - அதிமாநுஷவ்யாபாரம். புலன் - இந்த்ரியம். இங்கு - தத்கோசரத்திலே லக்ஷணை. புணர்த்த தன்னுந்தியோடு - மன்னி - புணர்க்கும் அயனும்; ஆகத்துமன்னி - அழிக்கும்அரனும்; தன்மார்வில் - புணர்த்த திருவாகி - தான்சேர் புணர்ப்பனுடைய பெரும்புணர்ப்பு எங்கும் புலனே யித்யந்வயஃ. (ரு)

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்கள் ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த மென்கிறார்.

தன் - தன்னை, புணர்த்த - உத்பாதித்த, உந்தியோடு - திருநாபியோடே கூட, ஆகத்து - திருமேனியில் ஒரு பார்ஸ்வத்திலும், மன்னி - நித்யவாஸம்பண்ணி, புணர்க்கும் - லோகஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிற, அயனும் - அஜனுமாய், அழிக்கும் - ஸம்ஹரிக்கிற, அரனும் - ஹரனுமாய், (இப்படி தத்ததந்தராத்மதையாலே ததாத்மகனாய்), தன்மார்வில் - தன்மார்விலே, புணர்த்த - (நிரூபகமாம்படி) சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, திருவாகி - திருவுடையனாய், தான் - தானே, சேர் - தனக்குத்தகுதியான, புணர்ப்பன் - ஸ்வாதீநசேஷ்டிதனானவனுடைய, பெரும்-அபரிச்சிந்நமான, புணர்ப்பு - திவ்யவ்யாபாரங்களானவை, எங்கும்-எங்கும், புலன் - கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ப்ரஸித்தம். "இருவாரவர்முதலுந்தானே" என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "இருவாரவர் முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரிய:பதியான அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யெங்குங் காணலா மென்கிறார்.

[புணர்க்குமித்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ ப்ரஹ்மாவுக்கும், ஸம்ஹாரத்துக்குக்கடவ ருத்ரனுக்கும்நிர்வாஹகனும். "ததாதர்ஶித பந்தாநௌ", "ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ப்ரஹ்மருத்ரௌ" [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்னையுண்டாக்கின திருநாபி கமலத்திலே யிருந்தாலாயிற்று ஸ்ருஷ்டிக்கு க்ஷமனாவது, ருத்ரன் திருமேனியில் வலப்பார்ஸ்வத்தைப் பற்றி யிருந்தாலாயிற்று ஜகத்ஸம்ஹாரத்துக்கு க்ஷமனாவது. இவர்களிருப்பை மாற்றினால் அதிகரித்த காரியத்துக்கு க்ஷமரல்லரென்கை. ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லுகிறது. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று. ஆகத்துமன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்தவித்யாதி] - தன்மார்விலே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரை யுடையவன். கீழே - நீர்மை சொல்லிற்றாய், இத்தாலே - மேன்மை சொல்லுகிறது. [தான்சேர் புணர்ப்பன்] - ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்த சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்னுதல்; தனக்கு ஸதருசமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப் பெங்கும புலனே] - இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரஸித்தமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "இருவரவர்முதலுந்தானே" என்கிற பதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரிய:பதியானவவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

[புணர்க்கும் அயனும்]-இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற பிரஹ்மாவுமாம். [அழிக்கும் அரனும்] - சுடுதடிபோலே இவற்றையடைய அழித்துக்கொண்டு நிற்கிற ருத்ரனுமாம். "ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ" (ததாதர்ஶிதபந்தாநௌஸ்ருஷ்டிஸம்

ப்ர:—(அழிக்குமரனும்)—[ஶா-ப-ஶா-கக-கக]—நாராயணீயே நாம நிவந்தநாய, "ஏதௌ த்வௌ விபுதஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ। ததாதர்ஶித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ॥

மூன்றாம்பாட்டு - புணர்க்கும் இத்யாதி. "ஆகத்துமன்னி" என்கிற பதங்களையும், "புணர்த்ததிருவாகி" என்றுதொடங்கி "எங்கும்புலனே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இருவாரவர் இத்யாதி. "பெரும்புணர்ப்பு" என்கையாலே-அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை என்றது.

"புணர்க்கும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற என்றது. "அயனும்" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யநிபந்தநம் - ஶரீராத்மபாவமென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம - ததாதர்ஶித இத்

ஹாரகாரகேள), "ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே" (ஸ்ருஷ்டிம்தத: கரிஷ்யாமித்வாமாவிஶ்யப்ரஜாபதே) என்கிறபடியே அவன் அந்தராத்மாவாய் நின்று ப்ரவர்த்திப்பிக்க, இவற்றைச் செய்கிறார்கள். [புணர்த்ததன்னுந்தியோடாகத்துமன்னி] - புணர்க்கும் அயனும் அழிக்கும் அரனும். இவைதான் இவர்கள் செய்யவல்லராவது அவன் திருமேனியைப் பற்றியிருந்த போதாயிற்று, ஸ்தநந்யயப்ரஜை,வாயில்முலைவாங்கினால் தரியாதாப்போலே. இத்தால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ் சொல்லிற்று; ஆகத்து மன்னி யென்கையாலே - திருமேனியைப்பற்றி லப்தஸ்வரூபரென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [புணர்த்ததிருவாகித்தன்மார்வில்] - தன்திருமார்வில் நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரையுடையனாய். இது இப்போது சொல்லுகிறதேன்? என்னில்; - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்றவோபாதி, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஐஶ்வர்யத்துக்கு உடலாகையாலே. பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி, நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. [தான்சேர்புணர்ப்பன்] - ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே சாய்ந்தருளினவனென்னுதல், தனக்குத்தகுதியான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். [பெரும்புணர்ப்பெங்கும்புலனே] - ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகரித்த கார்யங்களை அவர்கள் வழியாலே நடத்தியும், தான் அதிகரித்த கார்யங்களைத் தானே நடத்தியும் போருகையாலே, தன்னுடைய பெரும் புணர்ப்பு - ஆனைத்தொழில்கள் எங்கும் காணலாயிருக்கும். (௯)

ப்ர.—ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே, "உத்த்ருத்ய ப்ருதிவீம் ஸர்க்கஸ்தாபயித்வா யதாவிதி। ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே".

யாதி. நாராயணீயே [illegible], "ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே *"உத்த்ருத்ய ப்ருதிவீம் ஸர்க்கஸ்தாபயித்வா யதாவிதி" இதி பூர்வார்த்தம்.* புணர்த்ததன்னுந்தியோடிதி *- தன்னையுண்டாக்கின உந்தியோடேகூடத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டிக்கிற அஜனுமாம், ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனுமா மென்று ஶப்தார்த்தம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் -* இவைதான் *இத்யாதி. ஸ்தநந்தயேத்யாதிக்கு முன்னே - அல்லாதபோதென்று கூட்டுவது.* இத்தால் *- "புணர்க்குமயனும்" இத்யாதி ப்ரதமபாதத்தாலே.* அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று *- ஶரீராத்மபாவஞ் சொல்லிற்று. "தன் மார்வில் - புணர்த்ததிருவாகி" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் -* தன் திருமார்வில் *இத்யாதி. "விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ", "அகலகில்லேனிறையும்" இத்யாதியைப்பற்ற -* நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாய் *என்றது.*

புணர்த்த - சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது இப்போது *இத்யாதி.* இது *- லக்ஷ்மீஸம்பந்தம். ஈஶ்வரத்வஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே இதுசொல்லுகை அபேக்ஷிதமோ? ஆனபின்பு,இது சொல்லுகிறதென்? என்னி லென்றபடி. லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நீர்மைக்குடலாயன்றோ இருப்பது என்ன-* பெரியபிராட்டியார் *இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், புணரியை - "புணர்ப்பு" என்றதாய், அத்தையுடையவன் 'புணர்ப்பன்' என்றதாய், தான்சேருகிற ஸமுத்ரத்தையுடையவனென்றபடி. புணரி- ஸமுத்ரம். த்விதீயார்த்தத்தில்,* தான்சேர் *- தனக்குத்தகுதியாகச் சேர்ந்திருக்கிற, புணர்ப்பை - சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்றபடி. பூர்வார்த்தம் பராம்ருஶந்நாஹ -* ப்ரஹ்மாதிகள் *இத்யாதி. "தான்சேர் - புணர்ப்பன்" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற -* தான் அதிகரித்த *இத்யாதி.* ஆனைத்தொழில் *- அதிமாநுஷவ்யாபாரம்.* புலன் *- இந்த்ரியம். இங்கு - தத்கோசரத்திலே லக்ஷணை. புணர்த்த தன்னுந்தியோடு - மன்னி - புணர்க்கும் அயனும்; ஆகத்துமன்னி - அழிக்கும்அரனும்; தன்மார்வில் - புணர்த்த திருவாகி - தான்சேர் புணர்ப்பனுடைய பெரும்புணர்ப்பு எங்கும் புலனே யித்யந்வய:.* (௯)

நான்காம் பாட்டு.

புலனைந்துமேயும் பொறியைந்துநீங்கி
நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்
அலமந்துவீய அசுரரைச்செற்றான்
பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே.

ஆ.—(புலன்.) ப்ரக்ருதிபந்தவிநிர்முக்தராய்க் கொண்டு நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்; இப்படி ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய நிரதிஶயபோக்யமான கல்யாண குணங்களிலே ஓவாதே படியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், க்ஷுத்ரமான விஷயஸுகங்களை விட்டு நிரதிஶயஸுகரூப மான மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை வேண்டியிருப்பீர், எம்பெருமானை யாஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[புலனைந்து மென்று தொடங்கி] - ஐந்துவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமாம் ஐந்து இந்திரி யங்களுக்கும் வஶ்யராகையைத்தவிர்ந்து நிரதிஶயபோக்யமான திருநாட்டிலே புகவேண்டியிருப் பீர். [அலமந்தென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய ஸமாஶ்ரயணவிக்நங்களை நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கும்ஸ்வபாவனை யெம்பெருமானுடைய ஸமாஶ்ரயிக்கும்தஶையிலே ஸாத்யதஶையிற் போலே இனிதாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களிலே நிரந்தரமாக ப்ரவணராகுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபத ப்ராப்திக்கு ஏவம்வித னுடைய குணங்களிலே நித்யாவகாஹநம்பண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

புலன் - புலப்படும் விஷயங்கள், ஐந்து - ஐந்திலும், மேயும் - பொருந்தி, பொறி - பொறிபோலே இவனையகப்படுத்திக்கொள்ளும், ஐந்து - ஐந்திந்த்ரியங்களின் வசத்தினின்றும், நீங்கி - அகன்று, நலம் - ஆநந்தம், அந்தமில்லது - அளவிறந்திருப்பதாய், ஓர் - அத்விதீயமான, நாடு - தேசத்திலே, புகுவீர் - போய்ப்புகவேண்டி யிருப்பீர், அலமந்து - அலமந்து, வீய - நசிக் கும்படி, அசுரரை - அசுரரை, செற்றான் - கொன்றவனுடைய, முந்து - ஆரம்பமேதொடங்கி, பலம் - (இனிமையாலே) "பலம்" என்னலாம்படியான, சீரில் - குணங்களிலே, ஓவாதே - என்றுமொக்க, படிமின் - அவகாஹியுங்கோள். ரஸாயநமான பயபோநநைரந்தர்யத்தாலே பித்த சாந்தியும் இனிமையும் பிறக்குமாபோலே, போக்யகுணங்களிலே நிரந்தராநுபவம் பண்ணவே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியுந் தன்னிடையே வரு மென்று கருத்து. புலனும் பொறியு மென்கிற இவையிரண்டும் - விஷயங்களுக்கும் இந்த்ரியங்களுக்கும் கலந்து பேராய் வரும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "இப்படிப்பட்டவன்" என்றநுஸந்தித்து ஸம்ஸார ஸம்பந்த மற்று மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பார், அவன் கல்யாண குணங்களிலேயவகாஹியுங்கோ ளென்கிறார்.

[புலனைந்தென்று தொடங்கி] - அஞ்சுவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமாம் ஐந்திந்திரியங் களுக்கும் வஶ்யராகையைத் தவிர்ந்து. சிலபதார்த்தத்தை வறைநாற்றத்தைக் காட்டி முடிக்குமா போலே ஶப்தாதிகளிலே மூட்டி நசிப்பிக்கையாலே, இந்த்ரியங்களை பொறியென்கிறது. [நல மந்தமித்யாதி] - இவ்விபூதி அநந்தக்லேஶபாஜநமா யிருக்குமாபோலே, முடிவிறந்தபோக்ய தையை யுடைத்தாயிருக்கை. நாடென்கையாலே - அவித்யா நிவ்ருத்யாதிகளன்று, மோக்ஷ மென்கை. புகுவீரென்கையாலே - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேஶப்ராப்தியையும், அதுக்

கிச்சையே யதிகார மென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. [அலமந்தித்யாதி] - விரோதிவர்க்கஞ் செய்வது என் ? என்னில்;—அஸுரஸங்கங்களைத் தடுமாறிமுடியும்படி நிரஸித்தாப்போலே நிரஸிக்கும். [பலமுந்தித்யாதி] - ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே, ஆஶ்ரயண தசையே தொடங்கி ரஸியாநிற்கிற கல்யாண குணங்களிலே யவகாஹியுங்கோள். [ஓவாதே] - "அபர் வணி கடல் தீண்டலாகாது" என்னுமாபோலே, இதுக்குக்காலநியதியில்லை யென்கை. தமக்கு ரஸித்தபடியாலே யிடைவிடாமல் அநுபவியுங்கோ ளென்கிறார். "நானும்சொன்னேன் நமரு முரைமின்" என்னுமவரிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்தது, 'இனி இதுக்க அவ்வருகில்லை' என்று 'நன்மைபெறவேணும்' என்றிருப்பார் அவனைக் கடுக ஆஶ்ரயிக்கப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

[புலன் இத்யாதி] - புலனைந்து என்கிறது - விஷயங்களையாய், அவற்றிலே ப்ரவணமாகக்கடவவான பொறியைந்து உண்டு - ஶ்ரோத்ராதிகள்; அவற்றுக்கு வஶ்யராகை தவிர்ந்து. சில பதார்த்தங்களை வறைநாற்றத்தைக்காட்டி முடிக்குமாபோலே, ஶப்தாதிகளிலே மூட்டி நஶிப்பிக்கையாலே, இந்த்ரியங்களை - 'பொறி' என்கிறது. இத்தால் பரிச்சிந்நவஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரிய வஶ்யராகை தவிர்ந்து. [நலம் இத்யாதி] - நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புக வேண்டியிருப்பீர்! "ஸ்வவிநாஶங்காண் மோக்ஷம்" என்கையன்றிக்கே, ஆப்ததமரான இவர் நன்மைக்கு முடிவில்லாததோரு தேசவிஶேஷமுண்டாக அருளிச்செய்துவைத்தாரிறே. [புகுவீர்] - இப்பேற்றுக்கு இசைவே அதிகார மென்கிறார். அது ஒருநாடு முண்டாய், 'அது பெறவேணும்' என்னும் நசையு முண்டானாலும், ப்ரபலவிரோதிகள் கிடக்குமாகில் ப்ரயோஜநமில்லையே யென்னில், - [அலமந்துவீய அசுரரைச் செற்றான்] - விரோதிபோக்குகை நம்பணியோ ? என்கிறார். தடுமாறி முடிந்துபோம்படி அஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தான். அவனுடைய [பலமுந்துசீரில்படிமின்]- பலம்முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள். "ஸுஸுகம் கர்துமவ்யயம்

ப்ர:—(பலமுந்துசீரில்)—भगवद्गीतासु नवमे, "इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे । ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्॥१॥ राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् । प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम्॥२॥"

நான்காம்பாட்டு - புலன் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரமேயம் - அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்த தென்று. கண்ணழிவற்றிருந்தது - அத்ருடமாகை தவிர்ந்து ஸ்த்திரமாயிருந்தது.

புலப்படும் - அறியப்படுமவையாகையாலே, புலனைந்து என்கிறது - விஷயங்களையா யென்றது. ஐந்துமேயும் - ஐந்திலும் பொருந்திவர்த்திக்கும். அத்தாலே - ப்ரவணமாகக்கடவவான என்றபடி. இந்த்ரியங்களை - "பொறி" என்பானென் என்ன,—சிலபதார்த்தங்களை இத்யாதி. சிலபதார்த்தங்களை- எலி, பெருச்சாளி முதலானவைகளை. வறைநாற்றத்தை - ஹேயகந்தத்தை. பொறி - போன். பொறியைந்து நீங்கி - இந்த்ரியங்களைந்தினின்றும் அகன்று இதி ஶப்தார்த்த:. இத்தால் - "புலனைந்து" என்கிற இத்தால். மேலேகடாக்ஷித்து பலிதம் - பரிச்சிந்ந இத்யாதி. வித்தவ்யாக்யாத்ருவாக்யம் - ஸ்வவிநாசங்காண் இத்யாதி. ஸஹமூலவிநாஶஶ்சந்த்ரோக்ஷஜத்ருயுவஸ்ரீ । ஸ்வபஸ்வேபூஷஸளமோக்ஷ க்ஷயா ப்ரஸ்தாவமநுக:॥" இத்யநுஸந்தேயம். "புகுவீர்" என்றதுக்கு பாவம் - இப்பேற்றுக்கு இத்யாதி. பாவம்- விரோதி இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - தடுமாறி இத்யாதி. அலமந்து - தடுமாறி. பலம் முற்பட்டிருக்கையாவதென் ? என்ன- ஸுஸுகம் இத்யாதி. படிமின் - அவகாஹியுங்கோள். இத்தால் பலிதம் - ப்ரவணரா

யம" (ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்) என்னும்படி - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே, ஸாதந தசையே தொடங்கி இனிதாயிருக்குமிறே. [ஓவாதே] - "அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது" என்னுமா போலே ஒரு நியதியில்லை இதுக்கு, மாறாதே ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். தமக்கு ரஸித்தபடியாலே, இடைவிடாமல் அநுபவியுங்கோ ளென்கிறா ரென்றுமாம். *"நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்" என்னுமாபோலே. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஓவாத்துயர்பிறவி உட்படமற்றெவ்வெவையும்
மூவாத்தனிமுதலாய் மூவுலகுங்காவலோன்
மாவாகியாமையாய் மீனாகிமானிடமாம்
தேவாதிதேவபெருமான் என்தீர்த்தனே.

ஆ.—(ஓவா.) "இணைவனாம்" என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

ஸம்ஸாரசக்ர ப்ரவர்த்தகனாகையாலும், ப்ரஹ்மேஶாநாதி தேவர்களுக்குக் காரணபூத னாய் அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸ்வாமியாகையாலும், அஶேஷதோஷ ப்ரத்யநீகனாகையாலும், தேவமநுஷ்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாகையாலும் அவனே ஸர்வேஶ்வர னென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹயக்ரீவாதிரூபத்தினாலே திருவவதாரம் பண்ணியருளி, தன்னாலேஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்தருளாநிற்கும் என்றுகொண்டு, முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வஸஜாதீயத்வத்தை விவரிக்கிறார்.

[ஓவாவென்று தொடங்கி] - நிரந்தர துःகாவஹமான ஜந்மமகப்பட மற்றுமெல்லாவற் றுக்கும் "நிஷ்பலம்" என்றுகைவிடாத காரணமாய். [தேவாதிதேவபெருமான்] - ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் ஆதிதேவராயுள்ள அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன். [என்தீர்த்தனே] - என்னை ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைத் தவிர்த்தவன்.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதனானவன் கார்யபூத ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகப் பண் ணின அவதாரங்களில் வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஓவா - அவிச்சிந்நமான, துயர் - துःகத்தைத்தருவதான, பிறவி - ஜந்மஸம்பந்த ரூப மான ஸ்ருஷ்டி, உட்பட - அகப்பட, மற்று - மற்ற ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதிகளான, எவ்வெவை யும் - எல்லா வ்யாபாரங்களுக்கும், மூவா - மூத்துச்சோம்பிவிடாத, தனிமுதலாய் - ஸஹாயாந் தர நிரபேக்ஷகாரணபூதனாய்க்கொண்டு, மூவுலகும் - ஸ்ருஜ்யமான லோகத்தினுடைய, காவ

துங்கோ ளென்றது. ஆஶ்ரயணம் ஸக்ருத்தாயிருக்க, "ஓவாதே" என்பானென் என்ன, அபர்வணி இத்யாதி. "ஸுஸுகம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கீழையுங்கூட்டி ஹாவாந்தரம் - தமக்கு இத்யாதி உக் தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-நானும் இத்யாதி. பெரியதிருமொழி. இதரவிஷயங்களினுடைய பேரைச் சொல் லிப் போந்த நானும் சொன்னேன், என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங்கோ ளென்ற படி. புலனைந்துமேயும் தொடங்கி, சீரில் - ஓவாதேபடிமி னித்யக்வயः (ச)

* பெரியதிருமொழி—௬, ௬௦, ௬.

லோன் - ரக்ஷணத்தையுடையனாய், தேவ - ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுக்கும், ஆதிதேவர் - (அவ்வருகாம்படி) ஆதிதேவர்களான அயர்வறுமமரர்களுக்கு, பெருமான் - அதிபதியாய், என் - எனக்கு, தீர்த்தன் - அவகாஹிக்குந் துறையாம்படி ஸுலபனானவன், (அந்த ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), மாவாகி - வேதப்ரவர்த்தகனான ஹயக்ரீவனாய், ஆமையாய் மீனாகி - (புராணப்ரவர்த்தக) கூர்மமத்ஸ்யரூபியாய், மானிடமாம் - (கீதோபநிஷதாசார்யனுமான) மநுஷ்யனுமாம். "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" என்கிறபதத்தை விவரித்துக்கொண்டு, ஹயக்ரீவாத்யவதாரங்களாலே ரக்ஷிக்கு மென்கிறார்.

[ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட] - நீந்துந்துயரிற்காட்டில் தன்னேற்றம். நிரந்தர துஃகாவஹமான ஜந்மமுட்பட - ஜந்மம் தொடக்கமாக. [மற்றெவ்வெவையும்]-மற்றுமுண்டான ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதி ஸர்வத்துக்கும். [மூவாத் தனிமுதலாய்] - மூவாதொழிகையாவது - முசியாதொழிகை. இவன் தன்னைப் பெறுகைக்காக கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்க, அவற்றைக் கொண்டு விஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படா நின்றால், "நிஷ்பலமாயிற்று" என்று முசியாதொழிகை. [மூவுலகும் காவலோன்] - மேலும், கீழும், நடுவும்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம். [காவலோன்] - சாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை. "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ:" இத்யாதி. தன்மேன்மை குலையாதேநின்றோ ரக்ஷிப்பதென்னில்,—[மாவாகியாமையாய் மீனாகி] - வித்யாப்ரவர்த்தகமான அவதாரங்கள். [மானிடமாம்] - அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். "ஸர்வலோகஸ்ய ஹிதார்த்தாய" என்றும், "யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. இப்படி செய்கிறவன்தான் ஆரென்னில்—[தேவாதிதேவபெருமான்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆதிதேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவன் கிடீர் இப்படிதாழ நின்றானென்கை. இந்த்ராதிகளும் பூமியில் துர்கந்தாதிகள் பொறுக்கமாட்டாதே யோஜநத்துக்கவ்வருகேயிறே நிற்பது. [என்தீர்த்தனே] - என்னை ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைத் தவிர்த்தவன். நானிழிந்தாடும் துறையென்றுமாம்.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு. கீழே "இணைவனாமெப்பொருட்கும்" என்றார்; அத்தை உபபாதிக்கிறார்.

[ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட] - கீழே "நீந்துந்துயர்ப்பிறவி" என்றார்; இதிலே ஒருகால் விட்டுப்பிடிக்குமதுவு மில்லை யென்கிறார். உச்சிவீடும் விடாத துயரை விளைக்கக்கடவதான ஜந்மந் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான ஐந்துக்கும்; அவற்றையுடைத்தான பதார்த்தங்களுக்கும். மூவாவென்கிற இத்தை - கீழேகூட்டுதல்; மூவா - தனிமுதலென்று மேலேகூட்டுதல். ப்ரவாஹரூபத்

அஞ்சாம்பாட்டு - ஓவா இத்யாதி. "மாவாகி ஆமையாய் மீனாகி மானிடமாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கீழே இத்யாதி.

புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - கீழே நீந்தும் இத்யாதி. "நீந்தும்துயர்ப்பிறவி" என்கிறது இது- "யாவஜ்ஜீவமஹோராத்ரம் ஜாயதே" இத்யாதிவசநத்யே துஃகாஹிதகாலமாயிருக்கு மென்று தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தம் புநரிஹாபிதாநமென்று கருத்து. ஓவா - அவிச்சிந்நமான. ஐந்துக்கும் - "ஜாயதே, அஸ்தி, வர்த்ததே, விபரிணமதே, அபக்ஷீயதே, விநச்யதி" என்கிற ஐந்துவிகாரங்களுக்கும். விகாரங்களைச்சொன்னது - விகாராச்ரயவஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்கிறார் - அவற்றை இத்யாதி. உக்தயோஜநாத்வயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் - ப்ரவாஹ இத்யாதி. அதாவது - ஓவாத்துயரை விளைக்கக்கடவதாய், மூவா - ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாயிருக்கிற - பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவற்றுக்கும் தனிமுதலென்று முந்தின யோஜநையில் அர்த்தம்; இந்தயோஜநையில், மூவுதல் - நசித்தலாய், அதில்லாதது - "மூவா" என்றாய், நித்யதையைச்

தாலே நித்யமாய்ப்போருகிற இதுக்குத் தனிமுதலென்னுதல், முசியாத அத்விதீயகாரணமா யென்னுதல். தான், "தன்பக்கலிலே வழிபடவேணும்" என்று நினைத்து உபகரணங்களைக் கோடுத்துவிட, கோடுத்த உபகரணங்களைக்கொண்டு வழிகேட நடவாநின்றால், 'இப்போது இங்ஙனே போயிற்றதாகில், க்ரமத்திலே நம்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து மீட்டுக்கோள்ளுகிறோம்' என்று அநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநனாயிருக்கும்; இப்படி தன்னினைவைத் தப்பிப்போரச்செய்தேயும், கர்ஷகனாயிருக்குமவன் 'ஒருகால் பதர்த்ததிறே' என்று சோம்பிக்கைவாங்காதே மேலேமேலே கோலுமாபோலே, 'ஒருகாலல்லா வோருகாலாகிலும் ஆகிறது' என்று ஸ்ருஷ்டியாநிற்கும். "சோம்பாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா" என்னக்கடவதிறே. இப்படி இவன் ஸ்ருஷ்டித்து ரக்ஷிப்பது எவ்வளவென்னில்;-[மூவுலகுங்காவலோன்] - ஸ்ருஷ்டிக்குக்கர்மீபவிக்கும் எல்லையளவும். கீழும், மேலும், நடுவுமென்னுதல்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதக மென்னுதல். [காவலோன்] - ஶாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை. இப்படி ரக்ஷிப்பது தன்மேன்மை குலையாதே நின்றோ வென்னில், [மாவாகி இத்யாதி] - அகர்மவஶ்யனானவன் கர்மவஶ்யரோடோக்கப் பிறந்தாயிற்று. [மாவாகி] - ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய் அவதரித்தபடி. [ஆமையாய்மீனாகி] -

---

ப்ர:—(மூவுலகு)—ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே, "ஏதத்ரைலோக்யமுக்தம் தே க்ருதகம் மைத்ரேய பட்யதே । ஜநஸ்தபஸ்ததா ஸத்யமிதி சாக்ருதகத்ரயம் ॥ ௧௯ ॥ க்ருதாக்ருதகோ மஹர்லோக இதி ஸ்ம்ருத: । ஶூந்யோ பவதி கல்பாந்தே யோऽத்யந்தம் ந விநஶ்யதி ॥௨0॥"

(மாவாகி)—ப்ராஹ்மே, "தௌ ஹத்வா தாநவஶ்ரேஷ்டௌ ஹரிர்ஹயஶிரா: ப்ரபு: । ப்ரத்யாநயத வேதாநாஹ்ருத்ய பரமேஷ்டிந:॥௨॥"

(ஆமையாய்)—ப்ரஹ்மாண்டபுராணே, "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ஸ்திதோ பூத்வா மஹாமுநே॥அஅ॥" ஸ்வயமேவ ப்ராணவ்யூஹத்வேநாவதார:.

(மீனாகி)—ஸ்ரீநாரஸிம்ஹே, "யுகாந்தஸ்த்ததோயாந்தே நஷ்டவேதமஹாயஶா:। ப்ரஹ்மணோ மஹதீ ஶோகாத்ஸோऽபூத் ஜ்ஞாநநாஶநே । ஜகத்ஸ்ரஷ்டாரம் தஸ்ய விஷ்ணோஸ்துஷ்டயா ஶேஷஶாயிந: । கேநாஸ்யநீதம் விஜ்ஞாநம் கேநாப்யுபேத்ய தத்த்வத: । யோऽநாதிகேஶவோநாவி க்ருதம் ஜ்ஞாத்வா ஜநார்தந: । மாத்ஸ்யரூபம் ஸமாஸ்தாய வேதாநயந ஜநநாயக: ।

சொல்லுகிறது. த்விதீயயோஜனையில், "மூவா" என்று-முசியாமையைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கு - ஜந்மாதிவிகாரத்துக்கும், ஜந்மாதிவிகாரத்தையுடைய பதார்த்தஸமூஹத்துக்கு மென்றபடி. முசியாத - சோம்பாத. முசியாமையை உபபாதிக்கிறார் - தான்தன்பக்கலிலே இத்யாதி. உபகரணங்கள் - களேபராதிகள். பதர்த்ததிறே - பதராய்ப்போயிற்றிறே; நிஷ்பலமாயிற்றிறே யென்றபடி. கோலுகை - உத்யோகிக்கை. உக்தார்த்தே ப்ரமாணம்-சோம்பாள் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி (கஅ)-சோம்பிக் கைவாங்காதே இந்தப் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களை யெல்லாம் விஸ்த்ருதமாக்கின காரணபூதனே யென்று பாசுரார்த்தம். எல்லைக்கு உபபாதகம் - கீழும் இத்யாதி. "மூவுலகும்" என்றது - ஸ்ருஜ்யங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். கீழென்றது - பூமிக்குக்கீழான ஏழுலோகத்தை. மேலென்றது - பூமிக்குமேலான ஆறுலோகத்தை. நடுவும் - நடுவான பூமியு மென்றபடி. "பூர்புவஸ்ஸுவ:" என்கிற மூன்றுலோகமும் - க்ருதகம். "ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம்" என்கிற மூன்றும் - அக்ருதகம். "மஹர்லோகம்"-க்ருதகாக்ருதகம். காவலோன் - ரக்ஷகன். ரக்ஷகத்வம் கதமித்யத்ராஹ-சாஸ்த்ர இத்யாதி. மேலே "மாவாகி" இத்யாதி—வித்யாவதாரங்களைச் சொல்லுகையாலே - சாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை யென்கிறார். ஆதிஶப்தேந - அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாஶநாதிருச்யதே. தாத்பர்யம்-

வித்யாப்ரகாஶகமான அவதாரங்கள். [மானிடமாம்]-ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாஶகமான அவதாரங்கள்; "[illegible]" (மர்யாதாநாஞ்சலோகஸ்யகர்த்தாகாரயிதாசஸ:) என்றும், "[illegible]" (யத்ய தாசரதிஶ்ரேஷ்ட்ட:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. இப்படி தாழவிட்டு அவதரிக்கிறவன்தான் ஆரேன்னில்,-[தேவாதிதேவபெருமான்]-மநுஷ்யகந்தம்பொறுத தேவர்கள்கந்தம்பொறுத நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகானவன். [என்தீர்த்தனே] - நல்லபோக்யஜாதம் இருக்க, நிஷித்தத்ரவ்யங்களை விரும்புவாரைப்போலே, தானும் தன்னுடைய குணங்களும் இருக்க, ஶப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்த என்னை, அவற்றைவிட்டுத் தன்னையே விரும்பும்படியான ஶுத்தியைப் பிறப்பித்த ஶுத்தியையுடையவன். அன்றிக்கே, நான் இழிந்தாடும் துறை யென்னுதல். (ரு)

[illegible]

(மானிடமாம்)—[illegible]

அகர்மவஶ்யனை இத்யாதி. இந்த அவதாரங்கள் ரக்ஷகமானபடி எப்படி? என்ன, வித்யாப்ரகாசகம் இத்யாதி. "[illegible]". [illegible] அது உண்டோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி. இதம் ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதி ஹநுமத்வாக்யம். "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். கீதாஸு த்ருதீயே, "[illegible]". தேவாதிதேவபெருமான் - தேவர்களுக்கும் ஆதிதேவரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமி. தீர்த்தமாவது - ஸ்வதஶ்ஶுத்தமாய், இதரவிஷயங்களையும் சுத்தமாக்குமதாகையாலே, சுத்தியைப்பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவன் என்றது. மாவாகி யித்யாரப்ய, தீர்த்தன் - ஓவாத்துயர்ப் பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவைக்கும் தனிமுதலாய், மூவுலகும் காவலோ னித்யன்வய:. (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்
சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான்கண்டு
பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை
பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே.

ஆ.—(*தீர்த்தன்.*) யாவனொருவனுடைய பாதோதகத்தை ஶிரஸா வஹிக்கையாலே ருத்ரன் பரிசுத்தனானான், யாவனொருவன் திருவடிகளிலே சாத்தின பூந்தாமம் ருத்ரன் தலையிலே காணப்பட்டது, அங்ஙனே யிருந்த பைந்துழாயான் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமன்றோ, சொல்லவேணுமோ என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அர்ஜுநன் ஆராய்ந்த பகவத்பரத்வம் இன்னமும் சிலர் ஆராய வேண்டும்படியா யிருந்ததோ வென்கிறார்.

[*தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்சேர்த்தி*] - திருவடிகளினின்றும் புறப்பட்ட கங்காஸ்பர்ஶத்தாலே ருத்ரன் சுத்தனாய், "சிவன்" என்னும் பேரையுடையனாம்படி பண்ணின எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளிலே அழகிய பூமாலைகளைச்சாத்தி. [*பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்தபைந்துழாயான்பெருமை*]-அர்ஜுநன் இப்படி யாராய்ந்த பகவத்பரத்வம்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வவதாரதசையிலுண்டான பரத்வம் அதிப்ரஸித்த மென்கிறார்.

தீர்த்தன் - பாவநபூதனான க்ருஷ்ணனுடைய, (பூர்வாவதாரத்திலே), உலகு-லோகத்ரயத்தையும், அளந்த - அளந்துகொண்ட, சே அடிமேல் - செவ்வையையுடைய திருவடிகளிலே,பூம்-அழகிய,தாமம்-மாலைகளை, சேர்த்தி-ஸமர்ப்பித்து, அவையே-அவற்றையே, சிவன்-சிவனுடைய, முடிமேல் - ஜடாமகுடத்திலே, தான் - தானே, கண்டு - கண்டு, பார்த்தன் - அர்ஜுனன், தெளிந்தொழிந்த - அறுதியிட்ட, (அந்த), பைந்துழாயான் - பசுத்த திருத்துழாயை யுடையவனுடைய, பெருமை - பரத்வமானது, பேர்த்தும் - இப்பார்த்தனையொழிய, ஒருவரால் - வேறொருவராலும், பேச - உபபாதித்துச்சொல்லவேண்டும்படி, கிடந்ததே - தெளியாது கிடந்த அம்ஶமுண்டோ? ஸுப்ரஸித்தமன்றோ வென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், "தேவாதிதேவபெருமான்" என்னுநின்றீர்; இம்மேன்மையை ப்ரதிபாதித்துத் தரவேண்டாவோவென்ன,—அர்ஜுநனே நிஷ்கர்ஷித்திலனோ, நாம் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டும்படி குறையாய்க்கிடந்ததோ வென்கிறார்.

[*தீர்த்தன்*] - "ஊர்வீஹூதவஹநாயநெ ராஹசீஹ[illegible] ... [illegible]" என்றும், "ஷுபவிரோயமெதாந" என்றும், "ஷபிவஶிவொஹஹகூ" என்றும்-ருத்ரனை, ஶுத்தனாய் "சிவன்" என்றுசொல்லும்படி பண்ணினவன். [உலகளந்தசேவடிமேல்]-அவனுடைய ஸர்வஸுலபமானதிருவடிகளிலே. இது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயா யிருக்க, ஶ்ரீவாமநாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது - வரையாதே நீண்டுகை யிரண்டவதாரத்துக்கும் ஒத்திருக்கையாலே. [பூந்தாமம்

சேர்த்தி] - அழகிய மாலையைச்சாத்தி. பூமாலையென்னவுமாம். [அவையேயித்யாதி] - அந்தப் பூமாலைகள்தன்னையே ருத்ரன் ஜடையிலேகண்டு. [அவையே] - தஜ்ஜாதீயங்களன்றியே யவை தன்னையே. [சிவன்முடிமேல்] - இவன் திருவடிகளிலே யிட்டத்தை யவன் தலையிலே கண்டான். [தான்கண்டு] - அர்ஜ்ஜுநன் தானேகண்டு; ஶ்ருதியாலேயாதல், ஆப்தவாக்யத்தாலே யாதலன்றிக்கே. அதாகிறது - அர்ஜ்ஜுநனுக்கு ஓரஸ்த்ராபேக்ஷையாலே அத்தேவதையை யர்ச்சிக்க வேண்ட, "அத்தை யென்காலிலேயிடு" என்று இடுவித்துக்கொள்ள ஸ்வப்நத்திலே அம்மாலையை ஶிரஸ்ஸிலே தரித்துக்கொண்டுவந்து அஸ்த்ரத்தைக் கொடுத்துப்போயிற்று. [பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த]-அவன் ஸாரதியாய்த் தாழநிற்கச்செய்தேயும், அநிற்கலங்காதே "ஸதாசிவாதயோ தேவாஸ்ஸர்வே" என்கிற அர்ஜ்ஜுநன் நிஷ்கர்ஷித்ததன்றோ. [பைந்துழாயான் பெருமை] - ஸர்வாதிகனுடைய பரத்வம். ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிறே திருத்துழாயை யுடையனாகை. [பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே] - இது பின்னைச் சிலரால் ஆராயவேண்டும்படி யிருந்ததோ.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொல்லுகிறவனுக்கு இந்த உத்கர்ஷமெல்லாம் உண்டோ? என்ன;—முன்பே அர்ஜுநன் நிரூபித்து நிர்ணயித்த அர்த்தம் நாம் இன்று ஆராயும்படி குறைபட்டிருந்ததோ? என்கிறார்.

[தீர்த்தன்] - "பாதோதகேந ஶிவஸ் ஸ்வஶிரோத்ருதேந" (பாதோதகேநஶிவஸ்ஸ்வஶிரோத்ருதேந) என்றும், "பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்" (பாவநார்த்தம்ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியையுடையவன். இது எப்போதுதான் செய்ததென்னும் அபேக்ஷையிலே, [உலகளந்தசேவடி] என்று, அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.—[குறைகொண்டு] - தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு. [நான்முகன்குண்டிகைநீர்பெய்து] - அருகேநின்ற தர்மதத்வம் இவன் நினைத்தவாறே

ப்ர:—(தீர்த்தன்)—ஸ்தோத்ரே, "வேதாபஹாரகுருபாதகதைத்யபீடாத்யாபத்விமோசநமஹிஷ்டபலப்ரதாநை: | கோऽந்ய: ப்ரஜாபஶுபதீ பரிபாதி கஸ்ய பாதோதகேந ஸ ஶிவஸ் ஸ்வஶிரோத்ருதேந". ஈஶ்வரஸம்ஹிதாயாம் ப்ரஹ்மா, 'ஊர்த்வப்ரஸ்ருதபாதஸ்ய ஹரேஸ் த்ரைவிக்ரமே க்ரமே | ப்ரஹ்மணா யத்ப்ரதீயம் பாத்யம் பாதஸ்ய தத்ததா | க்ஷாளிதம் ஸர்வபாபக்நம் பாபவ்யாபத்திநாஶகம் || தச்சம்புவ் பதிதம் த்ருஷ்ட்வா தாரயச்சிரஸா ஹர: | பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்"(௨)

ஆறும்பாட்டு—தீர்த்தன் இத்யாதி. "பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த" இத்யாத் யுத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்சொல்லுகிற இத்யாதி.

"தீர்த்தன்" என்றதுக்கு - அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல பாவநத்வத்தை யுடையவனென்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்-பாதோதகேந இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, "வேதாபஹார" இத்யாதி. ஈஶ்வரஸம்ஹிதாயாம் ப்ரஹ்மா, "ஊர்த்வப்ரஸ்ருதபாதஸ்ய ஹரேஸ் த்ரைவிக்ரமே க்ரமே | ப்ரஹ்மணா யத்ப்ரதீயம் பாத்யம் பாதஸ்ய தத்ததா க்ஷாளிதம் ஸர்வபாபக்நம் பாபவ்யாபத்திநாஶகம் | தச்சம்புவ் பதிதம் த்ருஷ்ட்வா தாரயச்சிரஸா ஹர: | பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்". இது - அசுத்தரையும் சுத்தராக்கின இது. திருவுலகளந்தருளினபோது அசுத்தரும் சுத்தரானார்களோ? என்ன-குறைகொண்டு இத்யாதி. "ஊர்த்வப்ரஸ்ருதபாதஸ்ய

ஜலமாய் இவன் குண்டிகையிலே ப்ரவேசித்தது. [மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி] - ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்து. [கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான்] - "யுக்தாயுக்த நிரூபணம் பண்ண அறியாதே இவனநீதியிலே கைவளராநின்றான்; அதுபோகவேணும்" என்று இவன் ஜடையிலே யேறும்படி அவன் திருவடிகளை விளக்கினான், ஸ்ரீபாததீர்த்தங்கொண்டு துஷ்புத்ரர்கள்தலையிலே தெளிக்குமாபோலே. இவ்விடந்தன்னில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமாயிற்று சொல்லுகிறது, ஸ்ரீவாமநாவதாரமென்? என்னில், - க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கும் வாமநாவதாரத்துக்கும், வரையாதே எல்லாரோடும் பொருந்துமது உண்டாகையாலே சொல்லுகிறார். [பூந்தாமம்சேர்த்தி] - அர்ஜுநனுக்கு ஒரு தேவதைபக்கலிலே ஒரு அஸ்த்ரம் பெற வேண்டுவதாய் அவன் அதுக்கு உத்யுக்தனான ஸமயத்திலே, இவன்ஶ்ரமத்தை யாற்றுகைக்காக 'புஷ்பங்களை நங்காலிலேயிட்டு ஜீவி' என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் திருவடிகளிலேயிட, அந்த தேவதை ராத்ரியிலே ஸ்வப்நத்திலே அந்த புஷ்பங்களைத் தன்தலையிலே தரித்துக்கொண்டு வந்து அஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணிற்றாகச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தைஅருளிச்செய்கிறார். பூமாலையென்னுதல், அழகியமாலை யென்னுதல். [அவையே] அவற்றோடு ஸஜாதீயங்களன்றிக்கே. [சிவன் முடிமேல்தான்கண்டு] - பாடேபார்ஶ்வத்திலே யன்றிக்கே அவன் தலைமேலே கண்டானாயிற்று. [தான்கண்டு] - ஆப்தர்சொல்லக் கேட்கையன்றிகே, ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலாதலன்றிக்கே, தானே கண்டானாயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ப்ரத்யக்ஷித்து. [பார்த்தன் இத்யாதி] - அவன் ஸாரதியாய்த் தாழநிற்கச்செய்தேயும், அவனுடைய ஈஶ்வரத்வத்தில் கலங்காதே, "ஸதேவாஸுரக...

ப்ர:—(பார்த்தன்)—ஸமவஷ்டாஹஷு வ்யூஶாயாயாவஸாநே, "ஸவஶேக்ஷ ராஜஸ்ரூ நஸ்ஸவெஜ்ஞேவஷு உவாவிஶக॥ சகு॥" ஐதி, "ஸதேவாஸுரகோஹாஶநா: வரகோரணிகோஷீவஸ்வநா: வரயாஜிக: ஸஹாத்யகோஹஶிவதி வொரெஸுரரெணஜுதேஹா ஹஷநாஷிஹிரஸக்ஷஅஜிதொவி வரவேரஷ ஸஹாயநாதூநாஉாயஶேஃ" இத்யாதி ப்ரமாணத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு-அருகேநின்ற இத்யாதி. குண்டிகை-கமண்டலு. "கறைகொண்டகண்டத்தான்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - யுக்தாயுக்த இத்யாதி. ஆங்கு - அண்டத்தான் சேவடியை - நான்முகன் - குறைகொண்டு - குண்டிகை நீர்பெய்து என்று தொடங்கி, கழுவினானித்யந்வய:. கறை - விஷம். அநீதி - ஸ்வாதந்த்ர்யம். "சென்னிமேலேற" என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்ரீபாததீர்த்தம் இத்யாதி. தெளிக்கை - ப்ரோக்ஷிக்கை. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இவ்விடந்தன்னில் இத்யாதி. "பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை" என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் என்றது. க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, "உலகளந்த சேவடிமேல்" என்று - வாமநாவதார வ்ருத்தாந்தகதநத்துக்குத் தாத்பர்யமென்? என்று சங்கார்த்தம். வரையாதே - மர்யாதையிடாதே. சொல்லுகிறார் - ஏகாவதாரத்வேநவததீத்யர்த்த:. ஒருதேவதை பக்கலிலே - ருத்ரன் பக்கலிலே. ஓரஸ்த்ரம்-பாசுபதாஸ்த்ரம். அதுக்கு-பாசுபதாஸ்த்ரலாபார்த்தமான ருத்ரஸமாராதநத்துக் கென்றபடி. ஜீவி - புஜி, உஜ்ஜீவநம்வா. இது - இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். "புஷ்பங்களை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே யிட்டு ஜீவித்தத்தை மஹாபாரதத்திற் சொல்லுகிற அடைவன்றிக்கே, அபிமந்யுவதத்தின் மத்யாஹ்நத்திலே ஸம்ஸப்தகரோடே யுத்தம்பண்ணி அர்ஜுனன் இளைத்தபோது, 'லிங்கபூஜை பண்ணி புஜிக்கவேணும்' என்று அர்ஜுநன் சொல்ல, அப்போது, 'தன்காலிலே புஷ்பங்களையிட்டு புஜி' என்று சொன்ன இதுவும் இவர்க்கு இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம்" என்று - பிள்ளை அருளிச்செய்வர். "பூந்தாமம்" என்று - ஜாத்யேகவசநம்; "அவையே" இத்யநுவாதாத். ஏவகாரம் - அந்யயோகவ்யவச்சேத பரமென்கிறார் - அவற்றோடு இத்யாதி. "முடி" என்கிறத்தாலே - அவயவாந்தரேஷுநேதிவ்யாவர்த்யதே; "முடிமேல்" இத்யநேந - ஶிர:பார்ஶ்வேஷுநேதிவ்யாவர்த்யத இதி ஹ்ருதிநிதாயாஹ - பாடே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "வாயெஸுரவிஜெதாயேஸஸூஉநஸ்வாஉாரவிநாவிஸுத விநூவாஷம் । உஉஶஸுஹஜாயரளேஸிஶெய்ஸ்வஸஹேவவீர:க்ஷநிஶ்யாயஸு:" என்ற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். "தான்" என்றதுக்கு பாவம் - ஆப்தர் இத்யாதி. "கண்டு"

ஹாசுநா:" (ஸதுபார்த்தோமஹாமநா:) என்கிறபடியே பேரளவுடைய அர்ஜுநன் நிரூபித்து, நிர்ணயித்து, "நம:பரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே" (நம:புரஸ்தாததப்ருஷ்ட்டதஸ்தே) என்று அநுவர்த்தித்த [பைந்துழாயான்பெருமை] - ஸர்வாதிகத்வ த்யோதகமான திருத்துழாய் மாலையை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரத்வம், இன்று சில அறிவுகேடர், செல்லவிட்டு வரவிட்டு ஆராயு மளவாயிருந்ததோ ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கிடந்திருந்துநின்றளந்து கேழலாய்க்கீழ்ப்புக்கு
இடந்திடும் தன்னுள்கரக்குமுமிழும்
தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும் பாரென்னும்
மடந்தையை மால்செய்கின்றமா லார்காண்பாரே ?

ஆ.—(*கிடந்து.*) *எம்பெருமான் தனக்கு இந்த ஜகத்தானது இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாயிருக்கையாலே அவனுக்கே சேஷ மென்கிறார்.*

ஓ.—*ஏழாம்பாட்டில், "பகவதைஶ்வர்ய ஸாதநத்தில் ஓரோவொன்றே நிரபேக்ஷ ஸாதநமான க்ஷீரார்ணவஶயநாதிகளாகிற உபபத்திகளைச் சொல்லவேணும்" என்று உபக்ரமித்த ஆழ்வார், அவற்றினுடைய ஆநந்த்யத்தாலே ஒருவர்க்கும் அறியமுடியாதென்கிறார். கேழல்-வராஹ*

ஹநிஷ்யாமீதி நிஶ்சிதமனா: [illegible] ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வப்ரஶ்ன ஸர்வஶக்தி ஸர்வஸாக்ஷீ [illegible] ஸர்வாந்தர்யாமி [illegible]

[illegible] "நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ: புனஶ்ச பூயோபி நமோ நமஸ்தே ॥ ௩௯ ॥ நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே நமோஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ॥ ௪௦ ॥

என்றதுக்கு அர்த்தம் - ப்ராத்யபிஜ்ஞார்ஹம் இத்யாதி. பேரளவு - *மஹாஜ்ஞாநம்.* நிருபித்து - "ஐக்ஷிதம்" என்று *நிரூபணம்பண்ணி.* "நம:புரஸ்தாத" இத்யாதி ஶ்லோகம் பீஷ்மபர்வத்திலே யாகிலும், இவ்விடத்திலே *அநுவர்த்தநமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணமாகலாம்.* செல்லவிட்டு வாவிட்டு - *மஹாமதிகளை யுடைத்தான அக்காலம் செல்லவிட்டு, அறிவுகேடரையுடைத்தான இக்காலம் வரவிட்டென்றபடி.* வரவிட்டு - *வந்தபின்பு.* அறிவுகேடர் - (ஆராயுமளவாயிருந்ததோ) என்று அந்வயிப்பது. "ஸதுபார்த்தோமஹாமநா:" இத்யாதி வாக்யம் - கீதாபாஷ்யே. "நம:புரஸ்தாத" இத்யாதி ஶ்லோகோ கீதாஸ்வேகாதஶே. "நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ:" இத்யாதி. சேர்த்தி - ஸமர்ப்பித்த. அவையே - ஸமர்ப்பித்தவற்றையே. தெளிந்தோழிந்த - *நிரூபித்து நிஶ்சயித்த.* பைந்துழாயான் - *பசும்திருத்துழாயை யுடையவனுடைய.* பேர்த்துமொருவரால் - *பார்த்தனையொழிய வேறுமொருவராலே.* பேசக்கிடந்ததே - *சொல்லவேண்டும்படியிருந்ததோ? க்ரமேண அந்வய:.* (சு)

ஹம். பாரென்னுமடந்தையை - பூமிக்கபிமாநிநியான பிராட்டியை. மால் - ஸர்வேஶ்வரன். செய்கின்றமால் - பண்ணுகிற வ்யாமோஹம்.

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷ்யமான ஜகத்தைப்பற்றத் தன்வாத்ஸல்யத்தாலே அநேக வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுமென்கிறார்.

(ரக்ஷணார்த்தமாக), கிடந்து - ("ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்று கடற்கரையிலே வழிவேண்டிக்)கிடந்தும், இருந்து - ("உபோபவிஷ்டௌ" என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே) இருந்தும், நின்று - (அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம்" என்றும் ராவணவதாநந்தரம் தேவதாஸந்நிதியில் வில்லை நடுக்கொத்துப் பிடித்து) நின்றும், (அன்றியே "புளிங்குடிக் கிடந்து, வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று" என்கிறபடியே அர்ச்சாவதாரஸ்த்தலத்திலே கிடந்துமிருந்தும் நின்றும்), அளந்து - (த்ரிவிக்ரமனுயநங்யார்ஹமாம்படி) அளந்தும், கேழலாய்-வராஹரூபியாய், கீழ் - (ப்ரளயஜலத்துக்குக்)கீழே, புக்கு - புக்கு, இடந்திடும் - (அண்டகடாஹத்தினின்றும்) ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தும், (மஹாப்ரளயத்திலே வடதளசாயியாய்), தன்னுள் - வயிற்றுக்குள்ளே, கரக்கும் - (தெரியாதபடி) கரந்தும், உமிழும் - (வெளிநாடுகாணும்படி) உமிழ்ந்தும், தடம் - இடமுடைத்தான, பெரு - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்கள், ஆர - நிரம்பும்படி, தழுவும்-(அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே) தழுவியும், (இப்படி), பாரென்னும் - பூமியென்றுசொல்லப்படுகிற, மடந்தையை - மடந்தையை, மால் - (ஸர்வாதிகனான) ஈஶ்வரன், செய்கின்ற-பண்ணுகிற, மால் - வ்யாமோஹத்தை, காண்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர்? அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவொண்ணாதென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "ஒருதேவதை இவனை யநுவர்த்தித்தது" என்று ஏற்றஞ்சொல்லவேணுமோ, இவ்விபூதி அவனுக்கு அஸாதாரணமென்னுமிடத்துக்குத் தனித்தனியே பூர்ணமான உபபத்திகள் அநேகமன்றோ வென்கிறார்.

[கிடந்து] - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியாதல், "பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந:। அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்று கடற்கரையிலேகண்வளர்ந்தருளினபடியாதல். [இருந்து] - "உபோபவிஷ்டௌ [illegible]" என்று - சித்ரகூடத்திலிருப்பு. [நின்று] - "அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ஶ தநுரூர்ஜிதம்। ராமம் ராமாநுஜம் சைவ பர்த்துஶ்சைவாநுஜம் ஶுபா" என்று ராவணவதம் பண்ணி வீரஶ்ரீயோடே நின்றநிலை. [அளந்து] - மஹாபலி அபஹரித்த பூமியை எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு. [கேழலாய்]-பூமியை ப்ரளயங்கொள்ளத் தன்மேன்மைபாராதே நீருக்குஞ் சேற்றுக்கும் இறாயாதவடிவைக்கொண்டு. [கீழ்புக்கிடந்திடும்] - அண்டபித்தியிலேபுக்கு ஒட்டுவிடுவித்துக்கொண்டேறினபடி. [தன்னுள்கரக்கும்] - ப்ரளயாபத்திலே ப்ரளயந்தனக்குத் தெரியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துக்காக்கும். [உமிழும்] - "இவையென்பட்டனவோ" என்று உமிழ்ந்து பார்க்கும். [தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும்] - அவளோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே மிகவும் பெருத்ததோளாலே ஆரத்தழுவும். பெருமைக்குமேலே, தடமென்றும் - பெருமையாய், அறப்பெருத்த தோளென்றபடி. [பாரென்னும் மடந்தையை] - பூமிக்கபிமாநிநியான பிராட்டியை. பூமியை ப்ரகாரமாக வுடையளாகையாலே, தத்வாசிஶப்தத்தாலே - இவளைச்சொல்லுகிறது. [மடந்தையை] - நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவளை. [மால்] - ஸர்வேஶ்வரன். [செய்கின்றமால்] - பண்ணுகிற வ்யாமோஹம். [ஆர்காண்பாரே] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் காணப்போகாது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ப்ராப்தியில்லாமையே யன்றிக்கே, இவனுடைய வ்யாமோஹாதிஶயம் பரிச்சேதிக்கவும் மாட்டார்கள்.

௬௫.—ஏழாம்பாட்டு. ஒருவன் அநுவர்த்தநங்கொண்டு நிஶ்சயிக்கவேணுமோ? அவனுடைய இஷ்டஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயன்றே இஜ்ஜகத்து இருக்கிறது; இதுவே போராதோ பரத்வஹேது? என்கிறார்.

[கிடந்து] - திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தபடியாதல்; "ப்ரதிஶிஶ்யே" (ப்ரதிஶிஶ்யே) என்னும்படியாகக் கடற்கரையிலே சாய்ந்தபடி யாதல். "பாஹும் புஜகபோகாபம்" (பாஹும்புஜகபோகாபம்) - திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கையை மடித்துச் சாய்ந்தா லிருக்கும்படி. "அரிஸூதநः" (அரிஸூதநः) - கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கவேண்டும்படி யிருக்கை. "ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததேः" (ப்ரதிஶிஶ்யேமஹோததேः) - ஒருகடலோடே ஒருகடல் ஸ்பர்த்தித்துச் சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கை. [இருந்து] - பரம பதத்திலே யிருந்தபடியாதல்; "உடஜே ராமமாஸீநம்" (உடஜேராமமாஸீநம்) என்று ருஷிகளாஶ்ரமங்களிலே யிருந்து. [நின்று] - திருமலையிலே நின்றபடி யாதல்; ராவணவதஸமநந்தரத்திலே கையும் வில்லுமாய் லங்காத்வாரத்திலே நின்றநிலையாதல்; வாலியைக்கொன்று நின்ற நிலையாதல். "அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் தநுஸ் ஸ்பர்ஶித்வா ... । ... ஸஹ ..." (அவஷ்டப்ய சதிஷ்டந்தம்

ப்ர:—(கிடந்து)—யுத்தகாண்டே, (உக) "தத ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவः । அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகः க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததேः॥க॥ பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதநः । ஜாதரூபமயைஶ்சைவ பூஷணைர் பூஷிதம் புரா॥உ॥"

(இருந்து)—அயோத்யாகாண்டே ॥ ௬௯ ॥ சித்ரகூடே, "ததர்ஶ ... ஸ ... பர்ணஶாலாம் ... । உடஜே ராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம்॥உ௫॥ க்ருஷ்ணாஜிநதரம் தம் து சீரவல்கலவாஸஸம்॥ ... ராமமாஸீநமபிதः பாவகோபமம்॥உ௬

ஏழாம்பாட்டு—கிடந்து இத்யாதி. ஒருவனநுவர்த்தந மென்றது - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சாத்தின புஷ்பங்களைத் தன்தலையிலே தரித்து ருத்ரன் அநுவர்த்தநமாதல், அர்ஜுநன் அநுவர்த்தநமாதல்.

ப்ரதிஶிஶ்ய இதி - யுத்தகாண்டே, "தத ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவः । அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகः க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததேः । பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதநः". ப்ரஸ்துதஶ்லோகார்த்தமாஹ - திருவநந்தாழ்வான் இத்யாதி. மடித்து-உபதாநமாகப் பண்ணி. "அரிஸூதநஸ்து - ப்ரதிஶிஶ்யே" இதி தத்காலவிஶேஷணம் ஶ்ருதிநிதாயாஹ - கிடந்த கிடையிலே இத்யாதி. ராமம்க்ருபாஸமுத்ரத்வேந விவக்ஷந்நாஹ - ஒருகடல் இத்யாதி. ஒருகடல் சாய்ந்தாற்போலே யென்றவிடத்திலே - "இவனும் கருணைக்கடலிறே" என்று அருளிச்செய்வர். அயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடே, "ததர்ஶ ... பர்ணஶாலாம் ... । உடஜே ராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம்". லங்காத்வாரத்திலே நின்றநிலை யென்றவிடத்திலே - "கோதண்டகோடிவிநிவேஶிதபாஹுதண்டோ ராவணஶாத்ரவதிதசாவஷ்டவஷ்டம் । ஆயோதநக்ஷிதிரஜः ... யுத்தவ்யாப்ருதம் ... ரகுவம்ஶகேதுः" என்றது அநுஸந்தேயம் என்கிற

ததர்ஸதநுரூர்ஜிதம்! ராமம் ராமாநுஜஞ்சைவ பர்துஸ்சைவாநுஜம்ஸபா) என்கிறபடியே. அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே கேட்குமித்தனையிறே இவனுடைய பரத்வம்; "[illegible]" (தமஸஃ பரமோதாதா ஶங்கசக்ரகதாதரஃ) என்னுதல், "[illegible]" (த்வமப்ரமேயஸ்ச) என்னுதல் சொல்லாநிற்பர்களிறே. [அளந்து]-தன்னதானபூமியைமஹா

ப்ர:—(அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே கேட்குமித்தனை)—[illegible]

(அளந்து)—[illegible] ॥ உம ॥ [illegible]

படியே - வாலியைக்கொன்று நின்றநிலையாதல் இத்யந்வயஃ. கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஏகோநவிம்ஶே, "[illegible]" இத்யாதி (உடு). பரத்வப்ரதிபாதந ப்ரகரணத்திலே ராமாவதாரவ்ருத்தாந்தஞ் சொன்னது - "ராமனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்" என்கைக்காகவன்றோ; அப்படி ராமனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் இத்யாதி. கேட்கைக்கு அவர்கள் அப்படி சொன்னார்களோ? என்ன - தமஸஃபரம இத்யாதி. இதம் - மண்டோதரீவாக்யம். த்வமப்ரமேயஸ் சேத்யாதி - தாராவாக்யம். "[illegible]". இறுஞ்சிக் கோள்ள - பறித்துக்கொள்ள.

பலிபோல்வார் இருஞ்சிக்கொள்ள, அத்தை எல்லைநடந்துமீட்டுக்கொண்டு. [கேழலாய்க்கீழ்புக்கிடந்திடும்]-நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளயஸலிலத்துக்குள்ளே முழுகி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் பிரித்தெடுக்கும். [தன்னுள்கரக்கும்] - "ரக்ஷிக்க" என்று ஒருபேரை யிட்டுக்கொண்டு கோம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளாதே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடி. "மேலொருகாலம் ப்ரளயம்வரும்" என்று ஏலக்கோலி ப்ரளயம் வந்தாலும் 'இங்குண்டோ?' என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி முன்புத்தையதொன்றும் தெரியாதபடி வைக்கும். [உமிழும்] - 'இவை என்பட்டன' என்று பார்க்கைக்காகப் பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழும். [தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும்] - மிகப்பணைத்த திருத்தோள்களாலே, ஆரும்படியாகத் தழுவும். [பாரென்னுமடந்தையை] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை. பூமியை ப்ரகாரமாக வுடையளாகையாலே தத்வாசகஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. தன்விபூதியினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவன் படும் பாட்டை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையாய் அதுக்கு அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டி அணைக்கும், அத்தாலே தானும் ஹ்ருஷ்டனாய் அணையாநிற்கும். [மால்] - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன். [செய்கின்ற மால்] - அவனேற்றுகிற பிச்சை. [ஆர்காண்பாரே] - ஒருவராலே "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கலா யிருந்ததோ? (எ)

ப்ர:—(கேழலாய்க்கீழ்புக்கு)— ப்ரதமாம்ஶே சதுர்த்தே, "அகரோத் ஸ தநூமந்யாம் கல்பாதிஷு யதா புரா। மத்ஸ்யகூர்மாதிகாம் தத்வத் வாராஹம் வபுராஸ்தித:॥௮॥ வேதயஜ்ஞமயம் ரூபமஶேஷஜகத: ஸ்திதௌ। ஸ்தித: ஸ்திராத்மா ஸர்வாத்மா பரமாத்மா ப்ரஜாபதி:॥௯॥ ஜநலோககதை: ஸித்தை: ஸநகாத்யைரபிஷ்டுத:। ப்ரவிவேஶ ததா தோயமாத்மாதாரோ தராதர:॥௰॥"

(இடந்திடும்)—(வி-பு-க-௪) — "ததஸ்ஸமுத்க்ஷிப்ய தராம் ஸ்வதம்ஷ்ட்ரயா மஹாவராஹ: ஸ்ஃபுடபத்மலோசந:। ரஸாதலாதுத்பலபத்ரஸந்நிப: ஸமுத்திதோ நீல இவாசலோ மஹாந்॥௨௬॥"

இடந்திடும் - ஒட்டுவிடுவித்தெடுக்கும். "சிலப்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு" இத்யாதிகஞ்ச ஸ்ருதிநிதாய, பூர்வாபதாநா துத்தராபதாநஸ்யாதிக்யம் தர்ஶயதி - ரக்ஷிக்க வென்று இத்யாதி. "நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே। அபி து நிந்திதாதிதரத் ப்ரஶம்ஸிதும்" இதிந்யாயோத்ர த்ரஷ்டவ்ய:. கரக்கை - தெரியாதபடி ஒளிக்கையாதல், ஏகீகரணமாதல். ஏதத்த்ருதிநிதாயாஹ - மேலொருகாலம் இத்யாதி. ஏலக்கோலி - ஏற்கவே விசாரித்து. இளைத்துக் காட்டலாம் படி - குழைத்துக் காட்டலாம்படி. இவை என்பட்டன வென்று பார்க்கைக்காக என்றவிடத்திலே - "மஹேக்ஷ்மாமேவத்தும் ஜகதுஷ:" இத்யாதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். 'தடம்-பெரும்' என்ற த்விருக்திஸித்தமான அர்த்தம் - மிகப்பணைத்த என்றது. ஆரும்படியாக - பூர்ணமாம்படியாக. பார்தானோ அவளென்ன, பூமியை இத்யாதி. இவையெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து, தழுவுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - தன்விபூதி இத்யாதி. மால் - ஸ்வாமியும், வ்யாமோஹமும். மால்செய்கின்ற மால் - ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை. கிடந்திருந்தித்யாரப்ய, உமிழும்; பாரென்னும் மடந்தையை - தடம்பெரும் தோளாரத்தழுவும்; மால்செய்கின்ற மாலார்காண்பாரே யித்யந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணனையென்காணுமாறு
ஊண்பேசில் எல்லாவுலகுமோர்துற்றாற்றா
சேண்பாலவீடோவுயிரோ மற்றெப்பொருட்கும்
ஏண்பாலுஞ்சோரான் பரந்துளனாமெங்குமே.

ஆ.—(காண்பாரார்.) ஸர்வஜகந்நிகரணநியமநஸமர்த்தனான எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வம் ஒருவர்க்கு அறிகைக்குப் பூமியோ ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய அத்புத கர்மங்கள் தனித்தனியும் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்கிறார்.

[காண்பாராரென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனான க்ருஷ்ணனைக் காண்கைக்கு அளவுடையார் இல்லை. எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் காணவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும் அவன்படி. [ஊணென்று தொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் திருவயிற்றிலே ஜகத்தை வைக்கிறபோது ஜகத்தெல்லாம்கூட ஓரவதாநத்துக்கும் போந்ததில்லை - இது அபரிச்சேத்யதைக்கு உதாஹரணம். [சேணென்று தொடங்கி]-உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதஸ்த்தரான நித்யஸூரிப்ரப்ருதிகளென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, பத்தரானதிர்யகாதிகளகப்பட எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஓரிடமும் விடாதே எங்கும் வ்யாபித்து உளனாம்.

ப.—அநந்தரம், அவன் எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த அதிமாயிதாகாரங்கள் துரவபோதமென்கிறார்.

எம் - எனக்கு, ஈசன் - ஸ்வாமியாய், கண்ணனை - ஸுலபனான க்ருஷ்ணனை, காண்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர் ? (அவன்படி இதுவானால்), காணுமாறு - அறியும்படி, என் - எங்ஙனே, (அவனுக்கு), ஊண் - ஊண், பேசில் - சொல்லப்பார்க்கில், ("அத்தா சராசரக்ரஹணாத்" என்கிறபடியே), எல்லாவுலகும் - (சராசராத்மகமான) ஸகலலோகமும், ஓர்துற்று - ஒரு பிடிக்கும், ஆற்றா - போராது; வீடோ - (அவனுக்கிருப்பிடமான) (வீடானது, சேண்பால - " விஶ்வதஃ ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வதஃ ப்ருஷ்டேஷு" என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்குமவ்வருகான) பரமபதப்ரதேஶத்திலது, அவனே-அவனே, மற்று - தன்னையொழிந்த, எப்பொருட்கும் - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், உயிர் - அந்தராத்மா, ஏண்பாலும் - ஒருரேகாமாத்ரமும், சோரான் - சோரவிடாதவனைக்கொண்டு, எங்கும் - எல்லாப்ரதேசத்திலும், பரந்து - பரந்து, உளனாம் - நில்லாநிற்கும். ஸர்வஜகத்க்ராஸஶீலனாய், பரமபத நிலயனாய், ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாப்தனானவனை எங்ஙனே பரிச்சேதித்தறிவதென்று கருத்து. ஏண் என்று - வரையாய், ரேகையைக் காட்டுகிறது. ஓ என்கிற அசைகள் - வினாவைக் காட்டுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்கு அவனுடைய ஓரோவற்புத கர்மங்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிக்கப்படுவதென்கிறார்.

[காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணனை] - ஸர்வேஶ்வரனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு ஸுலபனானவனை ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பாரார் ? [என் காணுமாறு] - காணும் ப்ரகாரமென் ? "காண்போம்" என்னுமவர்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிப்பது ?

[ஊண் பேசில்] - ஊண்படி சொல்லில். [எல்லாவுலகு மோர்துற்றுற்று] - ஸகலலோகங்களும் ஓரவதாநத்துக்குப் போராது. இது அபரிச்சேத்யதைக்கு உதாஹரணம். [சேண்பால வீடோ] - உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதமென்ன. [உயிரோ] - முக்தாத்மாக்களென்ன. [மற்றெப்பொருட்கும்] - மற்றுமுண்டான தேவதிர்யகாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். [எண் பாலும் சோரான்] - எட்டுத்திக்குக்களிலு முள்ளாரை விடானென்னுதல், எண்ணப்பட்ட இடந் தோறும் விடானென்னுதல். [பரந்துளனுமெங்குமே] - எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் பரிஸமாப் யவ்யாபித்துளனும். வ்யாபித்திருக்கும் ஸர்வ வ்யாபகவஸ்துவை, வ்யாப்யங்களிலே யொன்று பரிச் சேதிக்கவற்றோ வென்கை.

௭டு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அத்புதகர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு மென்கிறார்.

[காண்பாராரெம்மீசன்கண்ணனை] - ஸர்வேஸ்வரனு யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை, அவன்தானே காட்ட நான்கண்டாற்போலே காண்பார்க் குக் காணலாமித்தனை போக்கி, ஸ்வயத்நத்தாலே சிலர்க்குக்காணப்புக்கால் காணப்போமோ? அது கிடக்க, காண்பார் சிலருண்டாயிற்று. [என்காணுமாறு] - எவ்வளவைத்தான் காண்பது. அள வுடையார் சிலர் காண இழிந்தார்களென்னு, விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே. ஏன்தான் பரிச்சேதிக்கப் போகாதொழிகிற தென்னில்; - இதுவன்றோ அவனுடைய அபதாநம் இருக்கிறபடி. அவனுடைய ஊணுகிற ஒரு செயலைச் சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வலோகங்களும் ஓரவதாநத்துக்குப் போராது, இவ்வபதாநத்தை யுடையவனை ஒருவராலே பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதோ? 'அவனு டைய செயல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது' என்கைக்கு, ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிற தென்கிறார். [சேண்பாலவீடோ] - உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதமென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, மற்றுமுண்டான தேவாதிகளென்ன, இவற்றை யுடைத்தான [எண்பா லும் சோரான்] - எண்ணப்பட்ட ப்ரதேசங்களென்னுதல், எட்டுத்திக்கும் வ்யாபித்துவிடாதே நிற்கு மென்னுதல். [பரந்துளனுமெங்குமே] - இப்படி வ்யாபிக்குமிடத்தில் ஒருகுறையுண்டாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, குறையற வ்யாபித்திருக்கும். ஆனபின்பு 'வ்யாபகவஸ்துவை வ்யாப்யத் திலே ஒன்று பரிச்சேதித்துக்காண்கை' என்று ஒரு பொருளுண்டோ? (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—காண்பாரார் இத்யாதி. "ஊண்பேசி லெல்லாவுலகுமோர்துற்றுற்று" என்கை யாலே - தனித்தனியும் என்றது. "ஆர்" என்றதிலே நோக்காக-எத்தனையேனும் என்றது. இந்த அவதா ரிகார்த்தம் - இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தநிகமநாவஸரத்திலே அருளிச்செய்கிறார், அங்கே கண்டுகொள்வது.

"ஈசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்" இத்யந்வயம். இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் - அவன் தானே இத்யாதி. காண்பார் சிலருண்டாயிற்றென்றது - உண்டானாலோ வென்றபடி. என்காணுமாறு - காணும் ப்ரகாரமென்? ஜ்ஞாநாதிகர்க்குக் காணத்தட்டென்? என்ன, அளவுடையார் இத்யாதி. அபதாநம் - வ்யாபாரம். அவதாநம் - பிடி. இத்தால் தாத்பர்யம் - இவ்வபதாநத்தை இத்யாதி. ஸ்வரூபமோதான் என் றது - "எண்பாலும்சோரான்" என்றத்தைப்பற்ற. சேண் - உயர்த்தி. பால் - ஸ்வபாவம். முக்தாத்மஸ்வ ரூபமென்றது - நித்யர்க்கும் உபலக்ஷணம். "எண்பாலும்" என்ற தீர்க்கத்தைக் குறைத்து; "எண்பாலும்" என்று ஹ்ரஸ்வமாக்கி, எட்டுத்திக்கிலுமென்றபடி. "எண்பாலும் சோரான்" என்று வைத்து, "எங்கும் - பரந்து" என்கிறதென்? என்ன, இப்படி இத்யாதி. வ்யாபிக்குமிடத்தில் - பலதூணுக்கோ ருத்திரம்போ லன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே வர்த்திக்கையைச் சொல்லுகிறது இங்கு என்றபடி. ஈசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்; என்காணுமாறு; ஊண்பேசில் எல்லா வுலகுமோர் துற் றுற்று; சேண்பால வீடென்ன, உயிரென்ன, மற்றுமுண்டான எவ்வகைப்பட்ட பொருளென்ன, அப்பொருள் களையுடைய எண்பாலென்ன, இவையெங்கும் - பரந்து - சோரானாய்க்கொண்டு - உளனுமித்யந்வயம். "எப் பொருட்கும்" என்ற ஷஷ்டி - ப்ரதமார்த்தகம். எப்பொருளு மென்றபடி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

எங்குமுளன்கண்ணன் என்றமகனைக்காய்ந்து
இங்கில்லையாலென்று இரணியன் தூண்புடைப்ப
அங்கப்பொழுதே அவன்வீயத்தோன்றிய என்
சிங்கப்பிரான்பெருமை ஆராயுஞ்சீர்மைத்தே.

ஆ.—(எங்கும்.) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னுடைய ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தை ப்ரத்ய க்ஷமாக்கியருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வமஹிமை ஒருவர்க்கு ஆராயநிலமோ? ஆனபின்பு இங்ஙனே யிருந்த இவனை ஆஸ்ரயியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸர்வ கதத்வத்தை யிசையாதார் இசையவேண்டும்படியாக ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக அபேக்ஷாஸமகாலத்திலே தூணிலே வந்து தோற்றியருளின ஸ்ரீ நாரஸிம்ஹத்தினுடைய பெருமை ஒருவரால் ஆராயுமளவல்ல வென் கிறார். வீய - முடிய.

ப—அநந்தரம், அவனுடைய ஆஸ்ரித ஸௌஸீல்யாதிஸயம் அபரிச்சேத்ய மென்கி றார்.

("ஸர்வம் வ்யாப்ய ஸ்திதஃ" என்கிறபடியே), கண்ணன் - (ஸர்வநிர்வாஹகனான) ஸர் வேஸ்வரன், எங்கும் - ஸர்வத்ர, உளன் - ஸந்நிஹிதன், என்ற - என்ற, மகனை - புத்ரனை, காய் ந்து - கோபித்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லை - இல்லை, என்று - என்று, தூண் - (தான் அறுதியிட்ட) தூணை, இரணியன் - ஹிரண்யன், புடைப்ப - தட்ட, அங்கு-அத்தூணிலே, அப் பொழுதே - அக்காலந்தன்னிலே, அவன் - ஹிரண்யன், வீய - நசிக்கும்படி, தோன்றிய - தோற் றின, என் - என்னுடைய, சிங்கம் பிரான் - நாரஸிம்ஹரூபியான மஹோபகாரகனுடைய, பெருமை - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமாஹாத்ம்யம், ஆராயும் - நெஞ்சால் பரிச்சேதித்தாராயும், சீர் மைத்தே - தன்மைத்தோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஒருவனேபரிஸமாப்ய வர்த்திக் கும்" என்றால் இதுகூடுமோவென்ன;-அநுபூதாம்ஸத்திலே ஸம்ஸயத்தைப் பண்ணினால் ஹிரண் யன் பட்டது படுவர்களென்கிறார்.

[எங்குமுளன் கண்ணன்] - ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வகதனென்றான், இதுவாயிற்றுஅவன் சொன்ன தப்பு. "யோ-தத்ஸர்வம் ஜகத்வ்யாப்ய-திஷ்டதி" "ந-த-ஸ்தி-நா-ஸ்தி-ஸர்வம் வ்யாப்ய" என்று அவன்தானே சொன்னத்தை யாயிற்று இவன் சொல்லிற்று. [என்றமகனைக்காய்ந்து] - இவ்வர்த்தத்தை சத்ருக்கள் சொல்லிலும் ஆதரிக்கவேணும், இவன் பருவத்தாலும் ஸம்பந்தத்தாலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும் ஆதரிக்கவேணும், இப்படி யிருக்க அதிக்ருத்தனாய் [இங்கில்லையாலென்றிரணியன் தூண்புடைப்ப] - "ஸர்வகதன்" என்று நீ சொன்னவன் இங்குமுண்டோவென்று தானிருந்த தூணைத்தட்ட. அளந்திட்ட தூணிறே. தனக்கேற "இல்லை" என்று ஸம்ப்ரதிபந்நமான தூணிறே. [அங்கப்பொழுதே] - அத்தூணிலே ப்ரதிஞ்ஞாஸம காலத்திலே. [அவன் வீயத்தோன்றிய] - சீற்றத்தோடே வந்துதோற்றிய தோற் றரவிலே பிணமானான். [என் சிங்கப்பிரான்] - ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினது தமக்கு உதவிற்றா யிருக்கிறபடி. [பெருமை] - பரத்வம். [ஆராயும் சீர்மைத்தே] - சிலரால் அறியுமளவோ?

ஈடு - ஒன்பதாம்பாட்டு. நீர்சொன்னது அநுபபந்நமாயிருந்ததீ!, 'ஒருவஸ்துவே அநேக பதார்த்தங்களிலே குறைவற வ்யாபித்திருக்கும்' என்றால் இது கூடுமோ? என்ன;—கேடுவீகாள், அவன் ஸர்வகதத்வத்தை இசையாத இரணியன்பட்டது படாதேகிடிகோ ளென்கிறார்.

[எங்குமுளன்கண்ணன்] - இதுவாயிற்று அவன் சொன்ன தப்பு, ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வகதனென்றான். "மயா ததமிதம் ஸர்வம்" (மயாததமிதம்ஸர்வம்) "நதத்ஸ்தி விநாயத்ஸ்யாந்மயா" (நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயா) என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையாயிற்று இவன்தான் சொல்லிற்று. [என்றமகனைக்காய்ந்து] - இவ்வர்த்தத்தைச் சத்ருவேசொல்லிலும் கேட்டபோதே காலிலே விழவேண்டும் வார்த்தை சொல்லிற்று; ப்ரமாணவிருத்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிலும் கொண்டாட வேண்டும்படியாயிற்று ஸம்பந்தம்; பருவத்தாலுங் கொண்டாடவேணும்; * [பள்ளியிலோதிவந்த] - பள்ளியோதும் பருவத்தி லுள்ளவையடையக் கொண்டாட்டமா யிருக்கும். அதுக்கு மேலே, [தன்சிறுவன்] - தன்வயிற்றிற்பிறந்தவன் வார்த்தை மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். [வாயிலோராயிரநாமம்] - அதுக்குமேலே திருநாமத்தைச் சொல்லிற்று. **[ஒள்ளியவாகிப்போத]** - இவை

ப்ர.—(எங்குமுளன்)—ஸ்ரீபகவத்கீதாஸு நவமே, "மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா । மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி நசாஹம் தேஷ்வவஸ்தித:॥ ச॥ நசமத்ஸ்தாநி பூதாநி பஶ்யமேயோகமைஶ்வரம் । பூதப்ருந்நசபூதஸ்தோ மமாத்மா பூதபாவந:॥ரு॥"

தத்ரைவ தஶமே, "யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந । நததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்॥நக॥"

ஒன்பதாம்பாட்டு - எங்குமுளன் இத்யாதி. வ்யாப்தியைச் சொன்னவநந்தரம், 'ஹிரண்யநிரஸநம் பண்ணின நரஸிம்ஹன் வைபவம் அபரிச்சிந்நம்'என்று சொல்லுகிறவருடையபாவத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகேந தர்ஶிப்பிக்கிறார் - நீர்சொன்னது இத்யாதி.

"தப்பு" என்றத்தை விஶதீகரிக்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. கண்ணன் - நிர்வாஹகன். ஸர்வகதனென்றானென்றவிடத்திலே-"ஏவமுக்தஸ்து தைத்யேந்த்ரஸ்தம்பம் ஹஸ்தேநதாடயத் । ஸர்வத்ர ஸுவ்யக்தோ வக்ஷஸா தத்ர விஷ்ணுரஸ்தீதி । ஸர்வத்ர பூதேஷு ஸர்வாவஸ்தோ விஷ்ணுரஸ்தீதி..." இதி ப்ரஹ்லாதோக்த ஶ்லோகோநுஸந்தேய:. "இதுவாயிற்று அவன் சொன்னதப்பு" என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லாநின்றது; அது தப்பன்றே! என்ன;—ஈஶ்வரன் தான் ஆதரித்துச்சொன்ன ஸர்வகதத்வத்தை இவன் சொன்னது தப்போ? என்கிறார் - மயாததம் இத்யாதி - கீதாஸு நவமே, "மயா ததமிதம் ஸர்வம்ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா । மத்ஸ்தாநிஸர்வபூதாநிநசாஹம்தேஷ்வவஸ்தித:". தத்ரைவ தஶமே, "யச்சாபிஸர்வபூதாநாம் பீஜம்ததஹமர்ஜுந । நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயா பூதம்சராசரம்". "என்ற" என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. "மகன்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரமாண இத்யாதி. "மகன்" என்றது - பருவத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி பாவம் - பருவத்தாலும் இத்யாதி. வார்த்தையின் சீர்மையும், ஸம்பந்தமும், பருவமுமொன்றொன்றே கொண்டாடவேண்டியிருக்க, இவன் நிஷ்காரணமாகச் சீறினனென்றதாயிற்று. பருவத்தாற்கொண்டாடவேண்டும்படி அப்படி சிறுபிள்ளையாயிருக்குமோ? என்ன, பள்ளியிலோதி இத்யாதி—பெரிய திருமொழி. இப்பாட்டுக்கு அர்த்தம் - பள்ளியிலோதும் பருவத்தில் இத்யாதி. அப்யபுத்ரத்வேபீதி பாவ:. பள்ளி - வித்யாசாலை. ஒள்ளியவாகிப்போத -

---

* பெரியதிருமொழி, உ, ந, அ.

யொன்று மில்லையாகிலும் சொன்னபோதை இனிமைதான் கொண்டாடவேணும். [ஆங்கதனுக் கொன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகி] - அஸஹ்யாபசாரமிறே. [பிள்ளையைச்சீறி] - திருநாமஞ்சொன்ன துவே ஹேதுவாக 'புத்ரனன்று' என்று விட்டான் அவன்; திருநாமஞ் சொன்னவர்களோடே தமக்கு எல்லாவுறவுமுண்டாக நினைத்திருக்கையாலே இவர், [பிள்ளை] - என்கிறார். [மகனைக்காய்ந்து] - வயிற்றிலே பிறந்தவனா யிருக்கச்செய்தேயும் திருநாமஞ்சொல்லப் பொறுக்கமாட்டாமே சீறினானா யிற்று. [இங்கு இத்யாதி] - எங்குமுளனாகில் நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லையாயிரானோ என்று தூணையடித்துக்காட்டினான். * [அளந்திட்ட தூணையவன் தட்ட]-'முன்பே நரஸிம்ஹத்தை வைத்து நட்டதூண்' என்னவொண்ணாதே; தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து நறுக்கிநட்ட தூணாகை யாலே. [அவன்தட்ட] - வேறேசிலர் தட்டினார்களாகில், 'கையிலே யடக்கிக் கொண்டுவந்து தூணிலேபாய்ச்சினார்கள்' என்னவுமாமிறே; தானேயாயிற்று தட்டினானும். [அங்கு அப்பொழுதே]- அத்தூணிலே, அடித்தவிடத்திலே, அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே. [அவன்வீயத்தோன் றிய] - தன்தோற்றரவிலே அவன்பிணமாம்படி தோற்றின. அதிர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோதை அட்டஹாஸமும், நாமடிக்கொண்ட உதடும், நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினானாயிற்று பொன்னனாகையாலே. [என்சிங்கப் பிரான்பெருமை] - ஆஸ்ரிதவர்க்கத்துக்காக நரஸிம்ஹமாய் உபகரித்தவனுடைய பரத்வம் இன்று சிலரால் ஆராயும்படி யிருந்ததோ? (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

சீர்மைகொள்வீடு சுவர்க்கநரகீறு
ஈர்மைகொள்தேவர்நடுவா மற்றெப்பொருட்கும்
வேர்முதலாய்வித்தாய்ப் பரந்துதனிநின்ற
கார்முகில்போல்வண்ணன் என்கண்ணனைநான்கண்டேனே.

ஆ.—(சீர்மை.) ஸ்வர்க்காபவர்க்காத்யமோக்ஷ புருஷார்த்தங்களுக்கும், நரகாத்யபுரு ஷார்த்தங்களுக்கும், இவற்றுக்கு போக்தாக்களான தேவாதிஸ்த்தாவராந்தமான ஸகலாத்ம வர்க் கத்துக்கும் தாரகனாய், காரணபூதனாய், நியந்தாவாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவிஸஜாதீய அப்ராக்ருத

அழகியதாகச் சொல்ல. இத்தனையுமுண்டானால் பொறுமைக்கு அடியென்? என்ன - அஸஹ்யாபசாரம் இத்யாதி. இதும் - வித்தவ்யாக்யாத்ருவாக்யம். அந்யோத்கர்ஷமஸஹ்யமாகிற அபசார மென்றபடி. ஸர்வேஶ்வரனைக் காணவில்லை, கேட்கவில்லை, தனக்குத்தான் ஒரு அநிஷ்டம் செய்யவில்லையாயிருக்கச்செய்தே, பகவத் ப்ரஸ்தாவமானாலும் அஸஹமானனாயிருக்கையாலே அஸஹ்யாபசாரமென்று கருத்து. ப்ரஹ்லாதனை என்னாதே, "பிள்ளை" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன—திருநாமம் இத்யாதி. "சீறி" என்கையாலே-அன்றென்றுவிட்டா னென்றது. பிள்ளையென்றது - "மாதாபிதா" இத்யாதிப்படியே ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இவர் - திருமங்கையாழ்வார். "மகனைச்காய்ந்து" என்றதுச்கு ஶப்தார்த்தம் - வயிற்றிலே இத்யாதி. அப்படித் தூணைத் தட்டினானோ? என்ன - அளந்திட்ட இத்யாதி-பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கு அர்த்தம் - முன்பே இத்யாதி. பொருந்த - பொருத்தம் பொருந்தும்படியாக. பாய்ச்சினார்கள் - ப்ரவேஶிப்பித்தார்கள். "வீய" என்றதுக்கு - விநாஶஸ்யாவதாரஸமானகாலீநத்வம் விவக்ஷிதமித்யபிப்ராயேணாஹ-தன்தோற்றரவிலே இத்யாதி. பூர்வவாக்யோக்தமர்த்தம் உபபாதயதி-அதிர்த்துக்கொண்டு இத்யாதி. அதிர்த்துக்கொண்டு-ஶப்தித்துக்கொண்டு. பொன்னனாகையாலே யிதி ரஸோக்தி. "என்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஶ்ரிதவர்க்க இத்யாதி: ஆராயும் சீர்மைத்தே - ஆராயும்படியான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தோ? சீர்மை - அதிஶயமாதல். (௯)

---

* பெரியாழ்வார் திருமொழி, க, கூ, க.

மஹாவிபூதியையுடையனாய் நின்ற எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனென்று கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், அல்லாதார் செய்தபடி செய்கிறார்; உபயவித மஹாவிபூதிகனாயிருந்த எம்பெருமானை நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[சீர்மையென்று தொடங்கி] - பரமபதம் ஸ்வர்க்கம் நரகம் இவைமுடிவாக ஈரப்பாடுடைத்தான தேவர்கள் நடுவாக மற்றுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸர்வகதனாய். [தனிநின்றவென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரிகளோடு வ்யாவ்ருத்தனாய்த் திருநாட்டிலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய் என்னை விஷயீகரித்த க்ருஷ்ணனை.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் மோக்ஷப்ரதனானவனை நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

சீர்மைகொள் - (புண்யபாபகாரிதமாகை யன்றிக்கே பகவத் க்ருபைகஸாத்யமான) சீர்மையையுடைய, வீடு - மோக்ஷமும், சுவர்க்கநரகு - (புண்யபாப பலரூபமான) ஸ்வர்க்கநரகங்களும், ஈறு - மேலெல்லையாக, ஈர்மைகொள் - பலப்ரதத்வ நிபந்தநமான ஈரப்பாட்டையுடைய, தேவர் - தேவர்கள், நடுவா - (ஸாதநபலங்களுக்கு) நடுவாகவும், மற்று - ப்ரதமபாவியான, எப்பொருட்கும் - ஸாதநாதி ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும், வேர் - ஸஹகாரியுமாய், முதலாய் - நிமித்தமுமாய், வித்தாய் - உபாதாநமுமாய்க் கொண்டு, பரந்து - ஸர்வத்ரவ்யாப்தனாய்வைத்து, தனி - வ்யாப்யபதார்த்தங்களில் வயாவ்ருத்தனாய், நின்ற - நிற்பானாய், கார் - கார்காலத்திலே, முகில்போல் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, என் - எனக்கு ஸுலபனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, நான் - நான், கண்டேனே - அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்துக்கு ஹ்ருஷ்டராகிறார். ஈர்மைகொள்தேவரென்று - உபயபாவநாநிஷ்டரென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வழிபறிக்குமிடத்திலே தம் கைப்பொருள் கொண்டு தப்புவாரைப்போலே, நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[சீர்மைகொள்வீடு] - சீர்மையையுடைத்தான பரமபதம், ஸ்வர்க்கம், நரகம் இவை முடிவாக; ஈரப்பாட்டையுடைய தேவர்கள் நடுவாக மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும். [வேர்முதலாய் வித்தாய்] - த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய். [பரந்து]-"தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்கிறபடியே ஸர்வகதனாய். [தனிநின்ற]-"ஸ்வஸ்த்ருஷ்டஸ்வஸ்" என்கிறபடியே ஸர்வஶப்தவாச்யனாய் ஜகதாகாரேண அத்விதீயனாய் நிற்கை. [தனிநின்றகார்முகில்போல் வண்ணனித்யாதி] - பரமபதத்திலே வர்ஷுகவலாஹகம் போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவோடே அத்விதீயனாய் எழுந்தருளியிருக்குமவன், க்ருஷ்ணனாய் எனக்கு உபகரிக்கையாலே நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. 'இவர்களைவிடீர், நாம் முந்துறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதே அவனை அநுபவிக்கப்பெற்றோமிறே' என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு—சீர்மைகொள் இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேசித்தவிடத்தில் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, இவர்களைவிடீர் என்கிறார். "கண்ணனை நான் கண்டேனே" என்றத்தைப்பற்ற - நாம் முந்துற முன்னம் இத்யாதி.

[சீர்மைகோள் இத்யாதி] - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான பரமபதம், பரிமிதஸுகமான ஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்டதுஃகமேயான நரகம், இவைமுடிவாக, ஈரப்பாடுடையரான தேவர்கள் நடுவாக, மற்றுமுண்டான திர்யகாதிகளுக்கும். [வேர்முதலாய்வித்தாய்] - த்ரிவிதகாரணமுந் தானேயாய். [பரந்து]-'தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்' (தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே - முந்துற இவற்றையடைய உண்டாக்கி, பின்னை இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஶித்து, இப்படி ஜகதாகாரனாய்நின்று, [தனிநின்ற இத்யாதி] - இப்படி ஜகச்சரீரனாய் நின்ற வளவேயன்றிக்கே, தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற அழகிய திருமேனியையுடையனா யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை நான் முந்துறமுன்னம் கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். (கo)

பதினோரம்பாட்டு.

கண்டலங்கள்செய்ய கருமேனியம்மானை
வண்டலம்பும்சோலை வழுதிவளநாடன்
பண்டலையிற்சொன்னதமிழ் ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்
விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வர் எம்மாவீடே.

ஆ.—(கண்டலங்கள்.) இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் இட்ட வழக்காம் திருநாடு என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னபடியே எல்லாப்படியாலும் விலக்ஷணமான முக்தப்ராப்யமான ஐஶ்வர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

ப்ர:—(பரந்து)—தைத்திரீயோபநிஷதி, (கூ - சு) "ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ஸதபோதப்யத ஸதபஸ்தப்த்வா இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத யதிதம்கிஞ்ச தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்".

"சீர்மை" என்று - அதிசயமாய், இன்னத்தாலென்று விஶேஷியாமையாலே, ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான என்கிறது. ஈர்மை - ஈரப்பாடு, பலப்ரதத்வநிபந்தநமான மநஃப்ரஸாதம். "ஈறு, நடுவா" என்று - பலங்களையும், பலப்ரதாதாக்களையும், முடிவும், நடுவுமாகச் சொல்லுகையாலே - "மற்றெப்பொருட்கும்" என்ற கர்மகர்த்தாக்கள் ப்ரதமாவதி யென்றபடி. மநுஷ்யாதிகள் ப்ரதமம், கர்மத்தையநுஷ்ட்டிக்க, அநந்தரம் தேவாதிகள் பலப்ரதாநம்பண்ண, அநந்தரம் ததநுபவமாகையாலே - முதல், நடு, ஈறு என்கிறது. வேர் - ஸஹகாரிகாரணம். முதல் - நிமித்தகாரணம். வித்து - உபாதாநகாரணம். பரந்து - வ்யாபித்து. "ததேவாநுப்ராவிஶத், தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" என்று அந்வயம்; "ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்" - ஸத்தும் த்யத்துமான சேதநாசேதநங்களிரண்டும் தானானா னென்றபடி. தனிநின்ற-வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படிநின்ற. நித்யவிபூதியில் த்ரிவித காரணத்வமாவது - நித்யேச்சாதிவிஶிஷ்டவேஷேண நிமித்தத்வம், ஶுத்தஸத்வவிஶிஷ்டவேஷேண உபாதாநத்வம், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி விஶிஷ்டவேஷேண ஸஹகாரித்வம் என்றபடி. லீலாவிபூதியில் ஸங்கல்பவிசிஷ்டவேஷேணநிமித்தத்வம், ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டவேஷேண உபாதாநத்வம், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி விசிஷ்டவேஷேணஸஹகாரித்வ மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயஃ. (கo)

[கண்டலமென்று தொடங்கி]-ஆழ்வாரோட்டைக் கலவியாலே விஸ்த்ருதமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களையும் நிறம்பெற்ற திருமேனியையு முடையனுன ஸர்வேச்வரனை பகவத்விஷயீகாரத் தாலே புஷ்டமாகையாலே வண்டுகள் தேனிலே அலையாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருவழுதி வளநாட்டையுடையரான. பண்டலையில் - பண்ணின்மேல். விண்டலையில்-விண்ணின்மேலே.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய நிர்வாஹகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுர்.

கண் தலங்கள் - கண்ணில் பரப்பெங்கும், செய்ய - சிவந்து, கரு - (அதுக்குப் பரபாக மாய்) ஶ்யாமளமான, மேனி - திருமேனியையுடைய, அம்மானை - ஸர்வஸ்வாமியை, வண்டு - வண்டுகள், அலம்பும் - (மதுவெள்ளத்திலே) அலைகிற, சோலை - சோலைகளையுடைய, வழுதிவள நாடன் - திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆழ்வார், பண் தலையில் - பண்தான் தாளமாம்படி அதன் மேலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, தமிழாயிரத்து - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வல்லார் - வல்லார், விண்தலையில் - பரமாகாசத்தின்மேலே, வீற்றிருந்து-("ஸஹராஜவதி" என்கிறபடியே) வ்யாவ்ருத்தமாக இருந்து, எ - ஸர்வப்ரகாரவிசிஷ்டமாய், மா - நிரதிசய போக்யமான, வீடு - மோக்ஷாநந்தத்தை, ஆள்வர் - ஸ்வாதீநமாக அநுபவிப்பார்கள். என்னேடு என் அநுபந்திகளோடு வாசியற எங்களுக்குத் தருவதாக இருக்கிற பெரியவீடு என்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் இதிற் சொன்ன முக்த ப்ராப் யமான ஐஶ்வர்யத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறுர்.

[கண்டலங்கள்செய்ய] - "பூதலம்" என்னுமாபோலே கண்ணிற் பரப்பை நினைக் கிறது. விஸ்த்ருதமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [கருமேனியம்மானை] - இதுக் குப் பரபாகமாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வேச்வரனை. [வண்டலம்புமித்யாதி] - வண்டுகள் தேனிலே யலையாநின்ற சோலையையுடைய திருவழுதிவளநாட்டை யுடையவர். [பண் டலையிற்சொன்ன] - தலையானபண்ணிலே சொன்னதென்னுதல், பண்ணின்மேலே சொன்ன தென்னுதல். [விண்டலையில்]-தலையான விண்ணிலே என்னுதல், விண்ணின்மேலே என்னுதல். [வீற்றிருந்து] - ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந் தீருகையாலே வீறுபட இருந்து. [ஆள்வ ரெம்மாவீடே] - எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கும் தருவானுகச் சமைந்திருக்கிற பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்கள் இத்திருவாய் மொழியிற்சொன்ன முக்தப்ராப்யபோகத்தைப் பெறுவ ரென்கிறுர்.

[கண்டலங்கள்] - "பூதலங்கள்" என்னுமாபோலே திருக்கண்களின் பரப்பைப்பற் றச் சொல்லுகிறது. பரந்து சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும், அவற்றுக்குப் பரபாகமாம்படி

ப்ர:—(கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி இத்யாதி)—தைத்திரீயகே ஶ்ரீ நாராயணே (க) "ஸஹஸ்ர வாரிஜ ... நாகஸ்ய ... " "ததுக்ய

நிகமம் - கண்தலங்கள் இத்யாதி. "விண்டலையில் வீற்றிருந்தாள்வரெம்மாவீடு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்யாதி.

"கண்" என்றால் போராதோ? "கண்டலம்" என்றது எதுக்காக வென்ன, பூதலவ்யபதேசவத் விஸ்தாரத்தைப்பற்ற வென்கிறுர் - பூதலங்கள் இத்யாதி. பரந்து இத்யாதியாலே - ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்ய

கறுத்த திருமேனியையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. [வண்டுஇத்யாதி] - வெள்ளத்திலே அலைவாரைப் போலே தேன்வெள்ளத்திலே வண்டுகள் அலையாநின்றுள்ள சோலையையுடைய திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. தலையான பண்ணிலே சொன்ன தமிழாயிற்று இப்ப்ரபந்தந்தான். அன்றியே, பண்ணின்மேலே சொன்ன வென்னுதல். ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள் “[illegible]” (நாகஸ்ய ப்ருஷ்ட்டே) என்கிறபடியே, பரமபதத்திலே தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்து, எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷமானது தங்களுக்கு விதேயமாம்படி பெறுவர். [விண்டலை] - தலையான விண்ணிலே யென்னுதல், விண்ணின்மேலே யென்னுதல். அங்குள்ளார் தங்களாஜ்ஞாநுவர்த்தநம்

[illegible]

மும், வெள்ளத்திலே இத்யாதியாலே - வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், தலையான பண்ணிலேசொன்ன தமிழித்யாதியாலே - ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யமும் அருளிச்செய்கிறுரென்று கண்டுகொள்வது. அலம்புகை - அலைகை. தலையான பண்ணிலே-ஶ்லாக்யமான பண்ணிலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “தலை” என்று - மேலாய், பண்ணிலேயென்றபடி. இப்பத்தும் வல்லார்-இப்பத்தைஅப்யஸிக்க வல்லார். “ஆள்வர், எம்மாவீடாள்வர், வீற்றிருந்தாள்வர்” இதிபதாநி க்ரமேணபராம்ருஶந் பாதிபதம் ஸாவமாஹ - அங்குள்ளார் இத்யாதி வாக்யத்ரயேண. “எம்மா

பண்ணும்படியாகப் பெறுவர். ஆத்மலாபத்தளவு மன்றிக்கே, பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை ஆளப்பெறுவர். [வீற்றிருந்து] - ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந் தீரும்படி வீறுபட்டிருந்து. [ஆள்வர் எம்மாவீடே] - " தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான் " என்று - எனக்கும் என்பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச் சமைத்து நிற்கிற பரமபதத்தை யாளப்பெறுவர்.

முதற்பாட்டில்-இத்திருவாய்மொழியில் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேணஅருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, "ஸம்ஸாரமாகிற இக்கடலைக் கடக்கவேணும்" என்றிருப்பார்க்குக் கடத்திக்கொடுக்கு மென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அவன் வேணுமோ? அவனோட்டை ஸம்பந்தமே கடத்துமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - "அந்தமில்பேரின்பத்தைப் பெறவேணும்" என்றிருப்பார் அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - கீழ் "இணைவனாமெப்பொருட்கும்" என்றத்தை விவரித்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - இவ்வுத்கர்ஷமெல்லாம் அவனுக்கு உண்டோ? என்ன,—நாம் ஆராயவேண்டாதபடி அர்ஜுநன் பண்டேதெரிந்து அறுதியிட்டானென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஒருவன் அநுவர்த்தநங்கொண்டு அறியவேணுமோ? அவனுக்கு இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயன்றோ ஜகத்து இருக்கிறதென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கள் ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - அவனுடைய வ்யாப்தியை இசையாதார் ஹிரண்யன்பட்டது படுவரென்றார்; பத்தாம்பாட்டில்-ஏவம்பூதனானவனை நான்கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

வீடு" என்றதுக்கு - "எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷம்" என்றது தவிர, அர்த்தாந்தரம் - தன்பால் இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்திலே, எம்என்று - எங்களுக்கென்றாய், எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கு மென்றபடி. எட்டாம்பாட்டு அர்த்தத்தின் நிகமநத்திலே "வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கள் ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்றார்" என்றிருக்கிறது; எட்டாம்பாட்டினுடைய அவதாரிகையும், "அவனுடைய அத்புத கர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப்போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு மென்கிறார்" என்றிருக்கிறது; அந்தப்பாட்டின் உத்தரார்த்தாவதாரிகையோ வென்றால், "அவனுடையசெயல் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்கைக்கு ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதென்கிறார்" என்றிருக்கிறது; தன்மாத், ஜகந்நிகாணத்விபுத்வாச்சபரிசசேத்து மஶக்யனென்கிற இவ்வளவுமாத்ரத்திலே பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய மென்கிற தன்று; ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராவதாரணாஶ்ரிதவராயீநக்ஷாஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரணாவிஷ ஜகத்வ்யாபநதத்வஶாஷ்கு வ்யாபாரங்களிலேயும் தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. க்ரமேண அந்வய:. (சக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:- ஸுத்ராநயிஷ்வபி ஹரே: ப்ரியதாஸேவக்ஷ்ய ஸ்வஸ்தாத்ரநஸ்வஜநயந்த்ரநிரஷ்டேந । ஶோகக்ஷ்வஸ்ரகவஸ்வதிஸ்ம்ருதஜாஹிஸ்வவ்யாஸாஹாஸ்த்ஸா ஹஸியிகம் ஸ்வஹாஸ்ந்ருதேஷ்ய ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஸ்ராவ்யாகாரோவவத்ஸ்ராஜநிவ ரிஹாரணாஸ்ஸ்வஸ்யஷ்ட்யாதிஶக்தேர்நிஸ்ஸீமாநந்தஸ்வஸாமயத உபஜமளாரக்ஷணாயஸ்ராவதாராகை, ஸ்வஸ்வ்யாதாநஸ்ஹாவாஸ்விபவிஹாரணாத்வ்யாப்திவைஶித்ர்யஸ்தாத்ஸைக்ஷஸ்ரா ஸ்ரஸ்ஸ்யஹாவாஜவிஷஷக்யதேஜஸ்தியளவ்யம் ஸக்ஷேந்தி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அணைந்தவர்கள் தம்முடனேயாயனருட்காளாம்
குணந்தனையேகொண்டுலகைக்கூட்ட—இணங்கிமிக
மாசிலுபதேசம்செய்மாறன்மலரடியே
வீசுபுகழெம்மாவீடு.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஆ.—(எம்மாவீடு.) "நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்" என்ற ப்ராப்யப்ரஸங்கத்தாலே, ஸ்வாபிமதமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யமாகச்சொன்ன மோக்ஷத்தை இவர்க்கு எம்பெருமான் கொடுப்பானாக உபக்ரமிக்க, இளையபெருமாளையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் போலே பகவத் பாரதந்த்ர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியை யுடைய ஆழ்வார், அப்படியன்றிக்கே "தமக்கு" என்றொரு புருஷார்த்தத்தைக் கோலுமது, 'அஹம், மம' என்கிற அபிமாநத்துக்கு விஷயமாகையால் ஐஶ்வர்யாதிகள் ஹேயமானாற்போலே ஹேயம்" என்று பார்த்து அத்தை உபேக்ஷித்து, "பரமபதஸ்தனாய் ஸுகியாகவுமாம், ஸம்ஸாரத்திலே துஃகியாகவுமாம், இவற்றில் நிர்ப்பந்தமில்லை, உனக்கேயாயிருக்கு மிருப்பே எனக்கு வேண்டுவது" என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அத்தை ஈண்டெனத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், ஈஶ்வரனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அநுபவித்தவர், அந்த மோக்ஷப்ரகாரங்களெல்லாவற்றுக்கும் தாத்பர்ய பூமியாவது - பகவத்பாரதந்த்ர்யமேயென்று நிஷ்கர்ஷித்து, அவன் திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமே உத்தேஶ்யமென்னுமிடத்தையும், தத்விஷயஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையையும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்துத்யநுபவத்தில் ஶ்ரத்தையையும், அநுபாவ்யம் ததேகபாரதந்த்ர்ய மென்னுமிடத்தையும், அதனுடைய அவிஸ்மரணம் ஆநந்தஜநகமென்னு மிடத்தையும், அந்த ஸ்ம்ருதிகாரிதமான பாஹ்யாநுபவாபேக்ஷையையும், நிரந்தரமான ஆந்தராநுபவம் அத்ருப்திகரமென்னு மிடத்தையும், அல்பகாலாநுபவத்திலும் அதிசயிதாபிநிவேசத்தையும், அநுபாவ்யவிஷயத்தோடு உண்டான அப்ருதக்ஸித்திஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தத்தைக் குலையாமையிலுண்டான அபேக்ஷையையும் அருளிச்செய்து, மோக்ஷப்ரதனான ஈஶ்வரன் ஸந்நிதியிலே மோக்ஷதாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அபேக்ஷித்தருளுகிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழே ஈஶ்வரன் இவர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானாகச் சமைந்து நிற்கிறபடியைக் கண்டு, தமக்கு பகவத்பாரதந்த்ர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியைப் பார்த்து, "எனக்கு என்றொரு புருஷார்த்தத்தைக் கோலுமது மமகாரவிஷயமாகையாலே ஐஶ்வர்யாதிகளோபாதி ஹேயம்" என்று அத்தை உபேக்ஷித்து, 'பரமபதஸ்தனாய் ஸுகியாகவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்தனாய் துஃகியாகவுமாம், இவற்றில் நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்கேயாயிருக்குமிருப்பே எனக்கு வேண்டுவது' என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இதுதான் ஸ்வரூபமன்றோ, அபேக்ஷிக்கவேணுமோ வென்னில்,—புருஷார்த்தாந்தரங்களுக்கும் ஸாதாரணமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தோடே இருக்கையாலே அபேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம். அவனுக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபமாயிருக்கச்செய்தே உபாயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறாப்போலே, உபேயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூபாநுகூலமான புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம். இவருடைய இந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ராமாயணபுருஷர்கள் பக்கலிலே காணலாம். "[illegible]" என்று ஸ்ரீபரதாழ்வான். "[illegible]" இத்யாதி, "[illegible]" என்று இளையபெருமாள்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே "நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்" என்று இவர் தாமும் அருளிச்செய்து, ஸர்வேஶ்வரனும் இவர்க்கும் இவர்பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷங்கொடுப்பானாகப் பாரிக்க, அத்தைக்கண்டு; தேவரீர் எனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளப் பார்த்ததாகில் இங்ஙனே தரப்பார்ப்பது; அதாகிறது "உனக்கு மோக்ஷங்கோள்" என்று எனக்காகத் தருகையன்றிக்கே, 'நமக்காகக்கோள்' என்று தேவர்க்கே யாம்படியாகத் தரவேணுமென்று தாம் நினைத்திருந்தபடியை அவன்திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆனால் இதுதான் பின்னை இத்தனைநாள் நிஷ்கர்ஷியாதொழிவா னேன்? என்னில்;—அவன் மேன்மேலென குணாநுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கையாலே அதுக்குக் காலம்போந்ததித்தனையல்லது, இது நிஷ்கர்ஷிக்க அவஸரம்பெற்றிலர். ஆனாலும் இப்போதும் குணாநுபவமேயன்றோ பண்ணுகிறதென்னில்;—அது அப்படியே; அவன் தம் பக்கலிலே மேன்மேலெனப்பண்ணுகிற விருப்பத்தைக்கண்டு, "இவனுக்கு இந்தவ்யாமோஹம் முடிய அநுவர்த்திப்ப தோன்றாயிருந்தது; நாம் இவனைமீட்டாகிலும் நம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம்" என்று பார்த்து, "நீ இங்ஙனே நில்" என்று அவனைநிறுத்திவைத்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறார்.

எம்மாவீடு ப்ரவேஶ. கீழே - அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்று இவர்தாமும்அபேக்ஷித்து, கீழில்திருவாய்மொழியிலே 'நலமந்தமில்லதோர்நாடு புகுவீ ரென்று பிறர்க்கும் அருளிச்செய்து அத்தாலே 'இவர்க்கு மோக்ஷத்திலே அபேக்ஷையாயிருந்தது" என்று பார்த்து என்று சிலகூட்டி ஸர்வேஶ்வரனும் என்று தொடங்கி உபந்யஸித்தருளுவர். "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்று மோக்ஷ ப்ரதிஷேதாத் ஞ்ஸகஸ்யஹிஞ்திஷெய: இதிந்யாயேந ப்ரஸங்கம் ஸம்பாதயந் ஸங்க்ரஹஸங்கதி மாஹ - கீழில்திருவாய்மொழியிலே யித்யாரப்ய, திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார்இத்யந்தேந. மோக்ஷம்கொடுப்பானாகப் பாரிக்கவென்றது - "செப்பம்" என்று நிஷேதிக்கையாலே - பாரித்தமையும் அர்த்தஸித்தமென்று விவக்ஷித்து இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் என்று இங்கே அருளிச்செய்கையாலே - "எம்மாவீடு" என்றவிடத்திலே, "எம்" என்று, அதுக்கு வ்யாக்யாநத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்தம் தவிர, இதுவும் ஓரர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. அதாகிறது இத்யாதிக்கு - "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" இத்யத்ர ஹ்ருதயம். தாம் நினைத்திருந்தது - "தொழுதெழு" என்கிறவிடத்திலே. திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறாரென்றது - "அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே" என்றத்தைப்பற்ற கீழ் ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி அருளிச்செய்து, உக்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - ஆனால் இதுதான் இத்யாதி ; யத்வா, ஸங்கத்யந்தரமாதல். அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் இவர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷம்கொடுக்கப்பாரிக்க, "நீ தரப்பார்த்தால் இங்ஙனே தரவேணும்" என்று ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று முந்தினஸங்கதி; ஸர்வேஶ்வரன் தன்வ்யாமோஹத்தாலே மேன்மேலென குணாநுபவம்பண்ணுவியாநிற்க, "நீ இங்ஙனே நில்" என்று அவனைநிறுத்தித் தாமே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறாரென்று த்விதீயஸங்கதி. இந்த த்விதீயஸங்கதியை விவக்ஷித்து, அதிலே ஆக்ஷேபஸமாதாநங்களைப் பண்ணுகிறார் - ஆனால் இதுதான் இத்யாதி. அவன் மோக்ஷம்கொடுக்கவர, நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் என்று முந்தினஸங்கதி; தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று இரண்டாம்ஸங்கதி. இந்தவாக்யம் ஸங்கத்யந்தரமென்று கொள்ளாதபோது, "அவன் மோக்ஷம் தரப்பார்க்கத் தாம் ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்கிறார்" என்றதின்மேலே, ஆனால் இத்யாதி ஶங்காவாக்யத்துக்கு உதயமில்லையிறே. ஏகஸங்கதியான பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்யும்படி - அவனைநிறுத்தி. அதாவது - குணாநுபவத்தை ஸாத்மிப்பித்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ண ஒருப்பட்டவளவிலே அவனும் பாரிக்கையாகிற அவகாசம்பெற்று, தாம் நினைத்திருந்த ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. ப்ரதமஸங்கதிக்கு நோக்கு - முதற்பாட்டிலே. த்விதீயஸங்கதிக்கு நோக்கு - "எனக்கே யாட்செய்" என்கிற பாட்டிலே. ஆனால் - முன்பும் இப்படிப்பட்ட விசாரமுண்டானால். எம்மாவீடு பர்யந்தம் நிஷ்கர்ஷியாமைக்கு அடியேதென்று சங்கைக்கு அர்த்தம். இப்போதும் - இத்திருவாய்மொழியிலும். இதாநீமபீதிவா. குணாநுபவமேயன்றே பண்ணுகிறதென்னிலிதி - "ஈஶ்வரன் இப்போது ஸ்வகுணங்களை அநுபவிப்பிக்கவில்லை, அத்தாலே இவரும் அவன் குணங்களை அநுபவிக்கவில்லை" என்னில், கீழில் திருவாய்மொழிகளோடே விரோதிக்குமென்று கருத்து. நீ இங்ஙனே நில்லென்று அவனை நிறுத்திவைத்து - தன்குணங்களை யநுபவிப்பிக்கிற ஈஶ்வரனை நிஷேதித்து, தாமும் பகவத்குணாநுபவத்தினின்றும் நிவ்ருத்தரா யென்றபடி.

எம்பார் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்புக்கால், இருந்தவர்களை "யார்" என்றுகேட்டுக் கதவுகளையும்அடைப்பித்து, குஹ்யமாகவாம் அருளிச்செய்வது. ப்ராப்யமாகில் இப்படியன்றோ இருப்பது, இவர் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதேன்? என்னில்;— ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாத்மாவுக்கு ஶேஷியாய் இவனும் ஶேஷபூதனாய், அவனுடைய உபாயபாவமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயன்றோ இவனுக்கு இன்று ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது; அப்படியே, அவன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே நினைத்தபோது நினைத்தபடி கொள்வா னொருவனாகையாலே, ப்ராப்திஸமயத்தில் அநுபவம் இருக்கும்படியையும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணுமிறே. உத்தரார்த்தத்திலும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றதிறே. த்வயந்தன்னில் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதேன்? என்னில்;—பூர்வார்த்தத்தாற் சொன்ன ஸாதநம் ஸர்வபலப்ரதமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ஶரணம்புகுவார்க்கும் அவற்றைக்கொடுத்து விடுவானொருவனிறே ஸர்வேஶ்வரன். இதுதன்னி லோடுகிறதேன்? என்னில்;-"முக்தனாய் நிரதிஶய ஸுகாநுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், ஆத்மப்ராப்தியைப் பெறவுமாம்; ஆத்மவிநாஶமேயாகவுமாம், நரகாநுபவம்பண்ணவுமாம், இவற்றில் எனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்காய் வருமன்று இவையித்தனையும் வரவுமாம், எனக்காய்வருமன்று இவையித்தனையும் வேண்டா; ஆனபின்பு, தேவருக்கு உறுப்பாமிதுவே எனக்கு வடிவாம்படி பண்ணியருளவேணும்" என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான் லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல; இவ்வாழ்வார்பக்கலிலே காணுதல்; ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீபரதாழ்வான், இளையபெருமாள், இவர்கள் பக்கலிலே காணுதல் செய்யுமித்தனை. கைகேயி "ராஜந்" என்ற சொல் பொறுக்க

நில் என்று அவனை நிறுத்தியென்றது - "தனக்கேயாக" என்று முகம்மாறவைத்தத்தைப்பற்ற. இது குஹ்யதமமென்கைக்கு ஸம்வாதம் - எம்பார் இத்யாதி. ப்ராப்யமாகில் இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் - ஈஶ்வரஸ்யாத்யந்த பாரதந்த்ர்யாநுகுணமாகச் சந்தநகுஸுமாதிகளைப்போலே அவனே தன்பேறாக விநியோகம் கொள்வதாயன்றோ இருப்பது, இப்போது இவர் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டின அம்ஶமேது? என்று. ஶேஷியாய் - நிருபாதிகசேஷியாய். சேஷபூதனாய் - ஸஹஜதாஸபூதனாய். உபாயபாவமும் நித்யமாயென்றது - "உபாயோபேயபாவஸ்தத்வஜ்ஞாநஸம்ஸ்தவ தத்த்வதோ ... ணம்" என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது - ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிற தென்றபடி. நினைத்தபடி கொள்வா னென்றது-ஐஶ்வர்யாதிகளையாதல், ஸ்வார்த்த கைங்கர்யத்தையாதல் கொடுத்து விநியோகம் கொள்வானொருவனாகையாலே யென்றபடி. "ஏற்கவே நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணும்" என்றால், மேலே முக்தனாய் இத்யாதியிற் சொல்லுகிறத்தோடு விரோதியாதோ? என்று கேட்க, "அவைகளெல்லாம் - அதிஶயோக்தி, ப்ராப்யத்திலே நோக்கு" என்று அருளிச்செய்வர். ப்ராப்யமீத்ருஶமென்னுமதில் ப்ரமாணமேது? என்ன - உத்தரார்த்தத்தில் இத்யாதி. "நமஸ்ஸாலே உனக்கே நாமாட்செய்வோ மென்னும்படி யாகவேணும்" என்று ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகின்றதிறே யென்கை. த்வயந்தன்னில் - முமுக்ஷுவினுடைய ஸாதநவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிற த்வயத்தி லென்றபடி. "கீழில் திருவாய்மொழியில்" இத்யாதி வாக்யத்தால் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் - இதுதன்னில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் நிஷ்கர்ஷிக்கிற ப்ராப்யமேது என்னி லென்றபடி. "சிறப்பில்வீடு" என்கிற பாட்டைப்பற்ற - முக்தனாய் இத்யாதி. "சிறப்பில்வீடு" என்று விசேஷிக்கையாலே - கேவலம் வீடுமுண்டென்று விவக்ஷித்து, ஆத்மப்ராப்தியைப்பெறவுமாம் என்றது. "எய்தற்க" என்றதுக்குப் பலிதார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஆத்மவிநாசமேயாகவுமாம் என்றது. ஆத்மவிநாஶம் - ஸம்ஸாரம். ஏவம் அநுஷ்டிதவத்தஸ்ஸந்நிகிமித்யத்ராஹ - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. பகவதத்யந்தபாரதந்த்ர்யாநுகுணமான கைங்கர்யகாண மென்றபடி. லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல வென்றவிடத்திலே - "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா । பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" என்று அஹமர்த்தாத்மத்வஸமர்த்தந பாஷ்யத்தில் வசநம் அநுஸந்தேயம். இப்பாரதந்த்ர்யத்துக்கு அநுஷ்டாநம் காட்டுகிறார் - கைகேயி இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே பரதம்ப்ரதி கைகேயீ, "உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம் ஶேஷே ராஜபுத்ர மஹாயஶ:"

மாட்டாமே திரளிலேவந்து கூப்பிட்டானிறே. "விலலாபஸபாமத்யே" (விலலாபஸபாமத்யே)- ஒருதிரளாகவிருந்து என்னுடைய ஶேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே! "தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும்ப்ருஶம்" (தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும்ப்ருஶம்) என்னும் படி இழந்தவஸ்துவுக்குத் தக்கபடியா யிருக்குமிறே கூப்பீடும். "ஜகர்ஹேச" (ஜகர்ஹேச)- ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பாடரை ஶிஷ்டகர்ஹை பண்ணுவாரைப்போலே கர்ஹித்தான். 'புரோஹிதம்' (புரோஹிதம்) - அழகியதாக இக்குடிக்கு முன்னேடி ஹிதம்பார்த்தாய். "ஸபாமத்யே புரோஹிதம் ஜகர்ஹே" (ஸபாமத்யேபுரோஹிதம்ஜகர்ஹே)-'நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போதயேத்' (நியமாதிக்ரமம்ரஹஸிபோதயேத்) என்கிற நிலையும் பார்த்திலன், "ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய" (ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய) - ஒருவனுக்கு இரண்டுவஸ்து

ப்ர:—(எம்மாவீடு ப்ரவேஶே).—[illegible]

"[illegible]"

[illegible]

இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். மூன்றும் ஶ்ரியப்பதியிலே. இதுக்கு ப்ரமாணம் - விலலாப இத்யாதி. இந்த ஶ்லோகம் – சக்ரவர்த்தியின் ஶாஸ்த்ரார்த்தஸமநந்தரத்திலே "பரதாழ்வான் ராஜாவாகவேணும்" என்று மணமுரசு அறைய, அது அஸஹ்யமாய்ச் சொன்னதாயிருக்க, கைகேயி சொற்பொறுக்கமாட்டாமே கூப்பிட்டானென்றது - அவள் சொன்ன வார்த்தையும் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கையாலே யென்று கண்டுகொள்வது "ஸபாமத்யே-விலலாப, ஸபாமத்யே-புரோஹிதம்ஜகர்ஹே" என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஸபாமத்யே விலபிதா்ஹ்ருதயமாஹ - ஒருதிரளாக இத்யாதி. விஶேஷேணலலாப இத்யுபஸர்க்கார்த்தம் ஶ்ருதிநிதாயதத்ரோபபத்திமப்யாஹ-தஸ்யுபி: இத்யாதி. "ப்ருஶம்" என்றது-இங்குவேண்டுவது. "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம் இழந்தவஸ்து என்றது-பெருமாளையாதல், பாரதந்த்ர்யத்தையாதல். ஶிஷ்டகர்ஹை - "ஶிஷ்டர்க்கு இதுதகாதுகாண்" என்ற கர்ஹை. "ஶிஷ்டர் இப்படியைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் ஸஹியாகள்காண்" என்ற கர்ஹை யென்றுமாம். புர:ஹிதம்பஶ்யதீதி - புரோஹித:இதி வ்யுத்பத்திம்ஹ்ருதிநிதாயாஹ-அழகியதாக இத்யாதி என்கிற நிலையும் பார்த்திலன்-புர:ஹிதம் பஶ்யதீத்யேவம் ரூபமான குருத்வஹேது ,கழிகைபாலேயென்று கருத்து. இவ்விடத்திலே - "[illegible]" என்ற ப்ரஹ்லாதவசநம் கண்டுகொள்வது. ஆபஸ்தம்பதர்மே, "[illegible] நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போதயேத்". "என்னை யித்தனை கர்ஹிக்கைக்கு ஹேதுவென்?" என்று அவனுக்குக் கருத்தாகச் சொல்லுகிறர் - ராஜ்யஞ்ச இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே!புரோஹிதம் ப்ரதி பரத:.

ஶேஷமானுல் ஒன்றையொன்று நிர்வஹிக்குமோ? ஆனுல், ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ? "धर्मं वक्तुमिहार्हसि" (தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி)-"பெருமாள் காடேறப்போனுர், சக்ர வர்த்தி துஞ்சினுன்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணுது; நின்ருரில் ப்ரதாநர்தலையிலே முடியை வைக்கவேணும்" என்றுபார்த்தாயித்தனைபோக்கி இதுக்கு விஷயபூதனுன என்னைப் பார்த்து வார்த்தைசொல்லிற்றில்லை. "कथं दशरथाज्जातो भवेद्राज्यापहारकः" (கதம் தஶரதாஜ்ஜாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரக:)-அவர் போகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப்பிரிந்த அநந்தரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படி எங்ஙனே நான்? இளையபெருமாள், "நில்" என்ன, "कुरुष्व" (குருஷ்வ) - என்ருரிறே - அந்வயத்தாலே ஶரிக்கக்கடவ வஸ்துவை வ்யதிரேகித்து நிற்கச்சொல்லுகையாவது அழிக்கையிறே. குரு என்னுதே, "कुरुष्व" (குருஷ்வ) என்ருரிறே - ஆருடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு ஆர்தா னிருக்கிருர்? உம்முடைய இழவுக்கு நீர் பதருதிருக்கிறதேன்? "अनुचरम्" (அநுசரம்) - பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விதிக்கிருர். நீர்தாம் "நில்" என்று அருளிச்செய்தது, நான், நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யனும்படி யிருக்கையிறே; உம்முடைய சாயையை "நில்" என்றுசொல்லிற்றிலீரே, சாயையோபாதி உம்மைப் பின் செல்வேனுகவேணும். "நீரும்நிழலும் வாய்த்திருப்பதோரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச்

"सबाष्पकलया वाचा कलहंसस्वरो युवा । [illegible] रोहितम्" இத்யாதி. "राज्यं चाहं च रामस्य धर्मं वक्तुमिहार्हसि । कथं दशरथाज्जातो भवेद्राज्यापहारकः". "रामस्य" என்ற ஷஷ்டியை - ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்திலேயாக்கி அர்த்தம் - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. ஆனுல் - நிர்வஹிக்குமாகில். வைபரீத்யம் சிங்கஸ்யாதித்யாஹ - ராஜ்யந்தான் என்னை இத்யாதி. "இஹ" என்றதுக்கு பாவம - பெருமாள் இத்யாதி. இஹ - அஸ்மத்விஷயே. கீழ் - ஸ்வரூபத்தோடு சேராதென்ருர், இனி - குடிப்பிறப்புக்கும் சேராதென்கிருர் - கதம் தஶரதாத் இத்யாதி. "राज्यापहारकश्चेत् - कथं दशरथाज्जातो भवेत्" இத்யந்வயமுகே - அவர்போகட்டுப்போன இத்யாதி. இப்பரிமாற்றம் இளையபெருமாள்பக்கலிலும் காணலாமென்கிருர் - இளையபெருமாள் இத்யாதி. நில்லென்ன - இளையபெருமாள் - குருஷ்வ என்ருரிறே யென்று அந்வயிப்பது. பெருமாள் "நீர்நில்லும்" என்று சொன்னவளவிலே, இளையபெருமாள் "कुरुष्व मामनुचरम्" என்று சொன்னுரிறே யென்றபடி. அயோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மண:, "कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते". 'நில்'என்கை-அழிக்கப்பார்க்கையென்று விவக்ஷித்து, "நில்" என்ருல் - அழிக்கையாமோ வென்ன, அந்வயத்தாலே இத்யாதி. "जनान्तस्थाविव" என்றதிலே நோக்கு. அன்றிக்கே, "वैधर्म्यं नेह विद्यते" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துபாவமாதல், "वैधर्म्यं" இதி வாக்யம் - "तिष्ठ" இத்யுக்தே "कुरुष्व" இதி வக்துர்ஹேதுபரம். அஸ்மிந்ஸ்லோகே ஸ்வார்த்ததாராஹித்யம் குத்ரஸூச்யதே இத்யத்ராஹ-குருவென்னுதே இத்யாதி. "स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले"- ஸ்வரிதேதோஞிதஶ்சயேதாதவ:தேப்ய: பரஸ்யலகாரஸ்யஸ்தாநேஆத்மநேபதம்பவதிகர்த்தாரஞ்சேத்க்ரியாபலமபிப்ரைதீதிஶப்தஸூத்ரப்ரக்ரியயா, இங்கு "डुकृञ् करणे" என்று ஞகாரேத்தானதாதுவாய், அதின்மேலே ஆத்மநேபதம் வருகையாலே - இவரால் வரும்பேறு பெருமாளதென்று சொல்லுகிற தென்றபடி. என்ருலேதென்ன - ஆருடைய இத்யாதி. தாத்பர்யம்-உம்முடைய இத்யாதி. பதறுது - த்வரியாது. "अनुचरम्" என்றதுக்கு பாவம் - நீர்தாம் இத்யாதி. "மாம்"என்றதுக்கு பாவமாதல். நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யராகாமையை த்ருஷ்டாந்தமுகத்தாலே காட்டுகிருர் - உம்முடைய சாயையை இத்யாதி. இந்தப் பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்த்தலாந்தரத்திலும் காட்டுகிருர்-நீரும் நிழலுமித்யாதி. என்

சமையும்'' என்ன, ''நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டார்'' என்று வேறுபட்டார். ''ஏவமுக்தஸ்துராமேண'' (ஏவமுக்தஸ்துராமேண)- ''இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்குறையாலே யிழந்தோம்'' என்றிருந்தோம்; இவர்தமே நம்ஸ்வரூப மழியக் காரியம்பார்த்தார், இனி, 'நம்ஸ்வரூபம்' என்றேன்றுண்டோ?'' என்று வேறுபட்டார். லக்ஷ்மணஃ'' (லக்ஷ்மணஃ) - பாரதந்த்ர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். ''ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ'' (ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ)-நாம் நம் ஸ்வரூபத்தை யழித்துக்கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, ஶேஷி தானே யழித்தவன்றும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றாயிற்று அஞ்ஜலி. ஸர்வாபிமத ஸாதநமாயிற்று. ''ஸீதாஸமக்ஷம்'' (ஸீதாஸமக்ஷம்)-பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு அங்யபரதைஶாவிக்க வொண்ணுதவள் ஸந்நிதியிலே. ''காகுத்ஸ்தம்'' (காகுத்ஸ்தம்)-பிராட்டிஸந்நிதியும் மிகையாம்படியான குடியிற் பிறப்பை யுடையவரை. ''இதம்வசநமப்ரவீத்'' (இதம்வசநமப்ரவீத்) - ''இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே'' ''என்றுகொண்டாடுகிறான் ருஷி. ''பரவாநஸ்மி''(பரவாநஸ்மி)-உம்முடையஅஸ்மிதைபோலல்லகாணும் என்னுடைய அஸ்மிதை. இப்படிக்கோத்த பாரதந்த்ர்யத்தை யாயிற்று இவர் ஆசைப் படுகிறது. ''இதுதான் ஒருவர் அபேக்ஷிக்கு மதுவுமல்ல, அபேக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே

ஶ்ரீராமாயணே அயோத்யாகாண்டே, ''ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம்வசநமப்ரவீத் ॥ ௬ ॥ பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயிவர்ஷஶதம்ஸ்திதே । ஸ்வயம் து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத ॥ ௭ ॥ ஸுவ்ருத்தஸ்ஸுஸமாஸீநம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ । வீர்யவாந் ராகவோ வாக்யம் ஶுபம் வசநமப்ரவீத் ॥''

னுடைய வஸ்மிதை யென்னுமளவாக நீரும் நிழலு மித்யாதி வாக்யம் - ''ஏவமுக்தஸ்துராமேண'' இத்யாதி ஶ்லோகத்துக்கு அவதாரிகை. இதுக்கு - ''ஜநஸ்தாநே ஶுபம் ருஷ்யமுகே ஸீதாநு ஶாலா ஸ்திதா । ரக்ஷோக்நாநி ஸ்வஜநப்ரியாணி ஜநஸ்தாநே ஸ்திதாஃ'' என்றதிலே நோக்கு. ஏவமுக்தஸ்துராமேணேத்யாதிஃ - பஞ்சவடீப்ரவேஶாநந்தரஶ்லோகஃ; ''ஜநஸ்தாநே'' இத்யாதி ஶ்லோகத்துக்கு மேலில் ஶ்லோகம் இது. ''ஏவமுக்தஸ்துராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம்வசநமப்ரவீத் । பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயிவர்ஷஶதம்ஸ்திதே । ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத''. துஸப்தார்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. கைங்கர்யாலாபதஶாஃகாஶ்சஸந்தி சேத்தாஶ்ச, ''குரு ஸ்வாத்மா ஶுபம்'' இதிஸ்வயம்விதாது மநுகுணஸ்த்திதிஶ்சாத்ரவிவக்ஷிதா. ''ஸிந்து லக்ஷ்மலக்ஷணம்'' இதி, மதுப்ப்ரத்யயாந்தத்வஞ்சஹ்ருதிநிதாயாஹ - பாரதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. வேறுபட்ட பின்பு அஞ்சலி பண்ணுவானென்னென்ன, நாம் நம்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. பலிதம் - ஸர்வாபிமத இத்யாதி. நாம் அழித்ததோடு, அவன் அழித்ததோடு வாசியற எல்லாவபிமதங்களு மென்றபடி. புருஷகாரத்வம் ஹ்ருதி நிதாயாஹ - பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு இத்யாதி. ''நஹ்யஞ்ஜலிஃ ப்ரஸாதஸ்ய காரணம் தேவதாஃ ககுத்ஸ்தவம்ஶே விஶேஷாஃ ப்ரயாதி'' இத்யாதிகம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ - பிராட்டிஸந்நிதியும் இத்யாதி. ''இதம்'' என்றதிலே நோக்காக பாவம்-இவ்வார்த்தையை இத்யாதி. உம்முடையவஸ்மிதைபோலல்லகாணுமிதி-உம்முடைய வஸ்மிதை ''ஸதஸ்ஸத் ஸ்மி'' என்றிறே யிருப்ப தென்றபடி. அலம்ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்த்யேதி ப்ரக்ருதம் அநுஸரதி - இப்படிக்கோத்த இத்யாதி. ''ஒல்லை'' ''ஒல்லை'' ''ஈதே'' ''ஈதே'' இத்யாத்யஸக்ருதபிதாநம், ''விடலில்சக்கரத்தண்ணலைமேவல்விடலில் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்'' இத்யாதிகஞ்ச பராம்ருஶ்ய. ப்ர